Hoàng Bán Tiên

Contents

Hoàng Bán Tiên **5**
1. Chương 1 . . . 5
2. Chương 1: Dương Thai Mộ Vũ . . . 9
3. Chương 2 . . . 13
4. Chương 2: Mây Đen Mù Mịt . . . 18
5. Chương 3 . . . 22
6. Chương 3: Hạc Minh Sơn Trang . . . 27
7. Chương 4 . . . 32
8. Chương 4: Nhập Vai Sâu Sắc . . . 36
9. Chương 5 . . . 39
10. Chương 5: Vô Tình Tranh Xuân . . . 43
11. Chương 6 . . . 47
12. Chương 6: Bán Âm Bán Tình . . . 52
13. Chương 7 . . . 61
14. Chương 7: Cuồng Dại Ban Sơ, Chút Lạnh Tinh Khôi - Sơ Cuồng Thanh Hàn . . . 65
15. Chương 8 . . . 69
16. Chương 8: Nguồn Khơi Mà Người Không Hay . . . 73
17. Chương 9 . . . 77
18. Chương 9: Nho Nhỏ Xa Cách . . . 80
19. Chương 10 . . . 84
20. Chương 10: Im Ắng Mây Trôi . . . 88
21. Chương 11 . . . 91
22. Chương 11: Thiên Hạ Đệ Nhất . . . 95
23. Chương 12 . . . 98
24. Chương 12: Độc Nhất Vô Nhị . . . 102
25. Chương 13 . . . 105
26. Chương 13: Vui Buồn Có Nhau . . . 108
27. Chương 14 . . . 111
28. Chương 14: Thoáng Mưa Rơi Nhẹ . . . 115
29. Chương 15 . . . 120
30. Chương 15: Ẩm Túy Hồ Sơn[2] . . . 123
31. Chương 16 . . . 127
32. Chương 16: Bóng Cây Soi Nước . . . 131
33. Chương 17 . . . 135
34. Chương 17: Thế Sự Hỗn Loạn . . . 139
35. Chương 18 . . . 143
36. Chương 18: Sầu Tịch Có Ai Hay . . . 146
37. Chương 19 . . . 150
38. Chương 19: Cố Chấp Không Thôi . . . 154
39. Chương 20 . . . 157
40. Chương 20: Hoa Rơi Đầy Vườn . . . 161

41. Chương 21 . . . 165
42. Chương 21: Chim Mỏi Khó Về . . . 168
43. Chương 22 . . . 172
44. Chương 22: Ngàn Chén Không Say . . . 176
45. Chương 23 . . . 180
46. Chương 23: Nấm Mồ Cô Độc Chốn Non Xanh . . . 184
47. Chương 24 . . . 188
48. Chương 24: Lui Chẳng Bằng Tiến . . . 191
49. Chương 25 . . . 195
50. Chương 25: Mộng Cũ Khi Xưa . . . 199
51. Chương 26 . . . 203
52. Chương 26: Non Xanh Nước Biếc . . . 207
53. Chương 27 . . . 210
54. Chương 27: Danh Chấn Thiên Hạ . . . 214
55. Chương 28 . . . 219
56. Chương 28: Gió Thoảng Lá Rung . . . 223
57. Chương 29 . . . 227
58. Chương 29: Tung Tích Thần Tiên Xưa . . . 231
59. Chương 30 . . . 235
60. Chương 30: Vô Dụng Mọi Bề . . . 238
61. Chương 31 . . . 242
62. Chương 31: Nụ Hoa Dần Hé . . . 246
63. Chương 32 . . . 250
64. Chương 32: Càng Đi Lại Càng Xa . . . 254
65. Chương 33 . . . 258
66. Chương 33: Nhân Duyên Tề Tựu . . . 262
67. Chương 34 . . . 266
68. Chương 34: Lãnh Nhãn Bàng Quan . . . 270
69. Chương 35 . . . 274
70. Chương 35: Ý Trời Khó Trái . . . 278
71. Chương 36 . . . 283
72. Chương 36: Bão Tố Cận Kề . . . 287
73. Chương 37 . . . 292
74. Chương 37: Tâm Cao Hơn Trời . . . 296
75. Chương 38 . . . 301
76. Chương 38: Kết Giao Rộng Rãi, Nhiều Mối Duyên Lành . . . 305
77. Chương 39 . . . 310
78. Chương 39: Cùng Hỗ Trợ Nhau . . . 315
79. Chương 40 . . . 320
80. Chương 40: Chuyện Tốt Đêm Lành . . . 324
81. Chương 41 . . . 328
82. Chương 41: Sóng Tung Cuồn Cuộn . . . 334
83. Chương 42 . . . 339
84. Chương 42: Bên Tám Lạng, Người Nửa Cân . . . 344
85. Chương 43 . . . 349
86. Chương 43: Hương Thầm Quanh Quẩn . . . 354
87. Chương 44 . . . 359
88. Chương 44: Vu Oan Hãm Hại . . . 364
89. Chương 45 . . . 369
90. Chương 45: Hết Sức Căng Thẳng . . . 374
91. Chương 46 . . . 379
92. Chương 46: Công Kích Trong Ngoài . . . 383
93. Chương 47 . . . 388
94. Chương 47: Chấp Mê Bất Ngộ . . . 391

95. Chương 48 . . . 395
96. Chương 48: Hư Ảo Mịt Mờ . . . 399
97. Chương 49 . . . 404
98. Chương 49: Làm Trò Hề . . . 409
99. Chương 50 . . . 413
100. Chương 50: Chuyện Nhảm Đồn Xa . . . 418
101. Chương 51 . . . 422
102. Chương 51: Vui Buồn Lẫn Lộn . . . 426
103. Chương 52 . . . 431
104. Chương 52: Khi Phải Xa Nhau . . . 436
105. Chương 53 . . . 440
106. Chương 53: Bước Bước Dò Chừng . . . 445
107. Chương 54 . . . 450
108. Chương 54: Thoát Khỏi Hàm Sói . . . 455
109. Chương 55 . . . 460
110. Chương 55: Thâm Tình Không Nói Nên Lời . . . 464
111. Chương 56 . . . 468
112. Chương 56: Muôn Vàn Toan Tính . . . 472
113. Chương 57 . . . 476
114. Chương 57: Tình Cảm Huynh Đệ . . . 480
115. Chương 58 . . . 484
116. Chương 58: Thiên Trường Địa Cửu . . . 489
117. Chương 59 . . . 494
118. Chương 59: Động Phòng Hoa Chúc . . . 499
119. Chương 60 . . . 504
120. Chương 60: Tình Đến Tận Sâu . . . 508
121. Chương 61 . . . 511
122. Chương 61: Gió Lay Sen Động . . . 516
123. Chương 62 . . . 521
124. Chương 62: Lấy Một Địch Mười . . . 526
125. Chương 63 . . . 531
126. Chương 63: Thập Lý Trường Đình . . . 536
127. Chương 64 . . . 541
128. Chương 64: Một Hòn Đá Ném Trúng Hai Chim . . . 545
129. Chương 65 . . . 550
130. Chương 65: Chao Đảo Mây Mưa . . . 555
131. Chương 66 . . . 560
132. Chương 66: Quân Chia Hai Ngả . . . 564
133. Chương 67 . . . 568
134. Chương 67: Chuẩn Bị Chu Toàn . . . 573
135. Chương 68 . . . 578
136. Chương 68: Hư Hư Thật Thật . . . 582
137. Chương 69 . . . 585
138. Chương 69: Ai Thắng Ai Thua . . . 589
139. Chương 70 . . . 592
140. Chương 70: Nhân Khi Rảnh Rỗi . . . 596
141. Chương 71 . . . 600
142. Chương 71: Ở Trong Thạch Ốc . . . 603
143. Chương 72 . . . 607
144. Chương 72: Giang Cánh Chờ Tung Bay . . . 612
145. Chương 73 . . . 617
146. Chương 73: Tính Trước Lo Sau . . . 622
147. Chương 74 . . . 627
148. Chương 74: Tính Già Hóa Non . . . 633

149. Chương 75 . . . 640
150. Chương 75: Chặng Đường Tương Lai, Thăm Thẳm Gập Ghềnh . . . 644
151. Chương 76 . . . 648
152. Chương 76: Tay Trong Tay Đi Suốt Đường Xa . . . 652
153. Chương 77 . . . 657
154. Chương 77: Bay Lên Trời, Chui Xuống Đất . . . 661
155. Chương 78 . . . 666
156. Chương 78: Không Phải Tặc, Cũng Chẳng Phải Binh . . . 671
157. Chương 79 . . . 675
158. Chương 79: Dần Lộ Manh Mối . . . 679
159. Chương 80 . . . 682
160. Chương 80: Như Có Đăm Chiêu . . . 688
161. Chương 81 . . . 693
162. Chương 81: Như Gần Như Xa . . . 699
163. Chương 82 . . . 704
164. Chương 82: Phong Ba Đần Nỗi . . . 709
165. Chương 83 . . . 713
166. Chương 83: Sắc Sảo Dần Rõ . . . 719
167. Chương 84 . . . 724
168. Chương 84: Làm Chỉ Đùa, Mà Sự Thành Ra Thật . . . 728
169. Chương 85 . . . 733
170. Chương 85: Đổi Thay Bất Ngờ . . . 738
171. Chương 86 . . . 742
172. Chương 86: Lời Đồn Giả Dối . . . 746
173. Chương 87 . . . 751
174. Chương 87: Tranh Đấu Gay Gắt . . . 756
175. Chương 88 . . . 761
176. Chương 88: Phân Ly Tan Rã . . . 766
177. Chương 89 . . . 771
178. Chương 89: Tương Tư Khôn Tỏ . . . 775
179. Chương 90 . . . 780
180. Chương 90: Giữ Sức Chờ Thời Cơ . . . 784
181. Chương 91 . . . 789
182. Chương 91: Bộc Phát Nghi Ngờ . . . 794
183. Chương 92 . . . 799
184. Chương 92: Thoảng Như Mây Khói . . . 804
185. Chương 93 . . . 809
186. Chương 93: Bán Thổ Bán Lộ . . . 813
187. Chương 94 . . . 817
188. Chương 94: Gió Mưa Ào Ã . . . 821
189. Chương 95 . . . 824
190. Chương 95: Chó Cùng Rứt Giậu . . . 829
191. Chương 96 . . . 833
192. Chương 96: Kế Sách Dối Lòng . . . 837
193. Chương 97 . . . 842
194. Chương 97: Đại Chiến Sát Kề . . . 845
195. Chương 98 . . . 849
196. Chương 98: Chuẩn Bị Xong Xuôi . . . 852
197. Chương 99 . . . 856
198. Chương 99: Huynh Đệ Tương Tàn . . . 860
199. Chương 100 . . . 865
200. Chương 100: Trận Đánh Cuối Cùng . . . 869
201. Chương 101 . . . 873
202. Chương 101: Rơi Vào Tuyệt Cảnh . . . 879

203. Chương 102 . . . 885
204. Chương 102: Gặp Lại Cố Nhân . . . 889
205. Chương 103 . . . 893
206. Chương 103: Lòng Về Nơi Nao . . . 897
207. Chương 104 . . . 901
208. Chương 104: Ai Về Chốn Nấy . . . 906
209. Chương 105 . . . 910
210. Chương 105: Phiên Ngoại 1 Chuyện Thầy Trò . . . 916
211. Chương 106 . . . 922
212. Chương 106: Phiên Ngoại 2 Ký Sự Tư Đồ Nổi Cơn Ghen . . . 927
213. Chương 107 . . . 932
214. Chương 107: Phiên Ngoại 3 Tiên Tiên Về Thăm Nhà . . . 937
215. Chương 108 . . . 941
216. Chương 108: Phiên Ngoại 4 Tường Thuật Phỏng Vấn Với Hắc Vân Bảo . . . 946
217. Chương 109 . . . 951
218. Chương 109: Phiên Ngoại 5 Ký Sự Tiên Tiên Phản Công . . . 955
219. Chương 110 . . . 960

Hoàng Bán Tiên

Giới thiệu
Lão lang trung mời bà con trong thôn thẳng thắn xem tướng cho bảo bảo nhà mình một cái, kết luận

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hoang-ban-tien

1. Chương 1

Chương 1 | Dương thai mộ vũ [1]

Vu Hạp điều điều cựu Sở cung [2]

Chí kim vân vũ ám đan phong

Vi sinh tẫn luyến nhân gian nhạc

Chích hữu Tương vương ức mộng trung.

(Cung Sở lìa xa Vu Hạp rồi

Gió mưa quyện đỏ sắc phong rơi

Thế gian cứ vui say hoan nhạc

Tương Vương mộng cũ nhớ không thôi)

Một đêm khuya mưa to gió lớn, một hài nhi trắng trẻo bụ bẫm lặng lẽ xuất hiện ở trước cửa nhà thầy lang họ Hoàng. Lão lang trung này phiêu bạt nửa đời người, rốt cuộc cũng đã có một đứa con nối dõi. Ông ta cảm thấy rất sung sướng, đặc biệt mời bà con trong thôn thẳng thắn đến xem tướng bảo bảo nhà mình một cái, kết luận đúng là, quả nhiên đứa trẻ này có bán tiên thể! Vì vậy, cứ đặt tên luôn cho bảo bảo là – Hoàng Bán Tiên.

Tiểu Hoàng Bán Tiên là một hài tử dễ nuôi, nó chẳng bao giờ quấy khóc, lớn lên cũng không hay nói nhiều, trung thực, văn hoa nho nhã, chỉ có duy nhất một sở thích là im lặng trốn vào một góc để đọc sách.

Lúc lên năm, Tiểu Hoàng giúp Vương đại thẩm trong thôn tìm được con bò đi lạc, bởi nó từng đọc trong sách bảo có thể nhìn dấu vết phân bò để lại mà tìm kiếm tung tích. Vì vậy, danh hào Hoàng Bán Tiên, truyền khắp toàn thôn.

Năm lên mười, Tiểu Hoàng xui xẻo nói đúng chóc ba ngày sau có động đất, bởi trong sách có viết, trước những cơn động đất thì động vật và thời tiết chắc chắn sẽ có thay đổi khác thường. Vì vậy, danh hào Hoàng Bán Tiên, truyền khắp toàn thành.

Năm lên mười lăm, tình cờ làm sao y cứu được hoàng đế đương triều đang vi phục xuất tuần, là bởi y đọc sách thấy bảo đế tinh ảm đạm, phụ tinh lấn át, ấy là có thảm họa chiến tranh. Thế là y được khâm thử phong hào "Thần Tiên Sống", danh hào Hoàng Bán Tiên, truyền đi khắp nước.

Trong phút chốc, Hoàng Bán Tiên là Thần Tiên Sống, mấy lời đại loại vậy, thịnh hành khắp đại giang nam bắc.

Mười lăm năm trôi đi, Hoàng Bán Tiên bước vào độ tuổi mười sáu. Y vốn dự định an ổn ngụ tại quê hương, vừa giúp người trong thôn chữa bệnh bốc thuốc, vừa dạy học cho đám trẻ trong trường tư thục, kiếm đủ ngân lượng để duy trì sinh kế. Dù sao thì những tiền tài mà hoàng thượng năm ấy ban cho cũng đã có thể đảm bảo cho y có sách đọc suốt đời không hết… Thế rồi đột nhiên, biến cố xảy đến.

…

Đầu thu năm Cảnh Hữu thứ mười sáu, tại huyện Vu Sơn thuộc Thục Trung.

Huyện Vu Sơn là nơi núi rừng trùng điệp, địa thế trứ danh hiểm trở. Phía Đông thành có Vu Sơn Thập Nhị phong, vách núi cao sừng sững, biêng biếc một màu.

Những ngọn núi ấy nếu không kỳ lạ thì cũng hùng vỹ, nếu không dốc đứng thì cũng hiểm trở, vút cao ven rìa một dòng sông, khuấy động mây trời, hệt như một mê cung huyễn hoặc tự nhiên, xa lánh thế gian trần tục.

Ở thành Tây cũng có một tòa dương đài trên núi, mây mù giăng giăng, khói sương phủ kín, lại có mưa sa tầng tầng lớp lớp. Đây chính là "Dương thai mộ vũ" , một trong tám cảnh đẹp của Vu Sơn[3]. Tương truyền rằng khi xưa chính tại nơi này, Sở Tương Vương đã từng tao ngộ với Vu Sơn thần nữ, lưu lại thần thoại ngàn năm.

Đúng lúc hoàng hôn đang nghiêng bóng, trên sơn đạo bên dưới dương đài có hai bóng người một trước một sau đi đến. Người phía trước toàn thân bạch y, diện mạo hơi đạm mạc, sau lưng gùi một giỏ thảo dược, vừa đi vừa hái vài thứ cỏ cây. Đi cách khoảng độ mươi bước chân phía sau là một người vóc dáng cao ráo, toàn thân vận trường bào đen tuyền, tóc buộc tùy tiện sau gáy. Nếu nhìn kỹ thì ngũ quan người này so với người Trung Nguyên có đôi phần sâu hơn, sắc bén tinh anh, thật sự khó lòng phân biệt là anh tuấn hay là hung ác, tóm lại, người có đôi mắt lạnh nhạt xa cách như thế thật khiến người khác không dám đối diện.

"Ngươi nhanh chân một chút được không? Ta đây có bệnh không thể đi nhanh thì thôi đi, ngươi so với trâu còn khỏe hơn thế mà sao lại chậm hơn cả ta thế?" – bạch y nhân phía trước nhịn không được, quay đầu lại thúc giục.

Kẻ kia thong thả ngồi xuống một tảng đá ven đường, dùng tay nhặt một nhánh cây lên chỉ vào người phía trước – "Đồ đầu gỗ ốm o nhà ngươi! Ta cùng ngươi đến đây đã là sai lầm rồi, còn dám la lối cái gì hả?"

Đúng lúc ấy, từ trên sườn núi loáng thoáng có bóng người chạy xuống. Mà bảo chạy xuống thì chi bằng bảo là lăn xuống còn chính xác hơn. Đó là một thiếu niên vận y phục bố sam màu xanh, vóc người không phải thấp bé nhưng gầy vô cùng, trên mặt bê bết bùn đất nên không trông rõ diện mạo. Tuy nhiên, vẫn có thể thấy ở y hiện diện một đôi mắt rất sáng. Và theo như cánh tay lộ ra khỏi tay áo thì màu da của y có vẻ rất trắng trẻo.

Sau lưng y vác một chiếc giỏ rất to, và khi y lăn từ trên sườn núi xuống thì vô tình đụng vào một tảng đá, sách và một cuộn tranh từ bên trong rơi ra ngoài, vương vãi trên mặt đất.

"Không xong rồi… không xong rồi…" – Thiếu niên không để ý tay mình toàn là bùn đất, đau lòng nhặt từng quyển sách rơi trên mặt đất, cẩn thận phủi sạch đất cát rồi xếp trở lại vào giỏ.

Hai người đã có mặt sẵn trên triền núi khi ấy vẫn tò mò dõi theo hành động của y, nhưng rồi hắc y nhân hơi chau mày, ngẩng đầu nhìn lại phía trên sườn núi… Quả nhiên, rất nhanh sau đấy có mấy quân lính tay lăm lăm đao kiếm xông đến.

Thiếu niên vội vàng ôm chặt chiếc giỏ, liếc trái ngó phải rồi mau mắn núp sau lưng hắc y nhân.

Thân hình của hắc y nhân vốn rất cao lớn nên có thể giúp y che chắn toàn bộ.

Nhìn thấy hành động của y, bạch y nhân đứng cách đó không xa chợt mỉm cười – "Thiếu niên này trốn khéo nhỉ, chỉ cần lệch một tí là bị phát hiện ngay."

Những quân lính kia nương theo triền núi mà chạy xuống, thiếu niên vội chỉnh lại tư thế, vừa tĩnh tâm lắng nghe tiếng bước chân của đám quân lính, vừa tính toán thử phương vị của mình để mấy người đó không phát hiện ra.

Một trong số những binh sỹ cất tiếng hỏi bạch y nhân – "Này! Ngươi có nhìn thấy một thiếu niên mặc áo xanh, trên lưng vác một giỏ sách không?"

Bạch y nhân lắc đầu.

"Chuyện quái quỷ gì thế này?" – tên lính nọ làu bàu – "Nếu tìm không thấy thì lúc về biết ăn nói với Vương gia sao đây?"

"Mau tìm thêm đi… y có thể bay đi đâu chứ? Y cùng lắm chỉ là bán tiên thôi mà, làm sao mà thăng thiên hay độn thổ được nào." – Đoạn đối thoại của đám quân lính này thu hút sự chú ý của hắc y nhân, khiến hắn phải liếc nhìn thiếu niên đang trốn sau lưng mình một cái.

Lúc này bọn quân lính bắt đầu tỏa ra tìm kiếm, thiếu niên cũng khẽ động đậy, hoàn toàn không ngờ rằng hắc y nhân vốn vẫn ngồi yên ngay chỗ tảng đá che chắn ình, lại đột nhiên đưa chân ngáng y một cái.

"Ái da!" – Bị ngáng chân, thiếu niên lảo đảo rồi ngã ngửa ra, lăn đến ngay bên cạnh chân của hắc y nhân.

Thiếu niên ngước mắt nhìn lên khó hiểu, vừa vặn đúng lúc hắc y nhân từ trên cao nhìn xuống, bốn mắt giao nhau, và hắc y nhân hơi có phần giật mình… Thiếu niên này hiển nhiên là không biết võ công, vậy mà dám đối diện với hắn… Mà trong mắt y lại không pha nửa phần tạp niệm, rất thú vị.

"A! Ở đây này…" – Bọn lính phát hiện ra thiếu niên liền xúm lại.

Thiếu niên vừa đứng dậy, ôm khư khư lấy giỏ sách của mình thì đã thấy bản thân bị bao vây.

"Thế nào tiểu tiên sinh, đã chịu theo chúng ta trở về chưa?" – Một tên lính đứng phía đầu vừa cười vừa nói.

Thiếu niên lắc đầu – "Ta không muốn đi." – Thanh âm rất nhẹ, mà lại còn ôn hòa nữa.

"Vương gia là mời người về đảm nhận một chức quan mà, người đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" – Gã kia uy hiếp, vung đao muốn sấn lên.

"Ta không muốn làm quan." – Thiếu niên tiếp tục trốn phía sau lưng hắc y nhân – "Nào đâu có cái lý bức ép người khác ra làm quan chứ."

"Ai bảo người là bán tiên chứ hả… Mau ngoan ngoãn theo chúng ta trở về đi. Vương gia đã dặn không được động đến một sợi tóc của người." – Vừa nói xong đã có một tên lính tiến đến bắt lấy cổ tay thiếu niên – "Đừng làm khó chúng ta nữa … ái da…"

Lời còn chưa dứt thì gã nọ đã kêu thét lên một tiếng, thì ra là bị hắc y nhân vẫn luôn trầm mặc kia đá văng ra ngoài, mạnh đến nỗi lăn quay ra mặt đất mãi một lúc mà vẫn chẳng thể dứng dậy nổi. Có mấy người đến đỡ hắn dậy thì cả bạch y nhân lẫn thiếu niên cùng đồng loạt hô lên – "Hiện tại không thể đụng vào hắn."

Lời nói vừa thốt ra, cả hai giật mình liếc nhìn sang đối phương.

"Ha ha…" Hắc y nhân đột nhiên bật cười, nhìn người đứng cạnh bên vốn chỉ là một thiếu niên, lại cao chưa đến bả vai mình, đánh giá một lúc lâu rồi hỏi – "Bọn họ gọi ngươi là bán tiên, chẳng lẽ ngươi chính Hoàng Bán Tiên được Hoàng thượng phong hào là "Thần tiên sống" hử?"

Thiếu niến cũng ngẩng đầu đánh giá nam tử bá đạo hắc ám, có đôi chút tà ác này, rồi thoáng gật đầu.

"Ha ha." – Hắc y nhân quay lại nhìn bạch y nhân ở đằng xa – "Mộc Lăng, nhặt được của quý rồi!"

Hắn nói xong liền vươn tay bắt lấy cánh tay của thiếu niên. – "Nghe bảo ngươi là một bán tiên, có phép thuật thần thông quảng đại, chẳng có gì không làm được?"

Thiếu niên cố sức giãy ra nhưng lại thấy tay run rẩy cả lên, tránh sao cũng không được, chỉ đành lắc đầu – "Không phải…"

"Ta thấy ngươi là đúng vậy rồi" – Hắc y nhân cũng không buông tay, chỉ quay đầu nhìn mấy binh sỹ đang khẩn trương kia, mỉm cười nói với thiếu niên – "Xem chừng là ngươi đang gặp phiền toái?"

"Này, ngươi bớt lo chuyện bao đồng đi. Người này là người của Thụy Vương gia!" – Một tên lính bạo gan nói với hắc y nhân – "Mau giao người cho chúng ta."

Hắc y nhân không thèm để tâm, chỉ quay lại hỏi thiếu niên – "Sao nào, có muốn cùng ta làm một giao dịch nho nhỏ không?"

Thiếu niên ngạc nhiên nhìn hắn, hồi lâu sau mới hỏi lại – "Giao… giao dịch gì?"

"Ta có thể bảo hộ ngươi, hơn nữa còn đưa ngươi đến bất kỳ nơi nào ngươi muốn đi. Nhưng, bù lại ngươi phải giúp ta làm một việc!" – Nói xong hắn liền đưa tay nắm lấy một lọn tóc của thiếu niên, khẽ kéo kéo – "Sao hử, chọn đi, hoặc là đáp ứng ta, bằng không thì ta sẽ giao ngươi cho đám quân lính này, để họ xách cổ ngươi đi làm quan."

Thiếu niên nhìn hắc y nhân, trong lòng suy tính thiệt hơn. Nếu thật sự bị mang đi tiến cung làm quan, nhất nhập hầu môn thâm tự hải[4], cả đời sẽ phiền toái mãi không thôi. Từ xưa đến nay những người ra làm quan, có mấy ai có kết cục tốt đẹp đâu. Mơ ước được bầu bạn cùng sách, an ổn sống hết một đời của chính y, càng không còn trông mong gì nữa… Hắc y nhân trước mặt này tuy thoạt nhìn có đôi chút thô lỗ, nhưng hắn cũng chỉ bắt y giúp hắn một việc, dù sao so với tiến cung thì được hơn nhiều…

"Được…" – Y gật đầu – "Ta đồng ý với huynh."

"Tốt lắm!" – Hắc y nhân tiến đến thì thầm vào tai thiếu niên – "Nói lời phải giữ lấy lời đấy." – Nói xong liền buông tóc thiếu niên ra, kéo tay y lại, dùng bàn tay mình vỗ một cái không quá nặng vào bàn tay trắng nõn nà ấy, cười rồi nói – "Vỗ tay lập lời thề nào! Không được đổi ý." – Đang nói nửa chừng thì chỉ thấy một bóng đen nháng lên, một trận cuồng phong rào rào quét qua. Đến khi lắng lại thì đám lính kia toàn bộ đều ngã rạp xuống mặt đất không ngóc dậy nổi, mà hắc y nhân kia vẫn cầm trong tay một nhánh cây, trông vô cùng ung dung nhàn nhã.

Bọn quân lính vội đỡ nhau đứng dậy, trong đó có một kẻ không sợ chết hỏi tới – "Ngươi… ngươi không sợ đắc tội Thụy Vương sao … có gan thì mau lưu lại danh tánh đi!"

"Haha…" – Hắc y nhân cười lạnh một tiếng rồi rầu rĩ nói – "Tư Đồ Ngận Suất…"

"Phụt…" – Người bật cười chính là thiếu niên, trong khi những tên lính kia chẳng ai dám cười, mặt mày người nào người nấy xanh mét như tàu lá chuối.

Cái tên "Tư Đồ Ngận Suất" này trên giang hồ không ai không biết, không người nào không nghe – Bởi vì hắn nổi tiếng là kỳ tài hiếm thấy, có võ công đệ nhất thiên hạ, là võ lâm đệ nhất kỳ nam, lại còn là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang phái – Hắc Vân Bảo – Tư Đồ Ngận Suất.

Bọn quân lính kia bị cái tên này hù dọa hoảng sợ đến nỗi xoay người chạy mất. Tư Đồ có chút đắc ý liếc mắt sang chỗ thiếu niên, thấy hai con ngươi y đang ngó mình chằm chằm.

"Sao thế?" – Tư Đồ khẽ nhướng một bên chân mày lên… rồi nhếch mép cười xấu xa – "Lúc này biết ta là ai rồi đó. Nên ngươi cũng an tâm đi. Nói cho ngươi hay, đừng nói là Thụy Vương, cho dù là đích thân hoàng đế đến đây thì ta cũng có thể bảo hộ ngươi được bình an."

Thấy thiếu niên vẫn ngơ ngơ ngác ngác không nói lời nào, Tư Đồ phát hỏa – "Ngươi ngây ra cái gì vậy hả? Còn nghĩ cái gì! Nói nhanh!"

Thiếu niên do dự trong chốc lát, rồi nhỏ giọng hỏi – "Huynh… phụ mẫu huynh có phải rất không thương huynh không?"

"Cái gì cơ?!" – Nghe rõ lời y xong thì Tư Đồ thoáng ngẩn người.

"Ta cứ nghĩ tên ta đã đủ mất mặt lắm rồi." – Thiếu niên dùng một ánh mắt đồng cảm nhìn Tư Đồ – "Vậy mà không nghĩ núi cao còn có núi cao hơn… Huynh so với ta hình như còn bất hạnh hơn nữa…"

"Phụt…. Hahahahahaha!" – Bạch y nhân tên gọi Mộc Lăng kia nghe thấy thế liền ôm bụng cười đến giậm chân giậm cẳng. Tư Đồ mặt mày hết tái xanh lại đến trắng bệt, chốc lát sau nghiến răng bảo – "Mặt ngươi sao lại bẩn thế chứ… nào, mau đi rửa sạch!" – Nói xong liền nhấc bổng thiếu niên lên, xách đến một khe suối nhỏ trong mát gần đó rồi thả y xuống.

"Nha~" – Thiếu niên chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hãi thì đã "tõm" một phát bị ném vào trong lòng nước rồi. May mắn làm sao, nước có phần sâu nên không va phải tảng đá ngầm nào.

Thiếu niên giãy giụa một lúc rồi bám vào một tảng đá bên rìa suối, vừa ho vừa sặc.

Sau khi y rửa mặt xong, Mộc Lăng và Tư Đồ nhìn thấy dung mạo của y lộ ra thì đều cả kinh – tiểu hài tử này, trông thanh tú quá chừng.

Chú thích :

[1] Dương thai mộ vũ : Nguyên văn Hán Việt đọc là "Dương thai mộ vũ", kỳ thật nếu dịch ra âm Việt là "Dương đài mộ vũ". Nếu xét trên nghĩa đen thì có nghĩa là ban công, sân thượng, ở đây có thể hiểu là một mỏm đá nhô ra bên sườn núi, tạo hình thành một lan can tự nhiên. Còn mộ vũ là mưa rơi lúc hoàng hôn. Vậy có thể hiểu cụm "Dương thai mộ vũ" là cảnh mưa chiều tòa dương đài của Vu Sơn.

[2] Vu Hạp : là một trong ba thung lũng sông Trường Giang, hai thung lũng còn lại là Hoắc Đường Hạp và Tây Lăng Hạp, thường được gọi chung là Trường Giang Tam Hạp. Thung lũng Tam Hạp bắt đầu từ thành Bạch Đế, huyện Bổng Tiết ở tỉnh Tứ Xuyên, xuôi dòng đi qua các huyện Nam Tân Quan, Khoa Bổng Tiết, Vu Sơn, Ba Đông Tỉ và Nghi Xương, kéo dài khoảng 200km.

[3] Vu Sơn : là một huyện núi nằm ở Đông Bắc thành phố Trùng Khánh. Theo ranh giới hành chính của Trung Quốc ngày nay thì tỉnh Tứ Xuyên và thành phố Trùng Khánh nằm giáp nhau. Vu Sơn Thập Nhị Phong là mười hai đỉnh núi của vùng này.

[4] Nhất nhập hầu môn thâm tự hải: Cửa quan vừa vào sâu như biển, ý nói vướng vào quan trường sẽ không còn lối thoát.

2. Chương 1: Dương Thai Mộ Vũ

Vu Hạp2 điều điều cựu Sở cung

Chí kim vân vũ ám đan phong

Vi sinh tẫn luyến nhân gian nhạc

Chích hữu Tương vương ức mộng trung.

(Cung Sở lìa xa Vu Hạp rồi

Gió mưa quyện đỏ sắc phong rơi

Thế gian cứ vui say hoan nhạc

Tương Vương mộng cũ nhớ không thôi)

Một đêm khuya mưa to gió lớn, một hài nhi trắng trẻo bụ bẫm lặng lẽ xuất hiện ở trước cửa nhà thầy lang họ Hoàng. Lão lang trung này phiêu bạt nửa đời người, rốt cuộc cũng đã có một đứa con nối dõi. Ông ta cảm thấy rất sung sướng, đặc biệt mời bà con trong thôn thẳng thắn đến xem tướng bảo bảo nhà mình một cái, kết luận đúng là, quả nhiên đứa trẻ này có bán tiên thể! Vì vậy, cứ đặt tên luôn cho bảo bảo là – Hoàng Bán Tiên.

Tiểu Hoàng Bán Tiên là một hài tử dễ nuôi, nó chẳng bao giờ quấy khóc, lớn lên cũng không hay nói nhiều, trung thực, văn hoa nho nhã, chỉ có duy nhất một sở thích là im lặng trốn vào một góc để đọc sách.

Lúc lên năm, Tiểu Hoàng giúp Vương đại thẩm trong thôn tìm được con bò đi lạc, bởi nó từng đọc trong sách bảo có thể nhìn dấu vết phân bò để lại mà tìm kiếm tung tích. Vì vậy, danh hào Hoàng Bán Tiên, truyền khắp toàn thôn.

Năm lên mười, Tiểu Hoàng xui xẻo nói đúng chóc ba ngày sau có động đất, bởi trong sách có viết, trước những cơn động đất thì động vật và thời tiết chắc chắn sẽ có thay đổi khác thường. Vì vậy, danh hào Hoàng Bán Tiên, truyền khắp toàn thành.

Năm lên mười lăm, tình cờ làm sao y cứu được hoàng đế đương triều đang vi phục xuất tuần, là bởi y đọc sách thấy bảo đế tinh ảm đạm, phụ tinh lấn át, ấy là có thảm họa chiến tranh. Thế là y được khâm thử phong hào "Thần Tiên Sống", danh hào Hoàng Bán Tiên, truyền đi khắp nước.

Trong phút chốc, Hoàng Bán Tiên là Thần Tiên Sống, mấy lời đại loại vậy, thịnh hành khắp đại giang nam bắc!

Mười lăm năm trôi đi, Hoàng Bán Tiên bước vào độ tuổi mười sáu. Y vốn dự định an ổn ngụ tại quê hương, vừa giúp người trong thôn chữa bệnh bốc thuốc, vừa dạy học cho đám trẻ trong trường tư thục, kiếm đủ ngân lượng để duy trì sinh kế. Dù sao thì những tiền tài mà hoàng thượng năm ấy ban cho cũng đã có thể đảm bảo cho y có sách đọc suốt đời không hết…Thế rồi đột nhiên, biến cố xảy đến.

…

Đầu thu năm Cảnh Hữu thứ mười sáu, tại huyện Vu Sơn thuộc Thục Trung.

Huyện Vu Sơn là nơi núi rừng trùng điệp, địa thế trứ danh hiểm trở. Phía Đông thành có Vu Sơn Thập Nhị phong, vách núi cao sừng sững, biêng biếc một màu.

Những ngọn núi ấy nếu không kỳ lạ thì cũng hùng vỹ, nếu không dốc đứng thì cũng hiểm trở, vút cao ven rìa một dòng sông, khuấy động mây trời, hệt như một mê cung huyễn hoặc tự nhiên, xa lánh thế gian trần tục.

Ở thành Tây cũng có một tòa dương đài trên núi, mây mù giăng giăng, khói sương phủ kín, lại có mưa sa tầng tầng lớp lớp. Đây chính là "Dương thai mộ vũ" , một trong tám cảnh đẹp của Vu Sơn3. Tương truyền rằng khi xưa chính tại nơi này, Sở Tương Vương đã từng tao ngộ với Vu Sơn thần nữ, lưu lại thần thoại ngàn năm.

Đúng lúc hoàng hôn đang nghiêng bóng, trên sơn đạo bên dưới dương đài có hai bóng người một trước một sau đi đến. Người phía trước toàn thân bạch y, diện mạo hơi đạm mạc, sau lưng gùi một giỏ thảo dược, vừa đi vừa hái vài thứ cỏ cây. Đi cách khoảng độ mươi bước chân phía sau là một người vóc dáng cao ráo, toàn thân vận trường bào đen tuyền, tóc buộc tùy tiện sau gáy. Nếu nhìn kỹ thì ngũ quan người này so với người Trung Nguyên có đôi phần sâu hơn, sắc bén tinh anh, thật sự khó lòng phân biệt là anh tuấn hay là hung ác, tóm lại, người có đôi mắt lạnh nhạt xa cách như thế thật khiến người khác không dám đối diện.

"Ngươi nhanh chân một chút được không? Ta đây có bệnh không thể đi nhanh thì thôi đi, ngươi so với trâu còn khỏe hơn thế mà sao lại chậm hơn cả ta thế?" – bạch y nhân phía trước nhịn không được, quay đầu lại thúc giục.

Kẻ kia thong thả ngồi xuống một tảng đá ven đường, dùng tay nhặt một nhánh cây lên chỉ vào người phía trước – "Đồ đầu gỗ ốm o nhà ngươi! Ta cùng ngươi đến đây đã là sai lầm rồi, còn dám la lối cái gì hả?"

Đúng lúc ấy, từ trên sườn núi loáng thoáng có bóng người chạy xuống. Mà bảo chạy xuống thì chi bằng bảo là lăn xuống còn chính xác hơn. Đó là một thiếu niên vận y phục bố sam màu xanh, vóc người không phải thấp bé nhưng gầy vô cùng, trên mặt bê bết bùn đất nên không trông rõ diện mạo. Tuy nhiên, vẫn có thể thấy ở y hiện diện một đôi mắt rất sáng. Và theo như cánh tay lộ ra khỏi tay áo thì màu da của y có vẻ rất trắng trẻo.

Sau lưng y vác một chiếc giỏ rất to, và khi y lăn từ trên sườn núi xuống thì vô tình đụng vào một tảng đá, sách và một cuộn tranh từ bên trong rơi ra ngoài, vương vãi trên mặt đất.

"Không xong rồi…không xong rồi…" – Thiếu niên không để ý tay mình toàn là bùn đất, đau lòng nhặt từng quyển sách rơi trên mặt đất, cẩn thận phủi sạch đất cát rồi xếp trở lại vào giỏ.

Hai người đã có mặt sẵn trên triền núi khi ấy vẫn tò mò dõi theo hành động của y, nhưng rồi hắc y nhân hơi chau mày, ngẩng đầu nhìn lại phía trên sườn núi…Quả nhiên, rất nhanh sau đấy có mấy quân lính tay lăm lăm đao kiếm xông đến.

Thiếu niên vội vàng ôm chặt chiếc giỏ, liếc trái ngó phải rồi mau mắn núp sau lưng hắc y nhân.

Thân hình của hắc y nhân vốn rất cao lớn nên có thể giúp y che chắn toàn bộ.

Nhìn thấy hành động của y, bạch y nhân đứng cách đó không xa chợt mỉm cười –"Thiếu niên này trốn khéo nhỉ, chỉ cần lệch một tí là bị phát hiện ngay."

Những quân lính kia nương theo triền núi mà chạy xuống, thiếu niên vội chỉnh lại tư thế, vừa tĩnh tâm lắng nghe tiếng bước chân của đám quân lính, vừa tính toán thử phương vị của mình để mấy người đó không phát hiện ra.

Một trong số những binh sỹ cất tiếng hỏi bạch y nhân – "Này! Ngươi có nhìn thấy một thiếu niên mặc áo xanh, trên lưng vác một giỏ sách không?"

Bạch y nhân lắc đầu.

"Chuyện quái quỷ gì thế này?" – tên lính nọ làu bàu – "Nếu tìm không thấy thì lúc về biết ăn nói với Vương gia sao đây?"

"Mau tìm thêm đi…y có thể bay đi đâu chứ? Y cùng lắm chỉ là bán tiên thôi mà, làm sao mà thăng thiên hay độn thổ được nào." – Đoạn đối thoại của đám quân lính này thu hút sự chú ý của hắc y nhân, khiến hắn phải liếc nhìn thiếu niên đang trốn sau lưng mình một cái.

Lúc này bọn quân lính bắt đầu tỏa ra tìm kiếm, thiếu niên cũng khẽ động đậy, hoàn toàn không ngờ rằng hắc y nhân vốn vẫn ngồi yên ngay chỗ tảng đá che chắn cho mình, lại đột nhiên đưa chân ngáng y một cái.

"Ái da!" – Bị ngáng chân, thiếu niên lảo đảo rồi ngã ngửa ra, lăn đến ngay bên cạnh chân của hắc y nhân.

Thiếu niên ngước mắt nhìn lên khó hiểu, vừa vặn đúng lúc hắc y nhân từ trên cao nhìn xuống, bốn mắt giao nhau, và hắc y nhân hơi có phần giật mình…Thiếu niên này hiển nhiên là không biết võ công, vậy mà dám đối diện với hắn…Mà trong mắt y lại không pha nửa phần tạp niệm, rất thú vị.

"A! Ở đây này…" – Bọn lính phát hiện ra thiếu niên liền xúm lại.

Thiếu niên vừa đứng dậy, ôm khư khư lấy giỏ sách của mình thì đã thấy bản thân bị bao vây.

"Thế nào tiểu tiên sinh, đã chịu theo chúng ta trở về chưa?" – Một tên lính đứng phía đầu vừa cười vừa nói.

Thiếu niên lắc đầu – "Ta không muốn đi." – Thanh âm rất nhẹ, mà lại còn ôn hòa nữa.

"Vương gia là mời người về đảm nhận một chức quan mà, người đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" – Gã kia uy hiếp, vung đao muốn sấn lên.

"Ta không muốn làm quan." – Thiếu niên tiếp tục trốn phía sau lưng hắc y nhân. "Nào đâu có cái lý bức ép người khác ra làm quan chứ."

"Ai bảo người là bán tiên chứ hả…Mau ngoan ngoãn theo chúng ta trở về đi. Vương gia đã dặn không được động đến một sợi tóc của người." – Vừa nói xong đã có một tên lính tiến đến bắt lấy cổ tay thiếu niên – "Đừng làm khó chúng ta nữa…ái da…"

Lời còn chưa dứt thì gã nọ đã kêu thét lên một tiếng, thì ra là bị hắc y nhân vẫn luôn trầm mặc kia đá văng ra ngoài, mạnh đến nỗi lăn quay ra mặt đất mãi một lúc mà vẫn chẳng thể dứng dậy nổi. Có mấy người đến đỡ hắn dậy thì cả bạch y nhân lẫn thiếu niên cùng đồng loạt hô lên – "Hiện tại không thể đụng vào hắn."

Lời nói vừa thốt ra, cả hai giật mình liếc nhìn sang đối phương.

"Ha ha…" Hắc y nhân đột nhiên bật cười, nhìn người đứng cạnh bên vốn chỉ là một thiếu niên, lại cao chưa đến bả vai mình, đánh giá một lúc lâu rồi hỏi – "Bọn họ gọi ngươi là bán tiên, chẳng lẽ ngươi chính Hoàng Bán Tiên được Hoàng thượng phong hào là "Thần tiên sống" hử?"

Thiếu niến cũng ngẩng đầu đánh giá nam tử bá đạo hắc ám, có đôi chút tà ác này, rồi thoáng gật đầu.

"Ha ha." – Hắc y nhân quay lại nhìn bạch y nhân ở đằng xa – "Mộc Lăng, nhặt được của quý rồi!"

Hắn nói xong liền vươn tay bắt lấy cánh tay của thiếu niên. – "Nghe bảo ngươi là một bán tiên, có phép thuật thần thông quảng đại, chẳng có gì không làm được?"

Thiếu niên cố sức giãy ra nhưng lại thấy tay run rẩy cả lên, tránh sao cũng không được, chỉ đành lắc đầu – "Không phải…"

"Ta thấy ngươi là đúng vậy rồi" – Hắc y nhân cũng không buông tay, chỉ quay đầu nhìn mấy binh sỹ đang khẩn trương kia, mỉm cười nói với thiếu niên – "Xem chừng là ngươi đang gặp phiền toái?"

"Này, ngươi bớt lo chuyện bao đồng đi. Người này là người của Thụy Vương gia!" – Một tên lính bạo gan nói với hắc y nhân – "Mau giao người cho chúng ta."

Hắc y nhân không thèm để tâm, chỉ quay lại hỏi thiếu niên – "Sao nào, có muốn cùng ta làm một giao dịch nho nhỏ không?"

Thiếu niên ngạc nhiên nhìn hắn, hồi lâu sau mới hỏi lại – "Giao…giao dịch gì?"

"Ta có thể bảo hộ ngươi, hơn nữa còn đưa ngươi đến bất kỳ nơi nào ngươi muốn đi. Nhưng, bù lại ngươi phải giúp ta làm một việc!" – Nói xong hắn liền đưa tay nắm lấy một lọn tóc của thiếu niên, khẽ kéo kéo – "Sao hử, chọn đi, hoặc là đáp ứng ta, bằng không thì ta sẽ giao ngươi cho đám quân lính này, để họ xách cổ ngươi đi làm quan."

Thiếu niên nhìn hắc y nhân, trong lòng suy tính thiệt hơn. Nếu thật sự bị mang đi tiến cung làm quan, nhất nhập hầu môn thâm tự hải4, cả đời sẽ phiền toái mãi không thôi. Từ xưa đến nay những người ra làm quan, có mấy ai có kết cục tốt đẹp đâu. Mơ ước được bầu bạn cùng sách, an ổn sống hết một đời của chính y, càng không còn trông mong gì nữa…Hắc y nhân trước mặt này tuy thoạt nhìn có đôi chút thô lỗ, nhưng hắn cũng chỉ bắt y giúp hắn một việc, dù sao so với tiến cung thì được hơn nhiều…

"Được…" – Y gật đầu – "Ta đồng ý với huynh."

"Tốt lắm!" – Hắc y nhân tiến đến thì thầm vào tai thiếu niên – "Nói lời phải giữ lấy lời đấy." – Nói xong liền buông tóc thiếu niên ra, kéo tay y lại, dùng bàn tay mình vỗ một cái không quá nặng vào bàn tay trắng nõn nà ấy, cười rồi nói – "Vỗ tay lập lời thề nào! Không được đổi ý." – Đang nói nửa chừng thì chỉ thấy một bóng đen nháng lên, một trận cuồng phong rào rào quét qua. Đến khi lắng lại thì đám lính kia toàn bộ đều ngã rạp xuống mặt đất không ngóc dậy nổi, mà hắc y nhân kia vẫn cầm trong tay một nhánh cây, trông vô cùng ung dung nhàn nhã.

Bọn quân lính vội đỡ nhau đứng dậy, trong đó có một kẻ không sợ chết hỏi tới – "Ngươi…ngươi không sợ đắc tội Thụy Vương sao…có gan thì mau lưu lại danh tánh đi!"

"Haha…" – Hắc y nhân cười lạnh một tiếng rồi rầu rĩ nói – "Tư Đồ Ngận Suất…"

"Phụt…" – Người bật cười chính là thiếu niên, trong khi những tên lính kia chẳng ai dám cười, mặt mày người nào người nấy xanh mét như tàu lá chuối.

Cái tên "Tư Đồ Ngận Suất" này trên giang hồ không ai không biết, không người nào không nghe – Bởi vì hắn nổi tiếng là kỳ tài hiếm thấy, có võ công đệ nhất thiên hạ, là võ lâm đệ nhất kỳ nam, lại còn là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang phái – Hắc Vân Bảo – Tư Đồ Ngận Suất.

Bọn quân lính kia bị cái tên này hù dọa hoảng sợ đến nỗi xoay người chạy mất. Tư Đồ có chút đắc ý liếc mắt sang chỗ thiếu niên, thấy hai con ngươi y đang ngó mình chằm chằm.

"Sao thế?" – Tư Đồ khẽ nhướng một bên chân mày lên…rồi nhếch mép cười xấu xa – "Lúc này biết ta là ai rồi đó. Nên ngươi cũng an tâm đi. Nói cho ngươi hay, đừng nói là Thụy Vương, cho dù là đích thân hoàng đế đến đây thì ta cũng có thể bảo hộ ngươi được bình an."

Thấy thiếu niên vẫn ngơ ngơ ngác ngác không nói lời nào, Tư Đồ phát hỏa – "Ngươi ngây ra cái gì vậy hả? Còn nghĩ cái gì! Nói nhanh!"

Thiếu niên do dự trong chốc lát, rồi nhỏ giọng hỏi – "Huynh…phụ mẫu huynh có phải rất không thương huynh không?"

"Cái gì cơ?!" – Nghe rõ lời y xong thì Tư Đồ thoáng ngẩn người.

"Ta cứ nghĩ tên ta đã đủ mất mặt lắm rồi." Thiếu niên dùng một ánh mắt đồng cảm nhìn Tư Đồ – "Vậy mà không nghĩ núi cao còn có núi cao hơn…Huynh so với ta hình như còn bất hạnh hơn nữa…"

"Phụt… Hahahahahaha!" – Bạch y nhân tên gọi Mộc Lăng kia nghe thấy thế liền ôm bụng cười đến giậm chân giậm cẳng. Tư Đồ mặt mày hết tái xanh lại đến trắng bệt, chốc lát sau nghiến răng bảo – "Mặt ngươi sao lại bẩn thế chứ…nào, mau đi rửa sạch!" – Nói xong liền nhấc bổng thiếu niên lên, xách đến một khe suối nhỏ trong mát gần đó rồi thả y xuống.

"Nha~" – Thiếu niên chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hãi thì đã "tõm" một phát bị ném vào trong lòng nước rồi. May mắn làm sao, nước có phần sâu nên không va phải tảng đá ngầm nào.

Thiếu niên giãy giụa một lúc rồi bám vào một tảng đá bên rìa suối, vừa ho vừa sặc.

Sau khi y rửa mặt xong, Mộc Lăng và Tư Đồ nhìn thấy dung mạo của y lộ ra thì đều cả kinh – tiểu hài tử này, trông thanh tú quá chừng.

3. Chương 2

Chương 2 | Mây đen mù mịt

– Hắc vân thương mang –

Chiều tà, gió thu hiu hắt.

Từ trên đỉnh núi phóng mắt nhìn xuống là một biển mây biêng biếc, chỉ thấy mây mù la đà phủ khắp, vách núi sừng sững cao ngất, cỏ cây xanh mướt động lòng người.

Nhật nguyệt cùng nhau xuất hiện ở hai phía chân trời, trên đỉnh trời một dải ngân hà dần hé lộ. Chừng như hết thảy vạn vật trên thế gian đều đã dung hòa vào trong biển mây bao la, cảnh tượng đẹp đẽ đến vô hạn.

Rõ ràng là đang đứng trước một cảnh thiên nhiên hùng vỹ đến thế, ấy vậy mà Tư Đồ không hề cảm thấy thích thú, cũng chẳng dừng chân buông lấy một lời tán thưởng.

Mấy ngày nay cả ba người cứ quanh đi quẩn lại trên ngọn Chư Phong.

"Tìm thấy đủ chưa?" – Tư Đồ hỏi Mộc Lăng, người lúc này đang chuyên tâm rửa các loại thảo mộc.

"Ừm, gần đủ rồi, chỉ còn thiếu mỗi Lạc Hà Thảo thôi." – Mộc Lăng phủi sạch đất cát trên tay – "Vị thảo dược này phải hái vào lúc sáng sớm mới được. Ở bên sườn núi có một ít, sáng mai chúng ta đến đó hái thì có thể xuống núi rồi."

"Hây dà…" – Tư Đồ thở hắt ra một hơi rồi lắc đầu – "Cuối cùng cũng xong việc rồi. Nơi này vốn không tệ, có điều ở lâu cũng phát chán lên được. Quả nhiên những nơi phồn hoa ngoài kia vẫn thích hợp với ta hơn."

Hắn nói xong thì ngoảnh mặt sang nhìn Hoàng Bán Tiên, thấy y chỉ im lặng ngồi trên một tảng đá lật giở một quyển sách.

"Này!" – Tư Đồ kéo một lọn tóc của y.

"A~" – Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu liếc nhìn hắn, dùng tay kéo tóc của mình lại. Cái gã Tư Đồ này, sao cứ thích kéo tóc y quá vậy…

"Ngươi quả là đồ Mọt Sách." – Tư Đồ lại kéo tóc y lần nữa – "Có mấy cọng tóc cũng không chụp được. Nếu không phải ư thì a."

"Đau mà…" – Hoàng Bán Tiên cố sức thu tóc của mình lại, vén ra sau vành tai. Nếu cứ bị hắn kéo như thế này thì sớm muộn gì cũng bị trọc đầu à xem.

Thấy hài tử kia vén tóc xong thì lại tiếp tục đọc sách nên Tư Đồ cũng chẳng nói thêm gì.

Sau hai ngày ở chung thì hắn đã tâm phục khẩu phục rồi. Tiểu hài tử này thật sự không phải là bán tiên mà căn bản là thần tiên kia… Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không rời sách khỏi tay, dù là ăn cơm hay đi đường cũng khư khư ôm sách.

"Ngày mai hẳn là trời cũng nắng đây…" – Mộc Lăng nhìn thấy bầu trời rõ ràng rất quang đãng – "Lạc Hà Thảo nếu có thể tắm qua một trận mưa, sau đó mới hái xuống làm thuốc thì dược hiệu sẽ tăng lên nhiều… " – Vừa nói vừa lắc đầu – "Đáng tiếc, đáng tiếc…"

"Sớm mai trời sẽ mưa." – Hoàng Bán Tiên đang xem sách nên chả ngẩng đầu lên, chỉ cất giọng nói – "Tối nay tốt nhất là nên tìm một chỗ có thể đụt mưa để nghỉ chân."

Mộc Lăng cảm thấy rất kỳ quái, đang muốn hỏi cho cặn kẽ thì chợt thấy Tư Đồ trừng mắt với mình – "Có phải thật sự là bán tiên hay không thì chỉ cần xem lời y nói có đúng hay không là biết."

Đêm đó, ba người tìm đến một hang đá để nghỉ chân.

Hoàng Bán Tiên vì không có võ công nên nhanh chóng ôm sách chìm vào mộng đẹp. Mộc Lăng và Tư Đồ đều là người luyện võ nên tỉnh ngủ hơn. Hai người cả đêm thấy trời cao gió lặng… thậm chí đến tận hừng đông vẫn sáng sủa dị thường, ngay cả một gợn mây đen cũng không có.

Thế là trong lòng Tư Đồ thầm nghĩ — "Phải chăng đây đều là thiên hạ nghe nhầm đồn bậy mà thôi… Chứ trên thực tế chẳng có thần tiên nào cả?!!"

Lúc này, phương Đông dần dần hiện lên một mảng trắng sáng…

Nhưng đột nhiên có một trận gió núi thổi qua, trong gió lại mang theo hơi lạnh…

Tư Đồ mở choàng mắt, chỉ còn thấy nơi chân trời mây đen tụ lại, trong nháy mắt sấm sét vang rền.

Mộc Lăng cũng đứng bật dậy, kinh ngạc không nói nên lời, chỉ biết mở to hai mắt nhìn mây đen đang cuồn cuộn kéo đến. Chốc lát sau, mưa ào ào đổ xuống như trút nước, ba người may mắn trú chân ở chỗ có thể đụt mưa nên bình yên vô sự.

Tư Đồ há hốc mồm nhìn mưa còn to hơn so với lúc bình thường, quay sang quát lên với Mộc Lăng – "Đầu gỗ, tiểu hài tử thật sự là thần tiên."

Tiếng quát hơi to, khiến Hoàng Bán Tiên phải giật mình tỉnh giấc. Y hơi chớp chớp mắt, khẽ trở mình rồi lại ôm sách vào lòng, tiếp tục ngủ.

"Này này!" – Tư Đồ bước đến lay Hoàng Bán Tiên đang mơ màng – "Mưa khi nào thì tạnh hả?"

"Ưmm…" – Hoàng Bán Tiên nửa mơ nửa tỉnh, chỉ nghe Tư Đồ ghé vào hỏi y một câu thì nhẹ nhàng đáp – "Nửa canh giờ…" – rồi lại tiếp tục ngủ.

Tư Đồ lẳng lặng ngồi xuống đếm thời gian – Đúng nửa canh giờ sau thì mưa tạnh, bầu trời thoáng quang đãng trở lại.

Chẳng bao lâu sau, Hoàng Bán Tiên tỉnh giấc, đến bên bờ suối vì mưa mà đang mực nước dâng cao, vốc nước rửa mặt, cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Y nhìn thấy cây cỏ trổ non xanh sau cơn mưa rào thì nở nụ cười. Hôm qua y thấy có hiện tượng "Nguyệt ly vu tất"[1] thì đã biết sớm nay trời tất sẽ mưa, mà đêm qua trông tinh tú trên trời cũng thật kỳ quái, ngoại trừ "Nguyệt ly vu tất" còn có "Tam tinh nhập hộ"[2] nữa.

Kinh thi có bài – "Trù mâu thúc tân, tam tinh tại thiên. Kim tịch hà tịch, kiến thử lương nhân? Tử hề tử hề, như thử lương nhân hà.

Trù mâu thúc sô, tam tinh tại ngung. Kim tịch hà tịch, kiến thử giải cấu? Tử hề tử hề, như thử giải cấu hà?

Trù mâu thúc sở, tam tinh tại hộ. Kim tịch hà tịch, kiến thử sán giả? Tử hề tử hề, như thử sán giả hà?"

(Chăm chỉ đi bó củi, trông ba ông sao trên trời, đêm nay là đêm nao, có gặp được người lành? Người ơi người à, người lành người ấy đâu?

Chăm chỉ đi bó cỏ, trông ba ông sao sáng Đông Nam, đêm nay là đêm nao, có nên duyên gặp gỡ? Người ơi người à, duyên gặp gỡ ấy là duyên chi?

Chăm chỉ đi bó gai, trông ba ông sao đã vào nhà, đêm nay là đêm nao, gặp được người rạng rỡ? Người ơi người à, rạng rỡ người ấy người đâu?")[3]

"Tam tinh tại hộ" chính là điềm báo người yêu gặp nhau, là điềm lành của tình định chung thân trăm năm khó gặp – Chẳng biết là kẻ hữu tình nhà nào, hôm nay hẳn là thành gia lập thất… Y vừa nghĩ vừa cười, ngây ngô múc nước.

Đang đứng cách đó không xa để chăm chú đánh giá y chính là Tư Đồ, nhưng hắn chỉ thấy một tiểu hài tử mặt mày sạch sẽ, trên môi thoáng nở rộ ý tươi cười. Ánh sáng khẽ hắt xuống soi rọi, và rồi từ trong không trung hiện ra một tia nắng, trong lòng hắn không khỏi thầm than – "Quả thật là người trời ư?"

Ba người thu nhặt vật dụng rồi đi đến vách đá.

Mộc Lăng chỉ một nhánh cây mọc lưng chừng giữa trời ngay triền núi mà nói với Tư Đồ – "Những chiếc lá vàng trên nhánh dây leo màu đỏ kia chính là Lạc Hà Thảo."

Tư Đồ gật đầu rồi buông mình nhảy xuống.

"Nha…" – Hoàng Bán Tiên thấy hắn tung mình xuống vực sâu ngàn trượng thì kinh ngạc nhảy dựng lên, vừa hay thấy Mộc Lăng khoát tay bảo y đừng hoảng hốt.

Y nương theo tầm mắt Mộc Lăng mà nhìn xuống, sửng sốt cả người,… chỉ thấy Tư Đồ vững vàng trụ trên ngọn cây, tay áo vung lên, cuốn Lạc Hà Thảo vào tay mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng. Mộc Lăng khẽ gật đầu, và thế là Tư Đồ đề khí phóng lên, chớp mắt đã đứng trên đỉnh núi, ngay trước mặt hai người, giao thảo mộc cho Mộc Lăng rồi vỗ vỗ tay áo.

"Đây là thảo dược trân quý, ngươi đừng có đối xử với nó như đối xử với gián có được không hả?!" – Mộc Lăng cẩn thận bỏ Lạc Hà Thảo vào túi vải, rồi cất vào chiếc giỏ phía sau lưng.

"Xuống núi thôi, xuống núi thôi!" – Tư Đồ lại kéo một lọn tóc của Hoàng Bán Tiên – "Chúng ta đi làm chính sự nào."

"Ai da…" – Hoàng Bán Tiên cố kéo tóc mình về – "Huynh… đừng có kéo tóc ta nữa được không?"

Tư Đồ nhướn mày hỏi – "Mọt Sách, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Hoàng Bán Tiên thối lui về phía sau mấy bước rồi đáp – "Mười bảy."

"Mới mười bảy tuổi thôi ư?" – Tư Đồ gật đầu – "Chiếu theo điều chúng ta ước định mấy hôm trước, thì ngươi làm giúp ta một chuyện, ta sẽ che chở cho ngươi, còn dẫn ngươi đi bất kỳ nơi nào ngươi muốn… Ngươi nói thử xem, ngươi muốn đi đâu nào?"

Hoàng Bán Tiên cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát – "Ta chỉ muốn hồi cố hương… nhưng trong vòng ba năm ta lại không thể trở về được."

"Hử~~" – Tư Đồ mỉm cười – "Vì sao chứ?"

Hoàng Bán Tiên không đáp mà chỉ hỏi ngược lại – "Huynh… huynh muốn ta giúp huynh làm việc gì?"

"Chả phải việc gì khó…" – Tư Đồ vung tay lên – "Tư Đồ ta là võ lâm đệ nhất kỳ nam, Hắc Vân Bảo cũng đã là giang hồ đệ nhất đại bang… Hiện tại điều duy nhất còn thiếu chính là một vị thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân để cùng sánh duyên với ta."

"…" – Hoàng Bán Tiên trầm mặc theo dõi hắn một lúc lâu, rốt cuộc nhịn không được phải hỏi tiếp – "Huynh… muốn ta làm gì?"

"Hắn muốn ngươi giúp hắn tìm thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân." – Mộc Lăng cười chen vào.

"… Mỗi người… đều có một quan điểm thẩm mỹ khác nhau, vậy làm sao mà đánh giá thế nào là thiên hạ đệ nhất…" – Hoàng Bán Tiên tỏ ra khó xử – "Có người thật sự như vậy thì ta đây cũng cảm thấy rất kỳ lạ…"

Tư Đồ lại một phen kéo tóc y, đau đến khiến y phải kêu lên thành tiếng.

"Ngươi không cần bày tỏ ý kiến, chỉ cần nói ngươi giúp hay là không giúp?" – Tư Đồ ngoài mặt cười nhưng tâm không cười – "Ta nói cho ngươi biết, trên đời này, có thể bảo hộ ngươi bình an cũng chỉ có mỗi mình ta thôi."

Hoàng Bán Tiên nghĩ ngợi rồi gật đầu – "Nhưng mà… dây dưa với ta có thể sẽ mang lại phiền toái…"

"Chẳng sao hết!" – Tư Đồ ngắt lời y, sau đó khẽ vuốt cằm – "Thôi thì thế này đi… Ta xem ngươi cũng chẳng có nơi nào để đi, vậy trong vòng ba năm tới ta thuê ngươi làm việc, có được không?"

"Thuê?" – Hoàng Bán Tiên và Mộc Lăng không hẹn mà cùng khó hiểu nhìn hắn.

Tư Đồ híp mắt tính toán cười bảo – "Ngươi cũng chẳng cần làm gì nhiều, ta cho ngươi cái ăn cái mặc, …còn mua sách cho ngươi nữa. Chỉ cần ở thời điểm ta cần thì ngươi hiến kế, tính thiên thời địa lợi giúp ta là được."

Hoàng Bán Tiên bắt đầu dao động, không phải vì cái gì khác, mà chính là vì câu "mua sách cho ngươi" của Tư Đồ… À, việc này hình như có chút hấp dẫn nha.

"Ta… thật ra cũng chẳng phải bán tiên gì …" – Hoàng Bán Tiên do dự một lúc rồi nói – "Chỉ e không thể giúp gì nhiều…."

"Không cần khiêm tốn!" – Tư Đồ lại kéo tóc y – "Ai thèm để tâm xem ngươi là cái gì chứ. Chỉ cần khắp thiên hạ ai cũng muốn đoạt được ngươi, mà ta lại có thể giữ ngươi ở bên cạnh, thế là đủ rồi! Sao nào? Không được do dự nữa, mau quyết định đi!"

Hoàng Bán Tiên bất đắc dĩ đành phải gật đầu.

…

Ba người rời khỏi Vu Sơn, thúc ngựa không ngừng, cuối cùng chạy đến Bạch Đế Thành[4].

Trên núi Bạch Đế có một tòa nhà nguy nga to lớn, ấy chính là Hắc Vân Bảo, mà theo cách nói của Tư Đồ thì là "nhà mới" của Hoàng Bán Tiên.

Hắc Vân Bảo thực lực hùng hậu, được xưng là thiên hạ đệ nhất đại bang phái. Mà Tư Đồ lại chính là bảo chủ của Hắc Vân Bảo, là bang chủ của đệ nhất bang phái, là võ lâm đệ nhất kỳ nam, nói chung là thiên hạ đệ nhất trong miệng thế nhân.

Tư Đồ đối với Hoàng Bán Tiên rất khách khí, cho y một mảnh sân nhỏ, còn an bài mấy hạ nhân, vừa vào cửa đã có người bưng trà rót nước, lại còn có người chuyên mang sách tới cho y nữa. Những việc này khiến

cho Hoàng Bán Tiên thoạt đầu không được tự nhiên lắm, nhưng rồi y nhanh chóng bị thư phòng xa hoa cùng hàng loạt sách mới được xếp ngay ngắn chinh phục hoàn toàn.

Vừa đến được mấy ngày mà số người nối đuôi nhau đến "thăm hỏi" y đã nhiều không ngớt, tất cả đều là các nhân vật chủ chốt của Hắc Vân Bảo, và cũng là các võ lâm cao thủ. Mọi người nghe nói bang chủ xa nhà một chuyến, ấy vậy mà khi trở về đã rước được vị thần tiên sống nổi danh chốn giang hồ – Hoàng Bán Tiên, nên họ kéo đến tò mò nhìn ngó.

Và cũng rất nhanh sau đó, Hoàng Bán Tiên đã thu phục được bốn vị phó bang chủ.

Phó bang chủ Chu lão gia có một khối ngọc bội gia truyền, hai ngày trước vô ý đánh mất. Ông ta thỉnh Hoàng Bán Tiên đến viện của mình đi dạo một vòng, sau đó Hoàng Bán Tiên bảo ngọc bội có thể đã bị mèo nuốt vào bụng rồi. Và vì ngăn không để ông ta giết mèo, Hoàng Bán Tiên mang đến vài cọng cỏ dại hái trong sân, bảo người ta èo ăn. Sau đó mèo bị tiêu chảy, ngọc bội cũng theo đó mà ra.

Thế là Chu lão gia phát điên phát cuồng chạy đến nói với Tư Đồ – "Bang chủ, là thần nhân! Hoàng tiểu tiên sinh thật sự là thần nhân đó."

Phó bang chủ Vân Tứ Nương cảm thấy người vẫn luôn tình cảm với mình, cũng chính là phó bang chủ Lô Ngự Phong gần đây có chút cổ quái, thế nên nàng hỏi Hoàng Bán Tiên có phải tên họ Lô kia đã có người khác rồi không?

Hoàng Bán Tiên nhìn chằm chằm Lô Ngự Phong đang ngượng ngùng một lúc lâu, có thể ông ta gần đây vì tìm cách cầu hôn Vân Tứ Nương mà nảy sinh phiền não… Sau đó mới phát hiện thì ra Lô Ngự Phong mấy hôm nay đang bí mật chuẩn bị sính lễ, nghĩ bụng muốn cho Tứ Nương một bất ngờ thú vị… Cuối cùng, hai người hoan hỉ thành thân.

Nhân ngày vui ấy, hai người nói với Tư Đồ rằng – "Bang chủ à, Tiểu Hoàng Hoàng là thần tiên đó!"

Cuối cùng chỉ còn mỗi phó bang chủ Tương Thanh tính tình nổi tiếng cổ quái, mặt lạnh như tiền mà tâm càng vững như thạch. Lúc đầu hắn đối với Hoàng Bán Tiên có vẻ không hề mong đợi. Dù sao chỉ là một tiểu hài tử mười mấy tuổi đầu, lại chẳng biết tí võ công nào, vậy vì lẽ gì mà bang chủ lại dùng lễ để đãi ngộ chứ!

Mãi đến một hôm, khi hai người tình cờ đi ngang qua nhau, Hoàng Bán Tiên đột nhiên nói với hắn – "Đê có thể bị vỡ đấy."

Dĩ nhiên Tương Thanh không hề để việc này vào tâm. Nhưng rồi đêm hôm đó có thủ hạ báo lại rằng, phía đông Hắc Vân Bảo do Tương Thanh cai quản có một đoạn đê bị sập.

Kết quả là Hoàng Bán Tiên trở thành tiểu thần tiên được từ trên xuống dưới Hắc Vân Bảo người người yêu kính.

Thực tế thì… mấy việc này cũng chẳng phải y tính ra gì cả.

Phát hiện mèo nuốt ngọc bội của Chu lão gia là do Hoàng Bán Tiên thấy con mèo kia dáng điệu uể oải, cứ mãi liếm liếm bụng mình. Hơn nữa, mèo vẫn cứ hay nằm úp sấp nơi cửa sổ phòng Chu lão gia. Thế nên y bèn èo ăn một chút thảo dược có công dụng thúc giục tả.

Lô Ngự Phong lúc được hỏi chuyện có vẻ rất ngượng ngùng xấu hổ, mà Hoàng Bán Tiên chú ý thấy đầu ngón tay ông ta có dính màu đỏ, như thể đã thường xuyên sờ vào các loại giấy đỏ mà dính phải. Nhưng nếu cần nhiều giấy đỏ thế thì chính là… chuẩn bị hỉ sự chứ còn gì.

Và ngày hôm ấy khi y đi ngang qua bờ sông, phát hiện có mấy đôi hải ly… Hải ly rất thích lấy đập nước làm ổ, nhưng bốn phía nào đâu có cây gỗ, vậy những thanh gỗ này chắc chắn là bị rút từ trong đê mà ra… Đê bị đục khoét, tất phải vỡ thôi.

Nhưng mọi người vốn chẳng ai biết chi tiết mấy việc này, chỉ bảo tiểu tiên sinh là thần nhân, lại càng thêm phần cung kính. Tiểu Hoàng cũng không so đo, dù sao nhiều lời cũng là vô ích, chỉ tiếp tục xem sách, an ổn sống cuộc sống mới của mình.

Mãi đến nửa tháng sau, có một hôm Tư Đồ đến tìm y, nói một câu – "Đi! Theo ta ra ngoài một chuyến." – Nói rồi liền kéo tóc y lôi đi.

—

Chú thích:

[1] Nguyệt ly vu tất : đây là một hiện tượng thiên văn. Theo Tây Hán thư thì nếu trăng đi nửa đường mà đổi sang hướng Đông Bắc, nhập vào sao Ky thì trời sẽ nổi gió to. Còn nếu trăng đi nửa đường mà đổi sang hướng Tây, nhập vào sao Tất thì trời ắt mưa to.

Sao Ky, sao Tất là những ngôi sao nằm trong Nhị thập bát tú.

[2] Tam tinh nhập hộ: Ba ngôi sao vào cửa nhà, có chú giải bảo rằng là Phúc – Lộc – Thọ vào nhà, cầu mong điều lành cho gia chủ. Cũng có nghĩa bảo rằng là duyện duyên phận thành đôi. Rõ nghĩa hơn xin xem Chú thích bên dưới.

[3] Đây chính là bài Trù Mâu – Đường Phong thứ 5 – trong Kinh Thi. Đại ý bài thơ này là ý nói chuyện cầu mong duyên lành của những người lao động: Khi làm ruộng thì trông sao để mong đôi lứa gặp gỡ. "Tam tinh tại hộ" mang ý nghĩa nhân duyên sắp đến là như thế.

Tham khảo thêm ở đây .wattpad /235782?p=21

[4] Bạch Đế thành : Như đã từng nói, Bạch Đế thành thuộc về tỉnh Tứ Xuyên, là nơi khởi nguồn của Trường Giang Tam Hạp. Nói rộng hơn về chữ Thục Trung, ở vào độ thế kỷ thứ 15 trước Công nguyên (sau thời nhà Thương vài năm) thì đây là vùng của Thục Quốc (nay là Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên) và Ba Quốc (nay là thành phố Trùng Khánh). Về sau, hai tiểu quốc cổ này bị nhà Tần diệt, nhập lại làm một vùng trung tâm kinh tế, văn hóa tại sông Dương Tử. Sự tồn tại của những tiểu quốc này mãi đến năm 1986 mới bắt đầu được các nhà khảo cổ khai quật và biết đến. Ngoài ra, vùng đất này cũng thuộc về quyền quản hạt của nhà Tây Thục thời Tam quốc.

4. Chương 2: Mây Đen Mù Mịt

-Hắc vân thương mang-

Chiều tà, gió thu hiu hắt.

Từ trên đỉnh núi phóng mắt nhìn xuống là một biển mây biêng biếc, chỉ thấy mây mù la đà phủ khắp, vách núi sừng sững cao ngất, cỏ cây xanh mướt động lòng người.

Nhật nguyệt cùng nhau xuất hiện ở hai phía chân trời, trên đỉnh trời một dải ngân hà dần hé lộ. Chừng như hết thảy vạn vật trên thế gian đều đã dung hòa vào trong biển mây bao la, cảnh tượng đẹp đẽ đến vô hạn.

Rõ ràng là đang đứng trước một cảnh thiên nhiên hùng vỹ đến thế, ấy vậy mà Tư Đồ không hề cảm thấy thích thú, cũng chẳng dừng chân buông lấy một lời tán thưởng.

Mấy ngày nay cả ba người cứ quanh đi quẩn lại trên ngọn Chư Phong.

"Tìm thấy đủ chưa?" – Tư Đồ hỏi Mộc Lăng, người lúc này đang chuyên tâm rửa các loại thảo mộc.

"Ừm, gần đủ rồi, chỉ còn thiếu mỗi Lạc Hà Thảo thôi." – Mộc Lăng phủi sạch đất cát trên tay – "Vị thảo dược này phải hái vào lúc sáng sớm mới được. Ở bên sườn núi có một ít, sáng mai chúng ta đến đó hái thì có thể xuống núi rồi."

"Hây dà…" – Tư Đồ thở hắt ra một hơi rồi lắc đầu – "Cuối cùng cũng xong việc rồi. Nơi này vốn không tệ, có điều ở lâu cũng phát chán lên được. Quả nhiên những nơi phồn hoa ngoài kia vẫn thích hợp với ta hơn."

Hắn nói xong thì ngoảnh mặt sang nhìn Hoàng Bán Tiên, thấy y chỉ im lặng ngồi trên một tảng đá lật giở một quyển sách.

"Này!" – Tư Đồ kéo một lọn tóc của y.

"A~" – Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu liếc nhìn hắn, dùng tay kéo tóc của mình lại. Cái gã Tư Đồ này, sao cứ thích kéo tóc y quá vậy…

"Ngươi quả là đồ Mọt Sách." – Tư Đồ lại kéo tóc y lần nữa – "Có mấy cọng tóc cũng không chụp được. Nếu không phải ân thì a."

"Đau mà…" – Hoàng Bán Tiên cố sức thu tóc của mình lại, vén ra sau vành tai. Nếu cứ bị hắn kéo như thế này thì sớm muộn gì cũng bị trọc đầu cho mà xem.

Thấy hài tử kia vén tóc xong thì lại tiếp tục đọc sách nên Tư Đồ cũng chẳng nói thêm gì.

Sau hai ngày ở chung thì hắn đã tâm phục khẩu phục rồi. Tiểu hài tử này thật sự không phải là bán tiên mà căn bản là thần tiên kia…Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không rời sách khỏi tay, dù là ăn cơm hay đi đường cũng khư khư ôm sách.

"Ngày mai hẳn là trời cũng nắng đây…" – Mộc Lăng nhìn thấy bầu trời rõ ràng rất quang đãng – "Lạc Hà Thảo nếu có thể tắm qua một trận mưa, sau đó mới hái xuống làm thuốc thì dược hiệu sẽ tăng lên nhiều…" – Vừa nói vừa lắc đầu – "Đáng tiếc, đáng tiếc…"

"Sớm mai trời sẽ mưa." – Hoàng Bán Tiên đang xem sách nên chả ngẩng đầu lên, chỉ cất giọng nói – "Tối nay tốt nhất là nên tìm một chỗ có thể đụt mưa để nghỉ chân."

Mộc Lăng cảm thấy rất kỳ quái, đang muốn hỏi cho cặn kẽ thì chợt thấy Tư Đồ trừng mắt với mình – "Có phải thật sự là bán tiên hay không thì chỉ cần xem lời y nói có đúng hay không là biết."

Đêm đó, ba người tìm đến một hang đá để nghỉ chân.

Hoàng Bán Tiên vì không có võ công nên nhanh chóng ôm sách chìm vào mộng đẹp. Mộc Lăng và Tư Đồ đều là người luyện võ nên tỉnh ngủ hơn. Hai người cả đêm thấy trời cao gió lặng…thậm chí đến tận hừng đông vẫn sáng sủa dị thường, ngay cả một gợn mây đen cũng không có.

Thế là trong lòng Tư Đồ thầm nghĩ — "Phải chăng đây đều là thiên hạ nghe nhầm đồn bậy mà thôi…Chứ trên thực tế chẳng có thần tiên nào cả?!!"

Lúc này, phương Đông dần dần hiện lên một mảng trắng sáng…

Nhưng đột nhiên có một trận gió núi thổi qua, trong gió lại mang theo hơi lạnh…

Tư Đồ mở choàng mắt, chỉ còn thấy nơi chân trời mây đen tụ lại, trong nháy mắt sấm sét vang rền.

Mộc Lăng cũng đứng bật dậy, kinh ngạc không nói nên lời, chỉ biết mở to hai mắt nhìn mây đen đang cuồn cuộn kéo đến. Chốc lát sau, mưa ào ào đổ xuống như trút nước, ba người may mắn trú chân ở chỗ có thể đụt mưa nên bình yên vô sự.

Tư Đồ há hốc mồm nhìn mưa còn to hơn so với lúc bình thường, quay sang quát lên với Mộc Lăng – "Đầu gỗ, tiểu hài tử thật sự là thần tiên."

Tiếng quát hơi to, khiến Hoàng Bán Tiên phải giật mình tỉnh giấc. Y hơi chớp chớp mắt, khẽ trở mình rồi lại ôm sách vào lòng, tiếp tục ngủ.

"Này này!" – Tư Đồ bước đến lay Hoàng Bán Tiên đang mơ màng – "Mưa khi nào thì tạnh hả?"

"Ưmm…" – Hoàng Bán Tiên nửa mơ nửa tỉnh, chỉ nghe Tư Đồ ghé vào hỏi y một câu thì nhẹ nhàng đáp – "Nửa canh giờ…" – rồi lại tiếp tục ngủ.

Tư Đồ lẳng lặng ngồi xuống đếm thời gian – Đúng nửa canh giờ sau thì mưa tạnh, bầu trời thoáng quang đãng trở lại.

Chẳng bao lâu sau, Hoàng Bán Tiên tỉnh giấc, đến bên bờ suối vì mưa mà đang mực nước dâng cao, vốc nước rửa mặt, cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Y nhìn thấy cây cỏ trổ non xanh sau cơn mưa rào thì nở nụ cười. Hôm qua y thấy có hiện tượng "Nguyệt ly vu tất"5 thì đã biết sớm nay trời tất sẽ mưa, mà đêm qua trông tinh tú trên trời cũng thật kỳ quái, ngoại trừ "Nguyệt ly vu tất" còn có "Tam tinh nhập hộ"6 nữa.

Kinh thi có bài – "Trù mâu thúc tân, tam tinh tại thiên. Kim tịch hà tịch, kiến thử lương nhân? Tử hề tử hề, như thử lương nhân hà.

Trù mâu thúc sô, tam tinh tại ngung. Kim tịch hà tịch, kiến thử giải cấu? Tử hề tử hề, như thử giải cấu hà?

Trù mâu thúc sở, tam tinh tại hộ. Kim tịch hà tịch, kiến thử sán giả? Tử hề tử hề, như thử sán giả hà?"

(Chăm chỉ đi bó củi, trông ba ông sao trên trời, đêm nay là đêm nao, có gặp được người lành? Người ơi người à, người lành người ấy đâu?

Chăm chỉ đi bó cỏ, trông ba ông sao sáng Đông Nam, đêm nay là đêm nao, có nên duyên gặp gỡ? Người ơi người à, duyên gặp gỡ ấy là duyên chi?

Chăm chỉ đi bó gai, trông ba ông sao đã vào nhà, đêm nay là đêm nao, gặp được người rạng rỡ? Người ơi người à, rạng rỡ người ấy người đâu?")7

"Tam tinh tại hộ" chính là điềm báo người yêu gặp nhau, là điềm lành của tình định chung thân trăm năm khó gặp – Chẳng biết là kẻ hữu tình nhà nào, hôm nay hẳn là thành gia lập thất…Y vừa nghĩ vừa cười, ngây ngô múc nước.

Đang đứng cách đó không xa để chăm chú đánh giá y chính là Tư Đồ, nhưng hắn chỉ thấy một tiểu hài tử mặt mày sạch sẽ, trên môi thoáng nở rộ ý tươi cười. Ánh sáng khẽ hắt xuống soi rọi, và rồi từ trong không trung hiện ra một tia nắng, trong lòng hắn không khỏi thầm than – "Quả thật là người trời ư?"

Ba người thu nhặt vật dụng rồi đi đến vách đá.

Mộc Lăng chỉ một nhánh cây mọc lưng chừng giữa trời ngay triền núi mà nói với Tư Đồ – "Những chiếc lá vàng trên nhánh dây leo màu đỏ kia chính là Lạc Hà Thảo."

Tư Đồ gật đầu rồi buông mình nhảy xuống.

"Nha…" – Hoàng Bán Tiên thấy hắn tung mình xuống vực sâu ngàn trượng thì kinh ngạc nhảy dựng lên, vừa hay thấy Mộc Lăng khoát tay bảo y đừng hoảng hốt.

Y nương theo tầm mắt Mộc Lăng mà nhìn xuống, sửng sốt cả người,…chỉ thấy Tư Đồ vững vàng trụ trên ngọn cây, tay áo vung lên, cuốn Lạc Hà Thảo vào tay mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng. Mộc Lăng khẽ gật đầu, và thế là Tư Đồ đề khí phóng lên, chớp mắt đã đứng trên đỉnh núi, ngay trước mặt hai người, giao thảo mộc cho Mộc Lăng rồi vỗ vỗ tay áo.

"Đây là thảo dược trân quý, ngươi đừng có đối xử với nó như đối xử với gián có được không hả?!" – Mộc Lăng cẩn thận bỏ Lạc Hà Thảo vào túi vải, rồi cất vào chiếc giỏ phía sau lưng.

"Xuống núi thôi, xuống núi thôi!" – Tư Đồ lại kéo một lọn tóc của Hoàng Bán Tiên – "Chúng ta đi làm chính sự nào."

"Ai da…" – Hoàng Bán Tiên cố kéo tóc mình về – "Huynh…đừng có kéo tóc ta nữa được không?"

Tư Đồ nhướn mày hỏi – "Mọt Sách, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Hoàng Bán Tiên thối lui về phía sau mấy bước rồi đáp – "Mười bảy."

"Mới mười bảy tuổi thôi ư?" – Tư Đồ gật đầu – "Chiếu theo điều chúng ta ước định mấy hôm trước, thì ngươi làm giúp ta một chuyện, ta sẽ che chở cho ngươi, còn dẫn ngươi đi bất kỳ nơi nào ngươi muốn…Ngươi nói thử xem, ngươi muốn đi đâu nào?"

Hoàng Bán Tiên cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát – "Ta chỉ muốn hồi cố hương…nhưng trong vòng ba năm ta lại không thể trở về được."

"Hử~~" – Tư Đồ mỉm cười – "Vì sao chứ?"

Hoàng Bán Tiên không đáp mà chỉ hỏi ngược lại – "Huynh…huynh muốn ta giúp huynh làm việc gì?"

"Chả phải việc gì khó…" – Tư Đồ vung tay lên – "Tư Đồ ta là võ lâm đệ nhất kỳ nam, Hắc Vân Bảo cũng đã là giang hồ đệ nhất đại bang…Hiện tại điều duy nhất còn thiếu chính là một vị thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân để cùng sánh duyên với ta."

"…" – Hoàng Bán Tiên trầm mặc theo dõi hắn một lúc lâu, rốt cuộn nhịn không được phải hỏi tiếp – "Huynh…muốn ta làm gì?"

"Hắn muốn ngươi giúp hắn tìm thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân." – Mộc Lăng cười chen vào.

"…Mỗi người…đều có một quan điểm thẩm mỹ khác nhau, vậy làm sao mà đánh giá thế nào là thiên hạ đệ nhất…" – Hoàng Bán Tiên tỏ ra khó xử – "Có người thật sự như vậy thì ta đây cũng cảm thấy rất kỳ lạ…"

Tư Đồ lại một phen kéo tóc y, đau đến khiến y phải kêu lên thành tiếng.

"Ngươi không cần bày tỏ ý kiến, chỉ cần nói ngươi giúp hay là không giúp?" – Tư Đồ ngoài mặt cười nhưng tâm không cười – "Ta nói cho ngươi biết, trên đời này, có thể bảo hộ ngươi bình an cũng chỉ có mỗi mình ta thôi."

Hoàng Bán Tiên nghĩ ngợi rồi gật đầu – "Nhưng mà…dây dưa với ta có thể sẽ mang lại phiền toái…"

"Chẳng sao hết!" – Tư Đồ ngắt lời y, sau đó khẽ vuốt cằm – "Thôi thì thế này đi…Ta xem ngươi cũng chẳng có nơi nào để đi, vậy trong vòng ba năm tới ta thuê ngươi làm việc, có được không?"

"Thuê?" – Hoàng Bán Tiên và Mộc Lăng không hẹn mà cùng khó hiểu nhìn hắn.

Tư Đồ híp mắt tính toán cười bảo – "Ngươi cũng chẳng cần làm gì nhiều, ta cho ngươi cái ăn cái mặc,…còn mua sách cho ngươi nữa. Chỉ cần ở thời điểm ta cần thì ngươi hiến kế, tính thiên thời địa lợi giúp ta là được."

Hoàng Bán Tiên bắt đầu dao động, không phải vì cái gì khác, mà chính là vì câu "mua sách cho ngươi" của Tư Đồ…À, việc này hình như có chút hấp dẫn nha.

"Ta…thật ra cũng chẳng phải bán tiên gì…" – Hoàng Bán Tiên do dự một lúc rồi nói – "Chỉ e không thể giúp gì nhiều…"

"Không cần khiêm tốn!" – Tư Đồ lại kéo tóc y – "Ai thèm để tâm xem ngươi là cái gì chứ. Chỉ cần khắp thiên hạ ai cũng muốn đoạt được ngươi, mà ta lại có thể giữ ngươi ở bên cạnh, thế là đủ rồi! Sao nào? Không được do dự nữa, mau quyết định đi!"

Hoàng Bán Tiên bất đắc dĩ đành phải gật đầu.

…

Ba người rời khỏi Vu Sơn, thúc ngựa không ngừng, cuối cùng chạy đến Bạch Đế Thành8.

Trên núi Bạch Đế có một tòa nhà nguy nga to lớn, ấy chính là Hắc Vân Bảo, mà theo cách nói của Tư Đồ thì là "nhà mới" của Hoàng Bán Tiên.

Hắc Vân Bảo thực lực hùng hậu, được xưng là thiên hạ đệ nhất đại bang phái. Mà Tư Đồ lại chính là bảo chủ của Hắc Vân Bảo, là bang chủ của đệ nhất bang phái, là võ lâm đệ nhất kỳ nam, nói chung là thiên hạ đệ nhất trong miệng thế nhân.

Tư Đồ đối với Hoàng Bán Tiên rất khách khí, cho y một mảnh sân nhỏ, còn an bài mấy hạ nhân, vừa vào cửa đã có người bưng trà rót nước, lại còn có người chuyên mang sách tới cho y nữa. Những việc này khiến cho Hoàng Bán Tiên thoạt đầu không được tự nhiên lắm, nhưng rồi y nhanh chóng bị thư phòng xa hoa cùng hàng loạt sách mới được xếp ngay ngắn chinh phục hoàn toàn.

Vừa đến được mấy ngày mà số người nối đuôi nhau đến "thăm hỏi" y đã nhiều không ngớt, tất cả đều là các nhân vật chủ chốt của Hắc Vân Bảo, và cũng là các võ lâm cao thủ. Mọi người nghe nói bang chủ xa nhà một chuyến, ấy vậy mà khi trở về đã rước được vị thần tiên sống nổi danh chốn giang hồ – Hoàng Bán Tiên, nên họ kéo đến tò mò nhìn ngó.

Và cũng rất nhanh sau đó, Hoàng Bán Tiên đã thu phục được bốn vị phó bang chủ.

Phó bang chủ Chu lão gia có một khối ngọc bội gia truyền, hai ngày trước vô ý đánh mất. Ông ta thỉnh Hoàng Bán Tiên đến viện của mình đi dạo một vòng, sau đó Hoàng Bán Tiên bảo ngọc bội có thể đã bị mèo nuốt vào bụng rồi. Và vì ngăn không để ông ta giết mèo, Hoàng Bán Tiên mang đến vài cọng cỏ dại hái trong sân, bảo người ta cho mèo ăn. Sau đó mèo bị tiêu chảy, ngọc bội cũng theo đó mà ra.

Thế là Chu lão gia phát điên phát cuồng chạy đến nói với Tư Đồ – "Bang chủ, là thần nhân! Hoàng tiểu tiên sinh thật sự là thần nhân đó."

Phó bang chủ Vân Tứ Nương cảm thấy người vẫn luôn tình cảm với mình, cũng chính là phó bang chủ Lô Ngự Phong gần đây có chút cổ quái, thế nên nàng hỏi Hoàng Bán Tiên có phải tên họ Lô kia đã có người khác rồi không?

Hoàng Bán Tiên nhìn chằm chằm Lô Ngự Phong đang ngượng ngùng một lúc lâu, có thể ông ta gần đây vì tìm cách cầu hôn Vân Tứ Nương mà nảy sinh phiền não…Sau đó mới phát hiện thì ra Lô Ngự Phong mấy hôm nay đang bí mật chuẩn bị sính lễ, nghĩ bụng muốn cho Tứ Nương một bất ngờ thú vị…Cuối cùng, hai người hoan hỉ thành thân.

Nhân ngày vui ấy, hai người nói với Tư Đồ rằng – "Bang chủ à, Tiểu Hoàng Hoàng là thần tiên đó!"

Cuối cùng chỉ còn mỗi phó bang chủ Tương Thanh tính tình nổi tiếng cổ quái, mặt lạnh như tiền mà tâm càng vững như thạch. Lúc đầu hắn đối với Hoàng Bán Tiên có vẻ không hề mong đợi. Dù sao chỉ là một tiểu hài tử mười mấy tuổi đầu, lại chẳng biết tí võ công nào, vậy vì lẽ gì mà bang chủ lại dùng lễ để đãi ngộ chứ!

Mãi đến một hôm, khi hai người tình cờ đi ngang qua nhau, Hoàng Bán Tiên đột nhiên nói với hắn – "Đê có thể bị vỡ đấy."

Dĩ nhiên Tương Thanh không hề để việc này vào tâm. Nhưng rồi đêm hôm đó có thủ hạ báo lại rằng, phía đông Hắc Vân Bảo Tương Thanh quản có một đoạn đê bị sập.

Kết quả là Hoàng Bán Tiên trở thành tiểu thần tiên được từ trên xuống dưới Hắc Vân Bảo người người yêu kính.

Thực tế thì…mấy việc này cũng chẳng phải y tính ra gì cả.

Phát hiện mèo nuốt ngọc bội của Chu lão gia là do Hoàng Bán Tiên thấy con mèo kia dáng điệu uể oải, cứ mãi liếm liếm bụng mình. Hơn nữa, mèo vẫn cứ hay nằm úp sấp nơi cửa sổ phòng Chu lão gia. Thế nên y bèn cho mèo ăn một chút thảo dược có công dụng thúc giục tả.

Lô Ngự Phong lúc được hỏi chuyện có vẻ rất ngượng ngùng xấu hổ, mà Hoàng Bán Tiên chú ý thấy đầu ngón tay ông ta có dính màu đỏ, như thể đã thường xuyên sờ vào các loại giấy đỏ mà dính phải. Nhưng nếu cần nhiều giấy đỏ thế thì chính là…chuẩn bị hỉ sự chứ còn gì.

Và ngày hôm ấy khi y đi ngang qua bờ sông, phát hiện có mấy đôi hải ly…Hải ly rất thích lấy đập nước làm ổ, nhưng bốn phía nào đâu có cây gỗ, vậy những thanh gỗ này chắc chắn là bị rút từ trong đê mà ra…Đê bị đục khoét, tất phải vỡ thôi.

Nhưng mọi người vốn chẳng ai biết chi tiết mấy việc này, chỉ bảo tiểu tiên sinh là thần nhân, lại càng thêm phần cung kính. Tiểu Hoàng cũng không so đo, dù sao nhiều lời cũng là vô ích, chỉ tiếp tục xem sách, an ổn sống cuộc sống mới của mình.

Mãi đến nửa tháng sau, có một hôm Tư Đồ đến tìm y, nói một câu – "Đi! Theo ta ra ngoài một chuyến." – Nói rồi liền kéo tóc y lôi đi.

5. Chương 3

Chương 3 | Hạc Minh sơn trang

Hoàng Bán Tiên mơ mơ màng màng bị Tư Đồ lôi lên xe ngựa. Khi màn xe vừa buông xuống, chỉ nghe bên ngoài Tương Thanh hô to một tiếng – "Khởi hành!"

Xe ngựa liền ngả nghiêng tiến lên quan đạo trùng điệp, rời khỏi Hắc Vân Bảo.

Hoàng Bán Tiên sửa sang tóc tai một chút, phát hiện trong cỗ xe ngựa rộng thênh thang chỉ có mỗi y và Tư Đồ, ở một bên có bày sẵn mấy quyển sách… Y ngẫm nghĩ một tí rồi nhặt lấy một quyển sách, cúi đầu đọc.

"Này!" – Tư Đồ ngồi sát vào bên cạnh y, tiện tay kéo tóc y một cái.

"Gì vậy

?" – Hoàng Bán Tiên uất ức kéo tóc mình trở lại… Nếu như cứ như vầy hoài thì không cần đến hai mươi tuổi y chắc chắn sẽ bị trọc đó.

"Đồ Mọt Sách nhà ngươi còn bình tĩnh thế được hử? Ngươi không hỏi ta mang ngươi đi đâu à?" – Tư Đồ cười có hơi chút âm hiểm – "Không sợ ta mang ngươi đi bán sao?"

Hoàng Bán Tiên giương mắt nhìn hắn rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Tư Đồ nổi giận nha. Tiểu hài tử này chẳng thú vị chút nào, cứ y như một khúc gỗ vậy ấy.

Hắn vươn tay cướp lấy sách trong tay y rồi bảo – "Biểu tình trên mặt ngươi không thể thay đổi một chút ư?" – Vừa nói vừa ném sách sang một bên, bắt đầu vân vê quai hàm của Hoàng Bán Tiên.

Mặt Hoàng Bán Tiên đau đến ứa nước mắt, đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm quyển sách đang nằm trên sàn… Sách này là sách mới mà, sao lại làm nó bị nhăn chứ?…

Tư Đồ nương theo ánh mắt của y, thấy y vẫn đang nhìn chằm chằm quyển sách kia thì tức giận đến muốn vẹo mũi sang một bên, vươn tay túm lấy y – "Ta không tin ngươi không có bất kỳ phản ứng nào khác~~"

"Nha~~" – Hoàng Bán Tiên đột nhiên kêu lên hoảng hốt, trên mặt xuất hiện một tia đỏ ửng, đôi mắt phượng mở to trừng lên, sợ hãi nhìn Tư Đồ. Mới rồi Tư Đồ đã véo thắt lưng của y.

"Sao

?" – Tư Đồ nhướn mày, cười ranh mãnh – "Ngươi sợ nhột…?"

Vừa nghe thấy lời hắn, Hoàng Bán Tiên đã vội vàng lui lại phía sau, mặt mày khẩn trương nhìn trừng trừng Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Huynh… đừng làm loạn nữa."

Tư Đồ chậm rãi mon men đến gần – "Để xem ngươi còn dám không để ta vào mắt không…" – Vừa nói vừa tóm lấy thắt lưng của Hoàng Bán Tiên.

"Nha

đừng mà

" – Hoàng Bán Tiên đáng thương bị Tư Đồ túm chặt lấy, ôm sát vào ngực, hung hăng cù mạnh

Đúng lúc này Mộc Lăng tiến lên xe, xốc màn nhòm vào – "Ngươi đang làm gì đấy?!"

Tư Đồ bị y hỏi thì không tránh khỏi sửng sốt, vội buông lỏng tay. Hoàng Bán Tiên nhân cơ hội đào thoát, chạy đến núp sau lưng Mộc Lăng, chỉ ló mỗi cái đầu ra, lòng vẫn chưa nguôi hoảng sợ nhìn Tư Đồ.

"Họ Tư Đồ kia, ngươi có phải người không vậy, ngay cả tiểu hài tử cũng không buông tha sao?" – Mộc Lăng quay đầu nhìn Hoàng Bán Tiên đang trốn sau lưng mình. Nhìn thấy y phục trang không chỉnh tề, tóc tai rối loạn, cộng thêm mặt mày đỏ au, nước mắt lưng tròng… Mộc Lăng giận quá chỉ vào mặt Tư Đồ mà chửi ầm lên.

"Cái gì?" – Tư Đồ không hiểu ra làm sao – "Ngươi uống thuốc quá liều à? Nói hươu nói vượn cái gì hả?"

Mộc Lăng đẩy Hoàng Bán Tiên ra phía trước, hỏi – "Tiểu Hoàng, ngươi nói đi, tên súc sinh này vừa làm gì ngươi?"

Hoàng Bán Tiên hít sâu một hơi, khẽ cắn môi, cố thu hết can đảm nói – "Huynh… sau này không được giật tóc ta… cũng không cho cù làm ta nhột nữa."

"…" – Mộc Lăng sửng sốt một lúc lâu mới hỏi lại – "Cù?"

"A

" – Tư Đồ cười gượng – "Bằng không thì ngươi nghĩ rằng ta có thể làm gì? Y như thế còn gầy hơn que củi, ta có thể chiếm tiện nghi gì đây hử? Hơn nữa, cho dù y có khuynh quốc khuynh thành nhưng nhìn cái thứ y cứ mang kè kè bên người thì lão tử đã ngấy tận cổ rồi."

Mộc Lăng ném cho hắn một tia nhìn khinh bỉ rồi quay lại bảo Hoàng Bán Tiên – "Ngươi đừng để ý đến hắn. Sau này, dù cho hắn nói cái gì, ngươi cứ mắng hắn thúi lắm là được."

Sau khi ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng, Hoàng Bán Tiên lẳng lặng gật đầu.

"Ngươi dám gật đầu ư?" – Tư Đồ trừng mắt.

"Ngươi đừng có tự mãn quá sớm. Đợi đến được Hạc Minh Sơn thì ngươi còn phải trông cậy người ta xuất thủ giúp ngươi đấy." – Mộc Lăng cúi người nhặt sách lên đặt vào tay Hoàng Bán Tiên, sau đó kéo y đến ngồi đối diện với Tư Đồ. Mộc Lăng xoay người trở ra ngoài, trước khi buông màn xe xuống còn ngoảnh lại cười với Tư Đồ – "Đến cả thần tiên cũng dám bắt nạt, cẩn thận trời phạt đó!" – Nói rồi nhảy khỏi xe, trèo lên ngựa.

Xe đi được nửa ngày, Tư Đồ thấy trong người bứt rứt không yên, bèn chạy ra ngoài cưỡi ngựa, chốc lát sau mới trở vào ngủ một giấc. Hoàng Bán Tiên cứ ngồi đối diện với hắn, ngoan ngoãn ôm lấy sách, ngoại trừ lật sách thì một chút cử động cũng không có.

Tư Đồ đánh một giấc xong, lẳng lặng quan sát Hoàng Bán Tiên trước mắt mình, rồi đột nhiên cất lời – "Lần này chúng ta đi Hạc Minh Sơn."

Hoàng Bán Tiên khẽ hạ sách một chút, hai mắt ngước lên nhìn Tư Đồ, chờ hắn tiếp tục nói.

"Ngươi đã bao giờ nghe qua đệ nhất mỹ nữ vùng Thục Trung chưa?" – Tư Đồ duỗi thẳng một chân, đặt ngay bên cạnh chỗ ngồi của Hoàng Bán Tiên, mũi chân khẽ cọ cọ y.

Lắc đầu

~

"A…. biết ngay là ngươi chưa từng nghe qua mà" – Tư Đồ nhún vai – "Nàng ta tên là Kim Khê Vân, là ái nữ độc nhất của trang chủ Hạc Minh Sơn Trang vùng Thục Trung. Nghe thiên hạ đồn rằng nàng mỹ mạo như thiên tiên, hơn nữa võ công cũng không tệ." – Hắn tạm dừng một chút, nhìn về phía Hoàng Bán Tiên vẫn đang chuyên tâm nghe mình nói – "Lần này nàng mời mười hai lộ anh hùng hào kiệt đến, bảo là muốn kén chồng."

Hoàng Bán Tiên gật đầu rồi cúi xuống đọc sách tiếp.

"Ta đã nói xong đâu!" – Tư Đồ đá nhẹ y – "Lần này người đến cầu thân không ít, ngươi có biết vì sao không?"

Hoàng Bán Tiên lại bị bắt phải dời mắt khỏi trang sách một lần nữa, khẽ nhìn Tư Đồ một chút rồi trong lòng thầm nói – "Tất cả mọi người đều giống huynh, vừa háo sắc vừa nhàn rỗi

"

"Đang nghĩ gì đấy hả?" – Tư Đồ ngồi sát vào, đưa tay túm tóc y.

Hoàng Bán Tiên đang muốn bỏ chạy sang phía đối diện, nhưng lại bị Tư Đồ hung hăng trừng mắt – "Ngươi dám chạy ta sẽ cù ngươi!!"

Thế là y đành cúi đầu đầy vẻ đáng thương, mắt chỉ biết nhìn tóc mình đang nằm trong tay đối phương.

"Trang chủ Hạc Minh Sơn Trang, cũng là thân phụ của Kim Khê Vân, Kim Hạc Minh, được xưng là thiên hạ đệ nhất phú hào!" – Hắn dùng ngón tay quấn lấy mấy lọn tóc của Hoàng Bán Tiên, vân vê qua lại – "Ai

lấy Kim Khê Vân chẳng khác nào gom hết tài phú thiên hạ. Vậy nên lần này đến cầu thân, ngoại trừ người trong giang hồ còn có cả hoàng thân quốc thích lẫn các đại quan."

Nói đến đây đã thấy bàn tay đang cầm sách của Hoàng Bán Tiên run lên một chút.

Tư Đồ vừa ý, cười nhẹ – "Nói cách khác, tên Thụy Vương cứ rắp tâm muốn bắt ngươi về cũng sẽ đến" – thấy trên mặt Hoàng Bán Tiên bắt đầu xuất hiện sự hoảng sợ, Tư Đồ tiếp tục nói – "Nghe bảo người cầu thân không phải hắn, hắn đến để giúp cho Nhị hoàng tử mà hắn phò trợ."

"Huynh cần gì đi tranh chấp mấy chuyện thị phi này… Huynh có thiếu tiền đâu." – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng nói.

"Ai nói ta vì tiền?" – Tư Đồ bĩu môi khinh thường – "Ta đây là muốn đến xem Kim Khê Vân kia có phải xinh đẹp đúng như lời đồn đại hay không. Nếu đủ tư cách là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân thì ta sẽ cưới nàng."

"…" – Hoàng Bán Tiên nghĩ ngợi, miệng hơi mở ra, muốn nói gì đấy nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn chẳng nói gì, chỉ cúi đầu đọc sách.

"Ngươi muốn nói cái gì?" – Tư Đồ giật nhẹ tóc y – "Nói!"

"Ta… ta cảm thấy…" – Hoàng Bán Tiên nhìn chằm chằm vào sách – "Có phải thiên hạ đệ nhất mỹ nữ hay gì ấy chẳng hề quan trọng, điểm cốt yếu là… huynh không phải thật lòng thích. Nếu đã thật lòng thích thì xinh đẹp hay không chả có gì là quan trọng cả."

Tư Đồ nhìn y một lúc lâu rồi hỏi lại – "Nếu nàng ta không xinh đẹp thì ta cần gì phải thật lòng thích chứ?"

… Hoàng Bán Tiên trầm mặc một lúc lâu, thêm một lần nữa xác định rằng, tên này quả nhiên là… nông cạn! Thế là y bèn cúi đầu tiếp tục đọc sách.

"Này! Tiểu quỷ!" – Tư Đồ đột nhiên huých y – "Ngươi thích kiểu người thế nào? Ta thuận tiện sẽ giúp ngươi một tay."

Hoàng Bán Tiên lắc đầu – "Trong ba năm này thì không thể."

"Nói thế là sao?" – Tư Đồ cảm thấy khó hiểu – "Lần trước ngươi cũng nói thế, cái gì mà trong vòng ba năm không thể hồi hương, sao lại như thế?"

Hoàng Bán Tiên buông sách xuống một cách hiếm thấy, hướng mắt nhìn ra khoảng trời xanh trong bên ngoài bức màn xe, thản nhiên nói – "Ta chỉ còn sống không quá ba năm, nói không chừng còn có thể liên lụy đến người bên cạnh mình. Vậy nên ta không thể hồi hương… Nếu ta có thể sống qua hai mươi tuổi, vậy sẽ không còn vấn đề gì lớn nữa… Còn chuyện kết hôn đến lúc đó mới tính đi, hiện tại cứ thế này là tốt rồi."

"Vì sao mà lại sống không quá ba năm?" – Tư Đồ kinh ngạc – "Ngươi có bệnh ư? Hay là bị trúng độc? Đừng nhìn tiểu tử Mộc Lăng như một kẻ lắm bệnh, kỳ thực hắn rất xứng đáng với hai chữ thần y. Hắn ngoại trừ chính mình ra thì ai cũng có thể chữa khỏi, ngay cả người chết cũng có thể hồi sinh. Ngươi để hắn xem thử đi."

"Không phải là chuyện bệnh tật…" – Hoàng Bán Tiên vội vàng xua tay – "Chuyện này… không liên quan gì. Gia đình mọi người đều đã không còn. Nói cách khác, trong ba năm này, chỉ cần không có người nào thích ta, ta cũng không thích bất kỳ ai, vậy thì cho dù thật sự đột nhiên chết đi cũng sẽ không có ai thương tâm, chính mình cũng không thương tâm. Vậy nên, đừng lo lắng."

… Tư Đồ không nói gì, chỉ nhìn y một lúc lâu, rồi đột nhiên tóm lấy vai y mà lắc lắc – "Mọt Sách, ngươi được bao nhiêu tuổi đời chứ hả? Cứ từ từ khám phá hồng trần, thấu triệt sự đời huyền ảo đi. Đừng sa sút tinh thần như thế. Đợi khi nào đến thị trấn, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm trò vui, cho ngươi được biết nơi phồn hoa đô hội này có biết bao điều kỳ diệu. Nhìn ngươi thế này hẳn vẫn còn non nớt chứ nhỉ? Ha hả~~ Gia gia ta dẫn ngươi đi khai trai…"

"Nha a

" – Trong xe ngựa lại truyền ra tiếng "kêu thảm thiết" của Hoàng Bán Tiên cùng tiếng cười "dâm ô" của Tư Đồ…

Mộc Lăng và Tương Thanh ở bên ngoài xe liên tục lắc đầu, trong lòng thầm than – "Tiểu hài tử đáng thương… rơi vào tay ác lang mất rồi!"

Mãi đến khi mặt trời xuống núi thì xe mới vào đến một thị trấn lớn. Ngọn Hạc Minh Sơn hùng vỹ đứng ở thành tây, từ xa đã thấy một tòa Hạc Minh Sơn Trang to lớn hoa lệ trên đỉnh núi.

Xe ngựa của nhóm người Tư Đồ không dừng lại trong thành, mà trực tiếp tiến lên Hạc Minh Sơn.

Kim Khê Vân tổng cộng phát ra mười thiếp mời, cho nên lần này đến cầu thân có cả thảy mười người. Có thể nói mười người này hiện thời đều là những vị thanh niên tuấn kiệt đứng hạng nhất nhì trong thiên hạ, địa vị không giống người thường. Kim Hạc Minh mang họ an bài tại biệt viện của Hạc Minh Sơn Trang, vị trí vừa vặn ở ngay giữa sườn núi Hạc Minh.

Nhân mã của Tư Đồ vừa dừng lại ở cửa biệt viện, từ phía sơn đạo đối diện cũng có một đội mã xa đi đến, dừng ngay trước mặt nhóm người của Tư Đồ.

Đi đầu đội nhân mã là một nam tử mặc thanh sam cẩm bào, niên kỷ không quá ba mươi, bộ dạng sắc bén, không chỗ nào không lộ vẻ uy nghiêm.

Hắn xuống ngựa, nhìn thấy Tư Đồ cũng đang từ mã xa bước ra liền mỉm cười, sau đó khẽ phất tay.

Các thủ hạ phía sau nhất tề xuống ngựa, tiến đến trước mã xa quỳ xuống. Màn xe được nhấc lên, một lão thái giám bạc đầu đỡ một thiếu niên tầm hai mươi tuổi, sắc diện có vẻ ốm yếu xuống xe.

Tư Đồ trong lòng cười thầm. Hóa ra đây chính là Nhị hoàng tử Thần Quý, ái tử duy nhất của đương kim hoàng đế. Quả nhiên bệnh tình rất nguy kịch. Trông Thần Quý mặt mày tái mét, thở không ra hơi, dáng người lòm khòm, đi hai bước đã phải dừng lại thở hồng hộc… Thế này cũng có thể sống quá nửa năm sao?

Nghe nói đương kim hoàng thượng cũng là một kẻ lắm bệnh, mỗi ngày ở thâm cung lê lết chút hơi tàn.

Giang sơn này, đối nội toàn bộ dựa vào hoàng đệ Thụy Vương Viên Cảnh, đối ngoại dựa vào thê cữu[1] Tề Dịch chống đỡ… Người trong thiên hạ đều bảo, đến khi đương kim hoàng đế băng hà, Thụy Vương và Tề Dịch ắt phải nổi một trận can qua, hiện giờ song phương đều đang tích cực trù bị. Còn về phần Nhị hoàng tử Thần Quý… chỉ là một con rối mà thôi.

Hai đạo nhân mã vừa đến thì đại môn của biệt viện đã mở rộng, Kim Hạc Minh vốn chờ đã lâu liền dẫn người ra đón tiếp.

Kim Hạc Minh trông qua chỉ ngoài bốn mươi, tràn trề sinh lực, trên gương mặt rạng rỡ ý cười.

Tư Đồ đánh giá ông ta một lượt, nghĩ bụng – "Cáo già!"

Đợi ọi người hành lễ xong, Kim Hạc Minh dự định nghênh đón thì thấy Tư Đồ quay trở lại nhấc màn xe, đưa tay vào bên trong, tựa hồ như muốn đỡ người nào bước xuống. Tất cả mọi người đều hướng mắt vào xe, trong lòng tò mò chẳng biết là vị nào danh chấn giang hồ khiến cho Tư Đồ bang chủ phải lưu tâm…

Hoàng Bán Tiên ở trong xe cảm thấy có gì đó không ổn, trong lòng cũng sáng tỏ đây là Tư Đồ cố ý mang y đến để khoe khoang. Thế này chẳng phải là hại chết y ư… Đang lúc do dự thì đã thấy ánh mắt Tư Đồ sắc lẻm ánh lên, nhưng trên mặt vẫn mang nét cười, nhẹ nhàng mà cũng rất rắn rỏi, thốt ra một chữ – "Xuống!"

Hoàng Bán Tiên bất đắc dĩ đành đưa tay cho hắn, bị kéo ra ngoài một phen.

Mọi người nhìn thấy một bàn tay vươn đến phía trước, trắng nõn gầy yếu – không giống tay nữ nhân, nhưng nếu so với nam nhân thì vẫn nhỏ hơn, chẳng lẽ là một thiếu niên…

Quả nhiên, chỉ thấy người Tư đồ dắt đến là một bạch y thiếu niên gầy gò.

Thiếu niên này thoạt nhìn chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, tướng mạo thanh tú. Tuy rằng không cầm quạt hay chít khăn trên đầu nhưng vẫn toát lên khí chất tiên phong đạo cốt. Ai nấy đều ngây ngẩn cả ra, chẳng biết từ khi nào trên giang hồ có một người như thế, hay là một thân thích nào đó của Tư Đồ?

Lúc này chợt nghe Thụy Vương cười nhẹ một tiếng – "Hóa ra là Hoàng tiểu tiên sinh. Tiên sinh lần trước không từ mà biệt, khiến cho tiểu vương tìm kiếm thật vất vả đó!"

Hoàng Bán Tiên không dám ngẩng đầu nhìn Thụy Vương. Nam nhân này y đã từng gặp qua một lần, khi ấy là bị hắn thúc ép phải đảm đương trọng trách, vất vả biết bao nhiêu mới có thể thoát thân… Thật chẳng hiểu hắn trăm phương nhìn kế cố bắt lấy mình là vì lý do gì nữa. Tuy rằng không hề nói chuyện với nhau quá vài câu, nhưng cảm giác hắn mang đến cho y như thể loài rắn, âm trầm lạnh lẽo. Mỗi lần đối diện với hắn thì toàn thân không thể nào tự nhiên được.

"À… Vị tiểu tiên sinh này có phải…" – Kim Hạc Minh thấy cả Tư Đồ lẫn Thụy Vương đối với thiếu niên này đều cư xử lễ độ trọng trị thì không khỏi tò mò về thân phận của y.

"Kim lão gia tuy chưa từng gặp qua, bất quá chắc hẳn đã từng nghe nói đến rồi." – Tư Đồ cười vang bảo – "Vị này chính là thần tiên sống có thể phá thiên kiếp, động tiên cơ – Hoàng Bán Tiên."

—

Chú thích:

[1] Thê cữu: Anh vợ, em vợ.

6. Chương 3: Hạc Minh Sơn Trang

Hoàng Bán Tiên mơ mơ màng màng bị Tư Đồ lôi lên xe ngựa. Khi màn xe vừa buông xuống, chỉ nghe bên ngoài Tương Thanh hô to một tiếng – "Khởi hành!"

Xe ngựa liền ngả nghiêng tiến lên quan đạo trùng điệp, rời khỏi Hắc Vân Bảo.

Hoàng Bán Tiên sửa sang tóc tai một chút, phát hiện trong cỗ xe ngựa rộng thênh thang chỉ có mỗi y và Tư Đồ, ở một bên có bày sẵn mấy quyển sách…Y ngẫm nghĩ một tí rồi nhặt lấy một quyển sách, cúi đầu đọc.

"Này!" – Tư Đồ ngồi sát vào bên cạnh y, tiện tay kéo tóc y một cái.

"Gì vậy

?" – Hoàng Bán Tiên ủy khuất kéo tóc mình trở lại…Nếu như cứ như vầy hoài thì không cần đến hai mươi tuổi y chắc chắn sẽ bị trọc đó.

"Đồ Mọt Sách nhà ngươi còn bình tĩnh thế được hử? Ngươi không hỏi ta mang ngươi đi đâu à?" – Tư Đồ cười có hơi chút âm hiểm – "Không sợ ta mang ngươi đi bán sao?"

Hoàng Bán Tiên giương mắt nhìn hắn rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Tư Đồ nổi giận nha. Tiểu hài tử này chẳng thú vị chút nào, cứ y như một khúc gỗ vậy ấy.

Hắn vươn tay cướp lấy sách trong tay y rồi bảo – "Biểu tình trên mặt ngươi không thể thay đổi một chút ư?" – Vừa nói vừa ném sách sang một bên, bắt đầu vân vê quai hàm của Hoàng Bán Tiên.

Mặt Hoàng Bán Tiên đau đến ứa nước mắt, đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm quyển sách đang nằm trên sàn…Sách này là sách mới mà, sao lại làm nó bị nhăn chứ?…

Tư Đồ nương theo ánh mắt của y, thấy y vẫn đang nhìn chằm chằm quyển sách kia thì tức giận đến muốn vẹo mũi sang một bên, vươn tay túm lấy y – "Ta không tin ngươi không có bất kỳ phản ứng nào khác~~"

"Nha~~" – Hoàng Bán Tiên đột nhiên kêu lên hoảng hốt, trên mặt xuất hiện một tia đỏ ửng, đôi mắt phượng mở to trừng lên, sợ hãi nhìn Tư Đồ. Mới rồi Tư Đồ đã véo thắt lưng của y.

"Sao

?" – Tư Đồ nhướn mày, cười ranh mãnh – "Ngươi sợ nhột…?"

Vừa nghe thấy lời hắn, Hoàng Bán Tiên đã vội vàng lui lại phía sau, mặt mày khẩn trương nhìn trừng trừng Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Huynh…đừng làm loạn nữa."

Tư Đồ chậm rãi mon men đến gần – "Để xem ngươi còn dám không để ta vào mắt không…" – Vừa nói vừa tóm lấy thắt lưng của Hoàng Bán Tiên.

“Nha

đừng mà

” – Hoàng Bán Tiên đáng thương bị Tư Đồ túm chặt lấy, ôm sát vào ngực, hung hăng cù mạnh

Đúng lúc này Mộc Lăng tiến lên xe, xốc màn nhòm vào – “Ngươi đang làm gì đấy?!”

Tư Đồ bị y hỏi thì không tránh khỏi sửng sốt, vội buông lỏng tay. Hoàng Bán Tiên nhân cơ hội đào thoát, chạy đến núp sau lưng Mộc Lăng, chỉ ló mỗi cái đầu ra, lòng vẫn chưa nguôi hoảng sợ nhìn Tư Đồ.

“Họ Tư Đồ kia, ngươi có phải người không vậy, ngay cả tiểu hài tử cũng không buông tha sao?” – Mộc Lăng quay đầu nhìn Hoàng Bán Tiên đang trốn sau lưng mình. Nhìn thấy y phục trang không chỉnh tề, tóc tai rối loạn, cộng thêm mặt mày đỏ au, nước mắt lưng tròng…Mộc Lăng giận quá chỉ vào mặt Tư Đồ mà chửi ầm lên.

“Cái gì?” – Tư Đồ không hiểu ra làm sao – “Ngươi uống thuốc quá liều à? Nói hươu nói vượn cái gì hả?”

Mộc Lăng đẩy Hoàng Bán Tiên ra phía trước, hỏi – “Tiểu Hoàng, ngươi nói đi, tên súc sinh này vừa làm gì ngươi?”

Hoàng Bán Tiên hít sâu một hơi, khẽ cắn môi, cố thu hết can đảm nói – “Huynh…sau này không được giật tóc ta…cũng không cho cù làm ta nhột nữa.”

“…” – Mộc Lăng sửng sốt một lúc lâu mới hỏi lại – “Cù?”

“A

” – Tư Đồ cười gượng – “Bằng không thì ngươi nghĩ rằng ta có thể làm gì? Y như thế còn gầy hơn que củi, ta có thể chiếm tiện nghi gì đây hử? Hơn nữa, cho dù y có khuynh quốc khuynh thành nhưng nhìn cái thứ y cứ mang kè kè bên người thì lão tử đã ngấy tận cổ rồi.”

Mộc Lăng ném cho hắn một tia nhìn khinh bỉ rồi quay lại bảo Hoàng Bán Tiên – “Ngươi đừng để ý đến hắn. Sau này, dù cho hắn nói cái gì, ngươi cứ mắng hắn thúi lắm là được.”

Sau khi ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng, Hoàng Bán Tiên lẳng lặng gật đầu.

“Ngươi dám gật đầu ư?” – Tư Đồ trừng mắt.

“Ngươi đừng có tự mãn quá sớm. Đợi đến được Hạc Minh Sơn thì ngươi còn phải trông cậy người ta xuất thủ giúp ngươi đấy.” – Mộc Lăng cúi người nhặt sách lên đặt vào tay Hoàng Bán Tiên, sau đó kéo y đến ngồi đối diện với Tư Đồ. Mộc Lăng xoay người trở ra ngoài, trước khi buông màn xe xuống còn ngoảnh lại cười với Tư Đồ – “Đến cả thần tiên cũng dám bắt nạt, cẩn thận trời phạt đó!” – Nói rồi nhảy khỏi xe, trèo lên ngựa.

Xe đi được nửa ngày, Tư Đồ thấy trong người bứt rứt không yên, bèn chạy ra ngoài cưỡi ngựa, chốc lát sau mới trở vào ngủ một giấc. Hoàng Bán Tiên cứ ngồi đối diện với hắn, ngoan ngoãn ôm lấy sách, ngoại trừ lật sách thì một chút cử động cũng không có.

Tư Đồ đánh một giấc xong, lẳng lặng quan sát Hoàng Bán Tiên trước mắt mình, rồi đột nhiên cất lời – “Lần này chúng ta đi Hạc Minh Sơn.”

Hoàng Bán Tiên khẽ hạ sách một chút, hai mắt ngước lên nhìn Tư Đồ, chờ hắn tiếp tục nói.

“Ngươi đã bao giờ nghe qua đệ nhất mỹ nữ vùng Thục Trung chưa?” – Tư Đồ duỗi thẳng một chân, đặt ngay bên cạnh chỗ ngồi của Hoàng Bán Tiên, mũi chân khẽ cọ cọ y.

Lắc đầu

~“A… biết ngay là ngươi chưa từng nghe qua mà” – Tư Đồ nhún vai – “Nàng ta tên là Kim Khê Vân, là ái nữ độc nhất của trang chủ Hạc Minh Sơn Trang vùng Thục Trung. Nghe thiên hạ đồn rằng nàng mỹ mạo như thiên tiên, hơn nữa võ công cũng không tệ.” – Hắn tạm dừng một chút, nhìn về phía Hoàng Bán Tiên vẫn đang chuyên tâm nghe mình nói – “Lần này nàng mời mười hai lộ anh hùng hào kiệt đến, bảo là muốn kén chồng.”

Hoàng Bán Tiên gật đầu rồi cúi xuống đọc sách tiếp.

"Ta đã nói xong đâu!" – Tư Đồ đá nhẹ y – "Lần này người đến cầu thân không ít, ngươi có biết vì sao không?"

Hoàng Bán Tiên lại bị bắt phải dời mắt khỏi trang sách một lần nữa, khẽ nhìn Tư Đồ một chút rồi trong lòng thầm nói – "Tất cả mọi người đều giống huynh, vừa háo sắc vừa nhàn rỗi

"

"Đang nghĩ gì đấy hả?" – Tư Đồ ngồi sát vào, đưa tay túm tóc y.

Hoàng Bán Tiên đang muốn bỏ chạy sang phía đối diện, nhưng lại bị Tư Đồ hung hăng trừng mắt – "Ngươi dám chạy ta sẽ cù ngươi!!"

Thế là y đành cúi đầu đầy vẻ đáng thương, mắt chỉ biết nhìn tóc mình đang nằm trong tay đối phương.

"Trang chủ Hạc Minh Sơn Trang, cũng là thân phụ của Kim Khê Vân, Kim Hạc Minh, được xưng là thiên hạ đệ nhất phú hào!" – Hắn dùng ngón tay quấn lấy mấy lọn tóc của Hoàng Bán Tiên, vân vê qua lại – "Ai lấy Kim Khê Vân chẳng khác nào gom hết tài phú thiên hạ. Vậy nên lần này đến cầu thân, ngoại trừ người trong giang hồ còn có cả hoàng thân quốc thích lẫn các đại quan."

Nói đến đây đã thấy bàn tay đang cầm sách của Hoàng Bán Tiên run lên một chút.

Tư Đồ vừa ý, cười nhẹ – "Nói cách khác, tên Thụy Vương cứ rắp tâm muốn bắt ngươi về cũng sẽ đến" – thấy trên mặt Hoàng Bán Tiên bắt đầu xuất hiện sự hoảng sợ, Tư Đồ tiếp tục nói – "Nghe bảo người cầu thân không phải hắn, mà là hắn giúp cho Nhị hoàng tử mà hắn phò trợ."

"Huynh cần gì đi tranh chấp mấy chuyện thị phi này…Huynh có thiếu tiền đâu." – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng nói.

"Ai nói ta vì tiền?!" – Tư Đồ bĩu môi khinh thường – "Ta đây là muốn đến xem Kim Khê Vân kia có phải xinh đẹp đúng như lời đồn đại hay không. Nếu đủ tư cách là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân thì ta sẽ cưới nàng."

"…" – Hoàng Bán Tiên nghĩ ngợi, miệng hơi mở ra, muốn nói gì đấy nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn chẳng nói gì, chỉ cúi đầu đọc sách.

"Ngươi muốn nói cái gì?" – Tư Đồ giật nhẹ tóc y – "Nói!"

"Ta…ta cảm thấy…" – Hoàng Bán Tiên nhìn chằm chằm vào sách – "Có phải thiên hạ đệ nhất mỹ nữ hay gì ấy chẳng hề quan trọng, điểm cốt yếu là…huynh không phải thật lòng thích. Nếu đã thật lòng thích thì xinh đẹp hay không chả có gì là quan trọng cả."

Tư Đồ nhìn y một lúc lâu rồi hỏi lại – "Nếu nàng ta không xinh đẹp thì ta cần gì phải thật lòng thích chứ?"

…Hoàng Bán Tiên trầm mặc một lúc lâu, thêm một lần nữa xác định rằng, tên này quả nhiên là…nông cạn! Thế là y bèn cúi đầu tiếp tục đọc sách.

"Này! Tiểu quỷ!" – Tư Đồ đột nhiên huých y – "Ngươi thích kiểu người thế nào? Ta thuận tiện sẽ giúp ngươi một tay."

Hoàng Bán Tiên lắc đầu – "Trong ba năm này thì không thể."

"Nói thế là sao?" – Tư Đồ cảm thấy khó hiểu – "Lần trước ngươi cũng nói thế, cái gì mà trong vòng ba năm không thể hồi hương, sao lại như thế?"

Hoàng Bán Tiên buông sách xuống một cách hiếm thấy, hướng mắt nhìn ra khoảng trời xanh trong bên ngoài bức màn xe, thản nhiên nói – "Ta chỉ còn sống không quá ba năm, nói không chừng còn có thể liên lụy đến người bên cạnh mình. Vậy nên ta không thể hồi hương…Nếu ta có thể sống qua hai mươi tuổi, vậy sẽ không còn vấn đề gì lớn nữa…Còn chuyện kết hôn đến lúc đó mới tính đi, hiện tại cứ thế này là tốt rồi."

"Vì sao mà lại sống không quá ba năm?" – Tư Đồ kinh ngạc – "Ngươi có bệnh ư? Hay là bị trúng độc? Đừng nhìn tiểu tử Mộc Lăng như một kẻ lắm bệnh, kỳ thực hắn rất xứng đáng với hai chữ thần y. Hắn

ngoại trừ chính mình ra thì ai cũng có thể chữa khỏi, ngay cả người chết cũng có thể hồi sinh. Ngươi để hắn xem thử đi."

"Không phải là chuyện bệnh tật…" – Hoàng Bán Tiên vội vàng xua tay – "Chuyện này…không liên quan gì. Gia đình mọi người đều đã không còn. Nói cách khác, trong ba năm này, chỉ cần không có người nào thích ta, ta cũng không thích bất kỳ ai, vậy thì cho dù thật sự đột nhiên chết đi cũng sẽ không có ai thương tâm, chính mình cũng không thương tâm. Vậy nên, đừng lo lắng."

…Tư Đồ không nói gì, chỉ nhìn y một lúc lâu, rồi đột nhiên tóm lấy vai y mà lắc lắc – "Mọt Sách, ngươi được bao nhiêu tuổi đời chứ hả? Cứ từ từ khám phá hồng trần, thấu triệt sự đời huyền ảo đi. Đừng sa sút tinh thần như thế. Đợi khi nào đến thị trấn, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm trò vui, cho ngươi được biết nơi phồn hoa đô hội này có biết bao điều kỳ diệu. Nhìn ngươi thế này hẳn vẫn còn non nớt chứ nhỉ? Ha hả~~ Gia gia ta dẫn ngươi đi khai trai…"

"Nha a

" – Trong xe ngựa lại truyền ra tiếng "kêu thảm thiết" của Hoàng Bán Tiên cùng tiếng cười "*** ô" của Tư Đồ…

Mộc Lăng và Tương Thanh ở bên ngoài xe liên tục lắc đầu, trong lòng thầm than – "Tiểu hài tử đáng thương…rơi vào tay ác lang mất rồi!"

Mãi đến khi mặt trời xuống núi thì xe mới vào đến một thị trấn lớn. Ngọn Hạc Minh Sơn hùng vỹ đứng ở thành tây, từ xa đã thấy một tòa Hạc Minh Sơn Trang to lớn hoa lệ trên đỉnh núi.

Xe ngựa của nhóm người Tư Đồ không dừng lại trong thành, mà trực tiếp tiến lên Hạc Minh Sơn.

Kim Khê Vân tổng cộng phát ra mười thiếp mời, cho nên lần này đến cầu thân có cả thảy mười người. Có thể nói mười người này hiện thời đều là những vị thanh niên tuấn kiệt đứng hạng nhất nhì trong thiên hạ, địa vị không giống người thường. Kim Hạc Minh mang họ an bài tại biệt viện của Hạc Minh Sơn Trang, vị trí vừa vặn ở ngay giữa sườn núi Hạc Minh.

Nhân mã của Tư Đồ vừa dừng lại ở cửa biệt viện, từ phía sơn đạo đối diện cũng có một đội mã xa đi đến, dừng ngay trước mặt nhóm người của Tư Đồ.

Đi đầu đội nhân mã là một nam tử mặc thanh sam cẩm bào, niên kỷ không quá ba mươi, bộ dạng sắc bén, không chỗ nào không lộ vẻ uy nghiêm.

Hắn xuống ngựa, nhìn thấy Tư Đồ cũng đang từ mã xa bước ra liền mỉm cười, sau đó khẽ phất tay.

Các thủ hạ phía sau nhất tề xuống ngựa, tiến đến trước mã xa quỳ xuống. Màn xe được nhấc lên, một lão thái giám bạc đầu đỡ một thiếu niên tầm hai mươi tuổi, thần tiền sắc diện có vẻ ốm yếu xuống xe.

Tư Đồ trong lòng cười thầm. Hóa ra đây chính là Nhị hoàng tử Thần Quý, ái tử duy nhất của đương kim hoàng đế. Quả nhiên bệnh tình rất nguy kịch. Trông Thần Quý mặt mày tái mét, thở không ra hơi, dáng người lòm khòm, đi hai bước đã phải dừng lại thở hồng hộc…Thế này cũng có thể sống quá nửa năm sao?

Nghe nói đương kim hoàng thượng cũng là một kẻ lắm bệnh, mỗi ngày ở thâm cung lê lết chút hơi tàn.

Giang sơn này, đối nội toàn bộ dựa vào hoàng đệ Thụy Vương Viên Cảnh, đối ngoại dựa vào thê cữu9 Tề Dịch chống đỡ…Người trong thiên hạ đều bảo, đến khi đương kim hoàng đế băng hà, Thụy Vương và Tề Dịch ắt phải nổi một trận can qua, hiện giờ song phương đều đang tích cực trù bị. Còn về phần Nhị hoàng tử Thần Quý…chỉ là một con rối mà thôi.

Hai đạo nhân mã vừa đến thì đại môn của biệt viện đã mở rộng, Kim Hạc Minh vốn chờ đã lâu liền dẫn người ra đón tiếp.

Kim Hạc Minh trông qua chỉ ngoài bốn mươi, tràn trề sinh lực, trên gương mặt rạng rỡ ý cười.

Tư Đồ đánh giá ông ta một lượt, nghĩ bụng – "Cáo già!"

Đợi cho mọi người hành lễ xong, Kim Hạc Minh dự định nghênh đón thì thấy Tư Đồ quay trở lại nhấc màn xe, đưa tay vào bên trong, tựa hồ như muốn đỡ người nào bước xuống. Tất cả mọi người đều hướng mắt vào xe, trong lòng tò mò chẳng biết là vị nào danh chấn giang hồ khiến cho Tư Đồ bang chủ phải lưu tâm…

Hoàng Bán Tiên ở trong xe cảm thấy có gì đó không ổn, trong lòng cũng sáng tỏ đây là Tư Đồ cố ý mang y đến để khoe khoang. Thế này chẳng phải là hại chết y ư…Đang lúc do dự thì đã thấy ánh mắt Tư Đồ sắc lẻm ánh lên, nhưng trên mặt vẫn mang nét cười, nhẹ nhàng nhưng cũng rất rắn rỏi, thốt ra một chữ – "Xuống!"

Hoàng Bán Tiên bất đắc dĩ đành đưa tay cho hắn, bị kéo ra ngoài một phen.

Mọi người nhìn thấy một bàn tay vươn đến phía trước, trắng nõn gầy yếu – không giống tay nữ nhân, nhưng nếu so với nam nhân thì vẫn nhỏ hơn, chẳng lẽ là một thiếu niên…

Quả nhiên, chỉ thấy người Tư đồ dắt đến là một bạch y thiếu niên gầy gò.

Thiếu niên này thoạt nhìn chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, tướng mạo thanh tú. Tuy rằng không cầm quạt hay chít khăn trên đầu nhưng vẫn toát lên khí chất tiên phong đạo cốt. Ai nấy đều ngây ngẩn cả ra, chẳng biết từ khi nào trên giang hồ có một người như thế, hay là một thân thích nào đó của Tư Đồ?

Lúc này chợt nghe Thụy Vương cười nhẹ một tiếng – "Hóa ra là Hoàng tiểu tiên sinh. Tiên sinh lần trước không từ mà biệt, khiến cho tiểu vương tìm kiếm thật vất vả đó!"

Hoàng Bán Tiên không dám ngẩng đầu nhìn Thụy Vương. Nam nhân này y đã từng gặp qua một lần, khi ấy là bị hắn thúc ép phải đảm đương trọng trách, vất vả biết bao nhiêu mới có thể thoát thân…Thật chẳng hiểu hắn trăm phương nhìn kế cố bắt lấy mình là vì lý do gì nữa. Tuy rằng không hề nói chuyện với nhau quá vài câu, nhưng cảm giác hắn mang đến cho y như thể loài rắn, âm trầm lạnh lẽo. Mỗi lần đối diện với hắn thì toàn thân không thể nào tự nhiên được.

"À…Vị tiểu tiên sinh này có phải…" – Kim Hạc Minh thấy cả Tư Đồ lẫn Thụy Vương đối với thiếu niên này đều cư xử lễ độ trọng trị thì không khỏi tò mò về thân phận của y.

"Kim lão gia tuy chưa từng gặp qua, bất quá chắc hẳn đã từng nghe nói đến rồi." – Tư Đồ cười vang bảo – "Vị này chính là thần tiên sống có thể phá thiên kiếp, động tiên cơ – Hoàng Bán Tiên."

Chú thích

1 : Dương thai mộ vũ : Nguyên văn Hán Việt đọc là "Dương thai mộ vũ", kỳ thật nếu dịch ra âm Việt là "Dương đài mộ vũ". Nếu xét trên nghĩa đen thì có nghĩa là ban công, sân thượng, ở đây có thể hiểu là một mỏm đá nhô ra bên sườn núi, tạo hình thành một lan can tự nhiên. Còn mộ vũ là mưa rơi lúc hoàng hôn. Vậy có thể hiểu cụm "Dương thai mộ vũ" là cảnh mưa chiều tòa dương đài của Vu Sơn.

2: Vu Hạp : là một trong ba thung lũng sông Trường Giang, hai thung lũng còn lại là Hoắc Đường Hạp và Tây Lăng Hạp, thường được gọi chung là Trường Giang Tam Hạp. Thung lũng Tam Hạp bắt đầu từ thành Bạch Đế, huyện Bổng Tiết ở tỉnh Tứ Xuyên, xuôi dòng đi qua các huyện Nam Tân Quan, Khoa Bổng Tiết, Vu Sơn, Ba Đông Tỉ và Nghi Xương, kéo dài khoảng 200km.

3: Vu Sơn : là một huyện núi nằm ở Đông Bắc thành phố Trùng Khánh. Theo ranh giới hành chính của Trung Quốc ngày nay thì tỉnh Tứ Xuyên và thành phố Trùng Khánh nằm giáp nhau. Vu Sơn Thập Nhị Phong là mười hai đỉnh núi của vùng này.

4: Nhất nhập hầu môn thâm tự hải: Cửa quan vừa vào sâu như biển, ý nói vướng vào quan trường sẽ không còn lối thoát.

5: Nguyệt ly vu tất : đây là một hiện tượng thiên văn. Theo Tây Hán thư thì nếu trăng đi nửa đường mà đổi sang hướng Đông Bắc, nhập vào sao Ky thì trời sẽ nổi gió to. Còn nếu trăng đi nửa đường mà đổi sang hướng Tây, nhập vào sao Tất thì trời ắt mưa to.

Sao Ky, sao Tất là những ngôi sao nằm trong Nhị thập bát tú.

6: Tam tinh nhập hộ: Ba ngôi sao vào cửa nhà, có chú giải bảo rằng là Phúc – Lộc – Thọ vào nhà, cầu mong điều lành cho gia chủ. Cũng có nghĩa bảo rằng là duyện duyên phận thành đôi. Rõ nghĩa hơn xin xem chú

thích bên dưới.

7: Đây chính là bài Trù Mâu – Đường Phong thứ 5 – trong Kinh Thi. Đại ý bài thơ này là ý nói chuyện cầu mong duyên lành của những người lao động: Khi làm ruộng thì trông sao để mong đôi lứa gặp gỡ. "Tam tinh tại hộ" mang ý nghĩa nhân duyên sắp đến là như thế.

Tham khảo thêm ở đây .wattpad.com/235782?p=21

8: Bạch Đế thành : Như đã từng nói, Bạch Đế thành thuộc về tỉnh Tứ Xuyên, là nơi khởi nguồn của Trường Giang Tam Hạp. Nói rộng hơn về chữ Thục Trung, ở vào độ thế kỷ thứ 15 trước Công nguyên (sau thời nhà Thương vài năm) thì đây là vùng của Thục Quốc (nay là Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên) và Ba Quốc (nay là thành phố Trùng Khánh). Về sau, hai tiểu quốc cổ này bị nhà Tần diệt, nhập lại làm một vùng trung tâm kinh tế, văn hóa tại sông Dương Tử. Sự tồn tại của những tiểu quốc này mãi đến năm 1986 mới bắt đầu được các nhà khảo cổ khai quật và biết đến. Ngoài ra, vùng đất này cũng thuộc về quyền quản hạt của nhà Tây Thục thời Tam quốc.

9: Thê cữu: Anh vợ, em vợ.

7. Chương 4

Chương 4 | Nhập vai sâu sắc

– Nhập hí chí thâm –

Tư Đồ cảm thấy rất rõ rằng, nhân sinh bất quá cũng chỉ là diễn tuồng, chẳng cần biết có người xem hay không, khi diễn hí kịch mọi người đều phải mang hết sức mình ra mà diễn cho tròn vai. Nếu diễn vai phản diện như Tào Tháo thì phải tỏ ra gian ác xảo trá, chứ nếu giả nhân giả nghĩa mà cố làm Lưu Bị, dù có gắng gượng diễn được thì cũng chẳng ra làm sao.

Từ khi sinh ra thì hắn đã chẳng phải người tốt, mười tuổi biết giết người, rồi bắt đầu bước chân vào giang hồ.

Giang hồ trong mắt hắn cùng lắm chỉ là một sân khấu kịch khổng lồ. Hôm nay ngươi diễn tốt thì sẽ có người khen ngợi, ngày mai có người khác diễn tốt hơn ngươi, thì ngươi phải cuốn gói ra đi, để rồi hai ba ngày sau sẽ chẳng còn ai nhớ đến ngươi nữa… Đây chính là diễn kịch.

Trong khoảnh khắc hắn dắt Hoàng Bán Tiên từ trong xe ngựa bước ra, hắn cảm thấy rất vừa lòng khi thưởng thức ánh mắt của những người xung quanh. Cho dù là một hoàng thân đứng trên vạn người, hoặc là phú hào giàu có một phương thì mỗi người trong mắt đều có một phần hâm mộ lẫn đố kỵ… Vì thế, trong lòng hắn cảm thấy thật thích thú, nhưng cụ thể thích cái gì, đắc ý cái gì thì nếu ngươi hỏi hắn, chính hắn cũng nói không được.

Chỉ là, bàn tay gầy yếu lạnh như băng trong tay hắn chợt truyền đến sự run rẩy thấu qua da thịt, như thể chủ nhân của nó đang rất lạnh…

Dường như xuất phát từ một thứ bản năng nào đấy, Tư Đồ không suy nghĩ nhiều, chỉ kéo thiếu niên đến trước mặt, dùng hai tay đặt hờ lên gờ vai y, tựa hồ như để cho thân thể đang bất giác run run kia có thể dựa vào, lại như muốn nói với y rằng, chỉ cần ở tại đây, dưới đôi tay của hắn thì sẽ tuyệt đối an toàn.

Nhưng Tư Đồ chưa từng nghĩ đến rằng, trò diễn kịch này rất dễ dàng thật giả lẫn lộn. Hắn nhẹ nhàng lôi kéo, không chỉ cuốn người khác vào, mà còn cuốn cả chính mình vào nữa.

Con người bước vào vở kịch, nếu muốn rời đi… cũng chỉ có thể chờ đến khi trống chiêng bặt tiếng… sân khấu kịch sụp đổ… người xem kịch chán ghét… còn kẻ hát khúc hí kịch mỏi mệt…

Hoàng Bán Tiên và Tư Đồ không giống nhau. Giây phút y đặt bước chân đầu tiên từ trong xe ra ngoài thì chỉ nghĩ mình đã một bước vào giang hồ. Từ nay về sau nhất định sẽ phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Ba năm số kiếp, thật sự là chạy trời không khỏi nắng ư?…

Nhưng đôi tay Tư Đồ chạm lên vai y, dường như đã cho y một tia hy vọng, như kẻ chìm giữa dòng nước dữ vớ được chiếc phao cứu sinh. Đây không phải là rồ dại, mà là không còn biện pháp nào khác.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà tâm tư đã trải qua thiên hồi bách chuyển, trong lòng mỗi người đều biết bản thân đã cầm trong tay kịch phổ, kế tiếp đều sẽ tự mình hát xướng.

Kim Hạc Minh dẫn mọi người vào biệt viện, đầu tiên là an bài chốn nghỉ chân.

Mười khu viện, nằm ở mười vị trí khác nhau trong một hoa viên rộng lớn, cách nhau khá xa xôi, cũng không phân biệt trọng yếu hay thứ yếu, chỉ khác ở chỗ màu sắc của ngói lưu ly…

Tại nơi này có thể thấy hết sự cẩn thận của Kim Hạc Minh. Mười mái ngói, mười loại sắc màu, tỷ như chỗ Nhị hoàng tử là màu vàng, còn chỗ Tư Đồ là màu đen vậy.

Phòng của Hoàng Bán Tiên sát vách phòng Tư Đồ. Đợi cho Kim Hạc Minh đi rồi, Tư Đồ liền sai người mang giường từ phòng Hoàng Bán Tiên sang phòng của mình.

Đây vẫn là xuất phát từ bản năng mà hạ lệnh. Ngươi lại hỏi Tư Đồ hắn thật ra là vì sao thì chính bản thân hắn cũng không rõ, hoặc hắn sẽ bảo căn bản chẳng nghĩ gì

Cứ nghĩ cẩn nghĩ thận thì có ích lợi gì đâu?

Sau khi an bài thỏa đáng, Tư Đồ bèn cúi xuống xem xét Hoàng Bán Tiên đang ở bên cạnh – "Mọt Sách, người đã đi hết rồi, ngươi mau buông tay ra đi."

Hoàng Bán Tiên lúc này mới chú ý rằng mình vẫn đang nắm chặt góc vạt áo của Tư Đồ, như thể sợ bị người ta bắt mất vậy.

Lúc này, bên ngoài viện có âm thanh của mã xa, vậy hẳn những người khác cũng đến rồi. Chỉ trong vòng hai ngày, hôm qua và hôm nay, mười đạo nhân mã đã tề tựu đông đủ. Tư Đồ xem như đến trễ, những người kia hẳn đã sớm an bài xong hết.

Rất nhanh sau đó, có người đến báo với hắn rằng, đêm nay tại biệt viện giữa hoa viên sẽ thiết yến, cũng sẽ thỉnh tiểu thư ra cùng mọi người hội ngộ.

Tư Đồ mới rồi thấy diện mạo Kim Hạc Minh thì trong lòng thầm so sánh, hẳn mẫu thân phải rất đẹp thì mới có thể bù đắp cho vị phụ thân kia. Nói vậy, vị Kim tiểu thư này thì…

Tầm mắt hắn lại chuyển dời về trong viện, thấy ánh tà dương soi nghiêng nghiêng trên chiếc ghế bằng đá, dưới một gốc tùng cổ kính, tiểu hài tử dựa người vào thân cây, tay khẽ khàng lật mở từng trang sách…

Khi khẩn trương đã qua đi, thì y dường như cũng quên hết mọi chuyện, khôi phục lại dáng vẻ thấu triệt hồng trần, hiểu rõ những huyền ảo của cuộc đời như lúc ban đầu gặp gỡ, trong mắt y man mác một nỗi xa cách thản nhiên, gương mặt không chút biểu tình… Có lẽ chỉ có những khi bị kéo tóc, lộ ra bộ dạng uất ức trừng mắt thì thoạt trông mới giống một con người… Ai, xem ra làm thần tiên có gì mà hay chứ?

Mộc Lăng ở ngoài viện cùng Tương Thanh sắp xếp người gác đêm, khi quay đầu lại thì thấy được một cảnh tượng như thế: Tư Đồ im lặng ngồi trên bậc thềm, dõi theo thiếu niên trong viện đến ngẩn người. Họ không khỏi thấy ngạc nhiên… Gã Tư Đồ này, hiếm khi có lúc nào tĩnh lặng như vậy.

Đêm vừa đến, hoa đăng được thắp lên.

Tư Đồ dẫn theo Hoàng Bán Tiên, Mộc Lăng, Tương Thanh và mấy tên thủ hạ, tất cả cùng được một người nô bộc đưa lối đến một đình viện lớn ở trung tâm của biệt viện.

Kim Hạc Minh quả nhiên không hổ là người tài phú bậc nhất thiên hạ. Nhìn sự tráng lệ của biệt viện này, e rằng hoàng cung bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi. Lại nói vị Nhị hoàng tử kia kinh ngạc đến há hốc

miệng nhìn tứ phía xung quanh thì có thể hiểu được ngay, thế mà Thụy Vương vẫn đủ trầm ổn. Hắn ngồi bên cạnh giúp hoàng tử rót rượu, vẻ mặt ân cần, trong mắt cũng chỉ đạm mạc.

Tư Đồ là người cuối cùng đến, vậy nên gây ra không ít sự chú ý.

Hoàng Bán Tiên đi theo phía sau Tư Đồ, cố sức cúi đầu, nhưng trong biệt viện sớm đã truyền tai nhau rằng thiếu niên này là thần tiên sống. Vậy nên mọi người đều châu đầu ghé tai, trong mắt ai cũng tràn ngập sự đánh giá lẫn rình rập.

Lúc này, chợt có một tiếng "rầm" vang lên, một người cách đó không xa đứng bật dậy, động tác có hơi thái quá nên khi nhích người đã va phải bàn, khiến chén bát khua loảng xoảng. Nhưng người nọ hoàn toàn không để tâm, chỉ gắt gao nhìn Hoàng Bán Tiên. Thấy động tĩnh, Tư Đồ xoay mặt nhìn lại, ánh mắt giao nhau, Hoàng Bán Tiên cũng giật mình một cái.

Đó là một nam tử trung niên, để râu lún phún, độ ngoài ba mươi, làn da ngăm đen có chút thô ráp. Tính ra thì dáng vẻ người này cũng không xấu, chỉ có ánh mắt mang sát khí quá nặng, lại nói cứ mỗi tấc da thịt lại có một vết sẹo khiến người ta cảm thấy có hơi đáng sợ. Trên người ông ta mặc giáp phục cùng áo choàng đen, vừa nhìn đã biết là một võ tướng.

Hoàng Bán Tiên trước đây chưa từng gặp qua người này, nên thấy ông ta nhìn mình chằm chặp thì sợ run cả người, theo bản năng nhích sát về phía Tư Đồ. Tư Đồ cũng chú ý đến ánh mắt của người nọ, trong lòng cảm thấy rất kỳ quặc, nhưng khi thấy tiểu hài tử dựa vào mình thì lại theo bản năng bảo vệ y. Hắn hướng người ra phía trước, để cho y ngồi phía trong, còn mình ngồi chắn bên ngoài, cũng là để ngăn trở tầm mắt sắc bén dị thường kia.

Vừa ngồi xuống thì hắn lại vươn tay túm một lọn tóc của tiểu hài tử – "Ngươi có quen hắn không?"

Hoàng Bán Tiên không dám mạnh tay giật tóc lại, sợ gây sự chú ý cho người khác, chỉ đành lắc nhẹ, sau đó nhìn tóc mình nằm trong tay người khác một cách đáng thương.

Tư Đồ thả tóc y ra, còn tiện thể giúp y vén đến sau vành tai, động tác vô cùng ôn nhu, bất giác lộ ra một tia chiều chuộng, khiến Tương Thanh bên cạnh thầm nghĩ – "Bang chủ cũng đã đến lúc nên thành thân sinh con đẻ cái rồi ~~"

Ở mái bên kia, nam tử trung niên vẫn còn đang đứng im, hai hàng chân mày nhíu chặt như tự hỏi một điều gì đó. Bất ngờ có một người nhẹ nhàng kéo ông ta, thấp giọng gọi – "Nguyên soái…"

Nam tử trung niên chậm rãi ngồi xuống, nhưng nghi hoặc trong mắt càng lúc càng thêm sâu đậm.

Nhìn thấy phản ứng của ông ta, Thụy Vương hài lòng bưng chén rượu lên, thản nhiên nhấp một ngụm, mà Kim Hạc Minh ngồi trên chủ vị trong lòng chợt rúng động. Hoàng Bán Tiên này, tuyệt đối không đơn giản.

Tư Đồ quan sát một lượt biểu tình của mọi người, trong lòng tính toán, bèn cúi xuống hỏi Hoàng Bán Tiên vẫn còn sợ mà không dám ngẩng đầu lên – "Mọt Sách, biết người nọ là ai không?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu.

"Ông ta chính là đương kim đại nguyên soái, thê cữu của hoàng đế, Hộ Quốc Hầu Tề Dịch." – Tư Đồ nói xong thì mỉm cười – "Ông ta và Thụy Vương là hai người có khả năng kế vị ngôi hoàng đế nhất. Vậy mà hai người này đồng loạt xem trọng ngươi. Vật nhỏ, thật ra ngươi có bí mật gì hả?"

Hoàng Bán Tiên vừa nghe đến cái tên Tề Dịch thì vô cùng chấn động, khẽ nhíu mày suy tư, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch ra.

Tư Đồ thấy vẻ mặt y như sắp ngất đến nơi, lại vươn tay kéo tóc y, nói một cách thản nhiên – "Không sao cả, dù sao hiện tại ngươi là người của ta, ngươi không cần sợ. Ta đã bảo trong ba năm này sẽ cho ngươi chỗ ăn chỗ ở, còn có sách đọc không hết ~~"

Kim Hạc Minh nhẹ nhàng đằng hắng một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người. Ông ta bưng chén rượu lên trước, kính rượu khách khứa, nói đôi ba lời khách sáo…

Hoàng Bán Tiên nghe qua có chút buồn tẻ vô vị, bèn đưa mắt nhìn chung quanh, xem thử là có những người nào. Đang lúc đưa mắt như thế thì cách chỗ bọn họ ngồi không xa có một nhóm bạch y nhân rất thu hút

ánh nhìn của người khác. Người đứng đầu diện mạo tuấn tú, vô cùng tao nhã thanh lịch. Hoàng Bán Tiên ngây ngẩn cả người, trong lòng thầm tán thưởng người này thật đẹp, theo bản năng đưa mắt nhìn thêm lần nữa. Chẳng ngờ ánh mắt vừa đảo qua đã thấy người đó ngẩng đầu quan sát y, khiến y càng thêm hoảng sợ, cứ nín thở tròn mắt ra.

Người đó thấy Hoàng Bán Tiên như một chú thỏ con bị hoảng sợ thì chợt im lặng, nhẹ nhàng mỉm cười, trên mặt tràn ngập ý bỡn cợt, vừa cười vừa nháy mắt với y mấy cái.

Hoàng Bán Tiên biết người nọ có ý trêu chọc mình nên không nói gì, chỉ cúi đầu, mặt mày đỏ ửng không được tự nhiên. Nhưng đột nhiên Tư Đồ lại túm tóc y kéo mạnh một cái, khiến y suýt chút kêu lên thành tiếng. Tư Đồ ghé sát vào tai y hỏi – "Tiểu quỷ, theo như ngươi nói thì ba năm này ngươi là người của ta, ăn của ta, dùng của ta, thế mà còn dám nhìn người khác ư?"

Mặt Hoàng Bán Tiên lại đỏ thêm mấy phần, cúi gằm mặt, không dám nói lời nào, mà cũng chẳng dám ngẩng mặt lên thêm lần nào nữa.

Tư Đồ cảm thấy rất thú vị. Bộ dạng của tiểu hài tử thế này hình như là đang giận lẫy thì phải.

Kim Hạc Minh nhanh chóng nói xong những lời khách sáo, sau đó phân phó người dưới dâng rượu và thức ăn. Những người ở đây, có mấy ai là quan tâm đến chuyện ăn uống đâu, bọn họ đều là muốn được diện kiến Kim Khê Vân mà thôi. Trong đó có một bàn tỏ ra nôn nóng nói với Kim Hạc Minh – "Kim lão gia, Kim tiểu thư sao cứ mãi tránh mặt? Chúng ta đều đang chờ gặp nàng đấy."

Mọi người nương theo tiếng nói mà nhìn, thấy mấy người ấy ăn vận không phải theo lối Trung Nguyên, thoạt nhìn dường như là ngoại tộc. Hoàng Bán Tiên nhìn y phục của họ, biết ngay đó người Khương tộc.

Tư Đồ liếc mắt đánh giá những người đó, rồi ngoảnh mặt lại nhìn Mộc Lăng, khẽ nhướn mày – "Là ai vậy?"

Mộc Lăng nhỏ giọng nói cho hắn biết, đó là thái tử Hạ Phần của Khương tộc.

Kim Hạc Minh cười cười, liên tục gật đầu, phân phó hạ nhân – "Đi thỉnh tiểu thư đến đây."

Hạ nhân vâng lệnh đi xuống, chỉ chốc lát sau đã thấy từ bên ngoài viện một hồng y nữ tử thoải mái bước vào.

Mọi người ở đây lập tức đều thốt ra những lời tán thưởng, ai nấy đều khen ngợi mỹ mạo của nàng.

Hoàng Bán Tiên cũng hiếu kỳ nhìn thoáng qua. Nữ tử này vóc dáng không cao, thoạt nhìn có vẻ rất xinh đẹp, đúng với tiêu chuẩn mỹ nữ vùng Thục Trung, trông thật khả ái.

Mọi người xung quanh khen nàng xinh xắn, nói chính xác hơn cảm thấy may mắn làm sao vì nàng không xấu, mà phụ thân nàng lại có gia tài bạc triệu, thế là đủ quá rồi.

Duy độc chỉ có mỗi Tư Đồ nhìn lướt một cái rồi ngoảnh lại làm mặt quỷ trêu Hoàng Bán Tiên, túm tóc y kéo một cái – "Thế này mà cũng xưng là đệ nhất mỹ nữ ở Thục Trung? Xem nàng ta còn không bằng ngươi nữa là."

Hoàng Bán Tiên bị hắn nói đến đỏ mặt thêm nữa. Tư Đồ thấy thế bèn bật cười – "Mặt đỏ lên trông càng đẹp hơn đó~~" – Mộc Lăng hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng thầm bảo – "Tên Tư Đồ nhà ngươi nhìn xem bộ dạng mình hiện giờ thế nào? Ngươi cho ngươi là đang đùa giỡn dân nữ chốn ven đường ấy à?"

Kim Khê Vân từ tốn bước đến ngồi bên cạnh phụ thân mình, vẻ mặt tự nhiên, không hề tỏ ra nửa phần bẽn lẽn thẹn thùng của bậc nữ nhi. Sau khi nàng ngồi xuống thì đưa mắt đánh giá một lượt, từ bàn này sang bàn khác. Nàng nhìn xong rồi, ghé vào tai Kim Hạc Minh thì thầm vài câu, sau đó hành lễ với mọi người rồi duyên dáng rời đi.

Kim Hạc Minh cười bảo – "Ngày mai ta sẽ bày lôi đài ở đỉnh Kim Hạc. Lần này kén rể sẽ là văn thí và võ thí. Ngày mai sẽ là văn thí trước, các vị có thể mang theo một trợ thủ."

Yến hội nhanh chóng tàn cuộc, mọi người ai nấy trở về chuẩn bị thật tốt để sớm mai còn tỷ thí.

Tư Đồ vừa trở về viện đã hò hét mình xui xẻo, phân phó Mộc Lăng thu thập vật dụng, chờ đêm đến sẽ xuống núi. Nữ tữ này nhìn thật chướng mắt hắn.

Mộc Lăng lắc đầu bảo – "Ngươi cứ thế mà đi thì người ta sẽ nghĩ là ngươi sợ. Hắc Vân Bảo ta không thể làm vậy được."

Tư Đồ đang cố nén giận thì thấy Tương Thanh đi vào bẩm báo – "Bang chủ, Tề Dịch yêu cầu được gặp Hoàng Bán Tiên."

8. Chương 4: Nhập Vai Sâu Sắc

Tư Đồ cảm thấy rất rõ rằng, nhân sinh bất quá cũng chỉ là diễn tuồng, chẳng cần biết có người xem hay không, khi diễn hí kịch mọi người đều phải mang hết sức mình ra mà diễn cho tròn vai. Nếu diễn vai phản diện như Tào Tháo thì phải tỏ ra gian ác xảo trá, chứ nếu giả nhân giả nghĩa mà cố làm Lưu Bị, dù có gắng gượng diễn được thì cũng chẳng ra làm sao.

Từ khi sinh ra thì hắn đã chẳng phải người tốt, mười tuổi biết giết người, rồi bắt đầu bước chân vào giang hồ.

Giang hồ trong mắt hắn cùng lắm chỉ là một sân khấu kịch khổng lồ. Hôm nay ngươi diễn tốt thì sẽ có người khen ngợi, ngày mai có người khác diễn tốt hơn ngươi, thì ngươi phải cuốn gói ra đi, để rồi hai ba ngày sau sẽ chẳng còn ai nhớ đến ngươi nữa…Đây chính là diễn kịch.

Trong khoảnh khắc hắn dắt Hoàng Bán Tiên từ trong xe ngựa bước ra, hắn cảm thấy rất vừa lòng khi thưởng thức ánh mắt của những người xung quanh. Cho dù là một hoàng thân đứng trên vạn người, hoặc là phú hào giàu có một phương thì mỗi người trong mắt đều có một phần hâm mộ lẫn đố kỵ…Vì thế, trong lòng hắn cảm thấy thật thích thú, nhưng cụ thể thích cái gì, đắc ý cái gì thì nếu ngươi hỏi hắn, chính hắn cũng nói không được.

Chỉ là, bàn tay gầy yếu lạnh như băng trong tay hắn chợt truyền đến sự run rẩy thấu qua da thịt, như thể chủ nhân của nó đang rất lạnh…

Dường như xuất phát từ một thứ bản năng nào đấy, Tư Đồ không suy nghĩ nhiều, chỉ kéo thiếu niên đến trước mặt, dùng hai tay đặt hờ lên gờ vai y, tựa hồ như để cho thân thể đang bất giác run run kia có thể dựa vào, lại như muốn nói với y rằng, chỉ cần ở tại đây, dưới đôi tay của hắn thì sẽ tuyệt đối an toàn.

Nhưng Tư Đồ chưa từng nghĩ đến rằng, trò diễn kịch này rất dễ dàng thật giả lẫn lộn. Hắn nhẹ nhàng lôi kéo, không chỉ cuốn người khác vào, mà còn cuốn cả chính mình vào nữa.

Con người bước vào vở kịch, nếu muốn rời đi…cũng chỉ có thể chờ đến khi trống chiêng bặt tiếng…sân khấu kịch sụp đổ…người xem kịch chán ghét…còn kẻ hát khúc hí kịch mỏi mệt…

Hoàng Bán Tiên và Tư Đồ không giống nhau. Giây phút y đặt bước chân đầu tiên từ trong xe ra ngoài thì chỉ nghĩ mình đã một bước vào giang hồ. Từ nay về sau nhất định sẽ phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Ba năm số kiếp, thật sự là chạy trời không khỏi nắng ư?…

Nhưng đôi tay Tư Đồ chạm lên vai y, dường như đã cho y một tia hy vọng, như kẻ chìm giữa dòng nước dữ vớ được chiếc phao cứu sinh. Đây không phải là rồ dại, mà là không còn biện pháp nào khác.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà tâm tư đã trải qua thiên hồi bách chuyển, trong lòng mỗi người đều biết bản thân đã cầm trong tay kịch phổ, kế tiếp đều sẽ tự mình hát xướng.

Kim Hạc Minh dẫn mọi người vào biệt viện, đầu tiên là an bài chốn nghỉ chân.

–

Mười khu viện, nằm ở mười vị trí khác nhau trong một hoa viên rộng lớn, cách nhau khá xa xôi, cũng không phân biệt trọng yếu hay thứ yếu, chỉ khác ở chỗ màu sắc của ngói lưu ly…

Tại nơi này có thể thấy hết sự cẩn thận của Kim Hạc Minh. Mười mái ngói, mười loại sắc màu, tỷ như chỗ Nhị hoàng tử là màu vàng, còn chỗ Tư Đồ là màu đen vậy.

Phòng của Hoàng Bán Tiên sát vách phòng Tư Đồ. Đợi cho Kim Hạc Minh đi rồi, Tư Đồ liền sai người mang giường từ phòng Hoàng Bán Tiên sang phòng của mình.

Đây vẫn là xuất phát từ bản năng mà hạ lệnh. Ngươi lại hỏi Tư Đồ hắn thật ra là vì sao thì chính bản thân hắn cũng không rõ, hoặc hắn sẽ bảo căn bản chẳng nghĩ gì

Cứ nghĩ cẩn nghĩ thận thì có ích lợi gì đâu?

Sau khi an bài thỏa đáng, Tư Đồ bèn cúi xuống xem xét Hoàng Bán Tiên đang ở bên cạnh – "Mọt Sách, người đã đi hết rồi, ngươi mau buông tay ra đi."

Hoàng Bán Tiên lúc này mới chú ý rằng mình vẫn đang nắm chặt góc vạt áo của Tư Đồ, như thể sợ bị người ta bắt mất vậy.

Lúc này, bên ngoài viện có âm thanh của mã xa, vậy hẳn những người khác cũng đến rồi. Chỉ trong vòng hai ngày, hôm qua và hôm nay, mười đạo nhân mã đã tề tựu đông đủ. Tư Đồ xem như đến trễ, những người kia hẳn đã sớm an bài xong hết.

Rất nhanh sau đó, có người đến báo với hắn rằng, đêm nay tại biệt viện giữa hoa viên sẽ thiết yến, cũng sẽ thỉnh tiểu thư ra cùng mọi người hội ngộ.

Tư Đồ mới rồi thấy diện mạo Kim Hạc Minh thì trong lòng thầm so sánh, hẳn mẫu thân phải rất đẹp thì mới có thể bù đắp cho vị phụ thân kia. Nói vậy, vị Kim tiểu thư này thì…

Tầm mắt hắn lại chuyển dời về trong viện, thấy ánh tà dương soi nghiêng nghiêng trên chiếc ghế bằng đá, dưới một gốc tùng cổ kính, tiểu hài tử dựa người vào thân cây, tay khẽ khàng lật mở từng trang sách…

Khi khẩn trương đã qua đi, thì y dường như cũng quên hết mọi chuyện, khôi phục lại dáng vẻ thấu triệt hồng trần, hiểu rõ những huyền ảo của cuộc đời như lúc ban đầu gặp gỡ, trong mắt y man mác một nỗi xa cách thản nhiên, gương mặt không chút biểu tình…Có lẽ chỉ có những khi bị kéo tóc, lộ ra bộ dạng ủy khuất trừng mắt thì thoạt trông mới giống một con người…Ai, xem ra làm thần tiên có gì mà hay chứ?

Mộc Lăng ở ngoài viện cùng Tương Thanh sắp xếp người gác đêm, khi quay đầu lại thì thấy được một cảnh tượng như thế: Tư Đồ im lặng ngồi trên bậc thềm, dõi theo thiếu niên trong viện đến ngẩn người. Họ không khỏi thấy ngạc nhiên…GãTư Đồ này, hiếm khi có lúc nào tĩnh lặng như vậy.

Đêm vừa đến, hoa đăng được thắp lên.

Tư Đồ dẫn theo Hoàng Bán Tiên, Mộc Lăng, Tương Thanh và mấy tên thủ hạ, tất cả cùng được một người nô bộc đưa lối đến một đình viện lớn ở trung tâm của biệt viện.

Kim Hạc Minh quả nhiên không hổ là người tài phú bậc nhất thiên hạ. Nhìn sự tráng lệ của biệt viện này, e rằng hoàng cung bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi. Lại nói nhìn Nhị hoàng tử kinh ngạc đến há hốc miệng nhìn tứ phía xung quanh thì có thể hiểu được ngay, thế mà Thụy Vương vẫn đủ trầm ổn. Hắn ngồi bên cạnh giúp hoàng tử rót rượu, vẻ mặt ân cần, trong mắt cũng chỉ đạm mạc.

Tư Đồ là người cuối cùng đến, vậy nên gây ra không ít sự chú ý.

Hoàng Bán Tiên đi theo phía sau Tư Đồ, cố sức cúi đầu, nhưng trong biệt viện sớm đã truyền tai nhau rằng thiếu niên này là thần tiên sống. Vậy nên mọi người đều châu đầu ghé tai, trong mắt ai cũng tràn ngập sự đánh giá lẫn rình rập.

Lúc này, chợt có một tiếng "rầm" vang lên, một người cách đó không xa đứng bật dậy, động tác có hơi thái quá nên khi nhích người đã va phải bàn, khiến chén bát khua loảng xoảng. Nhưng người nọ hoàn toàn không để tâm, chỉ gắt gao nhìn Hoàng Bán Tiên. Thấy động tĩnh, Tư Đồ xoay mặt nhìn lại, ánh mắt giao nhau, Hoàng Bán Tiên cũng giật mình một cái.

Đó là một nam tử trung niên, để râu lún phún, độ ngoài ba mươi, làn da ngăm đen có chút thô ráp. Tính ra thì dáng vẻ người này cũng không xấu, chỉ có ánh mắt mang sát khí quá nặng, lại nói cứ mỗi tấc da thịt lại có một vết sẹo khiến người ta cảm thấy có hơi đáng sợ. Trên người hắn ta mặc giáp phục cùng áo choàng đen, vừa nhìn đã biết là một võ tướng.

Hoàng Bán Tiên trước đây chưa từng gặp qua người này, nên thấy hắn nhìn mình chằm chặp thì sợ run cả người, theo bản năng nhích sát về phía Tư Đồ. Tư Đồ cũng chú ý đến ánh mắt của người nọ, trong lòng cảm thấy rất kỳ quặc, nhưng khi thấy tiểu hài tử dựa vào mình thì lại theo bản năng bảo vệ y. Hắn hướng người ra phía trước, để cho y ngồi phía trong, còn mình ngồi chắn bên ngoài, cũng là để ngăn trở tầm mắt sắc bén dị thường kia.

Vừa ngồi xuống thì hắn lại vươn tay túm một lọn tóc của tiểu hài tử – "Ngươi có quen hắn không?"

Hoàng Bán Tiên không dám mạnh tay giật tóc lại, sợ gây sự chú ý cho người khác, chỉ đành lắc nhẹ, sau đó nhìn tóc mình nằm trong tay người khác một cách đáng thương.

Tư Đồ thả tóc y ra, còn tiện thể giúp y vén đến sau vành tai, động tác vô cùng ôn nhu, bất giác lộ ra một tia chiều chuộng, khiến Tương Thanh bên cạnh thầm nghĩ – "Bang chủ cũng đã đến lúc nên thành thân sinh con đẻ cái rồi ~~"

Ở mái bên kia, nam tử trung niên vẫn còn đang đứng im, hai hàng chân mày nhíu chặt như tự hỏi một điều gì đó. Bất ngờ có một người nhẹ nhàng kéo hắn, thấp giọng gọi – "Nguyên soái…"

Nam tử trung niên chậm rãi ngồi xuống, nhưng nghi hoặc trong mắt càng lúc càng thêm sâu đậm.

Nhìn thấy phản ứng của hắn, Thụy Vương hài lòng bưng chén rượu lên, thản nhiên nhấp một ngụm, mà Kim Hạc Minh ngồi trên chủ vị trong lòng chợt rúng động. Hoàng Bán Tiên này, tuyệt đối không đơn giản.

Tư Đồ quan sát một lượt biểu tình của mọi người, trong lòng tính toán, bèn cúi xuống hỏi Hoàng Bán Tiên vẫn còn sợ mà không dám ngẩng đầu lên – "Mọt Sách, biết người nọ là ai không?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu.

"Hắn chính là đương kim đại nguyên soái, thê cữu của hoàng đế, Hộ Quốc Hầu Tề Dịch." – Tư Đồ nói xong thì mỉm cười – "Hắn và Thụy Vương là hai người có khả năng kế vị ngôi hoàng đế nhất. Vậy mà hai người này đồng loạt xem trọng ngươi. Vật nhỏ, thật ra ngươi có bí mật gì hả?"

Hoàng Bán Tiên vừa nghe đến cái tên Tề Dịch thì vô cùng chấn động, khẽ nhíu mày suy tư, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch ra.

Tư Đồ thấy vẻ mặt y như sắp ngất đến nơi, lại vươn tay kéo tóc y, nói một cách thản nhiên – "Không sao cả, dù sao hiện tại ngươi là người của ta, ngươi không cần sợ. Ta đã bảo trong ba năm này sẽ cho ngươi chỗ ăn chỗ ở, còn có sách đọc không hết ~~"

Kim Hạc Minh nhẹ nhàng đằng hắng một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người. Ông ta bưng chén rượu lên trước, kính rượu khách khứa, nói đôi ba lời khách sáo…

Hoàng Bán Tiên nghe qua có chút buồn tẻ vô vị, bèn đưa mắt nhìn chung quanh, xem thử là có những người nào. Đang lúc đưa mắt như thế thì cách chỗ bọn họ ngồi không xa có một nhóm bạch y nhân rất thu hút ánh nhìn của người khác. Người đứng đầu diện mạo tuấn tú, vô cùng tao nhã thanh lịch. Hoàng Bán Tiên ngây ngẩn cả người, trong lòng thầm tán thưởng người này thật đẹp, theo bản năng đưa mắt nhìn thêm lần nữa. Chẳng ngờ ánh mắt vừa đảo qua đã thấy người đó ngẩng đầu quan sát y, khiến y càng thêm hoảng sợ, cứ nín thở tròn mắt ra.

Người đó thấy Hoàng Bán Tiên như một chú thỏ con bị hoảng sợ thì chợt im lặng, nhẹ nhàng mỉm cười, trên mặt tràn ngập ý bỡn cợt, vừa cười vừa nháy mắt với y mấy cái.

Hoàng Bán Tiên biết người nọ có ý trêu chọc mình nên không nói gì, chỉ cúi đầu, mặt mày đỏ ửng không được tự nhiên. Nhưng đột nhiên Tư Đồ lại túm tóc y kéo mạnh một cái, khiến y suýt chút kêu lên thành tiếng. Tư Đồ ghé sát vào tai y hỏi – "Tiểu quỷ, theo như ngươi nói thì ba năm này ngươi là người của ta, ăn của ta, dùng của ta, thế mà còn dám nhìn người khác ư?"

Mặt Hoàng Bán Tiên lại đỏ thêm mấy phần, cúi gằm mặt, không dám nói lời nào, mà cũng chẳng dám ngẩng mặt lên thêm lần nào nữa.

Tư Đồ cảm thấy rất thú vị. Bộ dạng của tiểu hài tử thế này hình như là đang giận lẫy thì phải.

Kim Hạc Minh nhanh chóng nói xong những lời khách sáo, liền phân phó người dưới dâng rượu và thức ăn. Những người ở đây, có mấy ai là quan tâm đến chuyện ăn uống đâu, bọn họ đều là muốn được diện kiến Kim Khê Vân mà thôi. Trong đó có một bàn tỏ ra nôn nóng nói với Kim Hạc Minh – "Kim lão gia, Kim tiểu thư sao cứ mãi tránh mặt? Chúng ta đều đang chờ gặp nàng đấy."

Mọi người nương theo tiếng nói mà nhìn, thấy mấy người ấy ăn vận không phải theo lối Trung Nguyên, thoạt nhìn dường như là ngoại tộc. Hoàng Bán Tiên nhìn y phục của họ, biết ngay đó người Khương tộc.

Tư Đồ liếc mắt đánh giá những người đó, rồi ngoảnh mặt lại nhìn Mộc Lăng, khẽ nhướn mày – "Là ai vậy?"

Mộc Lăng nhỏ giọng nói cho hắn biết, đó là thái tử Hạ Phần của Khương tộc.

Kim Hạc Minh cười cười, liên tục gật đầu, phân phó hạ nhân – "Đi thỉnh tiểu thư đến đây."

Hạ nhân vâng lệnh đi xuống, chỉ chốc lát sau đã thấy từ bên ngoài viện một hồng y nữ tử thoải mái bước vào.

Mọi người ở đây lập tức đều thốt ra những lời tán thưởng, ai nấy đều khen ngợi mỹ mạo của nàng.

Hoàng Bán Tiên cũng hiếu kỳ nhìn thoáng qua. Nữ tử này vóc dáng không cao, thoạt nhìn có vẻ rất xinh đẹp, đúng với tiêu chuẩn mỹ nữ vùng Thục Trung, trông thật khả ái.

Mọi người xung quanh khen nàng xinh xắn, nói chính xác hơn cảm thấy may mắn làm sao vì nàng không xấu, mà phụ thân nàng lại có gia tài bạc triệu, thế là đủ quá rồi.

Duy độc chỉ có mỗi Tư Đồ nhìn lướt một cái rồi ngoảnh lại làm mặt quỷ trêu Hoàng Bán Tiên, túm tóc y kéo một cái – "Thế này mà cũng xưng là đệ nhất mỹ nữ ở Thục Trung? Xem nàng ta còn không bằng ngươi nữa là."

Hoàng Bán Tiên bị hắn nói đến đỏ mặt thêm nữa. Tư Đồ thấy thế bèn bật cười – "Mặt đỏ lên trông càng đẹp hơn đó~~" – Mộc Lăng hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng thầm bảo – "Tên Tư Đồ nhà ngươi nhìn xem bộ dạng mình hiện giờ thế nào? Ngươi cho ngươi là đang đùa giỡn dân nữ chốn ven đường ấy à?"

Kim Khê Vân từ tốn bước đến ngồi bên cạnh phụ thân mình, vẻ mặt tự nhiên, không hề tỏ ra nửa phần bẽn lẽn thẹn thùng của bậc nữ nhi. Sau khi nàng ngồi xuống thì đưa mắt đánh giá một lượt, từ bàn này sang bàn khác. Nàng nhìn xong rồi, ghé vào tai Kim Hạc Minh thì thầm vài câu, sau đó hành lễ với mọi người rồi duyên dáng rời đi.

Kim Hạc Minh cười bảo – "Ngày mai ta sẽ bày lôi đài ở đỉnh Kim Hạc. Lần này kén rể sẽ là văn thí và võ thí. Ngày mai sẽ là văn thí trước, các vị có thể mang theo một trợ thủ."

Yến hội nhanh chóng tàn cuộc, mọi người ai nấy trở về chuẩn bị thật tốt để sớm mai còn tỷ thí.

Tư Đồ vừa trở về viện đã hò hét mình xui xẻo, phân phó Mộc Lăng thu thập vật dụng, chờ đêm đến sẽ xuống núi. Nữ tữ này nhìn thật chướng mắt hắn.

Mộc Lăng lắc đầu bảo – "Ngươi cứ thế mà đi thì người ta sẽ nghĩ là ngươi sợ. Hắc Vân Bảo ta không thể làm vậy được."

Tư Đồ đang cố nén giận thì thấy Tương Thanh đi vào bẩm báo – "Bang chủ, Tề Dịch yêu cầu được gặp Hoàng Bán Tiên."

9. Chương 5

Chương 5 | Vô tình tranh xuân

Thật lâu về sau này, Tư Đồ có hỏi Hoàng Bán Tiên – "Vì sao mà ngươi lại thích đọc sách đến vậy? Trong sách có thể nhảy ra những điều tốt đẹp gì ư?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng khép sách trên tay lại, không đáp mà hỏi hắn – "Huynh viết một chữ mất bao nhiêu thời gian?"

"Một chữ?" – Tư Đồ nhún vai – "Trong nháy mắt là xong thôi mà."

Tiểu Hoàng vươn tay chạm nhẹ lên mặt Tư Đồ, thản nhiên nói – "Những gì huynh suy nghĩ trong chớp mắt đó, xét cho cùng cũng chỉ quy về một chữ, hoặc là hỷ, hoặc là bi… Có những người dùng cả đời để viết một quyển sách, vậy đọc hết một quyển sách, có khác nào hiểu rõ suy nghĩ của cả đời người ấy,… hoặc hỷ hoặc bi."

"Vậy sao ngươi chỉ đọc sách mà không viết sách?"

"Có lẽ khi xem những câu chuyện người khác viết lại, sau đó ngẫm nghĩ nếu những sự việc như vậy xảy ra với mình thì cũng chỉ như một câu chuyện mà thôi. Nếu đã là một câu chuyện, tất sẽ có ngày phải chấm dứt. Đã vậy thì ta nghĩ mình nên chờ đến ngày nó chấm dứt… rồi mới viết."

Tư Đồ kéo nhẹ một lọn tóc y, quấn quanh năm ngón tay, hồi lâu sau đó mới lên tiếng – "Câu chuyện này kết thúc… thì còn có câu chuyện khác bắt đầu cơ mà…"

…

Tương Thanh hồi bẩm Tề Dịch muốn gặp Hoàng Bán Tiên, Tư Đồ nghe xong chỉ cười lạnh – "Ngươi đi nói với hắn rằng người đã nghỉ ngơi rồi, không tiện tiếp khách."

Lời còn chưa nói xong thì đã nghe trong viện xôn xao cả lên, ra là Tề Dịch dẫn người xông vào.

Tư Đồ nhăn mặt nhíu mày, kéo Hoàng Bán Tiên sang bảo – "Mọt Sách, vào trong nghỉ ngơi." – Nói xong liền túm áo tiểu hài tử dắt vào trong.

Tề Dịch lúc này đã xông vào đến sân, nhác thấy Tư Đồ dẫn theo Hoàng Bán Tiên vào phòng, toan đóng cửa lại.

"Chậm đã…" – Ông ta hô to một tiếng rồi định tiến lên. Nhưng ngay tức khắc ông ta thấy trước mắt mình có một bóng người chợt lóe.

"Xin dừng bước!" – Tương Thanh chắn đường, trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào, thanh âm cũng lạnh như băng.

"Tránh ra!" – Tề Dịch vung chưởng muốn tấn công – "Ngáng đường ta thì phải chết!"

Một chưởng nặng nề là thế nhưng khi đánh vào đầu vai Tương Thanh lại chỉ có cảm giác như vỗ vào một nắm bông mềm, hoàn toàn chẳng có chút lực nào!

Tề Dịch cả kinh, chỉ thấy người trước mặt lạnh lùng nhìn mình, bờ vai hất lên… Tề Dịch còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh văng ra ngoài, cánh tay tê rần… ông ta lui nhanh về phía sau vài bước, cảm thấy tay mình nhức buốt, cúi đầu xuống nhìn thì thấy lòng bàn tay rách bươm, đầy những máu là máu.

Tề Dịch tuy không phải người trong giang hồ, nhưng dù sao cũng là tướng lĩnh thống soái thiên quân vạn mã, võ nghệ cao siêu, ắt không phải hạng tầm thường, thế mà đến cả một chiêu của người ta cũng không tiếp nổi…

Ông ta không thể tin nổi việc này, chỉ biết mở to mắt nhìn. Thấy Tương Thanh vẫn đứng bất động chặn đường, liền nheo mắt hỏi – "Một tên gác cửa công phu không thể cao như thế. Ngươi là ai?"

Tương Thanh không đáp, chỉ nâng tay tiễn khách – "Thỉnh ngài về đi!"

"Không được!" – Tề Dịch khoát tay chặn lại – "Ta nhất định phải gặp y, ta có chuyện quan trọng phải hỏi cho rõ ràng!"

Nhìn thấy thần sắc Tề Dịch có vẻ kích động, Tương Thanh lắc đầu – "Nếu không đi, ngài sẽ mất mạng."

"Xằng bậy!" – Một viên tùy tùng phía sau Tề Dịch hung hăng trừng mắt với Tương Thanh – "Ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?!"

Ánh mắt Tương Thanh chợt trở nên âm lãnh, đang muốn động thủ thì chợt nghe phía sau có người nhô đầu ra bảo với bọn họ – "Người này đang nổi giận, chạy mau đi!"

Người vừa lên tiếng chính là Mộc Lăng.

Tề Dịch trầm mặc hồi lâu… Hắc Vân Bảo quả nhiên thâm sâu khó dò, chỉ một tên thủ hạ đã lợi hại đến thế, vậy Tư Đồ bang chủ ắt càng không phải dễ đối phó.

"… Đi…" – Tề Dịch không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của thuộc hạ mình, xoay người bỏ đi.

Thấy ai nấy đi rồi, sắc mặt Tương Thanh mới khôi phục như cũ. Mộc Lăng vội chạy đến bên cạnh, dùng chiếc quạt hương bồ chuyên dùng để nấu thuốc quạt lấy quạt để – "Mau hạ hỏa nào, hạ hỏa nào… Đừng khiến mọi người hoảng sợ…"

Tương Thanh ngước mắt nhìn trời, thở dài một hơi. Y thật sự không chịu nổi tên thần y lắm mồm này. Nhưng dù sao người ta cũng là bằng hữu cùng lớn lên với Tư Đồ, và cũng là Nhị đương gia của Hắc Vân Bảo… không thể nhịn cũng phải nhịn.

Hoàng Bán Tiên ở trong phòng, nghe thấy Tề Dịch đã rời đi mới thở phào nhẹ nhõm. Y ngồi xuống bên mép giường, cúi đầu không nói gì, tựa hồ đang có tâm sự. Nhưng rồi chợt thấy ánh sáng trước mắt tối sầm đi, hóa ra Tư Đồ chẳng biết khi nào đã đứng chắn trước mặt, đang cúi đầu nhìn y.

Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu nhìn Tư Đồ. Ở từ góc độ này mà nhìn mới cảm thấy hết, sự cao lớn của người này thật sự khiến kẻ khác cảm thấy bị bức bách mà thở không nổi.

Tiểu Hoàng bị hắn dùng đôi mắt nhạt sắc nhìn chằm chằm, không tự chủ phải nhích người một chút.

Tư Đồ nhướn mày buồn cười. Tiểu hài tử này trông cứ y như thỏ con. Thế là hắn lập tức đặt mông ngồi cạnh y, tiếp tục nhìn y chằm chằm như trước.

Hoàng Bán Tiên bị hắn nhìn đến nỗi toàn thân rét run, trên đầu cũng tê dại, tiếp tục dịch về một bên nữa.

Tư Đồ cố ý làm chuyện xấu, thế nên tiểu hài tử nhích bao nhiêu thì hắn nhích bấy nhiêu, nhích mãi nhích mãi, đến khi Tiểu Hoàng dịch sát đến góc giường, nửa thân người đã giấu vào bức màn, chẳng còn đường thoái lui. Ấy thế mà Tư Đồ còn chưa chịu thôi, tiếp tục nghiêng mình áp vào, ép tiểu hài tử dính sát vào thành giường, cả người cuộn tròn lại, hai mắt mở to, nhìn hắn một cách tội nghiệp.

Nhìn nhau lâu thật lâu, mãi đến khi hai mắt tiểu hài tử rơm rớm nước mắt thì Tư Đồ mới thôi, sau đó vỗ đùi cười ha hả, vừa cười vừa chỉ vào Hoàng Bán Tiên mà nói – "Ha ha, ngươi… ngươi thật là thú vị…"

Lúc bấy giờ Tiểu Hoàng mới biết Tư Đồ vừa trêu chọc mình, mặt đỏ ửng lên không khỏi có chút tức giận. Thấy người nọ cười đến càn rỡ, lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay, tiểu hài tử cảm thấy muốn đá ai đó một cái. Nhưng y không dám, bởi y nhìn xuống thấy hai chân mình bé xíu xiu, còn chẳng to bằng cánh tay thô của Tư Đồ kia nữa.

Tư Đồ cười chán chê rồi mới ngoảnh mặt nhìn tiểu hài tử vẫn đang ngồi trên giường, thấy mặt mày y đỏ au, thần tình không được tự nhiên cho lắm, tựa hồ như đang giận. Y khẽ cúi đầu, góc độ vừa ngang tầm với ngọn đèn, ánh sáng hắt sang tạo nên một hình dáng nhu hòa lạ thường, đẹp nhất là chiếc gáy nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài lớp bạch sam, trắng nõn nà như thoa phấn, làn da mỏng manh đến mức những sợi mạch máu cũng hiển hiện rõ nét. Đã thế, trên mặt y lại còn mang vẻ man mác phiếm hồng, khiến người ta chỉ một ghé môi vào cắn một ngụm.

Tư Đồ đôi khi làm việc không thèm suy nghĩ, thân thể đi trước ý thức mới theo sau. Lúc hắn còn chưa kịp cân nhắc cho cẩn thận thì tay đã vươn đến kéo tay tiểu hài tử, mang người đến sát trước mắt mình, hai mắt chăm chú nhìn vào chiếc cổ của y.

Tiểu Hoàng theo bản năng đánh ực một tiếng, khẩn trương trừng mắt nhìn Tư Đồ.

Mãi một lúc lâu sau, Tư Đồ đột nhiên bị một sợi dây tơ màu đỏ quấn trên cổ Tiểu Hoàng thu hút, hắn bèn đưa tay kéo sợi tơ ấy ra, mang theo một khối ngọc bội hình song ngư màu xanh biếc.

Tư Đồ xem xét ngọc bội hồi lâu rồi cất tiếng hỏi – "Đây là cái gì?"

Hoàng Bán Tiên cẩn thận thu lại ngọc bội từ trong tay Tư Đồ, bỏ lại vào bên trong cổ áo, nhẹ giọng đáp – "Là vật gia truyền."

"Vậy sao?" – Tư Đồ nghĩ một lúc, sau đó nháy mắt với y bảo – "Ta cũng có vật gia truyền, ngươi có muốn xem không?"

Tiểu Hoàng rất muốn lắc đầu bảo không, nhưng rồi lại không dám, đành nhỏ giọng hỏi – "Là vật gì…?"

Tư Đồ cười – "Ở trên đùi của ta từng được mẫu thân xăm lên hai chữ "Hảo hán", ngươi có muốn xem không hử?" – Nói rồi liền động thủ định cởi đai lưng của mình xuống.

"Nha~~" – Tiểu hài tử thấy vạt áo của Tư Đồ buông xuống, để lộ thân hình bên trong thì cả kinh nhắm tịt mắt lại, miệng kêu thét lên.

Đại môn lập tức nổ lên một tiếng "rầm", cửa bị đá bung ra, Mộc Lăng vừa xông vào đã thấy Tư Đồ một tay cởi bỏ y phục của chính mình, tay kia thì lay tới lay lui Hoàng Bán Tiên đang dùng tay che mắt, miệng vẫn còn nói liên hồi – "Ngươi mau xem đi, xem đi."

Mộc Lăng vội tiến đến mang Tiểu Hoàng cứu ra, đẩy y đến chiếc giường cạnh bên.

Tư Đồ vỗ đùi cười ha hả, vừa thở hổn hển vừa bảo với Mộc Lăng – "Thật là thú vị! Mọt Sách này rất là ngốc nghếch!"

Hoàng Bán Tiên từ từ hé mắt nhìn, thấy Tư Đồ căn bản là không hề cởi quần ra, chỉ là mở rộng vạt áo rồi ngồi trên giường cười nắc nẻ, lúc ấy mới biết mình lại bị trêu chọc… Người này thật là đáng ghét quá đi mà!

Mộc Lăng đi rồi, Hoàng Bán Tiên vùi mình trong chăn đọc sách, ánh mắt chẳng dám đánh sang chỗ Tư Đồ lấy một lần, sợ sẽ bị hắn trêu cợt lần nữa.

Qua hồi lâu sau, Hoàng Bán Tiên nghĩ rằng Tư Đồ đã ngủ, mới vừa thả lỏng toàn thân thì đột nhiên người nọ trở mình ngồi dậy xuống giường, đi đến chỗ y. Tiểu Hoàng theo bản năng nắm chặt quyển sách trên tay, hoảng hốt đến mức không dám thở.

Tư Đồ đi đến chỗ chiếc bàn thì dừng lại, sau đó kéo một chiếc ghế đặt sát bên giường, rồi mang đèn đặt trên ghế, còn dùng lồng đèn chụp bên ngoài.

Kế tiếp, hắn nhìn tiểu hài tử đang há hốc mồm, nháy mắt vài cái rồi bảo – "Đi ngủ sớm một chút đi."

…

Mất mãi một lúc, Hoàng Bán Tiên mới hoàn hồn lại. Ngọn đèn nguyên bản ở trên bàn nay chuyển sang cạnh giường y, cũng vì thế mà mọi thứ sáng hơn rất nhiều, nhưng nhờ có lớp sa mỏng bao bên ngoài nên ánh sáng rất nhu hòa, không hề chói mắt. Hoàng Bán Tiên cầm sách, lật lật một chặp rồi cuối cùng im lặng chìm vào giấc ngủ.

Lúc bấy giờ Tư Đồ lại ngồi dậy đến bên giường, rút sách từ trong tay y đặt xuống cạnh gối, giúp y tém chăn lại rồi thổi tắt đèn trả về chỗ bàn. Lúc đang định xoay người muốn rời đi thì đột nhiên hắn ngoảnh mặt lại, thấy trong chăn kia chỉ có mỗi Hoàng Bán Tiên. Chà, giường này một người nằm hình như có hơi to thì phải…

Sáng sớm hôm sau, lúc Hoàng Bán Tiên tỉnh dậy thì cảm thấy có điều gì đó là lạ. Có cái gì nằng nặng đang đặt trên ngực y, khiến y hơi khó thở. Y đưa tay sờ thử… hình như là tay người, nhưng sao lại cứng thế nhỉ?

Trong lúc y đang nghi nghi hoặc hoặc thì bên tai có một tràng cười nhẹ, lại còn có luồng khí ấm thổi đến.

Tiểu Hoàng nơm nớp quay sang nhìn, thấy mặt Tư Đồ đang kề sát mặt mình… Người nọ đang gối đầu trên gối của y, còn y thì lại đang gối đầu lên cánh tay người nọ, tay còn lại của Tư Đồ lại đang đè trên ngực y.

Thấy Hoàng Bán Tiên đã thức, Tư Đồ bật cười khanh khách, hỏi – "Đã dậy rồi sao? Chào buổi sáng!"

Một khoảnh khắc lặng im chợt ùa đến, để rồi chốc lát sau, mọi người trong viện ai cũng nghe thấy rõ mồn một tiếng thét thất thanh truyền đến từ phòng của Tư Đồ, vang đến tận trời xanh.

Mộc Lăng và Tương Thanh chỉ biết lắc đầu khẽ niệm – "Nghiệp chướng, nghiệp chướng mà…"

Sau khi dùng qua điểm tâm thì có người đến, bảo là đã đến giờ tỷ thí, thỉnh Tư Đồ lên núi.

Bởi vì theo quy định chỉ có thể mang theo một trợ thủ nên Tư Đồ bèn dẫn theo Hoàng Bán Tiên vẫn còn đang bực dọc ra cửa.

Từ buổi sáng thì tiểu hài tử đã không thèm nói chuyện với hắn. Tư Đồ vừa dắt Hoàng Bán Tiên lên núi vừa hỏi – "Sao lại không thèm để ý đến ta vậy?"

Hoàng Bán Tiên chỉ vuốt tóc nhìn phong cảnh xung quanh.

"Này!" – Tư Đồ túm một lọn tóc của y – "Nói chuyện đi chứ!"

"Huynh…" – Hoàng Bán Tiên dừng lại, thở dốc rồi hỏi hắn – "Sao huynh lại… lại ngủ … ngủ …cùng một giường với ta."

Tư Đồ nhướn mày – "Có quan trọng gì đâu? Đều là nam nhân cả mà. Hay ngươi là nữ cải nam trang đấy?"

Tiểu Hoàng mặt đỏ bừng bừng, há miệng cãi lại – "Nhưng… nhưng rõ ràng… huynh cũng có giường mà."

"Đúng vậy!" – Tư Đồ gật đầu – "Rõ ràng tối hôm qua ta ngủ trên giường của mình, chả biết tại sao sáng nay tỉnh dậy thì lại nằm trên giường của ngươi."

"…" – Tiểu Hoàng tỏ vẻ không tin – "Huynh…. không phải là tự huynh bò lên sao?"

"Không phải đâu à nha!" – Tư Đồ giãy nãy – "Nói không chừng là do ngươi ban đêm sợ quá nên lén tấn công ta thì có…"

"Huynh nói bậy!" – Hoàng Bán Tiên sử dụng âm lượng lớn nhất từ lúc chào đời cho đến nay thét lên với Tư Đồ.

Tư Đồ giật mình nhìn y, trong lòng thầm nói – "Tiểu hài tử giận to rồi nha!"

Hoàng Bán Tiên cũng bị âm thanh to lớn của chính mình dọa cho hết hồn. Từ nhỏ, mọi người đều bảo y giống hệt như đức Phật, lớn đến thế cũng chưa từng nóng nảy với ai. Ấy vậy mà bị tên Tư Đồ này trêu ghẹo mãi, đừng nói là mắng người, đến cả ham muốn đánh người y cũng đã có rồi.

Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình rồi cúi đầu tiếp tục lên núi. Sau lại nghe Tư Đồ tiến sát đến hỏi – "Này, Tiểu Bán Tiên, mau giúp ta nghĩ biện pháp đi."

"… Biện pháp gì cơ?" – Mặc dù trong lòng vẫn đang thề thốt sẽ không thèm để ý đến người này nữa, nhưng dù sao ăn cơm nhà người ta thì phải giúp người ta làm việc thôi.

"Ta thật tình chẳng để nha đầu kia vào mắt. Nhưng nếu lẳng lặng bỏ đi hoặc cố ý thua cuộc thì thật mất mặt. Nếu truyền ra ngoài thì có khi người ta còn tưởng Tư Đồ ta là một kẻ bị thịt nữa… Liệu có cách nào giúp ta vừa không cần phải lấy nha đầu kia, vừa không mất thể diện không?"

Nghe xong lời Tư Đồ nói, Hoàng Bán Tiên cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi ngẩng lên bảo – "Ừ… cũng có đấy!"

10. Chương 5: Vô Tình Tranh Xuân

Thật lâu về sau này, Tư Đồ có hỏi Hoàng Bán Tiên – "Vì sao mà ngươi lại thích đọc sách đến vậy? Trong sách có thể nhảy ra những điều tốt đẹp gì ư?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng khép sách trên tay lại, không đáp mà hỏi hắn – "Huynh viết một chữ mất bao nhiêu thời gian?"

"Một chữ?" – Tư Đồ nhún vai – "Trong nháy mắt là xong thôi mà."

Tiểu Hoàng vươn tay chạm nhẹ lên mặt Tư Đồ, thản nhiên nói – "Những gì huynh suy nghĩ trong chớp mắt đó, xét cho cùng cũng chỉ quy về một chữ, hoặc là hỷ, hoặc là bi…Có những người dùng cả đời để viết một quyển sách, vậy đọc hết một quyển sách, có khác nào hiểu rõ suy nghĩ của cả đời người ấy,…hoặc hỷ hoặc bi."

"Vậy sao ngươi chỉ đọc sách mà không viết sách?"

"Có lẽ khi xem những câu chuyện người khác viết lại, sau đó ngẫm nghĩ nếu những sự việc như vậy xảy ra với mình thì cũng chỉ như một câu chuyện mà thôi. Nếu đã là một câu chuyện, tất sẽ có ngày phải chấm dứt. Đã vậy thì ta nghĩ mình nên chờ đến ngày nó chấm dứt…rồi mới viết."

Tư Đồ kéo nhẹ một lọn tóc y, quấn quanh năm ngón tay, hồi lâu sau đó mới lên tiếng – "Câu chuyện này kết thúc…thì còn có câu chuyện khác bắt đầu cơ mà…"

…

Tương Thanh hồi bẩm Tề Dịch muốn gặp Hoàng Bán Tiên, Tư Đồ nghe xong chỉ cười lạnh – "Ngươi đi nói với hắn rằng người đã nghỉ ngơi rồi, không tiện tiếp khách."

Lời còn chưa nói xong thì đã nghe trong viện xôn xao cả lên, ra là Tề Dịch dẫn người xông vào.

Tư Đồ nhăn mặt nhíu mày, kéo Hoàng Bán Tiên sang bảo – "Mọt Sách, vào trong nghỉ ngơi." – Nói xong liền túm áo tiểu hài tử dắt vào trong.

Tề Dịch lúc này đã xông vào đến sân, nhác thấy Tư Đồ dẫn theo Hoàng Bán Tiên vào phòng, toan đóng cửa lại.

"Chậm đã…" – Hắn hô to một tiếng rồi định tiến lên. Nhưng ngay tức khắc hắn thấy trước mắt mình có một bóng người chợt lóe.

"Xin dừng bước!" – Tương Thanh chắn đường, trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào, thanh âm cũng lạnh như băng.

"Tránh ra!" – Tề Dịch vung chưởng muốn tấn công – "Ngáng đường ta thì phải chết!"

Một chưởng nặng nề là thế nhưng khi đánh vào đầu vai Tương Thanh lại chỉ có cảm giác như vỗ vào một nắm bông mềm, hoàn toàn chẳng có chút lực nào!

Tề Dịch cả kinh, chỉ thấy người trước mặt lạnh lùng nhìn mình, bờ vai hất lên…Tề Dịch còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh văng ra ngoài, cánh tay tê rần…Hắn lui nhanh về phía sau vài bước, cảm thấy tay mình nhức buốt, cúi đầu xuống nhìn thì thấy lòng bàn tay rách bươm, đầy những máu là máu.

Tề Dịch tuy không phải người trong giang hồ, nhưng dù sao cũng là tướng lĩnh thống soái thiên quân vạn mã, võ nghệ cao siêu, ắt không phải hạng tầm thường, thế mà đến cả một chiêu của người ta cũng không tiếp nổi…

Hắn không thể tin nổi việc này, chỉ biết mở to mắt nhìn. Thấy Tương Thanh vẫn đứng bất động chặn đường, liền nheo mắt hỏi – "Một tên gác cửa công phu không thể cao như thế. Ngươi là ai?"

Tương Thanh không đáp, chỉ nâng tay tiễn khách – "Thỉnh ngài về đi!"

"Không được!" – Tề Dịch khoát tay chặn lại – "Ta nhất định phải gặp y, ta có chuyện quan trọng phải hỏi cho rõ ràng!"

Nhìn thấy thần sắc Tề Dịch có vẻ kích động, Tương Thanh lắc đầu – "Nếu không đi, ngài sẽ mất mạng."

"Xằng bậy!" – Một viên tùy tùng phía sau Tề Dịch hung hăng trừng mắt với Tương Thanh – "Ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?!"

Ánh mắt Tương Thanh chợt trở nên âm lãnh, đang muốn động thủ thì chợt nghe phía sau có người nhô đầu ra bảo với bọn họ – "Người này đang nổi giận, chạy mau đi!"

Người vừa lên tiếng chính là Mộc Lăng.

Tề Dịch trầm mặc hồi lâu…Hắc Vân Bảo quả nhiên thâm sâu khó dò, chỉ một tên thủ hạ đã lợi hại đến thế, vậy Tư Đồ bang chủ ắt càng không phải dễ đối phó.

"…Đi…" – Tề Dịch không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của thuộc hạ mình, xoay người bỏ đi.

Thấy ai nấy đi rồi, sắc mặt Tương Thanh mới khôi phục như cũ. Mộc Lăng vội chạy đến bên cạnh, dùng chiếc quạt hương bồ chuyên dùng để nấu thuốc quạt lấy quạt để – "Mau hạ hỏa nào, hạ hỏa nào…Đừng khiến mọi người hoảng sợ…"

Tương Thanh ngước mắt nhìn trời, thở dài một hơi. Y thật sự không chịu nổi tên thần y lắm mồm này. Nhưng dù sao người ta cũng là bằng hữu cùng lớn lên với Tư Đồ, và cũng là Nhị đương gia của Hắc Vân Bảo…không thể nhịn cũng phải nhịn.

Hoàng Bán Tiên ở trong phòng, nghe thấy Tề Dịch đã rời đi mới thở phào nhẹ nhõm. Y ngồi xuống bên mép giường, cúi đầu không nói gì, tựa hồ đang có tâm sự. Nhưng rồi chợt thấy ánh sáng trước mắt tối sầm đi, hóa ra Tư Đồ chẳng biết khi nào đã đứng chắn trước mặt, đang cúi đầu nhìn y.

Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu nhìn Tư Đồ. Ở từ góc độ này mà nhìn mới cảm thấy hết, sự cao lớn của người này thật sự khiến kẻ khác cảm thấy bị bức bách mà thở không nổi.

Tiểu Hoàng bị hắn dùng đôi mắt nhạt sắc nhìn chằm chằm, không tự chủ phải nhích người một chút.

Tư Đồ nhướn mày buồn cười. Tiểu hài tử này trông cứ y như thỏ con. Thế là hắn lập tức đặt mông ngồi cạnh y, tiếp tục nhìn y chằm chằm như trước.

Hoàng Bán Tiên bị hắn nhìn đến nỗi toàn thân rét run, trên đầu cũng tê dại, tiếp tục dịch về một bên nữa.

Tư Đồ cố ý làm chuyện xấu, thế nên tiểu hài tử nhích bao nhiêu thì hắn nhích bấy nhiêu, nhích mãi nhích mãi, đến khi Tiểu Hoàng dịch sát đến góc giường, nửa thân người đã giấu vào bức màn, chẳng còn đường thoái lui. Ấy thế mà Tư Đồ còn chưa chịu thôi, tiếp tục nghiêng mình áp vào, ép tiểu hài tử dính sát vào thành giường, cả người cuộn tròn lại, hai mắt mở to, nhìn hắn một cách tội nghiệp.

Nhìn nhau lâu thật lâu, mãi đến khi hai mắt tiểu hài tử rơm rớm nước mắt thì Tư Đồ mới thôi, sau đó vỗ đùi cười ha hả, vừa cười vừa chỉ vào Hoàng Bán Tiên mà nói – "Ha ha, ngươi…ngươi thật là thú vị…"

Lúc bấy giờ Tiểu Hoàng mới biết Tư Đồ vừa trêu chọc mình, mặt đỏ ửng lên không khỏi có chút tức giận. Thấy người nọ cười đến càn rỡ, lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay, tiểu hài tử cảm thấy muốn đá ai đó một cái. Nhưng y không dám, bởi y nhìn xuống thấy hai chân mình bé xíu xiu, còn chẳng to bằng cánh tay thô của Tư Đồ kia nữa.

Tư Đồ cười chán chê rồi mới ngoảnh mặt nhìn tiểu hài tử vẫn đang ngồi trên giường, thấy mặt mày y đỏ au, thần tình không được tự nhiên cho lắm, tựa hồ như đang giận. Y khẽ cúi đầu, góc độ vừa ngang tầm với ngọn đèn, ánh sáng hắt sang tạo nên một hình dáng nhu hòa lạ thường, đẹp nhất là chiếc gáy nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài lớp bạch sam, trắng nõn nà như thoa phấn, làn da mỏng manh đến mức những huyết mạch cũng hiển hiện rõ nét. Đã thế, trên mặt y lại còn mang vẻ man mác phiếm hồng, khiến người ta chỉ một ghé môi vào cắn một ngụm.

Tư Đồ đôi khi làm việc không thèm suy nghĩ, thân thể đi trước ý thức mới theo sau. Lúc hắn còn chưa kịp cân nhắc cho cẩn thận thì tay đã vươn đến kéo tay tiểu hài tử, mang người đến sát trước mắt mình, hai mắt chăm chú nhìn vào chiếc cổ của y.

Tiểu Hoàng theo bản năng đánh ực một tiếng, khẩn trương trừng mắt nhìn Tư Đồ.

Mãi một lúc lâu sau, Tư Đồ đột nhiên bị một sợi dây tơ màu đỏ quấn trên cổ Tiểu Hoàng thu hút, hắn bèn đưa tay kéo sợi tơ ấy ra, mang theo một khối ngọc bội hình song ngư màu xanh biếc.

Tư Đồ xem xét ngọc bội hồi lâu rồi cất tiếng hỏi – "Đây là cái gì?"

Hoàng Bán Tiên cẩn thận thu lại ngọc bội từ trong tay Tư Đồ, bỏ lại vào bên trong cổ áo, nhẹ giọng đáp – "Là vật gia truyền."

"Vậy sao?" – Tư Đồ nghĩ một lúc, sau đó nháy mắt với y bảo – "Ta cũng có vật gia truyền, ngươi có muốn xem không?"

Tiểu Hoàng rất muốn lắc đầu bảo không, nhưng rồi lại không dám, đành nhỏ giọng hỏi – "Là vật gì…?"

Tư Đồ cười – "Ở trên đùi của ta từng được mẫu thân xăm lên hai chữ "Hảo hán", ngươi có muốn xem không hử?" – Nói rồi liền động thủ định cởi đai lưng của mình xuống.

"Nha~~" – Tiểu hài tử thấy vạt áo của Tư Đồ buông xuống, để lộ thân hình bên trong thì cả kinh nhắm tịt mắt lại, miệng kêu thét lên.

Đại môn lập tức nổ lên một tiếng "rầm", cửa bị đá bung ra, Mộc Lăng vừa xông vào đã thấy Tư Đồ một tay cởi bỏ y phục của chính mình, tay kia thì lay tới lay lui Hoàng Bán Tiên đang dùng tay che mắt, miệng vẫn còn nói liên hồi – "Ngươi mau xem đi, xem đi."

Mộc Lăng vội tiến đến mang Tiểu Hoàng cứu ra, đẩy y đến chiếc giường cạnh bên.

Tư Đồ vỗ đùi cười ha hả, vừa thở hổn hển vừa bảo với Mộc Lăng – "Thật là thú vị! Mọt Sách này rất là ngốc nghếch!"

Hoàng Bán Tiên từ từ hé mắt nhìn, thấy Tư Đồ căn bản là không hề cởi quần ra, chỉ là mở rộng vạt áo rồi ngồi trên giường cười nắc nẻ, lúc ấy mới biết mình lại bị trêu chọc…Người này thật là đáng ghét quá đi mà!

Mộc Lăng đi rồi, Hoàng Bán Tiên vùi mình trong chăn đọc sách, ánh mắt chẳng dám đánh sang chỗ Tư Đồ lấy một lần, sợ sẽ bị hắn trêu cợt lần nữa.

Qua hồi lâu sau, Hoàng Bán Tiên nghĩ rằng Tư Đồ đã ngủ, mới vừa thả lỏng toàn thân thì đột nhiên người nọ trở mình ngồi dậy xuống giường, đi đến chỗ y. Tiểu Hoàng theo bản năng nắm chặt quyển sách trên tay, hoảng hốt đến mức không dám thở.

Tư Đồ đi đến chỗ chiếc bàn thì dừng lại, sau đó kéo một chiếc ghế đặt sát bên giường, rồi mang đèn đặt trên ghế, còn dùng ***g đèn chụp bên ngoài.

Kế tiếp, hắn nhìn tiểu hài tử đang há hốc mồm, nháy mắt vài cái rồi bảo – "Đi ngủ sớm một chút đi."

…

Mất mãi một lúc, Hoàng Bán Tiên mới hoàn hồn lại. Ngọn đèn nguyên bản ở trên bàn nay chuyển sang cạnh giường y, cũng vì thế mà mọi thứ sáng hơn rất nhiều, nhưng nhờ có lớp sa mỏng bao bên ngoài nên ánh sáng rất nhu hòa, không hề chói mắt. Hoàng Bán Tiên cầm sách, lật lật một chặp rồi cuối cùng im lặng chìm vào giấc ngủ.

Lúc bấy giờ Tư Đồ lại ngồi dậy đến bên giường, rút sách từ trong tay y đặt xuống cạnh gối, giúp y tém chăn lại rồi thổi tắt đèn trả về chỗ bàn. Lúc đang định xoay người muốn rời đi thì đột nhiên hắn ngoảnh mặt lại, thấy trong chăn kia chỉ có mỗi Hoàng Bán Tiên. Chà, giường này một người nằm hình như có hơi to thì phải…

Sáng sớm hôm sau, lúc Hoàng Bán Tiên tỉnh dậy thì cảm thấy có điều gì đó là lạ. Có cái gì nằng nặng đang đặt trên ngực y, khiến y hơi khó thở. Y đưa tay sờ thử…hình như là tay người, nhưng sao lại cứng thế nhỉ?

Trong lúc y đang nghi nghi hoặc hoặc thì bên tai có một tràng cười nhẹ, lại còn có luồng khí ấm thổi đến.

Tiểu Hoàng nơm nớp quay sang nhìn, thấy mặt Tư Đồ đang kề sát mặt mình…Người nọ đang gối đầu trên gối của y, còn y thì lại đang gối đầu lên cánh tay người nọ, tay còn lại của Tư Đồ lại đang đè trên ngực y.

Thấy Hoàng Bán Tiên đã thức, Tư Đồ bật cười khanh khách, hỏi – "Đã dậy rồi sao? Chào buổi sáng!"

Một khoảnh khắc lặng im chợt ùa đến, để rồi chốc lát sau, mọi người trong viện ai cũng nghe thấy rõ mồn một tiếng thét thất thanh truyền đến từ phòng của Tư Đồ, vang đến tận trời xanh.

Mộc Lăng và Tương Thanh chỉ biết lắc đầu khẽ niệm – "Nghiệp chướng, nghiệp chướng mà…"

Sau khi dùng qua điểm tâm thì có người đến, bảo là đã đến giờ tỷ thí, thỉnh Tư Đồ lên núi.

Bởi vì theo quy định chỉ có thể mang theo một trợ thủ nên Tư Đồ bèn dẫn theo Hoàng Bán Tiên vẫn còn đang bực dọc ra cửa.

Từ buổi sáng thì tiểu hài tử đã không thèm nói chuyện với hắn. Tư Đồ vừa dắt Hoàng Bán Tiên lên núi vừa hỏi – "Sao lại không thèm để ý đến ta vậy?"

Hoàng Bán Tiên chỉ vuốt tóc nhìn phong cảnh xung quanh.

"Này!" – Tư Đồ túm một lọn tóc của y – "Nói chuyện đi chứ!"

"Huynh…" – Hoàng Bán Tiên dừng lại, thở dốc rồi hỏi hắn – "Sao huynh lại…lại ngủ…ngủ…cùng một giường với ta."

Tư Đồ nhướn mày – "Có quan trọng gì đâu? Đều là nam nhân cả mà. Hay ngươi là nữ cải nam trang đấy?"

Tiểu Hoàng mặt đỏ bừng bừng, há miệng cãi lại – "Nhưng…nhưng rõ ràng…huynh cũng có giường mà."

"Đúng vậy!" – Tư Đồ gật đầu – "Rõ ràng tối hôm qua ta ngủ trên giường của mình, chả biết tại sao sáng nay tỉnh dậy thì lại nằm trên giường của ngươi."

"…" – Tiểu Hoàng tỏ vẻ không tin – "Huynh… không phải là tự huynh bò lên sao?"

"Không phải đâu à nha!" – Tư Đồ giãy nãy – "Nói không chừng là do ngươi ban đêm sợ quá nên lén tấn công ta thì có…"

"Huynh nói bậy!" – Hoàng Bán Tiên sử dụng âm lượng lớn nhất từ lúc chào đời cho đến nay thét lên với Tư Đồ.

Tư Đồ giật mình nhìn y, trong lòng thầm nói – "Tiểu hài tử giận to rồi nha!"

Hoàng Bán Tiên cũng bị âm thanh to lớn của chính mình dọa cho hết hồn. Từ nhỏ, mọi người đều bảo y giống hệt như đức Phật, lớn đến thế cũng chưa từng nóng nảy với ai. Ấy vậy mà bị tên Tư Đồ này trêu ghẹo mãi, đừng nói là mắng người, đến cả ham muốn đánh người y cũng đã có rồi.

Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình rồi cúi đầu tiếp tục lên núi. Sau lại nghe Tư Đồ tiến sát đến hỏi – "Này, Tiểu Bán Tiên, mau giúp ta nghĩ biện pháp đi."

"…Biện pháp gì cơ?" – Mặc dù trong lòng vẫn đang thề thốt sẽ không thèm để ý đến người này nữa, nhưng dù sao ăn cơm nhà người ta thì phải giúp người ta làm việc thôi.

"Ta thật tình chẳng để nha đầu kia vào mắt. Nhưng nếu lẳng lặng bỏ đi hoặc cố ý thua cuộc thì thật mất mặt. Nếu truyền ra ngoài thì có khi người ta còn tưởng Tư Đồ ta là một kẻ bị thịt nữa…Liệu có cách nào giúp ta vừa không cần phải lấy nha đầu kia, vừa không mất thể diện không?"

Nghe xong lời Tư Đồ nói, Hoàng Bán Tiên cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi ngẩng lên bảo – "Ừ…cũng có đấy!"

11. Chương 6

Chương 6 | Bán âm bán tình[1]

"Có biện pháp sao?" – Tư Đồ hớn hở – "Là biện pháp gì?"

"Huynh… huynh thắng trận thì chẳng phải sẽ không mất thể diện sao…" – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng nói.

"Nói thế cũng như không!" – Tư Đồ túm tóc y – "Nhưng nếu thắng thì phải lấy nha đầu xấu xí kia."

"… Người ta có xấu đâu…" – Tiểu Hoàng đoạt tóc trở về – "Ta… ta còn chưa nói hết mà."

"Vậy mau nói!" – Tư Đồ khẽ giảm lực đạo, nhưng vẫn không thả tóc y ra.

"Đợi đến khi huynh thắng rồi thì có thể nói rằng người ta có thể chọn huynh, vậy huynh cũng có thể chọn người, sau đó cũng ra vài đạo đề cho Kim tiểu thư. Nếu nàng ta không thể trả lời được, vậy huynh chẳng phải không cần cưới nàng ta sao?"

"…" – Tư Đồ sửng sốt chốc lát rồi bật cười ha hả, kéo Hoàng Bán Tiên đến ghì chặt vào lòng – "Giỏi cho tên Mọt Sách nhà ngươi, chủ ý này thật là hay!"

Tiểu Hoàng vội vàng tránh đi, vất vả lắm mới giãy ra được, vừa nơm nớp lo sợ vừa nhắm hướng núi mà đi. Tư Đồ đuổi kịp, có khi chọt chọt vào người y, lại có khi kéo tay áo y, như thể một con ác lang truy đuổi một con thỏ nhỏ, cứ thế cùng tiểu hài tử lên núi.

…

Đại môn trên đỉnh Hạc Minh Sơn Trang mở rộng, quản gia mang theo mấy gã sai vặt đứng tại đó nghênh đón khách nhân.

Tư Đồ và Hoàng Bán Tiên được một gia nhân dẫn vào hoa viên của sơn trang, thấy ở giữa đã bày biện sẵn mười bộ bàn ghế.

Mọi người đều đã đến đông đủ, đang ngồi bên bàn. Biểu tình của mọi người hoàn toàn không giống nhau, có người nóng lòng muốn tỷ thí, có người tỏ ra bình tĩnh thản nhiên, còn Tư Đồ thì đầy sự khinh thường… Chỉ có một điều duy nhất giống nhau, đó là đắc ý cùng nắm chắc phần thắng trong tay…

Hoàng Bán Tiên đột nhiên nghĩ đến những quyển lịch sử diễn nghĩa, hoặc chuyện trong sách, tựa hồ như đối với chuyện tranh đoạt của quần hùng có chút than thở nhưng cũng có chút mong chờ.

Con người và động vật kỳ thật rất giống nhau, một khi có đồng loại thì chuyện tranh giành chém giết nhau tuyệt đối không tránh khỏi, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc thứ tranh được là vật có giá trị. Có khi thứ ngươi nhặt được là của quý mà cũng có khi chỉ cướp được một mớ cám bã mà thôi. Con người luôn như thế, luôn bị một số bản chất che mờ tầm mắt, không phải mù lòa, mà là nhìn không thấu triệt.

Hoàng Bán Tiên trong lòng thầm nghĩ như thế, tay nâng chén đặt lên môi nhấp một ngụm, hai hàng chân mày khẽ nhướn lên, đôi mắt nhìn thẳng vào làn nước sóng sánh trong chén trà một cách vô định. Trong chén, những lá trà nhẹ nhàng lay động…

Tư Đồ chú ý đến vẻ mặt của y, vì thế cũng theo thói quen đưa mắt nhìn chằm chằm người ngồi bên cạnh mình.

Hắn để ý thấy Hoàng Bán Tiên nếu như buông sách xuống thì thường xuyên ngẩn người ra, kỳ thật biểu tình này của y có vẻ thản nhiên, vô tình khiến người ta không thể nhìn thấu. Có một lần hắn chăm chú nhìn tiểu hài tử đang ngẩn người, nhìn thật lâu, chờ y hoàn hồn, đến khi nhìn lại mới hay mình cũng đã lẳng lặng ngồi như thế đến quá ngọ… Sau đó hắn hiểu được rằng vẻ mặt này của tiểu hài tử có thể khiến cho người khác cảm thấy thanh thản, quên hết những âu lo…. Cũng như hiện tại, Tư Đồ đột nhiên cảm thấy mọi người tại đây, có cả chính mình, đều thật sự vô cùng buồn cười…

Ngồi cách đó không xa là Tề Dịch, ngây ngẩn cả người nhìn Hoàng Bán Tiên, biểu tình lo âu và bất an cũng dần không còn hiện diện.

… Ánh mắt này, biểu tình bình thản mà lại xa cách này, vừa như để tâm, lại vừa như vô tâm…

Tề Dịch khe khẽ thở dài, những nghi hoặc trong lòng đã không cần phải minh chứng nữa, dẫu đáp án phải hay không cũng không còn quan trọng nữa…

Tề Dịch thu hồi ánh mắt, khẽ đưa mắt ra hiệu với phó tướng, chỉ thấy phó tướng bước nhanh đến trước mặt Kim Hạc Minh bảo – "Nguyên soái của ta rời khỏi cuộc tỷ thí… Cáo từ!"

Lúc nhìn lại thì Tề Dịch đã mang theo nhân mã ra khỏi Hạc Minh sơn trang, ngựa cất vó, ông ta chợt ngoái lại nhìn… Ánh mắt cuối cùng hướng về mái ngói lưu ly rực rỡ giữa dải rừng tùng bách cao vút xanh rì.

Một cõi Niết Bàn bình thản là thế, thủy chung không bao giờ thích hợp với một kẻ mình đầy máu tươi như ông ta.

Ta chỉ nguyện ngươi được một đời vui vẻ cát tường, bình an mãi mãi…

Roi vung lên, đoạn tuyệt bụi trần, người ra đi đầu không ngoảnh lại.

Tư Đồ khẽ búng ngón tay đánh tách trước mắt Hoàng Bán Tiên.

… Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy hắn, chỉ im lặng chờ xem hắn nói thế nào.

Nhưng Tư Đồ không nói, chỉ đoạt lấy chén trà trong tay y, đổi một chén khác do hạ nhân vừa dâng lên – "Chén kia đã nguội rồi."

"Ừm…" – Tiểu hài tử ngoan ngoãn đón lấy chén trà áp vào tay … ấm quá…

Chủ trì cuộc tỷ thí hôm nay không phải Kim Hạc Minh, mà là Kim Khê Vân.

Vừa thấy đại tiểu thư tự mình xuất trận thì ai nấy đều phấn chấn tinh thần, chuẩn bị thi triển tài nghệ trước mặt giai nhân.

Tư Đồ nhỏ giọng nói với Hoàng Bán Tiên – "Mọt Sách, trận đầu nghe nói là văn thí. Nhưng nói về văn thì ta dốt đặc cán mai, tất cả trông chờ vào ngươi đấy."

Hoàng Bán Tiên nhìn hắn lắc đầu – "Ta… ta cũng không biết nữa."

Tư Đồ trừng mắt lườm y – "Ngươi đọc nhiều sách như thế mà còn không tỷ thí được, coi chừng lúc trở về ta sẽ đốt trụi thư phòng của nhà ngươi."

Tiểu Hoàng hoảng sợ kêu lên – "Không được."

"Vậy ngươi phải thắng cho ta." – Tư Đồ nhướn mày – "Nếu thắng … ta sẽ mua cho ngươi thêm một ngàn tám trăm quyển sách nữa."

"Thật… thật sao?" – Ánh mắt tiểu hài tử sáng lên.

"Vậy ngươi có nghe lời ta không nào?"

"Có."

Kim Khê Vân đi đến một chiếc đài đặt ngay giữa vườn, hướng về phía quần hùng, chắp tay nói – "Các vị, hôm nay là ngày tỷ thí đầu tiên, là thi văn chương. Tiểu nữ đây có đôi chút am hiểu về hội họa, cho nên hôm nay xin phép khảo thí một chút về hiểu biết sắc màu của các vị."

Người bên dưới phần lớn là quân nhân, có vài vị là hoàng thân quốc thích không võ nghệ thì cũng chỉ là đồ bị thịt, nhưng may sao mỗi người đều dắt theo mưu sỹ, đều là những cao thủ tinh thông cầm kỳ thi họa cả.

Kim Khê Vân đến ngồi bên bàn rồi gật đầu với nha hoàn. Nha hoàn vâng lệnh cầm một hộp gấm đến, mở hộp, lấy ra một cuộn tranh.

"Đây là tiểu nữ trong lúc nhàn hạ vẽ ra, lần này mạo muội lấy ra làm tiêu đề tỷ thí. Mọi người dựa trên nội dung của bức tranh mà vẽ ra một bức khác cùng chủ đề. Ai vẽ giống nhất sẽ xem là thắng cuộc. Ngoài ra, mọi người hãy đề bốn chữ bên trên, xem như là tên của bức tranh, chủ đề cũng phải trùng với chủ đề của tranh tiểu nữ."

Văn sĩ dưới đài đưa mắt nhìn nhau. Đề mục này có vẻ rất đơn giản. Ngẫm lại thì Kim Khê Vân xuất thân từ võ lâm thế gia, không phải dòng dõi thư hương, làm sao có học vấn cao xa gì. Vì thế ai nấy đều xoa tay chuẩn bị đại triển thần công.

Nhưng, đến khi bức họa được mở ra thì tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, bởi bên trong bức họa không có mai lan cúc trúc, cũng không có nước non hùng vĩ, càng không có bất cứ cảnh đẹp gì, tất cả chỉ là một mảnh trắng tinh…

Tư Đồ xoay sang nói với Hoàng Bán Tiên – "Nha đầu kia chẳng những bộ dạng xấu xí, mà đầu óc cũng có vấn đề. Chỉ một tờ giấy trắng thế này thì có gì để gọi là tranh đẹp chứ."

Hoàng Bán Tiên nhìn kỹ bức tranh, trong lòng hiểu rõ bèn nói với Tư Đồ – "Kim tiểu thư ra đề thật hay. Tuy rằng nàng sinh ra là con nhà võ, nhưng thật sự rất…" – Lời còn chưa nói hết đã bị Tư Đồ túm tóc kéo một cái – "Ngươi khen cái gì chứ? Chỉ là một nha đầu xấu xí, có thể hay ho cái gì? Không được khen!"

"Được, được… không khen…" – Tiểu Hoàng thu tóc mình lại, trong lòng nói thầm Tư Đồ này không nói đạo lý tí nào. Chính mình không thích thì thôi đi, lại còn không cho người khác khen là sao?

Tất cả những người xung quanh đều lộ vẻ nghi nghi hoặc hoặc.

Bọn hạ nhân mang văn phòng tứ bảo đến từng bàn.

"Thời gian là nửa nén hương." – Kim Khê Vân nói xong liền thắp hương – "Bắt đầu từ lúc này."

Tư Đồ đẩy giấy và bút mực đến trước mặt Hoàng Bán Tiên – "Ngươi làm đi, có đáp án chưa?"

Hoàng Bán Tiên nhận lấy, nhẹ nhàng gật đầu – "Ừ!"

Nói rồi lập tức lấy nghiên ra, ột ít nước vào, rồi cầm thỏi mực bắt đầu mài.

Tư Đồ một tay chống cằm, chăm chú thưởng thức hành động của tiểu hài tử.

Sau khi mài mực xong, tiểu hài tử trải giấy ra, dùng vật nặng chặn hai đầu giấy, lấy bút, chấm mực, nâng bút lên. Kế tiếp, tiểu hài tử đứng dậy, thân mình đưa về phía trước, một tay cầm bút, một tay nâng vạt áo, bắt đầu vẽ.

Tư Đồ tò mò nhìn xem trong tranh y vẽ những gì, nhưng càng xem càng cảm thấy kỳ quái, trong lòng tự hỏi không biết tiểu hài tử đang làm chuyện quỷ quái gì?

Hoàng Bán Tiên vẽ xong, lại thấm mực đầy ngòi bút mà đề lên bốn chữ.

Tư Đồ tuy không phải văn nhân, nhưng cũng có thể nhìn ra chữ của tiểu hài tử thật sự đẹp đến cực điểm, tinh tươm cứng cáp, vô cùng tương xứng với bức họa.

Tiểu Hoàng thu bút ngồi xuống, vừa kịp khi nửa nén hương tàn.

Trong số chín bàn có người ngồi thì chỉ có mỗi Hoàng Bán Tiên và bạch y nhân kia động bút, còn những người khác đều để giấy trắng.

Vương tử Khương tộc hét toáng lên – "Cái này là thứ tranh gì vậy? Dù sao thì cũng là giấy trắng, vậy giấy trắng đối với giấy trắng chắc chắn sẽ không sai."

Kim Khê Vân lắc đầu cười – "Kỳ thật đề này cũng không phải tiểu nữ vô cớ nghĩ ra, mà là do một năm kia, tiểu nữ du ngoạn ở Thái Hành Sơn[2] được một chân nhân ra đề cho. Và cho đến nay vẫn chưa có ai đáp được… Nếu Tiếu tiên sinh và Tư Đồ bang chủ có đáp án, thì xin hai vị cho chúng ta một lời giải thích với."

Nói xong thì có nha hoàn bước đến mở tranh của Tiếu tiên sinh ra, chỉ thấy trong bức họa có một dải mây bay, không có lời đề tựa.

Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, như là đang hỏi – "Người kia là ai thế?"

Tư Đồ mỉm cười bảo – "Hắn là Tiếu Lạc Vũ, người vùng Giang Nam. Thất Tinh Thủy Trại của hắn cũng là bang phái trong giang hồ như Hắc Vân Bảo. Hơn nữa họ còn chưởng quản việc vận tải bằng đường thủy ở vùng Chiết Giang, và là truyền nhân duy nhất của Tiếu gia kiếm pháp nữa. Ngươi nhìn thử diện mạo hắn xem, chính là giang hồ đệ nhất mỹ nam."

Hoàng Bán Tiên gật gù. Tư Đồ lại kéo tóc y, cười – "Nhưng dù sao hắn vẫn không dễ nhìn bằng ngươi đâu."

Hoàng Bán Tiên đỏ mặt cúi đầu xuống, không để ý đến sự trêu cợt của Tư Đồ.

Tiếu Lạc Vũ lắc đầu nói với Kim Khê Vân – "Tại hạ cũng không có đáp án."

Kim Khê Vân nhìn hình vẽ mây bay trên bức tranh rồi nói – "Kỳ thật bức tranh của Tiếu tiên sinh rất giống với suy nghĩ của tiểu nữ. Nguyên bản hình ảnh này là "bạch", mà "vân" ngoại trừ có màu trắng ra thì ý nghĩa cũng giống "bạch", cả hai chữ đều có thể giải thích cho chữ "thuyết thoại". Nhưng khó nhất ở đây chính là bốn chữ đề tựa, dù rằng viết thế nào cũng không phù hợp với ý bạch cả."

"Vậy chi bằng hãy xem tranh của Tư Đồ bang chủ đi." – Tiếu Lạc Vũ nhìn thoáng qua bàn của Tư Đồ, miệng thì nói là Tư Đồ bang chủ, nhưng mắt lại chỉ nhìn chằm chằm người đang rụt rè cúi đầu, Hoàng Bán Tiên – "Biết đâu sẽ có điều bất ngờ."

Nha hoàn bước đến mở tranh ra, chỉ thấy bên trong là một bãi đá xếp loạn xạ, tự đề bốn chữ – Loạn thạch như vân.

Mọi người nhìn lâu thật lâu, có vài kẻ bật cười ha hả, bởi dường như giải đáp của Hoàng Bán Tiên có hơi chút lạc đề. Ấy vậy mà vẻ mặt Kim Khê Vân lại vừa tràn đầy vui mừng, vừa sợ hãi. Tiếu Lạc Vũ sửng sốt nhìn một lúc lâu rồi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, sau đó xoay mặt nháy mắt với Hoàng Bán Tiên – "Thật là khéo quá. Tại hạ cam bái hạ phong, cam bái hạ phong."

Tư Đồ nhỏ giọng hỏi Hoàng Bán Tiên – "Mọt Sách, đây là có ý gì?"

Hoàng Bán Tiên vươn người sang, ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, sau đó Tư Đồ cũng bật cười to.

"Tại hạ ngu muội…" – Thụy Vương chắp tay nói với Tư Đồ – "Thỉnh Tư Đồ bang chủ giảng giải cho chúng ta hiểu đi."

Tư Đồ dùng chân đá nhẹ ghế của Hoàng Bán Tiên – "Nói đi!"

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Hoàng Bán Tiên, tiểu hài tử lập tức mất tự nhiên, liếc mắt với Tư Đồ – "Huynh… huynh nói…"

Tư Đồ trừng mắt thì thầm – "Sách ~~"

Tiểu Hoàng sửng sốt, cuối cùng hít sâu một hơi rồi nhỏ giọng nói – "Đây… chính là lấy chữ "vân" mà xem là đồng nghĩa với chữ "bạch", "loạn thạch", chính là chữ "bạch" mà."

Thụy Vương nghe xong gật đầu cười bảo – "Quả nhiên là inh, thỉnh giáo rồi!"

Nhưng những người khác vẫn chưa thể hiểu được bèn hỏi – " "Loạn thạch" với chữ "bạch" thì có liên quan gì chứ?"

Tên vương tử Khương tộc cười to chế giễu – "Ta nói tiểu tiên sinh này, ngươi nói lớn tiếng một chút không được sao? Cứ vo ve như muỗi kêu ấy. Ta thấy bộ dạng ngươi thanh tú như thế, hay là một tiểu cô nương cải nam trang đây?"

Hắn vừa nói xong thì xung quanh xôn xao cả lên. Những người khác đánh giá bộ dạng của Hoàng Bán Tiên như thế cũng phải tán đồng.

Tiểu hài tử vốn đã ngại ngùng, hiện tại chỉ ước mình có thể giấu tịt mặt mũi vào trong vạt áo, hai bàn tay di đi di lại trên mặt bàn, mặt đỏ như con tôm hấp, dáng vẻ đáng thương đến nao lòng càng hiện rõ.

Tư Đồ lạnh lùng cười, nhẹ nhàng phẩy tay áo, chợt nghe "răng rắc" một tiếng, tức thì chiếc ghế lót dưới mông tên vương tử Khương tộc kia biến thành một đống gỗ vụn. Vương tử kia vốn thể trọng nặng, liền bị ngã thẳng xuống đất, đập thẳng vào đống gỗ vụn. Hắn "Ngao~~" một tiếng, đau đến phải buông lời thóa mạ. Những người khác thấy thế cũng lập tức thu hồi ánh mắt của mình. Dù sao thì Tư Đồ cũng không phải người có thể trêu vào.

Kim Khê Vân cười nói – "Để tiểu nữ thay tiểu tiên sinh giải thích vậy. "Loạn thạch" chính là chữ "thạch", viết gần giống với chữ "bạch", chỉ khác ở nét viết. Nếu mang chữ "thạch" viết một cách tán "loạn", kéo nét ngang ở trên xuống giữa chữ "khẩu" thì sẽ thành chữ "bạch"."

Mọi người ai nấy đều bừng tỉnh đại ngộ. Kim Khê Vân nói – "Buổi tỷ thí hôm nay, Tư Đồ bang chủ thắng." – Nói xong nàng khẽ mỉm cười với Hoàng Bán Tiên.

Hoàng Bán Tiên cũng lễ phép cười đáp lễ. Nhưng y chưa cười xong đã bị Tư Đồ túm tóc kéo.

Tiểu hài tử bị đau, ủy khuất quay lại nhìn người nọ – "Huynh… làm gì vậy?"

Tư Đồ hung tợn – "Tiểu quỷ nhà ngươi, không được cười với người khác."

Tiểu hài tử chỉ biết im lặng cúi đầu, thần tình có vẻ mất hứng.

Tư Đồ tiến đến nói nhỏ – "Sách~~ hai ngàn quyển, khi về sẽ mua cho ngươi. Hơn nữa còn xây thư phòng mới cho ngươi nữa."

Mặt mày Tiểu Hoàng lập tức tươi cười trở lại, ngẩng đầu nói với Tư Đồ – "Thật… thật ư?"

"Đương nhiên rồi." – Tư Đồ thấy tiểu hài tử cũng chịu cười, cảm thấy vô cùng vừa lòng, kéo tay hắn – "Đi thôi!"

—

Chú thích:

[1] Về tựa đề chương 6, mình và Cầm đều thống nhất giữ nguyên, mặc dù nó không được tường minh về ngữ nghĩa. Cụm "Bán âm bán tình" dịch nghĩa đen ra là "Nửa tối nửa sáng", nếu dùng trong dự báo thời

tiết thì có nghĩa là "Trời âm u nhiều mây", nói chung là một cụm từ chỉ hoàn cảnh có chút gì âm u mù mờ không rõ. Chương 6 không chỉ nhắc đến mây (đề thi của Kim Khê Vân), mà còn nhắc đến sự tranh đoạt của những người đến cầu thân, cùng những gì rất mơ hồ diễn ra trong cả Tư Đồ, Tiểu Hoàng và Tề Dịch. Thôi, cho nên cứ để nguyên vậy, chúng ta hiểu đại khái đây là một chương nhắc đến mây và những thứ mơ hồ ~~ là được rồi.

[2] Thái Hành sơn: Thái Hành Sơn hay Thái Hàng Sơn là một dãy núi chạy từ cạnh phía Đông của cao nguyên Hoàng Thổ ở các tỉnh Hà Nam. Dãy núi trải dài 400 km từ đông bắc đến tây nam và có độ cao trung bình từ 1.500 m đến 2.000 m. Đỉnh núi chính là Tiểu Ngũ Đài Sơn với độ cao 2.882 m. Thương Nham Sơn ở tỉnh Hà Bắc tạo thành mũi phía Đông của dãy Thái Hành Sơn. Tên của tỉnh Sơn Tây có nghĩa là phía tây của núi Thái Hành Sơn. Còn tên Sơn Đông có nghĩa là phía đông của Thái Hành Sơn.

[3] Giải nghĩa về việc tỷ thí văn chương

: bạch, có nghĩa là trắng

: vân, có nghĩa là mây

: thuyết thoại, có nghĩa là nói chuyện, thuyết phục.

: thạch, có nghĩa là đá

: khẩu, có nghĩa là miệng

Theo như lời Kim Khê Vân nói thì mây có màu trắng, giống chữ bạch. Về phần ngữ nghĩa thì vân còn có nghĩa là nói, bạch cũng có nghĩa là nói. Vậy nên hai chữ có thể tính là giống nhau, cùng để chỉ ý nói chuyện trong "thuyết thoại".

Còn về phần giảng nghĩa của Tiểu Hoàng thì như Kim Khê Vân nói, chữ "bạch" và chữ "thạch" viết gần giống nhau, chỉ khác về nét viết. Nếu mang nét ngang trên cùng của chữ "thạch" kéo xuống giữa ô vuông trong chữ "khẩu", thì ta sẽ có chữ "bạch". Nói cách khác, nếu viết chữ "thạch" một cách tán loạn thì sẽ ra chữ "bạch", kèm theo ý nghĩa giữa "vân" và "bạch", mới có câu đề "Loạn thạch như vân", giải nghĩa là "đá loạn như mây".

12. Chương 6: Bán Âm Bán Tình

"Có biện pháp sao?" – Tư Đồ hớn hở – "Là biện pháp gì?"

"Huynh…huynh thắng trận thì chẳng phải sẽ không mất thể diện sao…" – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng nói.

"Nói thế cũng như không!" – Tư Đồ túm tóc y – "Nhưng nếu thắng thì phải lấy nha đầu xấu xí kia."

"…Người ta có xấu đâu…" – Tiểu Hoàng đoạt tóc trở về – "Ta…ta còn chưa nói hết mà."

"Vậy mau nói!" – Tư Đồ khẽ giảm lực đạo, nhưng vẫn không thả tóc y ra.

"Đợi đến khi huynh thắng rồi thì có thể nói rằng người ta có thể chọn huynh, vậy huynh cũng có thể chọn người, sau đó cũng ra vài đạo đề cho Kim tiểu thư. Nếu nàng ta không thể trả lời được, vậy huynh chẳng phải không cần cưới nàng ta sao?"

"…" – Tư Đồ sửng sốt chốc lát rồi bật cười ha hả, kéo Hoàng Bán Tiên đến ghì chặt vào lòng – "Giỏi cho tên Mọt Sách nhà ngươi, chủ ý này thật là hay!"

Tiểu Hoàng vội vàng tránh đi, vất vả lắm mới giãy ra được, vừa nơm nớp lo sợ vừa nhắm hướng núi mà đi. Tư Đồ đuổi kịp, có khi chọt chọt vào người y, lại có khi kéo tay áo y, như thể một con ác lang truy đuổi một con thỏ nhỏ, cứ thế cùng tiểu hài tử lên núi.

…

Đại môn trên đỉnh Hạc Minh Sơn Trang mở rộng, quản gia mang theo mấy gã sai vặt đứng tại đó nghênh đón khách nhân.

Tư Đồ và Hoàng Bán Tiên được một gia nhân dẫn vào hoa viên của sơn trang, thấy ở giữa đã bày biện sẵn mười bộ bàn ghế.

Mọi người đều đã đến đông đủ, đang ngồi bên bàn. Biểu tình của mọi người hoàn toàn không giống nhau, có người nóng lòng muốn tỷ thí, có người tỏ ra bình tĩnh thản nhiên, còn Tư Đồ thì đầy sự khinh thường…Chỉ có một điều duy nhất giống nhau, đó là đắc ý cùng nắm chắc phần thắng trong tay…

Hoàng Bán Tiên đột nhiên nghĩ đến những quyển lịch sử diễn nghĩa, hoặc chuyện trong sách, tựa hồ như đối với chuyện tranh đoạt của quần hùng có chút than thở nhưng cũng có chút mong chờ.

Con người và động vật kỳ thật rất giống nhau, một khi có đồng loại thì chuyện tranh giành chém giết nhau tuyệt đối không tránh khỏi, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc thứ tranh được là vật có giá trị. Có khi thứ ngươi nhặt được là của quý mà cũng có khi chỉ cướp được một mớ cám bã mà thôi. Con người luôn như thế, luôn bị một số bản chất che mờ tầm mắt, không phải mù lòa, mà là nhìn không thấu triệt.

Hoàng Bán Tiên trong lòng thầm nghĩ như thế, tay nâng chén đặt lên môi nhấp một ngụm, hai hàng chân mày khẽ nhướn lên, đôi mắt nhìn thẳng vào làn nước sóng sánh trong chén trà một cách vô định. Trong chén, những lá trà nhẹ nhàng lay động…

Tư Đồ chú ý đến vẻ mặt của y, vì thế cũng theo thói quen đưa mắt nhìn chằm chằm người ngồi bên cạnh mình.

Hắn để ý thấy Hoàng Bán Tiên nếu như buông sách xuống thì thường xuyên ngẩn người ra, kỳ thật biểu tình này của y có vẻ thản nhiên, vô tình khiến người ta không thể nhìn thấu. Có một lần hắn chăm chú nhìn tiểu hài tử đang ngẩn người, nhìn thật lâu, chờ y hoàn hồn, đến khi nhìn lại mới hay mình cũng đã lẳng lặng ngồi như thế đến quá ngọ…Sau đó hắn hiểu được rằng vẻ mặt này của tiểu hài tử có thể khiến cho người khác cảm thấy thanh thản, quên hết những âu lo… Cũng như hiện tại, Tư Đồ đột nhiên cảm thấy mọi người tại đây, có cả chính mình, đều thật sự vô cùng buồn cười…

Ngồi cách đó không xa là Tề Dịch, ngây ngẩn cả người nhìn Hoàng Bán Tiên, biểu tình lo âu và bất an cũng dần không còn hiện diện.

…Ánh mắt này, biểu tình bình thản mà lại xa cách này, vừa như để tâm, lại vừa như vô tâm…

Tề Dịch khe khẽ thở dài, những nghi hoặc trong lòng đã không cần phải minh chứng nữa, dẫu đáp án phải hay không cũng không còn quan trọng nữa…

Tề Dịch thu hồi ánh mắt, khẽ đưa mắt ra hiệu với phó tướng, chỉ thấy phó tướng bước nhanh đến trước mặt Kim Hạc Minh bảo – "Nguyên soái của ta rời khỏi cuộc tỷ thí…Cáo từ!"

Lúc nhìn lại thì Tề Dịch đã mang theo nhân mã ra khỏi Hạc Minh sơn trang, ngựa cất vó, hắn chợt ngoái lại nhìn…Ánh mắt cuối cùng hướng về mái ngói lưu ly rực rỡ giữa dải rừng tùng bách cao vút xanh rì.

Một cõi Niết Bàn bình thản là thế, thủy chung không bao giờ thích hợp với một kẻ mình đầy máu tươi như hắn.

Ta chỉ nguyện ngươi được một đời vui vẻ cát tường, bình an mãi mãi…

Roi vung lên, đoạn tuyệt bụi trần, người ra đi đầu không ngoảnh lại.

Tư Đồ khẽ búng ngón tay đánh tách trước mắt Hoàng Bán Tiên.

…Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy hắn, chỉ im lặng chờ xem hắn nói thế nào.

Nhưng Tư Đồ không nói, chỉ đoạt lấy chén trà trong tay y, đổi một chén khác do hạ nhân vừa dâng lên – "Chén kia đã nguội rồi."

"Ừm…" – Tiểu hài tử ngoan ngoãn đón lấy chén trà áp vào tay…ấm quá…

Chủ trì cuộc tỷ thí hôm nay không phải Kim Hạc Minh, mà là Kim Khê Vân.

Vừa thấy đại tiểu thư tự mình xuất trận thì ai nấy đều phấn chấn tinh thần, chuẩn bị thi triển tài nghệ trước mặt giai nhân.

Tư Đồ nhỏ giọng nói với Hoàng Bán Tiên – "Mọt Sách, trận đầu nghe nói là văn thí. Nhưng nói về văn thì ta dốt đặc cán mai, tất cả trông chờ vào ngươi đấy."

Hoàng Bán Tiên nhìn hắn lắc đầu – "Ta…ta cũng không biết nữa."

Tư Đồ trừng mắt lườm y – "Ngươi đọc nhiều sách như thế mà còn không tỷ thí được, coi chừng lúc trở về ta sẽ đốt trụi thư phòng của nhà ngươi."

Tiểu Hoàng hoảng sợ kêu lên – "Không được."

"Vậy ngươi phải thắng cho ta." – Tư Đồ nhướn mày – "Nếu thắng…ta sẽ mua cho ngươi thêm một ngàn tám trăm quyển sách nữa."

"Thật…thật sao?" – Ánh mắt tiểu hài tử sáng lên.

"Vậy ngươi có nghe lời ta không nào?"

"Có."

Kim Khê Vân đi đến một chiếc đài đặt ngay giữa vườn, hướng về phía quần hùng, chắp tay nói – "Các vị, hôm nay là ngày tỷ thí đầu tiên, là thi văn chương. Tiểu nữ đây có đôi chút am hiểu về hội họa, cho nên hôm nay xin phép khảo thí một chút về hiểu biết sắc màu của các vị."

Người bên dưới phần lớn là quân nhân, có vài vị là hoàng thân quốc thích không võ nghệ thì cũng chỉ là đồ bị thịt, nhưng may sao mỗi người đều dắt theo mưu sỹ, đều là những cao thủ tinh thông cầm kỳ thi họa cả.

Kim Khê Vân đến ngồi bên bàn rồi gật đầu với nha hoàn. Nha hoàn vâng lệnh cầm một hộp gấm đến, mở hộp, lấy ra một cuộn tranh.

"Đây là tiểu nữ trong lúc nhàn hạ vẽ ra, lần này mạo muội lấy ra làm tiêu đề tỷ thí. Mọi người dựa trên nội dung của bức tranh mà vẽ ra một bức khác cùng chủ đề. Ai vẽ giống nhất sẽ xem là thắng cuộc. Ngoài ra, mọi người hãy đề bốn chữ bên trên, xem như là tên của bức tranh, chủ đề cũng phải trùng với chủ đề của tranh tiểu nữ."

Văn sĩ dưới đài đưa mắt nhìn nhau. Đề mục này có vẻ rất đơn giản. Ngẫm lại thì Kim Khê Vân xuất thân từ võ lâm thế gia, không phải dòng dõi thư hương, làm sao có học vấn cao xa gì. Vì thế ai nấy đều xoa tay chuẩn bị đại triển thần công.

Nhưng, đến khi bức họa được mở ra thì tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, bởi bên trong bức họa không có mai lan cúc trúc, cũng không có nước non hùng vĩ, càng không có bất cứ cảnh đẹp gì, tất cả chỉ là một mảnh trắng tinh…

Tư Đồ xoay sang nói với Hoàng Bán Tiên – "Nha đầu kia chẳng những bộ dạng xấu xí, mà đầu óc cũng có vấn đề. Chỉ một tờ giấy trắng thế này thì có gì để gọi là tranh đẹp chứ."

Hoàng Bán Tiên nhìn kỹ bức tranh, trong lòng hiểu rõ bèn nói với Tư Đồ – "Kim tiểu thư ra đề thật hay. Tuy rằng nàng sinh ra là con nhà võ, nhưng thật sự rất…" – Lời còn chưa nói hết đã bị Tư Đồ túm tóc kéo một cái – "Ngươi khen cái gì chứ? Chỉ là một nha đầu xấu xí, có thể hay ho cái gì? Không được khen!"

"Được, được…không khen…" – Tiểu Hoàng thu tóc mình lại, trong lòng nói thầm Tư Đồ này không nói đạo lý tí nào. Chính mình không thích thì thôi đi, lại còn không cho người khác khen là sao?

Tất cả những người xung quanh đều lộ vẻ nghi nghi hoặc hoặc.

Bọn hạ nhân mang văn phong tứ bảo đến từng bàn.

"Thời gian là nửa nén hương." – Kim Khê Vân nói xong liền thắp hương – "Bắt đầu từ lúc này."

Tư Đồ đẩy giấy và bút mực đến trước mặt Hoàng Bán Tiên – "Ngươi làm đi, có đáp án chưa?"

Hoàng Bán Tiên nhận lấy, nhẹ nhàng gật đầu – "Ừ!"

Nói rồi lập tức lấy nghiên ra, cho một ít nước vào, rồi cầm thỏi mực bắt đầu mài.

Tư Đồ một tay chống cằm, chăm chú thưởng thức hành động của tiểu hài tử.

Sau khi mài mực xong, tiểu hài tử trải giấy ra, dùng vật nặng chặn hai đầu giấy, lấy bút, chấm mực, nâng bút lên. Kế tiếp, tiểu hài tử đứng dậy, thân mình đưa về phía trước, một tay cầm bút, một tay nâng vạt áo, bắt đầu vẽ.

Tư Đồ tò mò nhìn xem trong tranh y vẽ những gì, nhưng càng xem càng cảm thấy kỳ quái, trong lòng tự hỏi không biết tiểu hài tử đang làm chuyện quỷ quái gì?

Hoàng Bán Tiên vẽ xong, lại thấm mực đầy ngòi bút mà đề lên bốn chữ.

Tư Đồ tuy không phải văn nhân, nhưng cũng có thể nhìn ra chữ của tiểu hài tử thật sự đẹp đến cực điểm, tinh tươm cứng cáp, vô cùng tương xứng với bức họa.

Tiểu Hoàng thu bút ngồi xuống, vừa kịp khi nửa nén hương tàn.

Trong số chín bàn có người ngồi thì chỉ có mỗi Hoàng Bán Tiên và bạch y nhân kia động bút, còn những người khác đều để giấy trắng.

Vương tử Khương tộc hét toáng lên – "Cái này là thứ tranh gì vậy? Dù sao thì cũng là giấy trắng, vậy giấy trắng đối với giấy trắng chắc chắn sẽ không sai."

Kim Khê Vân lắc đầu cười – "Kỳ thật đề này cũng không phải tiểu nữ vô cớ nghĩ ra, mà là do một năm kia, tiểu nữ du ngoạn ở Thái Hành Sơn[2] được một chân nhân ra đề cho. Và cho đến nay vẫn chưa có ai đáp được…Nếu Tiếu tiên sinh và Tư Đồ bang chủ có đáp án, thì xin hai vị cho chúng ta một lời giải thích với."

Nói xong thì có nha hoàn bước đến mở tranh của Tiếu tiên sinh ra, chỉ thấy trong bức họa có một dải mây bay, không có lời đề tựa.

Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, như là đang hỏi – "Người kia là ai thế?"

Tư Đồ mỉm cười bảo – "Hắn là Tiếu Lạc Vũ, người vùng Giang Nam. Thất Tinh Thủy Trại của hắn cũng là bang phái trong giang hồ như Hắc Vân Bảo. Hơn nữa họ còn chưởng quản việc vận tải bằng đường thủy ở vùng Chiết Giang, và là truyền nhân duy nhất của Tiếu gia kiếm pháp nữa. Ngươi nhìn thử diện mạo hắn xem, chính là giang hồ đệ nhất mỹ nam."

Hoàng Bán Tiên gật gù. Tư Đồ lại kéo tóc y, cười – "Nhưng dù sao hắn vẫn không dễ nhìn bằng ngươi đâu."

Hoàng Bán Tiên đỏ mặt cúi đầu xuống, không để ý đến sự trêu cợt của Tư Đồ.

Tiếu Lạc Vũ lắc đầu nói với Kim Khê Vân – "Tại hạ cũng không có đáp án."

Kim Khê Vân nhìn hình vẽ mây bay trên bức tranh rồi nói – "Kỳ thật bức tranh của Tiếu tiên sinh rất giống với suy nghĩ của tiểu nữ. Nguyên bản hình ảnh này là "bạch", mà "vân" ngoại trừ có màu trắng ra thì ý nghĩa cũng giống "bạch", cả hai chữ đều có thể giải thích cho chữ "thuyết thoại". Nhưng khó nhất ở đây chính là bốn chữ đề tựa, dù rằng viết thế nào cũng không phù hợp với ý bạch cả."

"Vậy chi bằng hãy xem tranh của Tư Đồ bang chủ đi." – Tiếu Lạc Vũ nhìn thoáng qua bàn của Tư Đồ, miệng thì nói là Tư Đồ bang chủ, nhưng mắt lại chỉ nhìn chằm chằm người đang rụt rè cúi đầu, Hoàng Bán Tiên – "Biết đâu sẽ có điều bất ngờ."

Nha hoàn bước đến mở tranh ra, chỉ thấy bên trong là một bãi đá xếp loạn xạ, tự đề bốn chữ – Loạn thạch như vân.

Mọi người nhìn lâu thật lâu, có vài kẻ bật cười ha hả, bởi dường như giải đáp của Hoàng Bán Tiên có hơi chút lạc đề. Ấy vậy mà vẻ mặt Kim Khê Vân lại vừa tràn đầy vui mừng, vừa sợ hãi. Tiếu Lạc Vũ sửng sốt nhìn một lúc lâu rồi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, sau đó xoay mặt nháy mắt với Hoàng Bán Tiên – "Thật là khéo quá. Tại hạ cam bái hạ phong, cam bái hạ phong."

Tư Đồ nhỏ giọng hỏi Hoàng Bán Tiên – "Mọt Sách, đây là có ý gì?"

Hoàng Bán Tiên vươn người sang, ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, sau đó Tư Đồ cũng bật cười to.

"Tại hạ ngu muội…" – Thụy Vương chắp tay nói với Tư Đồ – "Thỉnh Tư Đồ bang chủ giảng giải cho chúng ta hiểu đi."

Tư Đồ dùng chân đá nhẹ ghế của Hoàng Bán Tiên – "Nói đi!"

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Hoàng Bán Tiên, tiểu hài tử lập tức mất tự nhiên, liếc mắt với Tư Đồ – "Huynh…huynh nói…"

Tư Đồ trừng mắt thì thầm – "Sách ~~"

Tiểu Hoàng sửng sốt, cuối cùng hít sâu một hơi rồi nhỏ giọng nói – "Đây…chính là lấy chữ "vân" mà xem là đồng nghĩa với chữ "bạch", "loạn thạch", chính là chữ "bạch" mà."

Thụy Vương nghe xong gật đầu cười bảo – "Quả nhiên là cao minh, thỉnh giáo rồi!"

Nhưng những người khác vẫn chưa thể hiểu được bèn hỏi – " "Loạn thạch" với chữ "bạch" thì có liên quan gì chứ?"

Tên vương tử Khương tộc cười to chế giễu – "Ta nói tiểu tiên sinh này, ngươi nói lớn tiếng một chút không được sao? Cứ vo ve như muỗi kêu ấy. Ta thấy bộ dạng ngươi thanh tú như thế, hay là một tiểu cô nương cải nam trang đây?"

Hắn vừa nói xong thì xung quanh xôn xao cả lên. Những người khác đánh giá bộ dạng của Hoàng Bán Tiên như thế cũng phải tán đồng.

Tiểu hài tử vốn đã ngại ngùng, hiện tại chỉ ước mình có thể giấu tịt mặt mũi vào trong vạt áo, hai bàn tay di đi di lại trên mặt bàn, mặt đỏ như con tôm hấp, dáng vẻ đáng thương đến nao lòng càng hiện rõ.

Tư Đồ lạnh lùng cười, nhẹ nhàng phẩy tay áo, chợt nghe "răng rắc" một tiếng, tức thì chiếc ghế lót dưới mông tên vương tử Khương tộc kia biến thành một đống gỗ vụn. Vương tử kia vốn thể trọng nặng, liền bị ngã thẳng xuống đất, đập thẳng vào đống gỗ vụn. Hắn "Ngao~~" một tiếng, đau đến phải buông lời thóa mạ. Những người khác thấy thế cũng lập tức thu hồi ánh mắt của mình. Dù sao thì Tư Đồ cũng không phải người có thể trêu vào.

Kim Khê Vân cười nói – "Để tiểu nữ thay tiểu tiên sinh giải thích vậy. "Loạn thạch" chính là chữ "thạch", viết gần giống với chữ "bạch", chỉ khác ở nét viết. Nếu mang chữ "thạch" viết một cách tán "loạn", kéo nét ngang ở trên xuống giữa chữ "khẩu" thì sẽ thành chữ "bạch"."[3]

Mọi người ai nấy đều bừng tỉnh đại ngộ. Kim Khê Vân nói – "Buổi tỷ thí hôm nay, Tư Đồ bang chủ thắng." – Nói xong nàng khẽ mỉm cười với Hoàng Bán Tiên.

Hoàng Bán Tiên cũng lễ phép cười đáp lễ. Nhưng y chưa cười xong đã bị Tư Đồ túm tóc kéo.

Tiểu hài tử bị đau, ủy khuất quay lại nhìn người nọ – "Huynh…làm gì vậy?"

Tư Đồ hung tợn – "Tiểu quỷ nhà ngươi, không được cười với người khác."

Tiểu hài tử chỉ biết im lặng cúi đầu, thần tình có vẻ mất hứng.

Tư Đồ tiến đến nói nhỏ – "Sách~~ hai ngàn quyển, khi về sẽ mua cho ngươi. Hơn nữa còn xây thư phòng mới cho ngươi nữa."

Mặt mày Tiểu Hoàng lập tức tươi cười trở lại, ngẩn đầu nói với Tư Đồ – "Thật…thật ư?"

"Đương nhiên rồi." – Tư Đồ thấy tiểu hài tử cũng chịu cười, cảm thấy vô cùng vừa lòng, kéo tay hắn – "Đi thôi!"

Chú thích

[1] Về tựa đề chương 6, mình và Cầm đều thống nhất giữ nguyên, mặc dù nó không được tường minh về ngữ nghĩa. Cụm "Bán âm bán tình" dịch nghĩa đen ra là "Nửa tối nửa sáng", nếu dùng trong dự báo thời tiết thì có nghĩa là "Trời âm u nhiều mây", nói chung là một cụm từ chỉ hoàn cảnh có chút gì âm u mù mờ không rõ. Chương 6 không chỉ nhắc đến mây (đề thi của Kim Khê Vân), mà còn nhắc đến sự tranh đoạt của những người đến cầu thân, cùng những gì rất mơ hồ diễn ra trong cả Tư Đồ, Tiểu Hoàng và Tề Dịch. Thôi, cho nên cứ để nguyên vậy, chúng ta hiểu đại khái đây là một chương nhắc đến mây và những thứ mơ hồ ~~ là được rồi

(Ngại quá, chú thích xong rồi mà bọn mình vẫn mù tịt TˆT)

[2]Thái Hành sơn :

Thái Hành Sơn hay Thái Hàng Sơn là một dãy núi chạy từ cạnh phía Đông của cao nguyên Hoàng Thổ ở các tỉnh Hà Nam. Dãy núi trải dài 400 km từ đông bắc đến tây nam và có độ cao trung bình từ 1.500 m đến 2.000 m. Đỉnh núi chính là Tiểu Ngũ Đài Sơn với độ cao 2.882 m. Thương Nham Sơn ở tỉnh Hà Bắc tạo thành mũi phía Đông của dãy Thái Hành Sơn. Tên của tỉnh Sơn Tây có nghĩa là phía tây của núi Thái Hành Sơn. Còn tên Sơn Đông có nghĩa là phía đông của Thái Hành Sơn.

[3]giải nghĩa về việc tỷ thí văn chương

: bạch, có nghĩa là trắng

: vân, có nghĩa là mây

: thuyết thoại, có nghĩa là nói chuyện, thuyết phục.

: thạch, có nghĩa là đá

: khẩu, có nghĩa là miệng

Theo như lời Kim Khê Vân nói thì mây có màu trắng, giống chữ bạch. Về phần ngữ nghĩa thì vân còn có nghĩa là nói, bạch cũng có nghĩa là nói. Vậy nên hai chữ có thể tính là giống nhau, cùng để chỉ ý nói chuyện trong "thuyết thoại".

Còn về phần giảng nghĩa của Tiểu Hoàng thì như Kim Khê Vân nói, chữ "bạch" và chữ "thạch" viết gần giống nhau, chỉ khác về nét viết. Nếu mang nét ngang trên cùng của chữ "thạch" kéo xuống giữa ô vuông trong chữ "khẩu", thì ta sẽ có chữ "bạch". Nói cách khác, nếu viết chữ "thạch" một cách tán loạn thì sẽ ra chữ "bạch", kèm theo ý nghĩa giữa "vân" và "bạch", mới có câu đề "Loạn thạch như vân", giải nghĩa là "đá loạn như mây".

CHƯƠNG 7 Cuồng dại ban sơ, chút lạnh tinh khôi

-Sơ cuồng thanh hàn-

Tư Đồ oai oai phong phong thắng được trận thi văn rồi, mang Hoàng Bán Tiên theo trở về biệt viện của hắn.

Mà nói thật, ai có óc đều biết nghĩ, lần này tỷ thí chiêu thân, Tư Đồ cầm như đã thắng chắc, vì nếu luận về võ công, đừng nói là tám kẻ còn lại, mà dù có là toàn bộ Trung Nguyên võ lâm đi nữa, đã có ai là đối thủ của Tư Đồ.

Vì vậy, lần này phần thắng của Tư Đồ nếu không phải là ăn chắc, thì cũng là hết tám chín phần mười.

Kim Hạc Minh tuyên bố trận thi võ là vào hai ngày sau, cũng là tại đỉnh núi trong Hạc Minh Sơn Trang. Trong hai ngày đó, mọi người trừ việc có thể tùy ý du ngoạn Hạc Minh Sơn Trang ra, thì còn có thể thỏa thích dạo quanh huyện thành Đại Ấp, phí tổn chi xài đều do Hạc Minh Sơn Trang xuất tiền.

Tên Mộc Lang nghiện hái thuốc đề nghị đi du ngoạn Hạc Minh Sơn, gã Tư Đồ tương đối thế tục hơn lại kiến nghị đi thị trấn ăn uống dạo chơi, Tương Thanh thức thời bảo chỗ nào cũng được. Vì thế, Tư Đồ bèn xoay sang Hoàng Bán Tiên, để y quyết định.

Tiểu Hoàng hết nhìn Tư Đồ lại nhìn qua Mộc Lăng, lí nhí nói: – "Ta…ta có thể ở nhà đọc sách không?"

Tư Đồ trừng mắt với y: – "Ngươi nói gì?!"

Hoàng Bán Tiên thầm nhủ vậy các người quyết định đi không được sao, cớ gì còn nhất quyết phải kéo ta theo

Y bất đắc dĩ phải giận mà không dám nói gì, suy nghĩ một lúc, rồi đi đến bên người Mộc Lăng, nhẹ giọng bảo: – "Thôi thì…lên núi đi."

"Cái gì!" – Tư Đồ sa sầm mặt mày nhìn chằm chằm Hoàng Bán Tiên – "Nhà ngươi lặp lại lần nữa xem…"

Tương Thanh nhìn thấy không đồng tình, lắc đầu bảo – "Nếu không thì lên núi trước rồi vào thành đi, một ngày là kịp rồi."

Hoàng Bán Tiên vội vã gật đầu, thầm nhủ hay nhất là ngày mai có mưa to đi, như vậy chẳng cần phải đi chỗ nào hết.

Sáng sớm hôm sau.

Tư Đồ nhìn cơn mưa to chừng như sẽ liên miên không dứt cùng những tảng đá và mặt đất ướt sũng trong sân, quay lại hỏi Hoàng Bán Tiên đang dựa vào cửa sổ mà đọc sách -"Có phải ngươi khiến trời mưa hay không?"

Hoàng Bán Tiên có hơi dở khóc dở cười – "Sao mà được…Mưa có rơi là nghe theo trời thôi, có quan hệ gì với ta đâu."

"Chứ ngươi không phải bán tiên sao?" – Tư Đồ đi qua kéo kéo một nắm tóc của y, kéo qua kéo lại không mạnh cũng không nhẹ – "Có thể phá được thiên kiếp, xuyên thủng thiên cơ…"

"Không thể nào…" – Hoàng Bán Tiên đưa tay ra kéo tóc mình lại, đầu ngón tay khẽ chạm vào lòng bàn tay Tư Đồ, lập tức rụt về.

Tư Đồ bèn tóm ngay lấy tay tiểu hài tử, lạnh quá.

"Sao tay lạnh như thế này?" – Không nghĩ ngợi gì, hắn kéo tay y một cái ủ luôn – "Ngươi lạnh à?"

Lắc lắc đầu, Hoàng Bán Tiên muốn rút tay về, nhưng rút thế nào cũng không xong. Tay Tư Đồ rất lớn, hầu như ôm được nguyên cả bàn tay y vào lòng bàn tay hắn.

Tư Đồ vốn chỉ muốn sờ sờ một chút hơi ấm của tay y, nhưng dần dần bị bàn tay ấy thu hút.

Tay tiểu hài tử rất nhỏ, rất gầy…năm ngón tay thon thon mảnh mảnh, ngón cái đại khái chỉ to hơn ngón út của hắn chút xíu, tay lại trắng trẻo, móng tay là sắc hồng nhạt, được cắt tỉa rất gọn gàng. Tư Đồ dùng sức trên tay nhiều hơn để nhéo nhéo — dù sao cũng là tay văn nhân ha, mềm mềm mại mại… Cứ bảo là người nào tay vừa ốm vừa trắng tức sẽ bạc phúc, nhưng mà người có tay mềm mại thế này sẽ có người yêu thương — Tiểu hài tử này hẳn là nửa sau rồi.

Hoàng Bán Tiên thấy Tư Đồ cứ nhìn chằm chằm vào bàn tay mình, xem hoài không để yên, cứ xoa xoa rồi nắn nắn, như là chơi rất vui, bèn đỏ mặt cố sức rút tay về, giấu tịt vào trong tay áo, cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách, nào ngờ đâu Tư Đồ bất ngờ vươn tay ra, bấm vào trên mặt y một cái.

"Nha ~~" – Giật người một cái, lùi về một chút, Hoàng Bán Tiên bụm mặt ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Trên mặt cũng lạnh nữa này." – Tư Đồ không thèm để ý chuyện này, đưa tay véo áo Hoàng Bán Tiên – "Rốt cuộc là nhà ngươi mặc nhiều hay ít…"

"Ta…ta không lạnh." – Hoàng Bán Tiên khẩn trương đưa tay bảo vệ cổ áo y phục, nhưng Tư Đồ vẫn cứ túm túm vạt áo y, rồi sờ sờ tay áo, rồi bảo: – "Hình như là mỏng nha."

Vừa nói, vừa giơ tay lên nắn nắn vai tiểu hài tử – "Sao lại gầy quá vậy? Toàn thấy xương không."

Hoàng Bán Tiên bị hắn khiến cho mặt đỏ đến tận mang tai, vừa khó chịu vừa sợ hãi, đành phải mím môi lùi về phía sau.

Tư Đồ nháo đủ rồi, cười cười nói: – "Vào thành thôi, mua cho ngươi thêm hai bộ y phục."

"Không cần." – Hoàng Bán Tiên hốt hoảng xua tay – "Không cần mà…"

"Không cần cái gì?!" – Tư Đồ trừng mắt lên, kéo tay y một cái, cướp luôn sách vứt lên bàn – "Không nói nhảm nữa, đi."

Tư Đồ kéo một tay Hoàng Bán Tiên, thuận thế lấy một chiếc ô giấy dầu, rồi cùng y ra khỏi cửa.

"Bang chủ?" – Tương Thanh đuổi theo muốn đi cùng, nhưng bị Tư Đồ khoát khoát tay cản lại: – "Ta đi mua cho y hai bộ y phục rồi trở về, không cần đi theo."

"Lấy…lấy thêm một cái ô nữa đi…" – Hoàng Bán Tiên giãy dụa muốn đi lấy thêm một chiếc ô nữa.

"Ô cái gì mà ô? Ngươi cầm chắc được à? Không khéo bị gió thổi bay mất bây giờ." – Tư Đồ kéo tay Hoàng Bán Tiên dắt ra trước mình, quàng tay qua vai y, một tay xòe ô ra, kéo y đi vào giữa cơn mưa.

Mưa rốt cuộc vẫn rơi rất to, nước mưa va vào tán ô, hắt lên những âm thanh lách tách, vang lên chẳng thứ tự nào, rồi lại dường như có một giai điệu nào đó.

Tư Đồ sải chân rất dài, tốc độ đi cũng nhanh. Hoàng Bán Tiên đi chậm hơn, bị hắn tóm ra phía trước, những bước chân rất hỗn loạn, bùn hắt lên vấy vào vạt áo của y phục, trên đôi hài cũng lấm tấm những vết bùn con.

Tư Đồ cúi xuống, chỉ thấy tiểu hài tử đang cố gắng bước về phía trước, dè dè dặt dặt nhìn trước mặt, ráng hết sức cho bùn không dính vào giày. Lúc phía trước mặt có một vũng bùn, y còn theo bản năng mà kéo kéo Tư Đồ một cái, ý dường như nói rằng muốn đi đường vòng, thế nhưng Tư Đồ vẫn cứ một bước mà sải chân vượt qua.

Rồi dần dà, Tư Đồ cũng thả chậm cước bộ, hai người đi một hồi, đến được trước một dịch đình ở lưng chừng ngọn núi.

Tư Đồ nhìn Hoàng Bán Tiên đang thở hổn hển một cái, đột ngột thản nhiên bảo – "Nghỉ ngơi một chút đi." – Dứt lời, hắn giao ô lại cho tiểu hài tử, một mình đi vào trong dịch đình.

Tiểu Hoàng có chút không hiểu vì sao tâm tình của hắn lại đột nhiên dễ chịu như vậy, y đứng hoài ở ngoài dịch đình mà không vào.

Tư Đồ vào trong đình, tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, đang muốn trách mắng tiểu hài tử mấy câu để y có thể vào trong này ngồi xuống, nhưng ngẩng lên nhìn chỉ thấy Hoàng Bán Tiên cứ mãi cầm ô đứng giữa cơn mưa mà nhìn hắn. Chuỗi mưa như buông rèm, giọt mưa chen vào nhau chấp chới rơi xuống, tiểu hài tử đứng giữa mưa, hai tay nắm chặt ô, cứ lẳng lặng mà đứng, chẳng nói một lời, chỉ là ánh mắt trông như đang chờ đợi…Trên người y vẫn là một bộ bạch sam có chút gì đó mỏng manh, thế nhưng có những đốm bùn loang lổ trên trên vạt áo trắng, giày cũng đã hơi ẩm ướt.

Tư Đồ ngẩn ra nhìn một lúc, sau đó đột nhiên đứng dậy, ra ngoài dịch đình.

Hoàng Bán Tiên thấy nước mưa rơi xuống người hắn, vội vàng bước lên mấy bước, gắng sức giơ tay lên muốn giúp hắn che mưa, nhưng không ngờ được Tư Đô lại chậm rãi ngồi xổm xuống…Hắn đưa tay bắt lấy vạt áo đã có chút ẩm ướt, vắt vắt, xong buông ra, rũ rũ mấy cái, rồi lại sờ sờ lên lớp vải của ống quần, thấy không ướt, thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên hỏi y: "Có lạnh không?"…Hoàng Bán Tiên giương ô, cúi xuống nhìn động tác của hắn với đôi phần hiếu kỳ, nghe thấy hắn hỏi thế, dường như có hơi sửng sốt, lập tức lắc lắc đầu, mỉm môi cười một cái khe khẽ, nói: – "Không lạnh…"

Tư Đồ vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, ngẩng đầu lên ngắm nghía gương mặt cúi xuống của Hoàng Bán Tiên – Gương mặt của tiểu hài tử dường như luôn luôn ngơ ngác, rất ít có biểu lộ gì, không giận, cũng không mừng vui. Nụ cười như thế là lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt y. Tư Đồ cho đến nay đều là từ phía trên người ta mà nhìn xuống, rất hiếm khi ở góc độ này mà nhìn người khác. Hắn không thích cúi đầu, càng không thích phải ngẩng lên nhìn. Hắn hưởng thụ cảm giác ngạo thế thương sinh[1], giẫm đạp tất cả mọi thứ dưới chân mình. Thế nhưng hôm nay, lần đầu tiên Tư Đồ ngước mắt lên nhìn người khác, vậy mà lại không hề cảm thấy không thoải mái. Trái lại, tiểu hài tử kia đứng dưới tán ô xòe ra, miệng mỉm cười nho nhỏ, khiến người ngắm chẳng hiểu vì sao mà thư thái. Bên tai là tiếng mưa rơi, hạt mưa tí tách lên nền đất, trên mái đình, trên lá…những âm thanh ấy vang lên đều khác nhau kỳ diệu, nhất là tiếng mưa rơi trên chiếc ô giấy dầu, êm tai kỳ lạ, bồi hồi…

Tư Đồ vẫn nhất nhất lấy thân thể thay cho trí não mà quyết định – hắn đứng dậy, vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy một bên hông người kia, kéo y đến trước người mình, tựa vào mình cùng đứng một chỗ. Tay theo thắt lưng mà trượt đến phía sau Hoàng Bán Tiên, nhẹ nhàng đặt ở sau lưng, không cho tiểu hài tử thối lui.

Trên mặt Tiểu Hoàng bất ngờ nhuốm lên hai mảnh đỏ ửng, tản ra nhàn nhạt, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào tán ô trên đỉnh đầu, hai tay giơ cao cầm lấy cán ô, muốn đưa sang Tư Đồ, rồi lại muốn che mưa cho cả hai người, thực sự có chút vất vả.

"Cứ giữ như vậy đi." – Tư Đồ rốt cuộc cũng nói một câu.

Hoàng Bán Tiên không hiểu ý hắn cho lắm, nhưng vẫn gật đầu, thế mà không ngờ được cánh tay Tư Đồ trên lưng y xoay qua, ôm nữa người kia, cúi người xuống, tay kia đỡ dưới gối y, không tốn sức gì đã nhấc bổng y lên.

"…!…" – Hoàng Bán Tiên cả kinh, tay chân luống cuống, đỏ mặt nói – "Huynh làm cái gì…Mau buông ta xuống."

"Nhìn ngươi đi như vậy, tới khi xuống được chân núi, đã biến thành tượng đất rồi." – Tư Đồ trêu y, ngước lên nhìn chiếc ô, nói – "Tay để sai rồi, nước mưa bắn vào cổ ta kìa."

Hoàng Bán Tiên vội vã giương ô che cho hắn.

"Vậy ngươi sao? Cứ ngẩng cổ lên như vậy không mệt mỏi a?" – Tư Đồ ngắm nghía Hoàng Bán Tiên cứ cố sức mà nhích ra ngoài tránh né, dùng ánh mắt ra hiệu ở ngực mình một cái – "Dựa vào đây."

Hoàng Bán Tiên lắc đầu, nhìn chăm chăm hắn, có chút đáng thương – "Huynh thả ta xuống…Ta tự đi được."

Tư Đồ có chút xấu xa vươn người qua nói – "Ngươi ngoan ngoãn đi, ta cũng chỉ ôm ngươi xuống núi, dù thế nào trong núi cũng không có ai. Ngươi không nghe lời, ta sẽ ôm ngươi vào thành luôn đấy."

Thấy tiểu hài tử liên tục lắc đầu, Tư Đồ nhìn trước ngực hắn một cái, trừng mắt nhìn y.

Mím môi, Hoàng Bán Tiên đành ngoan ngoãn dựa vào.

Thỏa mãn nhìn Tiểu Hài Tử tựa lên bờ vai mình, Tư Đồ bắt đầu đi xuống chân núi, vừa đi vừa nói – "Để cán ô trên vai ta, như vậy sẽ không mỏi tay."

Hoàng Bán Tiên làm theo, quả nhiên tay không còn mỏi nữa, hơn nữa cũng có thể dễ dàng che khuất được cả hai người.

Cước bộ hạ sơn của Tư Đồ không hề hấp tấp, đi rất trầm ổn, tiểu hài tử trong lòng hắn cơ thể vốn cứng nhắc, rồi cũng từ từ khôi phục lại như trước.

"Mọt Sách, ngươi thích màu gì?" Tư Đồ mở miệng hỏi.

Có chút sửng sốt khi Tư Đồ lại hỏi một câu như vậy, Hoàng Bán Tiên suy nghĩ một chút, nói: – "Màu trắng, màu lam…màu đen."

"Hử? Ngươi cũng thích màu đen?" – Tư Đồ có chút không ngờ – "Vì sao?"

Hoàng Bán Tiên nhìn tấm áo choàng đen tuyền Tư Đồ Mặc trên người mà thản nhiên nói: – "Màu trắng và màu đen, sạch sẽ như nhau."

"Màu trắng là mây trời cùng hoa tuyết, lam sắc là màu nước, ừ phải rất sạch sẽ…Màu đen sao sạch sẽ?"

"Sạch mà, là màu sắc của đêm tối."

"Vậy ghét nhất màu gì?"

"Màu đỏ."

"Đỏ à? Vậy sau này ngươi thành thân thì làm sao?"

Hoàng Bán Tiên nở nụ cười – "Lúc thành thân thì không tính vậy được."

"Ta cũng thích màu đen." – Tư Đồ nói.

"Cũng là vì giống bầu trời đêm?" – Hoàng Bán Tiên đưa tay lên vuốt những sợi tóc của Tư Đồ bị gió tốc lên vén ra sau tai.

"Không phải…Vì giang hồ cũng chỉ có hai màu đen trắng."

"Vậy huynh cũng thích màu trắng sao?"

"Không thích, ta ghét nhất là màu trắng."

"Vì sao?"

"…" – Trầm mặc một hồi, Tư Đồ nhẹ nhàng nói – "Vì màu trắng có thể vứt bỏ ngươi, nhưng màu đen thì không, thiên hạ có rất nhiều thứ giữa ban ngày cũng không thể sống an bình, duy có trong đêm tối mới tự do tự tại."

Hoàng Bán Tiên cái hiểu cái không mà gật đầu.

"Cho nên, y phục lần này…" – Tư Đồ xoay mặt nhìn y – "Ngươi mặc màu trắng thật sự dễ nhìn, có điều ta không thích, nên thôi không mua, mua màu khác được không?"

"Ưm ~~" Hoàng Bán Tiên dựa trên vai hắn, gật đầu thuận theo.

13. Chương 7

Chương 7| Cuồng dại ban sơ, chút lạnh tinh khôi

– Sơ cuồng thanh hàn –

Tư Đồ oai oai phong phong thắng được trận thi văn rồi, mang Hoàng Bán Tiên theo trở về biệt viện của hắn.

Mà nói thật, ai có óc đều biết nghĩ, lần này tỷ thí chiêu thân, Tư Đồ cầm như đã thắng chắc, vì nếu luận về võ công, đừng nói là tám kẻ còn lại, mà dù có là toàn bộ Trung Nguyên võ lâm đi nữa, đã có ai là đối thủ của Tư Đồ.

Vì vậy, lần này phần thắng của Tư Đồ nếu không phải là ăn chắc, thì cũng là hết tám chín phần mười.

Kim Hạc Minh tuyên bố trận thi võ là vào hai ngày sau, cũng là tại đỉnh núi trong Hạc Minh Sơn Trang. Trong hai ngày đó, mọi người trừ việc có thể tùy ý du ngoạn Hạc Minh Sơn Trang ra, thì còn có thể thỏa thích dạo quanh huyện thành Đại Ấp, phí tổn chi xài đều do Hạc Minh Sơn Trang xuất tiền.

Tên Mộc Lang nghiện hái thuốc đề nghị đi du ngoạn Hạc Minh Sơn, gã Tư Đồ tương đối thế tục hơn lại kiến nghị đi thị trấn ăn uống dạo chơi, Tương Thanh thức thời bảo chỗ nào cũng được. Vì thế, Tư Đồ bèn xoay sang Hoàng Bán Tiên, để y quyết định.

Tiểu Hoàng hết nhìn Tư Đồ lại nhìn qua Mộc Lăng, lí nhí nói – "Ta…ta có thể ở nhà đọc sách không?"

Tư Đồ trừng mắt với y – "Ngươi nói gì?!"

Hoàng Bán Tiên thầm nhủ vậy các người quyết định đi không được sao, cớ gì còn nhất quyết phải kéo ta theo

Y bất đắc dĩ phải giận mà không dám nói gì, suy nghĩ một lúc, rồi đi đến bên người Mộc Lăng, nhẹ giọng bảo – "Thôi thì… lên núi đi."

"Cái gì!" – Tư Đồ sa sầm mặt mày nhìn chằm chằm Hoàng Bán Tiên – "Nhà ngươi lặp lại lần nữa xem…"

Tương Thanh nhìn thấy không đồng tình, lắc đầu bảo – "Nếu không thì lên núi trước rồi vào thành đi, một ngày là kịp rồi."

Hoàng Bán Tiên vội vã gật đầu, thầm nhủ hay nhất là ngày mai có mưa to đi, như vậy chẳng cần phải đi chỗ nào hết.

Sáng sớm hôm sau.

Tư Đồ nhìn cơn mưa to chừng như sẽ liên miên không dứt cùng những tảng đá và mặt đất ướt sũng trong sân, quay lại hỏi Hoàng Bán Tiên đang dựa vào cửa sổ mà đọc sách –"Có phải ngươi khiến trời mưa hay không?"

Hoàng Bán Tiên có hơi dở khóc dở cười – "Sao mà được…Mưa có rơi là nghe theo trời thôi, có quan hệ gì với ta đâu."

"Chứ ngươi không phải bán tiên sao?" – Tư Đồ đi qua kéo kéo một nắm tóc của y, kéo qua kéo lại không mạnh cũng không nhẹ – "Có thể phá được thiên kiếp, xuyên thủng thiên cơ…"

"Không thể nào…" – Hoàng Bán Tiên đưa tay ra kéo tóc mình lại, đầu ngón tay khẽ chạm vào lòng bàn tay Tư Đồ, lập tức rụt về.

Tư Đồ bèn tóm ngay lấy tay tiểu hài tử, lạnh quá.

"Sao tay lạnh như thế này?" – Không nghĩ ngợi gì, hắn kéo tay y một cái ủ luôn – "Ngươi lạnh à?"

Lắc lắc đầu, Hoàng Bán Tiên muốn rút tay về, nhưng rút thế nào cũng không xong. Tay Tư Đồ rất lớn, hầu như ôm được nguyên cả bàn tay y vào lòng bàn tay hắn.

Tư Đồ vốn chỉ muốn sờ sờ một chút hơi ấm của tay y, nhưng dần dần bị bàn tay ấy thu hút.

Tay tiểu hài tử rất nhỏ, rất gầy… năm ngón tay thon thon mảnh mảnh, ngón cái đại khái chỉ to hơn ngón út của hắn chút xíu, tay lại trắng trẻo, móng tay là sắc hồng nhạt, được cắt tỉa rất gọn gàng. Tư Đồ dùng sức trên tay nhiều hơn để nhéo nhéo — dù sao cũng là tay văn nhân ha, mềm mềm mại mại …. Cứ bảo là người nào tay vừa ốm vừa trắng tức sẽ bạc phúc, nhưng mà người có tay mềm mại thế này sẽ có người yêu thương — Tiểu hài tử này hẳn là nửa sau rồi.

Hoàng Bán Tiên thấy Tư Đồ nhìn chằm chằm vào bàn tay mình, xem hoài không để yên, cứ xoa xoa rồi nắn nắn, như là chơi rất vui, bèn đỏ mặt cố sức rút tay về, giấu tịt vào trong tay áo, cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách, nào ngờ đâu Tư Đồ bất ngờ vươn tay ra, bấm vào trên mặt y một cái.

"Nha ~~" – Giật người một cái, lùi về một chút, Hoàng Bán Tiên bụm mặt ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Trên mặt cũng lạnh nữa này." – Tư Đồ không thèm để ý chuyện này, đưa tay véo áo Hoàng Bán Tiên – "Rốt cuộc là nhà ngươi mặc nhiều hay ít…"

"Ta… ta không lạnh." – Hoàng Bán Tiên khẩn trương đưa tay bảo vệ cổ áo y phục, nhưng Tư Đồ vẫn cứ túm túm vạt áo y, rồi sờ sờ tay áo, rồi bảo – "Hình như là mỏng nha."

Vừa nói, vừa giơ tay lên nắn nắn vai tiểu hài tử – "Sao lại gầy quá vậy? Toàn thấy xương không."

Hoàng Bán Tiên bị hắn khiến ặt đỏ đến tận mang tai, vừa khó chịu vừa sợ hãi, đành phải mím môi lùi về phía sau.

Tư Đồ nháo đủ rồi, cười cười nói – "Vào thành thôi, mua cho ngươi thêm hai bộ y phục."

"Không cần." – Hoàng Bán Tiên hốt hoảng xua tay – "Không cần mà…"

"Không cần cái gì?!" – Tư Đồ trừng mắt lên, kéo tay y một cái, cướp luôn sách vứt lên bàn – "Không nói nhảm nữa, đi."

Tư Đồ kéo một tay Hoàng Bán Tiên, thuận thế lấy một chiếc ô giấy dầu, rồi cùng y ra khỏi cửa.

"Bang chủ?" – Tương Thanh đuổi theo muốn đi cùng, nhưng bị Tư Đồ khoát khoát tay cản lại – "Ta đi mua cho y hai bộ y phục rồi trở về, không cần đi theo."

"Lấy … lấy thêm một cái ô nữa đi…" – Hoàng Bán Tiên giãy dụa muốn đi lấy thêm một chiếc ô nữa.

"Ô cái gì mà ô? Ngươi cầm chắc được à? Không khéo bị gió thổi bay mất bây giờ." – Tư Đồ kéo tay Hoàng Bán Tiên dắt ra trước mình, quàng tay qua vai y, một tay xòe ô ra, kéo y đi vào giữa cơn mưa.

Mưa rốt cuộc vẫn rơi rất to, nước mưa va vào tán ô, hắt lên những âm thanh lách tách, vang lên chẳng thứ tự nào, rồi lại dường như có một giai điệu nào đó.

Tư Đồ sải chân rất dài, tốc độ đi cũng nhanh. Hoàng Bán Tiên đi chậm hơn, bị hắn tóm ra phía trước, những bước chân rất hỗn loạn, bùn hắt lên vấy vào vạt áo của y phục, trên đôi hài cũng lấm tấm những vết bùn con.

Tư Đồ cúi xuống, chỉ thấy tiểu hài tử đang cố gắng bước về phía trước, dè dè dặt dặt nhìn trước mặt, ráng hết sức cho bùn không dính vào giày. Lúc phía trước mặt có một vũng bùn, y còn theo bản năng mà kéo kéo Tư Đồ một cái, ý dường như nói rằng muốn đi đường vòng, thế nhưng Tư Đồ vẫn cứ một bước mà sải chân vượt qua.

Rồi dần dà, Tư Đồ cũng thả chậm cước bộ, hai người đi một hồi, đến được trước một dịch đình ở lưng chừng ngọn núi.

Tư Đồ nhìn Hoàng Bán Tiên đang thở hổn hển một cái, đột ngột thản nhiên bảo – "Nghỉ ngơi một chút đi." – Dứt lời, hắn giao ô lại cho tiểu hài tử, một mình đi vào trong dịch đình.

Tiểu Hoàng có chút không hiểu vì sao tâm tình của hắn lại đột nhiên dễ chịu như vậy, y đứng hoài ở ngoài dịch đình mà không vào.

Tư Đồ vào trong đình, tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, đang muốn trách mắng tiểu hài tử mấy câu để y có thể vào trong này ngồi xuống, nhưng ngẩng lên nhìn chỉ thấy Hoàng Bán Tiên cứ mãi cầm ô đứng giữa cơn mưa mà nhìn hắn. Chuỗi mưa như buông rèm, giọt mưa chen vào nhau chấp chới rơi xuống, tiểu hài tử đứng giữa mưa, hai tay nắm chặt ô, cứ lẳng lặng mà đứng, chẳng nói một lời, chỉ là ánh mắt trông như đang chờ đợi… Trên người y vẫn là một bộ bạch sam có chút gì đó mỏng manh, thế nhưng có những đốm bùn loang lổ trên trên vạt áo trắng, giày cũng đã hơi ẩm ướt.

Tư Đồ ngẩn ra nhìn một lúc, sau đó đột nhiên đứng dậy, ra ngoài dịch đình.

Hoàng Bán Tiên thấy nước mưa rơi xuống người hắn, vội vàng bước lên mấy bước, gắng sức giơ tay lên muốn giúp hắn che mưa, nhưng không ngờ được Tư Đồ lại chậm rãi ngồi xổm xuống… Hắn đưa tay bắt lấy vạt áo đã có chút ẩm ướt, vắt vắt, xong buông ra, rũ rũ mấy cái, rồi lại sờ sờ lên lớp vải của ống quần, thấy không ướt, thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên hỏi y– "Có lạnh không?"… Hoàng Bán Tiên giương ô, cúi xuống nhìn động tác của hắn với đôi phần hiếu kỳ, nghe thấy hắn hỏi thế, dường như có hơi sửng sốt, lập tức lắc lắc đầu, mỉm môi cười một cái khe khẽ, nói – "Không lạnh…"

Tư Đồ vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, ngẩng đầu lên ngắm nghía gương mặt cúi xuống của Hoàng Bán Tiên – Gương mặt của tiểu hài tử dường như luôn luôn ngơ ngác, rất ít có biểu lộ gì, không giận, cũng không mừng vui. Nụ cười như thế là lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt y. Tư Đồ cho đến nay đều là từ phía trên người ta mà nhìn xuống, rất hiếm khi ở góc độ này mà nhìn người khác. Hắn không thích cúi đầu, càng không thích phải ngẩng lên nhìn. Hắn hưởng thụ cảm giác ngạo thế thương sinh[1], giẫm đạp tất cả mọi thứ dưới chân mình. Thế nhưng hôm nay, lần đầu tiên Tư Đồ ngước mắt lên nhìn người khác, vậy mà lại không hề cảm thấy không thoải mái. Trái lại, tiểu hài tử kia đứng dưới tán ô xòe ra, miệng mỉm cười nho nhỏ, khiến người ngắm chẳng hiểu vì sao mà thư thái. Bên tai là tiếng mưa rơi, hạt mưa tí tách lên nền đất, trên mái đình, trên lá… những âm thanh ấy vang lên đều khác nhau kỳ diệu, nhất là tiếng mưa rơi trên chiếc ô giấy dầu, êm tai kỳ lạ, bồi hồi…

Tư Đồ vẫn nhất nhất lấy thân thể thay cho trí não mà quyết định – hắn đứng dậy, vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy một bên hông người kia, kéo y đến trước người mình, tựa vào mình cùng đứng một chỗ. Tay theo thắt lưng mà trượt đến phía sau Hoàng Bán Tiên, nhẹ nhàng đặt ở sau lưng, không cho tiểu hài tử thối lui.

Trên mặt Tiểu Hoàng bất ngờ nhuốm lên hai mảnh đỏ ửng, tản ra nhàn nhạt, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào tán ô trên đỉnh đầu, hai tay giơ cao cầm lấy cán ô, muốn đưa sang Tư Đồ, rồi lại muốn che mưa cho cả hai người, thực sự có chút vất vả.

"Cứ giữ như vậy đi." – Tư Đồ rốt cuộc cũng nói một câu.

Hoàng Bán Tiên không hiểu ý hắn cho lắm, nhưng vẫn gật đầu, thế mà không ngờ được cánh tay Tư Đồ trên lưng y xoay qua, ôm nữa người kia, cúi người xuống, tay kia đỡ dưới gối y, không tốn sức gì đã nhấc bổng y lên.

"…!…" – Hoàng Bán Tiên cả kinh, tay chân luống cuống, đỏ mặt nói – "Huynh làm cái gì… Mau buông ta xuống."

"Nhìn ngươi đi như vậy, tới khi xuống được chân núi, đã biến thành tượng đất rồi." – Tư Đồ trêu y, ngước lên nhìn chiếc ô, nói – "Tay để sai rồi, nước mưa bắn vào cổ ta kìa."

Hoàng Bán Tiên vội vã giương ô che cho hắn.

"Vậy ngươi sao? Cứ ngẩng cổ lên như vậy không mệt mỏi a?" – Tư Đồ ngắm nghía Hoàng Bán Tiên cứ cố sức mà nhích ra ngoài tránh né, dùng ánh mắt ra hiệu ở ngực mình một cái – "Dựa vào đây."

Hoàng Bán Tiên lắc đầu, nhìn chăm chăm hắn, có chút đáng thương – "Huynh thả ta xuống… Ta tự đi được."

Tư Đồ có chút xấu xa vươn người qua nói – "Ngươi ngoan ngoãn đi, ta cũng chỉ ôm ngươi xuống núi, dù thế nào trong núi cũng không có ai. Ngươi không nghe lời, ta sẽ ôm ngươi vào thành luôn đấy."

Thấy tiểu hài tử liên tục lắc đầu, Tư Đồ nhìn trước ngực hắn một cái, trừng mắt nhìn y.

Mím môi, Hoàng Bán Tiên đành ngoan ngoãn dựa vào.

Thỏa mãn nhìn Tiểu Hài Tử tựa lên bờ vai mình, Tư Đồ bắt đầu đi xuống chân núi, vừa đi vừa nói – "Để cán ô trên vai ta, như vậy sẽ không mỏi tay."

Hoàng Bán Tiên làm theo, quả nhiên tay không còn mỏi nữa, hơn nữa cũng có thể dễ dàng che khuất được cả hai người.

Cước bộ hạ sơn của Tư Đồ không hề hấp tấp, đi rất trầm ổn, tiểu hài tử trong lòng hắn cơ thể vốn cứng nhắc, rồi cũng từ từ khôi phục lại như trước.

"Mọt Sách, ngươi thích màu gì?" Tư Đồ mở miệng hỏi.

Có chút sửng sốt khi Tư Đồ lại hỏi một câu như vậy, Hoàng Bán Tiên suy nghĩ một chút, nói – "Màu trắng, màu lam… màu đen."

"Hử? Ngươi cũng thích màu đen?" – Tư Đồ có chút không ngờ – "Vì sao?"

Hoàng Bán Tiên nhìn tấm áo choàng đen tuyền Tư Đồ Mặc trên người mà thản nhiên nói – "Màu trắng và màu đen, sạch sẽ như nhau."

"Màu trắng là mây trời cùng hoa tuyết, lam sắc là màu nước, ừ phải, rất sạch sẽ… Màu đen sao sạch sẽ?"

"Sạch mà, là màu sắc của đêm tối."

"Vậy ghét nhất màu gì?"

"Màu đỏ."

"Đỏ à? Vậy sau này ngươi thành thân thì làm sao?"

Hoàng Bán Tiên nở nụ cười – "Lúc thành thân thì không tính vậy được."

"Ta cũng thích màu đen." – Tư Đồ nói.

"Cũng là vì giống bầu trời đêm?" – Hoàng Bán Tiên đưa tay lên vuốt những sợi tóc của Tư Đồ bị gió tốc lên vén ra sau tai.

"Không phải… Vì giang hồ cũng chỉ có hai màu đen trắng."

"Vậy huynh cũng thích màu trắng sao?"

"Không thích, ta ghét nhất là màu trắng."

"Vì sao?"

"…" – Trầm mặc một hồi, Tư Đồ nhẹ nhàng nói – "Vì màu trắng có thể vứt bỏ ngươi, nhưng màu đen thì không, thiên hạ có rất nhiều thứ giữa ban ngày cũng không thể sống an bình, duy có trong đêm tối mới tự do tự tại."

Hoàng Bán Tiên cái hiểu cái không mà gật đầu.

"Cho nên, y phục lần này…" – Tư Đồ xoay mặt nhìn y – "Ngươi mặc màu trắng thật sự dễ nhìn, có điều ta không thích, nên thôi không mua, mua màu khác được không?"

“Ưm ~~” Hoàng Bán Tiên dựa trên vai hắn, gật đầu thuận theo.

—

Chú thích:

[1] Ngạo thế thương sinh: Cao ngạo thế gian.

14. Chương 7: Cuồng Dại Ban Sơ, Chút Lạnh Tinh Khôi - Sơ Cuồng Thanh Hàn

Tư Đồ oai oai phong phong thắng được trận thi văn rồi, mang Hoàng Bán Tiên theo trở về biệt viện của hắn.

Mà nói thật, ai có óc đều biết nghĩ, lần này tỷ thí chiêu thân, Tư Đồ cầm như đã thắng chắc, vì nếu luận về võ công, đừng nói là tám kẻ còn lại, mà dù có là toàn bộ Trung Nguyên võ lâm đi nữa, đã có ai là đối thủ của Tư Đồ.

Vì vậy, lần này phần thắng của Tư Đồ nếu không phải là ăn chắc, thì cũng là hết tám chín phần mười.

Kim Hạc Minh tuyên bố trận thi võ là vào hai ngày sau, cũng là tại đỉnh núi trong Hạc Minh Sơn Trang. Trong hai ngày đó, mọi người trừ việc có thể tùy ý du ngoạn Hạc Minh Sơn Trang ra, thì còn có thể thỏa thích dạo quanh huyện thành Đại Ấp, phí tổn chi xài đều do Hạc Minh Sơn Trang xuất tiền.

Tên Mộc Lang nghiện hái thuốc đề nghị đi du ngoạn Hạc Minh Sơn, gã Tư Đồ tương đối thế tục hơn lại kiến nghị đi thị trấn ăn uống dạo chơi, Tương Thanh thức thời bảo chỗ nào cũng được. Vì thế, Tư Đồ bèn xoay sang Hoàng Bán Tiên, để y quyết định.

Tiểu Hoàng hết nhìn Tư Đồ lại nhìn qua Mộc Lăng, lí nhí nói - “Ta…ta có thể ở nhà đọc sách không?”

Tư Đồ trừng mắt với y - “Ngươi nói gì?!”

Hoàng Bán Tiên thầm nhủ vậy các người quyết định đi không được sao, cớ gì còn nhất quyết phải kéo ta theo

Y bất đắc dĩ phải giận mà không dám nói gì, suy nghĩ một lúc, rồi đi đến bên người Mộc Lăng, nhẹ giọng bảo - “Thôi thì… lên núi đi.”

“Cái gì!” - Tư Đồ sa sầm mặt mày nhìn chằm chằm Hoàng Bán Tiên - “Nhà ngươi lặp lại lần nữa xem…”

Tương Thanh nhìn thấy không đồng tình, lắc đầu bảo - “Nếu không thì lên núi trước rồi vào thành đi, một ngày là kịp rồi.”

Hoàng Bán Tiên vội vã gật đầu, thầm nhủ hay nhất là ngày mai có mưa to đi, như vậy chẳng cần phải đi chỗ nào hết.

Sáng sớm hôm sau.

Tư Đồ nhìn cơn mưa to chừng như sẽ liên miên không dứt cùng những tảng đá và mặt đất ướt sũng trong sân, quay lại hỏi Hoàng Bán Tiên đang dựa vào cửa sổ mà đọc sách -“Có phải ngươi khiến trời mưa hay không?”

Hoàng Bán Tiên có hơi dở khóc dở cười - “Sao mà được…Mưa có rơi là nghe theo trời thôi, có quan hệ gì với ta đâu.”

“Chứ ngươi không phải bán tiên sao?” - Tư Đồ đi qua kéo kéo một nắm tóc của y, kéo qua kéo lại không mạnh cũng không nhẹ - “Có thể phá được thiên kiếp, xuyên thủng thiên cơ…”

“Không thể nào…” - Hoàng Bán Tiên đưa tay ra kéo tóc mình lại, đầu ngón tay khẽ chạm vào lòng bàn tay Tư Đồ, lập tức rụt về.

Tư Đồ bèn tóm ngay lấy tay tiểu hài tử, lạnh quá.

“Sao tay lạnh như thế này?” - Không nghĩ ngợi gì, hắn kéo tay y một cái ủ luôn - “Ngươi lạnh à?”

Lắc lắc đầu, Hoàng Bán Tiên muốn rút tay về, nhưng rút thế nào cũng không xong. Tay Tư Đồ rất lớn, hầu như ôm được nguyên cả bàn tay y vào lòng bàn tay hắn.

Tư Đồ vốn chỉ muốn sờ sờ một chút hơi ấm của tay y, nhưng dần dần bị bàn tay ấy thu hút.

Tay tiểu hài tử rất nhỏ, rất gầy… năm ngón tay thon thon mảnh mảnh, ngón cái đại khái chỉ to hơn ngón út của hắn chút xíu, tay lại trắng trẻo, móng tay là sắc hồng nhạt, được cắt tỉa rất gọn gàng. Tư Đồ dùng sức trên tay nhiều hơn để nhéo nhéo - dù sao cũng là tay văn nhân ha, mềm mềm mại mại …. Cứ bảo là người nào tay vừa ốm vừa trắng tức sẽ bạc phúc, nhưng mà người có tay mềm mại thế này sẽ có người yêu thương - Tiểu hài tử này hẳn là nửa sau rồi.

Hoàng Bán Tiên thấy Tư Đồ nhìn chằm chằm vào bàn tay mình, xem hoài không để yên, cứ xoa xoa rồi nắn nắn, như là chơi rất vui, bèn đỏ mặt cố sức rút tay về, giấu tịt vào trong tay áo, cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách, nào ngờ đâu Tư Đồ bất ngờ vươn tay ra, bấm vào trên mặt y một cái.

“Nha ~~” - Giật người một cái, lùi về một chút, Hoàng Bán Tiên bụm mặt ngước lên nhìn Tư Đồ.

“Trên mặt cũng lạnh nữa này.” - Tư Đồ không thèm để ý chuyện này, đưa tay véo áo Hoàng Bán Tiên - “Rốt cuộc là nhà ngươi mặc nhiều hay ít…”

“Ta… ta không lạnh.” - Hoàng Bán Tiên khẩn trương đưa tay bảo vệ cổ áo y phục, nhưng Tư Đồ vẫn cứ túm túm vạt áo y, rồi sờ sờ tay áo, rồi bảo - “Hình như là mỏng nha.”

Vừa nói, vừa giơ tay lên nắn nắn vai tiểu hài tử - “Sao lại gầy quá vậy? Toàn thấy xương không.”

Hoàng Bán Tiên bị hắn khiến ặt đỏ đến tận mang tai, vừa khó chịu vừa sợ hãi, đành phải mím môi lùi về phía sau.

Tư Đồ nháo đủ rồi, cười cười nói - “Vào thành thôi, mua cho ngươi thêm hai bộ y phục.”

“Không cần.” - Hoàng Bán Tiên hốt hoảng xua tay - “Không cần mà…”

“Không cần cái gì?!” - Tư Đồ trừng mắt lên, kéo tay y một cái, cướp luôn sách vứt lên bàn - “Không nói nhảm nữa, đi.”

Tư Đồ kéo một tay Hoàng Bán Tiên, thuận thế lấy một chiếc ô giấy dầu, rồi cùng y ra khỏi cửa.

“Bang chủ?” - Tương Thanh đuổi theo muốn đi cùng, nhưng bị Tư Đồ khoát khoát tay cản lại - “Ta đi mua cho y hai bộ y phục rồi trở về, không cần đi theo.”

“Lấy … lấy thêm một cái ô nữa đi…” - Hoàng Bán Tiên giãy dụa muốn đi lấy thêm một chiếc ô nữa.

“Ô cái gì mà ô? Ngươi cầm chắc được à? Không khéo bị gió thổi bay mất bây giờ.” - Tư Đồ kéo tay Hoàng Bán Tiên dắt ra trước mình, quàng tay qua vai y, một tay xòe ô ra, kéo y đi vào giữa cơn mưa.

Mưa rốt cuộc vẫn rơi rất to, nước mưa va vào tán ô, hắt lên những âm thanh lách tách, vang lên chẳng thứ tự nào, rồi lại dường như có một giai điệu nào đó.

Tư Đồ sải chân rất dài, tốc độ đi cũng nhanh. Hoàng Bán Tiên đi chậm hơn, bị hắn tóm ra phía trước, những bước chân rất hỗn loạn, bùn hắt lên vấy vào vạt áo của y phục, trên đôi hài cũng lấm tấm những vết bùn con.

Tư Đồ cúi xuống, chỉ thấy tiểu hài tử đang cố gắng bước về phía trước, dè dè dặt dặt nhìn trước mặt, ráng hết sức cho bùn không dính vào giày. Lúc phía trước mặt có một vũng bùn, y còn theo bản năng mà kéo kéo Tư Đồ một cái, ý dường như nói rằng muốn đi đường vòng, thế nhưng Tư Đồ vẫn cứ một bước mà sải chân vượt qua.

Rồi dần dà, Tư Đồ cũng thả chậm cước bộ, hai người đi một hồi, đến được trước một dịch đình ở lưng chừng ngọn núi.

Tư Đồ nhìn Hoàng Bán Tiên đang thở hổn hển một cái, đột ngột thản nhiên bảo - “Nghỉ ngơi một chút đi.” - Dứt lời, hắn giao ô lại cho tiểu hài tử, một mình đi vào trong dịch đình.

Tiểu Hoàng có chút không hiểu vì sao tâm tình của hắn lại đột nhiên dễ chịu như vậy, y đứng hoài ở ngoài dịch đình mà không vào.

Tư Đồ vào trong đình, tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, đang muốn trách mắng tiểu hài tử mấy câu để y có thể vào trong này ngồi xuống, nhưng ngẩng lên nhìn chỉ thấy Hoàng Bán Tiên cứ mãi cầm ô đứng giữa cơn mưa mà nhìn hắn. Chuỗi mưa như buông rèm, giọt mưa chen vào nhau chấp chới rơi xuống, tiểu hài tử đứng giữa mưa, hai tay nắm chặt ô, cứ lẳng lặng mà đứng, chẳng nói một lời, chỉ là ánh mắt trông như đang chờ đợi… Trên người y vẫn là một bộ bạch sam có chút gì đó mỏng manh, thế nhưng có những đốm bùn loang lổ trên trên vạt áo trắng, giày cũng đã hơi ẩm ướt.

Tư Đồ ngẩn ra nhìn một lúc, sau đó đột nhiên đứng dậy, ra ngoài dịch đình.

Hoàng Bán Tiên thấy nước mưa rơi xuống người hắn, vội vàng bước lên mấy bước, gắng sức giơ tay lên muốn giúp hắn che mưa, nhưng không ngờ được Tư Đồ lại chậm rãi ngồi xổm xuống… Hắn đưa tay bắt lấy vạt áo đã có chút ẩm ướt, vắt vắt, xong buông ra, rũ rũ mấy cái, rồi lại sờ sờ lên lớp vải của ống quần, thấy không ướt, thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên hỏi y- “Có lạnh không?”… Hoàng Bán Tiên giương ô, cúi xuống nhìn động tác của hắn với đôi phần hiếu kỳ, nghe thấy hắn hỏi thế, dường như có hơi sửng sốt, lập tức lắc lắc đầu, mỉm môi cười một cái khe khẽ, nói - “Không lạnh…”

Tư Đồ vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, ngẩng đầu lên ngắm nghía gương mặt cúi xuống của Hoàng Bán Tiên - Gương mặt của tiểu hài tử dường như luôn luôn ngơ ngác, rất ít có biểu lộ gì, không giận, cũng không mừng vui. Nụ cười như thế là lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt y. Tư Đồ cho đến nay đều là từ phía trên người ta mà nhìn xuống, rất hiếm khi ở góc độ này mà nhìn người khác. Hắn không thích cúi đầu, càng không thích phải ngẩng lên nhìn. Hắn hưởng thụ cảm giác ngạo thế thương sinh[1], giẫm đạp tất cả mọi thứ dưới chân mình. Thế nhưng hôm nay, lần đầu tiên Tư Đồ ngước mắt lên nhìn người khác, vậy mà lại không hề cảm thấy không thoải mái. Trái lại, tiểu hài tử kia đứng dưới tán ô xòe ra, miệng mỉm cười nho nhỏ, khiến người ngắm chẳng hiểu vì sao mà thư thái. Bên tai là tiếng mưa rơi, hạt mưa tí tách lên nền đất, trên mái đình, trên lá… những âm thanh ấy vang lên đều khác nhau kỳ diệu, nhất là tiếng mưa rơi trên chiếc ô giấy dầu, êm tai kỳ lạ, bồi hồi…

Tư Đồ vẫn nhất nhất lấy thân thể thay cho trí não mà quyết định - hắn đứng dậy, vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy một bên hông người kia, kéo y đến trước người mình, tựa vào mình cùng đứng một chỗ. Tay theo thắt lưng mà trượt đến phía sau Hoàng Bán Tiên, nhẹ nhàng đặt ở sau lưng, không cho tiểu hài tử thối lui.

Trên mặt Tiểu Hoàng bất ngờ nhuốm lên hai mảnh đỏ ửng, tản ra nhàn nhạt, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào tán ô trên đỉnh đầu, hai tay giơ cao cầm lấy cán ô, muốn đưa sang Tư Đồ, rồi lại muốn che mưa cho cả hai người, thực sự có chút vất vả.

“Cứ giữ như vậy đi.” - Tư Đồ rốt cuộc cũng nói một câu.

Hoàng Bán Tiên không hiểu ý hắn cho lắm, nhưng vẫn gật đầu, thế mà không ngờ được cánh tay Tư Đồ trên lưng y xoay qua, ôm nữa người kia, cúi người xuống, tay kia đỡ dưới gối y, không tốn sức gì đã nhấc bổng y lên.

“…!…” - Hoàng Bán Tiên cả kinh, tay chân luống cuống, đỏ mặt nói - “Huynh làm cái gì… Mau buông ta xuống.”

“Nhìn ngươi đi như vậy, tới khi xuống được chân núi, đã biến thành tượng đất rồi.” - Tư Đồ trêu y, ngước lên nhìn chiếc ô, nói - “Tay để sai rồi, nước mưa bắn vào cổ ta kìa.”

Hoàng Bán Tiên vội vã giương ô che cho hắn.

“Vậy ngươi sao? Cứ ngẩng cổ lên như vậy không mệt mỏi a?” - Tư Đồ ngắm nghía Hoàng Bán Tiên cứ cố sức mà nhích ra ngoài tránh né, dùng ánh mắt ra hiệu ở ngực mình một cái - “Dựa vào đây.”

Hoàng Bán Tiên lắc đầu, nhìn chăm chăm hắn, có chút đáng thương - “Huynh thả ta xuống… Ta tự đi được.”

Tư Đồ có chút xấu xa vươn người qua nói - ”Ngươi ngoan ngoãn đi, ta cũng chỉ ôm ngươi xuống núi, dù thế nào trong núi cũng không có ai. Ngươi không nghe lời, ta sẽ ôm ngươi vào

thành luôn đấy.”

Thấy tiểu hài tử liên tục lắc đầu, Tư Đồ nhìn trước ngực hắn một cái, trừng mắt nhìn y.

Mím môi, Hoàng Bán Tiên đành ngoan ngoãn dựa vào.

Thỏa mãn nhìn Tiểu Hài Tử tựa lên bờ vai mình, Tư Đồ bắt đầu đi xuống chân núi, vừa đi vừa nói - "Để cán ô trên vai ta, như vậy sẽ không mỏi tay."

Hoàng Bán Tiên làm theo, quả nhiên tay không còn mỏi nữa, hơn nữa cũng có thể dễ dàng che khuất được cả hai người.

Cước bộ hạ sơn của Tư Đồ không hề hấp tấp, đi rất trầm ổn, tiểu hài tử trong lòng hắn cơ thể vốn cứng nhắc, rồi cũng từ từ khôi phục lại như trước.

"Mọt Sách, ngươi thích màu gì?" Tư Đồ mở miệng hỏi.

Có chút sửng sốt khi Tư Đồ lại hỏi một câu như vậy, Hoàng Bán Tiên suy nghĩ một chút, nói - "Màu trắng, màu lam… màu đen."

"Hử? Ngươi cũng thích màu đen?" - Tư Đồ có chút không ngờ - "Vì sao?"

Hoàng Bán Tiên nhìn tấm áo choàng đen tuyền Tư Đồ Mặc trên người mà thản nhiên nói - "Màu trắng và màu đen, sạch sẽ như nhau."

"Màu trắng là mây trời cùng hoa tuyết, lam sắc là màu nước, ừ phải, rất sạch sẽ… Màu đen sao sạch sẽ?"

"Sạch mà, là màu sắc của đêm tối."

"Vậy ghét nhất màu gì?"

"Màu đỏ."

"Đỏ à? Vậy sau này ngươi thành thân thì làm sao?"

Hoàng Bán Tiên nở nụ cười - "Lúc thành thân thì không tính vậy được."

"Ta cũng thích màu đen." - Tư Đồ nói.

"Cũng là vì giống bầu trời đêm?" - Hoàng Bán Tiên đưa tay lên vuốt những sợi tóc của Tư Đồ bị gió tốc lên vén ra sau tai.

"Không phải… Vì giang hồ cũng chỉ có hai màu đen trắng."

"Vậy huynh cũng thích màu trắng sao?"

"Không thích, ta ghét nhất là màu trắng."

"Vì sao?"

"…" - Trầm mặc một hồi, Tư Đồ nhẹ nhàng nói - "Vì màu trắng có thể vứt bỏ ngươi, nhưng màu đen thì không, thiên hạ có rất nhiều thứ giữa ban ngày cũng không thể sống an bình, duy có trong đêm tối mới tự do tự tại."

Hoàng Bán Tiên cái hiểu cái không mà gật đầu.

"Cho nên, y phục lần này…" - Tư Đồ xoay mặt nhìn y - "Ngươi mặc màu trắng thật sự dễ nhìn, có điều ta không thích, nên thôi không mua, mua màu khác được không?"

"Ưm ~~" Hoàng Bán Tiên dựa trên vai hắn, gật đầu thuận theo.

-

Chú thích:

[1] Ngạo thế thương sinh: Cao ngạo thế gian.

15. Chương 8

Chương 8 | Nguồn khơi mà người không hay

– Lưu thủy bất giác –

Với cước trình của Tư Đồ, nếu muốn hạ sơn vốn chỉ cần thời gian nửa nén nhang, vậy mà một đoạn sơn đạo ngắn ngủi kia, hắn đi đủ nửa canh giờ.

Cảm giác khi ấy thật lạ lùng, mưa lớn đến kì dị, Tư Đồ không nhớ được trước đây đã từng gặp một cơn mưa lớn hơn thế này chưa. Phóng mắt nhìn lại, ở phía trên sơn đạo thật lặng yên, thế giới bên ngoài tán ô giấy dầu dường như đều bị bủa vây bởi cơn mưa tầm tã, tất cả bên tai đều là tiếng mưa rơi rào rạt.

Thế rồi gió núi vốn dĩ ào ã xua những hạt mưa bay tứ tán xung quanh không biết từ lúc nào đã ngừng lại, mưa cứ thế mà rơi xuống theo chiều thẳng đứng, dưới một tán ô giấy dầu nhỏ nhỏ, không gian được che phủ có chút gì ấm áp… Thực ra trong tán hay ngoài tán thì nhiệt độ đều như nhau, chỉ là giữa biển mưa mênh mông này, chỉ có hai người trú mưa cùng một chỗ, thế là tưởng như thế gian chỉ còn lại có nhau.

Tư Đồ nghĩ tiểu hài tử trong lòng ngoan ngoãn đến lạ thường, vừa vặn ngay khi có nụ cười an hòa ấy, một lớp xa cách mơ hồ giữa hai người không biết từ bao giờ đã tan biến. Hoàng Bán Tiên dựa đầu trên vai Tư Đồ, nghe ngóng tiếng mưa rơi bên ngoài, nghĩ có một dòng cảm tình ấm áp nhẹ nhàng chầm chậm chảy xuôi trong lòng. Y không dám ngước lên, chỉ là ngây ngẩn nhìn chăm chăm vào đầu gối mình, nơi khóe mắt có thể thấy được chiếc cằm cùng cái miệng đang hơi nhếch lên của Tư Đồ. Miệng Tư Đồ không hề nhỏ, nhưng môi cũng rất mỏng, bình thường đều là mím chặt lại, khóe miệng không cong lên cũng không hạ xuống, vì vậy luôn luôn không thể nhìn ra được sắc mặt của hắn. Lúc cười cũng chỉ là nhếch lên một bên, nhìn có vẻ hơi độc ác, nếu mở miệng ra nói, thông thường đều là vừa cay độc vừa xấu xa.

Đi hoài đi hoài, rồi Tư Đồ đột nhiên dừng lại.

Có chút khó hiểu giương mắt lên nhìn hắn, Hoàng Bán Tiên chú ý thấy hai mắt Tư Đồ yên lặng phóng tầm mắt về phía trước, dường như thực sự đang nhìn bao quát về phía bên dưới… Có đôi phần hiếu kỳ, theo tầm mắt của hắn mà quay đầu nhìn, y thấy bọn họ lúc này đang dừng ở một đoạn dốc quanh co khúc khuỷu, bốn bề không cây cối không núi đá che chắn, tầm nhìn vô cùng thoáng đãng, trông xuống chân núi, là toàn cảnh của huyện thành Đại Ấp.

Trong thoáng chốc Hoàng Bán Tiên hiểu rõ sự kinh diễm trong mắt Tư Đồ là từ đâu mà đến – Thành trấn được cơn mưa to gội rửa, giữa những dãy nhà phố màu xám mông lung, dường như có một tầng sa[1] mỏng tang bao phủ — Những chóp mái lưu ly ánh sắc rõ ràng, ngói đen tường trắng, gạch đỏ đá xanh, đều bị khuất trong một màu nhờ xám, không còn thấy rõ được màu sắc, dường như nước mưa đã rửa sạch đi tất cả… Ngước nhìn lên lần nữa, Hoàng Bán Tiên thấy được kinh diễm trong mắt Tư Đồ đã đổi thành thống khoái, khóe miệng cũng không tự giác mà nhếch lên. Y bị lây nhiễm, cũng bất giác thả lỏng mặt mày, nở một nụ cười.

Nhìn một lúc lâu, Tư Đồ đột nhiên bật cười thành tiếng, mở miệng nói – "Mọt Sách, lão thiên gia kỳ thực rất thú vị."

Chừng như cũng không trong mong gì tiểu hài tử trong lòng trả lời hắn, Tư Đồ tựa như lẩm bẩm độc thoại tiếp tục nói – "Bất luận là mặt trời mọc hay lặn, ánh sáng chiếu lên mỗi người đều có màu sắc giống nhau… Trời có mưa rơi hay đổ tuyết đều như vậy, chỗ giống nhau duy nhất của một tên khất cái cùng một gã hoàng đế, chính là đều được phụ mẫu sinh ra giữa trời đất này."

Hoàng Bán Tiên có chút ngạc nhiên, Tư Đồ vậy mà cũng nói được những lời như vậy. Nhưng hắn ta vừa cảm khái xong, liền quay người bước đi, nhẹ nhàng khéo léo đi về phía chân núi, để cảnh tượng đẹp đẽ của cơn mưa xa xa lại phía sau, không có một chút lưu luyến.

Hạc Minh Sơn trang ở ngay trong thành trấn huyện Đại Ấp, cho nên khi tới được chân núi, đã có thể thấy được nhà cửa thưa thớt cùng người qua lại trên đường. Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ rất nhiều lần, nhưng hắn hình như cũng không có ý muốn thả y xuống đất…

Giờ đây cơn mưa cũng dần dần nhỏ lại, mắt trông thấy người đi đường càng lúc càng đông, còn có không ít ánh mắt hiếu kỳ ném tới, Hoàng Bán Tiên bắt đầu không được tự nhiên, có hơi giãy dụa.

Tư Đồ dường như muốn trêu chọc y, ngược lại cứ ôm y thêm chặt.

…Mắt thấy tiểu hài tử mặt đỏ sắp sửa còn hơn trái táo, đầu cũng cúi thấp đến không còn thấp hơn được nữa, Tư Đồ mới đứng lại, cúi đầu hỏi – "Còn không muốn xuống hử?"

Tiểu Hoàng mở to hai mắt nhìn hắn, còn chưa mở miệng ra, đã nghe Tư Đồ nói tiếp – "Ôm chặt như vậy, cái cổ ta mỏi nhừ rồi."

"Là… huynh muốn ôm…" – Hoàng Bán Tiên thầm nói, gã này không nói lý lẽ mà, cứ như chính hắn không muốn y ôm ấy.

"Ta nói muốn ôm ngươi liền cho ôm a?" – Tư Đồ cười xấu xa nói – "Ta đây muốn hôn vậy ngươi có để cho hôn không?"

…Hoàng Bán Tiên không nói gì, Tư Đồ vừa lòng hả dạ nhìn dáng vẻ sửng sốt của tiểu hài tử, nhẹ nhàng buông y xuống một chỗ đất đã khô đi một chút, nhận lấy chiếc ô trên tay y, nắm tay tiểu hài tử cùng nhau đi về phía phố chợ.

Tuy rằng thời tiết không tốt, nhưng chợ vẫn có không ít người. Tư Đồ kéo Hoàng Bán Tiên dạo đông dạo tây, muốn ngắm nghía tìm kiếm một chỗ nào đó giống như một hiệu may y phục, chỉ là huyện Đại Ấp này tuy trù phú, nhưng đầy đường cũng chỉ có tửu lâu hiệu cầm đồ, đổ phường diêu quán[2]…

"Hà…" – Tư Đồ vừa dạo vừa cười nhạt, "Chỗ này được nhỉ, đủ thế tục."

Hoàng Bán Tiên cảm thấy nơi này quá kém cỏi, ngay cả một hiệu sách hay hiệu tranh cũng không có.

Cuối cùng, Tư Đồ kéo một người qua đường lại hỏi – "Nơi này có hiệu may hay không?"

Người qua đường quan sát Tư Đồ từ trên xuống dưới, thấy tướng mạo hắn có chút hung ác, toàn thân hắc y rất quí giá, vội vã nói – "Đi thẳng phía trước, có một nhà Nguyệt Thị Y Hành, là hiệu may lớn nhất Thục Trung, có thể mua được y phục nay sẵn cũng có thể đặt làm theo yêu cầu, vừa tốt vừa quý."

Tư Đồ thỏa mãn gật đầu, nắm tay Hoàng Bán Tiên kéo đi về phía trước.

Lúc đi qua mấy diêu quán, không hề thiếu có nữ tử bắt chuyện. Hoàng Bán Tiên vẫn cho rằng Tư Đồ là một gã ham thích mỹ sắc, nhưng vì sao hắn ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn.

Đang lúc buồn bực, Tư Đồ hình như nhìn thấu được tâm tư của y, cười trêu nói – "Sao hả? Muốn vào trong?"

Tiểu hài tử sợ đến mặt mày trắng bệt, lắc đầu nguầy nguậy.

"Ha ha

" – Tư Đồ nhìn y nghe tới nữ nhân cứ hệt như là thấy mãnh thú hay hồng thủy, đặc biệt cao hứng, liếc mắt nhìn một lượt lâu xá chung quanh, cười lạnh nói – "Tư Đồ ta từ trước đến nay luôn chọn thứ tốt nhất…" – Nói xong, cúi đầu kề vào bên tai tiểu hài tử mà bảo – "Đám cô nương kia so với ngươi đều không đẹp bằng, nhìn các nàng còn không bằng nhìn ngươi."

Hoàng Bán Tiên biết Tư Đồ là cố tình nói để chọc ghẹo mình, nhưng mặt vẫn là rất hăng hái mà đỏ lựng lên, nhỏ giọng lí nhí – "Nam nhân với nữ nhân, làm sao mà so sánh cho được?"

"Chậc chậc ~~" – Tư Dồ giơ một ngón tay lên lắc lắc – "Mọt Sách như ngươi vẫn là đọc ít sách một chút đi, cái gì kêu nam nhân nữ nhân không so được? Trên đời này đẹp xấu không phân biệt là nam hay nữ, người cũng tốt, súc sinh cũng được, đẹp chính là đẹp, xấu xí chính là xấu xí, không phải có người khác nói thì không đẹp rồi sẽ thành đẹp, cũng không phải nữ nhân so với nam nhân nhất định sẽ đẹp hơn."

"…" – Hoàng Bán Tiên tự nhủ — Tên Tư Đồ này thật sự là ngụy biện đầy mình.

"Hơn nữa, những chuyện nữ nhân có thể làm được, trừ việc sinh con ra thì, nam nhân đều có thể làm." – Tư Đồ dùng một loại ngữ âm đầy tràn thâm ý nói sát bên tai Hoàng Bán Tiên – "Nhà ngươi đọc nhiều sách như vậy còn chưa thấy qua hay sao?"

Hoàng Bán Tiên mở to hai mắt khó hiểu ngước lên nhìn Tư Đồ, thấy cái gì cơ? Có liên quan gì đến sách sao?

Tư Đồ nhìn vẻ mặt của y nghi hoặc ngây ngô đến cực kỳ khả ái, suy nghĩ một chút, đoạn nói – "Có một loại sách ngươi nhất định chưa đọc qua rồi."

"Sách gì?" – Tiểu Hoàng lập tức phấn chấn, sách cho đến nay y chưa từng đọc qua sao? Kinh, Sử, Tử, Tập, chỉ cần là sách thì y đều đọc qua cả rồi, còn có gì mà chưa đọc nữa?

Tư Đồ nhìn quanh bốn phía một vòng, móc một nén bạc ra nhìn về phía một gã trông như người gác cửa đứng nơi cửa trước một diêu quán cách đó không xa mà vẫy vẫy tay.

Kẻ kia thấy ngân lượng liền mừng rỡ chạy tới, cười cầu tài hỏi – "Đại gia có gì phân phó?"

Tư Đồ nhìn gã thì thầm mấy câu, con ngươi gã ta đảo quanh, xong cười ha hả nói – "Không thành vấn đề, không thành vấn đề…"

Sau đó, gã chạy vào trong một kỹ viện cách đó không xa, rất nhanh liền cầm một quyển sách chạy về, đưa sách cho Tư Đồ xong, nhận lấy ngân lượng cười ha hả mà đi.

Tư Đồ cũng không đọc sách ngay, mà cứ cầm ở trong tay, kéo Hoàng Bán Tiên tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng, mắt Tiểu Hoàng vẫn len lén liếc nhìn quyển sách trong tay Tư Đồ, này đại loại có lẽ là một tập họa sách đồ phổ chi đó… Hình dạng rất đẹp đẽ, không biết bên trong là cái gì, nghĩ đến đây chính là loại sách mà mình đến bây giờ còn chưa đọc qua, lòng y ngứa ngáy khó nhịn, sau cùng, không nhịn được nữa, nhỏ giọng hỏi – "Cái kia… là cái gì?"

Tư Đồ cúi xuống nhìn y, nhướn mày lên hỏi – "Đang nói với ta hử?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Ta không có tên à?" – Tư Đồ tiếp tục trêu y – "Phải ha, hình như chưa từng nghe nhà ngươi gọi tên của ta."

Tiểu Hoàng sửng sốt, thấp giọng nói – "Huynh cũng có kêu tên ta đâu… đều kêu Mọt Sách."

"A nha ~~" – Tư Đồ trừng mắt nhìn y "Còn ôm hận hửm, tiểu quỉ, Mọt Sách rất dễ nghe, không thì gọi Tiểu Hoàng đi, Hoàng Hoàng… nghe như gọi cún con ha."

Hoàng Bán Tiên rất không thích, Tư Đồ nói đụng chạm đến nỗi đau của y rồi, vì sao cha lại đặt cho y một cái tên như vậy nhỉ.

"Bằng không gọi Bán Tiên đi, nghe như đang kêu bọn giang hồ lừa đảo…" – Tư Đồ vẫn tiếp tục cân nhắc cái tên của Hoàng Bán Tiên, cuối cùng nghiêng người qua nhẹ giọng bảo – "Nếu không thì gọi Tiên Tiên ~~ Tiểu Tiên Tiên."

Hoàng Bán Tiên trắng bệt mặt mũi, rốt cuộc nói – "Thôi cứ gọi Mọt Sách đi…"

"Ha ha ~" – Tư Đồ vui vẻ, sau đó đưa tay cầm sách ra vẫy qua vẫy lại trước mặt y, hỏi – "Có muốn đọc thử hay không?"

Tiểu Hoàng nghiêm túc gật đầu.

"Vậy gọi Tư Đồ nghe một cái xem nào." – Đem sách thu trở lại, Tư Đồ hạ thêm một chiêu mạnh hơn – "Đảm bảo là hàng tốt cả đời ngươi chưa từng thấy qua."

Đôi mắt Hoàng Bán Tiên chớp chớp, ngoan ngoãn mở miệng gọi một tiếng – "…Tư Đồ."

Nghe giọng tiểu hài tử trong veo nhẹ nhàng gọi một tiếng, Tư Đồ cảm thấy sảng khoái toàn thân, ngay cả đầu cũng nóng lên bừng bừng, kéo Tiểu hài tử vào trong một con hẻm nhỏ, cố tình dùng cơ thể chặn y lại, đem sách đưa cho y.

Hoàng Bán Tiên cầm lấy sách, lộ rõ vẻ vui mừng, vội vã cúi đầu xem — Ngoài bìa sách một chữ cũng chẳng có, tiểu hài tử có chút nghi ngờ, sách này vì sao không có tên? Chẳng lẽ chính là Vô Tự Thiên Thư trong truyền thuyết?

Mở trang sách ra, chỉ thấy bên trong xác thực là không chữ, nhưng lại có tranh họa… Nét vẽ tinh xảo, màu sắc cũng rất rực rỡ, có điều, trong tranh chính là hai người đang ôm dính lấy nhau…

Thoạt tiên Tiểu Hoàng còn chưa hiểu, chỉ thấy hai người đang ôm nhau kia toàn là nam nhân, quần áo tuột đi hết nửa, trên gương mặt xuân sắc như thủy triều… Là đang làm việc "kia".

Tiểu hài tử đối với chuyện này là tỉnh tỉnh mê mê, có điều, chưa từng thấy nhưng cũng từng nghe qua, đại khái cũng hiểu đây là chuyện tư mật trong chốn màn che. Nhưng mà, không phải đều là nam nhân cùng nữ nhân sao, thế nào lại có nam nhân cùng nam nhân?

Tư Đồ thấy tiểu hài tử vừa mới lật qua được mấy trang, mặt đã đỏ đến tận mang tai, xấu hổ đến chết ngất đi thôi, không khỏi càng thêm tâm tình phấn chấn, nhiệt tình nhích gần qua giải thích – "Đã bảo mà, trừ chuyện sinh hài tử ra, thì chuyện gì nữ nhân làm được, nam nhân cũng có thể làm."

Hoàng Bán Tiên hồng lựng hết cả mặt mày, ném sách lại cho Tư Đồ một cái, xoay người dợm đi, Tư Đồ nghiêng người qua chặn đường y – "Chạy cái gì mà chạy? Không phải ngươi muốn xem à?"

"Ai… ai muốn xem!" – Tiểu hài tử có chút tức giận, vốn dĩ lòng y rất mong chờ, không nghĩ tới được cư nhiên là một thứ như vậy, còn khờ khạo gọi hắn một tiếng…

"Có cái gì không xem được hửm?" – Tư Đồ nhướn tay, lấy tay chống lên tường chặn đường đi của Hoàng Bán Tiên – "Đây là thiên tính của thiên địa vạn vật, ngươi đọc sách nhiều như vậy, không biết rằng làm người thì nên hành sự theo bản năng hay sao?"

Tiểu hài tử bị hắn bức đến chân tường, cãi lại – "Đây là chuyện tư mật, không nên nói giữa thanh thiên bạch nhật."

"Ha…" – Tư Đồ càng nghĩ càng buồn cười, nắm lấy cằm y bắt ngước lên, trầm giọng hỏi – "Ý của nhà ngươi, là nếu không phải giữa thanh thiên bạch nhật thì có thể thoải mái nói đúng không?"

Tiểu Hoàng đã hết cách rồi, nghiến răng nói – "Ta còn nhỏ… loại việc này, huynh nói cùng người khác đi."

Tư Đồ sửng sốt, lập tức ôm bụng bắt đầu cười khanh khách, cười đến mức giậm chân giậm cẳng, vừa cười vừa nói – "Mọt Sách nhỏ nhà ngươi, thì ra cũng không đến nỗi quá ngốc."

Hoàng Bán Tiên hiện tại không còn phân biệt được rõ ràng kẻ trước mắt y lúc nào thì nói chuyện đường hoàng, lúc nào thì trêu chọc cợt nhả. Y xoay người ra ngoài. Tư Đồ lại làm thêm một động tác, vươn tay ra, ở sau lưng tiểu hài tử, nhéo một cái.

"Nha ~~" – Hoàng Bán Tiên cả kinh giật thót, quay đầu lại ủy khuất nhìn Tư Đồ, sao hắn lại nhéo y?

Tư Đồ cười bảo – "Không nghĩ toàn thân nhà ngươi toàn xương xóc, nhưng cái mông cũng còn có chút thịt nha."

Hoàng Bán Tiên nghe hắn nói mà chẳng hiểu cái chi hết, lòng thầm nhủ có mông người nào toàn là xương không?!

Tiểu hài tử tỏ vẻ ủy khuất cùng nghi ngờ, Tư Đồ cũng bất ngờ tỉnh táo, hắn vừa làm cái gì vậy, sao có thể như một tên đăng đồ tử trêu ghẹo con gái nhà lành như này… Lắc lắc đầu, kéo tiểu hài tử kế tục đi đến hiệu y phục, chỉ là hai mắt vẫn không khống chế được mà nhìn cái cổ trắng nõn mịn màng của tiểu hài tử, rồi cái eo gầy gầy, rồi cổ tay mảnh mảnh…

Hai người vất vả lắm mới tới được hiệu y phục, Tư Đồ dắt Hoàng Bán Tiên sải bước vào trong.

Thấy người bán hàng[3] ân cần ra tiếp đón, Tư Đồ kéo tiểu hài tử ra trước người, vừa định mở miệng bảo bọn họ mang ra loại y phục dựa theo vóc người này, chợt nghe thấy từ đằng sau có kẻ hơi giật mình thốt lên– "Đây còn không phải Tư Đồ bang chủ sao?"

Hai người lên tiếng đáp lời quay đầu lại, Hoàng Bán Tiên nhích vào gần người Tư Đồ trong vô thức – kẻ đứng bên ngoài hiệu may, mang theo mấy gã tùy tùng, mặt cười đầy vẻ âm mưu, chính thị là Thụy Vương – Viên Cảnh.

—

Chú thích:

[1] Sa: Một loại vải mỏng và trong.

[2] Diêu quán: Kỹ viện, nhà chứa.

[3] Nguyên văn là "hỏa kế" ( ) Tra từ điển thì thấy bảo đây là một từ có thể dùng cho cả người hầu, tiểu nhị, người bán hàng, hoặc nhân viên của một cửa hiệu, nên dùng từ "người bán hàng" cho hợp văn cảnh.

16. Chương 8: Nguồn Khơi Mà Người Không Hay

-Lưu thủy bất giác-

Với cước trình của Tư Đồ, nếu muốn hạ sơn vốn chỉ cần thời gian nửa nén nhang, vậy mà một đoạn sơn đạo ngắn ngủi kia, hắn đi đủ nửa canh giờ.

Cảm giác khi ấy thật lạ lùng, mưa lớn đến kì dị, Tư Đồ không nhớ được trước đây đã từng gặp một cơn mưa lớn hơn thế này chưa. Phóng mắt nhìn lại, ở phía trên sơn đạo thật lặng yên, thế giới bên ngoài tán ô giấy dầu dường như đều bị bủa vây bởi cơn mưa tầm tã, tất cả bên tai đều là tiếng mưa rơi rào rạt.

Thế rồi gió núi vốn dĩ ào ã xua những hạt mưa bay tứ tán xung quanh không biết từ lúc nào đã ngừng lại, mưa cứ thế mà rơi xuống theo chiều thẳng đứng, dưới một tán ô giấy dầu nhỏ nhỏ, không gian được che phủ có chút gì ấm áp…Thực ra trong tán hay ngoài tán thì nhiệt độ đều như nhau, chỉ là giữa biển mưa mênh mông này, chỉ có hai người trú mưa cùng một chỗ, thế là tưởng như thế gian chỉ còn lại có nhau.

Tư Đồ nghĩ tiểu hài tử trong lòng ngoan ngoãn đến lạ thường, vừa vặn ngay khi có nụ cười an hòa ấy, một lớp xa cách mơ hồ giữa hai người không biết từ bao giờ đã tan biến. Hoàng Bán Tiên dựa đầu trên vai Tư Đồ, nghe ngóng tiếng mưa rơi bên ngoài, nghĩ có một dòng cảm tình ấm áp nhẹ nhàng chầm chậm chảy xuôi trong lòng. Y không dám ngước lên, chỉ là ngây ngẩn nhìn chăm chăm vào đầu gối mình, nơi khóe mắt có thể thấy được chiếc cằm cùng cái miệng đang hơi nhếch lên của Tư Đồ. Miệng Tư Đồ không hề nhỏ, nhưng môi cũng rất mỏng, bình thường đều là mím chặt lại, khóe miệng không cong lên cũng không hạ xuống, vì vậy luôn luôn không thể nhìn ra được sắc mặt của hắn. Lúc cười cũng chỉ là nhếch lên một bên, nhìn có vẻ hơi độc ác, nếu mở miệng ra nói, thông thường đều là vừa cay độc vừa xấu xa.

Đi hoài đi hoài, rồi Tư Đồ đột nhiên dừng lại.

Có chút khó hiểu giương mắt lên nhìn hắn, Hoàng Bán Tiên chú ý thấy hai mắt Tư Đồ yên lặng phóng tầm mắt về phía trước, dường như thực sự đang nhìn bao quát về phía bên dưới…Có đôi phần hiếu kỳ, theo tầm mắt của hắn mà quay đầu nhìn, y thấy bọn họ lúc này đang dứng ở một đoạn dốc quanh co khúc khuỷu, bốn bề không cây cối không núi đá che chắn, tầm nhìn vô cùng thoáng đãng, trông xuống chân núi, là toàn cảnh của huyện thành Đại Ấp.

Trong thoáng chốc Hoàng Bán Tiên hiểu rõ sự kinh diễm trong mắt Tư Đồ là từ đâu mà đến – Thành trấn được cơn mưa to gội rửa, giữa những dãy nhà phố màu xám mông lung, dường như có một tầng sa[2] mỏng tang bao phủ — Những chóp mái lưu ly ánh sắc rõ ràng, ngói đen tường trắng, gạch đỏ đá xanh, đều bị khuất trong một màu nhờ xám, không còn thấy rõ được màu sắc, dường như nước mưa đã rửa sạch đi tất cả…Ngước nhìn lên lần nữa, Hoàng Bán Tiên thấy được kinh diễm trong mắt Tư Đồ đã đổi thành thống khoái, khóe miệng cũng không tự giác mà nhếch lên. Y bị lây nhiễm, cũng bất giác thả lỏng mặt mày, nở một nụ cười.

Nhìn một lúc lâu, Tư Đồ đột nhiên bật cười thành tiếng, mở miệng nói – "Mọt Sách, lão thiên gia kỳ thực rất thú vị."

Chừng như cũng không trong mong gì tiểu hài tử trong lòng trả lời hắn, Tư Đồ tựa như lẩm bẩm độc thoại tiếp tục nói – "Bất luận là mặt trời mọc hay lặn, ánh sáng chiếu lên mỗi người đều có màu sắc giống nhau…Trời có mưa rơi hay đổ tuyết đều như vậy, chỗ giống nhau duy nhất của một tên khất cái cùng một gã hoàng đế, chính là đều được phụ mẫu sinh ra giữa trời đất này."

Hoàng Bán Tiên có chút ngạc nhiên, Tư Đồ vậy mà cũng nói được những lời như vậy. Nhưng hắn ta vừa cảm khái xong, liền quay người bước đi, nhẹ nhàng khéo léo đi về phía chân núi, để cảnh tượng đẹp đẽ của cơn mưa xa xa lại phía sau, không có một chút lưu luyến.

Hạc Minh Sơn trang ở ngay trong thành trấn huyện Đại Ấp, cho nên khi tới được chân núi, đã có thể thấy được nhà cửa thưa thớt cùng người qua lại trên đường. Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ rất nhiều lần, nhưng hắn hình như cũng không có ý muốn thả y xuống đất…

Giờ đây cơn mưa cũng dần dần nhỏ lại, mắt trông thấy người đi đường càng lúc càng đông, còn có không ít ánh mắt hiếu kỳ ném tới, Hoàng Bán Tiên bắt đầu không được tự nhiên, có hơi giãy dụa.

Tư Đồ dường như muốn trêu chọc y, ngược lại cứ ôm y thêm chặt.

…Mắt thấy tiểu hài tử mặt đỏ sắp sửa còn hơn trái táo, đầu cũng cúi thấp đến không còn thấp hơn được nữa, Tư Đồ mới đứng lại, cúi đầu hỏi – "Còn không muốn xuống hử?"

Tiểu Hoàng mở to hai mắt nhìn hắn, còn chưa mở miệng ra, đã nghe Tư Đồ nói tiếp – "Ôm chặt như vậy, cái cổ ta mỏi nhừ rồi."

"Là…huynh muốn ôm…" – Hoàng Bán Tiên thầm nói, gã này không nói lý lẽ mà, cứ như chính hắn không muốn y ôm ấy.

"Ta nói muốn ôm ngươi liền cho ôm a?" – Tư Đồ cười xấu xa nói – "Ta đây muốn hôn vậy ngươi có để cho hôn không?"

…Hoàng Bán Tiên không nói gì, Tư Đồ vừa lòng hả dạ nhìn dáng vẻ sửng sốt của tiểu hài tử, nhẹ nhàng buông y xuống một chỗ đất đã khô đi một chút, nhận lấy chiếc ô trên tay y, nắm tay tiểu hài tử cùng nhau đi về phía phố chợ.

Tuy rằng thời tiết không tốt, nhưng chợ vẫn có không ít người. Tư Đồ kéo Hoàng Bán Tiên dạo đông dạo tây, muốn ngắm nghía tìm kiếm một chỗ nào đó giống như một hiệu may y phục, chỉ là huyện Đại Ấp này tuy trù phú, nhưng đầy đường cũng chỉ có tửu lâu hiệu cầm đồ, đổ phường diêu quán[3]…

"Hà…" – Tư Đồ vừa dạo vừa cười nhạt, "Chỗ này được a, đủ thế tục."

Hoàng Bán Tiên cảm thấy nơi này quá kém cỏi, ngay cả một hiệu sách hay hiệu tranh cũng không có.

Cuối cùng, Tư Đồ kéo một người qua đường lại hỏi – "Nơi này có hiệu may hay không?"

Người qua đường quan sát Tư Đồ từ trên xuống dưới, thấy tướng mạo hắn có chút hung ác, toàn thân hắc y rất quí giá, vội vã nói – "Đi thẳng phía trước, có một nhà Nguyệt Thị Y Hành, là hiệu may lớn nhất Thục Trung, có thể mua được y phục nay sẵn cũng có thể đặt làm theo yêu cầu, vừa tốt vừa quí."

Tư Đồ thỏa mãn gật đầu, nắm tay Hoàng Bán Tiên kéo đi về phía trước.

Lúc đi qua mấy diêu quán, không hề thiếu có nữ tử bắt chuyện. Hoàng Bán Tiên vẫn cho rằng Tư Đồ là một gã ham thích mỹ sắc, nhưng vì sao hắn ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn.

Đang lúc buồn bực, Tư Đồ hình như nhìn thấu được tâm tư của y, cười trêu nói – "Sao hả? Muốn vào trong?"

Tiểu hài tử sợ đến mặt mày trắng bệt, lắc đầu nguầy nguậy.

"Ha ha

" – Tư Đồ nhìn y nghe tới nữ nhân cứ y như là thấy mãnh thú hay hồng thủy, đặc biệt cao hứng, liếc mắt nhìn một lượt lâu xá chung quanh, cười lạnh nói – "Tư Đồ ta từ trước đến nay luôn chọn thứ tốt nhất…" – Nói xong, cúi đầu kề vào bên tai tiểu hài tử mà bảo – "Đám cô nương kia so với ngươi đều không đẹp bằng, nhìn các nàng còn không bằng nhìn ngươi."

Hoàng Bán Tiên biết Tư Đồ là cố tình nói để chọc ghẹo y, nhưng mặt vẫn là rất hăng hái mà đỏ lựng lên, nhỏ giọng lí nhí – "Nam nhân với nữ nhân, làm sao mà so sánh cho được?"

"Chậc chậc ~~" – Tư Dồ giơ một ngón tay lên lắc lắc – "Mọt Sách như ngươi vẫn là đọc ít sách một chút đi, cái gì kêu nam nhân nữ nhân không so được? Trên đời này đẹp xấu không phân biệt là nam hay nữ, người cũng tốt, súc sinh cũng được, đẹp chính là đẹp, xấu xí chính là xấu xí, không phải có người khác nói thì không đẹp rồi sẽ thành đẹp, cũng không phải nữ nhân so với nam nhân nhất định sẽ đẹp hơn."

"…" – Hoàng Bán Tiên tự nhủ — Tên Tư Đồ này thật sự là ngụy biện đầy mình.

"Hơn nữa, những chuyện nữ nhân có thể làm được, trừ việc sinh con ra thì, nam nhân đều có thể làm." – Tư Đồ dùng một loại ngữ âm đầy tràn thâm ý nói sát bên tai Hoàng Bán Tiên – "Nhà ngươi đọc nhiều sách như vậy còn chưa thấy qua hay sao?"

Hoàng Bán Tiên mở to hai mắt khó hiểu ngước lên nhìn Tư Đồ, thấy cái gì cơ? Có liên quan gì đến sách sao?

Tư Đồ nhìn vẻ mặt của y nghi hoặc ngây ngô đến cực kỳ khả ái, suy nghĩ một chút, đoạn nói – "Có một loại sách ngươi nhất định chưa đọc qua rồi."

"Sách gì?" – Tiểu Hoàng lập tức phấn chấn, sách cho đến nay y chưa từng đọc qua sao? Kinh, Sử, Tử, Tập, chỉ cần là sách thì y đều đọc qua cả rồi, còn có gì mà chưa đọc nữa?

Tư Đồ nhìn quanh bốn phía một vòng, móc một nén bạc ra nhìn về phía một gã trông như người gác cửa đứng nơi cửa trước một diêu quán cách đó không xa mà vẫy vẫy tay.

Kẻ kia thấy ngân lượng liền mừng rỡ chạy tới, cười cầu tài hỏi – "Đại gia có gì phân phó?"

Tư Đồ nhìn gã thì thầm mấy câu, con ngươi gã ta đảo quanh, xong cười ha hả nói – "Không thành vấn đề, không thành vấn đề…"

Sau đó, gã chạy vào trong một kỹ viện cách đó không xa, rất nhanh liền cầm một quyển sách chạy về, đưa sách cho Tư Đồ xong, nhận lấy ngân lượng cười ha hả mà đi.

Tư Đồ cũng không đọc sách ngay, mà cứ cầm ở trong tay, kéo Hoàng Bán Tiên tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng, mắt Tiểu Hoàng vẫn len lén liếc nhìn quyển sách trong tay Tư Đồ, này đại loại có lẽ là một tập họa sách đồ phổ chi đó…Hình dạng rất đẹp đẽ, không biết bên trong là cái gì, nghĩ đến đây chính là loại sách mà mình đến bây giờ còn chưa đọc qua, lòng y ngứa ngáy khó nhịn, sau cùng, không nhịn được nữa, nhỏ giọng hỏi – "Cái kia…là cái gì?"

Tư Đồ cúi xuống nhìn y, nhướn mày lên hỏi – "Đang nói với ta hử?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Ta không có tên à?" – Tư Đồ tiếp tục trêu y – "Phải ha, hình như chưa từng nghe nhà ngươi gọi tên của ta."

Tiểu Hoàng sửng sốt, thấp giọng nói – "Huynh cũng có kêu tên ta đâu…đều kêu Mọt Sách."

"A nha ~~" – Tư Đồ trừng mắt nhìn y "Còn ôm hận hửm, tiểu quỉ, Mọt Sách rất dễ nghe, không thì gọi Tiểu Hoàng đi, Hoàng Hoàng…nghe như gọi cún con ha."

Hoàng Bán Tiên rất không thích, Tư Đồ nói đụng chạm đến nỗi đau của y rồi, vì sao cha lại đặt cho y một cái tên như vậy a.

"Bằng không gọi Bán Tiên đi, nghe như đang kêu bọn giang hồ lừa đảo…" – Tư Đồ vẫn tiếp tục cân nhắc cái tên của Hoàng Bán Tiên, cuối cùng nghiêng người qua nhẹ giọng bảo – "Nếu không thì gọi Tiên Tiên ~~ Tiểu Tiên Tiên."

Hoàng Bán Tiên trắng bệt mặt mũi, rốt cuộc nói – "Thôi cứ gọi Mọt Sách đi…"

"Ha ha ~" – Tư Đồ vui vẻ, sau đó đưa tay cầm sách ra vẫy qua vẫy lại trước mặt y, hỏi – "Có muốn đọc thử hay không?"

Tiểu Hoàng nghiêm túc gật đầu.

"Vậy gọi Tư Đồ nghe một cái xem nào." – Đem sách thu trở lại, Tư Đồ hạ thêm một chiêu mạnh hơn – "Đảm bảo là hàng tốt cả đời ngươi chưa từng thấy qua."

Đôi mắt Hoàng Bán Tiên chớp chớp, ngoan ngoãn mở miệng gọi một tiếng – "…Tư Đồ."

Nghe giọng tiểu hài tử trong veo nhẹ nhàng gọi một tiếng, Tư Đồ cảm thấy sảng khoái toàn thân, ngay cả đầu cũng nóng lên bừng bừng, kéo Tiểu hài tử vào trong một con hẻm nhỏ, cố tình dùng cơ thể chặn y lại, đem sách đưa cho y.

Hoàng Bán Tiên cầm lấy sách, lộ rõ vẻ vui mừng, vội vã cúi đầu xem — Ngoài bìa sách một chữ cũng chẳng có, tiểu hài tử có chút nghi ngờ, sách này vì sao không có tên? Chẳng lẽ chính là Vô Tự Thiên Thư trong truyền thuyết?

Mở trang sách ra, chỉ thấy bên trong xác thực là không chữ, nhưng lại có tranh họa…Nét vẽ tinh xảo, màu sắc cũng rất rực rỡ, có điều, trong tranh chính là hai người đang ôm nhau cùng một chỗ…

Thoạt tiên Tiểu Hoàng còn chưa hiểu, chỉ thấy hai người đang ôm nhau cùng một chỗ kia toàn là nam nhân, quần áo tuột đi hết nửa, trên gương mặt xuân sắc như thủy triều…Là đang làm việc "kia".

Tiểu hài tử đối với chuyện này là tỉnh tỉnh mê mê, có điều, chưa từng thấy nhưng cũng từng nghe qua, đại khái cũng hiểu đây là chuyện tư mật trong chốn màn che. Nhưng mà, không phải đều là nam nhân cùng nữ nhân sao, thế nào lại có nam nhân cùng nam nhân?

Tư Đồ thấy tiểu hài tử vừa mới lật qua được mấy trang, mặt đã đỏ đến tận mang tai, xấu hổ đến chết ngất đi thôi, không khỏi càng thêm tâm tình phấn chấn, nhiệt tình nhích gần qua giải thích – "Đã bảo mà, trừ chuyện sinh hài tử ra, thì chuyện gì nữ nhân làm được, nam nhân cũng có thể làm."

Hoàng Bán Tiên hồng lựng hết cả mặt mày, ném sách lại cho Tư Đồ một cái, xoay người dợm đi, Tư Đồ nghiêng người qua chặn đường y – "Chạy cái gì mà chạy? Không phải ngươi muốn xem à?"

"Ai…ai muốn xem!" – Tiểu hài tử có chút tức giận, vốn dĩ lòng y rất mong chờ, không nghĩ tới được cư nhiên là một thứ như vậy, còn khờ khạo gọi hắn một tiếng…

"Có cái gì không xem được hửm?" – Tư Đồ nhướn tay, lấy tay chống lên tường chặn đường đi của Hoàng Bán Tiên – "Đây là thiên tính của thiên địa vạn vật, ngươi đọc sách nhiều như vậy, không biết rằng làm người thì nên hành sự theo bản năng hay sao?"

Tiểu hài tử bị hắn bức đến chân tường, cãi lại: – "Đây là chuyện tư mật, không nên nói giữa thanh thiên bạch nhật."

"Ha…" – Tư Đồ càng nghĩ càng buồn cười, nắm lấy cằm y bắt ngước lên, trầm giọng hỏi – "Ý của nhà ngươi, là nếu không phải giữa thanh thiên bạch nhật thì có thể thoải mái nói đúng không?"

Tiểu Hoàng đã hết cách rồi, nghiến răng nói – "Ta còn nhỏ…loại việc này, huynh nói cùng người khác đi."

Tư Đồ sửng sốt, lập tức ôm bụng bắt đầu cười khanh khách, cười đến mức giậm chân giậm cẳng, vừa cười vừa nói – "Mọt Sách nhỏ nhà ngươi, thì ra cũng không đến nỗi quá ngốc."

Hoàng Bán Tiên hiện tại không còn phân biệt được rõ ràng kẻ trước mắt y lúc nào thì nói chuyện đường hoàng, lúc nào thì trêu chọc cợt nhả. Y xoay người ra ngoài. Tư Đồ lại làm thêm một động tác, vươn tay ra, ở sau lưng tiểu hài tử, nhéo một cái.

"Nha ~~" – Hoàng Bán Tiên cả kinh giật thót, quay đầu lại ủy khuất nhìn Tư Đồ, sao hắn lại nhéo y?

Tư Đồ cười bảo – "Không nghĩ toàn thân nhà ngươi toàn xương xóc, nhưng cái mông cũng còn có chút thịt nha."

Hoàng Bán Tiên nghe hắn nói mà chẳng hiểu cái chi hết, lòng thầm nhủ có mông người nào toàn là xương không?!

Tiểu hài tử tỏ vẻ ủy khuất cùng nghi ngờ, Tư Đồ cũng bất ngờ tỉnh táo, hắn vừa làm cái gì vậy, sao có thể như một tên đăng đồ tử trêu ghẹo con gái nhà lành như này…Lắc lắc đầu, kéo tiểu hài tử kế tục đi đến hiệu

y phục, chỉ là hai mắt vẫn không khống chế được mà nhìn cái cổ trắng nõn mịn màng của tiểu hài tử, rồi cái eo gầy gầy, rồi cổ tay mảnh mảnh…

Hai người vất vả lắm mới tới được hiệu y phục, Tư Đồ dắt Hoàng Bán Tiên sải bước vào trong.

Thấy người bán hàng[4] ân cần ra tiếp đón, Tư Đồ kéo tiểu hài tử ra trước người, vừa định mở miệng bảo bọn họ mang ra loại y phục dựa theo vóc người này, chợt nghe thấy từ đằng sau có kẻ hơi giật mình thốt lên: "Đây còn không phải Tư Đồ bang chủ sao?"

Hai người lên tiếng đáp lời quay đầu lại, Hoàng Bán Tiên nhích vào gần người Tư Đồ trong vô thức – kẻ đứng bên ngoài hiệu may, mang theo mấy gã tùy tùng, mặt cười đầy vẻ âm mưu, chính thị là Thụy Vương – Viên Cảnh.

17. Chương 9

Chương 9 | Nho nhỏ xa cách

– Miểu miểu sơ ly –

Tư Đồ ngoảnh lại nhìn Thụy Vương đang đứng trước cửa, cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu với hắn, coi như một câu chào hỏi. Cảm thấy Hoàng Bán Tiên bên cạnh mình dường như có đôi chút e dè người này, bèn mang y ra phía trước mình, nhìn người bán hàng trong hiệu nói tiếp – "Có y phục hợp với vóc người của y hay không?"

Người bán hàng quan sát Hoàng Bán Tiên từ trên xuống dưới vài lần, tấm tắc khen– "Tiểu công tử tướng mạo thật tốt, nhưng nếu là y phục may sẵn thì tiểu công tử có mặc cỡ nhỏ đi nữa cũng e rằng sẽ rộng một ít, có thể lúc thử xong sẽ sửa cho nhỏ hơn."

Tư Đồ gật đầu – "Hôm nay sẽ sửa, chọn đồ tốt nhất quí nhất cho y thử, màu trắng màu đỏ đều không muốn."

"Vâng ạ vâng ạ." – Người trông hàng đáp lời, hối hả vào phòng trong tìm y phục.

Nói đoạn quay đầu lại, Tư Đồ thấy Thụy Vương còn đứng tại cửa, cũng không để tâm đến hắn, kéo Tiểu Hoàng vào trong hiệu may ngồi xuống, người bán hàng đã bưng trà lên.

Hoàng Bán Tiên nâng chung lên uống trà, vốn nghĩ Thụy Vương chắc chắn sẽ rời khỏi đó, không nghĩ tới được hắn cư nhiên cũng đi đến, tìm một chỗ đối diện bọn họ mà ngồi xuống. Người bán hàng nhanh nhẩu dâng trà, tuy không biết người trước mặt mình là ai, nhưng xem chừng y trang khí độ, tuyệt đối có vai vế khác biệt.

Chỉ một chốc sau, người bán hàng đã chọn được y phục đem ra, đưa đến trước mặt Hoàng Bán Tiên để y chọn. Tiểu Hoàng nhìn qua, chỉ thấy chất liệu trên y phục cực kỳ thượng hạng, vừa nhìn đã biết giá cả xa xỉ, có chút do dự mà nhìn Tư Đồ một cái.

Tư Đồ sờ sờ mặt vải một cách tùy tiện, chọn lấy hai bộ màu đen cùng hai bộ màu lam, để Tiểu Hoàng đi thử.

Người bán hàng nhìn Hoàng Bán Tiên đôi chút, cười theo hỏi một câu – "Vị tiểu công tử này nom rất thanh nhã tuấn tú, y phục màu nhạt một chút sẽ càng thích hợp hơn, mặc màu sẫm trông có phải người lớn quá hay không?"

Tư Đồ khẽ nhướn mày lên, lạnh lùng nói – "Ta không ưa màu nhạt."

Người bán hàng há hốc mồm không nói được gì, Tiểu Hoàng nhanh chóng đứng lên, ngoan ngoãn cầm mấy bộ y phục Tư Đồ vừa chọn, vào phòng trong để thay.

Chờ đợi bên ngoài có chút buồn chán, Tư Đồ cầm chung uống trà, ngước lên chỉ thấy Thụy Vương đang nhìn hắn.

"Tư Đồ bang chủ thực sự đối với Hoàng tiểu tiên sinh càng thêm ân cần nhỉ." – Thụy Vương buông chung trà, mở miệng ra trước.

Tư Đồ cười nhạt một cái nói – "Đó là tự nhiên, ta đối với người của mình luôn luôn rất tốt."

Thanh âm hai người nói cũng không nhỏ, phòng thay đồ cùng bên ngoài chỉ cách nhau một lớp rèm. Hoàng Bán Tiên ở bên trong nghe thấy thanh thanh sở sở, vừa thất dây lưng vừa đỏ mặt. Tên Tư Đồ kia lại nói bậy, cái gì mà gọi "người của hắn"?

Thay xong y phục, Hoàng Bán Tiên vén rèm lên, cúi đầu đi ra ngoài.

Tư Đổ ngẩng lên nhìn tiểu hài tử đi ra, thế là sửng sốt… Hoàng Bán Tiên mặc chính là một bộ hắc y, trang phục này ngoại trừ có chất liệu đặc biệt như hắc sa, thì còn có cả cổ áo lẫn tay áo đều viền hình lá sen, một kiểu trang trí những nơi khác rất ít có, tinh tế mà không rườm rà, cảm giác đẹp đẽ vừa vặn. Đặc biệt nhất chính là, sắc đen tuyền càng làm nổi lên nước da trắng của tiểu hài tử, và thế rốt cuộc chẳng biết từ nơi nào, lại xuất hiện thêm mấy phần diễm lệ.

Tiểu Hoàng thấy chung quanh không ít người nhìn mình, có hơi đỏ mặt, cúi đầu bước nhanh đến bên người Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Có hơi lớn.."

Tư Đồ thân thủ giúp y chỉnh sửa lại vạt áo một chút, ở bên hông y túm lấy một nhúm áo, nói – "Có chút rộng quá." – Nói xong, nhìn qua người bán hàng – "Phần hông với lưng đều sửa nhỏ đi một chút."

"Vâng ạ ~~" Người bán hàng đem phấn may ra đánh dấu một vết ngay nơi bàn tay Tư Đồ nắm lấy – "Ngài đây quả thật tinh mắt, tiểu công tử mặc màu đen vào, thật sự là vô cùng đẹp đẽ, bộ màu lam kia có lẽ cũng phải thử một chút?"

Tư Đồ lắc đầu, xuất ra mấy tấm ngân phiếu ném cho người bán hàng, hắn ta đón lấy ngân phiếu xong nhìn qua, lắp bắp hỏi – "Ngài… ngài là muốn mua y phục hay mua cửa hiệu của chúng ta a…"

"Gọi chưởng quĩ của các ngươi ra đây." – Mắt Tư Đồ vẫn nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng như cũ, thấp giọng phân phó người bán hàng.

Hắn ta vội vàng vào trong thỉnh, chỉ qua một lúc, chưởng quĩ đã vui vẻ đi ra. Tư Đồ nói – "Bộ này sửa trước, hôm nay cần mặc đi, sau đó ngươi đem các kiểu mẫu có trong hiệu, đều dựa theo vóc người như vậy mà làm các bộ màu đen, ngày mai ta phái người đến lấy."

"Vâng, vâng ~~" Chưởng quĩ vội vã đáp ứng, trong lòng thầm nói – "Thực sự là có cả năm không khai trương cũng chả sao mà, gặp được một khách nhân như vậy, mở cửa một hôm là ăn hết nguyên năm đấy."

Tiểu Hoàng lại vào phòng trong cởi y phục ra giao cho chưởng quĩ, nghe đâu nửa canh giờ sau là xong, vì vậy Tư Đồ quyết định dẫn Hoàng Bán Tiên đi ăn một bữa cơm, rồi trở về lấy y phục.

Thụy Vương ở một bên hăng hái quan sát đột ngột mở miệng nói – "Không biết tiểu vương có may mắn được mời hai vị ăn một bữa cơm chăng?"

Hoàng Bán Tiêu lặng lẽ đưa tay ra véo góc áo Tư Đồ, nhẹ nhàng lắc lắc, ý chừng như muốn bảo – "Đừng đi ~~"

Không ngờ Tư Đồ lại nói – "Sao? Vương gia đã mời, làm sao có thể không nể tình? Thỉnh ~~" – Dứt lời, sảng khoái đưa tay ra, ý bảo Thụy Vương đi trước dẫn đường.

Thụy Vương cũng cười mấy tiếng, đưa tay ra làm một dáng "thỉnh" ~~ dẫn đầu đi ra khỏi cửa hiệu.

Tư Đồ xoay tay kéo Tiểu Hoàng đang tỏ vẻ không vui, thấy tiểu hài tử cúi đầu, bộ dáng rất mất hứng, bèn đến gần bên tai y thấp giọng nói – "Xem thử hắn tính toán cái gì, về sau đề phòng cũng tốt."

Hoàng Bán Tiên giương mắt lên nhìn hắn một cái, Tư Đồ cười cười, đưa tay ra nắm lấy vai y dẫn ra ngoài, lại thấp giọng nói – "Sợ cái gì, có ta ở đây, ai có thể động vào ngươi, hử?"

Thấy tiểu hài tử dường như đã an tâm, trên mặt cũng không tỏ vẻ mất hứng, Tư Đồ mới thỏa mãn kéo y ra khỏi hiệu may, bước nhanh vượt lên phía trước Thụy Vương, vừa nói vừa cười song hành đi về phía trước.

Hoàng Bán Tiên một đường theo Tư Đồ hướng về trước, chợt nghe thấy hắn cùng Thụy Vương cứ ta một câu ngươi một câu mà đàm luận thật vui vẻ, trong lòng không khỏi nhuốm một tia nghi hoặc. Tư Đồ rõ ràng là nhìn tên Thụy Vương này rất không lọt mắt, nhưng vì sao khi trò chuyện với nhau vẫn rất suôn sẻ như vậy, bộ dạng trông như rất hợp ý. Hay là, thích và không thích, vốn dĩ là có khả năng biểu diễn ra, chỉ cần hắn muốn, là có thể cho ngươi nghĩ hắn thích ngươi, nhưng phía sau đến tột cùng là thấy ngươi thế nào, ngươi không hề hay biết.

Nghĩ đi nghĩa lại, Tiểu Hoàng tưởng như có một tia lạnh lùng lan ra trong lòng, bàn tay nắm lấy tay Tư Đồ cũng chùng xuống. Trong lòng ai ai cũng rõ, Tư Đồ đối với y như châu như bảo, chính là bởi vì y là Hoàng Bán Tiên, là quỉ thần có thể phá thiên kiếp, động thiên cơ khả năng khó lường. Nhưng, nếu có một ngày kia, hắn phát hiện ra y cái gì cũng không phải, chẳng qua là đọc mấy quyển sách… Vậy hắn còn có thể đối xử tốt với y không… Người trên thế gian này, ai coi trọng y mà không phải bởi vì cái tên "Hoàng Bán Tiên" kia, ai là thật tâm thật ý lưu một người như y…

Tư Đồ hân hân hạnh hạnh cùng Thụy Vương ngươi tới ta đi, hoàn toàn không chú ý tiểu hài tử phía sau tâm tư đã thiên hồi bách chuyển, dần dần, một tia xa cách đã tan biến lại trở về giữa hai người bọn họ.

Thụy Vương dẫn bọn họ đến tửu lâu lớn nhất huyện thành Đại Ấp, lúc ngồi xuống, Tư Đồ mới phát hiện Tiểu Hoàng tựa như có tâm sự gì, cho rằng vì y vẫn còn e sợ Thụy Vương, cho nên cũng không để ý nhiều, mà có nhích lại gần y, thì không ngờ rằng Hoàng Bán Tiên cứ theo bản năng mà né tránh.

Tư Đồ sắc mặt khẽ biến, có chút giật mình, nhưng lập tức khôi phục tự tại như cũ, chỉ là giữa trán hiện ra một tia khó chịu. Thụy Vương ngồi ở đối diện bọn họ mỉm cười, cũng không nhiều lời, phân phó cho chủ quán dâng rượu cùng thức ăn lên.

Giữa bàn tiệc, Hoàng Bán Tiên cùng Tư Đồ tâm tư khác biệt, hơi có phần ăn không thấy ngon miệng, hăng hái vừa rồi của Tư Đồ cũng không còn, vì vậy cũng không mau mắn ứng đối với Thụy Vương, bầu không khí có chút lúng túng.

Sau khi trầm mặc chốc lát, chợt nghe Thụy Vương nhẹ nhàng thở dài, chua xót nói – "Tiểu vương thật sự là có một chuyện vạn phần phiền lòng, muốn Hoàng tiểu tiên sinh phá giải hộ ta."

Hoàng Bán Tiên lúc này mới ngẩng đầu, Tư Đồ bên cạnh y cố ý không trả lời hộ y, cắm cúi ăn, để chính y trả lời.

"…Ừm." – Tiểu Hoàng do dự cả buổi trời, nhìn Thụy Vương gật đầu, thận trọng nghe tiếp theo hắn nói gì.

"Hoàng tử nhà chúng ta gần đây bệnh tình thập phần trầm trọng." – Thụy Vương thở dài – "Ta chính là đặc biệt đi chuyến này vì người mua thuốc, người một ngày không thể không có thuốc được."

Kỳ thực hai người từ lâu đã phát hiện thủ hạ của Thụy Vương đã mua mấy bao thuốc, nhưng đối phương không nói, họ cũng không cố hỏi. Chỉ là vừa nãy cho rằng người bị bệnh chính là Thụy Vương, không nghĩ tới chính là gã hoàng tử kia. Trong lòng Tư Đồ thầm nhủ nhìn bộ dáng đau ốm của gã hoàng tử kia chỉ biết đúng là một con quỷ đoản mạng, có thể sống tới nước này quả thật không dở tí nào.

"Hoàng tiểu tiên sinh có thể nào gieo cho hoàng tử một quẻ, xem thử mạng số của hoàng tử?" – Thụy Vương đứng lên vái Hoàng Bán Tiên một cái – "Tìm xem có phương pháp nào hóa giải, khả dĩ giảm bớt bệnh tình cho hoàng tử?"

Nếu như đổi lại là bình thường, Hoàng Bán Tiên chắc chắn sẽ đáp hắn – "Ta kỳ thực không xem tướng, chỉ là đọc nhiều sách một chút mà thôi." – Thế nhưng hôm nay, Tư Đồ cũng ở một bên thận trọng nghe ngóng, Tiểu Hoàng có hơi không nói được thành lời, hắn sợ nhìn thấy phản ứng của Tư Đồ, tuy rằng hắn ta đã có hơn phân nửa là không tin rồi.

"Bệnh… bệnh tình thế nào?" – Tiểu Hoàng hỏi lại một câu.

"Ăn không thấy ngon, nôn ra máu, thường xuyên váng đầu hoa mắt." – Thụy Vương giản lược kể ra một chút bệnh tình.

Hoàng Bán Tiên nghe xong hơi chấn động… Dựa theo những gì Thụy Vương nói, hoàng tử kia chính là nhiệt bệnh, chắc chắn là gan không đủ mát, can khí quá mức hưng thịnh, vậy cần phải dùng loại dược vật thanh nhiệt giải kinh. Nhưng mà, cách một lớp bao giấy, y có thể nghe thấy được mùi lưu hoàng nhàn nhạt… Đây là thứ kiêng kị nhất với nhiệt bệnh nha.

"Loại thuốc kia… ta xem qua một chút." – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng nói.

Thụy Vương gật gật đầu với thủ hạ, thủ hạ mở một bao giấy ra, bày ra trên mặt bàn.

Hoàng Bán Tiên đảo mắt nhìn qua, thấy bên trong có mấy củ nhân sâm cùng đương qui, đều là dược liệu tính nhiệt… Khó hiểu ngẩng lên, đã thấy ánh mắt đầy thâm ý của Thụy Vương nhìn y.

Trong phút chốc toàn thân phát lạnh, Hoàng Bán Tiên mơ hồ nghĩ bản thân mình dường như đã lọt vào trong bẫy sập, ánh mắt kia của Thụy Vương khiến y bất tri bất giác run lên một chút, theo bản băng nắm lấy cánh tay Tư Đồ bên người.

Tư Đồ ở một bên xem hai người dường như đang đánh đố nhau, lúc thì bệnh lúc thì dược, cũng không biết rốt cuộc là đang nói chuyện gì, chỉ là tiểu hài tử đưa một bàn tay lạnh buốt qua nắm lấy hắn… Giật mình — tay lạnh còn không nói đi, mà còn lẩy bẩy.

Rốt cuộc vẫn là mềm lòng ha, Tư Đồ cầm lấy tay Tiểu Hoàng.

Cảm nhận được một tầng hơi ấm đang bao phủ, trái tim Hoàng Bán Tiên đang đập liên hồi dần dần ổn định trở lại, sắc mặt cũng không còn trắng như lúc trước.

"Hoàng tiểu tiên sinh, đã biết phương pháp hóa giải chưa?" – Thụy Vương lại hỏi một câu.

Hoàng Bán Tiên lúc này đã trấn định trở lại, bình ổn tâm thần, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm: — Tuyệt đối không được trúng kế của hắn.

"Thiên ý nan vi…" – Trầm mặc một lúc lâu, Hoàng Bán Tiên thản nhiên nói – "Mọi sự không thể nào miễn cưỡng, nếu ta nhiều lời nói ra tận cùng, sợ rằng sẽ cắt mất dương thọ của hoàng tử."

Thụy Vương đầu tiên là sửng sốt, sau đó, nở một nụ cười ý nghĩa bất minh – "Đa tạ Hoàng tiểu tiên sinh chỉ bảo, khiến ta bỗng nhiên hiểu ra a."

Tư Đồ trong lòng buồn cười, tự nhủ ~~ Tiểu hài tử có nói hay chưa nói cũng chẳng có gì khác biệt, tên Thụy Vương kia bỗng nhiên hiểu ra cái gì?

Sau đó, mấy người họ lại đối ẩm mấy chén, khách sáo xong một trận, Tư Đồ dẫn Hoàng Bán Tiên cáo từ rời đi.

Hai người đến hiệu y phục, y phục đã sửa xong, cắt lại rất vừa người. Tiểu hài tử mặc vào người thật sự nhìn đẹp đến mức không nói nên lời. Tư Đồ thỏa mãn muốn đưa tay ra dắt y trở về, nhưng Hoàng Bán Tiên không biết vì sao mà cứ luôn không tự giác muốn rụt tay lại. Sau cùng, hai người đi đến chân núi Hạc Minh Sơn.

"Ta ôm ngươi lên núi nhé?" – Tư Đồ quay đầu lại hỏi Hoàng Bán Tiên vẫn cúi đầu không nói.

Tiểu hài tử vội vã lắc đầu, còn rụt về phía sau hai bước.

Mắt Tư Đồ sinh hàn ý, ôm y một cái đến bên một gốc cây ven đường, nhìn chằm chằm vào nhãn thần của tiểu hài tử lạnh giọng hỏi – "Ngươi đang giở trò cáu cái gì vậy?"

18. Chương 9: Nho Nhỏ Xa Cách

Tư Đồ ngoảnh lại nhìn Thụy Vương đang đứng trước cửa, cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu với hắn, coi như một câu chào hỏi. Cảm thấy Hoàng Bán Tiên bên cạnh mình dường như có đôi chút e dè người này, bèn mang y ra phía trước mình, nhìn người bán hàng trong hiệu nói tiếp – "Có y phục hợp với vóc người của y hay không?"

Người bán hàng quan sát Hoàng Bán Tiên từ trên xuống dưới vài lần, tấm tắc khen: "Tiểu công tử tướng mạo thật tốt a, bất quá y phục may sẵn, thì tiểu công tử có mặc cỡ nhỏ đi nữa cũng e rằng sẽ rộng một ít, có thể lúc thử xong sẽ sửa cho nhỏ hơn."

Tư Đồ gật đầu: – "Hôm nay sẽ sửa, chọn đồ tốt nhất quí nhất cho y thử, màu trắng màu đỏ đều không muốn."

"Vâng ạ vâng ạ." – Người trông hàng đáp lời, hối hả vào phòng trong tìm y phục.

Nói đoạn quay đầu lại, Tư Đồ thấy Thụy Vương còn đứng tại cửa, cũng không để tâm đến hắn, kéo Tiểu Hoàng vào trong hiệu may ngồi xuống, người bán hàng đã bưng trà lên.

Hoàng Bán Tiên nâng chung lên uống trà, vốn nghĩ Thụy Vương chắc chắn sẽ rời khỏi đó, không nghĩ tới được hắn cư nhiên cũng đi đến, tìm một chỗ đối diện bọn họ mà ngồi xuống. Người bán hàng nhanh nhẩu dâng trà, tuy không biết người trước mặt mình là ai, nhưng xem chừng y trang khí độ, tuyệt đối có vai vế khác biệt.

Chỉ một chốc sau, người bán hàng đã chọn được y phục đem ra, đưa đến trước mặt Hoàng Bán Tiên để y chọn. Tiểu Hoàng nhìn qua, chỉ thấy chất liệu trên y phục cực kỳ thượng hạng, vừa nhìn đã biết giá cả xa xỉ, có chút do dự mà nhìn Tư Đồ một cái.

Tư Đồ sờ sờ mặt vải một cách tùy tiện, chọn lấy hai bộ màu đen cùng hai bộ màu lam, để Tiểu Hoàng đi thử.

Người bán hàng nhìn Hoàng Bán Tiên đôi chút, cười theo hỏi một câu – "Vị tiểu công tử này nom rất thanh nhã tuấn tú, y phục màu nhạt một chút sẽ càng thích hợp hơn, mặc màu sẫm trông có phải người lớn quá hay không?"

Tư Đồ khẽ nhướn mày lên, lạnh lùng nói – "Ta không ưa màu nhạt."

Người bán hàng há hốc mồm không nói được gì, Tiểu Hoàng nhanh chóng đứng lên, ngoan ngoãn cầm mấy bộ y phục Tư Đồ vừa chọn, vào phòng trong để thay.

Chờ đợi bên ngoài có chút buồn chán, Tư Đồ cầm chung uống trà, ngước lên chỉ thấy Thụy Vương đang nhìn hắn.

"Tư Đồ bang chủ thực sự đối với Hoàng tiểu tiên sinh càng thêm ân cần a." – Thụy Vương buông chung trà, mở miệng ra trước.

Tư Đồ cười nhạt một cái nói – "Đó là tự nhiên, ta đối với người của mình luôn luôn rất tốt."

Thanh âm hai người nói cũng không nhỏ, phòng thay đồ cùng bên ngoài chỉ cách nhau một lớp rèm. Hoàng Bán Tiên ở bên trong nghe thấy thanh thanh sở sở, vừa thắt dây lưng vừa đỏ mặt. Tên Tư Đồ kia lại nói bậy, cái gì mà gọi "người của hắn"?

Thay xong y phục, Hoàng Bán Tiên vén rèm lên, cúi đầu đi ra ngoài.

Tư Đổ ngẩng lên nhìn tiểu hài tử đi ra, thế là sửng sốt…Hoàng Bán Tiên mặc chính là một bộ hắc y, trang phục này ngoại trừ có chất liệu đặc biệt như hắc sa, thì còn có cả cổ áo lẫn tay áo đều viền hình lá sen, một kiểu trang trí những nơi khác rất ít có, tinh tế mà không rườm rà, cảm giác đẹp đẽ vừa vặn. Đặc biệt nhất chính là, sắc đen tuyền càng làm nổi lên nước da trắng của tiểu hài tử, và thế rốt cuộc chẳng biết từ nơi nào, lại xuất hiện thêm mấy phần diễm lệ.

Tiểu Hoàng thấy chung quanh không ít người nhìn mình, có hơi đỏ mặt, cúi đầu bước nhanh đến bên người Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Có hơi lớn.."

Tư Đồ thân thủ giúp y chỉnh sửa lại vạt áo một chút, ở bên hông y túm lấy một nhúm áo, nói – "Có chút rộng quá." – Nói xong, nhìn qua người bán hàng – "Phần hông với lưng đều sửa nhỏ đi một chút."

"Vâng ạ ~~" Người bán hàng đem phấn may ra đánh dấu một vết ngay nơi bàn tay Tư Đồ nắm lấy – "Ngài đây quả thật tinh mắt, tiểu công tử mặc màu đen vào, thật sự là vô cùng đẹp đẽ, bộ màu lam kia có lẽ cũng phải thử một chút?"

Tư Đồ lắc đầu, xuất ra mấy tấm ngân phiếu ném cho người bán hàng, hắn ta đón lấy ngân phiếu xong nhìn qua, lắp bắp hỏi – "Ngài…ngài là muốn mua y phục hay mua cửa hiệu của chúng ta a…"

"Gọi chưởng quĩ của các ngươi ra đây." – Mắt Tư Đồ vẫn nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng như cũ, thấp giọng phân phó người bán hàng.

Hắn ta vội vàng vào trong thỉnh, chỉ qua một lúc, chưởng quĩ đã vui vẻ đi ra. Tư Đồ nói – "Bộ này sửa trước, hôm nay cần mặc đi, sau đó ngươi đem các kiểu mẫu có trong hiệu, đều dựa theo vóc người như vậy mà làm các bộ màu đen, ngày mai ta phái người đến lấy."

"Vâng, vâng ~~" Chưởng quĩ vội vã đáp ứng, trong lòng thầm nói – "Thực sự là có cả năm không khai trương cũng chả sao mà, gặp được một khách nhân như vậy, mở cửa một hôm là ăn hết nguyên năm a."

Tiểu Hoàng lại vào phòng trong cởi y phục ra giao cho chưởng quĩ, nghe đâu nửa canh giờ sau là xong, vì vậy Tư Đồ quyết định dẫn Hoàng Bán Tiên đi ăn một bữa cơm, rồi trở về lấy y phục.

Thụy Vương ở một bên hăng hái quan sát đột ngột mở miệng nói – "Không biết tiểu vương có may mắn được mời hai vị ăn một bữa cơm chăng?"

Hoàng Bán Tiêu lặng lẽ đưa tay ra véo góc áo Tư Đồ, nhẹ nhàng lắc lắc, ý chừng như muốn bảo – "Đừng đi ~~"

Không ngờ Tư Đồ lại nói – "Sao? Vương gia đã mời, làm sao có thể không nể tình? Thỉnh ~~" – Dứt lời, sảng khoái đưa tay ra, ý bảo Thụy Vương đi trước dẫn đường.

Thụy Vương cũng cười mấy tiếng, đưa tay ra làm một dáng "thỉnh" ~~ dẫn đầu đi ra khỏi cửa hiệu.

Tư Đồ xoay ta kéo Tiểu Hoàng đang tỏ vẻ không vui, thấy tiểu hài tử cúi đầu, bộ dáng rất mất hứng, bèn đến gần bên tai y thấp giọng nói: – "Xem thử hắn tính toán cái gì, về sau đề phòng cũng tốt."

Hoàng Bán Tiên giương mắt lên nhìn hắn một cái, Tư Đồ cười cười, đưa tay ra nắm lấy vai y dẫn ra ngoài, lại thấp giọng nói: – "Sợ cái gì, có ta ở đây, ai có thể động vào ngươi, hử?"

Thấy tiểu hài tử dường như đã an tâm, trên mặt cũng không tỏ vẻ mất hứng, Tư Đồ mới thỏa mãn kéo y ra khỏi hiệu may, bước nhanh vượt lên phóa trước Thụy Vương, vừa nói vừa cười song hành đi về phía trước.

Hoàng Bán Tiên một đường theo Tư Đồ hướng về trước, chợt nghe thấy hắn cùng Thụy Vương cứ ta một câu ngươi một câu mà đàm luận thật vui vẻ, trong lòng không khỏi nhuốm một tia nghi hoặc. Tư Đồ rõ ràng là nhìn tên Thụy Vương này rất không lọt mắt, nhưng vì sao khi trò chuyện với nhau vẫn rất suôn sẻ như vậy, bộ dạng trông như rất hợp ý. Hay là, thích và không thích, vốn dĩ là có khả năng biểu diễn ra, chỉ cần hắn muốn, là có thể cho ngươi nghĩ hắn thích ngươi, nhưng phía sau đến tột cùng là thấy ngươi thế nào, ngươi không hề hay biết.

Nghĩ đi nghĩa lại, Tiểu Hoàng tưởng như có một tia lạnh lùng lan ra trong lòng, bàn tay nắm lấy tay Tư Đồ cũng chùng xuống. Trong lòng ai ai cũng rõ, Tư Đồ đối với y như châu như bảo, chính là bởi vì y là Hoàng Bán Tiên, là quỉ thần có thể phá thiên kiếp, động thiên cơ khả năng khó lường. Nhưng, nếu có một ngày kia, hắn phát hiện ra y cái gì cũng không phải, chẳng qua là đọc mấy quyển sách…Vậy hắn còn có thể đối xử tốt với y không…Người trên thế gian này, ai coi trọng y mà không phải bởi vì cái tên "Hoàng Bán Tiên" kia, ai là thật tâm thật ý lưu một người như y…

Tư Đồ hân hân hạnh hạnh cùng Thụy Vương ngươi tới ta đi, hoàn toàn không chú ý tiểu hài tử phía sau tâm tư đã thiên hồi bách chuyển, dần dần, một tia xa cách đã tan biến lại trở về giữa hai người bọn họ.

Thụy Vương dẫn bọn họ đếu tửu lâu lớn nhất huyện thành Đại Ấp, lúc ngồi xuống, Tư Đồ mới phát hiện Tiểu Hoàng tựa như có tâm sự gì, cho rằng vì y vẫn còn e sợ Thụy Vương, cho nên cũng không để ý nhiều, mà có nhích lại gần y, thì không ngờ rằng Hoàng Bán Tiên cứ theo bản năng mà né tránh.

Tư Đồ sắc mặt khẽ biến, có chút giật mình, nhưng lập tức khôi phục tự tại như cũ, chỉ là giữa trán hiện ra một tia khó chịu. Thụy Vương ngồi ở đối diện bọn họ mỉm cười, cũng không nhiều lời, phân phó cho chủ quán dâng rượu cùng thức ăn lên.

Giữa bàn tiệc, Hoàng Bán Tiên cùng Tư Đồ tâm tư khác biệt, hơi có phần ăn không thấy ngon miệng, hăng hái vừa rồi của Tư Đồ cũng không còn, vì vậy cũng không mau mắn ứng đối với Thụy Vương, bầu không khí có chút lúng túng.

Sau khi trầm mặc chốc lát, chợt nghe Thụy Vương nhẹ nhàng thở dài, chua xót nói – "Tiểu vương thật sự là có một chuyện vạn phần phiền lòng, muốn Hoàng tiểu tiên sinh phá giải hộ ta."

Hoàng Bán Tiên lúc này mới ngẩng đầu, Tư Đồ bên cạnh y cố ý không trả lời hộ y, cắm cúi ăn, để chính y trả lời.

"…Ừm." – Tiểu Hoàng do dự cả buổi trời, nhìn Thụy Vương gật đầu, thận trọng nghe tiếp theo hắn nói gì.

"Hoàng tử nhà chúng ta gần đây bệnh tình thập phần trầm trọng a." – Thụy Vương thở dài – "Ta chính là đặc biệt đi chuyến này vì người mua thuốc, người một ngày không thể không có thuốc được."

Kỳ thực hai người từ lâu đã phát hiện thủ hạ của Thụy Vương đã mua mấy bao thuốc, nhưng đối phương không nói, họ cũng không cố hỏi. Chỉ là vừa nãy cho rằng người bị bệnh chính là Thụy Vương, không nghĩ tới chính là gã hoàng tử kia. Trong lòng Tư Đồ thầm nhủ nhìn bộ dáng đau ốm của gã hoàng tử kia chỉ biết đúng là một con quỷ đoản mạng, có thể sống tới nước này quả thật không dở tí nào.

"Hoàng tiểu tiên sinh có thể nào gieo cho hoàng tử một quẻ, xem thử mạng số của hoàng tử?" – Thụy Vương đứng lên vái Hoàng Bán Tiên một cái – "Tìm xem có phương pháp nào hóa giải, khả dĩ giảm bớt bệnh tình cho hoàng tử?"

Nếu như đổi lại là bình thường, Hoàng Bán Tiên chắc chắn sẽ đáp hắn – "Ta kỳ thực không xem tướng, chỉ là đọc nhiều sách một chút mà thôi." – Thế nhưng hôm nay, Tư Đồ cũng ở một bên thận trọng nghe ngóng, Tiểu Hoàng có hơi không nói được thành lời, hắn sợ nhìn thấy phản ứng của Tư Đồ, tuy rằng hắn ta đã có hơn phân nửa là không tin rồi.

"Bệnh…bệnh tình thế nào?" – Tiểu Hoàng hỏi lại một câu.

"Ăn không thấy ngon, nôn ra máu, thường xuyên váng đầu hoa mắt." – Thụy Vương giản lược kể ra một chút bệnh tình.

Hoàng Bán Tiên nghe xong hơi chấn động…Dựa theo những gì Thụy Vương nói, hoàng tử kia chính là nhiệt bệnh, chắc chắn là gan không đủ mát, can khí quá mức hưng thịnh, vậy cần phải dùng loại dược vật thanh nhiệt giải kinh. Nhưng mà, cách một lớp bao giấy, y có thể nghe thấy được mùi lưu hoàng nhàn nhạt…Đây là thứ kiêng kị nhất với nhiệt bệnh nha.

"Loại thuốc kia…ta xem qua một chút." – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng nói.

Thụy Vương gật gật đầu với thủ hạ, thủ hạ mở một bao giấy ra, bày ra trên mặt bàn.

Hoàng Bán Tiên đảo mắt nhìn qua, thấy bên trong có mấy củ nhân sâm cùng đương qui, đều là dược liệu tính nhiệt…Khó hiểu ngẩng lên, đã thấy ánh mắt đầy thâm ý của Thụy Vương nhìn y.

Trong phút chốc toàn thân phát lạnh, Hoàng Bán Tiên mơ hồ nghĩ bản thân mình dường như đã lọt vào trong bẫy sập, ánh mắt kia của Thụy Vương khiến y bất tri bất giác run lên một chút, theo bản băng nắm lấy cánh tay Tư Đồ bên người.

Tư Đồ ở một bên xem hai người dường như đang đánh đố nhau, lúc thì bệnh lúc thì dược, cũng không biết rốt cuộc là đang nói chuyện gì, chỉ là tiểu hài tử đưa một bàn tay lạnh buốt qua nắm lấy hắn…Giật mình — tay lạnh còn không nói đi, mà còn lẩy bẩy.

Rốt cuộc vẫn là mềm lòng ha, Tư Đồ cầm lấy tay Tiểu Hoàng.

Cảm nhận được một tầng hơi ấm đang bao phủ, trái tim Hoàng Bán Tiên đang đập liên hồi dần dần ổn định trở lại, sắc mặt cũng không còn trắng như lúc trước.

"Hoàng tiểu tiên sinh, đã biết phương pháp hóa giải chưa?" – Thụy Vương lại hỏi một câu.

Hoàng Bán Tiên lúc này đã trấn định trở lại, bình ổn tâm thần, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm: — Tuyệt đối không được trúng kế của hắn.

"Thiên ý nan vi…" – Trầm mặc một lúc lâu, Hoàng Bán Tiên thản nhiên nói – "Mọi sự không thể nào miễn cưỡng, nếu ta nhiều lời nói ra tận cùng, sợ rằng sẽ cắt mất dương thọ của hoàng tử."

Thụy Vương đầu tiên là sửng sốt, sau đó, nở một nụ cười ý nghĩa bất minh: – "Đa tạ Hoàng tiểu tiên sinh chỉ điểm, khiến ta bỗng nhiên hiểu ra a."

Tư Đồ trong lòng buồn cười, tự nhủ ~~ Tiểu hài tử có nói hay chưa nói cũng chẳng có gì khác biệt, tên thụy Vương kia bỗng nhiên hiểu ra cái gì?

Sau đó, mấy người họ lại đối ẩm mấy chén, khách sáo xong một trận, Tư Đồ dẫn Hoàng Bán Tiên cáo từ rời đi.

Hai người đến hiệu y phục, y phục đã sửa xong, cắt lại rất vừa người. Tiểu Hài tử mặc vào người thật sự nhìn đẹp đến mức không nói nên lời. Tư Đồ thỏa mãn muốn đưa tay ra dắt y trở về, nhưng Hoàng Bán Tiên không biết vì sao mà cứ luôn không tự giác muốn rụt tay lại. Sau cùng, hai người đi đến chân núi Hạc Minh Sơn.

"Ta ôm ngươi lên núi nhé?" – Tư Đồ quay đầu lại hỏi Hoàng Bán Tiên vẫn cúi đầu không nói.

Tiểu hài tử vội vã lắc đầu, còn rụt về phía sau hai bước.

Mắt Tư Đồ sinh hàn ý, ôm y một cái đến bên một gốc cây ven đường, nhìn chằm chằm vào nhãn thần của tiểu hài tử lạnh giọng hỏi: – "Ngươi đang giở trò cáu cái gì vậy?"

Chú thích:

[1] Ngạo thế thương sinh: Cao ngạo thế gian.

[2] Sa: Một loại vải mỏng và trong.

[3] Diêu quán: Kỹ viện, nhà chứa.

[4] Nguyên văn là "hỏa kế" ( ) Tra từ điển thì thấy bảo đây là một từ có thể dùng cho cả người hầu, tiểu nhị, người bán hàng, hoặc nhân viên của một cửa hiệu, nên dùng từ "người bán hàng" cho hợp văn cảnh.

19. Chương 10

Chương 10 | Im ắng mây trôi

– Lưu vân vô tích –

Tư Đồ cũng không biết cơn tức giận bừng bừng như kia là từ đâu mà ra, có điều ban nãy vừa mới bắt đầu thì nghĩ có gì đó không ổn thỏa, dường như Hoàng Bán Tiên cố ý hay vô tình gì đó mà xa lánh. Lòng hắn buồn bực đến khó chịu, lúc phản ứng xong thì, đã ấn người ta vào một thân cây mọc ven đường mất rồi.

Sau lưng Tiểu Hoàng bị va đập đến phát đau, có hơi ngạc nhiên giương mắt lên nhìn Tư Đồ, chỉ thấy hắn ta mặt mày sa sầm cả xuống, đôi đồng tử nhạt sắc đang riết róng nhìn chằm chằm vào mình. Phản chiếu trong mắt y, ngoại trừ gương mặt của Tư Đồ, còn có đám cành lá sum suê vươn xanh trên đỉnh đầu, và còn cả, thấy rõ ràng giữa những khe hở của tán lá, là vòm trời cao àu xanh xám… Lúc đó mới đột nhiên phát giác, thì ra không biết từ lúc nào mà mưa đã tạnh.

Im lặng một hồi lâu. Hoàng Bán Tiên đột ngột "A" lên một tiếng.

"Gì vậy?" – Tư Đồ càng thêm nghi ngờ, tiểu hài tử này vì sao lại kỳ lạ như vậy?

"Chúng ta để quên ô ở hiệu may rồi." – Hoàng Bán Tiên sốt ruột – "Có nên trở lại lấy hay không?"

…

Tư Đồ nhìn chằm chằm y một lúc, đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu – "Một cái ô mà thôi, cứ bỏ đi cũng có sao đâu."

Hoàng Bán Tiên nghe mấy lời này xong, có hơi khẽ giật mình, sau đó gật đầu, rồi cúi xuống, trông như rất mất mát.

"Nếu ngươi thật sự muốn, ta phái người đến mang về là được." – Tư Đồ phỏng đoán không được tâm tư của Tiểu Hoàng, thấy trên gương mặt y vẫn rất nhợt nhạt, bèn hỏi – "Hay là ngươi muốn bây giờ trở về lấy?"

Hoàng Bán Tiên vội vã lắc đầu, sau đó cúi xuống nhìn cánh tay Tư Đồ đang cầm tay y, có chút đau đau.

Tư Đồ bất đắc dĩ buông tay ra, hỏi thêm lần nữa – "Ngươi giở trò cáu gì vậy?" – Cũng là một câu nói kia, nhưng ngữ khí đã nhu hòa đi rất nhiều.

Tiểu Hoàng lắc đầu, nghèn nghẹn giọng bảo – "Không có mà."

"Ta làm sai chuyện gì khiến ngươi không hài lòng hử?" – Tư Đồ tóm lấy cằm y, buộc y phải ngước lên đối diện với mình – "Nói cho rõ ràng, ta không thích bị hiểu lầm."

Cằm Hoàng Bán Tiên bị nắm đến phát đau, thấy bộ dạng hầm hầm gây sự của Tư Đồ, rốt cuộc cũng nhỏ giọng nói – "Trong lòng huynh, rõ ràng là rất ghét Thụy Vương…"

Tư Đồ nghe y nói xong thì sửng sốt, hắn vốn nghĩ rằng mình có phải đã nói câu gì chọc giận y không, hay là lúc mua y phục đã khiến y mất hứng, sao lại có liên quan đến Thụy Vương cho được?

"Huynh rõ ràng là ghét ông ta, nhưng vì sao lại nói chuyện với ông ta vui vẻ như vậy?" – Hoàng Bán Tiên đưa tay lên gỡ bàn tay Tư Đồ ra khỏi cằm y, xoa xoa dưới miệng mình, cắn cắn môi nói – "Ta không phân biệt được câu nào huynh nói thật, câu nào là nói dối."

Tư Đồ ngốc lăng ra nhìn Tiểu Hoàng đến nửa ngày, sau đó khóe môi hơi nhếch lên nhoẻn cười, ban đầu là chỉ thấp giọng cười khe khẽ, sau đó dường như là càng nghĩ càng thấy vui lắm sao đó, mà cười phá lên khanh khách.

Hoàng Bán Tiên bị hắn khiến cho chẳng hiểu gì cả, cũng không dám nói lời nào ngắt ngang hắn, chỉ biết thấp thỏm run run mà nhìn.

Tư Đồ cười xong rồi đứng thẳng người dậy, đưa một tay chống lên thân cây phía sau Hoàng Bán Tiên, dùng giọng trầm khàn mà hỏi y – "Sao vậy? Sợ ta lừa ngươi?"

Hoàng Bán Tiên nhích về phía sau, giương mắt lên nhìn thấy Tư Đồ cười đến là sâu xa khó dò, không biết phải trả lời làm sao, rốt cuộc vẫn là thành thật gật gật đầu.

Tư Đồ giơ ngón trỏ lên vuốt ve nhè nhẹ vùng da mềm mại nơi cằm cùng chiếc cổ của tiểu hài tử. Hắn kề sát vào y nói – "Xem ra, trong lòng ngươi ta cũng có chút địa vị đó ha, nếu không thì vì sao ngươi lại để tâm đến chuyện ta đối với ngươi có thật lòng hay không?"

Hoàng Bán Tiên nhìn gương mặt Tư Đồ gần trong gang tấc, không biết phải nói làm sao, gương mặt cũng không kềm chế được mà đỏ lên.

Hai người đã sát lại gần lắm rồi, nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn của tiểu hài tử dần dần nhuốm lên ửng đỏ, Tư Đồ càng cảm thấy có mấy phần diễm lệ không hiểu vì sao. Vậy là cứ cúi xuống thêm chút nữa, gần như chóp mũi cũng đã chạm vào nhau, ánh nhìn cũng dồn hết trên hai cánh môi hơi mỏng của tiểu hài tử… Sắc môi màu phấn nhạt ấy, không hiểu vì sao, tưởng như nếu nếm được một cái xem, cảm giác chắc hẳn là nhè nhẹ ngọt ngào.

Tên Tư Đồ mãi mãi lấy bản năng chạy trước suy nghĩ, lại thêm một lần nữa cứ chiếu theo tâm ý mà hành sự — Hắn nghiêng người qua, một ngụm đã tóm được khóe môi Hoàng Bán Tiên. Thấy tiểu hài tử dường như đang bị hành động của mình hù dọa, cả kinh mà không tự chủ được há miệng ra, Tư Đồ cười, đưa tay lên nắm chặt lấy cằm Tiểu Hoàng, không cho y khép miệng lại, rồi vươn lưỡi ra tiến vào dò xét. Trong nháy mắt khi môi cùng môi chạm vào nhau, Tư Đồ cảm thấy mềm mại đến bất ngờ, cùng vị đạo ngọt ngào không biết phải làm sao để hình dung, giống hệt như trong tưởng tượng của hắn, sau đó cứ theo bản năng mà bắt

đầu nhấm nháp, dần dần biến thành cắn mút, nhắm nghiền mắt lại, cứ theo ý mình mà làm chuyện chính mình cũng không hiểu được lý do.

Đợi đến khi Hoàng Bán Tiên từ trạng thái giật mình mà hoàn hồn trở lại, thì đã bị Tư Đồ kéo vào trong lòng. Từ đỉnh mũi phả đến hơi thở của Tư Đồ, và cả hơi ấm giữa đôi môi đang quyện vào nhau. Tiểu Hoàng hoang mang mất rồi. Y lớn lên đến giờ chưa từng bị ai hôn qua, lúc bị hôn phải phản ứng ra làm sao cũng chẳng ai dạy. Nhưng mà y phát hiện, bị hôn cũng không phải một chuyện khó chịu gì lắm. Trừ việc có chút thở không ra hơi, đầu óc chẳng còn biết đường nào mà suy nghĩ, và cả tim đập rất nhanh … thì cũng không có cảm giác khó chịu nào khác. Nhưng rồi, ở góc nhìn khi ngước lên ấy, có thể thấy được mấy sợi tóc của Tư Đồ, bị gió núi se sắt lạnh thổi đi, chấp chới dưới nền trời màu xanh xám, trong lòng y hiện lên một ý nghĩ — Kẻ này, tính tình thì ngang ngược như vậy, nhưng vì sao tóc lại có thể mềm mại như thế?

Hồi lâu sau, Tư Đồ hôn đã ghiền rồi mới thả người ở trong lòng mình ra. Hắn tưởng rằng Hoàng Bán Tiên dù không nói là sẽ nổi giận mà đánh người, nhưng chí ít cũng phải xấu hổ giận dỗi quay gót bỏ chạy chứ. Đằng này hắn phát hiện người ở trong lòng mình cả buổi trời cũng không có động tĩnh. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tiểu hài tử đang ngẩng đầu lên, mở tròn đôi mắt phượng mà khó hiểu nhìn hắn, biểu cảm trên gương mặt trừ sợ hãi ra thì cũng không có gì khác.

Cau mày, Tư Đồ đột ngột nghĩ mình thật là thất bại, quắc mắt nhìn Hoàng Bán Tiên một cái, nói – "Bị ta hôn, ngươi không có cảm giác gì sao?"

Hoàng Bán Tiên vẫn ngơ ngác, hấp háy mắt nghĩ ngợi đôi chút – "Có cảm giác… mặn…"

Sắc mặt Tư Đồ có chút khó coi, cười nhạt – "Mặn?"

Hoàng Bán Tiên gật đầu.

"Không còn gì khác?" – Tư Đồ nhướn một bên mày lên, giận dữ hết cả mặt mày.

"Còn nữa… như vậy bẩn lắm…" – Vừa nói, Hoàng Bán Tiên vừa đưa tay chùi miệng – "Đều là nước bọt."

"…" – Tư Đồ bị y chọc giận đến tái mét mặt mũi, ánh mắt cũng càng lúc càng nguy hiểm – "Bẩn hử? Nước bọt?"

Hoàng Bán Tiên giờ đây cũng thấy được cơn thịnh nộ của Tư Đồ, thoáng rụt về sau một chút, xoay mặt muốn nhìn xung quanh xem có ai khác hay không.

Tư Đồ cười lạnh kề vào tai y bảo – "Giờ mới muốn bỏ chạy hửm? Không kịp nữa rồi!" – Nói đoạn, giơ tay ra hung dữ nhéo ngay eo Hoàng Bán Tiên.

"Nha ~~" – Tiểu Hoàng cả kinh giật nảy, quay người muốn chạy đi lại bị Tư Đồ bắt trở về cái một, ôm lấy bắt đầu hung hăng cù, sau cùng dường như cũng không cởi được mối hận, bèn cố sức ngắt hai cái phía sau lưng tiểu hài tử … Đến khi Hoàng Bán Tiên ứa nước mắt mở miệng xin tha, Tư Đồ mới chịu buông tay.

Nhìn lại Tiểu Hoàng vì cơn giãy dụa vừa rồi mà tóc mai có chút rối loạn, trên mặt cũng bị phủ kín bởi một tầng ngượng ngùng nhàn nhạt, chẳng biết là vì sao nữa, chỉ cảm thấy rất xiêu lòng.

Tư Đồ không kềm được mà vươn tay ra sửa lại mấy sợi tóc cho y, thế mà phát hiện khuôn mặt tiểu hài tử lại đỏ hơn mấy phần nữa, hắn dở khóc dở cười. Tiểu gia hỏa này cũng thật thú vị, la mắng thì y không buồn, chiếm tiện nghi y cũng không giận, nhưng chỉ cần tử tế với y chút xíu, y sẽ bắt đầu phát thẹn. Nắm lấy tay tiểu hài tử kéo qua, trên gương mặt Tư Đồ có một tầng ý cười khe khẽ, hắn mở miệng trầm giọng bảo – "Ta coi như là tên lừa đảo đi, nhưng cũng không phải là gạt tất cả mọi người."

Hoàng Bán Tiên sửng sốt, ngước lên nhìn chăm chú vào mắt Tư Đồ.

"Có những người ta sẽ không lừa gạt." – Tư Đồ nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Tiểu Hoàng đang ở trong tay mình – "Ngươi nghe người ta nói thì không phân rõ được đâu, ta có thể dạy ngươi một cách rất đơn giản — kẻ nào gạt ngươi, đối xử tốt với ngươi chỉ bằng miệng, ai không gạt ngươi, sẽ đối xử tốt với ngươi bằng tâm… Ngươi chỉ cần nhìn vào mắt của kẻ đó, sẽ rõ ràng minh bạch."

Hoàng Bán Tiên nghe xong, cúi đầu xuống nghiêm chỉnh trở về chỗ cũ, sau cùng ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ – "Lời này rất có đạo lý, huynh đọc được từ trong sách nào vậy?"

"A…" Tư Đồ bật cười, lắc đầu – "Đồ Mọt Sách này, ngươi thật sự cho rằng trong sách cái gì cũng có?"

Hoàng Bán Tiên cảm thấy khó hiểu.

"Ban đầu cũng không ai phân biệt rõ ràng được đâu." – Tư Đồ kéo y đến bên người, mười ngón tay xen kẽ vào nhau thật chặt – "Đợi đến một ngày nào đó bị người ta lừa, thì chuyện ai gạt ai không gạt, tự khắc sẽ học được thôi." – Sau đó, hắn dắt tay Tiểu Hoàng, đi về phía trên núi.

Hoàng Bán Tiên nhẩn nha lời nói của Tư Đồ, những tích tụ trong lòng cũng dần dần tan đi. Lúc này, đột ngột Tư Đồ dừng bước, ngoảnh sang nhìn y bảo – "Ô, ngày mai bảo ai đó mang về." Nói đoạn, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Ngơ ngác bị kéo đi hai bước, trên gương mặt Hoàng Bán Tiên, ý cười từ tốn hiện lên. Y đuổi theo mấy bước, sóng vai cùng Tư Đồ, một tay đã bị hắn nắm lấy, tay kia đưa qua nắm chặt lấy tay áo của người bên cạnh, dựa theo sức lực của hắn và đi lên núi.

"Có đi được hay không?" – Tư Đồ nhỏ giọng hỏi.

"Ưm ~~"

"Nếu như đi không được thì nói ta biết, ta sẽ ôm ngươi."

"Ừm." – Y ngoan ngoãn gật đầu.

Trên đường đi hai người bước chân rất chậm rãi. Ngoài dự đoán của Tư Đồ, Hoàng Bán Tiên tuy thoạt trông văn văn nhược nhược, nhưng thể lực cũng rất khá, đi cả nửa ngày cũng không nghe thấy y kêu mệt một tiếng nào. Bất đồ hắn nhớ lại, lần đầu tiên họ gặp gỡ chính là ở trên Vu Sơn Thập Nhị Phong… Cũng đúng a, ngay cả Vu Sơn còn trèo lên được cơ mà, Hạc Minh Sơn Trang nho nhỏ này có là gì đâu. Thỏ tuy rằng nhỏ bé yếu ớt, cũng có thể sống cùng chung một ngọn núi với sói, hơn nữa so với sói càng dễ sinh tồn hơn.

"Phải ha, ngươi tự mình lên Vu Sơn để làm gì?"

"Lần đó, ta từ chỗ của Thụy Vương mà trốn tới." – Hoàng Bán Tiên thấp giọng bảo – "Vùng Trung Nguyên rất dễ bị hắn ta bắt được, nên phải nhập Thục."

Thấy Tư Đồ gật đầu, Hoàng Bán Tiên suy nghĩ một chút, rồi lại nhỏ giọng nói – "Khi nãy, thuốc mà Thụy Vương cho chúng ta xem."

"Hửm?" – Tư Đồ quay sang nhìn y – "Thuốc thì làm sao?"

"Thuốc đó, chính là căn nguyên gây bệnh cho Nhị Hoàng Tử." – Hoàng Bán Tiên nói – "Hắn ta là cố tình cho chúng ta xem."

Tư Đồ cười – "Hắn cố ý cho ngươi xem, chứ không phải cho chúng ta ~~"

Hoàng Bán Tiên nghe hắn cố tình nhấn thật mạnh vào hai chữ "Chúng ta", thì bắt đầu có chút không được tự nhiên, chợt thấy bên tai nóng lên, mới phát hiện ra Tư Đồ đã tiến đến trước mặt, bộ dạng trông như lại muốn hôn, y vội vã nhắm tịt mắt lại.

Một lúc lâu, cũng không có cái hôn ấm áp nào lên khóe môi, mà thật ra là nghe được một âm cười nhẹ, hàm chứa mấy phần trêu chọc.

Thỏa mãn nhìn thấy trên mặt tiểu hài tử đã đỏ lựng như ráng chiều, Tư Đồ nắm chặt lấy tay y, thấp giọng nói – "Có người đi theo chúng ta."

Hoàng Bán Tiên sửng sốt, không tự chủ được có chút khẩn trương, cẩn thận trông ra bốn bề, nhưng không thấy gì cả, càng thêm cảm thấy bất an.

"Đừng sợ, chỉ là bọn chó hoang không có mắt mà thôi." – Tư Đồ nhàn nhạt cười một tiếng, giơ tay lên kéo một lọn tóc Hoàng Bán Tiên, hỏi – "Nếu như cũng có chó theo đuôi thế này, ngươi bỏ chạy hay đánh?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu, không trả lời, chỉ là nắm chặt lấy tay Tư Đồ trong vô thức, nhích lại gần hắn một chút.

Khi ấy, nghe được từ phía rừng rậm ở hai bên, truyền ra những tiếng vọng lao xao xì xào. Khóe miệng Tư Đồ chứa ý cười, hỏi Tiểu Hoàng – "Biết lấy cái gì đánh chó là hay nhất không?"

Hoàng Bán Tiên suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói – "Hòn đá?"

Tư Đồ ha hả cười xoa xoa lên má y – "Thông minh lắm."

20. Chương 10: Im Ắng Mây Trôi

Tư Đồ cũng không biết cơn tức giận bừng bừng như kia là từ đâu mà ra, có điều ban nãy vừa mới bắt đầu thì nghĩ có gì đó không ổn thỏa, dường như Hoàng Bán Tiên cố ý hay vô tình gì đó mà xa lánh. Lòng hắn buồn bực đến khó chịu, lúc phản ứng xong thì, đã ấn người ta vào một thân cây mọc ven đường mất rồi.

Sau lưng Tiểu Hoàng bị va đập đến phát đau, có hơi ngạc nhiên giương mắt lên nhìn Tư Đồ, chỉ thấy hắn ta mặt mày sa sầm cả xuống, đôi đồng tử nhạt sắc đang riết róng nhìn chằm chằm vào mình. Phản chiếu trong mắt y, ngoại trừ gương mặt của Tư Đồ, còn có đám cành lá sum suê vươn xanh trên đỉnh đầu, và còn cả, thấy rõ ràng giữa những khe hở của tán lá, là vòm trời cao cao màu xanh xám…Lúc đó mới đột nhiên phát giác, thì ra không biết từ lúc nào mà mưa đã tạnh.

Im lặng một hồi lâu. Hoàng Bán Tiên đột ngột "A" lên một tiếng.

"Gì vậy?" – Tư Đồ càng thêm nghi ngờ, tiểu hài tử này vì sao lại kỳ lạ như vậy?

"Chúng ta để quên ô ở hiệu may rồi." – Hoàng Bán Tiên sốt ruột – "Có nên trở lại lấy hay không?"

…

Tư Đồ nhìn chằm chằm y một lúc, đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu: – "Một cái ô mà thôi, cứ bỏ đi cũng có sao đâu."

Hoàng Bán Tiên nghe mấy lời này xong, có hơi khẽ giật mình, sau đó gật đầu, rồi cúi xuống, trông như rất mất mát.

"Nếu ngươi thật sự muốn, ta phái người đến mang về là được." – Tư Đồ phỏng đoán không được tâm tư của Tiểu Hoàng, thấy trên gương mặt y vẫn rất nhợt nhạt, bèn hỏi: – "Hay là ngươi muốn bây giờ trở về lấy?"

Hoàng Bán Tiên vội vã lắc đầu, sau đó cúi xuống nhìn cánh tay Tư Đồ đang cầm tay y, có chút đau đau.

Tư Đồ bất đắc dĩ buông tay ra, hỏi thêm lần nữa: – "Ngươi giở trò cáu gì vậy?" – Cũng là một câu nói kia, nhưng ngữ khí đã nhu hòa đi rất nhiều.

Tiểu Hoàng lắc đầu, nghèn nghẹn giọng bảo: – "Không có a."

"Ta làm sai chuyện gì khiến ngươi không hài lòng hử?" – Tư Đồ tóm lấy cằm y, buộc y phải ngước lên đối diện với mình – "Nói cho rõ ràng, ta không thích bị hiểu lầm."

Cằm Hoàng Bán Tiên bị nắm đến phát đau, thấy bộ dạng hầm hầm gây sự của Tư Đồ, rốt lại cũng nhỏ giọng nói: – "Trong lòng huynh, rõ ràng là rất ghét Thụy Vương…"

Tư Đồ nghe y nói xong sửng sốt, hắn vốn nghĩ rằng mình có phải đã nói câu gì chọc giận y không, hay là lúc mua y phục đã khiến y mất hứng, sao lại có liên quan đến Thụy Vương cho được?

"Huynh rõ ràng là ghét hắn ta, nhưng vì sao lại nói chuyện với hắn ta vui vẻ như vậy?" – Hoàng Bán Tiên đưa tay lên gỡ bàn tay Tư Đồ ra khỏi cằm y, xoa xoa dưới miệng mình, cắn cắn môi nói: – "Ta không phân biệt được câu nào huynh nói thật, câu nào là nói dối."

Tư Đồ ngốc lăng ra nhìn Tiểu Hoàng đến nửa ngày, sau đó khóe môi hơi nhếch lên nhoẻn cười, ban đầu là chỉ thấp giọng cười khe khẽ, sau đó dường như là càng nghĩ càng thấy vui lắm sao đó, mà cười phá lên khanh khách.

Hoàng Bán Tiên bị hắn khiến cho chẳng hiểu gì cả, cũng không dám nói lời nào ngắt ngang hắn, chỉ biết thấp thỏm run run mà nhìn.

Tư Đồ cười xong rồi đứng thẳng người dậy, đưa một tay chống lên thân cây phía sau Hoàng Bán Tiên, dùng giọng trầm khàn mà hỏi y: – "Sao vậy? Sợ ta lừa ngươi?"

Hoàng Bán Tiên nhích về phía sau, giương mắt lên nhìn thấy Tư Đồ cười đến là sâu xa khó dò, không biết phải trả lời làm sao, rốt cuộc vẫn là thành thật gật gật đầu.

Tư Đồ giơ ngón trỏ lên vuốt ve nhè nhẹ vùng da mềm mại nơi cằm cùng chiếc cổ của tiểu hài tử. Hắn kề sát vào y nói: – "Xem ra, trong lòng ngươi ta cũng có chút địa vị đó ha, nếu không thì vì sao ngươi lại để tâm đến chuyện ta đối với ngươi có thật lòng hay không?"

Hoàng Bán Tiên nhìn gương mặt Tư Đồ gần trong gang tấc, không biết phải nói làm sao, gương mặt cũng không kềm chế được mà đỏ lên.

Hai người đã sát lại gần lắm rồi, nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn của tiểu hài tử dần dần nhuốm lên ửng đỏ, Tư Đồ càng cảm thấy có mấy phần diễm lệ không hiểu vì sao. Vậy là cứ cúi xuống thêm chút nữa, gần như chóp mũi cũng đã chạm vào nhau, ánh nhìn cũng dồn hết trên hai cánh môi hơi mỏng của tiểu hài tử…Sắc môi màu phấn nhạt ấy, không hiểu vì sao, tưởng như nếu nếm được một cái xem, cảm giác chắc hẳn là nhè nhẹ ngọt ngào.

Tên Tư Đồ mãi mãi lấy bản năng chạy trước suy nghĩ, lại thêm một lần nữa cứ chiếu theo tâm ý mà hành sự — Hắn nghiêng người qua, một ngụm đã tóm được khóe môi Hoàng Bán Tiên. Thấy tiểu hài tử dường như đang bị hành động của mình hù dọa, cả kinh mà không tự chủ được há miệng ra, Tư Đồ cười, đưa tay lên nắm chặt lấy cằm Tiểu Hoàng, không cho y khép miệng lại, rồi vươn lưỡi ra tiến vào dò xét. Trong nháy mắt khi môi cùng môi chạm vào nhau, Tư Đồ cảm thấy mềm mại đến bất ngờ, cùng vị đạo ngọt ngào không biết phải làm sao để hình dung, giống hệt như trong tưởng tượng của hắn, sau đó cứ theo bản năng mà bắt đầu nhấm nháp, dần dần biến thành cắn mút, nhấm nghiền mắt lại, cứ theo ý mình mà làm chuyện chính mình cũng không hiểu được lý do.

Đợi đến khi Hoàng Bán Tiên từ trạng thái giật mình mà hoàn hồn trở lại, thì đã bị Tư Đồ kéo vào trong lòng. Từ đỉnh mũi phả đến hơi thở của Tư Đồ, và cả hơi ấm giữa đôi môi đang quyện vào nhau. Tiểu Hoàng hoang mang mất rồi. Y lớn lên đến giờ chưa từng bị ai hôn qua, lúc bị hôn phải phản ứng ra làm sao cũng chẳng ai dạy. Nhưng mà y phát hiện, bị hôn cũng không phải một chuyện khó chịu gì lắm. Trừ việc có chút thở không ra hơi, đầu óc chẳng còn biết đường nào mà suy nghĩ, và cả tim đập rất nhanh…thì cũng không có cảm giác khó chịu nào khác. Nhưng rồi, ở góc nhìn khi ngước lên ấy, có thể thấy được mấy sợi tóc của Tư Đồ, bị gió núi se sắt lạnh thổi đi, chấp chới dưới nền trời màu xanh xám, trong lòng y hiện lên một ý nghĩ — Kẻ này, tính tình thì ngang ngược như vậy, nhưng vì sao tóc lại có thể mềm mại như thế?

Hồi lâu sau, Tư Đồ hôn đã ghiền rồi mới thả người ở trong lòng mình ra. Hắn tưởng rằng Hoàng Bán Tiên dù không nói là sẽ nổi giận mà đánh người, nhưng chí ít cũng phải xấu hổ giận dỗi quay gót bỏ chạy chứ. Đằng này hắn phát hiện người ở trong lòng mình cả buổi trời cũng không có động tĩnh. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tiểu hài tử đang ngẩng đầu lên, mở tròn đôi mắt phượng mà khó hiểu nhìn hắn, biểu cảm trên gương mặt trừ sợ hãi ra thì cũng không có gì khác.

Cau mày, Tư Đồ đột ngột nghĩ mình thật là thất bại, quắc mắt nhìn Hoàng Bán Tiên một cái, nói: – "Bị ta hôn, ngươi không có cảm giác gì sao?"

Hoàng Bán Tiên vẫn ngơ ngác, hấp háy mắt nghĩ ngợi đôi chút: – "Có cảm giác…mặn…"

Sắc mặt Tư Đồ có chút khó coi, cười nhạt: – "Mặn?"

Hoàng Bán Tiên gật đầu.

"Không còn gì khác?" – Tư Đồ nhướn một bên mày lên, giận dữ hết cả mặt mày.

"Còn nữa…như vậy bẩn lắm…" – Vừa nói, Hoàng Bán Tiên vừa đưa tay chùi miệng – "Đều là nước bọt."

"…" – Tư Đồ bị y chọc giận đến tái mét mặt mũi, ánh mắt cũng càng lúc càng nguy hiểm – "Bẩn hử? Nước bọt?"

Hoàng Bán Tiên giờ đây cũng thấy được cơn thịnh nộ của Tư Đồ, thoáng rụt về sau một chút, xoay mặt muốn nhìn xung quanh xem có ai khác hay không.

Tư Đồ cười lạnh kề vào tai y bảo: – "Giờ mới muốn bỏ chạy hửm? Không kịp nữa rồi!" – Nói đoạn, giơ tay ra hung dữ nhéo ngay eo Hoàng Bán Tiên.

"Nha ~~" – Tiểu Hoàng cả kinh giật nảy, quay người muốn chạy đi lại bị Tư Đồ bắt trở về cái một, ôm lấy bắt đầu hung hăng cù, sau cùng dường như cũng không cởi được mối hận, bèn cố sức ngắt hai cái phía sau lưng tiểu hài tử…Đến khi Hoàng Bán Tiên ứa nước mắt mở miệng xin tha, Tư Đồ mới chịu buông tay.

Nhìn lại Tiểu Hoàng vì cơn giãy dụa vừa rồi mà tóc mai có chút rối loạn, trên mặt cũng bị phủ kín bởi một tầng ngượng ngùng nhàn nhạt, chẳng biết là vì sao nữa, chỉ cảm thấy rất xiêu lòng.

Tư Đồ không kềm được mà vươn tay ra sửa lại mấy sợi tóc cho y, thế mà phát hiện khuôn mặt tiểu hài tử lại đỏ hơn mấy phần nữa, hắn dở khóc dở cười. Tiểu gia hỏa này cũng thật thú vị, la mắng thì y không buồn, chiếm tiện nghi y cũng không giận, nhưng chỉ cần tử tế với y chút xíu, y sẽ bắt đầu phát thẹn. Nắm lấy tay Tiểu Hài Tử kéo qua, trên gương mặt Tư Đồ có một tầng ý cười khe khẽ, hắn mở miệng trầm giọng bảo: – "Ta coi như là tên lừa đảo đi, nhưng cũng không phải là gạt tất cả mọi người."

Hoàng Bán Tiên sửng sốt, ngước lên nhìn chăm chú vào mắt Tư Đồ.

"Có những người ta sẽ không lừa gạt." – Tư Đồ nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Tiểu Hoàng đang ở trong tay mình – "Ngươi nghe người ta nói thì không phân rõ được đâu, ta có thể dạy ngươi một cách rất đơn giản — kẻ nào gạt ngươi, đối xử tốt với ngươi chỉ bằng miệng, ai không gạt ngươi, sẽ đối xử tốt với ngươi bằng tâm…Ngươi chỉ cần nhìn vào mắt của kẻ đó, sẽ rõ ràng minh bạch."

Hoàng Bán Tiên nghe xong, cúi đầu xuống nghiêm chỉnh trở về chỗ cũ, sau cùng ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ – "Lời này rất có đạo lý, huynh đọc được từ trong sách nào vậy?"

"A…" Tư Đồ bật cười, lắc đầu: – "Đồ Mọt Sách này, ngươi thật sự cho rằng trong sách cái gì cũng có?"

Hoàng Bán Tiên cảm thấy khó hiểu.

"Ban đầu cũng không ai phân biệt rõ ràng được đâu." – Tư Đồ kéo y đến bên người, mười ngón tay xen kẽ vào nhau thật chặt – "Đợi đến một ngày nào đó bị người ta lừa, thì chuyện ai gạt ai không gại, tự khắc sẽ học được thôi." – Sau đó, hắn dắt tay Tiểu Hoàng, đi về phía trên núi.

Hoàng Bán Tiên nhẩn nha lời nói của Tư Đồ, những tích tụ trong lòng cũng dần dần tan đi. Lúc này, đột ngột Tư Đồ dừng bước, ngoảnh sang nhìn y bảo – "Ô, ngày mai bảo ai đó mang về." Nói đoạn, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Ngơ ngác bị kéo đi hai bước, trên gương mặt Hoàng Bán Tiên, ý cười từ tốn hiện lên. Y đuổi theo mấy bước, sóng vai cùng Tư Đồ, một tay đã bị hắn nắm lấy, tay kia đưa qua nắm chặt lấy tay áo của người bên cạnh, dựa theo sức lực của hắn và đi lên núi.

"Có đi được hay không?" – Tư Đồ nhỏ giọng hỏi.

"Ưm ~~"

"Nếu như đi không được thì nói ta biết, ta sẽ ôm ngươi."

"Ừm." – Y ngoan ngoãn gật đầu.

Trên đường đi hai người bước chân rất chậm rãi. Ngoài dự đoán của Tư Đồ, Hoàng Bán Tiên tuy thoạt trông văn văn nhược nhược, nhưng thể lực cũng rất khá, đi cả nửa ngày cũng không nghe thấy y kêu mệt một tiếng nào. Bất đồ hắn nhớ lại, lần đầu tiên họ gặp gỡ chính là ở trên Vu Sơn Thập Nhị Phong…Cũng đúng a, ngay cả Vu Sơn còn trèo lên được cơ mà, Hạc Minh Sơn Trang nho nhỏ này có là gì đâu. Thỏ tuy rằng nhỏ bé yếu ớt, cũng có thể sống cùng chung một ngọn núi với sói, hơn nữa so với sói càng dễ sinh tồn hơn.

"Phải ha, ngươi tự mình lên Vu Sơn để làm gì?"

"Lần đó, ta từ chỗ của Thụy Vương mà trốn tới." – Hoàng Bán Tiên thấp giọng bảo – "Vùng Trung Nguyên rất dễ bị hắn ta bắt được, nên phải nhập Thục."

Thấy Tư Đồ gật đầu, Hoàng Bán Tiên suy nghĩ một chút, rồi lại nhỏ giọng nói: – "Khi nãy, thuốc mà Thụy Vương cho chúng ta xem."

"Hửm?" – Tư Đồ quay sang nhìn y – "Thuốc thì làm sao?"

"Thuốc đó, chính là căn nguyên gây bệnh cho Nhị Hoàng Tử." – Hoàng Bán Tiên nói – "Hắn ta là cố tình cho chúng ta xem."

Tư Đồ cười: – "Hắn cố ý cho ngươi xem, chứ không phải cho chúng ta ~~"

Hoàng Bán Tiên nghe hắn cố tình nhấn thật mạnh vào hai chữ "Chúng ta", thì bắt đầu có chút không được tự nhiên, chợt thấy bên tai nóng lên, mới phát hiện ra Tư Đồ đã tiến đến trước mặt, bộ dạng trông như lại muốn hôn, y vội vã nhắm tịt mắt lại.

Một lúc lâu, cũng không có cái hôn ấm áp nào lên khóe môi, mà thật ra là nghe được một âm cười nhẹ, hàm chứa mấy phần trêu chọc.

Thỏa mãn nhìn thấy trên mặt tiểu hài tử đã đỏ lựng như ráng chiều, Tư Đồ nắm chặt lấy tay y, thấp giọng nói: – "Có người đi theo chúng ta."

Hoàng Bán Tiên sửng sốt, không tự chủ được có chút khẩn trương, cẩn thận trông ra bốn bề, nhưng không thấy gì cả, càng thêm cảm thấy bất an.

"Đừng sợ, chỉ là bọn chó hoang không có mắt mà thôi." – Tư Đồ nhàn nhạt cười một tiếng, giơ tay lên kéo một lọn tóc Hoàng Bán Tiên, hỏi: – "Nếu như cũng có chó theo đuôi thế này, ngươi bỏ chạy hay đánh?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu, không trả lời, chỉ là nắm chặt lấy tay Tư Đồ trong vô thức, nhích lại gần hắn một chút.

Khi ấy, nghe được từ phía rừng rậm ở hai bên, truyền ra những tiếng vọng lao xao xì xào. Khóe miệng Tư Đồ chứa ý cười, hỏi Tiểu Hoàng – "Biết lấy cái gì đánh chó là hay nhất không?"

Hoàng Bán Tiên suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói: – "Hòn đá?"

Tư Đồ ha hả cười xoa xoa lên má y – "Thông minh lắm."

21. Chương 11

Chương 11 | Thiên hạ đệ nhất

Tư Đồ cười lạnh vung tay lên, Hoàng Bán Tiên bên cạnh hắn cảm thấy có vài cơn kình phong quét qua. Tiếp đó, từ phía cánh rừng dội ra mấy tiếng gào thảm thiết, rồi thì không còn động tĩnh gì nữa. Hoàng Bán Tiên có hơi khẩn trương nhìn về phía rừng, mơ hồ bất an. Sau một hồi yên tĩnh, từ trong rừng đột ngột truyền ra những âm thanh rền vang thật lớn, tưởng như có thiên quân vạn mã đang ồ ạt đổ về. Những tràng "rào rào" trỗi dậy, cây cối ở bên rừng nhất tề răng rắc gãy xuống. Từ đằng sau xuất hiện mấy trăm tên hắc y nhân mang đao. Mấy trăm gã kia trong nháy mắt đã bao vây Tư Đồ cùng Hoàng Bán Tiên rồi đứng sững lại, đám người ở chính giữa thoắt chốc di chuyển, để lộ ra một lối đi. Một gã nam tử thân hình vô cùng cao lớn nghênh ngang đi ra.

Hoàng Bán Tiên nhận ra kẻ đi đến kia, chính là hoàng thái tử Khương Tộc – Hạ Phần. Tư Đồ vẫn chưa thèm lấy mắt ngó đến tên Hạ Phần này, mặt mày cau có trông rất chán ghét, lẩm bẩm – "Đi dạo phố một chút cũng không xong nữa."

Hạ Phần ngật ngưỡng ra ngoài, dạt dào đắc ý ngắm nhìn Tư Đồ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hoàng Bán Tiên, thấy Tiểu Hoàng toàn thân vận hắc y, gã "khanh khách" cười, nhếch miệng nói – "Ta đã nói mà, trông xinh đẹp như vậy chắc chắn phải là nữ nhân."

Hoàng Bán Tiên bị gã ngắm nghía đến nỗi cả người phát lạnh, bất giác rụt người về phía sau Tư Đồ để né tránh, cầm chặt lấy tay hắn.

Tư Đồ dấn người về phía trước một bước, che chắn Hoàng Bán Tiên ở phía sau, lạnh lùng liếc nhìn gã Hạ Phần kia – "Tránh ra, chó ngoan không được ngáng đường."

Bộ mặt béo tốt của Hạ Phần co giật hai cái, bật ra một tiếng "Hừ" rồi nói – "Ha ha, ta đã nghe từ lâu rằng trong đất Trung Nguyên này cũng có mấy tên lợi hại, phải dùng mấy trăm người mới đối phó nổi. Nên lần này ta dẫn theo mấy trăm người ra ngoài, ha hả, không cần gì khác, chỉ cái mạng của ngươi và y là được rồi." – Nói đoạn, gã chỉ tay vào Hoàng Bán Tiên.

"Muốn mạng của ta?" – Tư Đồ nghe gã nói xong ngược lại còn tươi cười – "Ngươi nói ngươi muốn dùng mấy trăm tên này để lấy mạng ta hử?"

"Đúng vậy, đủ coi trọng ngươi rồi chứ hả?" – Hạ Phần tỏ vẻ đắc ý – "Vốn không nhất thiết phải giết chết ngươi, có điều ngươi đã thắng trận thi văn, hơn nữa còn nghe nói ngươi chính là kẻ có khả năng thắng trận thi võ nhất, cho nên bản Hoàng tử quyết định phải giải quyết ngươi trước."

Hoàng Bán Tiên có chút lo sợ, gom hết can đảm ra nhìn Hạ Phần nói – "Ngươi giết được huynh ấy cũng không chắc chắn là thắng được võ thí đâu."

Không đợi Hạ Phần mở miệng, đã nghe Tư Đồ nói – "Có mấy trăm mạng quèn cũng đòi giết ta? Tư Đồ ta từ khi nào đã xuống giá đến mức này?" – Dứt lời, đưa tay ra kéo tóc Hoàng Bán Tiên – "Nhà ngươi cũng nghĩ mấy trăm tên này có thể đối phó được ta sao?"

Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ chớp chớp mắt mấy cái, e sợ nhỏ giọng nói – "Song quyền nan địch tứ thủ[1]… Hảo hán không nên so đo với người…"

Tư Đồ nổi giận, hung dữ trợn mắt lên lườm Tiểu Hoàng một cái – "Mọt Sách nhà ngươi dám xem thường ta?"

Tiểu Hoàng cuống quít lắc đầu, nghĩ bụng, hay là hắn ta có thể một mình chống chọi được mấy trăm người thật? Nhưng làm sao có thể….

Thấy vẻ mặt của Hoàng Bán Tiên vẫn là hoài nghi, Tư Đồ càng bốc lửa giận bừng bừng. Hắn buông tóc Hoàng Bán Tiên ra, quay đầu lại nhìn Hạ Phần nói – "Cút xéo, ta không muốn ở địa bàn kẻ khác mà đại khai sát giới."

Hạ Phần ha hả mà cười – "Đừng vờ vịt nữa, ta muốn chính là cái mạng của ngươi, còn tiểu thần tiên kia cũng là của ta."

Mấy trăm gã người Khương kia giương đao trông như sắp chém tới. Hoàng Bán Tiên cả kinh không biết phải làm sao, chợt nghe Tư Đồ cười lạnh một tiếng, bóng đen trước mắt y chuyển động như chớp lóe… Thế rồi một trận cuồng phong quét qua bốn bề, lá rụng cùng những hòn đá trên mặt đất đều bay vút lên không trung. Một chiếc bóng đen lướt vụt qua xung quanh, Hoàng Bán Tiên theo bản năng nhắm mắt lại. Và rồi nghe thấy những tiếng kêu thét gào của bọn người vây bắt, thảm khốc kì dị, sau đó là tiếng ngã xuống đất một cách hỗn loạn. Y mở mắt ra, trước mắt là đao kiếm bị bẻ cong rơi đầy trên mặt đất, cùng với cả trăm tên lính đang nằm ngửa sóng soài — trên người bọn chúng đều dính thương tích, quằn quại trên đất không tài nào đứng dậy. Đám quân sĩ còn lại đều thất kinh rụt người về sau, không dám tiến lên… Tư Đồ chỉ dùng đúng một chiêu… mà đã xử gọn cả trăm người.

Hoàng Bán Tiên không biết võ công, chỉ thấy trong khoảng thời gian chỉ bằng cái nháy mắt, Tư Đồ đã giải quyết hơn phân nửa đám người nọ. Những gì mới vừa xảy ra y không hề hay biết. Tư Đồ trước mặt y vẫn cứ đứng yên như mới rồi nãy, những sợi tóc trong luồng gió núi se sắt cứ phất lên lại buông xuống. Quanh người hắn từ bao giờ không biết đã tỏa ra một tầng hàn khí, người nhìn hắn bất chợt phải rùng mình một cái.

Tất cả những ai ở đó đều nghệch người ra. Bấy giờ chợt nghe thấy từ phía xa vọng lại một trận âm thanh hô gọi. Một bóng đen lao nhanh vút đến, tay áo phất phới bay trong gió. Một lát sau, bóng người kia nhảy bổ vào đám đông, hạ xuống trước mặt Tư Đồ – "Bang chủ."

Người đến chính là Tương Thanh. Y cúi đầu đến đứng bên cạnh Tư Đồ, hình như không màng tới còn có mấy trăm tên kia mà nhỏ giọng hỏi hắn – "Giết sạch hay bắt sống?"

Tư Đồ nhếch một bên chân mày, bảo – "Ngươi lui ra, ta tự làm."

Tương Thanh có vẻ hơi kinh ngạc mà sững người lại, nhưng lập tức hô một tiếng – "Vâng" – rồi nhìn sang Hoàng Bán Tiên một cái, lặng lẽ bước ra khỏi vòng vây.

Tư Đồ quay đầu lại, kéo Hoàng Bán Tiên qua, nắm lấy cằm của y, buộc y phải ngước lên đối diện cùng mình – "Không cho phép ngươi nhắm mắt. Nhìn thật rõ ràng cho ta, đừng nói là mấy trăm người, dù có là mấy vạn, cũng không kẻ nào có thể động đến một sợi tóc của Tư Đồ!" – nói đoạn, vung tay tóm lấy thắt lưng Hoàng Bán Tiên nhấc lên, ném y ra khỏi vòng vây.

Tiểu Hoàng thấy như đất trời đảo lộn, còn chưa kịp hô lên đã bay ra khỏi đám đông vây quanh, lúc rơi xuống liền được Tương Thanh vững vàng đón được.

Sự chú ý của đoàn người đều theo Hoàng Bán Tiên mà dời về phía bên ngoài, lại chợt nghe thấy một tiếng cười lạnh lẽo của Tư Đồ – "Kẻ nào chưa muốn chết tự động rút đi, còn lại ta nhất quyết không lưu tình."

Đám quân lính kia đều có võ công, trông thấy khí thế của Tư Đồ đều biết được không phải chỉ cần mấy người đã có thể chống đỡ, nếu không rút đi chỉ có con đường chết, thế nhưng hoàng lệnh khó cãi… Bọn chúng đều quay lại nhìn Hạ Phần.

Khuôn mặt Hạ Phần thoắt vàng vọt thoắt trắng dã. Gã ta không nghĩ rằng mấy trăm người như vậy cũng không ăn thua gì. Nhưng gã thân là hoàng tử, nếu cứ qui phục như vậy thì mặt mũi còn để được vào đâu. Gã sa sầm mặt nói – "Kẻ nào dám lùi giết trước luận sau!"

Đôi mắt Tư Đồ phát ra hàn ý, hắn cười lạnh nói – "Một kẻ làm vương, điều trọng yếu nhất là xem thủ hạ như huynh đệ. Nhưng ngươi lại xem hàng trăm quân sĩ này không phải người, sau này còn ai dám bán mạng vì ngươi?!" – Nói rồi, chỉ thấy cánh tay hắn thả xuống, từ ống tay áo chuồi ra một món vũ khí hình dạng như một tấm lưới buông dài mềm mại, ánh sắc ô kim sáng loáng.

Ở xa xa, Hoàng Bán Tiên nhìn thấy mà có chút lo âu, đoạn nghe từ phía sau có tiếng Tương Thanh nhỏ giọng bảo – "Đây là binh khí của Bang chủ. Người rất hiếm khi dùng đến, hôm nay chắc hẳn là lấy ra để cho tiên sinh xem."

"Binh khí…" – Tiểu Hoàng không hiểu rõ – "Binh khí không phải đều là đao, thương, kiếm, kích hay sao… Vật kia chỉ là một tấm vải mà."

"À…" – Tương Thanh lắc đầu mỉm cười – "Vậy là chưa biết rồi… Đó không phải vải vóc, mà xác thực chính là một thanh cổ đao, có tên Hắc Kim Hầu, là thần binh lợi khí, một lưỡi đao sắc bén bá đạo nhất thế gian này!"

Chợt nghe Tư Đồ đanh giọng gọi đám quân sĩ bên cạnh – "Ta không phải muốn giết các ngươi. Hôm nay các ngươi dù tiến dù lùi đều là chỗ chết, ta khả dĩ lưu lại cho các ngươi con đường sống. Ai không muốn chết, có thể quy nhập Hắc Bang của ta, ta xem các ngươi như huynh đệ. Còn nếu muốn tận trung với chủ tử các ngươi, ta sẽ để các ngươi chết được toàn thây…" – Dứt lời, hắn cầm Hắc Kim Hầu nhẹ nhàng rung lên, chỉ thấy khối vải vốn dĩ mềm rũbvậy mà bắt đầu cứng lên, đồng thời bốn phía đều tỏa ra hàn khí màu trắng toát. Cuối cùng, lớp vải đông cứng lại thành hình đao hơi mỏng, dài độ bốn thước. Vòng quanh thân đao hình thành một lớp băng giá trong suốt, trong sự tương phản với ô kiêm loang ra một quầng sáng màu lam quỉ dị, rồi lại truyền ra hàn khí màu trắng không ngừng nghỉ. Trong thoắt chốc cả bốn bề đều lạnh buốt.

Hoàng Bán Tiên hai mắt không dám chớp mà chăm chú nhìn vào thanh đao đang chậm rãi nên hình nên dạng trong tay Tư Đồ — loại hàn ý buốt xương hòa cùng sát ý ngấm ngầm lan tỏa kia, dù cho y không biết võ công cũng cảm thấy được, cơ thể bất giác có hơi lẩy bẩy.

Hạ Phần trông đám thủ hạ đều hiện rõ vẻ mặt run sợ, bèn rống giận – "Còn chết trân đó làm gì? Giết hắn cho ta! Xông lên, ai giết chết hắn thăng quan ba cấp, hoàng kim vạn lượng! Xông lên cho ta!"

Theo một tiếng mệnh lệnh ban ra, quả thực có vài kẻ không sợ chết vung đao lên xộc vào liều mạng. Chỉ thấy Tư Đồ quét ngang đao một cái, trong tích tắc một vầng sáng sắc lạnh đến tận cùng xương cốt lóe lên. Không chỉ mấy tên đang xông lên kia, mà ngay cả đám người đang đứng kế cận đó cũng văng ra ngoài, nặng nề rơi phịch xuống nền đất không thể nào gượng dậy được nữa. Nhìn kỹ hơn thì thấy trên người bọn chúng bị một lớp sương trắng bao kín, trên cổ có một vết đao chém rất mỏng, ngay cả một chút máu cũng không thấy, toàn thân ở vào tư thế bị đông cứng.

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh, đều rút lui hết về sau. Có mấy tên hai chân đã bắt đầu run rẩy, vứt hết binh khí mà kêu – "Chúng tôi không muốn chết… Chúng tôi quy thuận!"

Tương Thanh ở bên kia nói – "Ai quy phục đều qua đây, ở lại đó có thể bị ngộ thương."

Mấy tên quân lính kia cuống cuồng chạy đến chỗ Tương Thanh. Hạ Phần ở phía sau phẫn nộ đến mức cái mũi cũng xẹo xọ đi, gã chỉ tay vào những người chạy trốn mà nói – "Giết chết bọn chúng, ta sẽ trọng thưởng!" – Quả nhiên có mấy tên giương đao lên đuổi theo, nhưng chỉ thấy Tư Đồ cũng vung đao lên, đám người truy đuổi trong nháy mắt cũng bỏ mạng tại chỗ.

"Ta đã nói, ai quy thuận chính là người thuộc Hắc Bang, là huynh đệ của Tư Đồ, bất cứ ai cũng không được động đến!" – Hắn nói xong, quét mắt nhìn ra đám quân sĩ còn sót lại trước mặt – "Còn kẻ nào muốn xông lên?"

"….Chúng tôi quy thuận, chúng tôi không muốn chết mà, chúng tôi quy thuận…" – Chỉ sau một thoáng lặng im, hết thảy đều đồng loạt vứt đao bỏ chạy về phía Tương Thanh, đứng tụ hội cùng nhau xong rồi nhất loạt quì xuống hô – "Đa tạ bang chủ thu nhận, tôi nguyện thề chết theo ngài."

Hoàng Bán Tiên ở phía sau đoàn người, nghe thấy những lời lập thệ vang vọng đến tận mây xanh, đột nhiên thấu hiểu những gì Tư Đồ nói, rằng chỉ cần có hắn chở che, ngay cả hoàng đế dù có muốn động đến y cũng không được — Những lời này chẳng phải tùy tiện nói ra, mà chính là thật sự. Khí phách cùng nhân nghĩa nhường ấy… khó mà trách được vì sao hắn lại chính là bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang.

"Bây giờ thì còn lại mỗi ngươi." – Tư Đồ nhìn gã Hạ Phần mặt mày tái nhợt, thân hình to béo đang run bần bật.

"Ngươi… ngươi…. ngươi cả gan động vào ta, Khương tộc nhất định diệt trừ ngươi… A —" – Lời nói còn chưa xong, gã đã thảm thiết gào lên một tràng, bịt tai lại. Vầng sáng lạnh lẽo vút qua, một cái lỗ tai tròn trịa rớt xuống đất — Tai trái của Hạ Phần đã bị chém lìa đến tận gốc, gã bưng lấy một bên đầu chỉ còn trơ nhẵn của mình mà thét gào, nhưng ngay cả một chút sắc máu cũng không thấy đâu, chỉ biết ở một bên từ vành tai cho đến quai hàm đều bị thương do rét buốt.

"Tốt xấu gì ta cũng phải chừa lại cho Kim lão gia mấy phần mặt mũi mới phải…" – Tư Đồ vung tay lên, Hắc Kim Hầu lập tức mềm rũ đi, sau đó như một con linh xà mà rút vào trong tay áo. Cũng ngay khi ấy, từ cách đó không xa vang lên tiếng nói của Kim Hạc Minh – "Đa tạ Tư Đồ bang chủ lưu tình, nếu như gã này chết tại Hạc Minh Sơn, nhất định sẽ mang đến rất nhiều phiền toái."

Xuất hiện từ phía sau Hạ Phần chính là Kim Hạc Minh vừa vội vã đi đến vừa hỏi han, còn có Kim Khê Vân theo sát bên cạnh.

"Hạ hoàng tử…" – Kim Hạc Minh chắp tay với gã, nói – "Ngài đã vi phạm các nguyên tắc thi đấu, cho nên đã không còn tư cách để cầu thân, người đâu!" Nói đoạn, lão gọi mấy tên thủ hạ sang – "Đưa Hạ Phần trở về sơn trang thu dọn mọi thứ, rời khỏi Hạc Minh Sơn ngay lập tức."

Nhìn đám thi thể trạng thái quỉ dị trên mặt đất, Kim Hạc Minh hít sâu một hơi, rồi quay người đi đến Tư Đồ đang ở bên kia mà nói – "Đã nghe danh Tư Đồ bang chủ ngài đây thiên hạ đệ nhất, mấy hôm nay lão hủ đã được mở rộng tầm mắt, quả thật là bội phục, bội phục!"

"Lão gia khách khí rồi." – Tư Đồ hờ hững đáp lễ, ngoái lại nhìn đám quân sĩ qui thuận mà rằng – "Các ngươi đều về dưới trướng phó bang chủ Tương Thanh, từ nay về sau thành người của Hắc Bang ta, cùng chúng huynh đệ Hắc Bang tiến lùi sống chết có nhau!"

Bọn chúng đều có vẻ kích động, tất cả đều biểu hiện quyết tâm thuần phục. Chợt nghe thấy Tương Thanh nói – "Tất cả theo ta về biệt quán, ta giảng cho các ngươi bang quy của Hắc Bang." – Nói rồi, y dẫn đầu

đám người kia mà lên núi.

Tư Đồ không đoái hoài đến nhi nữ của Kim Hạc Minh, mà lại đi tới phía trước Hoàng Bán Tiên. Hắn cúi xuống chỉ thấy tiểu hài tử đang há hốc mồm ra, nhìn hắn với vẻ mặt có hơi thảng thốt.

"Thì là như thế chứ sao!" – Tư Đồ thỏa lòng nắm lấy cằm Hoàng Bán Tiên, nhìn chăm chú vào bóng mình phản chiếu trong đôi mắt y, trầm giọng bảo – "Ngươi nhớ cho rõ, từ nay về sau đều phải dùng loại nhãn thần này mà nhìn ta, lúc nào ta ở bên cạnh ngươi, trong mắt ngươi cũng chỉ được có ta, ta chính là thần thánh của ngươi!"

—

Chú thích:

[1] Song quyền nan địch tứ thủ: ừm nghĩa đen thì "Hai tay không chọi lại bốn tay", hay số ít không chọi lại đám đông, ba đánh một không chột cũng què.

22. Chương 11: Thiên Hạ Đệ Nhất

Tư Đồ cười lạnh vung tay lên, Hoàng Bán Tiên bên cạnh hắn cảm thấy có vài cơn kình phong quét qua. Tiếp đó, từ phía cánh rừng dội ra mấy tiếng gào thảm thiết, rồi thì không còn động tĩnh gì nữa. Hoàng Bán Tiên có hơi khẩn trương nhìn về phía rừng, mơ hồ bất an. Sau một hồi yên tĩnh, từ trong rừng đột ngột truyền ra những âm thanh rền vang thật lớn, tưởng như có thiên quân vạn mã đang ồ ạt đổ về. Những tràng "rào rào" trỗi dậy, cây cối ở bên rừng nhất tề răng rắc gãy xuống. Từ đằng sau xuất hiện mấy trăm tên hắc y nhân mang đao. Mấy trăm gã kia trong nháy mắt đã bao vây Tư Đồ cùng Hoàng Bán Tiên rồi đứng sững lại, đám người ở chính giữa thoắt chốc di chuyển, để lộ ra một lối đi. Một gã nam tử thân hình vô cùng cao lớn nghênh ngang đi ra.

Hoàng Bán Tiên nhận ra kẻ đi đến kia, chính là hoàng thái tử Khương Tộc – Hạ Phần. Tư Đồ vẫn chưa thèm lấy mắt ngó đến tên Hạ Phần này, mặt mày cau có trông rất chán ghét, lẩm bẩm: – "Đi dạo phố một chút cũng không xong nữa."

Hạ Phần ngật ngưỡng ra ngoài, dạt dào đắc ý ngắm nhìn Tư Đồ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hoàng Bán Tiên, thấy Tiểu Hoàng toàn thân vận hắc y, gã "khanh khách" cười, nhếch miệng nói: – "Ta đã nói mà, trông xinh đẹp như vậy chắc chắn phải là nữ nhân."

Hoàng Bán Tiên bị gã ngắm nghía đến nỗi cả người phát lạnh, bất giác rụt người về phía sau Tư Đồ để né tránh, cầm chặt lấy tay hắn.

Tư Đồ dấn người về phía trước một bước, che chắn Hoàng Bán Tiên ở phía sau, lạnh lùng liếc nhìn gã Hạ Phần kia – "Tránh ra, chó ngoan không được ngáng đường."

Bộ mặt béo tốt của Hạ Phần co giật hai cái, bật ra một tiếng "Hừ" rồi nói – "Ha ha, ta đã nghe từ lâu rằng trong đất Trung Nguyên này cũng có mấy tên lợi hại, phải dùng mấy trăm người mới đối phó nổi. Nên lần này ta dẫn theo mấy trăm người ra ngoài, ha hả, không cần gì khác, chỉ cái mạng của ngươi và y là được rồi." – Nói đoạn, gã chỉ tay vào Hoàng Bán Tiên.

"Muốn mạng của ta?" – Tư Đồ nghe gã nói xong ngược lại còn tươi cười – "Ngươi nói ngươi muốn dùng mấy trăm tên này để lấy mạng ta hử?"

"Đúng vậy, đủ coi trọng ngươi rồi chứ hả?" – Hạ Phần tỏ vẻ đắc ý – "Vốn không nhất thiết phải giết chết ngươi, có điều ngươi đã thắng trận thi văn, hơn nữa còn nghe nói ngươi chính là kẻ có khả năng thắng trận thi võ nhất, cho nên bản Hoàng tử quyết định phải giải quyết ngươi trước."

Hoàng Bán Tiên có chút lo sợ, gom hết can đảm ra nhìn Hạ Phần nói: – "Ngươi giết được huynh ấy cũng không chắc chắn là thắng được võ thí đâu."

Không đợi Hạ Phần mở miệng, đã nghe Tư Đồ nói: – "Có mấy trăm mạng quèn cũng đòi giết ta? Tư Đồ ta từ khi nào đã xuống giá đến mức này?" – Dứt lời, đưa tay ra kéo tóc Hoàng Bán Tiên – "Nhà ngươi cũng nghĩ mấy trăm tên này có thể đối phó được ta sao?"

Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ chớp chớp mắt mấy cái, e sợ nhỏ giọng nói: – "Song quyền nan địch tứ thủ[1]…Hảo hán không nên so đo với người…"

Tư Đồ nổi giận, hung dữ trợn mắt lên lườm Tiểu Hoàng một cái – "Mọt Sách nhà ngươi dám xem thường ta?"

Tiểu Hoàng cuống quít lắc đầu, nghĩ bụng, hay là hắn ta có thể một mình chống chọi được mấy trăm người thật? Nhưng làm sao có thể…

Thấy vẻ mặt của Hoàng Bán Tiên vẫn là hoài nghi, Tư Đồ càng bốc lửa giận bừng bừng. Hắn buông tóc Hoàng Bán Tiên ra, quay đầu lại nhìn Hạ Phần nói: – "Cút xéo, ta không muốn ở địa bàn kẻ khác mà đại khai sát giới."

Hạ Phần ha hả mà cười – "Đừng vờ vịt nữa, ta muốn chính là cái mạng của ngươi, còn tiểu thần tiên kia cũng là của ta."

Mấy trăm gã người Khương kia giương đao trông như sắp chém tới. Hoàng Bán Tiên cả kinh không biết phải làm sao, chợt nghe Tư Đồ cười lạnh một tiếng, bóng đen trước mắt y chuyển động như chớp lóe…Thế rồi một trận cuồng phong quét qua bốn bề, lá rụng cùng những hòn đá trên mặt đất đều bay vút lên không trung. Một chiếc bóng đen lướt vụt qua xung quanh, Hoàng Bán Tiên theo bản năng nhắm mắt lại. Và rồi nghe thấy những tiếng kêu thét gào của bọn người vây bắt, thảm khốc kì dị, sau đó là tiếng ngã xuống đất một cách hỗn loạn. Y mở mắt ra, trước mắt là đao kiếm bị bẻ cong rơi đầy trên mặt đất, cùng với cả trăm tên lính đang nằm ngửa sóng soài — trên người bọn chúng đều dính thương tích, quằn quại trên đất không tài nào đứng dậy. Đám quân sĩ còn lại đều thất kinh rụt người về sau, không dám tiến lên…Tư Đồ chỉ dùng đúng một chiêu…mà đã xử gọn cả trăm người.

Hoàng Bán Tiên không biết võ công, chỉ thấy trong khoảng thời gian chỉ bằng cái nháy mắt, Tư Đồ đã giải quyết hơn phân nửa đám người nọ. Những gì mới vừa xảy ra y không hề hay biết. Tư Đồ trước mặt y vẫn cứ đứng yên như mới rồi nãy, những sợi tóc trong luồng gió núi se sắt cứ phất lên lại buông xuống. Quanh người hắn từ bao giờ không biết đã tỏa ra một tầng hàn khí, người nhìn hắn bất chợt phải rùng mình một cái.

Tất cả những ai ở đó đều nghệch người ra. Bấy giờ chợt nghe thấy từ phía xa vọng lại một trận âm thanh hô gọi. Một bóng đen lao nhanh vút đến, tay áo phất phới bay trong gió. Một lát sau, bóng người kia nhảy bổ vào đám đông, hạ xuống trước mặt Tư Đồ – "Bang chủ."

Người đến chính là Tương Thanh. Y cúi đầu đến đứng bên cạnh Tư Đồ, hình như không màng tới còn có mấy trăm tên kia mà nhỏ giọng hỏi hắn: – "Giết sạch hay bắt sống?"

Tư Đồ nhếch một bên chân mày, bảo: – "Ngươi lui ra, ta tự làm."

Tương Thanh có vẻ hơi kinh ngạc mà sững người lại, nhưng lập tức hô một tiếng – "Vâng" – rồi nhìn sang Hoàng Bán Tiên một cái, lặng lẽ bước ra khỏi vòng vây.

Tư Đồ quay đầu lại, kéo Hoàng Bán Tiên qua, nắm lấy cằm của y, buộc y phải ngước lên đối diện cùng mình – "Không cho phép ngươi nhắm mắt. Nhìn thật rõ ràng cho ta, đừng nói là mấy trăm người, dù có là mấy vạn, cũng không kẻ nào có thể động đến một sợi tóc của Tư Đồ!" Nói đoạn, vung tay tóm lấy thắt lưng Hoàng Bán Tiên nhấc lên, ném y ra khỏi vòng vây.

Tiểu Hoàng thấy như đất trời đảo lộn, còn chưa kịp hô lên đã bay ra khỏi đám đông vây quanh, lúc rơi xuống liền được Tương Thanh vững vàng đón được.

Sự chú ý của đoàn người đều theo Hoàng Bán Tiên mà dời về phía bên ngoài, lại chợt nghe thấy một tiếng cười lạnh lẽo của Tư Đồ – "Kẻ nào chưa muốn chết tự động rút đi, còn lại ta nhất quyết không lưu tình."

Đám quân lính kia đều có võ công, trông thấy khí thế của Tư Đồ đều biết được không phải chỉ cần mấy người đã có thể chống đỡ, nếu không rút đi chỉ có con đường chết, thế nhưng hoàng lệnh khó cãi…Bọn chúng đều quay lại nhìn Hạ Phần.

Khuôn mặt Hạ Phần thoắt vàng vọt thoắt trắng dã. Gã ta không nghĩ rằng mấy trăm người như vậy cũng không ăn thua gì. Nhưng gã thân là hoàng tử, nếu cứ qui phục như vậy thì mặt mũi còn để được vào đâu.

Gã sa sầm mặt nói: – "Kẻ nào dám lùi giết trước luận sau!"

Đôi mắt Tư Đồ phát ra hàn ý, hắn cười lạnh nói: – "Một kẻ làm vương, điều trọng yếu nhất là xem thủ hạ như huynh đệ. Nhưng ngươi lại xem hàng trăm quân sĩ này không phải người, sau này còn ai dám bán mạng vì ngươi?!" – Nói rồi, chỉ thấy cánh tay hắn thả xuống, từ ống tay áo chuồi ra một món vũ khí hình dạng như một tấm lưới buông dài mềm mại, ánh sắc ô kim sáng loáng.

Ở xa xa, Hoàng Bán Tiên nhìn thấy mà có chút lo âu, đoạn nghe từ phía sau có tiếng Tương Thanh nhỏ giọng bảo: – "Đây là binh khí của Bang chủ. Người rất hiếm khi dùng đến, hôm nay chắc hẳn là lấy ra để cho tiên sinh xem."

"Binh khí…" – Tiểu Hoàng không hiểu rõ – "Binh khí không phải đều là đao, thương, kiếm, kích hay sao…Vật kia chỉ là một tấm vải mà."

"À…" – Tương Thanh lắc đầu mỉm cười – "Vậy là chưa biết rồi…Đó không phải vải vóc, mà xác thực chính là một thanh cổ đao, có tên Hắc Kim Hầu, là thần binh lợi khí, một lưỡi đao sắc bén bá đạo nhất thế gian này!"

Chợt nghe Tư Đồ đanh giọng gọi đám quân sĩ bên cạnh: – "Ta không phải muốn giết các ngươi. Hôm nay các ngươi dù tiến dù lùi đều là chỗ chết, ta khả dĩ lưu lại cho các ngươi con đường sống. Ai không muốn chết, có thể quy nhập Hắc Bang của ta, ta xem các ngươi như huynh đệ. Còn nếu muốn tận trung với chủ tử các ngươi, ta sẽ để các ngươi chết được toàn thây…" – Dứt lời, hắn cầm Hắc Kim Hầu nhẹ nhàng rung lên, chỉ thấy khối vải vốn dĩ mềm rũvậy mà bắt đầu cứng lên, đồng thời bốn phía đều tỏa ra hàn khí màu trắng toát. Cuối cùng, lớp vải đông cứng lại thành hình đao hơi mỏng, dài độ bốn thước. Vòng quanh thân đao hình thành một lớp băng giá trong suốt, trong sự tương phản với ô kiêm loang ra một quầng sáng màu lam quỉ dị, rồi lại truyền ra hàn khí màu trắng không ngừng nghỉ. Trong thoắt chốc cả bốn bề đều lạnh buốt.

Hoàng Bán Tiên hai mắt không dám chớp mà chăm chú nhìn vào thanh đao đang chậm rãi nên hình nên dạng trong tay Tư Đồ — loại hàn ý buốt xương hòa cùng sát ý ngấm ngầm lan tỏa kia, dù cho y không biết võ công cũng cảm thấy được, cơ thể bất giác có hơi lẩy bẩy.

Hạ Phần trông đám thủ hạ đều hiện rõ vẻ mặt run sợ, bèn rống giận: – "Còn chết trân đó làm gì? Giết hắn cho ta! Xông lên, ai giết chết hắn thăng quan ba cấp, hoàng kim vạn lượng! Xông lên cho ta!"

Theo một tiếng mệnh lệnh ban ra, quả thực có vài kẻ không sợ chết vung đao lên xộc vào liều mạng. Chỉ thấy Tư Đồ quét ngang đao một cái, trong tích tắc một vầng sáng sắc lạnh đến tận cùng xương cốt lóe lên. Không chỉ mấy tên đang xông lên kia, mà ngay cả đám người đang đứng kế cận đó cũng văng ra ngoài, nặng nề rơi phịch xuống nền đất không thể nào gượng dậy được nữa. Nhìn kỹ hơn thì thấy trên người bọn chúng bị một lớp sương trắng bao kín, trên cổ có một vết đao chém rất mỏng, ngay cả một chút máu cũng không thấy, toàn thân ở vào tư thế bị đông cứng.

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh, đều rút lui hết về sau. Có mấy tên hai chân đã bắt đầu run rẩy, vứt hết binh khí mà kêu: – "Chúng tôi không muốn chết…Chúng tôi qui thuận!"

Tương Thanh ở bên kia nói: – "Ai qui phục đều qua đây, ở lại đó có thể bị ngộ thương."

Mấy tên quân lính kia cuống cuồng chạy đến chỗ Tương Thanh. Hạ Phần ở phía sau phẫn nộ đến mức cái mũi cũng xẹo xọ đi, gã chỉ tay vào những người chạy trốn mà nói: – "Giết chết bọn chúng, ta sẽ trọng thưởng!" – Quả nhiên có mấy tên giương đao lên đuổi theo, nhưng chỉ thấy Tư Đồ cũng vung đao lên, đám người truy đuổi trong nháy mắt cũng bỏ mạng tại chỗ.

"Ta đã nói, ai quy thuận chính là người thuộc Hắc Bang, là huynh đệ của Tư Đồ, bất cứ ai cũng không được động đến!" – Hắn nói xong, quét mắt nhìn ra đám quân sĩ còn sót lại trước mặt – "Còn kẻ nào muốn xông lên?"

"…Chúng tôi quy thuận, chúng tôi không muốn chết mà, chúng tôi quy thuận…" – Chỉ sau một thoáng lặng im, hết thảy đều đồng loạt vứt đao bỏ chạy về phía Tương Thanh, đứng tụ hội cùng nhau xong rồi nhất loạt quì xuống hô: – "Đa tạ bang chủ thu nhận, tôi nguyện thề chết theo ngài."

Hoàng Bán Tiên ở phía sau đoàn người, nghe thấy những lời lập thệ vang vọng đến tận mây xanh, đột nhiên thấu hiểu những gì Tư Đồ nói, rằng chỉ cần có hắn chở che, ngay cả hoàng đế dù có muốn động đến y cũng không được — Những lời này chẳng phải tùy tiện nói ra, mà chính là thật sự. Khí phách cùng nhân nghĩa nhường ấy…khó mà trách được vì sao hắn lại chính là bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang.

"Bây giờ thì còn lại mỗi ngươi." – Tư Đồ nhìn gã Hạ Phần mặt mày tái nhợt, thân hình to béo đang run bần bật.

"Ngươi…ngươi… ngươi cả gan động vào ta, Khương tộc nhất định diệt trừ ngươi…A —" – Lời nói còn chưa xong, gã đã thảm thiết gào lên một tràng, bịt tai lại. Vầng sáng lạnh lẽo vút qua, một cái lỗ tai tròn trịa rớt xuống đất — Tai trái của Hạ Phần đã bị chém lìa đến tận gốc, gã bưng lấy một bên đầu chỉ còn trơ nhẵn của mình mà thét gào, nhưng ngay cả một chút sắc máu cũng không thấy đâu, chỉ biết ở một bên từ vành tai cho đến quai hàm đều bị thương do rét buốt.

"Tốt xấu gì ta cũng phải chừa lại cho Kim lão gia mấy phần mặt mũi mới phải…" – Tư Đồ vung tay lên, Hắc Kim Hầu lập tức mềm rũ đi, sau đó như một con linh xà mà rút vào trong tay áo. Cũng ngay khi ấy, từ cách đó không xa vang lên tiếng nói của Kim Hạc Minh: – "Đa tạ Tư Đồ bang chủ lưu tình, nếu như gã này chết tại Hạc Minh Sơn, nhất định sẽ mang đến rất nhiều phiền toái."

Xuất hiện từ phía sau Hạ Phần chính là Kim Hạc Minh vừa vội vã đi đến vừa hỏi han, còn có Kim Khê Vân theo sát bên cạnh.

"Hạ hoàng tử…" – Kim Hạc Minh chắp tay với gã, nói: – "Ngài đã vi phạm các nguyên tắc thi đấu, cho nên đã không còn tư cách để cầu thân, người đâu!" Nói đoạn, lão gọi mấy tên thủ hạ sang – "Đưa Hạ Phần trở về sơn trang thu dọn mọi thứ, rời khỏi Hạc Minh Sơn ngay lập tức."

Nhìn đám thi thể trạng thái quỉ dị trên mặt đất, Kim Hạc Minh hít sâu một hơi, rồi quay người đi đến Tư Đồ đang ở bên kia mà nói: – "Đã nghe danh Tư Đồ bang chủ ngài đây thiên hạ đệ nhất, mấy hôm nay lão hủ đã được mở rộng tầm mắt, quả thật là bội phục, bội phục!"

"Lão gia khách khí rồi." – Tư Đồ hờ hững đáp lễ, ngoái lại nhìn đám quân sĩ qui thuận mà rằng: – "Các ngươi đều về dưới trướng phó bang chủ Tương Thanh, từ nay về sau thành người của Hắc Bang ta, cùng chúng huynh đệ Hắc Bang tiến lùi sống chết có nhau!"

Bọn chúng đều có vẻ kích động, tất cả đều biểu hiện quyết tâm thuần phục. Chợt nghe thấy Tương Thanh nói: – "Tất cả theo ta về biệt quán, ta giảng cho các ngươi bang quy của Hắc Bang." – Nói rồi, y dẫn đầu đám người kia mà lên núi.

Tư Đồ không đoái hoài đến nhi nữ của Kim Hạc Minh, mà lại đi tới phía trước Hoàng Bán Tiên. Hắn cúi xuống chỉ thấy tiểu hài tử đang há hốc mồm ra, nhìn hắn với vẻ mặt có hơi thảng thốt.

"Thì là như thế chứ sao!" – Tư Đồ thỏa lòng nắm lấy cằm Hoàng Bán Tiên, nhìn chăm chú vào bóng mình phản chiếu trong đôi mắt y, trầm giọng bảo: – "Ngươi nhớ cho rõ, từ nay về sau đều phải dùng loại nhãn thần này mà nhìn ta, lúc nào ta ở bên cạnh ngươi, trong mắt ngươi cũng chỉ được có ta, ta chính là thần thánh của ngươi!"

23. Chương 12

Chương 12 | Độc nhất vô nhị

Ngày hôm nay Hoàng Bán Tiên không biết đã có bao nhiêu lần ngước lên nhìn Tư Đồ: Lúc sáng sớm là cơn mưa to tầm tã, y ngước lên thì thấy gương mặt của Tư Đồ cùng với tán ô giấy dầu màu vàng trên đỉnh đầu; lần thứ hai thì là ở chân núi khi cơn mưa đã tạnh, ngước lên nhìn thấy vòm trời màu xanh xám cùng những sợi tóc của Tư Đồ chấp chới theo hơi gió; còn lúc này đây, y lại ngước lên, ngắm nhìn đôi mắt của Tư Đồ, trong ánh mắt của hắn chứa đựng một loại bá khí bất chấp cả sinh tử, một đôi mắt có màu rất nhạt…. Lúc sớm mai từ ánh mắt kia mà nhìn thấy bóng dáng mình chính là thuần sắc trắng, trông rõ rệt đến lạ lùng.

Giờ đây, giữa sương chiều tỏa bốn bề, bóng mình phản chiếu trong đôi ngươi nhạt màu ấy đã chuyển thành toàn thân y phục đen tuyền, những đường nét cũng bắt đầu trở nên hư ảo.

Tư Đồ nói xong những gì hắn muốn nói mới thả chiếc cằm Tiểu Hoàng ra, rồi lại dắt tay y dẫn lên núi.

Kim Hạc Minh ở đằng sau hài lòng gật đầu, nhìn sang Kim Khê Vân nói – "Người này phẩm chất phi phàm!"

Kim Khê Vân chừng như không nghe thấy phụ thân nói gì, đôi mắt nàng chăm chú dõi theo hai bóng người đen tuyền tan hút đi giữa sắc trời chiều. Thật lâu sau… mãi đến khi Kim Hạc Minh vỗ vỗ lên vai nàng mà hỏi – "Thế nào? Con có ưng không?"

Chậm rãi thu ánh mắt lại, Kim Khê Vân mỉm cười, nói với cha nàng – "Con không ưng." – dứt lời, nàng bỏ đi chẳng hề ngoái đầu lại, để một lão gia tử cứ đứng đó trên triền núi, chẳng biết nàng đang nghĩ gì.

Hôm sau, Tư Đồ phái người trở lại mang về cả một xe chất đầy y phục, còn có cả chiếc ô vàng kia nữa. Đi đến cạnh chiếc xe, Tiểu Hoàng không lấy y phục đi, mà là vươn tay ra cầm lấy ô, quay lại nhỏ giọng hỏi Tư Đồ – "Cái này cho ta nha."

Tư Đồ gật đầu, bảo Tương Thanh gọi người mang y phục vào trong, Hoàng Bán Tiên nhìn mọi người mang hết vào trong phòng thì thản nhiên bảo – "Nhiều như vậy, ba năm cũng mặc không hết đâu."

"Vậy thì mặc sáu năm… Ấy không phải" – Tư Đồ vừa nói vừa lấy tay nhéo nhéo trên vai Hoàng Bán Tiên – "Giờ ngươi còn nhỏ, nhưng ba năm sau đã hai mươi rồi, chắc cũng có thể cao thêm đôi chút, trong vòng ba năm nhất định phải mặc hết, mỗi ngày thay một bộ! Mặc một bộ vứt một bộ!"

"Y phục mặc xong không được vứt." – Hoàng Bán Tiên nhẹ nhàng cười – "Người ta từ lúc sinh ra đến chết đi, một việc nhất thiết phải làm chính là thay y phục, nhưng nếu cứ mặc xong rồi vứt thì sẽ không có phúc phần đâu."

Tư Đồ ha hả cười, hỏi – "Cái này cũng là trong sách có hử?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu – "Là phụ thân ta dạy."

"Phụ thân ngươi nhất định chẳng hiểu biết gì." – Tư Đồ hăng hái nói – "Hiếm khi Mọt Sách như ngươi còn có thể nghe những lời thiếu hiểu biết như vậy nha."

"Những gì phụ thân ta dạy đều rất có đạo lý." – Hoàng Bán Tiên đi đến một chiếc ghế đá hình tròn trong sân mà ngồi xuống, vuốt ve chiếc ô vàng trong tay mình, cúi xuống chừng như đang hồi tưởng – "Phụ thân ta hay nói với ta nhất chính là câu, thích cái gì đó thì ngàn vạn lần không nên đánh mất. Một ngày kia nếu mất đi rồi, thì dù có tìm được một vật khác giống y như đúc, có lẽ còn tốt hơn nữa, nhưng đều sẽ nhớ đến cái đã mất đi. Người ta sống mà trong lòng cứ hoài tiếc thì cả đời sẽ không được vui vẻ."

Tư Đồ đến gần, ngồi xuống bên cạnh Hoàng Bán Tiên, đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang cầm ô của y – "Ngươi là sợ sẽ tiếc nuối nên mới không muốn làm mất cái ô này sao?"

Hoàng Bán Tiên trầm mặc một lúc, rồi chừng như sực nhớ ra chuyện gì đó thú vị, nhìn đăm đăm vào những ngón chân mình mà nhoẻn cười. Tư Đồ nhếch môi lên, kéo tóc y – "Cười cái gì? Nói mau!"

Tiểu Hoàng lắc lắc đầu, bàn tay cầm ô của y còn đang bị Tư Đồ nắm lấy, không thể rút về được.

"Có nói hay không?" – Tư Đồ hiếm khi thấy lúc nào đó y không chịu nghe lời hắn, bèn kéo y qua cù cù hông, Tiểu Hoàng khanh khách cười, nhưng vẫn không mở miệng nói lời nào.

Làm sao y nói được cơ chứ, rằng hôm mưa rơi ấy, y cầm chiếc ô này đứng ở bên ngoài mái đình giữa sơn đạo lầy lội ướt, rồi thì Tư Đồ đến bên, ngồi xổm xuống, vắt khô vạt áo cho y, ngước đầu lên hỏi y có lạnh hay không….

Con người ta xét cho cùng rồi cũng chẳng biết mình sẽ đi được bao xa, gặp được những người như thế nào, vậy nên, cứ mỗi khi gặp được chuyện vui nhất định phải ghi nhớ cho thật rõ, biết về sau liệu có gặp được người nào đó đối xử tốt với mình hơn thế hay không?

Ngày thi võ rốt cuộc cũng tới, sớm mai lên vạn dặm trời trong, vậy mà Tư Đồ lại uể oải thẫn thờ. Hoàng Bán Tiên hỏi hắn vì sao lại mất hứng, không phải bảo rằng hôm nay hắn tỉ thí sẽ chắm chắc phần thắng đó sao?

Tư Đồ bĩu môi xem thường, bảo – "Chả thú vị, vì một ả nha đầu mà đi đánh nhau sao, muốn liều mạng cũng nên là vì người trong lòng yêu quí mà liều mạng."

Mộc Lăng bước lên, nói – "Tư Đồ, đừng phớt tỉnh vậy chứ, người khác không nói đi, nhưng quả thực gã Tiếu Lạc Vũ kia ngươi phải cẩn thận ứng phó, đừng để thanh danh một đời bị hủy trong phút chốc a."

"À…" – Tư Đồ buồn cười nhưng cũng không nói gì thêm, tóm lấy Hoàng Bán Tiên – "Đi, theo ta đến võ thí."

Những người khác đều cả kinh, Tiểu Hoàng đang ôm sách, vốn tưởng nhân lúc Tư Đồ không có mặt thì sẽ hảo hảo đọc sách được một chút, chẳng ngờ đâu hắn đi thi võ cũng phải dắt mình theo, hốt hoảng đến nỗi liên tục xua tay, nói – "Ta một chút võ công cũng không biết, không giúp được gì mà."

"Đừng nói nhiều" – Tư Đồ trừng mắt nhìn y – "Ta luận võ mà cần ai hỗ trợ? Bảo ngươi đi thì cứ đi, không cho phép cãi!"

Hoàng Bán Tiên ấm ấm ức ức nhìn hắn, trên gương mặt chứa chan vẻ không muốn. Tư Đồ túm tóc y – "Có đi hay không?"

Không còn cách nào khác, y đành đưa sách trong tay cho Mộc Lăng bên cạnh, bị Tư Đồ lôi đi.

Tương Thanh có hơi lo lắng nhưng không dám nói ra, nhìn qua Mộc Lăng một cái. Mộc Lăng xua xua tay với y, đợi Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đi xa rồi mới hì hì cười hì hì bảo– "Hắn muốn Tiểu Hoàng ra chủ ý cho hắn, yên tâm." – Nói đoạn, y gọi người chuẩn bị hạ sơn, với tính tình của Tư Đồ, chắc chắn tỉ thí xong sẽ muốn rời khỏi ngay lập tức.

Bị Tư Đồ lôi đi đến Hạc Minh Sơn Trang, Hoàng Bán Tiên thấy giữa sân đang bày bố một trận Mai hoa thung[1] chằng chằng chịt chịt, hiếu kỳ hỏi Tư Đồ – "Như thế này là để làm gì?"

Tư Đồ nhướn mày, mang theo mấy phần khinh thường, lạnh lùng buông một câu – "Giả vờ huyền bí."

Người đến đông đủ rồi, Kim Hạc Minh bước lên Mai hoa thung, hành lễ với chư vị đang ở dưới đài, nói – "Luận võ hôm nay chỉ vừa phân thắng bại là dừng, không dùng binh khí, vì có hai người đã rời khỏi cuộc thi, rồi Nhị hoàng tử thân thể không khỏe cũng đã bỏ cuộc, còn lại chính là bảy người, đối thủ do rút thăm mà quyết định."

Kim Khê Vân đi ra, cầm trong tay một chiếc túi vải bố, nói – "Trong túi này có bảy mảnh giấy, phân làm ba tổ, bắt được chữ số giống nhau thì hợp thành một tổ, nếu trên mảnh giấy nào không có số, thì xem như là vòng này không cần đấu." – Nói rồi, nàng đi đến từng người một để họ rút thăm. Lúc đi đến trước mặt Tư Đồ, hắn nháy mắt vài cái với Hoàng Bán Tiên – "Ngươi rút."

"Ta?" – Hoàng Bán Tiên có chút rụt người lại, Kim Khê Vân nhìn y mỉm cười, nhẹ nhàng bảo – "Chỉ cần tùy ý rút là được rồi."

Hoàng Bán Tiên gật đầu, vươn tay vào trong túi vải, thận thận trọng trọng rút ra một tờ giấy, mở ra nhìn, là giấy trắng.

"Tư Đồ bang chủ vòng này không phải đấu." – Kim Khê Vân mỉm cười tuyên bố.

Nhanh chóng, sáu người rút thăm còn lại kia bước lên mai hoa thung, bắt đầu tỉ thí.

Hoàng Bán Tiên nhìn sang phía Tư Đồ, thấy hắn không thèm xem đấu mà cứ cười cười như có như không rồi nhìn mình chòng chọc, bèn cố gom hết can đảm ra hỏi– "Vòng này không đấu… không phải là rất tốt sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Cái này không có gì quan trọng" – Đoạn, hắn tiến đến trước mặt y mà hỏi – "Ngươi quả thật là thần tiên, có thể rút được thăm trống như vậy ư?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu, nhỏ giọng bảo – "Không phải đâu, chỉ là vận khí tốt mà thôi."

"Thật hửm?" – Tư Đồ cười – "Vận khí của thần tiên so với người thường không giống nha."

Thấy Tiểu Hoàng đỏ mặt, Tư Đồ trỗi lên mấy phần hứng thú, vươn tay ra định nhéo má y, Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói – "Huynh… nơi này là bên ngoài, như vậy… không được đâu."

Tư Đồ sửng sốt, lập tức bật cười hỏi – "Bên ngoài không được vậy trong nhà có thể tùy ý chứ hả?"

"Không phải mà…" – Nét mặt Hoàng Bán Tiên lại đỏ hơn mấy phần nữa – "Huynh đến đây chiêu thân mà."

Tư Đồ kề sát vào tai y, khàn khàn giọng bảo – "Muốn ta cưới nha đầu xấu xí kia, thà rằng ta cưới ngươi."

Thấy tiểu hài tử cúi đầu xuống thấp đến mức suýt chạm đến ngực, một bên má đã đỏ lựng còn hơn quả táo, Tư Đồ sực nhớ đến hôm kia hôn y bên triền núi thì chính là cảm giác này đây. Chẳng biết vì sao nữa, đột nhiên rất muốn lại hôn y thêm một cái. Có điều Tư Đồ dù có ngang tàng cũng sẽ không ở nơi này làm xằng làm bậy, hắn không phải là sợ người khác nhìn thấy, mà là cảm giác tiểu hài tử sẽ không chịu.

Đang lúc miên man suy tưởng, một người đã bay khỏi mai hoa thung, Tư Đồ giương mắt lên nhìn, chỉ thấy Tiếu Lạc Vũ đã kết thúc trận đấu, cái gã luận võ với hắn ngay cả một chiêu còn tiếp chưa xong thì đã bị một cước đá văng khỏi Mai hoa thung rồi.

Phía dưới đài, không ít người trầm trồ tán thưởng, Tư Đồ quay sang nhìn Hoàng Bán Tiên, chỉ thấy tiểu hài tử bên cạnh mình đang cúi đầu uống trà, chừng như không hề quan tâm chút nào đến võ thuật, trong lòng hắn có đôi phần mãn nguyện. Thật ra Tư Đồ không biết, Hoàng Bán Tiên vẫn rất không đành mà mang sách theo, như vậy có thể giết thời gian, cơ mà không dám nói ra, sợ bị mắng.

Bốn người tỉ thí sau cuối cũng là do rút thăm mà quyết định, Tư Đồ vẫn như cũ nhờ Tiểu Hoàng rút hộ. Tiểu Hoàng rút được chính là Tổng tiêu đầu của Tam Thập Lục Lộ tiêu cục – La Hạ.

Tư Đồ cũng không biết cái gã La Hạ này là ai, quay mặt nhìn sang, chỉ thấy là một nam tử trung niên đầu có hơi hói. Phía bên kia, Tiếu Lạc Vũ rút thăm trúng Khổng Ly, môn chủ của Vân Tước Môn, xem chừng người kia lợi hại hơn La Hạ cả mười lần.

Quay lại nhìn Hoàng Bán Tiên đang tỏ vẻ xấu hổ, Tư Đồ dùng giọng khàn khàn cười hỏi – "Ngươi còn nói ngươi không phải thần tiên hử?!"

"Không phải mà…" – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng đáp một câu, Tư Đồ đưa tay ra nhéo má y một cái, nói – "Ta sẽ chóng quay lại."

Tư Đồ bảo rất nhanh thì tuyệt đối là nhanh, Hoàng Bán Tiên vừa chớm nâng chung trà lên, tay La Hạ kia cũng đã rớt khỏi Mai hoa thung xuống đất, hơn nữa còn không biết là xảy ra chuyện gì mà rớt xuống. Khổng Ly so với La Hạ có lợi hại hơn một chút, cùng Tiếu Lạc Vũ đấu được vài chiêu, rồi cũng bị đánh ngã.

Trận đấu cuối cùng, quả nhiên là Tiếu Lạc Vũ cùng Tư Đồ

Hoàng Bán Tiên ngước lên quan sát Tiếu Lạc Vũ một chút, danh hiệu võ lâm đệ nhất mỹ nam đích xác không phải là gạt người. Tiếu Lạc Vũ toàn thân bạch y phong lưu phóng khoáng, ngũ quan anh tuấn, thần khí hào hiệp. Hoàng Bán Tiên lại quay sang nhìn Tư Đồ đang ở phía đối diện một cái — Toàn thân hắc y, vóc người xem ra có cao lớn hơn Tiếu Lạc Vũ đôi chút, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo hơn rất nhiều, ngũ quan bén nhạy tinh anh, tóc tùy tiện buộc….

Tiểu Hoàng nghĩ nát óc định tìm một từ nào đó có thể hình dung hết được cảm giác nơi Tư Đồ, nhưng y phát hiện ra rằng từ ngữ thế nào cũng không đủ chuẩn xác. Bảo Tư Đồ anh tuấn chẳng thà bảo hắn nghiêm nghị, bảo hắn tiêu sái chẳng bằng nói hắn quái đản, hắn không lạnh nhạt mà là ngạo mạn, hắn không u ám mà là tà khí. Nói chung là một con người đã gặp qua rồi là không thể nào quên, nhưng cũng là một người rất khó để hình dung. Sau cùng, Hoàng Bán Tiên rốt cuộc cũng tìm được một từ chính xác để miêu tả Tư Đồ — Độc nhất vô nhị.

—

Chú thích:

[1] Mai hoa thung: Trận địa được bày bố bằng những chiếc cọc cắm giữa vườn mai, mục đích là thử thách võ nghệ của các bên tỉ thí, cọc nhỏ và hẹp, bố trí chằng chịt, ai bị đánh ngã khỏi cọc xem như thua trận.

24. Chương 12: Độc Nhất Vô Nhị

Ngày hôm nay Hoàng Bán Tiên không biết đã có bao nhiêu lần ngước lên nhìn Tư Đồ: Lúc sáng sớm là cơn mưa to tầm tã, y ngước lên thì thấy gương mặt của Tư Đồ cùng với tán ô giấy dầu màu vàng trên đỉnh đầu; lần thứ hai thì là ở chân núi khi cơn mưa đã tạnh, ngước lên nhìn thấy vòm trời màu xanh xám cùng những sợi tóc của Tư Đồ chấp chới theo hơi gió; còn lúc này đây, y lại ngước lên, ngắm nhìn đôi mắt của Tư Đồ, trong ánh mắt của hắn chứa đựng một loại bá khí bất chấp cả sinh tử, một đôi mắt có màu rất nhạt… Lúc sớm mai từ ánh mắt kia mà nhìn thấy bóng dáng mình chính là thuần sắc trắng, trông rõ rệt đến lạ lùng. Giờ đây, giữa sương chiều tỏa bốn bề, bóng mình phản chiếu trong đôi ngươi nhạt màu ấy đã chuyển thành toàn thân y phục đen tuyền, những đường nét cũng bắt đầu trở nên hư ảo.

Tư Đồ nói xong những gì hắn muốn nói mới thả chiếc cằm Tiểu Hoàng ra, rồi lại dắt tay y dẫn lên núi.

Kim Hạc Minh ở đằng sau hài lòng gật đầu, nhìn sang Kim Khê Vân nói: – "Người này phẩm chất phi phàm!"

Kim Khê Vân chừng như không nghe thấy phụ thân nói gì, đôi mắt nàng chăm chú dõi theo hai bóng người đen tuyền tan hút đi giữa sắc trời chiều. Thật lâu sau…mãi đến khi Kim Hạc Minh vỗ vỗ lên vai nàng mà hỏi: – "Thế nào? Con có ưng không?"

Chậm rãi thu ánh mắt lại, Kim Khê Vân mỉm cười, nói với cha nàng: – "Con không ưng." Dứt lời, nàng bỏ đi chẳng hề ngoái đầu lại, để một lão gia tử cứ đứng đó trên triền núi, chẳng biết nàng đang nghĩ gì.

Hôm sau, Tư Đồ phái người trở lại mang về cả một xe chất đầy y phục, còn có cả chiếc ô vàng kia nữa. Đi đến cạnh chiếc xe, Tiểu Hoàng không lấy y phục đi, mà là vươn tay ra cầm lấy ô, quay lại nhỏ giọng hỏi Tư Đồ: – "Cái này cho ta nha."

Tư Đồ gật đầu, bảo Tương Thanh gọi người mang y phục vào trong, Hoàng Bán Tiên nhìn mọi người mang hết vào trong phòng thì thản nhiên bảo: – "Nhiều như vậy, ba năm cũng mặc không hết đâu."

"Vậy thì mặc sáu năm…Ấy không phải" – Tư Đồ vừa nói vừa lấy tay nhéo nhéo trên vai Hoàng Bán Tiên – "Giờ ngươi còn nhỏ, nhưng ba năm sau đã hai mươi rồi, chắc cũng có thể cao thêm đôi chút, trong vòng ba năm nhất định phải mặc hết, mỗi ngày thay một bộ! Mặc một bộ vứt một bộ!"

"Y phục mặc xong không được vứt." – Hoàng Bán Tiên nhẹ nhàng cười – "Người ta từ lúc sinh ra đến chết đi, một việc nhất thiết phải làm chính là thay y phục, nhưng nếu cứ mặc xong rồi vứt thì sẽ không có phúc phần đâu."

Tư Đồ ha hả cười, hỏi: – "Cái này cũng là trong sách có hử?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu: – "Là cha ta dạy."

"Cha ngươi nhất định chẳng hiểu biết gì." – Tư Đồ hăng hái nói – "Hiếm khi Mọt Sách như ngươi còn có thể nghe những lời thiếu hiểu biết như vậy nha."

"Những gì cha ta dạy đều rất có đạo lý." – Hoàng Bán Tiên đi đến một chiếc ghế đá hình tròn trong sân mà ngồi xuống, vuốt ve chiếc ô vàng trong tay mình, cúi xuống chừng như đang hồi tưởng – "Cha ta hay nói với ta nhất chính là câu, thích cái gì đó thì ngàn vạn lần không nên đánh mất. Một ngày kia nếu mất đi rồi, thì dù có tìm được một vật khác giống y như đúc, có lẽ còn tốt hơn nữa, nhưng đều sẽ nhớ đến cái đã mất đi. Người ta sống mà trong lòng cứ hoài tiếc thì cả đời sẽ không được vui vẻ."

Tư Đồ đến gần, ngồi xuống bên cạnh Hoàng Bán Tiên, đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang cầm ô của y – "Ngươi là sợ sẽ tiếc nuối nên mới không muốn làm mất cái ô này sao?"

Hoàng Bán Tiên trầm mặc một lúc, rồi chừng như sực nhớ ra chuyện gì đó thú vị, nhìn đăm đăm vào những ngón chân mình mà nhoẻn cười. Tư Đồ nhếch môi lên, kéo tóc y – "Cười cái gì? Nói mau!"

Tiểu Hoàng lắc lắc đầu, bàn tay cầm ô của y còn đang bị Tư Đồ nắm lấy, không thể rút về được.

"Có nói hay không?" – Tư Đồ hiếm khi thấy lúc nào đó y không chịu nghe lời hắn, bèn kéo y qua cù cù hông, Tiểu Hoàng khanh khách cười, nhưng vẫn không mở miệng nói lời nào.

Làm sao y nói được cơ chứ, rằng hôm mưa rơi ấy, y cầm chiếc ô này đứng ở bên ngoài mái đình giữa sơn đạo lầy lội ướt, rồi thì Tư Đồ đến bên, ngồi xổm xuống, vắt khô vạt áo cho y, ngước đầu lên hỏi y có lạnh hay không…

Con người ta xét cho cùng rồi cũng chẳng biết mình sẽ đi được bao xa, gặp được những người như thế nào, vậy nên, cứ mỗi khi gặp được chuyện vui nhất định phải ghi nhớ cho thật rõ, biết về sau liệu có gặp được người nào đó đối xử tốt với mình hơn thế hay không?

Ngày thi võ rốt cuộc cũng tới, sớm mai lên vạn dặm trời trong, vậy mà Tư Đồ lại uể oải thẫn thờ. Hoàng Bán Tiên hỏi hắn vì sao lại mất hứng, không phải bảo rằng hôm nay hắn tỉ thí sẽ chắm chắc phần thắng đó sao?

Tư Đồ bĩu môi xem thường, bảo: – "Chả thú vị, vì một ả nha đầu mà đi đánh nhau sao, muốn liều mạng cũng nên là vì người trong lòng yêu quí mà liều mạng."

Mộc Lăng bước lên, nói: – "Tư Đồ, đừng phớt tỉnh vậy chứ, người khác không nói đi, nhưng quả thực gã Tiếu Lạc Vũ kia ngươi phải cẩn thận ứng phó, đừng để thanh danh một đời bị hủy trong phút chốc a."

"À…" – Tư Đồ buồn cười nhưng cũng không nói gì thêm, tóm lấy Hoàng Bán Tiên – "Đi, theo ta đến võ thí."

Những người khác đều cả kinh, Tiểu Hoàng đang ôm sách, vốn tưởng nhân lúc Tư Đồ không có mặt thì sẽ hảo hảo đọc sách được một chút, chẳng ngờ đâu hắn đi thi võ cũng phải dắt mình theo, hốt hoảng đến nỗi liên tục xua tay, nói: – "Ta một chút võ công cũng không biết, không giúp được gì mà."

"Đừng nói nhiều" – Tư Đồ trừng mắt nhìn y – "Ta luận võ mà cần ai hỗ trợ? Bảo ngươi đi thì cứ đi, không cho phép cãi!"

Hoàng Bán Tiên ấm ấm ức ức nhìn hắn, trên gương mặt chứa chan vẻ không muốn. Tư Đồ túm tóc y – "Có đi hay không?"

Không còn cách nào khác, y đành đưa sách trong tay cho Mộc Lăng bên cạnh, bị Tư Đồ lôi đi.

Tương Thanh có hơi lo lắng nhưng không dám nói ra, nhìn qua Mộc Lăng một cái. Mộc Lăng xua xua tay với y, đợi Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đi xa rồi mới hì hì cười hì hì bảo: "Hắn muốn Tiểu Hoàng ra chủ ý cho hắn, yên tâm." – Nói đoạn, y gọi người chuẩn bị hạ sơn, với tính tình của Tư Đồ, chắc chắn tỉ thí xong sẽ muốn rời khỏi ngay lập tức.

Bị Tư Đồ lôi đi đến Hạc Minh Sơn Trang, Hoàng Bán Tiên thấy giữa sân đang bày bố một trận Mai hoa thung[2] chằng chằng chịt chịt, hiếu kỳ hỏi Tư Đồ: – "Như thế này là để làm gì?"

Tư Đồ nhướn mày, mang theo mấy phần khinh thường, lạnh lùng buông một câu: – "Giả vờ huyền bí."

Người đến đông đủ rồi, Kim Hạc Minh bước lên Mai hoa thung, hành lễ với chư vị đang ở dưới đài, nói: – "Luận võ hôm nay chỉ vừa phân thắng bại là dừng, không dùng binh khí, vì có hai người đã rời khỏi cuộc thi, rồi Nhị hoàng tử thân thể không khỏe cũng đã bỏ cuộc, còn lại chính là bảy người, đối thủ do rút thăm mà quyết định."

Kim Khê Vân đi ra, cầm trong tay một chiếc túi vải bố, nói: – "Trong túi này có bảy mảnh giấy, phân làm ba tổ, bắt được chữ số giống nhau thì hợp thành một tổ, nếu trên mảnh giấy nào không có số, thì xem như là vòng này không cần đấu." – Nói rồi, nàng đi đến từng người một để họ rút thăm. Lúc đi đến trước mặt Tư Đồ, hắn nháy mắt vài cái với Hoàng Bán Tiên – "Ngươi rút."

"Ta?" – Hoàng Bán Tiên có chút rụt người lại, Kim Khê Vân nhìn y mỉm cười, nhẹ nhàng bảo: – "Chỉ cần tùy ý rút là được rồi."

Hoàng Bán Tiên gật đầu, vươn tay vào trong túi vải, thận thận trọng trọng rút ra một tờ giấy, mở ra nhìn, là giấy trắng.

"Tư Đồ bang chủ vòng này không phải đấu." – Kim Khê Vân mỉm cười tuyên bố.

Nhanh chóng, sáu người rút thăm còn lại kia bước lên mai hoa thung, bắt đầu tỉ thí.

Hoàng Bán Tiên nhìn sang phía Tư Đồ, thấy hắn không thèm xem đấu mà cứ cười cười như có như không rồi nhìn mình chòng chọc, bèn cố gom hết can đảm ra hỏi: "Vòng này không đấu…không phải là rất tốt sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Cái này không có gì quan trọng" – Đoạn, hắn tiến đến trước mặt y mà hỏi: – "Ngươi quả thật là thần tiên, có thể rút được thăm trống như vậy ư?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu, nhỏ giọng bảo: – "Không phải đâu, chỉ là vận khí tốt mà thôi."

"Thật hửm?" – Tư Đồ cười – "Vận khí của thần tiên so với người thường không giống nha."

Thấy Tiểu Hoảng đỏ mặt, Tư Đồ trỗi lên mấy phần hứng thú, vươn tay ra định nhéo má y, Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói: – "Huynh…nơi này là bên ngoài, như vậy…không được đâu."

Tư Đồ sửng sốt, lập tức bật cười hỏi: – "Bên ngoài không được vậy trong nhà có thể tùy ý chứ hả?"

"Không phải mà…" – Nét mặt Hoàng Bán Tiên lại đỏ hơn mấy phần nữa – "Huynh đến đây chiêu thân mà."

Tư Đồ kề sát vào tai y, khàn khàn giọng bảo: – "Muốn ta cưới nha đầu xấu xí kia, thà rằng ta cưới ngươi."

Thấy tiểu hài tử cúi đầu xuống thấp đến mức suýt chạm đến ngực, một bên má đã đỏ lựng còn hơn quả táo, Tư Đồ sực nhớ đến hôm kia hôn y bên triền núi thì chính là cảm giác này đây. Chẳng biết vì sao nữa, đột nhiên rất muốn lại hôn y thêm một cái. Có điều Tư Đồ dù có ngang tàng cũng sẽ không ở nơi này làm xằng làm bậy, hắn không phải là sợ người khác nhìn thấy, mà là cảm giác tiểu hài tử sẽ không chịu.

Đang lúc miên man suy tưởng, một người đã bay khỏi mai hoa thung, Tư Đồ giương mắt lên nhìn, chỉ thấy Tiếu Lạc Vũ đã kết thúc trận đấu, cái gã luận võ với hắn ngay cả một chiêu còn tiếp chưa xong thì đã bị một cước đá văng khỏi Mai hoa thung rồi.

Phía dưới đài, không ít người trầm trồ tán thưởng, Tư Đồ quay sang nhìn Hoàng Bán Tiên, chỉ thấy tiểu hài tử bên cạnh mình đang cúi đầu uống trà, chừng như không hề quan tâm chút nào đến võ thuật, trong lòng hắn có đôi phần mãn nguyện. Thật ra Tư Đồ không biết, Hoàng Bán Tiên vẫn rất không đành mà mang sách theo, như vậy có thể giết thời gian, cơ mà không dám nói ra, sợ bị mắng.

Bốn người tỉ thí sau cuối cũng là do rút thăm mà quyết định, Tư Đồ vẫn như cũ nhờ Tiểu Hoàng rút hộ. Tiểu Hoàng rút được chính là Tổng tiêu đầu của Tam Thập Lục Lộ tiêu cục – La Hạ.

Tư Đồ cũng không biết cái gã La Hạ này là ai, quay mặt nhìn sang, chỉ thấy là một nam tử trung niên đầu có hơi hói. Phía bên kia, Tiếu Lạc Vũ rút thăm trúng Khổng Ly, môn chủ của Vân Tước Môn, xem chừng người kia lợi hại hơn La Hạ cả mười lần.

Quay lại nhìn Hoàng Bán Tiên đang tỏ vẻ xấu hổ, Tư Đồ dùng giọng khàn khàn cười hỏi: – "Ngươi còn nói ngươi không phải thần tiên hử?!"

"Không phải mà…" – Hoàng Bán Tiên nhỏ giọng đáp một câu, Tư Đồ đưa tay ra nhéo má y một cái, nói: – "Ta sẽ chóng quay lại."

Tư Đồ bảo rất nhanh thì tuyệt đối là nhanh, Hoàng Bán Tiên vừa chớm nâng chung trà lên, tay La Hạ kia cũng đã rớt khỏi Mai hoa thung xuống đất, hơn nữa còn không biết là xảy ra chuyện gì mà rớt xuống. Khổng Ly so với La Hạ có lợi hại hơn một chút, cùng Tiếu Lạc Vũ đấu được vài chiêu, rồi cũng bị đánh ngã.

Trận đấu cuối cùng, quả nhiên là Tiếu Lạc Vũ cùng Tư Đồ

Hoàng Bán Tiên ngước lên quan sát Tiếu Lạc Vũ một chút, danh hiệu võ lâm đệ nhất mỹ nam đích xác không phải là gạt người. Tiếu Lạc Vũ toàn thân bạch y phong lưu phóng khoáng, ngũ quan anh tuấn, thần khí hào hiệp. Hoàng Bán Tiên lại quay sang nhìn Tư Đồ đang ở phía đối diện một cái — Toàn thân hắc y, vóc người xem ra có cao lớn hơn Tiếu Lạc Vũ đôi chút, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo hơn rất nhiều, ngũ quan bén nhạy tinh anh, tóc tùy tiện buộc…

Tiểu Hoàng nghĩ nát óc định tìm một từ nào đó có thể hình dung hết được cảm giác nơi Tư Đồ, nhưng y phát hiện ra rằng từ ngữ thế nào cũng không đủ chuẩn xác. Bảo Tư Đồ anh tuấn chẳng thà bảo hắn nghiêm nghị, bảo hắn tiêu sái chẳng bằng nói hắn quái đản, hắn không lạnh nhạt mà là ngạo mạn, hắn không u ám mà là tà khí. Nói chung là một con người đã gặp qua rồi là không thể nào quên, nhưng cũng là một người

rất khó để hình dung. Sau cùng, Hoàng Bán Tiên rốt cuộc cũng tìm được một từ chính xác để miêu tả Tư Đồ — Độc nhất vô nhị.

Chú thích

[1] Song quyền nan địch tứ thủ: ừm nghĩa đen thì "Hai tay không chọi lại bốn tay", hay số ít không chọi lại đám đông, ba đánh một không chột cũng què :")

[2] Mai hoa thung: Trận địa được bày bố bằng những chiếc cọc cắm giữa vườn mai, mục đích là thử thách võ nghệ của các bên tỉ thí, cọc nhỏ và hẹp, bố trí chằng chịt, ai bị đánh ngã khỏi cọc xem như thua trận.

25. Chương 13

Chương 13 | Vui buồn có nhau

– Đồng hỉ đồng bi –

Hoàng Bán Tiên ngẩng mắt lên nhìn Tư Đồ cùng Tiếu Lạc Vũ đứng thẳng cao ngạo trên Mai hoa thung, hai người họ tách biệt thành hai phía, tay áo cùng mái tóc cứ theo gió mà nhẹ nhàng chấp chới rồi buông xuống. Sắc trắng ngần cô đơn, màu đen thẳm tịch mịch, đen và trắng, dường như chưa bao giờ rõ rệt như lúc này. Cứ như ngày và đêm, chưa từng có khoảng cách nào, cứ bất tri bất giác mà thay đổi cho nhau. Hai người họ không hề có thù hận, nhưng lại muốn tranh đấu nhau! Lại nghĩ, hai người họ hiện giờ đều được xem là nhân tài kiệt xuất của Trung Nguyên. Có thể để cho hai người họ vì nàng mà tranh đoạt ngươi chết ta sống, Kim Khê Vân chẳng rõ đang cảm tưởng điều gì. Nghĩ đến đấy, Tiểu Hoàng quay sang nhìn về Kim Khê Vân đang ở cách đó không xa, chỉ thấy nàng đang lẳng lặng đứng bên ngoài đám người Kim gia, ánh mắt cũng không hướng về trên đài, mà là trông ra xa xôi nơi nào chẳng rõ, dường như đang ngẩn ngơ.

Trận luận võ, sau một tiếng la đồng âm vang, bắt đầu. Nhưng ánh mắt của Kim Khê Vân cũng không trở lại trên đài đấu. Tựa như nàng chẳng hề quan tâm ai thắng ai thua. Tiểu Hoàng trông thấy cảnh tượng ấy, một bên là hai thân ảnh một đen một trắng đan dệt vào nhau triền đấu; còn bên kia, là gương mặt thờ ơ của người bị tranh đoạt… Dường như có chút gì đó hoạt kê.

Cúi đầu tiếp tục uống trà, y không hiểu biết về võ công cho lắm, nên cũng không xem, trên đài đang đánh nhau cứ xem như là kịch liệt đi? Nhưng y chỉ nhìn thấy, rằng có hai thân ảnh đang thấp thoáng, hình ảnh không thể nói là đẹp đẽ, nhưng cũng không tàn khốc như trong tưởng tượng. Hai bên giao chiến dường như đều có dè chừng, trên gương mặt vẫn tỏ ra ý cười nhàn nhã, hoàn toàn không có chút gì cấp thiết hay hoang mang – Thứ bọn họ muốn chỉ là chiến thắng, mà không phải cô nương đang đứng dưới đài kia.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên y bắt đầu có chút bất bình thay cho Kim Khê Vân. Chính khi đó, chợt nghe thấy từ đám người đang chuyên chú xem tỉ thí kia truyền đến một tiếng nói nhỏ– "Tư Đồ bang chủ không hổ danh là thiên hạ đệ nhất, ta xem Tiếu Lạc Vũ không trụ nổi qua mười chiêu nữa."

"Phải, bất quá Tiếu Lạc Vũ cũng xem như là lợi hại, trong võ lâm có thể cầm cự được với Tư Đồ lâu như vậy, phỏng xem cũng chỉ có mỗi mình hắn."

…

Hoàng Bán Tiên không khỏi ngẩng đầu, quay nhìn lại về phía trên đài, tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn nhìn ra được Tư Đồ vẫn như trước mà rất mực ung dung cùng thành thục. Chiêu thức của Tiếu Lạc Vũ đã có chút hoảng loạn. Thấy được Tư đồ đã cầm chắc thắng cuộc, rồi chợt thấy ánh sắc lạnh chớp lóe giữa không trung, một tia sáng bạc bay vút thẳng về phía Hoàng Bán Tiên.

Trên đài, Tư Đồ cùng Tiếu Lạc Vũ đều trông thấy, hai người đồng thời rút chiêu lướt về dưới đài, Hoàng Bán Tiên thấy hai ngươi đang giữa lúc đánh nhau đột nhiên bay về phía mình, có chút không hiểu, chợt nghe Tiếu Lạc Vũ hô một tiếng– "Cẩn thận!"

Tiểu Hoàng sửng sốt, cẩn thận gì cơ? Khi y đang ngây người ra, Tiếu Lạc Vũ đã đến bên người y, vừa định đưa tay ra, đã thấy hắc ảnh chợt lóe lên… Chân Tư Đồ chấm đất, vung tay lên hất mạnh tay áo Tiếu Lạc Vũ ra, quấn lấy lấy thắt lưng Hoàng Bán Tiên, ôm lấy về mình, tung người lên không trung, vọt lên ấy trượng, xoay người quay về chỗ cũ. Mọi người chỉ thấy hắc ảnh chớp lóa, chỉ trong tích tắc Tư Đồ đã mang theo Hoàng Bán Tiên bay về trên Mai hoa thung, mà Tiếu Lạc Vũ hãy còn đứng ở nơi Tiểu Hoàng vừa đứng, vung tay lên kẹp lấy hàn quang vừa vút đến, là một thanh liễu diệp phi đao.

Tất cả mọi người ở đó trong nháy mắt đều chất động, một là vì tình thế xoay chuyển nhanh như cắt mà giật mình, hai chính là kinh hãi trầm trồ khinh công của Tư Đồ, đây chính là "Lạc diệp sao thủy hoành độ giang"[1] trong truyền thuyết đó sao…

Hoàng Bán Tiên vừa phản ứng lại được thì đã bị Tư Đồ ôm lấy đứng ở chính giữa Mai hoa thung.

Trên cọc rất hẹp, Tư Đồ đứng ở trên là vừa khít, hai chân Hoàng Bán Tiên lơ lửng giữa trời bị Tư Đồ kéo vào, đầu ngón chân y cử động vài cái, phát hiện ra không có chỗ nào khả dĩ đặt chân xuống, đỏ mặt lên bất động, cúi đầu xuống vùi mặt vào lồng ngực Tư Đồ, cử động một chút cũng không dám.

"Kết quả tỉ thí, Tư Đồ bang chủ thắng!" Kim Hạc Minh thỏa mãn đứng dậy, mỉm cười tuyên bố.

Tư Đồ nghe thấy vậy cũng tịnh không có phản ứng nào vui mừng, mà là lạnh lùng nhìn Kim Khê Vân, tay vung ra thành thế trảo… Kim Khê Vân đang ở xa xa bị tóm mạnh lấy cổ nhấc lên. Tư Đồ trở tay quất ra, Kim Khê Vân ngã văng ra ngoài, rơi phịch xuống mặt đất, thét ra một tiếng kêu đau đớn.

Tất cả mọi người bị biến cố bất ngờ xảy ra làm sợ ngây người. Kim Hạc Minh sửng sốt một lúc, hai hàng chân mày quắc thẳng lên, nhìn chòng chọc vào Tư Đồb– "Tư Đồ bang chủ đây là ý gì?"

Tư Đồ hơi nhướn mày lên, lạnh lẽo nói– "Nếu không xem nàng ta là một nữ nhân, ta sẽ lấy luôn mạng của nàng."

"Ngươi…" – Kim Hạc Minh khó hiểu quay đầu nhìn lại Kim Khê Vân vừa từ mặt đất đứng dậy, chỉ thấy trên cổ nàng là một vết vân tay xanh tím, đang ôm lấy cổ ho khan kịch liệt, càng nhìn càng xót, xoay người lại vừa định nổi giận thì lại nghe thấy Tiếu Lạc Vũ thản nhiên nói –"Kim lão gia tử nhận ra cái này chăng." – nói đoạn, nhẹ nhàng phất tay lên, một ánh chớp bạc bắn về phía mặt Kim Hạc Minh. Kim Hạc Minh vung tay đón được nhìn thấy, phát hiện chính là một thanh liễu diệp phi đao Kim Khê Vân hay dùng.

"Khê Vân…?" – có chút hoang mang quay đầu lại nhìn nữ nhi của mình, Kim Hạc Minh hỏi – "Vì sao con…?"

"Khụ khụ.." – Kim Khê Vân ho khan hai tiếng, ổn định lại khí tức mà nói – "Con chỉ là muốn chứng minh một chuyện."

"Chuyện gì?" – Kim Hạc Minh khó hiểu.

Kim Khê Vân mím môi, không nói.

Bên kia Tư Đồ đã ôm Hoàng Bán Tiên nhảy khỏi Mai hoa thung, đáp xuống mặt đất.

Hai chân chấm đất rồi, Hoàng Bán Tiên những muốn lùi lại một chút, nhưng Tư Đồ không buông tay, ngẩng lên nhìn Kim Hạc Minh nói – "Tỷ thí xem như ta thắng, việc hôn nhân cũng có thể chấp thuận. Nhưng mà, nếu người chọn ta, ta đây cũng có thể chọn người, chỉ cầN Kim tiểu thư có thể làm được một việc ta nói là được."

Kim Khê Vân đứng thẳng dậy, lạnh nhạt cười nói – "Tư Đồ bang chủ cứ nói."

Tư Đồ nhìn qua Hoàng Bán Tiên còn đang lúng ta lúng túng bên người, nhẹ kéo kéo tóc y một cái – "Ngươi nói."

Hoàng Bán Tiên lấy làm sợ hãi, xoay mặt nhìn hắn – "Ta?"

"Nói mau." – Tư Đồ trừng mắt nhìn y một cái, lập tức dùng thanh âm trầm thấp nói – "Nếu cô ta làm được, ta sẽ đốt sạch thư phòng nhà ngươi!"

Tiểu Hoàng im lặng trong một lúc, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên Kim Khê Vân đang đứng cách đó không xa, chỉ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, thần sắc tuy hờ hững, nhưng trong mắt lại ứa ra oán khí… Lặng lẽ thở dài, sao cứ phải cố chấp như thế.

Thoáng nghĩ ngợi một chút, Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu lên, giọng nói nhẹ nhàng hỏi – "Kim tiểu thư liệu có thể nào khiến Tư Đồ rơi nước mắt?"

Kim Khê Vân nghe xong sửng sốt, có chút mù mờ nhìn đăm đăm Hoàng Bán Tiên.

Tư Đồ nhịn không được phải bật cười thành tiếng. Ai bảo tiểu hài tử này phúc hậu cơ chứ, câu hỏi kinh dị như vậy mà còn nghĩ ra được. Đừng nói là một Kim Khê Vân, Tư Đồ hắn đã lớn lên đến thế này, đã vì ai mà rơi nước mắt? Nước mắt là gì, đối với hắn mà nói, căn bản chính là thứ chưa từng tồn tại.

"Chuyện này tiểu tiên sinh không phải chính là làm khó ta ư?" – Kim Khê Vân có mấy phần coi nhẹ, – "Tư Đồ bang chủ nếu như đã chướng mắt tiểu nữ cứ việc nói thẳng, không cần phải đưa ra câu hỏi cố tình gây sự như vậy."

Hoàng Bán Tiên nhìn chằm chằm vào Kim Khê Vân một hồi, nói – "Điều này làm sao cố tình gây sự được? Kim cô nương không muốn cùng người mình gắn kết vui buồn có nhau, cô an lành thì người ấy vui vẻ, cô đau buồn thì người ấy rơi lệ sao?"

Kim Khê Vân chấn động mạnh, trong một lúc không nói được thành lời, há hốc mồm ngơ ngác nhìn y một lúc thật lâu. Sau cùng là bật cười tự giễu, gật đầu nói – "Ta làm không được…. Việc hôn nhân này không thành rồi."

Hoàng Bán Tiên thấy trong mắt nàng đã không còn tức giận nữa, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên ôn hòa, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn Tư Đồ ở bên cạnh, thì thấy hắn cúi đầu xuống tựa như đang xuất thần. Một lúc lâu, Tư Đồ quay lại, nhìn Tiểu Hoàng mà nói – "Đi." – rồi bỏ đi không hề quay đầu lại.

Hoàng Bán Tiên theo hắn rời khỏi, trước khi xuất môn, ngoái lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tiếu Lạc Vũ đang đứng đó nhìn y, thấy Tiểu Hoàng quay lại, Tiếu Lạc Vũ cong mi, nhìn y mỉm cười một cái, miệng mấp máy, không rõ là nói câu gì.

Tiểu Hoàng còn đang suy nghĩ, đã bị Tư Đồ xoay lại dắt tay kéo ra khỏi Hạc Minh Sơn Trang.

Hai người xuống núi, chỉ thấy Tương Thanh cùng Mộc Lăng đang đợi ở trên lối hạ sơn, xe ngựa đều đã chuẩn bị xong xuôi. Tư Đồ chẳng nói chẳng rằng, kéo Hoàng Bán Tiên lên xe, buông màn xe xuống.

Mộc Lăng cùng Tương Thanh hai mặt nhìn nhau, nhưng chẳng nói thêm gì, mang theo đại đội nhân mã xuống núi.

Xe ngựa cứ một đường lắc lư nghiêng ngả mà đi xuống chân núi. Hoàng Bán Tiên ngồi ở trong xe, cầm lấy sách Mộc Lăng đã đặt hộ lên chỗ ngồi của y, say sưa vui vẻ đọc. Đọc hoài đọc hoài, rồi cũng cảm giác được rằng có gì đó không ổn, vì rằng Tư Đồ cứ mãi không nói tiếng nào. Với tính cách vốn có của hắn, sao lại có thể im lặng lâu như vậy? Len lén ngẩng mắt lên, chỉ thấy Tư Đồ đang tựa trên ghế, hai mắt đăm đăm nhìn y, trên gương mặt không có biểu hiện nào khác, hai mắt nửa mở nửa khép, không biết là đang ngẩn người ra, hay là thực sự đang nhìn y.

Hoàng Bán Tiên bị hắn nhìn đến lúng ta lúng túng, đành phải dùng sách che lấy mặt mình. Rồi lại qua một lúc lâu sau, chỉ thấy Tư Đồ đứng lên, tiến qua ngồi bên người y.

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, cứ xích qua bên kia một chút, Tư Đồ lại đến gần một chút, cùng y dựa sát ở một nơi.

Hoàng Bán Tiên đáng thương nhìn hắn, nhủ thầm, không phải lại muốn khi dễ y đó chứ.

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng một hồi, vươn tay ra, một tay ôm lấy lưng y, một tay nâng gối y, ôm tiểu hài tử lên đặt lên trên chân mình.

Hoàng Bán Tiên bị Tư Đồ ôm vào, có chút khó hiểu ngẩng mắt lên nhìn hắn, thì thấy Tư Đồ cũng chẳng nói năng gì, chỉ là cứ ôm như thế, để y thoải mái dựa vào lồng ngực mình, hai tay đặt ở bên hông tiểu hài tử, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu thiếp đi.

Tiểu Hoàng mạc danh kỳ diệu bị ôm lấy, dựa vào lòng Tư Đồ cũng vô cùng thoải mái, mà cũng chẳng biết vì sao hắn muốn làm như vậy. Nhìn thấy hắn dường như đang ngủ, y cũng không dám cử động, cứ dựa vào ngực hắn mà im lặng đọc sách.

Xe ngựa nhanh chóng đã xuống núi, Mộc Lăng ngồi trên lưng ngựa, lấy từ trong lòng ra một chiếc sáo trúc ngắn tinh xảo, đặt lên bên môi, bắt đầu thổi.

Tiếng sáo thật đặc biệt, du du dương dương, và có cả chút nghẹn ứ, nghe như là tiếng tiêu, mang theo trĩu nặng cùng quạnh hiu rất nhẹ.

Hoàng Bán Tiên đọc sách, lắng nghe tiếng sáo, còn có nhịp tim của Tư Đồ truyền đến bên tai, mí mắt y bắt đầu trĩu xuống, không bao lâu sau, buông sách xuống, dựa vào Tư Đồ mà lim dim ngủ mất.

Tư Đồ chậm rãi mở mắt ra, cúi đầu ngắm Hoàng Bán Tiên nhắm mắt lại dần dần ngủ sâu trong lòng mình, đưa tay xoa lên khuôn mặt của y… Sau cuối, ngón tay dừng lại ở khóe môi nhạt sắc cả y. Nhìn ngắm thật lâu sau, nghiêng người khẽ hôn lên, thoáng qua như cánh chuồn điểm nước. Cảm nhận hơi thở Tiểu Hoàng đột nhiên trở nên bối rối, trên gương mặt ửng lên sắc đỏ nhạt, lông mi hơi run lên, thân người cũng cứng đờ ra mấy phần. Tư Đồ nhẹ cười thành tiếng, cúi xuống phủ lên khóe môi của y, chiếc hôn từ tốn mà vào sâu, nếm vị lành lạnh trên môi, giữa những hơi thở, chứa đầy mùi hương đặc biệt trên người tiểu hài tử.

Tiếng sáo bên ngoài xe ngựa hãy còn du dương vẳng đi xa thẳm, những khi đứt quãng, cất lên tiếng ngựa phì phò thở nhẹ. Và thi thoảng còn có một cánh nhạn đơn côi vút qua nơi tít chân trời, hót lên một tiếng mỏng tang, mang theo cảm giác mênh mang của bầu trời, xuyên thấu nhân tâm.

Tư Đồ hôn thật lâu, ôm chặt Hoàng Bán Tiên, một lát sau, phiền muộn nói– "Vui buồn có nhau, ngươi an lành thì kẻ kia vui sướng, ngươi buồn đau thì hắn rơi nước mắt… Ngươi quả thật đã đưa cho ta một nan đề rồi."

—

Chú thích:

[1] Lạc diệp sao thủy hoành độ giang:

26. Chương 13: Vui Buồn Có Nhau

Hoàng Bán Tiên ngẩng mắt lên nhìn Tư Đồ cùng Tiếu Lạc Vũ đứng thẳng cao ngạo trên Mai hoa thung, hai người họ tách biệt thành hai phía, tay áo cùng mái tóc cứ theo gió mà nhẹ nhàng chấp chới rồi buông xuống. Sắc trắng ngần cô đơn, màu đen thẳm tịch mịch, đen và trắng, dường như chưa bao giờ rõ rệt như lúc này. Cứ như ngày và đêm, chưa từng có khoảng cách nào, cứ bất tri bất giác mà thay đổi cho nhau. Hai người họ không hề có thù hận, nhưng lại muốn tranh đấu nhau! Lại nghĩ, hai người họ hiện giờ đều được xem là nhân tài kiệt xuất của Trung Nguyên. Có thể để cho hai người họ vì nàng mà tranh đoạt ngươi chết ta sống, Kim Khê Vân chẳng rõ đang cảm tưởng điều gì. Nghĩ đến đấy, Tiểu Hoàng quay sang nhìn về Kim Khê Vân đang ở cách đó không xa, chỉ thấy nàng đang lẳng lặng đứng bên ngoài đám người Kim gia, ánh mắt cũng không hướng về trên đài, mà là trông ra xa xôi nơi nào chẳng rõ, dường như đang ngẩn ngơ.

Trận luận võ, sau một tiếng la đồng âm vang, bắt đầu. Nhưng ánh mắt của Kim Khê Vân cũng không trở lại trên đài đấu. Tựa như nàng chẳng hề quan tâm ai thắng ai thua. Tiểu Hoàng trông thấy cảnh tượng ấy, một bên là hai thân ảnh một đen một trắng đan dệt vào nhau triền đấu; còn bên kia, là gương mặt thờ ơ của người bị tranh đoạt…Dường như có chút gì đó hoạt kê.

Cúi đầu tiếp tục uống trà, y không hiểu biết về võ công cho lắm, nên cũng không xem, trên đài đang đánh nhau cứ xem như là kịch liệt đi? Nhưng y chỉ nhìn thấy, rằng có hai thân ảnh đang thấp thoáng, hình ảnh không thể nói là đẹp đẽ, nhưng cũng không tàn khốc như trong tưởng tượng. Hai bên giao chiến dường như đều có dè chừng, trên gương mặt vẫn tỏ ra ý cười nhàn nhã, hoàn toàn không có chút gì cấp thiết hay hoang mang – Thứ bọn họ muốn chỉ là chiến thắng, mà không phải cô nương đang đứng dưới đài kia.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên y bắt đầu có chút bất bình thay cho Kim Khê Vân. Chính khi đó, chợt nghe thấy từ đám người đang chuyên chú xem tỉ thí kia truyền đến một tiếng nói nhỏ: "Tư Đồ bang chủ không

hổ danh là thiên hạ đệ nhất, ta xem Tiểu Lạc Vũ không trụ nổi qua mười chiêu nữa."

"Phải, bất quá Tiểu Lạc Vũ cũng xem như là lợi hại, trong võ lâm có thể cầm cự được với Tư Đồ lâu như vậy, phỏng xem cũng chỉ có mỗi mình hắn."

…

Hoàng Bán Tiên không khỏi ngẩng đầu, quay nhìn lại về phía trên đài, tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn nhìn ra được Tư Đồ vẫn như trước mà rất mực ung dung cùng thành thục. Chiêu thức của Tiểu Lạc Vũ đã có chút hoảng loạn. Thấy được Tư đồ đã cầm chắc thắng cuộc, rồi chợt thấy ánh sắc lạnh chớp lóe giữa không trung, một tia sáng bạc bay vút thẳng về phía Hoàng Bán Tiên.

Trên đài, Tư Đồ cùng Tiểu Lạc Vũ đều trông thấy, hai người đồng thời rút chiêu lướt về dưới đài, Hoàng Bán Tiên thấy hai ngươi đang giữa lúc đánh nhau đột nhiên bay về phía mình, có chút không hiểu, chợt nghe Tiểu Lạc Vũ hô một tiếng: "Cẩn thận!"

Tiểu Hoàng sửng sốt, cẩn thận gì cơ? Khi y đang ngây người ra, Tiểu Lạc Vũ đã đến bên người y, vừa định đưa tay ra, đã thấy hắc ảnh chợt lóe lên…Chân Tư Đồ chấm đất, vung tay lên hất mạnh tay áo Tiểu Lạc Vũ ra, quấn lấy lấy thắt lưng Hoàng Bán Tiên, ôm lấy về mình, tung người lên không trung, vọt lên cao mấy trượng, xoay người quay về chỗ cũ. Mọi người chỉ thấy hắc ảnh chớp lóa, chỉ trong tích tắc Tư Đồ đã mang theo Hoàng Bán Tiên bay về trên Mai hoa thung, mà Tiểu Lạc Vũ hãy còn đứng ở nơi Tiểu Hoàng vừa đứng, vung tay lên kẹp lấy hàn quang vừa vút đến, là một thanh liễu diệp phi đao.

Tất cả mọi người ở đó trong nháy mắt đều chất động, một là vì tình thế xoay chuyển nhanh như cắt mà giật mình, hai chính là kinh hãi trầm trồ khinh công của Tư Đồ, đây chính là "Lạc diệp sao thủy hoành độ giang"[1] trong truyền thuyết đó sao…

Hoàng Bán Tiên vừa phản ứng lại được thì đã bị Tư Đồ ôm lấy đứng ở chính giữa Mai hoa thung.

Trên cọc rất hẹp, Tư Đồ đứng ở trên là vừa khít, hai chân Hoàng Bán Tiên lơ lửng giữa trời bị Tư Đồ kéo vào, đầu ngón chân y cử động vài cái, phát hiện ra không có chỗ nào khả dĩ đặt chân xuống, đỏ mặt lên bất động, cúi đầu xuống vùi mặt vào ***g ngực Tư Đồ, cử động một chút cũng không dám.

"Kết quả tỉ thí, Tư Đồ bang chủ thắng!" Kim Hạc Minh thỏa mãn đứng dậy, mỉm cười tuyên bố.

Tư Đồ nghe thấy vậy cũng tịnh không có phản ứng nào vui mừng, mà là lạnh lùng nhìn Kim Khê Vân, tay vung ra thành thế trảo…Kim Khê Vân đang ở xa xa bị tóm mạnh lấy cổ nhấc lên. Tư Đồ trở tay quất ra, Kim Khê Vân ngã văng ra ngoài, rơi phịch xuống mặt đất, thét ra một tiếng kêu đau đớn.

Tất cả mọi người bị biến cố bất ngờ xảy ra làm sợ ngây người. Kim Hạc Minh sửng sốt một lúc, hai hàng chân mày quắc thẳng lên, nhìn chòng chọc vào Tư Đồ: "Tư Đồ bang chủ đây là ý gì?"

Tư Đồ hơi nhướn mày lên, lạnh lẽo nói: "Nếu không xem nàng ta là một nữ nhân, ta sẽ lấy luôn mạng của nàng."

"Ngươi…" Kim Hạc Minh khó hiểu quay đầu nhìn lại Kim Khê Vân vừa từ mặt đất đứng dậy, chỉ thấy trên cổ nàng là một vết vân tay xanh tím, đang ôm lấy cổ ho khan kịch liệt, càng nhìn càng xót, xoay người lại vừa định nổi giận thì lại nghe thấy Tiểu Lạc Vũ thản nhiên nói:"Kim lão gia tử nhận ra cái này chăng." Nói đoạn, nhẹ nhàng phất tay lên, một ánh chớp bạc bắn về phía mặt Kim Hạc Minh. Kim Hạc Minh vung tay đón được nhìn thấy, phát hiện chính là một thanh liễu diệp phi đao Kim Khê Vân hay dùng.

"Khê Vân…?" Có chút hoang mang quay đầu lại nhìn nữ nhi của mình, Kim Hạc Minh hỏi: "Vì sao con…?"

"Khụ khụ.." Kim Khê Vân ho khan hai tiếng, ổn định lại khí tức mà nói: "Con chỉ là muốn chứng minh một chuyện."

"Chuyện gì?" Kim Hạc Minh khó hiểu.

Kim Khê Vân mím môi, không nói.

Bên kia Tư Đồ đã ôm Hoàng Bán Tiên nhảy khỏi Mai hoa thung, đáp xuống mặt đất.

Hai chân chấm đất rồi, Hoàng Bán Tiên những muốn lùi lại một chút, nhưng Tư Đồ không buông tay, ngẩng lên nhìn Kim Hạc Minh nói: "Tỷ thí xem như ta thắng, việc hôn nhân cũng có thể chấp thuận. Nhưng mà, nếu người chọn ta, ta đây cũng có thể chọn người, chỉ cầm Kim tiểu thư có thể làm được một việc ta nói là được."

Kim Khê Vân đứng thẳng dậy, lạnh nhạt cười nói: "Tư Đồ bang chủ cứ nói."

Tư Đồ nhìn qua Hoàng Bán Tiên còn đang lúng ta lúng túng bên người, nhẹ kéo kéo tóc y một cái: "Ngươi nói."

Hoàng Bán Tiên lấy làm sợ hãi, xoay mặt nhìn hắn: "Ta?"

"Nói mau." Tư Đồ trừng mắt nhìn y một cái, lập tức dùng thanh âm trầm thấp nói: "Nếu cô ta làm được, ta sẽ đốt sạch thư phòng nhà ngươi!"

Tiểu Hoàng im lặng trong một lúc, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên Kim Khê Vân đang đứng cách đó không xa, chỉ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, thần sắc tuy hờ hững, nhưng trong mắt lại ứa ra oán khí...Lặng lẽ thở dài, sao cứ phải cố chấp như thế.

Thoáng nghĩ ngợi một chút, Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu lên, giọng nói nhẹ nhàng hỏi: "Kim tiểu thư liệu có thể nào khiến Tư Đồ rơi nước mắt?"

Kim Khê Vân nghe xong sửng sốt, có chút mù mờ nhìn đăm đăm Hoàng Bán Tiên.

Tư Đồ nhịn không được phải bật cười thành tiếng. Ai bảo tiểu hài tử này phúc hậu cơ chứ, câu hỏi kinh dị như vậy mà còn nghĩ ra được. Đừng nói là một Kim Khê Vân, Tư Đồ hắn đã lớn lên đến thế này, đã vì ai mà rơi nước mắt? Nước mắt là gì, đối với hắn mà nói, căn bản chính là thứ chưa từng tồn tại.

"Chuyện này tiểu tiên sinh không phải chính là làm khó ta ư?" Kim Khê Vân có mấy phần coi nhẹ, "Tư Đồ bang chủ nếu như đã chướng mắt tiểu nữ cứ việc nói thẳng, không cần phải đưa ra câu hỏi cố tình gây sự như vậy."

Hoàng Bán Tiên nhìn chằm chằm vào Kim Khê Vân một hồi, nói: "Điều này làm sao cố tình gây sự được? Kim cô nương không muốn cùng người mình gắn kết vui buồn có nhau, cô an lành thì người ấy vui vẻ, cô đau buồn thì người ấy rơi lệ sao?"

Kim Khê Vân chấn động mạnh, trong một lúc không nói được thành lời, há hốc mồm ngơ ngác nhìn y một lúc thật lâu. Sau cùng là bật cười tự giễu, gật đầu nói: "Ta làm không được... Việc hôn nhân này không thành rồi."

Hoàng Bán Tiên thấy trong mắt nàng đã không còn tức giận nữa, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên ôn hòa, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn Tư Đồ ở bên cạnh, thì thấy hắn cúi đầu xuống tựa như đang xuất thần. Một lúc lâu, Tư Đồ quay lại, nhìn Tiểu Hoàng mà nói: "Đi." Rồi bỏ đi không hề quay đầu lại.

Hoàng Bán Tiên theo hắn rời khỏi, trước khi xuất môn, ngoái lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tiếu Lạc Vũ đang đứng đó nhìn y, thấy Tiểu Hoàng quay lại, Tiếu Lạc Vũ cong mi, nhìn y mỉm cười một cái, miệng mấp máy, không rõ là nói câu gì.

Tiểu Hoàng còn đang suy nghĩ, đã bị Tư Đồ xoay lại dắt tay kéo ra khỏi Hạc Minh Sơn Trang.

Hai người xuống núi, chỉ thấy Tương Thanh cùng Mộc Lăng đang đợi ở trên lối hạ sơn, xe ngựa đều đã chuẩn bị xong xuôi. Tư Đồ chẳng nói chẳng rằng, kéo Hoàng Bán Tiên lên xe, buông màn xe xuống.

Mộc Lăng cùng Tương Thanh hai mặt nhìn nhau, nhưng chẳng nói thêm gì, mang theo đại đội nhân mã xuống núi.

Xe ngựa cứ một đường lắc lư nghiêng ngả mà đi xuống chân núi. Hoàng Bán Tiên ngồi ở trong xe, cầm lấy sách Mộc Lăng đã đặt hộ lên chỗ ngồi của y, say sưa vui vẻ đọc. Đọc hoài đọc hoài, rồi cũng cảm giác được rằng có gì đó không ổn, vì rằng Tư Đồ cứ mãi không nói tiếng nào. Với tính cách vốn có của hắn, sao lại có thể im lặng lâu như vậy? Len lén ngẩng mắt lên, chỉ thấy Tư Đồ đang tựa trên ghế, hai mắt đăm đăm nhìn y, trên gương mặt không có biểu hiện nào khác, hai mắt nửa mở nửa khép, không biết là đang ngẩn người ra, hay là thực sự đang nhìn y.

Hoàng Bán Tiên bị hắn nhìn đến lúng ta lúng túng, đành phải dùng sách che lấy mặt mình. Rồi lại qua một lúc lâu sau, chỉ thấy Tư Đồ đứng lên, tiến qua ngồi bên người y.

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, cứ xích qua bên kia một chút, Tư Đồ lại đến gần một chút, cùng y dựa sát ở một nơi.

Hoàng Bán Tiên đáng thương nhìn hắn, nhủ thầm, không phải lại muốn khi dễ y đó chứ.

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng một hồi, vươn tay ra, một tay ôm lấy lưng y, một tay nâng gối y, ôm tiểu hài tử lên đặt lên trên chân mình.

Hoàng Bán Tiên bị Tư Đồ ôm vào, có chút khó hiểu ngẩng mắt lên nhìn hắn, thì thấy Tư Đồ cũng chẳng nói năng gì, chỉ là cứ ôm như thế, để y thoải mái dựa vào ***g ngực mình, hai tay đặt ở bên hông tiểu hài tử, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu thiếp đi.

Tiểu Hoàng mạc danh kỳ diệu bị ôm lấy, dựa vào lòng Tư Đồ cũng vô cùng thoải mái, mà cũng chẳng biết vì sao hắn muốn làm như vậy. Nhìn thấy hắn dường như đang ngủ, y cũng không dám cử động, cứ dựa vào ngực hắn mà im lặng đọc sách.

Xe ngựa nhanh chóng đã xuống núi, Mộc Lăng ngồi trên lưng ngựa, lấy từ trong lòng ra một chiếc sáo trúc ngắn tinh xảo, đặt lên bên môi, bắt đầu thổi.

Tiếng sáo thật đặc biệt, du du dương dương, và có cả chút nghẹn ứ, nghe như là tiếng tiêu, mang theo trĩu nặng cùng quạnh hiu rất nhẹ.

Hoàng Bán Tiên đọc sách, lắng nghe tiếng sáo, còn có nhịp tim của Tư Đồ truyền đến bên tai, mí mắt y bắt đầu trĩu xuống, không bao lâu sau, buông sách xuống, dựa vào Tư Đồ mà lim dim ngủ mất.

Tư Đồ chậm rãi mở mắt ra, cúi đầu ngắm Hoàng Bán Tiên nhắm mắt lại dần dần ngủ sau trong lòng mình, đưa tay xoa lên khuôn mặt của y…Sau cuối, ngón tay dừng lại ở khóe môi nhạt sắc cả y. Nhìn ngắm thật lâu sau, nghiêng người khẽ hôn lên, thoáng qua như cánh chuồn điểm nước. Cảm nhận hơi thở Tiểu Hoàng đột nhiên trở nên bối rối, trên gương mặt ửng lên sắc đỏ nhạt, lông mi hơi run lên, thân người cũng cứng đờ ra mấy phần. Tư Đồ nhẹ cười thành tiếng, cúi xuống phủ lên khóe môi của y, chiếc hôn từ tốn mà vào sâu, nếm vị lành lạnh trên môi, giữa những hơi thở, chứa đầy mùi hương đặc biệt trên người tiểu hài tử.

Tiếng sáo bên ngoài xe ngựa hãy còn du dương vẳng đi xa thẳm, những khi đứt quãng, cất lên tiếng ngựa phì phò thở nhẹ. Và thi thoảng còn có một cánh nhạn đơn côi vút qua nơi tít chân trời, hót lên một tiếng mỏng tang, mang theo cảm giác mênh mang của bầu trời, xuyên thấu nhân tâm.

Tư Đồ hôn thật lâu, ôm chặt Hoàng Bán Tiên, một lát sau, phiền muộn nói: “Vui buồn có nhau, ngươi an lành thì kẻ kia vui sướng, ngươi buồn đau thì hắn rơi nước mắt…Ngươi quả thật đã đưa cho ta một nan đề rồi.”

27. Chương 14

Chương 14 | Thoáng mưa rơi nhẹ

– Sơ vũ khinh trần –

Thục Trung đã miên man mấy ngày liền mưa đổ, còn có cả sương mù, cả đất trời một miền mờ mịt. Tư Đồ có chút bực bội, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là núi non vây phủ bốn bề, hết núi lại non, hết non lại núi, miên man trùng điệp kéo dài vô tận. Người ở giữa núi trông ra cũng chỉ là núi, vọng nhìn ra xa cũng chẳng thấy hướng nào để người có thể ra ngoài chập chùng núi non.

Gần đây Tư Đồ rất thích kề cận Hoàng Bán Tiên, hay bảo cho đúng hơn rằng thích Hoàng Bán Tiên kề cận hắn. Xe có ngồi cũng ngồi cùng nhau, ngựa có cưỡi cũng cưỡi cùng nhau, rồi cả ô cũng phải che cùng nữa. Con người này luôn luôn quái đản, cứ tùy tiện thích gì làm nấy, cũng chẳng ai đoái hoài gì chuyện thấu hiểu

dụng ý của hắn. Có điều, mọi người chừng như đang lờ mờ nhận ra những đổi thay rất nhỏ nơi Tư Đồ – Chẳng biết tự thuở nào, Tư Đồ đã học được cách tiết chế.

Thông thường, chuyện thay đổi chính là đột ngột xảy ra. Đến khi ta phát hiện ra thì cái kẻ đã từng trong trí nhớ của ta đã trở nên xa xôi lắm rồi, thế nên cứ nghĩ chuyện thay đổi kia mới chỉ bắt đầu hôm qua mà thôi. Ví như, trước đây Tư Đồ cũng sẽ tự vấn, nhưng không có trầm tư; hắn có thể ngẩn ra nhưng chưa từng xuất thần… Nói chung, có thể hình dung rằng, con người này ngày càng trở nên bất khả nắm bắt, là một lưỡi dao sắc bén càng lúc càng rút sâu vào trong vỏ, chỉ biết càng trở nên huy hiểm hơn xưa.

Thế nhưng Hoàng Bán Tiên vẫn cứ an tĩnh trước sau như một, đại thể thời gian ánh mắt đều đặt vào quyển sách cầm trên tay, hơn nữa tiểu hài tử lại ngoan ngoãn đến lạ thường. Mặc kệ cho Tư Đồ là véo hay cấu, chỉ cần không phải thật sự rất đau thì sẽ không kêu ca chi cả. Dĩ nhiên, Tư Đồ cũng sẽ không thật sự làm y đau.

Hôm đó, Hắc Vân Bảo chỉ còn cách một ngày lộ trình, Tư Đồ thốt nhiên hỏi Hoàng Bán Tiên – "Mọt Sách à, ngươi đọc qua nhiều sách như vậy, có biết chỗ nào nhiều mỹ nhân một chút hay không hử?"

Hoàng Bán Tiên chớp mắt mấy cái, tư lự một hồi rồi bảo – "Đại khái thì Giang Nam ấy…"

Tư Đồ xoa xoa cằm mỉm cười – "Giang Nam à."

Vì vậy, mã xa vốn dĩ định trở về Hắc Vân Bảo, ở giữa đường lại ngoặt sang hướng khác.

Rong ruổi hết nửa tháng, nhóm người họ đến được phủ Hàng Châu, dương liễu rũ la đà, mưa rơi không ướt áo, Giang Nam.

Hắc Vân Bảo thực lực hùng hậu, thế lực của Hắc Bang cũng rải khắp nơi mọi nẻo Trung Nguyên, dĩ nhiên phủ Hàng Châu cũng có việc kinh doanh cùng sản nghiệp. Chủ yếu là buôn gấm Tứ Xuyên, mở các tửu lầu cùng tiền trang. Hoàng Bán Tiên phát hiện, đừng xem bề ngoài Tư Đồ là một kẻ thô lỗ, thực ra hắn không thích các loại kinh doanh như đổ phường kỹ viện, ngược lại mở rất nhiều những hiệu buôn thượng đẳng, làm ăn buôn bán rất tiếng tăm náo nhiệt. Tuy nhiên Mộc Lăng lại nói, những cửa hiệu kia đều là người của Hắc Vân Bảo đứng ra buôn bán, còn Tư Đồ thì đại khái sản nghiệp của hắn có bao nhiêu cũng chẳng nhớ. Chỉ cần không gây hại làm ác, không mưu ma chước quỉ, Tư Đồ cũng chẳng quản thủ hạ của chính mình.

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa biệt quán của Hắc Vân Bảo – Hắc Vân Sơn Trang. Ngụ tại sơn trang này chính là thuộc hạ kinh doanh buôn bán của Hắc Vân Bảo ở phủ Hàng Châu, đứng đầu là chưởng quĩ Hắc Vân tiền trang – Tiền Lão Lục.

Chuyện kinh doanh ở Giang Nam đều do Tương Thanh chấp quản. Đám bang chúng này đều đã gặp Tương Thanh, nhưng đại thể đều chưa thấy qua Tư Đồ, ngay cả Tiền Lão Lục cũng chỉ là ở Thục Trung nhìn thấy thấp thoáng từ xa. Hôm nay vừa chớm nghe nói bang chủ sẽ tới, mọi người đều vừa mừng vừa lo, từ sớm đã bố trí đội ngũ chờ đợi ngoài cửa sơn trang.

Tư Đồ xuống khỏi xe ngựa, thấy trước mắt đã có một đám đông đứng sắp hàng, khom người hành lễ với hắn hô vang "Bang chủ". Hắn tùy tiện khoát khoát tay – "Rời hết đi, ta tới để dạo chơi mà thôi, các ngươi có chuyện làm ăn thì cứ làm, ai vào việc nấy, không cần để tâm đến ta."

Bọn Tiền Lão Lục đều có chút kinh ngạc, họ từ lâu đã nghe bang chủ nổi danh là bá đạo quái đản, cớ sao lại hiền hòa như vậy? Có mấy kẻ lớn gan ngước đầu lên nhìn, muốn chiêm ngưỡng vị thiên hạ đệ nhất kỳ nam kia đến tột cùng bộ dáng ra sao, nhưng Tư Đồ phân phó xong xuôi liền quay đầu lại nhìn vào trong xe hỏi – "Muốn nghỉ ở đâu nào? Trong trang hay trong khách điếm?"

Mọi người càng thêm hiếu kỳ, hết thảy đều không hiểu người trong xe ngựa kia cho đến cùng là ai mà lại có thể khiến Tư Đồ cả nể, hơn nữa nghe thấy ngữ khí Tư Đồ nói ra lại để lộ đôi phần chiều chuộng, chẳng nhẽ chính là ý trung nhân?

Thanh âm của người ở trong xe cực nhỏ, mấp máy điều gì đó mà trừ Tư Đồ ra, những người ngoài xe đều không nghe thấy được. Chỉ thấy Tư Đồ gật đầu, vươn tay ra, dìu người trong xe bước xuống.

Tiền Lão Lục chăm chú nhìn sang, chỉ thấy một hắc y thiếu niên độ chừng mười sáu mười bảy, nhỏ người gầy teo, đầu cúi thấp, trông chừng có hơi xấu hổ. Tướng mạo y vô cùng thanh tú, trên tay cầm một quyển sách. Tỉ mỉ quan sát, hài tử này tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng trong từng động tác giơ tay nhấc chân đều hé lộ ra mấy phần khí chất siêu trần thoát tục, thế là thốt nhiên nhớ đến một lời đồn đãi, bảo rằng Tư Đồ đã có được Thần tiên sống dương danh thiên hạ Hoàng Bán Tiên, lẽ nào chính là thiếu niên này ư?!

Hai hôm nay Tiểu Hoàng nhiễm cảm mạo đôi chút, vì rằng từ Thục Trung đột ngột rẽ sang Giang Nam, không kịp thích nghi nên bị nhiễm lạnh. Mộc Lăng bốc thuốc cho y, nhưng tiểu hài tử này không thích uống. Thi thoảng y ho khan hai ba tiếng, cũng trở nên biếng ăn. Nhưng bản thân y hình như thật sự không hề để bụng, cứ như không biết khổ sở vậy. Quả thực là sốt cao dữ dội, nhưng cứ mê man ngủ miết, không nháo cũng không bảo khó chịu. Tư Đồ trông mà kinh sợ, hỏi Mộc Lăng rằng như thế là thế nào?

Mộc Lăng nói Tiểu Hoàng không có võ công, không thích ứng được thủy thổ nơi này, cần phải dần dần điều dưỡng.

Tư Đồ rống lên mắng Mộc Lăng là lang băm, chỉ có một bệnh cảm mạo cũng trị không xong.

Mộc Lăng bị hắn mắng đến phát giận, trừng mắt ném trả một câu – "Ngươi cho là người người đều giống mình hử, thể chất cầm thú, ăn đồ hư không tả uống thứ bậy không nôn?"

Tư Đồ bị mai mỉa đến cứng họng, chỉ đành phải tăng cường trông nom Tiểu Hoàng thêm gấp bội. Tối đến thì ôm y ngủ để y tránh thụ hàn; y không ăn cơm cũng phải ăn chút điểm tâm, uống thuốc xong lại đút ột viên đường nhỏ; đi mệt thì hắn ẵm, gió lớn thì hắn che… Nâng cứ như là nâng trứng.

Người ta chứ có phải cỏ cây đâu, luôn luôn có thể cảm nhận được chứ. Hoàng Bán Tiên vốn dĩ đã dị thường dịu ngoan, giờ đây lại càng nghe lời như một con thú nhỏ, trên mặt sẽ hay nhoẻn cười, sẽ để cho Tư Đồ vốn xưa giờ tùy tiện chải đầu ình. Y biết được Tư Đồ thích ăn cái gì, khi ngủ cũng bất giác mà rụt vào trong lòng hắn; bảo đi đằng đông sẽ đi đằng đông, bảo về phía tây sẽ về phía tây, lúc mình mê man ngất đi cũng có Tư Đồ đón lấy.

Mộc Lăng thường xuyên cười với Tương Thanh mà rằng – "Lúc sói cùng ở chung với thỏ thì không còn giống sói, lúc thỏ ở cùng với sói thì càng giống thỏ tợn."

Sắp xếp xong xuôi tại Hắc Vân Sơn Trang, Tiền Lão Lục liền nói với Tư Đồ cho bày biện tửu yến để bang chủ tẩy trần. Tư Đồ vừa nghe đã vui vẻ, để Tương Thanh cùng Mộc Lăng ngồi lại bàn tiệc, còn mình thì nhìn quanh thấy trống trải liền kéo Hoàng Bán Tiên ra khỏi cửa.

"Như vậy được sao?" – Hoàng Bán Tiên theo Tư Đồ đi về phía trước – "Bọn họ là vì đón tiếp riêng huynh mà."

"Cả cái bàn to đầy người như vậy, ăn uống rồi còn để ý gì nữa chứ?" – Tư Đồ cười kéo một lọn tóc Tiểu Hoàng – "Ta dẫn ngươi đi ăn món chính tông Hàng Châu, mấy món thanh đạm ấy."

Hai người đi đến Tây Hồ, chỉ thấy bên hồ biển người như mắc cửi, tán cây xanh rợp phủ, liễu rũ phất phơ bay. Hay ột miền Giang Nam đằm thắm, ngay cả gió thổi trên mặt hồ cũng thoáng quyện theo hương sen ngây ngất.

Giữa hồ có vài chiếc thuyền hoa lớn lững lờ, chỉ thấy bên trên có tiểu lâu xinh đẹp, bốn mạn chăng sa mỏng chuông thanh. Theo gió thoảng trên mặt hồ mà rèm sa lay động, chuông ngân thánh thót, còn có tiếng đàn phiêu phiêu truyền đến.

"Phải đi đến đây mới có thể ăn được món chính tông Hàng Châu." – Tư Đồ mỉm cười, đưa tay nắm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, không đoái hoài gì đến chiếc thuyền nhỏ đang cập đến gần mà tung người vút đến giữa hồ. Mũi hài không thấm nước mà đã vững vàng đáp xuống một chiếc thuyền hoa lớn nhất.

Thấy tiểu nhị nhanh nhẹn quen tay ra đón và dẫn hai người vào bên trong, Tư Đồ dắt tay Tiểu Hoàng đi lên nhã gian trên tầng hai, qua song cửa có thể thấy được cảnh hồ, thập phần thư thái tao nhã.

Tư Đồ chọn vài món ăn để Hoàng Bán Tiên đại khai nhãn giới, vây cá hầm hoa sen, chân giò nấu bích loa xuân, cá tiềm măng, tôm bồ đào bóc vỏ, chân vịt hầm nấm, đều là những món thanh đạm ngon lành, hơn nữa cả sắc lẫn hương đều toàn mỹ. Tiểu Hoàng đã nhiều ngày ăn uống không ngon, hôm nay lại ăn nhiều

một cách hiếm có. Tư Đồ gật gù thỏa mãn. Cơm nước xong rồi, họ gọi một bình trà Long Tĩnh Tây Hồ thượng hạng, vừa uống trà vừa thưởng thức cảnh trí Tây Hồ, vô cùng thích thú.

Khi đó, phía bên cạnh bỗng có một chiếc thuyền hoa khác lướt qua, lưu lại những làn hương thơm ngát cùng tiếng đàn uyển chuyển. Chiếc thuyền hoa kia dừng lại ở không xa chiếc thuyền nơi Hoàng Bán Tiên cùng Tư Đồ đang dùng bữa, có không ít thực khách đều đổ dồn ra cửa sổ để nhìn sang, như thể đang ngắm nghía một điều gì mới mẻ.

Tư Đồ hỏi tiểu nhị đang châm thêm trà – "Trên thuyền kia có gì mà nhiều người đổ ra xem như vậy?"

"Các vị không phải người ở đây đúng không?" – Tiểu nhị có vẻ rất hào hứng – "Đó là thuyền của Tây Tử Lâu."

"Tây Tử Lâu?" – Hoàng Bán Tiên hiếu kỳ, cái tên thật là phong nhã, đọc lên nghe thật nhẹ nhàng du dương – "Là nơi để nghe đàn phải không?"

Hoàng Bán Tiên vừa nói ra, tiểu nhị kia đã nở nụ cười. Gã cũng không nhiều lời, mang chiếc ấm đồng sang bàn khác để rót thêm nước.

"Không phải ư?" – Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ, cũng chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch một cái cười, bỗng dưng cảm giác không nhẽ mình đã nói sai rồi ư? Thế rồi lại nghe Tư Đồ nói – "Thực ra là nơi cho để trò chuyện, có điều chuyện tình ái hơn là chuyện gảy đàn."

Thấy Tiểu Hoàng dường như vẫn còn chưa hiểu, Tư Đồ nghĩ ngợi một chút rồi kéo tay y nói – "Đi, ta dẫn ngươi sang nghe đàn một lúc." – Nói đoạn, hắn ném ngân lượng lại trên bàn, kéo Hoàng Bán Tiên ra khỏi lâu. Lần này Tư Đồ không dùng khinh công mà thuê một con thuyền nhỏ, cùng Hoàng Bán Tiên lên thuyền lướt quanh hồ, rồi hướng về chiếc thuyền hoa kia. Lên thuyền rồi, Hoàng Bán Tiên mới biết được vì sao Tư Đồ muốn cười trêu y. Này thì trước mắt đầy những nữ tử điểm trang xinh tươi lộng lẫy, cùng các nam nhân uống rượu nghe đàn, khiến y thấu hiểu, thuyền hoa này dường như là chốn gió trăng.

Y muốn rời đi, nhưng thấy Tư Đồ nom có vẻ hăng hái, thì chợt nhớ đến hắn đến Hàng Châu chuyến này là để tìm mỹ nhân. Thế là Tiểu Hoàng nuốt câu nói đã bật đến bên môi trở vào trong, lẳng lặng đi theo phía sau Tư Đồ.

Khí độ của Tư Đồ hoàn toàn bất đồng với người thường, vừa vào trong lâu đã tự nhiên gây nên chú ý. Tây Tử Lâu này nom rất phong nhã xa hoa, tuy rằng yến yến oanh oanh nhưng cũng rất đoan trang tinh tế, rất biết chừng mực, không phải là dạng thấy người đến thì tự nhiên lôi kéo. Tướng mạo các cô cũng rất xinh, quả nhiên chính là Tô Hàng nhiều mỹ nhân ư?

Một nữ tử trông đã nhiều niên kỷ, phong thái không chút tầm thường đón họ –"Ngài đây đến để nghe đàn ư?"

"Bà là chủ nhân nơi này?" – Tư Đồ không đáp mà hỏi lại.

"Vâng, tiểu nữ họ Lục, tên chỉ một chữ Âm, là chủ nhân của nơi này."

Tư Đồ nhìn nàng ta một cái, rồi lại nhìn những cầm cơ đang gảy đàn trên đài cùng đám khách nhân đang lắng nghe bên dưới. Hắn khẽ chau mày, nói – "Ồn ào như vậy làm sao mà nghe đàn được?"

"Trên lầu có nhã gian, có thể cho vời cầm cơ đến đánh đàn ột mình công tử." – Lục Âm chỉ một ngón tay lên tầng trên.

Tư Đồ gật đầu, tựa như có đôi chút hứng thú, hỏi – "Ta nghe nói Tây Tử Lâu có nàng cầm cơ xinh đẹp nhất phủ Hàng Châu."

"Không sai." – Lục Âm vội vã gật đầu – "Là Cầm Khanh cô nương."

Tư Đồ lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho nàng – "Ta muốn một nhã gian, mời nàng ta đến đàn ta nghe một khúc."

Lục Âm đón lấy ngân phiếu mà nhìn qua, ý cười cũng đượm lên trong khóe mắt. Nàng ta nhanh chóng gật đầu, sai người đến dẫn Tư Đồ lên lầu, còn chính mình lại đi vào phía trong thuyền hoa. Tư Đồ xoay sang muốn nhìn một chút rằng trên mặt Hoàng Bán Tiên lúc này là thần tình làm sao, thì thấy tiểu hài tử chăm

chú nhìn vào những nữ tử đang đánh đàn trên đài, nét mặt không có gì là mất hứng. Hắn mơ hồ nghĩ trong lòng có chút ghen, một tia bất mãn lóe lên trong mắt, nhưng nghĩ hoài cũng không biết rõ vì sao. Tư Đồ không khỏi tự hỏi chính mình, hắn muốn nhìn thấy nét mặt gì của y cơ chứ?

Hắn đưa tay giật một nắm tóc của tiểu hài tử, lực đạo có hơi mạnh, nên Tiểu Hoàng đau đến nỗi phải giật mình ngước lên nhìn hắn.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" – Tư Đồ có chút tức tối – "Sao mà chằm chằm như vậy hả?"

Hoàng Bán Tiên cúi đầu lắc lắc, xoa xoa lên chỗ da vừa bị cấu đến đau, không nói tiếng nào. Chẳng hiểu sao Tư Đồ có chút hốt hoảng, làm đau y rồi sao, có phải hắn mạnh tay quá không?

"Lên lầu." – Ngữ khí của hắn thoáng dịu đi. Tư Đồ bước lên lầu, ngoái lại nhìn chỉ thấy Tiểu Hoàng cúi đầu bước theo, không dám nhìn người bên cạnh y nữa.

Nhã gian trang trí rất tinh xảo, nhưng Tư Đồ nhăn mặt nhíu mày. Nơi này đầy mùi son phấn, chẳng biết có làm nhiễu khí chất nho nhã trên người tiểu hài tử hay không.

Hoàn Bán Tiên im lặng ngồi xuống bên chiếc bàn, ngắm nhìn sự bày biện bốn phía với đôi phần hiếu kỳ, rồi ánh mắt rơi vào một quyển cầm phổ trên bàn. Y có chút tò mò mở ra xem.

Tư Đồ vừa định mở miệng, từ ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân. Sau đó cửa phòng bật mở, một nữ tử ôm đàn bước vào. Nàng ắt hẳn là xinh đẹp, nhưng Tư Đồ tịnh không đoái hoài. Hắn thấy nàng đến, phản ứng đầu tiên là quay lại nhìn Hoàng Bán Tiên, muốn nhìn thấy khi y gặp nàng sẽ có phản ứng thế nào. Nhưng tiểu hài tử vẫn cứ chăm chú vào quyển cầm phổ, đọc rất chuyên tâm, dường như không hay biết rằng có người vừa đến, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn.

"Cầm Khanh ra mắt công tử." – Nữ tử kia thấy hai người đang ngồi đó thật sự rất kỳ quái, họ cư nhiên không nhìn đến nàng lấy một lần. Lần đầu tiên nàng gặp một tình huống như vậy.

Tư Đồ miễn cưỡng quay lại nhìn nàng một cái, chẳng hiểu nguyên cớ vì sao mà hắn cũng chỉ gật đầu lấy lệ.

"Công tử đây muốn nghe khúc điệu chi?" – Cầm Khanh ôm đàn đến ngồi trên đài, rồi nàng ngẩng lên hỏi.

Tư Đồ quay sang nhìn Hoàng Bán Tiên, hỏi – "Ngươi muốn nghe gì hử?"

Hoàng Bán Tiên nghe hắn nói xong cũng không trả lời, mà chỉ lật giở vài trang giấy, chỉ vào một khúc điệu trong danh mục, sau đó vẫn tiếp tục đọc cầm phổ.

Tư Đồ không nói gì, nhìn nàng cầm cơ mà gật đầu – "Nàng cứ tùy tiện đàn đi." – Sau đó hắn tự rót một chén rượu ình, thi thoảng lại đánh mắt qua nhìn Hoàng Bán Tiên ở bên cạnh.

Cầm Khanh có chút xấu hổ, không thể làm gì khác, đành phải tùy tiện gảy lên vài từ khúc nàng sở trường. Mấy khúc nhạc qua đi, chỉ thấy hai vị khách nhân trước mắt một người thì ngẩn ngơ, chẳng hiểu đang muốn làm gì, một người thì chuyên chú vào cầm phổ, nom như chưa hề nghe đến tiếng đàn của nàng. Dẫu sao nàng cũng là người từng trải trong phường phong nguyệt, Cầm Khanh lập tức nhìn ra hai người họ đang mang tâm sự, bèn hỏi Hoàng Bán Tiên – "Tiểu công tử có thể đọc hiểu được cầm phổ, chẳng nhẽ cũng có thể gảy đàn hay sao?"

Lời vừa nói ra, Tư Đồ chợt sửng sốt. Phải ha, sao hắn không nghĩ đến được vậy chứ? Tiểu hài tử này rất có tài, chẳng phải cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông đó ư?

Hoàng Bán Tiên không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Tư Đồ với tay lấy đi cầm phổ trên tay y, nhỏ giọng nói – "Ta muốn nghe ngươi đàn."

28. Chương 14: Thoáng Mưa Rơi Nhẹ

Thục Trung đã miên man mấy ngày liền mưa đổ, còn có cả sương mù, cả đất trời một miền mờ mịt. Tư Đồ có chút bực bội, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là núi non vây phủ bốn bề, hết núi lại non, hết non lại núi, miên man trùng điệp kéo dài vô tận. Người ở giữa núi trông ra cũng chỉ là núi, vọng nhìn ra xa cũng chẳng thấy hướng nào để người có thể ra ngoài chập chùng núi non.

Gần đây Tư Đồ rất thích kề cận Hoàng Bán Tiên, hay bảo cho đúng hơn rằng thích Hoàng Bán Tiên kề cận hắn. Xe có ngồi cũng ngồi cùng nhau, ngựa có cưỡi cũng cưỡi cùng nhau, rồi cả ô cũng phải che cùng nữa. Con người này luôn luôn quái đản, cứ tùy tiện thích gì làm nấy, cũng chẳng ai đoái hoài gì chuyện thấu hiểu dụng ý của hắn. Có điều, mọi người chừng như đang lờ mờ nhận ra những đổi thay rất nhỏ nơi Tư Đồ – Chẳng biết tự thuở nào, Tư Đồ đã học được cách tiết chế.

Thông thường, chuyện thay đổi chính là đột ngột xảy ra. Đến khi ta phát hiện ra thì cái kẻ đã từng trong trí nhớ của ta đã trở nên xa xôi lắm rồi, thế nên cứ nghĩ chuyện thay đổi kia mới chỉ bắt đầu hôm qua mà thôi. Ví như, trước đây Tư Đồ cũng sẽ tự vấn, nhưng không có trầm tư; hắn có thể ngẩn ra nhưng chưa từng xuất thần…Nói chung, có thể hình dung rằng, con người này ngày càng trở nên bất khả nắm bắt, là một lưỡi dao sắc bén càng lúc càng rút sâu vào trong vỏ, chỉ biết càng trở nên huy hiểm hơn xưa.

Thế nhưng Hoàng Bán Tiên vẫn cứ an tĩnh trước sau như một, đại thể thời gian ánh mắt đều đặt vào quyển sách cầm trên tay, hơn nữa tiểu hài tử lại ngoan ngoãn đến lạ thường. Mặc kệ cho Tư Đồ là véo hay cấu, chỉ cần không phải thật sự rất đau thì sẽ không kêu ca chi cả. Dĩ nhiên, Tư Đồ cũng sẽ không thật sự làm y đau.

Hôm đó, Hắc Vân Bảo chỉ còn cách một ngày lộ trình, Tư Đồ thốt nhiên hỏi Hoàng Bán Tiên – "Mọt Sách à, ngươi đọc qua nhiều sách như vậy, có biết chỗ nào nhiều mỹ nhân một chút hay không hử?"

Hoàng Bán Tiên chớp mắt mấy cái, tư lự một hồi rồi bảo: – "Đại khái thì Giang Nam ấy…"

Tư Đồ xoa xoa cằm mỉm cười: – "Giang Nam a."

Vì vậy, mã xa vốn dĩ định trở về Hắc Vân Bảo, ở giữa đường lại ngoặt sang hướng khác.

Rong ruổi hết nửa tháng, nhóm người họ đến được phủ Hàng Châu, dương liễu rũ la đà, mưa rơi không ướt áo, Giang Nam.

Hắc Vân Bảo thực lực hùng hậu, thế lực của Hắc Bang cũng rải khắp nơi mọi nẻo Trung Nguyên, dĩ nhiên phủ Hàng Châu cũng có việc kinh doanh cùng sản nghiệp. Chủ yếu là buôn gấm Tứ Xuyên, mở các tửu lầu cùng tiền trang. Hoàng Bán Tiên phát hiện, đừng xem bề ngoài Tư Đồ là một kẻ thô lỗ, thực ra hắn không thích các loại kinh doanh như đổ phường kỹ viện, ngược lại mở rất nhiều những hiệu buôn thượng đẳng, làm ăn buôn bán rất tiếng tăm náo nhiệt. Tuy nhiên Mộc Lăng lại nói, những cửa hiệu kia đều là người của Hắc Vân Bảo đứng ra buôn bán, còn Tư Đồ thì đại khái sản nghiệp của hắn có bao nhiêu cũng chẳng nhớ. Chỉ cần không gây hại làm ác, không mưu ma chước quỉ, Tư Đồ cũng chẳng quản thủ hạ của chính mình.

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa biệt quán của Hắc Vân Bảo – Hắc Vân Sơn Trang. Ngụ tại sơn trang này chính là thuộc hạ kinh doanh buôn bán của Hắc Vân Bảo ở phủ Hàng Châu, đứng đầu là chưởng quĩ Hắc Vân tiền trang – Tiền Lão Lục.

Chuyện kinh doanh ở Giang Nam đều do Tương Thanh chấp quản. Đám bang chúng này đều đã gặp Tương Thanh, nhưng đại thể đều chưa thấy qua Tư Đồ, ngay cả Tiền Lão Lục cũng chỉ là ở Thục Trung nhìn thấy thấp thoáng từ xa. Hôm nay vừa chớm nghe nói bang chủ sẽ tới, mọi người đều vừa mừng vừa lo, từ sớm đã bố trí đội ngũ chờ đợi ngoài cửa sơn trang.

Tư Đồ xuống khỏi xe ngựa, thấy trước mắt đã có một đám đông đứng sắp hàng, khom người hành lễ với hắn hô vang "Bang chủ". Hắn tùy tiện khoát khoát tay – "Rời hết đi, ta tới để dạo chơi mà thôi, các ngươi có chuyện làm ăn thì cứ làm, ai vào việc nấy, không cần để tâm đến ta."

Bọn Tiền Lão Lục đều có chút kinh ngạc, họ từ lâu đã nghe bang chủ nổi danh là bá đạo quái đản, cớ sao lại hiền hòa như vậy? Có mấy kẻ lớn gan ngước đầu lên nhìn, muốn chiêm ngưỡng vị thiên hạ đệ nhất kỳ nam kia đến tột cùng bộ dáng ra sao, nhưng Tư Đồ phân phó xong xuôi liền quay đầu lại nhìn vào trong xe hỏi: – "Muốn nghỉ ở đâu nào? Trong trang hay trong khách ***?"

Mọi người càng thêm hiếu kỳ, hết thảy đều không hiểu người trong xe ngựa kia cho đến cùng là ai mà lại có thể khiến Tư Đồ cả nể, hơn nữa nghe thấy ngữ khí Tư Đồ nói ra lại để lộ đôi phần chiều chuộng, chẳng nhẽ chính là ý trung nhân?

Thanh âm của người ở trong xe cực nhỏ, mấp máy điều gì đó mà trừ Tư Đồ ra, những người ngoài xe đều không nghe thấy được. Chỉ thấy Tư Đồ gật đầu, vươn tay ra, dìu người trong xe bước xuống.

Tiền Lão Lục chăm chú nhìn sang, chỉ thấy một hắc y thiếu niên độ chừng mười sáu mười bảy, nhỏ người gầy teo, đầu cúi thấp, trông chừng có hơi xấu hổ. Tướng mạo y vô cùng thanh tú, trên tay cầm một quyển sách. Tỉ mỉ quan sát, hài tử này tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng trong từng động tác giơ tay nhấc chân đều hé lộ ra mấy phần khí chất siêu trần thoát tục, thế là thốt nhiên nhớ đến một lời đồn đãi, bảo rằng Tư Đồ đã có được Thần tiên sống dương danh thiên hạ Hoàng Bán Tiên, lẽ nào chính là thiếu niên này ư?!

Hai hôm nay Tiểu Hoàng nhiễm cảm mạo đôi chút, vì rằng từ Thục Trung đột ngột rẽ sang Giang Nam, không kịp thích nghi nên bị nhiễm lạnh. Mộc Lăng bốc thuốc cho y, nhưng tiểu hài tử này không thích uống. Thi thoảng y ho khan hai ba tiếng, cũng trở nên biếng ăn. Nhưng bản thân y hình như thật sự không hề để bụng, cứ như không biết khổ sở vậy. Quả thực là sốt cao dữ dội, nhưng cứ mê man ngủ miết, không nháo cũng không bảo khó chịu. Tư Đồ trông mà kinh sợ, hỏi Mộc Lăng rằng như thế là thế nào?

Mộc Lăng nói Tiểu Hoàng không có võ công, không thích ứng được thủy thổ nơi này, cần phải dần dần điều dưỡng.

Tư Đồ rống lên mắng Mộc Lăng là lang băm, chỉ có một bệnh cảm mạo cũng trị không xong.

Mộc Lăng bị hắn mắng đến phát giận, trừng mắt ném trả một câu: – "Ngươi cho là người người đều giống mình hử, thể chất cầm thú, ăn đồ hư không tả uống thứ bậy không nôn?"

Tư Đồ bị mai mỉa đến cứng họng, chỉ đành phải tăng cường trông nom Tiểu Hoàng thêm gấp bội. Tối đến thì ôm y ngủ để y tránh thụ hàn; y không ăn cơm cũng phải ăn chút điểm tâm, uống thuốc xong lại đút cho một viên đường nhỏ; đi mệt thì hắn ẵm, gió lớn thì hắn che…Nâng cứ như là nâng trứng.

Người ta chứ có phải cỏ cây đâu, luôn luôn có thể cảm nhận được chứ. Hoàng Bán Tiên vốn dĩ đã dị thường dịu ngoan, giờ đây lại càng nghe lời như một con thú nhỏ, trên mặt sẽ hay nhoẻn cười, sẽ để cho Tư Đồ vốn xưa giờ tùy tiện chải đầu cho mình. Y biết được Tư Đồ thích ăn cái gì, khi ngủ cũng bất giác mà rụt vào trong lòng hắn; bảo đi đằng đông sẽ đi đằng đông, bảo về phía tây sẽ về phía tây, lúc mình mê man ngất đi cũng có Tư Đồ đón lấy.

Mộc Lăng thường xuyên cười với Tương Thanh mà rằng – "Lúc sói cùng ở chung với thỏ thì không còn giống sói, lúc thỏ ở cùng với sói thì càng giống thỏ tợn."

Sắp xếp xong xuôi tại Hắc Vân Sơn Trang, Tiền Lão Lục liền nói với Tư Đồ cho bày biện tửu yến để bang chủ tẩy trần. Tư Đồ vừa nghe đã vui vẻ, để Tương Thanh cùng Mộc Lăng ngồi lại bàn tiệc, còn mình thì nhìn quanh thấy trống trải liền kéo Hoàng Bán Tiên ra khỏi cửa.

"Như vậy được sao?" – Hoàng Bán Tiên theo Tư Đồ đi về phía trước – "Bọn họ là vì đón tiếp riêng huynh mà."

"Cả cái bàn to đầy người như vậy, ăn uống rồi còn để ý gì nữa chứ?" – Tư Đồ cười kéo một lọn tóc Tiểu Hoàng – "Ta dẫn ngươi đi ăn món chính tông Hàng Châu, mấy món thanh đạm ấy."

Hai người đi đến Tây Hồ, chỉ thấy bên hồ biển người như mắc cửi, tán cây xanh rợp phủ, liễu rũ phất phơ bay. Hay cho một miền Giang Nam đằm thắm, ngay cả gió thổi trên mặt hồ cũng thoáng quyện theo hương sen ngây ngất.

Giữa hồ có vài chiếc thuyền hoa lớn lững lờ, chỉ thấy bên trên có tiểu lâu xinh đẹp, bốn mạn chăng sa mỏng chuông thanh. Theo gió thoảng trên mặt hồ mà rèm sa lay động, chuông ngân thánh thót, còn có tiếng đàn phiêu phiêu truyền đến.

"Phải đi đến đây mới có thể ăn được món chính tông Hàng Châu." – Tư Đồ mỉm cười, đưa tay nắm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, không đoái hoài gì đến chiếc thuyền nhỏ đang cập đến gần mà tung người vút đến giữa hồ. Mũi hài không thấm nước mà đã vững vàng đáp xuống một chiếc thuyền hoa lớn nhất.

Thấy tiểu nhị nhanh nhẹn quen tay ra đón và dẫn hai người vào bên trong, Tư Đồ dắt tay Tiểu Hoàng đi lên nhã gian trên tầng hai, qua song cửa có thể thấy được cảnh hồ, thập phần thư thái tao nhã.

Tư Đồ chọn vài món ăn để Hoàng Bán Tiên đại khai nhãn giới, vây cá hầm hoa sen, chân giò nấu bích loa xuân, cá tiềm măng, tôm bồ đào bóc vỏ, chân vịt hầm nấm, đều là những món thanh đạm ngon lành, hơn nữa cả sắc lẫn hương đều toàn mỹ. Tiểu Hoàng đã nhiều ngày ăn uống không ngon, hôm nay lại ăn nhiều

một cách hiếm có. Tư Đồ gật gù thỏa mãn. Cơm nước xong rồi, họ gọi một bình trà Long Tĩnh Tây Hồ thượng hạng, vừa uống trà vừa thưởng thức cảnh trí Tây Hồ, vô cùng thích thú.

Khi đó, phía bên cạnh bỗng có một chiếc thuyền hoa khác lướt qua, lưu lại những làn hương thơm ngát cùng tiếng đàn uyển chuyển. Chiếc thuyền hoa kia dừng lại ở không xa chiếc thuyền nơi Hoàng Bán Tiên cùng Tư Đồ đang dùng bữa, có không ít thực khách đều đổ dồn ra cửa sổ để nhìn sang, như thể đang ngắm nghía một điều gì mới mẻ.

Tư Đồ hỏi tiểu nhị đang châm thêm trà: – "Trên thuyền kia có gì mà nhiều người đổ ra xem như vậy?"

"Các vị không phải người ở đây đúng không?" – Tiểu nhị có vẻ rất hào hứng – "Đó là thuyền của Tây Tử Lâu."

"Tây Tử Lâu?" – Hoàng Bán Tiên hiếu kỳ, cái tên thật là phong nhã, đọc lên nghe thật nhẹ nhàng du dương – "Là nơi để nghe đàn phải không?"

Hoàng Bán Tiên vừa nói ra, tiểu nhị kia đã nở nụ cười. Gã cũng không nhiều lời, mang chiếc ấm đồng sang bàn khác để rót thêm nước.

"Không phải ư?" – Hoàng Bán Tiên nhìn Tư Đồ, cũng chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch một cái cười, bỗng dưng cảm giác không nhẽ mình đã nói sai rồi ư? Thế rồi lại nghe Tư Đồ nói: – "Thực ra là nơi cho để trò chuyện, có điều chuyện tình ái hơn là chuyện gảy đàn."

Thấy Tiểu Hoàng dường như vẫn còn chưa hiểu, Tư Đồ nghĩ ngợi một chút rồi kéo tay y nói: – "Đi, ta dẫn ngươi sang nghe đàn một lúc." – Nói đoạn, hắn ném ngân lượng lại trên bàn, kéo Hoàng Bán Tiên ra khỏi lâu. Lần này Tư Đồ không dùng khinh công mà thuê một con thuyền nhỏ, cùng Hoàng Bán Tiên lên thuyền lướt quanh hồ, rồi hướng về chiếc thuyền hoa kia. Lên thuyền rồi, Hoàng Bán Tiên mới biết được vì sao Tư Đồ muốn cười trêu y. Này thì trước mắt đầy những nữ tử điểm trang xinh tươi lộng lẫy, cùng các nam nhân uống rượu nghe đàn, khiến y thấu hiểu, thuyền hoa này dường như là chốn gió trăng.

Y muốn rời đi, nhưng thấy Tư Đồ nom có vẻ hăng hái, thì chợt nhớ đến hắn đến Hàng Châu chuyến này là để tìm mỹ nhân. Thế là Tiểu Hoàng nuốt câu nói đã bật đến bên môi trở vào trong, lẳng lặng đi theo phía sau Tư Đồ.

Khí độ của Tư Đồ hoàn toàn bất đồng với người thường, vừa vào trong lâu đã tự nhiên gây nên chú ý. Tây Tử Lâu này nom rất phong nhã xa hoa, tuy rằng yến yến oanh oanh nhưng cũng rất đoan trang tinh tế, rất biết chừng mực, không phải là dạng thấy người đến thì tự nhiên lôi kéo. Tướng mạo các cô cũng rất xinh, quả nhiên chính là Tô Hàng nhiều mỹ nhân ư?

Một nữ tử trông đã nhiều niên kỷ, phong thái không chút tầm thường đón họ -"Ngài đây đến để nghe đàn ư?"

"Bà là chủ nhân nơi này?" – Tư Đồ không đáp mà hỏi lại.

"Vâng, tiểu nữ họ Lục, tên chỉ một chữ Âm, là chủ nhân của nơi này."

Tư Đồ nhìn nàng ta một cái, rồi lại nhìn những cầm cơ đang gảy đàn trên đài cùng đám khách nhân đang lắng nghe bên dưới. Hắn khẽ chau mày, nói: – "Ồn ào như vậy làm sao mà nghe đàn được?"

"Trên lầu có nhã gian, có thể cho vời cầm cơ đến đánh đàn cho một mình công tử." – Lục Âm chỉ một ngón tay lên tầng trên.

Tư Đồ gật đầu, tựa như có đôi chút hứng thú, hỏi: – "Ta nghe nói Tây Tử Lâu có nàng cầm cơ xinh đẹp nhất phủ Hàng Châu."

"Không sai." – Lục Âm vội vã gật đầu – "Là Cầm Khanh cô nương."

Tư Đồ lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho nàng – "Ta muốn một nhã gian, mời nàng ta đến đàn ta nghe một khúc."

Lục Âm đón lấy ngân phiếu mà nhìn qua, ý cười cũng đượm lên trong khóe mắt. Nàng ta nhanh chóng gật đầu, sai người đến dẫn Tư Đồ lên lầu, còn chính mình lại đi vào phía trong thuyền hoa. Tư Đồ xoay sang muốn nhìn một chút rằng trên mặt Hoàng Bán Tiên lúc này là thần tình làm sao, thì thấy tiểu hài tử chăm

chú nhìn vào những nữ tử đang đánh đàn trên đài, nét mặt không có gì là mất hứng. Hắn mơ hồ nghĩ trong lòng có chút ghen, một tia bất mãn lóe lên trong mắt, nhưng nghĩ hoài cũng không biết rõ vì sao. Tư Đồ không khỏi tự hỏi chính mình, hắn muốn nhìn thấy nét mặt gì của y cơ chứ?

Hắn đưa tay giật một nắm tóc của tiểu hài tử, lực đạo có hơi mạnh, nên Tiểu Hoàng đau đến nỗi phải giật mình ngước lên nhìn hắn.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" – Tư Đồ có chút tức tối – "Sao mà chằm chằm như vậy hả?"

Hoàng Bán Tiên cúi đầu lắc lắc, xoa xoa lên chỗ da vừa bị cấu đến đau, không nói tiếng nào. Chẳng hiểu sao Tư Đồ có chút hốt hoảng, làm đau y rồi sao, có phải hắn mạnh tay quá không?

"Lên lầu." – Ngữ khí của hắn thoáng dịu đi. Tư Đồ bước lên lầu, ngoái lại nhìn chỉ thấy Tiểu Hoàng cúi đầu bước theo, không dám nhìn người bên cạnh y nữa.

Nhã gian trang trí rất tinh xảo, nhưng Tư Đồ nhăn mặt nhíu mày. Nơi này đầy mùi son phấn, chẳng biết có làm nhiễu khí chất nho nhã trên người tiểu hài tử hay không.

Hoàn Bán Tiên im lặng ngồi xuống bên chiếc bàn, ngắm nhìn sự bày biện bốn phía với đôi phần hiếu kỳ, rồi ánh mắt rơi vào một quyển cầm phổ trên bàn. Y có chút tò mò mở ra xem.

Tư Đồ vừa định mở miệng, từ ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân. Sau đó cửa phòng bật mở, một nữ tử ôm đàn bước vào. Nàng ắt hẳn là xinh đẹp, nhưng Tư Đồ tịnh không đoái hoài. Hắn thấy nàng đến, phản ứng đầu tiên là quay lại nhìn Hoàng Bán Tiên, muốn nhìn thấy khi y gặp nàng sẽ có phản ứng thế nào. Nhưng tiểu hài tử vẫn cứ chăm chú vào quyển cầm phổ, đọc rất chuyên tâm, dường như không hay biết rằng có người vừa đến, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn.

"Cầm Khanh ra mắt công tử." – Nữ tử kia thấy hai người đang ngồi đó thật sự rất kỳ quái, họ cư nhiên không nhìn đến nàng lấy một lần. Lần đầu tiên nàng gặp một tình huống như vậy.

Tư Đồ miễn cưỡng quay lại nhìn nàng một cái, chẳng hiểu nguyên cớ vì sao mà hắn cũng chỉ gật đầu lấy lệ.

"Công tử đây muốn nghe khúc điệu chi?" – Cầm Khanh ôm đàn đến ngồi trên đài, rồi nàng ngẩng lên hỏi.

Tư Đồ quay sang nhìn Hoàng Bán Tiên, hỏi: – "Ngươi muốn nghe gì hử?"

Hoàng Bán Tiên nghe hắn nói xong cũng không trả lời, mà chỉ lật giở vài trang giấy, chỉ vào một khúc điệu trong danh mục, sau đó vẫn tiếp tục đọc cầm phổ.

Tư Đồ không nói gì, nhìn nàng cầm cơ mà gật đầu – "Nàng cứ tùy tiện đàn đi." – Sau đó hắn tự rót một chén rượu cho mình, thi thoảng lại đánh mắt qua nhìn Hoàng Bán Tiên ở bên cạnh.

Cầm Khanh có chút xấu hổ, không thể làm gì khác, đành phải tùy tiện gảy lên vài từ khúc nàng sở trường. Mấy khúc nhạc qua đi, chỉ thấy hai vị khách nhân trước mắt một người thì ngẩn ngơ, chẳng hiểu đang muốn làm gì, một người thì chuyên chú vào cầm phổ, nom như chưa hề nghe đến tiếng đàn của nàng. Dẫu sao nàng cũng là người từng trải trong phường phong nguyệt, Cầm Khanh lập tức nhìn ra hai người họ đang mang tâm sự, bèn hỏi Hoàng Bán Tiên: – "Tiểu công tử có thể đọc hiểu được cầm phổ, chẳng nhẽ cũng có thể gảy đàn hay sao?"

Lời vừa nói ra, Tư Đồ chợt sửng sốt. Phải ha, sao hắn không nghĩ đến được vậy chứ? Tiểu hài tử này rất có tài, chẳng phải cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông đó ư?

Hoàng Bán Tiên không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Tư Đồ với tay lấy đi cầm phổ trên tay y, nhỏ giọng nói – "Ta muốn nghe ngươi đàn."

29. Chương 15

Chương 15 | Ẩm túy hồ sơn [1]

Cảnh nước nước non non trông tươi đẹp hay tối tăm, tất cả đều cậy vào tâm cảnh của người nhìn ngắm. Lòng vui thì cảnh sẽ đẹp, lòng sầu muộn thì cảnh sẽ u buồn.

Một câu nói "Ta muốn nghe ngươi đàn" của Tư Đồ khiến bầu không khí càng thêm xấu hổ. Hoàng Bán Tiên ngước lên nhìn hắn, rồi lại nhìn sang Cầm Khanh đang ngồi tại giá đặt đàn, có chút khó xử.

Cầm Khanh mỉm cười, đứng lên nhường chỗ cho y – "Thỉnh tiểu tiên sinh chỉ giáo."

Hoàng Bán Tiên cúi đầu đứng dậy, hướng về phía giá để đàn, nhưng rồi lại dừng lại trong tích tắc. Y quay người lại đi đến bên Tư Đồ, nhẹ giọng hỏi hắn– "Huynh muốn nghe khúc gì?"

Tư Đồ ngước đầu nhìn y, không đáp mà hỏi lại – "Ta không có tên hử?"

Tiểu Hoàng có chút ấm ức, nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn nghe lời mà lí nhí gọi một tiếng – "Tư Đồ."

Tư Đồ tựa hồ đã thỏa mãn, gật đầu hỏi – "Sao ngươi biết gảy đàn vậy?"

Tiểu Hoàng ửng một nét cười nhẹ trên khuôn mặt – "Ngày xưa có một lão hòa thượng đã dạy cho ta một chút."

"Lão hòa thượng?" – Tư Đồ nắm lấy tay Tiểu Hoàng, đặt trong lòng bàn tay mình vuốt ve mà hỏi – "Sao ngươi lại đi học đàn với một lão hòa thượng?"

"Người đã từng ở trong ngôi miếu cũ sau nhà ta." – Tiểu Hoàng trông như đang hồi ức, dùng giọng thật nhỏ mà nói – "Người rất thích đàn một từ khúc, nghe thật là hay, ta rất thường đến nghe, người thấy ta thích nên dạy ta đàn."

"Vậy ngươi đàn thử cho ta nghe đi." – Tư Đồ buông tay Tiểu Hoàng ra. Hắn đứng lên, mang bầu rượu cùng chén đi đến bên song cửa, ngồi tựa vào song, phóng tầm mắt ra ngắm nhìn cảnh sắc Tây Hồ ngoài khung cửa.

Tiểu Hoàng đi đến chiếc giá đặt đàn, nhẹ nhàng kéo hai tay áo lên, khi đôi tay đặt vào tư thế, y nhìn Tư Đồ nho nhỏ nói – "Ta sẽ đàn khúc ấy… huynh không được chê cười ta."

Tư Đồ mỉm cười không đáp, rót lấy cho chính hắn một chén rượu, ngẩng đầu lên uống cạn.

Tiểu Hoàng thu ánh mắt lại, nhìn vào chiếc đàn cổ trước mắt mình. Bên tai y tựa hồ ngân nga một giai âm thân thuộc, phảng phất trước mắt trông thấy cánh cửa bằng gỗ ngô đồng đã phai màu sơn của ngôi miếu nát, thấy cây khô nghiêng ngả trong sân, cùng với con quạ lặng lẽ không chịu bay đi nơi đầu cành. Lão hòa thượng gầy gò ấy ngồi an vị trước bậc thềm đá nơi đầu hành lang uốn khúc, trên chân đặt một chiếc đàn cũ kỹ. Ông dùng một đôi tay mảnh dẻ mà nhẹ gảy qua những dây đàn. Khi ngón tay lướt đi, tiếng đàn man mác tuôn chảy. Âm điệu không phải đặc biệt sục sôi, trong tiết tấu cũng chẳng có qui tắc nào rõ rệt. Chỉ là khi rung mãi những phím đàn kia, âm thanh sẽ ngân lên trôi chảy và thoải mái đến lạ lùng. Y còn nhớ như in dưới mái hiên ngôi miếu cũ có một vò nước. Khi mưa xuống, nước mưa sẽ rơi vào đầy vò, những chuỗi mưa trên mái nhà sẽ buông rơi xuống đất. Những hạt mưa sẽ rỏ vào vò nước, âm thanh tí tách quyện vào tiếng đàn, trở thành một niềm diệu kỳ không thể nào diễn tả bằng từ ngữ. Mỗi lần y nghe sẽ ngơ ngẩn, đến khi dứt đàn rồi thì chẳng còn biết rõ mình đang nghe tiếng đàn hay tiếng mưa rơi. Chỉ là thứ âm thanh không hối hả cũng chẳng quá chậm rãi, dường như thật khoan thai thong thả, mà lại tựa hồ còn chứa đựng một chút tịch liêu ấy đã in sâu vào trí nhớ. Những lúc y hồi tưởng lại, còn có thể ngửi thấy mùi của dây đậu trên đồng ruộng, trong hương thơm ngan ngát còn dấy lên hơi đất ẩm ngây nồng. Thật thanh thật đạm, như màu sắc của những đóa hoa, chừng như là tím nhạt, cũng có thể nói là màu xanh. Nói chung, là thanh thoát đến nao lòng.

Khi y suy nghĩ, tiếng đàn đã từ dưới những ngón tay mà chảy xuôi. Vừa hay bên cửa sổ nơi Tư Đồ ngồi có treo một chiếc chuông gió bằng sứ thật tinh xảo. Ngọn gió chầm chậm lướt qua mặt hồ, chạm đến chiếc chuông khiến nó nhẹ nhàng lay động. Tiếng ngân của sứ không thánh thót như tiếng ngân của kim loại, nhưng chẳng hiểu sao lại có thể thấm thật sâu vào lòng người, khiến cõi lòng trong bỗng chốc hóa thinh

không. Tư Đồ cũng không rõ "thinh không" ấy cụ thể là gì, hắn chỉ biết hết thảy những phiền muộn trong lòng trong thoáng chốc đã tan biến hết đi trong khúc hợp tấu xảo diệu của đàn hòa cùng chuông gió. Những gì còn sót lại trong hắn, cũng chỉ là hơi ẩm của gió thoảng qua hồ, là hương sen thanh nhã, là sơn lâm xa tít tắp như náu mình trong sương khói…

Chẳng biết từ lúc nào, Cầm Khanh đã lui ra ngoài. Tiểu Hoàng vẫn còn nhẹ rung những phím đàn như cũ. Dời mắt khỏi cảnh trí của núi non hồ nước xa xăm, Tư Đồ quay người lại, bầu rượu trên tay đã cạn mất rồi. Kẻ ngàn chén không say như hắn lần đầu tiên cảm giác mình đã có chút ngất ngây. Hoàng Bán Tiên ở trước mặt hắn, thân thể y dường như đã bắt đầu trở nên mờ nhòa, khiến hắn phải tiến đến thêm vài bước để có thể nhìn y thật rõ. Nhưng càng đến gần y, Tư Đồ lại thảng thốt phát hiện rằng tiểu hài tử so với lúc gặp gỡ ban sơ tại Vu Sơn dường như đã trưởng thành lên một chút. Chẳng biết là do nguyên cớ vì đang mặc hắc y, hay là cái tuổi mười bảy kia có thể sinh ra những đổi thay trong một sớm một chiều. Thế nhưng, nhìn tiểu hài tử kia đã dần biến mất những non nớt nơi đầu mày khóe mắt. Toàn thân y càng lúc càng trở nên thanh lệ, biểu cảm trên gương mặt y cũng càng thêm đạm nhiên, dù làn da y vẫn trắng nõn như thế, và đôi mắt vẫn trong veo như thế…

Hoàng Bán Tiên cứ mãi gảy đàn, nhưng y cũng cảm giác được rằng Tư Đồ đang đến gần mình. Hắn ta đến trước giá đặt đàn, cúi xuống tỉ mẩn nhìn mình chăm chú, như thể muốn quan sát rằng trên người mình có gì đó thay đổi hay không. Chẳng hiểu sao y có chút không được tự nhiên, vì vậy y dừng phím đàn lại, ngước mặt lên. Tư Đồ đã tiến đến đối diện phía trước y. Tiểu Hoàng cũng không né tránh, chỉ hơi ngơ ngác nhìn lại hắn. Một hồi lâu sau, Tư Đồ đưa tay lên nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt Hoàng Bán Tiên. Quả nhiên…. tiểu hài tử này đã thực sự trưởng thành lên nhiều, càng ngày càng giống một đại nhân, càng ngày càng trở nên ưa nhìn.

Bị nhìn chằm chặp như vậy khiến Hoàng Bán Tiên hoảng hốt. Mắt y hấp háy, thế rồi Tư Đồ nâng cằm y lên mà hôn xuống.

Tiểu Hoàng còn chưa kịp giật thót đã bị Tư Đồ kéo lên, ôm lấy rời khỏi giá đặt đàn, đặt y xuống trên mặt bàn. Ngồi trên bàn rồi, Tiểu Hoàng nom cũng chẳng thấp hơn Tư Đồ là bao. Hai người có thể nhìn thẳng vào nhau. Thế là nhìn một hồi, Tư Đồ cũng chẳng biết vì sao nữa, chỉ đơn giản là ôm lấy tiểu hài tử mà hôn y chăm chú. Thoạt tiên hai cánh tay hắn chỉ để hờ trên lưng y, rồi sau đó dần dần siết chặt. Tiểu Hoàng ban đầu còn giãy dụa mấy lần, nhưng rồi nhanh chóng an tĩnh trở lại. Với một kẻ như Tư Đồ, y chẳng biết phải phản kháng ra sao. Dù có đánh có đá thì với hắn cũng chẳng ăn thua gì, hơn nữa y cũng chẳng muốn đánh người…. Bị Tư Đồ hôn, tịnh không có cảm giác nào không thoải mái.

Môi hôn của Tư Đồ dần dần vào sâu, như thể không cách chi dừng lại. Cơ thể nhẹ nhõm của Tiểu Hoàng, mùi hương thanh thanh nhạt nhạt trên người y, thân người ấm áp cùng đôi môi hơi lạnh, và cả đôi mắt trong trẻo nom như chuyện gì cũng không hiểu, ấy thế mà lại có thể thấu suốt nhân tâm kia nữa… Tất cả đều khiến hắn thích đến lạ lùng, hay là vì do thích thật rồi nhỉ? Tư Đồ dần dần tỉnh táo lại, một ý nghĩ như thế thoắt hiện qua đầu óc hắn. Thế rồi hắn liền minh bạch — Thì ra là thích rồi nha, trách không được…

Buông Tiểu Hoàng đã bị hôn đến váng vất mơ hồ ra, Tư Đồ khoanh tay lùi về sau một bước, ngoẹo đầu cẩn thận quan sát Tiểu Hoàng đang ở trên bàn. Y có xinh không? Xinh chứ! Nhưng mà, tính cách y với hắn khác biệt một trời một vực. Y an tĩnh, còn có hơi đần, là một con Mọt Sách nhạt nhẽo đơn điệu, vậy mà có chỗ nào đáng để thích cơ chứ?

Tiểu Hoàng đầu tiên là bị hôn mà chẳng hiểu gì, trên mặt đã có chút thẹn thùng, sau nữa là bị Tư Đồ nhìn chằm chặp, càng trở nên xấu hổ tợn. Y cúi xuống thấy mình vẫn còn ngồi trên bàn, hai chân không chạm đất, bèn chống tay lên mặt bàn muốn nhảy xuống.

Tư Đồ tiến lên nhẹ nhàng nâng lấy y, đặt y xuống đất, rồi lập tức mở miệng – "Mọt Sách, ngươi tốt ở chỗ nào vậy hử?"

Hoàng Bán Tiên bị hắn hỏi đến sửng sốt, có chút bực bội ngẩng đầu nhìn Tư Đồ rồi tự nhủ, gã này làm sao vậy?

"Nói đi." – Tư Đồ giật một lọn tóc của y, hỏi – "Nói ngươi có ưu điểm gì!"

Tiểu Hoàng đột nhiên có hơi nổi giận, cúi đầu nhỏ giọng đáp trả hắn một câu – "Ta không có khi dễ người khác."

Tư Đồ nhướn mày cười cười, nắn nắn cằm y – "Sao hả, chê ta khi dễ ngươi ư?"

Tiểu Hoàng đưa tay kéo tóc mình về, dùng giọng lí nhí nói – "Huynh đối với ta rất tốt, chỉ có đôi khi…"

"Có đôi khi thế nào?" – Tư Đồ buồn cười, nắm chặt lấy tóc không buông – "Có đôi khi đối xử với ngươi không tốt?"

"Cũng không phải là không tốt." – Tiểu Hoàng lắc đầu, nghĩ ngợi một chút rồi nói – "Có đôi khi huynh chẳng hiểu vì sao lại làm mấy chuyện kỳ quái với ta."

"Chuyện kỳ quái?" – Tư Đồ ngẩng đầu tự hỏi – "Có sao?"

Tiểu Hoàng do dự một lúc rồi bắt đầu chậm rãi nói – "Ta phát hiện ra, huynh thích kéo tóc ta chứ không thích kéo tóc người khác; lúc ta đọc sách, sai, là có những lúc ta không nói chuyện với huynh, huynh sẽ lại nháo ta; còn nữa, lúc đi ngủ, huynh khăng khăng muốn ngủ chung giường. Ta có hỏi Mộc Lăng rồi, huynh đến nay vẫn thích ngủ một mình. Còn nữa, huynh không cho ta nhìn người khác, rồi thỉnh thoảng huynh lại đột ngột cáu với ta. Chưa hết, như vừa rồi đó, đột nhiên lại hôn ta… Ngoại trừ những chuyện này…, ừm thì chẳng có gì cả, huynh đối với ta rất tốt."

Tư Đồ lẳng lặng nghe. Tiểu Hoàng nói cái gì, hắn chợt vỡ lẽ ra cái ấy: Thích kéo tóc của y, là vì tóc y nhìn rất đẹp, đen mượt mềm mại, hơn nữa mỗi lần giật tóc, y sẽ run lên, có khi còn giật mình nhảy dựng, hoặc tỏ vẻ rất chi ủy khuất nữa. Với hắn mà nói thì đó là những biểu cảm bình thường khó mà nhìn thấy, rất thú vị. Hắn nháo y, là vì những khi tiểu hài tử đọc sách đến mê man sẽ xem hắn như thể không tồn tại. Hắn sẽ rất khó chịu, hắn đây không bằng một quyển sách hay sao? Ngủ chung một giường thì sao nhỉ? Tư Đồ cũng có chút nghi hoặc, sợ y lạnh ư? Cũng không hẳn thế, chỉ là cảm giác ôm tiểu hài tử thật là hay, thấy y một mình trên chiếc giường rộng thênh thang kia thì bỗng dưng có chút thương xót, nên chính hắn cũng chẳng biết vì sao mà rốt cuộc cũng bò lên. Không cho y nhìn người khác… Tiểu hài tử này đáng giận nhất là cái gì cũng đều không hiểu, cứ nhìn loạn vào người khác khiến cho hắn rất là không vui. Cuối cùng là chuyện hôn, ừ thì hắn muốn hôn, thế là cứ hôn thôi.

"Huynh còn muốn nghe đàn không?"– Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ đang ngơ ngẩn ra đó thì vỗ vỗ người hắn – "Huynh không nghe nữa thì chúng ta trở về đi."

Hoàng Bán Tiên dợm bước đi nhưng lại bị Tư Đồ vươn tay kéo lại, nheo nheo mắt hỏi – "Ngươi không nghĩ đến vì sao ta lại làm thế ư?"

Hoàng Bán Tiên bất ngờ sửng sốt, khuôn mặt càng thêm đỏ lựng. Hai mắt Tư Đồ sáng rực – "Nói đi, có phải ngươi từ sớm đã biết rồi không?"

"…Không có" – Tiểu Hoàng vội vã lắc đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Nói như vậy là ngươi không biết?" – Tư Đồ cười có chút xấu xa, kề vào tai y khẽ nói – "Thật ra ta đã nghĩ thông được cả rồi, có muốn biết không hử? Ta sẽ nói cho ngươi."

Tiểu Hoàng lắc đầu, thấy vẻ mặt ta–biết–hết–rồi Tư Đồ thì cúi xuống đỏ mặt, không nói tiếng nào.

"Sao không chịu thừa nhận hử?" – Tư Đồ đưa tay ra nhéo vành tai y – "Ngươi đã phát hiện từ lâu sao không nói? Báo hại một mình ta cứ hồ đồ mãi."

"Huynh đừng nghĩ bậy." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói, nhìn trái nhìn phải, mặt đỏ gay như đang đi ăn trộm.

Tư Đồ véo y không cho trốn, rồi hôn nhẹ lên tai y mà rằng – "Ngươi nói xem, vì sao ta cứ thấy mỹ nhân là nghĩ các nàng so với ngươi đều không xinh bằng?"

Mặt Tiểu Hoàng lại đỏ tợn, đỏ hết hai mang tai rồi lan cả xuống cổ.

"Vậy ngươi nói xem nào, nếu từ nay về sau có mỹ nhân ta cũng không thèm nhìn nữa, mà chỉ muốn nhìn ngươi thì làm sao bây giờ?" – Tư Đồ tỏ vẻ khó xử – "Vậy ngươi chẳng phải cần chịu trách nhiệm đó sao?"

Tiểu Hoàng không có cách gì đáp lại, lúng túng cả buổi trời, rồi run run giọng mà nói – "Huynh thật sự không nói lý lẽ"

Tư Đồ phì cười, nói – "Cứ vậy đi, lúc này đây ta cũng có chút không hiểu rõ, bất quá hiện tại mẫu người ta thích nhất là tương tự như ngươi. Nếu như ta tìm khắp xung quanh mà không thấy ai thích hơn được nữa, thì ta sẽ thích ngươi nhé."

Hoàng Bán Tiên có chút dở khóc dở cười, ngước lên định phản bác đôi câu, lại nghe Tư Đồ đột nhiên hỏi – "Từ khúc vừa rồi gọi là gì?"

Tiểu Hoàng chớp mắt mấy cái, nhớ lại rằng chính mình cũng đã từng hỏi qua lão hòa thượng câu hỏi này. Người đã ha hả cười mà đáp – "Từ khúc này là do một người rất thú vị soạn nên, người ấy vẫn luôn đắc ý vì từ khúc này, nói rằng chỉ cần nghe ở một nơi hữu sơn hữu thủy, tự nhiên có thể khiến nhất túy giải sầu, đạt đến cảm giác được giải thoát, quên hết âu lo. Cho nên, gọi là 'Ẩm túy hồ sơn'."

"Ẩm túy hồ sơn ư…." – Tư Đồ gật đầu.

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi – "Nghe có hay không?"

Tư Đồ cười đáp – "Hay lắm."

—

Chú thích:

[1] Như quyết định giữ nguyên tựa chương này không dịch nhé, vì đây là tên của một khúc nhạc. Nghĩa thì đại khái có thể hiểu là say vì cảnh non nước. Tuy nhiên, để nguyên văn Hán Việt có một cảm giác thanh tao lạ lùng.

30. Chương 15: Ẩm Túy Hồ Sơn[2]

Cảnh nước nước non non trông tươi đẹp hay tối tăm, tất cả đều cậy vào tâm cảnh của người nhìn ngắm. Lòng vui thì cảnh sẽ đẹp, lòng sầu muộn thì cảnh sẽ u buồn.

Một câu nói "Ta muốn nghe ngươi đàn" của Tư Đồ khiến bầu không khí càng thêm xấu hổ. Hoàng Bán Tiên ngước lên nhìn hắn, rồi lại nhìn sang Cầm Khanh đang ngồi tại giá đặt đàn, có chút khó xử.

Cầm Khanh mỉm cười, đứng lên nhường chỗ cho y – "Thỉnh tiểu tiên sinh chỉ giáo."

Hoàng Bán Tiên cúi đầu đứng dậy, hướng về phía giá để đàn, nhưng rồi lại dừng lại trong tích tắc. Y quay người lại đi đến bên Tư Đồ, nhẹ giọng hỏi hắn: "Huynh muốn nghe khúc gì?"

Tư Đồ ngước đầu nhìn y, không đáp mà hỏi lại: – "Ta không có tên hử?"

Tiểu Hoàng có chút ấm ức, nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn nghe lời mà lí nhí gọi một tiếng: – "Tư Đồ."

Tư Đồ tựa hồ đã thỏa mãn, gật đầu hỏi: – "Sao ngươi biết gảy đàn vậy?"

Tiểu Hoàng ửng một nét cười nhẹ trên khuôn mặt – "Ngày xưa có một lão hòa thượng đã dạy cho ta một chút."

"Lão hòa thượng?" – Tư Đồ nắm lấy tay Tiểu Hoàng, đặt trong lòng bàn tay mình vuốt ve mà hỏi: – "Sao ngươi lại đi học đàn với một lão hòa thượng?"

"Người đã từng ở trong ngôi miếu cũ sau nhà ta." – Tiểu Hoàng trông như đang hồi ức, dùng giọng thật nhỏ mà nói: – "Người rất thích đàn một từ khúc, nghe thật là hay, ta rất thường đến nghe, người thấy ta thích nên dạy ta đàn."

"Vậy ngươi đàn thử cho ta nghe đi." – Tư Đồ buông tay Tiểu Hoàng ra. Hắn đứng lên, mang bầu rượu cùng chén đi đến bên song cửa, ngồi tựa vào song, phóng tầm mắt ra ngắm nhìn cảnh sắc Tây Hồ ngoài khung cửa.

Tiểu Hoàng đi đến chiếc giá đặt đàn, nhẹ nhàng kéo hai tay áo lên, khi đôi tay đặt vào tư thế, y nhìn Tư Đồ nho nhỏ nói: – "Ta sẽ đàn khúc ấy…huynh không được chê cười ta."

Tư Đồ mỉm cười không đáp, rót lấy cho chính hắn một chén rượu, ngẩng đầu lên uống cạn.

Tiểu Hoàng thu ánh mắt lại, nhìn vào chiếc đàn cổ trước mắt mình. Bên tai y tựa hồ ngân nga một giai âm thân thuộc, phảng phất trước mắt trông thấy cánh cửa bằng gỗ ngô đồng đã phai màu sơn của ngôi miếu nát, thấy cây khô nghiêng ngả trong sân, cùng với con quạ lặng lẽ không chịu bay đi nơi đầu cành. Lão hòa thượng gầy gò ấy ngồi an vị trước bậc thềm đá nơi đầu hành lang uốn khúc, trên chân đặt một chiếc đàn cũ kỹ. Ông dùng một đôi tay mảnh dẻ mà nhẹ gảy qua những dây đàn. Khi ngón tay lướt đi, tiếng đàn man mác tuôn chảy. Âm điệu không phải đặc biệt sục sôi, trong tiết tấu cũng chẳng có qui tắc nào rõ rệt. Chỉ là khi rung mãi những phím đàn kia, âm thanh sẽ ngân lên trôi chảy và thoải mái đến lạ lùng. Y còn nhớ như in dưới mái hiên ngôi miếu cũ có một vò nước. Khi mưa xuống, nước mưa sẽ rơi vào đầy vò, những chuỗi mưa trên mái nhà sẽ buông rơi xuống đất. Những hạt mưa sẽ rỏ vào vò nước, âm thanh tí tách quyện vào tiếng đàn, trở thành một niềm diệu kỳ không thể nào diễn tả bằng từ ngữ. Mỗi lần y nghe sẽ ngơ ngẩn, đến khi dứt đàn rồi thì chẳng còn biết rõ mình đang nghe tiếng đàn hay tiếng mưa rơi. Chỉ là thứ âm thanh không hối hả cũng chẳng quá chậm rãi, dường như thật khoan thai thong thả, mà lại tựa hồ còn chứa đựng một chút tịch liêu ấy đã in sâu vào trí nhớ. Những lúc y hồi tưởng lại, còn có thể ngửi thấy mùi của dây đậu trên đồng ruộng, trong hương thơm ngan ngát còn dấy lên hơi đất ẩm ngây nồng. Thật thanh thật đạm, như màu sắc của những đóa hoa, chừng như là tím nhạt, cũng có thể nói là màu xanh. Nói chung, là thanh thoát đến nao lòng.

Khi y suy nghĩ, tiếng đàn đã từ dưới những ngón tay mà chảy xuôi. Vừa hay bên cửa sổ nơi Tư Đồ ngồi có treo một chiếc chuông gió bằng sứ thật tinh xảo. Ngọn gió chầm chậm lướt qua mặt hồ, chạm đến chiếc chuông khiến nó nhẹ nhàng lay động. Tiếng ngân của sứ không thánh thót như tiếng ngân của kim loại, nhưng chẳng hiểu sao lại có thể thấm thật sâu vào lòng người, khiến cõi lòng trong bỗng chốc hóa thinh không. Tư Đồ cũng không rõ "thinh không" ấy cụ thể là gì, hắn chỉ biết hết thảy những phiền muộn trong lòng trong thoáng chốc đã tan biến hết đi trong khúc hợp tấu xảo diệu của đàn hòa cùng chuông gió. Những gì còn sót lại trong hắn, cũng chỉ là hơi ẩm của gió thoảng qua hồ, là hương sen thanh nhã, là sơn lâm xa tít tắp như náu mình trong sương khói…

Chẳng biết từ lúc nào, Cầm Khanh đã lui ra ngoài. Tiểu Hoàng vẫn còn nhẹ rung những phím đàn như cũ. Dời mắt khỏi cảnh trí của núi non hồ nước xa xăm, Tư Đồ quay người lại, bầu rượu trên tay đã cạn mất rồi. Kẻ ngàn chén không say như hắn lần đầu tiên cảm giác mình đã có chút ngất ngây. Hoàng Bán Tiên ở trước mặt hắn, thân thể y dường như đã bắt đầu trở nên mờ nhòa, khiến hắn phải tiến đến thêm vài bước để có thể nhìn y thật rõ. Nhưng càng đến gần y, Tư Đồ lại thảng thốt phát hiện rằng tiểu hài tử so với lúc gặp gỡ ban sơ tại Vu Sơn dường như đã trưởng thành lên một chút. Chẳng biết là do nguyên cớ vì đang mặc hắc y, hay là cái tuổi mười bảy kia có thể sinh ra những đổi thay trong một sớm một chiều. Thế nhưng, nhìn tiểu hài tử kia đã dần biến mất những non nớt nơi đầu mày khóe mắt. Toàn thân y càng lúc càng trở nên thanh lệ, biểu cảm trên gương mặt y cũng càng thêm đạm nhiên, dù làn da y vẫn trắng nõn như thế, và đôi mắt vẫn trong veo như thế…

Hoàng Bán Tiên cứ mãi gảy đàn, nhưng y cũng cảm giác được rằng Tư Đồ đang đến gần mình. Hắn ta đến trước giá đặt đàn, cúi xuống tỉ mẩn nhìn mình chăm chú, như thể muốn quan sát rằng trên người mình có gì đó thay đổi hay không. Chẳng hiểu sao y có chút không được tự nhiên, vì vậy y dừng phím đàn lại, ngước mặt lên. Tư Đồ đã tiến đến đối diện phía trước y. Tiểu Hoàng cũng không né tránh, chỉ hơi ngơ ngác nhìn lại hắn. Một hồi lâu sau, Tư Đồ đưa tay lên nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt Hoàng Bán Tiên. Quả nhiên… tiểu hài tử này đã thực sự trưởng thành lên nhiều, càng ngày càng giống một đại nhân, càng ngày càng trở nên ưa nhìn.

Bị nhìn chằm chặp như vậy khiến Hoàng Bán Tiên hoảng hốt. Mắt y hấp háy, thế rồi Tư Đồ nâng cằm y lên mà hôn xuống.

Tiểu Hoàng còn chưa kịp giật thót đã bị Tư Đồ kéo lên, ôm lấy rời khỏi giá đặt đàn, đặt y xuống trên mặt bàn. Ngồi trên bàn rồi, Tiểu Hoàng nom cũng chẳng thấp hơn Tư Đồ là bao. Hai người có thể nhìn thẳng vào nhau. Thế là nhìn một hồi, Tư Đồ cũng chẳng biết vì sao nữa, chỉ đơn giản là ôm lấy tiểu hài tử mà hôn y chăm chú. Thoạt tiên hai cánh tay hắn chỉ để hờ trên lưng y, rồi sau đó dần dần siết chặt. Tiểu Hoàng

ban đầu còn giãy dụa mấy lần, nhưng rồi nhanh chóng an tĩnh trở lại. Với một kẻ như Tư Đồ, y chẳng biết phải phản kháng ra sao. Dù có đánh có đá thì với hắn cũng chẳng ăn thua gì, hơn nữa y cũng chẳng muốn đánh người… Bị Tư Đồ hôn, tịnh không có cảm giác nào không thoải mái.

Môi hôn của Tư Đồ dần dần vào sâu, như thể không cách chi dừng lại. Cơ thể nhẹ nhõm của Tiểu Hoàng, mùi hương thanh thanh nhạt nhạt trên người y, thân người ấm áp cùng đôi môi hơi lạnh, và cả đôi mắt trong trẻo nom như chuyện gì cũng không hiểu, ấy thế mà lại có thể thấu suốt nhân tâm kia nữa…Tất cả đều khiến hắn thích đến lạ lùng, hay là vì do thích thật rồi nhỉ? Tư Đồ dần dần tỉnh táo lại, một ý nghĩ như thế thoắt hiện qua đầu óc hắn. Thế rồi hắn liền minh bạch — Thì ra là thích rồi nha, trách không được…

Buông Tiểu Hoàng đã bị hôn đến váng vất mơ hồ ra, Tư Đồ khoanh tay lùi về sau một bước, ngoẹo đầu cẩn thận quan sát Tiểu Hoàng đang ở trên bàn. Y có xinh không? Xinh chứ! Nhưng mà, tính cách y với hắn khác biệt một trời một vực. Y an tĩnh, còn có hơi đần, là một con Mọt Sách nhạt nhẽo đơn điệu, vậy mà có chỗ nào đáng để thích cơ chứ?

Tiểu Hoàng đầu tiên là bị hôn mà chẳng hiểu gì, trên mặt đã có chút thẹn thùng, sau nữa là bị Tư Đồ nhìn chằm chặp, càng trở nên xấu hổ tợn. Y cúi xuống thấy mình vẫn còn ngồi trên bàn, hai chân không chạm đất, bèn chống tay lên mặt bàn muốn nhảy xuống.

Tư Đồ tiến lên nhẹ nhàng nâng lấy y, đặt y xuống đất, rồi lập tức mở miệng: – "Mọt Sách, ngươi tốt ở chỗ nào vậy hử?"

Hoàng Bán Tiên bị hắn hỏi đến sửng sốt, có chút bực bội ngẩng đầu nhìn Tư Đồ rồi tự nhủ, gã này làm sao vậy?

"Nói đi." – Tư Đồ giật một lọn tóc của y, hỏi: – "Nói ngươi có ưu điểm gì!"

Tiểu Hoàng đột nhiên có hơi nổi giận, cúi đầu nhỏ giọng đáp trả hắn một câu: – "Ta không có khi dễ người khác."

Tư Đồ nhướn mày cười cười, nắn nắn cằm y – "Sao hả, chê ta khi dễ ngươi ư?"

Tiểu Hoàng đưa tay kéo tóc mình về, dùng giọng lí nhí nói: – "Huynh đối với ta rất tốt, chỉ có đôi khi…"

"Có đôi khi thế nào?" – Tư Đồ buồn cười, nắm chặt lấy tóc không buông – "Có đôi khi đối xử với ngươi không tốt?"

"Cũng không phải là không tốt." – Tiểu Hoàng lắc đầu, nghĩ ngợi một chút rồi nói, "Có đôi khi huynh chẳng hiểu vì sao lại làm mấy chuyện kỳ quái với ta."

"Chuyện kỳ quái?" – Tư Đồ ngẩng đầu tự hỏi – "Có sao?"

Tiểu Hoàng do dự một lúc rồi bắt đầu chậm rãi nói: "Ta phát hiện ra, huynh thích kéo tóc ta chứ không thích kéo tóc người khác; lúc ta đọc sách, sai, là có những lúc ta không nói chuyện với huynh, huynh sẽ lại nháo ta; còn nữa, lúc đi ngủ, huynh khăng khăng muốn ngủ chung giường. Ta có hỏi Mộc Lăng rồi, huynh đến nay vẫn thích ngủ một mình. Còn nữa, huynh không cho ta nhìn người khác, rồi thỉnh thoảng huynh lại đột ngột cáu với ta. Chưa hết, như vừa rồi đó, đột nhiên lại hôn ta…Ngoại trừ những chuyện này…, ừm thì chẳng có gì cả, huynh đối với ta rất tốt."

Tư Đồ lẳng lặng nghe. Tiểu Hoàng nói cái gì, hắn chợt vỡ lẽ ra cái ấy: Thích kéo tóc của y, là vì tóc y nhìn rất đẹp, đen mượt mềm mại, hơn nữa mỗi lần giật tóc, y sẽ run lên, có khi còn giật mình nhảy dựng, hoặc tỏ vẻ rất chi ủy khuất nữa. Với hắn mà nói thì đó là những biểu cảm bình thường khó mà nhìn thấy, rất thú vị. Hắn nháo y, là vì những khi tiểu hài tử đọc sách đến mê man sẽ xem hắn như thể không tồn tại. Hắn sẽ rất khó chịu, hắn đây không bằng một quyển sách hay sao? Ngủ chung một giường thì sao nhỉ? Tư Đồ cũng có chút nghi hoặc, sợ y lạnh ư? Cũng không hẳn thế, chỉ là cảm giác ôm tiểu hài tử thật là hay, thấy y một mình trên chiếc giường rộng thênh thang kia thì bỗng dưng có chút thương xót, nên chính hắn cũng chẳng biết vì sao mà rốt cuộc cũng bò lên. Không cho y nhìn người khác…Tiểu hài tử này đáng giận nhất là cái gì cũng đều không hiểu, cứ nhìn loạn vào người khác khiến cho hắn rất là không vui. Cuối cùng là chuyện hôn, ừ thì hắn muốn hôn, thế là cứ hôn thôi.

"Huynh còn muốn nghe đàn không?"- Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ đang ngơ ngẩn ra đó thì vỗ vỗ người hắn – "Huynh không nghe nữa thì chúng ta trở về đi."

Hoàng Bán Tiên dợm bước đi nhưng lại bị Tư Đồ vươn tay kéo lại, nheo nheo mắt hỏi: "Ngươi không nghĩ đến vì sao ta lại làm thế ư?"

Hoàng Bán Tiên bất ngờ sửng sốt, khuôn mặt càng thêm đỏ lựng. Hai mắt Tư Đồ sáng rực: – "Nói đi, có phải ngươi từ sớm đã biết rồi không?"

"…Không có" – Tiểu Hoàng vội vã lắc đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Nói như vậy là ngươi không biết?" – Tư Đồ cười có chút xấu xa, kề vào tai y khẽ nói: – "Thật ra ta đã nghĩ thông được cả rồi, có muốn biết không hử? Ta sẽ nói cho ngươi."

Tiểu Hoàng lắc đầu, thấy vẻ mặt ta-biết-hết-rồi Tư Đồ thì cúi xuống đỏ mặt, không nói tiếng nào.

"Sao không chịu thừa nhận hử?" – Tư Đồ đưa tay ra nhéo vành tai y – "Ngươi đã phát hiện từ lâu sao không nói? Báo hại một mình ta cứ hồ đồ mãi."

"Huynh đừng nghĩ bậy." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói, nhìn trái nhìn phải, mặt đỏ gay như đang đi ăn trộm.

Tư Đồ véo y không cho trốn, rồi hôn nhẹ lên tai y mà rằng: – "Ngươi nói xem, vì sao ta cứ thấy mỹ nhân là nghĩ các nàng so với ngươi đều không xinh bằng?"

Mặt Tiểu Hoàng lại đỏ tợn, đỏ hết hai mang tai rồi lan cả xuống cổ.

"Vậy ngươi nói xem nào, nếu từ nay về sau có mỹ nhân ta cũng không thèm nhìn nữa, mà chỉ muốn nhìn ngươi thì làm sao bây giờ?" – Tư Đồ tỏ vẻ khó xử – "Vậy ngươi chẳng phải cần chịu trách nhiệm đó sao?"

Tiểu Hoàng không có cách gì đáp lại, lúng túng cả buổi trời, rồi run run giọng mà nói: – "Huynh thật sự không nói lý lẽ"

Tư Đồ phì cười, nói – "Cứ vậy đi, lúc này đây ta cũng có chút không hiểu rõ, bất quá hiện tại mẫu người ta thích nhất là tương tự như ngươi. Nếu như ta tìm khắp xung quanh mà không thấy ai thích hơn được nữa, thì ta sẽ thích ngươi nhé."

Hoàng Bán Tiên có chút dở khóc dở cười, ngước lên định phản bác đôi câu, lại nghe Tư Đồ đột nhiên hỏi: – "Từ khúc vừa rồi gọi là gì?"

Tiểu Hoàng chớp mắt mấy cái, nhớ lại rằng chính mình cũng đã từng hỏi qua lão hòa thượng câu hỏi này. Người đã ha hả cười mà đáp: – "Từ khúc này là do một người rất thú vị soạn nên, người ấy vẫn luôn đắc ý vì từ khúc này, nói rằng chỉ cần nghe ở một nơi hữu sơn hữu thủy, tự nhiên có thể khiến nhất túy giải sầu, đạt đến cảm giác được giải thoát, quên hết âu lo. Cho nên, gọi là 'Ẩm túy hồ sơn'."

"Ẩm túy hồ sơn ư…" – Tư Đồ gật đầu.

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: – "Nghe có hay không?"

Tư Đồ cười đáp: – "Hay lắm."

Chú thích

[1] Lạc diệp sao thủy hoành độ giang: Tạm dịch: Lá rơi lướt nước sang sông.

[2]Như quyết định giữ nguyên tựa chương này không dịch nhé, vì đây là tên của một khúc nhạc. Nghĩa thì đại khái có thể hiểu là say vì cảnh non nước. Tuy nhiên, để nguyên văn Hán Việt có một cảm giác thanh tao lạ lùng.

31. Chương 16

Chương 16 | Bóng cây soi nước

– Thụ ấm chiếu thủy –

Vì thế, Tư Đồ trở thành người đầu tiên trên đời này lên thuyền hoa nghe đàn còn mang theo cả nhạc công. Đã thế, hắn còn bắt Tiểu Hoàng đàn đi đàn lại mấy lần, mãi đến khi trời chiều ngả bóng về tây mới chịu thôi.

Tư Đồ nắm tay Hoàng Bán Tiên rời khỏi thuyền hoa, hai người quyết định quay trở về. Đi được một lúc, Tư Đồ chợt phát hiện từ nãy đến giờ Tiểu Hoàng không hề nói gì với hắn. Mới đầu hắn còn tưởng tiểu hài tử thẹn thùng, nhưng sau lại thấy dường như không phải.

Tư Đồ nghĩ tới nghĩ lui thì chợt nghĩ đến một việc rất hệ trọng – ấy là hắn rất xem trọng tiểu hài tử, nhưng tiểu hài tử liệu có xem trọng hắn không? Vừa rồi trong lúc cao hứng đã không hỏi cho rõ ràng việc hệ trọng này.

Hoàng Bán Tiên bước theo Tư Đồ một lúc, bỗng dưng thấy cái tên vẫn thường hay nói nhiều bên cạnh mình đột nhiên im lặng, đang muốn ngẩng đầu lên nhìn hắn. Nhưng đầu còn chưa kịp ngẩng dậy thì đã bị Tư Đồ túm tay kéo vào một ngõ hẻm nhỏ gần đó. Tiểu Hoàng bị hắn làm cho hoảng sợ, những muốn phản ứng thì đã bị hắn ép sát vào vách tường. Tư Đồ định mở miệng hỏi, chợt thấy Tiểu Hoàng nghiêm nét mặt, hai mắt mở to nhìn mình chằm chằm. Vậy là hắn bắt đầu thấy lo lo, hỏi y như thế này có phải là một phương pháp tốt hay không…

Hoàng Bán Tiên thấy những biểu tình biến hóa trên mặt Tư Đồ, vừa có vẻ hạ quyết tâm, lại vừa như đang chần chừ, trong lòng y thoáng hiểu đôi chút —— Tư Đồ này, kỳ thật là một người tốt đến không ngờ.

"Ta đói bụng rồi, chúng ta về đi có được không?" – Tiểu Hoàng giật nhẹ tay áo của Tư Đồ, nói lảng sang chuyện khác.

Tư Đồ gật đầu, tâm sự nặng hết cả lòng mà dắt tay Tiểu Hoàng tiếp tục quay về.

Thứ được gọi là tịch liêu, có khi sẽ đến mà không hề báo trước. Đối với những người đã có thói quen một mình tồn tại thì cả đời cũng không cảm thấy tịch mịch. Nhưng nếu có một ngày, ngươi chợt phát hiện bản thân muốn ở cạnh bên một người khác, vậy khi ấy ngươi sẽ hiểu được thế nào là cô đơn.

Sau khi trở về sơn trang, Tư Đồ bảo Tiểu Hoàng về phòng, phân phó hạ nhân chuẩn bị cơm nước cho y, còn chính mình chạy đến dược phòng, nhất quyết lôi gã Mộc Lăng đang sắc thuốc đến thư phòng.

"Này, ngươi làm gì vậy, bị ma nhập à?" – Mộc Lăng giật cánh tay bị kéo đến phát đau của mình, bất mãn nói – "Thuốc kia cũng không phải ta sắc cho chính mình đâu, mà là cho tiểu thần tiên bảo bối của ngươi đấy. Cứ thế này mà để thuốc bị cháy thì ngươi đừng có mà tức giận." – Nói rồi tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Tư Đồ cũng ngơ ngác ngồi xuống đối diện với Mộc Lăng, giương mắt nhìn y.

Mộc Lăng bị hắn ta nhìn đến nổi da gà, nhấp một ngụm nước bọt, cẩn trọng hỏi – "Sao thế? Lại tức giận gì Tiểu Hoàng à?"

Tư Đồ không nói gì, vẫn chỉ im lặng thừ mắt ra nhìn, giống như trên mặt Mộc Lăng có vẽ một tấm địa đồ, phải xem thật kỹ thì mới tìm được đường xuống núi hay lội qua hồ nước vậy.

Mộc Lăng nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên đập bàn hét tướng – "Có phải nhà ngươi rốt cuộc không thể nhẫn nhịn, làm ra việc cầm thú với Tiểu Hoàng không hả? Này, y còn nhỏ đấy, ngươi dù có muốn làm chuyện ấy… ít nhất…. cũng phải chờ y đủ mười tám tuổi đã chứ!"

Tư Đồ nhăn mặt nhíu mày, biểu tình cứ như vừa nuốt phải một con ruồi nhặng, tiếp tục nhìn Mộc Lăng chằm chằm – "Làm sao ngươi biết là có liên hệ đến tên Mọt Sách kia?"

"Hử?" – Mộc Lăng sửng sốt, nghiêng đầu nhìn Tư Đồ.

"Vì nguyên nhân gì mà ngươi cảm thấy ta có vui vẻ hay không đều là bởi tên Mọt Sách ấy?" – Tư Đồ hỏi người khác mà như đang hỏi chính mình – "Có thật là rõ ràng như vậy sao?"

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, đưa tay sờ trán Tư Đồ – "Ngươi có bị hâm không?"

Mặt Tư Đồ chợt biến sang lạnh lùng, khiến Mộc Lăng sợ đến mức liên tục xua tay – "Từ từ… chuyện gì cũng phải từ từ." – Thấy Tư Đồ vẫn cau mày, Mộc Lăng bật cười – "Sao nào? Tiểu Hoàng không thèm ngó ngàng gì ngươi?"

Tư Đồ cả kinh, mặt mày khó hiểu hỏi lại – "Ngươi cảm thấy y ghét ta lắm hả?"

"Ngươi có chỗ nào đáng để y xem trọng sao?" – Mộc Lăng dùng cây quạt hương bồ chuyên dùng quạt bếp khẽ phe phẩy, tay nâng chung trà, chậm rãi hỏi ngược lại.

Tư Đồ sờ cằm lẩm bẩm – "Vì sao lại thấy ta chướng mắt? Ta tốt như thế này cơ mà."

"Phụt…" – Mộc Lăng trà vừa nhấp chưa kịp nuốt xuống đã phun ngược trở ra, vừa lau miệng vừa lắc đầu nguầy nguậy.

"Ngươi có ý gì? Ta không tốt ư?" – Tư Đồ bất mãn.

"Được rồi!" – Mộc Lăng gật đầu – "Ngươi tốt, nhưng đáng tiếc trên đời này vẫn có người tốt hơn, vậy vì sao phải xem trọng ngươi hả?"

Tư Đồ nhíu mày đáp – "Đúng vậy, trên đời này người tốt hơn rất nhiều, vậy vì sao lại xem trọng y chứ?"

"Là ngươi, không phải là y." – Mộc Lăng thở dài, nói tiếp – "Kỳ thật tình yêu cũng giống như việc xem bệnh bốc thuốc vậy."

"Nói thế là sao?" – Thật hiếm khi thấy được cái gã Tư Đồ này tỏ vẻ khiêm tốn học hỏi.

"Bệnh nào thuốc nấy, tiền đề này ai ai cũng biết rồi. Nhưng thể chất mỗi người không giống nhau, vậy cách dùng thuốc với liều lượng và tỷ lệ cũng sẽ không giống nhau." – Mộc Lăng vỗ nhẹ quạt lên mặt bàn – "Cho nên rốt cuộc thì mỗi người chỉ có duy nhất một phương thuốc phù hợp mà thôi."

Tư Đồ cân nhắc trong chốc lát, lại hỏi – "Nhưng ngươi làm sao biết thứ ấy là tốt nhất chứ? Nói không chừng vẫn còn có thứ tốt hơn cơ mà."

"Ha ha…" – Mộc Lăng cười gật đầu bảo – "Cho nên tình nhân đều phải chậm rãi chịu đựng, chờ chịu đựng cho đến khi sắp chết, khi ấy thứ gì có thể cứu mạng ngươi thì thứ ấy là tốt nhất."

Tư Đồ không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn những lá trà chậm rãi xoay tròn trong chén, mặt mày có chút đăm chiêu.

"Đừng nói việc này nữa." – Mộc Lăng lấy từ trong ngực ra một vật, giao cho Tư Đồ – "Vừa rồi người của Thất Tinh Thủy Trại đưa đến đấy."

"Thất Tinh Thủy Trại?" – Tư Đồ đón lấy, vừa mở ra đã thấy là một thiếp đỏ mạ vàng tinh xảo.

"Nghe bảo là muốn chọn thiên hạ đệ nhất hoa khôi. Ba ngày sau, các danh kỹ ở Trung Nguyên lẫn biên ngoại đều sẽ tụ hội về phủ Hàng Châu." – Mộc Lăng đứng dậy vỗ vai Tư Đồ – "Ngươi thong thả tìm thử xem liệu có thứ dược nào tốt hơn so với Tiểu Hoàng không." – Nói rồi y đứng dậy rời đi.

"Khoan đã!" – Tư Đồ gọi y, hỏi – "Nhưng ta không biết tâm ý của Mọt Sách thì làm sao bây giờ?"

Mộc Lăng kinh ngạc nhìn hắn một hồi – "Đừng nói là ngươi thật sự có để bụng chuyện tâm ý của Tiểu Hoàng nha. Việc ngươi để ý đến suy nghĩ của người khác đây là lần đầu ta thấy đấy."

Tư Đồ giật mình ngẫm lại, đây quả thật là lần đầu tiên hắn ta phải để ý đến tâm tư người khác.

"Đã nói rồi mà, phải tùy bệnh mà kê đơn." – Mộc Lăng vừa phe phẩy quạt vừa ra ngoài – "Hơn nữa, nếu chỉ có y là dược liệu cứu mạng ngươi thôi là chưa đủ, mà ngươi cũng phải là dược liệu cứu mạng của y nữa kìa, thế mới viên mãn." – Nói rồi nhanh chân quay về dược phòng. Về đến nơi quả nhiên thấy thuốc đã sắc đến khét lẹt, nộ khí xung thiên, giậm chân âm thầm thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Tư Đồ.

Tư Đồ cầm thiếp mời trở về phòng, trong đầu chỉ toàn nghĩ về bệnh với thuốc. Hắn đẩy cửa bước vào, thấy Tiểu Hoàng ngồi bên bàn, tay trái cầm một quyển sách, tay phải cầm thìa, hai mắt chăm chú nhìn vào sách, miệng ngậm thìa, chén canh nóng trước mặt chẳng đụng đến lấy một miếng.

Tư Đồ lắc đầu một cách bất đắc dĩ, bước đến ngồi xuống cạnh y hỏi – "Ăn thìa có ngon không?"

Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu nhìn hắn, ngây ngốc gật đầu.

Tư Đồ đoạt lấy chiếc thìa từ trong tay y, múc một thìa canh, uống một ngụm rồi còn liếm liếm thìa, nháy mắt với Tiểu Hoàng mấy cái. Hoàng Bán Tiên đỏ hết mặt mày, cúi đầu tiếp tục đọc sách. Tư Đồ lại múc thìa khác, nâng cằm Tiểu Hoàng lên, đút vào miệng y. Tư Đồ thấy mặt mày Tiểu Hoàng càng lúc càng đỏ, cảm giác rất thú vị, bèn ôm lấy y đặt lên đùi mình, đưa tấm thiếp mời kia đến – "Nhìn xem!"

Hoàng Bán Tiên đón lấy mở ra xem rồi bảo – "Mực còn mới."

"Sao?" – Tư Đồ cúi đầu nhìn vào nơi Tiểu Hoàng chỉ trong thiếp, lại đút cho y thêm một thìa canh nữa.

"Nét mực còn rất mới." – Tiểu Hoàng nuốt canh xuống, ngẩng đầu nhìn Tư Đồ đang ở ngay sát mặt mình – "Thời gian viết còn chưa quá một canh giờ."

"Thất Tinh Thủy Trại đóng ngay tại phủ Hàng Châu." – Tư Đồ vừa đút canh cho Tiểu Hoàng vừa nhỏ giọng bảo – "Nơi này là địa bàn của Tiếu Lạc Vũ. Y thấy ta đến đây nên mới đưa thiếp mời này đến."

"Thời gian là ba ngày sau…" – Hoàng Bán Tiên nhíu mày suy nghĩ rồi nói – "Vội vàng quá nhỉ?"

"A…" – Tư Đồ múc từ trong chén canh ra một viên hạt sen đưa vào miệng Tiểu Hoàng, thản nhiên đáp – "Tiếu Lạc Vũ đúng là một tên xảo quyệt."

Hoàng Bán Tiên cảm thấy khó hiểu, chỉ biết im lặng chờ Tư Đồ nói tiếp.

"Hôm ấy luận võ, y không sử dụng công phu thật sự." – Hai mắt Tư Đồ nhìn chằm chằm vào cặp môi vì ăn canh mà sáng bóng lên của Tiểu Hoàng – "Dám không dùng công phu thật cùng Tư Đồ ta so chiêu, vậy mà vẫn có thể bảo trụ mạng sống, tiểu tử này tuyệt đối không đơn giản. Mặt khác, y không hề để mỹ nữ kia vào mắt, từ đầu chí cuối chỉ nhìn ngươi chằm chặp."

Tiểu Hoàng đột nhiên nhớ đến lúc y cùng Tư Đồ rời khỏi Hạc Minh Sơn Trang, Tiếu Lạc Vũ đã khẽ mấp máy môi, nói với y câu gì đó… Hiện giờ ngẫm lại, khẩu hình miệng khi đó chính là —— "Sẽ còn tái ngộ!".

"Đang nghĩ gì thế?" – Tư Đồ bất mãn túm tóc Hoàng Bán Tiên – "Không được nghĩ đến y đấy!"

"Không có…" – Tiểu Hoàng rút tóc mình về, ngẫm nghĩ thêm rồi hỏi tiếp – "Huynh muốn đi sao?"

Tư Đồ cười – "Ngươi nghĩ ta sẽ đi sao?"

Hoàng Bán Tiên nhìn hắn rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Tư Đồ chẳng hiểu vì sao mà trong lòng cảm thấy vui sướng, hỏi lại – "Vì sao? Sợ ta xem trọng người khác à?"

Tiểu Hoàng do dự một chút rồi thành thật đáp – "Ta sợ có giăng bẫy."

"Giăng bẫy cái gì?" – Tư Đồ nhíu mày – "Hãm hại ngươi hay là hãm hại ta?"

Tiểu Hoàng mấp máy môi vừa định trả lời thì Tư Đồ đẩy một thìa canh vào – "Ta muốn đi." – Hắn đút thìa canh cuối cùng cho Tiểu Hoàng rồi cười bảo – "Ta muốn đi xem liệu có tồn tại thứ dược liệu có thể cứu tính mệnh của ta chăng."

Tiểu Hoàng cả kinh, ngước mặt nhìn hắn – "Cái gì mà dược liệu cứu mạng? Huynh bị bệnh ư?"

"Vẫn chưa có, cho nên trước lúc bệnh phải tìm dược phẩm." – Tư Đồ xoa nắn chiếc cằm của Tiểu Hoàng, vươn người đến liếm những giọt canh còn vương lại trên môi y.

Tiểu Hoàng mặt đỏ bừng bừng, không dám động đậy, nhưng rồi nghĩ lại vẫn thấy lo lắng, lại thấp giọng hỏi – "Nhưng là dược gì mới được?"

Tư Đồ cười, kề sát vào tai y mà thì thầm – "Là thần dược cứu mạng."

Hoàng Bán Tiên càng nghe càng hồ đồ, thấy tay Tư Đồ đang đặt trên bàn liền cẩn thận thăm mạch cho hắn. Tư Đồ trông tiểu hài tử hơi nghiêng đầu, tựa hồ như muốn bắt mạch ình, hắn liền nảy sinh ý trêu cợt, bèn ẩn giấu mạch đập của mình đi.

Tiểu Hoàng thăm tới thăm lui cả buổi, phát hiện ra Tư Đồ hoàn toàn không có mạch đập, sợ tới mức nghe như rít phải một luồng khí lạnh.

Tư Đồ ở phía sau thấy vẻ mặt hoảng sợ ấy bèn bật cười ha ha rồi ôm y đứng dậy. Lúc bấy giờ Tiểu Hoàng mới biết mình lại bị Tư Đồ trêu cợt, càng nghĩ càng thấy giận, liềm vung tay đánh vào cánh tay Tư Đồ một cái, thế là nguôi giận ngay. Đánh xong rồi thì hai người lại ngây ngẩn cả người. Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng kinh ngạc. Không phải do bị đánh đau, nắm tay của tiểu hài tử so với cái bánh màn thầu chả cứng hơn là bao, đánh vào da thịt rắn rỏi của hắn đương nhiên là chẳng có cảm giác gì cả. Mà đây chính là lần đầu tiên Tiểu Hoàng chịu đùa lại với hắn. Hoàng Bán Tiên ngoài mặt không tỏ ra gì, nhưng trong lòng sớm đã thất kinh hồn vía. Không ngờ chính mình thế mà lại đi động thủ đánh người. Từ trước đến nay ngay cả việc mắng chửi người khác y cũng chưa từng làm, thế mà hôm nay lại đánh người. Tuy rằng trong đầu y thường xuyên tồn tại ý muốn đánh Tư Đồ, nhưng dù sao giữa muốn và làm cũng là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Tư Đồ bỗng nhiên cảm thấy cảm giác mới rồi cũng không tồi. Lần đầu tiên bị người khác đánh sao lại thích thú đến vậy chứ… Thế là hắn bắt lấy cổ tay của Tiểu Hoàng nói – "Đánh thử lại một cái xem nào."

Tiểu Hoàng hoảng hốt mở to hai mắt nhìn Tư Đồ, trong lòng tự bảo cái gã này quả thật có bệnh sao? Lại còn đi bảo người ta đánh mình nữa chứ.

"Nào, đánh thử lại xem, mạnh tay một chút!" – Tư Đồ tiến đến trước mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vội vàng nhảy xuống đất, xoay người bỏ chạy.

Tư Đồ thấy thế liền đuổi theo – "Đừng đi! Đánh xong rồi hẵng đi! Nào, đến đánh lại đi!"

Đang nói, đột nhiên cửa phòng bị đá văng ra, kẻ đang bưng thuốc đứng trước cửa, mặt mày xanh lét kia đích thị là Mộc Lăng.

Mới rồi Mộc Lăng vừa đi đến cửa, chợt nghe thấy tiếng Tư Đồ la hét ở bên trong – "Đánh ta đi, dùng sức đánh ta đi…" – Thì hai tay run bần bật, chén thuốc mới sắc lại rơi tung tóe đầy khay.

"Ngươi muốn tìm người đánh mình sao?" – Mộc Lăng cười lạnh vung khay lên, đập thẳng xuống người Tư Đồ – "Ta đánh chết ngươi, cái thứ cầm thú không biết xấu hổ!"

Tư Đồ mắt thấy chiếc khay bay đến, nhanh chóng nâng tay che chắn. Khay bị chắn bay, nhưng thuốc thì dội thẳng vào người hắn.

"Đi thôi, Tiểu Hoàng!" – Mộc Lăng vỗ tay dắt Hoàng Bán Tiên ra ngoài, miệng hùng hùng hổ hổ – "Ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một ít độc dược và độc phấn. Nếu hắn còn dám đùa giỡn lưu manh thì ngươi cứ tung ra! À, đúng rồi… chuẩn bị cho ngươi cả một thanh trủy thủ nữa. Tên này da thịt dày lắm, đánh hắn chỉ tổ đau tay, dùng dao đâm bà nó cho đỡ rách việc!"

Đêm xuống, sau gột rửa một thân dính đầy thuốc, Tư Đồ lôi kéo Tiểu Hoàng ra cửa, nói là muốn đi mua cho y một một chiếc huyền cầm. Mới vừa bước ra thì đã thấy Tương Thanh vội vã chạy đến.

"Bang chủ, Tiền Lão Lục chết rồi." – Sắc mặt Tương Thanh có vẻ rất nghiêm trọng.

"Cái gì?" – Tư Đồ hơi giật mình – "Sáng nay chẳng phải còn tốt lắm sao? Sao đột nhiên lại chết chứ?"

"Dạ…" – Tương Thanh hơi do dự, thấp giọng nói – "Là chết không được vinh dự cho lắm."

Tư Đồ chau mày, trừng mắt liếc Tương Thanh một cái – "Chết thì còn vinh dự với không vinh dự cái nỗi gì? Bớt nói vớ vẩn đi."

"… Là chết ở kỹ viện." – Tương Thanh bổ sung thêm – "Trông rất giống thượng mã phong."

—

Chú thích:

[1] Thượng mã phong: Là sự đột tử khi đang ở cao trào của cơn giao hoan.

32. Chương 16: Bóng Cây Soi Nước

Vì thế, Tư Đồ trở thành người đầu tiên trên đời này lên thuyền hoa nghe đàn còn mang theo cả nhạc công. Đã thế, hắn còn bắt Tiểu Hoàng đàn đi đàn lại mấy lần, mãi đến khi trời chiều ngả bóng về tây mới chịu thôi.

Tư Đồ nắm tay Hoàng Bán Tiên rời khỏi thuyền hoa, hai người quyết định quay trở về. Đi được một lúc, Tư Đồ chợt phát hiện từ nãy đến giờ Tiểu Hoàng không hề nói gì với hắn. Mới đầu hắn còn tưởng tiểu hài tử thẹn thùng, nhưng sau lại thấy dường như không phải.

Tư Đồ nghĩ tới nghĩ lui thì chợt nghĩ đến một việc rất hệ trọng – ấy là hắn rất xem trọng tiểu hài tử, nhưng tiểu hài tử liệu có xem trọng hắn không? Vừa rồi trong lúc cao hứng đã không hỏi cho rõ ràng việc hệ trọng này.

Hoàng Bán Tiên bước theo Tư Đồ một lúc, bỗng dưng thấy cái tên vẫn thường hay nói nhiều bên cạnh mình đột nhiên im lặng, đang muốn ngẩng đầu lên nhìn hắn. Nhưng đầu còn chưa kịp ngẩng dậy thì đã bị Tư Đồ túm tay kéo vào một ngõ hẻm nhỏ gần đó. Tiểu Hoàng bị hắn làm cho hoảng sợ, những muốn phản ứng thì đã bị hắn ép sát vào vách tường. Tư Đồ định mở miệng hỏi, chợt thấy Tiểu Hoàng nghiêm nét mặt, hai mắt mở to nhìn mình chằm chằm. Vậy là hắn bắt đầu thấy lo lo, hỏi y như thế này có phải là một phương pháp tốt hay không…

Hoàng Bán Tiên thấy những biểu tình biến hóa trên mặt Tư Đồ, vừa có vẻ hạ quyết tâm, lại vừa như đang chần chừ, trong lòng y thoáng hiểu đôi chút —— Tư Đồ này, kỳ thật là một người tốt đến không ngờ.

"Ta đói bụng rồi, chúng ta về đi có được không?" – Tiểu Hoàng giật nhẹ tay áo của Tư Đồ, nói lảng sang chuyện khác.

Tư Đồ gật đầu, tâm sự nặng hết cả lòng mà dắt tay Tiểu Hoàng tiếp tục quay về.

Thứ được gọi là tịch liêu, có khi sẽ đến mà không hề báo trước. Đối với những người đã có thói quen một mình tồn tại thì cả đời cũng không cảm thấy tịch mịch. Nhưng nếu có một ngày, ngươi chợt phát hiện bản thân muốn ở cạnh bên một người khác, vậy khi ấy ngươi sẽ hiểu được thế nào là cô đơn.

Sau khi trở về sơn trang, Tư Đồ bảo Tiểu Hoàng về phòng, phân phó hạ nhân chuẩn bị cơm nước cho y, còn chính mình chạy đến dược phòng, nhất quyết kéo gã Mộc Lăng đang sắc thuốc lôi đến thư phòng.

"Này, ngươi làm gì vậy, bị ma nhập à?" – Mộc Lăng giật cánh tay bị kéo đến phát đau của mình, bất mãn nói – "Thuốc kia cũng không phải ta sắc cho chính mình đâu, mà là cho tiểu thần tiên bảo bối của ngươi đấy. Cứ thế này mà để thuốc bị cháy thì ngươi đừng có mà tức giận." – Nói rồi tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Tư Đồ cũng ngơ ngác ngồi xuống đối diện với Mộc Lăng, giương mắt nhìn y.

Mộc Lăng bị hắn ta nhìn đến nổi da gà, nhấp một ngụm nước bọt, cẩn trọng hỏi – "Sao thế? Lại tức giận gì Tiểu Hoàng à?"

Tư Đồ không nói gì, vẫn chỉ im lặng thừ mắt ra nhìn, giống như trên mặt Mộc Lăng có vẽ một tấm địa đồ, phải xem thật kỹ thì mới tìm được đường xuống núi hay lội qua hồ nước vậy.

Mộc Lăng nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên đập bàn hét tướng – "Có phải nhà ngươi rốt cuộc không thể nhẫn nhịn, làm ra việc cầm thú với Tiểu Hoàng không hả? Này, y còn nhỏ đấy, ngươi dù có muốn làm chuyện ấy…ít nhất… cũng phải chờ y đủ mười tám tuổi đã chứ!"

Tư Đồ nhăn mặt nhíu mày, biểu tình cứ như vừa nuốt phải một con ruồi nhặng, tiếp tục nhìn Mộc Lăng chằm chằm – "Làm sao ngươi biết là có liên hệ đến tên Mọt Sách kia?"

"Hử?" – Mộc Lăng sửng sốt, nghiêng đầu nhìn Tư Đồ.

"Vì nguyên nhân gì mà ngươi cảm thấy ta có vui vẻ hay không đều là bởi tên Mọt Sách ấy?" – Tư Đồ hỏi người khác mà như đang hỏi chính mình – "Có thật là rõ ràng như vậy sao?"

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, đưa tay sờ trán Tư Đồ – "Ngươi có bị hâm không?"

Mặt Tư Đồ chợt biến sang lạnh lùng, khiến Mộc Lăng sợ đến mức liên tục xua tay – "Từ từ…chuyện gì cũng phải từ từ." – Thấy Tư Đồ vẫn cau mày, Mộc Lăng bật cười – "Sao nào? Tiểu Hoàng không thèm ngó ngàng gì ngươi?"

Tư Đồ cả kinh, mặt mày khó hiểu hỏi lại – "Ngươi cảm thấy y ghét ta lắm hả?"

"Ngươi có chỗ nào đáng để y xem trọng sao?" – Mộc Lăng dùng cây quạt hương bồ chuyên dùng quạt bếp khẽ phe phẩy, tay nâng chung trà, chậm rãi hỏi ngược lại.

Tư Đồ sờ cằm lẩm bẩm – "Vì sao lại thấy ta chướng mắt? Ta tốt như thế này cơ mà."

"Phụt…" – Mộc Lăng trà vừa nhấp chưa kịp nuốt xuống đã phun ngược trở ra, vừa lau miệng vừa lắc đầu nguầy nguậy.

"Ngươi có ý gì? Ta không tốt ư?" – Tư Đồ bất mãn.

"Được rồi!" – Mộc Lăng gật đầu – "Ngươi tốt, nhưng đáng tiếc trên đời này vẫn có người tốt hơn, vậy vì sao phải xem trọng ngươi hả?"

Tư Đồ nhíu mày đáp – "Đúng vậy, trên đời này người tốt hơn rất nhiều, vậy vì sao lại xem trọng y chứ?"

"Là ngươi, không phải là y." – Mộc Lăng thở dài, nói tiếp – "Kỳ thật tình yêu cũng giống như việc xem bệnh bốc thuốc vậy."

"Nói thế là sao?" – Thật hiếm khi thấy được cái gã Tư Đồ này tỏ vẻ khiêm tốn học hỏi.

"Bệnh nào thuốc nấy, tiền đề này ai ai cũng biết rồi. Nhưng thể chất mỗi người không giống nhau, vậy cách dùng thuốc với liều lượng và tỷ lệ cũng sẽ không giống nhau." – Mộc Lăng vỗ nhẹ quạt lên mặt bàn – "Cho nên rốt cuộc thì mỗi người chỉ có duy nhất một phương thuốc phù hợp mà thôi."

Tư Đồ cân nhắc trong chốc lát, lại hỏi – "Nhưng ngươi làm sao biết thứ ấy là tốt nhất chứ? Nói không chừng vẫn còn có thứ tốt hơn cơ mà."

"Ha ha…" – Mộc Lăng cười gật đầu bảo – "Cho nên tình nhân đều phải chậm rãi chịu đựng, chờ chịu đựng cho đến khi sắp chết, khi ấy thứ gì có thể cứu mạng ngươi thì thứ ấy là tốt nhất."

Tư Đồ không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn những lá trà chậm rãi xoay tròn trong chén, mặt mày có chút đăm chiêu.

"Đừng nói việc này nữa." – Mộc Lăng lấy từ trong ngực ra một vật, giao cho Tư Đồ – "Vừa rồi người của Thất Tinh Thủy Trại đưa đến đấy."

"Thất Tinh Thủy Trại?" – Tư Đồ đón lấy, vừa mở ra đã thấy là một thiếp đỏ mạ vàng tinh xảo.

"Nghe bảo là muốn chọn thiên hạ đệ nhất hoa khôi. Ba ngày sau, các danh kỹ ở Trung Nguyên lẫn biên ngoại đều sẽ tụ hội về phủ Hàng Châu." – Mộc Lăng đứng dậy vỗ vai Tư Đồ – "Ngươi thong thả tìm thử xem liệu có thứ dược nào tốt hơn so với Tiểu Hoàng không." – Nói rồi y đứng dậy rời đi.

"Khoan đã!" – Tư Đồ gọi y, hỏi – "Nhưng ta không biết tâm ý của Mọt Sách thì làm sao bây giờ?"

Mộc Lăng kinh ngạc nhìn hắn một hồi – "Đừng nói là ngươi thật sự có để bụng chuyện tâm ý của Tiểu Hoàng nha. Việc ngươi để ý đến suy nghĩ của người khác đây là lần đầu ta thấy đấy."

Tư Đồ giật mình ngẫm lại, đây quả thật là lần đầu tiên hắn ta phải để ý đến tâm tư người khác.

"Đã nói rồi mà, phải tùy bệnh mà kê đơn." – Mộc Lăng vừa phe phẩy quạt vừa ra ngoài – "Hơn nữa, nếu chỉ có y là dược liệu cứu mạng ngươi thôi là chưa đủ, mà ngươi cũng phải là dược liệu cứu mạng của y nữa kìa, thế mới viên mãn." – Nói rồi nhanh chân quay về dược phòng. Về đến nơi quả nhiên thấy thuốc đã sắc đến khét lẹt, nộ khí xung thiên, giậm chân âm thầm thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Tư Đồ.

Tư Đồ cầm thiếp mời trở về phòng, trong đầu chỉ toàn nghĩ về bệnh với thuốc. Hắn đẩy cửa bước vào, thấy Tiểu Hoàng ngồi bên bàn, tay trái cầm một quyển sách, tay phải cầm thìa, hai mắt chăm chú nhìn vào sách, miệng ngậm thìa, chén canh nóng trước mặt chẳng đụng đến lấy một miếng.

Tư Đồ lắc đầu một cách bất đắc dĩ, bước đến ngồi xuống cạnh y hỏi – "Ăn thìa có ngon không?"

Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu nhìn hắn, ngây ngốc gật đầu.

Tư Đồ đoạt lấy chiếc thìa từ trong tay y, múc một thìa canh, uống một ngụm rồi còn liếm liếm thìa, nháy mắt với Tiểu Hoàng mấy cái. Hoàng Bán Tiên đỏ hết mặt mày, cúi đầu tiếp tục đọc sách. Tư Đồ lại múc thìa khác, nâng cằm Tiểu Hoàng lên, đút vào miệng y. Tư Đồ thấy mặt mày Tiểu Hoàng càng lúc càng đỏ, cảm giác rất thú vị, bèn ôm lấy y đặt lên đùi mình, đưa tấm thiếp mời kia đến – "Nhìn xem!"

Hoàng Bán Tiên đón lấy mở ra xem rồi bảo – "Mực còn mới."

"Sao?" – Tư Đồ cúi đầu nhìn vào nơi Tiểu Hoàng chỉ trong thiếp, lại đút cho y thêm một thìa canh nữa.

"Nét mực còn rất mới." – Tiểu Hoàng nuốt canh xuống, ngẩng đầu nhìn Tư Đồ đang ở ngay sát mặt mình – "Thời gian viết còn chưa quá một canh giờ."

"Thất Tinh Thủy Trại đóng ngay tại phủ Hàng Châu." – Tư Đồ vừa đút canh cho Tiểu Hoàng vừa nhỏ giọng bảo – "Nơi này là địa bàn của Tiếu Lạc Vũ. Y thấy ta đến đây nên mới đưa thiếp mời này đến."

"Thời gian là ba ngày sau…" – Hoàng Bán Tiên nhíu mày suy nghĩ rồi nói – "Vội vàng quá nhỉ?"

"A…" – Tư Đồ múc từ trong chén canh ra một viên hạt sen đưa vào miệng Tiểu Hoàng, thản nhiên đáp – "Tiếu Lạc Vũ đúng là một tên xảo quyệt."

Hoàng Bán Tiên cảm thấy khó hiểu, chỉ biết im lặng chờ Tư Đồ nói tiếp.

"Hôm ấy luận võ, y không sử dụng công phu thật sự." – Hai mắt Tư Đồ nhìn chằm chằm vào cặp môi vì ăn canh mà sáng bóng lên của Tiểu Hoàng – "Dám không dùng công phu thật cùng Tư Đồ ta so chiêu, vậy mà vẫn có thể bảo trụ mạng sống, tiểu tử này tuyệt đối không đơn giản. Mặt khác, y không hề để mỹ nữ kia vào mắt, từ đầu chí cuối chỉ nhìn ngươi chằm chặp."

Tiểu Hoàng đột nhiên nhớ đến lúc y cùng Tư Đồ rời khỏi Hạc Minh Sơn Trang, Tiếu Lạc Vũ đã khẽ mấp máy môi, nói với y câu gì đó…Hiện giờ ngẫm lại, khẩu hình miệng khi đó chính là —— "Sẽ còn tái ngộ!".

"Đang nghĩ gì thế?" – Tư Đồ bất mãn túm tóc Hoàng Bán Tiên – "Không được nghĩ đến y đấy!"

"Không có…" – Tiểu Hoàng rút tóc mình về, ngẫm nghĩ thêm rồi hỏi tiếp – "Huynh muốn đi sao?"

Tư Đồ cười – "Ngươi nghĩ ta sẽ đi sao?"

Hoàng Bán Tiên nhìn hắn rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Tư Đồ chẳng hiểu vì sao mà trong lòng cảm thấy vui sướng, hỏi lại – "Vì sao? Sợ ta xem trọng người khác à?"

Tiểu Hoàng do dự một chút rồi thành thật đáp – "Ta sợ có giăng bẫy."

"Giăng bẫy cái gì?" – Tư Đồ nhíu mày – "Hãm hại ngươi hay là hãm hại ta?"

Tiểu Hoàng mấp máy môi vừa định trả lời thì Tư Đồ đẩy một thìa canh vào – "Ta muốn đi." – Hắn đút thìa canh cuối cùng cho Tiểu Hoàng rồi cười bảo – "Ta muốn đi xem liệu có tồn tại thứ dược liệu có thể cứu tính mệnh của ta chăng."

Tiểu Hoàng cả kinh, ngước mặt nhìn hắn – "Cái gì mà dược liệu cứu mạng? Huynh bị bệnh ư?"

"Vẫn chưa có, cho nên trước lúc bệnh phải tìm dược phẩm." – Tư Đồ xoa nắn chiếc cằm của Tiểu Hoàng, vươn người đến liếm những giọt canh còn vương lại trên môi y.

Tiểu Hoàng mặt đỏ bừng bừng, không dám động đậy, nhưng rồi nghĩ lại vẫn thấy lo lắng, lại thấp giọng hỏi – "Nhưng là dược gì mới được?"

Tư Đồ cười, kề sát vào tai y mà thì thầm – "Là thần dược cứu mạng."

Hoàng Bán Tiên càng nghe càng hồ đồ, thấy tay Tư Đồ đang đặt trên bàn liền cẩn thận thăm mạch cho hắn. Tư Đồ trông tiểu hài tử hơi nghiêng đầu, tựa hồ như muốn bắt mạch cho mình, hắn liền nảy sinh ý trêu cợt, bèn ẩn giấu mạch đập của mình đi.

Tiểu Hoàng thăm tới thăm lui cả buổi, phát hiện ra Tư Đồ hoàn toàn không có mạch đập, sợ tới mức nghe như rít phải một luồng khí lạnh.

Tư Đồ ở phía sau thấy vẻ mặt hoảng sợ ấy bèn bật cười ha ha rồi ôm y đứng dậy. Lúc bấy giờ Tiểu Hoàng mới biết mình lại bị Tư Đồ trêu cợt, càng nghĩ càng thấy giận, liềm vung tay đánh vào cánh tay Tư Đồ một cái, thế là nguôi giận ngay. Đánh xong rồi thì hai người lại ngây ngẩn cả người. Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng kinh ngạc. Không phải do bị đánh đau, nắm tay của tiểu hài tử so với cái bánh màn thầu chả cứng hơn là bao, đánh vào da thịt rắn rỏi của hắn đương nhiên là chẳng có cảm giác gì cả. Mà đây chính là lần đầu tiên Tiểu Hoàng chịu đùa lại với hắn. Hoàng Bán Tiên ngoài mặt không tỏ ra gì, nhưng trong lòng sớm đã thất kinh hồn vía. Không ngờ chính mình thế mà lại đi động thủ đánh người. Từ trước đến nay ngay cả việc mắng chửi người khác y cũng chưa từng làm, thế mà hôm nay lại đánh người. Tuy rằng trong đầu y thường xuyên tồn tại ý muốn đánh Tư Đồ, nhưng dù sao giữa muốn và làm cũng là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Tư Đồ bỗng nhiên cảm thấy cảm giác mới rồi cũng không tồi. Lần đầu tiên bị người khác đánh sao lại thích thú đến vậy chứ…Thế là hắn bắt lấy cổ tay của Tiểu Hoàng nói – "Đánh thử lại một cái xem nào."

Tiểu Hoàng hoảng hốt mở to hai mắt nhìn Tư Đồ, trong lòng tự bảo cái gã này quả thật có bệnh sao? Lại còn đi bảo người ta đánh mình nữa chứ.

"Nào, đánh thử lại xem, mạnh tay một chút!" – Tư Đồ tiến đến trước mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vội vàng nhảy xuống đất, xoay người bỏ chạy.

Tư Đồ thấy thế liền đuổi theo – "Đừng đi! Đánh xong rồi hẵng đi! Nào, đến đánh lại đi!"

Đang nói, đột nhiên cửa phòng bị đá văng ra, kẻ đang bưng thuốc đứng trước cửa, mặt mày xanh lét kia đích thị là Mộc Lăng.

Mới rồi Mộc Lăng vừa đi đến cửa, chợt nghe thấy tiếng Tư Đồ la hét ở bên trong – "Đánh ta đi, dùng sức đánh ta đi…" – Thì hai tay run bần bật, chén thuốc mới sắc lại rơi tung tóe đầy khay.

"Ngươi muốn tìm người đánh mình sao?" – Mộc Lăng cười lạnh vung khay lên, đập thẳng xuống người Tư Đồ – "Ta đánh chết ngươi, cái thứ cầm thú không biết xấu hổ!"

Tư Đồ mắt thấy chiếc khay bay đến, nhanh chóng nâng tay che chắn. Khay bị chắn bay, nhưng thuốc thì dội thẳng vào người hắn.

"Đi thôi, Tiểu Hoàng!" – Mộc Lăng vỗ tay dắt Hoàng Bán Tiên ra ngoài, miệng hùng hùng hổ hổ – "Ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một ít độc dược và độc phấn. Nếu hắn còn dám đùa giỡn lưu manh thì ngươi cứ tung ra! À, đúng rồi…chuẩn bị cho ngươi cả một thanh chủy thủ nữa. Tên này da thịt dày lắm, đánh hắn chỉ tổ đau tay, dùng dao đâm bà nó cho đỡ rách việc!"

Đêm xuống, sau gột rửa một thân dính đầy thuốc, Tư Đồ lôi kéo Tiểu Hoàng ra cửa, nói là muốn đi mua cho y một một chiếc huyền cầm. Mới vừa bước ra thì đã thấy Tương Thanh vội vã chạy đến.

"Bang chủ, Tiền Lão Lục chết rồi." – Sắc mặt Tương Thanh có vẻ rất nghiêm trọng.

"Cái gì?" – Tư Đồ hơi giật mình – "Sáng nay chẳng phải còn tốt lắm sao? Sao đột nhiên lại chết chứ?"

"Dạ…" – Tương Thanh hơi do dự, thấp giọng nói – "Là chết không được vinh dự cho lắm."

Tư Đồ chau mày, trừng mắt liếc Tương Thanh một cái – "Chết thì còn vinh dự với không vinh dự cái nỗi gì? Bớt nói vớ vẩn đi."

"…Là chết ở kỹ viện." – Tương Thanh bổ sung thêm – "Trông rất giống thượng mã phong[1]."

33. Chương 17

Chương 17 | Thế sự hỗn loạn

– Thế sự phân nhiễu –

"Thượng mã phong?" – Tư Đồ dở khóc dở cười nhìn Tương Thanh – "Thật là, ông ta đã từng tuổi này mà còn đến kỹ viện sao?"

"Bang chủ…" – Tương Thanh tỏ ra bất đắc dĩ, thấp giọng hỏi – "Ta cảm thấy có hơi chút kỳ lạ, có cần gọi Mộc Lăng đến xem thử không?"

Tư Đồ gật đầu – "Ngươi đi gọi đi, chúng ta đến đó trước. Ông ta chết ở chỗ nào vậy?"

"Ở Tây Tử Lâu." – Tương Thanh đáp xong thì rảo bước đi tìm Mộc Lăng.

Tư Đồ nhíu mày ngẫm nghĩ, nhỏ giọng lẩm bẩm – "Tây Tử Lâu, trùng hợp vậy sao?"

Hoàng Bán Tiên đứng bên cạnh, nhìn thấy bộ dạng cúi đầu trầm tư của Tư Đồ, đột nhiên cảm thấy gương mặt của Tư Đồ so với lúc mới quen đã trở nên nhu hòa hơn đôi chút, không hề giống với ấn tượng bá đạo thô lỗ của lần đầu gặp gỡ. Diện mạo của Tư Đồ thật đúng là có thể dùng hai chữ "bá đạo" để hình dung. Này mắt, này mũi, này miệng, những đường nét kì dị như vậy chỉ có hắn mới có thể có. Nếu là ở người khác thì sẽ chẳng ra làm sao, nhưng hiện hữu nơi hắn thì có một vẻ tự nhiên không biết phải nói sao cho phải.

Hoàng Bán Tiên đang lúc ngẩn người thì chợt cảm thấy từ cằm mình truyền đến cảm giác ấm áp. Y cả kinh nhìn lại mới hay Tư Đồ chẳng biết từ khi nào đã ở ngay trước mặt, ngón tay khẽ vân vê cằm mình.

"Sao thế? Nhìn ta tuấn tú quá ư?" – Tư Đồ hỏi mà cứ như chắc nịch mười phần.

Tiểu Hoàng theo bản năng lắc đầu.

Tư Đồ nhướn mày – "Vậy thì là xấu xí rồi." – Lần này giọng rõ là trần thuật, kỳ thật lại là nghi vấn.

Tiểu Hoàng nhịn không được bèn nhoẻn miệng cười.

"Rốt cuộc là tuấn tú hay xấu xí hả?" – Tư Đồ kề sát vào mặt y mà hỏi – "Mà khoan, tuấn tú hay không cũng không quan trọng, điểm mấu chốt là ngươi có thích nhìn không hay thôi."

Hoàng Bán Tiên nghiêm nét mặt lại, thành thật gật đầu.

Tư Đồ mỉm cười buông tay ra, lui lại phía sau nhìn Tiểu Hoàng chăm chú, thật lâu sau mới nói – "Ta thích tính tình của ngươi nha, nói thật không khó nghe, mà nói dối cũng không khiến người ta ghét." – Hắn nói xong rồi thì nắm lấy bàn tay Tiểu Hoàng, xoay người kéo y đi về phía khu chợ đêm rực rỡ ánh đèn của phủ Hàng Châu.

Đi được một đoạn thì thấy được hồ Tây Tử, cũng thấy được khu chợ đêm treo đèn lồng tầng tầng lớp lớp. Tư Đồ bèn nói – "Ta muốn đến Tây Tử Lâu một chuyến."

Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu lên nhìn hắn không nói gì, chỉ gật đầu.

Tư Đồ nhìn lại đoạn đường vừa đi qua, thảng như có đôi chút giật mình, chỉ ngược về hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn xem."

Hoàng Bán Tiên ngoảnh đầu nhìn lại nơi vừa đi qua, thấy từng tốp năm ba người đi đường, đâu đó có một vài ngọn đèn dầu tù mù, nhìn mãi chẳng thấy có gì lạ, vì thế liếc nhìn Tư Đồ tỏ ra khó hiểu.

"Không cảm thấy có gì kỳ quái à?" – Tư Đồ nhìn lại đoạn đường đã đi qua, rồi lại nhìn đoạn đường chưa đi qua, bảo – "Rõ ràng là cùng một con lộ, vì sao phía trước mặt so với phía sau lưng thì náo nhiệt hơn, nơi đã đi qua thì quạnh quẽ hơn nơi chưa đi qua?"

Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái, nở nụ cười, nói với Tư Đồ – "Cũng có những người nghĩ ngược lại hoàn toàn với huynh. Trong mắt họ thì phía sau so với phía trước mặt sẽ náo nhiệt hơn, nơi chưa đi qua thì quạnh quẽ hơn nơi đã đi qua."

"Ừ…" – Tư Đồ cảm thấy có lý, đưa tay vuốt cằm cân nhắc – "Ngươi nói xem là vì sao?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng phủi những hạt bụi chẳng biết vương trên tay áo Tư Đồ từ lúc nào, mỉm cười đáp – "Bởi vì huynh là một người luôn nhìn về phía trước, không cần biết là gặp khó khăn gì, lúc nào cũng sẽ luôn luôn nhìn về phía trước để vượt qua." – Nói xong thu tay về, ngẩng mặt nhìn hắn – "Như vậy tốt mà."

Tư Đồ nhìn thấy tay áo đã được phủi sạch sẽ của mình mà hỏi – "Vậy còn ngươi? Ngươi cảm thấy nơi đã đi qua tốt, hay nơi chưa đi qua tốt?"

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ cười nhẹ, nâng ngón tay chỉ vào một chỗ cách đó không xa – "Nơi đó chính là Tây Tử Lâu."

Tư Đồ không nhìn theo tay chỉ của Hoàng Bán Tiên mà vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng – "Ta không thể không đi."

Hoàng Bán Tiên gật đầu, thanh âm trầm xuống – "Ta hiểu mà."

"Ta muốn dẫn ngươi cùng đi." – Tư Đồ nói tiếp – "Nhưng ta không biết vì sao."

Y lại gật đầu – "Ừ!"

Sau đó, Tiểu Hoàng được Tư Đồ nắm tay đi về phía khu chợ đêm càng lúc càng phồn hoa, rồi rẽ vào Tây Tử Lâu.

Bởi vì nơi này có người chết, huống hồ nạn nhân là một đại nhân vật ở địa phương nên không khí có phần khẩn trương. Tương Thanh và Mộc Lăng đã đến trước, Mộc Lăng muốn xem thi thể nhưng lại bị quan sai của địa phương cản trở.

"Nhà ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Làm sao lại có chuyện hoang đường như vậy, để cho ta xem thi thể khắc biết tử vong như thế nào ngay." – Mộc Lăng cau mày nói với quan sai.

"Không được, dù chỉ xem cũng không được." – Vị quan sai kia đã đứng tuổi, vừa xua tay vừa nói – "Người đó là bị hoa yêu tác quái đoạt mệnh, xem rồi có khi sẽ gặp phải ả đó."

Mộc Lăng trừng mắt – "Đời này lão tử đã gặp nhiều hoa lắm rồi, nhưng chưa từng gặp hoa yêu. Cứ để cho ả tìm đến đi. Ta sẽ giúp ả chữa bệnh." – Y vừa nói vừa đẩy quan sai kia sang một bên, hướng đến thi thể Tiền Lão Lục đang được phủ kín mít bằng vải trắng. Quan sai những muốn đến chặn đường lần nữa nhưng lại bị Tương Thanh cản lại.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đi vào bên trong Tây Tử Lâu nhưng không đến xem thi thể mà ngồi lại ở giữa phòng. Hầu hết người ta khi đến một nơi xa lạ chắc chắn sẽ chọn đứng ở một góc phòng, cẩn trọng quan sát những người xung quanh. Nhưng cũng có một loại người khác, cho dù đi đến đâu cũng sẽ đứng ngay trung tâm, đón nhận ánh nhìn chăm chú của người khác – Và Tư Đồ chính là người như thế.

Mộc Lăng lật tấm vải trắng phủ trên thi thể Tiền Lão Lục lên. Cùng lúc đó, Tư Đồ khẽ nghiêng người ngăn cản tầm mắt Hoàng Bán Tiên. Tương Thanh nói không sai, Tiền Lão Lục quả thật chết không được vinh dự cho lắm, thi thể vẫn giữ nguyên tình trạng lõa lồ. Tư Đồ không muốn làm bẩn mắt Hoàng Bán Tiên, nên nhanh chóng đẩy y về phía sau.

Tiểu Hoàng thật ra không hề tò mò muốn nhìn, dù sao thì thi thể ấy cũng chả có gì đẹp đẽ.

Mộc Lăng ngồi xổm xuống kiểm tra kỹ càng thi thể Tiền Lão Lục, chợt giật nảy mình. Tiền Lão Lục này quả thật chết vì thượng mã phong, nhưng nguyên nhân chủ yếu lại là do dùng quá liều dược vật thúc tình. Rất có thể là bị người ta đầu độc. Mộc Lăng xem xét một phen rồi phủ kín thi thể lại, đi đến chỗ Tư Đồ báo lại kết quả.

Tư Đồ hơi vuốt cằm, gọi lão bản nương của Tây Tử Lâu đến.

Người đi đến là một nữ tử khoảng độ bốn mươi tuổi. Xem ra thì Lục Âm gặp lúc ban sáng chỉ là chủ nhân của thuyền hoa mà thôi. Lão bản nương dường như khiếp sợ khí thế của Tư Đồ nên ngoan ngoãn đi tới, miệng nói nhỏ – "Tác nghiệt, hoa yêu tác nghiệt sao lại tìm đến chỗ chúng ta chứ? Chẳng phải vẫn bảo ác quỷ không đến kỹ viện sao? Vậy sao lại xuất hiện yêu tinh thế này?"

Tư Đồ liếc nhìn bà ta nhưng không nói gì. Tương Thanh bèn mở miệng hỏi – "Hầu Tiền Lão Lục là cô nương nào?"

"Là Vân Tước Nhi." – Lão bản nương đưa tay vẫy gọi một cô nương đang khóc sướt mướt. Nữ tử tên gọi Vân Tước Nhi vội vàng tiến đến, vừa quệt nước mắt vừa cúi chào mọi người.

Tư Đồ khẽ nhìn nàng ta, phấn son đạm mạc, cũng không phục trang diêm dúa như các thanh lâu nữ tử khác. Chỉ có điều, việc nàng dùng khăn tay chấm nước mắt rõ ràng là làm trò, tuy rằng lệ rơi nhưng trong ánh mắt không hề thấy được sự thương tâm, khiến cho những phần lịch sự tao nhã hoàn toàn mất hết. Tư Đồ liếc mắt thôi cũng đủ hiểu nàng ta không phải thật sự đau lòng. Dù gì cũng chỉ là một ân khách, đã thế còn chết ở trên giường. Nha đầu kia trong lòng hẳn là chỉ có sự ghê tởm không nói nên lời mà thôi, làm gì mà biết đau lòng chứ.

Bản thân cảm thấy có đôi phần chán nản nên Tư Đồ quay sang nhìn Tiểu Hoàng, chỉ thấy y lẳng lặng đứng một bên, chăm chú nhìn thi thể bị phủ trắng, lại chuyển sang chỗ nữ tử kia, trong mắt tràn ngập những tiếc thương. Tư Đồ bỗng thấy tò mò không rõ tiểu hài tử đang tiếc thương gì. Là tiếc thương Tiền Lão Lục chết không đáng, hay là đồng tình với những giọt nước mắt ra vẻ thê thảm của cô nương kia? Rồi hắn chợt nghĩ bộ dáng Tiểu Hoàng lúc khóc thì sẽ như thế nào nhỉ…

Đang lúc miên man suy nghĩ thì ngoài cửa truyền đến tiếng thở dài của một ai đó – "Ai nha… Hoa yêu lại tác quái sao?"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cảm thấy thanh âm này rất quen tai, nương theo giọng nói mà nhìn lại thì thấy một thân ảnh màu trắng từ ngoài cửa nhanh nhẹn tiến vào, ra là Tiếu Lạc Vũ.

Tiếu Lạc Vũ ở phủ Hàng Châu xem như một kẻ rất có địa vị, huống hồ Tây Tử Lâu vốn là sản nghiệp của y. Vậy nên y đi đến đâu, các cô nương cung kính thối lui đến đó.

"Tư Đồ bang chủ." – Tiếu Lạc Vũ chắp tay vái chào, khẽ đánh mắt nhìn sang Hoàng Bán Tiên, lộ ra vẻ kinh hỉ – "Chà, Hoàng tiểu tiên sinh cũng đến đây sao? Vừa khéo, thỉnh bán tiên cứu dân chúng phủ Hàng Châu với."

Hoàng Bán Tiên bị y nhìn thì rất sửng sốt, có đôi chút khó hiểu đáp trả lại. Vừa đúng lúc đó thì Tiếu Lạc Vũ mỉm cười thốt ra lời kia, khiến Tiểu Hoàng phát lạnh cả người, vô thức nép sát vào người Tư Đồ.

"Bán Tiên?" – Quan sai đang đứng một bên tiến lên hỏi Tiểu Hoàng – "Vị tiểu tiên sinh này chính là thần tiên sống trong truyền thuyết, Hoàng Bán Tiên đây sao? Thật tốt quá, là trời xanh hiển linh, phái Hoàng tiên sinh đến đây để giải mối nguy này mà!" – Ông ta nói xong liền muốn vươn tới nắm lấy tay Hoàng Bán Tiên. Đáng tiếc, tay còn chưa kịp chạm vào đã bị Tương Thanh một cước đá văng ra ngoài.

Người quan sai văng đi rất xa, đụng thẳng vào một bàn trà, đau đến nghiến răng nghiến lợi, giương mắt nhìn Tương Thanh đầy khó hiểu. Kỳ thật ông ta nên cảm tạ Tương Thanh vừa cứu ông ta một mạng, bởi vì vừa rồi nếu Tương Thanh không nhanh lẹ ra tay thì Tư Đồ đã chém ông ta rồi.

Tư Đồ chau mày, liếc Tương Thanh một cái – "Nhiều chuyện!"

Tương Thanh khẽ đánh mắt về phía Tiếu Lạc Vũ, ý bảo – "Nơi này là địa bàn của người ta, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện."

Mộc Lăng nói với Tiếu Lạc Vũ – "Ngay cả Tiếu trại chủ cũng tin mấy lời đồn vô căn cứ về hoa yêu sao?"

Tiếu Lạc Vũ cười nhạt bảo – "Mộc tiên sinh có điều không biết. Đây đã là nạn nhân thứ sáu của hoa yêu ở phủ Hàng Châu rồi đấy. Người chết đều là nam tử, và đều chết vì thượng mã phong."

"Ai da da…" – Lão bản nương cũng là một kẻ thức thời, vội chạy đến vái chào Hoàng Bán Tiên – "Tiểu thần tiên ơi, hoa yêu này chuyên chọn khách nhân của thanh lâu mà xuống tay, hiện tại việc làm ăn của chúng ta ngày một trì trệ, ân khách chẳng có mấy ai dám đến cả. Các cô nương ở đây đều là dựa vào đó mà sinh sống. Nếu cứ thế này mãi, chỉ sợ mọi người đều sẽ chết đói mất thôi." – Bà ta nói xong liền quay lại bảo các cô nương – "Mau! Mau đến đây! Tất cả đều quỳ xuống cầu xin tiểu thần tiên cứu chúng ta mau!"

Bà ta vừa dứt lời thì hàng trăm cô nương ở Tây Tử Lâu nhất loạt quỳ xuống, cầu Tiểu Hoàng mau bắt được hoa yêu, cứu giúp các nàng. Bên ngoài, dân chúng vừa nghe vị này chính là thần tiên sống trong truyền thuyết cũng vội vàng quỳ xuống, cầu y hàng yêu trừ ma.

Tư Đồ vốn tưởng rằng tiểu hài tử ở bên cạnh hắn sẽ sợ đến mức hoảng thần thất thố, nhưng lại hoàn toàn không ngờ rằng ngoại trừ việc lòng bàn tay ứa ra một lớp mồ hôi mỏng, thì không thể hiện ra bất kỳ chút bối rối nào. Tiểu Hoàng cúi đầu như đang lo lắng điều gì đó. Sau đó, y ngẩng lên nhìn Tiếu Lạc Vũ cùng những nữ tử đang quỳ kia, thế nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ lạnh nhạt.

Tư Đồ thấy tiểu hài tử ngẩng lên, ánh mắt như muốn hỏi – "Huynh không phải muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Tiền Lão Lục, giúp huynh đệ trong bang báo thù ư?"

Tư Đồ gật đầu, thản nhiên nói – "Tiền Lão Lục là người của Hắc Vân Bảo, dĩ nhiên phải tra cho rõ sự việc, là hoa yêu cũng được mà là nhân yêu thì cũng vậy thôi, giết người phải đền mạng. Chỉ cần hại chết huynh đệ Hắc Vân Bảo ta thì đều phải đền mạng!"

"Mạng người quan trọng, tra án mạng đương nhiên là trách nhiệm của quan phủ bọn ta…" – quan sai vừa rồi bị Tương Thanh đá từ tốn đứng dậy, hẳn nhiên là trong lòng vẫn còn ghi hận.

Tư Đồ lạnh lùng ném cho ông ta một cái liếc mắt sắc lẻm, khiến ông ta sợ hãi đến mức phải thoái lui về phía sau. Ông ta đang định nói gì đó, chợt nghe Hoàng Bán Tiên nhẹ nhàng lên tiếng – "Muốn ta bắt hoa yêu cũng được… nhưng, các người không được nhúng tay vào."

Mọi người nghe Hoàng Bán Tiên hứa giúp đỡ đều hưng phấn bắt đầu nháo nhào bàn tán. Tiếu Lạc Vũ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng thật lâu, sau đó mỉm cười bảo – "Vậy làm phiền Hoàng tiểu tiên sinh, tại hại sẽ chờ tin tốt lành." – nói xong liền dẫn người rời đi.

Tư Đồ vẫn không nói gì, phân phó Tương Thanh và Mộc Lăng mang thi thể về khám nghiệm qua, sau đó kéo Hoàng Bán Tiên rời đi.

Tiểu Hoàng bước chân không nhanh bằng Tư Đồ, bị hắn lôi kéo một đoạn đường đã thở hổn hển không ra hơi. Cuối cùng Tư Đồ ngừng lại, lẩm bẩm lầm bầm dường như đang nói một mình – "Ngươi không cần tự mình lội vào chỗ nước đục, người ta rõ ràng là cố ý tìm đến ngươi."

Tiểu Hoàng thở dốc, nhìn về phía Tây Tử Lâu sau lưng mình – "Không quan trọng, cái gì nên tới thì sẽ tới, cứ thế mà đi ắt sẽ có đường ra thôi."

"Chỉ bởi vì… như vậy thôi sao?" – Tư Đồ nhướn mi.

"Còn có… những cô nương ấy quả thật rất đáng thương." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng.

"Bọn họ sao lại đáng thương?" – Tư Đồ cười nhạt – "Chẳng phải là một đêm phu thê à? Thế mà thấy người ta chết cũng không thật lòng nhỏ một giọt nước mắt nữa."

Hoàng Bán Tiên lắc đầu – "Ngay cả thương tâm cũng đã quên mất, vậy mới là đáng thương đó. Một người ân khách chết đi, cô nương ta không vì hắn thương tâm, bất quá cũng chỉ là một mình nàng ta phụ lòng. Nhưng nếu một ngày kia, người chết là nàng ta, thì trong số hằng hà sa số những ân khách không đếm được ấy, có ai sẽ vì các nàng thương tâm khổ sở? Số người phụ các nàng đâu phải chỉ có một. Chân tình đổi chân tình, phụ lòng đổi vô tình, xem như cũng công bằng đi."

Tư Đồ buồn cười xoa nhẹ quai hàm Hoàng Bán Tiên – "Tuổi tác ngươi không lớn, cũng chưa trải nhiều sự đời, thế mà thế sự hỗn loạn lại có thể thấu triệt hết. Vậy ngươi nói cho ta hiểu xem, vì sao ta lại cảm thấy ngươi đáp ứng hỗ trợ họ là còn có nguyên nhân khác?"

Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, nhẹ giọng đáp – "Vài năm tới ta ngụ ở Hắc Vân Bảo…xem như cũng là người của hắc bang. Vậy nên giúp đồng môn báo thù… hẳn cũng đúng mà?"

Tư Đồ nở nụ cười, một lúc sau mới nâng cằm Tiểu Hoàng lên, nhìn sâu vào mắt y – "Mới khen ngươi thành thật thì đã lại không thành thật rồi. Cái gì mà là người của hắc bang chứ? Ngươi trong lòng hiểu rất rõ, bản thân mình rốt cuộc là người của ai mà." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng vào lòng, hôn nhẹ lên thái dương y – "Ngươi đang khiến ta rất vui nha… Dù cho ngươi làm gì thì cũng đều rất hợp ý ta, ngươi nói xem có thú vị không nào?"

34. Chương 17: Thế Sự Hỗn Loạn

– Thế sự phân nhiễu –

"Thượng mã phong?" – Tư Đồ dở khóc dở cười nhìn Tương Thanh – "Thật là, ông ta đã từng tuổi này mà còn đến kỹ viện sao?"

"Bang chủ…" – Tương Thanh tỏ ra bất đắc dĩ, thấp giọng hỏi – "Tôi cảm thấy có hơi chút kỳ lạ, có cần gọi Mộc Lăng đến xem thử không?"

Tư Đồ gật đầu – "Ngươi đi gọi đi, chúng ta đến đó trước. Ông ta chết ở chỗ nào vậy?"

"Ở Tây Tử Lâu." – Tương Thanh đáp xong thì rảo bước đi tìm Mộc Lăng.

Tư Đồ nhíu mày ngẫm nghĩ, nhỏ giọng lẩm bẩm – "Tây Tử Lâu, trùng hợp vậy sao?"

Hoàng Bán Tiên đứng bên cạnh, nhìn thấy bộ dạng cúi đầu trầm tư của Tư Đồ, đột nhiên cảm thấy gương mặt của Tư Đồ so với lúc mới quen đã trở nên nhu hòa hơn đôi chút, không hề giống với ấn tượng bá đạo thô lỗ của lần đầu gặp gỡ. Diện mạo của Tư Đồ thật đúng là có thể dùng hai chữ "bá đạo" để hình dung. Này mắt, này mũi, này miệng, những đường nét kì dị như vậy chỉ có hắn mới có thể có. Nếu là ở người khác thì sẽ chẳng ra làm sao, nhưng hiện hữu nơi hắn thì có một vẻ tự nhiên không biết phải nói sao cho phải.

Hoàng Bán Tiên đang lúc ngẩn người thì chợt cảm thấy từ cằm mình truyền đến cảm giác ấm áp. Y cả kinh nhìn lại mới hay Tư Đồ chẳng biết từ khi nào đã ở ngay trước mặt, ngón tay khẽ vân vê cằm mình.

"Sao thế? Nhìn ta tuấn tú quá ư?" – Tư Đồ hỏi mà cứ như chắc nịch mười phần.

Tiểu Hoàng theo bản năng lắc đầu.

Tư Đồ nhướn mày – "Vậy thì là xấu xí rồi." – Lần này giọng rõ là trần thuật, kỳ thật lại là nghi vấn.

Tiểu Hoàng nhịn không được bèn nhoẻn miệng cười.

"Rốt cuộc là tuấn tú hay xấu xí hả?" – Tư Đồ kề sát vào mặt y mà hỏi – "Mà khoan, tuấn tú hay không cũng không quan trọng, điểm mấu chốt là ngươi có thích nhìn không hay thôi."

Hoàng Bán Tiên nghiêm nét mặt lại, thành thật gật đầu.

Tư Đồ mỉm cười buông tay ra, lui lại phía sau nhìn Tiểu Hoàng chăm chú, thật lâu sau mới nói – "Ta thích tính tình của ngươi nha, nói thật không khó nghe, mà nói dối cũng không khiến người ta ghét." – Hắn nói xong rồi thì nắm lấy bàn tay Tiểu Hoàng, xoay người kéo y đi về phía khu chợ đêm rực rỡ ánh đèn của phủ Hàng Châu.

Đi được một đoạn thì thấy được hồ Tây Tử, cũng thấy được khu chợ đêm treo đèn ***g tầng tầng lớp lớp. Tư Đồ bèn nói – "Ta muốn đến Tây Tử Lâu một chuyến."

Hoàng Bán Tiên ngẩng đầu lên nhìn hắn không nói gì, chỉ gật đầu.

Tư Đồ nhìn lại đoạn đường vừa đi qua, thảng như có đôi chút giật mình, chỉ ngược về hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn xem."

Hoàng Bán Tiên ngoảnh đầu nhìn lại nơi vừa đi qua, thấy từng tốp năm ba người đi đường, đâu đó có một vài ngọn đèn dầu tù mù, nhìn mãi chẳng thấy có gì lạ, vì thế liếc nhìn Tư Đồ tỏ ra khó hiểu.

"Không cảm thấy có gì kỳ quái à?" – Tư Đồ nhìn lại đoạn đường đã đi qua, rồi lại nhìn đoạn đường chưa đi qua, bảo – "Rõ ràng là cùng một con lộ, vì sao phía trước mặt so với phía sau lưng thì náo nhiệt hơn, nơi đã đi qua thì quạnh quẽ hơn nơi chưa đi qua?"

Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái, nở nụ cười, nói với Tư Đồ – "Cũng có những người nghĩ ngược lại hoàn toàn với huynh. Trong mắt họ thì phía sau so với phía trước mặt sẽ náo nhiệt hơn, nơi chưa đi qua thì quạnh quẽ hơn nơi đã đi qua."

"Ừ…" – Tư Đồ cảm thấy có lý, đưa tay vuốt cằm cân nhắc – "Ngươi nói xem là vì sao?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng phủi những hạt bụi chẳng biết vương trên tay áo Tư Đồ từ lúc nào, mỉm cười đáp – "Bởi vì huynh là một người luôn nhìn về phía trước, không cần biết là gặp khó khăn gì, lúc nào cũng sẽ luôn luôn nhìn về phía trước để vượt qua. – Nói xong thu tay về, ngẩng mặt nhìn hắn – "Như vậy tốt mà."

Tư Đồ nhìn thấy tay áo đã được phủi sạch sẽ của mình mà hỏi – "Vậy còn ngươi? Ngươi cảm thấy nơi đã đi qua tốt, hay nơi chưa đi qua tốt?"

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ cười nhẹ, nâng ngón tay chỉ vào một chỗ cách đó không xa – "Nơi đó chính là Tây Tử Lâu."

Tư Đồ không nhìn theo tay chỉ của Hoàng Bán Tiên mà vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng – "Ta không thể không đi."

Hoàng Bán Tiên gật đầu, thanh âm trầm xuống – "Ta hiểu mà."

"Ta muốn dẫn ngươi cùng đi." – Tư Đồ nói tiếp – "Nhưng ta không biết vì sao."

Y lại gật đầu – "Ừ!"

Sau đó, Tiểu Hoàng được Tư Đồ nắm tay đi về phía khu chợ đêm càng lúc càng phồn hoa, rồi rẽ vào Tây Tử Lâu.

Bởi vì nơi này có người chết, huống hồ nạn nhân là một đại nhân vật ở địa phương nên không khí có phần khẩn trương. Tương Thanh và Mộc Lăng đã đến trước, Mộc Lăng muốn xem thi thể nhưng lại bị quan sai của địa phương cản trở.

"Nhà ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Làm sao lại có chuyện hoang đường như vậy, để cho ta xem thi thể khắc biết tử vong như thế nào ngay." – Mộc Lăng cau mày nói với quan sai.

"Không được, dù chỉ xem cũng không được." – Vị quan sai kia đã đứng tuổi, vừa xua tay vừa nói – "Người đó là bị hoa yêu tác quái đoạt mệnh, xem rồi có khi sẽ gặp phải ả đó."

Mộc Lăng trừng mắt – "Đời này lão tử đã gặp nhiều hoa lắm rồi, nhưng chưa từng gặp hoa yêu. Cứ để cho ả tìm đến đi. Ta sẽ giúp ả chữa bệnh." – Y vừa nói vừa đẩy quan sai kia sang một bên, hướng đến thi thể Tiền Lão Lục đang được phủ kín mít bằng vải trắng. Quan sai những muốn đến chặn đường lần nữa nhưng lại bị Tương Thanh cản lại.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đi vào bên trong Tây Tử Lâu nhưng không đến xem thi thể mà ngồi lại ở giữa phòng. Hầu hết người ta khi đến một nơi xa lạ chắc chắn sẽ chọn đứng ở một góc phòng, cẩn trọng quan sát những người xung qanh. Nhưng cũng có một loại người khác, cho dù đi đến đâu cũng sẽ đứng ngay trung tâm, đón nhận ánh nhìn chăm chú của người khác – Và Tư Đồ chính là người như thế.

Mộc Lăng lật tấm vải trắng phủ trên thi thể Tiền Lão Lục lên. Cùng lúc đó, Tư Đồ khẽ nghiêng người ngăn cản tầm mắt Hoàng Bán Tiên. Tương Thanh nói không sai, Tiền Lão Lục quả thật chết không được vinh dự cho lắm, thi thể vẫn giữ nguyên tình trạng lõa lồ. Tư Đồ không muốn làm bẩn mắt Hoàng Bán Tiên, nên nhanh chóng đẩy y về phía sau.

Tiểu Hoàng thật ra không hề tò mò muốn nhìn, dù sao thì thi thể ấy cũng chả có gì đẹp đẽ.

Mộc Lăng ngồi xổm xuống kiểm tra kỹ càng thi thể Tiền Lão Lục, chợt giật nảy mình. Tiền Lão Lục này quả thật chết vì thượng mã phong, nhưng nguyên nhân chủ yếu lại là do dùng quá liều dược vật thúc tình. Rất có thể là bị người ta đầu độc. Mộc Lăng xem xét một phen rồi phủ kín thi thể lại, đi đến chỗ Tư Đồ báo lại kết quả.

Tư Đồ hơi vuốt cằm, gọi lão bản nương của Tây Tử Lâu đến.

Người đi đến là một nữ tử khoảng độ bốn mươi tuổi. Xem ra thì Lục Âm gặp lúc ban sáng chỉ là chủ nhân của thuyền hoa mà thôi. Lão bản nương dường như khiếp sợ khí thế của Tư Đồ nên ngoan ngoãn đi tới, miệng nói nhỏ – "Tác nghiệt, hoa yêu tác nghiệt sao lại tìm đến chỗ chúng ta chứ? Chẳng phải vẫn bảo ác quỷ không đến kỹ viện sao? Vậy sao lại xuất hiện yêu tinh thế này?"

Tư Đồ liếc nhìn bà ta nhưng không nói gì. Tương Thanh bèn mở miệng hỏi – "Hầu Tiền Lão Lục là cô nương nào?"

"Là Vân Tước Nhi." – Lão bản nương đưa tay vẫy gọi một cô nương đang khóc sướt mướt. Nữ tử tên gọi Vân Tước Nhi vội vàng tiến đến, vừa quệt nước mắt vừa cúi chào mọi người.

Tư Đồ khẽ nhìn nàng ta, phấn son đạm mạc, cũng không phục trang diêm dúa như các thanh lâu nữ tử khác. Chỉ có điều, việc nàng dùng khăn tay chấm nước mắt rõ ràng là làm trò, tuy rằng lệ rơi nhưng trong ánh mắt không hề thấy được sự thương tâm, khiến cho những phần lịch sự tao nhã hoàn toàn mất hết. Tư Đồ liếc mắt thôi cũng đủ hiểu nàng ta không phải thật sự đau lòng. Dù gì cũng chỉ là một ân khách, đã thế còn chết ở trên giường. Nha đầu kia trong lòng hẳn là chỉ có sự ghê tởm không nói nên lời mà thôi, làm gì mà biết đau lòng chứ.

Bản thân cảm thấy có đôi phần chán nản nên Tư Đồ quay sang nhìn Tiểu Hoàng, chỉ thấy y lẳng lặng đứng một bên, chăm chú nhìn thi thể bị phủ trắng, lại chuyển sang chỗ nữ tử kia, trong mắt tràn ngập những tiếc thương. Tư Đồ bỗng thấy tò mò không rõ tiểu hài tử đang tiếc thương gì. Là tiếc thương Tiền Lão Lục chết không đáng, hay là đồng tình với những giọt nước mắt ra vẻ thê thảm của cô nương kia? Rồi hắn chợt nghĩ bộ dáng Tiểu Hoàng lúc khóc thì sẽ như thế nào nhỉ…

Đang lúc miên man suy nghĩ thì ngoài cửa truyền đến tiếng thở dài của một ai đó – "Ai nha…Hoa yêu lại tác quái sao?"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cảm thấy thanh âm này rất quen tai, nương theo giọng nói mà nhìn lại thì thấy một thân ảnh màu trắng từ ngoài cửa nhanh nhẹn tiến vào, ra là Tiếu Lạc Vũ.

Tiếu Lạc Vũ ở phủ Hàng Châu xem như một kẻ rất có địa vị, huống hồ Tây Tử Lâu vốn là sản nghiệp của y. Vậy nên y đi đến đâu, các cô nương cung kính thối lui đến đó.

"Tư Đồ bang chủ." – Tiếu Lạc Vũ chắp tay vái chào, khẽ đánh mắt nhìn sang Hoàng Bán Tiên, lộ ra vẻ kinh hỉ – "Chà, Hoàng tiểu tiên sinh cũng đến đây sao? Vừa khéo, thỉnh bán tiên cứu dân chúng phủ Hàng Châu với."

Hoàng Bán Tiên bị y nhìn thì rất sửng sốt, có đôi chút khó hiểu đáp trả lại. Vừa đúng lúc đó thì Tiếu Lạc Vũ mỉm cười thốt ra lời kia, khiến Tiểu Hoàng phát lạnh cả người, vô thức nép sát vào người Tư Đồ.

"Bán Tiên?" – Quan sai đang đứng một bên tiến lên hỏi Tiểu Hoàng – "Vị tiểu tiên sinh này chính là thần tiên sống trong truyền thuyết, Hoàng Bán Tiên đây sao? Thật tốt quá, là trời xanh hiển linh, phái Hoàng tiên sinh đến đây để giải mối nguy này mà!" – Ông ta nói xong liền muốn vươn tới nắm lấy tay Hoàng Bán Tiên. Đáng tiếc, tay còn chưa kịp chạm vào đã bị Tương Thanh một cước đá văng ra ngoài.

Người quan sai văng đi rất xa, đụng thẳng vào một bàn trà, đau đến nghiến răng nghiến lợi, giương mắt nhìn Tương Thanh đầy khó hiểu. Kỳ thật ông ta nên cảm tạ Tương Thanh vừa cứu ông ta một mạng, bởi vì vừa rồi nếu Tương Thanh không nhanh lẹ ra tay thì Tư Đồ đã chém ông ta rồi.

Tư Đồ chau mày, liếc Tương Thanh một cái – "Nhiều chuyện!"

Tương Thanh khẽ đánh mắt về phía Tiếu Lạc Vũ, ý bảo – "Nơi này là địa bàn của người ta, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện."

Mộc Lăng nói với Tiếu Lạc Vũ – "Ngay cả Tiếu trại chủ cũng tin mấy lời đồn vô căn cứ về hoa yêu sao?"

Tiếu Lạc Vũ cười nhạt bảo – "Mộc tiên sinh có điều không biết. Đây đã là nạn nhân thứ sáu của hoa yêu ở phủ Hàng Châu rồi đấy. Người chết đều là nam tử, và đều chết vì thượng mã phong."

"Ai da da…" – Lão bản nương cũng là một kẻ thức thời, vội chạy đến vái chào Hoàng Bán Tiên – "Tiểu thần tiên ơi, hoa yêu này chuyên chọn khách nhân của thanh lâu mà xuống tay, hiện tại việc làm ăn của chúng ta ngày một trì trệ, ân khách chẳng có mấy ai dám đến cả. Các cô nương ở đây đều là dựa vào đó mà sinh sống. Nếu cứ thế này mãi, chỉ sợ mọi người đều sẽ chết đói mất thôi." – Bà ta nói xong liền quay lại bảo các cô nương – "Mau! Mau đến đây! Tất cả đều quỳ xuống cầu xin tiểu thần tiên cứu chúng ta mau!"

Bà ta vừa dứt lời thì hàng trăm cô nương ở Tây Tử Lâu nhất loạt quỳ xuống, cầu Tiểu Hoàng mau bắt được hoa yêu, cứu giúp các nàng. Bên ngoài, dân chúng vừa nghe vị này chính là thần tiên sống trong truyền thuyết cũng vội vàng quỳ xuống, cầu y hàng yêu trừ ma.

Tư Đồ vốn tưởng rằng tiểu hài tử ở bên cạnh hắn sẽ sợ đến mức hoảng thần thất thố, nhưng lại hoàn toàn không ngờ rằng ngoại trừ việc lòng bàn tay ứa ra một lớp mồ hôi mỏng, thì không thể hiện ra bất kỳ chút bối rối nào. Tiểu Hoàng cúi đầu như đang lo lắng điều gì đó. Sau đó, y ngẩng lên nhìn Tiếu Lạc Vũ cùng những nữ tử đang quỳ kia, thế nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ lạnh nhạt.

Tư Đồ thấy tiểu hài tử ngẩng lên, ánh mắt như muốn hỏi – "Huynh không phải muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Tiền Lão Lục, giúp huynh đệ trong bang báo thù ư?"

Tư Đồ gật đầu, thản nhiên nói – "Tiền Lão Lục là người của Hắc Vân Bảo, dĩ nhiên phải tra cho rõ sự việc, là hoa yêu cũng được mà là nhân yêu thì cũng vậy thôi, giết người phải đền mạng. Chỉ cần hại chết huynh đệ Hắc Vân Bảo ta thì đều phải đền mạng!"

"Mạng người quan trọng, tra án mạng đương nhiên là trách nhiệm của quan phủ bọn ta…" – quan sai vừa rồi bị Tương Thanh đá từ tốn đứng dậy, hẳn nhiên là trong lòng vẫn còn ghi hận.

Tư Đồ lạnh lùng ném cho ông ta một cái liếc mắt sắc lẻm, khiến ông ta sợ hãi đến mức phải thoái lui về phía sau. Ông ta đang định nói gì đó, chợt nghe Hoàng Bán Tiên nhẹ nhàng lên tiếng – "Muốn ta bắt hoa yêu cũng được…nhưng, các ngươi không được nhúng tay vào."

Mọi người nghe Hoàng Bán Tiên hứa giúp đỡ đều hưng phấn bắt đầu nháo nhào bàn tán. Tiếu Lạc Vũ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng thật lâu, sau đó mỉm cười bảo – "Vậy làm phiền Hoàng tiểu tiên sinh, tại hại sẽ chờ tin tốt lành." – nói xong liền dẫn người rời đi.

Tư Đồ vẫn không nói gì, phân phó Tương Thanh và Mộc Lăng mang thi thể về khám nghiệm qua, sau đó kéo Hoàng Bán Tiên rời đi.

Tiểu Hoàng bước chân không nhanh bằng Tư Đồ, bị hắn lôi kéo một đoạn đường đã thở hổn hển không ra hơi. Cuối cùng Tư Đồ ngừng lại, lẩm bẩm lầm bầm dường như đang nói một mình – "Ngươi không cần tự mình lội vào chỗ nước đục, người ta rõ ràng là cố ý tìm đến ngươi."

Tiểu Hoàng thở dốc, nhìn về phía Tây Tử Lâu sau lưng mình – "Không quan trọng, cái gì nên tới thì sẽ tới, cứ thế mà đi ắt sẽ có đường ra thôi."

"Chỉ bởi vì…như vậy thôi sao?" – Tư Đồ nhướn mi.

"Còn có…những cô nương ấy quả thật rất đáng thương." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng.

"Bọn họ sao lại đáng thương?" – Tư Đồ cười nhạt – "Chẳng phải là một đêm phu thê à? Thế mà thấy người ta chết cũng không thật lòng nhỏ một giọt nước mắt nữa."

Hoàng Bán Tiên lắc đầu – "Ngay cả thương tâm cũng đã quên mất, vậy mới là đáng thương đó. Một người ân khách chết đi, cô nương ta không vì hắn thương tâm, bất quá cũng chỉ là một mình nàng ta phụ lòng. Nhưng nếu một ngày kia, người chết là nàng ta, thì trong số hằng hà sa số những ân khách không đếm được ấy, có ai sẽ vì các nàng thương tâm khổ sở? Số người phụ các nàng đâu phải chỉ có một. Chân tình đổi chân tình, phụ lòng đổi vô tình, xem như cũng công bằng đi."

Tư Đồ buồn cười xoa nhẹ quai hàm Hoàng Bán Tiên – "Tuổi tác ngươi không lớn, cũng chưa trải nhiều sự đời, thế mà thế sự hỗn loạn lại có thể thấu triệt hết. Vậy ngươi nói cho ta hiểu xem, vì sao ta lại cảm thấy ngươi đáp ứng hỗ trợ họ là còn có nguyên nhân khác?"

Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, nhẹ giọng đáp – "Vài năm tới ta ngụ ở Hắc Vân Bảo…xem như cũng là người của hắc bang. Vậy nên giúp đồng môn báo thù…hẳn cũng đúng mà?"

Tư Đồ nở nụ cười, một lúc sau mới nâng cằm Tiểu Hoàng lên, nhìn sâu vào mắt y – "Mới khen ngươi thành thật thì đã lại không thành thật rồi. Cái gì mà là người của hắc bang chứ? Ngươi trong lòng hiểu rất rõ, bản thân mình rốt cuộc là người của ai mà." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng vào lòng, hôn nhẹ lên thái dương y – "Ngươi đang khiến ta rất vui nha…Dù cho ngươi làm gì thì cũng đều rất hợp ý ta, ngươi nói xem có thú vị không nào?"

35. Chương 18

Chương 18 | Sầu tịch có ai hay

– Thùy minh sầu tịch –

Tư Đồ mới vừa kéo Hoàng Bán Tiên về đến cửa sơn trang đã nghe thấy bên trong ầm ĩ những tiếc khóc lóc nức nở, phỏng chừng là thân nhân của Tiền Lão Lục nhận được hung tin. Tư Đồ dừng bước, thấy đầu đau như búa bổ. Đời này hắn sợ nhất là người nào gào khóc.

"Không muốn về lúc này, theo giúp ta một lát đi." – Tư Đồ nói xong liền nhăn nhó lôi kéo Tiểu Hoàng rời đi, hướng về một con đường tối tăm mà bước tới.

Trời đã vào khuya, khách bộ hành cũng thưa thớt, phố xá thênh thang như vậy mà chỉ có ánh trăng trên đầu phủ xuống một lớp bàng bạc, thảng hoặc, lại có những đốm đèn dầu leo lét qua những chấn song.

Nơi góc tường đột ngột nhảy ra một con mèo hoa. Nó thấy hai người thì kêu meo meo một tiếng rồi lẩn lên mái nhà, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tư Đồ ngẩng đầu nhìn con mèo khuất dạng sau mái hiên, cười nhẹ – "Mọt Sách, ngày mai chúng ta đi đâu hử? Trước tiên đi mua đàn cho ngươi, sau đó đi uống trà có được không?"

Hoàng Bán Tiên trừng mắt nhìn – "Huynh không đi tra án sao?"

Tư Đồ nhướn mi đáp – "Vụ án này để đó cho Tương Thanh lo liệu là được rồi, đích thân ta xuất thủ thì bọn họ biết phải làm gì đây?

Hoàng Bán Tiên dẫu còn thắc mắc nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Đi thêm chốc lát thì Tư Đồ phát hiện tiểu hài tử bên cạnh mình chẳng nói năng gì. Hắn xoay mặt trông sang, suýt chút nữa phì cười thành tiếng. Ánh mắt Tiểu Hoàng khẽ khép hờ, đầu hơi ngoẹo một chút, mơ mơ màng màng bước theo Tư Đồ. Tư Đồ nhìn quanh tứ phía, thấy cả hai đã đi xa lắm rồi, lại thấy phía trước có một tòa nhà ba tầng lầu. Thế là Tư Đồ mỉm cười bế bổng Tiểu Hoàng nhảy lên trên mái ngói.

Mái ngói lưu ly chếch chếch nghiêng nghiêng, hắt lên những đốm sáng loáng dưới màn đêm thăm thẳm. Tư Đồ tìm một nơi bằng phẳng kín gió mà ngồi xuống, đặt Tiểu Hoàng trong lòng xuống đùi mình, để đầu y tựa vào lồng ngực, tay ôm choàng lấy, chắn gió giúp y. Chẳng bao lâu sau Tiểu Hoàng đã chìm sâu vào giấc ngủ, rồi dường như y cảm thấy lành lạnh nên khẽ cựa quậy rúc người sát vào lòng Tư Đồ, cọ cọ dụi dụi.

Tư Đồ thấy thú vị, bèn vận nội lực để khí tức của mình vận chuyển khắp cơ thể, chẳng mấy chốc thì toàn thân đã ấm áp hẳn lên. Tiểu Hoàng tựa hồ cảm thấy ấm nên nhắm nghiền hai mắt, càng áp sát vào Tư Đồ hơn, ra sức chui vào lòng hắn. Tư Đồ ban đầu còn cảm thấy như đang chơi đùa rất vui, thế rồi chợt phát hiện có gì đó không ổn. Ra là tay của tiểu hài tử xuôi theo chân, cọ cọ vào người Tư Đồ, trong cơn vô thức đã chạm vào cái nơi lẽ ra không nên chạm đến… Tư Đồ thấy hơi rùng mình, thế nhưng Tiểu Hoàng vẫn đang cọ tới cọ lui. Hắn thấy cả người mình đang sôi lên, còn bụng thì sinh ra một cỗ nhiệt khí thì biết tỏng rằng đang xảy ra chuyện gì. Tư Đồ vội vàng bắt lấy tay của tiểu hài tử, không cho y náo loạn nữa. Tiểu Hoàng dường như cảm giác toàn thân mình được ôm ấp nên cũng không động đậy thêm, chỉ điều chỉnh tư thế một chút rồi tiếp tục ngủ mê man.

Tư Đồ thở dài, bao nhiêu buồn ngủ tan biến hết sạch, bèn vận khí điều tức, bắt đầu luyện công. Loại nội lực này càng luyện thì tinh thần càng minh mẫn, mà Tư Đồ vì sợ Tiểu Hoàng lạnh, cứ luyện cả một đêm, thế là đến lúc gà gáy sáng cũng là lúc tinh thần tăng lên gấp trăm lần. Chân trời vừa hé ửng những tia nắng đầu tiên, Tư Đồ vì đêm qua nảy sinh đôi chút ý loạn tình mê nên không dám cúi đầu nhìn kỹ người trong lòng mình. Nhớ đến những chật vật tối qua, Tư Đồ thở dài một hơi, liếc mắt nhìn người kia, thấy sắc mặt tiểu hài tử hồng hào, rõ là đã có một đêm mộng đẹp, tự lẩm bẩm – "Ta đối với ngươi rõ ràng là có lòng mà…" – đang nói thì thấy sợi dây đỏ ngay cổ của Tiểu Hoàng, bèn rút nó ra xem.

Khối ngọc bội gia truyền của Tiểu Hoàng theo sợi dây đỏ mà rơi ra ngoài. Tư Đồ thấy khối ngọc thạch có màu xanh biếc lạ lùng thì biết ngay không phải vật tầm thường. Đến khi nhìn kỹ thì thấy ngộc bội có hình song ngư. Đường nét của hai hình cá trông rất cổ xưa, xem ra chính là một khối ngọc cổ. Thú vị nhất là mắt của hai con cá không hề giống như mắt cá, mà lại có màu xanh và to bằng quả hạnh nhân, cấu tạo tựa

hệt như mắt người. Tư Đồ đối với cổ vật không nghiên cứu nhiều, nên không cách nào nhìn ra là xuất xứ từ triều đại nào, giá trị bao nhiêu. Hắn lật mặt khối ngọc lại, thì thấy mặt sau phẳng phiu, ngay chính giữa có khắc một câu "Tá vấn nhân gian sầu tịch ý"[1]. Vành bên phải có một hình vuông nhỏ màu đỏ, hẳn là có sẵn trên ngọc thạch. Một khối ngọc xanh thẫm mà lại có vằn đỏ cũng đủ thấy là hi hữu hiếm có đến mức nào. Và dáng hình vệt đỏ kia được khắc thành một con dấu, bên trong chỉ có duy nhất một chữ – Ân.

Tư Đồ khẽ chau mày – "Tá vấn nhân gian sầu tịch ý… chà…" – Hắn lặp lại câu nói đó, tựa như loáng thoáng sực nhớ ra một điều gì đó, nhưng lại nghĩ mãi chẳng ra. Đúng lúc ấy thì lồng ngực hắn khẽ động, ra là Tiểu Hoàng cựa quậy thân mình, xem chừng là muốn tỉnh giấc.

Hắn tạm gác suy nghĩ lại, mang ngọc bội trả về bên trong cổ áo cho Tiểu Hoàng. Chốc lát sau, Hoàng Bán Tiên chậm rãi mở mắt, mơ màng nhìn mái ngói lưu ly đang được soi sáng bởi nắng mai, dụi dụi mắt rồi ngẩng đầu nhìn Tư Đồ đang ôm mình.

"Tỉnh rồi sao?" – Tư Đồ buồn cười – "Ngươi thật là, đi đường mà cũng có thể ngủ nữa à?"

Tiểu Hoàng nghe thấy thế cũng giật mình, sao y lại có thể ngủ như thế chứ?

Thấy xa xa thấp thoáng có một cái giếng, thế là Tư Đồ đứng dậy mang theo Tiểu Hoàng nhảy xuống khỏi mái nhà đến bên cạnh giếng đó. Tư Đồ tự mình kéo nước rửa mặt, nước giếng qua một đêm lạnh căm căm, vừa chạm đến mặt đã khiến Tư Đồ giật mình đánh thót, nhưng rồi trong nháy mắt cảm thấy tỉnh táo cả người. Tiểu Hoàng ở kế bên cũng vốc nước rửa mặt, lạnh đến rụt cổ lại, nhưng sau đó thì cảm thấy vô cùng sảng khoái. Hai người cứ thế vừa xuýt xoa vừa rửa mặt. Lúc này cửa nhà nông hộ kế bên vừa mới mở ra, một phụ nhân đẫy đà đi tới dựng chái hiên lên, sau đó lại có thêm một hán tử trung niên đi ra sắp đặt bàn ghế. Hai người bận rộn một lúc mới ngẩng đầu thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng đang đứng bên giếng nước.

Hai bên nhìn nhau trong chốc lát, đôi phu thê nọ có vẻ giật mình mà Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng hơi xấu hổ, trong lòng tự nhủ chắc người ta xem bọn họ thành quái nhân mất rồi.

Hán tử trung niên ngây người một lúc rồi nhoẻn miệng cười hỏi – "Hai vị sao đến sớm thế? Đến ăn điểm tâm sao?"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng đánh mắt liếc nhau một cái, ai cũng cảm thấy hơi đói bụng, thế là thành thật gật đầu.

Phụ nhân mang một chiếc lồng hấp ra đặt lên bàn, cười khách khách mà bảo – "Nào nào, bánh bao nóng hổi vừa mới ra lò đây. Hôm nay các vị mở hàng, vậy ta… tặng thêm hai bát hoành thánh nhé." – Vừa nói vừa nhấc nắp lồng lên lấy ra vài cái bánh bao vừa nóng vừa mềm, khói tỏa nghi ngút. Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến ngồi bên bàn. Chỉ chốc lát sau, lão bản mang hai bát hoành thánh nóng hôi hổi ra.

Đừng trông cửa tiệm này nhỏ mà xem thường, tay nghề của lão bản thật sự không tồi chút nào. Tư Đồ húp một ngụm nước dùng, khen không ngớt miệng – "Lão bản à, hoành thánh của ông ngon quá đi, còn ngon hơn thức ăn ở tửu lâu nữa."

Lão bản bật cười ha hả – "Điểm tâm thì ăn của các hàng quán nhỏ, bữa trưa thì ăn ở tửu lâu, còn bữa tối, tốt nhất là về nhà mà dùng, có đúng không nào?"

Tư Đồ cười tán đồng, xoay mặt lại thấy Tiểu Hoàng trước mặt mình đang phồng má thổi phù phù một thìa hoành thánh rồi đưa vào miệng, trên mặt ý cười rạng rỡ. Tư Đồ ngẩn người ra ngắm nghía bộ dạng y lúc ăn thì chẳng hiểu sao lại càng thêm đói bụng. Hắn lắc đầu cố xua đi những ý nghĩ không đâu vào đâu, hét lên với lão bản – "Cho thêm hai bát nữa đi!"

Người buôn hàng bán gánh gặp được khách nhân ăn một bát lại gọi thêm bát nữa hiển nhiên đều hớn hở. Lão bản vội vàng múc thêm hai bát mới mang ra, vừa trao cho Tư Đồ thì đột nhiên thấy y phục và tóc Tư Đồ còn vương chút sương sớm. Ông ta kinh ngạc hỏi – "Hai vị chẳng lẽ đã ở bên ngoài cả đêm sao?"

Tư Đồ phát giác nét mặt của lão bản có điều khác thường liền buông thìa xuống – "Đúng là đêm qua bọn ta vẫn chưa về nhà. Có việc gì sao?"

"Ôi chao… khách quan hẳn là người từ vùng khác đến có đúng không?" – Lão bản đưa tay vỗ vỗ ngực – "Lá gan các vị cũng lớn quá đấy. Có thể bình an vô sự đến tận bình minh, xem ra là vạn hạnh rồi."

"Sao lại nói thế?" – Tư Đồ nhìn lão bản thắc mắc – "Chẳng lẽ ở thành Hàng Châu này ban đêm có thứ gì ăn thịt người ư?"

Lão bản vội vàng khoát tay – "Về sau ngàn vạn lần tuyệt đối không được như vậy. Gần đây ban đêm thường có hoa yêu xuất hiện, ai cũng không dám ra ngoài cả."

Hoàng Bán Tiên nghe thấy lão bản nói thế cũng buông thìa ngẩng đầu hỏi – "Hoa yêu ư?"

"Nghe bảo hoa yêu là một nữ tử rất kiều diễm." – Lão tử ngồi xuống giải thích cho hai người nghe – "Ả ta chuyên xuất hiện vào ban đêm, mê hoặc nam tử độc thân, khiến bọn họ mê muội đi theo ả, sau đó hấp thụ dương khí của họ. Thật là hại người quá sức mà!"

"Bọn ta nghe nói hôm qua ở Tây Tử Lâu có một người chết… hình như cũng do hoa yêu làm hại." – Tư Đồ vừa nói vừa đẩy một thỏi bạc đến cho lão bản, xem như tiền điểm tâm. Lão bản nơm nớp lo sợ hỏi – "Khách quan không có bạc vụn sao?"

Tư Đồ cười, khoát tay bảo – "Lão bản kể thêm về việc hoa yêu cho bọn ta nghe đi."

"Được được!" – Lão bản thu lấy bạc rồi kéo ghế ngồi sát vào, hạ giọng kể – "Hoa yêu xuất hiện ở vùng này độ khoảng ba tháng trước."

Tư Đồ sờ cằm, ngẫm nghĩ xem ba tháng trước là thời điểm thế nào. Lão bản tiếp tục – "Lần đầu tiên, người chết là một người gõ mõ cầm canh tên là Ngô Tứ."

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc nhìn nhau, lòng nói, khó trách sao đêm qua không thấy một người gõ trống cầm canh nào cả.

"Người đó chết như thế nào?" – Tư Đồ hỏi.

"Sáng ngày hôm sau, bị người ta phát hiện chết dưới gốc hoa đào trước miếu thổ địa, tứ phía hoa đào rụng vô số kể… Hắn ta, là bị… " – Nói đến đây, lão bản tạm dừng một chút rồi thấp giọng hơn nữa – "Là bị can kiệt dương khí mà chết."

Tư Đồ gật đầu – "Việc này đúng là kỳ quặc."

"Người chết kế tiếp mới là ly kỳ." – Lão bản lại nói – "Thành nam có một vị tú tài, nghe bảo là đọc đủ thứ thi thư, thế mà cũng chết ở một nơi vắng vẻ hoang vu, rồi Trần bổ khoái của nha môn chết ở ven hồ, thêm vào mấy người đến kỹ viện mua vui… Đến cả Vương viên ngoại rước về mấy tiểu thiếp cũng chết ngay chính tại nhà mình, tất cả đều do chứng phong khi đang hoan lạc." – Lão bản thao thao bất tuyệt nói – "Thế nên hiện tại ở phủ Hàng Châu này, nam nhân người nào người nấy đều thấp thỏm lo âu, sợ rằng mình sẽ bị hút dương khí. Nhưng bây giờ thì tốt rồi…"

"Tốt ư?" – Tư Đồ và Hoàng Bán Tiên ngạc nhiên hỏi – "Tốt cái gì kia? Đã bắt được hoa yêu rồi à?"

"Không phải như thế!" – lão bản khoát tay nói – "Nghe bảo là Hoàng Bán Tiên, vị thần tiên sống trong truyền thuyết đã đến Hàng Châu để hàng yêu rồi."

Tư Đồ chau mày hỏi – "Do đâu ông biết vậy?"

Lão bản mặt mày hớn hở đáp – "Sao lại không biết chứ? Cả thành Hàng Châu đồn ầm cả lên kia kìa. Hiện giờ tất cả mọi người đều đang chờ xem Hoàng Tiên Sinh tróc nã yêu tinh đấy, đến cả thôn dân các vùng phụ cận cách đây mười dặm đều chạy đến để xem."

Tư Đồ quay sang thấy vẻ mặt Tiểu Hoàng tái nhợt, bát hoành thánh chỉ mới ăn được phân nửa đã buông thìa, trong lòng chợt như chùng hẳn đi. Lão bản cũng nhìn thấy nên hỏi han – "Tiểu huynh đệ sao sắc mặt lại khó coi đến thế?"

Tiểu Hoàng chỉ lắc đầu ngước mắt sang chỗ Tư Đồ, ý như đang nói – chúng ta đi thôi.

Tư Đồ lập tức đứng dậy nắm tay y cùng trở về.

Khách bộ hành trên đường mỗi lúc một đông hơn. Chợ sáng và chợ đêm vốn dĩ không hề giống nhau, chợ đêm có những ngọn đèn dầu rực rỡ, chợ sáng lại có kẻ rao người bán nhộn nhịp, những cửa tiệm điểm tâm ven đường, còn có những người sáng sớm vào thành bán dạo thức ăn nữa chứ, náo nhiệt vô cùng.

Tư Đồ suốt dọc đường đi tâm phiền ý loạn, bởi vì Tiểu Hoàng bên cạnh hắn sắc mặt vẫn trắng bệch, trên khóe mắt đuôi mày đều vẽ ra những nét u sầu thì hắn phiền lòng lắm. Sau cùng hắn không nhịn được bèn dừng bước và nói – "Ngươi đừng sợ, còn có ta ở đây cơ mà."

Tiểu Hoàng sửng sốt ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Cười một cái xem nào." – Tư Đồ đưa tay nhéo quai hàm y – "Đừng có mặt ủ mày ê nữa, ta trông chẳng đẹp tí nào."

Phiền muộn trên mặt Tiểu Hoàng dần tan biến đi, thay vào đó là một nụ cười nhè nhẹ. Tư Đồ chớp mắt thấy cả người nhẹ nhõm cả đi, liền kéo tay y bảo – "Thế này mới đúng chứ."

Kỳ thật Hoàng Bán Tiên cũng không phải sợ hãi gì, y chỉ là hơi lo lắng không biết kẻ kia làm vậy cuối cùng là vì mục đích gì mà thôi.

"Cuối cùng cũng tìm được chỗ bán đàn rồi." – Tư Đồ chỉ một cửa tiệm ở cách đó không xa, trên mái lá có viết một "Cầm" thật to, sau đó lôi kéo Tiểu Hoàng bước nhanh về phía ấy.

Vừa bước vào cửa tiệm lịch sự tao nhã ấy đã thấy có bày bán rất nhiều loại đàn. Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến phía trước rồi bảo – "Nào, ngươi thích cái nào? Chọn mau đi, nếu không thì mua hết toàn bộ nhé."

Hoàng Bán Tiên vừa định lắc đầu thì nghe bên trong buồng có tiếng kêu lanh canh, theo sau là một cỗ hương thơm ngát, rồi thì một giọng nói nhỏ nhẹ tươi cười cất lên – "Đàn của ta đây chỉ bán cho người hữu duyên mà thôi."

—

Chú thích:

[1] Tá vấn nhân gian sầu tịch ý: Thử hỏi nhân gian có bao sầu.

36. Chương 18: Sầu Tịch Có Ai Hay

Tư Đồ mới vừa kéo Hoàng Bán Tiên về đến cửa sơn trang đã nghe thấy bên trong ầm ĩ những tiếc khóc lóc nức nở, phỏng chừng là thân nhân của Tiền Lão Lục nhận được hung tin. Tư Đồ dừng bước, thấy đầu đau như búa bổ. Đời này hắn sợ nhất là người nào gào khóc.

"Không muốn về lúc này, theo giúp ta một lát đi." – Tư Đồ nói xong liền nhăn nhó lôi kéo Tiểu Hoàng rời đi, hướng về một con đường tối tăm mà bước tới.

Trời đã vào khuya, khách bộ hành cũng thưa thớt, phố xá thênh thang như vậy mà chỉ có ánh trăng trên đầu phủ xuống một lớp bàng bạc, thảng hoặc, lại có những đốm đèn dầu leo lét qua những chấn song.

Nơi góc tường đột ngột nhảy ra một con mèo hoa. Nó thấy hai người thì kêu meo meo một tiếng rồi lẩn lên mái nhà, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tư Đồ ngẩng đầu nhìn con mèo khuất dạng sau mái hiên, cười nhẹ – "Mọt Sách, ngày mai chúng ta đi đâu hử? Trước tiên đi mua đàn cho ngươi, sau đó đi uống trà có được không?"

Hoàng Bán Tiên trừng mắt nhìn – "Huynh không đi tra án sao?"

Tư Đồ nhướn mi đáp – "Vụ án này để đó cho Tương Thanh lo liệu là được rồi, đích thân ta xuất thủ thì bọn họ biết phải làm gì đây?

Hoàng Bán Tiên dẫu còn thắc mắc nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Đi thêm chốc lát thì Tư Đồ phát hiện tiểu hài tử bên cạnh mình chẳng nói năng gì. Hắn xoay mặt trông sang, suýt chút nữa phì cười thành tiếng. Ánh mắt Tiểu Hoàng khẽ khép hờ, đầu hơi ngoẹo một chút, mơ mơ màng màng bước theo Tư Đồ. Tư Đồ nhìn quanh tứ phía, thấy cả hai đã đi xa lắm rồi, lại thấy phía trước có một tòa nhà ba tầng lầu. Thế là Tư Đồ mỉm cười bế bổng Tiểu Hoàng nhảy lên trên mái ngói.

Mái ngói lưu ly chếch chếch nghiêng nghiêng, hắt lên những đốm sáng loáng dưới màn đêm thăm thẳm. Tư Đồ tìm một nơi bằng phẳng kín gió mà ngồi xuống, đặt Tiểu Hoàng trong lòng xuống đùi mình, để đầu y

tựa vào ***g ngực, tay ôm choàng lấy, chắn gió giúp y. Chẳng bao lâu sau Tiểu Hoàng đã chìm sâu vào giấc ngủ, rồi dường như y cảm thấy lành lạnh nên khẽ cựa quậy rúc người sát vào lòng Tư Đồ, cọ cọ dụi dụi.

Tư Đồ thấy thú vị, bèn vận nội lực để khí tức của mình vận chuyển khắp cơ thể, chẳng mấy chốc thì toàn thân đã ấm áp hẳn lên. Tiểu Hoàng tựa hồ cảm thấy ấm nên nhắm nghiền hai mắt, càng áp sát vào Tư Đồ hơn, ra sức chui vào lòng hắn. Tư Đồ ban đầu còn cảm thấy như đang chơi đùa rất vui, thế rồi chợt phát hiện có gì đó không ổn. Ra là tay của tiểu hài tử xuôi theo chân, cọ cọ vào người Tư Đồ, trong cơn vô thức đã chạm vào cái nơi lẽ ra không nên chạm đến…Tư Đồ thấy hơi rùng mình, thế nhưng Tiểu Hoàng vẫn đang cọ tới cọ lui. Hắn thấy cả người mình đang sôi lên, còn bụng thì sinh ra một cỗ nhiệt khí thì biết tỏng rằng đang xảy ra chuyện gì. Tư Đồ vội vàng bắt lấy tay của tiểu hài tử, không cho y náo loạn nữa. Tiểu Hoàng dường như cảm giác toàn thân mình được ôm ấp nên cũng không động đậy thêm, chỉ điều chỉnh tư thế một chút rồi tiếp tục ngủ mê man.

Tư Đồ thở dài, bao nhiêu buồn ngủ tan biến hết sạch, bèn vận khí điều tức, bắt đầu luyện công. Loại nội lực này càng luyện thì tinh thần càng minh mẫn, mà Tư Đồ vì sợ Tiểu Hoàng lạnh, cứ luyện cả một đêm, thế là đến lúc gà gáy sáng cũng là lúc tinh thần tăng lên gấp trăm lần. Chân trời vừa hé ửng những tia nắng đầu tiên, Tư Đồ vì đêm qua nảy sinh đôi chút ý loạn tình mê nên không dám cúi đầu nhìn kỹ người trong lòng mình. Nhớ đến những chật vật tối qua, Tư Đồ thở dài một hơi, liếc mắt nhìn người kia, thấy sắc mặt tiểu hài tử hồng hào, rõ là đã có một đêm mộng đẹp, tự lẩm bẩm – "Ta đối với ngươi rõ ràng là có lòng mà…" – đang nói thì thấy sợi dây đỏ ngay cổ của Tiểu Hoàng, bèn rút nó ra xem.

Khối ngọc bội gia truyền của Tiểu Hoàng theo sợi dây đỏ mà rơi ra ngoài. Tư Đồ thấy khối ngọc thạch có màu xanh biếc lạ lùng thì biết ngay không phải vật tầm thường. Đến khi nhìn kỹ thì thấy ngộc bội có hình song ngư. Đường nét của hai hình cá trông rất cổ xưa, xem ra chính là một khối ngọc cổ. Thú vị nhất là mắt của hai con cá không hề giống như mắt cá, mà lại có màu xanh và to bằng quả hạnh nhân, cấu tạo tựa hệt như mắt người. Tư Đồ đối với cổ vật không nghiên cứu nhiều, nên không cách nào nhìn ra là xuất xứ từ triều đại nào, giá trị bao nhiêu. Hắn lật mặt khối ngọc lại, thì thấy mặt sau phẳng phiu, ngay chính giữa có khắc một câu "Tá vấn nhân gian sầu tịch ý"[2]. Vành bên phải có một hình vuông nhỏ màu đỏ, hẳn là có sẵn trên ngọc thạch. Một khối ngọc xanh thẫm mà lại có vằn đỏ cũng đủ thấy là hi hữu hiếm có đến mức nào. Và dáng hình vệt đỏ kia được khắc thành một con dấu, bên trong chỉ có duy nhất một chữ – Ân.

Tư Đồ khẽ chau mày – "Tá vấn nhân gian sầu tịch ý…chà…" – Hắn lặp lại câu nói đó, tựa như loáng thoáng sực nhớ ra một điều gì đó, nhưng lại nghĩ mãi chẳng ra. Đúng lúc ấy thì ***g ngực hắn khẽ động, ra là Tiểu Hoàng cựa quậy thân mình, xem chừng là muốn tỉnh giấc.

Hắn tạm gác suy nghĩ lại, mang ngọc bội trả về bên trong cổ áo cho Tiểu Hoàng. Chốc lát sau, Hoàng Bán Tiên chậm rãi mở mắt, mơ màng nhìn mái ngói lưu ly đang được soi sáng bởi nắng mai, dụi dụi mắt rồi ngẩng đầu nhìn Tư Đồ đang ôm mình.

"Tỉnh rồi sao?" – Tư Đồ buồn cười – "Ngươi thật là, đi đường mà cũng có thể ngủ nữa à?"

Tiểu Hoàng nghe thấy thế cũng giật mình, sao y lại có thể ngủ như thế chứ?

Thấy xa xa thấp thoáng có một cái giếng, thế là Tư Đồ đứng dậy mang theo Tiểu Hoàng nhảy xuống khỏi mái nhà đến bên cạnh giếng đó. Tư Đồ tự mình kéo nước rửa mặt, nước giếng qua một đêm lạnh căm căm, vừa chạm đến mặt đã khiến Tư Đồ giật mình đánh thót, nhưng rồi trong nháy mắt cảm thấy tỉnh táo cả người. Tiểu Hoàng ở kế bên cũng vốc nước rửa mặt, lạnh đến rụt cổ lại, nhưng sau đó thì cảm thấy vô cùng sảng khoái. Hai người cứ thế vừa xuýt xoa vừa rửa mặt. Lúc này cửa nhà nông hộ kế bên vừa mới mở ra, một phụ nhân dẫy đà đi tới dựng chái hiên lên, sau đó lại có thêm một hán tử trung niên đi ra sắp đặt bàn ghế. Hai người bận rộn một lúc mới ngẩng đầu thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng đang đứng bên giếng nước.

Hai bên nhìn nhau trong chốc lát, đôi phu thê nọ có vẻ giật mình mà Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng hơi xấu hổ, trong lòng tự nhủ chắc người ta xem bọn họ thành quái nhân mất rồi.

Hán tử trung niên ngây người một lúc rồi nhoẻn miệng cười hỏi – "Hai vị sao đến sớm thế? Đến ăn điểm tâm sao?"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng đánh mắt liếc nhau một cái, ai cũng cảm thấy hơi đói bụng, thế là thành thật gật đầu.

Phụ nhân mang một chiếc ***g hấp ra đặt lên bàn, cười khách khách mà bảo – "Nào nào, bánh bao nóng hổi vừa mới ra lò đây. Hôm nay các vị mở hàng, vậy ta…tặng thêm hai bát hoành thánh nhé." – Vừa nói vừa nhấc nắp ***g lên lấy ra vài cái bánh bao vừa nóng vừa mềm, khói tỏa nghi ngút. Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến ngồi bên bàn. Chỉ chốc lát sau, lão bản mang hai bát hoành thánh nóng hôi hổi ra.

Đừng trông cửa tiệm này nhỏ mà xem thường, tay nghề của lão bản thật sự không tồi chút nào. Tư Đồ húp một ngụm nước dùng, khen không ngớt miệng – "Lão bản à, hoành thánh của ông ngon quá đi, còn ngon hơn thức ăn ở tửu lâu nữa."

Lão bản bật cười ha hả – "Điểm tâm thì ăn của các hàng quán nhỏ, bữa trưa thì ăn ở tửu lâu, còn bữa tối, tốt nhất là về nhà mà dùng, có đúng không nào?"

Tư Đồ cười tán đồng, xoay mặt lại thấy Tiểu Hoàng trước mặt mình đang phồng má thổi phù phù một thìa hoành thánh rồi đưa vào miệng, trên mặt ý cười rạng rỡ. Tư Đồ ngẩn người ra ngắm nghía bộ dạng y lúc ăn thì chẳng hiểu sao lại càng thêm đói bụng. Hắn lắc đầu cố xua đi những ý nghĩ không đâu vào đâu, hét lên với lão bản – "Cho thêm hai bát nữa đi!"

Người buôn hàng bán gánh gặp được khách nhân ăn một bát lại gọi thêm bát nữa hiển nhiên đều hớn hở. Lão bản vội vàng múc thêm hai bát mới mang ra, vừa trao cho Tư Đồ thì đột nhiên thấy y phục và tóc Tư Đồ còn vương chút sương sớm. Ông ta kinh ngạc hỏi – "Hai vị chẳng lẽ đã ở bên ngoài cả đêm sao?"

Tư Đồ phát giác nét mặt của lão bản có điều khác thường liền buông thìa xuống – "Đúng là đêm qua bọn ta vẫn chưa về nhà. Có việc gì sao?"

"Ôi chao…khách quan hẳn là người từ vùng khác đến có đúng không?" – Lão bản đưa tay vỗ vỗ ngực – "Lá gan các vị cũng lớn quá đấy. Có thể bình an vô sự đến tận bình minh, xem ra là vạn hạnh rồi."

"Sao lại nói thế?" – Tư Đồ nhìn lão bản thắc mắc – "Chẳng lẽ ở thành Hàng Châu này ban đêm có thứ gì ăn thịt người ư?"

Lão bản vội vàng khoát tay – "Về sau ngàn vạn lần tuyệt đối không được như vậy. Gần đây ban đêm thường có hoa yêu xuất hiện, ai cũng không dám ra ngoài cả."

Hoàng Bán Tiên nghe thấy lão bản nói thế cũng buông thìa ngẩng đầu hỏi – "Hoa yêu ư?"

"Nghe bảo hoa yêu là một nữ tử rất kiều diễm." – Lão tử ngồi xuống giải thích cho hai người nghe – "Ả ta chuyên xuất hiện vào ban đêm, mê hoặc nam tử độc thân, khiến bọn họ mê muội đi theo ả, sau đó hấp thụ dương khí của họ. Thật là hại người quá sức mà!"

"Bọn ta nghe nói hôm qua ở Tây Tử Lâu có một người chết…hình như cũng do hoa yêu làm hại." – Tư Đồ vừa nói vừa đẩy một thỏi bạc đến cho lão bản, xem như tiền điểm tâm. Lão bản nơm nớp lo sợ hỏi – "Khách quan không có bạc vụn sao?"

Tư Đồ cười, khoát tay bảo – "Lão bản kể thêm về việc hoa yêu cho bọn ta nghe đi."

"Được được!" – Lão bản thu lấy bạc rồi kéo ghế ngồi sát vào, hạ giọng kể – "Hoa yêu xuất hiện ở vùng này độ khoảng ba tháng trước."

Tư Đồ sờ cằm, ngẫm nghĩ xem ba tháng trước là thời điểm thế nào. Lão bản tiếp tục – "Lần đầu tiên, người chết là một người gõ mõ cầm canh tên là Ngô Tứ."

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc nhìn nhau, lòng nói, khó trách sao đêm qua không thấy một người gõ trống cầm canh nào cả.

"Người đó chết như thế nào?" – Tư Đồ hỏi.

"Sáng ngày hôm sau, bị người ta phát hiện chết dưới gốc hoa đào trước miếu thổ địa, tứ phía hoa đào rụng vô số kể…Hắn ta, là bị…" – Nói đến đây, lão bản tạm dừng một chút rồi thấp giọng hơn nữa – "Là bị can kiệt dương khí mà chết."

Tư Đồ gật đầu – "Việc này đúng là kỳ quặc."

"Người chết kế tiếp mới là ly kỳ." – Lão bản lại nói – "Thành nam có một vị tú tài, nghe bảo là đọc đủ thứ thi thư, thế mà cũng chết ở một nơi vắng vẻ hoang vu, rồi Trần bổ khoái của nha môn chết ở ven hồ, thêm vào mấy người đến kỹ viện mua vui…Đến cả Vương viên ngoại rước về mấy tiểu thiếp cũng chết ngay chính tại nhà mình, tất cả đều do chứng phong khi đang hoan lạc." – Lão bản thao thao bất tuyệt nói – "Thế nên hiện tại ở phủ Hàng Châu này, nam nhân người nào người nấy đều thấp thỏm lo âu, sợ rằng mình sẽ bị hút dương khí. Nhưng bây giờ thì tốt rồi…"

"Tốt ư?" – Tư Đồ và Hoàng Bán Tiên ngạc nhiên hỏi – "Tốt cái gì kia? Đã bắt được hoa yêu rồi à?"

"Không phải như thế!" – lão bản khoát tay nói – "Nghe bảo là Hoàng Bán Tiên, vị thần tiên sống trong truyền thuyết đã đến Hàng Châu để hàng yêu rồi."

Tư Đồ chau mày hỏi – "Do đâu ông biết vậy?"

Lão bản mặt mày hớn hở đáp – "Sao lại không biết chứ? Cả thành Hàng Châu đồn ầm cả lên kia kìa. Hiện giờ tất cả mọi người đều đang chờ xem Hoàng Tiên Sinh tróc nã yêu tinh đấy, đến cả thôn dân các vùng phụ cận cách đây mười dặm đều chạy đến để xem."

Tư Đồ quay sang thấy vẻ mặt Tiểu Hoàng tái nhợt, bát hoành thánh chỉ mới ăn được phân nửa đã buông thìa, trong lòng chợt như chùng hẳn đi. Lão bản cũng nhìn thấy nên hỏi han – "Tiểu huynh đệ sao sắc mặt lại khó coi đến thế?"

Tiểu Hoàng chỉ lắc đầu ngước mắt sang chỗ Tư Đồ, ý như đang nói – chúng ta đi thôi.

Tư Đồ lập tức đứng dậy nắm tay y cùng trở về.

Khách bộ hành trên đường mỗi lúc một đông hơn. Chợ sáng và chợ đêm vốn dĩ không hề giống nhau, chợ đêm có những ngọn đèn dầu rực rỡ, chợ sáng lại có kẻ rao người bán nhộn nhịp, những cửa tiệm điểm tâm ven đường, còn có những người sáng sớm vào thành bán dạo thức ăn nữa chứ, náo nhiệt vô cùng.

Tư Đồ suốt dọc đường đi tâm phiền ý loạn, bởi vì Tiểu Hoàng bên cạnh hắn sắc mặt vẫn trắng bệch, trên khóe mắt đuôi mày đều vẽ ra những nét u sầu thì hắn phiền lòng lắm. Sau cùng hắn không nhịn được bèn dừng bước và nói – "Ngươi đừng sợ, còn có ta ở đây cơ mà."

Tiểu Hoàng sửng sốt ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Cười một cái xem nào." – Tư Đồ đưa tay nhéo quai hàm y – "Đừng có mặt ủ mày ê nữa, ta trông chẳng đẹp tí nào."

Phiền muộn trên mặt Tiểu Hoàng dần tan biến đi, thay vào đó là một nụ cười nhè nhẹ. Tư Đồ chớp mắt thấy cả người nhẹ nhõm cả đi, liền kéo tay y bảo – "Thế này mới đúng chứ."

Kỳ thật Hoàng Bán Tiên cũng không phải sợ hãi gì, y chỉ là hơi lo lắng không biết kẻ kia làm vậy cuối cùng là vì mục đích gì mà thôi.

"Cuối cùng cũng tìm được chỗ bán đàn rồi." – Tư Đồ chỉ một cửa tiệm ở cách đó không xa, trên mái lá có viết một "Cầm" thật to, sau đó lôi kéo Tiểu Hoàng bước nhanh về phía ấy.

Vừa bước vào cửa tiệm lịch sự tao nhã ấy đã thấy có bày bán rất nhiều loại đàn. Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến phía trước rồi bảo – "Nào, ngươi thích cái nào? Chọn mau đi, nếu không thì mua hết toàn bộ nhé."

Hoàng Bán Tiên vừa định lắc đầu thì nghe bên trong buồng có tiếng kêu lanh canh, theo sau là một cỗ hương thơm ngát, rồi thì một giọng nói nhỏ nhẹ tươi cười cất lên – "Đàn của ta đây chỉ bán cho người hữu duyên mà thôi."

Chú thích

[1] Thượng mã phong: Là sự đột tử khi đang ở cao trào của cơn giao hoan.

[2] Tá vấn nhân gian sầu tịch ý: Thử hỏi nhân gian có bao sầu

37. Chương 19

Chương 19 | Cố chấp không thôi

– Chấp niệm nan kỵ –

Tấm màn cửa kết bằng xuyến châu được vén lên, người từ gian bên trong bước ra ngoài là một nữ tử còn son, toàn thân vận y trang trắng toát. Tướng mạo nàng ta rất đẹp, có điều mặc toàn áo trắng như vậy, lại còn không phải kiểu đồ trắng mà người thường hay mặc, nhìn thế nào cũng thấy chính là áo tang.

Tư Đồ rủa thầm một tiếng xúi quẩy rồi, định kéo tay Hoàng Bán Tiên xoay người bỏ đi, nhưng lại nghe nàng ta từ tốn nói – "Trong khắp phủ Hàng Châu này, đàn của ta là loại tốt nhất"

Dừng bước lại, Tư Đồ khẽ chau mày. Đừng nghe thấy nữ nhân này nói giọng nhẹ nhàng khoan thai mà nhầm tưởng, nàng ta gạt ai thì được chứ đừng hòng gạt hắn. Cô nương này có võ nghệ cực cao cường. Thấy hai người họ đã dừng lại, nàng bèn hỏi tiếp – "Hai vị đây chẳng phải đến để mua đàn sao?"

Tiểu Hoàng thấy nàng dù xét nhân phẩm hay tướng mạo đều rất đoan trang, có một sự thanh tao nhã nhặn không giống như kẻ xấu, thì gật đầu một cái.

"Cô nương chính là lão bản tiệm này?" – Tư Đồ cũng quay người lại mà hỏi – "Xin hỏi quí tính?"

"Ta họ Diêu." Nữ tử khẽ nghiêng người thi lễ với hai người – "Tên độc một chữ Cầm, người ở phủ Hàng Châu đến chỗ ta mua đàn đều gọi là Cầm Nương"

"À…" Tư Đồ cười cười lắc đầu, nói – "Vậy người trong phủ Hàng Châu đến đây mua đàn, chẳng phải là mua luôn Cầm Nương sao?"[1]

Tiểu Hoàng không nhịn được bật cười khúc khích, Tư Đồ thấy trên mặt y đã tan hết lo âu, không khỏi vui lây.

Thoạt tiên nữ tử kia sửng sốt, nhưng sau đó cũng không kềm được mà bật cười khanh khách, luôn miệng nói – "Đã gọi nhiều năm như vậy rồi, hôm nay mới biết rằng gọi như thế thật là nguy…" – Nàng ta vừa nói đùa vừa rót trà, thỉnh Tư Đồ cùng Hoàng Bán Tiên ngồi xuống. Nhất cử nhất động của nàng ta đều khéo léo thông thạo, không hề có thần thái yểu điệu của một thiếu phụ xuất thân từ các nàng nhi nữ được cưng chiều[2]. Tư Đồ nghĩ, người phụ nữ này tuyệt đối không đơn giản.

Diêu Cầm cũng ngồi xuống, xong rồi lại cẩn thận quan sát hai người một lượt, sau cùng ánh mắt dời qua phía Hoàng Bán Tiên. Nàng ta mỉm cười hỏi – "Vị tiểu tiên sinh đây muốn mua đàn?"

Tiểu Hoàng gật đầu, ngoảnh sang nhìn Tư Đồ một cái. Tư Đồ cười đáp lại, đưa tay ra xoa xoa đầu tóc y mà bảo – "Mấy thứ này ta không biết, ngươi chọn cái nào mình thích là được."

Kỳ thực, Tiểu Hoàng vừa vào trong cửa hiệu thì cũng đã chú ý đến một chiếc. Đó là một chiếc đàn có hình dạng rất xưa, thân màu đen cũ kỹ, khắp đàn có rất nhiều họa tiết hoa sen trang trí, duy chỉ có góc dưới bên trái có hai con cá nhỏ màu bạc, trông giống hệt đồ án trên miếng ngọc bội mà y đeo từ nhỏ. Chiếc đàn ấy đặt trong một góc phòng, ở giữa bao nhiêu là danh cầm trang trí hoa văn cầu kỳ, nạm vàng khảm ngọc, trông có vẻ hơi bị chìm khuất.

"Chiếc này đi." – Tiểu Hoàng đi qua, nhẹ nhàng nhấc đàn lên. Ban đầu Tư Đồ có hơi dở khóc dở cười, bụng bảo dạ rằng tiểu hài tử này bao nhiêu đàn không chọn, cứ khăng khăng lấy cái đàn cũ nát này làm cái gì chứ? Nhưng khi Tiểu Hoàng ôm đàn trở về cạnh hắn, Tư Đồ thoáng thấy trên thân đàn có khắc đồ án song ngư kia, ngay tức khắc hắn chợt hiểu ra tâm tư của Tiểu Hoàng, bèn quay sang nói với Diêu Cầm – "Chúng ta chọn chiếc đàn này, lão bản cứ nói giá đi."

Diêu Cầm nhìn vào Tiểu Hoàng với ánh mắt đôi phần thảng thốt. Nàng ta tư lự một hồi rồi mới hỏi – "Vì sao tiểu tiên sinh lại chỉ muốn mua mỗi chiếc đàn này?"

Hoàng Bán Tiên vươn tay nhẹ nhàng mân mê lên thân đàn, nói – "Ừm… là vì có chút thân thuộc."

"Chiếc đàn này là khi ta còn rất nhỏ, có một vị khách lãng du từ phương xa trao cho" – Diêu Cầm mỉm cười buông chung trà trong tay xuống, nhỏ nhẹ kể – "Năm ấy ta còn thơ bé, trong thôn chợt có một vị nhàn

nhân[3] biết chơi đàn đến. Người đã nán lại đây mấy hôm, trước lúc ra đi thì để lại cho ta chiếc đàn này, bảo rằng tương lai sẽ có một ai đó có duyên với nó đến nhận."

Tư Đồ cười – "Sao cô nương lại biết ai chính là người có duyên?"

Diêu Cầm đón lại chiếc đàn, nói – "Người ấy tự xưng là đệ nhất nhàn nhân, đàn này là do chính tay người làm ra, phía sau thân đàn có khắc hai câu thơ, ai có thể đoán ra được hai câu này, tức là người có duyên ấy."

Tư Đồ khẽ nhếch chân mày, cái người kia quả thực rảnh rỗi quá sức, thiên hạ này thi ca nhiều vô số kể, ai biết câu đấy là câu nào? Nếu hai câu này là chính hắn ta viết ra thì chỉ tổ càng khó đoán hơn. Hắn quay sang nhìn Tiểu Hoàng, trông y tỏ vẻ hơi ngây người, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc đàn mà không nói năng gì.

"Tiểu tiên sinh rốt cuộc có đoán được chăng?" – Diêu Cầm lại hỏi.

Hoàng Bán Tiên sực tỉnh, cũng không cần suy nghĩ gì đã nhẹ giọng nói – "Cao sơn lưu thủy đàn ba khúc, gió mát trăng thanh rượu một vò"[4]

Diêu Cầm lập tức ngẩn người, chỉ có thể nhìn đăm đăm vào Hoàng Bán Tiên. Sau cùng, nàng ta nhẹ lắc đầu lẩm bẩm – "Thật là thần kỳ… Người ấy đã nói mười bảy năm sau khắc sẽ có người đến nhận đàn, quả nhiên là sự thật." – Nàng vừa nói vừa trao đàn cho Tiểu Hoàng – "Đàn này đã thuộc về tiểu tiên sinh, không cần phải mua, vốn dĩ vật cũng chỉ gửi lại chốn này của ta mà thôi."

Tiểu Hoàng nhận lấy đàn, lật sấp nó lại thì quả nhiên thấy được ở phía sau có hai hàng thơ ấy:

Cao sơn lưu thủy đàn ba khúc

Gió mát trăng thanh rượu một vò

Phía bên dưới dòng thơ còn có một khắc ấn tươi màu, viết một chữ "Ân" đỏ sẫm.

Tư Đồ rướn mắt nhìn chữ Ân nọ, với cả nét chữ trên hai dòng thơ kia, trông giống nét chữ khắc trên ngọc bội của Tiểu Hoàng y như đúc.

"Người ấy… rốt cuộc có dáng vẻ ra sao?" Tiểu Hoàng ôm lấy đàn, ngước lên nhìn Diêu Cầm mà hỏi.

Diêu Cầm cũng hơi ngẩng đầu tư lự, một lúc sau nàng ta cất lời – "Cụ thể như thế nào ta không còn nhớ rõ, chỉ biết rằng người vô cùng thích cười, nói chuyện có thể không được nhã nhặn, nhưng khi cười lên trông rất rạng rỡ, còn đôi mắt thì…" – Nói đến đấy, nàng ta lại chăm chú ngắm nhìn Tiểu Hoàng – "Đôi mắt rất giống với tiểu tiên sinh, đều là mắt phượng, khi cười sẽ thành một nét trăng non."

"Vậy còn tên của người?" – Tiểu Hoàng hỏi tiếp.

"Ta không biết." – Diêu Cầm lắc đầu – "Người chỉ nói mình là thiên hạ đệ nhất nhàn nhân!" – Nói đến đây, Diêu Cầm trông như vừa sực nhớ ra chuyện gì, bèn tiếp lời – "Người rất thích uống rượu, có một lần uống say rồi thì còn nói mình là kẻ đáng thương đệ nhất thiên hạ."

"Ừm…" – Trên gương mặt Tiểu Hoàng cũng không tỏ vẻ gì khác lạ, y chỉ gật đầu rồi nhìn đàn, sau đó nhè nhẹ mỉm cười.

Tư Đồ cảm thấy có chút kì lạ, nhất là câu "Mười bảy năm sau khắc có người đến nhận" của Diêu Cầm. Lời này nghe ra có hơi mơ hồ khó hiểu.

Tiểu Hoàng ôm đàn quay lại, nhìn Tư Đồ như đang muốn hỏi — Đi nha?

Tư Đồ thật sự rất thích bộ dạng tiểu hài tử nhìn hắn như lúc này, thật là dễ bảo. Nếu hắn bảo đi, tiểu hài tử sẽ ngoan ngoãn đi cùng hắn. Nếu hắn bảo không đi, tiểu hài tử cũng sẽ im lặng cùng hắn nán lại chờ đợi. Nhẹ gật đầu một cái, Tư Đồ đứng dậy cáo từ với Diêu Cầm, ra vẻ như tình cờ mà hỏi – "Sao cô nương lại để tang?"

Diêu Cầm cũng không ngần ngại câu hỏi của Tư Đồ, mỉm cười gật đầu mà nói – "Không sai… Ta đang để tang một người."

"Ta thấy cô nương trò chuyện với bọn ta rất vui vẻ, không ngại ta hỏi một câu là để tang ai chứ?" – Tư Đồ tiếp tục hỏi dồn.

Tiểu Hoàng vươn tay ra kéo Tư Đồ một chút, dường như đang có hơi trách cứ hắn, hắn cũng nhận ra. Ý cười trên khuôn mặt Diêu Cầm biến mất dần vào trong đáy mắt…. Thực tâm mà nói, không nhất thiết phải kể ra, có thể vì một ai đó mà để tang lâu như vậy, tất nhiên trong lòng nàng rất đau buồn.

"Cho đến lúc chết, ta vẫn không hề biết tên người là gì. Chỉ biết người là một kẻ đáng thương bậc nhất, bậc nhì trên đời này." – Diêu Cầm trả lời nhẹ tênh, đứng dậy tiễn hai người ra ngoài cửa.

Tư Đồ cũng không tiện hỏi nhiều hơn nữa. Hắn quay lưng dẫn y ra khỏi cửa hiệu. Tiểu Hoàng theo sau, ở ngay bên ngoài cửa hiệu thì ngoái đầu lại nhìn Diêu Cầm một lần nữa. Chỉ thấy nàng ta đứng ở cửa, trên nét mặt có gì đó mờ mịt, ánh nước man mác dâng lên trong hốc mắt… Quả thật vẫn còn nhớ đến những chuyện thương tâm ư?

Diêu Cầm không nghĩ được rằng Tiểu Hoàng sẽ ngoái lại nhìn. Nàng ta lập tức thu nét mặt lại, nhưng cũng biết rằng đã muộn mất rồi. Nàng không khỏi cảm thấy có chút phiền muộn, nhưng chỉ thấy Tiểu Hoàng đang lẳng lặng nhìn, mỉm cười nhẹ nhàng với nàng, nói nhỏ một câu – "Bảo trọng".

Nàng ngơ ngác nhìn Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ dần dần đi khuất.

Đi được mấy bước, Tư Đồ đưa tay sang như muốn cầm chiếc đàn cho y. Tiểu Hoàng lắc đầu, kiên trì muốn tự ôm lấy. Tư Đồ cũng không ép, bèn dắt tay y, cúi xuống ghé vào tai y thì thầm gì đó. Có lẽ là mấy lời đại loại như – "Có mệt phải nhớ nói ta đấy, ta ôm giúp ngươi…" – Có vậy, Tiểu Hoàng mới cười hài lòng đến thế.

Diêu Cầm đứng ở phía trước cửa hiệu nhìn bóng dáng hai người họ xa dần, chợt cảm giác như nhớ lại mười bảy năm về trước, khi nàng đang chơi đùa trong rừng trúc, vô tình phát hiện ra người ấy đang gảy đàn. Một vò rượu, một chiếc huyền cầm, một tà thanh y. Gió thổi qua rừng, tóc rối nhẹ bay, rồi cả nét cười ung dung thư nhàn trên khuôn mặt ấy, trông tự tại đến nỗi… dường như có gì đó cô đơn.

Người ấy đã từng vẫy tay với nàng mà hỏi – "Tiểu nha đầu, năm nay muội mấy tuổi?"

Khi ấy nàng lần đầu tiên nói chuyện cùng người lạ, thật sự lúng túng vô cùng. Nhưng khi người ấy cười lên thật đẹp, nàng bèn thành thật trả lời – "Muội năm tuổi."

Rồi mười ngày sau đó, nàng vẫn còn nhớ mang máng rằng mỗi một ngày đều trôi qua thật thanh, trôi đến khi hết trọn cả mười ngày, người ấy dạy nàng chơi đàn, giảng cho nàng nghe kinh Phật, nhưng dù cho có giảng đi giảng lại cũng chỉ quy về một câu – "Mọi việc chớ nên cưỡng cầu…"

Mười ngày sau, người ấy ra đi, giao lại cho nàng chiếc đàn kia, để nàng chờ một ai đó hữu duyên đến nhận. Trước khi đi, người còn nói– "Đời muội sau này rất gian truân, giai nhân chấp niệm khó dứt, dù ta nói ra cũng không nhất định sẽ thay đổi được điều gì, nhưng ta mong muội có thể sống thật tự do tự tại."

Lúc đó nàng còn quá nhỏ, không thể hiểu hết được những lời người ấy nói thực sự có ý nghĩa như thế nào. Nàng chỉ ghi nhớ thật kỹ trong lòng. Sau cuối, người ấy xoa đầu nàng, mỉm cười buông một lời – "Bảo trọng…"

Sao lại giống nhau như thế?

Tà dương gió lay se sắt, lay đến tỉnh người còn đang trong mộng. Dù rằng giống nhau, nhưng nàng bây giờ không còn là nàng của mười bảy năm về trước. Thế sự khó lường, vậy mà lại đã được định sẵn. Khi nàng năm tuổi, chỉ biết rằng phải dứt bỏ được chấp niệm, nhưng để rồi đến cuối cùng vẫn cứ bị chấp niệm bao vây. Không còn cách nào nữa, ai bảo rằng nàng vốn trời sinh chấp nhất làm chi?

Bóng hình lưu luyến luôn luôn biến mất rất mau. Khi ngoái đầu nhìn lại, đã thấy người đi trên đường rảo bước ngang qua vội vã, chỉ có mình nàng đang đứng sững nơi này. Người ta sống trên đời thật thú vị, ai cũng thích đối xử tốt với nhau. Có một vài người đối xử tốt với ta vì muốn ta nhớ họ cho thật rõ. Lại có những người khác đối xử tốt với ta để ta quên bẵng họ đi. Có những người giữ ta lại vì không muốn để ta đi mất, có những người khác giữ ta lại để chứng kiến cảnh họ ra đi… Nàng đã gặp qua thật nhiều, thấy cũng đã rất thấu suốt, điên loạn cũng đã rồi, cho nên không còn đường nào để quay đầu lại nữa.

Thở ra một hơi nhẹ hẫng, Diêu Cầm xoay người dợm bước vào trong tiệm, chợt nghe có tiếng người gọi từ phía sau – "Cầm Nương, ta lại đến nghe nàng đánh đàn đây."

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đôi mắt đang ngấp nghé thèm thuồng, cùng một cái cười phóng đãng.

Diêu Cầm đanh mắt nhìn hắn ta một chút, rồi nhanh chóng thay bằng nét mặt kiều mị mà nói – "Lưu lão bản hăng hái như vậy sao, trời đã muộn rồi còn đến nghe đàn nha." Vừa nói, nàng ta vừa dẫn cái gã trông gần như không nhấn nại được nữa vào trong tiệm, đưa tay đóng kín cửa. Khi nàng quay người lại, ý cười trong mắt không còn, vẻ quyến rũ cũng biến mất, thay vào đó, là một trận sát ý từ tận đáy lòng lan đến trên khuôn mặt.

Trở về đến Sơn Trang, Tư Đồ đi an ủi người nhà của Tiền Lão Lục một chốc. Tương Thanh tuyệt nhiên là một người thạo việc, chuẩn bị hậu sự cho Tiền Lão Lục rất nở mày nở mặt, cũng đã an bài cho người thân của lão ổn thỏa xong xuôi. Bây giờ, y tất nhiên đang bắt tay vào việc điều tra án mạng. Mộc Lăng kiểm nghiệm xong thi thể Tiền Lão Lục thì quay sang nói với Tương Thanh một câu – "Miệt mài quá độ mà chết, là bị hạ một lượng lớn thôi tình dược, còn bị điểm huyệt, nội tạng cũng bị vỡ nát." – Nói đến đó, y liền bỏ ngang chạy sang bếp lò đang sắc thuốc của mình để canh chừng. Thấy Tương Thanh đầu tắt mặt tối, y còn nghĩ rằng có mấy phần không đáng, bèn chỉ vào Tương Thanh mà nói– "Ngươi a, đúng là trời sinh mệnh cực khổ, nhanh nhanh đi tìm Tiểu Hoàng bói cho ngươi một quẻ, xem có thể phá kiếp nạn này hay không, đỡ phải bù đầu đến mức sau này muốn tìm ái nhân cũng tìm không có!" – khiến Tương Thanh tức tối đến mức muốn phóng hỏa đốt trụi cái lò sắc thuốc của y.

Ấy vậy mà Tiểu Hoàng rất biết quan tâm, rót nước cho Tương Thanh cùng những việc khác nữa, cảm động đến mức Tương Thanh thật sự rất muốn nhận y làm chủ tử. Bận bịu đến đêm tối, Tư Đồ đột ngột gọi Tương Thanh, dẫn theo Tiểu Hoàng ra khỏi cửa, đi đến một gian khách điếm cách hiệu đàn của Diêu Cầm không xa mấy, tìm một nhã gian trên lầu mà ngụ lại.

Vào khuya, mưa như trút nước, Hoàng Bán Tiên đứng bên cửa sổ, nhìn màn mưa đang ồ ạt tuôn xuống. Trên nền đất, nước mưa rơi xuống thấm vào bùn đất còn nhanh hơn tiếng sấm kịp rền. Những gợn sóng lăn tăn bị gió thổi tản ra xa, khắp đất trời một miền gầm gào dữ tợn.

Tư Đồ đi đến bên cửa sổ, vươn tay ra ôm lấy Hoàng Bán Tiên đang nhìn ra bên ngoài đến xuất thần, ghé vào tai y, trầm giọng nói – "Đừng vì một người không thể tương kiến mà tự làm khó mình."

Tinh mơ hôm sau, mây tan đi để mặt trời ló dạng, bầu trời trong trẻo đến mức có chút chói lòa. Trên phố xá được cơn mưa gột rửa thật sạch sẽ, đột nhiên lại xuất hiện một cái thây xấu xí. Tiểu nhị của tửu lâu đang mở cửa ra ngoài chuẩn bị đón khách buôn bán, liếc mắt trông thấy chưởng quĩ của tửu điếm đã nằm lạnh lẽo cứng đờ ngay trước cửa. Gã bỏ chạy vào trong, hét lớn– "Không xong rồi! Lưu lão bản bị hoa yêu hút sạch sinh khí rồi!"

Chú thích:

[1] Thực ra ở đây chính là– "Giá Hàng Châu phủ thượng nhĩ giá lý lai mãi cầm đích, bất đô hữu lưỡng cá nương liễu?". Rõ ràng Nhã Nhã chơi chữ. Cầm là đàn, cũng là tên của Diêu Cầm. Ý câu này có thể là những người ở phủ Hàng Châu đến mua "Cầm", há chẳng phải là "Cầm Nương" đó sao. Vậy thì họ sẽ có hai người "nương" (mẹ hoặc vợ) rồi? Tuy nhiên, để dịch cho hết ý thì câu văn không suôn sẻ. Mình dừng lại ở chỗ "Vậy người trong phủ Hàng Châu đến đây mua đàn, chẳng phải là mua luôn Cầm Nương sao?". Hy vọng không làm sai ý tác giả.

[2] Nguyên văn– "　　" (Tiểu gia bích ngọc). QT dịch là "Con gái rượu". Đây chính là từ nói về những cô con gái của các nhà trung lưu, được cưng chiều, tuy không đến mức như tiểu thư đài các.

[3] Nhàn nhân: Người nhàn rỗi. Từ này khá đặc biệt, vị "nhàn nhân" này vừa ung dung tự tại vừa thâm sâu khó dò, lại có chút tịch liêu không biết vì sao. Liên hệ "Quốc Tướng Gia Thần Toán" để biết thêm chi tiết

[4] Nguyên văn– "　　,　　"(Cao sơn lưu thủy cầm tam lộng, minh nguyệt thanh phong tửu nhất tôn.)

38. Chương 19: Cố Chấp Không Thôi

Tấm màn cửa kết bằng xuyến châu được vén lên, người từ gian bên trong bước ra ngoài là một nữ tử còn son, toàn thân vận y trang trắng toát. Tướng mạo nàng ta rất đẹp, có điều mặc toàn áo trắng như vậy, lại còn không phải kiểu đồ trắng mà người thường hay mặc, nhìn thế nào cũng thấy chính là áo tang.

Tư Đồ rủa thầm một tiếng xúi quẩy rồi, định kéo tay Hoàng Bán Tiên xoay người bỏ đi, nhưng lại nghe nàng ta từ tốn nói: – "Trong khắp phủ Hàng Châu này, đàn của ta là loại tốt nhất"

Dừng bước lại, Tư Đồ khẽ chau mày. Đừng nghe thấy nữ nhân này nói giọng nhẹ nhàng khoan thai mà nhầm tưởng, nàng ta gạt ai thì được chứ đừng hòng gạt hắn. Cô nương này có võ nghệ cực cao cường. Thấy hai người họ đã dừng lại, nàng bèn hỏi tiếp: – "Hai vị đây chẳng phải đến để mua đàn sao?"

Tiểu Hoàng thấy nàng dù xét nhân phẩm hay tướng mạo đều rất đoan trang, có một sự thanh tao nhã nhặn không giống như kẻ xấu, thì gật đầu một cái.

"Cô nương chính là lão bản tiệm này?" – Tư Đồ cũng quay người lại mà hỏi – "Xin hỏi quí tính?"

"Ta họ Diêu." Nữ tử khẽ nghiêng người thi lễ với hai người – "Tên độc một chữ Cầm, người ở phủ Hàng Châu đến chỗ ta mua đàn đều gọi là Cầm Nương"

"À…" Tư Đồ cười cười lắc đầu, nói: – "Vậy người trong phủ Hàng Châu đến đây mua đàn, chẳng phải là mua luôn Cầm Nương sao?"[1]

Tiểu Hoàng không nhịn được bật cười khúc khích, Tư Đồ thấy trên mặt y đã tan hết lo âu, không khỏi vui lây.

Thoạt tiên nữ tử kia sửng sốt, nhưng sau đó cũng không kềm được mà bật cười khanh khách, luôn miệng nói: – "Đã gọi nhiều năm như vậy rồi, hôm nay mới biết rằng gọi như thế thật là nguy…" – Nàng ta vừa nói đùa vừa rót trà, thỉnh Tư Đồ cùng Hoàng Bán Tiên ngồi xuống. Nhất cử nhất động của nàng ta đều khéo léo thông thạo, không hề có thần thái yểu điệu của một thiếu phụ xuất thân từ các nàng nhi nữ được cưng chiều[2]. Tư Đồ nghĩ, người phụ nữ này tuyệt đối không đơn giản.

Diêu Cầm cũng ngồi xuống, xong rồi lại cẩn thận quan sát hai người một lượt, sau cùng ánh mắt dời qua phía Hoàng Bán Tiên. Nàng ta mỉm cười hỏi: "Vị tiểu tiên sinh đây muốn mua đàn?"

Tiểu Hoàng gật đầu, ngoảnh sang nhìn Tư Đồ một cái. Tư Đồ cười đáp lại, đưa tay ra xoa xoa đầu tóc y mà bảo: – "Mấy thứ này ta không biết, ngươi chọn cái nào mình thích là được."

Kỳ thực, Tiểu Hoàng vừa vào trong cửa hiệu thì cũng đã chú ý đến một chiếc. Đó là một chiếc đàn có hình dạng rất xưa, thân màu đen cũ kỹ, khắp đàn có rất nhiều họa tiết hoa sen trang trí, duy chỉ có góc dưới bên trái có hai con cá nhỏ màu bạc, trông giống hệt đồ án trên miếng ngọc bội mà y đeo từ nhỏ. Chiếc đàn ấy đặt trong một góc phòng, ở giữa bao nhiêu là danh cầm trang trí hoa văn cầu kỳ, nạm vàng khảm ngọc, trông có vẻ hơi bị chìm khuất.

"Chiếc này đi." Tiểu Hoàng đi qua, nhẹ nhàng nhấc đàn lên. Ban đầu Tư Đồ có hơi dở khóc dở cười, bụng bảo dạ rằng tiểu hài tử này bao nhiêu đàn không chọn, cứ khăng khăng lấy cái đàn cũ nát này làm cái gì chứ? Nhưng khi Tiểu Hoàng ôm đàn trở về cạnh hắn, Tư Đồ thoáng thấy trên thân đàn có khắc đồ án song ngư kia, ngay tức khắc hắn chợt hiểu ra tâm tư của Tiểu Hoàng, bèn quay sang nói với Diêu Cầm: "Chúng ta chọn chiếc đàn này, lão bản cứ nói giá đi."

Diêu Cầm nhìn vào Tiểu Hoàng với ánh mắt đôi phần thảng thốt. Nàng ta tư lự một hồi rồi mới hỏi: – "Vì sao tiểu tiên sinh lại chỉ muốn mua mỗi chiếc đàn này?"

Hoàng Bán Tiên vươn tay nhẹ nhàng mân mê lên thân đàn, nói – "Ừm…là vì có chút thân thuộc."

"Chiếc đàn này là khi ta còn rất nhỏ, có một vị khách lãng du từ phương xa trao cho" – Diêu Cầm mỉm cười buông chung trà trong tay xuống, nhỏ nhẹ kể: – "Năm ấy ta còn thơ bé, trong thôn chợt có một vị nhàn nhân[3] biết chơi đàn đến. Người đã nán lại đây mấy hôm, trước lúc ra đi thì để lại cho ta chiếc đàn này, bảo rằng tương lai sẽ có một ai đó có duyên với nó đến nhận."

Tư Đồ cười – "Sao cô nương lại biết ai chính là người có duyên?"

Diêu Cầm đón lại chiếc đàn, nói: – "Người ấy tự xưng là đệ nhất nhàn nhân, đàn này là do chính tay người làm ra, phía sau thân đàn có khắc hai câu thơ, ai có thể đoán ra được hai câu này, tức là người có duyên ấy."

Tư Đồ khẽ nhếch chân mày, cái người kia quả thực rảnh rỗi quá sức, thiên hạ này thi ca nhiều vô số kể, ai biết câu đấy là câu nào? Nếu hai câu này là chính hắn ta viết ra thì chỉ tổ càng khó đoán hơn. Hắn quay sang nhìn Tiểu Hoàng, trông y tỏ vẻ hơi ngây người, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc đàn mà không nói năng gì.

"Tiểu tiên sinh rốt cuộc có đoán được chăng?" – Diêu Cầm lại hỏi.

Hoàng Bán Tiên sực tỉnh, cũng không cần suy nghĩ gì đã nhẹ giọng nói: – "Cao sơn lưu thủy đàn ba khúc, gió mát trăng thanh rượu một vò"[4]

Diêu Cầm lập tức ngẩn người, chỉ có thể nhìn đăm đăm vào Hoàng Bán Tiên. Sau cùng, nàng ta nhẹ lắc đầu lẩm bẩm: – "Thật là thần kỳ…Người ấy đã nói mười bảy năm sau khắc sẽ có người đến nhận đàn, quả nhiên là sự thật." – Nàng vừa nói vừa trao đàn cho Tiểu Hoàng: – "Đàn này đã thuộc về tiểu tiên sinh, không cần phải mua, vốn dĩ vật cũng chỉ gửi lại chốn này của ta mà thôi."

Tiểu Hoàng nhận lấy đàn, lật sấp nó lại thì quả nhiên thấy được ở phía sau có hai hàng thơ ấy:

Cao sơn lưu thủy đàn ba khúc

Gió mát trăng thanh rượu một vò

Phía bên dưới dòng thơ còn có một khắc ấn tươi màu, viết một chữ "Ân" đỏ sẫm.

Tư Đồ rướn mắt nhìn chữ Ân nọ, với cả nét chữ trên hai dòng thơ kia, trông giống nét chữ khắc trên ngọc bội của Tiểu Hoàng y như đúc.

"Người ấy…rốt cuộc có dáng vẻ ra sao?" Tiểu Hoàng ôm lấy đàn, ngước lên nhìn Diêu Cầm mà hỏi.

Diêu Cầm cũng hơi ngẩng đầu tư lự, một lúc sau nàng ta cất lời: – "Cụ thể như thế nào ta không còn nhớ rõ, chỉ biết rằng người vô cùng thích cười, nói chuyện có thể không được nhã nhặn, nhưng khi cười lên trông rất rạng rỡ, còn đôi mắt thì…" – Nói đến đấy, nàng ta lại chăm chú ngắm nhìn Tiểu Hoàng – "Đôi mắt rất giống với tiểu tiên sinh, đều là mắt phượng, khi cười sẽ thành một nét trăng non."

"Vậy còn tên của người?" – Tiểu Hoàng hỏi tiếp.

"Ta không biết." – Diêu Cầm lắc đầu – "Người chỉ nói mình là thiên hạ đệ nhất nhàn nhân!" – Nói đến đây, Diêu Cầm trông như vừa sực nhớ ra chuyện gì, bèn tiếp lời: – "Người rất thích uống rượu, có một lần uống say rồi thì còn nói mình là kẻ đáng thương đệ nhất thiên hạ."

"Ừm…" – Trên gương mặt Tiểu Hoàng cũng không tỏ vẻ gì khác lạ, y chỉ gật đầu rồi nhìn đàn, sau đó nhè nhẹ mỉm cười.

Tư Đồ cảm thấy có chút kì lạ, nhất là câu "Mười bảy năm sau khắc có người đến nhận"của Diêu Cầm. Lời này nghe ra có hơi mơ hồ khó hiểu.

Tiểu Hoàng ôm đàn quay lại, nhìn Tư Đồ như đang muốn hỏi — Đi nha?

Tư Đồ thật sự rất thích bộ dạng tiểu hài tử nhìn hắn như lúc này, thật là dễ bảo. Nếu hắn bảo đi, tiểu hài tử sẽ ngoan ngoãn đi cùng hắn. Nếu hắn bảo không đi, tiểu hài tử cũng sẽ im lặng cùng hắn nán lại chờ đợi. Nhẹ gật đầu một cái, Tư Đồ đứng dậy cáo từ với Diêu Cầm, ra vẻ như tình cờ mà hỏi: – "Sao cô nương lại để tang?"

Diêu Cầm cũng không ngần ngại câu hỏi của Tư Đồ, mỉm cười gật đầu mà nói: – "Không sai…Ta đang để tang một người."

"Ta thấy cô nương trò chuyện với bọn ta rất vui vẻ, không ngại ta hỏi một câu là để tang ai chứ?" – Tư Đồ tiếp tục hỏi dồn.

Tiểu Hoàng vươn tay ra kéo Tư Đồ một chút, dường như đang có hơi trách cứ hắn, hắn cũng nhận ra. Ý cười trên khuôn mặt Diêu Cầm biến mất dần vào trong đáy mắt… Thực tâm mà nói, không nhất thiết phải kể ra, có thể vì một ai đó mà để tang lâu như vậy, tất nhiên trong lòng nàng rất đau buồn.

"Cho đến lúc chết, ta vẫn không hề biết tên người là gì. Chỉ biết người là một kẻ đáng thương bậc nhất, bậc nhì trên đời này." – Diêu Cầm trả lời nhẹ tênh, đứng dậy tiễn hai người ra ngoài cửa.

Tư Đồ cũng không tiện hỏi nhiều hơn nữa. Hắn quay lưng dẫn y ra khỏi cửa hiệu. Tiểu Hoàng theo sau, ở ngay bên ngoài cửa hiệu thì ngoái đầu lại nhìn Diêu Cầm một lần nữa. Chỉ thấy nàng ta đứng ở cửa, trên nét mặt có gì đó mờ mịt, ánh nước man mác dâng lên trong hốc mắt…Quả thật vẫn còn nhớ đến những chuyện thương tâm ư?

Diêu Cầm không nghĩ được rằng Tiểu Hoàng sẽ ngoái lại nhìn. Nàng ta lập tức thu nét mặt lại, nhưng cũng biết rằng đã muộn mất rồi. Nàng không khỏi cảm thấy có chút phiền muộn, nhưng chỉ thấy Tiểu Hoàng đang lẳng lặng nhìn, mỉm cười nhẹ nhàng với nàng, nói nhỏ một câu: – "Bảo trọng".

Nàng ngơ ngác nhìn Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ dần dần đi khuất.

Đi được mấy bước, Tư Đồ đưa tay sang như muốn cầm chiếc đàn cho y. Tiểu Hoàng lắc đầu, kiên trì muốn tự ôm lấy. Tư Đồ cũng không ép, bèn dắt tay y, cúi xuống ghé vào tai y thì thầm gì đó. Có lẽ là mấy lời đại loại như – "Có mệt phải nhớ nói ta đấy, ta ôm giúp ngươi…" – Có vậy, Tiểu Hoàng mới cười hài lòng đến thế.

Diêu Cầm đứng ở phía trước cửa hiệu nhìn bóng dáng hai người họ xa dần, chợt cảm giác như nhớ lại mười bảy năm về trước, khi nàng đang chơi đùa trong rừng trúc, vô tình phát hiện ra người ấy đang gảy đàn. Một vò rượu, một chiếc huyền cầm, một tà thanh y. Gió thổi qua rừng, tóc rối nhẹ bay, rồi cả nét cười ung dung thư nhàn trên khuôn mặt ấy, trông tự tại đến nỗi…dường như có gì đó cô đơn.

Người ấy đã từng vẫy tay với nàng mà hỏi: – "Tiểu nha đầu, năm nay muội mấy tuổi?"

Khi ấy nàng lần đầu tiên nói chuyện cùng người lạ, thật sự lúng túng vô cùng. Nhưng khi người ấy cười lên thật đẹp, nàng bèn thành thật trả lời: – "Muội năm tuổi."

Rồi mười ngày sau đó, nàng vẫn còn nhớ mang máng rằng mỗi một ngày đều trôi qua thật thanh, trôi đến khi hết trọn cả mười ngày, người ấy dạy nàng chơi đàn, giảng cho nàng nghe kinh Phật, nhưng dù cho có giảng đi giảng lại cũng chỉ quy về một câu: – "Mọi việc chớ nên cưỡng cầu…"

Mười ngày sau, người ấy ra đi, giao lại cho nàng chiếc đàn kia, để nàng chờ một ai đó hữu duyên đến nhận. Trước khi đi, người còn nói: "Đời muội sau này rất gian truân, giai nhân chấp niệm khó dứt, dù ta nói ra cũng không nhất định sẽ thay đổi được điều gì, nhưng ta mong muội có thể sống thật tự do tự tại."

Lúc đó nàng còn quá nhỏ, không thể hiểu hết được những lời người ấy nói thực sự có ý nghĩa như thế nào. Nàng chỉ ghi nhớ thật kỹ trong lòng. Sau cuối, người ấy xoa đầu nàng, mỉm cười buông một lời – "Bảo trọng…"

Sao lại giống nhau như thế?

Tà dương gió lay se sắt, lay đến tỉnh người còn đang trong mộng. Dù rằng giống nhau, nhưng nàng bây giờ không còn là nàng của mười bảy năm về trước. Thế sự khó lường, vậy mà lại đã được định sẵn. Khi nàng năm tuổi, chỉ biết rằng phải dứt bỏ được chấp niệm, nhưng để rồi đến cuối cùng vẫn cứ bị chấp niệm bao vây. Không còn cách nào nữa, ai bảo rằng nàng vốn trời sinh chấp nhất làm chi?

Bóng hình lưu luyến luôn luôn biến mất rất mau. Khi ngoái đầu nhìn lại, đã thấy người đi trên đường rảo bước ngang qua vội vã, chỉ có mình nàng đang đứng sững nơi này. Người ta sống trên đời thật thú vị, ai cũng thích đối xử tốt với nhau. Có một vài người đối xử tốt với ta vì muốn ta nhớ họ cho thật rõ. Lại có những người khác đối xử tốt với ta để ta quên bẵng họ đi. Có những người giữ ta lại vì không muốn để ta đi mất, có những người khác giữ ta lại để chứng kiến cảnh họ ra đi…Nàng đã gặp qua thật nhiều, thấy cũng đã rất thấu suốt, điên loạn cũng đã rồi, cho nên không còn đường nào để quay đầu lại nữa.

Thở ra một hơi nhẹ hẫng, Diêu Cầm xoay người dợm bước vào trong tiệm, chợt nghe có tiếng người gọi từ phía sau: – "Cầm Nương, ta lại đến nghe nàng đánh đàn đây."

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đôi mắt đang ngấp nghé thèm thuồng, cùng một cái cười phóng đãng.

Diêu Cầm đanh mắt nhìn hắn ta một chút, rồi nhanh chóng thay bằng nét mặt kiều mị mà nói: – "Lưu lão bản hăng hái như vậy sao, trời đã muộn rồi còn đến nghe đàn nha." Vừa nói, nàng ta vừa dẫn cái gã trông gần như không nhẫn nại được nữa vào trong tiệm, đưa tay đóng kín cửa. Khi nàng quay người lại, ý cười trong mắt không còn, vẻ quyến rũ cũng biến mất, thay vào đó, là một trận sát ý từ tận đáy lòng lan đến trên khuôn mặt.

Trở về đến Sơn Trang, Tư Đồ đi an ủi người nhà của Tiền Lão Lục một chốc. Tương Thanh tuyệt nhiên là một người thạo việc, chuẩn bị hậu sự cho Tiền Lão Lục rất nở mày nở mặt, cũng đã an bài cho người thân của lão ổn thỏa xong xuôi. Bây giờ, y tất nhiên đang bắt tay vào việc điều tra án mạng. Mộc Lăng kiểm nghiệm xong thi thể Tiền Lão Lục thì quay sang nói với Tương Thanh một câu: – "Miệt mài quá độ mà chết, là bị hạ một lượng lớn thôi tình dược, còn bị điểm huyệt, nội tạng cũng bị vỡ nát." – Nói đến đó, y liền bỏ ngang chạy sang bếp lò đang sắc thuốc của mình để canh chừng. Thấy Tương Thanh đầu tắt mặt tối, y còn nghĩ rằng có mấy phần không đáng, bèn chỉ vào Tương Thanh mà nói: "Ngươi a, đúng là trời sinh mệnh cực khổ, nhanh nhanh đi tìm Tiểu Hoàng bói cho ngươi một quẻ, xem có thể phá kiếp nạn này hay không, đỡ phải bù đầu đến mức sau này muốn tìm ái nhân cũng tìm không có!" – khiến Tương Thanh tức tối đến mức muốn phóng hỏa đốt trụi cái lò sắc thuốc của y.

Ấy vậy mà Tiểu Hoàng rất biết quan tâm, rót nước cho Tương Thanh cùng những việc khác nữa, cảm động đến mức Tương Thanh thật sự rất muốn nhận y làm chủ tử. Bận bịu đến đêm tối, Tư Đồ đột ngột gọi Tương Thanh, dẫn theo Tiểu Hoàng ra khỏi cửa, đi đến một gian khách *** cách hiệu đàn của Diêu Cầm không xa mấy, tìm một nhã gian trên lầu mà ngụ lại.

Vào khuya, mưa như trút nước, Hoàng Bán Tiên đứng bên cửa sổ, nhìn màn mưa đang ồ ạt tuôn xuống. Trên nền đất, nước mưa rơi xuống thấm vào bùn đất còn nhanh hơn tiếng sấm kịp rền. Những gợn sóng lăn tăn bị gió thổi tản ra xa, khắp đất trời một miền gầm gào dữ tợn.

Tư Đồ đi đến bên cửa sổ, vươn tay ra ôm lấy Hoàng Bán Tiên đang nhìn ra bên ngoài đến xuất thần, ghé vào tai y, trầm giọng nói: – "Đừng vì một người không thể tương kiến mà tự làm khó mình."

Tinh mơ hôm sau, mây tan đi để mặt trời ló dạng, bầu trời trong trẻo đến mức có chút chói lòa. Trên phố xá được cơn mưa gột rửa thật sạch sẽ, đột nhiên lại xuất hiện một cái thây xấu xí. Tiểu nhị của tửu lâu đang mở cửa ra ngoài chuẩn bị đón khách buôn bán, liếc mắt trông thấy chưởng quĩ của tửu *** đã nằm lạnh lẽo cứng đờ ngay trước cửa. Gã bỏ chạy vào trong, hét lớn: "Không xong rồi! Lưu lão bản bị hoa yêu hút sạch sinh khí rồi!"

39. Chương 20

Chương 20 | Hoa rơi đầy vườn

– Lạc hoa mãn đình –

Trong hậu viên của Hắc Vân sơn trang có một gốc bào đồng đại thụ.[1] Hoa bào đồng màu tím nhạt, nở rộ kín cả tàn cây, đến nỗi làm oằn những nhánh cây mềm mại. Thi thoảng gió nổi lên, những đóa hoa rất to theo gió mà rơi xuống, phủ kín hết mặt sân của đình viện. Bào đồng là một loài cây kỳ lạ, thân cây cứng cáp và cao lớn, nhưng cành nhánh lại đan xen vào nhau mềm mại. Hoa bào đồng nặng đến nỗi có thể làm cong hết cả nhánh cây, thế rồi chỉ bằng những ngọn gió thật nhỏ cũng có thể rơi xuống đất. Hoa tím nhạt phủ lên lớp đá cuội trong sân, bập bềnh trôi theo dòng suối nhỏ tạo thành từ nước mưa mà dạt đi khắp vườn, thực là một cảnh đẹp không biết phải nói sao cho hết. Hoa nở rất nhanh, rơi cũng thật nhanh. Thảng như chỉ một đêm đã đủ sức che kín mảnh vườn, thế nhưng nhìn lên vòm cây lại thấy cả một tán hoa sum xuê tươi tốt. Khi người ta đã quen mắt với cảnh tượng mỗi ngày đều thấy được hoa rơi đầy vườn, thì sẽ không còn quí trọng cái đẹp nom như chẳng còn gì lạ lùng ấy. Nhưng nếu có một ngày kia, phát giác ra con đường lát cuội nhỏ trong sân không còn hoa phủ… thì sẽ ngỡ ngàng ngẩng đầu lên. Trên vòm cây, ngoài

cành nhánh đan quyện vào nhau chằng chịt như lưới, tất cả hoa đều đã không còn nữa. Đến lúc đó, ta mới hiểu rằng, chẳng có hoa nào là có thể nở mãi không ngừng. Có điều cội bào đồng này thật quyết tuyệt mà cũng thật hào hiệp: Chẳng cần quá trình của chậm rãi điêu linh khiến lòng người thương tiếc. Vào khoảnh khắc ngay trước lúc hoàn toàn diệt vong, vòm cây vẫn rất mực tươi đẹp hùng hồn.

Mưa đêm qua rất lớn, dưới tán cây sum xuê đã có những ụ hoa bào đồng to bị nước mưa làm rơi rụng, thoang thoảng hương thơm. Cơ mà, đám hoa đã ngâm trong nước mưa trở nên trơn ướt lạ thường, không cẩn thận có thể làm trượt chân. Hơn nữa, có những đóa hoa còn bị dấu chân dẫm lên, dính đầy bùn đất, trông cũng không còn đẹp mắt.

Hăng hái của Mộc Lăng không biết đào đâu ra, mà mới tinh mơ đã cầm lấy một chiếc chổi chà thật lớn vào trong sân quét hoa rụng. Khi quay đầu lại thì thấy nơi những bậc thềm dẫn lên hành lang uốn khúc trước đình viện, Tiểu Hoàng ngồi vòng tay ôm gối, nhẹ nhàng chống tay vào cằm, nhìn đăm đăm vào khoảng sân đến ngơ ngác, chẳng biết là đang nhìn hoa hay nhìn người.

Mộc Lăng thấy y ngốc lăng ra, tựa hồ đang mang tâm sự, bèn vất chổi qua một bên mà đi đến trước mặt y, nghiêng đầu quan sát – "Sao hôm nay đi có một mình vậy? Tư Đồ đâu, còn chưa dậy à?"

Tiểu Hoàng ngẩng lên, nhẹ nhàng lắc đầu – "Huynh ấy ra ngoài rồi."

"Ngươi làm sao vậy? Khó chịu à?" – Mộc Lăng vươn tay ra sờ vào trán Tiểu Hoàng. – "Có thể ngừng uống thuốc được rồi, mười phần thuốc chín phần độc, uống nhiều nữa cũng không tốt đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu, xong lại ôm gối mà ngẩn người.

Mộc Lăng cũng không quấy rầy y thêm nữa, trở lại cầm lấy chổi tiếp tục quét rác, rồi đột nhiên nghe Tiểu Hoàng hỏi – "Huynh có từng nghe qua cái tên Ân Tịch Ly không?"

"A…" Mộc Lăng quay đầu lại bật cười – "Thần toán quốc tướng Ân Tịch Ly sao, tất nhiên là nghe qua rồi, nhưng cũng là chuyện của mười mấy về trước."

"Về sau này người thế nào?" Tiểu Hoàng hỏi – "Ta nghe nói mười mấy năm trước đã biến mất, sau đó không còn ai gặp được nữa."

"Không phải nói rằng ông ấy có khả năng thần quỷ cũng khó lường đó sao?" – Mộc Lăng vừa lấy một cái sọt để đựng hoa vừa quét xong vừa mở miệng nói – "Có người còn bảo ông ta đã đoán được rằng bản thân mình sớm muộn gì cũng phải cô độc ra đi, cho nên mới tự gọi mình là Ân Tịch Ly."

Tiểu Hoàng đưa tay ra nhẹ vẽ lên đầu gối mình mấy vòng, tựa như đang lẩm bẩm một mình – "Năm xưa, người bảo ta có kiếp nạn ba năm, dường như gọi là Ân Tịch Ly."

Mộc Lăng có chút giật mình, đi tới gần y hỏi – "Ngươi gặp qua ông ta rồi sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Là phụ thân gặp."

"Gia đình ngươi chắc chắn phải thương ngươi lắm đúng không?" – Mộc Lăng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng – "Nhưng vì sao có thể bỏ mặc cho ngươi đi biền biệt như vậy?"

Tiểu Hoàng hấp háy đôi mắt, đặt cằm lên gối, giọng nói có chút đáng thương– "Trong ba năm ta không thể trở về."

Mộc Lăng cũng cúi xuống cùng với y, chống cằm thở dài – "Ai da… ngươi cũng giống như ta nha, đều là những kẻ cứ sống ngày nào hay ngày đó thôi."

Tiểu Hoàng không hiểu, quay sang nhìn Mộc Lăng – "Huynh cũng có kiếp nạn ba năm ư?"

Mộc Lăng mỉm cười, vuốt cằm mà nói – "Ta nhìn có vẻ khỏe hơn ngươi chút đỉnh nên cũng không có gì phiền phức, nhưng chờ đến ngày nào đó bệnh phát tác mà coi, nếu không có thuốc nào chữa thì cũng toi hết cả thôi mà."

"Huynh có bệnh sao?" – Tiểu Hoàng ngờ vực – "Ta không nhìn ra, là bệnh gì mà nghiêm trọng như vậy?"

"Ha hả, là bệnh thần y!" – Mộc Lăng nói rồi có mấy phần đắc ý.

"Bệnh thần y?"

"Ta cướp người trong tay lão Diêm Vương quá lợi hại, nên Diêm La Vương giở trò với ta, khiến thân thể ta mắc một căn bệnh." – Mộc Lăng nói với giọng điệu nửa đùa nửa thật.

Tiểu Hoàng chăm chú nhìn Mộc Lăng một hồi lâu, nói – "Huynh không phải là tướng đoản mệnh."

"Sao?" – Mộc Lăng có mấy phần tò mò – "Vậy đoản mệnh với trường mệnh là làm sao mà thấy được?"

Tiểu Hoàng tư lự một lúc rồi nói – "Ta không biết nữa, chỉ là khi nhìn một vài người thì nghĩ rằng họ sẽ sống rất lâu, nhưng cũng có nhìn một vài người khác thì trong lòng sẽ có một chút đau xót, không biết vì sao mà nghĩ họ không còn sống lâu nữa."

"Ngươi là bán tiên mà, tự nhiên trời sinh thì biết thôi." – Mộc Lăng đứng dậy mà nói. – "Vậy ngươi xem cái gã Tư Đồ kia là quỉ chết sớm hay quỉ sống dai?"

Tiểu Hoàng có chút mù mờ mà lắc đầu – "Huynh ấy, ta nhìn không thấy…"

"Còn phải nhìn hử! Ta tất nhiên là trường mệnh bách tuế!" – Khi hai người họ còn đang nói chuyện, Tư Đồ không biết từ lúc nào đã đứng phía sau lưng, bất thình lình xen vào một câu.

Mộc Lăng sợ đến giật nảy, quay lại nhìn Tư Đồ – "Ngươi sáng sớm đi đâu vậy?"

Tư Đồ bước xuống đẩy Mộc Lăng ra, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, xoa xoa cái cổ rồi nói với giọng điệu như không có gì quan trọng – "Dạo quanh lòng vòng thôi." – Vừa nói hắn vừa nhéo nhéo cánh tay Tiểu Hoàng. – "Ăn điểm tâm chưa đó?"

Tiểu Hoàng gật đầu, hỏi một cách thân thiết – "Sao rồi?"

"Ta điều tra thân thế Diêu Cầm một chút. Ba năm trước đây nàng ta là một kỹ nữ, có tài chơi đàn rất hay." – Tư Đồ nói rất tùy tiện. – "Sau này không biết là ai chuộc nàng ta ra, rồi mở một hiệu bán đàn. Điều kỳ quái nhất chính là, một cô nương chốn trăng hoa trông bình thường như vậy vì sao lại có công phu tốt đến thế?"

"Như vậy nhiều nhất cũng có thể nói rằng nàng ta có thân phận tương đối khả nghi mà thôi." – Mộc Lăng nhìn qua Tư Đồ một cái. – "Không phải đoán bừa rằng người ta có bí mật gì đó chứ?"

"Ta còn chưa nói nàng ta là hoa yêu!" – Tư Đồ trừng mắt – "Hơn nữa cả đêm qua chúng ta ở bên ngoài tiệm đàn của nàng ta, cũng không gặp bất cứ ai đi ra. Hôm sau đột nhiên xuất hiện một thi thể, phỏng chừng cũng không phải nàng ta làm."

"Vậy nhà ngươi phí công tốn sức như vậy đi theo dõi nàng ta làm gì hả?" – Mộc Lăng nhướn mày – "Ngươi không nên bỏ mặc người ta, có được không hả?"

Tư Đồ sửng sốt, thấy Mộc Lăng rõ ràng là tỏ ý trêu chọc, mắt hắn cũng liếc sang Hoàng Bán Tiên ngồi bên cạnh. Y cũng hiểu rằng mình đang bị Tư Đồ dò xét nên ngoảnh mặt đi. Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng xíu xiu phản ứng nào cũng không có, chẳng rõ là không nghe không thấy hay đã nghe rồi nữa. Hắn không khỏi cảm thấy chút ủ dột.

Mộc Lăng nheo nheo mắt mấy cái, vẻ mặt có chút hả hê mà nhìn Tư Đồ – Nhà ngươi cũng có ngày hôm nay?!

Tư Đồ không thèm đoái hoài đến Mộc Lăng, chỉ mắng thầm trong bụng rằng Tiểu Hoàng vì sao không nói năng gì cả?

"Rốt cuộc thì ngươi hoài nghi nữ nhân kia điều gì?" – Mộc Lăng hiếu kỳ – "Chỉ là một người phụ nữ bán đàn có chút ít công phu mà thôi, ngươi cũng để bụng tới vậy sao?"

Tư Đồ trầm mặc một hồi, rồi nói – "Ta chỉ lấy làm lạ chiếc đàn kia, sao lại đúng lúc tới như vậy, phải ha…" – Tư Đồ rốt cuộc không kềm lòng được phải đưa tay qua giật lấy một nắm tóc của Tiểu Hoàng, vốn nãy giờ vẫn im lặng – "Rốt cuộc vì sao ngươi lại đọc ra được hai câu thơ đó?"

Tiểu Hoàng ngước lên, nói – "Không khó mà, hai câu kia cùng câu thơ trên ngọc bội của ta đều xuất thân từ cùng một bài thơ."

"Vậy còn đồ án song ngư cùng chữ "Ân" kia?" – Tư Đồ hỏi dồn.

Tiểu Hoàng phân vân một lúc, đoạn cất giọng lí nhí – "Ta không nói"

"Cái gì hả?" – Tư Đồ trừng mắt, giật mạnh tóc Tiểu Hoàng một cái – "Nhà ngươi lặp lại lần nữa xem?!"

Hoàng Bán Tiên bị giật tóc đến phát đau, nhưng lúc này lại không chịu nhượng bộ thỏa hiệp theo ý Tư Đồ như những lần trước, mà chỉ là mím chặt môi không nói lời nào.

Thấy phản ứng của y, Tư Đồ cùng Mộc Lăng đều sửng sốt – Tiểu hài tử bướng như vậy, đây chính là lần đầu!

Tư Đồ cũng bị hành động của y làm cho bối rối, hắn ngỡ ngàng nhìn sang Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười, xoa xoa tay lên chỗ da đầu vừa bị kéo tóc của Tiểu Hoàng, hỏi – "Có đau không? Sau này đừng để ý đến tên thô lỗ này nữa!"

Tư Đồ nổi giận, kéo lấy Tiểu Hoàng, xoay người đi vào trong phòng, lôi y vào trong rồi xoay tay đóng chặt cửa.

Tiểu Hoàng biết Tư Đồ mất hứng, ngoan ngoãn cúi đầu đứng một bên không nói tiếng nào.

Tư Đồ đi tới ngồi xuống bên bàn, nhìn chiếc đàn cổ trước mắt, nói – "Cây đàn này có quan hệ gì với ngươi?"

Tiểu Hoàng chỉ cắn chặt môi, có một chút dáng vẻ giống như thấy chết không sờn. Tư Đồ bị biểu cảm của y chọc cười, hắn đứng dậy đi đến trước mặt y, thấp giọng hỏi – "Ngươi có nói không nào?"

Tiểu Hoàng cố sức lắc đầu không chịu nói.

"Có cái gì nói không được hửm? Hay là ngươi không muốn nói cho ta biết?" – Tư Đồ lạnh giọng hỏi.

Tiểu Hoàng suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Sắc mặt Tư Đồ đen hết mấy phần, hắn cười nhạt – "Ngươi muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi, còn lý do nào khác không hử? Ngươi cho Tư Đồ ta là gì?"

Tiểu Hoàng im thin thít, trên khuôn mặt đã hơi ửng lên sự hổ thẹn. Nhưng Tư Đồ đang nổi nóng nên không thèm để ý. Hắn chỉ tóm chặt lấy cánh tay Tiểu Hoàng, nói – "Đời này ta chưa từng chiều ai như vậy, ta dùng chân tâm để đối đãi ngươi, còn ngươi muốn thì cứ làm, không muốn thì không làm có phải hay không?"

Thấy Tiểu Hoàng ngước mắt lên lắc đầu, sắc mặt Tư Đồ lại lạnh lùng hơn – "Coi ra, căn bản ngươi không hề muốn cái gì gọi là thật tâm phải không? Ta thấy ngươi không phải là bán tiên, mà thật sự là thần tiên, thất tình lục dục cũng không có!"

Tiểu Hoàng nhìn chăm chú Tư Đồ một lúc, trong lòng Tiểu Hoàng bỗng bất an, rối như tơ vò, nhưng cái gì y cũng chưa nói với hắn cơ mà… Vậy mà cái gã Tư Đồ này lại bị chọc giận như thế.

"Được, theo ý của ngươi đi, ngươi thích sao thì cứ vậy, chúng ta không cần thật lòng gì nữa!" – Nói đoạn, hắn ôm Tiểu Hoàng nhấc bổng lên, đi về phía chiếc giường.

Thoạt tiên Tiểu Hoàng có chút không hiểu Tư Đồ muốn gì, thế rồi y bị ném xuống giường, Tư Đồ cũng đã buông rèm xuống rồi bò lên, bắt đầu cởi y phục.

Tròn mắt nhìn Tư Đồ, Tiểu Hoàng không khỏi bắt đầu khẩn trương, rúc người vào một góc giường, ôm chân ngồi cạnh gối nằm, nhìn hắn một cách đáng thương.

Tư Đồ nhìn bộ dáng của y, cảm thấy hết cách rồi. Tiểu hài tử này, ép không được dọa cũng không xong. Cái kêu bằng "một cây làm chẳng nên non" chính là thế này đây. Tư Đồ đơn phương bừng bừng còn Tiểu Hoàng chút xíu cũng không phối hợp, xơ múi thế nào mà được nữa? Với cả, hắn đường đường là bang chủ thiên hạ đệ nhất, làm sao dám cưỡng ép một tiểu hài tử tay trói gà không chặt! Tư Đồ đành vứt ngoại bào lên giường, nhưng y phục bên trong vẫn giữ nguyên, ngồi trên giường sa sầm mặt mũi, mãi một hồi sau mới gằn giọng hừ một câu– "Tức chết ta mất."

Tiểu Hoàng ngắm nghía bộ dáng hắn ta, nhịn không được ý cười nhuốm lên trên mặt.

Tư Đồ nhìn y thán phục – "Ngươi còn cười được à? Ta cứ nghĩ ngươi sẽ khóc."

Tiểu Hoàng buông cánh tay đang ôm gối ra, nhích lại gần Tư Đồ, gần đến mức cơ hồ như dựa vào hắn.

Tư Đồ thấy cử chỉ ngoan hiền của y, giận dỗi cũng vơi hết mấy phần, hắn bất đắc dĩ hỏi – "Vì sao không nói cho ta biết được?"

Tiểu Hoàng trầm mặc hồi lâu, rồi lắc đầu nhỏ nhẹ nói – "Ta không muốn cuốn huynh vào chuyện này…" – Nói rồi giương mắt nhìn Tư Đồ – "Huynh rất tốt với ta, ta biết chứ." – Sau một lúc suy nghĩ, y lại nói thêm một câu – "Không phải ta không cảm nhận được."

Tư Đồ dỏng tai nghe được mấy câu nói nhỏ nhẹ hiền lành của tiểu hài tử, tâm tình trong nháy mắt lại phấn chấn. Hắn nghĩ bụng thật quái dị, đưa mắt nhìn sang lại thấy trong mắt Tiểu Hoàng có chút khó xử, bèn thở hắt ra, nói – "Quên đi!"

Tiểu Hoàng hơi giật mình một cái đã thấy Tư Đồ trở người qua đặt đầu dựa lên đùi y, ngáp dài một cái mà nói – "Không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa, với lại ngươi còn nhỏ, từ từ mới tính đi. Mệt chết được, để ta ngủ một chút." – Nói đoạn thì nhắm nghiền mắt lại, bắt đầu ngủ bù cho cả đêm qua thức trắng đến sáng nay.

Cái đầu Tư Đồ trên đùi có hơi nặng, nhưng Tiểu Hoàng cũng không cục cựa, chỉ với tay nhẹ nhàng lấy chiếc áo khoác vừa nãy hắn ta vứt vào một xó giường, khoác lên cho hắn. Y vuốt lại bờ tóc của hắn, vừa vuốt vừa thủ thỉ – "Ba năm này…không được đâu."

Tư Đồ mắt cứ nhắm mà mỉm cười, xoay người qua ôm lấy cái eo nhỏ nhỏ của Tiểu Hoàng mà dụi vào, rồi lại cười nói – "Ta nói được là được."

—

Chú thích:

[1] Cây bào đồng: Một loại thực vật thuộc đặc hữu của Trung Quốc, Đài Loan và Nhật Bản. Có khoảng 17 loại bào đồng khác nhau. Gỗ bào đồng nhẹ nhưng chắc. Ngày xưa tại Nhật Bản, các gia đình sinh con gái sẽ trồng một cây bào đồng trong sân. Khi cô đi lấy chồng thì đốn cây lấy gỗ làm đồ dùng hằng ngày cho cô làm của hồi môn. Ở Trung Quốc và Đài Loan, bào đồng là loài cây cảnh đẹp, tuy nhiên chúng đang mất dần môi trường sống.

40. Chương 20: Hoa Rơi Đầy Vườn

Trong hậu viên của Hắc Vân sơn trang có một gốc bào đồng đại thụ.[5] Hoa bào đồng màu tím nhạt, nở rộ kín cả tàn cây, đến nỗi làm oằn những nhánh cây mềm mại. Thi thoảng gió nổi lên, những đóa hoa rất to theo gió mà rơi xuống, phủ kín hết mặt sân của đình viện. Bào đồng là một loài cây kỳ lạ, thân cây cứng cáp và cao lớn, nhưng cành nhánh lại đan xen vào nhau mềm mại. Hoa bào đồng nặng đến nỗi có thể làm cong hết cả nhánh cây, thế rồi chỉ bằng những ngọn gió thật nhỏ cũng có thể rơi xuống đất. Hoa tím nhạt phủ lên lớp đá cuội trong sân, bập bềnh trôi theo dòng suối nhỏ tạo thành từ nước mưa mà dạt đi khắp vườn, thực là một cảnh đẹp không biết phải nói sao cho hết. Hoa nở rất nhanh, rơi cũng thật nhanh. Thảng như chỉ một đêm đã đủ sức che kín mảnh vườn, thế nhưng nhìn lên vòm cây lại thấy cả một tán hoa sum suê tươi tốt. Khi người ta đã quen mắt với cảnh tượng mỗi ngày đều thấy được hoa rơi đầy vườn, thì sẽ không còn quí trọng cái đẹp nom như chẳng còn gì lạ lùng ấy. Nhưng nếu có một ngày kia, phát giác ra con đường lát cuội nhỏ trong sân không còn hoa phủ…thì sẽ ngỡ ngàng ngẩng đầu lên. Trên vòm cây, ngoài cành nhánh đan quyện vào nhau chằng chịt như lưới, tất cả hoa đều đã không còn nữa. Đến lúc đó, ta mới hiểu rằng, chẳng có hoa nào là có thể nở mãi không ngừng. Có điều cội bào đồng này thật quyết tuyệt mà cũng thật hào hiệp: Chẳng cần quá trình của chậm rãi điêu linh khiến lòng người thương tiếc. Vào khoảnh khắc ngay trước lúc hoàn toàn diệt vong, vòm cây vẫn rất mực tươi đẹp hùng hồn.

Mưa đêm qua rất lớn, dưới tán cây sum xuê đã có những ụ hoa bào đồng to bị nước mưa làm rơi rụng, thoang thoảng hương thơm. Cơ mà, đám hoa đã ngâm trong nước mưa trở nên trơn ướt lạ thường, không cẩn thận có thể làm trượt chân. Hơn nữa, có những đóa hoa còn bị dấu chân dẫm lên, dính đầy bùn đất, trông cũng không còn đẹp mắt.

Hăng hái của Mộc Lăng không biết đào đâu ra, mà mới tinh mơ đã cầm lấy một chiếc chổi chà thật lớn vào trong sân quét hoa rụng. Khi quay đầu lại thì thấy nơi những bậc thềm dẫn lên hành lang uốn khúc trước đình viện, Tiểu Hoàng ngồi vòng tay ôm gối, nhẹ nhàng chống tay vào cằm, nhìn đăm đăm vào khoảng sân đến ngơ ngác, chẳng biết là đang nhìn hoa hay nhìn người.

Mộc Lăng thấy y ngốc lăng ra, tựa hồ đang mang tâm sự, bèn vất chổi qua một bên mà đi đến trước mặt y, nghiêng đầu quan sát: – "Sao hôm nay đi có một mình vậy? Tư Đồ đâu, còn chưa dậy à?"

Tiểu Hoàng ngẩng lên, nhẹ nhàng lắc đầu: – "Huynh ấy ra ngoài rồi."

"Ngươi làm sao vậy? Khó chịu à?" – Mộc Lăng vươn tay ra sờ vào trán Tiểu Hoàng. – "Có thể ngừng uống thuốc được rồi, mười phần thuốc chín phần độc, uống nhiều nữa cũng không tốt đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu, xong lại ôm gối mà ngẩn người.

Mộc Lăng cũng không quấy rầy y thêm nữa, trở lại cầm lấy chổi tiếp tục quét rác, rồi đột nhiên nghe Tiểu Hoàng hỏi: – "Huynh có từng nghe qua cái tên Ân Tịch Ly không?"

"A…" Mộc Lăng quay đầu lại bật cười: – "Thần toán quốc tướng Ân Tịch Ly sao, tất nhiên là nghe qua rồi, nhưng cũng là chuyện của mười mấy về trước."

"Về sau này người thế nào?" Tiểu Hoàng hỏi – "Ta nghe nói mười mấy năm trước đã biến mất, sau đó không còn ai gặp được nữa."

"Không phải nói rằng ông ấy có khả năng thần quỉ cũng khó lường đó sao?" – Mộc Lăng vừa lấy một cái sọt để đựng hoa vừa quét xong vừa mở miệng nói: – "Có người còn bảo ông ta đã đoán được rằng bản thân mình sớm muộn gì cũng phải cô độc ra đi, cho nên mới tự gọi mình là Ân Tịch Ly."

Tiểu Hoàng đưa tay ra nhẹ vẽ lên đầu gối mình mấy vòng, tựa như đang lẩm bẩm một mình: – "Năm xưa, người bảo ta có kiếp nạn ba năm, dường như gọi là Ân Tịch Ly."

Mộc Lăng có chút giật mình, đi tới gần y hỏi: – "Ngươi gặp qua ông ta rồi sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu: – "Là phụ thân gặp."

"Gia đình ngươi chắc chắn phải thương ngươi lắm đúng không?" – Mộc Lăng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng. "Nhưng vì sao có thể bỏ mặc cho ngươi đi biền biệt như vậy?"

Tiểu Hoàng hấp háy đôi mắt, đặt cằm lên gối, giọng nói có chút đáng thương: "Trong ba năm ta không thể trở về."

Mộc Lăng cũng cúi xuống cùng với y, chống cằm thở dài: – "Ai da…ngươi cũng giống như ta nha, đều là những kẻ cứ sống ngày nào hay ngày đó thôi."

Tiểu Hoàng không hiểu, quay sang nhìn Mộc Lăng: "Huynh cũng có kiếp nạn ba năm ư?"

Mộc Lăng mỉm cười, vuốt cằm mà nói: – "Ta nhìn có vẻ khỏe hơn ngươi chút đỉnh nên cũng không có gì phiền phức, nhưng chờ đến ngày nào đó bệnh phát tác mà coi, nếu không có thuốc nào chữa thì cũng toi hết cả thôi mà."

"Huynh có bệnh sao?" – Tiểu Hoàng ngờ vực – "Ta không nhìn ra, là bệnh gì mà nghiêm trọng như vậy?"

"Ha hả, là bệnh thần y!" – Mộc Lăng nói rồi có mấy phần đắc ý.

"Bệnh thần y?"

"Ta cướp người trong tay lão Diêm Vương quá lợi hại, nên Diêm La Vương giở trò với ta, khiến thân thể ta mắc một căn bệnh." – Mộc Lăng nói với giọng điệu nửa đùa nửa thật.

Tiểu Hoàng chăm chú nhìn Mộc Lăng một hồi lâu, nói: – "Huynh không phải là tướng đoản mệnh."

"Sao?" – Mộc Lăng có mấy phần tò mò – "Vậy đoản mệnh với trường mệnh là làm sao mà thấy được?"

Tiểu Hoàng tư lự một lúc rồi nói: – "Ta không biết nữa, chỉ là khi nhìn một vài người thì nghĩ rằng họ sẽ sống rất lâu, nhưng cũng có nhìn một vài người khác thì trong lòng sẽ có một chút đau xót, không biết vì sao mà nghĩ họ không còn sống lâu nữa."

"Ngươi là bán tiên mà, tự nhiên trời sinh thì biết thôi." – Mộc Lăng đứng dậy mà nói. – "Vậy ngươi xem cái gã Tư Đồ kia là quỉ chết sớm hay quỉ sống dai?"

Tiểu Hoàng có chút mù mờ mà lắc đầu: – "Huynh ấy, ta nhìn không thấy…"

"Còn phải nhìn hử! Ta tất nhiên là trường mệnh bách tuế!" – Khi hai người họ còn đang nói chuyện, Tư Đồ không biết từ lúc nào đã đứng phía sau lưng, bất thình lình xen vào một câu.

Mộc Lăng sợ đến giật nảy, quay lại nhìn Tư Đồ – "Ngươi sáng sớm đi đâu vậy?"

Tư Đồ bước xuống đẩy Mộc Lăng ra, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, xoa xoa cái cổ rồi nói với giọng điệu như không có gì quan trọng: – "Dạo quanh lòng vòng thôi." Vừa nói hắn vừa nhéo nhéo cánh tay Tiểu Hoàng. – "Ăn điểm tâm chưa đó?"

Tiểu Hoàng gật đầu, hỏi một cách thân thiết: – "Sao rồi?"

"Ta điều tra thân thế Diêu Cầm một chút. Ba năm trước đây nàng ta là một kỹ nữ, có tài chơi đàn rất hay." – Tư Đồ nói rất tùy tiện. – "Sau này không biết là ai chuộc nàng ta ra, rồi mở một hiệu bán đàn. Điều kỳ quái nhất chính là, một cô nương chốn trăng hoa trông bình thường như vậy vì sao lại có công phu tốt đến thế?"

"Như vậy nhiều nhất cũng có thể nói rằng nàng ta có thân phận tương đối khả nghi mà thôi." – Mộc Lăng nhìn qua Tư Đồ một cái. – "Không phải đoán bừa rằng người ta có bí mật gì đó chứ?"

"Ta còn chưa nói nàng ta là hoa yêu!" – Tư Đồ trừng mắt: – "Hơn nữa cả đêm qua chúng ta ở bên ngoài tiệm đàn của nàng ta, cũng không gặp bất cứ ai đi ra. Hôm sau đột nhiên xuất hiện một thi thể, phỏng chừng cũng không phải nàng ta làm."

"Vậy nhà ngươi phí công tốn sức như vậy đi theo dõi nàng ta làm gì hả?" – Mộc Lăng nhướn mày: – "Ngươi không nên bỏ mặc người ta, có được không hả?"

Tư Đồ sửng sốt, thấy Mộc Lăng rõ ràng là tỏ ý trêu chọc, mắt hắn cũng liếc sang Hoàng Bán Tiên ngồi bên cạnh. Y cũng hiểu rằng mình đang bị Tư Đồ dò xét nên ngoảnh mặt đi. Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng xíu xiu phản ứng nào cũng không có, chẳng rõ là không nghe không thấy hay đã nghe rồi nữa. Hắn không khỏi cảm thấy chút ủ dột.

Mộc Lăng nheo nheo mắt mấy cái, vẻ mặt có chút hả hê mà nhìn Tư Đồ – Nhà ngươi cũng có ngày hôm nay?!

Tư Đồ không thèm đoái hoài đến Mộc Lăng, chỉ mắng thầm trong bụng rằng Tiểu Hoàng vì sao không nói năng gì cả?

"Rốt cuộc thì ngươi hoài nghi nữ nhân kia điều gì?" Mộc Lăng hiếu kỳ "Chỉ là một người phụ nữ bán đàn có chút ít công phu mà thôi, ngươi cũng để bụng tới vậy sao?"

Tư Đồ trầm mặc một hồi, rồi nói: – "Ta chỉ lấy làm lạ chiếc đàn kia, sao lại đúng lúc tới như vậy, phải ha…" – Tư Đồ rốt cuộc không kềm lòng được phải đưa tay qua giật lấy một nắm tóc của Tiểu Hoàng, vốn nãy giờ vẫn im lặng.- "Rốt cuộc vì sao ngươi lại đọc ra được hai câu thơ đó?"

Tiểu Hoàng ngước lên, nói: – "Không khó mà, hai câu kia cùng câu thơ trên ngọc bội của ta đều xuất thân từ cùng một bài thơ."

"Vậy còn đồ án song ngư cùng chữ "Ân" kia?" – Tư Đồ hỏi dồn.

Tiểu Hoàng phân vân một lúc, đoạn cất giọng lí nhí: – "Ta không nói"

"Cái gì hả?" – Tư Đồ trừng mắt, giật mạnh tóc Tiểu Hoàng một cái: – "Nhà ngươi lặp lại lần nữa xem?!"

Hoàng Bán Tiên bị giật tóc đến phát đau, nhưng lúc này lại không chịu nhượng bộ thỏa hiệp theo ý Tư Đồ như những lần trước, mà chỉ là mím chặt môi không nói lời nào.

Thấy phản ứng của y, Tư Đồ cùng Mộc Lăng đều sửng sốt – Tiểu hài tử bướng như vậy, đây chính là lần đầu!

Tư Đồ cũng bị hành động của y làm cho bối rối, hắn ngỡ ngàng nhìn sang Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười, xoa xoa tay lên chỗ da đầu vừa bị kéo tóc của Tiểu Hoàng, hỏi: – "Có đau không? Sau này đừng để ý đến tên thô lỗ này nữa!"

Tư Đồ nổi giận, kéo lấy Tiểu Hoàng, xoay người đi vào trong phòng, lôi y vào trong rồi xoay tay đóng chặt cửa.

Tiểu Hoàng biết Tư Đồ mất hứng, ngoan ngoãn cúi đầu đứng một bên không nói tiếng nào.

Tư Đồ đi tới ngồi xuống bên bàn, nhìn chiếc đàn cổ trước mắt, nói: – "Cây đàn này có quan hệ gì với ngươi?"

Tiểu Hoàng chỉ cắn chặt môi, có một chút dáng vẻ giống như thấy chết không sờn. Tư Đồ bị biểu cảm của y chọc cười, hắn đứng dậy đi đến trước mặt y, thấp giọng hỏi: – "Ngươi có nói không nào?"

Tiểu Hoàng cố sức lắc đầu không chịu nói.

"Có cái gì nói không được hửm? Hay là ngươi không muốn nói cho ta biết?" – Tư Đồ lạnh giọng hỏi.

Tiểu Hoàng suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Sắc mặt Tư Đồ đen hết mấy phần, hắn cười nhạt: – "Ngươi muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi, còn lý do nào khác không hử? Ngươi cho Tư Đồ ta là gì?"

Tiểu Hoàng im thin thít, trên khuôn mặt đã hơi ửng lên sự hổ thẹn. Nhưng Tư Đồ đang nổi nóng nên không thèm để ý. Hắn chỉ tóm chặt lấy cánh tay Tiểu Hoàng, nói – "Đời này ta chưa từng chiều ai như vậy, ta dùng chân tâm để đối đãi ngươi, còn ngươi muốn thì cứ làm, không muốn thì không làm có phải hay không?"

Thấy Tiểu Hoàng ngước mắt lên lắc đầu, sắc mặt Tư Đồ lại lạnh lùng hơn: – "Coi ra, căn bản ngươi không hề muốn cái gì gọi là thật tâm phải không? Ta thấy ngươi không phải là bán tiên, mà thật sự là thần tiên, thất tình lục dục cũng không có!"

Tiểu Hoàng nhìn chăm chú Tư Đồ một lúc, trong lòng Tiểu Hoàng bỗng bất an, rối như tơ vò, nhưng cái gì y cũng chưa nói với hắn cơ mà…Vậy mà cái gã Tư Đồ này lại bị chọc giận như thế.

"Được, theo ý của ngươi đi, ngươi thích sao thì cứ vậy, chúng ta không cần thật lòng gì nữa!" – Nói đoạn, hắn ôm Tiểu Hoàng nhấc bổng lên, đi về phía chiếc giường.

Thoạt tiên Tiểu Hoàng có chút không hiểu Tư Đồ muốn gì, thế rồi y bị ném xuống giường, Tư Đồ cũng đã buông rèm xuống rồi bò lên, bắt đầu cởi y phục.

Tròn mắt nhìn Tư Đồ, Tiểu Hoàng không khỏi bắt đầu khẩn trương, rúc người vào một góc giường, ôm chân ngồi cạnh gối nằm, nhìn hắn một cách đáng thương.

Tư Đồ nhìn bộ dáng của y, cảm thấy hết cách rồi. Tiểu hài tử này, ép không được dọa cũng không xong. Cái kêu bằng "một cây làm chẳng nên non" chính là thế này đây. Tư Đồ đơn phương bừng bừng còn Tiểu Hoàng chút xíu cũng không phối hợp, xơ múi thế nào mà được nữa? Với cả, hắn đường đường là bang chủ thiên hạ đệ nhất, làm sao dám cưỡng ép một tiểu hài tử tay trói gà không chặt! Tư Đồ đành vứt ngoại bào lên giường, nhưng y phục bên trong vẫn giữ nguyên, ngồi trên giường sa sầm mặt mũi, mãi một hồi sau mới gằn giọng hừ một câu: "Tức chết ta mất."

Tiểu Hoàng ngắm nghía bộ dáng hắn ta, nhịn không được ý cười nhuốm lên trên mặt.

Tư Đồ nhìn y thán phục: – "Ngươi còn cười được à? Ta cứ nghĩ ngươi sẽ khóc."

Tiểu Hoàng buông cánh tay đang ôm gối ra, nhích lại gần Tư Đồ, gần đến mức cơ hồ như dựa vào hắn.

Tư Đồ thấy cử chỉ ngoan hiền của y, giận dỗi cũng vơi hết mấy phần, hắn bất đắc dĩ hỏi: – "Vì sao không nói cho ta biết được?"

Tiểu Hoàng trầm mặc hồi lâu, rồi lắc đầu nhỏ nhẹ nói: – "Ta không muốn cuốn huynh vào chuyện này…" – Nói rồi giương mắt nhìn Tư Đồ – "Huynh rất tốt với ta, ta biết chứ." -Sau một lúc suy nghĩ, y lại nói thêm một câu: – "Không phải ta không cảm nhận được."

Tư Đồ dỏng tai nghe được mấy câu nói nhỏ nhẹ hiền lành của tiểu hài tử, tâm tình trong nháy mắt lại phấn chấn. Hắn nghĩ bụng thật quái dị, đưa mắt nhìn sang lại thấy trong mắt Tiểu Hoàng có chút khó xử, bèn thở hắt ra, nói: – "Quên đi!"

Tiểu Hoàng hơi giật mình một cái đã thấy Tư Đồ trở người qua đặt đầu dựa lên đùi y, ngáp dài một cái mà nói: – "Không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa, với lại ngươi còn nhỏ, từ từ mới tính đi. Mệt chết được, để ta ngủ một chút." – Nói đoạn thì nhắm nghiền mắt lại, bắt đầu ngủ bù cho cả đêm qua thức trắng đến sáng nay.

Cái đầu Tư Đồ trên đùi có hơi nặng, nhưng Tiểu Hoàng cũng không cục cựa, chỉ với tay nhẹ nhàng lấy chiếc áo khoác vừa nãy hắn ta vứt vào một xó giường, khoác lên cho hắn. Y vuốt lại bờ tóc của hắn, vừa vuốt vừa thủ thỉ: – "Ba năm này…không được đâu."

Tư Đồ mắt cứ nhắm mà mỉm cười, xoay người qua ôm lấy cái eo nhỏ nhỏ của Tiểu Hoàng mà dụi vào, rồi lại cười nói: – "Ta nói được là được."

41. Chương 21

Chương 21 | Chim mỏi khó về

– Quyện điểu nan quy –

Tư Đồ ngủ thẳng giấc đến nửa ngày mới thức dậy, cũng chẳng rõ hắn có phải cố tình nghiêm phạt chuyện Tiểu Hoàng không chịu nói thật với hắn hay không mà vẫn cứ gối đầu lên chân Tiểu Hoàng mãi. Đến khi hắn đứng lên thì chân Tiểu Hoàng đã tê cứng đến mức không cử động gì được.

Thấy tiểu hài tử đang nhẹ nhàng xoa bóp chân mình, Tư Đồ cũng có hơi thấy thương. Cớ gì phải tính toán chi li cùng một tiểu hài tử chứ. Thế là hắn kéo tiểu hài tử đang muốn rời khỏi mình lại, giúp y xoa bóp chân. Sờ lên chân y, Tư Đồ mới thấy rằng tiểu hài tử này rất gầy, vóc dáng cũng không được cao cho lắm, còn khung xương thì quả thực là mảnh khảnh, chân thon eo nhỏ. Hắn cầm lấy cổ chân Tiểu Hoàng, khẽ xoa nắn rồi thở dài– "Mọt Sách à Mọt Sách, nhìn ngươi gầy quá."

Tiểu Hoàng dường như muốn phản đối mấy câu, nhưng cuối cùng đành nhịn hết vào bụng. Khi Tư Đồ cúi đầu, sự chú ý của y hướng về chỗ cái cổ của hắn, nơi có một hồng ấn nhạt màu hiện ra.

"Đó là…" – Tiểu Hoàng vốn nghĩ kia là một vết sẹo gì đó, nhưng khi y vạch khẽ cổ áo ra nhìn thì ngẩn người. Ấn ký trên vai Tư Đồ, là một dấu vết do bị bỏng mà có, hình một chữ – Sinh.

Tay y run lên, hai mắt mở to nhìn Tư Đồ, không nói được lời nào. Hiện nay dấu vết này khá hiếm thấy, nhưng y đã nhìn qua trong sách. Thời tiền triều, có chuyện buôn bán con người như gia súc, mà hầu hết đều là những hài tử dưới mười tuổi. Dấu vết để phân biệt chúng chính là ở sau vai đều có một chữ "Sinh". Những hài tử này khi sinh ra cũng không được hạnh phúc. Thông thường nhất, phụ mẫu chúng bị sung quân hoặc là tử tù. Những hài tử ấy khi bị mua về thì sống một cuộc đời không hơn gia súc, đại thể đều không sinh tồn được bao lâu. Vì kiểu buôn bán kia quá mức tàn nhẫn, cho nên vào cuối đời của tiền triều cũng đã hủy bỏ. Tiểu Hoàng âm thầm tính toán, theo như tuổi tác của Tư Đồ cùng tình trạng của dấu khắc kia, chí ít cũng đã được khắc đến hai mươi năm rồi.

Ban đầu Tư Đồ vẫn không hiểu Tiểu Hoàng đang làm gì, rồi hắn phát hiện y đang quan sát cái gáy của hắn, trên khuôn mặt chứa đầy vẻ buồn thương, hắn lập tức hiểu ra, không nhịn được bật cười – "Sao hử? Biết đó là gì không?"

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu, ngước lên nhìn Tư Đồ.

Hắn tìm một vị trí thoải mái để ngồi xuống, đặt chân Tiểu Hoàng trên đùi mình nhẹ nhàng xoa nắn. Tư Đồ thản nhiên nói – "Ta với Mộc Lăng đã gặp nhau lúc đó đấy."

"Mộc Lăng huynh ấy…" – Tiểu Hoàng dường như khó mà tin được.

"Y ít thê thảm hơn ta một chút, ngày trước là một đại thiếu gia, thân thể yếu ớt, mắc bệnh cũng là từ khi đó" – Tư Đồ ôn tồn nói – "Cha y vốn làm quan, sau này bị chém. Cha ta là một viên giáo úy nho nhỏ, nghe đâu là do đắc tội nhà quyền quý mà cũng bị chém."

Tiểu Hoàng lắng nghe chăm chú, Tư Đồ nói đến đó thì im lặng, ngước mắt lên nhìn thấy trên mặt tiểu hài tử có mấy phần hiếu kỳ bèn bật cười – "Cũng không có gì nghiêm trọng đâu, về sau ta với tên Đầu Gỗ bệnh hoạn kia trốn thoát, gặp một cao nhân học được chút đỉnh công phu, có căn cơ rồi thì võ công càng luyện càng tốt, sau cùng trở thành thiên hạ vô địch, rồi có một số người bằng lòng theo ta, từ đó lập thành Hắc Vân Bảo."

Một kiếp người như vậy, chìm hay nổi đều dữ dội, cả vui buồn đều lớn lao, không phải ai cũng có được. Tiểu Hoàng trông khuôn mặt bình thản của Tư Đồ, cứ như hắn đang kể chuyện người khác. Những trải nghiệm như vậy, đại thể người trong giang hồ đều sẽ coi như là khoác lác… Cái kẻ này, lúc nên cao ngạo thì không thèm cao ngạo, lúc không cần thì cứ ngạo mạn hết ba lần bảy lượt, thật sự không biết làm sao để hiểu.

Tư Đồ nhéo nhéo cái mũi y, hỏi – "Sao vậy hử? Mặt mũi nghệch cả ra."

Tiểu Hoàng lắc đầu, vươn tay sửa sang y phục lại cho hắn, nói – "Đi ăn đi, chân ta hết tê rồi."

Tư Đồ nhìn chăm chú vào đôi mắt trong trẻo của tiểu hài tử trước mặt hắn trong một lúc, rồi nắm lấy cằm y nhỏ giọng – "Ngươi rõ ràng là thông minh như vậy, nhưng cứ muốn giả vờ hồ đồ. Thói đời này chúng ta đều nhìn rõ cả, có những chuyện ngươi không cần phải giấu ta. Ta là khách quen của điện Diêm Vương, các kiểu thị phi có gặp nhiều nữa cũng chả sao."

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn hắn, cơ hồ có hơi phân vân. Nhưng Tư Đồ lập tức buông cằm y ra, làm như không xảy ra chuyện gì mà dắt y ra ngoài.

Mấy hôm nay, các tửu quán hàng trà ở gần đó bọn họ đều ghé chân qua hết. Tư Đồ quyết định dắt Tiểu Hoàng đi xa hơn một chút. Qua hết mấy con phố, hai người họ nhận ra hôm nay trên đường dường như náo nhiệt một cách dị thường, phố xá giăng đèn kết hoa như đang ăn tết.

Hai người càng đi càng lấy làm lạ, rồi bất chợt nhớ ra tấm thiệp mời mà Thất Tinh Thủy trại hôm ấy đưa đến — Hoa khôi đại hội.

"A…" – Tư Đồ đột ngột nở nụ cười – "Hoa khôi chắc chắn phải ở kỹ viện, chúng ta chưa từng đến kỹ viện ăn cơm phải không nào?"

Tiêu Hoàng ngước lên lắc đầu nguầy nguậy, nhưng cứ như bao lần khác, rốt lại đều bị túm lấy tay lôi đi.

Ngoại trừ lần trước từ thuyền hoa trở về, đây là lần đầu tiên Tiểu Hoàng thật sự vào một kỹ viện chân chính. Y thấy cả tòa lầu đông nghịt người, bên tai rộn rã tiếng nói cười huyên náo, không tránh khỏi khẩn trương, đến nỗi chân tay đều cuống quít cả lên.

Tư Đồ thấy bộ dạng y thật là thú vị, bèn đưa tay xoa xoa đầu y mà nói – "Chỗ này là chốn mua vui, vào đây đáng ra phải cảm thấy hài lòng mới phải, bộ dáng nhà ngươi nhìn cứ như vào Tu La tràng không bằng."

Tiểu Hoàng vẫn chỉ cười gượng gạo, theo Tư Đồ vào trong một nhã gian. Từ cửa sổ của lầu hai nhìn xuống có thể thấy được cảnh tượng náo nhiệt của lầu một, có chút ồn ào, nhưng khi đóng cửa sổ lại thì vô cùng yên tĩnh.

Điều Tiểu Hoàng lấy làm lạ, ấy là những nữ tử kia khi còn bên dưới lầu thì thỏa thích vui cười cùng mắng nhiếc người khác, lên đến nhã gian của họ lại trở nên qui củ ngay tức khắc, không dám làm càn lấy một phân. Các nàng vừa rót rượu cho họ chuyện phiếm đôi câu, nom rất văn nhã.

Tư Đồ cũng không có ý gọi cô nương bồi tiếp, mà chỉ xuất tiền ra muốn tìm một nhã gian mà uống rượu, nên hỏi nữ tử đang đến rót rượu – "Nơi này của các người không phải có biểu diễn hoa khôi sao?"

"Vâng ạ, đại gia, đêm nay có ba vị hoa khôi biểu diễn, đều là người ngoại tộc." – Nữ tử rót rượu nhu thuận trả lời, rồi với tay đưa một quả quýt đường đến trước mặt Tiểu Hoàng. Nàng rót rượu cho y xong rồi thì nhoẻn cười – "Rượu này không gắt, tuy nhiên bụng rỗng mà uống vào dễ bị xót ruột, tính cũng nhiệt, tiểu công tử ăn một quả quýt này trước rồi từ từ hẵng uống, thức ăn sẽ dọn nhanh thôi."

Tiểu Hoàng cầm quả quýt đường, nhìn nữ tử có chút tri thức lễ nghĩa nọ một cách có phần ngây ngốc. Có lẽ vì dáng vẻ khi y nhìn chăm chú quá ư khả ái, nên khiến nàng kia che miệng cười tủm tỉm mãi không thôi.

"Nàng tên gì?" – Tư Đồ vừa uống rượu vừa tùy tiện hỏi nàng.

"Hồng Lăng" – Nữ tử cười khanh khách đáp lời, đón lấy nén bạc Tư Đồ cho nàng, – "Ngài muốn hỏi chi?"

Tư Đồ gật đầu, nói – "Ta muốn hỏi thăm một người."

"Là ai?" – Hồng Lăng hỏi, không hấp tấp, cũng không vội vã đoán mò, ngữ điệu tỏ ra đắn đo vừa phải. Tư Đồ hẳn nhiên là vừa lòng, những nử tử trong kỹ viện thuộc lứa tuổi này khi xưa cái gì cũng không biết, trông cứ như trẻ con. Nhưng nhìn nàng hiện tại xem, rất biết nhìn mặt gửi lời, ăn nói khéo léo, trông đơn giản mà mẫn tiệp, không biết là may mắn hay bất hạnh đây.

"Diêu Cầm." – Tư Đồ buông chén, quan sát biểu tình trên mặt Hồng Lăng rồi nói tiếp – "Có người nói khi xưa nàng ta chính là cô nương đầu bài của nơi này."

"Sao cơ…" – Nét cười trên mặt Hồng Lăng thoáng chùng xuống, rồi nhanh chóng trở lại tự nhiên như cũ – "Vì sao ngài lại đột nhiên hỏi đến Diêu Cầm tỷ tỷ? Bọn muội đã xa cách nhiều năm rồi."

"Nàng chỉ cần nói là được." – Trên khuôn mặt Tư Đồ phủ lên một tầng hàn ý mỏng – "Tốt nhất là nói thật"

"Tất nhiên là vậy, làm sao dám gạt ngài chứ." – Hồng Lăng vội nói – "Ngày Diêu Cầm tỷ tỷ còn rực rỡ nhất thì muội vẫn chưa tiếp khách… chỉ làm mấy chuyện vặt, rồi ngắm nghía cái gọi là vinh quang của người khác" – Vừa nói, trên mặt nàng vừa toát ra sự ao ước.

"Năm năm trước rất tốt đẹp, hiện tại tuổi tác nàng ta cũng không lớn, vậy sao lại chuộc thân?" – Tư Đồ hỏi – "Giá chuộc thân cho nàng ắt không hề thấp đúng không? Là ai bỏ tiền?"

Hồng Lăng nhìn trái nhìn phải, đi đến đóng chặt cửa nhã gian mới quay về nhỏ giọng bảo – "Là Tiếu trại chủ."

"Tiếu Lạc Vũ?" – Tư Đồ đưa tay xoa cằm, trán hơi nhăn lại.

"Ngài gặp Tiếu trại chủ rồi sao? Nhân phẩm như vậy, có nữ nhân nào không muốn đi theo ngài ấy cơ chứ. Diêu Cầm tỉ tỉ thực sự là tu kiếp trước nên được hưởng phúc mà." – Hồng Lăng nói rồi nhẹ thở dài – "Còn những người như bọn muội, trong cả trăm cả nghìn người cũng không có ai gặp may mắn được như Diêu Cầm tỷ tỷ đâu."

Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng ăn xong quả quýt, ngước lên nhìn Hồng Lăng mà hỏi – "Diêu Cầm vẫn để tang, tỷ biết nàng ta để tang ai không?"

Hồng Lăng lắc đầu, nói với vẻ bí hiểm – "Nói đến cũng kì dị, Diêu Cầm lúc bình thường không tiếp khách thì toàn thân mặc áo tang, xem đó như y phục thường ngày, thật dọa người."

Tư Đồ đăm chiêu gật đầu, hỏi Hồng Lăng – "Còn gì khác đặc biệt không? Ví dụ như nàng ta có nói chuyện đặc biệt nào của ai đó?"

"Ưm, đặc biệt sao…" – Hồng Lăng nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu – "Không có."

Tư Đồ gật đầu ý bảo nàng ra ngoài. Cửa phòng đóng lại rồi, Tư Đồ quay sang nhìn Tiểu Hoàng, nói – "Tên Tiếu Lạc Vũ này thật đầy bí ẩn."

Tiểu Hoàng gật đầu, cũng không nói năng gì, chỉ ló đầu ra khỏi cửa sổ nhìn xuống bên dưới lầu. Hồng Lăng đã đi xuống, đang cùng đám khách nhân ở lầu một hào sảng uống rượu, so với nàng ta lúc vừa rồi trông như hai người khác nhau.

Tư Đồ cũng nương theo tầm mắt của y mà ngó nghiêng, trong nháy mắt đã hiểu ra tâm tư của y, không kềm được bật cười ha ha.

"Huynh… cười gì chứ?" – Mặt Tiểu Hoàng có hơi đỏ ửng, tựa như bị Tư Đồ hiểu thấu hết tâm tư mà không cam lòng.

"Có phải nhà ngươi đang nghĩ kỹ viện là nơi phấn son diêm dúa, nữ nhân trong đây chính là dạng mặc kệ ai đến đều bám chặt lấy mà gọi 'Đại gia, uống rượu đi' đúng không?"

Tiểu Hoàng không nói gì, nhưng ánh mắt dường như đang hỏi — Làm sao huynh biết vậy?

"Có biết nữ nhân thông minh nhất trên đời này thường từ đâu mà ra không?" – Tư Đồ hỏi ngược lại y.

Tiểu Hoàng nhìn lướt qua phía dưới lầu, hỏi – "Huynh đang nói, chính là từ những nơi này?"

Tư Đồ gật đầu – "Kỳ thực có rất nhiều người có thể dùng tiền mua tiểu thiếp, nhưng bọn họ thà cứ lui tới kỹ viện, có điều không phải vì các cô nương ở đây đều khuynh thành khuynh quốc, mà vì nơi này chỉ có ngân lượng khắc sẽ được vui cười, không có chân tình thật sự."

Tiểu Hoàng lắc đầu, có mấy phần ương bướng – "Là người thì phải có tình cảm chứ."

"Ha…" – Tư Đồ bật cười véo má y một cái, gật đầu – "Ai nói sống ở đây đều là người?"

Tiểu Hoàng không hiểu gì cả, chỉ nhìn chăm chăm Tư Đồ, chợt nghe giữa lúc uống rượu giọng hắn cất lên xa xôi – "Rất đúng, mọi người đều có tình cảm, đều có trái tim. Cho nên muốn ở lại nơi này mà kiếm ăn thì thà không làm người, cũng không để lại trái tim."

"Cũng từng có những cố sự rất tốt đẹp mà…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng biện bạch.

"Đã bảo ngươi đọc ít sách đi một chút." – Tư Đồ chọn lấy một quả nho vừa to vừa chín mọng ngắt ra đưa đến trước mặt y. – "Những chuyện phong hoa tuyết nguyệt này đều là gạt người, dù có hữu tình thì uống nước trừ cơm cũng chỉ được một hai ngày. Người ta sống trên đời này, quan trọng nhất là đừng tự dồn mình vào con đường cùng."

Hoàng Bán Tiên giương mắt nhìn Tư Đồ – "Dồn vào gì cơ?"

Tư Đồ xê dịch chiếc ghế ngồi sát vào Tiểu Hoàng, nói – "Lúc trước ngươi không phải có nói qua đấy à? Phụ bạc đổi lấy vô tình, đó là công bằng. Nhưng nếu phụ bạc đổi lấy hữu tình, cố tình đổi bằng vô ý, đó gọi là tự dồn mình vào con đường cùng." – Nói đoạn, đưa tay ra giật tóc Tiểu Hoàng – "Như ta đây này, cố ý hữu tình, mà ngươi lại vô tình vô ý."

"Không có… ta không có mà…" – Tiểu Hoàng mới nói được non nửa đã thấy trên khóe môi Tư Đồ tràn ra ý cười hả hê, lập tức biết rằng mình đã sập bẫy, nhưng lời đã nói ra làm sao có thể thu về được nữa.

Tư Đồ lột vỏ quả nho đút vào miệng Tiểu Hoàng, lại cười nữa – "Nam nhân bằng lòng tiêu tiền ở nơi này, chính là ở đây có một qui củ."

"Qui củ gì?"

"Nữ nhân ở đây, bất luận ngươi đối với nàng tốt bao nhiêu, nàng ta đều không xem đó là thật." – Tư Đồ lau khóe miệng của Tiểu Hoàng.

"Vậy nếu như không lường trước được mà động tâm thì sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Những người không theo qui củ tựu trung chỉ có hai dạng kết cuộc." – Tư Đồ châm một chén rượu – "Bị qui củ ấy bức chết, hoặc là bức chết người đặt ra qui củ ấy, cướp lấy thế cuộc, định ra một qui củ mới!" – Hắn ngửa đầu, uống một hơi cạn hết rượu trong chén.

42. Chương 21: Chim Mỏi Khó Về

Tư Đồ ngủ thẳng giấc đến nửa ngày mới thức dậy, cũng chẳng rõ hắn có phải cố tình nghiêm phạt chuyện Tiểu Hoàng không chịu nói thật với hắn hay không mà vẫn cứ gối đầu lên chân Tiểu Hoàng mãi. Đến khi hắn đứng lên thì chân Tiểu Hoàng đã tê cứng đến mức không cử động gì được.

Thấy tiểu hài tử đang nhẹ nhàng xoa bóp chân mình, Tư Đồ cũng có hơi thấy thương. Cớ gì phải tính toán chi li cùng một tiểu hài tử chứ. Thế là hắn kéo tiểu hài tử đang muốn rời khỏi mình lại, giúp y xoa bóp

chân. Sờ lên chân y, Tư Đồ mới thấy rằng tiểu hài tử này rất gầy, vóc dáng cũng không được cao cho lắm, còn khung xương thì quả thực là mảnh khảnh, chân thon eo nhỏ. Hắn cầm lấy cổ chân Tiểu Hoàng, khẽ xoa nắn rồi thở dài: "Mọt Sách à Mọt Sách, nhìn ngươi gầy quá."

Tiểu Hoàng dường như muốn phản đối mấy câu, nhưng cuối cùng đành nhịn hết vào bụng. Khi Tư Đồ cúi đầu, sự chú ý của y hướng về chỗ cái cổ của hắn, nơi có một hồng ấn nhạt màu hiện ra.

"Đó là…" – Tiểu Hoàng vốn nghĩ kia là một vết sẹo gì đó, nhưng khi y vạch khẽ cổ áo ra nhìn thì ngẩn người. Ấn ký trên vai Tư Đồ, là một dấu vết do bị bỏng mà có, hình một chữ: – Sinh.

Tay y run lên, hai mắt mở to nhìn Tư Đồ, không nói được lời nào. Hiện nay dấu vết này khá hiếm thấy, nhưng y đã nhìn qua trong sách. Thời tiền triều, có chuyện buôn bán con người như gia súc, mà hầu hết đều là những hài tử dưới mười tuổi. Dấu vết để phân biệt chúng chính là ở sau vai đều có một chữ "Sinh". Những hài tử này khi sinh ra cũng không được hạnh phúc. Thông thường nhất, phụ mẫu chúng bị sung quân hoặc là tử tù. Những hài tử ấy khi bị mua về thì sống một cuộc đời không hơn gia súc, đại thể đều không sinh tồn được bao lâu. Vì kiểu buôn bán kia quá mức tàn nhẫn, cho nên vào cuối đời của tiền triều cũng đã hủy bỏ. Tiểu Hoàng âm thầm tính toán, theo như tuổi tác của Tư Đồ cùng tình trạng của dấu khắc kia, chí ít cũng đã được khắc đến hai mươi năm rồi.

Ban đầu Tư Đồ vẫn không hiểu Tiểu Hoàng đang làm gì, rồi hắn phát hiện y đang quan sát cái gáy của hắn, trên khuôn mặt chứa đầy vẻ buồn thương, hắn lập tức hiểu ra, không nhịn được bật cười: – "Sao hử? Biết đó là gì không?"

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu, ngước lên nhìn Tư Đồ.

Hắn tìm một vị trí thoải mái để ngồi xuống, đặt chân Tiểu Hoàng trên đùi mình nhẹ nhàng xoa nắn. Tư Đồ thản nhiên nói: – "Ta với Mộc Lăng đã gặp nhau lúc đó đấy."

"Mộc Lăng huynh ấy…" – Tiểu Hoàng dường như khó mà tin được.

"Y ít thê thảm hơn ta một chút, ngày trước là một đại thiếu gia, thân thể yếu ớt, mắc bệnh cũng là từ khi đó" – Tư Đồ ôn tồn nói – "Cha y vốn làm quan, sau này bị chém. Cha ta là một viên giáo úy nho nhỏ, nghe đâu là do đắc tội nhà quyền quí mà cũng bị chém."

Tiểu Hoàng lắng nghe chăm chú, Tư Đồ nói đến đó thì im lặng, ngước mắt lên nhìn thấy trên mặt tiểu hài tử có mấy phần hiếu kỳ bèn bật cười: – "Cũng không có gì nghiêm trọng đâu, về sau ta với tên Đầu Gỗ bệnh hoạn kia trốn thoát, gặp một cao nhân học được chút đỉnh công phu, có căn cơ rồi thì võ công càng luyện càng tốt, sau cùng trở thành thiên hạ vô địch, rồi có một số người bằng lòng theo ta, từ đó lập thành Hắc Vân Bảo."

Một kiếp người như vậy, chìm hay nổi đều dữ dội, cả vui buồn đều lớn lao, không phải ai cũng có được. Tiểu Hoàng trông khuôn mặt bình thản của Tư Đồ, cứ như hắn đang kể chuyện người khác. Những trải nghiệm như vậy, đại thể người trong giang hồ đều sẽ coi như là khoác lác…Cái kẻ này, lúc nên cao ngạo thì không thèm cao ngạo, lúc không cần thì cứ ngạo mạn hết ba lần bảy lượt, thật sự không biết làm sao để hiểu.

Tư Đồ nhéo nhéo cái mũi y, hỏi – "Sao vậy hử? Mặt mũi nghệch cả ra."

Tiểu Hoàng lắc đầu, vươn tay sửa sang y phục lại cho hắn, nói: – "Đi ăn đi, chân ta hết tê rồi."

Tư Đồ nhìn chăm chú vào đôi mắt trong trẻo của tiểu hài tử trước mặt hắn trong một lúc, rồi nắm lấy cằm y nhỏ giọng: – "Ngươi rõ ràng là thông minh như vậy, nhưng cứ muốn giả vờ hồ đồ. Thói đời này chúng ta đều nhìn rõ cả, có những chuyện ngươi không cần phải giấu ta. Ta là khách quen của điện Diêm Vương, các kiểu thị phi có gặp nhiều nữa cũng chả sao."

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn hắn, cơ hồ có hơi phân vân. Nhưng Tư Đồ lập tức buông cằm y ra, làm như không xảy ra chuyện gì mà dắt y ra ngoài.

Mấy hôm nay, các tửu quán hàng trà ở gần đó bọn họ đều ghé chân qua hết. Tư Đồ quyết định dắt Tiểu Hoàng đi xa hơn một chút. Qua hết mấy con phố, hai người họ nhận ra hôm nay trên đường dường như náo nhiệt một cách dị thường, phố xá giăng đèn kết hoa như đang ăn tết.

Hai người càng đi càng lấy làm lạ, rồi bất chợt nhớ ra tấm thiệp mời mà Thất Tinh Thủy trại hôm ấy đưa đến — Hoa khôi đại hội.

"A…" – Tư Đồ đột ngột nở nụ cười: – "Hoa khôi chắc chắn phải ở kỹ viện, chúng ta chưa từng đến kỹ viện ăn cơm phải không nào?"

Tiêu Hoàng ngước lên lắc đầu nguầy nguậy, nhưng cứ như bao lần khác, rốt lại đều bị túm lấy tay lôi đi.

Ngoại trừ lần trước từ thuyền hoa trở về, đây là lần đầu tiên Tiểu Hoàng thật sự vào một kỹ viện chân chính. Y thấy cả tòa lầu đông nghịt người, bên tai rộn rã tiếng nói cười huyên náo, không tránh khỏi khẩn trương, đến nỗi chân tay đều cuống quít cả lên.

Tư Đồ thấy bộ dạng y thật là thú vị, bèn đưa tay xoa xoa đầu y mà nói: – "Chỗ này là chốn mua vui, vào đây đáng ra phải cảm thấy hài lòng mới phải, bộ dáng nhà ngươi nhìn cứ như vào Tu La tràng không bằng."

Tiểu Hoàng vẫn chỉ cười gượng gạo, theo Tư Đồ vào trong một nhã gian. Từ cửa sổ của lầu hai nhìn xuống có thể thấy được cảnh tượng náo nhiệt của lầu một, có chút ồn ào, nhưng khi đóng cửa sổ lại thì vô cùng yên tĩnh.

Điều Tiểu Hoàng lấy làm lạ, ấy là những nữ tử kia khi còn bên dưới lầu thì thỏa thích vui cười cùng mắng nhiếc người khác, lên đến nhã gian của họ lại trở nên qui củ ngay tức khắc, không dám làm càn lấy một phân. Các nàng vừa rót rượu cho họ chuyện phiếm đôi câu, nom rất văn nhã.

Tư Đồ cũng không có ý gọi cô nương bồi tiếp, mà chỉ xuất tiền ra muốn tìm một nhã gian mà uống rượu, nên hỏi nữ tử đang đến rót rượu: – "Nơi này của các người không phải có biểu diễn hoa khôi sao?"

"Vâng ạ, đại gia, đêm nay có ba vị hoa khôi biểu diễn, đều là người ngoại tộc." – Nữ tử rót rượu nhu thuận trả lời, rồi với tay đưa một quả quýt đường đến trước mặt Tiểu Hoàng. Nàng rót rượu cho y xong rồi thì nhoẻn cười: – "Rượu này không gắt, tuy nhiên bụng rỗng mà uống vào dễ bị xót ruột, tính cũng nhiệt, tiểu công tử ăn một quả quýt này trước rồi từ từ hẵng uống, thức ăn sẽ dọn nhanh thôi."

Tiểu Hoàng cầm quả quýt đường, nhìn nữ tử có chút tri thức lễ nghĩa nọ một cách có phần ngây ngốc. Có lẽ vì dáng vẻ khi y nhìn chăm chú quá ư khả ái, nên khiến nàng kia che miệng cười tủm tỉm mãi không thôi.

"Nàng tên gì?" – Tư Đồ vừa uống rượu vừa tùy tiện hỏi nàng.

"Hồng Lăng" – Nữ tử cười khanh khách đáp lời, đón lấy nén bạc Tư Đồ cho nàng, – "Ngài muốn hỏi chi?"

Tư Đồ gật đầu, nói: – "Ta muốn hỏi thăm một người."

"Là ai?" – Hồng Lăng hỏi, không hấp tấp, cũng không vội vã đoán mò, ngữ điệu tỏ ra đắn đo vừa phải. Tư Đồ hẳn nhiên là vừa lòng, những nử tử trong kỹ viện thuộc lứa tuổi này khi xưa cái gì cũng không biết, trông cứ như trẻ con. Nhưng nhìn nàng hiện tại xem, rất biết nhìn mặt gửi lời, ăn nói khéo léo, trông đơn giản mà mẫn tiệp, không biết là may mắn hay bất hạnh đây.

"Diêu Cầm." – Tư Đồ buông chén, quan sát biểu tình trên mặt Hồng Lăng rồi nói tiếp: – "Có người nói khi xưa nàng ta chính là cô nương đầu bài của nơi này."

"Sao cơ…" – Nét cười trên mặt Hồng Lăng thoáng chùng xuống, rồi nhanh chóng trở lại tự nhiên như cũ: – "Vì sao ngài lại đột nhiên hỏi đến Diêu Cầm tỷ tỷ? Bọn muội đã xa cách nhiều năm rồi."

"Nàng chỉ cần nói là được." – Trên khuôn mặt Tư Đồ phủ lên một tầng hàn ý mỏng – "Tốt nhất là nói thật"

"Tất nhiên là vậy, làm sao dám gạt ngài chứ." – Hồng Lăng vội nói – "Ngày Diêu Cầm tỷ tỷ còn rực rỡ nhất thì muội vẫn chưa tiếp khách…chỉ làm mấy chuyện vặt, rồi ngắm nghía cái gọi là vinh quang của người khác" – Vừa nói, trên mặt nàng vừa toát ra sự ao ước.

"Năm năm trước rất tốt đẹp, hiện tại tuổi tác nàng ta cũng không lớn, vậy sao lại chuộc thân?" – Tư Đồ hỏi – "Giá chuộc thân cho nàng ắt không hề thấp đúng không? Là ai bỏ tiền?"

Hồng Lăng nhìn trái nhìn phải, đi đến đóng chặt cửa nhã gian mới quay về nhỏ giọng bảo: – "Là Tiếu trại chủ."

"Tiếu Lạc Vũ?" – Tư Đồ đưa tay xoa cằm, trán hơi nhăn lại.

"Ngài gặp Tiếu trại chủ rồi sao? Nhân phẩm như vậy, có nữ nhân nào không muốn đi theo ngài ấy cơ chứ. Diêu Cầm tỉ tỉ thực sự là tu kiếp trước nên được hưởng phúc mà." – Hồng Lăng nói rồi nhẹ thở dài – "Còn những người như bọn muội, trong cả trăm cả nghìn người cũng không có ai gặp may mắn được như Diêu Cầm tỷ tỷ đâu."

Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng ăn xong quả quýt, ngước lên nhìn Hồng Lăng mà hỏi: – "Diêu Cầm vẫn để tang, tỷ biết nàng ta để tang ai không?"

Hồng Lăng lắc đầu, nói với vẻ bí hiểm: – "Nói đến cũng kì dị, Diêu Cầm lúc bình thường không tiếp khách thì toàn thân mặc áo tang, xem đó như y phục thường ngày, thật dọa người."

Tư Đồ đăm chiêu gật đầu, hỏi Hồng Lăng: – "Còn gì khác đặc biệt không? Ví dụ như nàng ta có nói chuyện đặc biệt nào của ai đó?"

"Ưm, đặc biệt sao…" – Hồng Lăng nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu: – "Không có."

Tư Đồ gật đầu ý bảo nàng ra ngoài. Cửa phòng đóng lại rồi, Tư Đồ quay sang nhìn Tiểu Hoàng, nói: – "Tên Tiếu Lạc Vũ này thật đầy bí ẩn."

Tiểu Hoàng gật đầu, cũng không nói năng gì, chỉ ló đầu ra khỏi cửa sổ nhìn xuống bên dưới lầu. Hồng Lăng đã đi xuống, đang cùng đám khách nhân ở lầu một hào sảng uống rượu, so với nàng ta lúc vừa rồi trông như hai người khác nhau.

Tư Đồ cũng nương theo tầm mắt của y mà ngó nghiêng, trong nháy mắt đã hiểu ra tâm tư của y, không kềm được bật cười ha ha.

"Huynh…cười gì chứ?" – Mặt Tiểu Hoàng có hơi đỏ ửng, tựa như bị Tư Đồ hiểu thấu hết tâm tư mà không cam lòng.

"Có phải nhà ngươi đang nghĩ kỹ viện là nơi phấn son diêm dúa, nữ nhân trong đây chính là dạng mặc kệ ai đến đều bám chặt lấy mà gọi 'Đại gia, uống rượu đi' đúng không?"

Tiểu Hoàng không nói gì, nhưng ánh mắt dường như đang hỏi — Làm sao huynh biết vậy?

"Có biết nữ nhân thông minh nhất trên đời này thường từ đâu mà ra không?" – Tư Đồ hỏi ngược lại y.

Tiểu Hoàng nhìn lướt qua phía dưới lầu, hỏi: – "Huynh đang nói, chính là từ những nơi này?"

Tư Đồ gật đầu – "Kỳ thực có rất nhiều người có thể dùng tiền mua tiểu thiếp, nhưng bọn họ thà cứ lui tới kỹ viện, có điều không phải vì các cô nương ở đây đều khuynh thành khuynh quốc, mà vì nơi này chỉ có ngân lượng khắc sẽ được vui cười, không có chân tình thật sự."

Tiểu Hoàng lắc đầu, có mấy phần ương bướng: – "Là người thì phải có tình cảm chứ."

"Ha…" – Tư Đồ bật cười véo má y một cái, gật đầu: – "Ai nói sống ở đây đều là người?"

Tiểu Hoàng không hiểu gì cả, chỉ nhìn chăm chăm Tư Đồ, chợt nghe giữa lúc uống rượu giọng hắn cất lên xa xôi: – "Rất đúng, mọi người đều có tình cảm, đều có trái tim. Cho nên muốn ở lại nơi này mà kiếm ăn thì thà không làm người, cũng không để lại trái tim."

"Cũng từng có những cố sự rất tốt đẹp mà…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng biện bạch.

"Đã bảo ngươi đọc ít sách đi một chút." – Tư Đồ chọn lấy một quả nho vừa to vừa chín mọng ngắt ra đưa đến trước mặt y. – "Những chuyện phong hoa tuyết nguyệt này đều là gạt người, dù có hữu tình thì uống nước trừ cơm cũng chỉ được một hai ngày. Người ta sống trên đời này, quan trọng nhất là đừng tự dồn mình vào con đường cùng."

Hoàng Bán Tiên giương mắt nhìn Tư Đồ: – "Dồn vào gì cơ?"

Tư Đồ xê dịch chiếc ghế ngồi sát vào Tiểu Hoàng, nói: – "Lúc trước ngươi không phải có nói qua đấy à? Phụ bạc đổi lấy vô tình, đó là công bằng. Nhưng nếu phụ bạc đổi lấy hữu tình, cố tình đổi bằng vô ý, đó gọi là tự dồn mình vào con đường cùng." – Nói đoạn, đưa tay ra giật tóc Tiểu Hoàng – "Như ta đây này, cố ý hữu tình, mà ngươi lại vô tình vô ý."

"Không có…ta không có mà…" – Tiểu Hoàng mới nói được non nửa đã thấy trên khóe môi Tư Đồ tràn ra ý cười hả hê, lập tức biết rằng mình đã sập bẫy, nhưng lời đã nói ra làm sao có thể thu về được nữa.

Tư Đồ lột vỏ quả nho đút vào miệng Tiểu Hoàng, lại cười nữa – "Nam nhân bằng lòng tiêu tiền ở nơi này, chính là ở đây có một qui củ."

"Qui củ gì?"

"Nữ nhân ở đây, bất luận ngươi đối với nàng tốt bao nhiêu, nàng ta đều không xem đó là thật." – Tư Đồ lau khóe miệng của Tiểu Hoàng.

"Vậy nếu như không lường trước được mà động tâm thì sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Những người không theo qui củ tựu trung chỉ có hai dạng kết cuộc." – Tư Đồ châm một chén rượu – "Bị qui củ ấy bức chết, hoặc là bức chết người đặt ra qui củ ấy, cướp lấy thế cuộc, định ra một qui củ mới!" – Hắn ngửa đầu, uống một hơi cạn hết rượu trong chén.

Chú thích

[1] Thực ra ở đây chính là: "Giá Hàng Châu phủ thượng nhĩ giá lý lai mãi cầm đích, bất đô hữu lưỡng cá nương liễu?". Rõ ràng Nhã Nhã chơi chữ. Cầm là đàn, cũng là tên của Diêu Cầm. Ý câu này có thể là những người ở phủ Hàng Châu đến mua "Cầm", há chẳng phải là "Cầm Nương" đó sao. Vậy thì họ sẽ có hai người "nương" (mẹ hoặc vợ) rồi? Tuy nhiên, để dịch cho hết ý thì câu văn không suôn sẻ. Mình dừng lại ở chỗ "Vậy người trong phủ Hàng Châu đến đây mua đàn, chẳng phải là mua luôn Cầm Nương sao?". Hy vọng không làm sai ý tác giả.

[2]Nguyên văn: " " (Tiểu gia bích ngọc). QT dịch là "Con gái rượu". Đây chính là từ nói về những cô con gái của các nhà trung lưu, được cưng chiều, tuy không đến mức như tiểu thư đài các.

[3]Nhàn nhân: Người nhàn rỗi. Từ này khá đặc biệt, vị "nhàn nhân" này vừa ung dung tự tại vừa thâm sâu khó dò, lại có chút tịch liêu không biết vì sao. Liên hệ "Quốc Tướng Gia Thần Toán" để biết thêm chi tiết.

[4]Nguyên văn: " , "(Cao sơn lưu thủy cầm tam lộng, minh nguyệt thanh phong tửu nhất tôn.)

[5] Cây bào đồng: Một loại thực vật thuộc đặc hữu của Trung Quốc, Đài Loan và Nhật Bản. Có khoảng 17 loại bào đồng khác nhau. Gỗ bào đồng nhẹ nhưng chắc. Ngày xưa tại Nhật Bản, các gia đình sinh con gái sẽ trồng một cây bào đồng trong sân. Khi cô đi lấy chồng thì đốn cây lấy gỗ làm đồ dùng hằng ngày cho cô làm của hồi môn. Ở Trung Quốc và Đài Loan, bào đồng là loài cây cảnh đẹp, tuy nhiên chúng đang mất dần môi trường sống.

43. Chương 22

Chương 22 | Ngàn chén không say

– Thiên bôi bất túy –

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ cứ một chén rồi lại một chén, uống rượu mà cứ như uống nước lã, trên mặt không đượm chút men say nào, nhãn thần cũng rất thanh tỉnh thì không tránh khỏi kỳ quái.

Tư Đồ chán nản nhìn những người đến đến đi đi dưới lầu kia, giữa đại sảnh là một tòa đài trống, trông qua có vẻ như không có gì, nhưng lại có một tiểu nha đầu thoạt nhìn khá nhu thuận bước lên rải một ít cánh hoa. Tư Đồ ngoảnh lại thấy Tiểu Hoàng đang tò mò theo dõi mình liền hỏi – "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, chỉ đánh mắt về phía chén rượu trong tay hắn.

Tư Đồ nương theo ánh mắt của Tiểu Hoàng xuống chiếc chén trong tay mình, mỉm cười hỏi – "Ngươi cũng muốn uống sao?"

Tiểu Hoàng vội vã lắc đầu, chỉ cầm chén trà.

Tư Đồ thấy thú vị, bèn đoạt lấy chén trà trong tay y rồi thay bằng chén rượu của mình – "Uống thử xem nào!"

Hoàng Bán Tiên thấy rượu sóng sánh trong chén, đầu tiên là đưa mũi ngửi ngửi, cảm thấy thật thơm quá, thế là nhấc chén lên nhấp thử một ngụm… Rượu vừa vào đến khoang miệng đã xộc lên một vị cay nồng, khiến y không khỏi nhăn mặt nhíu mày. Nhưng khi chảy xuống cổ rồi, cơ thể y bỗng dưng ấm áp hẳn lên, trong miệng lại có vị rượu rất thơm, lẫn một chút vừa đắng, vừa cay, vừa ngọt… Nhưng dường như vẫn còn thiếu một hương vị gì đó, thế là y lại uống thêm một ngụm nữa. Ngụm thứ hai vừa tràn vào thì vị cay nồng đã phai nhạt đi rất nhiều, thân thể ngày càng ấm nóng, cảm giác so với ngụm thứ nhất không mấy giống nhau. Vậy là Tiểu Hoàng lại uống thêm ngụm nữa…

Tư Đồ vốn chỉ muốn bày trò trêu ghẹo, nhìn thử xem bộ dạng tiểu hài tử uống rượu bị sặc sẽ ra sao, nào ai ngờ đâu Tiểu Hoàng cứ một ngụm lại thêm một ngụm, tựa hồ phát hiện ra uống rượu rất ngon lành, thế nên bèn đoạt chén rượu đi. Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên, nhìn Tư Đồ, tâm như muốn nói – Ta còn muốn uống mà.

"Ngươi biết uống rượu sao?" – Tư Đồ hỏi y.

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Trước kia phụ thân không cho ta uống, bảo là ta uống rượu không được."

"Vậy đây là lần đầu tiên uống ư?" – Tư Đồ không tin, nhấc bình rượu rót cho Tiểu Hoàng thêm một chén nữa.

Tiểu Hoàng bưng chén lên ực một cái, rồi giương mắt nhìn Tư Đồ.

Hết chén này tới chén kia, uống cạn thì tiếp thêm chén nữa… đến khi đã quá mười lượt, ấy vậy mà mặt mày Tiểu Hoàng vẫn không biến sắc, chỉ nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm môi, trong lòng đang nghĩ chả trách sao Tư Đồ uống nhiều như thế. Hóa ra rượu uống ngon đến vậy.

Tư Đồ ngạc nhiên, lắc đầu nói – "Quái lạ… Ngươi có thấy váng đầu hoa mắt gì không?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu.

Tư Đồ ngẫm nghĩ rồi cầm lấy chén từ trong tay Tiểu Hoàng, tự mình uống một chén – Chẳng phải chính là Trúc diệp thanh đấy sao?

"Ngươi uống cảm thấy thế nào?" – Tư Đồ lại hỏi.

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt nghĩ suy một lúc, sau đó mới đáp – "À… uống rất ngon."

Tư Đồ sửng sốt chốc lát rồi bật cười ha ha – "Tốt quá, thật là tốt quá. Thế là đã có người theo ta cùng uống rượu rồi." – Nói xong lấy thêm một chiếc chén, rót đầy rượu cho Tiểu Hoàng và chính mình, hai người cứ thế ngươi một chén ta một chén, uống rượu mà cứ như đang uống nước trà.

Mãi cho đến khi dưới lầu có tiếng chiêng trống rền vang, hai người họ đã uống cạn hai bình rượu, ấy thế mà sắc mặt chẳng chút đổi thay. Tư Đồ chợt cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Trước đây Mộc Lăng từng bảo hắn là một con quái vật uống mãi chẳng biết say, tìm trong trăm vạn người, trăm vạn dặm cũng không có kẻ thứ hai. Thế mà giờ đây tiểu hài tử trước mắt hắn lại chính là một con sâu rượu nhỏ, ngàn chén không say.

Tư Đồ hoàn toàn chẳng để tâm đến cuộc biểu diễn hoa khôi đã bắt đầu bên dưới lầu, mà chỉ chăm chú nhìn Tiểu Hoàng. Vẫn dáng người nhỏ nhắn ấy, ánh mắt hấp háy sáng ấy, trông vô cùng thanh tú, nhìn thế nào cũng chẳng nhìn ra là một người biết uống rượu cả.

Đương lúc ấy thì Tiểu Hoàng lên tiếng – "Hoa khôi kia hình như không phải người Trung Nguyên thì phải."

Lúc bấy giờ Tư Đồ mới giật mình theo ngón tay y chỉ nhìn xuống dưới, thấy xung quanh tòa đài đang có không ít người vây kín, ai nấy mở to hai mắt cố ngóng cổ kiễng chân xem chiếc kiệu nhỏ đang được bốn hán tử khiêng ra từ phía sau cỗ màn tòa đài. Màn kiệu bốn bề đều mở rộng, treo những tấm lụa trắng mỏng manh, có một nữ tử ngồi ngay ngắn bên trong. Những dải lụa trắng kia khiến bóng hình nàng thoắt ẩn thoắt hiện, vừa khéo chỉ để lộ mấy phần dung mạo không lấy gì làm rõ ràng, vô hình chung càng gia tăng thêm đôi ba phần hứng thú. Nhưng trông qua tướng mạo cùng cách phục sức, có vẻ nàng là người ngoại tộc.

Đám đông xem náo nhiệt ở dưới lầu đều đồng loạt thốt lên lời tán thưởng, vẻ mặt thèm muốn. Tư Đồ nhướn mày nhìn nét tò mò trên mặt Tiểu Hoàng rồi hỏi – "Sao nào? Thấy có đẹp không?"

Tiểu Hoàng thành thật lắc đầu đáp – "Không thấy rõ lắm"

Tư Đồ liền mỉm cười – "Thế để ta giúp ngươi thấy rõ nhé?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn đầy hồ nghi, nhỏ giọng hỏi – "Huynh muốn làm gì vậy?"

Tư Đồ vươn tay nhón lấy một quả nho trên bàn, hướng về phía một người phu khiêng kiệu mà bắn. Quả nho thẳng tắp không chếch vào đâu cho được, bắn trúng chóc vào đùi hán tử kia, khiến chân y khuỵu xuống rồi ngã nhào trên mặt đất. Y bị ngã kéo theo trọng tâm của cỗ kiệu hoàn toàn bị mất đi, cỗ kiệu chao đảo, mấy phu kiệu khác mất đà cũng té ngã hàng loạt. Và dĩ nhiên thê thảm nhất chính là vị tiểu thư ngồi trong kiệu kia, ngay lập tức bị rơi ra ngoài.

Dù cho có là mỹ nhân thì một khi đã ngã chổng vó thì bộ dạng vẫn sẽ vô cùng chật vật khó coi. Vị hoa khôi ngoại tộc kia bị rơi ra khỏi cỗ kiệu, đáp xuống ngay tòa đài, những đóa hoa trang trí trên ấy bị nàng ta đè nghiến đến nát bét. Đợi đến khi nàng vất vả đứng dậy được thì cả người đã loang lổ đầy những vết bẩn, khó coi đến không nói nên lời.

Tư Đồ gục mặt trên bàn cười vang, Tiểu Hoàng thì bất bình nhìn về phía hoa khôi đang vô cùng xấu hổ ở dưới đài. Nhưng quả thật bây giờ đã nhìn được rõ diện mạo nàng rồi, sống mũi cao và khóe mắt sâu, hiển nhiên không phải là diện mạo của người Trung Nguyên.

Hoa khôi kia thấy mới đó mà những gương mặt ngưỡng mộ đã hóa thành biểu tình chế nhạo và buồn cười thì thẹn quá hóa giận, vừa hay lúc đó nàng ngoảnh mặt sang thấy một kiệu phu đang vất vả đứng dậy liền hung hăng giáng cho y một cái bạt tai.

Kỳ thật y không phải là kiệu phu bị Tư Đồ dùng quả nho bắn ngã lúc nãy, nhưng nữ tử này không tìm được chỗ phát tiết, cứ tùy tiện vớ đại một ai đó, đánh xong rồi mà như vẫn chưa nguôi giận, lại hung hăng tống thêm một cước nữa.

Trước mặt bàn dân thiên hạ, trăm con mắt đều đổ dồn, một hán tử bị một nữ tử vô duyên vô cớ tát tai nhưng lại không thể đánh trả thật khiến người khác nổi giận. Kiệu phu kia mặt tái như màu gan lợn, ngực phập phồng lên xuống, tay nắm thành quyền nhưng vẫn không động thủ, chỉ nhíu chặt mày không nói lời nào.

Hoa khôi kia thấy gã không cúi đầu khom lưng cầu nàng tha thứ, ngược lại như đang nổi giận thì mặt mũi nàng càng sa sầm hơn nữa, trừng mắt liếc gã một cái sắc như dao – "Còn sao nữa? Đánh ngươi, ngươi không phục à?" – Nói rồi lại vung tay giáng thêm một cái bạt tai.

Sắc diện nam tử kia càng lúc càng đỏ, tựa hồ đang vô cùng nén giận mà không thể phát tác, mấy kiệu phu kia cũng không dám lên tiếng.

Tư Đồ thấy thế liền chau mày – "Tội giết người thì cũng lắm cũng rơi đầu thôi… Tiểu tử này sao có thể chịu nhục vậy chứ?"

Tiểu Hoàng có phần đồng tình với kiệu phu kia. Nếu không phải Tư Đồ ưa trêu ghẹo, táy máy tay chân thì y cũng đâu cần ở trước mặt mọi người chịu nhục thế này chứ. Thế sự ngày nay loạn lạc, tìm một kế sinh nhai cũng chẳng phải dễ dàng. Những hán tử thô lậu này đại thể là có sức vóc khỏe mạnh, vậy ra đường cùng lắm chỉ có thể làm phu khiêng kiệu cho người ta, phải chịu cảnh bị đánh không được phản kháng, bị mắng không cãi lại, vạn nhất đắc tội người nào thì bát cơm khó bề giữ nổi.

"Làm sao bây giờ?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ nhún vai một cách tùy tiện – "Cái gì làm sao bây giờ? Là do gã xui xẻo thôi." – Nói xong lại liếc mắt nhìn hoa khôi kia – "Nữ nhân này thật chả đáng để tâng bốc."

"Huynh nhìn nàng ta đi, là một người cơ khổ phải mang thân thể ra làm sinh kế, không ai yêu thương. Kiệu phu kia cũng chỉ là một kẻ đáng thương bán sức khỏe kiếm miếng cơm… Người cơ khổ làm khó dễ kẻ đáng thương." – Tiểu Hoàng thản nhiên nói – "Người sống trên đời dường như cứ hay làm khó làm dễ người khác, người xấu gây khó dễ người tốt, kẻ cướp gây khó dễ người hiền lành, kẻ ngồi trên cao gây khó dễ người chỉ

có đôi bàn tay trắng. Cuối cùng thì không cần biết là người xấu hay người tốt, kẻ cướp hay người hiền lành, đều làm khó làm dễ lẫn nhau… Huynh nói thử xem, làm người có phải hay không là không biết thay đổi?"

Tư Đồ có phần dở khóc dở cười – "Hiếm khi thấy ngươi thao thao bất tuyệt cả một tràng như thế, là do uống rượu sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngẫm lại chỉ là bản thân có đôi chút bất bình. Bộ dạng này hình như lúc thường chưa từng có thì phải.

"Ngươi cảm thấy những người này bất hạnh sao?" – Tư Đồ bắt lấy cổ tay Tiểu Hoàng, thấp giọng hỏi.

"Cũng không hẳn là thế." – Câu trả lời của Tiểu Hoàng khiến cho Tư Đồ cảm thấy hứng thú – "Vậy ngươi cảm thán gì chứ?"

Tiểu Hoàng nghĩ nghĩ rồi đáp – "Ta chỉ cảm thấy trong kinh Phật có khuyên con người phải biết sống hướng thiện, dạy người ta thuyết pháp siêu thoát… hình như là không đúng."

"A… ngươi mà cũng có lúc bảo sách là vô dụng sao?" – Tư Đồ gật đầu – "Nói cho ta nghe một chút đi."

"Ví dụ như ở vào thời điểm huynh đói bụng đi, nếu bảo huynh siêu thoát chắc chắn là không được rồi, vì người ta không ăn thì sẽ chết. Rất nhiều người có thể vì vinh quang mà tử chiến sa trường, vì ái nhân mà tự đoạn tuyệt sinh mạng, thậm chí là vì nhân thế này quá nhạt phai mà tự tìm đến cái chết, nhưng cam đoan không có ai nguyện ý đói đến chết đâu." – Tiểu Hoàng tự nhủ – "Nói cách khác, này đây những thứ vinh quang, ái tình, nhân thế, ấy vậy mà so ra còn kém một bát cơm. Huynh nói xem có kỳ lạ không?"

"Ha ha…" – Tư Đồ phá lên cười, cười mãi rồi nhìn Tiểu Hoàng – "Cái đồ Mọt sách nhà ngươi, trên đời sao lại có cái phép so sánh quái đản vậy chứ?"

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, có điều không hiểu lắm.

"Ngươi nhìn lại mà xem." – Tư Đồ buông ly, chỉ tay xuống dưới lầu, chỉ thấy hoa khôi kia đã trở vào kiệu, nhóm kiệu phu lại tiếp tục nâng nàng đi. Ấy thế mà nàng lại thỉnh thoảng đánh mắt nhìn người kiệu phu ban nãy, trong mắt ẩn hiện ý tạ lỗi.

Tiểu Hoàng giật nảy mình ngoảnh lại nhìn Tư Đồ – "Nàng…"

"Nàng cũng bị người ta sỉ nhục, tự nhiên cũng hiểu rõ thế nào là cảm giác nhục nhã." – Giọng nói Tư Đồ không hề lớn thêm, chỉ tiếp tục vừa nâng ly uống rượu vừa nói – "Ngươi có tin hay không? Kiệu phu kia rồi cũng sẽ đi ức hiếp người khác, bất kể đối phương là một tên khất cái hay một tên kiệu phu vừa vào nghề, chỉ cần có cơ hội thì gã tuyệt đối không bỏ qua."

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi gật đầu – "Ta có thể tưởng tượng được, đích xác là đã từng gặp qua trường hợp như thế."

"Chúng ta ngoại trừ thiện ác tốt xấu, vinh quang ái tình, còn có những điều khác nữa." – Tư Đồ chậm rãi uống rượu – "Ngươi cảm thấy y khó chịu, đó là bởi vì ngươi là ngươi. Nếu ngươi là gã ta thì có thể sẽ thấy loại chuyện này là bình thường, không có gì gọi là gây khó dễ cho nhau cả."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, chờ Tư Đồ tiếp tục giảng giải.

"Chúng ta không sống cuộc sống của người khác nên không thể biết được vui buồn sướng khổ của người khác… Tương tự như thế, người khác không sống cuộc sống của chúng ta, nên cũng sẽ không thể hiểu được những cảm thụ của chúng ta." – Tư Đồ lại rót cho Tiểu Hoàng thêm một ly rượu – "Tỷ như hương vị của rượu này vậy, có giống như trong sách viết không?"

Tiểu Hoàng ngơ ngác gật đầu – "Đúng, không giống lắm."

"Trong sách viết là cảm nhận của tác giả khi uống rượu, không phải cảm nhận của chính ngươi khi uống." – Tư Đồ nhìn thấy hoa khôi thứ hai đã xuất hiện dưới lầu, cười nhạt bảo – "Những điều trong sách viết không phải không có đạo lý, nhưng con người luôn phải tự mình sống, không ai có thể thay thế, không đứng vững được thì sẽ phải chịu thua mà thôi."

Tiểu Hoàng nâng ly lên uống một ngụm, thật lâu sau đó mới nói – "Tư Đồ, huynh có vẻ rất hiểu về nhân sinh nha."

Tư Đồ cười bắt lấy cằm của y, nhỏ giọng nói – "Gọi lại một lần nữa nghe xem nào."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng ngẩng mặt nhìn hắn.

"Gọi Tư Đồ." – Tư Đồ cười nhẹ – "Sau đó cười một cái đi."

Tiểu Hoàng thuận theo, mỉm cười cất tiếng gọi – "Tư Đồ."

Tư Đồ tựa hồ như đang thưởng thức một điều gì đó, qua lâu thật lâu mới chậm rãi cất tiếng – "Ngươi biết không? Đến khi ta lớn rồi mới có người gọi tên của ta."

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Nhưng mà ta rất thích ngữ khí vừa rồi của ngươi khi gọi tên ta."

"Là ngữ khí gì?"

"… Hữu tình."

44. Chương 22: Ngàn Chén Không Say

–Thiên bôi bất túy–

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ cứ một chén rồi lại một chén, uống rượu mà cứ như uống nước lã, trên mặt không đượm chút men say nào, nhãn thần cũng rất thanh tỉnh thì không tránh khỏi kỳ quái.

Tư Đồ chán nản nhìn những người đến đến đi đi dưới lầu kia, giữa đại sảnh là một tòa đài trống, trông qua có vẻ như không có gì, nhưng lại có một tiểu nha đầu thoạt nhìn khá nhu thuận bước lên rải một ít cánh hoa. Tư Đồ ngoảnh lại thấy Tiểu Hoàng đang tò mò theo dõi mình liền hỏi – "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, chỉ đánh mắt về phía chén rượu trong tay hắn.

Tư Đồ nương theo ánh mắt của Tiểu Hoàng xuống chiếc chén trong tay mình, mỉm cười hỏi – "Ngươi cũng muốn uống sao?"

Tiểu Hoàng vội vã lắc đầu, chỉ cầm chén trà.

Tư Đồ thấy thú vị, bèn đoạt lấy chén trà trong tay y rồi thay bằng chén rượu của mình – "Uống thử xem nào!"

Hoàng Bán Tiên thấy rượu sóng sánh trong chén, đầu tiên là đưa mũi ngửi ngửi, cảm thấy thật thơm quá, thế là nhấc chén lên nhấp thử một ngụm…Rượu vừa vào đến khoang miệng đã xộc lên một vị cay nồng, khiến y không khỏi nhăn mặt nhíu mày. Nhưng khi chảy xuống cổ rồi, cơ thể y bỗng dưng ấm áp hẳn lên, trong miệng lại có vị rượu rất thơm, lẫn một chút vừa đắng, vừa cay, vừa ngọt…Nhưng dường như vẫn còn thiếu một hương vị gì đó, thế là y lại uống thêm một ngụm nữa. Ngụm thứ hai vừa tràn vào thì vị cay nồng đã phai nhạt đi rất nhiều, thân thể ngày càng ấm nóng, cảm giác so với ngụm thứ nhất không mấy giống nhau. Vậy là Tiểu Hoàng lại uống thêm ngụm nữa…

Tư Đồ vốn chỉ muốn bày trò trêu ghẹo, nhìn thử xem bộ dạng tiểu hài tử uống rượu bị sặc sẽ ra sao, nào ai ngờ đâu Tiểu Hoàng cứ một ngụm lại thêm một ngụm, tựa hồ phát hiện ra uống rượu rất ngon lành, thế nên bèn đoạt chén rượu đi. Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên, nhìn Tư Đồ, tâm như muốn nói – Ta còn muốn uống mà.

"Ngươi biết uống rượu sao?" – Tư Đồ hỏi y.

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Trước kia phụ thân không cho ta uống, bảo là ta uống rượu không được."

"Vậy đây là lần đầu tiên uống ư?" – Tư Đồ không tin, nhấc bình rượu rót cho Tiểu Hoàng thêm một chén nữa.

Tiểu Hoàng bưng chén lên ực một cái, rồi giương mắt nhìn Tư Đồ.

Hết chén này tới chén kia, uống cạn thì tiếp thêm chén nữa…đến khi đã quá mười lượt, ấy vậy mà mặt mày Tiểu Hoàng vẫn không biến sắc, chỉ nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm môi, trong lòng đang nghĩ chả trách sao Tư Đồ uống nhiều như thế. Hóa ra rượu uống ngon đến vậy.

Tư Đồ ngạc nhiên, lắc đầu nói – "Quái lạ…Ngươi có thấy váng đầu hoa mắt gì không?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu.

Tư Đồ ngẫm nghĩ rồi cầm lấy chén từ trong tay Tiểu Hoàng, tự mình uống một chén – Chẳng phải chính là Trúc diệp thanh đấy sao?

"Ngươi uống cảm thấy thế nào?" – Tư Đồ lại hỏi.

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt nghĩ suy một lúc, sau đó mới đáp – "À…uống rất ngon."

Tư Đồ sửng sốt chốc lát rồi bật cười ha ha – "Tốt quá, thật là tốt quá. Thế là đã có người theo ta cùng uống rượu rồi." – Nói xong lấy thêm một chiếc chén, rót đầy rượu cho Tiểu Hoàng và chính mình, hai người cứ thế ngươi một chén ta một chén, uống rượu mà cứ như đang uống nước trà.

Mãi cho đến khi dưới lầu có tiếng chiêng trống rền vang, hai người họ đã uống cạn hai bình rượu, ấy thế mà sắc mặt chẳng chút đổi thay. Tư Đồ chợt cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Trước đây Mộc Lăng từng bảo hắn là một con quái vật uống mãi chẳng biết say, tìm trong trăm vạn người, trăm vạn dặm cũng không có kẻ thứ hai. Thế mà giờ đây tiểu hài tử trước mắt hắn lại chính là một con sâu rượu nhỏ, ngàn chén không say.

Tư Đồ hoàn toàn chẳng để tâm đến cuộc biểu diễn hoa khôi đã bắt đầu bên dưới lầu, mà chỉ chăm chú nhìn Tiểu Hoàng. Vẫn dáng người nhỏ nhắn ấy, ánh mắt hấp háy sáng ấy, trông vô cùng thanh tú, nhìn thế nào cũng chẳng nhìn ra là một người biết uống rượu cả.

Đương lúc ấy thì Tiểu Hoàng lên tiếng – "Hoa khôi kia hình như không phải người Trung Nguyên thì phải."

Lúc bấy giờ Tư Đồ mới giật mình theo ngón tay y chỉ nhìn xuống dưới, thấy xung quanh tòa đài đang có không ít người vây kín, ai nấy mở to hai mắt cố ngóng cổ kiễng chân xem chiếc kiệu nhỏ đang được bốn hán tử khiêng ra từ phía sau cỗ màn tòa đài. Màn kiệu bốn bề đều mở rộng, treo những tấm lụa trắng mỏng manh, có một nữ tử ngồi ngay ngắn bên trong. Những dải lụa trắng kia khiến bóng hình nàng thoắt ẩn thoắt hiện, vừa khéo chỉ để lộ mấy phần dung mạo không lấy gì làm rõ ràng, vô hình chung càng gia tăng thêm đôi ba phần hứng thú. Nhưng trông qua tướng mạo cùng cách phục sức, có vẻ nàng là người ngoại tộc.

Đám đông xem náo nhiệt ở dưới lầu đều đồng loạt thốt lên lời tán thưởng, vẻ mặt thèm muốn. Tư Đồ nhướn mày nhìn nét tò mò trên mặt Tiểu Hoàng rồi hỏi – "Sao nào? Thấy có đẹp không?"

Tiểu Hoàng thành thật lắc đầu đáp – "Không thấy rõ lắm"

Tư Đồ liền mỉm cười – "Thế để ta giúp ngươi thấy rõ nhé?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn đầy hồ nghi, nhỏ giọng hỏi – "Huynh muốn làm gì vậy?"

Tư Đồ vươn tay nhón lấy một quả nho trên bàn, hướng về phía một người phu khiêng kiệu mà bắn. Quả nho thẳng tắp không chếch vào đâu cho được, bắn trúng chóc vào đùi hán tử kia, khiến chân y khuỵu xuống rồi ngã nhào trên mặt đất. Y bị ngã kéo theo trọng tâm của cỗ kiệu hoàn toàn bị mất đi, cỗ kiệu chao đảo, mấy phu kiệu khác mất đà cũng té ngã hàng loạt. Và dĩ nhiên thê thảm nhất chính là vị tiểu thư ngồi trong kiệu kia, ngay lập tức bị rơi ra ngoài.

Dù cho có là mỹ nhân thì một khi đã ngã chổng vó thì bộ dạng vẫn sẽ vô cùng chật vật khó coi. Vị hoa khôi ngoại tộc kia bị rơi ra khỏi cỗ kiệu, đáp xuống ngay tòa đài, những đóa hoa trang trí trên ấy bị nàng ta đè nghiến đến nát bét. Đợi đến khi nàng vất vả đứng dậy được thì cả người đã loang lổ đầy những vết bẩn, khó coi đến không nói nên lời.

Tư Đồ gục mặt trên bàn cười vang, Tiểu Hoàng thì bất bình nhìn về phía hoa khôi vô cùng xấu hổ ở dưới đài. Nhưng quả thật bây giờ đã nhìn được rõ diện mạo nàng rồi, sống mũi cao và khóe mắt sâu, hiển nhiên không phải là diện mạo của người Trung Nguyên.

Hoa khôi kia thấy mới đó mà những gương mặt ngưỡng mộ đã hóa thành biểu tình chế nhạo và buồn cười thì thẹn quá hóa giận, vừa hay lúc đó nàng ngoảnh mặt sang thấy một kiệu phu đang vất vả đứng dậy liền hung hăng giáng cho y một cái bạt tai.

Kỳ thật y không phải là kiệu phu bị Tư Đồ dùng quả nho bắn ngã lúc nãy, nhưng nữ tử này không tìm được chỗ phát tiết, cứ tùy tiện vớ đại một ai đó, đánh xong rồi mà như vẫn chưa nguôi giận, lại hung hăng tống thêm một cước nữa.

Trước mặt bàn dân thiên hạ, trăm con mắt đều đổ dồn, một hán tử bị một nữ tử vô duyên vô cớ tát tai nhưng lại không thể đánh trả thật khiến người khác nổi giận. Kiệu phu kia mặt tái như màu gan lợn, ngực phập phồng lên xuống, tay nắm thành quyền nhưng vẫn không động thủ, chỉ nhíu chặt mày không nói lời nào.

Hoa khôi kia thấy gã không cúi đầu khom lưng cầu nàng tha thứ, ngược lại như đang nổi giận thì mặt mũi nàng càng sa sầm hơn nữa, trừng mắt liếc gã một cái sắc như dao – "Còn sao nữa? Đánh ngươi, ngươi không phục à?" – Nói rồi lại vung tay giáng thêm một cái bạt tai.

Sắc diện nam tử kia càng lúc càng đỏ, tựa hồ đang vô cùng nén giận mà không thể phát tác, mấy kiệu phu kia cũng không dám lên tiếng.

Tư Đồ thấy thế liền chau mày – "Tội giết người thì cũng lắm cũng rơi đầu thôi…Tiểu tử này sao có thể chịu nhục vậy chứ?"

Tiểu Hoàng có phần đồng tình với kiệu phu kia. Nếu không phải Tư Đồ ưa trêu ghẹo, táy máy tay chân thì y cũng đâu cần ở trước mặt mọi người chịu nhục thế này chứ. Thế sự ngày nay loạn lạc, tìm một kế sinh nhai cũng chẳng phải dễ dàng. Những hán tử thô lậu này đại thể là có sức vóc khỏe mạnh, vậy ra đường cùng lắm chỉ có thể làm phu khiêng kiệu cho người ta, phải chịu cảnh bị đánh không được phản kháng, bị mắng không cãi lại, vạn nhất đắc tội người nào thì bát cơm khó bề giữ nổi.

"Làm sao bây giờ?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ nhún vai một cách tùy tiện – "Cái gì làm sao bây giờ? Là do gã xui xẻo thôi." – Nói xong lại liếc mắt nhìn hoa khôi kia – "Nữ nhân này thật chả đáng để tâng bốc."

"Huynh nhìn nàng ta đi, là một người cơ khổ phải mang thân thể ra làm sinh kế, không ai yêu thương. Kiệu phu kia cũng chỉ là một kẻ đáng thương bán sức khỏe kiếm miếng cơm…Người cơ khổ làm khó dễ kẻ đáng thương." – Tiểu Hoàng thản nhiên nói – "Người sống trên đời dường như cứ hay làm khó làm dễ người khác, người xấu gây khó dễ người tốt, kẻ cướp gây khó dễ người hiền lành, kẻ ngồi trên cao gây khó dễ người chỉ có đôi bàn tay trắng. Cuối cùng thì không cần biết là người xấu hay người tốt, kẻ cướp hay người hiền lành, đều làm khó làm dễ lẫn nhau…Huynh nói thử xem, làm người có phải hay không là không biết thay đổi?"

Tư Đồ có phần dở khóc dở cười – "Hiếm khi thấy ngươi thao thao bất tuyệt cả một tràng như thế, là do uống rượu sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngẫm lại chỉ là bản thân có đôi chút bất bình. Bộ dạng này hình như lúc thường chưa từng có thì phải.

"Ngươi cảm thấy những người này bất hạnh sao?" – Tư Đồ bắt lấy cổ tay Tiểu Hoảng, thấp giọng hỏi.

"Cũng không hẳn là thế." – Câu trả lời của Tiểu Hoàng khiến cho Tư Đồ cảm thấy hứng thú – "Vậy ngươi cảm thán gì chứ?"

Tiểu Hoàng nghĩ nghĩ rồi đáp – "Ta chỉ cảm thấy trong kinh Phật có khuyên con người phải biết sống hướng thiện, dạy người ta thuyết pháp siêu thoát…hình như là không đúng."

"A…ngươi mà cũng có lúc bảo sách là vô dụng sao?" – Tư Đồ gật đầu – "Nói cho ta nghe một chút đi."

"Ví dụ như ở vào thời điểm huynh đói bụng đi, nếu bảo huynh siêu thoát chắc chắn là không được rồi, vì người ta không ăn thì sẽ chết. Rất nhiều người có thể vì vinh quang mà tử chiến sa trường, vì ái nhân mà tự đoạn tuyệt sinh mạng, thậm chí là vì nhân thế này quá nhạt phai mà tự tìm đến cái chết, nhưng cam đoan không có ai nguyện ý đói đến chết đâu." – Tiểu Hoàng tự nhủ – "Nói cách khác, này đây những thứ vinh quang, ái tình, nhân thế, ấy vậy mà so ra còn kém một bát cơm. Huynh nói xem có kỳ lạ không?"

"Ha ha…" – Tư Đồ phá lên cười, cười mãi rồi nhìn Tiểu Hoàng – "Cái đồ Mọt sách nhà ngươi, trên đời sao lại có cái phép so sánh quái đản vậy chứ?"

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, có điều không hiểu lắm.

"Ngươi nhìn lại mà xem." – Tư Đồ buông ly, chỉ tay xuống dưới lầu, chỉ thấy hoa khôi kia đã trở vào kiệu, nhóm kiệu phu lại tiếp tục nâng nàng đi. Ấy thế mà nàng lại thỉnh thoảng đánh mắt nhìn người kiệu phu ban nãy, trong mắt ẩn hiện ý tạ lỗi.

Tiểu Hoàng giật nảy mình ngoảnh lại nhìn Tư Đồ – "Nàng…"

"Nàng cũng bị người ta sỉ nhục, tự nhiên cũng hiểu rõ thế nào là cảm giác nhục nhã." – Giọng nói Tư Đồ không hề lớn thêm, chỉ tiếp tục vừa nâng ly uống rượu vừa nói – "Ngươi có tin hay không? Kiệu phu kia rồi cũng sẽ đi ức hiếp người khác, bất kể đối phương là một tên khất cái hay một tên kiệu phu vừa vào nghề, chỉ cần có cơ hội thì gã tuyệt đối không bỏ qua."

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi gật đầu – "Ta có thể tưởng tượng được, đích xác là đã từng gặp qua trường hợp như thế."

"Chúng ta ngoại trừ thiện ác tốt xấu, vinh quang ái tình, còn có những điều khác nữa." – Tư Đồ chậm rãi uống rượu – "Ngươi cảm thấy y khó chịu, đó là bởi vì ngươi là ngươi. Nếu ngươi là gã ta thì có thể sẽ thấy loại chuyện này là bình thường, không có gì gọi là gây khó dễ cho nhau cả."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, chờ Tư Đồ tiếp tục giảng giải.

"Chúng ta không sống cuộc sống của người khác nên không thể biết được vui buồn sướng khổ của người khác…Tương tự như thế, người khác không sống cuộc sống của chúng ta, nên cũng sẽ không thể hiểu được những cảm thụ của chúng ta." – Tư Đồ lại rót cho Tiểu Hoàng thêm một ly rượu – "Tỷ như hương vị của rượu này vậy, có giống như trong sách viết không?"

Tiểu Hoàng ngơ ngác gật đầu – "Đúng, không giống lắm."

"Trong sách viết là cảm nhận của tác giả khi uống rượu, không phải cảm nhận của chính ngươi khi uống." – Tư Đồ nhìn thấy hoa khôi thứ hai đã xuất hiện dưới lầu, cười nhạt bảo – "Những điều trong sách viết không phải không có đạo lý, nhưng con người luôn phải tự mình sống, không ai có thể thay thế, không đứng vững được thì sẽ phải chịu thua mà thôi."

Tiểu Hoàng nâng ly lên uống một ngụm, thật lâu sau đó mới nói – "Tư Đồ, huynh có vẻ rất hiểu về nhân sinh nha."

Tư Đồ cười bắt lấy cằm của y, nhỏ giọng nói – "Gọi lại một lần nữa nghe xem nào."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng ngẩng mặt nhìn hắn.

"Gọi Tư Đồ." – Tư Đồ cười nhẹ – "Sau đó cười một cái đi."

Tiểu Hoàng thuận theo, mỉm cười cất tiếng gọi – "Tư Đồ."

Tư Đồ tựa hồ như đang thưởng thức một điều gì đó, qua lâu thật lâu mới chậm rãi cất tiếng – "Ngươi biết không? Đến khi ta lớn rồi mới có người gọi tên của ta."

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Nhưng mà ta rất thích ngữ khí vừa rồi của ngươi khi gọi tên ta."

"Là ngữ khí gì?"

"…Hữu tình."

45. Chương 23

Chương 23 | Nấm mồ cô độc chốn non xanh

– Thanh sơn cô trủng –

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở sương phòng ấy đối ẩm cho đến khi tận hứng, hoa khôi dưới lầu cũng liên tiếp được tán thưởng. Nhưng đúng vào lúc đang náo nhiệt thì có một tiếng thét lanh lảnh cất lên, sau đó một nữ tử tóc tai bù xù từ trên lầu hai chạy xuống, vừa chạy vừa kêu, dáng vẻ vô cùng kinh hãi

Khách nhân và các cô nương dưới lầu thấy bộ dạng của nàng ta đều hoảng hốt cả lên. Tiểu Hoàng từ trên cửa sổ thấy bên dưới hỗn loạn thì lo lắng ngẩng đầu nhìn Tư Đồ. Chẳng ngờ đâu Tư Đồ chẳng lấy gì làm giật mình, ngược lại còn ra chiều thấu hiểu, khiến cho Tiểu Hoàng rất thắc mắc.

"Không biết đã xảy ra chuyện gì rồi." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng.

"A…" – Tư Đồ cười – "Thật là biết nhẫn nại nhỉ, chờ đến tận lúc này mới động thủ."

Tiểu Hoàng lắp bắp kinh hãi, giương mắt trông Tư Đồ. Chẳng lẽ huynh ấy đã dự đoán trước tất cả mọi việc, hay là huynh ấy đã sớm phát hiện ra manh mối gì hay sao?

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Hoàng, Tư Đồ thấp giọng đáp – "Từ lúc chúng ta rời khỏi sơn trang thì đã có người âm thầm theo dõi rồi."

"Là ai?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Kẻ phái người theo dõi chúng ta thật là khôn ngoan." – Tư Đồ khẽ cười – "Nếu muốn theo sát ta mà không bị phát giác thì cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ cũng khó lòng thành công, thế nên hắn dùng những người hoàn toàn không biết võ công."

Tiểu Hoàng nghe vậy chợt nhớ đến việc gì đó, cảm thấy đã rõ ràng – "… Ta hiểu rồi! Mới rồi khi chúng ta đến đây, ở ven đường hễ cứ cách mười bước chân sẽ có một cánh cửa sổ trên lầu hai mở ra."

Tư Đồ gật gù khen ngợi. Đừng thấy y không biết võ công mà xem thường, kỳ thật năng lực quan sát của y rất tốt, chỉ cần chú ý một chút đã phát hiện ra ngay điểm khác thường.

"Không cần biết là chúng ta đi đâu đều có người theo dõi, thế nên khi chúng ta đến nơi này cũng tự nhiên có người theo dõi thôi." – Tư Đồ gõ nhẹ lên mặt bàn, có vẻ như đang chờ xem màn kịch kế tiếp là gì.

Hai người không nói thêm gì, cúi đầu nhìn tình cảnh phía dưới lầu. Nàng kỹ nữ kia sau khi lao xuống thì liền hét toáng lên – "Kinh khủng quá, hoa yêu lại xuất hiện hại người rồi!"

Tư Đồ nhíu mày – "Quả nhiên!"

"Ý huynh là hoa yêu kia vẫn luôn theo dõi chúng ta ư?" – Sắc mặt Hoàng Bán Tiên hơi trắng bệt ra.

Tư Đồ vươn tay xoa cằm y, cười bảo rằng – "Chuyện này…. không hẳn là chúng ta đâu."

"Vậy thì là ai?"

"Là ngươi thì đúng hơn." – Lời vừa dứt thì đã thấy Tiểu Hoàng cứng đờ cả người, thoạt nhìn có vẻ khẩn trương. Tư Đồ bấy giờ mới hiểu trong lòng tiểu hài tử sớm đã có đáp án rồi. Hắn không nhiều lời, chỉ ngoảnh mặt theo dõi tình hình bên dưới. Nghe kỹ nữ kia tri hô như thế, tú bà liền cho người vời quan phủ và sai nha đến.

Tư Đồ để bạc lại trên bàn, kéo Tiểu Hoàng vẫn đang ngơ ngác nhìn – "Đi thôi!"

Hoàng Bán Tiên thấy thắc mắc liền hỏi – "Đi đâu chứ?"

"Cứ rời khỏi nơi này trước đã." – Tư Đồ nói xong kéo y ra cửa, vừa ra đến nơi thì đã nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập, sau đó là một tiếng thét to – "Ngay phía trước phòng chẳng phải chính là Hoàng Bán Tiên đấy sao?"

Sắc mặt Tư Đồ trầm xuống, quay sang nói với Tiểu Hoàng – "Xem ra người ta đã sớm tính toán cả rồi, ngươi muốn chết dí ở chỗ này, hay là đi ra theo đường cửa sổ hử?"

Tiểu Hoàng nhìn về phía cửa sổ có chút do dự.

"Dù sao ta thấy người ta đã tính toán kỹ càng đến thế thì cho dù là ra theo lối cửa sổ cũng sẽ rơi vào bẫy của họ thôi." – Tư Đồ chậm rãi nói, tiếng bước chân bên ngoài phòng càng lúc càng gần.

"Mau quyết định đi." – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến gần, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Tiểu Hoàng nhìn cửa sổ, gật đầu ưng thuận – "Ra bằng cửa sổ thôi!"

Tư Đồ mỉm cười, ghé vào tai y bảo rằng – "Rất hợp với ý ta!" – nói xong thì tung người nhẹ nhàng nhảy ra khỏi cửa sổ.

Hai người vừa đáp xuống đất, Tư Đồ liền cười lạnh một tiếng, đẩy Tiểu Hoàng tránh phía sau lưng mình. Tiểu Hoàng còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, ngẩng đầu lên đã thấy một cái bóng trắng chớp nhoáng, vọt thẳng về phía hai người, phía trước có hàn quang chợt lóe.

Tư Đồ nheo nheo mắt như có đôi phần khó hiểu, che chở cho Tiểu Hoàng nghiêng người tránh đi nhát kiếm đánh úp đó, vung tay tung một chưởng về phía bóng người kia. Người vừa xuất hiện cả kinh, ở trên không trung cố xoay người né tránh, nhưng không ngờ đó chỉ là hư chiêu của Tư Đồ, chỉ chờ người kia chuyển mình thì liền thu tay về, lật tay đánh thẳng vào bả vai đối phương. Người kia kêu lên một tiếng rồi té ngã trên mặt đất.

Tiểu Hoàng nghe thấy tiếng kêu kia có vẻ nhỏ thì cả kinh, vì sao lại là một nữ nhân? Y định thần nhìn kỹ nữ tử trên mặt đất, đập vào mắt y chính là một thân bạch y, quen thuộc đến không thể nói nên lời. Toàn thân Tiểu Hoàng chợt phát lạnh, bởi nữ nhân trước mắt họ nào phải ai khác đâu, chính là Diêu Cầm.

"Cô nương…" – Tiểu Hoàng biết là Diêu Cầm thì lắp bắp không thôi.

Diêu Cầm dùng tay chẹn ngang bả vai bị Tư Đồ đả thương, cố hết sức đứng dậy, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Trong lòng nàng ta thầm nghĩ Tư Đồ thật sự quá lợi hại, chỉ một chiêu mà có thể khiến nàng phải chịu nội thương. Nàng lau sạch khóe miệng, không nói không rằng, vung kiếm tiếp tục tấn công.

Vẻ kinh ngạc trong mắt Tư Đồ càng lúc càng sâu. Hắn không rõ nữ tử này có ý đồ gì, luận về võ công thì nàng quả thật không tồi, nhưng nếu muốn giết hắn thì tuyệt đối là không có khả năng. Vừa rồi hắn đã cố tình tha cho nàng một mạng, lẽ ra nàng nên biết khó mà tự rút lui, có đâu lại còn dây dưa không dứt thế này.

Hắn vừa định vung tay ngăn cản thì đã thấy Diêu Cầm xoay người tránh đi, chuyển hướng sang tấn công Hoàng Bán Tiên đang ở phía sau.

Ánh mắt Tư Đồ trở nên lạnh lẽo, liền vận ba thành công lực, tiến từng bước một, che chắn cho Tiểu Hoàng còn đang ngây ngẩn, vung mạnh một cước. Diêu Cầm tránh né không kịp, kêu lên một tiếng thảm thiết và bị đá văng thật xa. Tiểu Hoàng sốt ruột vội ngăn Tư Đồ lại – "Đừng giết cô nương ấy."

Tư Đồ xoay nhìn Tiểu Hoàng, bàn tay đã vung lên lại hạ xuống. Nhưng không nghĩ đến ngay lúc ấy Diêu Cầm phun ra mấy ngụm máu rồi lại run rẩy đứng lên, vung kiếm tiếp tục công kích.

Đấu pháp này của nàng không giống như cừu hận, ngược lại dường như là muốn tự tìm vào chỗ chết.

Tiểu Hoàng nhìn ánh mắt Diêu Cầm, trong ấy chẳng có lấy nửa phần điên cuồng, mà lại thanh tỉnh dị thường. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những rối loạn ngoài cửa đã kéo mọi người ồ ạt đổ ra phía ngoài, kỹ nữ từ trên lầu lao xuống lúc nãy cũng đã chạy ra, vừa nhìn thấy Diêu Cầm đã hô to lên – "Á, chính là ả ta! Là ả! Hoa yêu đấy!"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc nhìn nhau, nhưng Diêu Cầm đã áp sát đến, mũi kiếm hướng thẳng về phía Tiểu Hoàng. Tư Đồ lại vung tay đánh ra một chưởng, Diêu Cầm bị đánh văng ra ngoài, té ngã trên mặt đất, cố sức vận lực nhưng vẫn không có cách nào đứng dậy nổi. Người của nha môn lập tức bao vây lấy nàng. Một người đi đầu cất tiếng hỏi kỹ nữ kia – "Thật sự là ả sao? Ả chẳng phải chính là Diêu Cầm, lão bản nương bán đàn ở ven hồ Tây Tử đấy ư?"

"A! Ta nhớ ra rồi. Lưu lão bản đã chết kia vào hôm gặp nạn cũng đến hiệu đàn…. Ta có thấy mà." – Một số người qua đường đứng xem chợt hô lên.

"Ta cũng từng thấy ả ta đến Tây Tử Lâu để bán đàn đó!"

"Đúng rồi, tú tài công tử hình như cũng từng đến chỗ ả mua đàn."

"Ả chính là hoa yêu." – kỹ nữ kia chỉ vào Diêu Cầm – "Mới rồi, tiện thiếp cùng Vương lão bản đang ở trong phòng làm, làm chuyện ấy… thì ả ta đột nhiên từ trên cao nhảy xuống. Sau đó tiện thiếp thấy Vương lão bản đã thân vong rồi… Ả chính là hoa yêu!"

Tư Đồ quay lại liếc nhìn Tiểu Hoàng, thấy y chăm chú nhìn Diêu Cầm, cũng nương theo ánh mắt y, thấy Diêu Cầm đã hồi phục ít nhiều, đang ngồi dậy, mặt không chút biến sắc cùng Tiểu Hoàng đối mắt.

"Hoàng Bán Tiên đã bắt được hoa yêu rồi!" – Trong đám đông bỗng dưng có người hô to lên.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ đều sửng sốt, cuối cùng cũng minh bạch – Thì ra là thế này đây.

Rất nhanh sau đó, cơ hồ cả phủ Hàng Châu đều chấn động, mọi người truyền tai nhau, người kéo đến xem hoa yêu mỗi lúc một nhiều, và ai nấy đều lan truyền bảo Hoàng Bán Tiên thật sự là thần tiên.

Diêu Cầm ngồi lặng yên giữa đám ngươi, hướng mắt nhìn Hoàng Bán Tiên, trong mắt có cả sự thản nhiên lẫn hối lỗi.

Lúc này chẳng biết là ai hô to lên – "Thiêu chết ả! Nhất định phải thiêu chết yêu nghiệt này!" – Sau đó trong đám đông cũng vang lên tiếng ủng hộ rào rạt. Mọi người đưa mắt nhìn Hoàng Bán Tiên, chờ đợi y đưa ra quyết định.

Tư Đồ lạnh lùng quét mắt qua những kẻ này một lượt. Hẳn nhiên không có khả năng tất cả mọi người đều giả vờ, nhưng chắc chắn có một vài người tâm thuật bất chính, mục đích thì chỉ có một… chính là lôi kéo tiểu hài tử vào cuộc. Còn về phần lôi kéo thế nào thì còn phải xem vở hí kịch này xướng ra làm sao đây.

Tiểu Hoàng thế mà có phần bình tĩnh, tuy nhiên sắc mặt hơi tái nhợt. Y chăm chú nhìn Diêu Cầm, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Lúc này đám đông chợt tách làm hai, nhường đường ột nhóm người đi vào, đi đầu chính là Tiếu Lạc Vũ. Biểu tình trên gương mặt Tiếu Lạc Vũ vẫn là vẻ tươi cười hiền hòa. Y nhìn Diêu Cầm trên mặt đất, rồi lại nhìn Tư Đồ và Tiểu Hoàng, thắc mắc – "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tư Đồ nhìn y cười nói – "Xảy ra chuyện gì chẳng lẽ Tiếu trại chủ không biết sao?"

Tiếu Lạc Vũ trưng ra vẻ mặt vô tội, lắc đầu đáp – "Tiếu mỗ vừa nghe bảo Hoàng Bán Tiên bắt được hoa yêu nên mới đến xem thế nào. Thế nào rồi? Hoa yêu phải chăng là…"

Tiểu Hoàng không để mắt đến bất kỳ ai khác, chỉ chăm chăm nhìn vào Diêu Cầm, thấy ánh mắt nàng nguyên bản là không chút thần thái, nhưng khi Tiếu Lạc Vũ xuất hiện thì sáng lên một ít, ngay sau đó liềm ảm đạm đi, đầu cúi xuống, không nói lấy một lời.

"Hoàng tiểu tiên sinh, nàng ta thật sự là hoa yêu sao?" – Tiếu Lạc Vũ đánh mắt sang chỗ Hoàng Bán Tiên.

Tiểu Hoàng không nói gì, bởi lẽ thật sự rất khó nói. Nếu nói "phải" thì mệnh Diêu Cầm khó bề giữ nổi, nhưng nếu bảo "không phải" thì khác nào giương mắt để hung thủ cao bay xa chạy… Hơn nữa, bất luận là nói phải hay không phải có khác nào chính là thừa nhận với cả thế gian rằng Hoàng Bán Tiên có khả năng thông thiên triệt địa, là thần tiên sống chuyển thế…

Tiểu Hoàng khó xử, mà Tư Đồ cũng thế. Vốn dĩ hắn mặc kệ chuyện sống chết của Diêu Cầm, nhưng hắn lại rất để ý đến việc Diêu Cầm mang cỗ đàn kia tặng cho Tiểu Hoàng, bên trong ắt phải có nội tình gì đó.

Đang lúc giằng co thì Diêu Cầm đột ngột ngẩng đầu lên, liếc nhìn Tiểu Hoàng rồi vung mạnh tay, thanh kiếm mỏng manh trong tay xẹt ngang qua cổ, máu lập tức trào ra.

Tất cả mọi người bị bất ngờ đến ngây ngẩn cả ra, chỉ thấy ánh mắt Diêu Cầm dần dà mờ đi rồi trở nên tiêu tán. Trong khoảnh khắc khi hai mắt khép lại, nàng đã liếc nhìn Tiếu Lạc Vũ ở cách đó không xa, khóe môi vẽ nên một ý cười trào phúng. Cuối cùng nàng ngã sóng soài trên mặt đất, khí tuyệt mệnh vong.

Thoạt tiên Tiếu Lạc Vũ có đôi chút thảng thốt, sau đó nhíu chặt hai hàng chân mày, nhìn trừng trừng thi thể của Diêu Cầm, vẻ mặt trầm tư.

Tư Đồ lui về phía sau vài bước, đứng sát bên cạnh Hoàng Bán Tiên, dùng vai huých nhẹ vai Tiểu Hoàng, cảm thấy y dường như đang khiếp sợ nên muốn cho y một chút dựa dẫm, bèn nắm thật chặt lấy bàn tay y.

Đúng lúc này chợt nghe Tiếu Lạc Vũ lên tiếng – "Hoa yêu là yêu, không phải người. Nếu muốn trừ diệt tận gốc, e rằng phải mang thi thể đi hỏa thiêu."

Tư Đồ lắc đầu cười lạnh, lòng thầm nhủ Tiếu Lạc Vũ quả thật độc địa. Một cái liếc mắt của Diêu Cầm dành cho y trước lúc chết rõ ràng mang theo mấy phần ai oán, có thể thấy được y chắc chắn đã cố tình…

"Không cần phải làm vậy…" – Tiểu Hoàng lúc bấy giờ mới cất lời, nhìn Tiếu Lạc Vũ đang an nhiên đứng trước đám đông mà nói – "Hoa yêu đã chết, nếu dám bất kính với thi thể nàng ta thì sẽ bị trời phạt."

Tư Đồ kinh ngạc nhìn Hoàng Bán Tiên, chỉ thấy trên khuôn mặt y là một vẻ điềm nhiên bình thản.

Tiếu Lạc Vũ nghe được câu trả lời của Tiểu Hoàng cũng không để lộ biểu tình gì, chỉ nhẹ nhàng thở dài rồi gật đầu đáp – "Nếu Bán Tiên đã nói thế thì chắc chắn sẽ không sai đâu."

Tiểu Hoàng không nhiều lời, chỉ thấp giọng bảo – "Thi thể cứ giao lại cho bọn ta xử lý là được rồi." – Nói rồi, vươn tay kéo Tư Đồ.

Tư Đồ gật đầu, bước đến tiếp nhận tấm vải trắng do sai nha đưa cho, bọc lấy thi thể Diêu Cầm rồi ôm nàng trên tay, cùng Tiểu Hoàng rời đi, không để tâm đến tiếng hoan hô dậy trời của đám đông.

Ánh bình minh chợt ló dạng giữa màn mưa bụi lất phất, trên sườn dốc một ngọn núi thuộc ngoại ô phủ Hàng Châu dấy lên tiếng cuốc xẻng đào đất. Giữa buổi tinh mơ, nghe có chút gì đó rất thê lương. Hai người họ đi vòng vèo cả đêm mới tìm được một nơi phong thủy tốt, Tư Đồ liền đào một huyệt mộ thật sâu tại nơi Tiểu Hoàng lựa chọn.

Tư Đồ cắm xẻng bên mép huyệt, hào hển thở rồi bảo – "Dám bắt Tư Đồ ta đi đào đất, ngươi là người đầu tiên đấy!"

Tiểu Hoàng ở một bên cẩn trọng sửa sang lại đầu tóc và y phục của Diêu Cầm, lau đi vết máu trên khóe miệng nàng, tận lực giúp nàng trông được chỉn chu và sạch sẽ.

"Nữ nhân này chọn cách tự sát cũng vì không muốn ngươi lâm vào cảnh khó xử, thế thì tội tình gì ngươi lại bồi thêm một câu kia, vô hình chung lại rơi vào mưu kế của Tiếu Lạc Vũ? Người cũng đã chết rồi, hỏa thiêu thì có sao đâu?"

Tiểu Hoàng dùng vải trắng bọc thi thể lại, chỉnh sửa đôi chút, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu đáp – "… Có một số việc không thể tính toán quá thẳng thừng, là huynh dạy ta cơ mà."

Tư Đồ sửng sốt, lắc đầu cười khổ. Tiểu hài tử này, nhìn qua nửa phần võ công cũng không có, nhưng lại là một người chí tình chí nghĩa.

Hai ngươi mang di thể của Diêu Cầm an táng xong thì thắp cho nàng mấy nén nhang họ vừa mua được, sau lại rắc một ít vàng mã lên không trung. Những mảnh tiền giấy vàng và trắng lã chã phiêu tán dưới bầu trời buổi tinh mơ màu xanh mờ nhạt, rồi lại rơi xuống xung quanh mộ phần.

Tiểu Hoàng quỳ gối trước mộ phần, hai tay chắp thành hình chữ thập, vì Diêu Cầm mà thầm thì niệm một đoạn kinh cầu siêu, đến khi mở mắt ra đã thấy Tư Đồ không biết từ lúc nào cũng quỳ sát bên cạnh mình. Tiểu Hoàng giật mình ngó hắn, không nghĩ hắn cũng quỳ xuống. Một người như Tư Đồ hẳn là ngoài phụ mẫu, chắc chắn sẽ không chịu quỳ gối trước ai bao giờ.

Tư Đồ nhìn thấu thắc mắc của Tiểu Hoàng liền mỉm cười tung thêm một ít vàng mã, thấp giọng bảo – "Ta biết Diêu Cầm vẫn vì ai mà để tang rồi."

Tiểu Hoàng thoạt đầu là sửng sốt, nhưng sau đó lập tức gật đầu – "Ừ nhỉ… là vì chính cô nương ấy."

Hai người trâm mặc trong giây lát, sau đó Tư Đồ quay sang bảo – "Đôi ta cùng nhau cúi đầu trước hoa yêu đi, để nàng ấy làm chứng cho chúng ta."

"Làm… làm chứng cái gì cơ?" – Tiểu Hoàng ửng đỏ mặt mày, muốn đứng lên thì đã bị Tư Đồ níu chặt lấy.

Tiểu Hoàng quay sang, Tư Đồ liền áp tới hôn lên môi y, thì thầm bảo – "Đôi ta đã cùng lạy hoa yêu, ngươi cần phải nhớ cho thật kỹ đấy."

Môi kề sát môi, và Tiểu Hoàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

46. Chương 23: Nấm Mồ Cô Độc Chốn Non Xanh

–Thanh sơn cô trủng–

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở sương phòng ấy đối ẩm cho đến khi tận hứng, hoa khôi dưới lầu cũng liên tiếp được tán thưởng. Nhưng đúng vào lúc đang náo nhiệt thì có một tiếng thét lanh lảnh cất lên, sau đó một nữ tử tóc tai bù xù từ trên lầu hai chạy xuống, vừa chạy vừa kêu, dáng vẻ vô cùng kinh hãi

Khách nhân và các cô nương dưới lầu thấy bộ dạng của nàng ta đều hoảng hốt cả lên. Tiểu Hoàng từ trên cửa sổ thấy bên dưới hỗn loạn thì lo lắng ngẩng đầu nhìn Tư Đồ. Chẳng ngờ đâu Tư Đồ chẳng lấy gì làm giật mình, ngược lại còn ra chiều thấu hiểu, khiến cho Tiểu Hoàng rất thắc mắc.

"Không biết đã xảy ra chuyện gì rồi." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng.

"A…" – Tư Đồ cười – "Thật là biết nhẫn nại nhỉ, chờ đến tận lúc này mới động thủ."

Tiểu Hoàng lắp bắp kinh hãi, giương mắt trông Tư Đồ. Chẳng lẽ hắn đã dự đoán trước tất cả mọi việc, hay là hắn đã sớm phát hiện ra manh mối gì hay sao?

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Hoàng, Tư Đồ thấp giọng đáp – "Từ lúc chúng ta rời khỏi sơn trang thì đã có người âm thầm theo dõi rồi."

"Là ai?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Kẻ phái người theo dõi chúng ta thật là khôn ngoan." – Tư Đồ khẽ cười – "Nếu muốn theo sát ta mà không bị phát giác thì cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ cũng khó lòng thành công, thế nên hắn dùng những người hoàn toàn không biết võ công."

Tiểu Hoàng nghe vậy chợt nhớ đến việc gì đó, cảm thấy đã rõ ràng – "…Ta hiểu rồi! Mới rồi khi chúng ta đến đây, ở ven đường hễ cứ cách mười bước chân sẽ có một cánh cửa sổ trên lầu hai mở ra."

Tư Đồ gật gù khen ngợi. Đừng thấy y không biết võ công mà xem thường, kỳ thật năng lực quan sát của y rất tốt, chỉ cần chú ý một chút đã phát hiện ra ngay điểm khác thường.

"Không cần biết là chúng ta đi đâu đều có người theo dõi, thế nên khi chúng ta đến nơi này cũng tự nhiên có người theo dõi thôi." – Tư Đồ gõ nhẹ lên mặt bàn, có vẻ như đang chờ xem màn kịch kế tiếp là gì.

Hai người không nói thêm gì, cúi đầu nhìn tình cảnh phía dưới lầu. Nàng kỹ nữ kia sau khi lao xuống thì liền hét toáng lên – "Kinh khủng quá, hoa yêu lại xuất hiện hại người rồi!"

Tư Đồ nhíu mày – "Quả nhiên!"

"Ý huynh là hoa yêu kia vẫn luôn theo dõi chúng ta ư?" – Sắc mặt Hoàng Bán Tiên hơi trắng bệt ra.

Tư Đồ vươn tay xoa cằm y, cười bảo rằng – "Chuyện này… không hẳn là chúng ta đâu."

"Vậy thì là ai?"

"Là ngươi thì đúng hơn." – Lời vừa dứt thì đã thấy Tiểu Hoàng cứng đờ cả người, thoạt nhìn có vẻ khẩn trương. Tư Đồ bấy giờ mới hiểu trong lòng tiểu hài tử sớm đã có đáp án rồi. Hắn không nhiều lời, chỉ ngoảnh mặt theo dõi tình hình bên dưới. Nghe kỹ nữ kia tri hô như thế, tú bà liền cho người vời quan phủ và sai nha đến.

Tư Đồ để bạc lại trên bàn, kéo Tiểu Hoàng vẫn đang ngơ ngác nhìn – "Đi thôi!"

Hoàng Bán Tiên thấy thắc mắc liền hỏi – "Đi đâu chứ?"

"Cứ rời khỏi nơi này trước đã." – Tư Đồ nói xong kéo y ra cửa, vừa ra đến nơi thì đã nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập, sau đó là một tiếng thét to – "Ngay phía trước phòng chẳng phải chính là Hoàng Bán Tiên đấy sao?"

Sắc mặt Tư Đồ trầm xuống, quay sang nói với Tiểu Hoàng – "Xem ra người ta đã sớm tính toán cả rồi, ngươi muốn chết dí ở chỗ này, hay là đi ra theo đường cửa sổ hử?"

Tiểu Hoàng nhìn về phía cửa sổ có chút do dự.

"Dù sao ta thấy người ta đã tính toán kỹ càng đến thế thì cho dù là ra theo lối cửa sổ cũng sẽ rơi vào bẫy của họ thôi." – Tư Đồ chậm rãi nói, tiếng bước chân bên ngoài phòng càng lúc càng gần.

"Mau quyết định đi." – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến gần, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Tiểu Hoàng nhìn cửa sổ, gật đầu ưng thuận – "Ra bằng cửa sổ thôi!"

Tư Đồ mỉm cười, ghé vào tai y bảo rằng – "Rất hợp với ý ta!" – nói xong thì tung người nhẹ nhàng nhảy ra khỏi cửa sổ.

Hai người vừa đáp xuống đất, Tư Đồ liền cười lạnh một tiếng, đẩy Tiểu Hoàng tránh phía sau lưng mình. Tiểu Hoàng còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, ngẩng đầu lên đã thấy một cái bóng trắng chớp nhoáng, vọt thẳng về phía hai người, phía trước có hàn quang chợt lóe.

Tư Đồ nheo nheo mắt như có đôi phần khó hiểu, che chở cho Tiểu Hoàng nghiêng người tránh đi nhát kiếm đánh úp đó, vung tay tung một chưởng về phía bóng người kia. Người vừa xuất hiện cả kinh, ở trên không trung cố xoay người né tránh, nhưng không ngờ đó chỉ là hư chiêu của Tư Đồ, chỉ chờ người kia chuyển mình thì liền thu tay về, lật tay đánh thẳng vào bả vai đối phương. Người kia kêu lên một tiếng rồi té nã trên mặt đất.

Tiểu Hoàng nghe thấy tiếng kêu kia có vẻ nhỏ thì cả kinh, vì sao lại là một nữ nhân? Y định thần nhìn kỹ nữ tử trên mặt đất, đập vào mắt y chính là một thân bạch y, quen thuộc đến không thể nói nên lời. Toàn thân Tiểu Hoàng chợt phát lạnh, bởi nữ nhân trước mắt họ nào phải ai khác đâu, chính là Diêu Cầm.

"Cô nương…" – Tiểu Hoàng biết là Diêu Cầm thì lắp bắp không thôi.

Diêu Cầm dùng tay chẹn ngang bả vai bị Tư Đồ đả thương, cố hết sức đứng dậy, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Trong lòng nàng ta thầm nghĩ Tư Đồ thật sự quá lợi hại, chỉ một chiêu mà có thể khiến nàng phải chịu nội thương. Nàng lau sạch khóe miệng, không nói không rằng, vung kiếm tiếp tục tấn công.

Vẻ kinh ngạc trong mắt Tư Đồ càng lúc càng sâu. Hắn không rõ nữ tử này có ý đồ gì, luận về võ công thì nàng quả thật không tồi, nhưng nếu muốn giết hắn thì tuyệt đối là không có khả năng. Vừa rồi hắn đã cố tình tha cho nàng một mạng, lẽ ra nàng nên biết khó mà tự rút lui, có đâu lại còn dây dưa không dứt thế này.

Hắn vừa định vung tay ngăn cản thì đã thấy Diêu Cầm xoay người tránh đi, chuyển hướng sang tấn công Hoàng Bán Tiên đang ở phía sau.

Ánh mắt Tư Đồ trở nên lạnh lẽo, liền vận ba thành công lực, tiến từng bước một, che chắn cho Tiểu Hoàng còn đang ngây ngẩn, vung mạnh một cước. Diêu Cầm tránh né không kịp, kêu lên một tiếng thảm thiết và bị đá văng thật xa. Tiểu Hoàng sốt ruột vội ngăn Tư Đồ lại – "Đừng giết cô nương ấy."

Tư Đồ xoay nhìn Tiểu Hoàng, bàn tay đã vung lên lại hạ xuống. Nhưng không nghĩ đến ngay lúc ấy Diêu Cầm phun ra mấy ngụm máu rồi lại run rẩy đứng lên, vung kiếm tiếp tục công kích.

Đấu pháp này của nàng không giống như cừu hận, ngược lại dường như là muốn tự tìm vào chỗ chết.

Tiểu Hoàng nhìn ánh mắt Diêu Cầm, trong ấy chẳng có lấy nửa phần điên cuồng, mà lại thanh tỉnh dị thường. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những rối loạn ngoài cửa đã kéo mọi người ồ ạt đổ ra phía ngoài, kỹ nữ từ trên lầu lao xuống lúc nãy cũng đã chạy ra, vừa nhìn thấy Diêu Cầm đã hô to lên – "Á, chính là ả ta! Là ả! Hoa yêu đấy!"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc nhìn nhau, nhưng Diêu Cầm đã áp sát đến, mũi kiếm hướng thẳng về phía Tiểu Hoàng. Tư Đồ lại vung tay đánh ra một chưởng, Diêu Cầm bị đánh văng ra ngoài, té ngã trên mặt đất, cố sức vận lực nhưng vẫn không có cách nào đứng dậy nổi. Người của nha môn lập tức bao vây lấy nàng. Một người đi đầu cất tiếng hỏi kỹ nữ kia – "Thật sự là ả sao? Ả chẳng phải chính là Diêu Cầm, lão bản nương bán đàn ở ven hồ Tây Tử đấy ư?"

"A! Ta nhớ ra rồi. Lưu lão bản đã chết kia vào hôm gặp nạn cũng đến hiệu đàn… Ta có thấy mà." – Một số người qua đường đứng xem chợt hô lên.

"Ta cũng từng thấy ả ta đến Tây Tử Lâu để bán đàn đó!"

"Đúng rồi, tú tài công tử hình như cũng từng đến chỗ ả mua đàn."

"Ả chính là hoa yêu." – kỹ nữ kia chỉ vào Diêu Cầm – "Mới rồi, tiện thiếp cùng Vương lão bản đang ở trong phòng làm, làm chuyện ấy…thì ả ta đột nhiên từ trên cao nhảy xuống. Sau đó tiện thiếp thấy Vương lão bản đã thân vong rồi…Ả chính là hoa yêu!"

Tư Đồ quay lại liếc nhìn Tiểu Hoàng, thấy y chăm chú nhìn Diêu Cầm, cũng nương theo ánh mắt y, thấy Diêu Cầm đã hồi phục ít nhiều, đang ngồi dậy, mặt không chút biến sắc cùng Tiểu Hoàng đối mắt.

"Hoàng Bán Tiên đã bắt được hoa yêu rồi!" – Trong đám đông bỗng dưng có người hô to lên.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ đều sửng sốt, cuối cùng cũng minh bạch – Thì ra là thế này đây.

Rất nhanh sau đó, cơ hồ cả phủ Hàng Châu đều chấn động, mọi người truyền tai nhau, người kéo đến xem hoa yêu mỗi lúc một nhiều, và ai nấy đều lan truyền bảo Hoàng Bán Tiên thật sự là thần tiên.

Diêu Cầm ngồi lặng yên giữa đám ngươi, hướng mắt nhìn Hoàng Bán Tiên, trong mắt có cả sự thản nhiên lẫn hối lỗi.

Lúc này chẳng biết là ai hô to lên – "Thiêu chết ả! Nhất định phải thiêu chết yêu nghiệt này!" – Sau đó trong đám đông cũng vang lên tiếng ủng hộ rào rạt. Mọi người đưa mắt nhìn Hoàng Bán Tiên, chờ đợi y đưa ra quyết định.

Tư Đồ lạnh lùng quét mắt qua những kẻ này một lượt. Hẳn nhiên không có khả năng tất cả mọi người đều giả vờ, nhưng chắc chắn có một vài người tâm thuật bất chính, mục đích thì chỉ có một…chính là lôi kéo tiểu hài tử vào cuộc. Còn về phần lôi kéo thế nào thì còn phải xem vở hí kịch này xướng ra làm sao đây.

Tiểu Hoàng thế mà có phần bình tĩnh, tuy nhiên sắc mặt hơi tái nhợt. Y chăm chú nhìn Diêu Cầm, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Lúc này đám đông chợt tách làm hai, nhường đường cho một nhóm người đi vào, đi đầu chính là Tiếu Lạc Vũ. Biểu tình trên gương mặt Tiếu Lạc Vũ vẫn là vẻ tươi cười hiền hòa. Y nhìn Diêu Cầm trên mặt đất, rồi lại nhìn Tư Đồ và Tiểu Hoàng, thắc mắc – "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tư Đồ nhìn y cười nói – "Xảy ra chuyện gì chẳng lẽ Tiếu trại chủ không biết sao?"

Tiếu Lạc Vũ trưng ra vẻ mặt vô tội, lắc đầu đáp – "Tiếu mỗ vừa nghe bảo Hoàng Bán Tiên bắt được hoa yêu nên mới đến xem thế nào. Thế nào rồi? Hoa yêu phải chăng là…"

Tiểu Hoàng không để mắt đến bất kỳ ai khác, chỉ chăm chăm nhìn vào Diêu Cầm, thấy ánh mắt nàng nguyên bản là không chút thần thái, nhưng khi Tiếu Lạc Vũ xuất hiện thì sáng lên một ít, ngay sau đó liềm ảm đạm đi, đầu cúi xuống, không nói lấy một lời.

"Hoàng tiểu tiên sinh, nàng ta thật sự là hoa yêu sao?" – Tiếu Lạc Vũ đánh mắt sang chỗ Hoàng Bán Tiên.

Tiểu Hoàng không nói gì, bởi lẽ thật sự rất khó nói. Nếu nói "phải" thì mệnh Diêu Cầm khó bề giữ nổi, nhưng nếu bảo "không phải" thì khác nào giương mắt để hung thủ cao bay xa chạy…Hơn nữa, bất luận là nói phải hay không phải có khác nào chính là thừa nhận với cả thế gian rằng Hoàng Bán Tiên có khả năng thông thiên triệt địa, là thần tiên sống chuyển thế…

Tiểu Hoàng khó xử, mà Tư Đồ cũng thế. Vốn dĩ hắn mặc kệ chuyện sống chết của Diêu Cầm, nhưng hắn lại rất để ý đến việc Diêu Cầm mang cỗ đàn kia tặng cho Tiểu Hoàng, bên trong ắt phải có nội tình gì đó.

Đang lúc giằng co thì Diêu Cầm đột ngột ngẩng đầu lên, liếc nhìn Tiểu Hoàng rồi vung mạnh tay, thanh kiếm mỏng manh trong tay xẹt ngang qua cổ, máu lập tức trào ra.

Tất cả mọi người bị bất ngờ đến ngây ngẩn cả ra, chỉ thấy ánh mắt Diêu Cầm dần dà mờ đi rồi trở nên tiêu tán. Trong khoảnh khắc khi hai mắt khép lại, nàng đã liếc nhìn Tiểu Lạc Vũ ở cách đó không xa, khóe môi vẽ nên một ý cười trào phúng. Cuối cùng nàng ngã sóng soài trên mặt đất, khí tuyệt mệnh vong.

Thoạt tiên Tiểu Lạc Vũ có đôi chút thảng thốt, sau đó nhíu chặt hai hàng chân mày, nhìn trừng trừng thi thể của Diêu Cầm, vẻ mặt trầm tư.

Tư Đồ lui về phía sau vài bước, đứng sát bên cạnh Hoàng Bán Tiên, dùng vai huých nhẹ vai Tiểu Hoàng, cảm thấy y dường như đang khiếp sợ nên muốn cho y một chút dựa dẫm, bèn nắm thật chặt lấy bàn tay y.

Đúng lúc này chợt nghe Tiểu Lạc Vũ lên tiếng – "Hoa yêu là yêu, không phải người. Nếu muốn trừ diệt tận gốc, e rằng phải mang thi thể đi hỏa thiêu."

Tư Đồ lắc đầu cười lạnh, lòng thầm nhủ Tiểu Lạc Vũ quả thật độc địa. Một cái liếc mắt của Diêu Cầm dành cho y trước lúc chết rõ ràng mang theo mấy phần ai oán, có thể thấy được y chắc chắn đã cố tình…

"Không cần phải làm vậy…" – Tiểu Hoàng lúc bấy giờ mới cất lời, nhìn Tiểu Lạc Vũ đang an nhiên đứng trước đám đông mà nói – "Hoa yêu đã chết, nếu dám bất kính với thi thể nàng ta thì sẽ bị trời phạt."

Tư Đồ kinh ngạc nhìn Hoàng Bán Tiên, chỉ thấy trên khuôn mặt y là một vẻ điềm nhiên bình thản.

Tiểu Lạc Vũ nghe được câu trả lời của Tiểu Hoàng cũng không để lộ biểu tình gì, chỉ nhẹ nhàng thở dài rồi gật đầu đáp – "Nếu Bán Tiên đã nói thế thì chắc chắn sẽ không sai đâu."

Tiểu Hoàng không nhiều lời, chỉ thấp giọng bảo – "Thi thể cứ giao lại cho bọn ta xử lý là được rồi." – Nói rồi, vươn tay kéo Tư Đồ.

Tư Đồ gật đầu, bước đến tiếp nhận tấm vải trắng do sai nha đưa cho, bọc lấy thi thể Diêu Cầm rồi ôm nàng trên tay, cùng Tiểu Hoàng rời đi, không để tâm đến tiếng hoan hô dậy trời của đám đông.

Ánh bình minh chợt ló dạng giữa màn mưa bụi lất phất, trên sườn dốc một ngọn núi thuộc ngoại ô phủ Hàng Châu dấy lên tiếng cuốc xẻng đào đất. Giữa buổi tinh mơ, nghe có chút gì đó rất thê lương. Hai người họ đi vòng vèo cả đêm mới tìm được một nơi phong thủy tốt, Tư Đồ liền đào một huyệt mộ thật sâu tại nơi Tiểu Hoàng lựa chọn.

Tư Đồ cắm xẻng bên mép huyệt, hào hển thở rồi bảo – "Dám bắt Tư Đồ ta đi đào đất, ngươi là người đầu tiên đấy!"

Tiểu Hoàng ở một bên cẩn trọng sửa sang lại đầu tóc và y phục của Diêu Cầm, lau đi vết máu trên khóe miệng nàng, tận lực giúp nàng trông được chỉn chu và sạch sẽ.

"Nữ nhân này chọn cách tự sát cũng vì không muốn ngươi lâm vào cảnh khó xử, thế thì tội tình gì ngươi lại bồi thêm một câu kia, vô hình chung lại rơi vào mưu kế của Tiểu Lạc Vũ? Người cũng đã chết rồi, hỏa thiêu thì có sao đâu?"

Tiểu Hoàng dùng vải trắng bọc thi thể lại, chỉnh sửa đôi chút, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu đáp – "…Có một số việc không thể tính toán quá thẳng thừng, là huynh dạy ta cơ mà."

Tư Đồ sửng sốt, lắc đầu cười khổ. Tiểu hài tử này, nhìn qua nửa phần võ công cũng không có, nhưng lại là một người chí tình chí nghĩa.

Hai ngươi mang di thể của Diêu Cầm an táng xong thì thắp cho nàng mấy nén nhang họ vừa mua được, sau lại rắc một ít vàng mã lên không trung. Những mảnh tiền giấy vàng và trắng lã chã phiêu tán dưới bầu trời buổi tinh mơ màu xanh mờ nhạt, rồi lại rơi xuống xung quanh mộ phần.

Tiểu Hoàng quỳ gối trước mộ phần, hai tay chắp thành hình chữ thập, vì Diêu Cầm mà thầm thì niệm một đoạn kinh cầu siêu, đến khi mở mắt ra đã thấy Tư Đồ không biết từ lúc nào cũng quỳ sát bên cạnh mình.

Tiểu Hoàng giật mình ngó hắn, không nghĩ hắn cũng quỳ xuống. Một người như Tư Đồ hẳn là ngoài phụ mẫu, chắc chắn sẽ không chịu quỳ gối trước ai bao giờ.

Tư Đồ nhìn thấu thắc mắc của Tiểu Hoàng liền mỉm cười tung thêm một ít vàng mã, thấp giọng bảo – "Ta biết Diêu Cầm vẫn vì ai mà để tang rồi."

Tiểu Hoàng thoạt đầu là sửng sốt, nhưng sau đó lập tức gật đầu – "Ừ nhỉ...là vì chính cô nương ấy."

Hai người trâm mặc trong giây lát, sau đó Tư Đồ quay sang bảo – "Đôi ta cùng nhau cúi đầu trước hoa yêu đi, để nàng ấy làm chứng cho chúng ta."

"Làm...làm chứng cái gì cơ?" – Tiểu Hoàng ửng đỏ mặt mày, muốn đứng lên thì đã bị Tư Đồ níu chặt lấy.

Tiểu Hoàng quay sang, Tư Đồ liền áp tới hôn lên môi y, thì thầm bảo – "Đôi ta đã cùng lạy hoa yêu, ngươi cần phải nhớ cho thật kỹ đấy."

Môi kề sát môi, và Tiểu Hoàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

47. Chương 24

Chương 24 | Lui chẳng bằng tiến

– Thoái bất như tiến –

Trời dần sáng hẳn, cảnh vật bốn bề cũng trở nên rõ ràng. Tư Đồ quay đầu nhìn lại, thấy triền núi này tuy địa thế không cao lắm, nhưng có một vị trí địa lý vô cùng tốt, nếu đứng trước mộ phần thì vừa khéo nhìn thấy toàn cảnh phủ Hàng Châu.

"Sao ngươi lại chọn nơi này?" – Tư Đồ tỏ vẻ không hiểu mà hỏi Tiểu Hoàng, trong giọng nói để lộ vài phần bất bình – "Thế sự ngày nay có nhiều hỗn loạn, người cũng đã chết rồi, còn nhìn thành này làm chi nữa? Vừa rồi lẽ ra nên an táng nàng ở sườn núi bên kia, mắt không thấy, tâm không phiền, chẳng phải tốt sao?"

Tiểu Hoàng không nén được một nụ cười, chỉ đáp rằng – "Nơi này phong thủy rất khá, mong sao cô nương ấy đầu thai chuyển kiếp được vào một gia đình tốt." – Lúc y đương nói, chợt thấy ánh bình minh đang tỏa rạng, cả phủ Hàng Châu được bao phủ bởi một tầng sáng vàng nhạt, trông không phải như được soi bởi ánh nắng, mà ngược lại còn có phần nào thê lương

Tiểu Hoàng ngoảnh mặt nhìn nấm mồ cô độc phía sau mình, chợt ngạc nhiên phát hiện rằng trên mô đất không bia mộ thế mà cũng loang ra một quầng quang ảnh lấp lánh. Nếu so với những mái nhà to lớn thấp thoáng xa xôi, mộ phần nhỏ bé đơn độc này dưới ánh sáng nhạt nhòa chiếu rọi, vậy mà lại ấm áp hơn hẳn.

"Sau này, nếu chúng ta có cơ hội trở lại Hàng Châu thì sẽ đến viếng nàng ta." – Tư Đồ quay đầu, trầm mặc trong chốc lát rồi đưa tay vuốt tóc Tiểu Hoàng – "Thật ra nơi này cũng tốt lắm."

Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ không phải một người không hiểu chuyện. Kỳ thật, có đôi khi hiểu hay không hiểu một người hay một việc gì đó, hoặc có thấu suốt được phong tình hay không thì cũng không hề gì. Hiểu là tự nhiên mà hiểu thôi, cần chi nguyên nhân chứ. Hắn tức giận nói thế, cũng chỉ vì cảm thấy Cầm Nương thật không đáng phải chịu như vậy mà thôi.

"Tiếu Lạc Vũ vừa rồi cũng thương tâm mà." – Tiểu Hoàng đột nhiên nhẹ giọng bảo – "Không ai thờ ơ cả đâu."

Tư Đồ không đáp trả, mãi lúc sau mới lên tiếng – "Ta không cần gặp một người như thế."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng lại gật đầu – Huynh so với y thì tốt hơn."

Tư Đồ sửng sốt, dư vị khi Tiểu Hoàng nói những lời này khiến trong lòng hắn bỗng dưng lâng lâng ấm áp. Tiểu hài tử này chỉ nói toàn là sự thật, nhưng trên đời hiếm có người nói lời thật lòng mà lại khiến cho người ta thích đến như vậy.

Hắn bèn kéo tay y – "Không còn sớm nữa rồi, mau trở về thôi. Cả đêm qua ngươi có ngủ đâu."

Tiểu Hoàng lắc đầu cự tuyệt – "Ta muốn muộn một chút hẵng về."

Tư Đồ nhẹ chau mày, biết rõ tiểu hài tử không phải không muốn rời đi, mà là không muốn trở về. Y cũng biết rõ Tiếu Lạc Vũ trăm phương nghìn kế để tạo ra một cái bẫy như thế chắc chắn là có mục đích riêng. Nếu trở về thì sẽ phải đối mặt với mục đích này.

"Đừng sợ!" – Tư Đồ vỗ nhẹ vai Tiểu Hoàng – "Quả phải từ cây mà sinh ra. Y muốn hái quả thì sẽ không làm chết cây đâu."

Tiểu Hoàng cảm thấy khó hiểu bèn đưa mắt nhìn Tư Đồ, khiến hắn nở nụ cười, bấu nhẹ tay tiểu hài tử trong tay mình, nói bâng quơ – "Y trăm phương nghìn kế cũng vì có ý đồ với ngươi. Nếu ngươi đã là một cái cây có thể kết quả thì y chính là muốn thứ quả của ngươi, vậy ngươi cứ để cho y hái đi."

"Để cho y…" – Tiểu Hoàng tựa hồ đã hiểu ra.

"Đúng vậy, để cho y hái, muốn hái bao nhiêu thì hái bấy nhiêu." – Tư Đồ lắc tay áo có vẻ tiêu sái – "Nếu nhiều thì sao, ngươi vốn là cây gì thì vẫn cứ là cây nấy. Sẽ không có một gốc đào nào mà hái hết đào sẽ hóa thành gốc lê đâu."

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ, nét mặt u sầu cũng dần tan biến – "Ta hiểu rồi, bọn họ muốn thì cứ để bọn họ hái. Dù là hái xong rồi thì cũng không thay đổi được gì hết, thứ bọn họ muốn là quả, còn thứ quý nhất của ta là thân cây."

Tư Đồ mỉm cười vừa lòng, xoa xoa cằm Tiểu Hoàng – "Người của Tư Đồ ta phải có khí phách này mới đúng." – Nói xong liền kéo y xuống núi.

Tiểu Hoàng có phần dở khóc dở cười, nhưng trước khi rời đi vẫn cố quay lại nhìn nấm mồ của Cầm Nương một lần nữa… Hiện giờ đã không còn thân xác trói buộc, vậy nàng có thể thanh thản ở tại nơi này mà dõi theo người trong lòng rồi. Đợi đến một ngày kia nàng chán nản, thì cứ tự do mà đi đến một nơi khác. Kiếp sau, biết đâu chừng còn có thể cùng người ấy tương phùng. Nguyện cầu cho cô nương rửa hết phấn hoa[1], thong dong tự tại.

Sau đó Tiểu Hoàng ngoảnh đi, theo Tư Đồ xuống núi, tay nắm chặt tay nhau, trong lòng thầm nhủ một chuyện mà trước kia y chưa bao giờ nghĩ đến. Ấy là không cần biết là quả hay cây cũng không thể để cho người ta dễ dàng đoạt đi! Trước khi gặp được Tư Đồ, y vẫn luôn cho rằng chính mình cứ trốn tránh mãi rồi cũng sẽ qua kiếp nạn ba năm. Sau khi quen biết Tư Đồ, y lại muốn dùng sự nhẫn nại để vượt qua số kiếp. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên trong đời y cảm thấy không phục. Tuy rằng mọi người đều bảo mệnh số là thiên định, không ai có thể cưỡng lại được. Nhưng ông trời không nói, thế nhân làm sao biết được rồi đây trời định mình sống chết ra sao? Nếu không nghe từ chính miệng lão thiên gia bảo rằng dù cho là ai cũng không thể nào thay đổi mệnh trời, y chắc chắn không tin.

Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ, vội vàng đuổi theo. Y không muốn trốn tránh, cũng không muốn chịu đựng… Y muốn sống lâu hơn một chút, ít nhất… không thể nào chỉ có ba năm ngắn ngủi, chỉ cần được nhiều thêm một ngày thì y cũng muốn! Cây cũng được mà quả cũng được, y phải giữ lại cho chính mình những thứ người kia muốn lấy, giữ được gì thì cứ giữ, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Xuống tới chân núi, hai người họ lại đi ăn hoành thánh ở hàng điểm tâm hôm nọ. Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ăn hết sạch một bát hoành thánh, rồi ăn thêm một cái bánh bao, đang vươn tay muốn lấy cái thứ hai thì rất ngạc nhiên.

Tiểu Hoàng ngước mặt lên, vừa hay thấy Tư Đồ đang tròn mắt nhìn mình, y cười ngượng ngùng nhưng vẫn lấy bánh bao, vừa ăn vừa nói – "Kỳ thật, cố gắng đọc sách cũng rất hữu dụng, nhưng… bây giờ để sống qua ngày có lẽ là nên dựa vào bản thân mình, có học nhiều nữa cũng vậy thôi."

Tư Đồ ban đầu sửng sốt, sau đó lập tức cười vang. Hắn đặt chiếc thìa vào lòng bàn tay, nắm chặt lại, đến khi buông lỏng tay thì chỉ thấy gió cuốn những lớp bụi trắng, còn chiếc thìa thì đã mất tăm mất tích.

Thấy Tiểu Hoàng há hốc mồm kinh ngạc, Tư Đồ tỏ ra thần bí tiến đến gần bảo – "Năng lực của ta ngươi còn chưa hiểu hết đâu. Nếu ta liều mạng che chở cho ngươi, cùng lắm là lưỡng bại câu thương thôi, tuyệt

đối sẽ không ai có thể đụng đến ngươi. Ngươi định tự bảo vệ mình, hình như là việc thừa rồi."

Tiểu Hoàng chợt đỏ mặt. Tên Tư Đồ này, ngoài mặt rõ là một kẻ thô lỗ, nhưng sao lần nào cũng như nhìn thấu tâm tư mình hết vậy?

"Ta thích ánh mắt mới rồi của ngươi lắm. Trước kia chưa từng có ai nhìn ta như thế cả." – Tư Đồ nói một cách bất đắc dĩ – "Những người nhìn ta bình thường sẽ có ba loại, sợ ta, hận ta, hoặc muốn ta làm một việc gì đó cho bọn họ."

"Cũng không hẳn là thế…… " – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói – "Tương Thanh và Mộc Lăng đều rất quan tâm huynh mà."

"Còn có hai dạng ta chưa nói đến." – Tư Đồ vừa cười vừa nói tiếp – "Tương Thanh, Mộc Lăng xếp vào dạng huynh đệ, còn ngươi là dạng còn lại."

"Ta… là dạng gì?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Lần đầu tiên ngươi gặp ta, lại không hề sợ ta." – Tư Đồ nhớ lại tình cảnh lúc vừa tương ngộ – "Nghe được tên ta vậy mà còn cảm thấy ta đáng thương. Ta đưa ra ý kiến thì chê ta ngốc, chê ta nháo, có phải như thế không nào?"

"… Không có!" – Tiểu Hoàng lắc đầu, trên mặt đã lộ ra ý cười.

"Nhưng ánh mắt mới rồi của người rất đặc biệt." – Tư Đồ đưa tay lau một vệt canh còn sót lại trên mép Tiểu Hoàng, lại cười bảo – "Mới rồi trông cứ như ngươi đã hạ quyết tâm, muốn che chở cho ta."

Tiểu Hoàng trầm mặc trong giây lát, sau cùng gật đầu nhỏ tiếng – "Ta biết huynh lợi hại, nhưng ta vẫn muốn…"

"Ta hiểu mà." – Tư Đồ chặn ngang lời Tiểu Hoàng, có phần phiền lòng – "… Vô ích thôi, không cần thiết vẫn là không cần thiết. Con người luôn cần phải có gì đó họ không làm được thì mới có thể tiến xa hơn" – Nói đoạn, liền thả ngân lượng lên bàn rồi kéo Tiểu Hoàng trở về.

Rời khỏi hàng điểm tâm được một quãng xa, họ thấy được quang cảnh của buổi chợ sớm thật náo nhiệt, Tư Đồ đột nhiên lơ đãng cúi đầu nói bên tai Tiểu Hoàng – "Năm ta mười lăm tuổi đã tự nhủ với chính mình rằng, về sau này nếu có ai đó nhìn ta với một chút thương xót thôi, thì ta sẽ có thể chết vì người đó."

Tiểu Hoàng ngẩn ngơ, chỉ còn biết kinh ngạc mở to hai mắt, nói không nên lời, mặt mũi đỏ bừng, bị gã Tư Đồ đang cười vang sảng khoái lôi kéo đi về phía Hắc Vân sơn trang.

Hai người đi không bao lâu thì thấy bên ngoài sơn trang lúc đã có một đám đông bao vây, người xếp lớp này đến lớp khác.

Tư Đồ hơi nhíu mi, ôm lấy Tiểu Hoàng nhảy lên nóc nhà, thấy ngoài cửa sơn trang có một cỗ kiệu to trông rất khí thế, dường như là có một nhân vật nào đó đến. Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng đi lòng vòng đến hậu viện sơn trang, sau đó trèo tường vào trong, vừa hay thấy Mộc Lăng đang sốt ruột đi tới đi lui.

"Cuối cùng ngươi cũng chịu về rồi!" – vừa nhìn thấy hai người trèo tường vào, Mộc Lăng đã nhảy vọt đến.

"Đã xảy ra chuyện gì?" – Tư Đồ thấy Mộc Lăng có vẻ hoảng loạn liền hỏi – "Bên ngoài sao lại có nhiều người tụ tập đến vậy?"

"Xảy ra chút chuyện…. mà thôi, nói ngắn gọn đi." – Mộc Lăng phẩy tay áo – "Có nghe nói qua cái tên Long Cảnh bao giờ chưa?"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc nhau một cái rồi nhìn sang Mộc Lăng, cảm thấy hơi buồn cười – "Ngươi nghĩ ta không phải là người Trung Nguyên sao? Ai mà chẳng biết Long Cảnh chứ hả? Còn không phải là lão thái giám đã từng ở bên cạnh và nhiều lần hộ giá cho tiên hoàng sao? Được phong tước Thất thiên tuế gì ấy thì phải."

"Lão ta đang ở Hàng Châu." – Mộc Lăng nói một cách không đầu không đuôi – "Và hiện tại ở tiền sảnh."

"Sao cơ?" – Tư Đồ có phần ngạc nhiên – "Lão ta còn sống sao? Một tên thái giám cũng có thể chạy loăng quăng khắp nơi?"

"Lão ta đã định cư tại Hàng Châu, hơn nữa tên Lưu lão bản bị mất mạng kia chính là nghĩa tử của lão." – Mộc Lăng thở dài – "Lão bảo chúng ta bắt hoa yêu không chỉ là giúp phủ Hàng Châu trừ hại, mà còn giúp nghĩa tử lão báo thù, cho nên muốn gặp Tiểu Hoàng để đáp tạ ân tình."

Tư Đồ chau mày, xoay mặt hỏi Tiểu Hoàng – "Có quen biết với lão không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu một cách nghi hoặc – "Không quen……. Nhưng ta đã từng nghe nói qua."

"Làm sao bây giờ?" – Mộc lăng có chút lo lắng – "Gặp hay không gặp đây?"

Tư Đồ nhướn mi hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem, gặp hay không nào?"

Tiểu Hoàng suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu – "Gặp!"

Tư Đồ cười vừa ý, Mộc Lăng cũng sửng sốt nhìn Tiểu Hoàng khó hiểu, lại còn vươn tay muốn thăm mạch của y. Đáng tiếc tay còn chưa chạm được thì đã bị Tư Đồ đánh ột cái.

"Ôi chao…." – Mộc Lăng xoa tay, liếc nhìn Tư Đồ đầy căm giận – "Làm gì vậy? Không cho người khác chạm vào sao? Ngươi cho y ăn cái thứ thổ tả gì vậy, làm sao mà thay đổi kinh thế?"

Tư Đồ cười hỏi y – "Thấy thế nào, biến thành tốt hay xấu hả?"

Mộc Lăng nghiêng đầu nhìn Tiểu Hoàng một lát rồi bảo – "Thay đổi tốt! Thật là tốt, trước kia ta nhìn mà tức phát nghẹn!" – Nói xong liền vỗ vai Tư Đồ – "Các ngươi ứng đối cho cẩn thận, lão thái giám kia trông có vẻ lợi hại đấy."

Tư Đồ gật đầu. Tiểu Hoàng vừa định đi ra ngoài thì lại bị hắn ngăn lại – "Gấp cái gì chứ?"

"Nhưng mà…. ông ta đã đến rồi, lại đang đợi……" – Tiểu Hoàng quay lại nhìn Tư Đồ, nhưng chỉ thấy hắn cười thật giảo hoạt thôi.

"Có sao đâu hử? Cũng không phải chúng ta chờ lão mà. Lão không chờ được thì không cần chờ đâu. Dù sao thì lão cũng đâu có biết chúng ta đã trở về chứ." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi về phía sương phòng – "Ngươi đã một đêm không ngủ rồi, trước tiên đi ngủ một giấc đã, ta cũng mệt rồi."

"Như thế không hay lắm đâu…" – Tiểu Hoàng hơi bồn chồn.

"Có cái gì không tốt chứ? Loại người này khó đối phó nhất. Chờ chúng ta ngủ đẫy giấc rồi, tinh thần sẽ tốt lên. Còn ông ta chờ đợi, lòng không an, tâm hoảng ý loạn thì đối phó cũng dễ dàng hơn chứ sao!"

—

Chú thích:

[1] Nguyên văn: Tẩy tẫn duyên hoa ( ). Ngụ ý cụm này chỉ người con gái chốn phong trần được hoàn lương, tẩy hết phấn son để trở về cuộc sống bình thường.

48. Chương 24: Lui Chẳng Bằng Tiến

Trời dần sáng hẳn, cảnh vật bốn bề cũng trở nên rõ ràng. Tư Đồ quay đầu nhìn lại, thấy triền núi này tuy địa thế không cao lắm, nhưng có một vị trí địa lý vô cùng tốt, nếu đứng trước mộ phần thì vừa khéo nhìn thấy toàn cảnh phủ Hàng Châu.

"Sao ngươi lại chọn nơi này?" – Tư Đồ tỏ vẻ không hiểu mà hỏi Tiểu Hoàng, trong giọng nói để lộ vài phần bất bình – "Thế sự ngày nay có nhiều hỗn loạn, người cũng đã chết rồi, còn nhìn thành này làm chi nữa? Vừa rồi lẽ ra nên an táng nàng ở sườn núi bên kia, mắt không thấy, tâm không phiền, chẳng phải tốt sao?"

Tiểu Hoàng không nén được một nụ cười, chỉ đáp rằng – "Nơi này phong thủy rất khá, mong sao cô nương ấy đầu thai chuyển kiếp được vào một gia đình tốt." – Lúc y đương nói, chợt thấy ánh bình minh đang tỏa

rạng, cả phủ Hàng Châu được bao phủ bởi một tầng sáng vàng nhạt, trông không phải như được soi bởi ánh nắng, mà ngược lại còn có phần nào thê lương

Tiểu Hoàng ngoảnh mặt nhìn nấm mồ cô độc phía sau mình, chợt ngạc nhiên phát hiện rằng trên mô đất không bia mộ thế mà cũng loang ra một quầng quang ảnh lấp lánh. Nếu so với những mái nhà to lớn thấp thoáng xa xôi, mộ phần nhỏ bé đơn độc này dưới ánh sáng nhạt nhòa chiếu rọi, vậy mà lại ấm áp hơn hẳn.

"Sau này, nếu chúng ta có cơ hội trở lại Hàng Châu thì sẽ đến viếng nàng ta." – Tư Đồ quay đầu, trầm mặc trong chốc lát rồi đưa tay vuốt tóc Tiểu Hoàng – "Thật ra nơi này cũng tốt lắm."

Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ không phải một người không hiểu chuyện. Kỳ thật, có đôi khi hiểu hay không hiểu một người hay một việc gì đó, hoặc có thấu suốt được phong tình hay không thì cũng không hề gì. Hiểu là tự nhiên mà hiểu thôi, cần chi nguyên nhân chứ. Hắn tức giận nói thế, cũng chỉ vì cảm thấy Cầm Nương thật không đáng phải chịu như vậy mà thôi.

"Tiếu Lạc Vũ vừa rồi cũng thương tâm mà." – Tiểu Hoàng đột nhiên nhẹ giọng bảo – "Không ai thờ ơ cả đâu."

Tư Đồ không đáp trả, mãi lúc sau mới lên tiếng – "Ta không cần gặp một người như thế."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng lại gật đầu – Huynh so với y thì tốt hơn."

Tư Đồ sửng sốt, dư vị khi Tiểu Hoàng nói những lời này khiến trong lòng hắn bỗng dưng lâng lâng ấm áp. Tiểu hài tử này chỉ nói toàn là sự thật, nhưng trên đời hiếm có người nói lời thật lòng mà lại khiến cho người ta thích đến như vậy.

Hắn bèn kéo tay y – "Không còn sớm nữa rồi, mau trở về thôi. Cả đêm qua ngươi có ngủ đâu."

Tiểu Hoàng lắc đầu cự tuyệt – "Ta muốn muộn một chút hẵng về."

Tư Đồ nhẹ chau mày, biết rõ tiểu hài tử không phải không muốn rời đi, mà là không muốn trở về. Y cũng biết rõ Tiếu Lạc Vũ trăm phương nghìn kế để tạo ra một cái bẫy như thế chắc chắn là có mục đích riêng. Nếu trở về thì sẽ phải đối mặt với mục đích này.

"Đừng sợ!" – Tư Đồ vỗ nhẹ vai Tiểu Hoàng – "Quả phải từ cây mà sinh ra. Y muốn hái quả thì sẽ không làm chết cây đâu."

Tiểu Hoàng cảm thấy khó hiểu bèn đưa mắt nhìn Tư Đồ, khiến hắn nở nụ cười, bấu nhẹ tay tiểu hài tử trong tay mình, nói bâng quơ – "Y trăm phương nghìn kế cũng vì có ý đồ với ngươi. Nếu ngươi đã là một cái cây có thể kết quả thì y chính là muốn thứ quả của ngươi, vậy ngươi cứ để cho y hái đi."

"Để cho y…" – Tiểu Hoàng tựa hồ đã hiểu ra.

"Đúng vậy, để cho y hái, muốn hái bao nhiêu thì hái bấy nhiêu." – Tư Đồ lắc tay áo có vẻ tiêu sái – "Nếu nhiều thì sao, ngươi vốn là cây gì thì vẫn cứ là cây nấy. Sẽ không có một gốc đào nào mà hái hết đào sẽ hóa thành gốc lê đâu."

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ, nét mặt u sầu cũng dần tan biến – "Ta hiểu rồi, bọn họ muốn thì cứ để bọn họ hái. Dù là hái xong rồi thì cũng không thay đổi được gì hết, thứ bọn họ muốn là quả, còn thứ quý nhất của ta là thân cây."

Tư Đồ mỉm cười vừa lòng, xoa xoa cằm Tiểu Hoàng – "Người của Tư Đồ ta phải có khí phách này mới đúng." – Nói xong liền kéo y xuống núi.

Tiểu Hoàng có phần dở khóc dở cười, nhưng trước khi rời đi vẫn cố quay lại nhìn nấm mồ của Cầm Nương một lần nữa…Hiện giờ đã không còn thân xác trói buộc, vậy nàng có thể thanh thản ở tại nơi này mà dõi theo người trong lòng rồi. Đợi đến một ngày kia nàng chán nản, thì cứ tự do mà đi đến một nơi khác. Kiếp sau, biết đâu chừng còn có thể cùng người ấy tương phùng. Nguyện cầu cho cô nương rửa hết phấn hoa[1], thong dong tự tại.

Sau đó Tiểu Hoàng ngoảnh đi, theo Tư Đồ xuống núi, tay nắm chặt tay nhau, trong lòng thầm nhủ một chuyện mà trước kia y chưa bao giờ nghĩ đến. Ấy là không cần biết là quả hay cây cũng không thể để cho người ta dễ dàng đoạt đi! Trước khi gặp được Tư Đồ, y vẫn luôn cho rằng chính mình cứ trốn tránh mãi

rồi cũng sẽ qua kiếp nạn ba năm. Sau khi quen biết Tư Đồ, y lại muốn dùng sự nhẫn nại để vượt qua số kiếp. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên trong đời y cảm thấy không phục. Tuy rằng mọi người đều bảo mệnh số là thiên định, không ai có thể cưỡng lại được. Nhưng ông trời không nói, thế nhân làm sao biết được rồi đây trời định mình sống chết ra sao? Nếu không nghe từ chính miệng lão thiên gia bảo rằng dù cho là ai cũng không thể nào thay đổi mệnh trời, y chắc chắn không tin.

Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ, vội vàng đuổi theo. Y không muốn trốn tránh, cũng không muốn chịu đựng…Y muốn sống lâu hơn một chút, ít nhất…không thể nào chỉ có ba năm ngắn ngủi, chỉ cần được nhiều thêm một ngày thì y cũng muốn! Cây cũng được mà quả cũng được, y phải giữ lại cho chính mình những thứ người kia muốn lấy, giữ được gì thì cứ giữ, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Xuống tới chân núi, hai người họ lại đi ăn hoành thánh ở hàng điểm tâm hôm nọ. Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ăn hết sạch một bát hoành thánh, rồi ăn thêm một cái bánh bao, đang vươn tay muốn lấy cái thứ hai thì rất ngạc nhiên.

Tiểu Hoàng ngước mặt lên, vừa hay thấy Tư Đồ đang tròn mắt nhìn mình, y cười ngượng ngùng nhưng vẫn lấy bánh bao, vừa ăn vừa nói – "Kỳ thật, cố gắng đọc sách cũng rất hữu dụng, nhưng…bây giờ để sống qua ngày có lẽ là nên dựa vào bản thân mình, có học nhiều nữa cũng vậy thôi."

Tư Đồ ban đầu sửng sốt, sau đó lập tức cười vang. Hắn đặt chiếc thìa vào lòng bàn tay, nắm chặt lại, đến khi buông lỏng tay thì chỉ thấy gió cuốn những lớp bụi trắng, còn chiếc thìa thì đã mất tăm mất tích.

Thấy Tiểu Hoàng há hốc mồm kinh ngạc, Tư Đồ tỏ ra thần bí tiến đến gần bảo – "Năng lực của ta ngươi còn chưa hiểu hết đâu. Nếu ta liều mạng che chở cho ngươi, cùng lắm là lưỡng bại câu thương thôi, tuyệt đối sẽ không ai có thể đụng đến ngươi. Ngươi định tự bảo vệ mình, hình như là việc thừa rồi."

Tiểu Hoàng chợt đỏ mặt. Tên Tư Đồ này, ngoài mặt rõ là một kẻ thô lỗ, nhưng sao lần nào cũng như nhìn thấu tâm tư mình hết vậy?

"Ta thích ánh mắt mới rồi của ngươi lắm. Trước kia chưa từng có ai nhìn ta như thế cả." – Tư Đồ nói một cách bất đắc dĩ – "Những người nhìn ta bình thường sẽ có ba loại, sợ ta, hận ta, hoặc muốn ta làm một việc gì đó cho bọn họ."

"Cũng không hẳn là thế…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói – "Tương Thanh và Mộc Lăng đều rất quan tâm huynh mà."

"Còn có hai dạng ta chưa nói đến." – Tư Đồ vừa cười vừa nói tiếp – "Tương Thanh, Mộc Lăng xếp vào dạng huynh đệ, còn ngươi là dạng còn lại."

"Ta…là dạng gì?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Lần đầu tiên ngươi gặp ta, lại không hề sợ ta." – Tư Đồ nhớ lại tình cảnh lúc vừa tương ngộ – "Nghe được tên ta vậy mà còn cảm thấy ta đáng thương. Ta đưa ra ý kiến thì chê ta ngốc, chê ta nháo, có phải như thế không nào?"

"…Không có!" – Tiểu Hoàng lắc đầu, trên mặt đã lộ ra ý cười.

"Nhưng ánh mắt mới rồi của người rất đặc biệt." – Tư Đồ đưa tay lau một vệt canh còn sót lại trên mép Tiểu Hoàng, lại cười bảo – "Mới rồi trông cứ như ngươi đã hạ quyết tâm, muốn che chở cho ta."

Tiểu Hoàng trầm mặc trong giây lát, sau cùng gật đầu nhỏ tiếng – "Ta biết huynh lợi hại, nhưng ta vẫn muốn…"

"Ta hiểu mà." – Tư Đồ chặn ngang lời Tiểu Hoàng, có phần phiền lòng – "…Vô ích thôi, không cần thiết vẫn là không cần thiết. Con người luôn cần phải có gì đó họ không làm được thì mới có thể tiến xa hơn" – Nói đoạn, liền thả ngân lượng lên bàn rồi kéo Tiểu Hoàng trở về.

Rời khỏi hàng điểm tâm được một quãng xa, họ thấy được quang cảnh của buổi chợ sớm thật náo nhiệt, Tư Đồ đột nhiên lơ đãng cúi đầu nói bên tai Tiểu Hoàng – "Năm ta mười lăm tuổi đã tự nhủ với chính mình rằng, về sau này nếu có ai đó nhìn ta với một chút thương xót thôi, thì ta sẽ có thể chết vì người đó."

Tiểu Hoàng ngẩn ngơ, chỉ còn biết kinh ngạc mở to hai mắt, nói không nên lời, mặt mũi đỏ bừng, bị gã Tư Đồ đang cười vang sảng khoái lôi kéo đi về phía Hắc Vân sơn trang.

Hai người đi không bao lâu thì thấy bên ngoài sơn trang lúc đã có một đám đông bao vây, người xếp lớp này đến lớp khác.

Tư Đồ hơi nhíu mi, ôm lấy Tiểu Hoàng nhảy lên nóc nhà, thấy ngoài cửa sơn trang có một cỗ kiệu to trông rất khí thế, dường như là có một nhân vật nào đó đến. Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng đi lòng vòng đến hậu viện sơn trang, sau đó trèo tường vào trong, vừa hay thấy Mộc Lăng đang sốt ruột đi tới đi lui.

"Cuối cùng ngươi cũng chịu về rồi!" – vừa nhìn thấy hai người trèo tường vào, Mộc Lăng đã nhảy vọt đến.

"Đã xảy ra chuyện gì?" – Tư Đồ thấy Mộc Lăng có vẻ hoảng loạn liền hỏi – "Bên ngoài sao lại có nhiều người tụ tập đến vậy?"

"Xảy ra chút chuyện… mà thôi, nói ngắn gọn đi." – Mộc Lăng phẩy tay áo – "Có nghe nói qua cái tên Long Cảnh bao giờ chưa?"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc nhau một cái rồi nhìn sang Mộc Lăng, cảm thấy hơi buồn cười – "Ngươi nghĩ ta không phải là người Trung Nguyên sao? Ai mà chẳng biết Long Cảnh chứ hả? Còn không phải là lão thái giám đã từng ở bên cạnh và nhiều lần hộ giá cho tiên hoàng sao? Được phong tước Thất thiên tuế gì ấy thì phải."

"Lão ta đang ở Hàng Châu." – Mộc Lăng nói một cách không đầu không đuôi – "Và hiện tại ở tiền sảnh."

"Sao cơ?" – Tư Đồ có phần ngạc nhiên – "Lão ta còn sống sao? Một tên thái giám cũng có thể chạy loăng quăng khắp nơi?"

"Lão ta đã định cư tại Hàng Châu, hơn nữa tên Lưu lão bản bị mất mạng kia chính là nghĩa tử của lão." – Mộc Lăng thở dài – "Lão bảo chúng ta bắt hoa yêu không chỉ là giúp phủ Hàng Châu trừ hại, mà còn giúp nghĩa tử lão báo thù, cho nên muốn gặp Tiểu Hoàng để đáp tạ ân tình."

Tư Đồ chau mày, xoay mặt hỏi Tiểu Hoàng – "Có quen biết với lão không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu một cách nghi hoặc – "Không quen… Nhưng ta đã từng nghe nói qua."

"Làm sao bây giờ?" – Mộc lăng có chút lo lắng – "Gặp hay không gặp đây?"

Tư Đồ nhướn mi hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem, gặp hay không nào?"

Tiểu Hoàng suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu – "Gặp!"

Tư Đồ cười vừa ý, Mộc Lăng cũng sửng sốt nhìn Tiểu Hoàng khó hiểu, lại còn vươn tay muốn thăm mạch của y. Đáng tiếc tay còn chưa chạm được thì đã bị Tư Đồ đánh cho một cái.

"Ôi chao…" – Mộc Lăng xoa tay, liếc nhìn Tư Đồ đầy căm giận – "Làm gì vậy? Không cho người khác chạm vào sao? Ngươi cho y ăn cái thứ thổ tả gì vậy, làm sao mà thay đổi kinh thế?"

Tư Đồ cười hỏi y – "Thấy thế nào, biến thành tốt hay xấu hả?"

Mộc Lăng nghiêng đầu nhìn Tiểu Hoàng một lát rồi bảo – "Thay đổi tốt! Thật là tốt, trước kia ta nhìn mà tức phát nghẹn!" – Nói xong liền vỗ vai Tư Đồ – "Các ngươi ứng đối cho cẩn thận, lão thái giám kia trông có vẻ lợi hại đấy."

Tư Đồ gật đầu. Tiểu Hoàng vừa định đi ra ngoài thì lại bị hắn ngăn lại – "Gấp cái gì chứ?"

"Nhưng mà… ông ta đã đến rồi, lại đang đợi…" – Tiểu Hoàng quay lại nhìn Tư Đồ, nhưng chỉ thấy hắn cười thật giảo hoạt thôi.

"Có sao đâu hử? Cũng không phải chúng ta chờ lão mà. Lão không chờ được thì không cần chờ đâu. Dù sao thì lão cũng đâu có biết chúng ta đã trở về chứ." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi về phía sương phòng – "Ngươi đã một đêm không ngủ rồi, trước tiên đi ngủ một giấc đã, ta cũng mệt rồi."

“Như thế không hay lắm đâu…” – Tiểu Hoàng hơi bồn chồn.

“Có cái gì không tốt chứ? Loại người này khó đối phó nhất. Chờ chúng ta ngủ đẫy giấc rồi, tinh thần sẽ tốt lên. Còn ông ta chờ đợi, lòng không an, tâm hoảng ý loạn thì đối phó cũng dễ dàng hơn chứ sao!”

Chú thích

[1] Nguyên văn: Tẩy tẫn duyên hoa ( ). Ngụ ý cụm này chỉ người con gái chốn phong trần được hoàn lương, tẩy hết phấn son để trở về cuộc sống bình thường.

49. Chương 25

Chương 25 | Mộng cũ khi xưa

– Tiền trần cựu mộng –

Hai người nằm trên giường suốt một canh giờ, nhưng không ai ngủ được. Tư Đồ trông thấy ở bên gối mình, Tiểu Hoàng tuy nhắm mắt, nhưng hai hàng mi cứ khẽ khàng rung động. Hắn bèn xoay hẳn người sang để nhìn thật rõ đôi mắt Tiểu Hoàng, rồi còn cố tình thả những hơi thở nhẹ.

Chẳng bao lâu sau, Tiểu Hoàng nhẹ mở mắt ra, thấy Tư Đồ lẽ ra phải ngủ rồi lại đang giương mắt cười mỉm nhìn mình, sợ đến giật người.

“Ha ha…” – Tư Đồ không khỏi bật cười, hỏi y – “Không buồn ngủ sao?”

Tiểu Hoàng túm lấy chăn lắc đầu, cũng không nói năng gì, chỉ là mở tròn mắt dịu ngoan nằm yên đó.

Tư Đồ lẳng lặng nhìn ngắm y một lúc, rồi nhích lại gần nhỏ giọng bảo – “Cho ta xem.”

Tiểu Hoàng sửng sốt trừng mắt lên, như thể đang hỏi – “Xem cái gì cơ?

Tư Đồ vẫn im lìm, chỉ nhẹ nhàng phun ra hai chữ – “Cơ thể.”

Thoạt tiên, Tiểu Hoàng cũng chẳng phản ứng gì mấy, thế nhưng chỉ thoáng chốc đã đỏ bừng mặt. Y không lên tiếng, chỉ rũ mắt xuống, không hiểu là đang xấu hổ hay là không muốn.

“Không làm gì cả đâu, chỉ nhìn mà thôi.” – Tư Đồ điều chỉnh tư thế một chút, sát vào người Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng đưa tay kéo cổ áo của y, giọng trở nên trầm đục – “Ta nhìn nhé.”

Mặt Tiểu Hoàng càng đỏ gay hơn nữa, nhưng y không phản kháng, chỉ thả lỏng suy nghĩ, im lặng không nói.

Tư Đồ cười nhẹ, vạch vùng cổ áo của y ra…

Cổ áo trượt xuống, để lộ hết cả vùng cổ xinh xắn cùng bờ vai nhỏ nhắn, nhìn có cảm giác thật trắng trẻo và mịn màng, xen lẫn sự non nớt pha lẫn giữa thiếu niên và thanh niên nam tử.

“Trên người ngươi không có vết bớt hay nốt ruồi nào hay sao?” – Tư Đồ áp sát vào tai Tiểu Hoàng, khẽ giọng hỏi.

Tiểu Hoàng vốn đang thả lỏng gắng không suy nghĩ, không biết từ khi nào đã nhắm nghiền hai mắt. Y nghe Tư Đồ nói xong thì đã ngượng đỏ hết mang tai, mím chặt môi lắc đầu, vẫn không chịu nói gì.

Tư Đồ cười, lại hỏi tiếp– “Có hay không hử?”

Tiểu Hoàng vẫn một mực lắc đầu.

“Một nốt ruồi cũng không có hay sao? Phải có chứ, chắc là trên lưng đấy, do ngươi không thấy thôi.” – Tư Đồ nhẹ nhàng lật người Tiểu Hoàng lại, đưa tay cởi bỏ dây lưng bên áo, sau đó kéo áo trượt ra khỏi người y.

Tiểu Hoàng vùi mặt vào đệm chăn bên dưới, nằm im thin thít, bây giờ thì cả tấm lưng của y đã trần hết ra rồi.

"Trên lưng có một nốt này." – Tư Đồ cúi xuống hôn nhẹ lên những sợi tóc ngắn mềm mại sau gáy Tiểu Hoàng. – "Màu rất nhạt, là ở đây…" – Vừa nói, hắn vừa lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào nốt ruồi nhạt bé bằng hạt gạo trên lưng y, rồi vuốt đi vuốt lại.

Tiểu Hoàng càng chôn mặt vào sâu trong gối hơn nữa. Ngay cả gáy cũng đỏ ửng lên. Trên lưng y, ngón tay Tư Đồ chạm vào mang theo hơi ấm. Có lẽ là do đã ở rất gần lồng ngực, nên hơi ấm đó đã tiến thẳng vào tim.

"Có khó chịu không?" – Tư Đồ buồn cười, lay lay Tiểu Hoàng đang cố sức chui sâu hơn vào chăn – "Thở được không hử?"

Tiểu Hoàng vẫn lắc đầu.

Tư Đồ kéo cổ áo y lại ngay ngắn, rồi xoay tiểu hài tử đang ấp a ấp úng trở lại, chỉnh lại y phục cho y như cũ, rồi thắt lại dây lưng. Hắn ôm Tiểu Hoàng vào lòng, nhỏ giọng bảo – "Nhìn đẹp mà." – Nói rồi ngay lập tức hỏi – "Có muốn nhìn thử ta không?"

Tiểu Hoàng mở mắt ra, ngước lên nhìn Tư Đồ, lần này thì y không lắc đầu.

Tư Đồ cười, cởi vạt áo mình ra – "Trước đây đã từng cho ngươi xem, nhưng ngươi không chịu mở mắt ra nhìn, đây là lần đầu tiên."

Tiểu Hoàng muốn bật cười, rồi vạt áo vạch trần ra, trước mắt y hiện ra nửa thân trên với làn da màu mạch của Tư Đồ. Rải rác có những vết tích nhợt nhạt, hẳn là những vết thương đã lành thành sẹo. Tiểu Hoàng nghĩ thật là may, đó đều là những vết thương cũ, ít nhất cũng đã hơn mười năm…. Chí ít, cũng biết được rằng thật lâu rồi Tư Đồ không hề bị thương. Khi y còn đang miên man nghĩ ngợi, chợt tay bị tóm lấy, kéo đến phía trước hắn, áp vào lồng ngực. Tư Đồ khẽ nhíu mày – "Tay ủ trong chăn mà sao lại lạnh như vậy?"

Dưới lòng bàn tay truyền đến cảm giác rõ ràng của tiếng tim đập, trầm tĩnh và mạnh mẽ. Tiểu Hoàng đột ngột nghĩ rằng, nhịp tim như vậy, có ai có thể khiến nó dừng lại cơ chứ. Nghĩ đến đó thì y bắt đầu buồn ngủ.

Tư Đồ càng ôm y thêm chặt, trầm giọng xuống nói nhỏ bên tai y – "Ngủ đi, lát nữa ta gọi ngươi."

Tiểu Hoàng gật đầu, từ từ ngủ mất.

Trong giấc ngủ, đột nhiên y mơ đến quá khứ khi còn dạy học tại trường tư thục. Có độ mười đứa trẻ nhỏ đến học, đứa nào cũng chơi đùa trong bùn đất đến lem luốc. Bọn chúng chỉ có khi nào y kể chuyện cho nghe mới có thể ngồi im, còn kêu học thuộc bài thì chả bao giờ thèm học. Y là một đại hài tử, dắt theo sau một bầy tiểu hài tử. Đến lúc trở về nhà, biết đâu chừng chúng đã trưởng thành cả rồi, đã có thể đi thi hoặc lên trên huyện thành tìm kế sinh nhai. Cũng có thể ở lại quê nhà trồng rau cải, cưới một tiểu nha đầu xinh xắn ở thôn bên cạnh… Nói chung, vốn dĩ cuộc sống của mỗi người đều nên là vậy thôi. Tư Đồ như vậy, mà y cũng như vậy.

Thời tiết lẽ ra rất đẹp, nhưng khi vào trưa trời lại âm u. Trên bầu trời nổi mấy ánh chớp, gió thốc lên nhưng không nghe tiếng sấm. Cùng là mùa mưa, nhưng mưa tại Giang Nam như có gì đó bị đè nén lại.

Ngoại thành Hàng Châu có một ngọn núi đất nhỏ, trên núi có một bóng người áo trắng khoanh tay đứng trên triền dốc phóng mắt quan sát cảnh trí toàn thành dưới chân núi. Từ trên cao vọng xuống, tòa thành xa xa nhìn không thấy bóng người. Dù cho có là Giang Nam điểu ngữ hoa hương, biếc xanh thấp thoáng, thủy tú tươi đẹp; một khi đã thu vào tầm mắt thì cũng chẳng hơn gì hoang trấn nơi tái ngoại có thêm một con sông, vài ngọn cây cối, rồi mấy mái nhà ngói lưu ly rải rác. Ngoài ra, chẳng còn gì khác… Nhất là không thể nhìn thấy chút phồn hoa nào, dưới bầu trời âm u, chỉ có một vùng tĩnh mịch.

Bóng người áo trắng chỉ im lặng đứng đó nhìn ra phía xa, cũng không biết đang nhìn về đâu. Phía trên là trời, bên dưới là mặt đất, còn ánh nhìn thì thẳng tắp về phía trước. Nơi cuối tầm mắt chính là vùng trời

đất giao nhau trong mờ mịt hư không. Phía sau y là một ngôi mộ đơn độc không bia, trên mặt đất còn đặt vàng mã trắng ngà. Vàng mã trông như đã được mở ra cẩn thận, giấy tiền rất mới, không lấm chút bùn.

"Nơi này không tệ, non xanh nước biếc, để cho ả thì cũng hơi tiếc…" – Từ dưới chân núi, một nữ tử chầm chậm đi lên, thân vận hồng y, xinh đẹp yêu kiều, thanh xuân tươi trẻ, khóe môi hơi bĩu ra coi thường.

Bạch y nhân chậm rãi thu ánh mắt lại, quay người sang, trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ trong tích tắc thoáng hiện một tia mệt mỏi, rồi bị ý cười trong đáy mắt nổi lên thay thế. – "Nếu ngươi thích, ta sẽ đổi ngươi và nàng ta."

"Muội không cần!" – Hồng y thiếu nữ dứt khoát lắc đầu, tặc lưỡi mấy tiếng – "Muội không cần chết xấu xí như vậy."

"Chết còn phân biệt đẹp xấu sao?" – Ý cười trên khuôn mặt bạch y nhân càng đậm, y nhìn thiếu nữ trước mặt – "Vậy ngươi nói đi, chết như thế nào mới dễ coi?"

Thiếu nữ trầm ngâm một chút, trên mặt hiện đầy say mê mà nói – "Nếu như là muội, nhất định phải ôm người muội yêu mà cùng chết, mặc kệ người đó có nguyện ý hay không!"

"Nếu như người ngươi yêu thương không đồng ý?" – Bạch y nhân hỏi.

"Người đó có chịu hay không đã làm sao?" – Thiếu nữ trả lời một cách cứng cỏi – "Chỉ cần muội thích, nhất định sẽ khiến người đó cũng phải thích muội! Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm!"

Bạch y nhân nhìn thiếu nữ tâm cao khí ngạo trước mắt, y chỉ mỉm cười xoay người lại nhìn về nơi bầu trời cùng mặt đất giao nhau, nhạt giọng – "Người còn trẻ cho nên cuồng vọng, bởi vì họ vẫn còn ngày dài tháng rộng phía trước… Nhưng mà có thời gian thực ra cũng không thay đổi được điều gì."

"Có ý gì?" – Thiếu nữ tỏ ra không hiểu.

"Bây giờ còn trẻ, mười năm sau sẽ không còn nữa." – Bạch y nhân ngước lên, trông như đang đắn đo ngôn ngữ, một lúc lâu sau mới từ tốn chỉ tay vào đường chân trời xa xa, nói – "Ngươi nghĩ phía đó có xa lắm không?"

Thiếu nữ nhướn hàng mi lá liễu xinh đẹp, tỏ vẻ khinh thường – "Muội không thấy ngài đang chỉ về đâu."

Bạch y nhân cười nhẹ, kiên trì giải thích cho nàng – "Nơi ấy, bất luận là đi bao xa đều không đến được. Ngươi đi một năm, đến không được còn có thể nói với mình, không có việc gì, ta còn những chín năm, một ngày nào đó sẽ đi tới. Nhưng mà, khi ngươi đã đi suốt mười năm mà vẫn chưa đến được, ngươi sẽ nói, ta vĩnh viễn cũng không tới được đâu."

"Muội không có học vấn gì, không được cao quí phong nhã như các cô gái khác, ngài nói đi đến đâu không được cơ chứ?" – Trên mặt thiếu nữ tràn đầy bất mãn – "Muội không quen thấy các nàng ta cứ phân vân mơ hồ, cứ trông vào vận mệnh đã định sẵn. Mệnh của muội là do chính tay muội nắm lấy!"

Bạch y nhân cũng không nói nhiều nữa, chỉ đưa tay sang, đầu ngón tay thon dài nhẹ vuốt qua khuôn mặt trắng ngần của thiếu nữ, ngay lập tức khiến nơi đó ửng đỏ một vùng. Y nhìn đôi mắt hàm chứa trông chờ ấy, trầm mặc một hồi lâu rồi lại dùng thanh âm băng lãnh mà nói – "Ngươi giẫm lên vàng mã rồi…"

Thiếu nữ cảm thấy như vừa có nước lạnh dội xuống đầu, toàn thân buốt lạnh, trong mắt nàng lập tức ứa lên hơi nước, môi dưới bị cắn chặt đến trắng bệt, dáng vẻ trông rất mực khổ sở.

Hàn ý trên mặt bạch y nhân bị vẻ ôn nhu thay thế, ôm lấy nàng mà nhẹ giọng an ủi. Quả nhiên, trong đôi mắt thiếu nữ lại ánh lên mừng rỡ, cơn oán hận vừa rồi đã không còn gì nữa, chỉ có sự say đắm ngày càng sâu đậm.

Bạch y nhân ôm thiếu nữ trong lòng, thế nhưng hai mắt lại nhìn về nấm mồ đơn độc trên triền núi. Ngoài miệng y an ủi, trên mặt lại trào phúng, đôi mắt không có lấy nửa phần tình ý – Tất cả những gì cho đi đều muốn người ta hoàn lại, cho đi cái gì thì hoàn lại cái ấy, đây là nợ, chứ không phải ái tình.

Nếu như kết cuộc cứ là một nấm mồ cô độc chốn non xanh, vậy thì còn gì đáng để mong đợi nữa đâu.

Ăn trưa xong, Tư Đồ dắt theo Tiểu Hoàng, cùng nhau đi về phía tiền sảnh, làm ra dáng vẻ như vừa từ bên ngoài trở về.

Ghế dành cho khách trong phòng đang có một lão giả ngồi đó, bình tĩnh uống trà, tóc trắng bạc phơ, chỉ là chiếc cằm nhẵn nhụi kia đã nói lên rõ ràng thân phận thái giám của lão.

Tư Đồ bước lên thềm đi vào tiền sảnh, cũng không nói nhiều, chỉ nhìn lão thái giam kia một cái rồi cười – "Thất lễ."[1]

Long Cảnh tuy rằng có thân phận thái giám, nhưng nô tài cũng ba bảy loại nô tài. Đây là gia nô của hoàng thất, được ngự ban Thất Thiên Tuế, tốt xấu gì cũng là một cấp bậc của Vương gia. Tư Đồ chỉ nói một câu kia, quả thực đúng là "Thất lễ".

Nhưng Long Cảnh cũng không giận. Đừng nói là không phiền hà, trên mặt thậm chí ngay cả một tia không hài lòng cũng không tỏ ra. Lão ung dung cười, đứng dậy hành lễ với Tư Đồ, gọi – "Tư Đồ bang chủ." – Tiếng nói vừa khàn đục vừa pha lẫn sắc bén, khiến người nghe cảm thấy không thoải mái.

Hàn huyên cùng Tư Đồ mấy câu, Long Cảnh đảo mắt nhìn sang Hoàng Bán Tiên phía sau hắn, thế rồi nhìn rõ được tướng mạo y xong đột nhiên cả kinh mà "A" một tiếng, ngã phịch xuống nền đất.

Tư Đồ thấy rõ ràng sự kinh sợ của Long Cảnh là từ trong đáy mắt dấy lên, không phải vờ vịt ra vẻ thì có vài phần không hiểu vì sao.

Tiểu Hoàng cũng bị hành động của Long Cảnh làm cho hoảng sợ, y đã nghĩ đến ngàn vạn tình huống khi hai người gặp mặt, nhưng lại không nghĩ tới đối phương sẽ phản ứng như vậy.

"Công công đây có việc gì sao?" – Tư Đồ đưa tay ra đỡ lão đầu nhìn rõ ràng là chấn kinh quá mức dậy, để lão ngồi xuống bên cạnh.

Lão đầu thở hồng hộc, bàn tay vươn ra đón lấy chén nước cũng run lên cầm cập. Nhấp vài ngụm trà rồi mới dần dần ổn định trở lại. Lão thở gấp, nói – "Thực sự là hoa nở hoa tàn xuân còn đó, mộng cũ chuyện xưa lại quay về[2] mà."

Tư Đồ nghe lão thái giám đọc xong hai câu thơ kia thì dở khóc dở cười, quay mặt sang nhìn Tiểu Hoàng, thấy y cũng mờ mịt không hiểu thì hỏi – "Công công, ông nói gì vậy? Sao chúng ta nghe không hiểu?"

"A…" – Long Cảnh cũng đã qua cơn kinh hãi, bèn đứng lên đi đến trước mặt Tiểu Hoàng mà cúi xuống thật sâu vái chào – "Xin hỏi tiểu tiên sinh tôn tính đại danh là gì?"

Tư Đồ buồn cười, không đợi Tiểu Hoàng mở miệng đã nói – "Lão công công, ông có phải hồ đồ rồi không, ông không phải đến đây để gặp Hoàng Bán Tiên à?"

Long Cảnh há hốc mồm, nhìn đăm đăm vào Tiểu Hoàng mà sửng sốt một buổi trời. Một lúc lâu sau lão mới gật đầu lẩm bẩm – "Bán tiên sao… Thảo nào, thảo nào!"

Tư Đồ nghe xong chẳng hiểu được gì, hắn vốn cũng không phải là người nhẫn nại gì cho cam, đang định nổi sùng thì Tiểu Hoàng ở bên cạnh vội kéo hắn lại. Y tiến lên một bước, hỏi Long Cảnh – "Công công nói thảo nào cái gì?"

Long Cảnh lắc đầu, chỉ giương mắt lên nhìn thật sâu vào Tiểu Hoàng, sau đó ngửa mặt lên trời mà thở một hơi dài, lắc đầu cười khổ – "Ta nói rằng thế sự này nhiều biến động, thiên đạo tuần hoàn rồi sẽ có ngày xảy đến, mặc kệ cho ngươi là thần tiên hay quỉ quái đều không không thể nào thoát khỏi kiếp số trong tam giới này."

Tiểu Hoàng nghe Long Cảnh hồ ngôn loạn ngữ như đang mê sảng, y cũng không biết nên phản ứng sao cho phải, rồi lại thấy Long Cảnh vẫn còn có chút điên loạn đột nhiên ngước đầu lên, vô cùng nghiêm túc mà nói với Tiểu Hoàng – "Ta tặng tiểu tiên sinh một câu."

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau, không lên tiếng, chờ Long Cảnh nói tiếp.

"Đừng tin vào số mệnh!" – Long Cảnh chậm rãi mở miệng, trong mắt hàm chứa thâm ý – "Mạng của ngươi là chú định, nhưng không phải thiên định."[3]

Tư Đồ muốn lão ta nói rõ ràng hơn một chút, nhưng Long Cảnh đã vội vã đứng dậy, nói – "Như vầy đã là tử tội, tử tội rồi…" – Nói rồi, liền vội vã cáo từ đi mất.

—

Chú thích:

[1] Nguyên văn (đãi mạn). Từ này vừa có nghĩa là "đến muộn rồi", vừa có nghĩa là "láo xược". Nhã Nhã chơi chữ, Tư Đồ đến muộn thì nói từ này, tuy nhiên lại hàm ý không nể mặt Long Cảnh chút nào. Nên mình dùng "Thất lễ" để miêu tả cả hai sắc thái.

[2] Nguyên văn: , (hoa lạc hoa khai xuân nhưng tại, tiền trần vãng sự cựu mộng hồi). Đây có lẽ là hai câu Nhã Nhã viết ra, mình không tìm được tham khảo nào khác trên mạng.

[3] Nói một chút về "chú định" và "thiên định." Cả hai đều có nghĩa là đã được định sẵn, nhưng "thiên định" là vận mệnh không thể thay đổi, còn "chú định" tuy vẫn mang tính chất "được tiên đoán", nhưng chưa hẳn là không thể thay đổi. Đây là lý giải của riêng Như.

50. Chương 25: Mộng Cũ Khi Xưa

Hai người nằm trên giường suốt một canh giờ, nhưng không ai ngủ được. Tư Đồ trông thấy ở bên gối mình, Tiểu Hoàng tuy nhắm mắt, nhưng hai hàng mi cứ khẽ khàng rung động. Hắn bèn xoay hẳn người sang để nhìn thật rõ đôi mắt Tiểu Hoàng, rồi còn cố tình thả những hơi thở nhẹ.

Chẳng bao lâu sau, Tiểu Hoàng nhẹ mở mắt ra, thấy Tư Đồ lẽ ra phải ngủ rồi lại đang giương mắt cười mỉm nhìn mình, sợ đến giật người.

"Ha ha…" – Tư Đồ không khỏi bật cười, hỏi y: – "Không buồn ngủ sao?"

Tiểu Hoàng túm lấy chăn lắc đầu, cũng không nói năng gì, chỉ là mở tròn mắt dịu ngoan nằm yên đó.

Tư Đồ lẳng lặng nhìn ngắm y một lúc, rồi nhích lại gần nhỏ giọng bảo: – "Cho ta xem."

Tiểu Hoàng sửng sốt trừng mắt lên, như thể đang hỏi: – "Xem cái gì cơ?

Tư Đồ vẫn im lìm, chỉ nhẹ nhàng phun ra hai chữ: – "Cơ thể."

Thoạt tiên, Tiểu Hoàng cũng chẳng phản ứng gì mấy, thế nhưng chỉ thoáng chốc đã đỏ bừng mặt. Y không lên tiếng, chỉ rũ mắt xuống, không hiểu là đang xấu hổ hay là không muốn.

"Không làm gì cả đâu, chỉ nhìn mà thôi." – Tư Đồ điều chỉnh tư thế một chút, sát vào người Tiểu Hoảng, nhẹ nhàng đưa tay kéo cổ áo của y, giọng trở nên trầm đục: – "Ta nhìn nhé."

Mặt Tiểu Hoàng càng đỏ gay hơn nữa, nhưng y không phản kháng, chỉ thả lỏng suy nghĩ, im lặng không nói.

Tư Đồ cười nhẹ, vạch vùng cổ áo của y ra…

Cổ áo trượt xuống, để lộ hết cả vùng cổ xinh xắn cùng bờ vai nhỏ nhắn, nhìn có cảm giác thật trắng trẻo và mịn màng, xen lẫn sự non nớt pha lẫn giữa thiếu niên và thanh niên nam tử.

"Trên người ngươi không có vết bớt hay nốt ruồi nào hay sao?" – Tư Đồ áp sát vào tai Tiểu Hoàng, khẽ giọng hỏi.

Tiểu Hoàng vốn đang thả lỏng gắng không suy nghĩ, không biết từ khi nào đã nhắm nghiền hai mắt. Y nghe Tư Đồ nói xong thì đã ngượng đỏ hết mang tai, mím chặt môi lắc đầu, vẫn không chịu nói gì.

Tư Đồ cười, lại hỏi tiếp: "Có hay không hử?"

Tiểu Hoàng vẫn một mực lắc đầu.

"Một nốt ruồi cũng không có hay sao? Phải có chứ, chắc là trên lưng đấy, do ngươi không thấy thôi." – Tư Đồ nhẹ nhàng lật người Tiểu Hoàng lại, đưa tay cởi bỏ dây lưng bên áo, sau đó kéo áo trượt ra khỏi người y.

Tiểu Hoàng vùi mặt vào đệm chăn bên dưới, nằm im thin thít, bây giờ thì cả tấm lưng của y đã trần hết ra rồi.

"Trên lưng có một nốt này." – Tư Đồ cúi xuống hôn nhẹ lên những sợi tóc ngắn mềm mại sau gáy Tiểu Hoàng. – "Màu rất nhạt, là ở đây…" – Vừa nói, hắn vừa lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào nốt ruồi nhạt bé bằng hạt gạo trên lưng y, rồi vuốt đi vuốt lại.

Tiểu Hoàng càng chôn mặt vào sâu trong gối hơn nữa. Ngay cả gáy cũng đỏ ửng lên. Trên lưng y, ngón tay Tư Đồ chạm vào mang theo hơi ấm. Có lẽ là do đã ở rất gần ***g ngực, nên hơi ấm đó đã tiến thẳng vào tim.

"Có khó chịu không?" – Tư Đồ buồn cười, lay lay Tiểu Hoàng đang cố sức chui sâu hơn vào chăn, – "Thở được không hử?"

Tiểu Hoàng vẫn lắc đầu.

Tư Đồ kéo cổ áo y lại ngay ngắn, rồi xoay tiểu hài tử đang ấp a ấp úng trở lại, chỉnh lại y phục cho y như cũ, rồi thắt lại dây lưng. Hắn ôm Tiểu Hoàng vào lòng, nhỏ giọng bảo: – "Nhìn đẹp mà." – Nói rồi ngay lập tức hỏi: – "Có muốn nhìn thử ta không?"

Tiểu Hoàng mở mắt ra, ngước lên nhìn Tư Đồ, lần này thì y không lắc đầu.

Tư Đồ cười, cởi vạt áo mình ra – "Trước đây đã từng cho ngươi xem, nhưng ngươi không chịu mở mắt ra nhìn, đây là lần đầu tiên."

Tiểu Hoàng muốn bật cười, rồi vạt áo vạch trần ra, trước mắt y hiện ra nửa thân trên với làn da màu mạch của Tư Đồ. Rải rác có những vết tích nhợt nhạt, hẳn là những vết thương đã lành thành sẹo. Tiểu Hoàng nghĩ thật là may, đó đều là những vết thương cũ, ít nhất cũng đã hơn mười năm… Chí ít, cũng biết được rằng thật lâu rồi Tư Đồ không hề bị thương. Khi y còn đang miên man nghĩ ngợi, chợt tay bị tóm lấy, kéo đến phía trước hắn, áp vào ***g ngực. Tư Đồ khẽ nhíu mày: – "Tay ủ trong chăn mà sao lại lạnh như vậy?"

Dưới lòng bàn tay truyền đến cảm giác rõ ràng của tiếng tim đập, trầm tĩnh và mạnh mẽ. Tiểu Hoàng đột ngột nghĩ rằng, nhịp tim như vậy, có ai có thể khiến nó dừng lại cơ chứ. Nghĩ đến đó thì y bắt đầu buồn ngủ.

Tư Đồ càng ôm y thêm chặt, trầm giọng xuống nói nhỏ bên tai y: – "Ngủ đi, lát nữa ta gọi ngươi."

Tiểu Hoàng gật đầu, từ từ ngủ mất.

Trong giấc ngủ, đột nhiên y mơ đến quá khứ khi còn dạy học tại trường tư thục. Có độ mười đứa trẻ nhỏ đến học, đứa nào cũng chơi đùa trong bùn đất đến lem luốc. Bọn chúng chỉ có khi nào y kể chuyện cho nghe mới có thể ngồi im, còn kêu học thuộc bài thì chả bao giờ thèm học. Y là một đại hài tử, dắt theo sau một bầy tiểu hài tử. Đến lúc trở về nhà, biết đâu chừng chúng đã trưởng thành cả rồi, đã có thể đi thi hoặc lên trên huyện thành tìm kế sinh nhai. Cũng có thể ở lại quê nhà trồng rau cải, cưới một tiểu nha đầu xinh xắn ở thôn bên cạnh…Nói chung, vốn dĩ cuộc sống của mỗi người đều nên là vậy thôi. Tư Đồ như vậy, mà y cũng như vậy.

Thời tiết lẽ ra rất đẹp, nhưng khi vào trưa trời lại âm u. Trên bầu trời nổi mấy ánh chớp, gió thốc lên nhưng không nghe tiếng sấm. Cùng là mùa mưa, nhưng mưa tại Giang Nam như có gì đó bị đè nén lại.

Ngoại thành Hàng Châu có một ngọn núi đất nhỏ, trên núi có một bóng người áo trắng khoanh tay đứng trên triền dốc phóng mắt quan sát cảnh trí toàn thành dưới chân núi. Từ trên cao vọng xuống, tòa thành xa xa nhìn không thấy bóng người. Dù cho có là Giang Nam điểu ngữ hoa hương, biếc xanh thấp thoáng, thủy tú tươi đẹp; một khi đã thu vào tầm mắt thì cũng chẳng hơn gì hoang trấn nơi tái ngoại có thêm một con sông, vài ngọn cây cối, rồi mấy mái nhà ngói lưu ly rải rác. Ngoài ra, chẳng còn gì khác…Nhất là không thể nhìn thấy chút phồn hoa nào, dưới bầu trời âm u, chỉ có một vùng tĩnh mịch.

Bóng người áo trắng chỉ im lặng đứng đó nhìn ra phía xa, cũng không biết đang nhìn về đâu. Phía trên là trời, bên dưới là mặt đất, còn ánh nhìn thì thẳng tắp về phía trước. Nơi cuối tầm mắt chính là vùng trời

đất giao nhau trong mờ mịt hư không. Phía sau y là một ngôi mộ đơn độc không bia, trên mặt đất còn đặt vàng mã trắng ngà. Vàng mã trông như đã được mở ra cẩn thận, giấy tiền rất mới, không lấm chút bùn.

"Nơi này không tệ, non xanh nước biếc, để cho ả thì cũng hơi tiếc..." – Từ dưới chân núi, một nữ tử chầm chậm đi lên, thân vận hồng y, xinh đẹp yêu kiều, thanh xuân tươi trẻ, khóe môi hơi bĩu ra coi thường.

Bạch y nhân chậm rãi thu ánh mắt lại, quay người sang, trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ trong tích tắc thoáng hiện một tia mệt mỏi, rồi bị ý cười trong đáy mắt nổi lên thay thế. – "Nếu ngươi thích, ta sẽ đổi ngươi và nàng ta."

"Muội không cần!" – Hồng y thiếu nữ dứt khoát lắc đầu, tặc lưỡi mấy tiếng: – "Muội không cần chết xấu xí như vậy."

"Chết còn phân biệt đẹp xấu sao?" – Ý cười trên khuôn mặt bạch y nhân càng đậm, y nhìn thiếu nữ trước mặt: – "Vậy ngươi nói đi, chết như thế nào mới dễ coi?"

Thiếu nữ trầm ngâm một chút, trên mặt hiện đầy say mê mà nói: – "Nếu như là muội, nhất định phải ôm người muội yêu mà cùng chết, mặc kệ người đó có nguyện ý hay không!"

"Nếu như người ngươi yêu thương không đồng ý?" – Bạch y nhân hỏi.

"Người đó có chịu hay không đã làm sao?" – Thiếu nữ trả lời một cách cứng cỏi – "Chỉ cần muội thích, nhất định sẽ khiến người đó cũng phải thích muội! Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm!"

Bạch y nhân nhìn thiếu nữ tâm cao khí ngạo trước mắt, y chỉ mỉm cười xoay người lại nhìn về nơi bầu trời cùng mặt đất giao nhau, nhạt giọng: – "Người còn trẻ cho nên cuồng vọng, bởi vì họ vẫn còn ngày dài tháng rộng phía trước...Nhưng mà có thời gian thực ra cũng không thay đổi được điều gì."

"Có ý gì?" – Thiếu nữ tỏ ra không hiểu.

"Bây giờ còn trẻ, mười năm sau sẽ không còn nữa." – Bạch y nhân ngước lên, trông như đang đắn đo ngôn ngữ, một lúc lâu sau mới từ tốn chỉ tay vào đường chân trời xa xa, nói: – "Ngươi nghĩ phía đó có xa lắm không?"

Thiếu nữ nhướn hàng mi lá liễu xinh đẹp, tỏ vẻ khinh thường: – "Muội không thấy ngài đang chỉ về đâu."

Bạch y nhân cười nhẹ, kiên trì giải thích cho nàng: – "Nơi ấy, bất luận là đi bao xa đều không đến được. Ngươi đi một năm, đến không được còn có thể nói với mình, không có việc gì, ta còn những chín năm, một ngày nào đó sẽ đi tới. Nhưng mà, khi ngươi đã đi suốt mười năm mà vẫn chưa đến được, ngươi sẽ nói, ta vĩnh viễn cũng không tới được đâu."

"Muội không có học vấn gì, không được cao quí phong nhã như các cô gái khác, ngài nói đi đến đâu không được cơ chứ?" – Trên mặt thiếu nữ tràn đầy bất mãn – "Muội không quen thấy các nàng ta cứ phân vân mơ hồ, cứ trông vào vận mệnh đã định sẵn. Mệnh của muội là do chính tay muội nắm lấy!"

Bạch y nhân cũng không nói nhiều nữa, chỉ đưa tay sang, đầu ngón tay thon dài nhẹ vuốt qua khuôn mặt trắng ngần của thiếu nữ, ngay lập tức khiến nơi đó ửng đỏ một vùng. Y nhìn đôi mắt hàm chứa trông chờ ấy, trầm mặc một hồi lâu rồi lại dùng thanh âm băng lãnh mà nói: – "Ngươi giẫm lên vàng mã rồi..."

Thiếu nữ cảm thấy như vừa có nước lạnh dội xuống đầu, toàn thân buốt lạnh, trong mắt nàng lập tức ứa lên hơi nước, môi dưới bị cắn chặt đến trắng bệt, dáng vẻ trông rất mực khổ sở.

Hàn ý trên mặt bạch y nhân bị vẻ ôn nhu thay thế, ôm lấy nàng mà nhẹ giọng an ủi. Quả nhiên, trong đôi mắt thiếu nữ lại ánh lên mừng rỡ, cơn oán hận vừa rồi đã không còn gì nữa, chỉ có sự say đắm ngày càng sâu đậm.

Bạch y nhân ôm thiếu nữ trong lòng, thế nhưng hai mắt lại nhìn về nấm mồ đơn độc trên triền núi. Ngoài miệng y an ủi, trên mặt lại trào phúng, đôi mắt không có lấy nửa phần tình ý – Tất cả những gì cho đi đều muốn người ta hoàn lại, cho đi cái gì thì hoàn lại cái ấy, đây là nợ, chứ không phải ái tình.

Nếu như kết cuộc cứ là một nấm mồ cô độc chốn non xanh, vậy thì còn gì đáng để mong đợi nữa đâu.

—-

Ăn trưa xong, Tư Đồ dắt theo Tiểu Hoàng, cùng nhau đi về phía tiền sảnh, làm ra dáng vẻ như vừa từ bên ngoài trở về.

Ghế dành cho khách trong phòng đang có một lão giả ngồi đó, bình tĩnh uống trà, tóc trắng bạc phơ, chỉ là chiếc cằm nhẵn nhụi kia đã nói lên rõ ràng thân phận thái giám của lão.

Tư Đồ bước lên thềm đi vào tiền sảnh, cũng không nói nhiều, chỉ nhìn lão thái giam kia một cái rồi cười: – "Thất lễ."[1]

Long Cảnh tuy rằng có thân phận thái giám, nhưng nô tài cũng ba bảy loại nô tài. Đây là gia nô của hoàng thất, được ngự ban Thất Thiên Tuế, tốt xấu gì cũng là một cấp bậc của Vương gia. Tư Đồ chỉ nói một câu kia, quả thực đúng là "Thất lễ".

Nhưng Long Cảnh cũng không giận. Đừng nói là không phiền hà, trên mặt thậm chí ngay cả một tia không hài lòng cũng không tỏ ra. Lão ung dung cười, đứng dậy hành lễ với Tư Đồ, gọi – "Tư Đồ bang chủ." – Tiếng nói vừa khàn đục vừa pha lẫn sắc bén, khiến người nghe cảm thấy không thoải mái.

Hàn huyên cùng Tư Đồ mấy câu, Long Cảnh đảo mắt nhìn sang Hoàng Bán Tiên phía sau hắn, thế rồi nhìn rõ được tướng mạo y xong đột nhiên cả kinh mà "A" một tiếng, ngã phịch xuống nền đất.

Tư Đồ thấy rõ ràng sự kinh sợ của Long Cảnh là từ trong đáy mắt dấy lên, không phải vờ vịt ra vẻ thì có vài phần không hiểu vì sao.

Tiểu Hoàng cũng bị hành động của Long Cảnh làm cho hoảng sợ, y đã nghĩ đến ngàn vạn tình huống khi hai người gặp mặt, nhưng lại không nghĩ tới đối phương sẽ phản ứng như vậy.

"Công công đây có việc gì sao?" – Tư Đồ đưa tay ra đỡ lão đầu nhìn rõ ràng là chấn kinh quá mức dậy, để lão ngồi xuống bên cạnh.

Lão đầu thở hồng hộc, bàn tay vươn ra đón lấy chén nước cũng run lên cầm cập. Nhấp vài ngụm trà rồi mới dần dần ổn định trở lại. Lão thở gấp, nói: – "Thực sự làhoa nở hoa tàn xuân còn đó, mộng cũ chuyện xưa lại quay về[2] a."

Tư Đồ nghe lão thái giám đọc xong hai câu thơ kia thì dở khóc dở cười, quay mặt sang nhìn Tiểu Hoàng, thấy y cũng mờ mịt không hiểu thì hỏi: – "Công công, ông nói gì vậy? Sao chúng ta nghe không hiểu?"

"A…" – Long Cảnh cũng đã qua cơn kinh hãi, bèn đứng lên đi đến trước mặt Tiểu Hoàng mà cúi xuống thật sâu vái chào: – "Xin hỏi tiểu tiên sinh tôn tính đại danh là gì?"

Tư Đồ buồn cười, không đợi Tiểu Hoàng mở miệng đã nói: – "Lão công công, ông có phải hồ đồ rồi không, ông không phải đến đây để gặp Hoàng Bán Tiên à?"

Long Cảnh há hốc mồm, nhìn đăm đăm vào Tiểu Hoàng mà sửng sốt một buổi trời. Một lúc lâu sau lão mới gật đầu lẩm bẩm: – "Bán tiên sao…Thảo nào, thảo nào!"

Tư Đồ nghe xong chẳng hiểu được gì, hắn vốn cũng không phải là người nhẫn nại gì cho cam, đang định nổi sùng thì Tiểu Hoàng ở bên cạnh vội kéo hắn lại. Y tiến lên một bước, hỏi Long Cảnh: – "Công công nói thảo nào cái gì?"

Long Cảnh lắc đầu, chỉ giương mắt lên nhìn thật sâu vào Tiểu Hoàng, sau đó ngửa mặt lên trời mà thở một hơi dài, lắc đầu cười khổ: – "Ta nói rằng thế sự này nhiều biến động, thiên đạo tuần hoàn rồi sẽ có ngày xảy đến, mặc kệ cho ngươi là thần tiên hay quỉ quái đều không không thể nào thoát khỏi kiếp số trong tam giới này."

Tiểu Hoàng nghe Long Cảnh hồ ngôn loạn ngữ như đang mê sảng, y cũng không biết nên phản ứng sao cho phải, rồi lại thấy Long Cảnh vẫn còn có chút điên loạn đột nhiên ngước đầu lên, vô cùng nghiêm túc mà nói với Tiểu Hoàng: – "Ta tặng tiểu tiên sinh một câu."

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau, không lên tiếng, chờ Long Cảnh nói tiếp.

"Đừng tin vào số mệnh!" – Long Cảnh chậm rãi mở miệng, trong mắt hàm chứa thâm ý: – "Mạng của ngươi là chú định, nhưng không phải thiên định."[3]

Tư Đồ muốn lão ta nói rõ ràng hơn một chút, nhưng Long Cảnh đã vội vã đứng dậy, nói: – "Như vầy đã là tử tội, tử tội rồi…" – Nói rồi, liền vội vã cáo từ đi mất.

51. Chương 26

Chương 26 | Non xanh nước biếc

– Thanh sơn thủy tú –

Long Cảnh để lại một câu không đầu không đuôi, sau đó liền cuống cuồng bỏ đi. Mãi cả nửa ngày sau, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng không hiểu được rốt cuộc lão đến đây để làm gì.

"Làm trò quỷ gì đây?" – Tư Đồ cau mày nhìn lão thái giám đang chạy trối chết kia, rồi quay sang hỏi Tiểu Hoàng – "Câu cuối cùng lão ta nói là ý gì?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu im lặng, vẻ mặt như mang đầy tâm sự.

Tư Đồ xoa xoa cổ, đưa tay ra giật một lọn tóc của Tiểu Hoàng – "Thôi quên đi, đừng nghĩ nữa, buổi chiều đi đâu đây?"

Hoàng Bán Tiên có đôi chút bắt không kịp được tiết tấu của Tư Đồ, bèn ngước lên nhìn hắn: – "Đi đâu là đi đâu?"

"Đang hỏi ngươi mà." – Tư Đồ cười. – "Dù sao cũng không thể ngồi thừ ra ở nhà, có đúng không hử?"

Tiểu Hoàng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thì nghĩ, ở nhà đọc sách không tốt sao…

Sau khi Tư Đồ nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên nói – "Dắt ngươi đi làm một chút chuyện có ý nghĩa nha? Mang theo đàn của ngươi luôn."

"Đàn?" – Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ cười bí ẩn, dù y không hiểu cho lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn ôm đàn ra ngoài.

Tư Đồ cũng chạy vào phòng trong, chưa đầy một chốc sau đã vác ra một cái bao vải dài ngoằng, rồi ôm lấy đàn trong tay Tiểu Hoàng, dắt y ra khỏi cửa.

Hai người vừa đi đường vừa trò chuyện, rất nhanh đã ra đến ngoại ô. Tư Đồ mua một con ngựa nơi chợ buôn ngựa, xoay người nhảy lên yên, vươn tay ra với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhìn quanh quất – "Ta cũng muốn cưỡi ngựa…"

Tư Đồ nhướn mày một cái, cười nói– "Như vầy thì sao?" – Tay hắn đã vươn ra hãy còn chưa rút lại.

Tiểu Hoàng bất đắc dĩ đành phải đưa tay ra, vừa định leo lên đã bị Tư Đồ kéo mạnh một cái, ôm lấy đặt phía trước người hắn. Chưa đợi Tiểu Hoàng kịp phản ứng, Tư Đồ đã giật dây cương, bốn vó ngựa phi nước đại, băng băng phóng về phía trước.

Tiểu Hoàng cả người nghiêng ngả, ngồi còn chưa yên thì ngựa đã phi nhanh đến quay cuồng, y căn bản không có cách nào để giữ thăng bằng, đành phải níu chặt lấy Tư Đồ.

Tư Đồ một tay mang đàn, một tay nắm cương, đặt cánh tay Tiểu Hoàng ôm vòng quanh lưng mình, để y ôm hắn thật sát rồi lấy roi quất ngựa. Con ngựa hí vang một tràng, bắt đầu phi cuồn cuộn cực kỳ hưng phấn.

Tiểu Hoàng nghe tiếng gió ràn rạt qua tai, đành phải ôm chặt lấy Tư Đồ để mình không rớt khỏi lưng ngựa.

Đi thật xa rồi, Tư Đồ đột ngột ghìm cương. Con ngựa chồn chân quanh quẩn mấy vòng rồi chậm rãi ngừng lại.

"Tới rồi!" – Tư Đồ thấp giọng nói, vỗ vỗ tiểu hài tử trong lòng.

Mở mắt nhìn bốn phía xung quanh, y phát hiện ra hai người đã đến bên một dòng sông nhỏ, bốn bề được núi non bao phủ, nước sông xanh thấu đến tận đáy. Ven bờ nước, những khóm thủy lan hoa[1] đang lúc nở rộ đẹp tươi.

"Ở đây sao?" – Tiểu Hoàng ngước đầu lên nhìn Tư Đồ, không rõ hắn dắt y đến nơi điểu ngữ hoa hương, nhân gian tiên cảnh này để làm chi.

"Có đẹp không nào?" – Tư Đồ mỉm cười hỏi.

"Ừm." – Tiểu Hoàng thành thật gật đầu.

"Lúc ta còn rất nhỏ đã từng tới đây một lần." – Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng xoay người xuống ngực. – "Mấy mươi năm không tới rồi, cũng không ngờ nơi này không hề thay đổi."

"Lúc huynh còn nhỏ đã ở đây?" – Tiểu Hoàng đã hai chân chạm đất, dưới chân là một bãi sỏi mịn, và cũng vì cách bờ sông không xa mấy, nên đất dưới chân có chút ẩm ướt, những hòn đá cuội nhỏ màu trắng tinh điểm xuyết trên nền cát sông màu sẫm, còn thêm một chút rêu xanh, cảm giác thật trong lành.

Tư Đồ đưa đàn cho Tiểu Hoàng, giơ tay đặt bao vải dài ngoẵng kia xuống, nhẹ nhàng mở ra, bên trong chính là một chiếc cần câu làm bằng trúc, trông qua dường như vẫn còn rất mới.

"Câu cá sao?" – Tiểu Hoàng ôm đàn ngạc nhiên hỏi Tư Đồ.

"Thế nào? Chưa câu cá lần nào à?" – Tư Đồ đặt cần câu xuống bên bờ nước, rồi quay lưng đi đến một nơi đất kha khá ẩm, bẻ một cành cây đào xuống lớp bùn, thật nhanh đã đào lên được mấy con giun.

"Lúc còn bé ta có đi câu với phụ thân." – Tiểu Hoàng đến gần, ngồi xổm xuống một cách hiếu kỳ. Y thấy Tư Đồ gom mấy con giun lại với nhau rồi gói hết vào trong một chiếc lá to.

"Cũng lâu lắm rồi ta không đi câu." – Tư Đồ đứng lên nhìn sang Tiểu Hoàng – "Ta vẫn nhớ đến nhưng không có ý muốn đi, hôm nay không biết sao nữa, đột nhiên có hứng thú." – Nói đoạn, quay người trở về bờ sông. Hắn thấy Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm vào mấy con giun trong tay hắn một cách đầy hào hứng thì bật cười – "Có muốn thử không?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, cầm chiếc cần nằm trên đất lên, gỡ cuộn dây câu được quấn gọn gàng cho dài ra rồi đưa cần đến trước mặt Tư Đồ.

Tư Đồ lấy một con giun định móc vào lưỡi câu, thì thấy Tiểu Hoàng khoát khoát tay.

"Sao vậy?" – Tư Đồ không hiểu.

"Lấy phân nửa thôi." – Tiểu Hoàng chỉ chỉ con giun.

"Vì sao?" – Tư Đồ liếc nhìn con giun đang vùng tới vẫy lui trong tay hắn.

"Ngắt ra phân nửa, nửa kia… thả ra, nó còn có thể sống được." – Tiểu Hoàng nói

"Thật à?" – Tư Đồ giật mình.

"Ừm." – Tiểu Hoàng gật đầu.

Tư Đồ nắm hai đầu chú giun, nhẹ kéo ra một cái, chú ta quả nhiên đứt thành hai nửa.

Hắn đặt nửa con giun xuống đất, nó bắt đầu bò bò trườn trườn mà lẩn đi về phía xa tít, còn nửa con trên tay hắn vẫn còn đang động đậy.

"Ha ha…" – Tư Đồ buồn cười, móc nửa con giun ấy vào lưỡi câu.

Cầm lấy cần câu, Tư Đồ vung tay quẳng dây câu vào lòng sông. Bên bờ nước có hai tảng đá nhẵn nhụi, Tư Đồ đi đến ngồi xuống trên một tảng, rồi trải tà áo từ y phục của hắn ra nơi tảng đá bên cạnh, đoạn vẫy vẫy tay với Tiểu Hoàng – "Lại đây."

Tiểu Hoàng đi qua, ngoan ngoãn ngồi xuống trên tà áo hắn, rất gần vào Tư Đồ.

"Đàn một khúc nghe đi." – Tư Đồ vung vẩy cần câu trong tay hắn, quay sang cười nhìn Tiểu Hoàng.

"Đàn được sao?" – Tiểu Hoàng hỏi – "Không phải sẽ dọa cá chạy mất tiêu à?"

Tư Đồ bật cười khanh khách – "Sao ngươi khiêm tốn quá vậy, ngươi trông rất ưa nhìn, từ khúc đàn ra nghe lại hay, phải là dụ cá đến nhiều hơn mới đúng chứ?"

Tiểu Hoàng cũng không muốn tranh luận với hắn, chỉ đặt chiếc đàn lên đùi mình rồi bắt đầu nhẹ nhàng gảy. Dường như lòng y không yên, đàn chỉ là tùy ý đinh đang mấy phím, tiếng đàn trong trẻo dễ nghe, tuy không thành một khúc nhưng cũng là một âm điệu… êm ái đến kỳ lạ. Cổ cầm bao giờ cũng vậy, đều mang âm hưởng bi ai, dẫu có là một từ khúc lưu loát như nước chảy mây trôi thì cũng vương theo một nét sầu bi mờ nhạt, khiến người nghe sẽ cảm thấy thoảng chút u sầu. Thế nhưng, nếu rung những dây ở các quãng âm cao thấp xa nhau, lại có thể hình thành nên một loại âm điệu nhẹ nhàng hoạt bát, khi hòa hợp cùng cảnh trí non xanh nước biếc trước mắt kia lại trở thành một phen khoái ý không biết nói sao cho thành lời.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi cạnh nhau như thế ở hai tảng đá, họ cũng không nói gì. Tiểu Hoàng khẽ dựa vào Tư Đồ nhẹ nhàng gảy đàn, đôi mắt nhìn vô định về phía trước.

Tư Đồ giơ cần câu, an tĩnh nghe Tiểu Hoàng đánh đàn, đôi mắt hắn chăm chú nhìn vào mặt nước yên lặng của dòng sông, trên khuôn mặt là một sự bình thản khó mà có được.

Cũng không biết đã bao lâu trôi qua, mãi đến khi ngón tay Tiểu Hoàng gảy lên dây đàn đã có hơi đau, y mới hỏi Tư Đồ – "Sao vẫn chưa câu được vậy?"

Tư Đồ cười – "Ngươi dọa cá chạy hết trơn rồi."

"Huynh vừa nói sẽ không mà." – Tiểu Hoàng nắn nắn cổ tay hơi mỏi và mỉm cười.

"Ngươi có muốn thử không?" – Tư Đồ đưa cần câu cho Tiểu Hoàng.

Đưa tay đón lấy, Tiểu Hoàng ước lượng thử sức nặng chiếc cần, phát hiện ra rằng chiếc cần trúc mảnh dẻ này vô cùng nhẹ nhõm, phía đầu cần câu có một vết hõm, dường như được một con dao nhíp khắc thành, dây câu được đính vào chỗ hõm ấy rồi quấn quanh mấy vòng thật chặt, nom thật giản đơn, ấy mà lại có một cảm giác tinh xảo không biết phải nói sao cho vừa. Tiểu Hoàng trông thấy rồi nghĩ, một vật gì đó có đẹp đẽ hay không toàn bộ phải trông xem liệu nó có vừa đủ giản dị cùng phức tạp hay không. Cái gọi là tinh tế hoàn mỹ, nhiều một chút cũng không được mà ít một chút cũng không xong, nhất định phải thật vừa vặn. Cảm giác này giống như khi chọn lựa một ai đó, chỉ lần đầu tiên gặp mặt thôi đã có một tiếng nói thầm cất lên ở trong lòng – "Đúng rồi, chính là con người này đây."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng nhìn chăm chăm vào cần câu đến ngơ ngẩn, bèn đưa tay ra cầm lấy chiếc đàn trên chân y, dùng một ngón tay nhẹ nhàng gảy qua. Huyền cầm là một vật rất thú vị, khi ta càng chăm chú mà gảy, âm thanh phát ra lại càng rời rạc, còn nếu càng tùy ý thì tiếng đàn ra lại càng trôi chảy… Tư Đồ không biết đánh đàn, hắn thậm chí đã lớn tướng đến thế này rồi mới chạm vào một chiếc đàn lần đầu tiên. Trước đây, ngay cả nhìn hắn cũng chẳng buồn lấy mắt nhìn. Trong quan điểm của hắn, đàn là một thứ không hề có giá trị, có chăng cũng chỉ là để làm đẹp đôi chút, không có nó cũng chẳng chết ai, trên đời này đã đủ mọi chuyện có liên quan đến sinh tử lắm rồi. Nhưng những thứ vô ích đôi khi lại có những khả năng diệu kỳ, có thể khiến người ta từ bỏ những chuyện liên quan đến sống hay chết, ví dụ như tôn nghiêm, hay như ái tình.

"Ta không phải là do chính phụ thân sinh ra." – Tiểu Hoàng cầm cần câu, đột ngột mở miệng – "Lúc ta còn nhỏ thì được đặt trước cửa nhà của người."

Tư Đồ lặng im, tiếp tục gảy những dây đàn, tầm mắt lại buông xuống trên người tiểu hài tử bên cạnh. Tiểu Hoàng đang dựa vào bờ vai của hắn, từ chỗ của hắn nhìn sang chỉ thấy một mái đầu đen nhánh, không nhìn thấy nhãn thần của y, nhưng giọng y nghe rất bình tĩnh, như đang kể cho hắn nghe một câu chuyện xa xưa.

"Khi ta sinh ra, trong thôn xuất hiện tin đồn đại rằng ta có bán tiên thể." – Tiểu Hoàng tiếp tục từ tốn nói – "Cho nên mới đặt cái tên này."

"À…" – Tư Đồ kềm không được bèn bật cười. – "Phụ thân ngươi biết đùa lắm."

“Huynh còn cười? Tên của huynh còn chế nhạo hơn cả ta.” – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ – “Ai đặt cho huynh vậy?”

“Thật ra… vốn không phải cái tên này.” – Tư Đồ lắc đầu, bất đắc dĩ phải nói – “Là khi còn nhỏ ta thách đố cùng Mộc Lăng rồi thua cuộc.”

“Thách đố?” – Tiểu Hoàng lần đầu tiên nghe đến, hiếu kỳ chờ Tư Đồ nói tiếp.

“Ta với Mộc Lăng rất lâu về trước chỉ có họ chứ không có tên. Y gọi ta là Tư Đồ, ta gọi y là Đầu Gỗ.” – Tư Đồ nói – “Sau này trên giang hồ bọn ta cũng có chút danh tiếng, nếu chỉ có họ không có tên thì cũng không hay, đã nghĩ đến phải tự đặt ỗi người cái tên nào đẹp một chút. Năm đó đang mùa đông, cực kỳ rét, trên mái hiên đóng một lớp băng dày, nên bọn ta đều nghĩ đến một chữ “Lăng”[2].”

“Lăng?” – Tiểu Hoàng hiểu ra đôi chút – “Huynh muốn gọi là Tư Đồ Lăng?”

Tư Đồ gật đầu – “Có điều bọn ta không ai chịu mang cái tên giống nhau, nên đánh cuộc một phen, kẻ nào thắng thì dùng chữ “Lăng” đó, thua thì phải mang cái tên người thắng đặt cho.”

“Sau đó huynh thua?” – Tiểu Hoàng hỏi, thấy Tư Đồ gật đầu thì càng hiếu kỳ hơn – “Đánh cuộc thế nào?”

Tư Đồ quay sang chiếc cần câu trên tay Tiểu Hoàng mà bĩu môi, rồi lại cười – “Câu cá a.”

“Tên tiểu tử đó ăn ở thất đức, ngay chỗ ta câu cá mà rắc hồ tiêu xuống, còn con cá nào dám bén mảng tới không hả?!” – Cho đến bây giờ, mỗi lần Tư Đồ nhớ đến chuyện năm xưa hắn bị chơi khăm vẫn còn có vẻ căm giận.

“Cho nên huynh ấy đặt cho huynh cái tên Ngận Suất đó đúng không?” – Tiểu Hoàng nén cười – “Thảo nào lúc lần đầu tiên gặp mặt, ta trêu chọc tên huynh, huynh lại không vui như vậy.”

Tư Đồ lắc đầu – “Cũng chả có gì, đại trương phu dám làm dám chịu.”

“Vậy, nếu huynh thắng thì sao?” – Tiểu Hoàng hiếu kỳ – “Huynh sẽ đặt tên cho Mộc Lăng là gì?”

“Ha ha…” – Tư Đồ vừa cười vừa lắc đầu – “May mà lúc đó ta không có thắng nha, nếu không cái tên Đầu Gỗ kia đi đến đâu cũng bị người ta cười nhạo cho xem.”

“Đặt là gì cơ?”

“Là một chữ ‘Nhĩ’.”

…Tiểu Hoàng chớp chớp mắt – “Mộc Nhĩ…” – Y lặp lại mấy lần rồi bắt đầu ôm bụng phì cười, cười đến nỗi cần câu cầm trong tay rung lên bần bật.

Y đang hăng say, chợt cảm giác trong tay trĩu xuống. Tiểu Hoàng “Nha!” một tiếng, nắm chặt lấy cần câu – “Hình như cắn câu rồi này.”

Tư Đồ quả thực thấy những bóng nước liên tiếp nối nhau nổi lên mặt nước, hắn vội hô to lên – “Cá cắn câu rồi, giật cần lên trên mau!”

“Giật lên trên?” – Tiểu Hoàng tay cầm cần câu, mặt mày ngơ ngác nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ cũng không thèm nói nữa, chỉ đơn giản là đứng dậy, vươn tay ra ôm lấy Tiểu Hoàng. Hắn nắm chặt lấy tay y, mạnh mẽ giật chiếc cần câu về phía sau… Chỉ thấy một con cá vảy xanh bạc toàn thân tung lên khỏi mặt nước. Dưới nền trời xanh lam, những tia nước bắn lên theo cá vẽ ra một chuỗi hạt hình vòng cung ánh bạc… trong veo và ngời sáng.

—

Chú thích:

[1] Thủy lan hoa: . Chiết tự mà nói thì là loài hoa lan mọc trong nước. Tuy nhiên lại có ý kiến cho rằng đây chính là hoa thủy tiên. Dẫu là lan hay thủy tiên cũng đều là loài hoa đẹp, gợi lên sự thanh khiết.

[2] Lăng ( ): Có nghĩa là tảng băng.

52. Chương 26: Non Xanh Nước Biếc

Long Cảnh để lại một câu không đầu không đuôi, sau đó liền cuống cuồng bỏ đi. Bận rộn cả nửa ngày sau, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng không hiểu được rốt cuộc lão đến đây để làm gì.

"Làm trò quỉ gì đây?" – Tư Đồ cau mày nhìn lão thái giám đang chạy trối chết kia, rồi quay sang hỏi Tiểu Hoàng: – "Câu cuối cùng lão ta nói là ý gì?"

Hoàng Bán Tiên lắc đầu im lặng, vẻ mặt như mang đầy tâm sự.

Tư Đồ xoa xoa cổ, đưa tay ra giật một lọn tóc của Tiểu Hoàng: – "Thôi quên đi, đừng nghĩ nữa, buổi chiều đi đâu đây?"

Hoàng Bán Tiên có đôi chút bắt không kịp được tiết tấu của Tư Đồ, bèn ngước lên nhìn hắn: – "Đi đâu là đi đâu?"

"Đang hỏi ngươi mà." – Tư Đồ cười. – "Dù sao cũng không thể ngồi thừ ra ở nhà, có đúng không hử?"

Tiểu Hoàng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thì nghĩ, ở nhà đọc sách không tốt sao…

Sau khi Tư Đồ nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên nói – "Dắt ngươi đi làm một chút chuyện có ý nghĩa nha? Mang theo đàn của ngươi luôn."

"Đàn?" – Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ cười bí ẩn, dù y không hiểu cho lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn ôm đàn ra ngoài.

Tư Đồ cũng chạy vào phòng trong, chưa đầy một chốc sau đã vác ra một cái bao vải dài ngoằng, rồi ôm lấy đàn trong tay Tiểu Hoàng, dắt y ra khỏi cửa.

Hai người vừa đi đường vừa trò chuyện, rất nhanh đã ra đến ngoại ô. Tư Đồ mua một con ngựa nơi chợ buôn ngựa, xoay người nhảy lên yên, vươn tay ra với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhìn quanh quất: – "Ta cũng muốn cưỡi ngựa…"

Tư Đồ nhướn mày một cái, cười nói: "Như vầy thì sao?" – Tay hắn đã vươn ra hãy còn chưa rút lại.

Tiểu Hoàng bất đắc dĩ đành phải đưa tay ra, vừa định leo lên đã bị Tư Đồ kéo mạnh một cái, ôm lấy đặt phía trước người hắn. Chưa đợi Tiểu Hoàng kịp phản ứng, Tư Đồ đã giật dây cương, bốn vó ngựa phi nước đại, băng băng phóng về phía trước.

Tiểu Hoàng cả người nghiêng ngả, ngồi còn chưa yên thì ngựa đã phi nhanh đến quay cuồng, y căn bản không có cách nào để giữ thăng bằng, đành phải níu chặt lấy Tư Đồ.

Tư Đồ một tay mang đàn, một tay nắm cương, đặt cánh tay Tiểu Hoàng ôm vòng quanh lưng mình, để y ôm hắn thật sát rồi lấy roi quất ngựa. Con ngựa hí vang một tràng, bắt đầu phi cuồn cuộn cực kỳ hưng phấn.

Tiểu Hoàng nghe tiếng gió ràn rạt qua tai, đành phải ôm chặt lấy Tư Đồ để mình không rớt khỏi lưng ngựa.

Đi thật xa rồi, Tư Đồ đột ngột ghìm cương. Con ngựa chồn chân quanh quẩn mấy vòng rồi chậm rãi ngừng lại.

"Tới rồi!" – Tư Đồ thấp giọng nói, vỗ vỗ tiểu hài tử trong lòng.

Mở mắt nhìn bốn phía xung quanh, y phát hiện ra hai người đã đến bên một dòng sông nhỏ, bốn bề được núi non bao phủ, nước sông xanh thấu đến tận đáy. Ven bờ nước, những khóm thủy lan hoa[4] đang lúc nở rộ đẹp tươi.

"Ở đây sao?" – Tiểu Hoàng ngước đầu lên nhìn Tư Đồ, không rõ hắn dắt y đến nơi điểu ngữ hoa hương, nhân gian tiên cảnh này để làm chi.

"Có đẹp không nào?" – Tư Đồ mỉm cười hỏi.

"Ừm." – Tiểu Hoàng thành thật gật đầu.

"Lúc ta còn rất nhỏ đã từng tới đây một lần." – Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng xoay người xuống ngực. – "Mấy mươi năm không tới rồi, cũng không ngờ nơi này không hề thay đổi."

"Lúc huynh còn nhỏ đã ở đây?" – Tiểu Hoàng đã hai chân chạm đất, dưới chân là một bãi sỏi mịn, và cũng vì cách bờ sông không xa mấy, nên đất dưới chân có chút ẩm ướt, những hòn đá cuội nhỏ màu trắng tinh điểm xuyết trên nền cát sông màu sẫm, còn thêm một chút rêu xanh, cảm giác thật trong lành.

Tư Đồ đưa đàn cho Tiểu Hoàng, giơ tay đặt bao vải dài ngoẵng kia xuống, nhẹ nhàng mở ra, bên trong chính là một chiếc cần câu làm bằng trúc, trông qua dường như vẫn còn rất mới.

"Câu cá sao?" – Tiểu Hoàng ôm đàn ngạc nhiên hỏi Tư Đồ.

"Thế nào? Chưa câu cá lần nào à?" – Tư Đồ đặt cần câu xuống bên bờ nước, rồi quay lưng đi đến một nơi đất kha khá ẩm, bẻ một cành cây đào xuống lớp bùn, thật nhanh đã đào lên được mấy con giun.

"Lúc còn bé ta có đi câu với phụ thân." – Tiểu Hoàng đến gần, ngồi xổm xuống một cách hiếu kỳ. Y thấy Tư Đồ gom mấy con giun lại với nhau rồi gói hết vào trong một chiếc lá to.

"Cũng lâu lắm rồi ta không đi câu." – Tư Đồ đứng lên nhìn sang Tiểu Hoàng – "Ta vẫn nhớ đến nhưng không có ý muốn đi, hôm nay không biết sao nữa, đột nhiên có hứng thú." – Nói đoạn, quay người trở về bờ sông. Hắn thấy Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm vào mấy con giun trong tay hắn một cách đầy hào hứng thì bật cười: – "Có muốn thử không?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, cầm chiếc cần nằm trên đất lên, gỡ cuộn dây câu được quấn gọn gàng cho dài ra rồi đưa cần đến trước mặt Tư Đồ.

Tư Đồ lấy một con giun định móc vào lưỡi câu, thì thấy Tiểu Hoàng khoát khoát tay.

"Sao vậy?" – Tư Đồ không hiểu.

"Lấy phân nửa thôi." – Tiểu Hoàng chỉ chỉ con giun.

"Vì sao?" – Tư Đồ liếc nhìn con giun đang vùng tới vẫy lui trong tay hắn.

"Ngắt ra phân nửa, nửa kia…thả ra, nó còn có thể sống được." – Tiểu Hoàng nói

"Thật à?" – Tư Đồ giật mình.

"Ừm." – Tiểu Hoàng gật đầu.

Tư Đồ nắm hai đầu chú giun, nhẹ kéo ra một cái, chú ta quả nhiên đứt thành hai nửa.

Hắn đặt nửa con giun xuống đất, nó bắt đầu bò bò trườn trườn mà lẩn đi về phía xa tít, còn nửa con trên tay hắn vẫn còn đang động đậy.

"Ha ha…" – Tư Đồ buồn cười, móc nửa con giun ấy vào lưỡi câu.

Cầm lấy cần câu, Tư Đồ vung tay quẳng dây câu vào lòng sông. Bên bờ nước có hai tảng đá nhẵn nhụi, Tư Đồ đi đến ngồi xuống trên một tảng, rồi trải tà áo từ y phục của hắn ra nơi tảng đá bên cạnh, đoạn vẫy vẫy tay với Tiểu Hoàng: – "Lại đây."

Tiểu Hoàng đi qua, ngoan ngoãn ngồi xuống trên tà áo hắn, rất gần vào Tư Đồ.

"Đàn một khúc nghe đi." – Tư Đồ vung vẩy cần câu trong tay hắn, quay sang cười nhìn Tiểu Hoàng.

"Đàn được sao?" – Tiểu Hoàng hỏi – "Không phải sẽ dọa cá chạy mất tiêu à?"

Tư Đồ bật cười khanh khách – "Sao ngươi khiêm tốn quá vậy, ngươi trông rất ưa nhìn, từ khúc đàn ra nghe lại hay, phải là dụ cá đến nhiều hơn mới đúng chứ?"

Tiểu Hoàng cũng không muốn tranh luận với hắn, chỉ đặt chiếc đàn lên đùi mình rồi bắt đầu nhẹ nhàng gảy. Dường như lòng y không yên, đàn chỉ là tùy ý đinh đang mấy phím, tiếng đàn trong trẻo dễ nghe, tuy không thành một khúc nhưng cũng là một âm điệu…êm ái đến kỳ lạ. Cổ cầm bao giờ cũng vậy, đều mang âm hưởng bi ai, dẫu có là một từ khúc lưu loát như nước chảy mây trôi thì cũng vương theo một nét sầu bi mờ nhạt, khiến người nghe sẽ cảm thấy thoảng chút u sầu. Thế nhưng, nếu rung những dây ở các quãng

âm cao thấp xa nhau, lại có thể hình thành nên một loại âm điệu nhẹ nhàng hoạt bát, khi hòa hợp cùng cảnh trí non xanh nước biếc trước mắt kia lại trở thành một phen khoái ý không biết nói sao cho thành lời.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi cạnh nhau như thế ở hai tảng đá, họ cũng không nói gì. Tiểu Hoàng khẽ dựa vào Tư Đồ nhẹ nhàng gảy đàn, đôi mắt nhìn vô định về phía trước.

Tư Đồ giơ cần câu, an tĩnh nghe Tiểu Hoàng đánh đàn, đôi mắt hắn chăm chú nhìn vào mặt nước yên lặng của dòng sông, trên khuôn mặt là một sự bình thản khó mà có được.

Cũng không biết đã bao lâu trôi qua, mãi đến khi ngón tay Tiểu Hoàng gảy lên dây đàn đã có hơi đau, y mới hỏi Tư Đồ: – "Sao vẫn chưa câu được vậy?"

Tư Đồ cười: – "Ngươi dọa cá chạy hết trơn rồi."

"Huynh vừa nói sẽ không mà." – Tiểu Hoàng nắn nắn cổ tay hơi mỏi và mỉm cười.

"Ngươi có muốn thử không?" – Tư Đồ đưa cần câu cho Tiểu Hoàng.

Đưa tay đón lấy, Tiểu Hoàng ước lượng thử sức nặng chiếc cần, phát hiện ra rằng chiếc cần trúc mảnh dẻ này vô cùng nhẹ nhõm, phía đầu cần câu có một vết hõm, dường như được một con dao nhíp khắc thành, dây câu được đính vào chỗ hõm ấy rồi quấn quanh mấy vòng thật chặt, nom thật giản đơn, ấy mà lại có một cảm giác tinh xảo không biết phải nói sao cho vừa. Tiểu Hoàng trông thấy rồi nghĩ, một vật gì đó có đẹp đẽ hay không toàn bộ phải trông xem liệu nó có vừa đủ giản dị cùng phức tạp hay không. Cái gọi là tinh tế hoàn mỹ, nhiều một chút cũng không được mà ít một chút cũng không xong, nhất định phải thật vừa vặn. Cảm giác này giống như khi chọn lựa một ai đó, chỉ lần đầu tiên gặp mặt thôi đã có một tiếng nói thầm cất lên ở trong lòng: – "Đúng rồi, chính là con người này đây."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng nhìn chăm chăm vào cần câu đến ngơ ngẩn, bèn đưa tay ra cầm lấy chiếc đàn trên chân y, dùng một ngón tay nhẹ nhàng gảy qua. Huyền cầm là một vật rất thú vị, khi ta càng chăm chú mà gảy, âm thanh phát ra lại càng rời rạc, còn nếu càng tùy ý thì tiếng đàn ra lại càng trôi chảy…Tư Đồ không biết đánh đàn, hắn thậm chí đã lớn tướng đến thế này rồi mới chạm vào một chiếc đàn lần đầu tiên. Trước đây, ngay cả nhìn hắn cũng chẳng buồn lấy mắt nhìn. Trong quan điểm của hắn, đàn là một thứ không hề có giá trị, có chăng cũng chỉ là để làm đẹp đôi chút, không có nó cũng chẳng chết ai, trên đời này đã đủ mọi chuyện có liên quan đến sinh tử lắm rồi. Nhưng những thứ vô ích đôi khi lại có những khả năng diệu kỳ, có thể khiến người ta từ bỏ những chuyện liên quan đến sống hay chết, ví dụ như tôn nghiêm, hay như ái tình.

"Ta không phải là do chính phụ thân sinh ra." – Tiểu Hoàng cầm cần câu, đột ngột mở miệng – "Lúc ta còn nhỏ thì được đặt trước cửa nhà của người."

Tư Đồ lặng im, tiếp tục gảy những dây đàn, tầm mắt lại buông xuống trên người tiểu hài tử bên cạnh. Tiểu Hoàng đang dựa vào bờ vai của hắn, từ chỗ của hắn nhìn sang chỉ thấy một mái đầu đen nhánh, không nhìn thấy nhãn thần của y, nhưng giọng y nghe rất bình tĩnh, như đang kể cho hắn nghe một câu chuyện xa xưa.

"Khi ta sinh ra, trong thôn xuất hiện tin đồn đại rằng ta có bán tiên thể." – Tiểu Hoàng tiếp tục từ tốn nói – "Cho nên mới đặt cái tên này."

"À…" – Tư Đồ kềm không được bèn bật cười. – "Phụ thân ngươi biết đùa lắm."

"Huynh còn cười? Tên của huynh còn chế nhạo hơn cả ta." – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ – "Ai đặt cho huynh vậy?"

"Thật ra…vốn không phải cái tên này." – Tư Đồ lắc đầu, bất đắc dĩ phải nói: – "Là khi còn nhỏ ta thách đố cùng Mộc Lăng rồi thua cuộc."

"Thách đố?" – Tiểu Hoàng lần đầu tiên nghe đến, hiếu kỳ chờ Tư Đồ nói tiếp.

"Ta với Mộc Lăng rất lâu về trước chỉ có họ chứ không có tên. Y gọi ta là Tư Đồ, ta gọi y là Đầu Gỗ." – Tư Đồ nói – "Sau này trên giang hồ bọn ta cũng có chút danh tiếng, nếu chỉ có họ không có tên thì cũng không hay, đã nghĩ đến phải tự đặt cho mỗi người cái tên nào đẹp một chút. Năm đó đang mùa đông, cực kỳ rét, trên mái hiên đóng một lớp băng dày, nên bọn ta đều nghĩ đến một chữ "Lăng"[5]."

"Lăng?" – Tiểu Hoàng hiểu ra đôi chút – "Huynh muốn gọi là Tư Đồ Lăng?"

Tư Đồ gật đầu – "Có điều bọn ta không ai chịu mang cái tên giống nhau, nên đánh cuộc một phen, kẻ nào thắng thì dùng chữ "Lăng" đó, thua thì phải mang cái tên người thắng đặt cho."

"Sau đó huynh thua?" – Tiểu Hoảng hỏi, thấy Tư Đồ gật đầu thì càng hiếu kỳ hơn: – "Đánh cuộc thế nào?"

Tư Đồ quay sang chiếc cần câu trên tay Tiểu Hoàng mà bĩu môi, rồi lại cười: – "Câu cá a."

"Tên tiểu tử đó ăn ở thất đức, ngay chỗ ta câu cá mà rắc hồ tiêu xuống, còn con cá nào dám bén mảng tới không hả?!" – Cho đến bây giờ, mỗi lần Tư Đồ nhớ đến chuyện năm xưa hắn bị chơi khăm vẫn còn có vẻ căm giận.

"Cho nên huynh ấy đặt cho huynh cái tên Ngận Suất đó đúng không?" – Tiểu Hoàng nén cười – "Thảo nào lúc lần đầu tiên gặp mặt, ta trêu chọc tên huynh, huynh lại không vui như vậy."

Tư Đồ lắc đầu: – "Cũng chả có gì, đại trương phu dám làm dám chịu."

"Vậy, nếu huynh thắng thì sao?" – Tiểu Hoàng hiếu kỳ – "Huynh sẽ đặt tên cho Mộc Lăng là gì?"

"Ha ha…" – Tư Đồ vừa cười vừa lắc đầu – "May mà lúc đó ta không có thắng nha, nếu không cái tên Đầu Gỗ kia đi đến đâu cũng bị người ta cười nhạo cho xem."

"Đặt là gì cơ?"

"Là một chữ 'Nhĩ'."

…Tiểu Hoàng chớp chớp mắt – "Mộc Nhĩ…" – Y lặp lại mấy lần rồi bắt đầu ôm bụng phì cười, cười đến nỗi cần câu cầm trong tay rung lên bần bật.

Y đang hăng say, chợt cảm giác trong tay trĩu xuống. Tiểu Hoàng "Nha!" một tiếng, nắm chặt lấy cần câu: – "Hình như cắn câu rồi này."

Tư Đồ quả thực thấy những bóng nước liên tiếp nối nhau nổi lên mặt nước, hắn vội hô to lên: – "Cá cắn câu rồi, giật cần lên trên mau!"

"Giật lên trên?" – Tiểu Hoàng tay cầm cần câu, mặt mày ngơ ngác nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ cũng không thèm nói nữa, chỉ đơn giản là đứng dậy, vươn tay ra ôm lấy Tiểu Hoàng. Hắn nắm chặt lấy tay y, mạnh mẽ giật chiếc cần câu về phía sau…Chỉ thấy một con cá vảy xanh bạc toàn thân tung lên khỏi mặt nước. Dưới nền trời xanh lam, những tia nước bắn lên theo cá vẽ ra một chuỗi hạt hình vòng cung ánh bạc…trong veo và ngời sáng.

53. Chương 27

Chương 27 | Danh chấn thiên hạ

Khi hai người xách theo hai con cá chép tươi sống đuôi còn quẫy quẫy mà thong thả dạo bước vào thành, trời chiều đã ngả về Tây.

Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng phát hiện ra Tư Đồ là một người cực kỳ vô duyên với loài cá, câu đến quá ngọ mà vẫn chẳng thấy con cá nào cắn câu, ấy vậy mà khi y cầm cần, chỉ một lúc thôi đã câu được cả mấy con. Xem chừng, dù cho năm xưa Mộc Lăng không rắc hồ tiêu xuống sông, Tư Đồ cũng không thể nào thắng được.

Vừa dắt ngựa vừa cầm cá, hai người họ dung dăng dung dẻ đi qua cửa thành.

"Mọt Sách, biết nấu cơm không?" – Đột nhiên Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn hắn mỉm cười.

"Biết hử?" – Tư Đồ có vẻ mừng rỡ – "Trở về làm món cá đi!"

"Ừ." – Tiểu Hoàng cười gật đầu, nhưng khi y ngoái nhìn lại, phát hiện ra có rất nhiều người trên đường đang nhìn ngó mình. Từ lúc vừa vào thành y đã nghĩ có gì đó không ổn, dường như đang có rất nhiều người dõi theo y. Ban đầu y còn nghĩ rằng mình nghĩ lầm, nhưng khi càng đi đến chốn đông người, cảm giác ấy càng rõ ràng.

Thực ra Tư Đồ đã phát giác từ lâu, chỉ là tâm tư của hắn không đơn thuần như Tiểu Hoàng. Hắn nghĩ vì hai nam nhân thân mật như vậy cho nên người ta mới ghé mắt nhòm ngó. Nhưng rồi từ từ hắn cũng nhận ra rằng chuyện không phải là như thế. Nhĩ lực hắn rất tốt, chợt nghe thấy tiếng nhiều người xì xầm to nhỏ, gì mà "Người thần… Bán tiên…" các loại.

Mày hơi nhíu lại, Tư Đồ phát hiện ra tình cảnh này không phải tầm thường, lại thấy tiểu hài tử bên cạnh mình sắc mặt đỏ ửng, đầu cúi gằm không dám ngước lên, trong lòng càng bừng bừng lửa giận.

Tư Đồ vốn dĩ đã không phải loại người nhã nhặn gì. Hắn dừng phắt ngay lại, tóm mạnh lấy một người qua đường ở gần đó, khiếp sợ đến mức người này "Ai da" kêu thảm thiết, những người bao vây họ mà nhìn ngó cũng bị Tư Đồ trừng lạnh, sợ đến mức cuống cuồng tan rã.

Không để ý đến những người khác, Tư Đồ lạnh giọng hỏi người bị hắn tóm – "Các ngươi nhìn cái gì?"

"Không… không…" – Người qua đường ấy lắc đầu xua tay liên tục, những muốn bỏ chạy.

"À…" – Tư Đồ cười lạnh một tiếng, thấp giọng hỏi gã – "Làm sao ngươi biết y chính là Hoàng Bán Tiên?"

"Hoàng… Hoàng bảng" – Gã ta cố sức nói – "Trên hoàng bảng có…"

"Cái gì hoàng bảng" – Tiểu Hoàng không hiểu mà hỏi.

"Việc này… trong thành chỗ nào cũng có dán… trên hoàng bảng…" – Lời còn chưa nói xong, người đã bị Tư Đồ vứt một phát sang bên. Quay lại kéo Tiểu Hoàng, Tư Đồ vừa sấn lên trước ngăn cản, vừa tìm kiếm xung quanh xem hoàng bảng ở nơi nào, quả nhiên phát hiện tại biển bố cáo cách đó không xa đang có một đám đông không ít người vây quanh.

Thời gian ấy mỗi khi nha phủ của châu huyện muốn ra bố cáo gì, hoặc giả triều đình muốn ban hoàng bảng, đều dựng lên một tấm biển bố cáo ở khu vực náo nhiệt trong thành, rồi lại phái quan binh trông coi. Hoàng bảng dán trên biển bố cáo, người biết chữ thì tự xem lấy, không biết chữ thì quan binh sẽ thuật lại cho họ.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng, đẩy đám đông ra mà tiến lên nhìn, thì thấy trên bảng bố cáo bất ngờ xuất hiện một hoàng bảng, trên bảng là bức họa Tiểu Hoàng rõ mồn một, còn có một đoạn thi văn ca ngợi: Đại thể là nói rằng Hoàng Bán Tiên có khả năng của thần nhân, tróc nã hoa yêu cho phủ Hàng Châu, bảo vệ bình an cho bách tích phen này, hoàng thượng nghe đến việc này vui mừng khôn xiết, đặc biệt hạ chỉ, nơi nơi đều dán hoàng bảng để biểu dương, sau này Hoàng Bán Tiên đi đến đâu, vô luận là ăn hay uống đều không được thu ngân lượng, hoặc có ý muốn lấy tiền của y.

Tiểu Hoàng đọc hoàng bảng xong, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. Lúc này, đám đông vây xung quanh y đều đã nhận ra Hoàng Bán Tiên đến, tiếng xì xầm trỗi dậy, có nhiều người còn quì xuống trước y, nói cái gì mà – "Trong nhà gần đây mọi việc bất thuận, có cách nào giải quyết hay chăng" – Lại có kẻ còn muốn Tiểu Hoàng đến xem phong thủy – "Cầu mong đời sau thịnh vượng phát đạt" … Chỉ thấy người đổ xô đến mỗi lúc một đông, ngươi thế này ta thế khác, bao vây Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng vào giữa.

Tiểu Hoàng chợt nghe thấy bên tai đều là tiếng người ầm ĩ, trước mắt là những bóng người di chuyển hỗn loạn. Y không biết phải làm sao, bất giác nấp về phía sau, bị ai đó ôm lấy, sau đó bay lên trời, phóng lên mái nhà. Chỉ sau vài cái nhảy vọt đã bỏ đám đông lại phía xa…

Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng rời khỏi phố xá ồn ào, dừng lại trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh. Tiểu Hoàng hai chân chấm đất thì đã mềm nhũn ra, hạ xuống một cách nguy hiểm, may là Tư Đồ nhanh tay lẹ mắt mà đưa tay đỡ lấy y.

Trong đầu Tiểu Hoàng hiện giờ rất hỗn loạn, ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là "mục đích." – Kẻ khiến y phải danh chấn thiên hạ đến tột cùng có mục đích gì… Thần toán, lang trung, người đọc sách… trên đời này có rất nhiều người như vậy, cớ gì cứ phải chăm chăm vào một kẻ không danh không tiếng như y? Càng

nghĩ càng mơ hồ, hơn nữa vừa rồi sóng người huyên náo bên tai chỉ khiến y cảm thấy trong tai mình đong đầy những tiếng ong u, đầu óc cũng đau lên âm ỉ, khó chịu vô cùng.

Một lúc lâu sau, đột nhiên cảm thấy trên môi mình truyền đến một hơi lạnh, cơ thể cũng được một hơi ấm bao quanh, có ai đó đang nhẹ nhàng xoa nắn huyệt Thái dương đang đau nhói của y, nhịp tim đập dồn dập cũng từ từ chậm lại, những âm thanh ồn ào bên tai cũng tan biến đi không còn nữa. Còn cơn nhức nhối trên đầu cũng trong vô tri vô giác đã lùi đi, thần trí y từ từ sáng suốt lại.

Ở chóp mũi là khí tức quen thuộc trên người của Tư Đồ, là mùi của gió. Tiểu Hoàng chính y cũng không rõ vì sao lại có thể nghe được mùi của gió trên cơ thể Tư Đồ. Nói cho đúng ra, gió không thể nào có mùi vị, thế mà nếu như đến gần Tư Đồ, lại thấy như rằng mùi từ ngọn tóc hay tay áo hắn tỏa ra tựa hồ như gió… Khi giận lên là cuồng phong, khi vui vẻ là gió lành, khi bình tĩnh là gió mát. Có điều trong hầu hết thời gian, vẻ mặt của hắn lại không được minh xác như thế, mà là nhìn không ra đang kiểu tâm tình gì. Mỗi lúc như thế, Tiểu Hoàng đều có thể cảm nhận rất mãnh liệt, hắn như một cơn gió thu hoang liêu trên đại mạc cuốn theo lá khô bay mất hút… Khi đến là mùa hạ, ra đi lại là mùa đông.

Bất chợt nhớ đến, lũ cá sở dĩ không thích Tư Đồ, chắc hẳn là do khí tức trên người hắn —— Vì sợ hắn sẽ ra đi, nên mới không dám đến gần mà thôi.

Trong cơn miên man suy nghĩ, Tiểu Hoàng chợt phục hồi tri giác, đột nhiên nghĩ có gì đó khó thở. Ấy mà bên tai lại truyền đến tiếng cười nhẹ của Tư Đồ.

Khi phục hồi tinh thần lại, thì thấy Tư Đồ bất đắc dĩ quay sang cười với y – "Nếu không hít thở thì sẽ nghẹn tới chết đó."

Tiểu Hoàng lúc này mới sực nhớ đến, bèn vội hít sâu một hơi, khiến Tư Đồ bật cười ha ha, nói – "Thú vị thật."

Nhìn Tư Đồ ở trước mắt đang cười ngả cười nghiêng, Tiểu Hoàng đột nhiên thấy đầu mình không đau nữa, ý nghĩ cũng không còn rối loạn. Những việc vừa rồi dường như đã xảy ra trong một quá khứ xa xăm nào đấy, không còn nhớ đến nữa, nhưng mà cảnh trí khi câu cá trước đó phảng phất lại như ngay trước mắt.

Nghĩ đến câu cá, Tiểu Hoàng "A" lên một tiếng.

Tư Đồ đang cười thoải mái, nghe thấy Tiểu Hoàng kinh hô thì giật mình một cái, vội vã hỏi – "Sao vậy?"

Tiểu Hoàng ngây người một lúc, cúi đầu nhìn xuống, thấy trên tay đang còn cầm đuôi hai con cá. Y thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ lồng ngực, vui vẻ nói – "Cá còn đây này!"

Tư Đồ sửng sốt mất một lúc, rồi chạy đến dựa vào bức tường gạch trắng ở phía sau mà phá lên cười ha hả, so với trận cười trước còn lợi hại hơn.

Tiểu Hoàng vươn tay ra kéo hắn – "Huynh mặc y phục màu đen, không được dựa vào bức tường này!"

Quả nhiên, khi Tư Đồ bị kéo ra, trên lưng đã trắng bệt một mảng.

Tiểu Hoàng nín cười phủi lưng áo cho Tư Đồ, miệng vẫn không quên trách mắng hai câu – "Huynh lớn như vậy rồi, mà sao còn giống như một tiểu hài tử vậy. Mặc y phục màu đen thì không được dựa vào tường trắng…"

Vỗ một hồi, phát hiện ra Tư Đồ không có phản ứng gì, Tiểu Hoàng nghi hoặc ngẩng đầu lên, đã thấy Tư Đồ đang quay lại nhìn y đến xuất thần.

"Sao thế?" – Tiểu Hoàng đưa tay lên, nhẹ nhàng vẫy vẫy trước mắt hắn, chỉ thấy Tư Đồ hơi cong khóe môi, ngả người qua, hôn lên đầu ngón tay y một cái.

Từ đầu ngón tay tỏa đến một cảm giác lành lạnh, Tiểu Hoàng cả kinh vội vã rụt tay về giấu tịt vào trong tay áo.

"Phủi sạch chưa đấy?" – Tư Đồ hạ giọng hỏi.

"Sao?… Ừm!" – Tiểu Hoàng nhanh chóng gật đầu.

"Vậy quay về thôi." – Tư Đồ dắt tay kia của y, kéo đi đến bên người. Lúc này sắc trời đã muộn, hơn nữa Tư Đồ chọn một con ngõ nhỏ yên tĩnh ít người lui tới mà đi, cho nên không có ai nhận ra họ nữa.

"Y phục đen không được dựa tường trắng sao…" – Tư Đồ dường như đang lẩm bẩm.

"Ừm…"

"Vậy y phục trắng không được dựa tường đen, đúng không?"

"…Sao mà có tường đen chứ."

"Cũng đúng."

Hai người vừa đi vừa nói những chuyện "nhàn thoại" mà cả đời này Tư Đồ chưa từng nói qua, nhàn nhã mà quay về, có điều bàn tay Tiểu Hoàng giấu trong tay áo thì không chịu đưa ra nữa.

Khi trở lại sơn trang, trời đã tối hẳn. Không ngoài dự đoán, tại chính môn có rất nhiều người đang đợi. Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng trực tiếp nhảy vào từ bên ngoài tường viện, vừa vào đến trong sân đã nghe được một tiếng mắng chửi người ta của Mộc Lăng.

"Sao vậy?" – Tư Đồ hỏi Tương Thanh đang tỏ vẻ phiền muộn ngồi trên bậc thềm.

Tương Thanh cầm lấy hoàng bảng ở bên tay y – "Mộc Lăng vừa đọc thấy trên đường phố, nói muốn suốt đêm nay xé hết hoàng bảng đi, tiện thể cũng đốt sạch sẽ loại giấy dùng để viết hoàng bảng."

"À…" – Tư Đồ buồn cười – "Sau đó thì sao?"

"Tôi sợ huynh ấy gặp rắc rối, nói phải chờ bang chủ về rồi mới tính." – Tương Thanh giương ngón tay lên chỉ vào gian phòng phía sau – "Đại khái huynh ấy cũng có chút bực bội, đã mắng rất lâu rồi."

"Mắng người sao? Mắng ai?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Không cần phải quản y" – Tư Đồ khoát khoát tay – "Khi y tâm tình không tốt thì sẽ mắng chửi người ta, lúc mắng đến hết giận rồi thì không sao hết."

Tiểu Hoàng gật đầu, thế nhưng y biết Mộc Lăng hoàn toàn là vì chuyện của y mà nổi giận, nên có chút cảm động. Đang nghĩ ngợi, tay y bỗng dưng tê rần, giương mắt lên, thấy Tư Đồ trưng ra bộ mặt mất hứng nhìn mình, lạnh lùng nói – "Đang nghĩ ai hả?"

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười, đành phải nhỏ giọng nói – "Không có."

Nói còn chưa xong, cửa đã bị đẩy ra, Mộc Lăng lao ra ngoài – "Hai ngươi có thấy hoàng bảng chưa vậy?"

Tư Đồ gật đầu, ý bảo đã thấy rồi.

"Thấy rồi mà còn đứng đây? – Mộc Lăng phát giận – "Rõ ràng là không cho người ta sống mà, sau này làm sao mà ra khỏi cửa được đây hả, đi lột hết đi!"

Tư Đồ nhướn mày – "Nhà ngươi đi lột mấy tấm giấy đó thì ích lợi gì, dù có lột sạch hết phủ Hàng Châu thì đã sao? Chắc hẳn giờ này các châu thành khác cũng bắt đầu dán lên rồi."

"Chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?" – Mộc Lặng càng nghĩ càng buồn bực, lòng như lửa đốt. – "Từ lần trước ở Thục Trung chiêu thân đến nay, chỗ nào cũng có người muốn tấn công Tiểu Hoàng, hiện tại ngay cả triều đình cũng nhúng chân vào!"

Tiểu Hoàng biết thân thể Mộc Lăng vốn không khỏe, rất sợ nếu Mộc Lăng vì chuyện của bản thân mình mà tức giận thì thật sự không đáng. Y bèn kéo tay áo Mộc Lăng, nói – "Huynh đừng khẩn trương… đây không phải là lần đầu tiên, ta đã quen từ lâu rồi."

"Gì cơ?" – Ba người đều kinh ngạc nhìn Tiểu Hoàng.

"Nói chung… cũng tương tự như từ nhỏ đến lớn thôi, luôn có người cố tình như vậy." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói – "Không sao cả đâu" – Nói rồi thì quay sang Tư Đồ – "Ta đi làm cá" – rồi xoay người đi mất.

Để lại ba người kia đứng ngay tại đó, ba mặt nhìn nhau. Tư Đồ liếc sang Mộc Lăng, có chút căm ghét – "Nhà ngươi có phải là con ngan không hả? Tính tình nóng nảy như vậy, hoàng đế không vội thái giám chết bầm gấp gáp cái gì."

"Ta phi!" – Mộc Lăng hung hăng trừng mắt nhìn hắn – "Ta nhìn Tiểu Hoàng rất thuận mắt đó, có người muốn âm mưu hại y tất nhiên ta phải xen vào chứ, ta mà điều tra ra kẻ nào ra tay, ta sẽ thiến kẻ đó một ngàn lần sau đó tống cổ hắn đi làm thái giám!"

Tư Đồ nhìn trời, xong quay người đi tìm Tiểu Hoàng.

Mộc Lăng mắng xong thì thấy người thư thái hơn nhiều, bèn thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh lại đã thấy Tương Thanh đang dõi theo mình.

"Nhìn cái gì?" – Mộc Lăng hỏi.

Tương Thanh im lặng một lúc mới lắc đầu, mở miệng nói với mấy phần than thở – "Tôi phát hiện ra huynh và bang chủ tương phản nhau rất vừa vặn, khi bang chủ sốt ruột thì huynh ổn định, khi huynh sốt suột thì bang chủ lại ung dung."

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, một lát sau mới "A" lên một tiếng khó hiểu, xoay người đi đến dược phòng để chế thuốc.

Trong trù phòng, Tiểu Hoàng đang cầm dao định đánh vảy cá, nhưng con dao nhỏ đột nhiên bị người ta lấy mất.

Chẳng biết từ lúc nào Tư Đồ đã đứng ở phía sau y, cười nói – "Loại việc nặng này, ta làm là được."

Tiểu Hoàng nghe theo đứng sang một bên, im lặng nhìn Tư Đồ đánh vảy cá.

"Muốn làm sao nào?" – Tư Đồ hỏi y – "Kho lên hay luộc?"

Tiểu Hoàng chỉ chỉ vào chiếc lồng hấp ở bên cạnh – "Chưng đi."

"Chưng thì nấu làm sao đây?" – Tư Đồ bật cười – "Ai lại làm như vậy."

"Không phải mà." – Tiểu Hoàng cười – "Chắc chắn huynh chưa làm qua rồi."

Hai người họ chỉ tùy tiện nói thế, rồi cũng không biết phải tiếp tục ra sao, có gì đó xấu hổ. Trù phòng to như vậy, ấy mà chỉ còn lại âm thanh "lách tách" của việc đánh vảy cá.

Yên ắng một lúc thật lâu sau đó.

"Nói cho ta biết, được không?" – Tư Đồ mở miệng.

Tiểu Hoàng đi đến bếp lò mà cho thêm củi, một lúc lâu sau mới gật đầu, nói – "Ừ."

54. Chương 27: Danh Chấn Thiên Hạ

Khi hai người xách theo hai con cá chép tươi sống đuôi còn quẫy quẫy mà thong thả dạo bước vào thành, trời chiều đã ngả về Tây.

Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng phát hiện ra Tư Đồ là một người cực kỳ vô duyên với loài cá, câu đến quá ngọ mà vẫn chẳng thấy con cá nào cắn câu, ấy vậy mà khi y cầm cần, chỉ một lúc thôi đã câu được cả mấy con. Xem chừng, dù cho năm xưa Mộc Lăng không rắc hồ tiêu xuống sông, Tư Đồ cũng không thể nào thắng được.

Vừa dắt ngựa vừa cầm cá, hai người họ dung dăng dung dẻ đi qua cửa thành.

"Mọt Sách, biết nấu cơm không?" – Đột nhiên Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn hắn mỉm cười.

"Biết hử?" – Tư Đồ có vẻ mừng rỡ – "Trở về làm món cá đi!"

"Ừ." – Tiểu Hoàng cười gật đầu, nhưng khi y ngoái nhìn lại, phát hiện ra có rất nhiều người trên đường đang nhìn ngó mình. Từ lúc vừa vào thành y đã nghĩ có gì đó không ổn, dường như đang có rất nhiều người dõi theo y. Ban đầu y còn nghĩ rằng mình nghĩ lầm, nhưng khi càng đi đến chốn đông người, cảm giác ấy càng rõ ràng.

Thực ra Tư Đồ đã phát giác từ lâu, chỉ là tâm tư của hắn không đơn thuần như Tiểu Hoàng. Hắn nghĩ vì hai nam nhân thân mật như vậy cho nên người ta mới ghé mắt nhòm ngó. Nhưng rồi từ từ hắn cũng nhận ra rằng chuyện không phải là như thế. Nhĩ lực hắn rất tốt, chợt nghe thấy tiếng nhiều người xì xầm to nhỏ, gì mà "Người thần…Bán tiên…" các loại.

Mày hơi nhíu lại, Tư Đồ phát hiện ra tình cảnh này không phải tầm thường, lại thấy tiểu hài tử bên cạnh mình sắc mặt đỏ ửng, đầu cúi gằm không dám ngước lên, trong lòng càng bừng bừng lửa giận.

Tư Đồ vốn dĩ đã không phải loại người nhã nhặn gì. Hắn dừng phắt ngay lại, tóm mạnh lấy một người qua đường ở gần đó, khiếp sợ đến mức người này "Ai da" kêu thảm thiết, những người bao vây họ mà nhìn ngó cũng bị Tư Đồ trừng lạnh, sợ đến mức cuống cuồng tan rã.

Không để ý đến những người khác, Tư Đồ lạnh giọng hỏi người bị hắn tóm: – "Các ngươi nhìn cái gì?"

"Không…không…" – Người qua đường ấy lắc đầu xua tay liên tục, những muốn bỏ chạy.

"À…" – Tư Đồ cười lạnh một tiếng, thấp giọng hỏi gã: – "Làm sao ngươi biết y chính là Hoàng Bán Tiên?"

"Hoàng…Hoàng bảng" – Gã ta cố sức nói: – "Trên hoàng bảng có…"

"Cái gì hoàng bảng" – Tiểu Hoàng không hiểu mà hỏi.

"Việc này…trong thành chỗ nào cũng có dán…trên hoàng bảng…" – Lời còn chưa nói xong, người đã bị Tư Đồ vứt một phát sang bên. Quay lại kéo Tiểu Hoàng, Tư Đồ vừa sấn lên trước ngăn cản, vừa tìm kiếm xung quanh xem hoàng bảng ở nơi nào, quả nhiên phát hiện tại biển bố cáo cách đó không xa đang có một đám đông không ít người vây quanh.

Thời gian ấy mỗi khi nha phủ của châu huyện muốn ra bố cáo gì, hoặc giả triều đình muốn ban hoàng bảng, đều dựng lên một tấm biển bố cáo ở khu vực náo nhiệt trong thành, rồi lại phái quan binh trông coi. Hoàng bảng dán trên biển bố cáo, người biết chữ thì tự xem lấy, không biết chữ thì quan binh sẽ thuật lại cho họ.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng, đẩy đám đông ra mà tiến lên nhìn, thì thấy trên bảng bố cáo bất ngờ xuất hiện một hoàng bảng, trên bảng là bức họa Tiểu Hoàng rõ mồn một, còn có một đoạn thi văn ca ngợi: Đại thể là nói rằng Hoàng Bán Tiên có khả năng của thần nhân, tróc nã hoa yêu cho phủ Hàng Châu, bảo vệ bình an cho bách tích phen này, hoàng thượng nghe đến việc này vui mừng khôn xiết, đặc biệt hạ chỉ, nơi nơi đều dán hoàng bảng để biểu dương, sau này Hoàng Bán Tiên đi đến đâu, vô luận là ăn hay uống đều không được thu ngân lượng, hoặc có ý muốn lấy tiền của y.

Tiểu Hoàng đọc hoàng bảng xong, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. Lúc này, đám đông vây xung quanh y đều đã nhận ra Hoàng Bán Tiên đến, tiếng xì xầm trỗi dậy, có nhiều người còn quì xuống trước y, nói cái gì mà – "Trong nhà gần đây mọi việc bất thuận, có cách nào giải quyết hay chăng" – Lại có kẻ còn muốn Tiểu Hoàng đến xem phong thủy – "Cầu mong đời sau thịnh vượng phát đạt"…Chỉ thấy người đổ xô đến mỗi lúc một đông, ngươi thế này ta thế khác, bao vây Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng vào giữa.

Tiểu Hoàng chợt nghe thấy bên tai đều là tiếng người ầm ĩ, trước mắt là những bóng người di chuyển hỗn loạn. Y không biết phải làm sao, bất giác nấp về phía sau, bị ai đó ôm lấy, sau đó bay lên trời, phóng lên mái nhà. Chỉ sau vài cái nhảy vọt đã bỏ đám đông lại phía xa…

Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng rời khỏi phố xá ồn ào, dừng lại trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh. Tiểu Hoàng hai chân chấm đất thì đã mềm nhũn ra, hạ xuống một cách nguy hiểm, may là Tư Đồ nhanh tay lẹ mắt mà đưa tay đỡ lấy y.

Trong đầu Tiểu Hoàng hiện giờ rất hỗn loạn, ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là "mục đích." – Kẻ khiến y phải danh chấn thiên hạ đến tột cùng có mục đích gì…Thần toán, lang trung, người đọc sách…trên đời này có rất nhiều người như vậy, cớ gì cứ phải chăm chăm vào một kẻ không danh không tiếng như y? Càng nghĩ

càng mơ hồ, hơn nữa vừa rồi sóng người huyên náo bên tai chỉ khiến y cảm thấy trong tai mình đong đầy những tiếng ong u, đầu óc cũng đau lên âm ỉ, khó chịu vô cùng.

Một lúc lâu sau, đột nhiên cảm thấy trên môi mình truyền đến một hơi lạnh, cơ thể cũng được một hơi ấm bao quanh, có ai đó đang nhẹ nhàng xoa nắn huyệt Thái dương đang đau nhói của y, nhịp tim đập dồn dập cũng từ từ chậm lại, những âm thanh ồn ào bên tai cũng tan biến đi không còn nữa. Còn cơn nhức nhối trên đầu cũng trong vô tri vô giác đã lùi đi, thần trí y từ từ sáng suốt lại.

Ở chóp mũi là khí tức quen thuộc trên người của Tư Đồ, là mùi của gió. Tiểu Hoàng chính y cũng không rõ vì sao lại có thể nghe được mùi của gió trên cơ thể Tư Đồ. Nói cho đúng ra, gió không thể nào có mùi vị, thế mà nếu như đến gần Tư Đồ, lại thấy như rằng mùi từ ngọn tóc hay tay áo hắn tỏa ra tựa hồ như gió…Khi giận lên là cuồng phong, khi vui vẻ là gió lành, khi bình tĩnh là gió mát. Có điều trong hầu hết thời gian, vẻ mặt của hắn lại không được minh xác như thế, mà là nhìn không ra đang kiểu tâm tình gì. Mỗi lúc như thế, Tiểu Hoàng đều có thể cảm nhận rất mãnh liệt, hắn như một cơn gió thu hoang liêu trên đại mạc cuốn theo lá khô bay mất hút…Khi đến là mùa hạ, ra đi lại là mùa đông.

Bất chợt nhớ đến, lũ cá sở dĩ không thích Tư Đồ, chắc hẳn là do khí tức trên người hắn —- Vì sợ hắn sẽ ra đi, nên mới không dám đến gần mà thôi.

Trong cơn miên man suy nghĩ, Tiểu Hoàng chợt phục hồi tri giác, đột nhiên nghĩ có gì đó khó thở. Ấy mà bên tai lại truyền đến tiếng cười nhẹ của Tư Đồ.

Khi phục hồi tinh thần lại, thì thấy Tư Đồ bất đắc dĩ quay sang cười với y: – “Nếu không hít thở thì sẽ nghẹn tới chết đó.”

Tiểu Hoàng lúc này mới sực nhớ đến, bèn vội hít sâu một hơi, khiến Tư Đồ bật cười ha ha, nói: – “Thú vị thật.”

Nhìn Tư Đồ ở trước mắt đang cười ngả cười nghiêng, Tiểu Hoàng đột nhiên thấy đầu mình không đau nữa, ý nghĩ cũng không còn rối loạn. Những việc vừa rồi dường như đã xảy ra trong một quá khứ xa xăm nào đấy, không còn nhớ đến nữa, nhưng mà cảnh trí khi câu cá trước đó phảng phất lại như ngay trước mắt.

Nghĩ đến câu cá, Tiểu Hoàng “A” lên một tiếng.

Tư Đồ đang cười thoải mái, nghe thấy Tiểu Hoàng kinh hô thì giật mình một cái, vội vã hỏi: – “Sao vậy?”

Tiểu Hoàng ngây người một lúc, cúi đầu nhìn xuống, thấy trên tay đang còn cầm đuôi hai con cá. Y thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ***g ngực, vui vẻ nói: – “Cá còn đây này!”

Tư Đồ sửng sốt mất một lúc, rồi chạy đến dựa vào bức tường gạch trắng ở phía sau mà phá lên cười ha hả, so với trận cười trước còn lợi hại hơn.

Tiểu Hoàng vươn tay ra kéo hắn – “Huynh mặc y phục màu đen, không được dựa vào bức tường này!”

Quả nhiên, khi Tư Đồ bị kéo ra, trên lưng đã trắng bệt một mảng.

Tiểu Hoàng nín cười phủi lưng áo cho Tư Đồ, miệng vẫn không quên trách mắng hai câu: – “Huynh lớn như vậy rồi, mà sao còn giống như một tiểu hài tử vậy. Mặc y phục màu đen thì không được dựa vào tường trắng…”

Vỗ một hồi, phát hiện ra Tư Đồ không có phản ứng gì, Tiểu Hoàng nghi hoặc ngẩng đầu lên, đã thấy Tư Đồ đang quay lại nhìn y đến xuất thần.

“Sao thế?” – Tiểu Hoàng đưa tay lên, nhẹ nhàng vẫy vẫy trước mắt hắn, chỉ thấy Tư Đồ hơi cong khóe môi, ngả người qua, hôn lên đầu ngón tay y một cái.

Từ đầu ngón tay tỏa đến một cảm giác lành lạnh, Tiểu Hoàng cả kinh vội vã rụt tay về giấu tịt vào trong tay áo.

“Phủi sạch chưa đấy?” – Tư Đồ hạ giọng hỏi.

“Sao?…Ừm!” – Tiểu Hoàng nhanh chóng gật đầu.

"Vậy quay về thôi." – Tư Đồ dắt tay kia của y, kéo đi đến bên người. Lúc này sắc trời đã muộn, hơn nữa Tư Đồ chọn một con ngõ nhỏ yên tĩnh ít người lui tới mà đi, cho nên không có ai nhận ra họ nữa.

"Y phục đen không được dựa tường trắng sao…" – Tư Đồ dường như đang lẩm bẩm.

"Ừm…"

"Vậy y phục trắng không được dựa tường đen, đúng không?"

"…Sao mà có tường đen chứ."

"Cũng đúng."

Hai người vừa đi vừa nói những chuyện "nhàn thoại" mà cả đời này Tư Đồ chưa từng nói qua, nhàn nhã mà quay về, có điều bàn tay Tiểu Hoàng giấu trong tay áo thì không chịu đưa ra nữa.

Khi trở lại sơn trang, trời đã tối hẳn. Không ngoài dự đoán, tại chính môn có rất nhiều người đang đợi. Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng trực tiếp nhảy vào từ bên ngoài tường viện, vừa vào đến trong sân đã nghe được một tiếng mắng chửi người ta của Mộc Lăng.

"Sao vậy?" – Tư Đồ hỏi Tương Thanh đang tỏ vẻ phiền muộn ngồi trên bậc thềm.

Tương Thanh cầm lấy hoàng bảng ở bên tay y – "Mộc Lăng vừa đọc thấy trên đường phố, nói muốn suốt đêm nay xé hết hoàng bảng đi, tiện thể cũng đốt sạch sẽ loại giấy dùng để viết hoàng bảng."

"À…" – Tư Đồ buồn cười – "Sau đó thì sao?"

"Tôi sợ huynh ấy gặp rắc rối, nói phải chờ bang chủ về rồi mới tính." – Tương Thanh giương ngón tay lên chỉ vào gian phòng phía sau – "Đại khái huynh ấy cũng có chút bực bội, đã mắng rất lâu rồi."

"Mắng người sao? Mắng ai?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Không cần phải quản y" – Tư Đồ khoát khoát tay – "Khi y tâm tình không tốt thì sẽ mắng chửi người ta, lúc mắng đến hết giận rồi thì không sao hết."

Tiểu Hoàng gật đầu, thế nhưng y biết Mộc Lăng hoàn toàn là vì chuyện của y mà nổi giận, nên có chút cảm động. Đang nghĩ ngợi, tay y bỗng dưng tê rần, giương mắt lên, thấy Tư Đồ trưng ra bộ mặt mất hứng nhìn mình, lạnh lùng nói: – "Đang nghĩ ai hả?"

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười, đành phải nhỏ giọng nói: – "Không có."

Nói còn chưa xong, cửa đã bị đẩy ra, Mộc Lăng lao ra ngoài: – "Hai ngươi có thấy hoàng bảng chưa vậy?"

Tư Đồ gật đầu, ý bảo đã thấy rồi.

"Thấy rồi mà còn đứng đây? – Mộc Lăng phát giận – "Rõ ràng là không cho người ta sống mà, sau này làm sao mà ra khỏi cửa được đây hả, đi lột hết đi!"

Tư Đồ nhướn mày – "Nhà ngươi đi lột mấy tấm giấy đó thì ích lợi gì, dù có lột sạch hết phủ Hàng Châu thì đã sao? Chắc hẳn giờ này các châu thành khác cũng bắt đầu dán lên rồi."

"Chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?" – Mộc Lặng càng nghĩ càng buồn bực, lòng như lửa đốt. – "Từ lần trước ở Thục Trung chiêu thân đến nay, chỗ nào cũng có người muốn tấn công Tiểu Hoàng, hiện tại ngay cả triều đình cũng nhúng chân vào!"

Tiểu Hoàng biết thân thể Mộc Lăng vốn không khỏe, rất sợ nếu Mộc Lăng vì chuyện của bản thân mình mà tức giận thì thật sự không đáng. Y bèn kéo tay áo Mộc Lăng, nói: – "Huynh đừng khẩn trương…đây không phải là lần đầu tiên, ta đã quen từ lâu rồi."

"Gì cơ?" – Ba người đều kinh ngạc nhìn Tiểu Hoàng.

"Nói chung…cũng tương tự như từ nhỏ đến lớn thôi, luôn có người cố tình như vậy." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói – "Không sao cả đâu" – Nói rồi thì quay sang Tư Đồ – "Ta đi làm cá" – rồi xoay người đi mất.

Để lại ba người kia đứng ngay tại đó, ba mặt nhìn nhau. Tư Đồ liếc sang Mộc Lăng, có chút căm ghét: – "Nhà ngươi có phải là con ngan không hả? Tính tình nóng nảy như vậy, hoàng đế không vội thái giám chết bầm gấp gáp cái gì."

"Ta phi!" – Mộc Lăng hung hăng trừng mắt nhìn hắn – "Ta nhìn Tiểu Hoàng rất thuận mắt đó, có người muốn âm mưu hại y tất nhiên ta phải xen vào chứ, ta mà điều tra ra kẻ nào ra tay, ta sẽ thiến kẻ đó một ngàn lần sau đó tống cổ hắn đi làm thái giám!"

Tư Đồ nhìn trời, xong quay người đi tìm Tiểu Hoàng.

Mộc Lăng mắng xong thì thấy người thư thái hơn nhiều, bèn thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh lại đã thấy Tương Thanh đang dõi theo mình.

"Nhìn cái gì?" – Mộc Lăng hỏi.

Tương Thanh im lặng một lúc mới lắc đầu, mở miệng nói với mấy phần than thở: – "Ta phát hiện ra ngươi và bang chủ tương phản nhau rất vừa vặn, khi bang chủ sốt ruột thì ngươi ổn định, khi ngươi sốt suột thì bang chủ lại ung dung."

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, một lát sau mới "A" lên một tiếng khó hiểu, xoay người đi đến dược phòng để chế thuốc.

Trong trù phòng, Tiểu Hoàng đang cầm dao định đánh vảy cá, nhưng con dao nhỏ đột nhiên bị người ta lấy mất.

Chẳng biết từ lúc nào Tư Đồ đã đứng ở phía sau y, cười nói: – "Loại việc nặng này, ta làm là được."

Tiểu Hoàng nghe theo đứng sang một bên, im lặng nhìn Tư Đồ đánh vảy cá.

"Muốn làm sao nào?" – Tư Đồ hỏi y – "Kho lên hay luộc?"

Tiểu Hoàng chỉ chỉ vào chiếc ***g hấp ở bên cạnh: – "Chưng đi."

"Chưng thì nấu làm sao đây?" – Tư Đồ bật cười – "Ai lại làm như vậy."

"Không phải mà." – Tiểu Hoàng cười – "Chắc chắn huynh chưa làm qua rồi."

Hai người họ chỉ tùy tiện nói thế, rồi cũng không biết phải tiếp tục ra sao, có gì đó xấu hổ. Trù phòng to như vậy, ấy mà chỉ còn lại âm thanh "lách tách" của việc đánh vảy cá.

Yên ắng một lúc thật lâu sau đó.

"Nói cho ta biết, được không?" – Tư Đồ mở miệng.

Tiểu Hoàng đi đến bếp lò mà cho thêm củi, một lúc lâu sau mới gật đầu, nói: – "Ừ."

Chú thích

[1] Nguyên văn (đãi mạn). Từ này vừa có nghĩa là "đến muộn rồi", vừa có nghĩa là "láo xược". Nhã Nhã chơi chữ, Tư Đồ đến muộn thì nói từ này, tuy nhiên lại hàm ý không nể mặt Long Cảnh chút nào. Nên mình dùng "Thất lễ" để miêu tả cả hai sắc thái.

[2] Nguyên văn: , (hoa lạc hoa khai xuân nhưng tại, tiền trần vãng sự cựu mộng hồi). Đây có lẽ là hai câu Nhã Nhã viết ra, mình không tìm được tham khảo nào khác trên mạng.

[3] Nói một chút về "chú định" và "thiên định." Cả hai đều có nghĩa là đã được định sẵn, nhưng "thiên định" là vận mệnh không thể thay đổi, còn "chú định" tuy vẫn mang tính chất "được tiên đoán", nhưng chưa hẳn là không thể thay đổi. Đây là lý giải của riêng Như.

[4] Thủy lan hoa: . Chiết tự mà nói thì là loài hoa lan mọc trong nước. Tuy nhiên lại có ý kiến cho rằng đây chính là hoa thủy tiên. Dẫu là lan hay thủy tiên cũng đều là loài hoa đẹp, gợi lên sự thanh khiết.

[5]Lăng ( ): Có nghĩa là tảng băng.

55. Chương 28

Chương 28 | Gió thoảng lá rung

– Vi phong diêu diệp –

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng đáp một tiếng "Ừ", khiến cho Tư Đồ như nắng mới qua đèo, động tác làm cá cũng nhanh hơn.

"Từ lúc còn nhỏ thì ta đã cảm thấy dường như mọi con đường mình đi đều đã được sắp xếp sẵn." – Tiểu Hoàng ngồi xuống một chiếc ghế dài bên bếp lò, vừa nhớ lại chuyện cũ vừa kể – "Tên của ta vốn dĩ đã khiến người ta dễ hiểu lầm, mà từ nhỏ đến lớn, hễ ta làm chuyện gì cũng đều bị lan truyền đi khắp nơi, sau đó càng truyền càng trở nên rộng lớn kỳ lạ, dần dần, tiếng tăm ngày một nổi hơn."

Tư Đồ im lặng lắng nghe, sau khi đã đánh hết lớp vảy bạc của hai con cá, hắn dùng muôi múc nước từ trong vại ra rửa sạch. Trong trù phòng hoàn toàn im ắng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, cùng với tiếng kể chuyện của Tiểu Hoàng.

"Ta còn nhớ rõ phụ thân mình thường ngồi ngẩn người một mình, ban đêm có khi còn buông tiếng thở dài." – Tiểu Hoàng đặt tay lên đầu gối, nhẹ nhàng xoa xoa – "Một lần kia, phụ thân ta uống rượu say liền khóc lóc bảo với ta, rằng người có lỗi với ta lắm."

Tư Đồ đặt cá đã rửa sạch lên thớt gỗ, sau đó rửa tay sạch rồi quay lại, ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Hoàng – "Phụ thân ngươi có thương ngươi không?"

"Có!" – Tiểu Hoàng gật gù – "Ông ấy đối với ta rất tốt, có điều… những lời ông ấy nói hoàn toàn không thuyết phục được ta, hơn nữa ta cũng biết ông ấy có chuyện gạt mình."

"Sau đó thì thế nào?" – Tư Đồ vươn tay ra nhẹ nhàng lau một vệt đen nho nhỏ trên mặt Tiểu Hoàng, ấy là mới rồi đến gần bếp lò nên dính phải nhọ.

"Sau đó chẳng biết vì sao mà Hoàng đế lại di giá đến thôn làng nhỏ của ta." – Tiểu Hoàng hơi nhíu mày – "Và khéo làm sao, tối hôm trước ta lại ngắm sao."

"Mỗi đêm ngươi đều ngắm sao ư?" – Tư Đồ có hơi nghi hoặc vì hiện giờ đâu mấy khi thấy y ngắm.

"Ta không phải cố tình đi ngắm sao, cũng đâu có gì đẹp chứ." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Chẳng biết nguyên nhân do đâu mà phụ thân ta bảo ta xem, nói là hai ngày sau ông ấy định vào thành nên muốn xem thử thời tiết thế nào."

Tư Đồ gật đầu bày tỏ sự ngờ vực – "Cứ như thể là cố ý vậy."

"Hôm đó trời đã tối muộn, cũng không có hiện tượng sao lạ gì." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng xoắn hai ống tay áo mình – "Nhưng ngày hôm sau Hoàng đế lại đột nhiên xuất hiện ở ngọn núi sau nhà chúng ta. Lúc mới gặp ta còn tưởng là lão tiên sinh nào lạc đường. Chúng ta hàn huyên đôi ba câu, thế rồi chủ đề dẫn đến việc tinh tượng đêm hôm trước."

"Lúc lão ta gặp ngươi thì biểu tình có chỗ kỳ quái sao?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng gật đầu – "Khi ta nhìn vào mắt ông ta thì chợt có cảm giác sợ hãi. Tuy rằng ông ta bật cười ha hả, nhưng cảm giác vẫn…. giống như lúc đối diện với Thụy Vương, đều khiến người khác không thoải mái."

"Thế tiếp đó thì thế nào?" – Tư Đồ ngồi xuống đất, kéo tay Tiểu Hoàng đến gần và nhẹ nhàng nắm lấy – "Lần đó đã xảy ra một trận họa chiến tranh rất trứ danh có phải không?"

Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Đúng vậy! Đêm đó xảy ra họa chiến tranh. Ta cũng không biết là có việc gì xảy ra, nhưng ngày hôm sau có quan viên đến truyền chỉ phong cho ta là Thần tiên sống, còn thưởng cho ta thật nhiều ngân lượng, cả thôn làng ai nấy đều ngợi khen."

Tư Đồ khẽ nhíu mày, hiển nhiên đây chính là là một âm mưu. Chỉ là không biết mục đích là gì mà đường đường một vị Hoàng đế phải dùng trăm phương nghìn kế như vậy?

"Lúc đầu ta còn vui vẻ lắm. Có bạc rồi thì cuộc sống của người dân trong thôn có thể được cải thiện phần nào, còn có thể giúp phụ thân sắm sửa một ít thứ… Nhưng sau đó thì xảy ra việc lạ lùng." – Tiểu Hoàng buồn rầu nói – "Người đến thôn tìm ta càng lúc càng nhiều, hạng người nào cũng có, người thì đòi xem tướng, kẻ thì đòi đoán mệnh… Thoạt tiên ta còn cố gắng giúp đỡ, nhưng sau đó người đến mỗi lúc một đông hơn…"

Tư Đồ lắc đầu, đưa tay xoa nhẹ bên má Tiểu Hoàng – "Ngươi đúng là khờ khạo mà. Nếu như ngươi không giúp được gì thì hai ba hôm sau người ta tự khắc sẽ bỏ đi, nhưng nếu ngươi giúp một người thành công thì chẳng cần biết ngươi giúp hay không, người khác cũng truyền miệng nhau kéo tới."

"Chính là như thế đấy." – Tiểu Hoàng có phần bối rối ngập ngừng – "Ta giúp họ, thế là họ tôn xưng ta là thần tiên. Ta không giúp họ, họ lại càng tôn xưng ta là thần tiên hơn nữa. Về sau càng lúc càng loạn thất bát tao, dân chúng trong thôn không thể nào sống yên ổn được."

"Cho nên ngươi bỏ đi?" – Tư Đồ đau lòng vuốt nhẹ tóc y.

"Năm ta mười sáu tuổi, phụ thân cho ta một vật." – Tiểu Hoàng nói xong liền cởi chiếc túi hương tinh xảo vẫn đeo ngang hông xuống, lấy ra một quyển sách nhỏ, đưa cho Tư Đồ.

Tư Đồ nhận lấy mở ra xem, chỉ thấy mặt trên dùng thể chữ liễu vô cùng bay bướm viết hai dòng – "Tam niên kiếp số, độ tắc sinh. An nhạc vĩnh thế, vọng tự trân trọng" – ký tên là —— Ân Tịch Ly.

(Kiếp nạn ba năm, qua được sẽ an bình, cả đời này thanh thản, mong gắng sức giữ gìn.)

Tư Đồ nhìn thấy danh tự kia rồi thì vô cùng sửng sốt. Ân Tịch Ly đối với những người cùng thời với hắn là một cái tên không lấy gì làm xa lạ. Ông ta từng là Tướng quốc trẻ tuổi nhất, có danh xưng là Thần toán. Có điều mười bảy năm trước đã đột ngột bặt vô âm tín.

"Phụ thân cho ta vật này, lại nói cho ta hay rằng mệnh của ta từ lúc sinh ra đã được định sẵn, ấy là sống không quá hai mươi tuổi. Hy vọng duy nhất chính là vượt qua được kiếp số ba năm." – Tiểu Hoàng thu hồi quyển sách, cất vào túi hương rồi lại nói – "Sau đó ta vác giỏ sách rời khỏi thôn… Vừa ra khỏi đấy đã bị người của Thụy Vương đuổi bắt. Ta nghĩ được biện pháp thoát thân, sau đó lưu lạc đến Thục Trung gặp gỡ huynh."

Nghe Tiểu Hoàng nói xong, Tư Đồ trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng gật đầu, vừa cười vừa sờ cằm Tiểu Hoàng – "Ra là vậy à? Ta cứ tưởng là chuyện gì kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ đấy chứ."

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thế thì giật mình giương mắt nhìn hắn.

"Ta nghĩ thật ra có gì khó hiểu đâu, chẳng phải là bị người ta gài bẫy sao? – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến gần – "Mà nói thế rồi cũng chả sao, chúng ta có thể tìm biện pháp giải quyết."

"Là biện pháp gì?" – Tiểu Hoàng tỏ ra khó hiểu.

"Từ lúc ngươi sinh ra cho đến khi ngươi mười bảy tuổi." – Tư Đồ vừa nghĩ vừa nói – "Tất cả mục đích chẳng phải đều là vì muốn ngươi danh chấn thiên hạ sao? Đã thành sự thật rồi đấy."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu tiếp tục chờ nghe Tư Đồ nói.

"Hiện giờ thiên hạ không ai không biết tiếng tăm của ngươi." – Tư Đồ tạm dừng một chút rồi nói tiếp – "Nói cách khác, mục đích đầu tiên xem như đã đạt thành rồi. Ngươi năm nay đã hơn mười bảy tuổi rồi phải không?"

"Ừ!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Hai tháng sau là tròn mười tám tuổi."

"Sắp mười tám?" – Hai mắt Tư Đồ sáng rực lên, kề sát vào Tiểu Hoàng mà xem xét cẩn thận – "Ta đã bảo là trưởng thành trông sẽ được lắm mà… Mười tám rồi ư…"

"Mười tám thì sao?" – Tiểu Hoàng lui về phía sau, tạo một khoảng cách với Tư Đồ, nhỏ giọng hỏi.

"Mười tám tức là ba năm chi kiếp của ngươi nay chỉ còn lại hai năm." – Tư Đồ bắt lấy thắt lưng của Tiểu Hoàng kéo đến gần – "Chỉ cần trải qua hai năm này thì ngươi sẽ được trọn đời yên vui. Vậy không tốt sao?"

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ thật lâu, cuối cùng gật đầu bảo – "Cũng đúng… Cái gì nên đến thì tự nó sẽ đến thôi, lo lắng quá cũng chẳng để làm gì."

"Đúng rồi đấy!" – Tư Đồ cười – "Huống hồ vẫn còn có ta ở bên cạnh ngươi mà."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Tư Đồ, huynh thật là tốt."

"Ái chà…" – Tư Đồ nhịn không được bật cười to, liên tục lắc đầu – "Đồ Mọt sách nhà ngươi, nói ta tốt thì có thể tính ngươi là người đầu tiên trong khắp thiên hạ này đấy."

"Huynh thật sự là người tốt mà." – Tiểu Hoàng cãi lại – "Ta cảm thấy như thế thật."

"Chúng ta tiếp tục nói về chuyện lúc ngươi mười tám tuổi thì hay hơn đó." – Tư Đồ cười đầy thâm ý – "Mười tám tuổi tức là nhược quán[1] rồi, là người trưởng thành rồi."

Tiểu Hoàng gật đầu, cười hơi chút ngượng ngùng – "Ừm, đúng vậy!"

"Là người lớn thì phải nên làm một vài việc mà những đứa trẻ không thể làm được." – Tư Đồ tựa hồ rất hứng thú, mang Tiểu Hoàng kéo sát vào lồng ngực mình, thấp giọng nói – "Đến lúc đó ta sẽ dạy cho ngươi cách làm những việc mà chỉ người lớn có thể làm."

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu – "Được!" – trong mắt còn lóe lên một tia tò mò —— Việc chỉ có người trưởng thành mới có thể làm ư?

"Ngoan nào, làm cá, ăn xong rồi đi ngủ sớm thôi." – Tư Đồ cười mỹ mãn, còn không quên đánh mắt liếc về phía cửa một cái.

Mộc Lăng và Tương Thanh đang ngồi chồm hổm nghe lén bên ngoài trù phòng, bèn đưa mắt nhìn nhau. Mộc Lăng giậm chân đấm ngực, tiểu hài tử sao lại chẳng cảnh giác chút nào hết vậy, cứ thế bị lừa mà cũng không hay biết. Đúng là sói già trá hình gà mẹ mà.

Tương Thanh thì lại ngơ ngác ngước lên hỏi – "Sự tình gì mà chỉ người đủ mười tám tuổi mới có thể làm vậy?"

Mộc Lăng không nói gì, chỉ liếc nhìn y một cái rồi xoay người trở về dược phòng tiếp tục phối dược.

…

Tiểu Hoàng dùng một chiếc lá sen thật to lót trong lồng hấp, ở trên xếp tỏi giã và hành thái nhuyễn cùng một ít măng tươi, rồi đặt hai con cá Tư Đồ đã rửa lên, sau cùng lại phủ một lớp lá sen rồi đậy kín nắp lồng lại, bắt đầu chưng.

Tư Đồ mang đến hai bình mỹ tửu, đặt trên chiếc bàn cạnh ao sen ngoài sân. Cá đã chưng xong, Tiểu Hoàng bèn nhấc lồng hấp khỏi bếp.

"Chỉ cần chưng thế thôi ư?" – Tư Đồ tò mò giở vung ra, nghe thấy hương thơm nức mũi xông lên, thòm thèm bảo – "Oa, thơm quá đi!"

"Phải chưng lâu lắm đấy. Thịt cá và xương cá cũng đã quyện vào nhau, mùi tanh của cá cũng bị hơi nước làm tan đi." – Tiểu Hoàng so đũa, tách phần lá sen trên mặt ra, gắp một miếng thịt cá đưa đến bên miệng Tư Đồ – "Huynh nếm thử một chút xem."

Tư Đồ liền cắn lấy, cuốn khối thịt cá vào trong miệng, hương thơm tỏa tràn khắp khoang miệng, thịt cá mềm mại, vừa vào đến miệng đã tan ra, mùi vị thơm ngon lạ thường khiến cho người ta không nhịn được muốn nhấp ngay một ngụm rượu ngon…

Tư Đồ xoa đầu Tiểu Hoàng tán thưởng rồi cầm lấy lồng hấp kéo y ra ngoài – "Món này nhắm rượu là tốt nhất. Đi nào, ra ngoài sân cùng uống dăm ba chén."

Đêm đó hai người cứ một ngụm rượu lại một đũa cá. Gió đêm thanh mát, trước mắt là những chiếc lá sen khẽ khàng lay động trên mặt ao, những làn nước nhẹ nhàng gợn sóng, thú vị không để đâu cho hết.

Hai người cứ thế uống đến tận hứng, hôm sau thì ngủ đến khi mặt trời lên quá ba sào mới chịu trở dậy. Mộc Lăng vội vội vàng vàng chạy đến thúc giục, nói rằng lúc chạng vạng sẽ diễn ra đại hội hoa khôi. Nếu muốn đến Thất Tinh Thủy trại tham gia đại hội thì phải chuẩn bị trước đi chứ.

Tư Đồ mỉm cười, lạnh lùng bảo – "Ai bảo là ta muốn đến tham gia hử?"

Mộc Lăng và Tương Thanh sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái, lòng hoàn toàn chẳng ngờ Tư Đồ thế mà chẳng đến tham gia.

Tương Thanh thấp giọng hỏi Mộc Lăng – "Bang chủ có phải tối qua uống đến hồ đồ rồi không? Ở đấy có biết bao nhiêu là mỹ nữ, vậy mà lại không đến xem ư?"

Mộc Lăng nhún vai – "Đều là những loại dung chi dục phấn, có gì mà đẹp chứ. Hiện giờ, trong lòng tên Tư Đồ ấy chỉ có một tiểu thần tiên, một thiên tiên hạ phàm thôi."

"Lập tức chuẩn bị!" – Tư Đồ hạ lệnh – "Nửa canh giờ nữa, khởi hành quay về Thục Trung!"

Thủ hạ nhanh nhẹn thu xếp mọi việc, chỉ nửa canh giờ sau thì đã chuẩn bị ngựa xe đâu ra đấy. Bây giờ thì mã xa càng lớn hơn, bởi Tư Đồ đã sai người mua rất nhiều sách xếp trong ấy, còn chính mình thì tự tay dắt theo Tiểu Hoàng vào trong, thong thả dựa vào.

Tương Thanh leo lên lưng ngựa, khoát tay hạ lệnh với mọi người – "Khởi hành!"

Đoàn ngựa xe chậm rãi nhắm hướng thành môn mà tiến.

Mọi người vừa rời khỏi phủ Hàng Châu thì đã thấy nhân mã của Thất Tinh thủy trại đuổi theo phía sau.

Tiếu Lạc Vũ thân chinh dẫn người đến, bảo rằng dù thế nào cũng phải thỉnh Tư Đồ bang chủ đưa Hoàng Bán Tiên đến tham gia đại hội hoa khôi đêm nay.

Tương Thanh đưa mắt nhìn Mộc Lăng bên cạnh, ôm quyền trước Tiếu Lạc Vũ, bảo rằng – "Thật không may, Tiếu trại chủ. Bang chủ nhà chúng tôi không cùng quay về Thục Trung với mọi người."

"Sao cơ?" – Tiếu Lạc Vũ sửng sốt hỏi lại. Mộc Lăng xốc màn xe lên cho hắn xem, chỉ thấy bên trong ngập tràn những sách là sách, chẳng có lấy một người nào.

"Bang chủ lệnh cho bọn tôi mang sách của Hoàng tiểu tiên sinh về Hắc Vân Bảo." – Tương Thanh nói một cách rất thản nhiên.

"Thế… Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiên sinh đâu rồi?" – Tiếu Lạc Vũ hỏi.

"Chúng ta không biết." – Mộc Lăng bĩu môi – "Hắn nói muốn đến đại mạc, rồi lại bảo muốn đi Nam Hải, còn bảo là sẽ đi Liêu Đông… tóm lại chỗ nào tốt thì sẽ tới nơi đó." – Y nói rồi cùng Tương Thanh dẫn nhân mã vượt qua Tiếu Lạc Vũ, thẳng một đường mà đi.

Tiếu Lạc Vũ chôn chân tại chỗ, mặt mày biến sắc, hiểu rõ ý định của Tư Đồ. Tên Tư Đồ ấy cố tình an bài nhiều nhân mã như thế, khua chiêng gióng trống rời khỏi thành, chính là vì muốn thu hút sự chú ý của họ. Thế này thì, biển người mênh mông mịt mờ, biết đi đâu mà tìm tung tích hai người kia đây. Tên Tư Đồ thoạt nhìn chỉ là một tên mãng phu, hóa ra là do bản thân đã quá xem thường hắn rồi.

…

Trên con đường nhỏ ở ngoại thành Hàng Châu có một con ngựa đen đang thong dong đi về phía trước. Tư Đồ ngồi trên lưng ngựa, vòng tay ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng. Hắn chợt nhớ đến vẻ mặt đen sì của Tiếu Lạc Vũ khi biết ra mình đã bị lừa thì cảm thấy vô cùng vui sướng.

"Vì sao lại tách ra đi riêng thế này vậy?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ khó hiểu.

"À…" – Tư Đồ cười nhẹ – "Chẳng phải đã bảo là còn hai năm sao? So với việc ngồi yên chờ chết, chi bằng tự tại một chút" – Hắn vừa nói vừa cúi xuống hôn nhẹ lên trán Tiểu Hoàng – "Từ nay về sau, chúng ta hai người một ngựa, cùng nhau cưỡi ngựa ngao du thiên hạ, đi khắp chân trời góc bể, cho những kẻ tiểu nhân tâm thuật bất chính đuổi theo phía sau đi."

Hắn nói xong quất ngựa một roi, ngựa hí vang dài, cất cao bốn vó, phiến phiến phong trần tung bay, sảng khoái đi về phương xa.

—

Chú thích:

[1] Nhược quán : người xưa gọi thanh niên tầm mười tám đôi mươi là nhược quán.

56. Chương 28: Gió Thoảng Lá Rung

Vi phong diêu diệp

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng đáp một tiếng "Ừ", khiến cho Tư Đồ như nắng mới qua đèo, động tác làm cá cũng nhanh hơn.

"Từ lúc còn nhỏ thì ta đã cảm thấy dường như mọi con đường mình đi đều đã được sắp xếp sẵn." – Tiểu Hoàng ngồi xuống một chiếc ghế dài bên bếp lò, vừa nhớ lại chuyện cũ vừa kể – "Tên của ta vốn dĩ đã khiến người ta dễ hiểu lầm, mà từ nhỏ đến lớn, hễ ta làm chuyện gì cũng đều bị lan truyền đi khắp nơi, sau đó càng truyền càng trở nên rộng lớn kỳ lạ, dần dần, tiếng tăm ngày một nổi hơn."

Tư Đồ im lặng lắng nghe, sau khi đã đánh hết lớp vảy bạc của hai con cá, hắn dùng muôi múc nước từ trong vại ra rửa sạch. Trong trù phòng hoàn toàn im ắng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, cùng với tiếng kể chuyện của Tiểu Hoàng.

"Ta còn nhớ rõ phụ thân mình thường ngồi ngẩn người một mình, ban đêm có khi còn buông tiếng thở dài." – Tiểu Hoàng đặt tay lên đầu gối, nhẹ nhàng xoa xoa – "Một lần kia, phụ thân ta uống rượu say liền khóc lóc bảo với ta, rằng người có lỗi với ta lắm."

Tư Đồ đặt cá đã rửa sạch lên thớt gỗ, sau đó rửa tay sạch rồi quay lại, ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Hoàng – "Phụ thân ngươi có thương ngươi không?"

"Có!" – Tiểu Hoàng gật gù – "Ông ấy đối với ta rất tốt, có điều…những lời ông ấy nói hoàn toàn không thuyết phục được ta, hơn nữa ta cũng biết ông ấy có chuyện gạt mình."

"Sau đó thì thế nào?" – Tư Đồ vươn tay ra nhẹ nhàng lau một vệt đen nho nhỏ trên mặt Tiểu Hoàng, ấy là mới rồi đến gần bếp lò nên dính phải nhọ.

"Sau đó chẳng biết vì sao mà Hoàng đế lại di giá đến thôn làng nhỏ của ta." – Tiểu Hoàng hơi nhíu mày – "Và khéo làm sao, tối hôm trước ta lại ngắm sao."

"Mỗi đêm ngươi đều ngắm sao ư?" – Tư Đồ có hơi nghi hoặc vì hiện giờ đâu mấy khi thấy y ngắm.

"Ta không phải cố tình đi ngắm sao, cũng đâu có gì đẹp chứ!" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Chẳng biết nguyên nhân do đâu mà phụ thân ta bảo ta xem, nói là hai ngày sau ông ấy định vào thành nên muốn xem thử thời tiết thế nào."

Tư Đồ gật đầu bày tỏ sự ngờ vực – "Cứ như thể là cố ý vậy."

"Hôm đó trời đã tối muộn, cũng không có hiện tượng sao lạ gì." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng xoắn hai ống tay áo mình – "Nhưng ngày hôm sau Hoàng đế lại đột nhiên xuất hiện ở ngọn núi sau nhà chúng ta. Lúc mới gặp ta còn tưởng là lão tiên sinh nào lạc đường. Chúng ta hàn huyên đôi ba câu, thế rồi chủ đề dẫn đến việc tinh tượng đêm hôm trước."

"Lúc lão ta gặp ngươi thì biểu tình có chỗ kỳ quái sao?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng gật đầu – "Khi ta nhìn vào mắt ông ta thì chợt có cảm giác sợ hãi. Tuy rằng ông ta bật cười ha hả, nhưng cảm giác vẫn… giống như lúc đối diện với Thụy Vương, đều khiến người khác không thoải mái."

"Thế tiếp đó thì thế nào?" – Tư Đồ ngồi xuống đất, kéo tay Tiểu Hoàng đến gần và nhẹ nhàng nắm lấy – "Lần đó đã xảy ra một trận họa chiến tranh rất trứ danh có phải không?"

Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Đúng vậy! Đêm đó xảy ra họa chiến tranh. Ta cũng không biết là có việc gì xảy ra, nhưng ngày hôm sau có quan viên đến truyền chỉ phong cho ta là Thần tiên sống, còn thưởng cho ta thật nhiều ngân lượng, cả thôn làng ai nấy đều ngợi khen."

Tư Đồ khẽ nhíu mày, hiển nhiên đây chính là là một âm mưu. Chỉ là không biết mục đích là gì mà đường đường một vị Hoàng đế phải dùng trăm phương nghìn kế như vậy?

"Lúc đầu ta còn vui vẻ lắm. Có bạc rồi thì cuộc sống của người dân trong thôn có thể được cải thiện phần nào, còn có thể giúp phụ thân sắm sửa một ít thứ…Nhưng sau đó thì xảy ra việc lạ lùng." – Tiểu Hoàng buồn rầu nói – "Người đến thôn tìm ta càng lúc càng nhiều, hạng người nào cũng có, người thì đòi xem tướng, kẻ thì đòi đoán mệnh…Thoạt tiên ta còn cố gắng giúp đỡ, nhưng sau đó người đến mỗi lúc một đông hơn…"

Tư Đồ lắc đầu, đưa tay xoa nhẹ bên má Tiểu Hoàng – "Ngươi đúng là khờ khạo mà. Nếu như ngươi không giúp được gì thì hai ba hôm sau người ta tự khắc sẽ bỏ đi, nhưng nếu ngươi giúp một người thành công thì chẳng cần biết ngươi giúp hay không, người khác cũng truyền miệng nhau kéo tới."

"Chính là như thế đấy." – Tiểu Hoàng có phần bối rối ngập ngừng – "Ta giúp họ, thế là họ tôn xưng ta là thần tiên. Ta không giúp họ, họ lại càng tôn xưng ta là thần tiên hơn nữa. Về sau càng lúc càng loạn thất bát tao, dân chúng trong thôn không thể nào sống yên ổn được."

"Cho nên ngươi bỏ đi?" – Tư Đồ đau lòng vuốt nhẹ tóc y.

"Năm ta mười sáu tuổi, phụ thân cho ta một vật." – Tiểu Hoàng nói xong liền cởi chiếc túi hương tinh xảo vẫn đeo ngang hông xuống, lấy ra một quyển sách nhỏ, đưa cho Tư Đồ.

Tư Đồ nhận lấy mở ra xem, chỉ thấy mặt trên dùng thể chữ liễu vô cùng bay bướm viết hai dòng – "Tam niên kiếp số, độ tắc sinh. An nhạc vĩnh thế, vọng tự trân trọng" – ký tên là —— Ân Tịch Ly.

(Kiếp nạn ba năm, qua được sẽ an bình, cả đời này thanh thản, mong gắng sức giữ gìn.)

Tư Đồ nhìn thấy danh tự kia rồi thì vô cùng sửng sốt. Ân Tịch Ly đối với những người cùng thời với hắn là một cái tên không lấy gì làm xa lạ. Ông ta từng là Tướng quốc trẻ tuổi nhất, có danh xưng là Thần toán. Có điều mười bảy năm trước đã đột ngột bặt vô âm tín.

"Phụ thân cho ta vật này, lại nói cho ta hay rằng mệnh của ta từ lúc sinh ra đã được định sẵn, ấy là sống không quá hai mươi tuổi. Hy vọng duy nhất chính là vượt qua được kiếp số ba năm." – Tiểu Hoàng thu hồi quyển sách, cất vào túi hương rồi lại nói – "Sau đó ta vác giỏ sách rời khỏi thôn…Vừa ra khỏi đấy đã bị người của Thụy Vương đuổi bắt. Ta nghĩ được biện pháp thoát thân, sau đó lưu lạc đến Thục Trung gặp gỡ huynh."

Nghe Tiểu Hoàng nói xong, Tư Đồ trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng gật đầu, vừa cười vừa sờ cằm Tiểu Hoàng – "Ra là vậy à? Ta cứ tưởng là chuyện gì kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ đấy chứ."

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thế thì giật mình giương mắt nhìn hắn.

"Ta nghĩ thật ra có gì khó hiểu đâu, chẳng phải là bị người ta gài bẫy sao? – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng đến gần – "Mà nói thế rồi cũng chả sao, chúng ta có thể tìm biện pháp giải quyết."

"Là biện pháp gì?" – Tiểu Hoàng tỏ ra khó hiểu.

"Từ lúc ngươi sinh ra cho đến khi ngươi mười bảy tuổi." – Tư Đồ vừa nghĩ vừa nói – "Tất cả mục đích chẳng phải đều là vì muốn ngươi danh chấn thiên hạ sao? Đã thành sự thật rồi đấy."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu tiếp tục chờ nghe Tư Đồ nói.

"Hiện giờ thiên hạ không ai không biết tiếng tăm của ngươi." – Tư Đồ tạm dừng một chút rồi nói tiếp – "Nói cách khác, mục đích đầu tiên xem như đã đạt thành rồi. Ngươi năm nay đã hơn mười bảy tuổi rồi phải không?"

"Ừ!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Hai tháng sau là tròn mười tám tuổi."

“Sắp mười tám?” – Hai mắt Tư Đồ sáng rực lên, kề sát vào Tiểu Hoàng mà xem xét cẩn thận – “Ta đã bảo là trưởng thành trông sẽ được lắm mà…Mười tám rồi ư…”

“Mười tám thì sao?” – Tiểu Hoàng lui về phía sau, tạo một khoảng cách với Tư Đồ, nhỏ giọng hỏi.

“Mười tám tức là ba năm chi kiếp của ngươi nay chỉ còn lại hai năm.” – Tư Đồ bắt lấy thắt lưng của Tiểu Hoàng kéo đến gần – Chỉ cần trải qua hai năm này thì ngươi sẽ được trọn đời yên vui. Vậy không tốt sao?”

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ thật lâu, cuối cùng gật đầu bảo – “Cũng đúng…Cái gì nên đến thì tự nó sẽ đến thôi, lo lắng quá cũng chẳng để làm gì.”

“Đúng rồi đấy!” – Tư Đồ cười – “Huống hồ vẫn còn có ta ở bên cạnh ngươi mà.”

“Ừ!” – Tiểu Hoàng cười nhẹ – “Tư Đồ, huynh thật là tốt.”

“Ái chà…” – Tư Đồ nhịn không được bật cười to, liên tục lắc đầu – “Đồ Mọt sách nhà ngươi, nói ta tốt thì có thể tính ngươi là người đầu tiên trong khắp thiên hạ này đấy.”

“Huynh thật sự là người tốt mà.” – Tiểu Hoàng cãi lại – “Ta cảm thấy như thế thật.”

“Chúng ta tiếp tục nói về chuyện lúc ngươi mười tám tuổi thì hay hơn đó.” – Tư Đồ cười đầy thâm ý – “Mười tám tuổi tức là nhược quán[1] rồi, là người trưởng thành rồi.”

Tiểu Hoàng gật đầu, cười hơi chút ngượng ngùng – “Ừm, đúng vậy!”

“Là người lớn thì phải nên làm một vài việc mà những đứa trẻ không thể làm được!” – Tư Đồ tựa hồ rất hứng thú, mang Tiểu Hoàng kéo sát vào ***g ngực mình, thấp giọng nói – “Đến lúc đó ta sẽ dạy cho ngươi cách làm những việc mà chỉ người lớn có thể làm.”

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu – “Được!” – trong mắt còn lóe lên một tia tò mò —— Việc chỉ có người trưởng thành mới có thể làm ư?

“Ngoan nào, làm cá, ăn xong rồi đi ngủ sớm thôi!” – Tư Đồ cười mỹ mãn, còn không quên đánh mắt liếc về phía cửa một cái.

Mộc Lăng và Tương Thanh đang ngồi chồm hổm nghe lén bên ngoài trù phòng, bèn đưa mắt nhìn nhau. Mộc Lăng giậm chân đấm ngực, tiểu hài tử sao lại chẳng cảnh giác chút nào hết vậy, cứ thế bị lừa mà cũng không hay biết. Đúng là sói già trá hình gà mẹ mà.

Tương Thanh thì lại ngơ ngác ngước lên hỏi – “Sự tình gì mà chỉ người đủ mười tám tuổi mới có thể làm vậy?”

Mộc Lăng không nói gì, chỉ liếc nhìn y một cái rồi xoay người trở về dược phòng tiếp tục phối dược.

…

Tiểu Hoàng dùng một chiếc lá sen thật to lót trong ***g hấp, ở trên xếp tỏi giã và hành thái nhuyễn cùng một ít măng tươi, rồi đặt hai con cá Tư Đồ đã rửa lên, sau cùng lại phủ một lớp lá sen rồi đậy kín nắp ***g lại, bắt đầu chưng.

Tư Đồ mang đến hai bình mỹ tửu, đặt trên chiếc bàn cạnh ao sen ngoài sân. Cá đã chưng xong, Tiểu Hoàng bèn nhấc ***g hấp khỏi bếp.

“Chỉ cần chưng thế thôi ư?” – Tư Đồ tò mò giở vung ra, nghe thấy hương thơm nức mũi xông lên, thòm thèm bảo – “Oa, thơm quá đi!”

“Phải chưng lâu lắm đấy. Thịt cá và xương cá cũng đã quyện vào nhau, mùi tanh của cá cũng bị hơi nước làm tan đi.” – Tiểu Hoàng so đũa, tách phần lá sen trên mặt ra, gắp một miếng thịt cá đưa đến bên miệng Tư Đồ – “Huynh nếm thử một chút xem.”

Tư Đồ liền cắn lấy, cuốn khối thịt cá vào trong miệng, hương thơm tỏa tràn khắp khoang miệng, thịt cá mềm mại, vừa vào đến miệng đã tan ra, mùi vị thơm ngon lạ thường khiến cho người ta không nhịn được muốn nhấp ngay một ngụm rượu ngon…

Tư Đồ xoa đầu Tiểu Hoàng tán thưởng rồi cầm lấy ***g hấp kéo y ra ngoài – "Món này nhắm rượu là tốt nhất. Đi nào, ra ngoài sân cùng uống dăm ba chén!"

Đêm đó hai người cứ một ngụm rượu lại một đũa cá. Gió đêm thanh mát, trước mắt là những chiếc lá sen khẽ khàng lay động trên mặt ao, những làn nước nhẹ nhàng gợn sóng, thú vị không để đâu cho hết.

Hai người cứ thế uống đến tận hứng, hôm sau thì ngủ đến khi mặt trời lên quá ba sào mới chịu trở dậy. Mộc Lăng vội vội vàng vàng chạy đến thúc giục, nói rằng lúc chạng vạng sẽ diễn ra đại hội hoa khôi. Nếu muốn đến Thất Tinh Thủy trại tham gia đại hội thì phải chuẩn bị trước đi chứ.

Tư Đồ mỉm cười, lạnh lùng bảo – "Ai bảo là ta muốn đến tham gia hử?"

Mộc Lăng và Tương Thanh sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái, lòng hoàn toàn chẳng ngờ Tư Đồ thế mà chẳng đến tham gia.

Tương Thanh thấp giọng hỏi Mộc Lăng – "Bang chủ có phải tối qua uống đến hồ đồ rồi không? Ở đấy có biết bao nhiêu là mỹ nữ, vậy mà lại không đến xem ư?"

Mộc Lăng nhún vai – "Đều là những loại dung chi dục phấn, có gì mà đẹp chứ. Hiện giờ, trong lòng tên Tư Đồ ấy chỉ có một tiểu thần tiên, một thiên tiên hạ phàm thôi."

"Lập tức chuẩn bị!" – Tư Đồ hạ lệnh – "Nửa canh giờ nữa, khởi hành quay về Thục Trung!"

Thủ hạ nhanh nhẹn thu xếp mọi việc, chỉ nửa canh giờ sau thì đã chuẩn bị ngựa xe đâu ra đấy. Bây giờ thì mã xa càng lớn hơn, bởi Tư Đồ đã sai người mua rất nhiều sách xếp trong ấy, còn chính mình thì tự tay dắt theo Tiểu Hoàng vào trong, thong thả dựa vào.

Tương Thanh leo lên lưng ngựa, khoát tay hạ lệnh với mọi người – "Khởi hành!"

Đoàn ngựa xe chậm rãi nhắm hướng thành môn mà tiến.

Mọi người vừa rời khỏi phủ Hàng Châu thì đã thấy nhân mã của Thất Tinh thủy trại đuổi theo phía sau.

Tiếu Lạc Vũ thân chinh dẫn người đến, bảo rằng dù thế nào cũng phải thỉnh Tư Đồ bang chủ đưa Hoàng Bán Tiên đến tham gia đại hội hoa khôi đêm nay.

Tương Thanh đưa mắt nhìn Mộc Lăng bên cạnh, ôm quyền trước Tiếu Lạc Vũ, bảo rằng – "Thật không may, Tiếu trại chủ. Bang chủ nhà chúng ta không cùng quay về Thục Trung với mọi người."

"Sao cơ?" – Tiếu Lạc Vũ sửng sốt hỏi lại. Mộc Lăng xốc màn xe lên cho hắn xem, chỉ thấy bên trong ngập tràn những sách là sách, chẳng có lấy một người nào.

"Bang chủ lệnh cho bọn ta mang sách của Hoàng tiểu tiên sinh về Hắc Vân Bảo." – Tương Thanh nói một cách rất thản nhiên.

"Thế…Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiên sinh đâu rồi?" – Tiếu Lạc Vũ hỏi.

"Chúng ta không biết." – Mộc Lăng bĩu môi – "Hắn nói muốn đến đại mạc, rồi lại bảo muốn đi Nam Hải, còn bảo là sẽ đi Liêu Đông…tóm lại chỗ nào tốt thì sẽ tới nơi đó." – Y nói rồi cùng Tương Thanh dẫn nhân mã vượt qua Tiếu Lạc Vũ, thẳng một đường mà đi.

Tiếu Lạc Vũ chôn chân tại chỗ, mặt mày biến sắc, hiểu rõ ý định của Tư Đồ. Tên Tư Đồ ấy cố tình an bài nhiều nhân mã như thế, khua chiêng gióng trống rời khỏi thành, chính là vì muốn thu hút sự chú ý của họ. Thế này thì, biển người mênh mông mịt mờ, biết đi đâu mà tìm tung tích hai người kia đây. Tên Tư Đồ thoạt nhìn chỉ là một tên mãng phu, hóa ra là do bản thân đã quá xem thường hắn rồi.

…

Trên con đường nhỏ ở ngoại thành Hàng Châu có một con ngựa đen đang thong dong đi về phía trước. Tư Đồ ngồi trên lưng ngựa, vòng tay ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng. Hắn chợt nhớ đến vẻ mặt đen sì của Tiếu Lạc Vũ khi biết ra mình đã bị lừa thì cảm thấy vô cùng vui sướng.

"Vì sao lại tách ra đi riêng thế này vậy?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ khó hiểu.

"À..." – Tư Đồ cười nhẹ – "Chẳng phải đã bảo là còn hai năm sao? So với việc ngồi yên chờ chết, chi bằng tự tại một chút!" – Hắn vừa nói vừa cúi xuống hôn nhẹ lên trán Tiểu Hoàng – "Từ nay về sau, chúng ta hai người một ngựa, cùng nhau cưỡi ngựa ngao du thiên hạ, đi khắp chân trời góc bể, cho những kẻ tiểu nhân tâm thuật bất chính đuổi theo phía sau đi."

Hắn nói xong quất ngựa một roi, ngựa hí vang dài, cất cao bốn vó, phiến phiến phong trần tung bay, sảng khoái đi về phương xa.

57. Chương 29

Chương 29 | Tung tích thần tiên xưa

– Cố nhân tiên tung –

Gần đây khắp giang hồ truyền tai một tin tức – Bảo chủ Hắc Vân Bảo, thiên hạ đệ nhất bang chủ, võ lâm đệ nhất kỳ nam, cái gì cũng đệ nhất – Tư Đồ Ngận Suất, nhân ảnh thất tung.

Nghe đâu, đoàn người Hắc Vân Bảo từ khi rời khỏi Hàng Châu thì đã không còn thấy bóng dáng của Tư Đồ nữa. Người của Hắc Vân Bảo cũng không biết gì về tung tích của bang chủ họ. Thế là chỉ trong thoáng chốc, đồn đại đủ kiểu dấy lên khắp võ lâm, có người bảo Tư Đồ tìm thấy người tri âm, đã cùng hồng nhan tri kỷ vân du tứ hải. Có người lại bảo Tư Đồ một lòng theo đuổi cảnh giới cao nhất của võ công, nên đã đi khắp cùng trời cuối đất để tầm sư học nghệ. Cũng có người bảo Tư Đồ thoái ẩn giang hồ, lại có người khác bảo hắn quy y cửa Phật, hoặc là trúng phải bệnh lạ mà chết, tóm lại là đủ loại đủ kiểu, muốn gì có nấy.

Bình thường một tin tức nào đó nếu đã truyền khắp võ lâm đều cần phải có những điều kiện nhất định, đặc biệt là thứ tin tức có thể mang đến cái lợi cho người ta, cho nên ai cũng sẽ vui vẻ lan truyền nó. Tư Đồ trong chốn võ lâm có địa vị rất hiển hách, có rất nhiều người lấy hắn làm mục tiêu phấn đấu. Nếu hắn xảy ra việc gì thì cũng có nghĩa là những người kia sẽ có cơ hội. Mặt khác, cũng có các thế lực ra sức tìm kiếm Tư Đồ. Những lời đồn đại này cũng xem như là biện pháp tốt ép người phải xuất đầu lộ diện.

Ấy thế mà tin tức kia lan truyền dễ đã vài tháng có hơn, nhưng dường như Tư Đồ vẫn quyết tâm giấu mặt.

Thế rốt cuộc Tư Đồ đã đi đâu? Ra là hắn cùng Tiểu Hoàng đến Liêu Đông.

Ở Liêu Đông có một thành trấn nhỏ rất nổi danh, gọi là trấn Thanh Vân. Nơi đây là một thành trấn nhỏ nằm ở phương Bắc, nếu là mùa đông thì sẽ lạnh cắt da cắt thịt, nhưng vào mùa hè thì lại mát mẻ. Còn trấn bên trên nữa cũng là nơi có trên dưới trăm khách nhân lai vãng, gọi là trấn Phi Long, có thể xem là một thành trấn quan trọng của vùng Liêu Đông. Nhưng, đáng tiếc là nó không nổi danh bằng trấn Thanh Vân.

Nhưng trấn Thanh Vân vì sao lại nổi tiếng như thế? Bởi vì nơi này có một tòa thư viện, cũng là thư viện lớn nhất khắp Liêu Đông. Trong mấy năm gần đây có vài vị trạng nguyên đều xuất thân từ thư viện này. Nơi ấy có tên là Ân Viên, chính là dùng họ của quốc tướng Ân Tịch Ly đặt cho.

Tổ tiên Ân gia vốn định cư ngay tại trấn Thanh Vân. Đúng vậy, trấn Thanh Vân nổi danh như thế, Ân Viên nổi danh như thế, xét cho cùng vẫn là vì một vị lương đống chi tài, danh chấn đến cả hoàng tộc lẫn thần dân, Thần toán quốc tướng gia. Ân Tịch Ly, chính là sinh ra tại một thành trấn nhỏ không ai biết đến tại phương Bắc này.

Những người từng gặp qua Ân Tịch Ly đều bảo trông ông ta không giống với người phương Bắc, thanh thanh tú tú, thân hình nhỏ nhắn, nếu nhìn từ xa có khi còn tưởng nhầm là một cô nương. Có điều, tính nết ông ta thật đúng là chẳng ai dám khen tặng cả.

Thế nhân đều biết Ân Tịch Ly có ba cái nhất – nói giỏi nhất, uống giỏi nhất, tính giỏi nhất.

Nói giỏi nhất, chính là ý bảo Ân Tịch Ly khéo mồm khéo miệng, cái lưỡi có thể uốn cong như thể miệng vàng nhả sen. Tài hùng biện của ông ta rất tốt, đã thế mắng chửi người khác chẳng có nửa lời thô tục,

nhưng lại vừa cay nghiệt vừa bạc bẽo, nổi tiếng là độc mồm.

Uống giỏi nhất, chính là nói đến tửu lượng của ông ta. Đừng thấy Ân Tịch Ly có ngoại hình như một thiếu gia yếu ớt mà lầm. Ông ta hễ uống rượu thì là ngàn chén không say. Theo lời ông ta nói thì cả đời không say có gì là hiếm lạ đâu, nếu bảo hiếm lạ thì chính là cả đời cũng chưa một lần tỉnh táo.

Tính giỏi nhất, hiển nhiên là muốn nói đến bản lĩnh tính toán vô cùng tài tình, xuất chúng của ông ta. Ân Tịch Ly có khả năng thông thiên triệt địa, nghe đồn có thể nhìn thấu tận chân trời, tính toán không sai lấy mảy may.

Cuộc đời của Ân Tịch Ly gắn liền với bầu rượu và quyển sách, cứ một ngụm rượu, một quyển sách, chính là cả đời của ông ta rồi. Ân gia nguyên là một gia đình thương nhân giàu có, tổ tiên chuyên buôn bán nhân sâm, các bậc trưởng bối biết cách kinh thương nên có của ăn của để. Đến thế hệ của Ân Tịch Ly thì gia đạo sa sút, trong nhà chỉ có mỗi mình ông ta là nam, các tỉ muội đều đã gả đi, một phần sản nghiệp đặt lên vai ông ta. Nhưng ông ta lười nhác việc kinh thương nên giải tán hết, dùng tất thảy tiền tài mở ra một tòa Ân Viên. Ân Viên được thành lập rồi thì bắt đầu thu nhận đệ tử đến theo học. Ân Tịch Ly định ra nội quy, có tiền thì có thể học, không có tiền thì phải ký khế ước, chờ ngày công thành danh toại thì hoàn trả lại.

Kể từ đó đã mười mấy năm trôi qua, Ân Viên cũng đã đào tạo ra ba vị trạng nguyên, năm vị bảng nhãn, bảy vị thám hoa, các học trò có công danh khác cũng nhiều vô số kể. Nơi đây học trò đến từ khắp mọi miền, sư môn thịnh vượng. Tuy rằng Ân Tịch Ly sau khi thành lập Ân Viên, chẳng dạy được mấy ngày đã mất tích, nhưng đệ tử vẫn tự xưng mình là môn sinh của Ân thị[1]. Ân Viên cũng từ đó lớn dần, trở thành thư viện nổi tiếng khắp Liêu Đông, rồi lan đến cả nước. Sĩ tử khắp nơi đều tâm niệm nếu có thể đến theo học tại Ân Viên là một niềm vinh quang.

Người xưa có câu địa linh nhân kiệt[2]. Có một vị tiền bối như vậy, thế nên không chỉ trấn Thanh Vân, mà còn cả những thôn nhỏ thành lớn xung quanh đều đầy rẫy người đọc sách. Mặt khác, nếu so với "vùng Thục Trung đến gà qué cũng có thể ăn cay" thì chuyện nơi này đầy người đọc sách rất giống nhau... Trong mắt thiên hạ, thì chỉ cần là một người bán hàng rong ven đường ở trấn Thanh Vân cũng có thể là bậc kỳ tài tính toán. Đoán số mệnh cơ hồ cũng trở thành một tập tục ở trấn này. Không cần biết là tửu lâu hay là quán cơm, là thương gia hay là thương điếm, dẫu cho không có việc gì thì cũng phải tính một quẻ[3].

Tửu lâu lớn nhất tại trấn Thanh Vân chính là – Vô Thứ Lâu.

Cuối thu gió đã trở nên rét buốt, hôm nay lại thêm tuyết bắt đầu rơi, thế nên đúng vào giờ cơm thì khắp tửu lâu đầy ắp người đến uống một chén rượu ấm, ăn một bữa nóng sốt để xua đi cái lạnh.

Vô Thứ Lâu này nằm đối diện xéo góc với Ân Viên. Ngày thường đến đây dùng bữa đa phần là học trò của Ân Viên. Còn gọi là "vô thứ", chính là ý chỉ có mỗi duy nhất một hàng này, không có nơi thứ hai.

Tầng trên là những nhã gian đắt tiền, ngày thường sẽ không có mấy người lui đến, còn dưới lầu là buôn bán các món ăn thường nhật, khách khứa thường là các thư sinh Ân Viên mặc y phục màu xanh giống nhau, ăn uống cũng đơn giản như cách phục sức vậy. Thật ra trong Ân Viên cũng có cung cấp một ngày ba bữa ăn, nhưng người dùng bữa trong ấy đều là những người gia cảnh bần hàn. Thế nên dù rằng chất lượng không tồi, nhưng những công tử thế gia đều thích đến Vô Thứ Lâu để dùng bữa.

Mà đã là người đọc sách, thì khó quản nhất chính là cái miệng, ở bất kỳ nơi nào, lúc nào cũng phải mở miệng nói dăm ba câu.

Hôm nay vừa hay có mấy vị tiêu sư[4] ghé ngang. Họ đều là người trong giang hồ, uống rượu tán gẫu đôi câu rồi thì cũng nói đến việc Tư Đồ mất tích. Dần dà, mấy thư sinh gần đó cũng bị câu chuyện của họ thu hút. Một thư sinh bạch diện hỏi một vị tiêu sư – "Vị đại ca này, mới rồi huynh nhắc đến Tư Đồ bang chủ, có phải chăng là người mới mấy hôm trước cùng Hoàng Bán Tiên tróc nã hoa yêu ở Hàng Châu không?"

Tiêu sư gật đầu bảo phải.

Vừa nghe thấy tên của Hoàng Bán Tiên thì những thư sinh ở đây đều hứng thú tụ tập lại.

"Nói đi nói lại, sau Ân Tướng quốc thì Hoàng Bán Tiên là thần toán nổi tiếng đương triều nhỉ?"

"Ai da, Ân tướng là Tướng quốc, đã vì quốc gia mà xuất lực, còn Hoàng Bán Tiên chỉ là một thầy tướng số chốn giang hồ mà thôi."

"Không phải thế đâu, nghe bảo triều đình đã từng nhiều lần vời y về triều làm quan, nhưng y cứ bảo mình tuổi tác quá nhỏ để thoái thác."

"Đúng vậy, nghe bảo y còn chưa tròn mười tám tuổi, chỉ là một thiếu niên thôi."

"Còn trẻ như thế mà đã danh chấn thiên hạ sao..." – Bạch diện thư sinh ban nãy kêu lên đầy cảm khái.

Mọi người đang tán gẫu hăng say thì chợt nghe có tiếng tiểu nhị vang lên từ bên ngoài – "Có khách đến!"

Lúc này đã quá ngọ, người trong tửu lâu cơm no rượu say rồi thì cũng đã sớm tan đàn, số lưu lại đa phần là nhàn rỗi chuyện phiếm. Trong lâu không đông khách, vì thế mà tiếng hét của tiểu nhị trở nên rất rõ ràng, khiến ọi người tò mò hướng mắt ra cửa chờ xem.

Bên ngoài tửu lâu có một con hắc mã lực lưỡng dừng lại, bên trên có hai người cưỡi. Ngồi phía sau là một nam tử hắc y, trên tóc vương không ít bông tuyết. Trời rét lạnh là thế mà hắn ăn mặc rất đơn bạc, chỉ mỗi kiện hắc sa được cắt may khéo léo, nhưng trông thì cũng đơn giản. Người này tướng mạo sắc bén, ánh mắt như hùng ưng, nét mặt tràn đầy lãnh khốc, khóe môi cũng hiển hiện một nụ cười nhàn nhạt, tựa như đang cùng người đồng hành nói gì đấy, trong mắt chứa đầy sự nuông chiều.

Lại nói người kia, đó là một thiếu niên, ước chừng mới mười sáu, mười bảy tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn. Không giống như hắc y nhân ăn vận đơn bạc, y khoác một tấm áo choàng lông điêu màu đen, che kín hết thảy. Mà lớp lông điêu màu đen kia càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của y. Bộ dạng y thanh tú, lại thêm đôi mắt phượng đen láy sinh động, từ xa nhìn đến cũng biết là một người xinh đẹp rồi.

Hắc y nhân xuống ngựa, rũ sạch tuyết trên người rồi hỏi tiểu nhị – "Ở chỗ ngươi có nhã gian nào thanh tĩnh không?"

"Dạ có!" – Tiểu nhị dạ ran, nhìn từ trên xuống dưới hắc y nhân lẫn thiếu niên, trong lòng nhủ thầm, chỉ cần nhìn thiếu niên khoác da điêu thì cũng đủ hiểu bọn họ có thể mua trọn cả tửu lâu luôn ấy.

"Chuẩn bị một nhã gian, đặt chậu than để sưởi ấm, sau đó sắp một bàn thức ăn nóng, thêm hai vò rượu ấm nữa." – Hắc y nhân phân phó cho tiểu nhị, sau đó quay lại ôm thiếu niên xuống.

Trấn Thanh Vân tuy rằng là một thị trấn nổi danh, nhưng dù sao cũng chỉ là một địa phương nhỏ, trong trấn đa phần đều là người đọc sách. Mà xưa giờ vẫn có câu người đọc sách thường nghèo kiết hủ lậu, hiển nhiên ý nói vừa nghèo kiết, vừa hủ lậu.

Mà hai người này không phải dân bản địa, lại còn có nhiều tiền nữa.

Hắc y nhân không hề dừng lại, trực tiếp bế thiếu niên lên thẳng nhã gian trên lầu hai.

Chưởng quầy thấy khách quý đến thì vội vàng phân phó hạ nhân mau mau chuẩn bị. Chậu than đã mang vào nhã gian, rượu đã hâm nóng, thức ăn cũng lần lượt được bưng lên. Hắc y nhân xem chừng rất vừa lòng, xuất cho chưởng quầy một tấm ngân phiếu, rồi bảo ông ta lui ra.

Chưởng quầy cầm ngân phiếu xuống lầu rồi thì mới dám dụi mắt xem thử số lượng là bao nhiêu. Ông ta vừa nhác thấy thì kinh hoàng, thiếu chút nữa kêu hoảng lên, ba chân bốn cẳng dặn dò tiểu nhị phải hầu hạ cẩn thận.

Các thực khách dưới lầu phần lớn đều là người quen, chỉ cần nhìn biểu tình của chưởng quầy cũng biết khách nhân không hề tầm thường, bắt đầu nghị luận với nhau.

Mấy vị tiêu sư liếc mắt nhìn nhau, miệng bảo công phu hắc y nhân kia lợi hại phi thường.

Chúng ta tạm thời không nói đến sự tò mò của thực khách mà chuyển đến hai người trên nhã gian.

Vì đã đặt chậu than nên chẳng bao lâu sau cả gian phòng đã ấm áp hẳn.

Sau khi bế thiếu niên ngồi lên nhuyễn tháp sát vách tường, hắc y nhân vừa đưa tay cởi nút buộc áo choàng của y, vừa hỏi – "Có lạnh không nào?"

"Không lạnh… " – Thiếu niên cầm lấy sợi dây buộc, tự mình cởi áo choàng ra, nhỏ giọng bảo – "Ta có thể tự làm mà."

"A… và sẽ giẫm lên áo choàng rồi ngã sấp xuống giống như lần trước phải không?" – Hắc y nhân mỉm cười rồi đi đến bên bàn, cầm lấy hai chén rượu, vẫy tay bảo thiếu niên – "Nào, Mọt Sách, đến uống với ta một chén."

Nhìn lại phía nhuyễn tháp, người đang ngồi một thân hắc y, thanh tú gầy gầy, văn văn tĩnh tĩnh, chính là Hoàng Bán Tiên.

Mà đã thế thì người ngồi bên bàn uống rượu hiển nhiên chính là Tư Đồ mà người trong giang hồ kháo nhau rằng đã mất tích.

Lần này hai người đến đây không phải mặc cho ngựa phi đâu thì đi đấy, mà là theo chủ đích của Tư Đồ. Hắn suy ngẫm phát hiện căn nguyên mọi sự tình, đầu đuôi đều là xuất phát từ mối liên hệ giữa Tiểu Hoàng với Ân Tịch Ly kia. Thế nên hắn quyết định truy theo manh mối đó.

Hai người nhằm thẳng hướng Bắc, ven đường đi qua rất nhiều nơi Ân Tịch Ly từng đến, nghe không ít cố sự về vị tướng quốc này. Tư Đồ là một người hoàn toàn không biết cách kềm chế chính mình, dù đi đâu cũng lấy tùy tiện thỏa chí làm đầu. Suốt đường đi hai người quả thật đã chơi đùa thật thỏa thuê, tiêu diêu tự tại.

Đường đi càng về phía Bắc thì càng lạnh, Tiểu Hoàng thân thể yếu ớt không chịu được cái rét. Tư Đồ sợ y nhiễm lạnh nên tự thân vào núi bắt hơn mười con hắc điêu béo mập, tìm người làm một chiếc áo da điêu, lại còn cẩn thận bảo người ta thêm một lớp da dê làm vải lót. Chiếc áo choàng này làm mất hơn một tháng mới xong. Lúc Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ giao mấy con điêu xinh xắn đáng yêu cho thợ may thì khóc mất một trận, giận dỗi không thèm để ý đến Tư Đồ những vài hôm. Nhưng dù sao thì đến lúc áo choàng hoàn thành thì Tiểu Hoàng vẫn rất thích. Y mặc một chiếc áo đơn rồi khoác nó bên ngoài, dù là tuyết đổ hay trời giá rét thì vẫn ấm áp vô cùng. Có đôi khi Tư Đồ nảy ra ý ngủ lại nơi dã ngoại, áo choàng này có thể giúp bao bọc lấy cả người Tiểu Hoàng, cực kỳ hữu dụng.

Tiểu Hoàng giữ áo vô cùng cẩn thận. Những thứ Tư Đồ cho y như y phục, sách…. tất cả y đều thật lòng quý trọng, không cần biết giá cả thế nào, bởi lẽ đó đều là một phần tâm ý của Tư Đồ, khiến y cảm thấy rất ấm áp.

Chỉ có điều hai ngày trước khi đến Liêu Đông, lúc hai người đặt chân vào cửa một khách điếm, thì Tiểu Hoàng không chú ý ngạch cửa nơi ấy đặc biệt cao, mà áo choàng thì lại dài, lúc bình thường Tiểu Hoàng cứ phải nâng vạt áo lên. Lần này tuy rằng cũng nâng lên, nhưng lúc bước qua cửa thì vô tình giẫm phải mà té ngã.

Tư Đồ vốn phải mau chóng đỡ lấy Tiểu Hoàng, nhưng ở vào thời điểm tiểu hài tử ngã sấp nhoài người trên mặt đất, chả biết Tư Đồ nghĩ thế nào mà cảm thấy bộ dáng của Tiểu Hoàng đáng yêu lạ thường. Thế là hắn phá lên cười ha hả, khiến cho Tiểu Hoàng một phen bực tức.

Nhưng rồi sau khi cuốn ống quần tiểu hài tử lên, thấy bầm tím một mảng, Tư Đồ vẫn đau lòng muốn chết. Thế là từ đó về sau, không cần biết là đi đến đâu, chỉ cần đang khoác áo choàng thì Tư Đồ tuyệt đối không để hai chân Tiểu Hoàng chạm xuống đất, lúc nào cũng bế bế bồng bồng. Dần dà, càng ôm càng phát nghiện, đặc biệt là Tiểu Hoàng mỗi lần bị ôm đều giãy giụa tránh né, tay chân co lại, chẳng dám làm gì mạnh. Nếu phát hiện thấy có người nhìn thì sẽ ngượng ngùng giấu mặt đi, y như một chú thỏ con, đáng yêu không sao tả hết.

Tiểu Hoàng đến ngồi bên bàn, đón lấy chén rượu Tư Đồ đưa qua, nhấp một ngụm, cảm giác được toàn thân ấm hẳn lên, bèn lộ ra ý cười.

"Tìm một nơi trọ lại đã." – Tư Đồ gắp chút thức ăn cho Tiểu Hoàng, cười bảo – "Đến chập tối ta sẽ dẫn ngươi đến Ân Viên, nghe bảo nơi đó có Kinh Quyển Thư các, là nơi năm xưa Ân Tịch Ly lưu giữ sách, có rất nhiều sách hay."

Tiểu Hoàng vừa nghe nhắc đến sách thì hưng phấn hẳn lên. Nhưng rồi khi đang cầm chén nhấp đôi ngụm rượu thì y lại cảm thấy có chút kỳ quái, bèn hỏi Tư Đồ – "Buổi tối ư?"

Tư Đồ véo mũi y – "Sao lại ngớ ngẩn thế? Bây giờ là giữa ban ngày ban mặt, chúng ta đây lại không phải là người của thư viện, vậy ai cho ngươi bước chân vào hửm? Đi buổi tối, vụng trộm mà vào."

—

Chú thích:

[1] Ân Thị : tức là gia tộc họ Ân.

[2] Địa linh nhân kiệt : nguyên gốc là " ", có nghĩa là địa phương thế nào thì sản sinh ra người thế ấy, mình mạo muội dùng cụm "địa linh nhân kiệt" để gần gũi hơn.

[3] Câu này ý chỉ khẩu vị người ở vùng Thục Trung là ăn cay, nên gà qué ở đấy cũng có thể ăn cay. Còn ở trấn Thanh Vân giỏi tính toán thì ai cũng biết tính.

[4] Tiêu sư : những người làm nghề áp tiêu, hay hiểu một cách hiện đại là vận chuyển và bảo vệ hàng hóa theo yêu cầu của người ta.

58. Chương 29: Tung Tích Thần Tiên Xưa

Cố nhân tiên tung

Gần đây khắp giang hồ truyền tai một tin tức – Bảo chủ Hắc Vân Bảo, thiên hạ đệ nhất bang chủ, võ lâm đệ nhất kỳ nam, cái gì cũng đệ nhất – Tư Đồ Ngận Suất, nhân ảnh thất tung.

Nghe đâu, đoàn người Hắc Vân Bảo từ khi rời khỏi Hàng Châu thì đã không còn thấy bóng dáng của Tư Đồ nữa. Người của Hắc Vân Bảo cũng không biết gì về tung tích của bang chủ họ. Thế là chỉ trong thoáng chốc, đồn đại đủ kiểu dấy lên khắp võ lâm, có người bảo Tư Đồ tìm thấy người tri âm, đã cùng hồng nhan tri kỷ vân du tứ hải. Có người lại bảo Tư Đồ một lòng theo đuổi cảnh giới cao nhất của võ công, nên đã đi khắp cùng trời cuối đất để tầm sư học nghệ. Cũng có người bảo Tư Đồ thoái ẩn giang hồ, lại có người khác bảo hắn quy y cửa Phật, hoặc là trúng phải bệnh lạ mà chết, tóm lại là đủ loại đủ kiểu, muốn gì có nấy.

Bình thường một tin tức nào đó nếu đã truyền khắp võ lâm đều cần phải có những điều kiện nhất định, đặc biệt là thứ tin tức có thể mang đến cái lợi cho người ta, cho nên ai cũng sẽ vui vẻ lan truyền nó. Tư Đồ trong chốn võ lâm có địa vị rất hiển hách, có rất nhiều người lấy hắn làm mục tiêu phấn đấu. Nếu hắn xảy ra việc gì thì cũng có nghĩa là những người kia sẽ có cơ hội. Mặt khác, cũng có các thế lực ra sức tìm kiếm Tư Đồ. Những lời đồn đại này cũng xem như là biện pháp tốt ép người phải xuất đầu lộ diện.

Ấy thế mà tin tức kia lan truyền dễ đã vài tháng có hơn, nhưng dường như Tư Đồ vẫn quyết tâm giấu mặt.

Thế rốt cuộc Tư Đồ đã đi đâu? Ra là hắn cùng Tiểu Hoàng đến Liêu Đông.

Ở Liêu Đông có một thành trấn nhỏ rất nổi danh, gọi là trấn Thanh Vân. Nơi đây là một thành trấn nhỏ nằm ở phương Bắc, nếu là mùa đông thì sẽ lạnh cắt da cắt thịt, nhưng vào mùa hè thì lại mát mẻ. Còn trấn bên trên nữa cũng là nơi có trên dưới trăm khách nhân lai vãng, gọi là trấn Phi Long, có thể xem là một thành trấn quan trọng của vùng Liêu Đông. Nhưng, đáng tiếc là nó không nổi danh bằng trấn Thanh Vân.

Nhưng trấn Thanh Vân vì sao lại nổi tiếng như thế? Bởi vì nơi này có một tòa thư viện, cũng là thư viện lớn nhất khắp Liêu Đông. Trong mấy năm gần đây có vài vị trạng nguyên đều xuất thân từ thư viện này. Nơi ấy có tên là Ân Viên, chính là dùng họ của quốc tướng Ân Tịch Ly đặt cho.

Tổ tiên Ân gia vốn định cư ngay tại trấn Thanh Vân. Đúng vậy, trấn Thanh Vân nổi danh như thế, Ân Viên nổi danh như thế, xét cho cùng vẫn là vì một vị lương đống chi tài, danh chấn đến cả hoàng tộc lẫn thần dân, Thần toán quốc tướng gia. Ân Tịch Ly, chính là sinh ra tại một thành trấn nhỏ không ai biết đến tại phương Bắc này.

Những người từng gặp qua Ân Tịch Ly đều bảo trông ông ta không giống với người phương Bắc, thanh thanh tú tú, thân hình nhỏ nhắn, nếu nhìn từ xa có khi còn tưởng nhầm là một cô nương. Có điều, tính nết ông ta thật đúng là chẳng ai dám khen tặng cả.

Thế nhân đều biết Ân Tịch Ly có ba cái nhất – nói giỏi nhất, uống giỏi nhất, tính giỏi nhất.

Nói giỏi nhất, chính là ý bảo Ân Tịch Ly khéo mồm khéo miệng, cái lưỡi có thể uốn cong như thể miệng vàng nhả sen. Tài hùng biện của ông ta rất tốt, đã thế mắng chửi người khác chẳng có nửa lời thô tục, nhưng lại vừa cay nghiệt vừa bạc bẽo, nổi tiếng là độc mồm.

Uống giỏi nhất, chính là nói đến tửu lượng của ông ta. Đừng thấy Ân Tịch Ly có ngoại hình như một thiếu gia yếu ớt mà lầm. Ông ta hễ uống rượu thì là ngàn chén không say. Theo lời ông ta nói thì cả đời không say có gì là hiếm lạ đâu, nếu bảo hiếm lạ thì chính là cả đời cũng chưa một lần tỉnh táo.

Tính giỏi nhất, hiển nhiên là muốn nói đến bản lĩnh tính toán vô cùng tài tình, xuất chúng của ông ta. Ân Tịch Ly có khả năng thông thiên triệt địa, nghe đồn có thể nhìn thấu tận chân trời, tính toán không sai lấy mảy may.

Cuộc đời của Ân Tịch Ly gắn liền với bầu rượu và quyển sách, cứ một ngụm rượu, một quyển sách, chính là cả đời của ông ta rồi. Ân gia nguyên là một gia đình thương nhân giàu có, tổ tiên chuyên buôn bán nhân sâm, các bậc trưởng bối biết cách kinh thương nên có của ăn của để. Đến thế hệ của Ân Tịch Ly thì gia đạo sa sút, trong nhà chỉ có mỗi mình ông ta là nam, các tỉ muội đều đã gả đi, một phần sản nghiệp đặt lên vai ông ta. Nhưng ông ta lười nhác việc kinh thương nên giải tán hết, dùng tất thảy tiền tài mở ra một tòa Ân Viên. Ân Viên được thành lập rồi thì bắt đầu thu nhận đệ tử đến theo học. Ân Tịch Ly định ra nội quy, có tiền thì có thể học, không có tiền thì phải ký khế ước, chờ ngày công thành danh toại thì hoàn trả lại.

Kể từ đó đã mười mấy năm trôi qua, Ân Viên cũng đã đào tạo ra ba vị trạng nguyên, năm vị bảng nhãn, bảy vị thám hoa, các học trò có công danh khác cũng nhiều vô số kể. Nơi đây học trò đến từ khắp mọi miền, sư môn thịnh vượng. Tuy rằng Ân Tịch Ly sau khi thành lập Ân Viên, chẳng dạy được mấy ngày đã mất tích, nhưng đệ tử vẫn tự xưng mình là môn sinh của Ân thị [2]. Ân Viên cũng từ đó lớn dần, trở thành thư viện nổi tiếng khắp Liêu Đông, rồi lan đến cả nước. Sĩ tử khắp nơi đều tâm niệm nếu có thể đến theo học tại Ân Viên là một niềm vinh quang.

Người xưa có câu địa linh nhân kiệt [3]. Có một vị tiền bối như vậy, thế nên không chỉ trấn Thanh Vân, mà còn cả những thôn nhỏ thành lớn xung quanh đều đầy rẫy người đọc sách. Mặt khác, nếu so với "vùng Thục Trung đến gà qué cũng có thể ăn cay" thì chuyện nơi này đầy người đọc sách rất giống nhau…Trong mắt thiên hạ, thì chỉ cần là một người bán hàng rong ven đường ở trấn Thanh Vân cũng có thể là bậc kỳ tài tính toán. Đoán số mệnh cơ hồ cũng trở thành một tập tục ở trấn này. Không cần biết là tửu lâu hay là quán cơm, là thương gia hay là thương ***, dẫu cho không có việc gì thì cũng phải tính một quẻ [4].

Tửu lâu lớn nhất tại trấn Thanh Vân chính là – Vô Thứ Lâu.

Cuối thu gió đã trở nên rét buốt, hôm nay lại thêm tuyết bắt đầu rơi, thế nên đúng vào giờ cơm thì khắp tửu lâu đầy ắp người đến uống một chén rượu ấm, ăn một bữa nóng sốt để xua đi cái lạnh.

Vô Thứ Lâu này nằm đối diện xéo góc với Ân Viên. Ngày thường đến đây dùng bữa đa phần là học trò của Ân Viên. Còn gọi là "vô thứ", chính là ý chỉ có mỗi duy nhất một hàng này, không có nơi thứ hai.

Tầng trên là những nhã gian đắt tiền, ngày thường sẽ không có mấy người lui đến, còn dưới lầu là buôn bán các món ăn thường nhật, khách khứa thường là các thư sinh Ân Viên mặc y phục màu xanh giống nhau, ăn uống cũng đơn giản như cách phục sức vậy. Thật ra trong Ân Viên cũng có cung cấp một ngày ba bữa ăn, nhưng người dùng bữa trong ấy đều là những người gia cảnh bần hàn. Thế nên dù rằng chất lượng không tồi, nhưng những công tử thế gia đều thích đến Vô Thứ Lâu để dùng bữa.

Mà đã là người đọc sách, thì khó quản nhất chính là cái miệng, ở bất kỳ nơi nào, lúc nào cũng phải mở miệng nói dăm ba câu.

Hôm nay vừa hay có mấy vị tiêu sư[5] ghé ngang. Họ đều là người trong giang hồ, uống rượu tán gẫu đôi câu rồi thì cũng nói đến việc Tư Đồ mất tích. Dần dà, mấy thư sinh gần đó cũng bị câu chuyện của họ thu hút. Một thư sinh bạch diện hỏi một vị tiêu sư – "Vị đại ca này, mới rồi huynh nhắc đến Tư Đồ bang chủ, có phải chăng là người mới mấy hôm trước cùng Hoàng Bán Tiên tróc nã hoa yêu ở Hàng Châu không?"

Tiêu sư gật đầu bảo phải.

Vừa nghe thấy tên của Hoàng Bán Tiên thì những thư sinh ở đây đều hứng thú tụ tập lại.

"Nói đi nói lại, sau Ân Tướng quốc thì Hoàng Bán Tiên là thần toán nổi tiếng đương triều nhỉ?"

"Ai da, Ân tướng là Tướng quốc, đã vì quốc gia mà xuất lực, còn Hoàng Bán Tiên chỉ là một thầy tướng số chốn giang hồ mà thôi."

"Không phải thế đâu, nghe bảo triều đình đã từng nhiều lần vời y về triều làm quan, nhưng y cứ bảo mình tuổi tác quá nhỏ để thoái thác."

"Đúng vậy, nghe bảo y còn chưa tròn mười tám tuổi, chỉ là một thiếu niên thôi."

"Còn trẻ như thế mà đã danh chấn thiên hạ sao..." – Bạch diện thư sinh ban nãy kêu lên đầy cảm khái.

Mọi người đang tán gẫu hăng say thì chợt nghe có tiếng tiểu nhị vang lên từ bên ngoài – "Có khách đến!"

Lúc này đã quá ngọ, người trong tửu lâu cơm no rượu say rồi thì cũng đã sớm tan đàn, số lưu lại đa phần là nhàn rỗi chuyện phiếm. Trong lâu không đông khách, vì thế mà tiếng hét của tiểu nhị trở nên rất rõ ràng, khiến cho mọi người tò mò hướng mắt ra cửa chờ xem.

Bên ngoài tửu lâu có một con hắc mã lực lưỡng dừng lại, bên trên có hai người cưỡi. Ngồi phía sau là một nam tử hắc y, trên tóc vương không ít bông tuyết. Trời rét lạnh là thế mà hắn ăn mặc rất đơn bạc, chỉ mỗi kiện hắc sa được cắt may khéo léo, nhưng trông thì cũng đơn giản. Người này tướng mạo sắc bén, ánh mắt như hùng ưng, nét mặt tràn đầy lãnh khốc, khóe môi cũng hiển hiện một nụ cười nhàn nhạt, tựa như đang cùng người đồng hành nói gì đấy, trong mắt chứa đầy sự nuông chiều.

Lại nói người kia, đó là một thiếu niên, ước chừng mới mười sáu, mười bảy tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn. Không giống như hắc y nhân ăn vận đơn bạc, y khoác một tấm áo choàng lông điêu màu đen, che kín hết thảy. Mà lớp lông điêu màu đen kia càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của y. Bộ dạng y thanh tú, lại thêm đôi mắt phượng đen láy sinh động, từ xa nhìn đến cũng biết là một người xinh đẹp rồi.

Hắc y nhân xuống ngựa, rũ sạch tuyết trên người rồi hỏi tiểu nhị – "Ở chỗ ngươi có nhã gian nào thanh tĩnh không?"

"Dạ có!" – Tiểu nhị dạ ran, nhìn từ trên xuống dưới hắc y nhân lẫn thiếu niên, trong lòng nhủ thầm, chỉ cần nhìn thiếu niên khoác da điêu thì cũng đủ hiểu bọn họ có thể mua trọn cả tửu lâu luôn ấy.

"Chuẩn bị một nhã gian, đặt chậu than để sưởi ấm, sau đó sắp một bàn thức ăn nóng, thêm hai vò rượu ấm nữa." – Hắc y nhân phân phó cho tiểu nhị, sau đó quay lại ôm thiếu niên xuống.

Trấn Thanh Vân tuy rằng là một thị trấn nổi danh, nhưng dù sao cũng chỉ là một địa phương nhỏ, trong trấn đa phần đều là người đọc sách. Mà xưa giờ vẫn có câu người đọc sách thường nghèo kiết hủ lậu, hiển nhiên ý nói vừa nghèo kiết, vừa hủ lậu.

Mà hai người này không phải dân bản địa, lại còn có nhiều tiền nữa.

Hắc y nhân không hề dừng lại, trực tiếp bế thiếu niên lên thẳng nhã gian trên lầu hai.

Chưởng quầy thấy khách quý đến thì vội vàng phân phó hạ nhân mau mau chuẩn bị. Chậu than đã mang vào nhã gian, rượu đã hâm nóng, thức ăn cũng lần lượt được bưng lên. Hắc y nhân xem chừng rất vừa lòng, xuất cho chưởng quầy một tấm ngân phiếu, rồi bảo ông ta lui ra.

Chưởng quầy cầm ngân phiếu xuống lầu rồi thì mới dám dụi mắt xem thử số lượng là bao nhiêu. Ông ta vừa nhác thấy thì kinh hoàng, thiếu chút nữa kêu hoảng lên, ba chân bốn cẳng dặn dò tiểu nhị phải hầu hạ cẩn thận.

Các thực khách dưới lầu phần lớn đều là người quen, chỉ cần nhìn biểu tình của chưởng quầy cũng biết khách nhân không hề tầm thường, bắt đầu nghị luận với nhau.

Mấy vị tiêu sư liếc mắt nhìn nhau, miệng bảo công phu hắc y nhân kia lợi hại phi thường.

Chúng ta tạm thời không nói đến sự tò mò của thực khách mà chuyển đến hai người trên nhã gian.

Vì đã đặt chậu than nên chẳng bao lâu sau cả gian phòng đã ấm áp hẳn.

Sau khi bế thiếu niên ngồi lên nhuyễn tháp sát vách tường, hắc y nhân vừa đưa tay cởi nút buộc áo choàng của y, vừa hỏi – "Có lạnh không nào?"

"Không lạnh…" – Thiếu niên cầm lấy sợi dây buộc, tự mình cởi áo choàng ra, nhỏ giọng bảo – "Ta có thể tự làm mà."

"A…và sẽ giẫm lên áo choàng rồi ngã sấp xuống giống như lần trước phải không?" – Hắc y nhân mỉm cười rồi đi đến bên bàn, cầm lấy hai chén rượu, vẫy tay bảo thiếu niên – "Nào, Mọt Sách, đến uống với ta một chén."

Nhìn lại phía nhuyễn tháp, người đang ngồi một thân hắc y, thanh tú gầy gầy, văn văn tĩnh tĩnh, chính là Hoàng Bán Tiên.

Mà đã thế thì người ngồi bên bàn uống rượu hiển nhiên chính là Tư Đồ mà người trong giang hồ kháo nhau rằng đã mất tích.

Lần này hai người đến đây không phải mặc cho ngựa phi đâu thì đi đấy, mà là theo chủ đích của Tư Đồ. Hắn suy ngẫm phát hiện căn nguyên mọi sự tình, đầu đuôi đều là xuất phát từ mối liên hệ giữa Tiểu Hoàng với Ân Tịch Ly kia. Thế nên hắn quyết định truy theo manh mối đó.

Hai người nhằm thẳng hướng Bắc, ven đường đi qua rất nhiều nơi Ân Tịch Ly từng đến, nghe không ít cố sự về vị tướng quốc này. Tư Đồ là một người hoàn toàn không biết cách kềm chế chính mình, dù đi đâu cũng lấy tùy tiện thỏa chí làm đầu. Suốt đường đi hai người quả thật đã chơi đùa thật thỏa thuê, tiêu diêu tự tại.

Đường đi càng về phía Bắc thì càng lạnh, Tiểu Hoàng thân thể yếu ớt không chịu được cái rét. Tư Đồ sợ y nhiễm lạnh nên tự thân vào núi bắt hơn mười con hắc điêu béo mập, tìm người làm một chiếc áo da điêu, lại còn cẩn thận bảo người ta thêm một lớp da dê làm vải lót. Chiếc áo choàng này làm mất hơn một tháng mới xong. Lúc Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ giao mấy con điêu xinh xắn đáng yêu cho thợ may thì khóc mất một trận, giận dỗi không thèm để ý đến Tư Đồ những vài hôm. Nhưng dù sao thì đến lúc áo choàng hoàn thành thì Tiểu Hoàng vẫn rất thích. Y mặc một chiếc áo đơn rồi khoác nó bên ngoài, dù là tuyết đổ hay trời giá rét thì vẫn ấm áp vô cùng. Có đôi khi Tư Đồ nảy ra ý ngủ lại nơi dã ngoại, áo choàng này có thể giúp bao bọc lấy cả người Tiểu Hoàng, cực kỳ hữu dụng.

Tiểu Hoàng giữ áo vô cùng cẩn thận. Những thứ Tư Đồ cho y như y phục, sách… tất cả y đều thật lòng quý trọng, không cần biết giá cả thế nào, bởi lẽ đó đều là một phần tâm ý của Tư Đồ, khiến y cảm thấy rất ấm áp.

Chỉ có điều hai ngày trước khi đến Liêu Đông, lúc hai người đặt chân vào cửa một khách ***, thì Tiểu Hoàng không chú ý ngạch cửa nơi ấy đặc biệt cao, mà áo choàng thì lại dài, lúc bình thường Tiểu Hoàng cứ phải nâng vạt áo lên. Lần này tuy rằng cũng nâng lên, nhưng lúc bước qua cửa thì vô tình giẫm phải mà té ngã.

Tư Đồ vốn phải mau chóng đỡ lấy Tiểu Hoàng, nhưng ở vào thời điểm tiểu hài tử ngã sấp nhoài người trên mặt đất, chả biết Tư Đồ nghĩ thế nào mà cảm thấy bộ dáng của Tiểu Hoàng đáng yêu lạ thường. Thế là hắn phá lên cười ha hả, khiến cho Tiểu Hoàng một phen bực tức.

Nhưng rồi sau khi cuốn ống quần tiểu hài tử lên, thấy bầm tím một mảng, Tư Đồ vẫn đau lòng muốn chết. Thế là từ đó về sau, không cần biết là đi đến đâu, chỉ cần đang khoác áo choàng thì Tư Đồ tuyệt đối không để hai chân Tiểu Hoàng chạm xuống đất, lúc nào cũng bế bế bồng bồng. Dần dà, càng ôm càng phát nghiện, đặc biệt là Tiểu Hoàng mỗi lần bị ôm đều giãy giụa tránh né, tay chân co lại, chẳng dám làm gì mạnh. Nếu phát hiện thấy có người nhìn thì sẽ ngượng ngùng giấu mặt đi, y như một chú thỏ con, đáng yêu không sao tả hết.

Tiểu Hoàng đến ngồi bên bàn, đón lấy chén rượu Tư Đồ đưa qua, nhấp một ngụm, cảm giác được toàn thân ấm hẳn lên, bèn lộ ra ý cười.

"Tìm một nơi trọ lại đã." – Tư Đồ gắp chút thức ăn cho Tiểu Hoàng, cười bảo – "Đến chập tối ta sẽ dẫn ngươi đến Ân Viên, nghe bảo nơi đó có Kinh Quyển Thư các, là nơi năm xưa Ân Tịch Ly lưu giữ sách, có rất nhiều sách hay."

Tiểu Hoàng vừa nghe nhắc đến sách thì hưng phấn hẳn lên. Nhưng rồi khi đang cầm chén nhấp đôi ngụm rượu thì y lại cảm thấy có chút kỳ quái, bèn hỏi Tư Đồ – "Buổi tối ư?"

Tư Đồ véo mũi y – "Sao lại ngớ ngẩn thế? Bây giờ là giữa ban ngày ban mặt, chúng ta đây lại không phải là người của thư viện, vậy ai cho ngươi bước chân vào hửm? Đi buổi tối, vụng trộm mà vào."

59. Chương 30

Chương 30 | Vô dụng mọi bề

– Bách vô nhất dụng –

Đợi cho đến lúc hai người dùng bữa xong thì đã chạng vạng tối. Lúc rời khỏi tửu lâu, Tư Đồ hỏi chưởng quầy ở trấn Thanh Vân này khách điếm nào là tốt nhất. Chưởng quầy nói với hắn rằng cách đó không xa có Xương Minh khách điếm, là một cửa hiệu lâu đời, đồng thời cũng là khách điếm tốt nhất.

Thế là Tư Đồ dắt theo Tiểu Hoàng, cùng cưỡi ngựa đến bên ngoài cửa Xương Minh khách điếm.

Khách điếm này mặc dù không thể sánh được với những hào lâu chốn đô thành, nhưng đối với một thị trấn nhỏ mà nói thì cũng đã quá khí khái rồi.

Tư Đồ bế Tiểu Hoàng xuống ngựa, cùng vào khách điếm.

Trấn Thanh Vân này không thường có giới thương gia lui tới, các thư sinh gia cảnh cũng không mấy khá giả, làm sao trọ lại nổi trong khách điếm chứ, thế nên nơi này có đôi phần vắng vẻ.

Hai người đi vào cửa lớn, thấy có một thư sinh còn trẻ đang ngồi trong quầy tính tính toán toán. Nhác thấy có khách, vị chưởng quầy ấy ngước lên nhìn, vừa thấy hai người thì chợt ngây ngẩn cả người.

Tư Đồ cảm thấy thư sinh này nhìn rất quen mắt, ngẫm lại hình như đã gặp qua trong đại sảnh của tửu lâu ban nãy… ra chính là bạch diện thư sinh đã khơi mào câu chuyện. Phần Tiểu Hoàng lúc ở tửu lâu bị Tư Đồ ôm chặt nên thẹn thùng không dám ngẩng đầu, thành thử không có ấn tượng gì mấy với thư sinh này.

Thư sinh kia hơi ngây người, chăm chăm giương mắt nhìn Tư Đồ và Tiểu Hoàng, khóe miệng cứng đờ không nói được lời nào.

Tư Đồ hơi chau mày, lòng thầm nhủ thảo nào khách điếm này kinh doanh không được tốt, hóa ra vì chưởng quầy là một tên ngốc tử. Hắn vừa nghĩ vừa tiến lên, vươn ngón tay thon dài cứng cỏi điểm nhẹ lên mặt bàn… Chiếc bàn làm bằng gỗ cổ xưa lập tức vang lên một tiếng "đông", khiến thư sinh kia giật nảy người.

Rốt cuộc y cũng hồi phục tinh thần, vẻ mặt có hơi ngượng nghịu, vội hỏi – "Nhị vị… muốn ở trọ sao?"

Tư Đồ gật đầu, thấp giọng nói – "Chuẩn bị một gian phòng hảo hạng."

Thư sinh vội gật đầu, lấy ra quyển sổ đăng ký, hỏi – "Khách quan danh tính là gì ạ?"

Tư Đồ nhướn mi – "Tư Đồ!"

"Vâng… là Tư Đồ!" – thư sinh đề bút viết: Tư Đồ, thiên phòng số một, hai người."

Tiểu Hoàng từ xa trông đến, cảm thấy chữ viết của thư sinh kia không tệ chút nào.

Viết xong, thư sinh chợt ngẩng dậy, lắp bắp hỏi – "Còn một việc… cùng ở một gian sao?"

Tư Đồ lại nhướn mi – "Sao lại toàn hỏi những lời vô nghĩa như vậy? Dẫn đường!"

Ở trấn Thanh Vân đa phần đều là người đọc sách, nói chuyện đương nhiên cũng nhã nhặn. Tư Đồ thì bình thường đã có khí thế dọa người, nói chuyện cũng hơi thô lỗ. Thế nên thư sinh kia bị đôi con ngươi sắc bén của hắn liếc ngang một cái đã thấy sau lưng rợn hết da gà. Y vội vàng lấy thẻ bài ra, dẫn hai người lên lầu, vừa đi vừa hỏi – "Trong phòng chỉ có một chiếc giường, có cần sắp xếp thêm một cái không?"

Lúc Tư Đồ đỡ Tiểu Hoàng lên lầu vốn muốn bế tiểu hài tử lên, nhưng khi vươn tay qua thì tiểu hài tử trốn mất. Tư Đồ thấy y có vẻ ngại nên đành để y tự đi lên. Nghe thư sinh hỏi thế, Tư Đồ đột nhiên mỉm cười đen tối mà nói – "Một giường mới là tốt."

Thư sinh kia đỏ au cả mặt, như là bị cái gì làm cho hoảng sợ. Tư Đồ chẳng buồn để tâm đến y, chỉ ngoảnh sang nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh. Quả nhiên mặt mày tiểu hài tử cũng đã đỏ hết cả lên, có phần mất tự nhiên muốn rụt tay về, nhưng mà Tư Đồ còn nhanh hơn, rút sao cũng không được, mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ.

Đoạn đường đến thiên phòng số một chỉ có vài bước chân ngắn ngủi, nhưng thư sinh kia lại chẳng hề nhớ rõ mình đã đi bao nhiêu bước, chỉ khập khiễng bước đến đẩy cửa ra.

Tư Đồ lạnh lùng đưa mắt đánh giá căn phòng một lượt, có chút đơn sơ nhưng cũng không đến nỗi nào, điểm mấu chốt là có noãn kháng[1], không gian trong phòng cũng rất ấm áp.

"À!" – Tư Đồ gọi giật lại tên thư sinh đang muốn chạy đi – "Mang hai bồn nước lớn, nhớ là nước ấm đấy."

"Ách…" – mặt mày thư sinh trắng bệch, còn chưa kịp vâng dạ thì đã thấy có một người trung niên từ bên dưới chạy lên. Người này dáng thon gầy, có đôi nét hao hao tên thư sinh – "Xương Minh, ngươi đón tiếp khách khứa kiểu gì vậy?"

Người trung niên tiến lên phía trước, đoạt lấy thẻ bài trong tay tên thư sinh rồi cười, nói với Tư Đồ – "Khách quan, ngài đừng trách, đệ đệ của ta còn nhỏ, chỉ là giúp việc vặt trong điếm, ngoài ra thì chỉ đọc sách. Mới rồi là do ta có việc phải ra ngoài một chuyến." – Vừa nói vừa đưa hai người vào phòng, rồi quay đầu hét vọng xuống dưới lầu – "Chết ở đâu cả rồi? Không thấy có khách đến à? Mau chuẩn bị trà và nước tắm, nhớ phải là nước ấm đấy."

Tư Đồ cảm thấy như thế này còn có bộ dạng của người buôn bán. Dù sao thì một địa phương nhỏ cũng không thể đặt yêu cầu quá cao được.

Tiểu Hoàng theo Tư Đồ vào phòng, lại thấy tên thư sinh được xưng là "Xương Minh" đang nhìn trộm mình, sóng mắt giao nhau, thế là Tiểu Hoàng lễ phép cười với y một cái.

Chẳng ngờ thư sinh kia lại vội vàng cúi thấp đầu, hai tai đỏ lựng lên.

"Ta ở trọ ít nhất cũng ba ngày." – Tư Đồ đưa cho chưởng quầy một ngân phiếu, thuận miệng dặn dò thêm – "Đệm chăn, bồn nước, tất cả đều sắm hàng mới cho ta, còn nữa, mang đến cho ta mấy vò rượu ngon."

Chưởng quầy nhận lấy ngân phiếu, cả kinh đến suýt rơi cằm xuống đất, liên tục nói – "Dạ, dạ!" – sau đó cao hứng quay sang nói với thư sinh – "Xương Minh à, là khách quý đấy, mau đến tửu lâu mua rượu đi."

Thư sinh kia vốn đang mặt mày đỏ au thì chợt trắng bệch ra, xấu hổ gật đầu, rồi chạy đi.

Chưởng quầy bật cười lớn rồi cũng rời đi, tiện tay giúp hai người đóng cửa lại. Ngoài cửa có tiếng ông ta lải nhải mắng – "Ngươi là cái đồ ăn hại, cũng không biết nhìn xem là dạng khách nhân nào, còn lề mề như thế. May mà ta về sớm, bằng không đã vuột mất thần tài rồi. Ngươi… thật là…"

Tiểu Hoàng ngây ngẩn đứng tại chỗ, tựa hồ như đang nghe ngóng động tĩnh dưới lầu. Đột nhiên y thấy chân mình nhẹ hẫng, giật mình nhìn lại, đã thấy Tư Đồ đến tự bao giờ, đang bế bổng mình đi về phía giường.

"Ngươi đúng là hảo tâm nhỉ?" – Tư Đồ thấp giọng – "Gặp ai cũng cười."

Tiểu Hoàng nghe giọng điệu Tư Đồ thoảng vị dấm chua, cảm thấy rất buồn cười, nhưng chỉ nhẹ giọng nói – "Vị thư sinh kia … ca ca của y dường như đối xử với y không tốt lắm."

"Ngốc như vậy thì cũng dễ hiểu thôi." – Tư Đồ cười lạnh lùng – "Ngươi xem, tuổi y cũng không còn nhỏ nữa, khẳng định là ứng thí nhiều năm vẫn không đạt. Khách điếm này tên là Xương Minh, phỏng chừng phụ thân y ngày trước rất yêu thương y, thế nên mới tạo ra thứ tính nết thiếu gia này. Nhưng có lẽ sau khi trưởng bối qua đời, sản nghiệp để lại cho ca ca và tẩu tẩu. Và với một đệ đệ thư sinh chỉ biết ăn không biết làm như y, hiển nhiên là bị người ta xem thường rồi."

Tiểu Hoàng nghe thấy thế rất sửng sốt, nhịn không được mà cười – "Sao huynh chỉ dựa vào một cái tên mà đã đoán như thế?"

"Đoán?" – Tư Đồ bật cười vài tiếng, chồm đến gần Tiểu Hoàng – "Có muốn cược không hửm?"

"…. Cược gì cơ?" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng hỏi.

"Nếu ta đoán không đúng thì sẽ làm theo ý ngươi một việc, còn nếu ta đoán đúng thì ngươi phải nghe theo ta một việc, thế nào?"– thần tình Tư Đồ chợt trở nên gian trá.

Tiểu Hoàng do dự một lát, cuối cùng gật đầu đáp –"Được!"

Chẳng bao lâu sau, tiểu nhị trong điếm mang đến chăn bông, nước tắm, năng nổ giúp hai người thu dọn vật dụng cũ, bày biện vật dụng mới.

Tư Đồ vẫy tay bảo một kẻ đến gần, cho hắn một thỏi bạc – "Ta có chút chuyện cần hỏi thăm."

"Đại gia cần gì, cứ hỏi." – tiểu nhị vội thu lấy bạc, cười hở mười cái răng.

"Trước đây ta đã từng đến khách điếm này, nhưng ta nhớ lão bản là người khác mà." – Tư Đồ chậm rãi nói.

"À, … đại gia hẳn là đến lúc hai năm về trước phải không?" – tiểu nhị cười – "Đó là khi lão chưởng quầy còn tại thế. Mùa đông năm kia, lão gia đột nhiên quy tiên, việc kinh doanh truyền cho đại thiếu gia."

"Ra là vậy…" – Tư Đồ nhướn mày với Tiểu Hoàng, như muốn nói – "Đấy, xem đi!"

"Nhị thiếu gia của nhà ngươi hình như có vẻ hơi ngốc nghếch đúng không?" – Tư Đồ tiếp tục nói lời khách sáo.

"Việc này…" – tiểu nhị khoát tay có phần khinh thường – "Không phải ngốc, mà là học nhiều quá hóa đần."

"Học nhiều quá hóa đần?" – Tiểu Hoàng sửng sốt, có chút hoảng hốt nữa. Hẳn là phải đọc nhiều sách lắm mới thành ra như thế được nha.

"Lão gia nhà tiểu nhân lúc trước yêu thương nhị thiếu gia nhất." – bọn tiểu nhị đang dở tay, bèn vừa làm vừa nói – "Ông ấy hy vọng y có thể đọc nhiều sách, giống như Ân tướng quốc vậy, làm rạng rỡ tổ tông. Chỉ tiếc là, nhị thiếu gia đọc không ít sách, nhưng thi mãi chẳng đỗ. Hiện giờ thì hóa ra cao chẳng tới mà thấp cũng chẳng xong. Tuổi tác lớn như thế rồi mà còn theo học tại Ân Viên. Các ngài thấy y còn trẻ thế thôi, thật ra đã hai mươi bảy tuổi rồi đấy."

Tư Đồ giật mình, nháy mắt mấy cái với Tiểu Hoàng, như muốn nói – "Đúng là y đã lớn tuổi rồi."

"Ngài đừng thấy y cái gì cũng không thông như trẻ con chỉ biết ăn cơm trắng, thực ra rất cáu kỉnh, luôn tự ình là một đại tài tử đó." – tiểu nhị thở dài bảo – "Kỳ thật niệm cho đầy một bụng thi thư thì có gì hữu dụng đâu? Trời lạnh không thể thay chăn đắp, đói bụng không thể hóa thành cơm ăn, chi bằng học lấy chút ít tay nghề, vậy còn thực tế hơn…" – đương nói thì thấy Tư Đồ đưa mắt nhìn cửa lớn sau lưng mình, tiểu nhị quay đầu lại thì thấy nhị thiếu gia nhà mình đang đứng ngay đấy, tay cầm hai vò rượu, mặt mày tái nhợt.

Bọn tiểu nhị liếc nhìn nhau, kẻ nào kẻ nấy câm như hến, nhanh chóng thu nhặt mọi thứ rồi đi xuống lầu. Lúc bước ngang qua nhị thiếu gia, đến cả một cái lễ cũng chả có.

Sắc mặt nhị thiếu gia khó coi đến cực điểm, vội vàng đặt rượu xuống rồi xoay người bỏ chạy. Tiểu Hoàng áy náy nhìn theo y chân thấp chân cao bỏ đi thì vươn tay nắm tay áo Tư Đồ, hỏi – "Làm sao bây giờ?"

Tư Đồ sửng sốt, nhìn y đầy buồn cười – "Cái gì làm sao bây giờ?"

"Nếu không phải chúng ta hỏi đến thì cũng không khiến người ta không vui…" – Tiểu Hoàng hơi sốt ruột – "Mang việc khó xử của nhà người ta ra mà cược, thật chẳng hay chút nào."

"A…" – Tư Đồ mỉm cười, vung tay túm lấy Tiểu Hoàng kéo vào lòng, bắt lấy cằm y mà nói – "Thế này đã là gì chứ? Hiện giờ y vẫn đang ở nhà, cùng lắm cũng chỉ bị quở trách vài câu. Nếu y ra đời, gặp người ta, có khi còn bị nói ác mồm hơn. Muốn trách thì chỉ biết trách y không chịu phấn đấu thôi."

"Sao huynh lại nói người ta như thế chứ?" – Tiểu Hoàng có phần không tán thành.

Tư Đồ cười nhạt – "Cứ nghĩ có chỗ tựa lưng thì sẽ làm nên chuyện sao, đấy gọi là mơ mộng hão huyền. Bây giờ thiếu gì người đọc sách, không ứng thí mà có tiền đồ cũng đâu có ít. Có kẻ nào lại quy định người đọc sách thì có thể cái gì cũng không làm, nằm lì ở nhà cho thân nhân nuôi ăn hử?"

Tiểu Hoàng cảm thấy Tư Đồ nói chuyện đã cao giọng hơn bình thường, lại nghe Tư Đồ tiếp tục – "Năm đó, tên đầu gỗ kia cũng là người đọc sách, nhưng có cái khổ nào là chưa trải qua đâu, cũng đã có tiền đồ đấy thôi. Đừng oán trách cuộc đời hay vận khí gì cả, hãy trách chính mình là thứ phế vật, không chịu được khổ cực…"

Vừa dứt lời thì chợt nghe từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, như thể có người nào đang vội vã chạy.

"… Vừa rồi…" – Tiểu Hoàng nóng nảy – "Là huynh cố ý nói…"

Tư Đồ với tay giúp Tiểu Hoàng cởi áo choàng xuống, tùy ý bảo – "Không phải ta cố ý nói, nhưng y chờ ngoài cửa chẳng phải là muốn nghe chúng ta nói gì về mình sao? Nếu y đã muốn nghe thì ta đây nói cho y nghe."

Tiểu Hoàng lắc đầu khó xử. Tư Đồ này tính tình sắc bén như thế, người bình thường quả là không sao chịu nổi mà.

"Nghĩ những chuyện này làm gì?" – Tư Đồ xoay mặt Tiểu Hoàng lại, bắt y nhìn thẳng vào mình, cúi đầu bảo –"Ngươi không phải muốn quỵt nợ đấy chứ? Ngươi thua rồi!"

Tiểu Hoàng méo xệch miệng, thành thật hỏi – "Thế huynh muốn ta làm gì?"

Tư Đồ cười sờ cằm, nhìn Tiểu Hoàng một cách đầy ẩn ý, đánh giá một lượt có vẻ trầm ngâm.

Tiểu Hoàng hơi khẩn trương, vội nắm chặt ngón tay mình. Tư Đồ là kẻ điên, không phải hắn sẽ nghĩ ra chuyện gì quái đản bắt y làm đấy chứ… Nghĩ đến đấy thì mặt mày y đỏ lựng cả lên.

"Đang nghĩ đi đâu thế?" – Tư Đồ cười xấu xa – "Ta còn chưa nói là ngươi phải làm gì mà, sao mặt đã đỏ thế rồi? Hay là ngươi nghĩ muốn làm gì ta đấy?"

Tiểu Hoàng giận dỗi trừng mắt liếc Tư Đồ, nhấc chân đá vào đùi hắn một cái.

Tư Đồ càng lúc càng cười vui vẻ. Tiểu hài tử gần đây rất thân thiết với hắn, thường xuyên làm nũng, có đôi khi ngoài miệng chỉ cần nói thế cũng khiến tâm tư hắn ngứa ngáy cả lên.

"Như vầy đi…" – Tư Đồ lại ngứa ngáy trong lòng, nhìn chằm chằm đôi môi nhàn nhạt màu phấn như cánh hoa của Tiểu Hoàng, bảo – "Ngươi hôn ta một cái đi!" – vừa nói vừa dùng tay chỉ lên miệng mình, ý bảo không được hôn mặt, mà phải hôn môi kìa.

Tiểu Hoàng nghe xong thất sắc, lắc đầu nguầy nguậy.

"Không chịu sao?" – Tư Đồ trừng mắt, túm tóc Tiểu Hoàng – "Vậy thì cùng tắm với ta, tự mình chọn lựa đi."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ một cách tội nghiệp, nghĩ tới nghĩ lui một lát rồi dùng tay đè vai Tư Đồ lại , khẽ rướn người lên … Chóc!

—

Chú thích:

[1] Noãn kháng : đây là giường lò, tức là giường có hệ thống sưởi ấm, thường được dùng ở phương Bắc Trung Quốc.

60. Chương 30: Vô Dụng Mọi Bề

Bách vô nhất dụng

Đợi cho đến lúc hai người dùng bữa xong thì đã chạng vạng tối. Lúc rời khỏi tửu lâu, Tư Đồ hỏi chưởng quầy ở trấn Thanh Vân này khách *** nào là tốt nhất. Chưởng quầy nói với hắn rằng cách đó không xa có Xương Minh khách ***, là một cửa hiệu lâu đời, đồng thời cũng là khách *** tốt nhất.

Thế là Tư Đồ dắt theo Tiểu Hoàng, cùng cưỡi ngựa đến bên ngoài cửa Xương Minh khách ***.

Khách *** này mặc dù không thể sánh được với những hào lâu chốn đô thành, nhưng đối với một thị trấn nhỏ mà nói thì cũng đã quá khí khái rồi.

Tư Đồ bế Tiểu Hoàng xuống ngựa, cùng vào khách ***.

Trấn Thanh Vân này không thường có giới thương gia lui tới, các thư sinh gia cảnh cũng không mấy khá giả, làm sao trọ lại nổi trong khách *** chứ, thế nên nơi này có đôi phần vắng vẻ.

Hai người đi vào cửa lớn, thấy có một thư sinh còn trẻ đang ngồi trong quầy tính tính toán toán. Nhác thấy có khách, vị chưởng quầy ấy ngước lên nhìn, vừa thấy hai người thì chợt ngây ngẩn cả người.

Tư Đồ cảm thấy thư sinh này nhìn rất quen mắt, ngẫm lại hình như đã gặp qua trong đại sảnh của tửu lâu ban nãy…ra chính là bạch diện thư sinh đã khơi mào câu chuyện. Phần Tiểu Hoàng lúc ở tửu lâu bị Tư Đồ ôm chặt nên thẹn thùng không dám ngẩng đầu, thành thử không có ấn tượng gì mấy với thư sinh này.

Thư sinh kia hơi ngây người, chăm chăm giương mắt nhìn Tư Đồ và Tiểu Hoàng, khóe miệng cứng đờ không nói được lời nào.

Tư Đồ hơi chau mày, lòng thầm nhủ thảo nào khách *** này kinh doanh không được tốt, hóa ra vì chưởng quầy là một tên ngốc tử. Hắn vừa nghĩ vừa tiến lên, vươn ngón tay thon dài cứng cỏi điểm nhẹ lên mặt bàn…Chiếc bàn làm bằng gỗ cổ xưa lập tức vang lên một tiếng "đông", khiến thư sinh kia giật nảy người.

Rốt cuộc y cũng hồi phục tinh thần, vẻ mặt có hơi ngượng nghịu, vội hỏi – "Nhị vị…muốn ở trọ sao?"

Tư Đồ gật đầu, thấp giọng nói – "Chuẩn bị một gian phòng hảo hạng."

Thư sinh vội gật đầu, lấy ra quyển sổ đăng ký, hỏi – "Khách quan danh tính là gì ạ?"

Tư Đồ nhướn mi – "Tư Đồ!"

"Vâng…là Tư Đồ!" – thư sinh đề bút viết: Tư Đồ, thiên phòng số một, hai người."

Tiểu Hoàng từ xa trông đến, cảm thấy chữ viết của thư sinh kia không tệ chút nào.

Viết xong, thư sinh chợt ngẩng dậy, lắp bắp hỏi – "Còn một việc…cùng ở một gian sao?"

Tư Đồ lại nhướn mi – "Sao lại toàn hỏi những lời vô nghĩa như vậy? Dẫn đường!"

Ở trấn Thanh Vân đa phần đều là người đọc sách, nói chuyện đương nhiên cũng nhã nhặn. Tư Đồ thì bình thường đã có khí thế dọa người, nói chuyện cũng hơi thô lỗ. Thế nên thư sinh kia bị đôi con ngươi sắc bén của hắn liếc ngang một cái đã thấy sau lưng rợn hết da gà. Y vội vàng lấy thẻ bài ra, dẫn hai người lên lầu, vừa đi vừa hỏi – "Trong phòng chỉ có một chiếc giường, có cần sắp xếp thêm một cái không?"

Lúc Tư Đồ đỡ Tiểu Hoàng lên lầu vốn muốn bế tiểu hài tử lên, nhưng khi vươn tay qua thì tiểu hài tử trốn mất. Tư Đồ thấy y có vẻ ngại nên đành để y tự đi lên. Nghe thư sinh hỏi thế, Tư Đồ đột nhiên mỉm cười đen tối mà nói – "Một giường mới là tốt."

Thư sinh kia đỏ au cả mặt, như là bị cái gì làm cho hoảng sợ. Tư Đồ chẳng buồn để tâm đến y, chỉ ngoảnh sang nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh. Quả nhiên mặt mày tiểu hài tử cũng đã đỏ hết cả lên, có phần mất tự nhiên muốn rụt tay về, nhưng mà Tư Đồ còn nhanh hơn, rút sao cũng không được, mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ.

Đoạn đường đến thiên phòng số một chỉ có vài bước chân ngắn ngủi, nhưng thư sinh kia lại chẳng hề nhớ rõ mình đã đi bao nhiêu bước, chỉ khập khiễng bước đến đẩy cửa ra.

Tư Đồ lạnh lùng đưa mắt đánh giá căn phòng một lượt, có chút đơn sơ nhưng cũng không đến nỗi nào, điểm mấu chốt là có noãn kháng [6], không gian trong phòng cũng rất ấm áp.

"À!" – Tư Đồ gọi giật lại tên thư sinh đang muốn chạy đi – "Mang hai bồn nước lớn, nhớ là nước ấm đấy."

"Ách…" – mặt mày thư sinh trắng bệch, còn chưa kịp vâng dạ thì đã thấy có một người trung niên từ bên dưới chạy lên. Người này dáng thon gầy, có đôi nét hao hao tên thư sinh – "Xương Minh, ngươi đón tiếp khách khứa kiểu gì vậy?"

Người trung niên tiến lên phía trước, đoạt lấy thẻ bài trong tay tên thư sinh rồi cười, nói với Tư Đồ – "Khách quan, ngài đừng trách, đệ đệ của ta còn nhỏ, chỉ là giúp việc vặt trong ***, ngoài ra thì chỉ đọc sách. Mới rồi là do ta có việc phải ra ngoài một chuyến." – Vừa nói vừa đưa hai người vào phòng, rồi quay đầu hét vọng xuống dưới lầu – "Chết ở đâu cả rồi? Không thấy có khách đến à? Mau chuẩn bị trà và nước tắm, nhớ phải là nước ấm đấy."

Tư Đồ cảm thấy như thế này còn có bộ dạng của người buôn bán. Dù sao thì một địa phương nhỏ cũng không thể đặt yêu cầu quá cao được.

Tiểu Hoàng theo Tư Đồ vào phòng, lại thấy tên thư sinh được xưng là "Xương Minh" đang nhìn trộm mình, sóng mắt giao nhau, thế là Tiểu Hoàng lễ phép cười với y một cái.

Chẳng ngờ thư sinh kia lại vội vàng cúi thấp đầu, hai tai đỏ lựng lên.

"Ta ở trọ ít nhất cũng ba ngày." – Tư Đồ đưa cho chưởng quầy một ngân phiếu, thuận miệng dặn dò thêm – "Đệm chăn, bồn nước, tất cả đều sắm hàng mới cho ta, còn nữa, mang đến cho ta mấy vò rượu ngon."

Chưởng quầy nhận lấy ngân phiếu, cả kinh đến suýt rơi cằm xuống đất, liên tục nói – "Dạ, dạ!" – sau đó cao hứng quay sang nói với thư sinh – "Xương Minh à, là khách quý đấy, mau đến tửu lâu mua rượu đi."

Thư sinh kia vốn đang mặt mày đỏ au thì chợt trắng bệch ra, xấu hổ gật đầu, rồi chạy đi.

Chưởng quầy bật cười lớn rồi cũng rời đi, tiện tay giúp hai người đóng cửa lại. Ngoài cửa có tiếng ông ta lải nhải mắng – "Ngươi là cái đồ ăn hại, cũng không biết nhìn xem là dạng khách nhân nào, còn lề mề như thế. May mà ta về sớm, bằng không đã vuột mất thần tài rồi. Ngươi…thật là…"

Tiểu Hoàng ngây ngẩn đứng tại chỗ, tựa hồ như đang nghe ngóng động tĩnh dưới lầu. Đột nhiên y thấy chân mình nhẹ hẫng, giật mình nhìn lại, đã thấy Tư Đồ đến tự bao giờ, đang bế bổng mình đi về phía giường.

"Ngươi đúng là hảo tâm nhỉ?" – Tư Đồ thấp giọng – "Gặp ai cũng cười!"

Tiểu Hoàng nghe giọng điệu Tư Đồ thoảng vị dấm chua, cảm thấy rất buồn cười, nhưng chỉ nhẹ giọng nói – "Vị thư sinh kia…ca ca của y dường như đối xử với y không tốt lắm."

"Ngốc như vậy thì cũng dễ hiểu thôi." – Tư Đồ cười lạnh lùng – "Ngươi xem, tuổi y cũng không còn nhỏ nữa, khẳng định là ứng thí nhiều năm vẫn không đạt. Khách *** này tên là Xương Minh, phỏng chừng phụ thân y ngày trước rất yêu thương y, thế nên mới tạo ra thứ tính nết thiếu gia này. Nhưng có lẽ sau khi trưởng bối qua đời, sản nghiệp để lại cho ca ca và tẩu tẩu. Và với một đệ đệ thư sinh chỉ biết ăn không biết làm như y, hiển nhiên là bị người ta xem thường rồi."

Tiểu Hoàng nghe thấy thế rất sửng sốt, nhịn không được mà cười – "Sao huynh chỉ dựa vào một cái tên mà đã đoán như thế?"

"Đoán?" – Tư Đồ bật cười vài tiếng, chồm đến gần Tiểu Hoàng – "Có muốn cược không hửm?"

"… Cược gì cơ?" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng hỏi.

"Nếu ta đoán không đúng thì sẽ làm theo ý ngươi một việc, còn nếu ta đoán đúng thì ngươi phải nghe theo ta một việc, thế nào?"– thần tình Tư Đồ chợt trở nên gian trá.

Tiểu Hoàng do dự một lát, cuối cùng gật đầu đáp –"Được!"

Chẳng bao lâu sau, tiểu nhị trong *** mang đến chăn bông, nước tắm, năng nổ giúp hai người thu dọn vật dụng cũ, bày biện vật dụng mới.

Tư Đồ vẫy tay bảo một kẻ đến gần, cho hắn một thỏi bạc – "Ta có chút chuyện cần hỏi thăm."

"Đại gia cần gì, cứ hỏi." – tiểu nhị vội thu lấy bạc, cười hở mười cái răng.

"Trước đây ta đã từng đến khách *** này, nhưng ta nhớ lão bản là người khác mà." – Tư Đồ chậm rãi nói.

"À,…đại gia hẳn là đến lúc hai năm về trước phải không?" – tiểu nhị cười – "Đó là khi lão chưởng quầy còn tại thế. Mùa đông năm kia, lão gia đột nhiên quy tiên, việc kinh doanh truyền cho đại thiếu gia."

"Ra là vậy…" – Tư Đồ nhướn mày với Tiểu Hoàng, như muốn nói – "Đấy, xem đi!"

"Nhị thiếu gia của nhà ngươi hình như có vẻ hơi ngốc nghếch đúng không?" – Tư Đồ tiếp tục nói lời khách sáo.

"Việc này…" – tiểu nhị khoát tay có phần khinh thường – "Không phải ngốc, mà là học nhiều quá hóa đần."

"Học nhiều quá hóa đần?" – Tiểu Hoàng sửng sốt, có chút hoảng hốt nữa. Hẳn là phải đọc nhiều sách lắm mới thành ra như thế được nha.

"Lão gia nhà tiểu nhân lúc trước yêu thương nhất là nhị thiếu gia." – bọn tiểu nhị đang dở tay, bèn vừa làm vừa nói – "Ông ấy hy vọng y có thể đọc nhiều sách, giống như Ân tướng quốc vậy, làm rạng rỡ tổ tông. Chỉ tiếc là, nhị thiếu gia đọc không ít sách, nhưng thi mãi chẳng đỗ. Hiện giờ thì hóa ra cao chẳng tới mà thấp cũng chẳng xong. Tuổi tác lớn như thế rồi mà còn theo học tại Ân Viên. Các ngài thấy y còn trẻ thế thôi, thật ra đã hai mươi bảy tuổi rồi đấy."

Tư Đồ giật mình, nháy mắt mấy cái với Tiểu Hoàng, như muốn nói – "Đúng là y đã lớn tuổi rồi."

"Ngài đừng thấy y cái gì cũng không thông như trẻ con chỉ biết ăn cơm trắng, thực ra rất cáu kỉnh, luôn tự cho mình là một đại tài tử đó." – tiểu nhị thở dài bảo – "Kỳ thật niệm cho đầy một bụng thi thư thì có gì hữu dụng đâu? Trời lạnh không thể thay chăn đắp, đói bụng không thể hóa thành cơm ăn, chi bằng học lấy chút ít tay nghề, vậy còn thực tế hơn…" – đương nói thì thấy Tư Đồ đưa mắt nhìn cửa lớn sau lưng mình, tiểu nhị quay đầu lại thì thấy nhị thiếu gia nhà mình đang đứng ngay đấy, tay cầm hai vò rượu, mặt mày tái nhợt.

Bọn tiểu nhị liếc nhìn nhau, kẻ nào kẻ nấy câm như hến, nhanh chóng thu nhặt mọi thứ rồi đi xuống lầu. Lúc bước ngang qua nhị thiếu gia, đến cả một cái lễ cũng chả có.

Sắc mặt nhị thiếu gia khó coi đến cực điểm, vội vàng đặt rượu xuống rồi xoay người bỏ chạy. Tiểu Hoàng áy náy nhìn theo y chân thấp chân cao bỏ đi thì vươn tay nắm tay áo Tư Đồ, hỏi – "Làm sao bây giờ?"

Tư Đồ sửng sốt, nhìn y đầy buồn cười – "Cái gì làm sao bây giờ?"

"Nếu không phải chúng ta hỏi đến thì cũng không khiến người ta không vui…" – Tiểu Hoàng hơi sốt ruột – "Mang việc khó xử của nhà người ta ra mà cược, thật chẳng hay chút nào."

"A…" – Tư Đồ mỉm cười, vung tay túm lấy Tiểu Hoàng kéo vào lòng, bắt lấy cằm y mà nói – "Thế này đã là gì chứ? Hiện giờ y vẫn đang ở nhà, cùng lắm cũng chỉ bị quở trách vài câu. Nếu y ra đời, gặp người ta, có khi còn bị nói ác mồm hơn. Muốn trách thì chỉ biết trách y không chịu phấn đấu thôi."

"Sao huynh lại nói người ta như thế chứ?" – Tiểu Hoàng có phần không tán thành.

Tư Đồ cười nhạt – "Cứ nghĩ có chỗ tựa lưng thì sẽ làm nên chuyện sao, đấy gọi là mơ mộng hão huyền. Bây giờ thiếu gì người đọc sách, không ứng thí mà có tiền đồ cũng đâu có ít. Có kẻ nào lại quy định người đọc sách thì có thể cái gì cũng không làm, nằm lì ở nhà cho thân nhân nuôi ăn hử?"

Tiểu Hoàng cảm thấy Tư Đồ nói chuyện đã cao giọng hơn bình thường, lại nghe Tư Đồ tiếp tục – "Năm đó, tên đầu gỗ kia cũng là người đọc sách, nhưng có cái khổ nào là chưa trải qua đâu, cũng đã có tiền đồ đấy thôi. Đừng oán trách cuộc đời hay vận khí gì cả, hãy trách chính mình là thứ phế vật, không chịu được khổ cực…"

Vừa dứt lời thì chợt nghe từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, như thể có người nào đang vội vã chạy.

"…Vừa rồi…" – Tiểu Hoàng nóng nảy – "Là huynh cố ý nói…"

Tư Đồ với tay giúp Tiểu Hoàng cởi áo choàng xuống, tùy ý bảo – "Không phải ta cố ý nói, nhưng y chờ ngoài cửa chẳng phải là muốn nghe chúng ta nói gì về mình sao? Nếu y đã muốn nghe thì ta đây nói cho y nghe."

Tiểu Hoàng lắc đầu khó xử. Tư Đồ này tính tình sắc bén như thế, người bình thường quả là không sao chịu nổi mà.

"Nghĩ những chuyện này làm gì?" – Tư Đồ xoay mặt Tiểu Hoàng lại, bắt y nhìn thẳng vào mình, cúi đầu bảo –"Ngươi không phải muốn quỵt nợ đấy chứ? Ngươi thua rồi!"

Tiểu Hoàng méo xệch miệng, thành thật hỏi – "Thế huynh muốn ta làm gì?"

Tư Đồ cười sờ cằm, nhìn Tiểu Hoàng một cách đầy ẩn ý, đánh giá một lượt có vẻ trầm ngâm.

Tiểu Hoàng hơi khẩn trương, vội nắm chặt ngón tay mình. Tư Đồ là kẻ điên, không phải hắn sẽ nghĩ ra chuyện gì quái đản bắt y làm đấy chứ…Nghĩ đến đấy thì mặt mày y đỏ lựng cả lên.

"Đang nghĩ đi đâu thế?" – Tư Đồ cười xấu xa – "Ta còn chưa nói là ngươi phải làm gì mà, sao mặt đã đỏ thế rồi? Hay là ngươi nghĩ muốn làm gì ta đấy?"

Tiểu Hoàng giận dỗi trừng mắt liếc Tư Đồ, nhấc chân đá vào đùi hắn một cái.

Tư Đồ càng lúc càng cười vui vẻ. Tiểu hài tử gần đây rất thân thiết với hắn, thường xuyên làm nũng, có đôi khi ngoài miệng chỉ cần nói thế cũng khiến tâm tư hắn ngứa ngáy cả lên.

"Như vầy đi…" – Tư Đồ lại ngứa ngáy trong lòng, nhìn chằm chằm đôi môi nhàn nhạt màu phấn như cánh hoa của Tiểu Hoàng, bảo – "Ngươi hôn ta một cái đi!" – vừa nói vừa dùng tay chỉ lên miệng mình, ý bảo không được hôn mặt, mà phải hôn môi kìa.

Tiểu Hoàng nghe xong thất sắc, lắc đầu nguầy nguậy.

"Không chịu sao?" – Tư Đồ trừng mắt, túm tóc Tiểu Hoàng – "Vậy thì cùng tắm với ta, tự mình chọn lựa đi."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ một cách tội nghiệp, nghĩ tới nghĩ lui một lát rồi dùng tay đè vai Tư Đồ lại , khẽ rướn người lên…Chóc!

Chú thích

1. Nhược quán : người xưa gọi thanh niên tầm mười tám đôi mươi là nhược quán

2. Ân Thị : tức là gia tộc họ Ân.

3. Địa linh nhân kiệt : nguyên gốc là " ", có nghĩa là địa phương thế nào thì sản sinh ra người thế ấy, mình mạo muội dùng cụm "địa linh nhân kiệt" để gần gũi hơn.

4. Câu này ý chỉ khẩu vị người ở vùng Thục Trung là ăn cay, nên gà qué ở đấy cũng có thể ăn cay. Còn ở trấn Thanh Vân giỏi tính toán thì ai cũng biết tính.

5. Tiêu sư : những người làm nghề áp tiêu, hay hiểu một cách hiện đại là vận chuyển và bảo vệ hàng hóa theo yêu cầu của người ta.

6. Noãn kháng : đây là giường lò, tức là giường có hệ thống sưởi ấm, thường được dùng ở phương Bắc Trung Quốc.

61. Chương 31

Chương 31 | Nụ hoa dần hé

– Hàm bao dục phóng –

Tiểu Hoàng chạm vào khóe môi Tư Đồ một cái, vội vàng thụt lùi về sau, nhưng đôi mắt thì nhìn Tư Đồ mà chớp chớp, xem hắn phản ứng thế nào.

Thoạt tiên Tư Đồ rõ ràng là sửng sốt, chăm chăm nhìn vào Tiểu Hoàng, mắt nheo nheo lại trông như đang tính toán cái gì đó.

Tiểu Hoàng bị hắn nhìn đến nỗi trong lòng sợ sệt. Lúc y còn đang khẩn trương, Tư Đồ tự dưng mắt sáng rực ôm chầm lấy, cười ha hả mà rằng– "Ngoan quá đi… Để thưởng, ta tắm giúp ngươi nha."

…Tiểu Hoàng cả kinh suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, muốn gào cũng không gào được, cứ vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng Tư Đồ há có thể buông tha y dễ dàng như vậy sao. Hai tay hắn nâng lên, nhấc tiểu Hoàng qua khỏi bình phong rồi đặt y xuống chiếc ghế nhỏ cạnh bên dục dũng, lấy tay thử nước trong bồn rồi cười– "Nước vừa nóng rồi này."

Tiểu Hoàng vốn đang dán chặt mông vào mặt ghế chợt nhảy bật lên, xoay đi muốn chạy trốn. Tư Đồ nhanh tay lẹ mắt, bắt về cái một.

"Ngươi sợ cái gì?" – Tư Đồ buồn cười ngả người qua nói – "Cùng lắm thì ta kỳ cọ cho ngươi xong, ngươi lại kỳ cọ cho ta."

Tiểu Hoàng ra vẻ cầu xin, lắc đầu nguầy nguậy. Xem thần sắc của y thì tựa như còn có một chút tức giận.

Tư Đồ có để ý nhiều như vậy đâu, hắn sột soạt hai ba cái đã cởi hết y phục Tiểu Hoàng, chỉ còn mỗi lớp lý y. Lớp áo trong cùng ngắn cũn hơi mỏng này vì bị Tiểu Hoàng cố sức ghì chặt lấy, cố cởi thế nào cũng cởi không ra. Tư Đồ phát giận, tiểu hài tử này, đừng nhìn y giống thỏ, thực ra là bướng bỉnh chết đi được.

Cuối cùng, hắn đơn giản ôm tiểu hài tử bế lên, quẳng vào trong dục dũng đầy nước nóng.

"Tắm mà còn mặc đồ hử?!" – Tư Đồ trừng y.

Tiểu Hoàng nhích về phía thành bồn xa Tư Đồ nhất, dựa vào vách bồn, lúng túng mất cả buổi trời mới cởi chiếc áo ngắn ra, thận trọng vắt lên vách bồn.

Tư Đồ lắc đầu, đứng dậy đi vòng qua bình phong, lấy từ trong hành lý ra một bộ cả lý y lẫn khố sạch sẽ ra, rồi lại quay vòng trở về sau bức bình phong. Quả nhiên, tiểu hài tử cũng đã vắt chiếc khố nhỏ lên vách bồn, thận trọng quay lưng về phía hắn. Cả người y hầu như trầm mình trong nước nóng, chỉ ló cái đầu ra ngoài, bộ dáng nhìn hắn quá đỗi khẩn trương. Nhưng mà, nước ấm thật sự rất thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn bị lạnh đến trắng bệch của tiểu hài tử cũng nhuốm một lớp đỏ ửng mỏng tang.

"Cứ tắm cho thoải mái đi." – Tư Đồ đi qua xoa xoa đầu Tiểu Hoàng – "Ta không khi dễ ngươi."

Tiểu Hoàng rất là nghi ngờ liệu lời này của Tư Đồ có thể tin được bao nhiêu phần. Y thấy Tư Đồ xăn tay áo lên rồi cầm lấy chiếc khăn bên cạnh, bộ dáng như muốn nghiêm túc kỳ cọ cho y, thì lại nhích ra xa xa.

Tư Đồ vươn tay ra kéo bờ vai gầy của Tiểu Hoàng lại, hai ngón tay nắm lấy dây buộc tóc của y nhẹ nhàng kéo ra. Tóc của Tiểu Hoàng liền xõa xuống.

Toàn bộ cơ thể ngâm trong nước nóng, Tiểu Hoàng đại khái nghĩ thật sự rất thư thái. Hoặc cũng có lẽ là do tác dụng của nước nóng mà khiến y có hơi miễn cưỡng, cuối cùng rồi cũng đành giản đơn là nhắm hai mắt lại, dựa vào thành bồn, tùy ý cho Tư Đồ kỳ cọ.

Tư Đồ cầm chiếc khăn sạch sẽ trong tay thấm ướt nước trong dục dũng, rồi nhẹ nhàng lau lên vai của Tiểu Hoàng. Tấm lưng tiểu hài tử nhỏ gầy trắng nõn, những hạt nước lăn xuống theo đường cong nhu hòa, vòng theo những đường nét quanh bờ vai. Tiểu hài tử gầy chủ yếu là vì khung xương quá nhỏ, cho nên cũng không có cảm giác da bọc xương. Mà ngược lại, vì lúc bình thường trừ việc đọc sách ra y cũng hay đi lại, leo trèo làm việc này việc kia, cho nên cơ thể rất săn chắc, không cứng quá cũng không mềm quá, cảm giác rất vừa vặn. Tư Đồ nhẹ nhàng vắt nước từ chiếc khăn lên tóc Tiểu Hoàng. Đừng nghĩ rằng cơ thể tiểu hài tử này không được mấy lạng thịt, thật ra tóc lại rất đẹp, nhưng mà không phải là quá nhuyễn. Mái tóc đen sẫm tản mác trên mặt nước, như một tấm lụa đen đang trải dài, khiến cả cổ họng cùng ánh mắt Tư Đồ đều nóng lên.

Không khí đong đầy hơi nước, những hạt nước rỏ xuống mái tóc đen, rồi lại chảy xuống theo từng sợi tóc, có một vẻ kiều mị nhu mềm. Tiếng nước rơi tí tách nghe chừng như có một niềm ám muội. Hai người đều không nói năng gì, trong căn phòng im lặng chỉ còn có âm thanh của nước… Tiểu Hoàng sau khi thả lỏng thì ghé vào ven bồn, để Tư Đổ vắt nước xuống vai mình rồi thoải mái thở hắt ra. Tư Đồ không hiểu vì sao

mà bắt đầu xao động, bàn tay xoa trên hõm vai Tiểu Hoàng bất giác tăng thêm lực đạo, thế rồi trong vô thức lại tỉ mẩn quan sát chiếc gáy trắng nõn của tiểu hài tử, mềm mại thon thon, xuôi theo khung xương ưa nhìn. Rồi chuyển ánh nhìn đi, thì là vành tai xinh xinh, nhất là thùy tai, êm mềm tròn trịa…

"Đau…" – Tiểu Hoàng vốn đang thư thái đến mức lim dim ngủ, chợt cảm thấy bàn tay vốn nhẹ nhàng của Tư Đồ trên vai mình lại đang xoa mạnh, không khỏi bị đau mà kêu lên nho nhỏ. Tư Đồ hoàn hồn ngay tắp lự, rồi nhìn vào nhãn thần nghi hoặc của Tiểu Hoàng khi y quay đầu lại – Đôi ngươi màu hổ phách, hàng mi rất dài ướt nước, cánh môi vì nước nóng mà hồng lên… Tư Đồ nhìn mà đăm đăm. Bên má hắn đột ngột truyền đến cảm giác ấm áp. Tư Đồ giật mình thấy Tiểu Hoàng không biết từ lúc nào đã đến trước mặt mình, nghiêng người qua vươn tay chạm lên khuôn mặt hắn…

Lồng ngực Tư Đồ bắt đầu phập phồng kịch liệt, người ở trước mặt mái tóc đen dài đã ướt thẫm, nước từ trên tai nhỏ xuống, chảy xuôi theo chiếc cổ thanh tú, xương quai xanh đẹp đẽ, thoắt ẩn thoắt hiện trong làn nước, qua lớp nước sóng sánh mơ hồ thấy được tấm lưng gầy mềm mại…

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ đỏ bừng mặt, hô hấp cũng gấp lên, liền nắm lấy tay hắn mà bắt mạch, chau mày nói– "Tim huynh đập nhanh quá…"

Tư Đồ thở dài, ngả người qua nói – "Ngươi thật là ngốc, đang cố ý trêu ta phải không?"

Tiểu Hoàng nghe xong chỉ cười, lại trở về bên kia bồn nhỏ giọng thì thầm – "Huynh cứ khi dễ ta."

Tư Đồ đứng dậy, hai tay chống lên thành bồn nghiêng sang cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng, nhỏ giọng nói – "Lần sau không được đùa như vậy nữa, bây giờ ta còn chịu được, đến một ngày nào đó nhịn không được nữa, ngươi có khóc cũng không được đâu."

"Huynh không làm đâu" – Tiểu Hoàng lí nhí.

"Sao ngươi nói vậy?" – Tư Đồ giật một nắm tóc ướt của tiểu hài tử.

Tiểu Hoàng ngước lên, nhìn chăm chú vào mắt Tư Đồ, nhoẻn cười – "… Huynh thần thánh như vậy, nên sẽ không làm chuyện miễn cưỡng người khác, huynh vốn không thích chuyện gì cưỡng cầu mới có."

Tư Đồ lẳng lặng nghe Tiểu Hoàng nói xong thì buông tóc trong tay ra, nâng chiếc cằm y rồi cẩn thận đứng dậy, một hồi lâu sau mới nói– "Nhóc con này, vẫn chưa lớn lên đâu."

Tiểu Hoàng không phục.

"Bên trong ngươi còn cất giấu một "ngươi" nữa." – Tư Đồ hạ giọng, nói tiếp – "Thỉnh thoảng khi ngươi uống rượu, ta có thể thấy con người bên trong ngươi xuất hiện"

"Nói bậy bạ gì đó" – Tiểu Hoàng phụng phịu.

"Thật đó." – Tư Đồ cười, ngón tay nhẹ nhàng miết qua cằm Tiểu Hoàng – "Ngươi phải cố lớn thêm chút nữa mới được."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ đứng dậy đi đến bên bồn nước, bắt đầu cởi bỏ áo ngoài của hắn rồi cười – "Ngươi của hiện tại chỉ có thể khiến ta động lòng… còn ngươi ở sâu bên trong ….có lẽ sẽ khiến ta phát rồ mất."

Cởi bỏ hết quần áo trên người, Tư Đồ quay sang chỉ thấy Tiểu Hoàng đang dựa vào thành bồn mà nhìn hắn, trên mặt có hơi đỏ, mắt hơi nheo lại, lấp la lấp lánh.

"Thế nào?" – Tư Đồ cười hỏi – "Không tệ chứ hả?"

Tiểu Hoàng không nói, mặt đỏ hồng lặn xuống qua đến thành bên kia, cằm cũng ngâm trong nước, nhưng trước mắt lại tràn đầy những đường nét rắn rỏi của Tư Đồ, cùng với những vết thương cũ khi nông khi sâu, tim không biết vì sao mà đập nhanh hơn mấy phần.

"Cứ làm ta trở nên điên điên dại dại, không có ngươi thì sống không nổi đi…" – Tư Đồ chẳng biết từ lúc nào đã kề sát vào người Tiểu Hoàng, ghé vào bên tai y dùng giọng trầm thấp mà nói – "Cho nên phải cố gắng hơn nữa, lớn nhanh hơn một chút nữa."

Nói xong, ha hả cười chuồi vào bồn tắm.

Tiếng nước xôn xao truyền tới, Tiểu Hoàng vẫn đưa lưng về phía Tư Đồ không ngoái đầu lại, trong lòng y có một ý nghĩ chưa từng có đang chậm rãi hình thành… Thật lâu sau y mới hay, ý nghĩ ấy, gọi là dã tâm! Trên đời này có việc hấp dẫn gì có thể bì được với việc Tư Đồ thần hồn điên đảo vì y hay sao? Tiểu Hoàng từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có một cảm giác rất hoang mang rối bời — con người này lẽ nào chính thật là mình?

Hai người tắm rửa xong, thay y phục sạch sẽ rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Đêm buông xuống, độ chừng đâu khoảng canh ba, hai người trở dậy.

Tư Đồ khoác thêm áo choàng thật dày cho Tiểu Hoàng – "Có người nói từ lúc Ân Tịch Ly rời đi, Tàng thư các của Ân Viên bị niêm phong, không có ai vào nữa."

"Huynh muốn đi tìm cái gì?" – Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ thắt dây cài áo cho Tiểu Hoàng, cười – "Ngươi không còn sợ ta như hồi trước nữa."

Tiểu Hoàng kinh ngạc không nói được gì. Từ lúc Tư Đồ hàm hồ nói mấy chuyện bậy bạ kia xong, trong lòng y càng thêm khó chịu. Cái gã Tư Đồ này, mắt sắc mồm độc, cứ như có thể thấu được nhân tâm, nhưng rõ ràng là một kẻ vũ phu không học hành gì. Càng nghĩ càng không cam lòng, Tiểu Hoàng trừng mắt liếc qua, nhỏ giọng nói – "Ai sợ huynh."

Tư Đồ cảm thấy hả hê, kéo y tới bên song cửa, muốn mở cánh cửa ra quan sát chung quanh một chút. Cửa vừa mở ra thì bên ngoài đã lùa vào một hơi gió mướt, rét lạnh thấu tim gan. Trên song cửa đã đóng một rìa băng dài.

Đội mũ áo choàng cho Tiểu Hoàng, hắn nhẹ nhàng ôm y – "Có lạnh không?"

Tiểu Hoàng giấu mặt sau lớp lông dày trên cổ áo, lắc đầu với Tư Đồ, kéo một góc áo choàng lông điêu phủ lên bàn tay Tư Đồ đang đặt bên hông y.

Tư Đồ nhìn bàn tay mình đang được lớp áo lông phủ lên, trên khuôn mặt hắn lộ ra một ý cười không rõ nguyên cớ. Hắn nhìn qua Tiểu Hoàng – "Đi thôi" – Nói rồi, nhấc chân đạp lên bậu cửa, tung người ra ngoài, xuyên qua thinh không mà lướt tới, nhảy lên hết mấy mái ngói của khách điếm. Tư Đồ giương mắt nhìn cho rõ phương hướng xong, ôm chặt lấy Tiểu Hoàng mà hướng về phía Ân Viên.

Buổi tối ở phương Bắc rét lạnh vô cùng, gió ào ào thổi, cuốn những đốm tuyết rơi sà vào trước mặt.

Tiểu Hoàng được Tư Đồ che chắn trong lồng ngực, hơn nữa còn có áo lông điêu phủ lên, không hề nhiễm lạnh chút nào. Y giương mắt quan sát Tư Đồ, chỉ thấy hắn đang mặc một kiện hắc y đơn bạc, gió thốc vào tay áo phấp phới tung bay, rồi cuối cùng như có những sợi tóc rối phất phơ trong gió. Tiểu Hoàng cảm thấy lạnh thay cho hắn, nhưng mà hắn lại không hề tỏ ý gì rằng mình đang lạnh, hơn nữa bàn tay luôn luôn ấm áp, trên người cũng có những đợt hơi ấm từ nơi họ tiếp xúc mà truyền thấu đến người y.

Không bao lâu sau, hai người đáp vững vàng xuống mái nhà của Thư viện, trong Thư viện dĩ nhiên đang là một vùng tối đen vắng lặng.

Tư Đồ đáp xuống sân, bắt đầu tìm kiếm Tàng thư các.

"Ở đằng kia." – Tiểu Hoàng vươn tay chỉ vào một gian phòng cũ kỹ ẩn khuất ở phía xa xa.

"Sao ngươi biết?" – Tư Đồ không hiểu.

Tiểu Hoàng kề vào tai hắn – "Các khu nhà khác đều được trùng tu thành hoàn toàn mới, chỉ có gian ấy là vừa cũ vừa hư hỏng… Chắc hẳn là đã được bảo lưu từ xa xưa."

Tư Đồ nhướn mày, nghĩ tiểu hài tử nói rất có lý, bèn đi về phía ấy. Quả nhiên, trên cửa cái có gài khóa đóng kín phòng lại. Nhìn trái phải một hồi, hắn bước đến bên cửa sổ đẩy một cái, cũng được khóa kín tương tự.

Đặt Tiểu Hoàng xuống mặt đất, Tư Đồ tiện tay bẻ gãy một miếng băng đóng trên song cửa. Hắn dùng tay nhẹ nhàng ma sát, Tiểu Hoàng kinh ngạc phát hiện bề mặt nhẵn nhụi của phiến băng biến dạng thành mỏng đi, tựa như một lưỡi dao mỏng bén ngót. Tư Đồ cầm lấy lưỡi dao băng ấy quét nhẹ lên cửa sổ một

đường, rồi vung tay thu dao lại, lưỡi dao lập tức biến thành một luồng khí trắng tan biến đi trong gió rét. Rồi hắn lại đẩy khẽ cửa ra, cửa sổ lập tức bật mở.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng nhảy vọt vào trong, rồi xoay tay đóng cửa.

Tiểu Hoàng kinh ngạc phát giác, chốt cửa ở bên trong đã bị băng đao quét qua cắt thành hai mảnh, Tư Đồ nắm mối gãy của cái chốt bằng gỗ, dịch chuyển một chút, cửa sổ lại bị chốt khóa lại, thần không biết quỷ không hay.

Hắn lấy trong lòng ra một đốm lửa, thổi nhẹ một cái… Ánh lửa leo lét tỏ dần.

Hai người dựa vào ánh lửa mà quan sát bốn phía chung quanh, thấy rằng gian phòng này không nhỏ, mặt tường đối diện cửa cái chất đầy những sách là sách, trên mặt đất nơi nơi đều là sách vương vãi. Không chỉ có vậy, đại đa số những ngóc ngách trong phòng đều bị những ụ sách lớn choán chỗ. Vật dụng trong phòng tương đối giản đơn, có một chiếc ghế dựa, một bàn viết, một chiếc ghế dài, còn có bàn uống trà, trên bàn viết đặt văn phòng tứ bảo, trên bàn trà còn bày tửu cụ[1].

Nơi góc tường tơ nhện chăng dày, nói rõ lên rằng ở đây lâu lắm rồi chưa ai sử dụng.

Ánh mắt của hai người cùng nhau rơi xuống một chiếc đèn lồng bát giác[2] tinh xảo nằm ở chính giữa gian phòng.

Tư Đồ đi qua cầm đèn lồng lên, thấy bên trong chiếc đèn còn có một ngọn nến, bèn đưa đốm lửa vào mà thắp lên.

Nhanh chóng, nến cháy sáng tỏ, lúc này hai người mới nhìn đến lớp chụp đèn ở bên trong, là một khung chữ nhật căng tơ, bốn vách đều họa cùng một người, toàn thân biêng biếc màu non xanh, trông rất thanh mảnh…

"A!" – Tiểu Hoàng khẽ giọng sợ hãi kêu một tiếng.

Tư Đồ nhìn y, chỉ thấy y đang dõi mắt về phía bức tường xa xa. Theo ánh mắt y mà trông sang, Tư Đồ cũng rất sửng sốt. Trên tường chợt xuất hiện một người, là ảnh của bức họa trên đèn lồng, rọi lên tường qua ánh nến chiếu soi.

Kỳ quái nhất là, người thanh niên vận áo xanh ấy… cùng Tiểu Hoàng giống nhau vô cùng, chỉ là có vẻ lớn hơn y mấy tuổi. Bên cạnh bức họa của người có một ấn ký màu đỏ — Ân Tịch Ly.

—

Chú thích:

[1] Nguyên văn của các vật dụng trong đoạn này chính là "Thư trác" (– bàn viết, bàn học, bàn làm việc), "Thảng y" (– ghế dựa, ghế dài) "Trà kỷ" (– bàn nhỏ để uống trà) và "Tửu cụ" (– đồ dùng để uống rượu).

Thôi thì trăm nghe không bằng một thấy, ta cứ án theo ảnh minh họa mà hiểu :">

Thư trác Thảng y – ghế dựa

Trà kỷ – bàn uống trà Tửu cụ – Một chiếc bình mấy chén con

Ân Tịch Ly thích uống rượu nên đặt những món này lên bàn uống trà cũng phải. Văn phòng tứ bảo thì chắc ai cũng quen? Thôi không đưa hình heng :">

[2] Đèn lồng bát giác: Là đèn lồng có tám mặt, thường được trang trí bằng các bức họa.

62. Chương 31: Nụ Hoa Dần Hé

-Hàm bao dục phóng-

Tiểu Hoàng chạm vào khóe môi Tư Đồ một cái, vội vàng thụt lùi về sau, nhưng đôi mắt thì nhìn Tư Đồ mà chớp chớp, xem hắn phản ứng thế nào.

Thoạt tiên Tư Đồ rõ ràng là sửng sốt, chăm chăm nhìn vào Tiểu Hoàng, mắt nheo nheo lại trông như đang tính toán cái gì đó.

Tiểu Hoàng bị hắn nhìn đến nỗi trong lòng sợ sệt. Lúc y còn đang khẩn trương, Tư Đồ tự dưng mắt sáng rực ôm chầm lấy, cười ha hả mà rằng: "Ngoan quá đi…Để thưởng, ta tắm giúp ngươi nha."

…Tiểu Hoàng cả kinh suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, muốn gào cũng không gào được, cứ vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng Tư Đồ há có thể buông tha y dễ dàng như vậy sao. Hai tay hắn nâng lên, nhấc tiểu Hoàng qua khỏi bình phong rồi đặt y xuống chiếc ghế nhỏ cạnh bên dục dũng, lấy tay thử nước trong bồn rồi cười: "Nước vừa nóng rồi này."

Tiểu Hoàng vốn đang dán chặt mông vào mặt ghế chợt nhảy bật lên, xoay đi muốn chạy trốn. Tư Đồ nhanh tay lẹ mắt, bắt về cái một.

"Ngươi sợ cái gì?" – Tư Đồ buồn cười ngả người qua nói: – "Cùng lắm thì ta kỳ cọ cho ngươi xong, ngươi lại kỳ cọ cho ta."

Tiểu Hoàng ra vẻ cầu xin, lắc đầu nguầy nguậy. Xem thần sắc của y thì tựa như còn có một chút tức giận.

Tư Đồ có để ý nhiều như vậy đâu, hắn sột soạt hai ba cái đã cởi hết y phục Tiểu Hoàng, chỉ còn mỗi lớp lý y. Lớp áo trong cùng ngắn cũn hơi mỏng này vì bị Tiểu Hoàng cố sức ghì chặt lấy, cố cởi thế nào cũng cởi không ra. Tư Đồ phát giận, tiểu hài tử này, đừng nhìn y giống thỏ, thực ra là bướng bỉnh chết đi được.

Cuối cùng, hắn đơn giản ôm tiểu hài tử bế lên, quẳng vào trong dục dũng đầy nước nóng.

"Tắm mà còn mặc đồ hử?!" – Tư Đồ trừng y.

Tiểu Hoàng nhích về phía thành bồn xa Tư Đồ nhất, dựa vào vách bồn, lúng túng mất cả buổi trời mới cởi chiếc áo ngắn ra, thận trọng vắt lên vách bồn.

Tư Đồ lắc đầu, đứng dậy đi vòng qua bình phong, lấy từ trong hành lý ra một bộ cả lý y lẫn khố sạch sẽ ra, rồi lại quay vòng trở về sau bức bình phong. Quả nhiên, tiểu hài tử cũng đã vắt chiếc khố nhỏ lên vách bồn, thận trọng quay lưng về phía hắn. Cả người y hầu như trầm mình trong nước nóng, chỉ ló cái đầu ra ngoài, bộ dáng nhìn hắn quá đỗi khẩn trương. Nhưng mà, nước ấm thật sự rất thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn bị lạnh đến trắng bệch của tiểu hài tử cũng nhuốm một lớp đỏ ửng mỏng tang.

"Cứ tắm cho thoải mái đi." – Tư Đồ đi qua xoa xoa đầu Tiểu Hoàng – "Ta không khi dễ ngươi."

Tiểu Hoàng rất là nghi ngờ liệu lời này của Tư Đồ có thể tin được bao nhiêu phần. Y thấy Tư Đồ xăn tay áo lên rồi cầm lấy chiếc khăn bên cạnh, bộ dáng như muốn nghiêm túc kỳ cọ cho y, thì lại nhích ra xa xa.

Tư Đồ vươn tay ra kéo bờ vai gầy của Tiểu Hoàng lại, hai ngón tay nắm lấy dây buộc tóc của y nhẹ nhàng kéo ra. Tóc của Tiểu Hoàng liền xõa xuống.

Toàn bộ cơ thể ngâm trong nước nóng, Tiểu Hoàng đại khái nghĩ thật sự rất thư thái. Hoặc cũng có lẽ là do tác dụng của nước nóng mà khiến y có hơi miễn cưỡng, cuối cùng rồi cũng đành giản đơn là nhắm hai mắt lại, dựa vào thành bồn, tùy ý cho Tư Đồ kỳ cọ.

Tư Đồ cầm chiếc khăn sạch sẽ trong tay thấm ướt nước trong dục dũng, rồi nhẹ nhàng lau lên vai của Tiểu Hoàng. Tấm lưng tiểu hài tử nhỏ gầy trắng nõn, những hạt nước lăn xuống theo đường cong nhu hòa, vòng theo những đường nét quanh bờ vai. Tiểu hài tử gầy chủ yếu là vì khung xương quá nhỏ, cho nên cũng không có cảm giác da bọc xương. Mà ngược lại, vì lúc bình thường trừ việc đọc sách ra y cũng hay đi lại, leo trèo làm việc này việc kia, cho nên cơ thể rất săn chắc, không cứng quá cũng không mềm quá, cảm giác rất vừa vặn. Tư Đồ nhẹ nhàng vắt nước từ chiếc khăn lên tóc Tiểu Hoàng. Đừng nghĩ rằng cơ thể tiểu hài tử này không được mấy lạng thịt, thật ra tóc lại rất đẹp, nhưng mà không phải là quá nhuyễn. Mái tóc đen sẫm tản mác trên mặt nước, như một tấm lụa đen đang trải dài, khiến cả cổ họng cùng ánh mắt Tư Đồ đều nóng lên.

Không khí đong đầy hơi nước, những hạt nước rỏ xuống mái tóc đen, rồi lại chảy xuống theo từng sợi tóc, có một vẻ kiều mị nhu mềm. Tiếng nước rơi tí tách nghe chừng như có một niềm ám muội. Hai người đều không nói năng gì, trong căn phòng im lặng chỉ còn có âm thanh của nước…Tiểu Hoàng sau khi thả lỏng thì ghé vào ven bồn, để Tư Đổ vắt nước xuống vai mình rồi thoải mái thở hắt ra. Tư Đồ không hiểu vì sao

mà bắt đầu xao động, bàn tay xoa trên hõm vai Tiểu Hoàng bất giác tăng thêm lực đạo, thế rồi trong vô thức lại tỉ mẩn quan sát chiếc gáy trắng nõn của tiểu hài tử, mềm mại thon thon, xuôi theo khung xương ưa nhìn. Rồi chuyển ánh nhìn đi, thì là vành tai xinh xinh, nhất là thùy tai, êm mềm tròn trịa…

"Đau…" – Tiểu Hoàng vốn đang thư thái đến mức lim dim ngủ, chợt cảm thấy bàn tay vốn nhẹ nhàng của Tư Đồ trên vai mình lại đang xoa mạnh, không khỏi bị đau mà kêu lên nho nhỏ. Tư Đồ hoàn hồn ngay tắp lự, rồi nhìn vào nhãn thần nghi hoặc của Tiểu Hoàng khi y quay đầu lại – Đôi ngươi màu hổ phách, hàng mi rất dài ướt nước, cánh môi vì nước nóng mà hồng lên…Tư Đồ nhìn mà đăm đăm. Bên má hắn đột ngột truyền đến cảm giác ấm áp. Tư Đồ giật mình thấy Tiểu Hoàng không biết từ lúc nào đã đến trước mặt mình, nghiêng người qua vươn tay chạm lên khuôn mặt hắn…

Lồng ngực Tư Đồ bắt đầu phập phồng kịch liệt, người ở trước mặt mái tóc đen dài đã ướt thẫm, nước từ trên tai nhỏ xuống, chảy xuôi theo chiếc cổ thanh tú, xương quai xanh đẹp đẽ, thoắt ẩn thoắt hiện trong làn nước, qua lớp nước sóng sánh mơ hồ thấy được tấm lưng gầy mềm mại…

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ đỏ bừng mặt, hô hấp cũng gấp lên, liền nắm lấy tay hắn mà bắt mạch, chau mày nói: "Tim huynh đập nhanh quá…"

Tư Đồ thở dài, ngả người qua nói: – "Ngươi thật là ngốc, đang cố ý trêu ta phải không?"

Tiểu Hoàng nghe xong chỉ cười, lại trở về bên kia bồn nhỏ giọng thì thầm: – "Huynh cứ khi dễ ta."

Tư Đồ đứng dậy, hai tay chống lên thành bồn nghiêng sang cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng, nhỏ giọng nói: – "Lần sau không được đùa như vậy nữa, bây giờ ta còn chịu được, đến một ngày nào đó nhịn không được nữa, ngươi có khóc cũng không được đâu."

"Huynh không làm đâu" – Tiểu Hoàng lí nhí.

"Sao ngươi nói vậy?" – Tư Đồ giật một nắm tóc ướt của tiểu hài tử.

Tiểu Hoàng ngước lên, nhìn chăm chú vào mắt Tư Đồ, nhoẻn cười: – "…Huynh thần thánh như vậy, nên sẽ không làm chuyện miễn cưỡng người khác, huynh vốn không thích chuyện gì cưỡng cầu mới có."

Tư Đồ lẳng lặng nghe Tiểu Hoàng nói xong thì buông tóc trong tay ra, nâng chiếc cằm y rồi cẩn thận đứng dậy, một hồi lâu sau mới nói: "Nhóc con này, vẫn chưa lớn lên đâu."

Tiểu Hoàng không phục.

"Bên trong ngươi còn cất giấu một "ngươi" nữa." Tư Đồ hạ giọng, nói tiếp: "Thỉnh thoảng khi ngươi uống rượu, ta có thể thấy con người bên trong ngươi xuất hiện"

"Nói bậy bạ gì đó" – Tiểu Hoàng phụng phịu.

"Thật đó." Tư Đồ cười, ngón tay nhẹ nhàng miết qua cằm Tiểu Hoàng. "Ngươi phải cố lớn thêm chút nữa mới được."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ đứng dậy đi đến bên bồn nước, bắt đầu cởi bỏ áo ngoài của hắn rồi cười: "Ngươi của hiện tại chỉ có thể khiến ta động lòng…còn ngươi ở sâu bên trong…có lẽ sẽ khiến ta phát rồ mất."

Cởi bỏ hết quần áo trên người, Tư Đồ quay sang chỉ thấy Tiểu Hoàng đang dựa vào thành bồn mà nhìn hắn, trên mặt có hơi đỏ, mắt hơi nheo lại, lấp la lấp lánh.

"Thế nào?" – Tư Đồ cười hỏi – "Không tệ chứ hả?"

Tiểu Hoàng không nói, mặt đỏ hồng lặn xuống qua đến thành bên kia, cằm cũng ngâm trong nước, nhưng trước mắt lại tràn đầy những đường nét rắn rỏi của Tư Đồ, cùng với những vết thương cũ khi nông khi sâu, tim không biết vì sao mà đập nhanh hơn mấy phần.

"Cứ làm ta trở nên điên điên dại dại, không có ngươi thì sống không nổi đi…" Tư Đồ chẳng biết từ lúc nào đã kề sát vào người Tiểu Hoàng, ghé vào bên tai y dùng giọng trầm thấp mà nói: "Cho nên phải cố gắng hơn nữa, lớn nhanh hơn một chút nữa."

Nói xong, ha hả cười chuồi vào bồn tắm.

Tiếng nước xôn xao truyền tới, Tiểu Hoàng vẫn đưa lưng về phía Tư Đồ không ngoái đầu lại, trong lòng y có một ý nghĩ chưa từng có đang chậm rãi hình thành…Thật lâu sau y mới hay, ý nghĩ ấy, gọi là dã tâm! Trên đời này có việc hấp dẫn gì có thể bì được với việc Tư Đồ thần hồn điên đảo vì y hay sao? Tiểu Hoàng từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có một cảm giác rất hoang mang rối bời — con người này lẽ nào chính thật là mình?

Hai người tắm rửa xong, thay y phục sạch sẽ rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Đêm buông xuống, độ chừng đâu khoảng canh ba, hai người trở dậy.

Tư Đồ khoác thêm áo choàng thật dày cho Tiểu Hoàng – "Có người nói từ lúc Ân Tịch Ly rời đi, Tàng thư các của Ân Viên bị niêm phong, không có ai vào nữa."

"Huynh muốn đi tìm cái gì?" – Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ thắt dây cài áo cho Tiểu Hoàng, cười: – "Ngươi không còn sợ ta như hồi trước nữa."

Tiểu Hoàng kinh ngạc không nói được gì. Từ lúc Tư Đồ hàm hồ nói mấy chuyện bậy bạ kia xong, trong lòng y càng thêm khó chịu. Cái gã Tư Đồ này, mắt sắc mồm độc, cứ như có thể thấu được nhân tâm, nhưng rõ ràng là một kẻ vũ phu không học hành gì! Càng nghĩ càng không cam lòng, Tiểu Hoàng trừng mắt liếc qua, nhỏ giọng nói: – "Ai sợ huynh."

Tư Đồ cảm thấy hả hê, kéo y tới bên song cửa, muốn mở cánh cửa ra quan sát chung quanh một chút. Cửa vừa mở ra thì bên ngoài đã lùa vào một hơi gió mướt, rét lạnh thấu tim gan. Trên song cửa đã đóng một rìa băng dài.

Đội mũ áo choàng cho Tiểu Hoàng, hắn nhẹ nhàng ôm y – "Có lạnh không?"

Tiểu Hoàng giấu mặt sau lớp lông dày trên cổ áo, lắc đầu với Tư Đồ, kéo một góc áo choàng lông điêu phủ lên bàn tay Tư Đồ đang đặt bên hông y.

Tư Đồ nhìn bàn tay mình đang được lớp áo lông phủ lên, trên khuôn mặt hắn lộ ra một ý cười không rõ nguyên cớ. Hắn nhìn qua Tiểu Hoàng – "Đi thôi" – Nói rồi, nhấc chân đạp lên bậu cửa, tung người ra ngoài, xuyên qua thinh không mà lướt tới, nhảy lên hết mấy mái ngói của khách ***. Tư Đồ giương mắt nhìn cho rõ phương hướng xong, ôm chặt lấy Tiểu Hoàng mà hướng về phía Ân Viên.

Buổi tối ở phương Bắc rét lạnh vô cùng, gió ào ào thổi, cuốn những đốm tuyết rơi sà vào trước mặt.

Tiểu Hoàng được Tư Đồ che chắn trong ***g ngực, hơn nữa còn có áo lông điêu phủ lên, không hề nhiễm lạnh chút nào. Y giương mắt quan sát Tư Đồ, chỉ thấy hắn đang mặc một kiện hắc y đơn bạc, gió thốc vào tay áo phấp phới tung bay, rồi cuối cùng như có những sợi tóc rối phất phơ trong gió. Tiểu Hoàng cảm thấy lạnh thay cho hắn, nhưng mà hắn lại không hề tỏ ý gì rằng mình đang lạnh, hơn nữa bàn tay luôn luôn ấm áp, trên người cũng có những đợt hơi ấm từ nơi họ tiếp xúc mà truyền thấu đến người y.

Không bao lâu sau, hai người đáp vững vàng xuống mái nhà của Thư viện, trong Thư viện dĩ nhiên đang là một vùng tối đen vắng lặng.

Tư Đồ đáp xuống sân, bắt đầu tìm kiếm Tàng thư các.

"Ở đằng kia." Tiểu Hoàng vươn tay chỉ vào một gian phòng cũ kỹ ẩn khuất ở phía xa xa.

"Sao ngươi biết?" – Tư Đồ không hiểu.

Tiểu Hoàng kề vào tai hắn: – "Các khu nhà khác đều được trùng tu thành hoàn toàn mới, chỉ có gian ấy là vừa cũ vừa hư hỏng…Chắc hẳn là đã được bảo lưu từ xa xưa."

Tư Đồ nhướn mày, nghĩ tiểu hài tử nói rất có lý, bèn đi về phía ấy. Quả nhiên, trên cửa cái có gài khóa đóng kín phòng lại. Nhìn trái phải một hồi, hắn bước đến bên cửa số đẩy một cái, cũng được khóa kín tương tự.

Đặt Tiểu Hoàng xuống mặt đất, Tư Đồ tiện tay bẻ gãy một miếng băng đóng trên song cửa. Hắn dùng tay nhẹ nhàng ma sát, Tiểu Hoàng kinh ngạc phát hiện bề mặt nhẵn nhụi cỉa phiến băng biến dạng thành mỏng đi, tựa như một lưỡi dao mỏng bén ngót. Tư Đồ cầm lấy lưỡi dao băng ấy quét nhẹ lên cửa sổ một đường,

rồi vung tay thu dao lại, lưỡi dao lập tức biến thành một luồng khí trắng tan biến đi trong gió rét. Rồi hắn lại đẩy khẽ cửa ra, cửa sổ lập tức bật mở.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng nhảy vọt vào trong, rồi xoay tay đóng cửa.

Tiểu Hoàng kinh ngạc phát giác, chốt cửa ở bên trong đã bị băng đao quét qua cắt thành hai mảnh, Tư Đồ nắm mối gãy của cái chốt bằng gỗ, dịch chuyển một chút, cửa sổ lại bị chốt khóa lại, thần không biết quỷ không hay.

Hắn lấy trong lòng ra một đốm lửa, thổi nhẹ một cái…Ánh lửa leo lét tỏ dần.

Hai người dựa vào ánh lửa mà quan sát bốn phía chung quanh, thấy rằng gian phòng này không nhỏ, mặt tường đối diện cửa cái chất đầy những sách là sách, trên mặt đất nơi nơi đều là sách vương vãi. Không chỉ có vậy, đại đa số những ngóc ngách trong phòng đều bị những ụ sách lớn choán chỗ. Vật dụng trong phòng tương đối giản đơn, có một chiếc ghế dựa, một bàn viết, một chiếc ghế dài, còn có bàn uống trà, trên bàn viết đặt văn phòng tứ bảo, trên bàn trà còn bày tửu cụ[1].

Nơi góc tường tơ nhện chăng dày, nói rõ lên rằng ở đây lâu lắm rồi chưa ai sử dụng.

Ánh mắt của hai người cùng nhau rơi xuống một chiếc đèn ***g bát giác[2] tinh xảo nằm ở chính giữa gian phòng.

Tư Đồ đi qua cầm đèn ***g lên, thấy bên trong chiếc đèn còn có một ngọn nến, bèn đưa đốm lửa vào mà thắp lên.

Nhanh chóng, nến cháy sáng tỏ, lúc này hai người mới nhìn đến lớp chụp đèn ở bên trong, là một khung chữ nhật căng tơ, bốn vách đều họa cùng một người, toàn thân biêng biếc màu non xanh, trông rất thanh mảnh…

"A!" – Tiểu Hoàng khẽ giọng sợ hãi kêu một tiếng.

Tư Đồ nhìn y, chỉ thấy y đang dõi mắt về phía bức tường xa xa. Theo ánh mắt y mà trông sang, Tư Đồ cũng rất sửng sốt. Trên tường chợt xuất hiện một người, là ảnh của bức họa trên đèn ***g, rọi lên tường qua ánh nến chiếu soi.

Kỳ quái nhất là, người thanh niên vận áo xanh ấy…cùng Tiểu Hoàng giống nhau vô cùng, chỉ là có vẻ lớn hơn y mấy tuổi. Bên cạnh bức họa của người có một ấn ký màu đỏ — Ân Tịch Ly.

63. Chương 32

Chương 32 | Càng đi lại càng xa nhau

– Tiệm hành tiệm viễn –

Tư Đồ nhìn vào hình người chiếu trên tường một hồi lâu, rồi lại quay sang ngắm Tiểu Hoàng. Mấy lần như vậy, hắn xoa xoa cằm – "Ừm, cũng còn có gì đó không giống lắm"

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, đi đến bên tường cẩn trọng quan sát. Người bình thường nhìn vào sẽ thấy hình người này giống y như đúc, nhưng cũng không thể nào thấy cho rõ ràng rằng giống ở chỗ nào. Tiểu Hoàng cũng không rõ, chỉ là ra vẻ nghi hoặc nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ đặt đèn lên bàn uống trà, đi đến bên người Tiểu Hoàng, vươn tay ra sờ vào hình người trên tường, đầu ngón tay miết qua dấu ấn màu đỏ – "Là người này tên Ân Tịch Ly, hay người vẽ bức tranh mới tên là Ân Tịch Ly?

Tiểu Hoàng lắc đầu ngước lên hỏi – "Chúng ta giống nhau lắm sao?"

Tư Đồ cười cười – "Cũng có chút không giống."

"Ưm" – Tiểu Hoàng quan sát thêm một hồi rồi nói – "Người này trông lớn tuổi hơn ta."

"Không chỉ có vậy" – Tư Đồ nhướn mày– "Có cảm giác hắn so với ngươi hoàn toàn không giống nhau."

"Không giống nhau chỗ nào?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Ừm… nhìn qua ngươi có vẻ thành thật hơn hắn." – Tư Đồ cười ha hả mà rằng – "Nếu như lần đầu tiên ta thấy người này, nhất định sẽ không tới trêu chọc hắn."

Tiểu Hoàng nhỏ giọng thủ thỉ – "Huynh cũng thừa nhận là khi dễ ta nha…"

"Nói cái gì hử?" – Tư Đồ giật tóc y.

"Không mà…" – Tiểu Hoàng vội vàng kéo tóc về, xoay người bước về phía giá sách, rồi nghe Tư Đồ mở miệng – "Có điều trông hắn có khí chất hơn ngươi."

Tiểu Hoàng sửng sốt, dừng bước lại, quay đầu nhìn Tư Đồ– "Khí chất?"

"Ừ." – Tư Đồ gật đầu – "Hay nói cách khác, nếu cả hai đều đứng song song trước mặt ta, ta chắc hẳn phải nhìn hắn nhiều hơn."

Tiểu Hoàng chăm chăm nhìn Tư Đồ một hồi, rồi quay đi về phía bên chiếc bàn đang đặt đèn lồng, đưa tay tóm lấy chiếc đèn kia rồi dúi nó vào tay Tư Đồ, xong ấm ấm ức ức trừng mắt nhìn hắn một cái, quay lưng bỏ đi.

"Này…" – Tư Đồ vội vã nắm lấy tay Tiểu Hoàng – "Giận à?"

Tiểu Hoàng quay lại lườm cho hắn một cái, giật tay khỏi hắn khiến hắn loạng choạng sang một phía. Y chỉ chỉ tay về phía chiếc đèn lồng, trừng mắt nhìn Tư Đồ – "Huynh thích thì cứ lấy đi."

Tư Đồ nghe xong thì bật cười đến híp mắt, rướn người qua nói – "Ghen đó hử? Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi, hơn nữa người này nhìn qua cũng biết, chắc chắn nếu không phải phụ thân thì cũng là thân thích của ngươi."

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Tư Đồ. Đột ngột y hỏi – "Vậy nếu như người này tuổi còn trẻ, và giống hệt hình vẽ trên lồng đèn này thì sao?"

Tư Đồ sửng sốt, trong nhất thời không rõ được ý tứ của Tiểu Hoàng.

Thấy Tư Đồ chần chừ, sắc mặt Tiểu Hoàng trắng bệch ra. Y nói – "Quên đi" – rồi liền xoay người sang ngó nghiêng đống sách xếp trên kệ.

Tư Đồ nhận ra tiểu hài tử đang giận thật rồi, không phải hắn chỉ nói vui một câu đó sao, tiểu hài tử chết bầm này sao hẹp hòi quá vậy. Nhưng thấy Tiểu Hoàng lờ tịt hắn mà chuyên tâm giở sách, không hiểu sao Tư Đồ có chút hoảng hốt.

Đại đa số sách đều có một lớp bụi dày đóng trên mặt, Tiểu Hoàng vỗ vỗ vài cái rồi cẩn thận giở ra đọc.

Tư Đồ cũng lấy một quyển sách xuống, phủi phủi bụi rồi đưa qua Tiểu Hoàng như để lấy lòng chút xíu.

Tiểu Hoàng không cầm lấy, mà vươn tay ra lôi một quyển khác.

Tư Đồ cau có, kéo y một cái, đoạt lấy sách trên tay y mà nói – "Ta chỉ thuận miệng nói một câu, ngươi tưởng thật cái gì vậy?"

Tiểu Hoàng không nói năng, chỉ cúi đầu như đang suy tư gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Tư Đồ – "Thật ra ta cũng biết người đó so với huynh tốt hơn, nếu hai người cùng nhau đứng trước mặt ta, ta sẽ nhìn vào người đó."

Tư Đồ nghe Tiểu Hoàng nói xong thì chân mày nhíu chặt thành một chỗ, mặt mũi sa sầm – "Cái gì?"

Tiểu Hoàng không nói lời nào, quay đầu lại tiếp tục đọc sách.

Thế là Tư Đồ thấy bực bội, đang muốn kéo Tiểu Hoàng mà lý sự mấy câu, nhưng đột nhiên sực nhớ: Khi hắn nói ra lời kia, cảm giác của Tiểu Hoàng có phải là thế này hay không?

Hắn lại nhìn Tiểu Hoàng đang cúi đầu xem sách, biết mình đã làm sai rồi, bèn xoa xoa cằm vươn người qua nói – "Lúc nãy là ta không tốt."

Tiểu Hoàng lườm hắn một cái, im lặng.

"Đừng giận nữa." – Tư Đồ nói – "Mỗi người một lần, huề nhau đi."

Tiểu Hoàng chỉ cúi đầu, một lát sau thì nhẹ nhàng gật gật.

Tư Đồ thở phào ra nhẹ nhõm, cũng đi đọc qua những quyển sách khác, thi thoảng lại liếc qua Tiểu Hoàng, thấy sắc mặt y so với lúc nãy chẳng thay đổi gì, chỉ là trong ánh mắt dường như đang ẩn chứa một điều gì đó… rất nhạt nhòa, không thể nào trông rõ, nhưng hắn không hiểu sao càng nóng lòng hơn, tiểu hài tử không phải vẫn đang giận mình nói bậy đó chứ?

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thì quả thật lúc đầu có chút xíu nhỏ mọn, nhưng về sau càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không ổn. Y nhớ rõ lúc trước Tư Đồ từng nói với mình rằng nếu như tìm khắp chung quanh mà không có ai tốt hơn y, hắn sẽ thích y. Nói cách khác, nếu có người nào đó tốt hơn y, chẳng phải Tư Đồ sẽ đi thích người đó sao? Nghĩ đến đó, có một cảm giác nản lòng thoái chí trong y. Tiểu Hoàng lắc đầu nguầy nguậy, tự cười mình sao lại đi nghĩ mấy chuyện lung tung vô vị thế này chứ. Giữa y với Tư Đồ vốn lẽ cũng không ước định nhau điều gì. Ba năm thôi mà, sớm muộn gì cũng xa nhau thôi. Hơn nữa, Tư Đồ nguyên là muốn tìm một người tốt nhất để bầu bạn cùng hắn cả đời. Đó là tự do của hắn, có điều người tốt nhất là ai đây? Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng y hiểu rõ rằng mình không phải là người tốt nhất rồi.

Y cầm sách mà nghệch cả người ra, một lúc trôi đi, Tư Đồ càng nhìn càng thấy không ổn, ý loạn tâm phiền.

Hai người không nói một lời mà đọc hơn nửa canh giờ, ấy nhưng sách trên kệ quả thật nhiều quá. Lẽ ra gặp nhiều sách như vậy Tiểu Hoàng phải rất cao hứng mới đúng, nhưng hôm nay y ngay cả tâm trạng để đọc sách cũng không có, chỉ lật qua từng trang một cách vô mục đích thế thôi.

Tư Đồ khẽ thở dài, cướp lấy sách trong tay y, kéo y đến trước mặt mình mà ngắm nghía.

Tiểu Hoàng cúi đầu, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Tư Đồ vươn tay nâng cằm y lên, nghiêm giọng nói – "Là ta không tốt, ta không nên nói vậy, ngươi còn đang giận cái gì? Nói ta nghe đi."

Tiểu Hoàng ngước mắt nhìn Tư Đồ một hồi lâu, trong lòng từ từ nhẹ nhõm. Lẽ ra cũng chẳng trách được Tư Đồ điều gì, nếu hắn có thể nghĩ như vậy cũng tốt, dù sao chính mình cũng không biết có sống qua được ba năm nữa hay không. Nếu Tư Đồ thực sự tiến tới với y, không chừng sau này sẽ khiến hắn đau lòng, còn mình cũng sẽ không an tâm… Như vậy tính ra có gì tốt đâu.

Nghĩ ngợi xong, Tiểu Hoàng lắc đầu mỉm cười.

Tư Đồ nhìn y một lúc, thấy Tiểu Hoàng dường như đã trở về bộ dạng bình thường, mới buông y ra.

Tiểu Hoàng trấn định tâm tình một chút, đuổi hết những rối loạn trong đầu mình đi, rồi đến trước giá sách nhìn một lượt từ trên xuống dưới, chăm chú kiểm tra sự sắp xếp. Lần này y không bị phân tâm, từng quyển một thấy đều tỉ mỉ, thoáng sau đã phát hiện có điều gì đó thú vị.

Ân Tịch Ly tựa hồ rất thích dùng chu sa viết mấy câu chú giải lên sách mà ông ta đọc xong. Tiểu Hoàng xem qua vài cuốn thì vui vẻ suýt nữa bật cười thành tiếng. Ngôn ngữ của Ân Tịch Ly hài hước sắc bén, góc nhìn cũng nghiêm khắc lạ thường, từng chỗ sai một trong sách đều nhất quyết phải chỉ ra, còn có thể chua thêm mấy câu trêu chọc, chê cười hay mai mỉa đều rất mực có phong thái sang cả. Thật sự là khiến người ta cùng lúc vừa khóc vừa cười, phải thán phục văn tài của ông ấy một phen.

Tư Đồ vẫn đứng một bên quan sát, phát hiện Tiểu Hoàng đã trở về bộ dáng như xưa. Theo lý mà nói, hắn nên vui mới đúng. Nhưng chả hiểu vì lẽ gì mà trong lòng dường như đang phiền muộn chuyện chi đó, thấy khó chịu vô cùng. Hắn tự mắng mình có phải đã bị vấn đề gì rồi không, tiểu hài tử vui vẻ cũng thấy không được, mà y mất hứng càng không xong.

Mặc kệ Tư Đồ đang đứng ngồi không yên, Tiểu Hoàng đã bị hấp dẫn sâu sắc bởi ngôn từ của Ân Tịch Ly. Đọc từng câu từng câu một, càng đọc càng thấy hài lòng, rồi chợt ngẩng mặt lên cười nói – "Người này quả

nhiên thú vị."

Tư Đồ thấy khó ở, chẳng biết vì sao khi Tiểu Hoàng vừa khen Ân Tịch Ly xong khiến hắn thấy rất bực bội. Tư Đồ nghĩ cho kỹ lại thì thấy cũng đúng thôi. Tiểu Hoàng thích đọc sách, so với một gã nhà quê như hắn dĩ nhiên sẽ thích người có học vấn như vậy. Nhưng vừa nghĩ tới nhóc con này có thể thích ai đó hơn cả mình, Tư Đồ cảm thấy rầu rĩ hết cả người.

"Đừng đọc nữa" – Đi qua cầm lấy quyển sách trên tay Tiểu Hoàng, Tư Đồ phiền muộn nói – "Rốt cuộc cũng không có đầu mối gì đâu, đã lâu quá rồi."

Tiểu Hoàng bị cướp sách thì có chút ủ rũ, nhìn sang Tư Đồ mà lắc đầu, chừng như muốn đoạt sách lại. Nhưng Tư Đồ đã xếp sách lại trên kệ, trợn trừng – "Có cái gì hay ho đâu!"

Tiểu Hoàng không lấy sách nữa, chỉ là càng cảm thấy mất hứng.

"Đi."– Tư Đồ dắt tay y đi về phía cửa sổ, khi phát giác ra tay Tiểu Hoàng có hơi lạnh thì quay đầu lại hỏi – "Ngươi lạnh hử?" – Nhưng đập vào mắt là vẻ mặt mất mát của Tiểu Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, còn biểu cảm thì cô đơn.

"Hô…" – Tư Đồ đột nhiên buông tay Tiểu Hoàng ra, thở dài một tiếng rồi đi qua đi lại trong phòng.

"Huynh sao vậy?" – Tiểu Hoàng thấy hắn dường như không ổn bèn nhỏ giọng hỏi han.

"Không biết" – Tư Đồ nhát gừng.

Tiểu Hoàng thấy tâm tình hắn bất ổn thì ngước đầu nhìn hắn hồ nghi.

Tư Đồ đi được mấy bước thì dừng lại, nói – "Ta khó chịu quá chừng."

Tiểu Hoàng càng bị hắn làm cho hoảng sợ, tiến lên mấy bước – "Khó chịu? Sao lại khó chịu? Có bệnh ư?"

Tư Đồ lắc đầu.

Tiểu Hoàng cẩn thận cầm tay hắn, nhẹ nhàng bắt mạch cho hắn.

Tư Đồ phát giác ngón tay Tiểu Hoàng chạm lên tay hắn, đầu ngón tay lành lạnh đó dường như có thần lực xuyên thấu qua những mạch máu, rồi lan tỏa hết tứ chi, cuối cùng thấm sâu vào đáy lòng. Những xao động không yên thoáng chốc lại bình ổn. Dần dà, cảm giác xáo trộn không biết vì sao kia cũng đã biến mất, cả người bắt đầu thư thái.

Tiểu Hoàng chăm chú bắt mạch cho Tư Đồ hồi lâu, không giải thích được bèn ngước mặt lên nói – "Không có gì khác lạ a, huynh khó chịu ở đâu…"

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Tư Đồ cúi xuống hôn lấy.

Môi tương tiếp nhau, Tiểu Hoàng chợt thấy cả người ngơ ngẩn. Tư Đồ ôm choàng lấy lưng y, tay dần dà siết lại. Tiểu Hoàng bị hắn làm cho phát đau. Không hề giống như trong quá khứ, cái hôn hôm nay của Tư Đồ có gì đó hung hãn, hôn đến nỗi y muốn thở cũng thở không ra hơi. Tiểu Hoàng mơ hồ cảm thấy, Tư Đồ đang bất an.

Hôn một lúc lâu sau mới buông y ra. Tiểu Hoàng nhẹ nhàng thở gấp, không hiểu gì cả mà nhìn Tư Đồ trước mặt mình, nhưng đến cùng vẫn không thể nhìn rõ ra được biểu tình của hắn lúc này. Thế rồi lại bị ôm chầm lấy hung hăng hôn.

Vừa hôn, Tư Đồ vừa nhẹ nhàng vuốt ve lên tấm lưng cùng vùng cổ của Tiểu Hoàng, khiến cho toàn thân y càng lúc càng cảm thấy lạ lùng. Nhưng nhanh chóng, Tiểu Hoàng ngay cả một chút sức lực để giãy dụa cũng không dùng được nữa, chỉ đành phải ủy ủy khuất khuất mặc tình cho Tư Đồ "khi dễ."

Tư Đồ hôn mãi cho đến khi toàn bộ cõi lòng rối bời của hắn an tĩnh trở lại, mới thả Tiểu Hoàng ra.

Tư Đồ khẽ thở dài rồi mỉm cười, lắc lắc đầu, chậm rãi nói – "Ta rốt cuộc đã hiểu rõ rồi."

Tiểu Hoàng không hiểu gì cả, nhưng bởi vì khí tức hãy còn đang hào hển, y không có cách nào để nói năng, chỉ là giương mắt lên nhìn hắn, như thể muốn hỏi – "Hiểu rõ cái gì cơ?"

"Ta đánh giá ngươi thấp quá rồi." – Tư Đồ thấp giọng nói – "Ngươi đã có thể khiến ta không thể nào khống chế được nữa, chỉ là ta còn chưa phát hiện ra thôi. Là ta có hơi ngạo mạn đến mức ngu ngốc, ngươi đừng giận."

Tiểu Hoàng ngơ ngác.

Tư Đồ cúi xuống ôm lấy y, vùi đầu vào cổ y, nói – "Ta không nên nói năng lung tung."

Tiểu Hoàng do dự một lát, rồi vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt lên bờ vai Tư Đồ. Tư Đồ dường như đã có được cổ vũ mà ôm y càng thêm chặt.

Có những người chắc chắn không cố ý muốn lơ là, hoặc làm tổn thương một ai đó. Có điều chỉ là còn chưa mấy chín chắn, cho nên vẫn chưa kịp phát hiện ra ấy mà. Bây giờ, cho hắn một cơ hội để biết, nếu hắn còn chưa chịu biết, thì sẽ càng dễ dàng bỏ qua nhiều thứ hơn nữa mà thôi.

Tiểu Hoàng mỉm cười nhè nhẹ, Tư Đồ không phải không thương y, chỉ là còn chưa hiểu thật thấu đáo mà thôi.

Vẫn vỗ vai hắn như đang xoa dịu, Tiểu Hoàng cảm thấy phát thẹn trong lòng. Còn Tư Đồ vẫn đang nỗ lực ngẫm nghĩ, có phải chính hắn quá lơ là không hay biết rồi chăng?

...

Vừa lúc ấy, lại nghe từ bên ngoài cửa vọng vào một tiếng la kinh hãi– "Ai... Ai đó?"

64. Chương 32: Càng Đi Lại Càng Xa

-Tiệm hành tiệm viễn-

Tư Đồ nhìn vào hình người chiếu trên tường một hồi lâu, rồi lại quay sang ngắm Tiểu Hoàng. Mấy lần như vậy, hắn xoa xoa cằm: – "Ừm, cũng còn có gì đó không giống lắm"

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, đi đến bên tường cẩn trọng quan sát. Người bình thường nhìn vào sẽ thấy hình người này giống y như đúc, nhưng cũng không thể nào thấy cho rõ ràng rằng giống ở chỗ nào. Tiểu Hoàng cũng không rõ, chỉ là ra vẻ nghi hoặc nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ đặt đèn lên bàn uống trà, đi đến bên người Tiểu Hoàng, vươn tay ra sờ vào hình người trên tường, đầu ngón tay miết qua dấu ấn màu đỏ: – "Là người này tên Ân Tịch Ly, hay người vẽ bức tranh mới tên là Ân Tịch Ly?

Tiểu Hoàng lắc đầu ngước lên hỏi: – "Chúng ta giống nhau lắm sao?"

Tư Đồ cười cười: – "Cũng có chút không giống."

"Ưm" – Tiểu Hoàng quan sát thêm một hồi rồi nói: – "Người này trông lớn tuổi hơn ta."

"Không chỉ có vậy" – Tư Đồ nhướn mày: "Có cảm giác hắn so với ngươi hoàn toàn không giống nhau."

"Không giống nhau chỗ nào?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Ừm...nhìn qua ngươi có vẻ thành thật hơn hắn" – Tư Đồ cười ha hả mà rằng – "Nếu như lần đầu tiên ta thấy người này, nhất định sẽ không tới trêu chọc hắn."

Tiểu Hoàng nhỏ giọng thủ thỉ: – "Huynh cũng thừa nhận là khi dễ ta nha..."

"Nói cái gì hử?" – Tư Đồ giật tóc y.

"Không mà..." – Tiểu Hoàng vội vàng kéo tóc về, xoay người bước về phía giá sách, rồi nghe Tư Đồ mở miệng: – "Có điều trông hắn có khí chất hơn ngươi."

Tiểu Hoàng sửng sốt, dừng bước lại, quay đầu nhìn Tư Đồ: "Khí chất?"

"Ừ." – Tư Đồ gật đầu – "Hay nói cách khác, nếu cả hai đều đứng song song trước mặt ta, ta chắc hẳn phải nhìn hắn nhiều hơn."

Tiểu Hoàng chăm chăm nhìn Tư Đồ một hồi, rồi quay đi về phía bên chiếc bàn đang đặt đèn ***g, đưa tay tóm lấy chiếc đèn kia rồi dúi nó vào tay Tư Đồ, xong ấm ấm ức ức trừng mắt nhìn hắn một cái, quay lưng bỏ đi.

"Này…" – Tư Đồ vội vã nắm lấy tay Tiểu Hoàng – "Giận à?"

Tiểu Hoàng quay lại lườm cho hắn một cái, giật tay khỏi hắn khiến hắn loạng choạng sang một phía. Y chỉ chỉ tay về phía chiếc đèn ***g, trừng mắt nhìn Tư Đồ: – "Huynh thích thì cứ lấy đi."

Tư Đồ nghe xong thì bật cười đến híp mắt, rướn người qua nói: – "Ghen đó hử? Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi, hơn nữa người này nhìn qua cũng biết, chắc chắn nếu không phải phụ thân thì cũng là thân thích của ngươi."

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Tư Đồ. Đột ngột y hỏi: – "Vậy nếu như người này tuổi còn trẻ, và giống hệt hình vẽ trên ***g đèn này thì sao?"

Tư Đồ sửng sốt, trong nhất thời không rõ được ý tứ của Tiểu Hoàng.

Thấy Tư Đồ chần chừ, sắc mặt Tiểu Hoàng trắng bệch ra. Y nói – "Quên đi" – rồi liền xoay người sang ngó nghiêng đống sách xếp trên kệ.

Tư Đồ nhận ra tiểu hài tử đang giận thật rồi, không phải hắn chỉ nói vui một câu đó sao, tiểu hài tử chết bầm này sao hẹp hòi quá vậy. Nhưng thấy Tiểu Hoàng lờ tịt hắn mà chuyên tâm giở sách, không hiểu sao Tư Đồ có chút hoảng hốt.

Đại đa số sách đều có một lớp bụi dày đóng trên mặt, Tiểu Hoàng vỗ vỗ vài cái rồi cẩn thận giở ra đọc.

Tư Đồ cũng lấy một quyển sách xuống, phủi phủi bụi rồi đưa qua Tiểu Hoàng như để lấy lòng chút xíu.

Tiểu Hoàng không cầm lấy, mà vươn tay ra lôi một quyển khác.

Tư Đồ cau có, kéo y một cái, đoạt lấy sách trên tay y mà nói: – "Ta chỉ thuận miệng nói một câu, ngươi tưởng thật cái gì vậy?"

Tiểu Hoàng không nói năng, chỉ cúi đầu như đang suy tư gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Tư Đồ: – "Thật ra ta cũng biết người đó so với huynh tốt hơn, nếu hai người cùng nhau đứng trước mặt ta, ta sẽ nhìn vào người đó."

Tư Đồ nghe Tiểu Hoàng nói xong thì chân mày nhíu chặt thành một chỗ, mặt mũi sa sầm: – "Cái gì?"

Tiểu Hoàng không nói lời nào, quay đầu lại tiếp tục đọc sách.

Thế là Tư Đồ thấy bực bội, đang muốn kéo Tiêu Hoàng mà lý sự mấy câu, nhưng đột nhiên sực nhớ: Khi hắn nói ra lời kia, cảm giác của Tiểu Hoàng có phải là thế này hay không?

Hắn lại nhìn Tiểu Hoàng đang cúi đầu xem sách, biết mình đã làm sai rồi, bèn xoa xoa cằm vươn người qua nói: – "Lúc nãy là ta không tốt."

Tiểu Hoàng lườm hắn một cái, im lặng.

"Đừng giận nữa." – Tư Đồ nói – "Mỗi người một lần, huề nhau đi."

Tiểu Hoàng chỉ cúi đầu, một lát sau thì nhẹ nhàng gật gật.

Tư Đồ thở phào ra nhẹ nhõm, cũng đi đọc qua những quyển sách khác, thi thoảng lại liếc qua Tiểu Hoàng, thấy sắc mặt y so với lúc nãy chẳng thay đổi gì, chỉ là trong ánh mắt dường như đang ẩn chứa một điều gì đó…rất nhạt nhòa, không thể nào trông rõ, nhưng hắn không hiểu sao càng nóng lòng hơn, tiểu hài tử không phải vẫn đang giận mình nói bậy đó chứ?

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thì quả thật lúc đầu có chút xíu nhỏ mọn, nhưng về sau càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không ổn. Y nhớ rõ lúc trước Tư Đồ từng nói với mình rằng nếu như tìm khắp chung quanh mà không có ai tốt hơn y, hắn sẽ thích y. Nói cách khác, nếu có người nào đó tốt hơn y, chẳng phải Tư Đồ sẽ đi thích người đó sao? Nghĩ đến đó, có một cảm giác nản lòng thoái chí trong y. Tiểu Hoàng lắc đầu nguầy nguậy, tự cười mình sao lại đi nghĩ mấy chuyện lung tung vô vị thế này chứ. Giữa y với Tư Đồ vốn

lẽ cũng không ước định nhau điều gì. Ba năm thôi mà, sớm muộn gì cũng xa nhau thôi. Hơn nữa, Tư Đồ nguyên là muốn tìm một người tốt nhất để bầu bạn cùng hắn cả đời. Đó là tự do của hắn, có điều người tốt nhất là ai đây? Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng y hiểu rõ rằng mình không phải là người tốt nhất rồi.

Y cầm sách mà nghệch cả người ra, một lúc trôi đi, Tư Đồ càng nhìn càng thấy không ổn, ý loạn tâm phiền.

Hai người không nói một lời mà đọc hơn nửa canh giờ, ấy nhưng sách trên kệ quả thật nhiều quá. Lẽ ra gặp nhiều sách như vậy Tiểu Hoàng phải rất cao hứng mới đúng, nhưng hôm nay y ngay cả tâm trạng để đọc sách cũng không có, chỉ lật qua từng trang một cách vô mục đích thế thôi.

Tư Đồ khẽ thở dài, cướp lấy sách trong tay y, kéo y đến trước mặt mình mà ngắm nghía.

Tiểu Hoàng cúi đầu, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Tư Đồ vươn tay nâng cằm y lên, nghiêm giọng nói: – "Là ta không tốt, ta không nên nói vậy, ngươi còn đang giận cái gì? Nói ta nghe đi."

Tiểu Hoàng ngước mắt nhìn Tư Đồ một hồi lâu, trong lòng từ từ nhẹ nhõm. Lẽ ra cũng chẳng trách được Tư Đồ điều gì, nếu hắn có thể nghĩ như vậy cũng tốt, dù sao chính mình cũng không biết có sống qua được ba năm nữa hay không. Nếu Tư Đồ thực sự tiến tới với y, không chừng sau này sẽ khiến hắn đau lòng, còn mình cũng sẽ không an tâm…Như vậy tính ra có gì tốt đâu.

Nghĩ ngợi xong, Tiểu Hoàng lắc đầu mỉm cười.

Tư Đồ nhìn y một lúc, thấy Tiểu Hoàng dường như đã trở về bộ dạng bình thường, mới buông y ra.

Tiểu Hoàng trấn định tâm tình một chút, đuổi hết những rối loạn trong đầu mình đi, rồi đến trước giá sách nhìn một lượt từ trên xuống dưới, chăm chú kiểm tra sự sắp xếp. Lần này y không bị phân tâm, từng quyển một thấy đều tỉ mỉ, thoáng sau đã phát hiện có điều gì đó thú vị.

Ân Tịch Ly tựa hồ rất thích dùng chu sa viết mấy câu chú giải lên sách mà ông ta đọc xong. Tiểu Hoàng xem qua vài cuốn thì vui vẻ suýt nữa bật cười thành tiếng. Ngôn ngữ của Ân Tịch Ly hài hước sắc bén, góc nhìn cũng nghiêm khắc lạ thường, từng chỗ sai một trong sách đều nhất quyết phải chỉ ra, còn có thể chua thêm mấy câu trêu chọc, chê cười hay mai mỉa đều rất mực có phong thái sang cả. Thật sự là khiến người ta cùng lúc vừa khóc vừa cười, phải thán phục văn tài của ông ấy một phen.

Tư Đồ vẫn đứng một bên quan sát, phát hiện Tiểu Hoàng đã trở về bộ dáng như xưa. Theo lý mà nói, hắn nên vui mới đúng. Nhưng chả hiểu vì lẽ gì mà trong lòng dường như đang phiền muộn chuyện chi đó, thấy khó chịu vô cùng. Hắn tự mắng mình có phải đã bị vấn đề gì rồi không, tiểu hài tử vui vẻ cũng thấy không được, mà y mất hứng càng không xong.

Mặc kệ Tư Đồ đang đứng ngồi không yên, Tiểu Hoàng đã bị hấp dẫn sâu sắc bởi ngôn từ của Ân Tịch Ly. Đọc từng câu từng câu một, càng đọc càng thấy hài lòng, rồi chợt ngẩng mặt lên cười nói: – "Người này quả nhiên thú vị."

Tư Đồ thấy khó ở, chẳng biết vì sao khi Tiểu Hoàng vừa khen Ân Tịch Ly xong khiến hắn thấy rất bực bội. Tư Đồ nghĩ cho kỹ lại thì thấy cũng đúng thôi. Tiểu Hoàng thích đọc sách, so với một gã nhà quê như hắn dĩ nhiên sẽ thích người có học vấn như vậy. Nhưng vừa nghĩ tới nhóc con này có thể thích ai đó hơn cả mình, Tư Đồ cảm thấy rầu rĩ hết cả người.

"Đừng đọc nữa" – Đi qua cầm lấy quyển sách trên tay Tiểu Hoàng, Tư Đồ phiền muộn nói: – "Rốt cuộc cũng không có đầu mối gì đâu, đã lâu quá rồi."

Tiểu Hoàng bị cướp sách thì có chút ủ rũ, nhìn sang Tư Đồ mà lắc đầu, chừng như muốn đoạt sách lại. Nhưng Tư Đồ đã xếp sách lại trên kệ, trợn trừng: – "Có cái gì hay ho đâu!"

Tiểu Hoàng không lấy sách nữa, chỉ là càng cảm thấy mất hứng.

"Đi."- Tư Đồ dắt tay y đi về phía cửa sổ, khi phát giác ra tay Tiểu Hoàng có hơi lạnh thì quay đầu lại hỏi: – "Ngươi lạnh hử?" – Nhưng đập vào mắt là vẻ mặt mất mát của Tiểu Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, còn biểu cảm thì cô đơn.

"Hô…" – Tư Đồ đột nhiên buông tay Tiểu Hoàng ra, thở dài một tiếng rồi đi qua đi lại trong phòng.

"Huynh sao vậy?" – Tiểu Hoàng thấy hắn dường như không ổn bèn nhỏ giọng hỏi han.

"Không biết" – Tư Đồ nhát gừng.

Tiểu Hoàng thấy tâm tình hắn bất ổn thì ngước đầu nhìn hắn hồ nghi.

Tư Đồ đi được mấy bước thì dừng lại, nói: – "Ta khó chịu quá chừng."

Tiểu Hoàng càng bị hắn làm cho hoảng sợ, tiến lên mấy bước – "Khó chịu? Sao lại khó chịu? Có bệnh ư?"

Tư Đồ lắc đầu.

Tiểu Hoàng cẩn thận cầm tay hắn, nhẹ nhàng bắt mạch cho hắn.

Tư Đồ phát giác ngón tay Tiểu Hoàng chạm lên tay hắn, đầu ngón tay lành lạnh đó dường như có thần lực xuyên thấu qua những mạch máu, rồi lan tỏa hết tứ chi, cuối cùng thấm sâu vào đáy lòng. Những xao động không yên thoáng chốc lại bình ổn. Dần dà, cảm giác xáo trộn không biết vì sao kia cũng đã biến mất, cả người bắt đầu thư thái.

Tiểu Hoàng chăm chú bắt mạch cho Tư Đồ hồi lâu, không giải thích được bèn ngước mặt lên nói: – "Không có gì khác lạ a, huynh khó chịu ở đâu…"

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Tư Đồ cúi xuống hôn lấy.

Môi tương tiếp nhau, Tiểu Hoàng chợt thấy cả người ngơ ngẩn. Tư Đồ ôm choàng lấy lưng y, tay dần dà siết lại. Tiểu Hoàng bị hắn làm cho phát đau. Không hề giống như trong quá khứ, cái hôn hôm nay của Tư Đồ có gì đó hung hãn, hôn đến nỗi y muốn thở cũng thở không ra hơi. Tiểu Hoàng mơ hồ cảm thấy, Tư Đồ đang bất an.

Hôn một lúc lâu sau mới buông y ra. Tiểu Hoàng nhẹ nhàng thở gấp, không hiểu gì cả mà nhìn Tư Đồ trước mặt mình, nhưng đến cùng vẫn không thể nhìn rõ ra được biểu tình của hắn lúc này. Thế rồi lại bị ôm chầm lấy hung hăng hôn.

Vừa hôn, Tư Đồ vừa nhẹ nhàng vuốt ve lên tấm lưng cùng vùng cổ của Tiểu Hoàng, khiến cho toàn thân y càng lúc càng cảm thấy lạ lùng. Nhưng nhanh chóng, Tiểu Hoàng ngay cả một chút sức lực để giãy dụa cũng không dùng được nữa, chỉ đành phải ủy ủy khuất khuất mặc tình cho Tư Đồ "khi dễ."

Tư Đồ hôn mãi cho đến khi toàn bộ cõi lòng rối bời của hắn an tĩnh trở lại, mới thả Tiểu Hoàng ra.

Tư Đồ khẽ thở dài rồi mỉm cười, lắc lắc đầu, chậm rãi nói: – "Ta rốt cuộc đã hiểu rõ rồi."

Tiểu Hoàng không hiểu gì cả, nhưng bởi vì khí tức hãy còn đang hào hển, y không có cách nào để nói năng, chỉ là giương mắt lên nhìn hắn, như thể muốn hỏi: – "Hiểu rõ cái gì cơ?"

"Ta đánh giá ngươi thấp quá rồi." – Tư Đồ thấp giọng nói: – "Ngươi đã có thể khiến ta không thể nào khống chế được nữa, chỉ là ta còn chưa phát hiện ra thôi. Là ta có hơi ngạo mạn đến mức ngu ngốc, ngươi đừng giận."

Tiểu Hoàng ngơ ngác.

Tư Đồ cúi xuống ôm lấy y, vùi đầu vào cổ y, nói: – "Ta không nên nói năng lung tung."

Tiểu Hoàng do dự một lát, rồi vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt lên bờ vai Tư Đồ. Tư Đồ dường như đã có được cổ vũ mà ôm y càng thêm chặt.

Có những người chắc chắn không cố ý muốn lơ là, hoặc làm tổn thương một ai đó. Có điều chỉ là còn chưa mấy chín chắn, cho nên vẫn chưa kịp phát hiện ra ấy mà. Bây giờ, cho hắn một cơ hội để biết, nếu hắn còn chưa chịu biết, thì sẽ càng dễ dàng bỏ qua nhiều thứ hơn nữa mà thôi.

Tiểu Hoàng mỉm cười nhè nhẹ, Tư Đồ không phải không thương y, chỉ là còn chưa hiểu thật thấu đáo mà thôi.

Vẫn vỗ vai hắn như đang xoa dịu, Tiểu Hoàng cảm thấy phát thẹn trong lòng. Còn Tư Đồ vẫn đang nỗ lực ngẫm nghĩ, có phải chính hắn quá lơ là không hay biết rồi chăng?

…

Vừa lúc ấy, lại nghe từ bên ngoài cửa vọng vào một tiếng la kinh hãi: "Ai…Ai đó?"

65. Chương 33

Chương 33 | Nhân duyên tề tựu

– Nhân duyên tế hội –

Tiếng kêu thất thanh kia nghe như truyền đến từ phía rất xa, trong giọng kêu còn mang theo run rẩy, dường như đã bị hù dọa rất nặng nề.

Tư Đồ nghe giọng, thấy có chút quen tai.

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ, nhẹ giọng bảo – "Có ánh đèn đi tới… A…"

Tư Đồ cười, không đợi y nói xong đã cúi đầu hôn Tiểu Hoàng một cái, nói – "Ngươi làm ta mê muội rồi, ngay cả có người tiếp cận cũng không hay biết."

Tiểu Hoàng có hơi lo lắng, hỏi – "Bây giờ làm sao? Chúng ta ra ngoài sẽ bị phát hiện."

"Sợ cái gì." – Tư Đồ cười một cách vô tư, ghé vào sát tai Tiểu Hoàng nói – "Đừng nói kẻ đến là người, dù có là quỷ cũng không có gì nghiêm trọng."

Tiểu Hoàng những muốn nói nữa đã bị Tư Đồ chộp lấy nhảy lên xà nhà.

May mà thư phòng này rất cao ráo, từ chỗ xà nhà đến mái nhà có một khoảng cách rất lớn. Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, áp sát người trên xà.

Lúc này, từ xa xa nghe có tiếng chân tới gần. Tư Đồ nghe ra thì biết người này không có võ công, đại khái là lúc đi ngang qua trong sân thì ngẫu nhiên nhìn thấy ngọn đèn trong phòng, nên mới sinh nghi. Có điều cũng lạ, đêm hôm khuya khoắt như vầy, người đó tới đây làm gì?

Hồi lâu sau, bước chân rốt cuộc dừng lại trước cửa, gõ lên cánh cửa đóng mấy lần xong thì im lặng.

Tư Đồ biết người này đang ở ngoài cửa rình trộm, trong lòng hơi xao động, thầm nghĩ cách dọa người này, thế là cố tình thở ra một hơi không nặng không nhẹ.

"Ai… ai ở bên trong?" – Người ngoài cửa hạ thấp thanh âm, nhẹ nhàng đẩy đẩy cánh cửa, thấy cửa vẫn khóa. Rồi lại đi đến cửa sổ mà đẩy, cũng thấy không có phản ứng gì.

Tư Đồ cười cười lắc đầu, áp vào bên cạnh Tiểu Hoàng, tự dưng gọi không đầu không cuối một tiếng – "Tiên Tiên."

Tiểu Hoàng sửng sốt, giương mắt ngó Tư Đồ, không biết hắn lại muốn làm chi đây.

"Sau này gọi Tiên Tiên, không gọi Mọt Sách, thế nào?" – Tư Đồ hì hì cười.

Tiểu Hoàng ráng sức lắc đầu.

"Sao lại không chịu?" – Tư Đồ kéo tóc y.

"Suỵt…" – Tiểu Hoàng chịu không nổi cái sự quấy rối lôi thôi của Tư Đồ, không thể làm gì khác ngoài đánh trống lảng, chỉ về phía cửa lớn.

Lúc này, từ ngoài cửa ập tới những âm thanh kẽo kẹt, cảm giác như đang có ai dùng một vật gì đó mà cạy cửa.

Tư Đồ cau có, nhỏ giọng hỏi Tiểu Hoàng – "Có biết người tới là ai không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, giật mình hỏi – "Huynh biết sao?"

Tư Đồ cười, nhẹ giọng nói – "Chúng ta vừa mới gặp qua."

Tiểu Hoàng không hiểu, suy nghĩ một hồi mới thấy rằng thanh âm vừa rồi có chút quen tai, chợt nghĩ ra – "Là thư sinh tên Xương Minh trong khách điếm."

Tư Đồ gật đầu cười – "Ngươi đoán coi lúc nửa đêm nửa hôm này y đến Thư viện này để làm gì? Còn mang theo bên người vật dụng để cạy cửa."

Vừa dứt lời, từ ngoài cửa đã bật ra tiếng "lách cách", sau đó là âm thanh của chốt cửa bị gỡ xuống… Cửa cũng nhẹ mở ra.

Nương theo ánh sáng tù mù trong phòng, hai người quả nhiên thấy một người vận trang phục thư sinh đang cẩn thận từng bước đi đến, chính là gã Xương Minh trong khách điếm nọ.

Vào bên trong rồi, thư sinh nhìn trái nhìn phải, rồi chợt thấy bóng người được đèn soi lên vách, y nghệch cả người ra. Đến gần nhìn một chút liền cau mày, cúi đầu trầm tư.

Tư Đồ thấy bộ dáng tư lự của y, nhãn thần dần dần trở nên băng lãnh. Tiểu Hoàng cảm nhận được sát ý mơ hồ từ người hắn thì xoay sang nhìn.

Chỉ thấy Tư Đồ lạnh lùng nhìn vào cử động của người ở bên dưới, chậm rãi giương tay lên…

Tiểu Hoàng vội vã vươn tay qua giữ Tư Đồ lại.

Tư Đầu cúi xuống nhìn y.

Tiểu Hoàng liên tục lắc đầu.

Tư Đồ im ắng thở dài, thu hồi chưởng, tiếp tục quan sát hành động của gã thư sinh bên dưới.

Thư sinh chỉ lo nhìn hình người đến ngơ ngác đờ đẫn, hoàn toàn không hay biết mình đã rảo qua một vòng trước Quỷ môn quan.

Suy nghĩ hồi lâu, gã thư sinh đột ngột lùi về sau mấy bước, quỳ rạp xuống đất dập đầu "cốp, cốp" với bức tranh.

Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đều bị hành động của thư sinh khiến cho ngây người, đều liếc mắt nhìn nhau. Bất chợt nghe thấy gã thư sinh bắt đầu lí nhí nói – "Ân tướng quốc, học trò Văn Xương Minh, hôm nay hữu hạnh được nhìn thấy chân nhan, thực sự là vinh dự ba đời, học trò trong lòng rất khổ sở, mong tiên hiền chỉ lối ra khỏi bến mê."

Tư Đồ nín cười, quay sang Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái, như thể đang nói — Xem tên ngốc kia kìa.

Gã thư sinh không hay biết có người đang nhìn mình, chỉ tiếp tục thành kính thao thao bất tuyệt – "Học trò nhiều năm đi thi không đạt, đối với thế sự này đã cảm thấy rất nản lòng, có điều hôm nay thực sự rất buồn bực, nên nghĩ đến việc vào thư phòng này tìm xem một chút điển tịch mà Ân tướng quốc biên soạn khi xưa để tham khảo."

Tư Đồ nhướn nhướn mày với Tiểu Hoàng — Hóa ra là đi trộm sách a.

Tiểu Hoàng không nói gì, nghĩ rằng Văn Xương Minh này quả có chút đáng thương. Quả thật người này có điều khó xử, nhưng những chuyện dự thi này nọ cũng có phải tham khảo rồi sẽ được đâu. Những thư cảo của Ân Tịch Ly trong phòng này có những thứ mà thế nhân chưa từng hay biết. Y sao chép như vậy há chẳng phải là trộm cắp của tổ tiên?

Văn Xương Minh đứng lên, rồi lại nhìn đăm đăm vào hình ảnh của Ân Tịch Ly, lẩm bẩm nói – "Ân tướng quốc cùng với một vị tiểu công tử hôm nay vào ở trong khách điếm nhà ta có chút giống nhau, lẽ nào đây chính là cơ duyên?"

Lúc này, Tiểu Hoàng đột nhiên thấy Tư Đồ huých y một cái. Y quay sang nhìn, thấy Tư Đồ chỉ tay về phía cửa, dùng giọng cực thấp nói vào tai y – "Có người!"

Tiểu Hoàng cả kinh, tự nhủ vì sao lại có người cho được? Vội vã quay đầu nhìn về phía đại môn, ở nơi đó ngoại trừ ánh trăng ra còn có ai đâu. Mà gã thư sinh nọ cũng hoàn toàn không hay… Rồi thốt nhiên, cánh cửa phát ra một tiếng "Rầm", một người mang đèn lồng xông vào, hét lớn – "Là ai?!"

Thư sinh kia bị biến cố đột ngột khiến cho cả kinh không ít, vội vã quay đầu lại nhìn, một lúc lâu sau mới nghẹn giọng nói một câu – "Ân… Ân quản gia."

Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng chăm chú nhìn vào, bởi vì trong tay người này đang cầm theo một chiếc đèn khí phong đăng cháy rất sáng[1], cho nên ánh sáng chiếu rọi vô cùng rõ ràng. Chỉ thấy người đến bây giờ là một ông lão tóc bạc phơ, nhìn thì thấy dễ cũng sáu bảy mươi tuổi. Lão đang tức tối hết mặt mũi mà nhìn chăm chăm vào Văn Xương Minh, lạnh giọng nói – "Ngươi tới đây làm gì? Nơi này là cấm địa, Thư viện quy định không cho phép vào, chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

Văn Xương Minh sợ đến mức nhũn chân, luôn miệng nói – "Ân quản gia châm chước cho… ta… ta chỉ thấy có đèn sáng nên đến xem thử…"

"Ngươi còn muốn gạt ta." – Ông lão được gọi là Ân quản gia kia trợn trừng mắt – "Đêm hôm khuya khoắt ngươi chạy tới cấm địa của Thư viện, rõ ràng là tâm thuật bất chính, ta tất phải tố giác ngươi với Thư viện, ngươi sau này không được tới nữa."

"Không không… Ân quản gia tha cho ta một lần đi, ta không thể rời khỏi Thư viện mà." – Văn Xương Minh dường như rất nóng nảy, cuống cuồng chạy theo bám lấy vạt áo của quản gia – "Lần sau ta không dám nữa, ông tha cho ta lần này đi."

"Đừng nói xàm!" – Ân quản gia kia tuy rằng tuổi tác không còn ít, nhưng xương cốt trên người hãy còn rất cường tráng. Lão đẩy mạnh Văn Xương Minh, xoay người dợm bước ra ngoài, như muốn tìm thêm người đến.

Văn Xương Minh bị đẩy văng ra thì thối lui một mạch đến bên cạnh thư trác. Mắt y trông thấy lão quản gia như đang muốn tìm thêm người tới, nếu như là phu tử ở lại trong thư viện, vậy thì y không còn cách nào để ở lại Thư viện nữa. Sợ rằng ngay cả trấn Thanh Vân này y cũng không còn chốn nào để dung thân. Y vịn vào thành bàn chực đứng dậy, vừa lúc cầm được một cái nghiên mực trên bàn. Rốt cuộc bất chấp tất cả, Văn Xương Minh tiến lên mấy bước, giương tay lên hướng về phía sau gáy của ông lão mà hung hăng đập xuống một cái. Trong thoáng chốc, sắc máu ứa ra, lão quản gia ngay cả hừ cũng không thốt ra được, ngã vật ra trước thềm cửa.

Thấy máu đang lan ra đầy đất, Văn Xương Minh dường như đã mụ mị cả người. Đừng nói đến y, ngay cả Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ trên xà nhà cũng cảm thấy mờ mịt.

Một hồi lâu sau, Văn Xương Minh mới lay thân thể của lão nhân nằm trên đất – "Ân… Ân quản gia…"

Lão nhân hoàn toàn không hề phản ứng.

Văn Xương Minh run lập cà lập cập đưa tay sang dò xét hơi thở của lão, thăm dò một lúc sau thì sợ hãi ngồi phịch xuống đất, toàn thân ứa đầy mồ hôi lạnh – "Chết… chết… chết mất rồi…"

Tiểu Hoàng ở phía trên trông rõ mồn một, chợt thấy trong lòng thắt lại. Y quay sang nhìn Tư Đồ, thấy Tư Đồ lạnh lùng nhìn, nhếch môi thành một cái cười trào phúng.

Gã thư sinh nọ luống cuống tay chân mất một trận. Lúc này, từ bên ngoài tường Thư viện vẳng tới một tràng tiếng gõ mõ cầm canh, khiến y sực tỉnh. Thoáng cái, y đứng thẳng dậy khỏi nền đất, đi quẩn quanh hết mấy lượt, rồi ánh mắt rơi vào chiếc đèn lồng lớn đang đặt ở một bên.

Nghĩ tới nghĩ lui, y cấp tốc lôi thi thể của lão quản gia tới chính giữa gian phòng, rồi lật giá sách khiến rất nhiều sách đổ xuống. Hắn lấy cây nến giữa đèn ra ngoài, rồi lại xếp sách, từng quyển một, ném vào.

Phương Bắc khí hậu khô hanh, hiện tại lại vào ngay độ cuối thu, không khí khô rất dữ dội. Những trang giấy trong số sách vở này vốn đã rất bén lửa, chỉ chốc lát sau, dường như toàn bộ giá sách đều bốc cháy. Văn Xương Minh lau mồ hôi, nhìn thế lửa càng lúc càng hừng hực. Y hít sâu một hơi, quỳ xuống dập đầu lạy thi thể lão quản gia ba lạy, nói – "Lão quản gia, ta là bất đắc dĩ, tuổi tác ông cũng lớn rồi, cứ an tâm ra

đi. Ta nhất định sẽ đốt nến thơm vàng mã cho ông, xin ông chớ có trách ta." – Nói rồi, y xoay người chuẩn bị ra đi, bất thình lình lại nhìn thấy chiếc đèn lồng bát giác đặt trên bàn.

Suy đi tính lại, y vội vàng đi qua, thổi tắt ngọn nến bên trong đèn rồi ôm lấy, nhanh chóng rời đi, ra khỏi cửa rồi còn không quên khép cửa lại.

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Văn Xương Minh giết người phóng hỏa, rồi lại thấy lửa càng lúc càng bốc cao. Tiểu Hoàng quẫn bách đến độ không biết làm thế nào, nhìn qua Tư Đồ – "Làm sao bây giờ… khụ khụ…"

Do nói quá gấp gáp, Tiểu Hoàng bị một ngụm khói xộc vào, bắt đầu ho khan.

Tư Đồ giương tay dùng chưởng phách xé toạc mái nhà, mang theo Tiểu Hoàng tung người nhảy lên, xuyên qua gian nhà, không bao lâu sau đã về tới khách điếm.

Qua khỏi cửa sổ vào bên trong rồi, Tư Đồ đặt Tiểu Hoàng xuống bên bàn, tự tay rót chén trà đút y uống cạn.

Tiểu Hoàng thở hổn hển mấy lượt, tim đập liên hồi trong lồng ngực cũng bình tĩnh lại. Y ngước mắt nhìn Tư Đồ nói – "Lão quản gia đó chết không minh bạch…. Chúng ta mặc kệ như thế sao?"

Tư Đồ buồn cười, hỏi – "Quản làm sao được? Đi làm thịt tên thư sinh kia à? Vậy thì tốt tôi, ta đi liền đây."

"Không phải…" – Tiểu Hoàng vội vàng kéo Tư Đồ lại. – "Y coi như là làm sai, nhưng là nhất thời xung động nóng nảy… Phải giao cho quan phủ mới đúng."

"Không có bằng chứng, ai mà tin lời hai kẻ xa lạ như chúng ta?" – Tư Đồ cười nhạt – "Hơn nữa cái người năm xưa trông rất giống ngươi đó, nếu hắn không phải là Ân Tịch Ly thì còn được, nếu thật sự là Ân Tịch Ly, vậy chắc chắn ngươi sẽ gặp phiền phức. Mấy ông lão trong trấn Thanh Vân này rất khó đảm bảo là không ai nhớ đến ngươi. Ngươi nghĩ lại xem, Hoàng Bán Tiên lại chính là Ân Tịch Ly chuyển thế…"

"Không phải… ta không phải mà." – Tiểu Hoàng sốt ruột.

"Biết ngươi không phải rồi!" – Tư Đồ vỗ vỗ lên vai y, tựa như rất thoải mái – "Có điều đời này không phải chỉ có mỗi mình ta, nếu là người khác, làm sao dám chắc là họ sẽ không tin?"

Trong đầu Tiểu Hoàng loạn như tương hồ, không thể làm gì khác ngoài hỏi Tư Đồ – "Vậy… vậy nên làm sao mới được đây?"

Tư Đồ cười, thấp giọng nói – "Việc này thì có gì, cứ nhìn coi chuyện này kết thúc ra sao cái đã."

"Huynh… huynh vì sao lại lạnh lùng như vậy?" – Tiểu Hoàng khó hiểu, nhỏ giọng nói – "Đó là một mạng người mà."

"À…" – Tư Đồ cười gượng một tiếng, kề sát vào y mà nói – "Mạng người thì đã sao? Muốn đoạt mạng người cũng chính là con người, vở kịch này rất hay ho, chúng ta cứ xem cho hết." – Nói xong, hắn rửa mặt một chút rồi chuẩn bị đi ngủ.

Bấy giờ, bên ngoài nổ ra một hồi hỗn loạn, chợt nghe có tiếng ai đó thét lên– "Không xong rồi! Ân Viên bốc cháy, các phu tử đều còn ở bên trong, mọi người mau cứu hỏa nhanh lên…" – Lập tức, tiếng đồng la, tiếng ồn ào, tiếng phụ nữ réo còn bọn con trẻ òa khóc đều dấy lên. Ngay cả chó trong toàn thành trấn đều sủa vang trời.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, mở cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy vùng trời phía xa xa đã bị vụ hỏa hoạn của Ân Viên nhuộm thành một miền ứ đỏ. Toàn bộ Ân Viên đều bị ngọn lửa bốc cao hừng hực bao vây.

Gió Tây Bắc vào độ cuối thu lúc ban đêm thổi mạnh, các phòng ốc bên cạnh Ân Viên đều làm bằng gỗ, rất dễ bị đốt cháy. Giờ đây, lửa nương chiều gió, gió thổi lửa bừng, chỉ thấy càng cháy càng trở nên hừng hực. Mọi người tràn ra trên hai con đường dẫn đến Ân Viên, cầm trong tay lỉnh kỉnh bát chậu gáo bồn, mang theo nước lấy từ giếng, làm hết mọi cách cũng chỉ như muối bỏ biển, làm sao có thể diệt được ngọn lửa càng cháy càng dữ dội kia. Thế lửa mỗi lúc một lớn, trong không khí ngập ngụa vị cay xè cùng tiếng khóc than của tất cả mọi người.

Tư Đồ nhíu mày, đang định ra ngoài hỗ trợ thì đã thấy Tiểu Hoàng đột nhiên cúi đầu, hai tay đặt thành hình chữ thập im lặng khấn cầu. Tư Đồ lấy làm lạ, định muốn hỏi Tiểu Hoàng đang làm gì. Thế rồi đột ngột thấy phía miền trời âm u mé Tây Bắc rầm rì một tiếng sấm.

Theo một tràng sấm vang, toàn bộ người trong thành đều im phăng phắc. Chẳng mấy chốc sau, lại có thêm mấy tiếng sấm rền, rồi thì một miền mây đen cuồn cuộn ào đến, sau đó, mưa rơi xuống tầm tã.

Cơn mưa như trút dội nước xuống, đám cháy lập tức nhỏ lại, chỉ chốc lát sau đã bị triệt tiêu hơn phân nửa. Mọi người càng nhanh tay cứu hỏa, rốt cuộc rồi đám cháy cũng lịm tắt. Từ phía xa xa vang vọng tiếng hoan hô của dân chúng. Tất thảy đều quỳ rạp xuống đất bái tạ trời xanh, tạ ân lão thiên gia đổ mưa cứu giúp.

Tư Đồ nhìn mà không thể tin được vào mắt, khi xoay lại nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh chỉ thấy sắc mặt y nhợt ngạt, hai mắt đã nhắm nghiền.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ nghĩ tình trạng y không ổn rồi, vừa kêu lên một tiếng xong, thân thể Tiểu Hoàng lập tức mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Tư Đồ vội vã ôm lấy y, ngay khi Tiểu Hoàng ngã vào lòng hắn, cơn mưa thốt nhiên ngừng bặt … Phía xa xa, trời dần dà chuyển hửng, bình minh vừa lên ở đằng Đông, vùng thinh không phía trên trấn Thanh Vân trải một dải cầu vồng rực rỡ.

—

Chú thích:

[1] Khí phong đăng. Nguyên văn là "Khí tử phong đăng" (đèn không sợ gió). Đây là những gì mình tìm được trên qua Google nhé.

"Khí tử phong đăng" ( ), gọi tắt là "Khí phong đăng", tức là loại đèn lồng màu đỏ thắm được treo trước cổng thành tại Thiên An Môn, là vật trang trí đặc trưng cho các dịp lễ khánh.

"Khí tử phong đăng" vì lẽ gió không thể dễ dàng dập tắt được nên gọi là đèn không sợ không khí. Vật liệu là giấy trắng (từng có thời lấy giấy Cao Ly) rất dày, ngày xưa dùng giấy này để hồ thành cửa sổ. Ở giữa cắm một chiếc nến, gió có thổi cũng không tắt được ngọn đèn này. Vậy còn lúc nào thì xuất hiện khí phong đăng? Xem lại lịch sử các phát minh Trung Hoa thì hẳn là nhà Đông Hán, tới thời Tam Quốc đã treo trước cửa mọi nhà. Khi có khí phong đăng rồi thì lại dán kín thêm giấy, tạo hình cái túi, lợi dụng nguyên lý khí nóng bốc lên à Gia Cát Lượng đã phát minh ra đèn Khổng Minh.

Khí tử phong đăng là một trong những loại hoa đăng. Tên cũng như nghĩa, chính là loại đèn không sợ ra gió. Ngày nay thường làm vật trang trí co các dịp lễ tiết, thường nhất là Nguyên Tiêu. Vì để cầu may, hầu hết đèn ngày nay đều làm bằng giấy đỏ, trên mặt đèn viết chữ "Hồng hi" (– hạnh phúc lớn).

Lược dịch từ: baike.soso /h6158400.htm?sp=l6158401

66. Chương 33: Nhân Duyên Tề Tựu

-Nhân duyên tế hội-

Tiếng kêu thất thanh kia nghe như truyền đến từ phía rất xa, trong giọng kêu còn mang theo run rẩy, dường như đã bị hù dọa rất nặng nề.

Tư Đồ nghe giọng, thấy có chút quen tai.

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ, nhẹ giọng bảo: – "Có ánh đèn đi tới…A…"

Tư Đồ cười, không đợi y nói xong đã cúi đầu hôn Tiểu Hoàng một cái, nói: – "Ngươi làm ta mê muội rồi, ngay cả có người tiếp cận cũng không hay biết."

Tiểu Hoàng có hơi lo lắng, hỏi: – "Bây giờ làm sao? Chúng ta ra ngoài sẽ bị phát hiện."

"Sợ cái gì." – Tư Đồ cười một cách vô tư, ghé vào sát tai Tiểu Hoàng nói: – "Đừng nói kẻ đến là người, dù có là quỷ cũng không có gì nghiêm trọng."

Tiểu Hoàng những muốn nói nữa đã bị Tư Đồ chộp lấy nhảy lên xà nhà.

May mà thư phòng này rất cao ráo, từ chỗ xà nhà đến mái nhà có một khoảng cách rất lớn. Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, áp sát người trên xà.

Lúc này, từ xa xa nghe có tiếng chân tới gần. Tư Đồ nghe ra thì biết người này không có võ công, đại khái là lúc đi ngang qua trong sân thì ngẫu nhiên nhìn thấy ngọn đèn trong phòng, nên mới sinh nghi. Có điều cũng lạ, đêm hôm khuya khoắt như vầy, người đó tới đây làm gì?

Hồi lâu sau, bước chân rốt cuộc dừng lại trước cửa, gõ lên cánh cửa đóng mấy lần xong thì im lặng.

Tư Đồ biết người này đang ở ngoài cửa rình trộm, trong lòng hơi xao động, thầm nghĩ cách dọa người này, thế là cố tình thở ra một hơi không nặng không nhẹ.

"Ai…ai ở bên trong?" – Người ngoài cửa hạ thấp thanh âm, nhẹ nhàng đẩy đẩy cánh cửa, thấy cửa vẫn khóa. Rồi lại đi đến cửa sổ mà đẩy, cũng thấy không có phản ứng gì.

Tư Đồ cười cười lắc đầu, áp vào bên cạnh Tiểu Hoàng, tự dưng gọi không đầu không cuối một tiếng: – "Tiên Tiên."

Tiểu Hoàng sửng sốt, giương mắt ngó Tư Đồ, không biết hắn lại muốn làm chi đây.

"Sau này gọi Tiên Tiên, không gọi Mọt Sách, thế nào?" – Tư Đồ hì hì cười.

Tiểu Hoàng ráng sức lắc đầu.

"Sao lại không chịu?" – Tư Đồ kéo tóc y.

"Suỵt…" – Tiểu Hoàng chịu không nổi cái sự quấy rối lôi thôi của Tư Đồ, không thể làm gì khác ngoài đánh trống lảng, chỉ về phía cửa lớn.

Lúc này, từ ngoài cửa ập tới những âm thanh kẽo kẹt, cảm giác như đang có ai dùng một vật gì đó mà cạy cửa.

Tư Đồ cau có, nhỏ giọng hỏi Tiểu Hoàng: – "Có biết người tới là ai không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, giật mình hỏi: – "Huynh biết sao?"

Tư Đồ cười, nhẹ giọng nói: – "Chúng ta vừa mới gặp qua."

Tiểu Hoàng không hiểu, suy nghĩ một hồi mới thấy rằng thanh âm vừa rồi có chút quen tai, chợt nghĩ ra: – "Là thư sinh tên Xương Minh trong khách ***."

Tư Đồ gật đầu cười: – "Ngươi đoán coi lúc nửa đêm nửa hôm này y đến Thư viện này để làm gì? Còn mang theo bên người vật dụng để cạy cửa."

Vừa dứt lời, từ ngoài cửa đã bật ra tiếng "lách cách", sau đó là âm thanh của chốt cửa bị gỡ xuống…Cửa cũng nhẹ mở ra.

Nương theo ánh sáng tù mù trong phòng, hai người quả nhiên thấy một người vận trang phục thư sinh đang cẩn thận từng bước đi đến, chính là gã Xương Minh trong khách *** nọ.

Vào bên trong rồi, thư sinh nhìn trái nhìn phải, rồi chợt thấy bóng người được đèn soi lên vách, y nghệch cả người ra. Đến gần nhìn một chút liền cau mày, cúi đầu trầm tư.

Tư Đồ thấy bộ dáng tư lự của y, nhãn thần dần dần trở nên băng lãnh. Tiểu Hoàng cảm nhận được sát ý mơ hồ từ người hắn thì xoay sang nhìn.

Chỉ thấy Tư Đồ lạnh lùng nhìn vào cử động của người ở bên dưới, chậm rãi giương tay lên…

Tiểu Hoàng vội vã vươn tay qua giữ Tư Đồ lại.

Tư Đầu cúi xuống nhìn y.

Tiểu Hoàng liên tục lắc đầu.

Tư Đồ im ắng thở dài, thu hồi chưởng, tiếp tục quan sát hành động của gã thư sinh bên dưới.

Thư sinh chỉ lo nhìn hình người đến ngơ ngác đờ đẫn, hoàn toàn không hay biết mình đã rảo qua một vòng trước Quỷ môn quan.

Suy nghĩ hồi lâu, gã thư sinh đột ngột lùi về sau mấy bước, quỳ rạp xuống đất dập đầu "cốp, cốp" với bức tranh.

Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đều bị hành động của thư sinh khiến cho ngây người, đều liếc mắt nhìn nhau. Bất chợt nghe thấy gã thư sinh bắt đầu lí nhí nói: – "Ân tướng quốc, học trò Văn Xương Minh, hôm nay hữu hạnh được nhìn thấy chân nhan, thực sự là vinh dự ba đời, học trò trong lòng rất khổ sở, mong tiên hiền chỉ lối ra khỏi bến mê."

Tư Đồ nín cười, quay sang Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái, như thể đang nói — Xem tên ngốc kia kìa.

Gã thư sinh không hay biết có người đang nhìn mình, chỉ tiếp tục thành kính thao thao bất tuyệt: – "Học trò nhiều năm đi thi không đạt, đối với thế sự này đã cảm thấy rất nản lòng, có điều hôm nay thực sự rất buồn bực, nên nghĩ đến việc vào thư phòng này tìm xem một chút điển tịch mà Ân tướng quốc biên soạn khi xưa để tham khảo."

Tư Đồ nhướn nhướn mày với Tiểu Hoàng — Hóa ra là đi trộm sách a.

Tiểu Hoàng không nói gì, nghĩ rằng Văn Xương Minh này quả có chút đáng thương. Quả thật người này có điều khó xử, nhưng những chuyện dự thi này nọ cũng có phải tham khảo rồi sẽ được đâu. Những thư cảo của Ân Tịch Ly trong phòng này có những thứ mà thế nhân chưa từng hay biết. Y sao chép như vậy há chẳng phải là trộm cắp của tổ tiên?

Văn Xương Minh đứng lên, rồi lại nhìn đăm đăm vào hình ảnh của Ân Tịch Ly, lẩm bẩm nói: – "Ân tướng quốc cùng với một vị tiểu công tử hôm nay vào ở trong khách *** nhà ta có chút giống nhau, lẽ nào đây chính là cơ duyên?"

Lúc này, Tiểu Hoàng đột nhiên thấy Tư Đồ huých y một cái. Y quay sang nhìn, thấy Tư Đồ chỉ tay về phía cửa, dùng giọng cực thấp nói vào tai y: – "Có người!"

Tiểu Hoàng cả kinh, tự nhủ vì sao lại có người cho được? Vội vã quay đầu nhìn về phía đại môn, ở nơi đó ngoại trừ ánh trăng ra còn có ai đâu. Mà gã thư sinh nọ cũng hoàn toàn không hay…Rồi thốt nhiên, cánh cửa phát ra một tiếng "Rầm", một người mang đèn ***g xông vào, hét lớn: – "Là ai?!"

Thư sinh kia bị biến cố đột ngột khiến cho cả kinh không ít, vội vã quay đầu lại nhìn, một lúc lâu sau mới nghẹn giọng nói một câu: "Ân…Ân quản gia."

Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng chăm chú nhìn vào, bởi vì trong tay người này đang cầm theo một chiếc đèn khí phong đăng cháy rất sáng[3], cho nên ánh sáng chiếu rọi vô cùng rõ ràng. Chỉ thấy người đến bây giờ là một ông lão tóc bạc phơ, nhìn thì thấy dễ cũng sáu bảy mươi tuổi. Lão đang tức tối hết mặt mũi mà nhìn chăm chăm vào Văn Xương Minh, lạnh giọng nói: – "Ngươi tới đây làm gì? Nơi này là cấm địa, Thư viện quy định không cho phép vào, chẳng lẽ ngươi không biết sao!"

Văn Xương Minh sợ đến mức nhũn chân, luôn miệng nói: "Ân quản gia châm chước cho…ta…ta chỉ thấy có đèn sáng nên đến xem thử…"

"Ngươi còn muốn gạt ta!" – Ông lão được gọi là Ân quản gia kia trợn trừng mắt: – "Đêm hôm khuya khoắt ngươi chạy tới cấm địa của Thư viện, rõ ràng là tâm thuật bất chính, ta tất phải tố giác ngươi với Thư viện, ngươi sau này không được tới nữa!"

"Không không…Ân quản gia tha cho ta một lần đi, ta không thể rời khỏi Thư viện mà!" – Văn Xương Minh dường như rất nóng nảy, cuống cuồng chạy theo bám lấy vạt áo của quản gia – "Lần sau ta không dám nữa, ông tha cho ta lần này đi."

"Đừng nói xàm!" – Ân quản gia kia tuy rằng tuổi tác không còn ít, nhưng xương cốt trên người hãy còn rất cường tráng. Lão đẩy mạnh Văn Xương Minh, xoay người dợm bước ra ngoài, như muốn tìm thêm người đến.

Văn Xương Minh bị đẩy văng ra thì thối lui một mạch đến bên cạnh thư trác. Mắt y trông thấy lão quản gia như đang muốn tìm thêm người tới, nếu như là phu tử ở lại trong thư viện, vậy thì y không còn cách

nào để ở lại Thư viện nữa. Sợ rằng ngay cả trấn Thanh Vân này y cũng không còn chốn nào để dung thân. Y vịn vào thành bàn chực đứng dậy, vừa lúc cầm được một cái nghiên mực trên bàn. Rốt cuộc bất chấp tất cả, Văn Xương Minh tiến lên mấy bước, giương tay lên hướng về phía sau gáy của ông lão mà hung hăng đập xuống một cái. Trong thoáng chốc, sắc máu ứa ra, lão quản gia ngay cả hừ cũng không thốt ra được, ngã vật ra trước thềm cửa.

Thấy máu đang lan ra đầy đất, Văn Xương Minh dường như đã mụ mị cả người. Đừng nói đến y, ngay cả Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ trên xà nhà cũng cảm thấy mờ mịt.

Một hồi lâu sau, Văn Xương Minh mới lay thân thể của lão nhân nằm trên đất: – "Ân…Ân quản gia…"

Lão nhân hoàn toàn không hề phản ứng.

Văn Xương Minh run lập cà lập cập đưa tay sang dò xét hơi thở của lão, thăm dò một lúc sau thì sợ hãi ngồi phịch xuống đất, toàn thân ứa đầy mồ hôi lạnh: – "Chết…chết…chết mất rồi…"

Tiểu Hoàng ở phía trên trông rõ mồn một, chợt thấy trong lòng thắt lại. Y quay sang nhìn Tư Đồ, thấy Tư Đồ lạnh lùng nhìn, nhếch môi thành một cái cười trào phúng.

Gã thư sinh nọ luống cuống tay chân mất một trận. Lúc này, từ bên ngoài tường Thư viện vẳng tới một tràng tiếng gõ mõ cầm canh, khiến y sực tỉnh. Thoáng cái, y đứng thẳng dậy khỏi nền đất, đi quẩn quanh hết mấy lượt, rồi ánh mắt rơi vào chiếc đèn ***g lớn đang đặt ở một bên.

Nghĩ tới nghĩ lui, y cấp tốc lôi thi thể của lão quản gia tới chính giữa gian phòng, rồi lật giá sách khiến rất nhiều sách đổ xuống. Hắn lấy cây nến giữa đèn ra ngoài, rồi lại xếp sách, từng quyển một, ném vào.

Phương Bắc khí hậu khô hanh, hiện tại lại vào ngay độ cuối thu, không khí khô rất dữ dội. Những trang giấy trong số sách vở này vốn đã rất bén lửa, chỉ chốc lát sau, dường như toàn bộ giá sách đều bốc cháy. Văn Xương Minh lau mồ hôi, nhìn thế lửa càng lúc càng hừng hực. Y hít sâu một hơi, quỳ xuống dập đầu lạy thi thể lão quản gia ba lạy, nói: – "Lão quản gia, ta là bất đắc dĩ, tuổi tác ông cũng lớn rồi, cứ an tâm ra đi. Ta nhất định sẽ đốt nến thơm vàng mã cho ông, xin ông chớ có trách ta." – Nói rồi, y xoay người chuẩn bị ra đi, bất thình lình lại nhìn thấy chiếc đèn ***g bát giác đặt trên bàn.

Suy đi tính lại, y vội vàng đi qua, thổi tắt ngọn nến bên trong đèn rồi ôm lấy, nhanh chóng rời đi, ra khỏi cửa rồi còn không quên khép cửa lại.

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Văn Xương Minh giết người phóng hỏa, rồi lại thấy lửa càng lúc càng bốc cao. Tiểu Hoàng quẫn bách đến độ không biết làm thế nào, nhìn qua Tư Đồ: – "Làm sao bây giờ…khụ khụ…"

Do nói quá gấp gáp, Tiểu Hoàng bị một ngụm khói xộc vào, bắt đầu ho khan.

Tư Đồ giương tay dùng chưởng phách xé toạc mái nhà, mang theo Tiểu Hoàng tung người nhảy lên, xuyên qua gian nhà, không bao lâu sau đã về tới khách ***.

Qua khỏi cửa sổ vào bên trong rồi, Tư Đồ đặt Tiểu Hoàng xuống bên bàn, tự tay rót chén trà đút y uống cạn.

Tiểu Hoàng thở hổn hển mấy lượt, tim đập liên hồi trong ***g ngực cũng bình tĩnh lại. Y ngước mắt nhìn Tư Đồ nói: – "Lão quản gia đó chết không minh bạch… Chúng ta mặc kệ như thế sao?"

Tư Đồ buồn cười, hỏi: – "Quản làm sao được? Đi làm thịt tên thư sinh kia à? Vậy thì tốt tôi, ta đi liền đây."

"Không phải…" – Tiểu Hoàng vội vàng kéo Tư Đồ lại. – "Y coi như là làm sai, nhưng là nhất thời xung động nóng nảy…Phải giao cho quan phủ mới đúng."

"Không có bằng chứng, ai mà tin lời hai kẻ xa lạ như chúng ta?" – Tư Đồ cười nhạt – "Hơn nữa cái người năm xưa trông rất giống ngươi đó, nếu hắn không phải là Ân Tịch Ly thì còn được, nếu thật sự là Ân Tịch Ly, vậy chắc chắn ngươi sẽ gặp phiền phức. Mấy ông lão trong trấn Thanh Vân này rất khó đảm bảo là không ai nhớ đến ngươi. Ngươi nghĩ lại xem, Hoàng Bán Tiên lại chính là Ân Tịch Ly chuyển thế…"

"Không phải…ta không phải mà." – Tiểu Hoàng sốt ruột.

"Biết ngươi không phải rồi!" – Tư Đồ vỗ vỗ lên vai y, tựa như rất thoải mái: – "Có điều đời này không phải chỉ có mỗi mình ta, nếu là người khác, làm sao dám chắc là họ sẽ không tin?"

Trong đầu Tiểu Hoàng loạn như tương hồ, không thể làm gì khác ngoài hỏi Tư Đồ: – "Vậy…vậy nên làm sao mới được đây?"

Tư Đồ cười, thấp giọng nói: – "Việc này thì có gì, cứ nhìn coi chuyện này kết thúc ra sao cái đã."

"Huynh…huynh vì sao lại lạnh lùng như vậy?" – Tiểu Hoàng khó hiểu, nhỏ giọng nói: – "Đó là một mạng người mà."

"À…" – Tư Đồ cười gượng một tiếng, kề sát vào y mà nói: – "Mạng người thì đã sao? Muốn đoạt mạng người cũng chính là con người, vở kịch này rất hay ho, chúng ta cứ xem cho hết." – Nói xong, hắn rửa mặt một chút rồi chuẩn bị đi ngủ.

Bấy giờ, bên ngoài nổ ra một hồi hỗn loạn, chợt nghe có tiếng ai đó thét lên: "Không xong rồi! Ân Viên bốc cháy, các phu tử đều còn ở bên trong, mọi người mau cứu hỏa nhanh lên…" – Lập tức, tiếng đồng la, tiếng ồn ào, tiếng phụ nữ réo còn bọn con trẻ òa khóc đều dấy lên. Ngay cả chó trong toàn thành trấn đều sủa vang trời.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, mở cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy vùng trời phía xa xa đã bị vụ hỏa hoạn của Ân Viên nhuộm thành một miền ứ đỏ. Toàn bộ Ân Viên đều bị ngọn lửa bốc cao hừng hực bao vây.

Gió Tây Bắc vào độ cuối thu lúc ban đêm thổi mạnh, các phòng ốc bên cạnh Ân Viên đều làm bằng gỗ, rất dễ bị đốt cháy. Giờ đây, lửa nương chiều gió, gió thổi lửa bừng, chỉ thấy càng cháy càng trở nên hừng hực. Mọi người tràn ra trên hai con đường dẫn đến Ân Viên, cầm trong tay lỉnh kỉnh bát chậu gáo bồn, mang theo nước lấy từ giếng, làm hết mọi cách cũng chỉ như muối bỏ biển, làm sao có thể diệt được ngọn lửa càng cháy càng dữ dội kia. Thế lửa mỗi lúc một lớn, trong không khí ngập ngụa vị cay xè cùng tiếng khóc than của tất cả mọi người.

Tư Đồ nhíu mày, đang định ra ngoài hỗ trợ thì đã thấy Tiểu Hoàng đột nhiên cúi đầu, hai tay đặt thành hình chữ thập im lặng khấn cầu. Tư Đồ lấy làm lạ, định muốn hỏi Tiểu Hoàng đang làm gì. Thế rồi đột ngột thấy phía miền trời âm u mé Tây Bắc rầm rì một tiếng sấm.

Theo một tràng sấm vang, toàn bộ người trong thành đều im phăng phắc. Chẳng mấy chốc sau, lại có thêm mấy tiếng sấm rền, rồi thì một miền mây đen cuồn cuộn ào đến, sau đó, mưa rơi xuống tầm tã.

Cơn mưa như trút dội nước xuống, đám cháy lập tức nhỏ lại, chỉ chốc lát sau đã bị triệt tiêu hơn phân nửa. Mọi người càng nhanh tay cứu hỏa, rốt cuộc rồi đám cháy cũng lịm tắt. Từ phía xa xa vang vọng tiếng hoan hô của dân chúng. Tất thảy đều quỳ rạp xuống đất bái tạ trời xanh, tạ ân lão thiên gia đổ mưa cứu giúp.

Tư Đồ nhìn mà không thể tin được vào mắt, khi xoay lại nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh chỉ thấy sắc mặt y nhợt ngạt, hai mắt đã nhắm nghiền.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ nghĩ tình trạng y không ổn rồi, vừa kêu lên một tiếng xong, thân thể Tiểu Hoàng lập tức mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Tư Đồ vội vã ôm lấy y, ngay khi Tiểu Hoàng ngã vào lòng hắn, cơn mưa thốt nhiên ngừng bặt…Phía xa xa, trời dần dà chuyển hửng, bình minh vừa lên ở đằng Đông, vùng thinh không phía trên trấn Thanh Vân trải một dải cầu vồng rực rỡ.

67. Chương 34

Chương 34 | Lãnh nhãn bàng quan

– Thờ ơ lạnh nhạt –

Tư Đồ cúi đầu xem xét tình hình Tiểu Hoàng đang rúc trong lòng mình, chỉ thấy sắc mặt y tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền có vẻ rất khó chịu. Nhất thời Tư Đồ cảm thấy luống cuống hết cả tay chân. Hắn vẫn biết thân thể Tiểu Hoàng không tốt lắm, nhưng lần trước sau khi được Mộc Lăng trị liệu thì đã khá hơn nhiều. Trước lúc ra đi, Mộc Lăng còn dặn hắn phải chú ý thân thể Tiểu Hoàng, không được chịu lạnh, không được ăn bậy ăn bạ thứ gì.

Dọc đường đi, Tư Đồ vẫn rất cẩn thận, sợ Tiểu Hoàng chịu rét, ăn cái gì cũng kiểm tra sạch sẽ, bởi thế cơ thể Tiểu Hoàng không xảy ra vấn đề gì. Tuy thế, nếu thật sự có bị lạnh hay đau đầu chút đỉnh thì Tư Đồ cũng không nôn nóng làm gì, có điều tình cảnh mới rồi thật sự quỷ dị, Tư Đồ hoàn toàn không biết vì sao Tiểu Hoàng lại xuất hiện phản ứng như thế nữa.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ nhẹ nhàng ôm Tiểu Hoàng đặt lên giường, đưa tay sờ trán y, vừa chạm vào đã cảm thấy cơ thể rất lạnh, trên trán lại ứa một tầng mồ hôi.

Hắn lại gọi hai tiếng nhưng Tiểu Hoàng tuyệt một chút phản ứng cũng không có, hai mắt vẫn nhắm nghiền. Tư Đồ lúc bấy giờ vô cùng sốt ruột, vớ ngay ấm trà ném về phía cửa. Mấy tiếng loảng xoảng vang lên, cửa vốn là mở từ ngoài vào trong đột nhiên bị đánh cho văng trở ra mé ngoài. Tư Đồ hét lên – "Người đâu!"

Khách điếm này trước sau cũng chỉ có mỗi Tư Đồ và Tiểu Hoàng là khách, một tiếng rơi vỡ này vốn có thể khiến bọn tiểu nhị phải kinh động. Chỉ là lúc này trong thành đột nhiên xảy ra hỏa hoạn to, chưởng quầy mang theo bọn tiểu nhị đi giúp cứu hỏa, thế nên khách điếm to như vậy cũng không lưu lại người nào.

Tư Đồ dùng ống tay áo lau mồ hôi cho Tiểu Hoàng, vươn tay thăm thử mạch của y, phát hiện ra mạch đập rất hỗn loạn, thoáng chốc tâm phiền ý loạn, bèn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, vẫn là đến một người giữ cửa cũng không có, liền rống to lên – "Người đâu? Chết hết cả rồi sao?"

Lúc này từ phía cầu thang vang lên mấy tiếng bước chân gấp gáp. Chốc lát sau, ở ngay cửa xuất hiện một người ló đầu vào, tựa hồ có đôi chút hoảng loạn, nơm nớp lo sợ hỏi – "Khách quan… gọi người sao?"

Tư Đồ ngẩng lên nhìn, thấy kẻ đứng ở cửa là Văn Xương Minh. Hắn cũng lười chẳng nói thêm gì, chỉ phân phó – "Gọi tất cả đại phu trong thành đến đây."

Văn Xương Minh sửng sốt, nhìn Tiểu Hoàng nằm trên giường, nhỏ giọng hỏi – "Công tử … bị bệnh sao?"

Tư Đồ đang rối hết cả lòng, trừng mắt liếc y một cái – "Mau lên!"

"A… dạ!" – Văn Xương Minh bị Tư Đồ liếc ột cái đã run hết cả lên, hai chân bủn rủn, vội vã xoay người cút cho nhanh, lòng hoang mang tìm đại phu trong thành.

Đáng tiếc đúng lúc này lại xảy ra chuyện. Vì lửa quá to nên có những vị phu tử và học trò chạy không kịp, thậm chí có người đã tử vong, lại còn cả mấy người đến cứu hỏa bị thương nữa. Vì thế mà các đại phu đều bị lôi từ trên giường xuống để đến chữa thương. Văn Xương Minh chạy đến mấy hiệu thuốc, chẳng có lấy một lang trung nào ở nhà, thân nhân đều bảo là đã đến Ân Viên rồi. Văn Xương Minh hiện giờ còn đang chột dạ, làm sao dám chạy đến Ân Viên chứ, cũng chỉ đành chạy lòng vòng trong thành, sau cùng quyết định quay về khách điếm.

Tư Đồ gấp gáp vô cùng, nhưng bệnh của Tiểu Hoàng chẳng rõ nguyên nhân, bản thân hắn thì không biết làm sao, trong lòng rất bực bội. Phải mà hắn mang theo Mộc Lăng thì tốt rồi, bây giờ thật sự muốn ôm Tiểu Hoàng hỏa tốc quay về Thục Trung ngay trong đêm. Đang đúng lúc Tư Đồ đang sốt ruột thì lại nghe Tiểu Hoàng lầm bầm kêu lên mấy tiếng.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ vừa mừng vừa sợ, nhanh chân chạy đến. Quả nhiên, Tiểu Hoàng khẽ trở mình rồi chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt cũng dần khôi phục lại.

"Sao rồi?" – Tư Đồ tiến đến, áp trán mình vào trán Tiểu Hoàng… thấy không còn lạnh như mới nãy nữa, không có gì khác lúc bình thường. Thế là hắn nhẹ nhàng thở ra, vươn tay bắt mạch thử, thấy mạch cũng đã bình ổn trở lại.

Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng chạm vào hai má Tiểu Hoàng, thấp giọng hỏi – "Thấy thế nào rồi?"

Tiểu Hoàng đã thanh tỉnh nhiều, khẽ lắc đầu.

"Sao đột nhiên lại như thế?" – Tư Đồ chồm tới ôm lấy Tiểu Hoàng, để y tựa vào ngực mình – "Có chỗ nào không khỏe ư? Sao đột nhiên lại ngất xỉu thế kia?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ tiếng nói – "Không biết…" – Lời còn chưa nói dứt đã bị Tư Đồ chặn lại.

Tiểu Hoàng còn đang khó hiểu thì đã thấy Tư Đồ ngước lên nhìn ra ngoài cửa, lạnh lùng nói – "Ngươi còn muốn nghe bao lâu nữa?"

Phút chốc sau, Văn Xương Minh run rẩy đi vào, mồm miệng thở dốc, hơi ngượng ngùng bảo – "Ta… đại phu đều đã đến Ân Viên để cứu chữa người hết rồi… Ta…"

"Việc của ngươi bây giờ là chờ đến khi bọn họ chữa xong thì gọi người giỏi nhất đến đây." – Tư Đồ cắt ngang, rồi cúi đầu không thèm nhìn đến y nữa, tiếp tục xem xét tình trạng của Tiểu Hoàng. Hắn thấy sắc mặt Tiểu Hoàng đã bình thường, cơ thể cũng không còn hữu khí vô lực mới an tâm phần nào.

"Vâng… Ta, ta cũng biết chút y thuật." – Văn Xương Minh nhỏ giọng đề nghị – "Có muốn ta giúp công tử xem qua không?"

Tư Đồ cúi đầu nhìn Tiểu Hoàng, ý như muốn hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu. Y không muốn thấy Văn Xương Minh, chỉ nghĩ đến việc mới rồi y phóng hỏa đốt Ân Viên, khiến cho có người bị thương thì đã muốn hỗn loạn. Phải chi mà mới rồi mình và Tư Đồ dập lửa trước khi bỏ đi thì tốt rồi…

Tư Đồ nhìn ra y có tâm sự, nhưng chỉ khẽ nhíu mày bảo với Văn Xương Minh – "Ngươi tới nhìn xem sao."

Tiểu Hoàng hốt hoảng đưa mắt nhìn Tư Đồ, thế mà Tư Đồ chỉ nhìn y thật chăm chú, không nói thêm bất kỳ lời nào.

Văn Xương Minh tiến đến, vừa nhìn khí sắc Tiểu Hoàng ở cự ly gần đã ngây dại cả người.

Mới rồi ở thư phòng của Ân Viên, y thấy được bức họa trên đèn lồng, bởi vì ánh sáng yếu nên không nhìn được rõ ràng, tuy vậy, y vẫn bị người kia thu hút. Khi ấy y đã cảm thấy người này cùng vị công tử lúc ban chiều có phần giống nhau. Bởi vì Tiểu Hoàng vẫn luôn cúi đầu, cả người bị áo choàng bao phủ, hơn nữa sự hiện diện của Tư Đồ quá mức mãnh liệt, ai nấy đều bị hắn thu hút, cho nên Văn Xương Minh cũng không nhìn rõ được dáng vẻ của Tiểu Hoàng.

Sau khi từ Ân Viên trở về thì lòng Văn Xương Minh như có lửa đốt, nằm vật ra giường mà không sao yên giấc cho được. Chốc lát sau, y nghe mọi người tri hô có hỏa hoạn mà vẫn không dám ra ngoài, chỉ lăn lộn trên giường, cuối cùng mới rời giường lấy chiếc đèn lồng kia ra. Y thắp một ngọn đèn trong phòng, rồi mang chiếc đèn lồng ra xem xét, càng xem càng cảm thấy người trong bức họa là tuyệt đại tao nhã. Trước đây y vẫn nghe đồn Ân Tịch Ly là một mỹ nhân nhưng không tin, cứ nghĩ một nam nhân thì sao có thể gọi như thế. Bây giờ nhìn kỹ, không thể không thán phục, chỉ biết tự mình xấu hổ thôi.

Lần này đến gần xem Tiểu Hoàng, Văn Xương Minh ngây ngẩn cả người, bởi lẽ ngoại trừ tuổi tác cách biệt thì người trước mắt cùng bức họa của Ân Tịch Ly cơ hồ giống nhau như đúc, thậm chí, người thật ngoài đời càng nhìn càng cảm giác chân thật hơn.

Tiểu Hoàng vẫn cúi đầu. Y không muốn đối mặt với Văn Xương Minh, tay nhẹ nhàng túm chéo áo Tư Đồ mà kéo.

Tư Đồ không nói gì, ngược lại còn đứng dậy, tránh đi vài bước.

Tiểu Hoàng nhìn hắn khó hiểu, chợt nghe Văn Xương Minh bảo – "À, … tiểu công tử, tay của người … Ta giúp công tử xem mạch."

Tiểu Hoàng lắc đầu, dùng chăn che kín thân mình, thấp giọng bảo – "Không cần đâu!"

Văn Xương Minh thấy y mới có mười mấy tuổi đầu, bộ dạng lại dễ xem thì trong lòng nghĩ chắc là y thấy thẹn thùng, bèn nhẹ giọng khuyên – "Không có gì đâu, chỉ là bắt mạch thôi mà."

Tiểu Hoàng vẫn lắc đầu, vẻ kháng cự hiển hiện rõ trên mặt, không chịu để Văn Xương Minh đến gần.

Văn Xương Minh sững sờ, không biết rằng là do dáng vẻ mình quá mức dọa người, hay thiếu niên trước mắt sợ người lạ nữa.

Tiểu Hoàng đưa mắt trách Tư Đồ đứng đó nhìn cách đó không xa rồi bảo – "Ta không gặp, huynh bảo y đi ra ngoài đi."

Văn Xương Minh chợt hiểu rõ rằng Tiểu Hoàng đối với mình tràn đầy chán ghét, nhớ đến lúc mình làm những việc tác ác tại Ân Viên thì bức họa Ân Tịch Ly vẫn đang ở ngay trên tường dõi theo, chợt giật thót cả người. Văn Xương Minh nhìn lại Tiểu Hoàng, bỗng dưng có cảm giác chính người này mới nãy đã nhìn mình.

Sắc mặt y trong chớp mặt chợt chuyển biến, hoang mang bảo rằng – "Đại phu… chắc là đã về rồi, ta giúp nhị vị đi gọi." – Nói xong liền xoay người bỏ chạy. Lúc ra đến cửa, bả vai y va mạnh vào khung, nhưng y cũng chẳng để tâm kêu một tiếng, chỉ cắm đầu chạy bán sống bán chết.

Mãi đến khi Văn Xương Minh đi xa rồi, Tiểu Hoàng mới thả lỏng cơ thể, bỗng cảm giác có hơi xây xẩm.

Tư Đồ lắc đầu, bước đến nhấc cánh cửa lên đặt tạm vào, rồi xoay người đến gần Tiểu Hoàng. Hắn đang muốn chạm vào y, nhưng Tiểu Hoàng tránh đi, dường như là đang giận lẫy. Tư Đồ bật cười, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, đẩy y dịch vào mé trong, chính mình nằm ngay sát bên, buông màn xuống.

Tiểu Hoàng im lặng xích vào, không thèm nói gì.

"Ngươi vẫn cứ là một tiểu hài tử thôi." – Tư Đồ vừa cười vừa nói.

"Huynh…" – Tiểu Hoàng xem chừng là không nhịn được nữa, nghiêm giọng nói – "Kẻ kia là hung thủ, huynh sao có thể không để tâm chứ, còn chưa biết là có bao nhiêu người tử nạn nữa."

Tư Đồ ngáp dài một tiếng, nhìn Tiểu Hoàng bảo – "Ngươi ghét y lắm đúng không?"

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu

"Ta cũng rất ghét y."

"Ta không tin!" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Căn bản là huynh không quan tâm."

"Ha hả…" – Tư Đồ bật cười, vươn tay đặt đầu Tiểu Hoàng lên gối, còn chính mình thì tựa cằm lên chiếc bụng mềm mềm của Tiểu Hoàng, chậm rãi nói – "Thích một người thì phải để cho người ấy biết, còn ghét một người, thì tốt nhất là không được để cho kẻ ấy biết."

Tiểu Hoàng sửng sốt, cúi đầu lẩm bẩm – "Ta không muốn học cách này đâu."

"Ngươi phải học!" – Tư Đồ cầm lấy tay Tiểu Hoàng kề sát vào môi mình, hôn một cái – "Ngươi phải học để tự bảo vệ chính mình."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ, khe khẽ thở dài, nhỏ giọng – "Ta biết…"

Tư Đồ cười, cọ cọ về phía trước, cằm nhẹ nhàng đặt trên ngực Tiểu Hoàng, vươn tay cuốn lấy một lọn tóc của Tiểu Hoàng vân vê – "Ngươi vui vẻ cũng được, mà mất hứng cũng được, chỉ cần cho người ngươi thích biết là đủ, còn những người khác, vĩnh viễn cũng đừng để cho bọn họ đoán được ngươi nghĩ gì trong lòng, có biết không?"

Tiểu Hoàng trầm mặc thật lâu, sau đó nhẹ giọng nói – "Ừm!"

"Ngoan…" – Tư Đồ nâng nhẹ thắt lưng Tiểu Hoàng, kéo y xuống gần mình, thân thiết cọ vào cổ – "Có phải ngươi cảm thấy ta rất lạnh lùng không?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi rồi thành thật gật đầu. Tư Đồ ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hoàng, thấp giọng nói – "Ta sống trên đời có một nguyên tắc, đó là chuyện không liên quan đến ta, ta tuyệt đối không quản."

Tiểu Hoàng im lặng nhìn Tư Đồ.

"Tên tiểu tử kia, nếu hôm nay chúng ta ngăn trở y, y có thể bị thư viện đuổi đi, những ngày tới đây sẽ vô cùng khó khăn. Cũng có thể lão quản gia kia không phát hiện, y có thể trộm thư cảo, đi ứng thí, thậm chí thăng quan tiến chức rất nhanh, nhưng rồi lại bị phát giác, bị xử trảm." – Tư Đồ với vào trong áo Tiểu

Hoàng, không nặng không nhẹ vuốt ve xương quai xanh của y – "Ta chỉ là bàng quan. Mỗi người đều có cuộc đời của chính họ, sống hay chết đều đã là thiên mệnh, có quản cũng vô dụng thôi."

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói mấy lời ấy rồi thì lắc đầu, nâng Tư Đồ tựa vào sát một bên mặt mình – "Huynh gạt người."

Tư Đồ giật mình, nhướn mày – "Sao lại nói thế?"

"Mới nãy khi nhìn thấy hỏa hoạn, huynh có nghĩ sẽ bước ra giúp đỡ." – Tiểu Hoàng nhẹ giọng nói – "Lúc những người đó vừa khóc vừa la hét, huynh cũng có khổ sở, thế nên không gọi là thờ ơ lạnh nhạt…"

Tư Đồ sửng sốt, sau đó gật đầu – "Vậy nên còn phải luyện tập, có phải hay không? Luyện đến ngày nào đó có thể nhìn mà không đổi sắc mặt thì tốt rồi."

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Chẳng tốt gì cả!"

"Không tốt ư?"

"Huynh tốt như vậy mà." – Tiểu Hoàng nhẹ giọng – "Tư Đồ, huynh là một người tốt."

"Còn nói ta là người tốt sao?" – Tư Đồ cười cắn nhẹ vành tai Tiểu Hoàng – "Ta giết người không chớp mắt, hoàn toàn không có cảm giác gì hết."

Tiểu Hoàng vẫn lắc đầu – "Huynh không phải như thế mà."

Tư Đồ yên lặng nhìn Tiểu Hoàng, thở dài kéo chăn đắp cho y, hôn nhẹ lên trán y một cái – "Trước hết ngươi ngủ một chút đi, chờ chốc lát mọi sự an ổn ta sẽ mời đại phu đến thăm bệnh cho ngươi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng từ từ nhắm mắt lại, nhỏ tiếng nói – "Điều huynh dạy ta, ta sẽ nhớ kỹ."

Tư Đồ mỉm cười giúp y tém chăn lại, rồi đứng lên ra khỏi màn. Vừa xoay người thì ý cười đã biến mất, Tư Đồ chắp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa ra, thấy vừng đông đã muốn hửng lên… Ân Viên phía xa xa cơ hồ đã bị thiêu đốt đến mức chỉ còn là một phế tích, bây giờ có một cột khói nhờ nhờ bốc lên, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét.

Sau khi đăm đăm ngắm nhìn bầu trời lúc bình minh một chốc thật lâu, Tư Đồ mới cúi đầu dùng tay day nhẹ mí mắt —— đất trời chuyển mình, hô phong hoán vũ sao? Là lão thiên gia vô tình mở to mắt, hay thật sự là Khổng Minh chuyển thế, thần tiên hạ phàm chứ…

68. Chương 34: Lãnh Nhãn Bàng Quan

Tư Đồ cúi đầu xem xét tình hình Tiểu Hoàng đang rúc trong lòng mình, chỉ thấy sắc mặt y tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền có vẻ rất khó chịu. Nhất thời Tư Đồ cảm thấy luống cuống hết cả tay chân. Hắn vẫn biết thân thể Tiểu Hoàng không tốt lắm, nhưng lần trước sau khi được Mộc Lăng trị liệu thì đã khá hơn nhiều. Trước lúc ra đi, Mộc Lăng còn dặn hắn phải chú ý thân thể Tiểu Hoàng, không được chịu lạnh, không được ăn bậy ăn bạ thứ gì.

Dọc đường đi, Tư Đồ vẫn rất cẩn thận, sợ Tiểu Hoàng chịu rét, ăn cái gì cũng kiểm tra sạch sẽ, bởi thế cơ thể Tiểu Hoàng không xảy ra vấn đề gì. Tuy thế, nếu thật sự có bị lạnh hay đau đầu chút đỉnh thì Tư Đồ cũng không nôn nóng làm gì, có điều tình cảnh mới rồi thật sự quỷ dị, Tư Đồ hoàn toàn không biết vì sao Tiểu Hoàng lại xuất hiện phản ứng như thế nữa.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ nhẹ nhàng ôm Tiểu Hoàng đặt lên giường, đưa tay sờ trán y, vừa chạm vào đã cảm thấy cơ thể rất lạnh, trên trán lại ứa một tầng mồ hôi.

Hắn lại gọi hai tiếng nhưng Tiểu Hoàng tuyệt một chút phản ứng cũng không có, hai mắt vẫn nhắm nghiền. Tư Đồ lúc bấy giờ vô cùng sốt ruột, vớ ngay ấm trà ném về phía cửa. Mấy tiếng loảng xoảng vang lên, cửa vốn là mở từ ngoài vào trong đột nhiên bị đánh cho văng trở ra mé ngoài. Tư Đồ hét lên – "Người đâu!"

Khách *** này trước sau cũng chỉ có mỗi Tư Đồ và Tiểu Hoàng là khách, một tiếng rơi vỡ này vốn có thể khiến bọn tiểu nhị phải kinh động. Chỉ là lúc này trong thành đột nhiên xảy ra hỏa hoạn to, chưởng quầy mang theo bọn tiểu nhị đi giúp cứu hỏa, thế nên khách *** to như vậy cũng không lưu lại người nào.

Tư Đồ dùng ống tay áo lau mồ hôi cho Tiểu Hoàng, vươn tay thăm thử mạch của y, phát hiện ra mạch đập rất hỗn loạn, thoáng chốc tâm phiền ý loạn, bèn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, vẫn là đến một người giữ cửa cũng không có, liền rống to lên – "Người đâu? Chết hết cả rồi sao?"

Lúc này từ phía cầu thang vang lên mấy tiếng bước chân gấp gáp. Chốc lát sau, ở ngay cửa xuất hiện một người ló đầu vào, tựa hồ có đôi chút hoảng loạn, nơm nớp lo sợ hỏi – "Khách quan…gọi người sao?"

Tư Đồ ngẩng lên nhìn, thấy kẻ đứng ở cửa là Văn Xương Minh. Hắn cũng lười chẳng nói thêm gì, chỉ phân phó – "Gọi tất cả đại phu trong thành đến đây."

Văn Xương Minh sửng sốt, nhìn Tiểu Hoàng nằm trên giường, nhỏ giọng hỏi – "Công tử…bị bệnh sao?"

Tư Đồ đang rối hết cả lòng, trừng mắt liếc y một cái – "Mau lên!"

"A…dạ!" – Văn Xương Minh bị Tư Đồ liếc cho một cái đã run hết cả lên, hai chân bủn rủn, vội vã xoay người cút cho nhanh, lòng hoang mang tìm đại phu trong thành.

Đáng tiếc đúng lúc này lại xảy ra chuyện. Vì lửa quá to nên có những vị phu tử và học trò chạy không kịp, thậm chí có người đã tử vong, lại còn cả mấy người đến cứu hỏa bị thương nữa. Vì thế mà các đại phu đều bị lôi từ trên giường xuống để đến chữa thương. Văn Xương Minh chạy đến mấy hiệu thuốc, chẳng có lấy một lang trung nào ở nhà, thân nhân đều bảo là đã đến Ân Viên rồi. Văn Xương Minh hiện giờ còn đang chột dạ, làm sao dám chạy đến Ân Viên chứ, cũng chỉ đành chạy lòng vòng trong thành, sau cùng quyết định quay về khách ***.

Tư Đồ gấp gáp vô cùng, nhưng bệnh của Tiểu Hoàng chẳng rõ nguyên nhân, bản thân hắn thì không biết làm sao, trong lòng rất bực bội. Phải mà hắn mang theo Mộc Lăng thì tốt rồi, bây giờ thật sự muốn ôm Tiểu Hoàng hỏa tốc quay về Thục Trung ngay trong đêm. Đang đúng lúc Tư Đồ đang sốt ruột thì lại nghe Tiểu Hoàng lầm bầm kêu lên mấy tiếng.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ vừa mừng vừa sợ, nhanh chân chạy đến. Quả nhiên, Tiểu Hoàng khẽ trở mình rồi chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt cũng dần khôi phục lại.

"Sao rồi?" – Tư Đồ tiến đến, áp trán mình vào trán Tiểu Hoàng…thấy không còn lạnh như mới nãy nữa, không có gì khác lúc bình thường. Thế là hắn nhẹ nhàng thở ra, vươn tay bắt mạch thử, thấy mạch cũng đã bình ổn trở lại.

Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng chạm vào hai má Tiểu Hoàng, thấp giọng hỏi – "Thấy thế nào rồi?"

Tiểu Hoàng đã thanh tỉnh nhiều, khẽ lắc đầu.

"Sao đột nhiên lại như thế?" – Tư Đồ chồm tới ôm lấy Tiểu Hoàng, để y tựa vào ngực mình – "Có chỗ nào không khỏe ư? Sao đột nhiên lại ngất xỉu thế kia?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ tiếng nói – "Không biết…" – Lời còn chưa nói dứt đã bị Tư Đồ chặn lại.

Tiểu Hoàng còn đang khó hiểu thì đã thấy Tư Đồ ngước lên nhìn ra ngoài cửa, lạnh lùng nói – "Ngươi còn muốn nghe bao lâu nữa?"

Phút chốc sau, Văn Xương Minh run rẩy đi vào, mồm miệng thở dốc, hơi ngượng ngùng bảo – "Ta…đại phu đều đã đến Ân Viên để cứu chữa người hết rồi…Ta…"

"Việc của ngươi bây giờ là chờ đến khi bọn họ chữa xong thì gọi người giỏi nhất đến đây." – Tư Đồ cắt ngang, rồi cúi đầu không thèm nhìn đến y nữa, tiếp tục xem xét tình trạng của Tiểu Hoàng. Hắn thấy sắc mặt Tiểu Hoàng đã bình thường, cơ thể cũng không còn hữu khí vô lực mới an tâm phần nào.

"Vâng…Ta, ta cũng biết chút y thuật." – Văn Xương Minh nhỏ giọng đề nghị – "Có muốn ta giúp công tử xem qua không?"

Tư Đồ cúi đầu nhìn Tiểu Hoàng, ý như muốn hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu. Y không muốn thấy Văn Xương Minh, chỉ nghĩ đến việc mới rồi y phóng hỏa đốt Ân Viên, khiến cho có người bị thương thì đã muốn hỗn loạn. Phải chi mà mới rồi mình và Tư Đồ dập lửa trước khi bỏ đi thì tốt rồi…

Tư Đồ nhìn ra y có tâm sự, nhưng chỉ khẽ nhíu mày bảo với Văn Xương Minh – "Ngươi tới nhìn xem sao."

Tiểu Hoàng hốt hoảng đưa mắt nhìn Tư Đồ, thế mà Tư Đồ chỉ nhìn y thật chăm chú, không nói thêm bất kỳ lời nào.

Văn Xương Minh tiến đến, vừa nhìn khí sắc Tiểu Hoàng ở cự ly gần đã ngây dại cả người.

Mới rồi ở thư phòng của Ân Viên, y thấy được bức họa trên đèn ***g, bởi vì ánh sáng yếu nên không nhìn được rõ ràng, tuy vậy, y vẫn bị người kia thu hút. Khi ấy y đã cảm thấy người này cùng vị công tử lúc ban chiều có phần giống nhau. Bởi vì Tiểu Hoàng vẫn luôn cúi đầu, cả người bị áo choàng bao phủ, hơn nữa sự hiện diện của Tư Đồ quá mức mãnh liệt, ai nấy đều bị hấn thu hút, cho nên Văn Xương Minh cũng không nhìn rõ được dáng vẻ của Tiểu Hoàng.

Sau khi từ Ân Viên trở về thì lòng Văn Xương Minh như có lửa đốt, nằm vật ra giường mà không sao yên giấc cho được. Chốc lát sau, y nghe mọi người tri hô có hỏa hoạn mà vẫn không dám ra ngoài, chỉ lăn lộn trên giường, cuối cùng mới rời giường lấy chiếc đèn ***g kia ra. Y thắp một ngọn đèn trong phòng, rồi mang chiếc đèn ***g ra xem xét, càng xem càng cảm thấy người trong bức họa là tuyệt đại tao nhã. Trước đây y vẫn nghe đồn Ân Tịch Ly là một mỹ nhân nhưng không tin, cứ nghĩ một nam nhân thì sao có thể gọi như thế. Bây giờ nhìn kỹ, không thể không thán phục, chỉ biết tự mình xấu hổ thôi.

Lần này đến gần xem Tiểu Hoàng, Văn Xương Minh ngây ngẩn cả người, bởi lẽ ngoại trừ tuổi tác cách biệt thì người trước mắt cùng bức họa của Ân Tịch Ly cơ hồ giống nhau như đúc, thậm chí, người thật ngoài đời càng nhìn càng cảm giác chân thật hơn.

Tiểu Hoàng vẫn cúi đầu. Y không muốn đối mặt với Văn Xương Minh, tay nhẹ nhàng túm chéo áo Tư Đồ mà kéo.

Tư Đồ không nói gì, ngược lại còn đứng dậy, tránh đi vài bước.

Tiểu Hoàng nhìn hấn khó hiểu, chợt nghe Văn Xương Minh bảo – "À,…tiểu công tử, tay của người…Ta giúp công tử xem mạch."

Tiểu Hoàng lắc đầu, dùng chăn che kín thân mình, thấp giọng bảo – "Không cần đâu!"

Văn Xương Minh thấy y mới có mười mấy tuổi đầu, bộ dạng lại dễ xem thì trong lòng nghĩ chắc là y thấy thẹn thùng, bèn nhẹ giọng khuyên – "Không có gì đâu, chỉ là bắt mạch thôi mà."

Tiểu Hoàng vẫn lắc đầu, vẻ kháng cự hiển hiện rõ trên mặt, không chịu để Văn Xương Minh đến gần.

Văn Xương Minh sững sờ, không biết rằng là do dáng vẻ mình quá mức dọa người, hay thiếu niên trước mắt sợ người lạ nữa.

Tiểu Hoàng đưa mắt trách Tư Đồ đứng đó nhìn cách đó không xa rồi bảo – "Ta không gặp, huynh bảo y đi ra ngoài đi."

Văn Xương Minh chợt hiểu rõ rằng Tiểu Hoàng đối với mình tràn đầy chán ghét, nhớ đến lúc mình làm những việc tác ác tại Ân Viên thì bức họa Ân Tịch Ly vẫn đang ở ngay trên tường dõi theo, chợt giật thót cả người. Văn Xương Minh nhìn lại Tiểu Hoàng, bỗng dưng có cảm giác chính người này mới nãy đã nhìn mình.

Sắc mặt y trong chớp mặt chợt chuyển biến, hoang mang bảo rằng – "Đại phu…chắc là đã về rồi, ta giúp nhị vị đi gọi." – Nói xong liền xoay người bỏ chạy. Lúc ra đến cửa, bả vai y va mạnh vào khung, nhưng y cũng chẳng để tâm kêu một tiếng, chỉ cắm đầu chạy bán sống bán chết.

Mãi đến khi Văn Xương Minh đi xa rồi, Tiểu Hoàng mới thả lỏng cơ thể, bỗng cảm giác có hơi xây xẩm.

Tư Đồ lắc đầu, bước đến nhấc cánh cửa lên đặt tạm vào, rồi xoay người đến gần Tiểu Hoàng. Hấn đang muốn chạm vào y, nhưng Tiểu Hoàng tránh đi, dường như là đang giận lẫy. Tư Đồ bật cười, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, đẩy y dịch vào mé trong, chính mình nằm ngay sát bên, buông màn xuống.

Tiểu Hoàng im lặng xích vào, không thèm nói gì.

"Ngươi vẫn cứ là một tiểu hài tử thôi." – Tư Đồ vừa cười vừa nói.

"Huynh…" – Tiểu Hoàng xem chừng là không nhịn được nữa, nghiêm giọng nói – "Kẻ kia là hung thủ, huynh sao có thể không để tâm chứ, còn chưa biết là có bao nhiêu người tử nạn nữa."

Tư Đồ ngáp dài một tiếng, nhìn Tiểu Hoàng bảo – "Ngươi ghét y lắm đúng không?"

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu

"Ta cũng rất ghét y."

"Ta không tin!" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Căn bản là huynh không quan tâm."

"Ha hả…" – Tư Đồ bật cười, vươn tay đặt đầu Tiểu Hoàng lên gối, còn chính mình thì tựa cằm lên chiếc bụng mềm mềm của Tiểu Hoàng, chậm rãi nói – "Thích một người thì phải để cho người ấy biết, còn ghét một người, thì tốt nhất là không được để cho kẻ ấy biết."

Tiểu Hoàng sửng sốt, cúi đầu lẩm bẩm – "Ta không muốn học cách này đâu."

"Ngươi phải học!" – Tư Đồ cầm lấy tay Tiểu Hoàng kề sát vào môi mình, hôn một cái – "Ngươi phải học để tự bảo vệ chính mình."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ, khe khẽ thở dài, nhỏ giọng – "Ta biết…"

Tư Đồ cười, cọ cọ về phía trước, cằm nhẹ nhàng đặt trên ngực Tiểu Hoàng, vươn tay cuốn lấy một lọn tóc của Tiểu Hoàng vân vê – "Ngươi vui vẻ cũng được, mà mất hứng cũng được, chỉ cần cho người ngươi thích biết là đủ, còn những người khác, vĩnh viễn cũng đừng để cho bọn họ đoán được ngươi nghĩ gì trong lòng, có biết không?"

Tiểu Hoàng trầm mặc thật lâu, sau đó nhẹ giọng nói – "Ừm!"

"Ngoan…" – Tư Đồ nâng nhẹ thắt lưng Tiểu Hoàng, kéo y xuống gần mình, thân thiết cọ vào cổ – "Có phải ngươi cảm thấy ta rất lạnh lùng không?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi rồi thành thật gật đầu. Tư Đồ ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hoàng, thấp giọng nói – "Ta sống trên đời có một nguyên tắc, đó là chuyện không liên quan đến ta, ta tuyệt đối không quản."

Tiểu Hoàng im lặng nhìn Tư Đồ.

"Tên tiểu tử kia, nếu hôm nay chúng ta ngăn trở y, y có thể bị thư viện đuổi đi, những ngày tới đây sẽ vô cùng khó khăn. Cũng có thể lão quản gia kia không phát hiện, y có thể trộm thư cảo, đi ứng thí, thậm chí thăng quan tiến chức rất nhanh, nhưng rồi lại bị phát giác, bị xử trảm." – Tư Đồ với vào trong áo Tiểu Hoàng, không nặng không nhẹ vuốt ve xương quai xanh của y – "Ta chỉ là bàng quan. Mỗi người đều có cuộc đời của chính họ, sống hay chết đều đã là thiên mệnh, có quản cũng vô dụng thôi."

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói mấy lời ấy rồi thì lắc đầu, nâng Tư Đồ tựa vào sát một bên mặt mình – "Huynh gạt người!"

Tư Đồ giật mình, nhướn mày – "Sao lại nói thế?"

"Mới nãy khi nhìn thấy hỏa hoạn, huynh có nghĩ sẽ bước ra giúp đỡ." – Tiểu Hoàng nhẹ giọng nói – "Lúc những người đó vừa khóc vừa la hét, huynh cũng có khổ sở, thế nên không gọi là thờ ơ lạnh nhạt…"

Tư Đồ sửng sốt, sau đó gật đầu – "Vậy nên còn phải luyện tập, có phải hay không? Luyện đến ngày nào đó có thể nhìn mà không đổi sắc mặt thì tốt rồi."

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Chẳng tốt gì cả!"

"Không tốt ư?"

"Huynh tốt như vậy mà." – Tiểu Hoàng nhẹ giọng – "Tư Đồ, huynh là một người tốt."

"Còn nói ta là người tốt sao?" – Tư Đồ cười cắn nhẹ vành tai Tiểu Hoàng – "Ta giết người không chớp mắt, hoàn toàn không có cảm giác gì hết."

Tiểu Hoàng vẫn lắc đầu – "Huynh không phải như thế mà."

Tư Đồ yên lặng nhìn Tiểu Hoàng, thở dài kéo chăn đắp cho y, hôn nhẹ lên trán y một cái – "Trước hết ngươi ngủ một chút đi, chờ chốc lát mọi sự an ổn ta sẽ mời đại phu đến thăm bệnh cho ngươi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng từ từ nhắm mắt lại, nhỏ tiếng nói – "Điều huynh dạy ta, ta sẽ nhớ kỹ."

Tư Đồ mỉm cười giúp y tém chăn lại, rồi đứng lên ra khỏi màn. Vừa xoay người thì ý cười đã biến mất, Tư Đồ chắp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa ra, thấy vừng đông đã muốn hửng lên…Ân Viên phía xa xa cơ hồ đã bị thiêu đốt đến mức chỉ còn là một phế tích, bây giờ có một cột khói nhờ nhờ bốc lên, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét.

Sau khi đăm đăm ngắm nhìn bầu trời lúc bình minh một chốc thật lâu, Tư Đồ mới cúi đầu dùng tay day nhẹ mí mắt —— đất trời chuyển mình, hô phong hoán vũ sao? Là lão thiên gia vô tình mở to mắt, hay thật sự là Khổng Minh chuyển thế, thần tiên hạ phàm chứ…

69. Chương 35

Chương 35 | Ý trời khó trái

– Thiên ý nan vi –

Tiểu Hoàng cơ hồ ngủ không được an ổn cho lắm, Tư Đồ thấy y chốc chốc lăn qua lăn lại, chốc chốc lại mê sảng điều gì, cuối cùng đành đến bên giường ngồi xuống, mang Tiểu Hoàng ôm vào lòng. Tiểu Hoàng tựa vào ngực Tư Đồ, chẳng biết có phải vì nghe thấy nhịp tim đập quen thuộc kia không mà dần an tĩnh, rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Có thể bởi vì trải qua một đêm không ngủ, thế nên Tiểu Hoàng ngủ thẳng một giấc đến tối mịt. Tư Đồ sợ làm động sẽ đánh thức y nên duy trì tư thế mãi không nhúc nhích, ngồi như thế cho đến tận sáng hôm sau.

Đến khi Tiểu Hoàng mở mắt ra, thần thanh khí sảng, nhưng kỳ lạ ở chỗ là y hoàn toàn không nhớ vì sao mình lại ngất xỉu.

Vừa tỉnh giấc thì việc đầu tiên Tiểu Hoàng làm là bắt lấy tay Tư Đồ, sốt ruột hỏi – "Lửa đã dập được chưa?"

Tư Đồ nhìn y hồi lâu rồi hỏi – "Sau đó trời đổ mưa, ngươi có biết hay không?"

Tiểu Hoàng giật mình – "Trời mưa?"

"Ngươi không nhớ sao?" – Tư Đồ nghi hoặc – "Mưa như là được ngươi cầu tới vậy."

"Nói vớ vẩn!" – Tiểu Hoàng mỉm cười – "Ta sao có thể cầu mưa chứ."

"Vậy vì sao ngươi lại ngất đi?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng nháy mắt, suy nghĩ thật lâu rồi lắc đầu – "… Không nhớ rõ nữa."

Tư Đồ nhìn y bất đắc dĩ, đành gật đầu – "Quên đi, nghĩ không ra thì không cần nghĩ nữa."

Tiểu Hoàng gật đầu theo. Y chợt phát hiện mình đang ngồi ngay trên người Tư Đồ, liền đỏ ửng mặt, xê dịch về mé bên cạnh, nhỏ giọng hỏi – "Huynh ngồi như thế đã bao lâu rồi?"

Tư Đồ bật cười, xoa xoa cổ của mình nói – "Ngươi thuộc họ nhà ỉn hửm? Nếu không sao có thể ngủ nhiều đến thế chứ? Ngủ liền một ngày một đêm."

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng thấp giọng phản bác.

Chợt bụng của cả hai cùng lúc sôi lên ùng ục.

Tư Đồ cười, tự mình xoa bóp cánh tay cho Tiểu Hoàng và hỏi – "Có chỗ nào khó chịu không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Vậy đi dùng cơm thôi." – Tư Đồ đứng dậy, giúp Tiểu Hoàng mặc y phục, hai người rửa mặt chải đầu rồi ra khỏi cửa.

Khi xuống lầu rồi, Tư Đồ để Tiểu Hoàng ở trong đại sảnh chờ, còn mình đến hậu viện dắt ngựa đến. Tiểu Hoàng mặc áo choàng da điêu rất dày, đi tới đi lui sẽ sinh mệt, hơn nữa thân thể y vừa khéo không tốt, thế nên Tư Đồ cảm thấy cưỡi ngựa có phần an toàn hơn.

Tiểu Hoàng ngồi bên cạnh bàn, cảm thấy vô vị, bèn giương mắt ngó ra phía ngoài, vừa hay đúng lúc Văn Xương Minh ôm mấy quyển sách vội vàng chạy vào.

Hai người đối diện lẫn nhau, đều cùng sửng sốt.

"Ách…" – Văn Xương Minh do dự chốc lát, cuối cùng cười với Tiểu Hoàng – "Công tử, tốt cả chứ?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

Văn Xương Minh thấy Tiểu Hoàng không nói gì nữa, đành đi trước, đặt sách lên quầy. Tiểu Hoàng nhìn mớ sách trên tay y, đều là sách về lá số tử vi.

"Công tử…" – Văn Xương Minh quay đầu lại, cẩn trọng hỏi – "Công tử… công tử có phải họ Ân…" – Lời còn chưa hỏi hết thì Tiểu Hoàng chợt đứng phắt dậy. Văn Xương Minh sửng sốt nhướng mắt nhìn, Tiểu Hoàng đã túm lấy áo choàng, chậm rãi chạy ra phía cửa ngoài, Tư Đồ đang giữ cương ngựa chờ ở nơi đó.

Tiểu Hoàng vừa ra đến cửa thì Tư Đồ đã sải bước đến, đưa tay đỡ lấy Tiểu Hoàng. Tư Đồ sợ y sẩy chân, nên ra khỏi cửa rồi liền trực tiếp ôm lấy y đặt lên lưng ngựa. Tiểu Hoàng ngồi vững, giữ chặt yên ngựa, phần Tư Đồ thì không lên theo, chỉ nắm dây cương, thong thả cùng Tiểu Hoàng vừa đi vừa trò chuyện.

Văn Xương Minh im lặng nhìn theo, mãi cho đến khi hai người biến mất ở góc phố phía cuối đường.

Sau khi xoay người trở vào khách điếm, Văn Xương Minh thiểu não ngồi phía sau quầy, cúi đầu nhìn đôi bàn tay của mình. Chính bản thân y đã giết chết Ân quản gia, phóng hỏa thiêu rụi Ân Viên, nhưng vì sao, vì sao mà y lại không hề cảm thấy khổ sở. Dẫu rằng chỉ mới trải qua một ngày ngắn ngủi, nhưng trong thâm tâm y cứ như thể đó là một chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi… Sáng nay y nghe nói trong trận hỏa hoạn lớn hôm qua, số người tử nan có ba vị phu tử của Ân Viên, còn có vài đệ tử. Tất cả những người đó Văn Xương Minh đều quen biết, họ ở tại Ân Viên, ngày thường vẫn ra sức cố gắng học tập, là những đệ tử được phu tử thương yêu. Ấy thế mà nghe tin họ gặp chuyện, Văn Xương Minh lại phát hiện chính mình không hề có lấy nửa phần áy náy, ngược lại còn có điểm thống khoái nữa.

Sau đó, khi tỉnh táo lại, Văn Xương Minh hỏi bản thân đến tột cùng là ai, vì sao lại làm ra những việc xấu xa ấy mà cũng không căm hận chính mình. Hay, bình sinh y vốn đã là một người xấu xa…

Y đang nghĩ ngợi thì thấy huynh trưởng kích động chạy đến, vừa chạy vừa hét – "Xương Minh! Xương Minh! Mau chuẩn bị, mau chuẩn bị, chúng ta sắp phát tài to rồi!"

Văn Xương Minh cảm thấy khó hiểu, trông huynh trưởng chạy đến mồ hôi mẹ, mồ hôi con thi nhau đổ ròng ròng thì rót cho ông ta chén nước rồi hỏi – "Đại ca, chuyện gì mà khiến huynh cao hứng thế?"

"Hôm nay Huyện lão thái gia nói với ta, sắp có một đại nhân vật đến đây, sẽ trọ lại khách điếm của nhà ta." – Huynh trưởng vừa lau mồ hôi vừa nói – "Hôm qua chẳng phải Ân Viên xảy ra cháy to sao?"

"Vâng!" – Văn Xương Minh cảnh giác, ngồi xuống cạnh đại ca mình, nhỏ tiếng hỏi – "Thế có liên quan gì đến việc Ân Viên bị cháy?"

"Ân Viên là nơi thế nào chứ? Lửa cháy người chết, hiển nhiên là kinh động đến quan trên rồi." – Huynh trưởng lại lau mồ hôi, nói tiếp – "Nghe nói mới đây không lâu, Hộ quốc hầu Tề Dịch đến quân doanh phương Bắc, ở ngay tại trấn Phi Long kế cận. Ông ta vừa nghe báo Ân Viên bị cháy đã bảo muốn đến xem. Nếu có người cố tình phóng hỏa, tất yếu là phải tự tay bắt lấy thủ phạm…"

Lời còn chưa dứt, đã chợt nghe một tiếng "xoảng" vang lên, chiếc chén trong tay Văn Xương Minh rớt xuống nền đất, nước văng tung tóe.

"Ngươi làm sao vậy?" – huynh trưởng hỏi.

"Không…" – Văn Xương Minh ngồi xổm xuống thu nhặt mọi thứ, rồi lại hỏi tiếp – "Thế tiếp theo thì sao?"

"Hắc hắc…" – Huynh trưởng cười đắc ý – "Ngươi cũng biết ở trấn này thì nơi trú lại có thể diện nhất chính là khách điếm nhà ta. Thế cho nên Huyện lão thái gia nói, vị Hộ quốc hầu này mang theo không nhiều nhân mã, tất cả đều sắp xếp nghỉ lại trong điếm của chúng ta."

Văn Xương Minh mở to hai mắt nhìn huynh trưởng chằm chằm, há miệng thở dốc, thật lâu sau đó mới bật ra tiếng nói – "Thật… thật vậy sao?"

"Đúng là như vậy!" – Huynh trưởng thấy y giật mình, tưởng là mừng quá nên lại đắc ý nói tiếp – "Xem ra là do tổ tiên tích đức đây. Đúng rồi, Huyện lão thái gia còn nói muốn tìm một người quen thuộc vùng này cùng đi với Tề Hầu, thế nên ta đã tiến cử ngươi."

"Đệ?" – Văn Xương Minh hoảng hốt há hốc cả mồm, liên tục lắc đầu – "Không được, không được đâu…"

"Có cái gì mà không được chứ?" – Huynh trưởng nghiêm mặt – "Ngươi đọc sách nhiều như vậy mà không có đất dụng võ, chẳng lẽ ngươi muốn giống như ca ca, mãi mãi ở lại cái trấn bé tí này cả đời ư? Tề Hầu là đại nhân vật, phải gắng biểu hiện cho tốt. Nếu ông ta thích ngươi, có thể sẽ cho ngươi một chức quan, hoặc mang ngươi cùng về quân doanh. Không biết chừng ngày sau sẽ thăng chức rất nhanh, làm rạng rỡ cửa nhà, giúp Văn gia không thua kém ai cả."

Văn Xương Minh còn đang muốn cãi lại, nhưng chợt nghe xa xa có tiếng vó ngựa rền vang, tựa hồ là có một đội nhân mã đang tiến đến gần.

"Chưởng quầy, chưởng quầy!" – Tiểu nhị ù té chạy vào – "Đến rồi! Đến rồi!"

"Mau thu xếp! Mau chóng thu xếp đi!" – Huynh trưởng vội vàng chuẩn bị, kêu mọi người chạy ra, kéo theo cả Văn Xương Minh cùng xếp thành hàng tiếp đón ngay cửa lớn.

Ngươi mang theo một đội nhân mã đến quả nhiên là Tề Dịch.

Huyện lão thái gia dẫn đường cho Tề Dịch đi vào khách điếm. Ông ta ngồi xuống, chưởng quầy lập tức tự mình bưng trà rót nước. Tề Dịch đưa mắt đánh giá khách điếm, không nói lời nào, chờ nước trà được dâng lên, bưng chén uống một ngụm rồi mới khoát tay bảo Huyện lão thái gia – "Ngươi có việc thì cứ làm, không cần để ý đến ta."

Huyện lão thái gia liên tục hành lễ, gọi chưởng quầy đến giới thiệu với Tề Dịch – "Hầu gia, vị này là chưởng quầy, tên gọi Văn Xương Thuận, còn đây là đệ đệ của hắn, tên gọi Văn Xương Minh."

Văn Xương Thuận mau chóng kéo Văn Xương Minh cùng hành lễ với Tề Dịch. Tề Dịch ngẩng đầu nhìn hai người, gật đầu.

"Ách… Hầu gia, đệ đệ của tiểu nhân là người đọc sách, cũng rất quen thuộc mọi việc trong trấn, xin mặc cho Hầu gia sai phái." – Văn Xương Thuận đẩy đệ đệ về phía trước, cười và nói.

Ánh mắt của Tề Dịch đánh đến trên người Văn Xương Minh, y lại tựa hồ không an lòng gì đấy, cùng Tề Dịch đối mắt nhưng không cung kính hành lễ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Văn Xương Thuận lẫn Huyện thái gia đều kinh hãi, trong lòng thầm trách cứ Văn Xương Minh không biết tôn ti, sao có thể vô lễ đến vậy, vừa định quở trách vài câu lại nghe Tề Dịch cười gật gù – "Là văn nhân à, đúng là nên có chút khí tiết, không tồi."

Văn Xương Minh hơi giật mình, kỳ thật thì trong lòng y sợ hãi muốn chết, vẫn đang lo lắng suy nghĩ xem nên phản ứng thế nào. Nhưng rồi y nhanh chóng hiểu được tính tình Tề Dịch, người này đại khái là không thích những kẻ khúm núm nịnh bợ.

Huyện thái gia ném cho Văn Xương Thuận một ánh mắt ẩn ý, ra chiều bảo ông ta cẩn thận hầu hạ rồi vái chào Tề Dịch để cáo lui. Văn Xương Thuận là một người làm ăn, mặc dù chưa trải qua sự kiện lớn lao nào, nhưng cũng đủ thông minh để biết nhanh lẹ ân cần, thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho nhóm người Tề Dịch.

Lúc này, một phó tướng của Tề Dịch đột nhiên nói – "Trong khách điếm còn ai khác trọ không? Bảo họ rời đi cả đi."

Văn Xương Minh hốt hoảng, đột nhiên có chút không đành lòng. Y rất sợ Tư Đồ, nhưng y cũng rất thích Tiểu Hoàng, càng muốn gặp lại thiếu niên kia.

"Ái chà…" – Văn Xương Thuận cảm thấy hơi khó xử. Việc này vốn chẳng có vấn đề, chỉ cần cùng khách nhân thương lượng là được, dù gì Tề Dịch cũng là một nhân vật lớn. Nhưng Tư Đồ là người vung tay rộng rãi, so với thủ hạ của Tề Dịch thì ngân lượng có phần hơn. Mặc khác, khoan nói đến tiền, thoạt nhìn Tư Đồ cũng biết là rất lợi hại, ông ta quả là không dám cùng hắn nói gì cả.

Thấy cả hai người lộ vẻ băn khoăn, Tề Dịch cười khoát tay nói với phó tướng – "Không cần đâu! Chúng ta chỉ có vài người, đừng nhiễu sự đến những người khác." – Nói xong thuận miệng dặn dò Văn Xương Thuận – "Ngươi chuẩn bị cho bọn ta mấy gian phòng hảo hạng, nhớ là phải yên tĩnh."

"Dạ! Dạ vâng!" – Văn Xương Thuận dạ ran. Vốn cứ tưởng đại quan từ trong thành ra cao ngạo thế nào, hóa ra Tề Dịch lại cho người ta cảm giác thật hiền hòa. Quả nhiên một nhân vật lớn thì khí lượng cũng lớn theo.

Văn Xương Thuận cùng bọn tiểu nhị rời đi, để Văn Xương Minh ở lại sảnh đường hầu trà.

Tề Dịch đánh giá Văn Xương Minh đôi chút, phát hiện y mặc y phục thư sinh liền hỏi – "Ngươi là một học trò?"

Văn Xương Minh gật đầu ứng đối – "Dạ đúng, là học trò của Ân Viên."

"À…" – Tề Dịch gật đầu, lẩm bẩm – "Là Ân Viên!" – sau đó chỉ uống trà.

"Thế ở trong Ân Viên dạy những gì?" – Thật lâu sau đó, Tề Dịch lại hỏi.

Văn Xương Minh thành thật trả lời – "Cũng chỉ là những Kinh, Sử, Tử, Tập bình thường, phần lớn thời gian là học thuộc lòng văn chương và viết văn."

Cũng chẳng biết là Tề Dịch có nghe hay không, nhưng vẫn gật đầu hỏi tiếp – "Thế có biết vì sao nơi ấy lại phát hỏa không?"

Văn Xương Minh dù trong lòng bồn chồn bất ổn, nhưng vẫn cố giữa vẻ trấn tĩnh, lắc đầu đáp – "Dạ, không biết!"

"Lúc nghe Ân Viên bị cháy, điều đầu tiên ngươi nghĩ đến là gì?" – Tề Dịch nhấp một ngụm nước, tùy ý hỏi – "Các ngươi đều là đồng môn, nghĩ như thế nào thì nói cho ta nghe thử."

Văn Xương Minh run đến nỗi hai tay ra đầy mồ hôi, cố gắng bình ổn nhịp tim, thấp giọng nói – "Học trò… điều đầu tiên học trò nghĩ đến là, sau này biết phải làm sao đây. Hẳn là mọi người cũng nghĩ tương tự như thế."

"Đi…" – Tề Dịch buông chén trà xuống – "Ta muốn đi xem Ân Viên, ngươi theo dẫn đường đi."

Văn Xương Minh chậm rãi gật đầu.

Lúc này, Văn Xương Thuận đã thu dọn xong phòng ốc trở xuống, liền hỏi Tề Dịch – "Hầu gia, ngài muốn nghỉ ngơi trước hay là dùng cơm trước?"

"À…" – Tề Dịch nghĩ ngợi rồi quay lại hỏi thủ hạ – "Đã đói chưa?"

Thủ hạ ai nấy đều lắc đầu.

"Ái chà… đã quá trưa rồi còn không đói sao?" – Tề Dịch bật cười, nói với thủ hạ – "Nào, cho các ngươi nếm chút món lạ thôi."

Bọn thủ hạ nhìn nhau, trong lòng đầy rẫy nghi hoặc. Bọn họ theo Tề Dịch chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, nhìn thấy cũng nhiều rồi, còn thứ gì mà họ chưa thấy qua chứ.

"Ở trấn Thanh Vân này có phải có Thanh Vân tam trân không?" – Tề Dịch hỏi.

Hai huynh đệ nhà họ Văn đưa mắt liếc nhau rồi nhất loạt mỉm cười. Văn Xương Thuận liên tục gật đầu – "Đúng vậy ạ! Thanh Vân tam trân chính là ba thứ vị trong mỗi gia đình, cơm Thanh Vân, thức ăn Thanh Vân, canh Thanh Vân."

"Vậy chỗ các ngươi có thể làm hay không?" Tề Dịch lại hỏi.

"Hiển nhiên rồi ạ! Đã là người trấn Thanh Vân thì phải biết làm chứ."

"Tốt lắm, vậy thì làm Thanh Vân tam trân đi." – Tề Dịch phẩy tay áo, ý bảo nhóm thủ hạ đi trước thu xếp hành lý, trong chốc lát sẽ xuống dùng bữa.

Nhóm thủ hạ y lệnh mà tản đi.

Riêng Tề Dịch vẫn ngồi lại tại sảnh đường dùng trà, nhìn góc đường ngoài phố mà ngẩn người. Phó tướng Long Hâm châm trà cho ông ta – "Hầu gia, ngài trước kia đã từng đến trấn Thanh Vân ư?"

Tề Dịch lắc đầu – "Chưa từng đến, nhưng đã nghe người ta nói qua."

Long Hâm thấy Tề Dịch có vẻ đang suy nghĩ xuất thần, không dám hỏi thêm, chỉ cùng ngồi hầu trà ông ta.

Lúc này chợt nghe có tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, không nhanh mà cũng không chậm. Tề Dịch nhướn mắt, thấy một con hắc mã dừng lại tại cửa. Con ngựa này to lớn lực lưỡng, cưỡi trên nó là một thân ảnh hơi gầy mặc áo choàng da điêu. Tề Dịch ngây ngẩn cả người, hai mắt nhìn chằm chằm vào một người một ngựa kia.

Lúc này, từ phía bên kia của mình ngựa xuất hiện một nam tử vận hắc y, người nọ nhác thấy Tề Dịch thì hơi sửng sốt.

Tề Dịch đối với gương mặt góc cạnh này đương nhiên khắc sâu ấn tượng, là Tư Đồ đệ nhất thiên hạ thì hẳn chẳng thể khiến người ta dễ dàng quên. Nhưng, người khiến ông ta nhớ đến sâu sắc, lại là người ngồi trên ngựa kia.

Tư Đồ thấy Tề Dịch, ngoại trừ hơi sửng sốt thì không có thêm biểu tình gì khác, chỉ có mỗi khóe môi hiển hiện ý cười nhàn nhạt không rõ ý, khiến Tề Dịch thấy hơi gai mắt.

Tiểu Hoàng ngồi phía trên cao, tầm mắt vẫn chỉ hướng vào mỗi Tư Đồ. Bọn họ mới rồi hình như đang bàn luận chuyện gì thú vị, Tiểu Hoàng vẫn còn vương nét cười trên mặt. Tư Đồ đi đến bên người y, mở rộng tay, nhưng không ôm lấy, mà là chờ Tiểu Hoàng tự mình bước xuống. Tiểu Hoàng chậm rãi vịn lên vai Tư Đồ, buông lỏng chân trụ, nhẹ nhàng dồn lực bước xuống, cả người liền nhào thẳng vào lòng Tư Đồ. Tư Đồ vươn hai tay vững vàng tiếp lấy, nhẹ nhàng nâng thắt lưng y, bế Tiểu Hoàng xuống đất.

Cũng chẳng biết Tư Đồ ở bên tai Tiểu Hoàng nói những gì, mà Tiểu Hoàng cười đến híp mắt lại, tay vịn lấy bờ vai Tư Đồ, cả hai thân mật dị thường. Long Hâm đã từng gặp qua Tư Đồ và Tiểu Hoàng, nay thấy hai người đột nhiên xuất hiện cũng giật mình. Vốn dĩ hai nam tử thân cận như thế thường sẽ khiến người ta lườm nguýt, nhưng Tư Đồ và Tiểu Hoàng, một trầm ổn lãnh khốc, một đáng yêu hồn nhiên, trông vô cùng xứng đôi. Hành động của cả hai rất ăn ý, lộ ra những tình cảm ấm áp, ôn tồn, người ngoài nhìn vào chỉ thấy thoải mái. Long Hâm là kẻ võ biền, chẳng mấy chú trọng lễ nghi phiền phức, bởi thế cũng chẳng cảm thấy có gì không ổn, chỉ là hơi buồn bực không hiểu vì sao Tư Đồ lại dẫn theo Hoàng Bán Tiên xuất hiện tại nơi này.

Lúc này, ngay sát bên cạnh hắn vang lên một tiếng vỡ…

Long Hâm quay sang, chỉ thấy Tề Dịch mặt mày tái nhợt ngồi ngay đó, hai mắt gắt gao nhìn thẳng về phía hai người ngoài cửa, chén trà trong tay, nay đã bị bóp nát…

70. Chương 35: Ý Trời Khó Trái

Tiểu Hoàng cơ hồ ngủ không được an ổn cho lắm, Tư Đồ thấy y chốc chốc lăn qua lăn lại, chốc chốc lại mê sảng điều gì, cuối cùng đành đến bên giường ngồi xuống, mang Tiểu Hoàng ôm vào lòng. Tiểu Hoàng tựa vào ngực Tư Đồ, chẳng biết có phải vì nghe thấy nhịp tim đập quen thuộc kia không mà dần an tĩnh, rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Có thể bởi vì trải qua một đêm không ngủ, thế nên Tiểu Hoàng ngủ thẳng một giấc đến tối mịt. Tư Đồ sợ làm động sẽ đánh thức y nên duy trì tư thế mãi không nhúc nhích, ngồi như thế cho đến tận sáng hôm sau.

Đến khi Tiểu Hoàng mở mắt ra, thần thanh khí sảng, nhưng kỳ lạ ở chỗ là y hoàn toàn không nhớ vì sao mình lại ngất xỉu.

Vừa tỉnh giấc thì việc đầu tiên Tiểu Hoàng làm là bắt lấy tay Tư Đồ, sốt ruột hỏi – "Lửa đã dập được chưa?"

Tư Đồ nhìn y hồi lâu rồi hỏi – "Sau đó trời đổ mưa, ngươi có biết hay không?"

Tiểu Hoàng giật mình – "Trời mưa?"

"Ngươi không nhớ sao?" – Tư Đồ nghi hoặc – "Mưa như là được ngươi cầu tới vậy."

"Nói vớ vẩn!" – Tiểu Hoàng mỉm cười – "Ta sao có thể cầu mưa chứ."

"Vậy vì sao ngươi lại ngất đi?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng nháy mắt, suy nghĩ thật lâu rồi lắc đầu – "…Không nhớ rõ nữa."

Tư Đồ nhìn y bất đắc dĩ, đành gật đầu – "Quên đi, nghĩ không ra thì không cần nghĩ nữa."

Tiểu Hoàng gật đầu theo. Y chợt phát hiện mình đang ngồi ngay trên người Tư Đồ, liền đỏ ửng mặt, xê dịch về mé bên cạnh, nhỏ giọng hỏi – "Huynh ngồi như thế đã bao lâu rồi?"

Tư Đồ bật cười, xoa xoa cổ của mình nói – "Ngươi thuộc họ nhà ỉn hửm? Nếu không sao có thể ngủ nhiều đến thế chứ? Ngủ liền một ngày một đêm."

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng thấp giọng phản bác.

Chợt bụng của cả hai cùng lúc sôi lên ùng ục.

Tư Đồ cười, tự mình xoa bóp cánh tay cho Tiểu Hoàng và hỏi – "Có chỗ nào khó chịu không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Vậy đi dùng cơm thôi." – Tư Đồ đứng dậy, giúp Tiểu Hoàng mặc y phục, hai người rửa mặt chải đầu rồi ra khỏi cửa.

Khi xuống lầu rồi, Tư Đồ để Tiểu Hoàng ở trong đại sảnh chờ, còn mình đến hậu viện dắt ngựa đến. Tiểu Hoàng mặc áo choàng da điêu rất dày, đi tới đi lui sẽ sinh mệt, hơn nữa thân thể y vừa khéo không tốt, thế nên Tư Đồ cảm thấy cưỡi ngựa có phần an toàn hơn.

Tiểu Hoàng ngồi bên cạnh bàn, cảm thấy vô vị, bèn giương mắt ngó ra phía ngoài, vừa hay đúng lúc Văn Xương Minh ôm mấy quyển sách vội vàng chạy vào.

Hai người đối diện lẫn nhau, đều cùng sửng sốt.

"Ách…" – Văn Xương Minh do dự chốc lát, cuối cùng cười với Tiểu Hoàng – "Công tử, tốt cả chứ?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

Văn Xương Minh thấy Tiểu Hoàng không nói gì nữa, đành đi trước, đặt sách lên quầy. Tiểu Hoàng nhìn mớ sách trên tay y, đều là sách về lá số tử vi.

"Công tử…" – Văn Xương Minh quay đầu lại, cẩn trọng hỏi – "Công tử…công tử có phải họ Ân…" – Lời còn chưa hỏi hết thì Tiểu Hoàng chợt đứng phắt dậy. Văn Xương Minh sửng sốt nhướng mắt nhìn, Tiểu Hoàng đã túm lấy áo choàng, chậm rãi chạy ra phía cửa ngoài, Tư Đồ đang giữ cương ngựa chờ ở nơi đó.

Tiểu Hoàng vừa ra đến cửa thì Tư Đồ đã sải bước đến, đưa tay đỡ lấy Tiểu Hoàng. Tư Đồ sợ y sẩy chân, nên ra khỏi cửa rồi liền trực tiếp ôm lấy y đặt lên lưng ngựa. Tiểu Hoàng ngồi vững, giữ chặt yên ngựa, phần Tư Đồ thì không lên theo, chỉ nắm dây cương, thong thả cùng Tiểu Hoàng vừa đi vừa trò chuyện.

Văn Xương Minh im lặng nhìn theo, mãi cho đến khi hai người biến mất ở góc phố phía cuối đường.

Sau khi xoay người trở vào khách ***, Văn Xương Minh thiểu não ngồi phía sau quầy, cúi đầu nhìn đôi bàn tay của mình. Chính bản thân y đã giết chết Ân quản gia, phóng hỏa thiêu rụi Ân Viên, nhưng vì sao, vì sao mà y lại không hề cảm thấy khổ sở. Dẫu rằng chỉ mới trải qua một ngày ngắn ngủi, nhưng trong thâm tâm y cứ như thể đó là một chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi…Sáng nay y nghe nói trong trận hỏa hoạn lớn hôm qua, số người tử nan có ba vị phu tử của Ân Viên, còn có vài đệ tử. Tất cả những người đó Văn Xương Minh đều quen biết, họ ở tại Ân Viên, ngày thường vẫn ra sức cố gắng học tập, là những đệ tử được phu tử thương yêu. Ấy thế mà nghe tin họ gặp chuyện, Văn Xương Minh lại phát hiện chính mình không hề có lấy nửa phần áy náy, ngược lại còn có điểm thống khoái nữa.

Sau đó, khi tỉnh táo lại, Văn Xương Minh hỏi bản thân đến tột cùng là ai, vì sao lại làm ra những việc xấu xa ấy mà cũng không căm hận chính mình. Hay, bình sinh y vốn đã là một người xấu xa…

Y đang nghĩ ngợi thì thấy huynh trưởng kích động chạy đến, vừa chạy vừa hét – "Xương Minh! Xương Minh! Mau chuẩn bị, mau chuẩn bị, chúng ta sắp phát tài to rồi!"

Văn Xương Minh cảm thấy khó hiểu, trông huynh trưởng chạy đến mồ hôi mẹ, mồ hôi con thi nhau đổ ròng ròng thì rót cho ông ta chén nước rồi hỏi – "Đại ca, chuyện gì mà khiến huynh cao hứng thế?"

"Hôm nay Huyện lão thái gia nói với ta, sắp có một đại nhân vật đến đây, sẽ trọ lại khách *** của nhà ta." – Huynh trưởng vừa lau mồ hôi vừa nói – "Hôm qua chẳng phải Ân Viên xảy ra cháy to sao?"

"Vâng!" – Văn Xương Minh cảnh giác, ngồi xuống cạnh đại ca mình, nhỏ tiếng hỏi – "Thế có liên quan gì đến việc Ân Viên bị cháy?"

"Ân Viên là nơi thế nào chứ? Lửa cháy người chết, hiển nhiên là kinh động đến quan trên rồi." – Huynh trưởng lại lau mồ hôi, nói tiếp – "Nghe nói mới đây không lâu, Hộ quốc hầu Tề Dịch đến quân doanh phương Bắc, ở ngay tại trấn Phi Long kế cận. Ông ta vừa nghe báo Ân Viên bị cháy đã bảo muốn đến xem. Nếu có người cố tình phóng hỏa, tất yếu là phải tự tay bắt lấy thủ phạm…"

Lời còn chưa dứt, đã chợt nghe một tiếng "xoảng" vang lên, chiếc chén trong tay Văn Xương Minh rớt xuống nền đất, nước văng tung tóe.

"Ngươi làm sao vậy?" – huynh trưởng hỏi.

"Không…" – Văn Xương Minh ngồi xổm xuống thu nhặt mọi thứ, rồi lại hỏi tiếp – "Thế tiếp theo thì sao?"

"Hắc hắc…" – Huynh trưởng cười đắc ý – "Ngươi cũng biết ở trấn này thì nơi trú lại có thể diện nhất chính là khách *** nhà ta. Thế cho nên Huyện lão thái gia nói, vị Hộ quốc hầu này mang theo không nhiều nhân mã, tất cả đều sắp xếp nghỉ lại trong *** của chúng ta."

Văn Xương Minh mở to hai mắt nhìn huynh trưởng chằm chằm, há miệng thở dốc, thật lâu sau đó mới bật ra tiếng nói – "Thật…thật vậy sao?"

"Đúng là như vậy!" – Huynh trưởng thấy y giật mình, tưởng là mừng quá nên lại đắc ý nói tiếp – "Xem ra là do tổ tiên tích đức đây. Đúng rồi, Huyện lão thái gia còn nói muốn tìm một người quen thuộc vùng này cùng đi với Tề Hầu, thế nên ta đã tiến cử ngươi."

"Đệ?" – Văn Xương Minh hoảng hốt há hốc cả mồm, liên tục lắc đầu – "Không được, không được đâu…"

"Có cái gì mà không được chứ?" – Huynh trưởng nghiêm mặt – "Ngươi đọc sách nhiều như vậy mà không có đất dụng võ, chẳng lẽ ngươi muốn giống như ca ca, mãi mãi ở lại cái trấn bé tí này cả đời ư? Tề Hầu là đại nhân vật, phải gắng biểu hiện cho tốt. Nếu ông ta thích ngươi, có thể sẽ cho ngươi một chức quan, hoặc mang ngươi cùng về quân doanh. Không biết chừng ngày sau sẽ thăng chức rất nhanh, làm rạng rỡ cửa nhà, giúp Văn gia không thua kém ai cả."

Văn Xương Minh còn đang muốn cãi lại, nhưng chợt nghe xa xa có tiếng vó ngựa rền vang, tựa hồ là có một đội nhân mã đang tiến đến gần.

"Chưởng quầy, chưởng quầy!" – Tiểu nhị ù té chạy vào – "Đến rồi! Đến rồi!"

"Mau thu xếp! Mau chóng thu xếp đi!" – Huynh trưởng vội vàng chuẩn bị, kêu mọi người chạy ra, kéo theo cả Văn Xương Minh cùng xếp thành hàng tiếp đón ngay cửa lớn.

Ngươi mang theo một đội nhân mã đến quả nhiên là Tề Dịch.

Huyện lão thái gia dẫn đường cho Tề Dịch đi vào khách ***. Ông ta ngồi xuống, chưởng quầy lập tức tự mình bưng trà rót nước. Tề Dịch đưa mắt đánh giá khách ***, không nói lời nào, chờ nước trà được dâng lên, bưng chén uống một ngụm rồi mới khoát tay bảo Huyện lão thái gia – "Ngươi có việc thì cứ làm, không cần để ý đến ta."

Huyện lão thái gia liên tục hành lễ, gọi chưởng quầy đến giới thiệu với Tề Dịch – "Hầu gia, vị này là chưởng quầy, tên gọi Văn Xương Thuận, còn đây là đệ đệ của hắn, tên gọi Văn Xương Minh."

Văn Xương Thuận mau chóng kéo Văn Xương Minh cùng hành lễ với Tề Dịch. Tề Dịch ngẩng đầu nhìn hai người, gật đầu.

"Ách…Hầu gia, đệ đệ của tiểu nhân là người đọc sách, cũng rất quen thuộc mọi việc trong trấn, xin mặc cho Hầu gia sai phái." – Văn Xương Thuận đẩy đệ đệ về phía trước, cười và nói.

Ánh mắt của Tề Dịch đánh đến trên người Văn Xương Minh, y lại tựa hồ không an lòng gì đấy, cùng Tề Dịch đối mắt nhưng không cung kính hành lễ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Văn Xương Thuận lẫn Huyện thái gia đều kinh hãi, trong lòng thầm trách cứ Văn Xương Minh không biết tôn ti, sao có thể vô lễ đến vậy, vừa định quở trách vài câu lại nghe Tề Dịch cười gật gù – "Là văn nhân à, đúng là nên có chút khí tiết, không tồi."

Văn Xương Minh hơi giật mình, kỳ thật thì trong lòng y sợ hãi muốn chết, vẫn đang lo lắng suy nghĩ xem nên phản ứng thế nào. Nhưng rồi y nhanh chóng hiểu được tính tình Tề Dịch, người này đại khái là không thích những kẻ khúm núm nịnh bợ.

Huyện thái gia ném cho Văn Xương Thuận một ánh mắt ẩn ý, ra chiều bảo ông ta cẩn thận hầu hạ rồi vái chào Tề Dịch để cáo lui. Văn Xương Thuận là một người làm ăn, mặc dù chưa trải qua sự kiện lớn lao nào, nhưng cũng đủ thông minh để biết nhanh lẹ ân cần, thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho nhóm người Tề Dịch.

Lúc này, một phó tướng của Tề Dịch đột nhiên nói – "Trong khách *** còn ai khác trọ không? Bảo họ rời đi cả đi."

Văn Xương Minh hốt hoảng, đột nhiên có chút không đành lòng. Y rất sợ Tư Đồ, nhưng y cũng rất thích Tiểu Hoàng, càng muốn gặp lại thiếu niên kia.

"Ái chà…" – Văn Xương Thuận cảm thấy hơi khó xử. Việc này vốn chẳng có vấn đề, chỉ cần cùng khách nhân thương lượng là được, dù gì Tề Dịch cũng là một nhân vật lớn. Nhưng Tư Đồ là người vung tay rộng rãi, so với thủ hạ của Tề Dịch thì ngân lượng có phần hơn. Mặc khác, khoan nói đến tiền, thoạt nhìn Tư Đồ cũng biết là rất lợi hại, ông ta quả là không dám cùng hắn nói gì cả.

Thấy cả hai người lộ vẻ băn khoăn, Tề Dịch cười khoát tay nói với phó tướng – "Không cần đâu! Chúng ta chỉ có vài người, đừng nhiễu sự đến những người khác." – Nói xong thuận miệng dặn dò Văn Xương Thuận – "Ngươi chuẩn bị cho bọn ta mấy gian phòng hảo hạng, nhớ là phải yên tĩnh."

"Dạ! Dạ vâng!" – Văn Xương Thuận dạ ran. Vốn cứ tưởng đại quan từ trong thành ra cao ngạo thế nào, hóa ra Tề Dịch lại cho người ta cảm giác thật hiền hòa. Quả nhiên một nhân vật lớn thì khí lượng cũng lớn theo.

Văn Xương Thuận cùng bọn tiểu nhị rời đi, để Văn Xương Minh ở lại sảnh đường hầu trà.

Tề Dịch đánh giá Văn Xương Minh đôi chút, phát hiện y mặc y phục thư sinh liền hỏi – "Ngươi là một học trò?"

Văn Xương Minh gật đầu ứng đối – "Dạ đúng, là học trò của Ân Viên."

"À…" – Tề Dịch gật đầu, lẩm bẩm – "Là Ân Viên!" – sau đó chỉ uống trà.

"Thế ở trong Ân Viên dạy những gì?" – Thật lâu sau đó, Tề Dịch lại hỏi.

Văn Xương Minh thành thật trả lời – "Cũng chỉ là những Kinh, Sử, Tử, Tập bình thường, phần lớn thời gian là học thuộc lòng văn chương và viết văn."

Cũng chẳng biết là Tề Dịch có nghe hay không, nhưng vẫn gật đầu hỏi tiếp – "Thế có biết vì sao nơi ấy lại phát hỏa không?"

Văn Xương Minh dù trong lòng bồn chồn bất ổn, nhưng vẫn cố giữa vẻ trấn tĩnh, lắc đầu đáp – "Dạ, không biết!"

"Lúc nghe Ân Viên bị cháy, điều đầu tiên ngươi nghĩ đến là gì?" – Tề Dịch nhấp một ngụm nước, tùy ý hỏi – "Các ngươi đều là đồng môn, nghĩ như thế nào thì nói cho ta nghe thử."

Văn Xương Minh run đến nỗi hai tay ra đầy mồ hôi, cố gắng bình ổn nhịp tim, thấp giọng nói – "Học trò…điều đầu tiên học trò nghĩ đến là, sau này biết phải làm sao đây. Hẳn là mọi người cũng nghĩ tương tự như thế."

"Đi…" – Tề Dịch buông chén trà xuống – "Ta muốn đi xem Ân Viên, ngươi theo dẫn đường đi."

Văn Xương Minh chậm rãi gật đầu.

Lúc này, Văn Xương Thuận đã thu dọn xong phòng ốc trở xuống, liền hỏi Tề Dịch – "Hầu gia, ngài muốn nghỉ ngơi trước hay là dùng cơm trước?"

"À…" – Tề Dịch nghĩ ngợi rồi quay lại hỏi thủ hạ – "Đã đói chưa?"

Thủ hạ ai nấy đều lắc đầu.

"Ái chà…đã quá trưa rồi còn không đói sao?" – Tề Dịch bật cười, nói với thủ hạ – "Nào, cho các ngươi nếm chút món lạ thôi."

Bọn thủ hạ nhìn nhau, trong lòng đầy rẫy nghi hoặc. Bọn họ theo Tề Dịch chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, nhìn thấy cũng nhiều rồi, còn thứ gì mà họ chưa thấy qua chứ.

"Ở trấn Thanh Vân này có phải có Thanh Vân tam trân không?" – Tề Dịch hỏi.

Hai huynh đệ nhà họ Văn đưa mắt liếc nhau rồi nhất loạt mỉm cười. Văn Xương Thuận liên tục gật đầu – "Đúng vậy ạ! Thanh Vân tam trân chính là ba thứ vị trong mỗi gia đình, cơm Thanh Vân, thức ăn Thanh Vân, canh Thanh Vân."

"Vậy chỗ các ngươi có thể làm hay không?" Tề Dịch lại hỏi.

"Hiển nhiên rồi ạ! Đã là người trấn Thanh Vân thì phải biết làm chứ."

"Tốt lắm, vậy thì làm Thanh Vân tam trân đi." – Tề Dịch phẩy tay áo, ý bảo nhóm thủ hạ đi trước thu xếp hành lý, trong chốc lát sẽ xuống dùng bữa.

Nhóm thủ hạ y lệnh mà tản đi.

Riêng Tề Dịch vẫn ngồi lại tại sảnh đường dùng trà, nhìn góc đường ngoài phố mà ngẩn người. Phó tướng Long Hâm châm trà cho ông ta – "Hầu gia, ngài trước kia đã từng đến trấn Thanh Vân ư?"

Tề Dịch lắc đầu – "Chưa từng đến, nhưng đã nghe người ta nói qua."

Long Hâm thấy Tề Dịch có vẻ đang suy nghĩ xuất thần, không dám hỏi thêm, chỉ cùng ngồi hầu trà ông ta.

Lúc này chợt nghe có tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, không nhanh mà cũng không chậm. Tề Dịch nhướn mắt, thấy một con hắc mã dừng lại tại cửa. Con ngựa này to lớn lực lưỡng, cưỡi trên nó là một thân ảnh hơi gầy mặc áo choàng da điêu. Tề Dịch ngây ngẩn cả người, hai mắt nhìn chằm chằm vào một người một ngựa kia.

Lúc này, từ phía bên kia của mình ngựa xuất hiện một nam tử vận hắc y, người nọ nhác thấy Tề Dịch thì hơi sửng sốt.

Tề Dịch đối với gương mặt góc cạnh này đương nhiên khắc sâu ấn tượng, là Tư Đồ đệ nhất thiên hạ thì hẳn chẳng thể khiến người ta dễ dàng quên. Nhưng, người khiến ông ta nhớ đến sâu sắc, lại là người ngồi trên ngựa kia.

Tư Đồ thấy Tề Dịch, ngoại trừ hơi sửng sốt thì không có thêm biểu tình gì khác, chỉ có mỗi khóe môi hiển hiện ý cười nhàn nhạt không rõ ý, khiến Tề Dịch thấy hơi gai mắt.

Tiểu Hoàng ngồi phía trên cao, tầm mắt vẫn chỉ hướng vào mỗi Tư Đồ. Bọn họ mới rồi hình như đang bàn luận chuyện gì thú vị, Tiểu Hoàng vẫn còn vương nét cười trên mặt. Tư Đồ đi đến bên người y, mở rộng tay, nhưng không ôm lấy, mà là chờ Tiểu Hoàng tự mình bước xuống. Tiểu Hoàng chậm rãi vịn lên vai Tư Đồ, buông lỏng chân trụ, nhẹ nhàng dồn lực bước xuống, cả người liền nhào thẳng vào lòng Tư Đồ. Tư Đồ vươn hai tay vững vàng tiếp lấy, nhẹ nhàng nâng thắt lưng y, bế Tiểu Hoàng xuống đất.

Cũng chẳng biết Tư Đồ ở bên tai Tiểu Hoàng nói những gì, mà Tiểu Hoàng cười đến híp mắt lại, tay vịn lấy bờ vai Tư Đồ, cả hai thân mật dị thường. Long Hâm đã từng gặp qua Tư Đồ và Tiểu Hoàng, nay thấy hai người đột nhiên xuất hiện cũng giật mình. Vốn dĩ hai nam tử thân cận như thế thường sẽ khiến người ta lườm nguýt, nhưng Tư Đồ và Tiểu Hoàng, một trầm ổn lãnh khốc, một đáng yêu hồn nhiên, trông vô cùng xứng đôi. Hành động của cả hai rất ăn ý, lộ ra những tình cảm ấm áp, ôn tồn, người ngoài nhìn vào chỉ thấy thoải mái. Long Hâm là kẻ võ biền, chẳng mấy chú trọng lễ nghi phiền phức, bởi thế cũng chẳng cảm thấy có gì không ổn, chỉ là hơi buồn bực không hiểu vì sao Tư Đồ lại dẫn theo Hoàng Bán Tiên xuất hiện tại nơi này.

Lúc này, ngay sát bên cạnh hắn vang lên một tiếng vỡ…

Long Hâm quay sang, chỉ thấy Tề Dịch mặt mày tái nhợt ngồi ngay đó, hai mắt gắt gao nhìn thẳng về phía hai người ngoài cửa, chén trà trong tay, nay đã bị bóp nát…

71. Chương 36

Chương 36 | Bão tố cận kề

– Sơn vũ dục lai –

Âm thanh vỡ vụn của chén trà tuy rằng rất nhẹ, nhưng vẫn khiến phó tướng đứng sát bên Tề Dịch nghe được, Văn Xương Minh đứng ở quầy cũng nghe được, hiển nhiên kẻ có thính lực cực tốt như Tư Đồ càng phải nghe được, duy chỉ mỗi Tiểu Hoàng đang được Tư Đồ cẩn thận đặt xuống đất là không nghe thấy gì. Khóe môi Tư Đồ thoáng hiện nét cười, khẽ hất mắt với Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng nương theo hướng nhìn của Tư Đồ mà trông vào, thấy Tề Dịch ngồi ngay ngắn bên bàn, cũng đang nhìn hai người họ chằm chằm.

Tiểu Hoàng nhìn Tề Dịch, cảm thấy mang máng rằng người này nhìn quen mắt, dường như đã từng gặp qua ở đâu rồi, một chốc sau mới nhớ ra là đã tương ngộ lúc luận võ kén rể ở Thục Trung. Vẻ chần chừ của Tiểu Hoàng lọt vào mắt của Tề Dịch, khiến sắc mặt ông ta tối đi vài phần. Bên cạnh, Tư Đồ cố nhịn cười, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Tiểu Hoàng thấy Tề Dịch nhìn mình thì lễ phép gật đầu nhẹ nhàng với ông ta. Tề Dịch thấy vậy sắc mặt cũng dịu lại, gật đầu đáp trả.

Long Hâm đi theo Tề Dịch nhiều năm, cũng có chút tinh ý. Tư Đồ là kẻ có thân phận đặc biệt, không thể đắc tội, mà hắn cũng nhìn ra Tề Dịch đối với Hoàng tiểu thần tiên có đôi phần hảo cảm, bởi vậy liền nhanh chóng đứng lên chắp tay chào – "Tư Đồ bang chủ, Hoàng tiểu tiên sinh, đã lâu không gặp."

Tư Đồ nhướn mày, gật đầu với Tề Dịch, nhẹ nhàng nói – "Thật là tình cờ!"

Tề Dịch cũng đáp – "Quả là tình cờ!"

Tiểu Hoàng và Tư Đồ ở chung đã một đoạn thời gian, cho nên tính tình Tư Đồ ra sao cũng hiểu rõ. Tư Đồ cười với người thì không cần lo, không cười với ngươi cũng không có gì quan trọng. Nguy hiểm nhất chính là khi hắn cười mà như không. Một khi Tư Đồ khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn ngươi đầy mưu tính thì ngươi phải hết sức cẩn thận, bởi đấy là lúc hắn muốn gây thị phi khó dễ cho ngươi đấy.

Tề Dịch làm sao biết những việc ấy, chỉ thấy ông ta đứng lên nói với Tiểu Hoàng – "Cùng ngồi xuống uống chén trà đi."

Không đợi Tiểu Hoàng nói gì, Tư Đồ liền vui vẻ đáp ứng, đến ngồi xuống bên bàn, còn vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, ngoắc tay bảo Tiểu Hoàng cùng ngồi.

Long Hâm vội vàng giục tên Văn Xương Minh đang sững sờ ở sát bên mau châm trà.

Văn Xương Minh xoay người đến trù phòng lấy nước nóng, cũng không biết bản thân đã trở lại sảnh đường bằng cách nào. Y lấy ấm, chuẩn bị lá trà, châm nước nóng vào… tất cả đều làm một cách máy móc, trong đầu loạn cả lên. Mới rồi Long Hâm gọi hai người ấy là "Tư Đồ bang chủ" và "Hoàng tiểu tiên sinh". Y còn nhớ rõ mới mấy hôm trước đến tửu lâu dùng cơm, nghe mấy vị tiêu sư đàm luận về Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh. Bây giờ ngẫm lại chợt thấy tuổi tác của Tiểu Hoàng cùng khí độ của Tư Đồ có tám chín phần giống như mô tả. Rồi y lại nhớ đến thái độ ghét bỏ của Tiểu Hoàng dành ình. Giữa trận lửa lớn trời bất thần đổ mưa, bệnh trạng kỳ dị của Tiểu Hoàng, tất cả quyện chặt lại, khiến lòng y chùng hẳn xuống.

Sau khi dâng trà, Văn Xương Minh quay trở lại ngồi bên quầy giả vờ đang xem sách, ngồi yên bất động, kỳ thật là đang dỏng tai cẩn thận nghe những người kia trò chuyện.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Hoàng bưng chén dùng trà, Tư Đồ xoa xoa cằm không biết là đang nghĩ gì, Tề Dịch thì chỉ ngồi nhìn chằm chằm Hoàng Bán Tiên trước mắt mình.

Long Hâm thấy Nguyên soái nhà mình có điểm thất thố khi cứ nhìn người ta như thế, đến mức lỗi cả mắt ra liền ho khan một tiếng, hỏi – "Sao Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh lại đến trấn Thanh Vân thế?"

Tư Đồ mỉm cười, thản nhiên đáp – "Chỉ là đi ngang qua thôi."

Lúc này Tề Dịch hoàn hồn, thu hồi ánh nhìn đánh giá về, thế nhưng tầm mắt vẫn thủy chung không sao dời khỏi người Tiểu Hoàng được. Sau khi bình ổn, Tề Dịch hỏi – "Hoàng tiểu tiên sinh năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ, thấy hắn cười với mình tựa hồ như tâm tình không tệ, bèn trả lời – "Mười bảy…"

"Mười bảy…" – Tề Dịch gật đầu – "Sinh vào tháng chạp đúng không?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Tề Dịch – "Làm sao ngài biết?"

Tề Dịch không trả lời, chỉ nâng chén nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng bâng quơ nói – "Ta đoán thế!"

Tiểu Hoàng cảm thấy kỳ quái, nhưng Tề Dịch có vẻ không muốn nói nên Tiểu Hoàng cũng đành nuốt nghi vấn trở lại vào bụng.

"Đúng rồi!" – Long Hâm đột nhiên nói – "Nhị vị biết chuyện đêm trước phát sinh hỏa hoạn chứ?"

"Biết!" – Tư Đồ gật đầu.

"Nghe bảo Hoàng tiểu tiên sinh thông thiên triệt địa, có tài tiên tri." – Long Hâm lại tiếp – "Có thể giúp chúng ta tính xem kẻ phóng hỏa là ai không?"

Long Hâm vừa dứt lời thì Văn Xương Minh ngồi sau quầy ra một thân mồ hôi, vội ngẩng đầu lên, không ngờ đúng lúc Tiểu Hoàng cũng thế, hai người đối mắt với nhau, khiến Văn Xương Minh sửng sốt —— Tiểu Hoàng tuy rằng điều gì cũng chưa nói, nhưng ánh mắt lại trong suốt, như thể nhìn thấu mọi điều tận đáy lòng y.

Thế là y vội vàng cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên nữa.

"Ai dà… trên đời này làm gì có chuyện tiên tri chứ." – Tề Dịch đột nhiên mở lời – "Hẳn là do tiểu tiên sinh đây có chút học vấn, sau đó bị người ta hiểu nhầm, lời đồn cứ thế vang xa, đến giờ mới trở thành danh chấn thiên hạ."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng hơi giật mình. Tề Dịch này chính là người đầu tiên từ trước đến nay không nói Tiểu Hoàng là bán tiên thể.

"Nguyên soái…" – Long Hâm nhẹ giọng nhắc nhở Tề Dịch. Ở trước mặt Tiểu Hoàng và Tư Đồ mà nói thẳng như thế thì e là quá thất lễ, huống hồ danh xưng "Thần tiên sống" của Hoàng Bán Tiên là do đích thân Hoàng thượng phong cho. Tề Dịch nói thế là đại bất kính.

Tề Dịch cũng không để tâm, vẫn cất cao giọng nói – "Hoàng tiểu tiên sinh khẳng định là bị miệng lưỡi thế gian hại cho thê thảm, bị gọi là thần tiên bán tiên cơ mà. Tề mỗ nhất định sẽ chọn một ngày đứng ra giúp tiên sinh làm sáng tỏ mọi chuyện."

Tư Đồ nghe xong lời của Tề Dịch, chợt lên tiếng – "Tề Hầu, rất có thâm ý!"

Tề Dịch thoáng biến sắc, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục vẻ tự nhiên, cười hỏi – "Thế nào là có thâm ý?"

Tư Đồ ung dung nhấc chén uống trà, trầm mặc chốc lát – "Đồ ăn sắp được mang lên."

Mọi người ai nấy đều sửng sốt, Tư Đồ nói ra một câu không đầu không đuôi như thế, khiến cho tất cả mơ mơ hồ hồ. Tề Dịch đang muốn lên tiếng, chợt nghe tiểu nhị từ trong trù phòng hét to – "Thức ăn đến đây!"

Lời vừa dứt, Văn Xương Minh thấy mấy tiểu nhị mang theo thực hạp tiến vào, hương vị cơm canh tỏa tràn khắp nơi.

Tư Đồ cười vang, nắm tay Tiểu Hoàng, nói – "Không làm phiền Tề Hầu dùng cơm." – nói rồi kéo tay Tiểu Hoàng cùng đi lên lầu.

Văn Xương Thuận ân cần mang thức ăn đến, Tề Dịch cúi đầu nhìn, Thanh Vân tam trân, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cái gọi là cơm Thanh Vân chính là cơm nấu từ gạo với đậu xanh, thức ăn Thanh Vân là đậu phụ hấp hẹ lá, canh Thanh Vân là canh cải thìa nấu nấm.

Món nào cũng có một màu xanh, một màu trắng, vừa hay ứng với hai chữ "thanh – vân"[1]

Long Hâm nhíu mày nhìn. Bọn họ đều là quân nhân, bình thường chỉ quen uống rượu ăn thịt, bây giờ phải ăn những món thanh đạm, đến cả một chút thịt cũng không có thế này, thế thì phải ăn bao nhiêu mới đủ no đây?

Tề Dịch lắc đầu, xoay đầu dõi theo bóng dáng của Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã lên lầu, chợt nghe Tiểu Hoàng nói nhỏ với Tư Đồ – "Bọn họ cũng ăn mấy món đó kìa."

Tư Đồ cười có phần bất đắc dĩ – "Sơn hào hải vị ngươi cũng không thèm để tâm, mấy thứ rau xanh đậu phụ thì lại thích."

Tiểu Hoàng níu chặt tay Tư Đồ, ngước lên nhìn hắn – "Bữa tối vẫn ăn món đó nhé. Chúng ta mượn trù phòng, ta nấu cơm cho huynh ăn."

Nói đến đó thì hai người đã đến hành lang lầu hai, bên dưới nhìn không còn thấy gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng Tư Đồ vừa mở cửa, vừa cười nhẹ bảo – "Tất cả nghe theo ngươi vậy."

Tề Dịch nhìn những bậc thang không một bóng người, thật lâu sau đó vẫn không thể lấy lại bình tĩnh.

Long Hâm xới cho ông ta một chén cơm, đẩy đến trước mặt, cúi đầu nhắc – "Nguyên soái, dùng cơm đi!"

Tề Dịch khép mắt lại, thở dài một hơi, rồi lại chậm rãi mở mắt ra, hỏi Long Hâm – "Nếu cho ngươi ăn loại cơm này cả đời, ngươi có chịu không?"

"Khụ khụ…" – Long Hâm sặc một ngụm canh, liên tục xua tay bảo – "Nguyên soái, ngài tha ạc tướng đi. Ngẫu nhiên ăn một bữa để thanh lọc dạ dày thì còn được, chứ bảo ăn thường xuyên, đừng nói cả đời, chỉ cần ba ngày thôi cũng đã không sống nổi rồi."

Tề Dịch lắc đầu cười khổ, cầm bát lên, thì thầm – "Phần ta, chỉ cầu một đời đều có thể ăn món này… đáng tiếc, ta không có phúc phần đấy."

Long Hâm cùng các phó tướng khác nghe xong đều cảm thấy kỳ quái. Nguyên soái nhà họ sao lại muốn thanh tâm quả dục[2] thế này, cứ kéo dài như thế chẳng phải là xuất gia làm hòa thượng sao? Nhưng nói gì thì nói, Thanh Vân tam trân quả nhiên là không tồi chút nào. Vốn dĩ cứ nghĩ món ăn thanh đạm như

thế hẳn sẽ chẳng có hương vị gì cả, không ngờ cùng lúc dùng ba món lại có vị ngon đến không thốt nên lời, thật đúng là trân phẩm.

Sau khi về phòng, Tiểu Hoàng ngồi xuống giường, lấy ra từ trong lồng ngực một quyển sách. Trấn Thanh Vân không hổ là nơi văn nhân hội tụ, nơi nào cũng có thư quán. Mới rồi ở gần chỗ dùng cơm Tiểu Hoàng may mắn tìm được một quyển sách mà từ lâu vẫn muốn tìm đọc. Thế là Tiểu Hoàng cởi giày, ngồi xếp bằng trên giường xem sách.

Tư Đồ tựa người bên cửa sổ, thật lâu sau đó chợt lên tiếng – "Mọt Sách, vùng Liêu Đông này thuộc địa phận quản hạt của Tề Dịch sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngẩng đầu lên nghĩ một chút rồi lắc đầu – "Hình như là… không phải."

Tư Đồ bước đến ngồi cạnh Tiểu Hoàng – "Ta cũng nhớ rõ quân doanh của Tề Dịch là ở Tây Bắc và Nam Cương. Liêu Đông này vẫn luôn thái bình, lại cũng không có chiến sự, vậy lão ta chạy đến đây làm gì?"

Tiểu Hoàng buông sách ra chiều nghĩ ngợi.

Đúng lúc này, Tư Đồ hơi nhíu mày, ngoảnh về phía cửa sổ, lạnh lùng hỏi – "Có chuyện gì?"

Có một hắc y nhân từ ngoài cửa tiến vào, mặt che khăn đen, vừa vào đã quỳ rạp hành lễ – "Bang chủ!"

Tiểu Hoàng biết đây là dịch tốt[3] của Hắc Vân Bảo, chuyên phụ trách vấn đề liên lạc. Dọc đường đi, Tư Đồ vẫn lưu lại dấu hiệu chỉ có người của Hắc Vân Bảo mới hiểu, chỉ rõ nơi mình đến. Vậy thì vạn nhất xảy ra chuyện gì, người của Hắc Vân Bảo cũng có thể tìm được hắn.

"Xảy ra chuyện gì?" – Tư Đồ đanh mặt lại. Dịch tốt trước mặt đúng là người của Hắc Vân Bảo, nhìn y một thân phong trần mệt mỏi, tựa hồ như là đi suốt đêm từ Thục Trung đến, chẳng lẽ ở nhà có chuyện gì ư?

"Bang chủ, xảy ra việc lớn, Mộc tiên sinh bảo thuộc hạ mang thư đến cho người." – Dịch tốt cung kính dâng thư lên. Tư Đồ đón lấy mở ra, là thư Mộc Lăng tự tay viết. Đọc hết một lượt, Tư Đồ cười nhẹ một tiếng như thể gặp được chuyện gì thú vị lắm. Tiểu Hoàng tò mò tiến đến hỏi – "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tư Đồ đưa thư cho y xem, Tiểu Hoàng nhận lấy đọc rồi há hốc mồm kinh ngạc.

Nội dung trong thư đại khái viết rằng, trong suốt một tháng qua, tại Trung Nguyên xảy ra việc hàng loạt bang chủ, chưởng môn các bang phái bị kẻ nào đấy một đao đoạt mạng. Đã thế, bên cạnh thi thể nạn nhân đều có lưu lại một mảnh nhỏ của Hắc Vân kỳ. Võ công của hung thủ cực kỳ cao, trực tiếp hạ thủ, vũ khí sử dụng tạo nên miệng vết thương đóng băng, hệt như Hắc Kim Hầu của Tư Đồ vậy.

"Việc này…" – Tiểu Hoàng có phần hoảng hốt, ngước mắt nhìn Tư Đồ – "Đây là ý gì? Có người muốn hãm hại huynh sao?"

Tư Đồ quay lại hỏi dịch tốt – "Hắc Vân Bảo có xảy ra việc gì không?"

"Bẩm không!" – Dịch tốt trả lời – "Nhưng những ngày qua các môn phái có người bị hại không ngừng lên núi gây hấn. Chu lão gia tử và Lô phó bang chủ đều đã an bài thỏa đáng. Hơn nữa, gần đây lại có tin các đại môn phái ở Trung Nguyên tụ hội lại, nói phải công khai lên án bang chủ. Thế nên Mộc tiên sinh thỉnh bang chủ ột lời hồi âm, để bọn họ biết bước tiếp theo nên làm gì."

"À…" – Tư Đồ cười, cầm lấy thư, ở mặt sau viết một chữ, gấp thư lại trả cho dịch tốt – "Cả đám bọn họ đều nhanh nhẹn linh hoạt, còn cần ta chỉ dẫn phải làm gì sao? Nếu không còn cách nào khác mới cho ngươi đến đưa tin, thì bảo bọn họ cứ chiếu theo một chữ kia mà làm."

Dịch tốt dạ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Tiểu Hoàng nhìn theo thủ bút, biết được đấy là chữ "Biến". Hẳn là Tư Đồ kêu bọn người Mộc Lăng tùy cơ ứng biến.

Chờ dịch tốt đi rồi, trong phòng lại một mảnh lặng im như tờ, Tiểu Hoàng lo lắng hỏi Tư Đồ – "Làm sao bây giờ? Dường như là có người cố ý giá họa cho huynh."

Tư Đồ trầm mặc chốc lát rồi nói – "Giả dạng ta đi giết người, phỏng theo chiêu thức của ta cũng không có gì kỳ quái… điều kỳ quái nhất là, kẻ đó lấy đâu ra Hắc Vân Kỳ chứ?"

"Hắc Vân Kỳ rất khó tìm sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Chỉ có tám lá, dù thế nào cũng phải là chức sắc của Hắc Vân Bảo thì mới có." – Tư Đồ cười lạnh lùng – "Trong Hắc Vân Bảo, có gian tế."

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng chợt kêu lên.

Tư Đồ vốn đang trầm tư, liền giương mắt nhìn y. Một tiếng gọi này của tiểu hài tử, hàm chứa biết bao nhiêu ý tình.

"… Phải chăng là do ta hại huynh?" – Tiểu Hoàng có phần do dự, cuối cùng cũng nói ra.

Tư Đồ dõi theo y trong chốc lát, cười đến ngất ngư, sau đó thở dài – "Sau này đừng có gọi ta như thế nữa."

Tiểu Hoàng nhìn hắn, ra chiều không hiểu.

"Ngươi gọi một tiếng Tư Đồ…" – Vừa nói vừa chồm tới hôn lên hai gò má Tiểu Hoàng rồi cười bảo – "Khiến cho xương cốt ta rã rời hết cả."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, nén giận liếc Tư Đồ – "Bây giờ đã là lúc nào mà huynh còn tán hươu tán vượn nữa chứ."

"Thế này đã đáng gì cơ chứ." – Tư Đồ cười lạnh – "Dù là cả võ lâm Trung Nguyên cùng đối địch với ta thì đã sao? Tư Đồ ta cũng không phải là chưa từng trải qua."

Tiểu Hoàng đứng dậy giữ chặt lấy tay Tư Đồ mà nói – "Chúng ta đi điều tra sự tình cho rõ. Ta không muốn huynh bị oan uổng đâu."

Tư Đồ mừng rỡ cười ha hả, vươn tay kéo Tiểu Hoàng vào lòng, để y dựa đầu vào ngực mình. Hắn không muốn Tiểu Hoàng nhìn thấy biểu tình của mình bây giờ, bởi lẽ, trên gương mặt của hắn lúc này đây còn mang ý cười, nhưng trong mắt thì ngập tràn sát ý.

Hắn, Tư Đồ, là kẻ có thù tất báo. Trên đời này có bao nhiêu kẻ hận hắn, hắn không thèm để ý. Nhưng điều khiến hắn không thể dễ dàng tha thứ chính là Hắc Vân Bảo có nội gián. Chắc chắn hắn sẽ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để đối phó với kẻ ấy. Thế nên vẻ mặt của hắn hiện tại hẳn là rất khủng khiếp, không thích hợp để đôi mắt trong veo của tiểu hài tử nhìn thấy. Một tiếng "Tư Đồ" thâm tình mật ý kia, hắn gánh không nổi. Cho đến tận bây giờ, tiểu hài tử vẫn còn cho rằng Tư Đồ hắn là người tốt. Nhưng rồi sẽ có một ngày, hắn trở thành một kẻ mình đầy máu tươi, một đại ma đầu giết người không chớp mắt. Và khi ấy, người trong lòng hắn lúc này đây có còn chịu liếc nhìn hắn nữa không đây…

—

Chú thích:

[1] Cơm nấu từ gạo và đậu xanh có màu trắng của gạo và màu xanh của đậu còn nguyên vỏ. Đậu phụ hấp hẹ lá thì đậu phụ trắng và hẹ lá xanh. Canh cải thìa nấu nấm thì cải xanh và nấm trắng. Thanh Vân là có chữ thanh, nghĩa là màu xanh, còn chữ Vân thì gần nghĩa với chữ Bạch, đã từng Chú thích ở chương 6.

Đây chính là Thanh Vân tam trân này các bạn, và là hàng made by Như Cầm luôn ấy. Bữa đó Cầm quởn quá, rủ Như sang nhà, hai đứa mua nguyên liệu về làm thử theo công thức search được trên baidu.

[2] Thanh tâm quả dục : bỏ lòng ham muốn những thú vui thế tục.

[3] Dịch tốt : người đưa thư.

72. Chương 36: Bão Tố Cận Kề

Âm thanh vỡ vụn của chén trà tuy rằng rất nhẹ, nhưng vẫn khiến phó tướng đứng sát bên Tề Dịch nghe được, Văn Xương Minh đứng ở quầy cũng nghe được, hiển nhiên kẻ có thính lực cực tốt như Tư Đồ càng phải nghe được, duy chỉ mỗi Tiểu Hoàng đang được Tư Đồ cẩn thận đặt xuống đất là không nghe thấy gì. Khóe môi Tư Đồ thoáng hiện nét cười, khẽ hất mắt với Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng nương theo hướng nhìn của Tư Đồ mà trông vào, thấy Tề Dịch ngồi ngay ngắn bên bàn, cũng đang nhìn hai người họ chằm chằm.

Tiểu Hoàng nhìn Tề Dịch, cảm thấy mang máng rằng người này nhìn quen mắt, dường như đã từng gặp qua ở đâu rồi, một chốc sau mới nhớ ra là đã tương ngộ lúc luận võ kén rể ở Thục Trung. Vẻ chần chừ của Tiểu Hoàng lọt vào mắt của Tề Dịch, khiến sắc mặt ông ta tối đi vài phần. Bên cạnh, Tư Đồ cố nhịn cười, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Tiểu Hoàng thấy Tề Dịch nhìn mình thì lễ phép gật đầu nhẹ nhàng với ông ta. Tề Dịch thấy vậy sắc mặt cũng dịu lại, gật đầu đáp trả.

Long Hâm đi theo Tề Dịch nhiều năm, cũng có chút tinh ý. Tư Đồ là kẻ có thân phận đặc biệt, không thể đắc tội, mà hắn cũng nhìn ra Tề Dịch đối với Hoàng tiểu thần tiên có đôi phần hảo cảm, bởi vậy liền nhanh chóng đứng lên chắp tay chào – "Tư Đồ bang chủ, Hoàng tiểu tiên sinh, đã lâu không gặp."

Tư Đồ nhướn mày, gật đầu với Tề Dịch, nhẹ nhàng nói – "Thật là tình cờ!"

Tề Dịch cũng đáp – "Quả là tình cờ!"

Tiểu Hoàng và Tư Đồ ở chung đã một đoạn thời gian, cho nên tính tình Tư Đồ ra sao cũng hiểu rõ. Tư Đồ cười với người thì không cần lo, không cười với ngươi cũng không có gì quan trọng. Nguy hiểm nhất chính là khi hắn cười mà như không. Một khi Tư Đồ khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn ngươi đầy mưu tính thì ngươi phải hết sức cẩn thận, bởi đấy là lúc hắn muốn gây thị phi khó dễ cho ngươi đấy.

Tề Dịch làm sao biết những việc ấy, chỉ thấy ông ta đứng lên nói với Tiểu Hoàng – "Cùng ngồi xuống uống chén trà đi."

Không đợi Tiểu Hoàng nói gì, Tư Đồ liền vui vẻ đáp ứng, đến ngồi xuống bên bàn, còn vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, ngoắc tay bảo Tiểu Hoàng cùng ngồi.

Long Hâm vội vàng giục tên Văn Xương Minh đang sững sờ ở sát bên mau châm trà.

Văn Xương Minh xoay người đến trù phòng lấy nước nóng, cũng không biết bản thân đã trở lại sảnh đường bằng cách nào. Y lấy ấm, chuẩn bị lá trà, châm nước nóng vào…tất cả đều làm một cách máy móc, trong đầu loạn cả lên. Mới rồi Long Hâm gọi hai người ấy là "Tư Đồ bang chủ" và "Hoàng tiểu tiên sinh". Y còn nhớ rõ mới mấy hôm trước đến tửu lâu dùng cơm, nghe mấy vị tiêu sư đàm luận về Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh. Bây giờ ngẫm lại chợt thấy tuổi tác của Tiểu Hoàng cùng khí độ của Tư Đồ có tám chín phần giống như mô tả. Rồi y lại nhớ đến thái độ ghét bỏ của Tiểu Hoàng dành cho mình. Giữa trận lửa lớn trời bất thần đổ mưa, bệnh trạng kỳ dị của Tiểu Hoàng, tất cả quyện chặt lại, khiến lòng y chùng hẳn xuống.

Sau khi dâng trà, Văn Xương Minh quay trở lại ngồi bên quầy giả vờ đang xem sách, ngồi yên bất động, kỳ thật là đang dỏng tai cẩn thận nghe những người kia trò chuyện.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Hoàng bưng chén dùng trà, Tư Đồ xoa xoa cằm không biết là đang nghĩ gì, Tề Dịch thì chỉ ngồi nhìn chằm chằm Hoàng Bán Tiên trước mắt mình.

Long Hâm thấy Nguyên soái nhà mình có điểm thất thố khi cứ nhìn người ta như thế, đến mức lỗi cả mắt ra liền ho khan một tiếng, hỏi – "Sao Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh lại đến trấn Thanh Vân thế?"

Tư Đồ mỉm cười, thản nhiên đáp – "Chỉ là đi ngang qua thôi."

Lúc này Tề Dịch hoàn hồn, thu hồi ánh nhìn đánh giá về, thế nhưng tầm mắt vẫn thủy chung không sao dời khỏi người Tiểu Hoàng được. Sau khi bình ổn, Tề Dịch hỏi – "Hoàng tiểu tiên sinh năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ, thấy hắn cười với mình tựa hồ như tâm tình không tệ, bèn trả lời – "Mười bảy…"

"Mười bảy…" – Tề Dịch gật đầu – "Sinh vào tháng chạp đúng không?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Tề Dịch – "Làm sao ngài biết?"

Tề Dịch không trả lời, chỉ nâng chén nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng bâng quơ nói – "Ta đoán thế!"

Tiểu Hoàng cảm thấy kỳ quái, nhưng Tề Dịch có vẻ không muốn nói nên Tiểu Hoàng cũng đành nuốt nghi vấn trở lại vào bụng.

"Đúng rồi!" – Long Hâm đột nhiên nói – "Nhị vị biết chuyện đêm trước phát sinh hỏa hoạn chứ?"

"Biết!" – Tư Đồ gật đầu.

"Nghe bảo Hoàng tiểu tiên sinh thông thiên triệt địa, có tài tiên tri." – Long Hâm lại tiếp – "Có thể giúp chúng ta tính xem kẻ phóng hỏa là ai không?"

Long Hâm vừa dứt lời thì Văn Xương Minh ngồi sau quầy ra một thân mồ hôi, vội ngẩng đầu lên, không ngờ đúng lúc Tiểu Hoàng cũng thế, hai người đối mắt với nhau, khiến Văn Xương Minh sửng sốt —— Tiểu Hoàng tuy rằng điều gì cũng chưa nói, nhưng ánh mắt lại trong suốt, như thể nhìn thấu mọi điều tận đáy lòng y.

Thế là y vội vàng cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên nữa.

"Ai dà…trên đời này làm gì có chuyện tiên tri chứ." – Tề Dịch đột nhiên mở lời – "Hẳn là do tiểu tiên sinh đây có chút học vấn, sau đó bị người ta hiểu nhầm, lời đồn cứ thế vang xa, đến giờ mới trở thành danh chấn thiên hạ."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng hơi giật mình. Tề Dịch này chính là người đầu tiên từ trước đến nay không nói Tiểu Hoàng là bán tiên thể.

"Nguyên soái…" – Long Hâm nhẹ giọng nhắc nhở Tề Dịch. Ở trước mặt Tiểu Hoàng và Tư Đồ mà nói thẳng như thế thì e là quá thất lễ, huống hồ danh xưng "Thần tiên sống" của Hoàng Bán Tiên là do đích thân Hoàng thượng phong cho. Tề Dịch nói thế là đại bất kính.

Tề Dịch cũng không để tâm, vẫn cất cao giọng nói – "Hoàng tiểu tiên sinh khẳng định là bị miệng lưỡi thế gian hại cho thê thảm, bị gọi là thần tiên bán tiên cơ mà. Tề mỗ nhất định sẽ chọn một ngày đứng ra giúp tiên sinh làm sáng tỏ mọi chuyện."

Tư Đồ nghe xong lời của Tề Dịch, chợt lên tiếng – "Tề Hầu, rất có thâm ý!"

Tề Dịch thoáng biến sắc, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục vẻ tự nhiên, cười hỏi – "Thế nào là có thâm ý?"

Tư Đồ ung dung nhấc chén uống trà, trầm mặc chốc lát – "Đồ ăn sắp được mang lên."

Mọi người ai nấy đều sửng sốt, Tư Đồ nói ra một câu không đầu không đuôi như thế, khiến cho tất cả mơ mơ hồ hồ. Tề Dịch đang muốn lên tiếng, chợt nghe tiểu nhị từ trong trù phòng hét to – "Thức ăn đến đây!"

Lời vừa dứt, Văn Xương Minh thấy mấy tiểu nhị mang theo thực hạp tiến vào, hương vị cơm canh tỏa tràn khắp nơi.

Tư Đồ cười vang, nắm tay Tiểu Hoàng, nói – "Không làm phiền Tề Hầu dùng cơm." – nói rồi kéo tay Tiểu Hoàng cùng đi lên lầu.

Văn Xương Thuận ân cần mang thức ăn đến, Tề Dịch cúi đầu nhìn, Thanh Vân tam trân, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cái gọi là cơm Thanh Vân chính là cơm nấu từ gạo với đậu xanh, thức ăn Thanh Vân là đậu phụ hấp hẹ lá, canh Thanh Vân là canh cải thìa nấu nấm.

Món nào cũng có một màu xanh, một màu trắng, vừa hay ứng với hai chữ "thanh – vân"[1]

Long Hâm nhíu mày nhìn. Bọn họ đều là quân nhân, bình thường chỉ quen uống rượu ăn thịt, bây giờ phải ăn những món thanh đạm, đến cả một chút thịt cũng không có thế này, thế thì phải ăn bao nhiêu mới đủ no đây?

Tề Dịch lắc đầu, xoay đầu dõi theo bóng dáng của Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã lên lầu, chợt nghe Tiểu Hoàng nói nhỏ với Tư Đồ – "Bọn họ cũng ăn mấy món đó kìa."

Tư Đồ cười có phần bất đắc dĩ – "Sơn hào hải vị ngươi cũng không thèm để tâm, mấy thứ rau xanh đậu phụ thì lại thích."

Tiểu Hoàng níu chặt tay Tư Đồ, ngước lên nhìn hắn – "Bữa tối vẫn ăn món đó nhé. Chúng ta mượn trù phòng, ta nấu cơm cho huynh ăn."

Nói đến đó thì hai người đã đến hành lang lầu hai, bên dưới nhìn không còn thấy gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng Tư Đồ vừa mở cửa, vừa cười nhẹ bảo – "Tất cả nghe theo ngươi vậy."

Tề Dịch nhìn những bậc thang không một bóng người, thật lâu sau đó vẫn không thể lấy lại bình tĩnh.

Long Hâm xới cho ông ta một chén cơm, đẩy đến trước mặt, cúi đầu nhắc – "Nguyên soái, dùng cơm đi!"

Tề Dịch khép mắt lại, thở dài một hơi, rồi lại chậm rãi mở mắt ra, hỏi Long Hâm – "Nếu cho ngươi ăn loại cơm này cả đời, ngươi có chịu không?"

"Khụ khụ…" – Long Hâm sặc một ngụm canh, liên tục xua tay bảo – "Nguyên soái, ngài tha cho mạc tướng đi. Ngẫu nhiên ăn một bữa để thanh lọc dạ dày thì còn được, chứ bảo ăn thường xuyên, đừng nói cả đời, chỉ cần ba ngày thôi cũng đã không sống nổi rồi."

Tề Dịch lắc đầu cười khổ, cầm bát lên, thì thầm – "Phần ta, chỉ cầu một đời đều có thể ăn món này…đáng tiếc, ta không có phúc phần đấy."

Long Hâm cùng các phó tướng khác nghe xong đều cảm thấy kỳ quái. Nguyên soái nhà họ sao lại muốn thanh tâm quả dục[2] thế này, cứ kéo dài như thế chẳng phải là xuất gia làm hòa thượng sao? Nhưng nói gì thì nói, Thanh Vân tam trân quả nhiên là không tồi chút nào. Vốn dĩ cứ nghĩ món ăn thanh đạm như thế hẳn sẽ chẳng có hương vị gì cả, không ngờ cùng lúc dùng ba món lại có vị ngon đến không thốt nên lời, thật đúng là trân phẩm.

Sau khi về phòng, Tiểu Hoàng ngồi xuống giường, lấy ra từ trong ***g ngực một quyển sách. Trấn Thanh Vân không hổ là nơi văn nhân hội tụ, nơi nào cũng có thư quán. Mới rồi ở gần chỗ dùng cơm Tiểu Hoàng may mắn tìm được một quyển sách mà từ lâu vẫn muốn tìm đọc. Thế là Tiểu Hoàng cởi giày, ngồi xếp bằng trên giường xem sách.

Tư Đồ tựa người bên cửa sổ, thật lâu sau đó chợt lên tiếng – "Mọt Sách, vùng Liêu Đông này thuộc địa phận quản hạt của Tề Dịch sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngẩng đầu lên nghĩ một chút rồi lắc đầu – "Hình như là…không phải."

Tư Đồ bước đến ngồi cạnh Tiểu Hoàng – "Ta cũng nhớ rõ quân doanh của Tề Dịch là ở Tây Bắc và Nam Cương. Liêu Đông này vẫn luôn thái bình, lại cũng không có chiến sự, vậy lão ta chạy đến đây làm gì?"

Tiểu Hoàng buông sách ra chiều nghĩ ngợi.

Đúng lúc này, Tư Đồ hơi nhíu mày, ngoảnh về phía cửa sổ, lạnh lùng hỏi – "Có chuyện gì?"

Có một hắc y nhân từ ngoài cửa tiến vào, mặt che khăn đen, vừa vào đã quỳ rạp hành lễ – "Bang chủ!"

Tiểu Hoàng biết đây là dịch tốt[3] của Hắc Vân Bảo, chuyên phụ trách vấn đề liên lạc. Dọc đường đi, Tư Đồ vẫn lưu lại dấu hiệu chỉ có người của Hắc Vân Bảo mới hiểu, chỉ rõ nơi mình đến. Vậy thì vạn nhất xảy ra chuyện gì, người của Hắc Vân Bảo cũng có thể tìm được hắn.

"Xảy ra chuyện gì?" – Tư Đồ đanh mặt lại. Dịch tốt trước mặt đúng là người của Hắc Vân Bảo, nhìn y một thân phong trần mệt mỏi, tựa hồ như là đi suốt đêm từ Thục Trung đến, chẳng lẽ ở nhà có chuyện gì ư?

"Bang chủ, xảy ra việc lớn, Mộc tiên sinh bảo thuộc hạ mang thư đến cho người." – Dịch tốt cung kính dâng thư lên. Tư Đồ đón lấy mở ra, là thư Mộc Lăng tự tay viết. Đọc hết một lượt, Tư Đồ cười nhẹ một tiếng như thể gặp được chuyện gì thú vị lắm. Tiểu Hoàng tò mò tiến đến hỏi – "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tư Đồ đưa thư cho y xem, Tiểu Hoàng nhận lấy đọc rồi há hốc mồm kinh ngạc.

Nội dung trong thư đại khái viết rằng, trong suốt một tháng qua, tại Trung Nguyên xảy ra việc hàng loạt bang chủ, chưởng môn các bang phái bị kẻ nào đấy một đao đoạt mạng. Đã thế, bên cạnh thi thể nạn nhân đều có lưu lại một mảnh nhỏ của Hắc Vân kỳ. Võ công của hung thủ cực kỳ cao, trực tiếp hạ thủ, vũ khí sử dụng tạo nên miệng vết thương đóng băng, hệt như Hắc Kim Hầu của Tư Đồ vậy.

"Việc này…" – Tiểu Hoàng có phần hoảng hốt, ngước mắt nhìn Tư Đồ – "Đây là ý gì? Có người muốn hãm hại huynh sao?"

Tư Đồ quay lại hỏi dịch tốt – "Hắc Vân Bảo có xảy ra việc gì không?"

"Bẩm không!" – Dịch tốt trả lời – "Nhưng những ngày qua các môn phái có người bị hại không ngừng lên núi gây hấn. Chu lão gia tử và Lô phó bang chủ đều đã an bài thỏa đáng. Hơn nữa, gần đây lại có tin các đại môn phái ở Trung Nguyên tụ hội lại, nói phải công khai lên án bang chủ. Thế nên Mộc tiên sinh thỉnh bang chủ cho một lời hồi âm, để bọn họ biết bước tiếp theo nên làm gì."

"À…" – Tư Đồ cười, cầm lấy thư, ở mặt sau viết một chữ, gấp thư lại trả cho dịch tốt – "Cả đám bọn họ đều nhanh nhẹn linh hoạt, còn cần ta chỉ dẫn phải làm gì sao? Nếu không còn cách nào khác mới cho ngươi đến đưa tin, thì bảo bọn họ cứ chiếu theo một chữ kia mà làm."

Dịch tốt dạ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Tiểu Hoàng nhìn theo thủ bút, biết được đấy là chữ "Biến". Hẳn là Tư Đồ kêu bọn người Mộc Lăng tùy cơ ứng biến.

Chờ dịch tốt đi rồi, trong phòng lại một mảnh lặng im như tờ, Tiểu Hoàng lo lắng hỏi Tư Đồ – "Làm sao bây giờ? Dường như là có người cố ý giá họa cho huynh."

Tư Đồ trầm mặc chốc lát rồi nói – "Giả dạng ta đi giết người, phỏng theo chiêu thức của ta cũng không có gì kỳ quái…điều kỳ quái nhất là, kẻ đó lấy đâu ra Hắc Vân Kỳ chứ?"

"Hắc Vân Kỳ rất khó tìm sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Chỉ có tám lá, dù thế nào cũng phải là chức sắc của Hắc Vân Bảo thì mới có." – Tư Đồ cười lạnh lùng – "Trong Hắc Vân Bảo, có gian tế."

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng chợt kêu lên.

Tư Đồ vốn đang trầm tư, liền giương mắt nhìn y. Một tiếng gọi này của tiểu hài tử, hàm chứa biết bao nhiêu ý tình.

"…Phải chăng là do ta hại huynh?" – Tiểu Hoàng có phần do dự, cuối cùng cũng nói ra.

Tư Đồ dõi theo y trong chốc lát, cười đến ngất ngư, sau đó thở dài – "Sau này đừng có gọi ta như thế nữa."

Tiểu Hoàng nhìn hắn, ra chiều không hiểu.

"Ngươi gọi một tiếng Tư Đồ…" – Vừa nói vừa chồm tới hôn lên hai gò má Tiểu Hoàng rồi cười bảo – "Khiến cho xương cốt ta rã rời hết cả."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, nén giận liếc Tư Đồ – "Bây giờ đã là lúc nào mà huynh còn tán hươu tán vượn nữa chứ."

"Thế này đã đáng gì cơ chứ." – Tư Đồ cười lạnh – "Dù là cả võ lâm Trung Nguyên cùng đối địch với ta thì đã sao? Tư Đồ ta cũng không phải là chưa từng trải qua."

Tiểu Hoàng đứng dậy giữ chặt lấy tay Tư Đồ mà nói – "Chúng ta đi điều tra sự tình cho rõ. Ta không muốn huynh bị oan uổng đâu."

Tư Đồ mừng rỡ cười ha hả, vươn tay kéo Tiểu Hoàng vào lòng, để y dựa đầu vào ngực mình. Hắn không muốn Tiểu Hoàng nhìn thấy biểu tình của mình bây giờ, bởi lẽ, trên gương mặt của hắn lúc này đây còn mang ý cười, nhưng trong mắt thì ngập tràn sát ý.

Hắn, Tư Đồ, là kẻ có thù tất báo. Trên đời này có bao nhiêu kẻ hận hắn, hắn không thèm để ý. Nhưng điều khiến hắn không thể dễ dàng tha thứ chính là Hắc Vân Bảo có nội gián. Chắc chắn hắn sẽ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để đối phó với kẻ ấy. Thế nên vẻ mặt của hắn hiện tại hẳn là rất khủng khiếp, không thích hợp để đôi mắt trong veo của tiểu hài tử nhìn thấy. Một tiếng "Tư Đồ" thâm tình mật ý kia, hắn gánh không nổi. Cho đến tận bây giờ, tiểu hài tử vẫn còn cho rằng Tư Đồ hắn là người tốt. Nhưng rồi sẽ có một ngày, hắn trở thành một kẻ mình đầy máu tươi, một đại ma đầu giết người không chớp mắt. Và khi ấy, người trong lòng hắn lúc này đây có còn chịu liếc nhìn hắn nữa không đây…

Chú thích

[1] Cơm nấu từ gạo và đậu xanh có màu trắng của gạo và màu xanh của đậu còn nguyên vỏ. Đậu phụ hấp hẹ lá thì đậu phụ trắng và hẹ lá xanh. Canh cải thìa nấu nấm thì cải xanh và nấm trắng. Thanh Vân là có

chữ thanh, nghĩa là màu xanh, còn chữ Vân thì gần nghĩa với chữ Bạch, đã từng chú thích ở chương 6.

73. Chương 37

Chương 37 | Tâm cao hơn trời

– Tâm bỉ thiên cao –

Nếu so với dịch bệnh thì những lời đồn đãi đôi khi còn truyền đi nhanh hơn. Trong vòng không đến ba ngày, hầu như toàn bộ võ lâm Trung Nguyên đều hay biết rằng : Tư Đồ mất tích không phải thoái ẩn, không phải xảy ra việc ngoài ý muốn, mà là đang bí mật mưu đồ nhất thống cả giang hồ, thậm chí còn có lời đồn Tư Đồ muốn soán ngôi đoạt vị.

Trong nhất thời, từ quán rượu cho đến tiệm trà, đầu đề câu chuyện đều xoay quanh việc của Tư Đồ. Đã vậy, người ngoài còn bảo rằng Tư Đồ có được sự trợ giúp của Hoàng Bán Tiên, tự nhiên lại khiến những lời đồn đãi trên có thêm một phần đáng tin cậy… Chớp mắt, cả giới võ lâm Trung Nguyên như thể lâm vào cơn đại nạn, Hắc Vân Bảo trở thành kẻ địch của tất cả những ai biết võ công, mà bản thân Tư Đồ cũng trở thành tai họa ghê gớm, mỗi người tô vẽ thêm một phần.

Đến ngay cả trấn Thanh Vân hẻo lánh là thế mà cũng nghe được tin đồn kia.

Tiểu Hoàng càng nghe càng sốt ruột, ấy thế mà chính Tư Đồ lại tỏ ra rất thản nhiên, cứ tiêu diêu tự tại, thậm chí đến che giấu tung tích cũng không buồn làm.

May mắn sao ở trấn Thanh Vân, người biết thân phận của hai người cũng chỉ có Tề Dịch, vài tên thuộc hạ của ông ta và Văn Xương Minh.

Mục đích chính Tư Đồ và Tiểu Hoàng đến trấn Thanh Vân là muốn nghe ngóng chút tin tức về Ân Tịch Ly, sau mấy hôm thì quả là nghe được không ít, nhưng chẳng qua cũng chỉ là những câu chuyện truyền miệng. Năm đó, người trong gia tộc họ Ân đã tản mác dần đi, bây giờ đến cả Ân Viên cũng đã bị thiêu rụi.

Tư Đồ vốn cứ nghĩ Tiểu Hoàng sẽ vô cùng bối rối, không hề nghĩ rằng tiểu hài tử lại là một người phóng khoáng, không mấy so đo. Lúc hỏi đến chỉ thản nhiên bảo rằng – "Mấy chuyện chuyển thế gì đó ta không tin đâu. Nếu mà giống nhau như thế thì hẳn là thân nhân, dù sao cũng không phải chuyện gì xấu mà."

Hai người ở lại trấn nhỏ thêm mấy hôm nữa rồi Tiểu Hoàng đề nghị rời đi.

"Đi đâu hửm?" – Tư Đồ hỏi – "Trước đây đều là có manh mối mới đi, lần này thì đến một chút manh mối cũng không có, hay là theo đường cũ mà quay lại?"

Tiểu Hoàng lắc đầu đáp – "Chúng ta đi tra thử kẻ giả mạo huynh."

Tư Đồ hơi nhíu mày, trầm tư trong chốc lát – "Không giấu gì ngươi, ta cũng muốn quay về Hắc Vân Bảo."

Tiểu Hoàng mỉm cười – "Ta cũng nghĩ là huynh nên trở về thôi."

Tư Đồ nhún vai – "Mới nhàn nhã vân du được mấy hôm. Giờ trở về rồi lại toàn âm mưu quỷ kế, phiền phức muốn chết."

"Nhưng không thể để mặc các huynh đệ của Hắc Vân Bảo gặp nạn mà." – Tiểu Hoàng khuyên hắn – "Chúng ta trở về đi, cùng nhau bàn bạc kỹ càng một chút. Ta dù có chết cũng không muốn liên lụy đến người vô tội, huống chi mọi người đều đối xử với ta tốt như thế."

Thật đáng ngạc nhiên, Tiểu Hoàng thế mà lại rất kiên trì, Tư Đồ cũng không biết làm gì hơn, chỉ đành thuận theo – lập tức rời đi.

Hai người thu thập hành lý, trước lúc ra khỏi khách điếm thì vừa hay Tề Dịch và mấy phó tướng cùng Văn Xương Minh trở về. Đã nhiều ngày qua, Tề Dịch và Văn Xương Minh cùng đi đó đi đây khắp trấn Thanh

Vân. Văn Xương Minh cũng là kẻ khôn ngoan, thức thời, nói chuyện hay làm việc không hề bừa bãi, khiến Tề Dịch vô cùng thích y.

Tề Dịch thấy hai người khăn gói hành lý như muốn rời đi, liền nhanh chóng buông lời – "Nhị vị phải đi sao?"

Tư Đồ gật đầu cười – "Vốn chỉ là quá bước ngang qua thì nay hiển nhiên phải rời đi chứ."

Tề Dịch đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng, tựa như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tư Đồ không thích nhất chính là thái độ ấp a ấp úng như thế, liền lạnh lùng nói cáo từ. Đang lúc xoay người dịnh đi thì Tề Dịch đột ngột lên tiếng – "Xin dừng bước!"

Hai người quay lại nhìn ông ta.

Tề Dịch trầm ngâm, chắp tay nói với Tư Đồ – "Tư Đồ bang chủ, có thể nói chuyện đôi ba câu không?"

Tư Đồ hơi sửng sốt, cúi nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt y cũng mờ mịt.

Tư Đồ gật đầu mang hành lý giao cho Tiểu Hoàng, dặn y chờ tại đại sảnh, còn chính mình và Tề Dịch thì dịch sang vài bước, đến một góc của khách điếm, thấp giọng trao đổi.

Tiểu Hoàng từ xa nhìn hai người trò chuyện, thỉnh thoảng còn liếc mình một cái thì trong lòng tò mò nhưng cũng không tiến đến, chỉ ngồi ở băng ghế, nhẹ nhàng đung đưa chân, cúi đầu nhàn nhã nhìn mũi chân mình đến xuất thần.

Nghe nói Tiểu Hoàng phải đi, Văn Xương Minh đột nhiên cảm thấy có phần não nề. Đã nhiều ngày như thế mà y tổng cộng trước sau nói với Tiểu Hoàng chẳng được mấy câu. Hơn nữa, dường như Tiểu Hoàng cố ý muốn tránh mặt y, điểm ấy y có thể nhận ra. Nhưng chẳng biết vì sao mà tận đáy lòng y lại rất muốn nhìn thấy Tiểu Hoàng, dẫu chỉ là từ phía xa liếc mắt trông thấy.

Sáng hôm nay, Tề Dịch nói rằng muốn dẫn y cùng quay về quân doanh nhận một chức vụ, bảo rằng nam nhi đại trượng phu nếu đã đọc sách thì nên vì quốc gia mà ra sức, không nên mai một ở nơi thâm sơn cùng cốc này.

Văn Xương Minh ưng thuận theo. Nhưng kỳ quái ở chỗ, trong lòng y hoàn toàn không luyến tiếc đại huynh và đại tẩu, cũng không phải là trấn nhỏ bé này đã dưỡng dục y nhiều năm, mà lại là Tiểu Hoàng.

Ngày sau có lẽ sẽ không thể gặp lại nhau… Văn Xương Minh đứng ở sau quầy, đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng chăm chú, như muốn mang diện mạo của thiếu niên khắc sâu vào tâm khảm, để về sau có thể ghi nhớ mãi mãi.

Nhìn mãi, nhìn mãi, tầm mắt kéo xuống đến hai bàn chân của Tiểu Hoàng.

Ánh mắt Văn Xương Minh cứ như bị khóa chặt vào đôi bàn chân mang giày thêu màu đen của Tiểu Hoàng. Giày tuy rằng là kiểu nam, nhưng dưới con mắt của Văn Xương Minh thì lại là một đôi giày khéo léo tinh xảo nhất. Bởi vì dáng vẻ Tiểu Hoàng là sự đan xen giữa thiếu niên với người trưởng thành, thế nên tay chân so với nam tử trưởng thành có phần nhỏ hơn. Lại thêm từ nhỏ y không thường vận động mạnh, thế nên tứ chi nhìn rất thanh tú. Mắt cá chân tuy rằng khuất sau lớp ống quần hắc sa, nhưng vẫn có thể thấp thoáng nhìn rõ dáng hình, xinh đẹp hệt như cổ tay vậy… Cũng không biết Văn Xương Minh trúng phải tà thuật gì, nhưng lại cố gắng nhìn xuyên thấu qua đôi tất mỏng, tưởng tượng đến lúc Tiểu Hoàng để chân trần… ngón chân hẳn sẽ núc ních trắng nõn, nếu chạm vào thì sẽ đỏ lên.

Nghĩ đến đó, Văn Xương Minh cảm thấy trong người ngứa ngáy khó chịu. Y mơ tưởng đến Tiểu Hoàng đi chân trần, bộ dạng ngượng nghịu thì hạ thân nảy ra một trận khô nóng… nơi ẩn mật ấy thế mà trướng đau lên.

Phát giác thấy sự biến hóa của mình, Văn Xương Minh toát mồ hôi lạnh, vội vàng cầm lấy chén trà trên bàn, nuốt ngay một ngụm trà lạnh, cố gắng bình ổn hô hấp, cúi gằm mặt, không dám nhìn Tiểu Hoàng nữa, thế nhưng vẫn không sao không chế hai mắt mình được…

Tiểu Hoàng khoác áo choàng lông điêu, để lộ mặt cùng vùng cổ dài, dù bị áo choàng che phủ thì vẫn có thể nhìn rõ dáng người mảnh khảnh… mặt mày Văn Xương Minh ửng đỏ, hạ thân như bị lửa hơ nóng, không dám nán lại thêm nữa, bèn men theo ngách cửa chạy vụt vào nhà.

Tư Đồ và Tề Dịch đứng cách đó một quãng khá xa, nhác thấy Văn Xương Minh hốt hoảng chạy đi cũng không mấy để tâm. Tiểu Hoàng thì càng không để ý, mọi tâm tư đều đặt hết ở chỗ Tư Đồ, chẳng biết hắn và Tề Dịch nói với nhau những gì.

Văn Xương Minh chạy trối chết đến tiền viện, xông thẳng đến bên giếng kéo nước rửa mặt. Cuối thu, nước lạnh căm căm, hắt lên mặt khiến hai hàm răng y va vào nhau cầm cập, mặt mày rét run, thế mà lòng vẫn không sao hạ nhiệt được. Y đã gần ba mươi tuổi, nhưng vì dốc lòng cầu sở học nên vẫn chưa thành thân. Đối với những việc tự cho là thẹn thùng này tuy rằng có nghe qua, cũng đã xem sách, nhưng chung quy vẫn chưa từng làm.

Đang lúc khó chịu thì phía sau có người vỗ y.

Văn Xương Minh có tật giật mình, cả người lạnh toát, nơm nớp lo sợ quay đầu lại, ra là đại tẩu của y.

Phàn Thị, đại tẩu của Văn Xương Minh là một nữ nhân đanh đá, gả cho Văn Xương Thuận rồi thì tìm đủ mọi cách giúp ông ta tranh đoạt vài phần gia nghiệp. Đã thế Văn Xương Thuận lại là một kẻ cực kỳ sợ vợ, bởi vậy đối với thê tử vẫn nhún nhường đủ điều, càng khiến y thị thêm phần chua ngoa, đối với Văn Xương Minh hở chút là mắng chửi, là đánh đập.

"Ngươi đang làm gì ở đây?" – Phàn Thị liếc xéo Văn Xương Minh.

"Không…" – Văn Xương Minh lắc đầu, buông tiếng thở nhẹ, xoay người dự tính rời đi.

"Đi giúp ta thu dọn đệm chăn mang ra phơi nắng." – Phàn Thị không để y đi, cất giọng lạnh lùng bảo – "Đại ca ngươi dẫn theo tiểu nhị ra ngoài lấy hàng rồi, ta đây lại mang không nổi."

Văn Xương Minh nhíu mày, nhỏ giọng nói – "Có mỗi một cái đệm giường mà cũng không nhấc nổi sao?"

Phàn Thị nghe y cãi lại liền cong tay giáng cho y một cái bạt tai – "Ngươi ăn cơm trắng nhiều thế để làm gì hả? Ta bảo ngươi làm, ngươi dám không nghe sao? Nói cho ngươi biết, nếu không phải được ca ca ngươi nuôi dưỡng thì ngươi đã sớm chết đói rồi."

Văn Xương Minh giận đến đỏ tía mặt mày, trừng mắt nhìn Phàn Thị.

"Nhìn cái gì hả?" – Phàn Thị càng hung hăng, lông mày dựng thẳng cả lên – "Còn không mau đi sao?"

Văn Xương Minh hít sâu một hơi, ngẫm lại nam nhân không chấp nữ nhân, xoay người thở phì phò đi vào nhà giúp y thị chuyển đệm chăn.

Nhưng Phàn Thị bình thường đã quen cái nết ngang ngược, tên đệ đệ này trong mắt thị cũng chỉ là một kẻ nhu nhược. Y thị đi theo Văn Xương Minh vào phòng, buông lời châm chọc khiêu khích – "Ngươi xem ngươi là cái giống gì? Đọc sách đọc sách, thế ngươi đã thi đậu sao? Ta nói với ngươi thế này, ngươi là một kẻ vừa ngu xuẩn vừa bất tài, đời này chỉ biết ăn bám người ta…"

Văn Xương Minh vốn đã ôm đệm chăn đến ngạch cửa, nghe được lời này, chẳng biết lửa giận từ đâu bốc lên tận đầu, liền ném hết. Sau đó y đóng chặt cửa phòng, xoay người hùng hổ tiến về phía Phàn Thị.

Phàn Thị hoảng hốt nhảy dựng lên. Kỳ thật Văn Xương Minh cũng chỉ muốn cùng thị đôi co vài câu, không ngờ Phàn Thị lại hiểu lầm y muốn hành hung người, sợ hãi muốn bỏ chạy, hét toáng lên – "Người đâu…"

Văn Xương Minh thấy y thị kêu thì hoảng vía. Nơi này cô nam quả nữ, nếu có người đến chẳng phải mình sẽ hết đường chối cãi sao. Y quýnh quáng dùng tay bịt chặt mồm miệng Phàn Thị lại. Thị liều mạng giãy dụa nhưng càng giãy thì lực ấn của Văn Xương Minh càng mạnh, khiến thị không còn khí lực, ngã ngửa lên giường, đụng đầu vào thành ngất đi, miệng mồm ú ớ.

Hai mắt Văn Xương Minh tràn ngập tơ máu, hơi thở hổn hển, cả người kích động. Y thấy Phàn Thị nằm ngửa trên giường, cũng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào bèn tiến đến, dùng vải bịt chặt mồm thị rồi lột sạch y phục, cởi luôn cả quần mình, đặt thị dưới thân, bắt đầu tiến hành cái việc làm nhục kia.

Tuy rằng dưới thân là Phàn Thị, nhưng trong đầu Văn Xương Minh lại chỉ có mỗi hình bóng Tiểu Hoàng, nghĩ đến đôi bàn chân trắng noãn của tiểu hài tử, tấm lưng trơn nhẵn, còn có gương mặt thanh tú động lòng người, động tác lại càng hung tợn hơn. Phàn Thị vừa sợ vừa giận, ban đầu còn cố phản kháng, nhưng cuối cùng chỉ biết ai ai mấy tiếng thảm thiết trong cuống họng.

Văn Xương Minh trút sạch lửa giận rồi, trông lại thấy Phàn Thị, chợt lạnh cả người, ngồi im ngẫm nghĩ. Y nghĩ đến Tiểu Hoàng như một thần tiên tái thế, không biết cuối cùng sẽ thuộc về ai, nhưng dù thế nào thì cũng là một kẻ như mình. Rồi y nghĩ lại chính mình chỉ có thể làm việc ấy với một kẻ ngu xuẩn thế này. Xem bản thân cùng gia thế, e là sau này cùng lắm cũng chỉ lấy được một kẻ như thị mà thôi, vừa dữ dằn điêu ngoa vừa ngu xuẩn. Càng nghĩ lại càng giận, thế là y vớ lấy quần của Phàn Thị ngay đầu giường, quấn hai vòng quanh cổ thị, ra sức siết mạnh…

Phàn Thị hai tay quơ vào khoảng không, cố gắng nắm bắt cào cấu, để lại giữa ngực Văn Xương Minh mấy đường cào rướm máu, cuối cùng hai mắt trắng dã, hai chân cứng đờ, đi đời nhà ma.

Văn Xương Minh thở phì phò, buông lỏng tay ra, tâm tư cũng dần bĩnh tĩnh lại. Y nhìn thi thể của Phàn Thị, chợt bật cười to ha hả.

Y đứng dậy, mặc y phục lại, đi đến bên bàn cầm ấm trà uống ừng ực, nhẽ nhõm thở ra. Sau đó, y đặt thi thể Phàn Thị lên giường, sửa sang lại chăn, ra vẻ như thị đang ngủ. Cuối cùng, y chỉnh trang y phục mình cho chỉnh tề, xoay người rời khỏi phòng, lòng như lửa thiêu mà chạy đến đại sảnh.

Lúc này Tư Đồ và Tề Dịch đã xong câu chuyện, đang dắt ngựa ra, đặt Tiểu Hoàng lên lưng ngựa, cùng Tề Dịch cáo từ, vung roi đi mất.

Văn Xương Minh từ xa nhìn thấy Tiểu Hoàng nép vào lòng Tư Đồ, dáng vẻ tươi cười thì ánh mắt trở nên âm lãnh, nghiến chặt răng, thì thầm – "Ngươi sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ là của ta. Ta, Văn Xương Minh phải làm một kẻ đứng trên đầu thiên hạ, phải là kẻ giỏi nhất."

Chờ Tiểu Hoàng đi mất rồi, Văn Xương Minh tìm cơ hội mang xác đại tẩu vất xuống giếng, sau đó đi mua một bao thạch tín. Khi đại ca y trở về, y nói dối đại tẩu đã về nhà mẹ đẻ.

Ngày kế, Tề Dịch chuẩn bị khởi hành quay về biên giới phía Bắc, Văn Xương Minh xin được sẽ theo phò. Tề Dịch thấy y cũng là một nhân tài liền đồng ý. Tề Dịch đi trước một bước, đến trấn Phi Long thu xếp, phần Văn Xương Minh nói phải cùng huynh trưởng cáo biệt, chậm một ngày sẽ đến tụ hội, ở lại thêm một hôm.

Đêm đó, Văn Xương Minh dùng một bao thạch tín, độc chết huynh trưởng và các tiểu nhị, trước sau tổng cộng năm người, ném hết vào giếng. Sau đó y đóng cửa khách điếm, trên có dán một tờ giấy "Cả nhà đi xa, một năm sau sẽ về." để niêm phong, suốt đêm cưỡi ngựa rời khỏi thành, tìm đến nương tựa chỗ Tề Dịch. Y chỉ mang theo một đồ vật duy nhất, ấy là chiếc đèn lồng có họa hình Ân Tịch Ly… Từ nay về sau, Văn Xương Minh quyết làm một người chỉ vì quyền thế địa vị, liều mạng đi lên cao, không tiếc trả bất kỳ giá nào.

…

Tạm không nói đến phía bên Tề Dịch, quay trở lại với Tiểu Hoàng và Tư Đồ đang đi về phía Nam.

Lúc đi là tín mã do cương[1], lúc về lòng Tiểu Hoàng lại nóng như lửa đốt, thế mà Tư Đồ cứ nhàn hạ, không nhanh không chậm.

"Gấp gáp gì chứ?" – Tư Đồ phì cười – "Bọn Mộc Lăng rất có năng lực. Ta trở về bây giờ có khi chỉ thêm phiền hà cho bọn họ mà thôi."

Tiểu Hoàng không cam lòng lắm, nhưng thấy Tư Đồ thong dong như thế, tâm tư cũng hạ xuống vài phần.

Một hôm, hai người đến bên ngoài huyện thành Phượng Tường

Tiểu Hoàng thấy hai chữ "Phượng Tường" uốn lượn trên cổng thành thì kinh ngạc hỏi Tư Đồ – "Sao lại đến Quan Trung[2] ? Không phải xuôi Nam về Thục Trung ư?"

Tư Đồ cười, nhéo gò má Tiểu Hoàng đáp rằng – "Ta ít khi đến vùng Cam Thiểm[3], nghe bảo nơi này phong cảnh không tồi, hiếm có dịp thế này, chúng ta cứ vào xem sao."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng nổi giận – "Sao chẳng thấy huynh sốt ruột gì vậy? Có người hãm hại huynh, còn có bao nhiêu người đang mắng chửi, bảo huynh không tốt…"

Tư Đồ vui vẻ hỏi – "Ngươi đau lòng vì ta sao?"

Tiểu Hoàng há miệng thở dốc, cuối cùng chẳng nói được gì, hết thảy nuốt trở lại vào bụng.

"A…" – Tư Đồ không trêu nữa, nói khẽ với y – "Thành Phượng Tường là địa giới của Hoàng Hà bang."

"Hoàng Hà bang?" – Tiểu Hoàng chưa hiểu mấy.

"Hoàng Hà bang là một bang phái lớn. Ngươi nghĩ xem, nếu ta xuất hiện ở đây, bang chủ Hoàng Hà bang bao lâu thì sẽ chết đây?" – Tư Đồ nói bâng quơ.

"Huynh… huynh muốn dẫn dụ người nọ ra sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"A…" – Tư Đồ cười – "Muốn hãm hại ta, ắt hẳn phải có tang chứng vật chứng, bằng không, chỉ cần ta trở về, tổ chức một đại hội làm rõ mọi sự, chẳng phải là công cốc sao? Huống chi, lúc xảy ra sự việc thì chúng ta đang ở Liêu Đông, lại có cả Tề Dịch làm chứng giúp."

Tiểu Hoàng cả kinh – "Ra là ngày đó ông ta nói với huynh việc này."

Tư Đồ gật đầu – "Còn hàn huyên vài câu việc nhà nữa."

Tiểu Hoàng vô lực – "Vậy huynh mau trở về đi, làm sáng tỏ mọi chuyện thì xong rồi."

Tư Đồ vươn một ngón tay chỉnh lại áo, hơi nhếch khóe môi – "Tôn chỉ của Tư Đồ ta, ngươi có còn nhớ không?"

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn gật đầu – "Huynh nói, chuyện của người khác, huynh mặc kệ."

"Đúng vậy, nhưng còn có một vế khác nữa." – Tư Đồ cười – "Nếu là chuyện liên quan đến ta, ta sẽ đào hết tận gốc tận rễ."

Hắn nói xong liền vung roi lên, thúc ngựa chạy vào thành Phượng Tường, thẳng một đường đến trước tổng đà của Hoàng Hà bang, nói với người giữ cửa rằng – "Đi nói với Đại đương gia của nhà các ngươi, rằng bảo chủ Hắc Vân Bảo, Tư Đồ Ngận Suất đến đây."

—

Chú thích:

[1] Tín mã do cương : , ý chỉ thả lỏng dây cương, mặc ý tiêu dao, đi đâu tùy thích, không có dự tính trước.

[2] Quan Trung : là vùng thuộc lưu vực sông Vị, tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Sông Vị là một con sông ở Tây Trung bộ Trung Quốc, là một nhánh lớn nhất của Hoàng Hà. Sông Vị bắt nguồn gần huyện Vi Nguyên ở tỉnh Cam Túc, cách Hoàng Hà gần 200 km ở Lan Châu. Tuy nhiêu, do Hoàng Hà ngoặt về hướng bắc quá đột ngột, hai con sông này không gặp nhau cho đến 2.000 km tính từ nguồn của Hoàng Hà, tại khu vực gọi là Đồng Quan trong tỉnh Thiểm Tây. Con sông này chảy trong ba tỉnh Cam Túc, Ninh Hạ và Thiểm Tây, trong đó phần lớn con sông chảy qua tỉnh Thiểm Tây. Sông chảy theo hướng tây–đông và gần như song song với con sông lớn Hoàng Hà. Diện tích lưu vực 134.766 km², trong đó Thiểm Tây chiếm 50%, Cam Túc 44%. Sông Vị còn được biết đến bởi sự tích Khương Tử Nha sau khi rời bỏ nhà Thương đã ở tại đây để câu cá chờ thời vận đến.

Về phần tỉnh Thiểm Tây, thì đây là một tỉnh thuộc Bắc Trung bộ Trung Quốc, thủ phủ là thành phố Tây An nổi tiếng.

[3] Cam Thiểm : tức Cam Túc và Thiểm Tây. Hai tỉnh này nằm giáp ranh với nhau, tạo thành một vùng rộng lớn. Và theo trên bản đồ hành chính của Trung Quốc ngày nay, thì hai vùng này cũng giáp ranh với Tứ Xuyên.

74. Chương 37: Tâm Cao Hơn Trời

Tâm bỉ thiên cao

Nếu so với dịch bệnh thì những lời đồn đãi đôi khi còn truyền đi nhanh hơn. Trong vòng không đến ba ngày, hầu như toàn bộ võ lâm Trung Nguyên đều hay biết rằng : Tư Đồ mất tích không phải thoái ẩn, không phải

xảy ra việc ngoài ý muốn, mà là đang bí mật mưu đồ nhất thống cả giang hồ, thậm chí còn có lời đồn Tư Đồ muốn soán ngôi đoạt vị.

Trong nhất thời, từ quán rượu cho đến tiệm trà, đầu đề câu chuyện đều xoay xung quanh việc của Tư Đồ. Đã vậy, người ngoài còn bảo rằngTư Đồ có được sự trợ giúp của Hoàng Bán Tiên, tự nhiên lại khiến những lời đồn đãi trên có thêm một phần đáng tin cậy…Chớp mắt, cả giới võ lâm Trung Nguyên như thể lâm vào cơn đại nạn, Hắc Vân Bảo trở thành kẻ địch của tất cả những ai biết võ công, mà bản thân Tư Đồ cũng trở thành tai họa ghê gớm, mỗi người tô vẽ thêm một phần.

Đến ngay cả trấn Thanh Vân hẻo lánh là thế mà cũng nghe được tin đồn kia.

Tiểu Hoàng càng nghe càng sốt ruột, ấy thế mà chính Tư Đồ lại tỏ ra rất thản nhiên, cứ tiêu diêu tự tại, thậm chí đến che giấu tung tích cũng không buồn làm.

May mắn sao ở trấn Thanh Vân, người biết thân phận của hai người cũng chỉ có Tề Dịch, vài tên thuộc hạ của ông ta và Văn Xương Minh.

Mục đích chính Tư Đồ và Tiểu Hoàng đến trấn Thanh Vân là muốn nghe ngóng chút tin tức về Ân Tịch Ly, sau mấy hôm thì quả là nghe được không ít, nhưng chẳng qua cũng chỉ là những câu chuyện truyền miệng. Năm đó, người trong gia tộc họ Ân đã tản mác dần đi, bây giờ đến cả Ân Viên cũng đã bị thiêu rụi.

Tư Đồ vốn cứ nghĩ Tiểu Hoàng sẽ vô cùng bối rối, không hề nghĩ rằng tiểu hài tử lại là một người phóng khoáng, không mấy so đo. Lúc hỏi đến chỉ thản nhiên bảo rằng – "Mấy chuyện chuyển thế gì đó ta không tin đâu. Nếu mà giống nhau như thế thì hẳn là thân nhân, dù sao cũng không phải chuyện gì xấu mà."

Hai người ở lại trấn nhỏ thêm mấy hôm nữa rồi Tiểu Hoàng đề nghị rời đi.

"Đi đâu hửm?" – Tư Đồ hỏi – "Trước đây đều là có manh mối mới đi, lần này thì đến một chút manh mối cũng không có, hay là theo đường cũ mà quay lại?"

Tiểu Hoàng lắc đầu đáp – "Chúng ta đi tra thử kẻ giả mạo huynh."

Tư Đồ hơi nhíu mày, trầm tư trong chốc lát – "Không giấu gì ngươi, ta cũng muốn quay về Hắc Vân Bảo."

Tiểu Hoàng mỉm cười – "Ta cũng nghĩ là huynh nên trở về đi."

Tư Đồ nhún vai – "Mới nhàn nhã vân du được mấy hôm. Giờ trở về rồi lại toàn âm mưu quỷ kế, phiền phức muốn chết!"

"Nhưng không thể để mặc các huynh đệ của Hắc Vân Bảo gặp nạn mà." – Tiểu Hoàng khuyên hắn – "Chúng ta trở về đi, cùng nhau bàn bạc kỹ càng một chút. Ta dù có chết cũng không muốn liên lụy đến người vô tội, huống chi mọi người đều đối xử với ta tốt như thế."

Thật đáng ngạc nhiên, Tiểu Hoàng thế mà lại rất kiên trì, Tư Đồ cũng không biết làm gì hơn, chỉ đành thuận theo – lập tức rời đi.

Hai người thu thập hành lý, trước lúc ra khỏi khách *** thì vừa hay Tề Dịch và mấy phó tướng cùng Văn Xương Minh trở về. Đã nhiều ngày qua, Tề Dịch và Văn Xương Minh cùng đi đó đi đây khắp trấn Thanh Vân. Văn Xương Minh cũng là kẻ khôn ngoan, thức thời, nói chuyện hay làm việc không hề bừa bãi, khiến Tề Dịch thập phần thích y.

Tề Dịch thấy hai người khăn gói hành lý như muốn rời đi, liền nhanh chóng buông lời – "Nhị vị phải đi sao?"

Tư Đồ gật đầu cười – "Vốn chỉ là quá bước ngang qua thì nay hiển nhiên phải rời đi chứ."

Tề Dịch đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng, tựa như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tư Đồ không thích nhất chính là thái độ ấp a ấp úng như thế, liền lạnh lùng nói cáo từ. Đang lúc xoay người dịnh đi thì Tề Dịch đột ngột lên tiếng – "Xin dừng bước!"

Hai người quay lại nhìn ông ta.

Tề Dịch trầm ngâm, chắp tay nói với Tư Đồ – "Tư Đồ bang chủ, có thể nói chuyện đôi ba câu không?"

Tư Đồ hơi sửng sốt, cúi nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt y cũng mờ mịt.

Tư Đồ gật đầu mang hành lý giao cho Tiểu Hoàng, dặn y chờ tại đại sảnh, còn chính mình và Tề Dịch thì dịch sang vài bước, đến một góc của khách ***, thấp giọng trao đổi.

Tiểu Hoàng từ xa nhìn hai người trò chuyện, thỉnh thoảng còn liếc mình một cái thì trong lòng tò mò nhưng cũng không tiến đến, chỉ ngồi ở băng ghế, nhẹ nhàng đung đưa chân, cúi đầu nhàn nhã nhìn mũi chân mình đến xuất thần.

Nghe nói Tiểu Hoàng phải đi, Văn Xương Minh đột nhiên cảm thấy có phần não nề. Đã nhiều ngày như thế mà y tổng cộng trước sau nói với Tiểu Hoàng chẳng được mấy câu. Hơn nữa, dường như Tiểu Hoàng cố ý muốn tránh mặt y, điểm ấy y có thể nhận ra. Nhưng chẳng biết vì sao mà tận đáy lòng y lại rất muốn nhìn thấy Tiểu Hoàng, dẫu chỉ là từ phía xa liếc mắt trông thấy.

Sáng hôm nay, Tề Dịch nói rằng muốn dẫn y cùng quay về quân doanh nhận một chức vụ, bảo rằng nam nhi đại trượng phu nếu đã đọc sách thì nên vì quốc gia mà ra sức, không nên mai một ở nơi thâm sơn cùng cốc này.

Văn Xương Minh ưng thuận theo. Nhưng kỳ quái ở chỗ, trong lòng y hoàn toàn không luyến tiếc đại huynh và đại tẩu, cũng không phải là trấn nhỏ bé này đã dưỡng dục y nhiều năm, mà lại là Tiểu Hoàng.

Ngày sau có lẽ sẽ không thể gặp lại nhau…Văn Xương Minh đứng ở sau quầy, đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng chăm chú, như muốn mang diện mạo của thiếu niên khắc sâu vào tâm khảm, để về sau có thể ghi nhớ mãi mãi.

Nhìn mãi, nhìn mãi, tầm mắt kéo xuống đến hai bàn chân của Tiểu Hoàng.

Ánh mắt Văn Xương Minh cứ như bị khóa chặt vào đôi bàn chân mang giày thêu màu đen của Tiểu Hoàng. Giày tuy rằng là kiểu nam, nhưng dưới con mắt của Văn Xương Minh thì lại là một đôi giày khéo léo tinh xảo nhất. Bởi vì dáng vẻ Tiểu Hoàng là sự đan xen giữa thiếu niên với người trưởng thành, thế nên tay chân so với nam tử trưởng thành có phần nhỏ hơn. Lại thêm từ nhỏ y không thường vận động mạnh, thế nên tứ chi nhìn rất thanh tú. Mắt cá chân tuy rằng khuất sau lớp ống quần hắc sa, nhưng vẫn có thể thấp thoáng nhìn rõ dáng hình, xinh đẹp hệt như cổ tay vậy…Cũng không biết Văn Xương Minh trúng phải tà thuật gì, nhưng lại cố gắng nhìn xuyên thấu qua đôi tất mỏng, tưởng tượng đến lúc Tiểu Hoàng để chân trần…ngón chân hẳn sẽ núc ních trắng nõn, nếu chạm vào thì sẽ đỏ lên.

Nghĩ đến đó, Văn Xương Minh cảm thấy trong người ngứa ngáy khó chịu. Y mơ tưởng đến Tiểu Hoàng đi chân trần, bộ dạng ngượng nghịu thì hạ thân nảy ra một trận khô nóng…nơi ẩn mật ấy thế mà trướng đau lên.

Phát giác thấy sự biến hóa của mình, Văn Xương Minh toát mồ hôi lạnh, vội vàng cầm lấy chén trà trên bàn, nuốt ngay một ngụm trà lạnh, cố gắng bình ổn hô hấp, cúi gằm mặt, không dám nhìn Tiểu Hoàng nữa, thế nhưng vẫn không sao không chế hai mắt mình được…

Tiểu Hoàng khoác áo choàng lông điêu, để lộ mặt cùng vùng cổ dài, dù bị áo choàng che phủ thì vẫn có thể nhìn rõ dáng người mảnh khảnh…mặt mày Văn Xương Minh ửng đỏ, hạ thân như bị lửa hơ nóng, không dám nán lại thêm nữa, bèn men theo ngách cửa chạy vụt vào nhà.

Tư Đồ và Tề Dịch đứng cách đó một quãng khá xa, nhác thấy Văn Xương Minh hốt hoảng chạy đi cũng không mấy để tâm. Tiểu Hoàng thì càng không để ý, mọi tâm tư đều đặt hết ở chỗ Tư Đồ, chẳng biết hắn và Tề Dịch nói với nhau những gì.

Văn Xương Minh chạy trối chết đến tiền viện, xông thẳng đến bên giếng kéo nước rửa mặt. Cuối thu, nước lạnh căm căm, hắt lên mặt khiến hai hàm răng y va vào nhau cầm cập, mặt mày rét run, thế mà lòng vẫn không sao hạ nhiệt được. Y đã gần ba mươi tuổi, nhưng vì dốc lòng cầu sở học nên vẫn chưa thành thân. Đối với những việc tự cho là thẹn thùng này tuy rằng có nghe qua, cũng đã xem sách, nhưng chung quy vẫn chưa từng làm.

Đang lúc khó chịu thì phía sau có người vỗ y.

Văn Xương Minh có tật giật mình, cả người lạnh toát, nơm nớp lo sợ quay đầu lại, ra là đại tẩu của y.

Phàn Thị, đại tẩu của Văn Xương Minh là một nữ nhân đanh đá, gả cho Văn Xương Thuận rồi thì tìm đủ mọi cách giúp ông ta tranh đoạt vài phần gia nghiệp. Đã thế Văn Xương Thuận lại là một kẻ cực kỳ sợ vợ, bởi vậy đối với thê tử vẫn nhún nhường đủ điều, càng khiến y thị thêm phần chua ngoa, đối với Văn Xương Minh hở chút là mắng chửi, là đánh đập.

"Ngươi đang làm gì ở đây?" – Phàn Thị liếc xéo Văn Xương Minh.

"Không…" – Văn Xương Minh lắc đầu, buông tiếng thở nhẹ, xoay người dự tính rời đi.

"Đi giúp ta thu dọn đệm chăn mang ra phơi nắng." – Phàn Thị không để y đi, cất giọng lạnh lùng bảo – "Đại ca ngươi dẫn theo tiểu nhị ra ngoài lấy hàng rồi, ta đây lại mang không nổi."

Văn Xương Minh nhíu mày, nhỏ giọng nói – "Có mỗi một cái đệm giường mà cũng không nhấc nổi sao?"

Phàn Thị nghe y cãi lại liền cong tay giáng cho y một cái bạt tai – "Ngươi ăn cơm trắng nhiều thế để làm gì hả? Ta bảo ngươi làm, ngươi dám không nghe sao? Nói cho ngươi biết, nếu không phải được ca ca ngươi nuôi dưỡng thì ngươi đã sớm chết đói rồi."

Văn Xương Minh giận đến đỏ tía mặt mày, trừng mắt nhìn Phàn Thị.

"Nhìn cái gì hả?" – Phàn Thị càng hung hăng, lông mày dựng thẳng cả lên – "Còn không mau đi sao?"

Văn Xương Minh hít sâu một hơi, ngẫm lại nam nhân không chấp nữ nhân, xoay người thở phì phò đi vào nhà giúp y thị chuyển đệm chăn.

Nhưng Phàn Thị bình thường đã quen cái nết ngang ngược, tên đệ đệ này trong mắt thị cũng chỉ là một kẻ nhu nhược. Y thị đi theo Văn Xương Minh vào phòng, buông lời châm chọc khiêu khích – "Ngươi xem ngươi là cái giống gì? Đọc sách đọc sách, thế ngươi đã thi đậu sao? Ta nói với ngươi thế này, ngươi là một kẻ vừa ngu xuẩn vừa bất tài, đời này chỉ biết ăn bám người ta…"

Văn Xương Minh vốn đã ôm đệm chăn đến ngạch cửa, nghe được lời này, chẳng biết lửa giận từ đâu bốc lên tận đầu, liền ném hết đệm chăn. Sau đó y đóng chặt cửa phòng, xoay người hùng hổ tiến về phía Phàn Thị.

Phàn Thị hoảng hốt nhảy dựng lên. Kỳ thật Văn Xương Minh cũng chỉ muốn cùng thị đôi co vài câu, không ngờ Phàn Thị lại hiểu lầm y muốn hành hung người, sợ hãi muốn bỏ chạy, hét toáng lên – "Người đâu…"

Văn Xương Minh thấy y thị kêu thì hoảng vía. Nơi này cô nam quả nữ, nếu có người đến chẳng phải mình sẽ hết đường chối cãi sao. Y quýnh quáng dùng tay bịt chặt mồm miệng Phàn Thị lại. Thị liều mạng giãy dụa nhưng càng giãy thì lực ấn của Văn Xương Minh càng mạnh, khiến thị không còn khí lực, ngã ngửa lên giường, đụng đầu vào thành ngất đi, miệng mồm ú ớ.

Hai mắt Văn Xương Minh tràn ngập tơ máu, hơi thở hổn hển, cả người kích động. Y thấy Phàn Thị nằm ngửa trên giường, cũng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào bèn tiến đến, dùng vải bịt chặt mồm thị rồi lột sạch y phục, cởi luôn cả quần mình, đặt thị dưới thân, bắt đầu tiến hành cái việc làm nhục kia.

Tuy rằng dưới thân là Phàn Thị, nhưng trong đầu Văn Xương Minh lại chỉ có mỗi hình bóng Tiểu Hoàng, nghĩ đến đôi bàn chân trắng noãn của tiểu hài tử, tấm lưng trơn nhẵn, còn có gương mặt thanh tú động lòng người, động tác lại càng hung tợn hơn. Phàn Thị vừa sợ vừa giận, ban đầu còn cố phản kháng, nhưng cuối cùng chỉ biết ai ai mấy tiếng thảm thiết trong cuống họng.

Văn Xương Minh trút sạch lửa giận rồi, trông lại thấy Phàn Thị, chợt lạnh cả người, ngồi im ngẫm nghĩ. Y nghĩ đến Tiểu Hoàng như một thần tiên cái thế, không biết cuối cùng sẽ thuộc về ai, nhưng dù thế nào thì cũng là một kẻ như mình. Rồi y nghĩ lại chính mình chỉ có thể làm việc ấy với một kẻ ngu xuẩn thế này. Xem bản thân cùng gia thế, e là sau này cùng lắm cũng chỉ lấy được một kẻ như thị mà thôi, vừa dữ dằn điêu ngoa vừa ngu xuẩn. Càng nghĩ lại càng giận, thế là y vớ lấy quần của Phàn Thị ngay đầu giường, quấn hai vòng quanh cổ thị, ra sức siết mạnh…

Phàn Thị hai tay quơ vào khoảng không, cố gắng nắm bắt cào cấu, để lại giữa ngực Văn Xương Minh mấy đường cào rướm máu, cuối cùng hai mắt trắng dã, hai chân cứng đờ, đi đời nhà ma.

Văn Xương Minh thở phì phò, buông lỏng tay ra, tâm tư cũng dần bình tĩnh lại. Y nhìn thi thể của Phàn Thị, chợt bật cười to ha hả.

Y đứng dậy, mặc y phục lại, đi đến bên bàn cầm ấm trà uống ừng ực, nhẽ nhõm thở ra. Sau đó, y đặt thi thể Phàn Thị lên giường, sửa sang lại chăn, ra vẻ như thị đang ngủ. Cuối cùng, y chỉnh trang y phục mình cho chỉnh tề, xoay người rời khỏi phòng, lòng như lửa thiêu mà chạy đến đại sảnh.

Lúc này Tư Đồ và Tề Dịch đã xong câu chuyện, đang dắt ngựa ra, đặt Tiểu Hoàng lên lưng ngựa, cùng Tề Dịch cáo từ, vung roi đi mất.

Văn Xương Minh từ xa nhìn thấy Tiểu Hoàng nép vào lòng Tư Đồ, dáng vẻ tươi cười thì ánh mắt trở nên âm lãnh, nghiến chặt răng, thì thầm – "Ngươi sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ là của ta. Ta, Văn Xương Minh phải làm một kẻ đứng trên đầu thiên hạ, phải là kẻ giỏi nhất."

Chờ Tiểu Hoàng đi mất rồi, Văn Xương Minh tìm cơ hội mang xác đại tẩu vất xuống giếng, sau đó đi mua một bao thạch tín. Khi đại ca y trở về, y nói dối đại tẩu đã về nhà mẹ đẻ.

Ngày kế, Tề Dịch chuẩn bị khởi hành quay về biên giới phía Bắc, Văn Xương Minh xin được sẽ theo phò. Tề Dịch thấy y cũng là một nhân tài liền đồng ý. Tề Dịch đi trước một bước, đến trấn Phi Long thu xếp, phần Văn Xương Minh nói phải cùng huynh trưởng cáo biệt, chậm một ngày sẽ đến tụ hội, ở lại thêm một hôm.

Đêm đó, Văn Xương Minh dùng một bao thạch tín, độc chết huynh trưởng và các tiểu nhị, trước sau tổng cộng năm người, ném hết vào giếng. Sau đó y đóng cửa khách ***, trên có dán một tờ giấy "Cả nhà đi xa, một năm sau sẽ về." để niêm phong, suốt đêm cưỡi ngựa rời khỏi thành, tìm đến nương tựa chỗ Tề Dịch. Y chỉ mang theo một đồ vật duy nhất, ấy là chiếc đèn ***g có họa hình Ân Tịch Ly…Từ nay về sau, Văn Xương Minh quyết làm một người chỉ vì quyền thế địa vị, liều mạng đi lên cao, không tiếc trả bất kỳ giá nào.

…

Tạm không nói đến phía bên Tề Dịch, quay trở lại với Tiểu Hoàng và Tư Đồ đang đi về phía Nam.

Lúc đi là tín mã do cương[1], lúc về lòng Tiểu Hoàng lại nóng như lửa đốt, thế mà Tư Đồ cứ nhàn hạ, không nhanh không chậm.

"Gấp gáp gì chứ?" – Tư Đồ phì cười – "Bọn Mộc Lăng rất có năng lực. Ta trở về bây giờ có khi chỉ thêm phiền hà cho bọn họ mà thôi."

Tiểu Hoàng không cam lòng lắm, nhưng thấy Tư Đồ thong dong như thế, tâm tư cũng hạ xuống vài phần.

Một hôm, hai người đến bên ngoài huyện thành Phượng Tường

Tiểu Hoàng thấy hai chữ "Phượng Tường" uốn lượn trên cổng thành thì kinh ngạc hỏi Tư Đồ – "Sao lại đến Quan Trung[2] ? Không phải xuôi Nam về Thục Trung ư?"

Tư Đồ cười, nhéo gò má Tiểu Hoàng đáp rằng – "Ta ít khi đến vùng Cam Thiểm[3], nghe bảo nơi này phong cảnh không tồi, hiếm có dịp thế này, chúng ta cứ vào xem sao."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng nổi giận – "Sao chẳng thấy huynh sốt ruột gì vậy? Có người hãm hại huynh, còn có bao nhiêu người đang mắng chửi, bảo huynh không tốt…"

Tư Đồ vui vẻ hỏi – "Ngươi đau lòng vì ta sao?"

Tiểu Hoàng há miệng thở dốc, cuối cùng chẳng nói được gì, hết thảy nuốt trở lại vào bụng.

"A…" – Tư Đồ không trêu nữa, nói khẽ với y – "Thành Phượng Tường là địa giới của Hoàng Hà bang."

"Hoàng Hà bang?" – Tiểu Hoàng chưa hiểu mấy.

"Hoàng Hà bang là một bang phái lớn. Ngươi nghĩ xem, nếu ta xuất hiện ở đây, bang chủ Hoàng Hà bang bao lâu thì sẽ chết đây?" – Tư Đồ nói bâng quơ.

"Huynh…huynh muốn dẫn dụ người nọ ra sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"A…" – Tư Đồ cười – "Muốn hãm hại ta, ắt hẳn phải có tang chứng vật chứng, bằng không, chỉ cần ta trở về, tổ chức một đại hội làm rõ mọi sự, chẳng phải là công cốc sao? Huống chi, lúc xảy ra sự việc thì chúng ta đang ở Liêu Đông, lại có cả Tề Dịch làm chứng giúp."

Tiểu Hoàng cả kinh – "Ra là ngày đó ông ta nói với huynh việc này."

Tư Đồ gật đầu – "Còn hàn huyên vài câu việc nhà nữa."

Tiểu Hoàng vô lực – "Vậy huynh mau trở về đi, làm sáng tỏ mọi chuyện thì xong rồi."

Tư Đồ vươn một ngón tay chỉnh lại áo, hơi nhếch khóe môi – "Tôn chỉ của Tư Đồ ta, ngươi có còn nhớ không?"

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn gật đầu – "Huynh nói, chuyện của người khác, huynh mặc kệ."

"Đúng vậy, nhưng còn có một vế khác nữa." – Tư Đồ cười – "Nếu là chuyện liên quan đến ta, ta sẽ đào hết tận gốc tận rễ."

Hắn nói xong liền vung roi lên, thúc ngựa chạy vào thành Phượng Tường, thẳng một đường đến trước tổng đà của Hoàng Hà bang, nói với người giữ cửa rằng – "Đi nói với Đại đương gia của nhà các ngươi, rằng bảo chủ Hắc Vân Bảo, Tư Đồ Ngận Suất đến đây."

75. Chương 38

Chương 38 | Kết giao rộng rãi, nhiều mối duyên lành

– Nghiễm kết thiện duyến –

Tư Đồ sau khi báo danh tính xong cũng không xuống ngựa, nghiễm nhiên chờ đợi ngay trước cửa.

Người gác cửa nghe Tư Đồ nói, thoạt đầu có hơi ngẩn ra, như thể không kịp phản ứng, nhưng sau đó sực tỉnh, xoay người, ba chân bốn cẳng chạy vào sảnh trước.

Không ngoài dự đoán, chỉ chốc lát sau đã có một trận náo loạn từ bên trong, văng vẳng xa xa có thể nghe thấy tiếng binh khí va chạm lanh canh cùng tiếng bước chân rầm rộ. Dường như có rất nhiều người đang hướng về phía này.

Tư Đồ lạnh lùng cười, lắc đầu nói nhỏ – "Hoàng Hà bang, bất quá cũng chỉ thế này thôi."

Tiểu Hoàng quay đầu lại nhìn hắn.

Tư Đồ thấy tiểu hài tử ngẩng mặt nhìn mình, đôi mắt linh động trong suốt, vui mừng không để đâu cho hết.

"Cá chép của Hoàng Hà lừng danh thiên hạ." – Tư Đồ cúi xuống kề sát vào tai Tiểu Hoàng, cố tình làm như không, chạm môi lên má y, nhìn thật kỹ khuôn mặt trắng nõn đang ửng đỏ của tiểu hài tử, ý cười lại càng tăng hơn – "Đợi một lát sẽ dẫn ngươi đi ăn cá, được chứ?"

Tiểu Hoàng thật sự chẳng biết Tư Đồ đang trêu mình hay đang nói thật, chỉ nhẹ nhàng gật đầu ưng thuận.

Tư Đồ nhịn không được mà bật cười thành tiếng. Đúng lúc này có âm thanh loảng xoảng vang lên, đại môn rộng mở, hai hàng người từ bên trong chạy ra, xếp theo hình cánh nhạn, vây lấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng vào giữa. Đợi cho nhân mã sắp xếp đội hình đâu ra đó, lại có ba người từ bên trong bước ra, là hai nam một nữ.

Tư Đồ khẽ nhíu mày. Theo hắn biết thì bang chủ của Hoàng Hà bang, Ngao Kim Long năm nay đã ngoài năm mươi, còn trong ba người trẻ tuổi trước mắt, lớn nhất cũng chưa đến ba mươi…

"Các hạ chính là Tư Đồ bang chủ?" – Người thanh niên dẫn đầu lễ phép hỏi, trong mắt lại hàm chứa sự đề phòng.

Tư Đồ liếc mắt đánh giá người này một lượt, không trả lời mà hỏi ngược lại – "Ngao Kim Long đâu?"

Nam tử tuy rằng sắc mặt có biến, nhưng vẫn cười đáp rằng – "Tại hạ là Ngao Tứ Hải, gia phụ có việc ra ngoài, không ở trong bang."

Tư Đồ nghĩ một lúc rồi hỏi – "Đi đâu vậy?"

Ngao Tứ Hải hơi chần chừ, nam tử trẻ tuổi ngay sát bên lại lạnh lùng nói – "Ngươi quản những việc này làm gì? Chúng ta ở đây là Hoàng Hà bang, không phải Hắc Vân Bảo, không cần việc gì cũng phải báo cáo cho ngươi."

Tiểu Hoàng nghe thấy ngữ khí người này không mấy tốt lành gì, đưa mắt nhìn, thấy đó là một người mới ngoài hai mươi, so với một Ngao Tứ Hải trung hậu thì có vẻ tinh ranh hơn, nhất là khóe môi cúp xuống, cằm thì vểnh lên, có cảm giác… rất ngạo mạn.

Ngao Tứ Hải quay lại trừng mắt với người này, sau đó chắp tay nói Tư Đồ – "Đây là nhị đệ của tại hạ, Ngao Minh Kỳ. Gia phụ có bang vụ, đã đến bến đò rồi."

Tư Đồ trong lòng có hơi buồn cười. Hoàng Hà có chín khúc quanh mười tám khúc ngoặt, nói bến đò, ai biết là bến đò nào. Nhưng hắn vốn là một người hào sảng, tính tình quang minh chính đại, không buồn lưu tâm đến người lươn lẹo, cũng không thèm hỏi thêm, chỉ giật cương ngựa định rời đi.

"Chậm đã!" – Nữ tử đứng phía sau đột nhiên lên tiếng – "Các hạ tìm gia phụ có việc?"

Tư Đồ quay lại, thấy cô nương ta đã tiến lên vài bước, cao giọng nói – "Tiểu nữ là Ngao Phượng Linh, từ lâu đã được nghe uy danh của Tư Đồ bang chủ, gần đây lại không ngừng có những lời đồn đãi. Nay Tư Đồ bang chủ đột ngột đại giá quang lâm, liệu có quan hệ gì lời đồn kia không? Nếu là việc đại sự thì tiểu nữ có thể đưa các vị đi tìm gia phụ."

Tư Đồ nghe thấy vậy có hơi giật mình, cẩn thận đánh giá cô nương ta, thấy nàng chưa đến hai mươi, bộ dạng cũng bình thường, nhưng ẩn sâu bên trong là một người tài năng, hai mắt sáng ngời, công phu chắc chắn không tồi, điểm mấu chốt chính là có đủ đại khí. Tư Đồ nhất thời cảm thấy vô cùng trào phúng, lão già Ngao Kim Long kia sinh ra hai đứa nhi tử chẳng đứa nào có tiền đồ, thế mà có tiền đồ nhất lại là một nữ nhi. Hắn bèn đưa tay vỗ nhẹ Tiểu Hoàng, ý bảo y nói.

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chốc, rồi nói với Ngao Phượng Linh – "Tên hung thủ vẫn giả mạo danh tính Tư Đồ kia, có thể mục tiêu kế tiếp của hắn sẽ là thân phụ của cô nương."

Tư Đồ trong lòng không khỏi trầm trồ ngợi khen. Tiểu hài tử này bình thường cứ nghĩ có hơi ngốc nghếch, đụng chuyện mới biết y khôn khéo hơn người. Thực tế lần này bọn họ đến chính là muốn cùng Ngao Kim Long phối hợp bắt hung thủ, nhưng qua lời Tiểu Hoàng lại hóa thành họ biết hung thủ là ai, cố ý đến để nhắc nhở. Ý trước là cầu người, ý sau lại là cứu người, hiển nhiên là không giống nhau.

Quả nhiên, lời Tiểu Hoàng vừa dứt thì hết thảy người của Hoàng Hà bang đưa mắt nhìn nhau, trên mặt hiện lên nỗi sợ hãi.

"Vị tiểu ca này có phải là…" – Ngao Phượng Linh chợt nghĩ đến một cái tên, nhưng lại không dám chắc chắn, bèn chắp tay hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng quay lại nhìn Tư Đồ, thấy hắn khẽ lắc đầu liền im bặt không đáp.

"Ta đã không còn hứng thú để quản nữa." – Tư Đồ túm lấy dây cương, ném lại một câu – "Các ngươi bảo Ngao Kim Long tự mình bảo trọng đi."

Nói xong liền giục ngựa quay đi.

"Dừng bước!" – Một giọng nói từ đằng sau vang lên, rồi có bóng người nhảy về phía trước, chắn ngay trước đầu ngựa, chính là Ngao Minh Kỳ kiêu ngạo kia.

"Từ lâu đã nghe truyền tụng võ nghệ của Tư Đồ bang chủ là thiên hạ đệ nhất." – Ngao Minh Kỳ có vẻ hăng hái – "Tại hạ bất tài, xin được lĩnh giáo đôi chút."

Tư Đồ không lấy đó làm giận, bởi tính tình hắn vốn kiêu ngạo ương ngạnh, cho nên nếu so với người trung hậu thật thà, thì hắn càng thích gặp người kiêu ngạo ương ngạnh giống mình. Tuy nhiên, kiêu ngạo ương ngạnh với không biết trời cao đất dày lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"A……" – Tư Đồ cười một cách không rõ ý, nói – "Trong số các ngươi, người có công phu tốt nhất hẳn phải là nữ nhân kia."

Lời vừa thốt ra thì Tiểu Hoàng thấy sắc diện của Ngao Minh Kỳ đỏ gay, thẹn quá hóa giận, đang định rút đao thì từ xa đã vang đến một tiếng thét lanh lảnh đầy khí lực – "Súc sinh, làm càn!"

Mọi người nương theo tiếng nói mà nhìn, thấy một lão giả tóc râm bạc, vóc dạng chắc gọn đang tiến nhanh đến, trên tay còn xách theo vài xâu cá.

"Bang chủ!" – Các đệ tử của Hoàng Hà bang đều hành lễ, Ngao Minh Kỳ cũng lễ phép cúi chào.

"Còn không mau lui lại!" – Lão nhân trừng mắt liếc y – "Đúng là không biết trời cao đất dày. Ngươi thì được mấy phân mấy lượng chứ, chưa béo tốt đã vội mở mồm."

Lão giả này chính là bang chủ Hoàng Hà bang, Ngao Kim Long.

Ngao Kim Long lúc này đang ngẩng đầu đánh giá Tư Đồ. Kỳ thật, Ngao Tứ Hải sớm đã phái người đến bến đò thông báo cho ông ta, rằng Tư Đồ đại giá, thế nên ông ta vội vàng trở về. Lúc từ xa trông đến, thì ông ta đã tán thưởng không ngớt —— quả nhiên là khí khái bất phàm.

Tư Đồ cũng đưa mắt nhìn lão nhân, thấy ông ta khí độ cao ngất, quả nhiên không hổ là chủ quản một vùng Hoàng Hà, so với hai đứa con thì mạnh hơn rất nhiều.

"Haha… đến vừa đúng lúc." – Ngao Kim Long đưa lên hai xâu cá – "Hôm nay Hoàng Hà vừa tan băng, câu được cá này, có hứng thú nếm thử hay không. Món cá của lão già ta đây là đệ nhất đấy, đến nơi khác thì không bì được đâu."

Tư Đồ nhướn mày – "Thế thì thật tốt!" – Nói xong vươn tay ôm Tiểu Hoàng, xoay người xuống ngựa.

Ngao Kim Long lại tiếp tục đánh giá Tư Đồ đang xuống ngựa, cùng với Tiểu Hoàng sát bên hắn. Một thanh tú thoát tục, một khí khái anh hùng, đều là những kỳ tài hiếm thấy, càng lúc càng cao hứng hơn. Ông ta vừa cười cười dẫn Tư Đồ và Tiểu Hoàng vào trong, vừa dặn dò nữ nhi mang rượu đến.

Lão nhân thật là hiền hòa. Đây chính là ấn tượng đầu tiên mà Ngao Kim Long mang đến cho Tiểu Hoàng, hoàn toàn chẳng có gì giống với người đứng đầu một đại bang phái. Ông ta không đưa hai người đến tiền thính phụng trà mà trực tiếp dẫn đường thẳng đến trù phòng.

"Nào nào, đến đây, mọi người mau đến đây giúp một tay, cá này càng tươi thì càng ngon." – Ngao Kim Long làm cá, Tư Đồ thì nhóm bếp.

Tiểu Hoàng nhìn trái nhìn phải muốn tìm việc để làm, lão nhân thấy được liền cười – "Tiểu huynh đệ giúp lão phu cắt đậu tương đi." – Nói xong liền đưa đến một khuông đậu, kèm theo một chiếc kéo – "Chỉ cần cắt bỏ hai đầu của đậu là được rồi."

Tiểu Hoàng gật đầu nhận lấy, tìm một băng ghế nhỏ, cởi bỏ áo khoác đặt xuống một bên.

Ngao Kim Long vốn không nhìn rõ diện mạo Tiểu Hoàng, bởi quá nửa gương mặt y đã bị áo choàng che mất, bây giờ nhìn kỹ thì không khỏi tán thưởng. Rõ ràng chỉ là một thiếu niên, nhưng từng cử chỉ giơ tay nhấc chân đều lộ rõ dáng vẻ thư sinh. Tuy rằng thiếu niên này toàn thân vận hắc y, nhưng nói sao cũng nhìn ra vài phần tiên phong thoát tục.

Tư Đồ thì lại vui vẻ nhìn Tiểu Hoàng ngồi trên băng ghế nhỏ, đang cắt đậu tương, tiếng kéo lách cách nhịp nhàng. Chẳng biết vì sao mà hắn cảm thấy tiểu hài tử cùng băng ghế nhỏ kia vô cùng phù hợp với nhau. Tiểu Hoàng ngồi trên băng ghế đó, đáng yêu không để đâu cho hết.

Động tác làm cá của Ngao Kim Long vô cùng thành thục, vừa làm vừa bắt chuyện với Tư Đồ – "Tư Đồ lão đệ hẳn là lần đầu đến Quan Trung?"

Tư Đồ nghe qua cảm thấy vô cùng dễ chịu, tính tình lão nhân này rất hợp với hắn, liền đáp – "Quan Trung thì đã từng đến hai chuyến, nhưng thành Phượng Tường thì là lần đầu tiên."

"Ra thế…" – Lão nhân gật đầu, ngoảnh lại hỏi Tiểu Hoàng – "Tiểu huynh đệ, trước kia ngươi vẫn thường cắt đậu tương à?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Phải… phụ thân của vãn bối thích nhắm rượu với đậu tương chưng nên vãn bối hay làm lắm."

Ngao Kim Long trên mặt đầy vẻ vui mừng, gật gù nhìn Tư Đồ – "Tư Đồ lão đệ xem chừng chẳng giống với lời đồn đãi."

Tư Đồ cười – "Ngao lão gia tử cũng chẳng giống như trong tưởng tượng của ta."

"Haha……" – Lão nhân cười ha hả, múc nước rửa cá – "Nghe bảo nhị vị lần này đến là để cứu lão phu một mạng?"

Tư Đồ không đáp, chỉ nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoang buông kéo, thành thật nói với lão nhân rằng – "Lão gia tử, người giúp chúng ta bắt kẻ xấu kia đi!"

Ngao Kim Long sửng sốt, không nghĩ Tiểu Hoàng sẽ nói thế, đợi đến khi bình tâm lại thì phá lên cười. Một tiểu hài tử đã nói thế thì kẻ làm trưởng bối như ông ta làm sao chối từ đây, Tiểu hài tử này, thủ đoạn mềm dẻo như vậy, so với thiên quân vạn mã còn lợi hại hơn.

"Nào!" – Lão nhân sảng khoái gật đầu nói – "Các người nói đi, muốn lão phu giúp thế nào lão phu cũng đồng ý, nhưng…" – Nói đến đây, ông ta đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi chắc hẳn là tiểu thần tiên được truyền tụng rồi?"

Tiểu Hoàng gật đầu xác nhận.

"Vậy ngươi giúp lão phu một việc trước đi." – Ngao Kim Long thu hồi nụ cười lại, thành thật nói.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc nhìn nhau, cảm giác được sự thay đổi của Ngao Kim Long nên không đáp gì, chỉ im lặng chờ ông ta nói tiếp.

"Người đâu!" – Ngao Kim Long ngẩng đầu gọi một tiếng về phía cửa sổ đối diện. Ngay lập tức có một hạ nhân chạy vào – "Mau dẫn tiểu thiếu gia đến đây!" – Ngao Kim Long phân phó.

Hạ nhân vội vàng chạy đi, chốc lát sau, Tư Đồ và Tiểu Hoàng nghe thấy có tiếng bước chân ở cửa ngoài, có cả tiếng "lốc cốc" nữa, như thể là âm thanh gậy trúc gõ trên nền đất vậy.

Hai người tò mò nhìn về hướng đó, thấy hạ nhân kia đang dìu một thiếu niên độ chừng mười bốn, mười lăm tuổi vào. Thiếu niên có dáng vẻ trắng trẻo đáng yêu, gương mặt tròn trịa phúc hậu, có điều trong tay cầm một thanh gậy trúc, hai mắt vô thần nhìn thẳng về phía trước —— là một người mù lòa.

"Đại bá phụ! Bá phụ lại làm cá ư?" – Thiếu niên vừa chầm chậm bước vào vừa mở miệng hỏi, nhưng rồi cảm nhận được còn có hơi thở của người khác hiện diện, liền nghiêng tai lắng nghe – "Bá phụ đang có khách sao?"

"Đến đây nào Thịnh nhi." – Ngao Kim Long vội buông vật trên tay xuống, lau khô tay rồi đỡ thiếu niên đến đối diện với Tiểu Hoàng, tìm một băng ghế cho hắn ngồi xuống – "Ngồi một lát rồi dùng cá nhé. Hôm nay băng vừa tan nên câu được cá, tươi lắm đấy."

"Hắc hắc…." – Thiếu niên tên gọi Thịnh Nhi mỉm cười, lộ ra đôi má lúm đồng tiền, tò mò hỏi – "Bá phụ, trước mặt cháu có người phải không…"

Tiểu Hoàng tò mò nhìn Ngao Kim Long.

"Đây là nhi tử của thân đệ lão phu. Đệ đệ lão phu đã khuất núi rồi, cho nên nó hiện giờ do ta chăm sóc." – Ngao Kim Long giải thích với Tiểu Hoàng – "Ngươi giúp ta xem thử có thể chữa khỏi cho hai mắt nó không?"

Tiểu Hoàng lắp bắp kinh hãi, nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ khẽ nhíu mày – "Lão gia tử muốn tìm thần y sao? Ở Hắc Vân Bảo của ta có một tên đấy."

"Không…" – lão nhân nhẹ nhàng khoát tay – "Thịnh Nhi không phải bị bệnh."

Tiểu Hoàng đối với y thuật cũng có đôi chút hiểu biết, bèn đứng lên xem xét hai mắt của thiếu niên, sau đó duỗi tay thăm mạch cho hắn, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên – "Nó… không có bệnh, hai mắt rất tốt."

"Đúng vậy!" – Ngao Kim Long gật đầu, lập tức lại thở dài – "Nhưng nó vẫn không thấy gì, chẳng biết nguyên nhân là do đâu."

"Không có bệnh thì tại sao lại nhìn không thấy?" – Tư Đồ khó hiểu.

"Là do thủy quái trong lòng sông hại đấy." – Ngao Kim Long trả lời.

"Chúng ta là người vùng sông nước, việc kiếm ăn đều trông cậy vào đó. Hoàng Hà địa thế hiểm trở, bên trong thứ gì cũng có. Đứa trẻ này cùng phụ thân nó năm xưa chính là bị thủy quái lật thuyền, rơi vào lòng sông…. Phụ thân nó cứu nó trở lên, nhưng chính mình lại không thoát được, mà hai mắt Thịnh Nhi cũng không còn thấy gì nữa." – Lão nhân xếp cá ra đĩa, dùng rượu và một ít gia vị nêm nếm, rồi nói tiếp – "Ta đã cầu rất nhiều danh y khắp thiên hạ, nhưng hai mắt nó căn bản là không có bệnh, cho nên không làm sao chữa khỏi được."

Tiểu Hoàng có hơi khó xử. Nếu là có bệnh thì nhờ Mộc Lăng đến xem, nói không chừng có thể chữa khỏi. Nhưng đằng này lại không có bệnh, còn nói cái gì là do thủy quái biến hóa, chẳng lẽ bảo y thi pháp cứu hắn ư? Y có biết làm đâu, mà bản thân y cũng không tin mấy chuyện đó nữa.

Lúc bấy giờ, thiếu niên lại đột nhiên cất lời – "Tiểu ca ca, huynh không cần khó xử, ta tự biết bệnh của mình không thể chữa khỏi mà… Đừng lo lắng!"

Tiểu Hoàng thấy thiếu niên nhu thuận hiền hòa, còn nhỏ như vậy đã chịu cảnh mù lòa rất đáng thương thì cầm lòng không đặng. Y bắt đầu nhớ lại những quyển sách mình đã từng đọc, xem liệu có quyển nào nói về chuyện thủy quái làm mù mắt con người, hoặc giả là những tật bệnh về mắt hay không.

Tư Đồ chợt hỏi thiếu niên – "Vì sao ngươi biết y là một tiểu ca ca?"

Thiếu niên mỉm cười nói – "Là cảm giác thôi… Ta còn biết huynh đặc biệt lợi hại, bởi vì lúc ta bước vào chỉ cảm nhận sự hiện diện của tiểu ca ca, còn khí tức của huynh, ta không nhận ra được… Vừa rồi huynh đột ngột lên tiếng, thật đã khiến ta giật mình đấy."

Lúc này, Tiểu Hoàng chợt đứng dậy, bước về phía sau Thịnh Nhi, hỏi – "Ngươi vạch tóc ra cho ta xem có được không?"

Thịnh Nhi chưa kịp hiểu thì Ngao Kim Long đã xông về phía trước, tháo dây buộc tóc của hắn xuống, nói với Tiểu Hoàng – "Tiểu tiên sinh cứ việc xem. Nếu có thể chữa khỏi cho đứa trẻ này, thì đến mạng của Ngao Kim Long ta cũng có thể cho người."

Tư Đồ cũng hiếu kỳ nhích người đến.

Tiểu Hoàng không nói không rằng, vói tay vào trong tóc thiếu niên, từng tấc, từng tấc một, nhẹ nhàng sờ qua. Thật lâu sau, chợt nghe Thịnh Nhi kêu lên một tiếng đau đớn.

Ngao Kim Long cả kinh – "Sao lại thế này?"

Tiểu Hoàng thu tay về, thấp giọng nói – "Nó không phải bị thủy quái làm hại đâu, mà là bị người ta hãm hại!"

76. Chương 38: Kết Giao Rộng Rãi, Nhiều Mối Duyên Lành

Nghiễm kết thiện duyến

Tư Đồ sau khi báo danh tính xong cũng không xuống ngựa, nghiễm nhiên chờ đợi ngay trước cửa.

Người gác cửa nghe Tư Đồ nói, thoạt đầu có hơi ngẩn ra, như thể không kịp phản ứng, nhưng sau đó sực tỉnh, xoay người, ba chân bốn cẳng chạy vào sảnh trước.

Không ngoài dự đoán, chỉ chốc lát sau đã có một trận náo loạn từ bên trong, văng vẳng xa xa có thể nghe thấy tiếng binh khí va chạm lanh canh cùng tiếng bước chân rầm rộ. Dường như có rất nhiều người đang hướng về phía này.

Tư Đồ lạnh lùng cười, lắc đầu nói nhỏ – "Hoàng Hà bang, bất quá cũng chỉ thế này thôi."

Tiểu Hoàng quay đầu lại nhìn hắn.

Tư Đồ thấy tiểu hài tử ngẩng mặt nhìn mình, đôi mắt linh động trong suốt, vui mừng không để đâu cho hết.

"Cá chép của Hoàng Hà lừng danh thiên hạ." – Tư Đồ cúi xuống kề sát vào tai Tiểu Hoàng, cố tình làm như không, chạm môi lên má y, nhìn thật kỹ khuôn mặt trắng nõn đang ửng đỏ của tiểu hài tử, ý cười lại càng tăng hơn – "Đợi một lát sẽ dẫn ngươi đi ăn cá, được chứ?"

Tiểu Hoàng thật sự chẳng biết Tư Đồ đang trêu mình hay đang nói thật, chỉ nhẹ nhàng gật đầu ưng thuận.

Tư Đồ nhịn không được mà bật cười thành tiếng. Đúng lúc này có âm thanh loảng xoảng vang lên, đại môn rộng mở, hai hàng người từ bên trong chạy ra, xếp theo hình cánh nhạn, vây lấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng vào giữa. Đợi cho nhân mã sắp xếp đội hình đâu ra đó, lại có ba người từ bên trong bước ra, là hai nam một nữ.

Tư Đồ khẽ nhíu mày. Theo hắn biết thì bang chủ của Hoàng Hà bang, Ngao Kim Long năm nay đã ngoài năm mươi, còn trong ba người trẻ tuổi trước mắt, lớn nhất cũng chưa đến ba mươi…

"Các hạ chính là Tư Đồ bang chủ?" – Người thanh niên dẫn đầu lễ phép hỏi, trong mắt lại hàm chứa sự đề phòng.

Tư Đồ liếc mắt đánh giá người này một lượt, không trả lời mà hỏi ngược lại – "Ngao Kim Long đâu?"

Nam tử tuy rằng sắc mặt có biến, nhưng vẫn cười đáp rằng – "Tại hạ là Ngao Tứ Hải, gia phụ có việc ra ngoài, không ở trong bang."

Tư Đồ nghĩ một lúc rồi hỏi – "Đi đâu vậy?"

Ngao Tứ Hải hơi chần chừ, nam tử trẻ tuổi ngay sát bên lại lạnh lùng nói – "Ngươi quản những việc này làm gì? Chúng ta ở đây là Hoàng Hà bang, không phải Hắc Vân Bảo, không cần việc gì cũng phải báo cáo cho ngươi."

Tiểu Hoàng nghe thấy ngữ khí người này không mấy tốt lành gì, đưa mắt nhìn, thấy đó là một người mới ngoài hai mươi, so với một Ngao Tứ Hải trung hậu thì có vẻ tinh ranh hơn, nhất là khóe môi cúp xuống, cằm thì vểnh lên, có cảm giác…rất ngạo mạn.

Ngao Tứ Hải quay lại trừng mắt với người này, sau đó chắp tay nói Tư Đồ – "Đây là nhị đệ của tại hạ, Ngao Minh Kỳ. Gia phụ có bang vụ, đã đến bến đò rồi."

Tư Đồ trong lòng có hơi buồn cười. Hoàng Hà có chín khúc quanh mười tám khúc ngoặt, nói bến đò, ai biết là bến đò nào. Nhưng hắn vốn là một người hào sảng, tính tình quang minh chính đại, không buồn lưu tâm đến người lươn lẹo, cũng không thèm hỏi thêm, chỉ giật cương ngựa định rời đi.

"Chậm đã!" – Nữ tử đứng phía sau đột nhiên lên tiếng – "Các hạ tìm gia phụ có việc?"

Tư Đồ quay lại, thấy cô nương ta đã tiến lên vài bước, cao giọng nói – "Tiểu nữ là Ngao Phượng Linh, từ lâu đã được nghe về uy danh của Tư Đồ bang chủ, gần đây lại không ngừng có những lời đồn đãi. Nay Tư Đồ bang chủ đột ngột đại giá quang lâm, liệu có quan hệ gì lời đồn kia không? Nếu là việc đại sự thì tiểu nữ có thể đưa các vị đi tìm gia phụ."

Tư Đồ nghe thấy vậy có hơi giật mình, cẩn thận đánh giá cô nương ta, thấy nàng chưa đến hai mươi, bộ dạng cũng bình thường, nhưng ẩn sâu bên trong là một người tài năng, hai mắt sáng ngời, công phu chắc chắn không tồi, điểm mấu chốt chính là có đủ đại khí. Tư Đồ nhất thời cảm thấy vô cùng trào phúng, lão già Ngao Kim Long kia sinh ra hai đứa nhi tử chẳng đứa nào có tiền đồ, thế mà có tiền đồ nhất lại là một nữ nhi. Hắn bèn đưa tay vỗ nhẹ Tiểu Hoàng, ý bảo y nói.

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chốc, rồi nói với Ngao Phượng Linh – "Tên hung thủ vẫn giả mạo danh tính Tư Đồ kia, có thể mục tiêu kế tiếp của hắn sẽ là thân phụ của cô nương."

Tư Đồ trong lòng không khỏi trầm trồ ngợi khen. Tiểu hài tử này bình thường cứ nghĩ có hơi ngốc nghếch, đụng chuyện mới biết y khôn khéo hơn người. Thực tế lần này bọn họ đến chính là muốn cùng Ngao Kim Long phối hợp bắt hung thủ, nhưng qua lời Tiểu Hoàng lại hóa thành họ biết hung thủ là ai, cố ý đến để nhắc nhở. Ý trước là cầu người, ý sau lại là cứu người, hiển nhiên là không giống nhau.

Quả nhiên, lời Tiểu Hoàng vừa dứt thì hết thảy người của Hoàng Hà bang đưa mắt nhìn nhau, trên mặt hiện lên nỗi sợ hãi.

"Vị tiểu ca này có phải là..." – Ngao Phượng Linh chợt nghĩ đến một cái tên, nhưng lại không dám chắc chắn, bèn chắp tay hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng quay lại nhìn Tư Đồ, thấy hắn khẽ lắc đầu liền im bặt không đáp.

"Ta đã không còn hứng thú để quản nữa." – Tư Đồ túm lấy dây cương, ném lại một câu – "Các người bảo Ngao Kim Long tự mình bảo trọng đi."

Nói xong liền giục ngựa quay đi.

"Dừng bước!" – Một giọng nói từ đằng sau vang lên, rồi có bóng người nhảy về phía trước, chắn ngay trước đầu ngựa, chính là Ngao Minh Kỳ kiêu ngạo kia.

"Từ lâu đã nghe truyền tụng võ nghệ của Tư Đồ bang chủ là thiên hạ đệ nhất." – Ngao Minh Kỳ có vẻ hăng hái – "Tại hạ bất tài, xin được lĩnh giáo đôi chút."

Tư Đồ không lấy đó làm giận, bởi tính tình hắn vốn kiêu ngạo ương ngạnh, cho nên nếu so với người trung hậu thật thà, thì hắn càng thích gặp người kiêu ngạo ương ngạnh giống mình. Tuy nhiên, kiêu ngạo ương ngạnh với không biết trời cao đất dày lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"A..." – Tư Đồ cười một cách không rõ ý, nói – "Trong số các ngươi, người có công phu tốt nhất hẳn phải là nữ nhân kia."

Lời vừa thốt ra thì Tiểu Hoàng thấy sắc diện của Ngao Minh Kỳ đỏ gay, thẹn quá hóa giận, đang định rút đao thì từ xa đã vang đến một tiếng thét lanh lảnh đầy khí lực – "Súc sinh, làm càn!"

Mọi người nương theo tiếng nói mà nhìn, thấy một lão giả tóc râm bạc, vóc dạng chắc gọn đang tiến nhanh đến, trên tay còn xách theo vài xâu cá.

"Bang chủ!" – Các đệ tử của Hoàng Hà bang đều hành lễ, Ngao Minh Kỳ cũng lễ phép cúi chào.

"Còn không mau lui lại!" – Lão nhân trừng mắt liếc y – "Đúng là không biết trời cao đất dày. Ngươi thì được mấy phân mấy lượng chứ, chưa béo tốt đã vội mở mồm."

Lão giả này chính là bang chủ Hoàng Hà bang, Ngao Kim Long.

Ngao Kim Long lúc này đang ngẩng đầu đánh giá Tư Đồ. Kỳ thật, Ngao Tứ Hải sớm đã phái người đến bến đò thông báo cho ông ta, rằng Tư Đồ đại giá, thế nên ông ta vội vàng trở về. Lúc từ xa trông đến, thì ông ta đã tán thưởng không ngớt —— quả nhiên là khí khái bất phàm.

Tư Đồ cũng đưa mắt nhìn lão nhân, thấy ông ta khí độ cao ngất, quả nhiên không hổ là chủ quản một vùng Hoàng Hà, so với hai đứa con thì mạnh hơn rất nhiều.

"Haha...đến vừa đúng lúc!" – Ngao Kim Long đưa lên hai xâu cá – "Hôm nay Hoàng Hà vừa tan băng, câu được cá này, có hứng thú nếm thử hay không. Món cá của lão già ta đây là đệ nhất đấy, đến nơi khác thì không bì được đâu."

Tư Đồ nhướn mày – "Thế thì thật tốt!" – Nói xong vươn tay ôm Tiểu Hoàng, xoay người xuống ngựa.

Ngao Kim Long lại tiếp tục đánh giá Tư Đồ đang xuống ngựa, cùng với Tiểu Hoàng sát bên hắn. Một thanh tú thoát tục, một khí khái anh hùng, đều là những kỳ tài hiếm thấy, càng lúc càng cao hứng hơn. Ông ta vừa cười cười dẫn Tư Đồ và Tiểu Hoàng vào trong, vừa dặn dò nữ nhi mang rượu đến.

Lão nhân thật là hiền hòa! Đây chính là ấn tượng đầu tiên mà Ngao Kim Long mang đến cho Tiểu Hoàng, hoàn toàn chẳng có gì giống với người đứng đầu một đại bang phái. Ông ta không đưa hai người đến tiền thính phụng trà mà trực tiếp dẫn đường thẳng đến trù phòng.

"Nào nào, đến đây, mọi người mau đến đây giúp một tay, cá này càng tươi thì càng ngon." – Ngao Kim Long làm cá, Tư Đồ thì nhóm bếp.

Tiểu Hoàng nhìn trái nhìn phải muốn tìm việc để làm, lão nhân thấy được liền cười – "Tiểu huynh đệ giúp lão phu cắt đậu tương đi." – Nói xong liền đưa đến một khuông đậu, kèm theo một chiếc kéo – "Chỉ cần cắt bỏ hai đầu của đậu là được rồi."

Tiểu Hoàng gật đầu nhận lấy, tìm một băng ghế nhỏ, cởi bỏ áo khoác đặt xuống một bên.

Ngao Kim Long vốn không nhìn rõ diện mạo Tiểu Hoàng, bởi quá nửa gương mặt y đã bị áo choàng che mất, bây giờ nhìn kỹ thì không khỏi tán thưởng. Rõ ràng chỉ là một thiếu niên, nhưng từng cử chỉ giơ tay nhấc chân đều lộ rõ dáng vẻ thư sinh. Tuy rằng thiếu niên này toàn thân vận hắc y, nhưng nói sao cũng nhìn ra vài phần tiên phong thoát tục.

Tư Đồ thì lại vui vẻ nhìn Tiểu Hoàng ngồi trên băng ghế nhỏ, đang cắt đậu tương, tiếng kéo lách cách nhịp nhàng. Chẳng biết vì sao mà hắn cảm thấy tiểu hài tử cùng băng ghế nhỏ kia vô cùng phù hợp với nhau. Tiểu Hoàng ngồi trên băng ghế đó, đáng yêu không để đâu cho hết.

Động tác làm cá của Ngao Kim Long vô cùng thành thục, vừa làm vừa bắt chuyện với Tư Đồ – "Tư Đồ lão đệ hẳn là lần đầu đến Quan Trung?"

Tư Đồ nghe qua cảm thấy vô cùng dễ chịu, tính tình lão nhân này rất hợp với hắn, liền đáp – "Quan Trung thì đã từng đến hai chuyến, nhưng thành Phượng Tường thì là lần đầu tiên."

"Ra thế…" – Lão nhân gật đầu, ngoảnh lại hỏi Tiểu Hoàng – "Tiểu huynh đệ, trước kia ngươi vẫn thường cắt đậu tương à?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Phải…phụ thân của vãn bối thích nhắm rượu với đậu tương chưng nên vãn bối hay làm lắm."

Ngao Kim Long trên mặt đầy vẻ vui mừng, gật gù nhìn Tư Đồ – "Tư Đồ lão đệ xem chừng chẳng giống với lời đồn đãi."

Tư Đồ cười – "Ngao lão gia tử cũng chẳng giống như trong tưởng tượng của ta."

"Haha…" – Lão nhân cười ha hả, múc nước rửa cá – "Nghe bảo nhị vị lần này đến là để cứu lão phu một mạng?"

Tư Đồ không đáp, chỉ nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoang buông kéo, thành thật nói với lão nhân rằng – "Lão gia tử, người giúp chúng ta bắt kẻ xấu kia đi!"

Ngao Kim Long sửng sốt, không nghĩ Tiểu Hoàng sẽ nói thế, đợi đến khi bình tâm lại thì phá lên cười. Một tiểu hài tử đã nói thế thì kẻ làm trưởng bối như ông ta làm sao chối từ đây, Tiểu hài tử này, thủ đoạn mềm dẻo như vậy, so với thiên quân vạn mã còn lợi hại hơn.

"Nào!" – Lão nhân sảng khoái gật đầu nói – "Các người nói đi, muốn lão phu giúp thế nào lão phu cũng đồng ý, nhưng…" – Nói đến đây, ông ta đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi chắc hẳn là tiểu thần tiên được truyền tụng rồi?"

Tiểu Hoàng gật đầu xác nhận.

"Vậy ngươi giúp lão phu một việc trước đi!" – Ngao Kim Long thu hồi nụ cười lại, thành thật nói.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc nhìn nhau, cảm giác được sự thay đổi của Ngao Kim Long nên không đáp gì, chỉ im lặng chờ ông ta nói tiếp.

"Người đâu!" – Ngao Kim Long ngẩng đầu gọi một tiếng về phía cửa sổ đối diện. Ngay lập tức có một hạ nhân chạy vào – "Mau dẫn tiểu thiếu gia đến đây!" – Ngao Kim Long phân phó.

Hạ nhân vội vàng chạy đi, chốc lát sau, Tư Đồ và Tiểu Hoàng nghe thấy có tiếng bước chân ở cửa ngoài, có cả tiếng "lốc cốc" nữa, như thể là âm thanh gậy trúc gõ trên nền đất vậy.

Hai người tò mò nhìn về hướng đó, thấy hạ nhân kia đang dìu một thiếu niên độ chừng mười bốn, mười lăm tuổi vào. Thiếu niên có dáng vẻ trắng trẻo đáng yêu, gương mặt tròn trịa phúc hậu, có điều trong tay cầm một thanh gậy trúc, hai mắt vô thần nhìn thẳng về phía trước —— là một người mù lòa.

"Đại bá phụ! Bá phụ lại làm cá ư?" – Thiếu niên vừa chầm chậm bước vào vừa mở miệng hỏi, nhưng rồi cảm nhận được còn có hơi thở của người khác hiện diện, liền nghiêng tai lắng nghe – "Bá phụ đang có khách sao?"

"Đến đây nào Thịnh nhi!" – Ngao Kim Long vội buông vật trên tay xuống, lau khô tay rồi đỡ thiếu niên đến đối diện với Tiểu Hoàng, tìm một băng ghế cho hắn ngồi xuống – "Ngồi một lát rồi dùng cá nhé. Hôm nay băng vừa tan nên câu được cá, tươi lắm đấy."

"Hắc hắc…" – Thiếu niên tên gọi Thịnh Nhi mỉm cười, lộ ra đôi má lúm đồng tiền, tò mò hỏi – "Bá phụ, trước mặt cháu có người phải không…"

Tiểu Hoàng tò mò nhìn Ngao Kim Long.

"Đây là nhi tử của thân đệ lão phu. Đệ đệ lão phu đã khuất núi rồi, cho nên nó hiện giờ do ta chăm sóc." – Ngao Kim Long giải thích với Tiểu Hoàng – "Ngươi giúp ta xem thử có thể chữa khỏi cho hai mắt nó không?"

Tiểu Hoàng lắp bắp kinh hãi, nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ khẽ nhíu mày – "Lão gia tử muốn tìm thần y sao? Ở Hắc Vân Bảo của ta có một tên đấy."

"Không…" – lão nhân nhẹ nhàng khoát tay – "Thịnh Nhi không phải bị bệnh."

Tiểu Hoàng đối với y thuật cũng có đôi chút hiểu biết, bèn đứng lên xem xét hai mắt của thiếu niên, sau đó duỗi tay thăm mạch cho hắn, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên – "Nó…không có bệnh, hai mắt rất tốt."

"Đúng vậy!" – Ngao Kim Long gật đầu, lập tức lại thở dài – "Nhưng nó vẫn không thấy gì, chẳng biết nguyên nhân là do đâu."

"Không có bệnh thì tại sao lại nhìn không thấy?" – Tư Đồ khó hiểu.

"Là do thủy quái trong lòng sông hại đấy." – Ngao Kim Long trả lời.

"Chúng ta là người vùng sông nước, việc kiếm ăn đều trông cậy vào đó. Hoàng Hà địa thế hiểm trở, bên trong thứ gì cũng có. Đứa trẻ này cùng phụ thân nó năm xưa chính là bị thủy quái lật thuyền, rơi vào lòng sông… Phụ thân nó cứu nó trở lên, nhưng chính mình lại không thoát được, mà hai mắt Thịnh Nhi cũng không còn thấy gì nữa." – Lão nhân xếp cá ra đĩa, dùng rượu và một ít gia vị nêm nếm, rồi nói tiếp – "Ta đã cầu rất nhiều danh y khắp thiên hạ, nhưng hai mắt nó căn bản là không có bệnh, cho nên không làm sao chữa khỏi được."

Tiểu Hoàng có hơi khó xử. Nếu là có bệnh thì nhờ Mộc Lăng đến xem, nói không chừng có thể chữa khỏi. Nhưng đằng này lại không có bệnh, còn nói cái gì là do thủy quái biến hóa, chẳng lẽ bảo y thi pháp cứu hắn ư? Y có biết làm đâu, mà bản thân y cũng không tin mấy chuyện đó nữa.

Lúc bấy giờ, thiếu niên lại đột nhiên cất lời – "Tiểu ca ca, huynh không cần khó xử, ta tự biết bệnh của mình không thể chữa khỏi mà…Đừng lo lắng!"

Tiểu Hoàng thấy thiếu niên nhu thuận hiền hòa, còn nhỏ như vậy đã chịu cảnh mù lòa rất đáng thương thì cầm lòng không đặng. Y bắt đầu nhớ lại những quyển sách mình đã từng đọc, xem liệu có quyển nào nói về chuyện thủy quái làm mù mắt con người, hoặc giả là những tật bệnh về mắt hay không.

Tư Đồ chợt hỏi thiếu niên – "Vì sao ngươi biết y là một tiểu ca ca?"

Thiếu niên mỉm cười nói – "Là cảm giác thôi…Ta còn biết huynh đặc biệt lợi hại, bởi vì lúc ta bước vào chỉ cảm nhận sự hiện diện của tiểu ca ca, còn khí tức của huynh, ta không nhận ra được…Vừa rồi huynh đột ngột lên tiếng, thật đã khiến ta giật mình đấy."

Lúc này, Tiểu Hoàng chợt đứng dậy, bước về phía sau Thịnh Nhi, hỏi – "Ngươi vạch tóc ra cho ta xem có được không?"

Thịnh Nhi chưa kịp hiểu thì Ngao Kim Long đã xông về phía trước, tháo dây buộc tóc của hắn xuống, nói với Tiểu Hoàng – "Tiểu tiên sinh cứ việc xem. Nếu có thể chữa khỏi cho đứa trẻ này, thì đến mạng của Ngao Kim Long ta cũng có thể cho người."

Tư Đồ cũng hiếu kỳ nhích người đến.

Tiểu Hoàng không nói không rằng, vói tay vào trong tóc thiếu niên, từng tấc, từng tấc một, nhẹ nhàng sờ qua. Thật lâu sau, chợt nghe Thịnh Nhi kêu lên một tiếng đau đớn.

Ngao Kim Long cả kinh – "Sao lại thế này?"

Tiểu Hoàng thu tay về, thấp giọng nói – "Nó không phải bị thủy quái làm hại đâu, mà là bị người ta hãm hại!"

77. Chương 39

Chương 39 | Cùng hỗ trợ nhau

– Đồng khí tương cầu –

Một câu Tiểu Hoàng nói ra khiến cho Ngao Kim Long phải sửng sốt – "Cái gì cơ?"

Tư Đồ vội tới gần nhìn kỹ, thấy khe hở giữa hai ngón tay Tiểu Hoàng chỉ có tóc và da đầu, hoàn toàn không có gì khác thường cả.

"Bên trong hẳn có cái gì đó." – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi hỏi – "Các người có từng nghe qua cổ thuật chưa?"

Tư Đồ gật gù đáp – "Vu cổ thuật, có nghe nói qua. Ý ngươi muốn nói tiểu quỷ này trúng cổ độc ư?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hẳn đây là điều ấu cổ."[1]

"Ấu cổ?" – cả Tư Đồ lẫn Ngao Kim Long đều giật mình, chờ Tiểu Hoàng tiếp tục giải thích.

"Ta đã từng xem qua một ít ghi chép về việc này. Trong ấy nói rằng có một giai đoạn ở Nam Man thịnh hành vu cổ thuật, chính là những cổ trùng ưa thích nơi ấm áp, ẩm thấp, nếu đến những nơi giá rét thì sẽ đông lạnh mà chết." – Tiểu Hoàng nói tiếp – "Sau đó, có một số vu sư mang theo ấu trùng của vu cổ đến phương Bắc. Bởi vì thời tiết giá lạnh nên biến đổi trở thành hình dạng cực nhỏ, hệt như một sợi tóc bình thường, mang chúng cấy vào cơ thể con người, mà người ta không hề hay biết, cũng không có cảm giác. Nhưng, nếu người này đến vùng phía Nam, thời tiết ấm áp dần, thì cổ trùng này sẽ nở trứng mà chui ra."

Ngao Kim Long nghe thế nhíu mày hỏi – "Ý người nói là Thịnh Nhi trúng loại vu cổ này?"

Tiểu Hoàng đáp – "Ta cũng không xác định được. Nhưng từng có điển tịch ghi chép lại rằng, loại vu cổ này phần lớn là hạ ở trên đầu người, tùy theo vị trí khác nhau mà ảnh hưởng cũng sẽ khác nhau. Có người bị mù, có người mất đi giọng nói, hoặc mất đi thính giác."

"Vậy thì, nếu ấu trùng kia sống lại, nở trứng chui ra thì người ta sẽ thế nào?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng suy nghĩ một lúc rồi nói – "Đến lúc đó người trúng cổ sẽ mất đi ý chí của mình. Kẻ thi cổ bảo hắn làm thế nào thì hắn sẽ làm thế nấy. Hơn nữa, cổ trùng không ngừng lấy não bộ con người làm thức ăn, cho đến khi người đó chết đi. Thế cho nên loại cổ trùng này có tên là Tủy Quỷ trùng."

Ngao Kim Long nghe xong thì trợn ngược hai mắt lên, hốc mắt đỏ hoe, cắn răng nói – "Là… là ai mà ngoan độc đến thế?"

Ngay cả Tư Đồ cũng khẽ nhíu mày, mà Ngao Thịnh ngay phía trước Tiểu Hoàng đã run rẩy cả lên. Dù sao thì bất kể là ai, khi biết mấy năm qua trong đầu mình có thứ ghê tởm như thế hẳn cũng sẽ sợ đến phát điên.

"Tiểu tiên sinh, người biết loại cổ trùng này, vậy chắc cũng biết làm sao để cứu Thịnh Nhi chứ?" – Ngao Kim Long kích động đứng bật dậy, vươn tay muốn níu lấy tay Tiểu Hoàng, nhưng bị Tư Đồ ngăn lại, nhẹ nhàng nói một câu – "Lão gia tử đừng vội, hiện tại không phải lúc sốt ruột."

Tiểu Hoàng trầm mặc, nhỏ giọng nói – "Ta… cũng có đọc qua biết phải làm thế nào, nhưng mà… rất khó."

"Rất khó ư?" – Ngao Kim Long vội hỏi – "Khó khăn mấy cũng được, chỉ cần có biện pháp thôi, thỉnh tiểu tiên sinh chỉ giáo cho."

"Ừm,… ta biết có một phương pháp dùng băng châm bức trùng ra."

"Dùng băng châm bức trùng ra?" – Tư Đồ tò mò – "Đó là phương pháp thế nào?"

"Loại trùng này, ấu trùng thì ưa lạnh, trùng trưởng thành thì ưa nhiệt." – Tiểu Hoàng nói – "Chỉ cần dùng một cây ngân châm thật mảnh, thấm nước qua rồi đông lạnh thành băng châm. Sau đó, đâm băng châm vào nơi Tủy Quỷ trùng thâm nhập, tốt nhất là đâm trúng nó. Nó gặp lạnh sẽ bám chặt vào băng châm, kế tiếp, trùng sẽ hòa vào băng trên châm thành một thể, rồi sẽ rút tất cả ra."

Tư Đồ gật gù – "Đây quả là một biện pháp không tồi."

Ngao Kim Long nhíu mặt nhíu mày – "…… Việc này cần phải có nội lực cực hàn mới có thể làm được, dù sao cũng là đông lạnh cả một cây châm… Đông lạnh thành băng châm……"

Tiểu Hoàng đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ không nói gì. Y biết Tư Đồ có thể làm được. Hắc kim hầu của hắn vốn chỉ là một mảnh vải mềm nhũn, ấy thế mà Tư Đồ có thể khiến nó hóa thành một đoạn kim loại băng lãnh bén ngót như dao.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng nhìn mình, trong lòng cao hứng vô cùng. Việc này có thể tính là tiểu hài tử tin tưởng hắn, bèn đảo mắt sang chỗ Ngao Kim Long, nhếch môi cười bảo – "Lão gia tử, ta có thể làm được việc ấy."

Ngao Kim Long vội đứng phắt dậy nhìn Tư Đồ, có phần bán tín bán nghi, chẳng biết là sợ hãi hay là vui mừng nữa. Ban đầu ông ta nghe Tiểu Hoàng giải thích phương pháp thì gần như tuyệt vọng. Bởi vì ông ta biết việc đó là không có khả năng, thậm chí ông ta cũng đã nghĩ đến những vị võ lâm tiền bối trong truyền thuyết. Nhưng người bình thường đa số nội lực đều thuần dương, nội lực âm hàn vô cùng hiếm thấy, huống chi còn phải trong nháy mắt khiến cho nước đóng băng thì nội lực phải lớn biết chừng nào. Không thể tưởng tượng được Tư Đồ tuổi còn trẻ mà đã có tài nghệ cao cường như vậy.

Nhưng Tư Đồ cũng rất xấu tính, hắn chỉ nói hắn có thể làm, chứ không nói hắn sẽ giúp. Hắn cố ý chờ Ngao Kim Long mở miệng trước. Nói cách khác, muốn hắn hỗ trợ thì được, muốn hắn giúp đỡ thì không.

Ngao Kim Long cảm thấy rất khó xử. Luận về địa vị hay thân phận thì với Tư Đồ tiền cũng thế mà quyền lực thì cũng thế, đều chẳng đáng để hắn đặt vào mắt, vậy biết lấy gì đàm luận điều kiện với hắn đây… Đang lúc sốt ruột thì chợt nghe Thịnh Nhi lên tiếng – "Như vầy đi…… Nếu ta có thể khỏi bệnh, mệnh này ta giao cho các vị."

Tư Đồ nhướn mi, nhếch môi cười – "Ta cần mạng của ngươi để làm gì?"

Ngao Thịnh nghĩ ngợi, băn khoăn đáp rằng – "Ta đây vốn chẳng có gì, cái gì cũng không biết, cho dù được chữa khỏi rồi cũng chẳng thể giúp bá phụ, chỉ duy có mệnh này……"

Tiểu Hoàng thấy tiểu hài tử còn nhỏ tuổi là thế, nảy sinh lòng thương cảm, quay sang nhìn Tư Đồ, như thể đang cầu xin vậy.

Tư Đồ mỉm cười bảo với Ngao Kim Long – "Chúng ta thương lượng một chút đã." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi vào trong viện.

Tiểu Hoàng bị kéo đến đó, chợt nghe Tư Đồ hỏi – "Ngươi muốn cứu nó sao?"

Tiểu Hoàng gật đầu đáp phải.

"Vì sao?" – Tư Đồ dù đã biết vẫn cố hỏi.

"Nó còn nhỏ như vậy… rất đáng thương mà." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng thì thầm – "Có thể giúp đỡ không?"

"Haha……" – Tư Đồ tiến đến trước mặt Tiểu Hoàng – Ngươi cảm thấy nó đáng thương thì liền có ý muốn giúp, còn ta đây hao tổn nội lực, cũng sẽ mệt lắm đấy."

Tiểu Hoàng ủy khuất nhìn hắn, thấp giọng hỏi – "Vậy phải làm sao thì huynh mới bằng lòng hỗ trợ."

Tư Đồ nhìn qua Tiểu Hoàng một lượt rồi bảo – "Ta đây là nể mặt ngươi đấy, người khác cầu thì ta mặc kệ."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu cười có hơi ngại ngùng.

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy lo lắng, rằng tiểu hài tử này sao lại đơn thuần như thế, dễ dàng bị lừa như thế. Nghĩ vậy, hắn liền chép miệng – "Ngươi đáp ứng ta một việc đi."

"Là việc gì?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Ngươi đáp ứng là được rồi. Đến lúc đó ta bảo thế nào thì ngươi làm thế nấy." – Tư Đồ hình như hơi có chút dáng vẻ của một chủ nợ lừa đảo.

"Ừm……" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi nhỏ tiếng thương lượng – "Không được đốt sách của ta."

Tư Đồ sửng sốt, trừng mắt liếc y – "Ta đốt sách của ngươi để làm gì."

Tiểu Hoàng thở phào nhẹ nhõm – "Được, theo lời huynh!"

Tư Đồ vừa lòng gật gù, nét tươi cười trên mặt càng lúc càng tươi, lại mang theo cả vẻ hí hửng vì gian kế đạt thành, cười đến mức Tiểu Hoàng phải sợ hãi trong lòng.

"Đi thôi!" – Tư Đồ khoát tay – "Nhanh đi giải quyết để còn làm chính sự." – Nói xong kéo Tiểu Hoàng trở về trù phòng.

Ngao Kim Long đang lo lắng chờ đợi, thấy Tư Đồ quay lại thì vội đưa mắt nhìn, vẻ mặt sốt ruột, phỏng chừng nếu hiện giờ Tư Đồ ra điều kiện Hoàng Hà bang quy thuận Hắc Vân Bảo, thì lão nhân gia cũng sẽ nguyện ý… Tư Đồ chợt cảm thấy khó hiểu, lão gia tử này vì sao lại có lòng quan tâm đối với một tiểu quỷ như vậy, thân sinh nhi tử cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Lão gia tử chỉ cần đáp ứng cùng chúng ta phối hợp bắt hung thủ, ta đây tự nhiên cũng sẽ hết lòng giúp ông. Ông chuẩn bị một cốc nước sạch và một cây ngân châm." – Tư Đồ nói – "Phần còn lại cứ để ta."

Tiểu Hoàng tinh tế nhìn ra sự vui mừng hiện trên gương mặt Ngao Kim Long. Ông ta vội vội vàng vàng chạy đi chuẩn bị, không bao lâu sau, mọi thứ đã sắp xếp thỏa đáng. Ngao Kim Long tự mình đóng cửa lại, không cho bất kỳ ai tiến vào, phần mình thì đứng ở góc cửa chờ đợi.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng đưa mắt liếc nhìn nhau. Tiểu Hoàng lại như mới nãy, đưa tay lần tìm nơi ẩn thân của Tủy Quỷ trùng. Bởi vì phải xác định thật chính xác nên Tiểu Hoàng mạnh tay xoa nắn đầu của Thịnh Nhi. Bản thân Thịnh Nhi là một tiểu hài tử kiên cường, tuy rằng đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cắn răng không hé nửa lời.

Sau khi tìm đúng vị trí rồi, Tiểu Hoàng quay sang nhìn Tư Đồ, thấy Tư Đồ cầm cây ngân châm ngâm trong chén nước, nhẹ nhàng vung tay, cả cây ngân châm lẫn nước đọng trên ấy đồng loạt đông lạnh lại, bề mặt ngân châm đóng một tầng băng mỏng, còn có cả khói trắng tỏa lên.

Ngao Kim Long từ xa trông đến, trong vô thức mà nhấp một ngụm nước bọt. Tư Đồ này quả thật là võ học kỳ tài trăm năm hiếm gặp. Công lực thế này, chỉ e đến các bậc tiền bối bảy tám mươi tuổi trong võ lâm cũng không mấy người có được.

Tiểu Hoàng đột nhiên có chút hối hận. Tư Đồ bảo là sẽ hao tổn nội lực lắm, mà sao y thấy có vẻ rất nhẹ nhàng mà.

Nhưng rồi Tiểu Hoàng không kịp nghĩ nhiều, mau chóng đón lấy băng châm, tìm đúng vị trí rồi đâm sâu vào đầu Ngao Thịnh.

Ngân châm tuy rằng cực kỳ mảnh, nhưng đâm vào trong óc cũng đau đến chết đi sống lại. Ngao Thịnh vội vã nắm chặt tay, cắn răng run rẩy cả người. Tiểu Hoàng đâm châm rồi thì gật đầu với Tư Đồ một cái. Tư Đồ đi đến, tay không chạm vào ngân châm, mà cong thành hình cung, ở ngay phía trên ngân châm vận lực, chậm rãi kéo ra.

Ngao Kim Long không tự chủ nhích người về phía trước, thấy tay Tư Đồ từ từ nâng lên, rút ra cây ngân châm từ trong óc Ngao Thịnh, mặt trên châm có một vật thể màu đen hệt như sợi tóc, cả vật ấy lẫn châm đều đã đông lạnh.

Tư Đồ thu mạnh tay về, "soạt" một tiếng, ngân châm rút hẳn ra, cắm thẳng lên một cây cột trong phòng.

Ngao Thịnh toàn thân run lên, ngã người ngất xỉu.

Tiểu Hoàng đứng ngay sát bên vội đỡ lấy hắn, quay lại nói với Tư Đồ – "Đừng lưu lại trùng kia, sẽ gây hại cho người khác."

Vừa dứt lời thì Tư Đồ đã vung tay lên, ngâm châm gãy lìa thành vài đoạn, rồi nhanh chóng hóa thành hơi nước bay đi mất…

"Thịnh Nhi!" – Ngao Kim Long chạy đến, thấy Ngao Thịnh nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt tái nhợt liền lo lắng hỏi – "Nó sao rồi?"

Tư Đồ bước lại, nâng tay đè lại một gáy Ngao Thịnh rồi nói với Ngao Kim Long – "Không cần lo lắng, chỉ là đau quá ngất đi thôi.

"Vậy Thịnh Nhi xem như đã tốt rồi phải không?" – Ngao Kim Long thở phào, sau đó hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng gật đầu trấn an – "Phải, giờ thì cho nó ăn vài món giúp lưu thông máu… rất nhanh sẽ khỏe lại thôi."

Ngao Kim Long vội sai người đưa Ngao Thịnh về phòng nghỉ ngơi. Lúc bất giờ, cá cũng đã chưng xong, mọi người hoan hỉ dùng cá, Ngao Kim Long còn uống hết cả một vò rượu, thần tình sắc mặt đều lộ rõ vẻ vui mừng.

…

Đêm đó, Ngao Kim Long nhiệt tình sắp xếp cho Tiểu Hoàng và Tư Đồ ở lại biệt viện. Mục đích của Tư Đồ là muốn bắt kẻ mạo danh mình giết người, nên càng ở gần Ngao Kim Long càng tốt, tự nhiên cũng vui vẻ đồng ý.

Đến lúc lên đèn, tại sương phòng của biệt viện, Tiểu Hoàng dùng một cái bồn gỗ nhỏ, múc một chút nước ấm để rửa mặt. Tư Đồ tựa vào bên bàn, đột nhiên cảm thấy —— tiểu hài tử nếu dùng những thứ "tiểu" đều vô cùng phù hợp, băng ghế nhỏ này, bồn gỗ nhỏ này…

Hắn nghĩ đến đó liền bước đến ôm lấy thắt lưng của Tiểu Hoàng.

Trên tay của Tiểu Hoàng những nước là nước, không làm sao giãy dụa được, bèn với tay lấy một cái khăn lau tay, rồi quay lại nhìn Tư Đồ hỏi – "Huynh… làm gì vậy?"

Tư Đồ cười gác cằm lên vai Tiểu Hoàng – "Ngươi có phát hiện ra rằng, Ngao Thịnh dường như là thân sinh nhi tử của Ngao Kim Long không?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn rồi thấp giọng nói – "Huynh cũng phát hiện ra việc kỳ quái ư?"

"Ông ta thương tên tiểu tử đó còn hơn là thương hai đứa con kia." – Tư Đồ nghĩ rồi lại nói tiếp – "Hơn nữa… là ai hạ cổ một tiểu hài tử chứ? Nhọc lòng như thế là có mục đích gì?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Ta cũng không rõ." – Nói xong liền đảo mắt nhìn bên ngoài, hạ thấp giọng hơn nữa – "Ta.. còn phát hiện chuyện kỳ quái khác nữa."

"Cái gì?" – Tư Đồ vươn tay ôm lấy Tiểu Hoàng đi đến bên giường.

"À… có một số việc, lúc nãy ta còn chưa nói" – Tiểu Hoàng nhỏ tiếng – "Mới rồi khi ta sờ soạng đầu của Ngao Thịnh, nó hình như rất sợ hãi."

"Sợ hãi?" – Tư Đồ nhíu mày – "Là sợ như thế nào?"

"Khi ta chạm đến chỗ bị thương của nó.. thì nó liền căng cứng cả người." – Tiểu Hoàng giải thích.

Tư Đồ sửng sốt, hỏi – "Ý của ngươi là nó biết đầu mình có vấn đề?"

Tiểu Hoàng ngồi bên mép giường, lắc đầu – "Không biết, chỉ cảm giác thế thôi…"

"Hoàng Hà bang này xem chừng cũng không đơn giản." – Tư Đồ thở dài – "Quên đi, dẫu sao cũng chẳng có liên quan gì đến chúng ta, bởi chúng ta là nhất thời quyết định mới đến đây mà."

"Ừm……" – Tiểu Hoàng gật đầu bất an.

Tư Đồ ôm y vào lòng, xoa xoa thắt lưng cho y – "Ngươi biết không ít chuyện nhỉ?"

Tiểu Hoàng ngượng ngùng cười.

"Ngươi có thích ta không nào?" – Tư Đồ đột ngột hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tiểu Hoàng đỏ mặt không đáp.

"Thích thì gật đầu, không thích thì lắc đầu." – Tư Đồn túm lấy tóc y.

Tiểu Hoàng cúi đầu xuống, không nói tiếng nào.

"Vậy ngươi có ghét ta không?" – Tư Đồ lại hỏi.

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Không ghét tức là thích rồi." – Tư Đồ trừng mắt, tư thế như thể hù dọa nếu không nói sẽ đánh đòn đấy.

Tiểu Hoàng cười mỉm chi nhìn Tư Đồ, se sẽ gật nhẹ một cái.

Tư Đồ ngây ngẩn cả người. Hắn vốn chỉ nghĩ muốn bức Tiểu Hoàng nói ra chút ít tâm tư, nào có ngờ đâu tiểu hài tử lại thật sự thích mình.

"Ta vẫn cứ suy nghĩ mãi." – Tư Đồ bộc bạch những lời trong lòng – "Chúng ta cứ thế này mãi cũng không phải biện pháp tốt."

Tiểu Hoàng chớp mắt – "Sao cơ?"

"Ngươi không biết là ý gì sao?" – Tư Đồ nói – "Ôm cũng rồi, hôn cũng rồi, mà những nơi nên sờ ta cũng đã sờ qua nhiều lắm rồi…"

Tiểu Hoàng đỏ mặt trừng mắt liếc Tư Đồ – "Không được nói nữa!"

Tư Đồ nhìn y, đột nhiên nói rằng – "Ta nghĩ nên làm những chuyện khác."

"Chuyện … chuyện gì khác?" – Tiểu Hoàng hoảng hốt.

Tư Đồ trầm mặc trong giây lát rồi nói – "Hai chúng ta đã đến nước này thì chỉ có thể là thế thôi."

Tiểu Hoàng cảm thấy khó hiểu, nghe qua có vẻ lo lắng – "Cái gì mà chỉ có thể là thế thôi?"

"Ngươi đã lớn như vậy rồi, buổi tối cùng ta ngủ chung một giường mà không nghĩ đến việc gì khác ư?" – Tư Đồ thở dài – "Ta không phải muốn làm ngay bây giờ … nhưng dù gì cũng phải chuẩn bị trước chút ít."

Tiểu Hoàng cúi đầu, sau đó mới nhỏ tiếng hỏi – "Thế nào là chuẩn bị trước chút ít?"

"Ngươi nghĩ có phải không?" – Tư Đồ hỏi lại – "Ta đây thật tình mong muốn."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn hắn, gật đầu.

Tư Đồ nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không có biểu tình sai lầm gì. Tiểu hài tử này còn không phải là rất ngốc đấy ư?

"Nếu ngươi muốn … thì ta có thể dạy ngươi." – Tư Đồ nói xong, vươn tay bế Tiểu Hoàng vào giường.

—

Chú thích:

[1] Điều ấu cổ : ấu trùng có hình dạng mảnh và nhỏ.

78. Chương 39: Cùng Hỗ Trợ Nhau

Đồng khí tương cầu

Một câu Tiểu Hoàng nói ra khiến cho Ngao Kim Long phải sửng sốt – "Cái gì cơ?"

Tư Đồ vội tới gần nhìn kỹ, thấy khe hở giữa hai ngón tay Tiểu Hoàng chỉ có tóc và da đầu, hoàn toàn không có gì khác thường cả.

"Bên trong hẳn có cái gì đó." – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi hỏi – "Các người có từng nghe qua cổ thuật chưa?"

Tư Đồ gật gù đáp – "Vu cổ thuật, có nghe nói qua. Ý ngươi muốn nói tiểu quỷ này trúng cổ độc ư?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hẳn đây là điều ấu cổ[4].

"Ấu cổ?" – cả Tư Đồ lẫn Ngao Kim Long đều giật mình, chờ Tiểu Hoàng tiếp tục giải thích.

"Ta đã từng xem qua một ít ghi chép về việc này. Trong ấy nói rằng có một giai đoạn ở Nam Man thịnh hành vu cổ thuật, chính là những cổ trùng ưa thích nơi ấm áp, ẩm thấp, nếu đến những nơi giá rét thì sẽ đông lạnh mà chết." – Tiểu Hoàng nói tiếp – "Sau đó, có một số vu sư mang theo ấu trùng của vu cổ đến phương Bắc. Bởi vì thời tiết giá lạnh nên biến đổi trở thành hình dạng cực nhỏ, hệt như một sợi tóc bình thường, mang chúng cấy vào cơ thể con người, mà người ta không hề hay biết, cũng không có cảm giác. Nhưng, nếu người này đến vùng phía Nam, thời tiết ấm áp dần, thì cổ trùng này sẽ nở trứng mà chui ra."

Ngao Kim Long nghe thế nhíu mày hỏi – "Ý người nói là Thịnh Nhi trúng loại vu cổ này?"

Tiểu Hoàng đáp – "Ta cũng không xác định được. Nhưng từng có điển tịch ghi chép lại rằng, loại vu cổ này phần lớn là hạ ở trên đầu người, tùy theo vị trí khác nhau mà ảnh hưởng cũng sẽ khác nhau. Có người bị mù, có người mất đi giọng nói, hoặc mất đi thính giác."

"Vậy thì, nếu ấu trùng kia sống lại, nở trứng chui ra thì người ta sẽ thế nào?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng suy nghĩ một lúc rồi nói – "Đến lúc đó người trúng cổ sẽ mất đi ý chí của mình. Kẻ thi cổ bảo hắn làm thế nào thì hắn sẽ làm thế nấy. Hơn nữa, cổ trùng không ngừng lấy não bộ con người làm thức ăn, cho đến khi người đó chết đi. Thế cho nên loại cổ trùng này có tên là Tủy Quỷ trùng."

Ngao Kim Long nghe xong thì trợn ngược hai mắt lên, hốc mắt đỏ hoe, cắn răng nói – "Là…là ai mà ngoan độc đến thế?"

Ngay cả Tư Đồ cũng khẽ nhíu mày, mà Ngao Thịnh hay phía trước Tiểu Hoàng đã run rẩy cả lên. Dù sao thì bất kể là ai, khi biết mấy năm qua trong đầu mình có thứ ghê tởm như thế hẳn cũng sẽ sợ đến phát điên.

"Tiểu tiên sinh, người biết loại cổ trùng này, vậy chắc cũng biết làm sao để cứu Thịnh Nhi chứ?" – Ngao Kim Long kích động đứng bật dậy, vươn tay muốn níu lấy tay Tiểu Hoàng, nhưng bị Tư Đồ ngăn lại, nhẹ nhàng nói một câu – "Lão gia tử đừng vội, hiện tại không phải lúc sốt ruột."

Tiểu Hoàng trầm mặc, nhỏ giọng nói – "Ta…cũng có đọc qua biết phải làm thế nào, nhưng mà…rất khó."

"Rất khó ư?" – Ngao Kim Long vội hỏi – "Khó khăn mấy cũng được, chỉ cần có biện pháp thôi, thỉnh tiểu tiên sinh chỉ giáo cho."

"Ừm,…ta biết có một phương pháp dùng băng châm bức trùng ra."

"Dùng băng châm bức trùng ra?" – Tư Đồ tò mò – "Đó là phương pháp thế nào?"

"Loại trùng này, ấu trùng thì ưa lạnh, trùng trưởng thành thì ưa nhiệt." – Tiểu Hoàng nói – "Chỉ cần dùng một cây ngân châm thật mảnh, thấm nước qua rồi đông lạnh thành băng châm. Sau đó, đâm băng châm vào nơi Tủy Quỷ trùng thâm nhập, tốt nhất là đâm trúng nó. Nó gặp lạnh sẽ bám chặt vào băng châm, kế tiếp, trùng sẽ hòa vào băng trên châm thành một thể, rồi sẽ rút tất cả ra."

Tư Đồ gật gù – "Đây quả là một biện pháp không tồi."

Ngao Kim Long nhíu mặt nhíu mày – "…Việc này cần phải có nội lực cực hàn mới có thể làm được, dù sao cũng là đông lạnh cả một cây châm…Đông lạnh thành băng châm…"

Tiểu Hoàng đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ không nói gì. Y biết Tư Đồ có thể làm được. Hắc kim hầu của hắn vốn chỉ là một mảnh vải mềm nhũn, ấy thế mà Tư Đồ có thể khiến nó hóa thành một đoạn kim loại băng lãnh bén ngót như dao.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng nhìn mình, trong lòng cao hứng vô cùng. Việc này có thể tính là tiểu hài tử tin tưởng hắn, bèn đảo mắt sang chỗ Ngao Kim Long, nhếch môi cười bảo – "Lão gia tử, ta có thể làm được việc ấy."

Ngao Kim Long vội đứng phắt dậy nhìn Tư Đồ, có phần bán tín bán nghi, chẳng biết là sợ hãi hay là vui mừng nữa. Ban đầu ông ta nghe Tiểu Hoàng giải thích phương pháp thì gần như tuyệt vọng. Bởi vì ông ta biết việc đó là không có khả năng, thậm chí ông ta cũng đã nghĩ đến những vị võ lâm tiền bối trong truyền thuyết. Nhưng người bình thường đa số nội lực đều thuần dương, nội lực âm hàn vô cùng hiếm thấy, huống chi còn phải trong nháy mắt khiến cho nước đóng băng thì nội lực phải lớn biết chừng nào. Không thể tưởng tượng được Tư Đồ tuổi còn trẻ mà đã có tài nghệ cao cường như vậy.

Nhưng Tư Đồ cũng rất xấu tính, hắn chỉ nói hắn có thể làm, chứ không nói hắn sẽ giúp. Hắn cố ý chờ Ngao Kim Long mở miệng trước. Nói cách khác, muốn hắn hỗ trợ thì được, muốn hắn giúp đỡ thì không.

Ngao Kim Long cảm thấy rất khó xử. Luận về địa vị hay thân phận thì với Tư Đồ tiền cũng thế mà quyền lực thì cũng thế, đều chẳng đáng để hắn đặt vào mắt, vậy biết lấy gì đàm luận điều kiện với hắn đây…Đang lúc sốt ruột thì chợt nghe Thịnh Nhi lên tiếng – "Như vầy đi…Nếu ta có thể khỏi bệnh, mệnh này ta giao cho các vị."

Tư Đồ nhướn mi, nhếch môi cười – "Ta cần mạng của ngươi để làm gì?"

Ngao Thịnh nghĩ ngợi, băn khoăn đáp rằng – "Ta đây vốn chẳng có gì, cái gì cũng không biết, cho dù được chữa khỏi rồi cũng chẳng thể giúp bá phụ, chỉ duy có mệnh này…"

Tiểu Hoàng thấy tiểu hài tử còn nhỏ tuổi là thế, nảy sinh lòng thương cảm, quay sang nhìn Tư Đồ, như thể đang cầu xin vậy.

Tư Đồ mỉm cười bảo với Ngao Kim Long – "Chúng ta thương lượng một chút đã." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi vào trong viện.

Tiểu Hoàng bị kéo đến đó, chợt nghe Tư Đồ hỏi – "Ngươi muốn cứu nó sao?"

Tiểu Hoàng gật đầu đáp phải.

"Vì sao?" – Tư Đồ dù đã biết vẫn cố hỏi.

"Nó còn nhỏ như vậy…rất đáng thương mà." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng thì thầm – "Có thể giúp đỡ không?"

"Haha…" – Tư Đồ tiến đến trước mặt Tiểu Hoàng – Ngươi cảm thấy nó đáng thương thì liền có ý muốn giúp, còn ta đây hao tổn nội lực, cũng sẽ mệt lắm đấy."

Tiểu Hoàng ủy khuất nhìn hắn, thấp giọng hỏi – "Vậy phải làm sao thì huynh mới bằng lòng hỗ trợ."

Tư Đồ nhìn qua Tiểu Hoàng một lượt rồi bảo – "Ta đây là nể mặt ngươi đấy, người khác cầu thì ta mặc kệ."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu cười có hơi ngại ngùng.

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy lo lắng, rằng tiểu hài tử này sao lại đơn thuần như thế, dễ dàng bị lừa như thế. Nghĩ vậy, hắn liền chép miệng – "Ngươi đáp ứng ta một việc đi."

"Là việc gì?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Ngươi đáp ứng là được rồi. Đến lúc đó ta bảo thế nào thì ngươi làm thế nấy." – Tư Đồ hình như hơi có chút dáng vẻ của một chủ nợ lừa đảo.

"Ừm…" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi nhỏ tiếng thương lượng – "Không được đốt sách của ta."

Tư Đồ sửng sốt, trừng mắt liếc y – "Ta đốt sách của ngươi để làm gì."

Tiểu Hoàng thở phào nhẹ nhõm – "Được, theo lời huynh!"

Tư Đồ vừa lòng gật gù, nét tươi cười trên mặt càng lúc càng tươi, lại mang theo cả vẻ hí hửng vì gian kế đạt thành, cười đến mức Tiểu Hoàng phải sợ hãi trong lòng.

"Đi thôi!" – Tư Đồ khoát tay – "Nhanh đi giải quyết để còn làm chính sự." – Nói xong kéo Tiểu Hoàng trở về trù phòng.

Ngao Kim Long đang lo lắng chờ đợi, thấy Tư Đồ quay lại thì vội đưa mắt nhìn, vẻ mặt sốt ruột, phỏng chừng nếu hiện giờ Tư Đồ ra điều kiện Hoàng Hà bang quy thuận Hắc Vân Bảo, thì lão nhân gia cũng sẽ nguyện ý…Tư Đồ chợt cảm thấy khó hiểu, lão gia tử này vì sao lại có lòng quan tâm đối với một tiểu quỷ như vậy, thân sinh nhi tử cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Lão gia tử chỉ cần đáp ứng cùng chúng ta phối hợp bắt hung thủ, ta đây tự nhiên cũng sẽ hết lòng giúp ông. Ông chuẩn bị một cốc nước sạch và một cây ngân châm." – Tư Đồ nói – "Phần còn lại cứ để ta."

Tiểu Hoàng tinh tế nhìn ra sự vui mừng hiện trên gương mặt Ngao Kim Long. Ông ta vội vội vàng vàng chạy đi chuẩn bị, không bao lâu sau, mọi thứ đã sắp xếp thỏa đáng. Ngao Kim Long tự mình đóng cửa lại, không cho bất kỳ ai tiến vào, phần mình thì đứng ở góc cửa chờ đợi.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng đưa mắt liếc nhìn nhau. Tiểu Hoàng lại như mới nãy, đưa tay lần tìm nơi ẩn thân của Tủy Quỷ trùng. Bởi vì phải xác định thật chính xác nên Tiểu Hoàng mạnh tay xoa nắn đầu của Thịnh Nhi. Bản thân Thịnh Nhi là một tiểu hài tử kiên cường, tuy rằng đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cắn răng không hé nửa lời.

Sau khi tìm đúng vị trí rồi, Tiểu Hoàng quay sang nhìn Tư Đồ, thấy Tư Đồ cầm cây ngân châm ngâm trong chén nước, nhẹ nhàng vung tay, cả cây ngân châm lẫn nước đọng trên ấy đồng loạt đông lạnh lại, bề mặt ngân châm đóng một tầng băng mỏng, còn có cả khói trắng tỏa lên.

Ngao Kim Long từ xa trông đến, trong vô thức mà nhấp một ngụm nước bọt. Tư Đồ này quả thật là võ học kỳ tài trăm năm hiếm gặp. Công lực thế này, chỉ e đến các bậc tiền bối bảy tám mươi tuổi trong võ lâm cũng không mấy người có được.

Tiểu Hoàng đột nhiên có chút hối hận. Tư Đồ bảo là sẽ hao tổn nội lực lắm, mà sao y thấy có vẻ rất nhẹ nhàng mà.

Nhưng rồi Tiểu Hoàng không kịp nghĩ nhiều, mau chóng đón lấy băng châm, tìm đúng vị trí rồi đâm sâu vào đầu Ngao Thịnh.

Ngân châm tuy rằng cực kỳ mảnh, nhưng đâm vào trong óc cũng đau đến chết đi sống lại. Ngao Thịnh vội vã nắm chặt tay, cắn răng run rẩy cả người. Tiểu Hoàng đâm châm rồi thì gật đầu với Tư Đồ một cái. Tư Đồ đi đến, tay không chạm vào ngân châm, mà cong thành hình cung, ở ngay phía trên ngân châm vận lực, chậm rãi kéo ra.

Ngao Kim Long không tự chủ nhích người về phía trước, thấy tay Tư Đồ từ từ nâng lên, rút ra cây ngân châm từ trong óc Ngao Thịnh, mặt trên châm có một vật thể màu đen hệt như sợi tóc, cả vật ấy lẫn châm đều đã đông lạnh.

Tư Đồ thu mạnh tay về, "soạt" một tiếng, ngân châm rút hẳn ra, cắm thẳng lên một cây cột trong phòng.

Ngao Thịnh toàn thân run lên, ngã người ngất xỉu.

Tiểu Hoàng đứng ngay sát bên vội đỡ lấy hắn, quay lại nói với Tư Đồ – "Đừng lưu lại trùng kia, sẽ gây hại cho người khác."

Vừa dứt lời thì Tư Đồ đã vung tay lên, ngâm châm gãy lìa thành vài đoạn, rồi nhanh chóng hóa thành hơi nước bay đi mất…

"Thịnh Nhi!" – Ngao Kim Long chạy đến, thấy Ngao Thịnh nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt tái nhợt liền lo lắng hỏi – "Nó sao rồi?"

Tư Đồ bước lại, nâng tay đè lại một gáy Ngao Thịnh rồi nói với Ngao Kim Long – "Không cần lo lắng, chỉ là đau quá ngất đi thôi.

"Vậy Thịnh Nhi xem như đã tốt rồi phải không?" – Ngao Kim Long thở phào, sau đó hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng gật đầu trấn an – "Phải, giờ thì cho nó ăn vài món giúp lưu thông máu…rất nhanh sẽ khỏe lại thôi."

Ngao Kim Long vội sai người đưa Ngao Thịnh về phòng nghỉ ngơi. Lúc bất giờ, cá cũng đã chưng xong, mọi người hoan hỉ dùng cá, Ngao Kim Long còn uống hết cả một vò rượu, thần tình sắc mặt đều lộ rõ vẻ vui mừng.

…

Đêm đó, Ngao Kim Long nhiệt tình sắp xếp cho Tiểu Hoàng và Tư Đồ ở lại biệt viện. Mục đích của Tư Đồ là muốn bắt kẻ mạo danh mình giết người, nên càng ở gần Ngao Kim Long càng tốt, tự nhiên cũng vui vẻ đồng ý.

Đến lúc lên đèn, tại sương phòng của biệt viện, Tiểu Hoàng dùng một cái bồn gỗ nhỏ, múc một chút nước ấm để rửa mặt. Tư Đồ tựa vào bên bàn, đột nhiên cảm thấy —— tiểu hài tử nếu dùng những thứ "tiểu" đều vô cùng phù hợp, băng ghế nhỏ này, bồn gỗ nhỏ này…

Hắn nghĩ đến đó liền bước đến ôm lấy thắt lưng của Tiểu Hoàng.

Trên tay của Tiểu Hoàng những nước là nước, không làm sao giãy dụa được, bèn với tay lấy một cái khăn lau tay, rồi quay lại nhìn Tư Đồ hỏi – "Huynh…làm gì vậy?"

Tư Đồ cười gác cằm lên vai Tiểu Hoàng – "Ngươi có phát hiện ra rằng, Ngao Thịnh dường như là thân sinh nhi tử của Ngao Kim Long không?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn rồi thấp giọng nói – "Huynh cũng phát hiện ra việc kỳ quái ư?"

"Ông ta thương tên tiểu tử đó còn hơn là thương hai đứa con kia." – Tư Đồ nghĩ rồi lại nói tiếp – "Hơn nữa…là ai hạ cổ một tiểu hài tử chứ? Nhọc lòng như thế là có mục đích gì?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Ta cũng không rõ." – Nói xong liền đảo mắt nhìn bên ngoài, hạ thấp giọng hơn nữa – "Ta.. còn phát hiện chuyện kỳ quái khác nữa."

"Cái gì?" – Tư Đồ vươn tay ôm lấy Tiểu Hoàng đi đến bên giường.

"À…có một số việc, lúc nãy ta còn chưa nói" – Tiểu Hoàng nhỏ tiếng – "Mới rồi khi ta sờ soạng đầu của Ngao Thịnh, nó hình như rất sợ hãi."

"Sợ hãi?" – Tư Đồ nhíu mày – "Là sợ như thế nào?"

"Khi ta chạm đến chỗ bị thương của nó.. thì nó liền căng cứng cả người." – Tiểu Hoàng giải thích.

Tư Đồ sửng sốt, hỏi – "Ý của ngươi là nó biết đầu mình có vấn đề?"

Tiểu Hoàng ngồi bên mép giường, lắc đầu – "Không biết, chỉ cảm giác thế thôi…"

"Hoàng Hà bang này xem chừng cũng không đơn giản." – Tư Đồ thở dài – "Quên đi, dẫu sao cũng chẳng có liên quan gì đến chúng ta, bởi chúng ta là nhất thời quyết định mới đến đây mà."

"Ừm…" – Tiểu Hoàng gật đầu bất an.

Tư Đồ ôm y vào lòng, xoa xoa thắt lưng cho y – "Ngươi biết không ít chuyện nhỉ?"

Tiểu Hoàng ngượng ngùng cười.

"Ngươi có thích ta không nào?" – Tư Đồ đột ngột hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tiểu Hoàng đỏ mặt không đáp.

"Thích thì gật đầu, không thích thì lắc đầu." – Tư Đồn túm lấy tóc y.

Tiểu Hoàng cúi đầu xuống, không nói tiếng nào.

"Vậy ngươi có ghét ta không?" – Tư Đồ lại hỏi.

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Không ghét tức là thích rồi." – Tư Đồ trừng mắt, tư thế như thể hù dọa nếu không nói sẽ đánh đòn đấy.

Tiểu Hoàng cười mỉm chi nhìn Tư Đồ, se sẽ gật nhẹ một cái.

Tư Đồ ngây ngẩn cả người. Hắn vốn chỉ nghĩ muốn bức Tiểu Hoàng nói ra chút ít tâm tư, nào có ngờ đâu tiểu hài tử lại thật sự thích mình.

"Ta vẫn cứ suy nghĩ mãi." – Tư Đồ bộc bạch những lời trong lòng – "Chúng ta cứ thế này mãi cũng không phải biện pháp tốt."

Tiểu Hoàng chớp mắt – "Sao cơ?"

"Ngươi không biết là ý gì sao?" – Tư Đồ nói – "Ôm cũng rồi, hôn cũng rồi, mà những nơi nên sờ ta cũng đã sờ qua nhiều lắm rồi…"

Tiểu Hoàng đỏ mặt trừng mắt liếc Tư Đồ – "Không được nói nữa!"

Tư Đồ nhìn y, đột nhiên nói rằng – "Ta nghĩ nên làm những chuyện khác."

"Chuyện…chuyện gì khác?" – Tiểu Hoàng hoảng hốt.

Tư Đồ trầm mặc trong giây lát rồi nói – "Hai chúng ta đã đến nước này thì chỉ có thể là thế thôi."

Tiểu Hoàng cảm thấy khó hiểu, nghe qua có vẻ lo lắng – "Cái gì mà chỉ có thể là thế thôi?"

"Ngươi đã lớn như vậy rồi, buổi tối cùng ta ngủ chung một giường mà không nghĩ đến việc gì khác ư?" – Tư Đồ thở dài – "Ta không phải muốn làm ngay bây giờ…nhưng dù gì cũng phải chuẩn bị trước chút ít."

Tiểu Hoàng cúi đầu, sau đó mới nhỏ tiếng hỏi – "Thế nào là chuẩn bị trước chút ít?"

"Ngươi nghĩ có phải không?" – Tư Đồ hỏi lại – "Ta đây thật tình mong muốn."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn hắn, gật đầu.

Tư Đồ nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không có biểu tình sai lầm gì. Tiểu hài tử này còn không phải là rất ngốc đấy ư?

"Nếu ngươi muốn…thì ta có thể dạy ngươi." – Tư Đồ nói xong, vươn tay bế Tiểu Hoàng vào giường.

Chú thích

[1] Tín mã do cương : , ý chỉ thả lỏng dây cương, mặc ý tiêu dao, đi đâu tùy thích, không có dự tính trước.

[2] Quan Trung : là vùng thuộc lưu vực sông Vị, tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Sông Vị là một con sông ở Tây Trung bộ Trung Quốc, là một nhánh lớn nhất của Hoàng Hà. Sông Vị bắt nguồn gần huyện Vi Nguyên ở tỉnh Cam Túc, cách Hoàng Hà gần 200 km ở Lan Châu. Tuy nhiêu, do Hoàng Hà ngoặt về hướng bắc quá đột ngột, hai con sông này không gặp nhau cho đến 2.000 km tính từ nguồn của Hoàng Hà, tại khu vực gọi là Đồng Quan trong tỉnh Thiểm Tây. Con sông này chảy trong ba tỉnh Cam Túc, Ninh Hạ và Thiểm Tây, trong đó phần lớn con sông chảy qua tỉnh Thiểm Tây. Sông chảy theo hướng tây-đông và gần như song song với con sông lớn Hoàng Hà. Diện tích lưu vực 134.766 km², trong đó Thiểm Tây chiếm 50%, Cam Túc 44%. Sông Vị còn được biết đến bởi sự tích Khương Tử Nha sau khi rời bỏ nhà Thương đã ở tại đây để câu cá chờ thời vận đến.

Về phần tỉnh Thiểm Tây, thì đây là một tỉnh thuộc Bắc Trung bộ Trung Quốc, thủ phủ là thành phố Tây An nổi tiếng.

[3] Cam Thiểm : tức Cam Túc và Thiểm Tây. Hai tỉnh này nằm giáp ranh với nhau, tạo thành một vùng rộng lớn. Và theo trên bản đồ hành chính của Trung Quốc ngày nay, thì hai vùng này cũng giáp ranh với Tứ Xuyên.

[4] Điều ấu cổ : ấu trùng có hình dạng mảnh và nhỏ

79. Chương 40

Chương 40 | Chuyện tốt đêm lành

– Hảo cảnh lương tiêu –

Tiểu Hoàng lúc mơ mơ màng màng đã bị Tư Đồ bế lên đặt trên giường.

Tư Đồ cúi xuống nhìn y, chỉ thấy tiểu hài tử ngơ ngác nằm trên giường, ngước hai mắt nhìn hắn, cũng chẳng rõ đang trông mong điều gì mà trong mắt lộ ra một nỗi hiếu kỳ, nhưng trừ ra thì không còn gì khác, mắt trong ngăn ngắt.

Chưa hề thấy ai nằm trên giường mà còn ngu ngốc như vậy, Tư Đồ đột ngột nghĩ không thể nào ra tay, sững sờ xuất thần ngay tại chỗ.

Tiểu Hoàng đợi một lúc lâu, thấy Tư Đồ chưa tỏ vẻ gì cả, chỉ có đôi mắt chăm chú nhìn vào mình không thôi, thế là bắt đầu có chút lúng ta lúng túng, hai mắt liếc trái liếc phải, nhích cái mông lùi sâu vào giường.

Y chỉ cử động se sẽ, Tư Đồ đã liền theo bản năng vươn tay sang đè phần bụng y lại, không cho cục cựa… Bàn tay áp đến cái bụng mềm mại của Tiểu Hoàng, Tư Đồ cảm nhận được một làn hơi ấm, tim đập nhanh hơn một ít.

Hắn cười xấu xa, bàn tay se sẽ miết lên, ngập ngừng vỗ về trên bụng Tiểu Hoàng, chừng như đang tìm kiếm gì đó. Ngón cái cảm nhận được một điểm nhô lên nho nhỏ, Tư Đồ nhẹ nhàng ấn ấn lên.

"Nha…" – Tiểu Hoàng đỏ mặt, Tư Đồ đang nắn ngay cái rốn của y. Vươn tay đẩy tay Tư Đồ ra, Tiểu Hoàng những muốn xoay người đi, có chút bối rối.

"A…" – Tư Đồ thấy y ngượng ngùng thì không khỏi vui vẻ, xòe rộng cả hai bàn tay to lớn ôm lấy eo Tiểu Hoàng, đưa y về phía trước người mình, gần kề vào lồng ngực.

Cúi xuống, Tư Đồ nhẹ nhàng cọ đỉnh mũi hắn lên khuôn mặt Tiểu Hoàng, vươn đầu lưỡi ra liếm thùy tai y.

Tiểu Hoàng thẹn đến cùng cực, nhắm nghiền đôi mắt, hai tay túm áo, dường như đang bị người ta áp bức.

Tư Đồ dở khóc dở cười, bộ dạng tiểu hài tử trước mắt đáng yêu muốn chết mà.

Tư Đồ càng nghĩ càng thấy phát giận nhiều hơn, giơ một ngón tay ra, nhẹ nhàng khều khều bên hông Tiểu Hoàng.

"Ưm a…" – Tiểu Hoàng cả kinh giật mình, mở mắt ra nhìn Tư Đồ hơi sợ sệt, trông như đang hỏi —— Sao lại muốn cù ta?

Tư Đồ thấy đôi mắt sáng đến trong veo ấy, có cả một chút khiếp hãi, trong lòng hắn đột nhiên có một niềm vui sướng toát ra. Hắn đè hai bên hông Tiểu Hoàng lại, dùng sức véo một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng sợ nhột, thấy khó chịu, lại cảm giác Tư Đồ dường như đang có ý muốn ăn hiếp mình nên lấy mắt trừng hắn. Chẳng biết vì nhột hay vì đau, nói chung là chẳng hiểu vì sao mà mắt hơi ậng nước.

Tư Đồ chưa từng nhìn thấy Tiểu Hoàng như vậy. Thường ngày hắn đã nuông chiều y thành quen, rất sợ chọc y bị đau bị nhột. Hôm nay mắt nhìn thấy biểu tình mà Tiểu Hoàng chưa từng tỏ ra, thoáng cái đều hiện sạch sành sanh, thì trong ngực Tư Đồ dường như cũng có một cái móng vuốt đang cào cào, ngứa ngáy chịu không nổi.

Cúi xuống, hung hăng hôn lên cổ Tiểu Hoàng một cái, chỉ thấy trên chiếc cổ trắng như phấn xuất hiện một dấu vết màu đỏ nhạt, ám muội lạ lùng.

Tư Đồ lấy tay cởi thắt lưng Tiểu Hoàng ra, xoa lên không nặng cũng không nhẹ. Tiểu Hoàng khó chịu liền trốn đi. Tư Đồ không cho bèn bắt trở về, còn miệng thì đặt lên gờ xương gầy hiện rõ trên cổ của y, từ tốn hôn lần xuống. Tay kia nắm lấy bàn tay Tiểu Hoàng đang chống trên ngực mình vòng qua sau gáy, dùng răng cắn áo Tiểu Hoàng cởi ra, hôn một cái lên vùng hõm giữa xương quai xanh.

Tiểu Hoàng không biết phải làm thế nào, run lên bần bật, mang theo mấy âm ư hử nức nở.

Tư Đồ nghe thấy từ trong thanh âm của Tiểu Hoàng phát ra những tình tự khác lạ, nếu như nói Tiểu Hoàng lúc mới rồi nhẹ nhàng kêu hai tiếng ấy là vì vừa nhột vừa giật mình. Còn giờ đây những tiếng ngâm khẽ khàng nhợt nhạt… lại như có một hàm nghĩa khác.

Hắn mừng rỡ phát hiện, nơi xương quai xanh của tiểu hài tử tựa hồ rất mẫn cảm, bèn hôn thêm hai ba cái, quả nhiên đã chọc cho người dưới thân mình vùng vẫy đôi lần, tay kia cũng đẩy cái đầu hắn ra.

Nhẹ cười một tiếng, Tư Đồ thả eo Tiểu Hoàng ra, nắm lấy tay kia của y, cúi xuống, bắt được môi của Tiểu Hoàng.

"Ưm…"

Tiểu Hoàng không phòng bị, để cho Tư Đồ dễ dàng mở hai hàm mình ra, vươn đầu lưỡi vào.

Tư Đồ nhẹ nhàng liếm hôn bên trong khoang miệng Tiểu Hoàng. Tiểu hài tử ngốc lăng, há miệng không biết phải làm sao, khi lưỡi Tư Đồ chạm vào lưỡi y thì cả kinh muốn mau chóng tách rời ra. Đầu lưỡi khẽ động đã bị Tư Đồ vừa vặn bắt lấy, quyện lại cùng nhau… Tiểu Hoàng nghĩ trong miệng mình nhột quá, rồi còn cả rất chi bối rối, trên mặt nóng như bị thiêu cháy.

Kéo hai tay Tiểu Hoàng lên cao quá đỉnh đầu, Tư Đồ dùng một tay hắn cố định cả hai tay y, vươn tay phải ra nhẹ nhàng cầm lấy phần dây lưng bên hông Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng run lên mấy cái, khổ sở hừ một tiếng, nước nơi khóe mắt ậng ra.

Tư Đồ buông miệng y ra, thấy tiểu hài tử đang hé miệng, hổn hển thở dồn, môi đỏ au au, bên trong khoang miệng càng thêm hồng, đầu lưỡi màu hồng nhạt, khóe môi ướt át, tất cả đều hé lộ một ý vị tình sắc khẽ khàng.

Hít sâu một hơi, Tư Đồ quan sát Tiểu Hoàng, thấy tóc mai y rối loạn, y phục cũng hơi mở rộng ra mà trở nên thùng thình, hai tay đang bị kềm giữ, ngước mặt lên đáng thương nhìn hắn, có chút sợ hãi, lại có chút hiếu kỳ…

Hắn vươn tay, vùi vào trong lần áo, chạm đến vùng thắt lưng non nớt của tiểu hài tử.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng vừa sợ vừa thẹn, bắt đầu vặn vẹo, miệng mở ra mà không nói được gì, hoặc giả không biết phải nói gì.

Tư Đồ buồn cười, nhưng nhãn thần lại dần dần chăm chú, động tác trên tay mạnh thêm, vạch vạt áo phía trước của Tiểu Hoàng ra, để lộ phần thân trên trắng nõn. Ánh mắt lập tức bị hai điểm màu hồng nhạt trước ngực hấp dẫn.

Tiểu Hoàng cực thẹn thùng, những muốn thoát ra, nhưng hai tay bị Tư Đồ nắm lấy không thể cử động, chỉ đành phải nhắm tịt hai mắt lừa mình dối người, do đó đã bỏ lỡ sự kinh diễm vì mãn nhãn của Tư Đồ.

Cúi xuống, lần theo vùng hõm trên bờ ngực, Tư Đồ nhẹ nhàng hôn liếm dần xuống. Tiểu Hoàng cả kinh, rốt cuộc cũng mở miệng, thanh âm run rẩy mà bảo – "Buông ra, buông ra mà."

Tư Đồ nghe thấy tiếng nói ấy, nghe đặc biệt dễ chịu, thoáng cái giống như bị trăm cái vuốt cào qua tim, rống lên xông qua có chút khẩn cấp, ngậm lấy một điểm thù du trước người Tiểu Hoàng, bắt đầu hôn vào.

"Nha…" – Tiểu Hoàng sợ sệt kêu một tiếng, hai chân bất giác đạp vài cái, trêu chọc tới mức Tư Đồ phải xoay người lại, đè lên.

Thả tay Tiểu Hoàng ra, Tư Đồ hai tay nắm lấy vùng eo Tiểu Hoàng, bắt đầu hôn loạn xạ trước người y, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ. Thanh âm Tiểu Hoàng cũng đã trở nên ách tắc, nước mắt lưng tròng, cuối cùng thật sự phát giận, bèn lấy tay đấm Tư Đồ mấy cái.

Tư Đồ không nhột không đau, da mặt dày lên cười với y, còn tay vẫn tiếp tục lần xuống bên dưới, nhẹ vỗ về lên chiếc rốn Tiểu Hoàng rồi dần dà đi xuống, khi cố ý lúc vô tình vuốt qua giữa hai chân Tiểu Hoàng, khiến Tiểu Hoàng kinh sợ thốt ra một tiếng, cuộn tròn người lại, vùi mặt vào chăn.

Tư Đồ dở khóc dở cười, ngay cả làm việc này cũng chọc giận tiểu hài tử ư? Tưởng giấu tịt mặt mũi vào chăn thì hết lo đấy à? Hắn lắc đầu, mó tay nhéo một cái lên lưng tiểu hài tử, sau đó sờ soạng xuống dưới, ngón tay trượt qua, cách lớp quần xẹt qua khe giữa hai mông y.

Tiểu Hoàng cũng không nhịn được nữa, giãy ra xong lủi cả người vào trong chăn, rồi còn giơ tay đánh Tư Đồ mấy cái.

Tư Đồ có vẻ không mấy đành lòng, nhưng lòng hắn thật sự rất muốn, đơn giản một là làm hai là không làm. Hắn tháo dây lưng Tiểu Hoàng ra, đưa tay xuống nhẹ nhàng cởi chiếc quần của y…

Tiểu Hoàng tựa như giận thật rồi, vùng vẫy muốn kéo quần lại. Tư Đồ vươn tay ra tóm lấy một nửa bên mông trắng nõn của y, xoa lên mấy cái.

"Nha!" – Tiểu Hoàng cứng đờ ra, lôi chăn lên phủ kín đầu mình, rồi đạp cho Tư Đồ mấy đạp, cách lớp chăn ủ rũ ư hừ.

Tư Đồ cảm giác cánh mông trong tay hắn mềm mại đến như đậu hũ, nên cũng không dám véo quá mạnh, còn có hơi tò mò liếc nhìn phía trước, mừng rỡ phát hiện tiểu hài tử ấy vậy mà có chút chút phản ứng.

Nói ra thì mười bảy tuổi cũng chẳng còn nhỏ nhít gì nữa rồi, cái gì nên có thì cũng phải có. Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng gần như chôn cả nửa thân trên vào trong chăn, nghĩ ngợi một lúc, vươn tay ra để lên phần khao khát màu hồng phớt của y, búng một cái.

Theo một tiếng hừ rên ủ rũ từ bên trong chăn của Tiểu Hoàng truyền ra, vật nhỏ nhấn kia lại nhấc lên thêm một ít. Tư Đồ vui mừng, cầm lấy nó, nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái.

Tiểu Hoàng vùng vẫy trong chăn, bực bội ư hừ, hai gối theo bản năng khép lại, đầu ngón chân co quắp đến căng cứng.

Tư Đồ sợ y bị ngộp thở, bèn mở một góc chăn ra, để y chui ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng chỉ thấy bên dưới tấm chăn, Tiểu Hoàng đỏ lựng hết khuôn mặt, hai mắt ầng ậng hơi nước, miệng he hé mở, thi thoảng lại bật ra những tiếng rên khẽ khàng, giữa đôi lông mày hơi nhíu lại, dường như đang khó chịu, hoặc giả là đang nhẫn nhịn.

Tư Đồ hít sâu một hơi, trước ngực hắn phập phồng, ngả người sang hôn Tiểu Hoàng, bàn tay lại càng thêm mạnh mẽ vuốt ve.

Tiểu Hoàng ngay tắp lự mềm nhũn ra, trong miệng bật ra những tiếng "Ưm… ư…", hai mắt nhắm nghiền, hai tay bấu chặt vào chăn, cơ thể theo bản năng mà cong lên, đôi chân nhẹ nhàng quẫy đạp.

Tư Đồ thả bờ môi y ra, những muốn nhìn vẻ mặt động tình của y. Tiểu hài tử ấy nhưng lại vùi sát vào lòng hắn, vừa thẹn thùng vừa không biết phải làm sao, nhưng giữa hai chân lại càng lúc càng nảy sinh phản ứng. Khó chịu lắc lắc đầu, mái tóc dài đen tuyền của Tiểu Hoàng xõa tung xuống, thả qua khỏi bờ vai, rơi rớt trên vùng ngực trần. Tóc giữa một vùng trắng ngần, điểm xuyến mấy chấm hồng nhạt… Tư Đồ hôn lên tóc của y, lắng nghe tiếng thở dốc bất ngờ trở thành kịch liệt của Tiểu Hoàng, tiểu phúc hõm xuống hơi run rẩy. Lòng hắn biết đây là lần đầu tiên của tiểu hài tử, tất nhiên cũng sẽ đến rất nhanh chóng, vì vậy mà cố tình đẩy nhanh động tác trên bàn tay, xấu xa miết một cái lên vùng da yếu ớt và mẫn cảm nhất ở phía sau.

"Nha…" – Tiểu Hoàng dựa vào trước ngực Tư Đồ, hai tay bám lấy vạt áo phía trước của hắn ta, thắt lưng co rúm lại đến căng cứng. Tư Đồ cảm thụ được giữa lòng bàn tay mình khẽ lẩy bẩy, bèn càng thêm gấp gáp vuốt đôi lần, tức thì nghe thấy giọng của Tiểu Hoàng trong một tích tắc nghẹn lại, chiếc cổ gầy khẽ ngưỡng lên… ở giữa bàn tay Tư Đồ, lan ra một chút dịch trắng trơn mềm.

Chân Tiểu Hoàng dường như có hơi bị rút gân, duỗi thẳng ra căng cứng, khó chịu dựa vào Tư Đồ thở hào hển. Nhưng cái gã Tư Đồ này thật ghê tởm, bàn tay vẫn không chịu buông ra, mà là còn dựa vào sự trơn ướt mới rồi để chọc ghẹo. Tiểu Hoàng ai ai kêu lên hai tiếng, chẳng mấy chốc sau đã ra thêm lần nữa, gần như muốn chết giấc đi thôi. Tư Đồ lúc này mới mỉm cười buông tay.

Nhìn lại Tiểu Hoàng xem, bị cởi đến trần trụi, bởi lẽ vừa mới nếm thử tư vị của tình sắc, mà trên làn da trắng ngần như sứ nhuốm một tầng hồng phớt màu phấn nhạt.

Trên đệm lấm tấm những giọt lỏng trăng trắng, ám muội đến dị thường. Vầng trán cùng chóp mũi Tiểu Hoàng ứa một lớp mồ hôi mỏng, giữa thái dương cũng ẩm ướt, những sợi tóc đen thẫm vương nơi khóe miệng, cả người có vẻ vô lực.

Tư Đồ nhìn không chớp mắt, cổ họng đánh ực một cái, vươn tay ra với vào thăm dò phía đằng sau Tiểu Hoàng, tìm kiếm nơi khe sâu thẳm giữa hai cánh mông.

Tiểu Hoàng một chút phản ứng cũng không có, chỉ là khẽ khàng thở gấp, cũng chẳng còn sức nào nữa.

Tư Đồ cố bức mình phải thu tay lại, chung quy không thể nào nóng vội.

Hôm nay vốn lẽ chỉ muốn vuốt ve một chút, tưởng như để cho tiểu hài tử có thể chuẩn bị tâm lý tốt một tẹo, thế nhưng chẳng rõ làm sao mà khi nhìn vẻ mặt vừa khẩn khoản vừa thẹn thùng của Tiểu Hoàng, Tư Đồ lại không thể nào dừng, thế là lại để y ra trong bàn tay mình. Ấy là cũng có chút quá đáng rồi, dù sao Tiểu Hoàng cũng là lần đầu tiên, trước đó ngay cả một câu tỏ tình cũng chả có nữa, hắn thật là có lỗi với y.

Thế nhưng, Tư Đồ cũng rất là khó chịu, hắn bây giờ cũng nóng muốn chết, phải làm sao giải quyết đây? Bây giờ mà muốn ngay vật nhỏ này, nói không chừng sẽ gây ra tai nạn chết người đó. Còn nữa, hắn còn e ngại cả bản thân mình thô bạo, cho nên không muốn.

Suy tưởng một hồi, Tư Đồ áp người qua, kề sát vào cơ thể của Tiểu Hoàng, cầm lấy bàn tay của y.

Tiểu Hoàng he hé mắt, nhìn Tư Đồ chẳng rõ vì sao.

Đối diện với ánh mắt của y, Tư Đồ liền cảm thấy khô nóng khó mà chịu được, thật có chút muốn không thể kềm chế, thế là nhanh chóng lấy một ống tay áo của tiểu hài tử, phủ lên che đi đôi mắt trong suốt đến mê hoặc của tiểu hài tử.

Mắt bị che đi, Tiểu Hoàng cũng không vươn tay giở ra, quả thật là không còn sức nữa, ngay cả muốn ngước đầu cũng ngước không nổi, chỉ cảm thấy bàn tay ấm áp của Tư Đồ đang cầm lấy tay mình ủ lên một thứ gì đó nóng bỏng đến dọa người.

Bàn tay Tiểu Hoàng vừa tiếp xúc vào đó, bên tai đã nghe được tiếng thở dốc nhẹ nhàng của Tư Đồ, trong hơi thở còn mang theo một cơn thỏa mãn nào đó.

Tiểu Hoàng khẽ khàng sờ soạng lên, rồi chợt nghĩ ra ấy là thứ gì, mắc cỡ đến đỏ lựng mặt, cuống quýt muốn rụt tay trở về nhưng bị Tư Đồ đè lại, buộc phải cầm lấy thứ nóng như lửa ấy.

Tư Đồ thở hắt ra, cúi xuống hôn lên cằm Tiểu hoàng, cười khẽ– "Ngoan, nhẹ một chút nào, đừng nóng vội."

Tiểu Hoàng chực muốn khóc ra, ai sốt ruột cơ chứ. Gã Tư Đồ này không thèm nói lý, cũng chả biết xấu hổ, dám khiến y phải chạm vào thứ này! Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, vừa nãy… Tiểu Hoàng mặt càng đỏ tợn, chính mình cũng bị hắn sờ mà!

Cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, nhả những tiếng thở gấp gáp bên tai Tiểu Hoàng, những âm thanh ấy khiến y rối bời cõi lòng, ấy nhưng không hề có cảm giác thật sự ghét bỏ, mà trái lại còn rất muốn nhìn vẻ mặt Tư Đồ lúc này một chút.

Cảm giác được thứ trong tay mình càng lúc càng to ra, càng ngày càng nóng hơn, tiếng thở của Tư Đồ bên tai cũng càng lúc càng ồ ồ, Tiểu Hoàng càng thêm tò mò, hơi nghiêng đầu sang, tay áo trượt xuống, Tiểu Hoàng giương mắt lên, đối diện với hai mắt của Tư Đồ. Đôi bên cứ thế nhìn nhau…

Tiểu Hoàng thấy biểu tình của Tư Đồ hàm chứa chút gì ẩn nhẫn, cho đến tận bây giờ y chưa hề thấy qua, trong lòng bàn tay cảm giác được cơn run rẩy.

Tư Đồ bất chợt trông thấy đôi mắt Tiểu Hoàng, trong nháy mắt ý loạn tình mê, một trận nóng rang xông thẳng lên não, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã ngả xuống mà hôn, cùng lúc, cơn cực cảm đợi đã lâu kéo tới… Hắn thở phào một hơi.

Tiểu Hoàng cảm giác được giữa những kẽ tay ứa ra một vùng trơn ướt, xấu hổ vội vã rụt tay lại, vùi mặt vào lòng Tư Đồ.

Ôm lấy Tiểu Hoàng khàn khàn thở mấy hơi, Tư Đồ điều chỉnh lại hô hấp rồi ngồi xuống, chợt thấy cơ thể còn trần trụi của Tiểu Hoàng thì trong lòng nhảy loạn lên, cuống cuồng lắc đầu, trong lòng tự mắng mình —— bị ma chướng rồi đấy à?!

Nhanh chóng lấy y phục phủ lên cho Tiểu Hoàng, Tư Đồ không dám nhìn hơn nữa, vội vã đứng dậy đi đến bên bàn, tự rót ình một chung trà lạnh "ừng ực" nuốt xuống, phần khô nóng ấy mới thoáng dịu bớt đi.

Tìm kiếm một chiếc khăn vải lụa trắng mềm mại, Tư Đồ nhẹ nhàng lau đi hết những ẩm ướt trên người Tiểu Hoàng, rồi ôm lấy người ta vào trong lòng mềm giọng an ủi mấy câu.

Tiểu Hoàng có vẻ như đã hơi váng vất, chỉ nhắm mắt lại vờ ngủ mất, nhưng rồi lại nghe thấy tiếng thủ thỉ của Tư Đồ, dần dần đỏ mặt.

Cuối cùng, Tư Đồ đứng dậy, mang nước nóng đến, cẩn thận lau rửa cho Tiểu Hoàng một chút, thay y phục sạch sẽ, rồi lại thay luôn cả đệm chăn. Nhét Tiểu Hoàng vào giữa tấm chăn, để cho y ngủ. Còn Tư Đồ, chính hắn lại ngồi ngẩn ra bên mép giường —— cả một đêm, hắn cũng chẳng dám liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng lấy một lần, rất sợ bản thân mình không kềm chế được mà chân chính làm cầm thú.

80. Chương 40: Chuyện Tốt Đêm Lành

Tiểu Hoàng lúc mơ mơ màng màng đã bị Tư Đồ bế lên đặt trên giường.

Tư Đồ cúi xuống nhìn y, chỉ thấy tiểu hài tử ngơ ngác nằm trên giường, ngước hai mắt nhìn hắn, cũng chẳng rõ đang trông mong điều gì mà trong mắt lộ ra một nỗi hiếu kỳ, nhưng trừ ra thì không còn gì khác, mắt trong ngăn ngắt.

Chưa hề thấy ai nằm trên giường mà còn ngu ngốc như vậy, Tư Đồ đột ngột nghĩ không thể nào ra tay, sững sờ xuất thần ngay tại chỗ.

Tiểu Hoàng đợi một lúc lâu, thấy Tư Đồ chưa tỏ vẻ gì cả, chỉ có đôi mắt chăm chú nhìn vào mình không thôi, thế là bắt đầu có chút lúng ta lúng túng, hai mắt liếc trái liếc phải, nhích cái mông lùi sâu vào giường.

Y chỉ cử động se sẽ, Tư Đồ đã liền theo bản năng vươn tay sang đè phần bụng y lại, không cho cục cựa…Bàn tay áp đến cái bụng mềm mại của Tiểu Hoàng, Tư Đồ cảm nhận được một làn hơi ấm, tim đập nhanh hơn một ít.

Hắn cười xấu xa, bàn tay se sẽ miết lên, ngập ngừng vỗ về trên bụng Tiểu Hoàng, chừng như đang tìm kiếm gì đó. Ngón cái cảm nhận được một điểm nhô lên nho nhỏ, Tư Đồ nhẹ nhàng ấn ấn lên.

"Nha…" – Tiểu Hoàng đỏ mặt, Tư Đồ đang nắn ngay cái rốn của y. Vươn tay đẩy tay Tư Đồ ra, Tiểu Hoàng những muốn xoay người đi, có chút bối rối.

"A…" – Tư Đồ thấy y ngượng ngùng thì không khỏi vui vẻ, xòe rộng cả hai bàn tay to lớn ôm lấy eo Tiểu Hoàng, đưa y về phía trước người mình, gần kề vào ***g ngực.

Cúi xuống, Tư Đồ nhẹ nhàng cọ đỉnh mũi hắn lên khuôn mặt Tiểu Hoàng, vươn đầu lưỡi ra liếm thùy tai y.

Tiểu Hoàng thẹn đến cùng cực, nhắm nghiền đôi mắt, hai tay túm áo, dường như đang bị người ta áp bức.

Tư Đồ dở khóc dở cười, bộ dạng tiểu hài tử trước mắt đáng yêu muốn chết mà.

Tư Đồ càng nghĩ càng thấy phát giận nhiều hơn, giơ một ngón tay ra, nhẹ nhàng khều khều bên hông Tiểu Hoàng.

"Ưm a…" – Tiểu Hoàng cả kinh giật mình, mở mắt ra nhìn Tư Đồ hơi sợ sệt, trông như đang hỏi —— Sao lại muốn cù ta?

Tư Đồ thấy đôi mắt sáng đến trong veo ấy, có cả một chút khiếp hãi, trong lòng hắn cư nhiên có một niềm vui sướng toát ra. Hắn đè hai bên hông Tiểu Hoàng lại, dùng sức véo một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng sợ nhột, thấy khó chịu, lại cảm giác Tư Đồ dường như đang có ý muốn ăn hiếp mình nên lấy mắt trừng hắn. Chẳng biết vì nhột hay vì đau, nói chung là chẳng hiểu vì sao mà mắt hơi ậng nước.

Tư Đồ chưa từng nhìn thấy Tiểu Hoàng như vậy. Thường ngày hắn đã nuông chiều y thành quen, rất sợ chọc y bị đau bị nhột. Hôm nay mắt nhìn thấy biểu tình mà Tiểu Hoàng chưa từng tỏ ra, thoáng cái đều hiện sạch sành sanh, thì trong ngực Tư Đồ dường như cũng có một cái móng vuốt đang cào cào, ngứa ngáy chịu không nổi.

Cúi xuống, hung hăng hôn lên cổ Tiểu Hoàng một cái, chỉ thấy trên chiếc cổ trắng như phấn xuất hiện một dấu vết màu đỏ nhạt, ám muội lạ lùng.

Tư Đồ lấy tay cởi thắt lưng Tiểu Hoàng ra, xoa lên không nặng cũng không nhẹ. Tiểu Hoàng khó chịu liền trốn đi. Tư Đồ không cho bèn bắt trở về, còn miệng thì đặt lên gờ xương gầy hiện rõ trên cổ của y, từ tốn hôn lần xuống. Tay kia nắm lấy bàn tay Tiểu Hoàng đang chống trên ngực mình vòng qua sau gáy, dùng răng cắn áo Tiểu Hoàng cởi ra, hôn một cái lên vùng hõm giữa xương quai xanh.

Tiểu Hoàng không biết phải làm thế nào, run lên bần bật, mang theo mấy âm ư hử nức nở.

Tư Đồ nghe thấy từ trong thanh âm của Tiểu Hoàng phát ra những tình tự khác lạ, nếu như nói Tiểu Hoàng lúc mới rồi nhẹ nhàng kêu hai tiếng ấy là vì vừa nhột vừa giật mình. Còn giờ đây những tiếng ngâm khẽ khàng nhợt nhạt…lại như có một hàm nghĩa khác.

Hắn mừng rỡ phát hiện, nơi xương quai xanh của tiểu hài tử tựa hồ rất mẫn cảm, bèn hôn thêm hai ba cái, quả nhiên đã chọc cho người dưới thân mình vùng vẫy đôi lần, tay kia cũng đẩy cái đầu hắn ra.

Nhẹ cười một tiếng, Tư Đồ thả eo Tiểu Hoàng ra, nắm lấy tay kia của y, cúi xuống, bắt được môi của Tiểu Hoàng.

"Ưm…"

Tiểu Hoàng không phòng bị, để cho Tư Đồ dễ dàng mở hai hàm mình ra, vươn đầu lưỡi vào.

Tư Đồ nhẹ nhàng liếm hôn bên trong khoang miệng Tiểu Hoàng. Tiểu hài tử ngốc lăng, há miệng không biết phải làm sao, khi lưỡi Tư Đồ chạm vào lưỡi y thì cả kinh muốn mau chóng tách rời ra. Đầu lưỡi khẽ động đã bị Tư Đồ vừa vặn bắt lấy, quyện lại cùng nhau…Tiểu Hoàng nghĩ trong miệng mình nhột quá, rồi còn cả rất chi bối rối, trên mặt nóng như bị thiêu cháy.

Kéo hai tay Tiểu Hoàng lên cao quá đỉnh đầu, Tư Đồ dùng một tay hắn cố định cả hai tay y, vươn tay phải ra nhẹ nhàng cầm lấy phần dây lưng bên hông Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng run lên mấy cái, khổ sở hừ một tiếng, nước nơi khóe mắt ậng ra.

Tư Đồ buông miệng y ra, thấy tiểu hài tử đang hé miệng, hổn hển thở dồn, môi đỏ au au, bên trong khoang miệng càng thêm hồng, đầu lưỡi màu hồng nhạt, khóe môi ướt át, tất cả đều hé lộ một ý vị tình sắc khẽ khàng.

Hít sâu một hơi, Tư Đồ quan sát Tiểu Hoàng, thấy tóc mai y rối loạn, y phục cũng hơi mở rộng ra mà trở nên thùng thình, hai tay đang bị kềm giữ, ngước mặt lên đáng thương nhìn hắn, có chút sợ hãi, lại có chút hiếu kỳ…

Hắn vươn tay, vùi vào trong lần áo, chạm đến vùng thắt lưng non nớt của tiểu hài tử.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng vừa sợ vừa thẹn, bắt đầu vặn vẹo, miệng mở ra mà không nói được gì, hoặc giả không biết phải nói gì.

Tư Đồ buồn cười, nhưng nhãn thần lại dần dần chăm chú, động tác trên tay mạnh thêm, vạch vạt áo phía trước của Tiểu Hoàng ra, để lộ phần thân trên trắng nõn. Ánh mắt lập tức bị hai điểm màu hồng nhạt trước ngực hấp dẫn.

Tiểu Hoàng cực thẹn thùng, những muốn thoát ra, nhưng hai tay bị Tư Đồ nắm lấy không thể cử động, chỉ đành phải nhắm tịt hai mắt lừa mình dối người, do đó đã bỏ lỡ sự kinh diễm vì mãn nhãn của Tư Đồ.

Cúi xuống, lần theo vùng hõm trên bờ ngực, Tư Đồ nhẹ nhàng hôn liếm dần xuống. Tiểu Hoàng cả kinh, rốt cuộc cũng mở miệng, thanh âm run rẩy mà bảo: – "Buông ra, buông ra mà."

Tư Đồ nghe thấy tiếng nói ấy, nghe đặc biệt dễ chịu, thoáng cái giống như bị trăm cái vuốt cào qua tim, rống lên xông qua có chút khẩn cấp, ngậm lấy một điểm thù du trước người Tiểu Hoàng, bắt đầu hôn vào.

"Nha…" – Tiểu Hoàng sợ sệt kêu một tiếng, hai chân bất giác đạp vài cái, trêu chọc tới mức Tư Đồ phải xoay người lại, đè lên.

Thả tay Tiểu Hoàng ra, Tư Đồ hai tay nắm lấy vùng eo Tiểu Hoàng, bắt đầu hôn loạn xạ trước người y, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ. Thanh âm Tiểu Hoàng cũng đã trở nên ách tắc, nước mắt lưng tròng, cuối cùng thật sự phát giận, bèn lấy tay đấm Tư Đồ mấy cái.

Tư Đồ không nhột không đau, da mặt dày lên cười với y, còn tay vẫn tiếp tục lần xuống bên dưới, nhẹ vỗ về lên chiếc rốn Tiểu Hoàng rồi dần dà đi xuống, khi cố ý lúc vô tình vuốt qua giữa hai chân Tiểu Hoàng, khiến Tiểu Hoàng kinh sợ thốt ra một tiếng, cuộn tròn người lại, vùi mặt vào chăn.

Tư Đồ dở khóc dở cười, ngay cả làm việc này cũng chọc giận tiểu hài tử ư? Tưởng giấu tịt mặt mũi vào chăn thì hết lo đấy à? Hắn lắc đầu, mó tay nhéo một cái lên lưng tiểu hài tử, sau đó sờ soạng xuống dưới, ngón tay trượt qua, cái lớp quần xẹt qua khe giữa hai mông y.

Tiểu Hoàng cũng không nhịn được nữa, giãy ra xong lủi cả người vào trong chăn, rồi còn giơ tay đánh Tư Đồ mấy cái.

Tư Đồ có vẻ không mấy đành lòng, nhưng lòng hắn thật sự rất muốn, đơn giản một là làm hai là không làm. Hắn tháo dây lưng Tiểu Hoàng ra, đưa tay xuống nhẹ nhàng cởi chiếc quần của y…

Tiểu Hoàng tựa như giận thật rồi, vùng vẫy muốn kéo quần lại. Tư Đồ vươn tay ra tóm lấy một nửa bên mông trắng nõn của y, xoa lên mấy cái.

"Nha!" – Tiểu Hoàng cứng đờ ra, lôi chăn lên phủ kín đầu mình, rồi đạp cho Tư Đồ mấy đạp, cách lớp chăn ủ rũ ư hừ.

Tư Đồ cảm giác cánh mông trong tay hắn mềm mại đến như đậu hũ, nên cũng không dám véo quá mạnh, còn có hơi tò mò liếc nhìn phía trước, mừng rỡ phát hiện tiểu hài tử ấy vậy mà có chút chút phản ứng.

Nói ra thì mười bảy tuổi cũng chẳng còn nhỏ nhít gì nữa rồi, cái gì nên có thì cũng phải có. Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng gần như chôn cả nửa thân trên vào trong chăn, nghĩ ngợi một lúc, vươn tay ra để lên phần khao khát màu hồng phớt của y, búng một cái.

Theo một tiếng hừ rên ủ rũ từ bên trong chăn của Tiểu Hoàng truyền ra, vật nhỏ nhấn kia lại nhấc lên thêm một ít. Tư Đồ vui mừng, cầm lấy nó, nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái.

Tiểu Hoàng vùng vẫy trong chăn, bực bội ư hừ, hai gối theo bản năng khép lại, đầu ngón chân co quắp đến căng cứng.

Tư Đồ sợ y bị ngộp thở, bèn mở một góc chăn ra, để y chui ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng chỉ thấy bên dưới tấm chăn, Tiểu Hoàng đỏ lựng hết khuôn mặt, hai mắt ầng ậng hơi nước, miệng he hé mở, thi thoảng lại bật ra những tiếng rên khẽ khàng, giữa đôi lông mày hơi nhíu lại, dường như đang khó chịu, hoặc giả là đang nhẫn nhịn.

Tư Đồ hít sâu một hơi, trước ngực hắn phập phồng, ngả người sang hôn Tiểu Hoàng, bàn tay lại càng thêm mạnh mẽ vuốt ve.

Tiểu Hoàng ngay tắp lự mềm nhũn ra, trong miệng bật ra những tiếng "Ưm…ư…", hai mắt nhắm nghiền, hai tay bấu chặt vào chăn, cơ thể theo bản năng mà cong lên, đôi chân nhẹ nhàng quẫy đạp.

Tư Đồ thả bờ môi y ra, những muốn nhìn vẻ mặt động tình của y. Tiểu hài tử ấy nhưng lại vùi sát vào lòng hắn, vừa thẹn thùng vừa không biết phải làm sao, nhưng giữa hai chân lại càng lúc càng nảy sinh phản ứng. Khó chịu lắc lắc đầu, mái tóc dài đen tuyền của Tiểu Hoàng xõa tung xuống, thả qua khỏi bờ vai, rơi rớt trên vùng ngực trần. Tóc giữa một vùng trắng ngần, điểm xuyến mấy chấm hồng nhạt…Tư Đồ hôn lên tóc của y, lắng nghe tiếng thở dốc bất ngờ trở thành kịch liệt của Tiểu Hoàng, tiểu phúc hõm xuống hơi run rẩy. Lòng hắn biết đây là lần đầu tiên của tiểu hài tử, tất nhiên cũng sẽ đến rất nhanh chóng, vì vậy mà cố tình đẩy nhanh động tác trên bàn tay, xấu xa miết một cái lên vùng da yếu ớt và mẫn cảm nhất ở phía sau.

"Nha…" – Tiểu Hoàng dựa vào trước ngực Tư Đồ, hai tay bám lấy vạt áo phía trước của hắn ta, thắt lưng co rúm lại đến căng cứng. Tư Đồ cảm thụ được giữa lòng bàn tay mình khẽ lẩy bẩy, bèn càng thêm gấp gáp vuốt đôi lần, tức thì nghe thấy giọng của Tiểu Hoàng trong một tích tắc nghẹn lại, chiếc cổ gầy khẽ ngưỡng lên…ở giữa bàn tay Tư Đồ, lan ra một chút dịch trắng trơn mềm.

Chân Tiểu Hoàng dường như có hơi bị rút gân, duỗi thẳng ra căng cứng, khó chịu dựa vào Tư Đồ thở hổn hển. Nhưng cái gã Tư Đồ này thật ghê tởm, bàn tay vẫn không chịu buông ra, mà là còn dựa vào sự trơn ướt mới rồi để chọc ghẹo. Tiểu Hoàng ai ai kêu lên hai tiếng, chẳng mấy chốc sau đã ra thêm lần nữa, gần như muốn chết giấc đi thôi. Tư Đồ lúc này mới mỉm cười buông tay.

Nhìn lại Tiểu Hoàng xem, bị cởi đến trần trụi, bởi lẽ vừa mới nếm thử tư vị của tình sắc, mà trên làn da trắng ngần như sứ nhuốm một tầng hồng phớt màu phấn nhạt.

Trên đệm lấm tấm những giọt lỏng trăng trắng, ám muội đến dị thường. Vầng trán cùng chóp mũi Tiểu Hoàng ứa một lớp mồ hôi mỏng, giữa thái dương cũng ẩm ướt, những sợi tóc đen thẫm vương nơi khóe miệng, cả người có vẻ vô lực.

Tư Đồ nhìn không chớp mắt, cổ họng đánh ực một cái, vươn tay ra vói vào thăm dò phía đằng sau Tiểu Hoàng, tìm kiếm nơi khe sâu thẳm giữa hai cánh mông.

Tiểu Hoàng một chút phản ứng cũng không có, chỉ là khẽ khàng thở gấp, cũng chẳng còn sức nào nữa.

Tư Đồ cố bức mình phải thu tay lại, chung quy không thể nào nóng vội.

Hôm nay vốn lẽ chỉ muốn vuốt ve một chút, tưởng như để cho tiểu hài tử có thể chuẩn bị tâm lý tốt một tẹo, thế nhưng chẳng rõ làm sao mà khi nhìn vẻ mặt vừa khẩn khoản vừa thẹn thùng của Tiểu Hoàng, Tư Đồ lại không thể nào dừng, cư nhiên lại để y ra trong bàn tay mình. Ấy là cũng có chút quá đáng rồi, dù sao Tiểu Hoàng cũng là lần đầu tiên, trước đó ngay cả một câu tỏ tình cũng chả có nữa, hắn thật là có lỗi với y.

Thế nhưng, Tư Đồ cũng rất là khó chịu, hắn bây giờ cũng nóng muốn chết, phải làm sao giải quyết đây? Bây giờ mà muốn ngay vật nhỏ này, nói không chừng sẽ gây ra tai nạn chết người đó. Còn nữa, hắn còn e ngại cả bản thân mình thô bạo, cho nên không muốn.

Suy tưởng một hồi, Tư Đồ áp người qua, kề sát vào cơ thể của Tiểu Hoàng, cầm lấy bàn tay của y.

Tiểu Hoàng he hé mắt, nhìn Tư Đồ chẳng rõ vì sao.

Đối diện với ánh mắt của y, Tư Đồ liền cảm thấy khô nóng khó mà chịu được, thật có chút muốn không thể kềm chế, thế là nhanh chóng lấy một ống tay áo của tiểu hài tử, phủ lên che đi đôi mắt trong suốt đến mê hoặc của tiểu hài tử.

Mắt bị che đi, Tiểu Hoàng cũng không vươn tay giở ra, quả thật là không còn sức nữa, ngay cả muốn ngước đầu cũng ngước không nổi, chỉ cảm thấy bàn tay ấm áp của Tư Đồ đang cầm lấy tay mình ủ lên một thứ gì đó nóng bỏng đến dọa người.

Bàn tay Tiểu Hoàng vừa tiếp xúc vào đó, bên tai đã nghe được tiếng thở dốc nhẹ nhàng của Tư Đồ, trong hơi thở còn mang theo một cơn thỏa mãn nào đó.

Tiểu Hoàng khẽ khàng sờ soạng lên, rồi chợt nghĩ ra ấy là thứ gì, mắc cỡ đến đỏ lựng mặt, cuống quýt muốn rụt tay trở về nhưng bị Tư Đồ đè lại, buộc phải cầm lấy thứ nóng như lửa ấy.

Tư Đồ thở hắt ra, cúi xuống hôn lên cằm Tiểu hoàng, cười khẽ: "Ngoan, nhẹ một chút nào, đừng nóng vội."

Tiểu Hoàng chực muốn khóc ra, ai sốt ruột cơ chứ. Gã Tư Đồ này không thèm nói lý, cũng chả biết xấu hổ, cư nhiên lại khiến y phải chạm vào thứ này! Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, vừa nãy…Tiểu Hoàng mặt càng đỏ tợn, chính mình cũng bị hắn sờ mà!

Cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, nhả những tiếng thở gấp gáp bên tai Tiểu Hoàng, những âm thanh ấy khiến y rối bời cõi lòng, ấy nhưng không hề có cảm giác thật sự ghét bỏ, mà trái lại còn rất muốn nhìn vẻ mặt Tư Đồ lúc này một chút.

Cảm giác được thứ trong tay mình càng lúc càng to ra, càng ngày càng nóng hơn, tiếng thở của Tư Đồ bên tai cũng càng lúc càng ồ ồ, Tiểu Hoàng càng thêm tò mò, hơi nghiêng đầu sang, tay áo trượt xuống, Tiểu Hoàng giương mắt lên, đối diện với hai mắt của Tư Đồ. Hai mắt cứ thế nhìn nhau…

Tiểu Hoàng thấy biểu tình của Tư Đồ hàm chứa chút gì ẩn nhẫn, cho đến tận bây giờ y chưa hề thấy qua, trong lòng bàn tay cảm giác được cơn run rẩy.

Tư Đồ bất chợt trông thấy đôi mắt Tiểu Hoàng, trong nháy mắt ý loạn tình mê, một trận nóng rang xông thẳng lên não, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã ngả xuống mà hôn, cùng lúc, cơn cực cảm đợi đã lâu kéo tới…Hắn thở phào một hơi.

Tiểu Hoàng cảm giác được giữa những kẽ tay ứa ra một vùng trơn ướt, xấu hổ vội vã rụt tay lại, vùi mặt vào lòng Tư Đồ.

Ôm lấy Tiểu Hoàng khàn khàn thở mấy hơi, Tư Đồ điều chỉnh lại hô hấp rồi ngồi xuống, chợt thấy cơ thể còn trần trụi của Tiểu Hoàng thì trong lòng nhảy loạn lên, cuống cuồng lắc đầu, trong lòng tự mắng mình —— bị ma chướng rồi đấy à?!

Nhanh chóng lấy y phục phủ lên cho Tiểu Hoàng, Tư Đồ không dám nhìn hơn nữa, vội vã đứng dậy đi đến bên bàn, tự rót cho mình một chung trà lạnh "ừng ực" nuốt xuống, phần khô nóng ấy mới thoáng dịu bớt đi.

Tìm kiếm một chiếc khăn vải lụa trắng mềm mại, Tư Đồ nhẹ nhàng lau đi hết những ẩm ướt trên người Tiểu Hoàng, rồi ôm lấy người ta vào trong lòng mềm giọng an ủi mấy câu.

Tiểu Hoàng có vẻ như đã hơi váng vất, chỉ nhắm mắt lại vờ ngủ mất, nhưng rồi lại nghe thấy tiếng thủ thỉ của Tư Đồ, dần dần đỏ mặt.

Cuối cùng, Tư Đồ đứng dậy, mang nước nóng đến, cẩn trọng lau rửa cho Tiểu Hoàng một chút, thay y phục sạch sẽ, rồi lại thay luôn cả đệm chăn. Nhét Tiểu Hoàng vào giữa tấm chăn, để cho y ngủ. Còn Tư Đồ, chính hắn lại ngồi ngẩn ra bên mép giường —— cả một đêm, hắn cũng chẳng dám liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng lấy một lần, rất sợ bản thân mình không kềm chế được mà chân chính làm cầm thú.

81. Chương 41

Chương 41 | Sóng tung cuồn cuộn

– Ba đào hung dũng –

Dẫu sao Tiểu Hoàng cũng chỉ vừa mới trải nghiệm tình sự, suốt một đêm ngủ đến chẳng biết trời trăng, lúc nói mớ thì ư hừ mấy tiếng, khiến Tư Đồ chưa gì đã tơ tưởng đi đâu. Hơn nữa, tiểu hài tử sợ lạnh, lúc ngủ đã quen nếp chui vào trong lòng hắn, khiến cho Tư Đồ kêu khổ không thôi, vất vả lắm mới chịu đựng được đến khi gà gáy tinh mơ, đúng thật là trọn một đêm không hề chợp mắt mà tinh thần vẫn tỉnh táo.

Nhẹ nhàng đứng dậy, Tư Đồ dùng chăn đắp Tiểu Hoàng cho kín, xong rồi ra cửa phòng.

Khí trời còn rét, hơi lạnh lúc sáng sớm khiến hắn thần thanh khí sảng, trong không khí tinh sạch còn mang theo đôi phần ẩm ướt, xông thẳng vào đầu óc quét đi hết những phần ám muội quanh quẩn trong đầu suốt đêm qua.

Hít sâu mấy hơi, Tư Đồ xốc lại thắt lưng, đi tới bên giếng múc nước rửa mặt.

Lúc này, từ phía hậu viện vọng ra mấy tiếng "leng keng thùng thùng", nghe như tiếng binh khí va chạm vào nhau.

Tư Đồ lau mặt cho khô, phóng người lên nóc nhà, chỉ thấy sau gian phòng là một bãi đất bằng phẳng, đặt không ít giá treo binh khí. Ngao Kim Long đang luyện công với các con của ông ta.

Ngắm nghía quyền cước một hồi, Tư Đồ thật sự cảm thấy đáng tiếc cho Ngao Kim Long. Võ công của Hoàng Hà bang này thật sự bình thường không có gì đặc biệt. Ngao Kim Long còn được, dù sao cũng là một người bao nhiêu năm từng trải. Nữ nhi Ngao Phượng Linh cũng gần như vậy, tuy là con gái, nhưng có thể luyện được như vậy cũng không tệ rồi. Nhưng hai thằng con trai thật sự là quá mức vô dụng.

Tư Đồ quan sát tới nỗi nảy sinh hứng thú, đã định sẽ vọt xuống dưới nhưng chợt nghe thấy một tràng cười giòn giã truyền đến… Quay đầu lại, thấy Ngao Thịnh cũng đã đi đến trong viện, trên tay đang cầm một chiếc gậy trúc. Cũng không gọi bọn hạ nhân đến dìu, thằng bé đứng trong góc sân, nhìn bọn người Ngao Kim Long luyện công, vui vẻ vỗ tay.

"Thịnh Nhi, đệ có thể thấy được rồi ư?!" – Ngao Phượng Linh vui mừng tươi tắn đi sang.

"Ừm!" – Ngao Thịnh gật đầu – "Vẫn có chút không được rõ ràng, nhưng đã tốt rồi."

"Ha ha ha…" – Ngao Kim Long mãn nguyện cười lớn, trong giọng điệu của ông chan chứa vui mừng. Ông ngoắc tay gọi Ngao Thịnh đi sang, vỗ vai nó mà bảo – "Hai ngày nữa, đợi ắt của cháu hoàn toàn khỏe rồi, ta sẽ truyền thụ võ công cho cháu, còn tìm một phu tử giỏi nhất đến dạy cho cháu học hành."

Ngao Thịnh cười ngại ngùng. Tư Đồ chú ý thấy được sắc mặt của hai huynh đệ nhà họ Ngao rất khó coi, dường như có ý nghĩ không phải vì đôi mắt của người em họ phục hồi trở lại như cũ mà cảm thấy vui vẻ – thật thú vị.

Hắn đang ngắm đến hào hứng, chợt nghe thấy có động tĩnh gì đó trong phòng. Tư Đồ nghĩ, có lẽ là tiểu hài tử đã tỉnh rồi, bèn xoay người nhảy xuống vào phòng, đẩy cửa vào trong.

Vừa vào đến bên trong, Tư Đồ liền hối hận bản thân mình quá lỗ mãng rồi. Tiểu Hoàng vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng ôm chăn ngồi trên giường, hết cả mặt mũi đều là vẻ biếng nhác, hai mắt còn chưa thật tập trung. Mà chính yếu nhất, chính là cổ cùng bờ vai đều lộ hết ra ngoài. Ngày hôm qua Tư Đồ chỉ cầm lấy áo khoác hờ lên cho Tiểu Hoàng chứ chưa mặc thật kỹ, bây giờ nhìn mà xem, ngươi ở trên giường áo quần trễ xuống một nửa, trên cơ thể trắng như phấn còn lưu những vết hồng ngân nhàn nhạt. Cơn đen tối vất vả lắm mới đuổi đi được hình như lại kéo trở về.

"Khụ khụ…" – Tư Đồ giả vờ đằng hắng một tiếng, đi đến bên giường, kéo y phục của Tiểu Hoàng lên trên.

Tiểu Hoàng lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại, quay sang trông thấy Tư Đồ, mặt ửng đỏ lên mấy phần, bối rối ngoảnh mặt sang bên.

Tư Đồ nghĩ thú vị, trong mắt lại nổi lên sự xấu xa, mó tay véo bên hông mềm mềm của Tiểu Hoàng một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng cả kinh, oán giận nhìn Tư Đồ rồi lấy chăn trùm mình lại thật kỹ.

"Ha…" – Tư Đồ bị y chọc cho cười, hắn ngồi xuống lấy bộ y phục sạch sẽ phía cuối giường mặc vào cho Tiểu Hoàng rồi hỏi – "Có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhưng nghĩ nghĩ, rồi lại gật đầu.

Tư Đồ thấy y còn đang mông lung, hắn nghĩ nên nói mấy chuyện đường hoàng xoa dịu bầu không khí, bèn mở miệng – "Đêm qua…"

Mặt Tiểu Hoàng liền đỏ lựng.

"Không phải chuyện đó…" – Tư Đồ nhịn cười khoát khoát tay, bảo – "Ta đang nói, tối hôm qua cũng không ai đến làm phiền Ngao lão đầu cả."

Tiểu Hoàng mặt càng đỏ tợn, Tư Đồ rõ ràng còn chưa nói xong mà mình đã nghĩ tới…

Tư Đồ nhanh tay lẹ chân mặc y phục cho Tiểu Hoàng, lẩm bẩm – "Chẳng lẽ không ai biết rằng chúng ta đã tới Hoàng Hà bang sao…"

Tiểu Hoàng tư lự một chút rồi nói– "Nếu biết huynh đang ở Hoàng Hà bang, còn ngụ lại nơi này nữa, kẻ kia ắt hẳn không dám động thủ đâu."

"Ừm… rất có lý." – Tư Đồ vuốt cằm – "Phải nghĩ ra biện pháp mới được."

Chờ tới khi Tiểu Hoàng áo quần nón nảy, rửa mặt chải đầu xong xuôi, Tư Đồ kéo y ra khỏi phòng, vừa đi ra đến tiền viện thì gặp bọn người Ngao Kim Long mới vừa luyện công xong.

"Hai vị thức dậy thật sớm a." – Ngao Kim Long mặt mày hớn hở, kéo Thịnh Nhi tới vái chào Tiểu Hoàng – "Đa tạ tiểu tiên sinh đã cứu điệt nhi nhà ta."

Tiểu Hoàng hối hả xua tay– "Không có gì mà..." – Giương mắt lên, thấy hai huynh đệ đi phía sau Ngao Kim Long sắc mặt xấu xí, nhưng Ngao Phượng Linh vẫn rất vui vẻ, cười hỏi han hai người họ– "Hai vị muốn dùng điểm tâm trong nhà hay đi ra ngoài ăn?"

Tư Đồ nhìn sang Tiểu Hoàng, bảo – "Chúng ta muốn ra bên ngoài đi dạo."

"Để ta dẫn đường cho hai vị." – Ngao Phượng Linh nhiệt tình nói – "Đại ca và nhị ca hôm nay đều phải ra bến đò phụ việc rồi."

Tư Đồ có vẻ hơi hoài nghi nhìn Ngao Kim Long – "Bến đò?"

Ngao Kim Long gật gù – "Các bến đò này vào ban đêm sẽ đóng băng, lúc sớm ra không phá lớp băng đi, khơi thông dòng chảy thì sông không thể chảy xuôi được."

"À..." – Tư Đồ gật đầu, dắt Tiểu Hoàng ra ngoài, chợt nghe thấy Ngao Kim Long dặn dò Ngao Phượng Linh– "Mang Thịnh Nhi đi cùng nữa, cứ dạo chơi trên đường cho thỏa thích đi."

...

Bốn người ra khỏi Ngao phủ, dạo bước trên phố xá huyện Phượng Tường.

Huyện thành Phượng Tường này quả không hổ danh là trọng trấn vùng Tây Bắc, phồn thịnh sầm uất, hơn nữa không giống với kiểu cách những ngôi nhà nhỏ khuê các của phương Nam, nơi đây thiên đạm vân sơ, tường cao đường rộng, tiếng rao hàng của các tiểu thương rao càng thêm rõ giọng.

Tiểu Hoàng lần đầu tiên đến một nơi như thế thì rất đỗi tò mò, Ngao Thịnh đi theo họ suốt dọc đường càng phấn chấn đến no mắt.

Ngao Phượng Linh dẫn bọn họ đến một quán ăn rất lớn, gọi một ít món điểm tâm có phong vị đặc trưng, rồi lại gọi thêm ỗi người một bát canh thịt dê hầm cẩu kỷ[1].

Trong quán ăn có không ít người, hết thảy đều vừa ăn uống vừa bàn luận sôi nổi, tiếng nói năng ồn ào, có cảm giác náo nhiệt phi thường.

Tiểu Hoàng nhìn bát canh thịt dê trước mắt, có chút phân vân không thể xuống tay, vì trên mặt canh nổi một lớp ớt đỏ tươi, nhìn qua đã biết sẽ rất cay.

Tư Đồ cũng không biết các món ăn bày đầy trước mắt có tên gọi là gì, bèn tiện tay gắp một đũa tương tự như mỳ to bản[2] xào đưa vào trong miệng, thấy mùi vị rất đặc biệt, cũng rất ngon. Quay sang thấy tiểu hài tử đang ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào bát canh, muỗng cầm trong tay không biết phải múc xuống nơi nào, hắn bèn gắp một đũa đưa qua.

Tiểu Hoàng chỉ thấy Tư Đồ đút thức ăn ngay đến bên miệng mình, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều đã há mồm đón lấy, nhai nhai rồi cười thích thú với Tư Đồ.

Vì thế, Tư Đồ bèn gắp đũa đầu tiên để tự mình nếm thử, thấy ngon thì sẽ đút ngay tận miệng Tiểu Hoàng, còn tự tay lau miệng cho y nữa. Cả một bàn thức ăn, hai người một đôi đũa, ăn uống đến vui vẻ rạng rỡ.

Hai người đã quen nếp ăn uống như vậy, nhưng Ngao Phượng Linh ở phía đối diện có hơi chút ngây ngô. Hai người kia, cũng thân mật nhau quá rồi.

Ngao Thịnh thì mặc kệ những điều này, một mặt tuổi của thằng bé còn nhỏ, mặt khác thì nó cũng lâu rồi chẳng được ăn uống tự do đến thế.

Mấy gã đại hán ở bàn kế bên đang tán chuyện tầm phào, rồi có một đoạn đối thoại khiến Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ phải chú ý.

"Biết chưa vậy? Hai phe Nam Bắc lại đánh nhau rồi đấy." – Một người mở giọng hơi có vẻ thần bí.

“Hai phe Nam Bắc? Chả phải là Thụy Vương với Tề Dịch đó à?”

“Đúng thế. Bây giờ chỉ còn có Tây Bắc với Thục Trung là còn thái bình chút đỉnh.”

“Thục Trung chẳng phải thiên hạ của Hắc Vân Bảo đấy còn gì, có ai dám đụng tới sao… Có điều chúng ta ở nơi này thì đáng lo thật.”

“Phải đó a, ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng đánh tới nơi này nha, ta còn có một nhà già trẻ đó!”

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt không thay đổi, tiếp tục lắng nghe.

“Vì sao mà đánh nhau vậy?” – Có người hỏi.

“Ta nghe nói, bệnh tình của hoàng tử nguy kịch rồi, lão hoàng đế vì thương tâm quá độ mà cũng sắp sửa đi rồi đấy.”

“Té ra là thế, hèn chi không trách được, lúc này đang thời tranh đoạt hoàng vị.”

Tư Đồ nghe như vậy nhướn mày với Tiểu Hoàng một cái, như thể nói – theo như bộ dáng ốm o bệnh hoạn của tên hoàng tử kia, hơn nữa Thụy Vương còn mỗi ngày cho hắn uống loại thuốc đó, không chết mới là chuyện lạ.

“Ông nói xem ai sẽ thắng nào?”

“Luận về thực lực mà nói, chắc hẳn là Tề Dịch rồi… dù sao người ta cũng có đại quân đấy.”

“Nhưng cũng có người nói rằng Thụy Vương có Thất Tinh Thủy Trại chống lưng đó, quân lính của hoàng thành cũng binh hùng tướng mạnh…”

Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng giật mình liếc mắt nhìn nhau – Tiếu Lạc Vũ từ lúc nào đã cấu kết về cùng một phe với Thụy Vương vậy?

“Hắc hắc hắc… ta thấy là, bọn họ ai cũng chẳng lợi hại bằng được Hắc Vân Bảo đâu.” – Lại có ai đó xen mồm nói vào.

“Đúng vậy, Hắc Vân Bảo chủ có Hoàng Bán Tiên mà! Người ta là thần tiên chứ bộ, muốn ai sống người đó phải sống, muốn ai chết kẻ đó ắt chết, chẳng phải đã nói rồi đấy à… Có Hoàng Bán Tiên, ắt được thiên hạ…”

“Xoảng, xoảng” một tiếng, chiếc muỗng trong tay Tiểu Hoàng rơi vào trong bát canh, bát canh thịt dê ninh cẩu kỷ còn chưa động vào đã bắn ra hết cả bàn.

Động tỉnh ấy cũng khiến đám người đang tán gẫu bên này chú ý. Tất cả đều quay sang nhìn vào Tiểu Hoàng, thấy một thiếu niên thanh thanh tú tú thì nhòm nhòm ngó ngó.

Tư Đồ tự tay nhấc chiếc muỗng khác lên cho Tiểu Hoàng, đặt vào trong tay y, rồi lại dùng đũa gắp cái muỗng rơi vào trong bát canh ra để ở một bên, cười – “Lớn tướng như vậy mà còn ăn uống chưa thành thục hử?”

Tiểu Hoàng phục hồi tinh thần lại, nhìn Tư Đồ một cái, cúi gằm.

Mấy người ngồi ở bàn bên thu hồi ánh mắt lại, tiếp tục tán gẫu.

“Ai nói vậy cà? Cái câu “Có Hoàng bán tiên, được thiên hạ” ấy.”

“Trong cung truyền ra ngoài đấy!”

“Phải phải, ta cũng nghe nói mà, nói rằng có một ngày sét đánh giữa trời hạn, chém hòn giả sơn trong Ngự hoa viên làm hai mảnh, trên bề mặt hòn đá bị nứt ra khắc rành rành mấy chữ —- Đắc Hoàng Bán Tiên giả, đắc thiên hạ.”[3]

“Cho nên Thụy Vương mới treo thưởng toàn thiên hạ, ai có thể bắt được Hoàng Bán Tiên giao cho ông ta, liền được trọng thưởng hoàng kim vạn lượng, đất đai nghìn khoảnh, suốt đời vinh hoa.”

…

"Tiểu ca ca, sao không ăn vậy? Huynh nếm thử bánh rán này xem." – Ngao Thịnh ngồi cùng bàn cũng chẳng biết bọn họ đang nói với nhau cái gì, càng không biết ân nhân cứu mạng đang ngồi trước mắt chính là Hoàng Bán Tiên được người người truyền tụng. Nó thấy ai cũng chẳng ăn uống gì, bèn đưa qua một cái bánh rán nhỏ.

Tiểu Hoàng nhìn chiếc bánh rán đưa sang, làm sao y có thể nuốt trôi được kia chứ. Tư Đồ ở bên cạnh thì vẫn cứ cơm ta cứ ăn canh ta cứ uống, căn bản như không nghe không thấy.

Ngao Phượng Linh ngồi đối diện cả hai cũng có chút đứng ngồi chẳng yên. Tuy rằng Tư Đồ không hề phanh phui rõ ràng, bất quá nàng cũng có thể đoán được, vị thiếu niên đang ngồi cạnh hắn chính là Hoàng Bán Tiên. Hơn nữa, ngoài Hoàng Bán Tiên ra, còn ai có năng lực lớn nhường ấy để chỉ trong một ngày mà chữa lành căn bệnh mất mà Ngao Thịnh đã bị suốt mấy năm trời đây?

"Có nghe nói chưa thế…. Tư Đồ bang chủ tới Ngao gia rồi đó!" – Thốt nhiên có ai đó nói – "Có người còn bảo đã chữa lành bệnh cho cháu trai Ngao Thịnh của Ngao lão bang chủ nữa…"

Bọn họ tiếp tục trò chuyện, với giọng đã hạ nhỏ xuống… Lúc này, có rất nhiều người trong quán ăn đảo mắt sang nhìn bàn của bọn người Ngao Phượng Linh.

Hoàng Hà bang là đại bang phái của huyện Phượng Tường, người quen biết Ngao Phượng Linh dĩ nhiên không hề ít. Ngao Phượng Linh ngồi đối diện với một nam tử đang ăn uống, toàn thân hắc y, khí độ bất phàm, lại còn có thiếu niên ở bên cạnh như thần tiên hạ phàm…

Không ít người ực nước bọt một cái, vứt tiền bỏ lại bỏ chạy ra ngoài.

Tư Đồ buông đũa xuống, quay sang nhìn Tiểu Hoàng, đột nhiên lại mỉm cười.

Tiểu Hoàng bị hắn nhìn tới mức chẳng biết làm sao, giơ chân đạp cho hắn ta một cái, nhỏ giọng lí nhí – "Huynh còn cười nữa!"

Tư Đồ như gặp phải chuyện gì chơi đùa vui vẻ lắm ấy, cười tới ngừng không được. Cười xong, đột ngột hỏi Ngao Phượng Linh – "Phượng Tường có rượu Hoàng mễ[4] đúng không?"

Ngao Phượng Linh gật đầu – "Có… là đặc sản."

"Có muốn uống không?" – Tư Đồ lấy khuỷu tay cọ cọ vào Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhìn hắn có chút bất lực, đến cuối cùng vẫn gật đầu. Tư Đồ gọi chưởng quầy mang ra một bình rượu to, rồi ngả sang bên tai Tiểu Hoàng thấp giọng – "Chờ tới đêm đến, chúng ta tìm một bãi đất trống nào đó thấy được cả trăng cả sao, quay một cái đùi dê nướng, rồi uống bình rượu này, ngươi còn phải gảy đàn cho ta nghe, có được không?"

Lẳng lặng nghe Tư Đồ nói xong, lo âu trên khuôn mặt Tiểu Hoàng dần dần rút xuống. Y gật đầu nhẹ nhõm, vươn tay xuống bên dưới mặt bàn, chìa qua nắm lấy bàn tay Tư Đồ.

Tư Đồ cười, nắm chặt lấy tay y, sự ấm áp truyền từ lòng bàn tay lên đến tận tim. Tiểu Hoàng không lo lắng chi nữa … Lẽ ra là thế, người cứ làm và trời cứ chứng kiến thôi, cũng chẳng có gì để lo lắng.

Ăn uống xong xuôi ra khỏi quán rồi, mấy người họ lại dạo quanh trên phố một trận, mua mấy món đồ chơi rồi chuẩn bị quay về Ngao phủ. Tư Đồ nói muốn dẫn Tiểu Hoàng ra ngắm bờ sông Hoàng Hà, rồi từ biệt Ngao Phượng Linh cùng Ngao Thịnh, rời họ đi trước.

Ngao Phượng Linh cũng chẳng có cách nào, vừa dắt Ngao Thịnh về tới nhà đã thấy một cỗ kiệu to đỗ ngay trước cửa. Vào trong sảnh trước rồi thì thấy Ngao Kim Long lẽ ra phải ở bến đò đã trở về, đang ngồi uống trà trong sảnh. Ngồi nơi ghế khách, chính là Huyện thái gia của huyện Phượng Tường.

Ngao Phượng Linh vừa nhìn qua đã hiểu, không trò chuyện gì với Ngao Kim Long, liền dẫn Ngao Thịnh rời đi.

Sau khi xuất môn, từ phía xa xa nghe tiếng Ngao Kim Long cười nói với Huyện thái gia rằng – "Đã đi rồi…. lúc tinh mơ đã ra đi mất."

Ngao Phượng Linh âm thầm bội phục Tư Đồ, quả nhiên đã lường trước.

….

Lại nói đến Tiểu Hoàng và Tư Đồ. Họ rảo bước đi về phía bến đò bên sông Hoàng Hà. Vừa đi, vừa nói chuyện.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng có chút gì đó mất tinh thần, bèn nhếch một bên môi cười trêu đùa, nắm lấy tay y mà nói – "Tay này của ta chộp đại thế mà lại là hoàng kim vạn lượng, đất đai ngàn khoảnh, một đời vinh hoa nhỉ."

Tiểu Hoàng biết hắn chế nhạo mình, có chút gượng gạo nhìn qua hắn một cái, chẳng nói năng gì.

"Ha hả…" – Tư Đồ cười cười, lại nói – "Ngươi đoán coi… Hai bên ai có thể thắng?"

Tiểu Hoàng trầm mặc một hồi, rồi mở miệng – "Tề Dịch."

"A?" – Tư Đồ thấy hứng thú, hỏi – "Sao lại nói vậy?"

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ – "Bởi vì huynh càng thêm căm ghét Thụy Vương hơn."

"Ha ha…" – Tư Đồ bật cười khanh khách, vươn tay xoa xoa cái cằm Tiểu Hoàng – "Ngươi nói đi, sao ngươi lại thông minh thế hử?"

"Huynh dự tính hỗ trợ Tề Dịch thật ư?" – Tiểu Hoàng có chút lo lắng – "Chúng ta không nên can dự vào là hơn."

Tư Đồ gật đầu – "Ta hiểu mình, chỉ cần chúng không đến trêu chọc chúng ta, ta cũng chả buồn ra tay, hà tất trúng tâm kế trong lòng của người ta."

Tiểu Hoàng ngước mắt lên nhìn sông Hoàng Hà đã gần ngay trước mắt, thở hắt ra – "Sông lớn ghê."

Tư Đồ cũng phóng mắt nhìn về phía xa vời. Ở nơi này có một con đập lớn, dòng nước chảy không xiết, bề mặt dòng sông bao la đến tận cùng, dòng Hoàng Hà ánh vàng sắc sóng, dù nước chảy rất nhanh nhưng thoạt nhìn qua lại vô cùng khoan thai từ tốn.

"Ta hiểu rồi…" – Tiểu Hoàng thốt nhiên dịu giọng mà nói – "Chung quy là có chuyện gì xảy ra, mục đích cuối cùng là cái gì, ta đều hiểu cả rồi."

Tư Đồ cúi xuống nhìn y, nghiêng sang hôn lên đỉnh đầu y một cái – "Đã hiểu cũng vô dụng mà thôi… Nếu dấn thân vào cũng chỉ là bèo trôi theo con nước."

Tiểu Hoàng buông tay Tư Đồ ra, đi về phía trước hai bước rồi đứng lại bên bờ sông Hoàng Hà, nhìn nước của dòng sông rồi chợt thốt lên– "Ta không cam lòng."

Tư Đồ đứng ở phía sau nhìn tiểu hài tử, nghĩ y lại cao lớn thêm một ít rồi. Hắn khẽ cười, bình thản nói – "Không cam lòng, thì phản kích đi."

—

Chú thích:

[1] Cẩu kỷ: Một vị thuốc Bắc. Quả chín rồi sấy khô còn gọi là Kỷ tử. Đến đây thì chắc ai cũng biết, là đồ để nấu lẩu dê.

Canh thịt dê cẩu kỷ

[2] Bún to bản xào. Nguyên văn là " " Nhìn hình thì thấy là loại bún rất giống bánh phở, xào thì cũng rau với thịt với nấm các loại, còn nấu lên với nước lèo thái mỏng thịt bò sắp lên là y như phở…

[3] Đắc Hoàng Bán Tiên giả, đắc thiên hạ. Chữ "giả" ở đây có nghĩa là người " ". Câu này dịch nghĩa ra là "Ai có được Hoàng Bán Tiên, tất được thiên hạ."

[4] Hoàng mễ tửu: Loại rượu được làm từ hạt kê vàng.

82. Chương 41: Sóng Tung Cuồn Cuộn

Dẫu sao Tiểu Hoàng cũng chỉ vừa mới trải nghiệm tình sự, suốt một đêm ngủ đến thiên hôn địa ám, lúc nói mớ thì ư hừ mấy tiếng, khiến Tư Đồ chưa gì đã tơ tưởng đi đâu. Hơn nữa, tiểu hài tử sợ lạnh, lúc ngủ đã quen nếp chui vào trong lòng hắn, khiến cho Tư Đồ kêu khổ không thôi, vất vả lắm mới chịu đựng được đến khi gà gáy tinh mơ, đúng thật là trọn một đêm không hề chợp mắt mà tinh thần vẫn tỉnh táo.

Nhẹ nhàng đứng dậy, Tư Đồ dùng chăn đắp Tiểu Hoàng cho kín, xong rồi ra cửa phòng.

Khí trời còn rét, hơi lạnh lúc sáng sớm khiến hắn thần thanh khí sảng, trong không khí tinh sạch còn mang theo đôi phần ẩm ướt, xông thẳng vào đầu óc quét đi hết những phần ám muội quanh quẩn trong đầu suốt đêm qua.

Hít sâu mấy hơi, Tư Đồ xốc lại thắt lưng, đi tới bên giếng múc nước rửa mặt.

Lúc này, từ phía hậu viện vọng ra mấy tiếng "leng keng thùng thùng", nghe như tiếng binh khí va chạm vào nhau.

Tư Đồ lau mặt cho khô, phóng người lên nóc nhà, chi thấy sau gian phòng là một bãi đất bằng phẳng, đặt không ít giá treo binh khí. Ngao Kim Long đang luyện công với các con của ông ta.

Ngắm nghía quyền cước một hồi, Tư Đồ thật sự cảm thấy đáng tiếc cho Ngao Kim Long. Võ công của Hoàng Hà bang này thật sự bình thường không có gì đặc biệt. Ngao Kim Long còn được, dù sao cũng là một người bao nhiêu năm từng trải. Nữ nhi Ngao Phượng Linh cũng gần như vậy, tuy là con gái, nhưng có thể luyện được như vậy cũng không tệ rồi. Bất quá hai thằng con trai thật sự là quá mức vô dụng.

Tư Đồ quan sát tới nỗi nảy sinh hứng thú, đã định sẽ vọt xuống dưới nhưng chợt nghe thấy một tràng cười giòn giã truyền đến…Quay đầu lại, thấy Ngao Thịnh cũng đã đi đến trong viện, trên tay đang cầm một chiếc gậy trúc. Cũng không gọi bọn hạ nhân đến dìu, thằng bé đứng trong góc sân, nhìn bọn người Ngao Kim Long luyện công, vui vẻ vỗ tay.

"Thịnh Nhi, đệ có thể thấy được rồi ư?!" – Ngao Phượng Linh vui mừng tươi tắn đi sang.

"Ừm!" – Ngao Thịnh gật đầu – "Vẫn có chút không được rõ ràng, bất quá đã tốt rồi."

"Ha ha ha…" – Ngao Kim Long mãn nguyện cười lớn, trong giọng điệu của ông chan chứa vui mừng. Ông ngoắc tay gọi Ngao Thịnh đi sang, vỗ vai nó mà bảo: – "Hai ngày nữa, đợi cho mắt của cháu hoàn toàn khỏe rồi, ta sẽ truyền thụ võ công cho cháu, còn tìm một phu tử giỏi nhất đến dạy cho cháu học hành!"

Ngao Thịnh cười ngại ngùng. Tư Đồ chú ý thấy được sắc mặt của hai huynh đệ nhà họ Ngao rất khó coi, dường như có ý nghĩ không phải vì đôi mắt của người em họ phục hồi trở lại như cũ mà cảm thấy vui vẻ – thật thú vị.

Hắn đang ngắm đến hào hứng, chợt nghe thấy có động tĩnh gì đó trong phòng. Tư Đồ nghĩ, có lẽ là tiểu hài tử đã tỉnh rồi, bèn xoay người nhảy xuống vào phòng, đẩy cửa vào trong.

Vừa vào đến bên trong, Tư Đồ liền hối hận bản thân mình quá lỗ mãng rồi. Tiểu Hoàng vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng ôm chăn ngồi trên giường, hết cả mặt mũi đều là vẻ biếng nhác, hai mắt còn chưa thật tập trung. Mà chính yếu nhất, chính là cổ cùng bờ vai đều lộ hết ra ngoài. Ngày hôm qua Tư Đồ chỉ cầm lấy áo khoác hờ lên cho Tiểu Hoàng chứ chưa mặc thật kỹ, bây giờ nhìn mà xem, ngươi ở trên giường áo quần trễ xuống một nửa, trên cơ thể trắng như phấn còn lưu những vết hồng ngân nhàn nhạt. Cơn đen tối vất vả lắm mới đuổi đi được hình như lại kéo trở về.

"Khụ khụ…" – Tư Đồ giả vờ đằng hắng một tiếng, đi đến bên giường, kéo y phục của Tiểu Hoàng lên trên.

Tiểu Hoàng lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại, quay sang trông thấy Tư Đồ, mặt ửng đỏ lên mấy phần, bối rối ngoảnh mặt sang bên.

Tư Đồ nghĩ thú vị, trong mắt lại nổi lên sự xấu xa, mó tay véo bên hông mềm mềm của Tiểu Hoàng một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng cả kinh, oán giận nhìn Tư Đồ rồi lấy chăn trùm mình lại thật kỹ.

"Ha…" – Tư Đồ bị y chọc cho cười, hắn ngồi xuống lấy bộ y phục sạch sẽ phía cuối giường mặc vào cho Tiểu Hoàng rồi hỏi: – "Có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhưng nghĩ nghĩ, rồi lại gật đầu.

Tư Đồ thấy y còn đang mông lung, hắn nghĩ nên nói mấy chuyện đường hoàng xoa dịu bầu không khí, bèn mở miệng: – "Đêm qua…"

Mặt Tiểu Hoàng liền đỏ lựng.

"Không phải chuyện đó…" – Tư Đồ nhịn cười khoát khoát tay, bảo – "Ta đang nói, tối hôm qua cũng không ai đến làm phiền Ngao lão đầu cả."

Tiểu Hoàng mặt càng đỏ tợn, Tư Đồ rõ ràng còn chưa nói xong mà mình đã nghĩ tới…

Tư Đồ nhanh tay lẹ chân mặc y phục cho Tiểu Hoàng, lẩm bẩm: – "Chẳng lẽ không ai biết rằng chúng ta đã tới Hoàng Hà bang sao…"

Tiểu Hoàng tư lự một chút rồi nói: "Nếu biết huynh đang ở Hoàng Hà bang, còn ngụ lại nơi này nữa, kẻ kia ắt hẳn không dám động thủ đâu."

"Ừm…rất có lý." – Tư Đồ vuốt cằm – "Phải nghĩ ra biện pháp mới được."

Chờ tới khi Tiểu Hoàng áo quần nón nảy, rửa mặt chải đầu xong xuôi, Tư Đồ kéo y ra khỏi phòng, vừa đi ra đến tiền viện thì gặp bọn người Ngao Kim Long mới vừa luyện công xong.

"Hai vị thức dậy thật sớm a." – Ngao Kim Long mặt mày hớn hở, kéo Thịnh Nhi tới vái chào Tiểu Hoàng: – "Đa tạ tiểu tiên sinh đã cứu điệt nhi nhà ta."

Tiểu Hoàng hối hả xua tay: "Không có gì mà…" – Giương mắt lên, thấy hai huynh đệ đi phía sau Ngao Kim Long sắc mặt xấu xí, nhưng Ngao Phượng Linh vẫn rất vui vẻ, cười hỏi han hai người họ: "Hai vị muốn dùng điểm tâm trong nhà hay đi ra ngoài ăn?"

Tư Đồ nhìn sang Tiểu Hoàng, bảo: – "Chúng ta muốn ra bên ngoài đi dạo."

"Để ta dẫn đường cho hai vị." – Ngao Phượng Linh nhiệt tình nói – "Đại ca và nhị ca hôm nay đều phải ra bến đò phụ việc rồi."

Tư Đồ có vẻ hơi hoài nghi nhìn Ngao Kim Long – "Bến đò?"

Ngao Kim Long gật gù: – "Các bến đò này vào ban đêm sẽ đóng băng, lúc sớm ra không phá lớp băng đi, khơi thông dòng chảy thì sông mới có thể chảy xuôi được."

"À…" – Tư Đồ gật đầu, dắt Tiểu Hoàng ra ngoài, chợt nghe thấy Ngao Kim Long dặn dò Ngao Phượng Linh: "Mang Thịnh Nhi đi cùng nữa, cứ dạo chơi trên đường cho thỏa thích đi."

…

Bốn người ra khỏi Ngao phủ, dạo bước trên phố xá huyện Phượng Tường.

Huyện thành Phượng Tường này quả không hổ danh là trọng trấn vùng Tây Bắc, phồn thịnh sầm uất, hơn nữa không giống với kiểu cách những ngôi nhà nhỏ khuê các của phương Nam, nơi đây thiên đạm vân sơ, tường cao đường rộng, tiếng rao hàng của các tiểu thương rao càng thêm rõ giọng.

Tiểu Hoàng lần đầu tiên đến một nơi như thế thì rất đỗi tò mò, Ngao Thịnh đi theo họ suốt dọc đường càng phấn chấn đến no mắt.

Ngao Phượng Linh dẫn bọn họ đến một quán ăn rất lớn, gọi một ít món điểm tâm có phong vị đặc trưng, rồi lại gọi thêm cho mỗi người một bát canh thịt dê hầm cẩu kỷ.[1]

Trong quán ăn có không ít người, hết thảy đều vừa ăn uống vừa bàn luận sôi nổi, tiếng nói năng ồn ào, có cảm giác náo nhiệt phi thường.

Tiểu Hoàng nhìn bát canh thịt dê trước mắt, có chút phân vân không thể xuống tay, vì trên mặt canh nổi một lớp ớt đỏ tươi, nhìn qua đã biết sẽ rất cay.

Tư Đồ cũng không biết các món ăn bày đầy trước mắt có tên gọi là gì, bèn tiện tay gắp một đũa tương tự như mỳ to bản[2] xào đưa vào trong miệng, thấy mùi vị rất đặc biệt, cũng rất ngon. Quay sang thấy tiểu hài tử đang ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào bát canh, muỗng cầm trong tay không biết phải múc xuống nơi nào, hắn bèn gắp một đũa đưa qua.

Tiểu Hoàng chỉ thấy Tư Đồ đút thức ăn ngay đến bên miệng mình, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều đã há mồm đón lấy, nhai nhai rồi cười thích thú với Tư Đồ.

Vì thế, Tư Đồ bèn gắp đũa đầu tiên để tự mình nếm thử, thấy ngon thì sẽ đút ngay tận miệng Tiểu Hoàng, còn tự tay lau miệng cho y nữa. Cả một bàn thức ăn, hai người một đôi đũa, ăn uống đến vui vẻ rạng rỡ.

Hai người đã quen nếp ăn uống như vậy, nhưng Ngao Phượng Linh ở phía đối diện có hơi chút ngây ngô. Hai người kia, cũng thân mật nhau quá rồi.

Ngao Thịnh thì mặc kệ những điều này, một mặt tuổi của thằng bé còn nhỏ, mặt khác thì nó cũng lâu rồi chẳng được ăn uống tự do đến thế.

Mấy gã đại hán ở bàn kế bên đang tán chuyện tầm phào, rồi có một đoạn đối thoại khiến Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ phải chú ý.

"Biết chưa vậy? Hai phe Nam Bắc lại đánh nhau rồi đấy." – Một người mở giọng hơi có vẻ thần bí.

"Hai phe Nam Bắc? Chả phải là Thụy Vương với Tề Dịch đó à?"

"Đúng thế. Bây giờ chỉ còn có Tây Bắc với Thục Trung là còn thái bình chút đỉnh."

"Thục Trung chẳng phải thiên hạ của Hắc Vân Bảo đấy còn gì, có ai dám đụng tới sao…Có điều chúng ta ở nơi này thì đáng lo thật."

"Phải đó a, lão thiên phù hộ, ngàn vạn lần đừng đánh tới nơi này nha, ta còn có một nhà già trẻ đó!"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt không thay đổi, tiếp tục lắng nghe.

"Vì sao mà đánh nhau vậy?" – Có người hỏi.

"Ta nghe nói, bệnh tình của hoàng tử nguy kịch rồi, lão hoàng đế vì thương tâm quá độ mà cũng sắp sửa đi rồi đấy."

"Té ra là thế, hèn chi không trách được, lúc này đang thời tranh đoạt hoàng vị a."

Tư Đồ nghe như vậy nhướn mày với Tiểu Hoàng một cái, như thể nói – theo như bộ dáng ốm o bệnh hoạn của tên hoàng tử kia, hơn nữa Thụy Vương còn mỗi ngày cho hắn uống loại thuốc đó, không chết mới là chuyện lạ.

"Ông nói xem ai sẽ thắng nào?"

"Luận về thực lực mà nói, chắc hẳn là Tề Dịch rồi…dù sao người ta cũng có đại quân đấy."

"Nhưng cũng có người nói rằng Thụy Vương có Thất Tinh Thủy Trại chống lưng đó, quân lính của hoàng thành cũng binh hùng tướng mạnh…"

Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng giật mình liếc mắt nhìn nhau – Tiếu Lạc Vũ từ lúc nào đã cấu kết về cùng một phe với Thụy Vương vậy?

"Hắc hắc hắc…ta thấy là, bọn họ ai cũng chẳng lợi hại bằng được Hắc Vân Bảo đâu!" – Lại có ai đó xen mồm nói vào.

"Đúng vậy, Hắc Vân Bảo chủ có Hoàng Bán Tiên a! Người ta là thần tiên chứ bộ, muốn ai sống người đó phải sống, muốn ai chết kẻ đó ắt chết, chẳng phải đã nói rồi đấy à…Có Hoàng Bán Tiên, ắt được thiên hạ…"

"Xoảng, xoảng" một tiếng, chiếc muỗng trong tay Tiểu Hoàng rơi vào trong bát canh, bát canh thịt dê ninh cẩu kỷ còn chưa động vào đã bắn ra hết cả bàn.

Động tĩnh ấy cũng khiến đám người đang tán gẫu bên này chú ý. Tất cả đều quay sang nhìn vào Tiểu Hoàng, thấy một thiếu niên thanh thanh tú tú thì nhòm nhòm ngó ngó.

Tư Đồ tự tay nhấc chiếc muỗng khác lên cho Tiểu Hoàng, đặt vào trong tay y, rồi lại dùng đũa gắp cái muỗng rơi vào trong bát canh ra để ở một bên, cười: "Lớn tướng như vậy mà còn ăn uống chưa thành thục hử?"

Tiểu Hoàng phục hồi tinh thần lại, nhìn Tư Đồ một cái, cúi gầm.

Mấy người ngồi ở bàn bên thu hồi ánh mắt lại, tiếp tục tán gẫu.

"Ai nói vậy cà? Cái câu "Có Hoàng bán tiên, được thiên hạ" ấy."

"Trong cung truyền ra ngoài đấy!"

"Phải phải, ta cũng nghe nói mà, nói rằng có một ngày sét đánh giữa trời hạn, chém hòn giả sơn trong Ngự hoa viên làm hai mảnh, trên bề mặt hòn đá bị nứt ra khắc rành rành mấy chữ —- Đắc Hoàng Bán Tiên giả, đắc thiên hạ.[3]"

"Cho nên Thụy Vương mới treo thưởng toàn thiên hạ, ai có thể bắt được Hoàng Bán Tiên giao cho ông ta, liền được trọng thưởng hoàng kim vạn lượng, đất đai nghìn khoảnh, suốt đời vinh hoa a!"

…

"Tiểu ca ca, sao không ăn vậy? Huynh nếm thử bánh rán này xem." – Ngao Thịnh ngồi cùng bàn cũng chẳng biết bọn họ đang nói với nhau cái gì, càng không biết ân nhân cứu mạng đang ngồi trước mắt chính là Hoàng Bán Tiên được người người truyền tụng. Nó thấy ai cũng chẳng ăn uống gì, bèn đưa qua một cái bánh rán nhỏ.

Tiểu Hoàng nhìn chiếc bánh rán đưa sang, làm sao y có thể nuốt trôi được kia chứ. Tư Đồ ở bên cạnh thì vẫn cứ cơm ta cứ ăn canh ta cứ uống, căn bản như không nghe không thấy.

Ngao Phượng Linh ngồi đối diện cả hai cũng có chút đứng ngồi chẳng yên. Tuy rằng Tư Đồ không hề phanh phui rõ ràng, bất quá nàng cũng có thể đoán được, vị thiếu niên đang ngồi cạnh hắn chính là Hoàng Bán Tiên. Hơn nữa, ngoài Hoàng Bán Tiên ra, còn ai có năng lực lớn nhường ấy để chỉ trong một ngày mà chữa lành căn bệnh mắt mà Ngao Thịnh đã bị suốt mấy năm trời đây?

"Có nghe nói chưa thế… Tư Đồ bang chủ tới Ngao gia rồi đó!" – Thốt nhiên có ai đó nói – "Có người còn bảo đã chữa lành bệnh cho cháu trai Ngao Thịnh của Ngao lão bang chủ nữa…"

Bọn họ tiếp tục trò chuyện, với giọng đã hạ nhỏ xuống…Lúc này, có rất nhiều người trong quán ăn đảo mắt sang nhìn bàn của bọn người Ngao Phượng Linh.

Hoàng Hà bang là đại bang phái của huyện Phượng Tường, người quen biết Ngao Phượng Linh dĩ nhiên không hề ít. Ngao Phượng Linh ngồi đối diện với một nam tử đang ăn uống, toàn thân hắc y, khí độ bất phàm, lại còn có thiếu niên ở bên cạnh như thần tiên hạ phàm…

Không ít người ực nước bọt một cái, vứt tiền bỏ lại bỏ chạy ra ngoài.

Tư Đồ buông đũa xống, quay sang nhìn Tiểu Hoàng, đột nhiên lại mỉm cười.

Tiểu Hoàng bị hắn nhìn tới mức chẳng biết làm sao, giơ chân đạp cho hắn ta một cái, nhỏ giọng lí nhí: – "Huynh còn cười nữa!"

Tư Đồ như gặp phải chuyện gì chơi đùa vui vẻ lắm ấy, cười tới ngừng không được. Cười xong, đột ngột hỏi Ngao Phượng Linh – "Phượng Tường có rượu Hoàng mễ[4]đúng không?"

Ngao Phượng Linh gật đầu – "Có…là đặc sản."

"Có muốn uống không?" – Tư Đồ lấy khuỷu tay cọ cọ vào Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhìn hắn có chút bất lực, đến cuối cùng vẫn gật đầu. Tư Đồ gọi chưởng quầy mang ra một bình rượu to, rồi ngả sang bên tai Tiểu Hoàng thấp giọng – "Chờ tới đêm đến, chúng ta tìm một bãi đất trống nào đó thấy được cả trăng cả sao, quay một cái đùi dê nướng, rồi uống bình rượu này, ngươi còn phải gảy đàn cho ta nghe, có được không?"

Lẳng lặng nghe Tư Đồ nói xong, lo âu trên khuôn mặt Tiểu Hoàng dần dần rút xuống. Y gật đầu nhẹ nhõm, vươn tay xuống bên dưới mặt bàn, chìa qua nắm lấy bàn tay Tư Đồ.

Tư Đồ cười, nắm chặt lấy tay y, sự ấm áp truyền từ lòng bàn tay lên đến tận tim. Tiểu Hoàng không lo lắng chi nữa…Lẽ ra là thế, người cứ làm và trời cứ chứng kiến thôi, cũng chẳng có gì để lo lắng.

Ăn uống xong xuôi ra khỏi quán rồi, mấy người họ lại dạo quanh trên phố một trận, mua mấy món đồ chơi rồi chuẩn bị quay về Ngao phủ. Tư Đồ nói muốn dẫn Tiểu Hoàng ra ngắm bờ sông Hoàng Hà, rồi từ biệt Ngao Phượng Linh cùng Ngao Thịnh, rời họ đi trước.

Ngao Phượng Linh cũng chẳng có cách nào, vừa dắt Ngao Thịnh về tới nhà đã thấy một cỗ kiệu to đỗ ngay trước cửa. Vào trong sảnh trước rồi thì thấy Ngao Kim Long lẽ ra phải ở bến đò đã trở về, đang ngồi uống trà trong sảnh. Ngồi nơi ghế khách, chính là Huyện thái gia của huyện Phượng Tường.

Ngao Phượng Linh vừa nhìn qua đã hiểu, không trò chuyện gì với Ngao Kim Long, liền dẫn Ngao Thịnh rời đi.

Sau khi xuất môn, từ phía xa xa nghe tiếng Ngao Kim Long cười nói với Huyện thái gia rằng: – "Đã đi rồi… lúc tinh mơ đã ra đi mất."

Ngao Phượng Linh âm thầm bội phục Tư Đồ, quả nhiên đã lường trước.

…

Lại nói đến Tiểu Hoàng và Tư Đồ. Họ rảo bước đi về phía bến đò bên sông Hoàng Hà. Vừa đi, vừa nói chuyện.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng có chút gì đó mất tinh thần, bèn nhếch một bên môi cười trêu đùa, nắm lấy tay y mà nói: – "Tay này của ta chộp đại thế mà lại là hoàng kim vạn lượng, đất đai ngàn khoảnh, một đời vinh hoa a."

Tiểu Hoàng biết hắn chế nhạo mình, có chút gượng gạo nhìn qua hắn một cái, chẳng nói năng gì.

"Ha hả…" – Tư Đồ cười cười, lại nói: – "Ngươi đoán coi…Hai bên ai có thể thắng?"

Tiểu Hoàng trầm mặc một hồi, rồi mở miệng: – "Tề Dịch."

"A?" – Tư Đồ thấy hứng thú, hỏi: – "Sao lại nói vậy?"

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ – "Bởi vì huynh càng thêm căm ghét Thụy Vương hơn."

"Ha ha…" – Tư Đồ bật cười khanh khách, vươn tay xoa xoa cái cằm Tiểu Hoàng – "Ngươi nói đi, sao ngươi lại thông minh thế hử?"

"Huynh dự tính hỗ trợ Tề Dịch thật ư?" – Tiểu Hoàng có chút lo lắng – "Chúng ta không nên can dự vào là hơn."

Tư Đồ gật đầu – "Ta hiểu mình, chỉ cần chúng không đến trêu chọc chúng ta, ta cũng chả buồn ra tay, hà tất trúng tâm kế trong lòng của người ta."

Tiểu Hoàng ngước mắt lên nhìn sông Hoàng Hà đã gần ngay trước mắt, thở hắt ra – "Sông lớn ghê."

Tư Đồ cũng phóng mắt nhìn về phía xa vời. Ở nơi này có một con đập lớn, dòng nước chảy không xiết, bề mặt dòng sông bao la đến tận cùng, dòng Hoàng Hà ánh vàng sắc sóng, dù nước chảy rất nhanh nhưng thoạt nhìn qua lại vô cùng khoan thai từ tốn.

"Ta hiểu rồi…" – Tiểu Hoàng thốt nhiên dịu giọng mà nói: – "Chung quy là có chuyện gì xảy ra, mục đích cuối cùng là cái gì, ta đều hiểu cả rồi."

Tư Đồ cúi xuống nhìn y, nghiêng sang hôn lên đỉnh đầu y một cái – "Đã hiểu cũng vô dụng mà thôi…Nếu dấn thân vào cũng chỉ là bèo trôi theo con nước."

Tiểu Hoàng buông tay Tư Đồ ra, đi về phía trước hai bước rồi đứng lại bên bờ sông Hoàng Hà, nhìn nước của dòng sông rồi chợt thốt lên: "Ta không cam lòng."

Tư Đồ đứng ở phía sau nhìn tiểu hài tử, nghĩ y lại cao lớn thêm một ít rồi. Hắn khẽ cười, bình thản nói – "Không cam lòng, thì phản kích đi."

83. Chương 42

Chương 42 | Bên tám lạng, người nửa cân

– Tứ lưỡng thiên cân –

Ngao Kim Long sầu não nặng nề tiễn Huyện thái gia đi xong, liền ngồi một mình ngẩn ngơ trong đại sảnh. Khi ấy nhi thử thứ hai Ngao Minh Kỳ tiến lên cất lời – "Cha à, đây là cơ hội có một không ai a, nếu chúng ta giao nộp Hoàng Bán Tiên ra, bất luận cho dù Tề Hầu hay Thụy Vương ai làm hoàng đế tương lai, chúng ta đều là nhất đẳng công thần."

Ngao Kim Long chau mày, trở tay liền tát Ngao Minh Kỳ một bạt tai – "Súc sinh, ta đã dạy ngươi thế nào? Đại trương phu đã nhận cái ơn tích thủy phải báo đáp bằng dũng tuyền[1]. Hoàng Tiểu Tiên Sinh và Tư Đồ bang chủ là ân nhân cứu mạng của Thịnh Nhi, ngươi lấy oán trả ơn, ra khỏi cửa không sợ bị sét đánh chết sao? Cút đi!"

Thấy gia phụ nổi giận, Ngao Minh Kỳ và Ngao Tứ Hải ở bên cạnh đành phải ảo não bỏ đi, đi ra khỏi cửa rồi vẫn còn có chút không cam lòng, bèn lén lút ngấm ngầm trù tính.

Đuổi hai đứa con trai đi rồi, Ngao Kim Long thở dài thườn thượt, ra khỏi tiền sảnh mà đi tới sau hậu viên, trông thấy Ngao thịnh đang nhìn những con chép vàng trong ao đến ngơ ngẩn.

Cảm giác có người tới gần, Ngao Thịnh quay đầu lại, vừa thấy Ngao Kim Long liền cười gọi một tiếng – "Bá phụ."

"Ngoan" – Ngao Kim Long sang bên đó, vươn tay ra xoa xoa đầu Ngao Thịnh – "Mắt thế nào rồi?"

"Đã nhìn rõ được rồi." – Ngao Thịnh vui vẻ nói, vừa chỉ vào những con cá chép đỏ cam to tròn – "Cháu còn nhớ rõ lúc còn bé thả xuống chỉ là lũ cá con, chớp mắt đã lớn như vậy rồi."

Ngao Kim Long ngồi xổm xuống bên cạnh nó, nhìn cá chép trong làn nước một hồi thật lâu mới hỏi – "Thịnh Nhi, cháu thấy Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh là người thế nào?"

"Người tốt" – Ngao Thịnh trả lời không chút phân vân.

"Nếu như bây giờ có một tình huống." – Ngao Kim Long nói – "Có người muốn hại hai người bọn họ, nếu cháu không giúp, họ có thể sẽ gặp rắc rối. Nhưng nếu giúp họ, cháu có thể sẽ phải nguy hiểm cửu tử nhất sinh…. Cháu giúp hay không giúp?"

Ngao Thịnh còn mải cho cá ăn, trả lời ngay tắp lự – "Đương nhiên giúp ạ."

"Cháu không cần suy nghĩ chút nào ư?" – Ngao Kim Long giật mình.

Ngao Thịnh lúc này mới quay sang nhìn Ngao Kim Long, tò mò mà hỏi – "Bá phụ, bọn họ là người cháu thích, lại có ân huệ với cháu, vì sao cháu không giúp họ?"

Ngao Kim Long ngốc lăng cả ra nhìn chằm chằm điệt nhi của ông, mãi lâu sau mới xoa đầu tóc nó, gật gù – "Cháu mạnh mẽ hơn ta!" – Nói rồi đứng dậy, quay đầu nhìn lại đã thấy Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng chẳng biết tự bao giờ đã đứng phía sau ông, cách không xa là mấy, đang ngắm nhìn. Nhất là Tư Đồ, thần sắc cười mà như có như không ấy… Khuôn mặt già nua của lão đầu bất giác ngượng đỏ, lắc đầu liền nói – "Xấu hổ rồi…"

Trên mặt dẫu là bình tĩnh, nhưng thật ra Ngao Kim Long đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân từ lâu, vừa rồi nếu như ông ta chỉ dợm có tâm tư hãm hại người, phỏng chừng đã mất toi cái mạng già rồi.

Sau đó, Ngao Kim Long dẫn họ vào thư phòng, rồi cùng đàm đạo đến tận canh thâu.

.

.

Đêm đó, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng bái biệt Ngao Kim Long, quay trở về Thục Trung.

Hai ngày sau, tin tức truyền đến, Ngao Kim Long đã chết, so với những vị đứng đầu các bang phái khác đều in hệt, đều là bỏ mạng dưới Hắc Kim Hầu của Tư Đồ. Mà cháu trai của Ngao Kim Long, Ngao Thịnh, cũng biệt tung biệt tích.

Bảy ngày sau, Ngao Kim Long an táng nhập thổ, hai người nhi tử cùng Ngao Phượng Linh phát thiệp anh hùng, triệu tập các lộ anh hùng khắp giang hồ về Thục Trung, thề muốn Tư Đồ nợ máu phải trả bằng máu.

Hắc Vân Bảo, Thục Trung, mười ngày sau.

Thám báo từ ngoài bảo chạy như bay vào bên trong, hô lớn – "Bang chủ đã về rồi ~~"

Mấy hôm nay, Mộc Lăng sốt ruột tới mức giận dữ phun nước bọt phèo phèo. Y đứng phắt dậy khỏi ghế ngồi, chửi to– "Tư Đồ nhà ngươi rốt cuộc cũng về rồi đấy hửm! Còn không về thì lão tử phải thí cái mạng này để ăn nói đấy!" – Vừa mắng vừa ra bên ngoài để đón.

Chợt thấy, Tư Đồ dắt về ngoại trừ Tiểu Hoàng ra, thì còn có một thiếu niên nhỏ tuổi.

Mộc Lăng hấp háy hai mắt rồi hỏi – "Tên quỷ con này là ai hả?"

Tư Đồ mỉm cười – "Ngao Thịnh."

…Tất cả mọi người đều há hốc mồm. Tin đồn nói rằng Tư Đồ hạ sát Ngao Kim Long, bắt Ngao Thịnh đi đã lan truyền xôn xao đầy sóng gió, chẳng lẽ…

Mộc Lăng vất vả lắm mới khép được cái mồm đang há to, hỏi – "Tư Đồ ngươi thật không phải đã…"

Tư Đồ chỉ cười, khoát tay ngăn mọi người lại – "Vào trong cái đã!" – Nói rồi, dẫn mọi người vào sảnh lớn bên trong.

An vị xong xuôi, Tư Đồ trước hết lướt mắt qua nhìn mấy người phó bang chủ cùng đường chủ các đường, xong sờ sờ mũi cất giọng – "Ngao Thịnh là đồ đệ của ta, sau này chiếu cố nó nhiều một chút."

Tất cả mọi người đều có chút giật mình, họ đều liếc mắt nhìn trộm nhau, gật đầu vâng dạ.

Tùy tiện hàn huyên thêm mấy câu rồi Tư Đồ giao Ngao thịnh cho Vân Tứ Nương trông nom, để Mộc Lăng, Chu lão gia tử, Lô Ngự Phong, Tương Thanh cùng Tiểu Hoàng ở lại. Tất cả những người khác đều tản hết đi, ai làm việc nấy.

Đóng chặt cửa thư phòng lại, mấy vị phó bang chủ đều nhìn vào Mộc Lăng, ý bảo y hỏi đi.

Mộc Lăng cũng chẳng buồn nói vòng nói vo, trực tiếp lên tiếng – "Tư Đồ, tới cùng là xảy ra chuyện gì vậy, trong hồ lô ngươi bán thuốc gì hả?"

Tư Đồ mỉm cười, không trả lời đã hỏi lại – "Đã có bao nhiêu người kéo tới trả thù rồi?"

Tương Thanh đáp – "Tổng cộng đã có mười mấy môn phái đã tới Thục Trung, độ mấy trăm người. Mặt khác, đám người Hoàng Hà Bang đã tập kết, đang đuổi tới nơi này, áng chừng khoảng một ngàn người."

Tư Đồ sờ sờ cằm, hỏi – "Ít người như vậy hử? Ta còn tưởng ít nhất cũng phải được mấy vạn cơ đấy…"

Mộc Lăng cái mũi cũng méo xẹo đi rồi, rống lớn – "Toàn bộ võ lâm Trung nguyên có được bao nhiêu người trong giang hồ hả?! Ngươi còn chê ít?"

"Không chỉ vậy đâu." – Lô Ngự Phong mở miệng – "Tiếu Lạc Vũ dẫn theo không ít binh mã của Thụy Vương, đã dựng doanh trại ngay sát bên con sông chảy qua hẻm núi."

"Bang chủ" – Chu lão gia tử lo âu nói – "E rằng lần này Tiếu Lạc Vũ chính là muốn làm ngư ông đắc lợi, thừa cơ hội chúng ta đấu đá với võ lâm Trung nguyên tới lưỡng bại câu thương thì diệt trừ sạch sẽ chúng ta, mặt khác…." – Nói đến đây, lão liếc mắt nhìn sang Tiểu Hoàng đang im lặng ngồi bên cạnh.

Tất cả mọi người đều muốn nói lại thôi, chờ đợi chỉ thị của Tư Đồ. Chỉ là, Tư Đồ chẳng biết đang không màng nghe đến hay đang xuất thần, cầm chén trà uống một cách rất chậm chạp, trầm mặc thật lâu sau mới nói – "Biết rồi… đi làm việc đi."

Mọi người quay sang nhìn nhau, các vị phóng bang chủ liền nổi nóng, nhưng chợt nghe Mộc Lăng nói – "Nhìn bộ dáng cứng rắn của hắn, chắc chắn trong lòng đã thầm có tính toán, đều đi cả thôi, ta cũng phải đi phối dược rồi còn ngủ nữa, miệng mồm toàn nước bọt." – Nói rồi bỏ đi biền biệt.

Những phó bang chủ khác cũng đành phải lĩnh mệnh rời đi.

Tiểu Hoàng thấy trong đại sảnh chẳng còn bóng ai, nhịn không được nhoẻn cười – "Mộc Lăng thật thông minh."

"Thông minh cái rắm!" – Tư Đồ bĩu môi, kéo Tiểu Hoàng đi tắm rửa rồi dùng bữa.

Cơm nước xong xuôi, Tư Đồ nói với Tiểu Hoàng phải làm chút ít việc, nói rồi liền biến đâu mất tiêu, mãi đến đêm tối cũng chưa quay trở về.

Tiểu Hoàng ngồi một mình đọc sách trong thư phòng, nhưng thủy chung vẫn không thể bình tĩnh được tâm trí. Lúc này, chợt có ai đó gõ cửa.

Đi đến mở cửa phòng, thấy Chu lão gia tử đang đứng ở nơi đó.

"Chu lão gia tử…" – Tiểu Hoàng ngoan ngoãn thưa một tiếng.

"Tiểu tiên sinh vẫn còn chưa ngủ đấy ư?" – Chu lão gia tử vọng nhìn vào bên trong – "Bang chủ không có ở đây sao?"

"Dạ.." – Tiểu Hoàng vội vàng mời Chu lão gia tử vào trong, để lão ta ngồi xuống rồi rót chén trà.

Chu lão gia tử ngồi một bên bàn, nhìn quanh bốn phía một chút rồi bảo – "Tiểu tiên sinh sắp sửa mười tám rồi."

Tiểu Hoàng cũng ngồi xuống, gật đầu – "Vâng."

"Đã nghĩ tới việc hôn nhân chưa?" – Chu lão gia tử khanh khách cười hỏi.

Mặt Tiểu Hoàng hơi đỏ lên, lắc lắc đầu.

"Vậy… Đã có ý trung nhân rồi đấy ư?" – Chu lão đầu cứ như đang nhàn thoại mấy việc trong nhà.

Tiểu Hoàng ngước mắt lên nhìn lão một chút rồi nhỏ giọng đáp – "Đây là chuyện của ta, ngoại trừ phụ thân ra thì ta sẽ không nói cho ai đâu."

Chu lão gia tử sửng sốt. Tiểu Hoàng nói ra lời này thần sắc rất chuyên chú, như thể đang nói ra điều gì đó hiển nhiên vậy, cảm giác cứ như là một tiểu hài tử chẳng biết gì về đối nhân xử thế, nói rất thật thà. Lão chẳng biết phải phản bác thế nào.

"Ha hả…" – Chu lão gia tử hơi xấu hổ sờ sờ cái mũi, mở lời – "Ta tùy tiện hỏi nhé…"

Tiểu Hoàng lại nhấp một ngụm trà – "Lão gia tử, ngài muốn hỏi điều gì?"

Chu lão đầu đằng hắng nhẹ một tiếng rồi nói – "… Ta muốn biết bang chủ đến tột cùng đang tính toán như thế nào…"

"À…" – Tiểu Hoàng gật đầu, nói – "Huynh ấy ắt có dự định của riêng mình thôi."

Chu lão gia tử có chút trầm tư. Câu nói của Tiểu Hoàng thật thú vị, chẳng ngại ngần gì lời mào đầu của lão. Cuối cùng lão đành đơn giản thở dài mà rằng – "Ta đây cũng trực tiếp nói thẳng thế này. Cơ nghiệp của Hắc Vân Bảo hôm nay vất vả lắm mới có được. Ta đã nhìn bang chủ lớn lên, biết rõ hắn rất có chừng mực… Thế nhưng, trong lòng cứ lo âu mãi, tình thế lần này tựa hồ tương đối nghiêm trọng đây."

Tiểu Hoàng lẳng lặng nghe lão nói xong bèn hỏi – "Ý tứ của lão gia là…"

Chu lão đầu tư lự một hồi rồi nói – "Ta cứ việc nói thẳng đi thôi. Ta nghĩ, nếu Hoàng tiểu tiên sinh không ở Hắc Vân Bảo, vậy thì hình như sẽ không có nhiều sự cố đến thế này."

Tiểu Hoàng suy nghĩ một chút, hồi đáp – "Kỳ thực dù ta có ở đây hay không, Hắc Vân Bảo chắc chắn phải xảy ra chuyện."

"Sao?" – Chu lão đầu hình như không hiểu cho lắm – "Nguyện nghe tiểu tiên sinh tường giải."

Tiểu Hoàng gật đầu, chậm rãi nói – "Hiện tại đương lúc lưỡng phương cát cứ, Tề Dịch và Thụy Vương đều không đủ thực lực để đụng vào Hắc Vân Bảo. Nhưng mà, dẫu có Hoàng Bán Tiên ta hay không, hai bên đều nhất định phải đánh vào đây một trận. Sở dĩ, cả hai phe đều có một mối đại họa trong lòng – Hắc Vân Bảo."

Chu lão gia tử khẽ nhíu mày, ý bảo Tiểu Hoàng tiếp tục nói thêm.

"Bọn họ trong lúc tranh đoạt vương vị, mối lo sợ lớn nhất chính là Hắc Vân Bảo vốn có thực lực tương đương với họ làm ngư ông đắc lợi." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Một khi có cùng chung kẻ địch, bọn họ tất phải liên hiệp với nhau để giải quyết Hắc Vân Bảo, rồi mới quay sang trở mặt đánh nhau một trận. Chuyện này và thời kỳ Tam Quốc là cùng chung đạo lý[2]. Có điều, hai phe bọn họ liên minh lại với nhau chính vì cả hai đều muốn làm hoàng đế. Mà Tư Đồ không hề muốn, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ đều nghĩ Tư Đồ muốn."

Trên trán Chu lão gia tử rướm đầy mồ hôi.

"Cho nên mới nói, dù cho có ta hay không, Hắc Vân Bảo đều khó tránh khỏi nạn kiếp này." – Tiểu Hoàng nâng chén trà lên nhấp lấy một ngụm – "Ta đây dù có ở bên nào trong cả ba bên, đều chỉ có trăm điều lợi mà chẳng có điều hại, bởi vì có được ta thì được lòng dân, được ý trời."

Chu lão gia tử trầm mặc một hồi lâu mới nói – "Vậy, cuối cùng Hắc Vân Bảo sẽ thoát được bình an vô sự chứ?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng cười – "Ngài không phải đã nhìn thấy Tư Đồ lớn lên đấy ư?"

Chu lão gia tử thở dài một trận, như có chút gì đó tự giễu mình. Lão đứng lên vái chào Tiểu Hoàng – "Đa tạ tiểu tiên sinh chỉ giáo, lão đầu ta bội phục." – Nói rồi liền cáo từ đi mất.

Tiểu Hoàng tiễn lão ra khỏi cửa rồi thì trở lại trong phòng tiếp tục đọc sách.

Chẳng mấy chốc sau, lại nghe có tiếng gõ cửa.

Tiểu Hoàng mở cửa nhìn ra, thấy đó là Lô Ngự Phong.

"Lô bang chủ?" – Tiểu Hoàng lại lễ phép hỏi.

"Tiểu tiên sinh…. Bang chủ không ở đây à?" – Lô Ngự Phong khanh khách cười hỏi. Tiểu Hoàng gật đầu.

"Chuyện này… ta có thể vào bên trong nói được chăng?" – Lô Ngự Phong cười hỏi.

Tiểu Hoàng nghiêng nghiêng đầu tư lự một lát rồi gật đầu cho hắn vào trong.

Lô Ngự Phong ngồi xuống rồi, Tiểu Hoàng lại rót chén trà cho hắn.

"Tiểu tiên sinh, bang chủ khuya rồi còn chưa về…. đi đâu vậy nhỉ?" – Lô Ngự Phong trông như không giống Chu lão gia tử, hắn vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Huynh ấy nói phải ra ngoài một chút."

"À…" – Lô Ngự Phong lắc đầu, nhỏ giọng nói – "Có kẻ giả mạo bang chủ giết người, chuyện này bang chủ thấy sao?"

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, đáp – "Hôm huynh ấy nghe được tin này, chỉ mở miệng cười to "ha ha" hai tiếng, rồi không hề nhắc đến nữa."

Lô Ngự Phong có hơi sốt ruột, nói – "Bang chủ không ngờ vực rằng trong Hắc Vân Bảo có gian tế hay sao?!"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Huynh ấy có chứ."

Lô Ngự Phong cả kinh – "Bang chủ phát hiện rồi ư? Vậy người vì sao không tra xét?"

Tiểu Hoàng nhìn Lô Ngự Phong một cái, hỏi lại – "Lô bang chủ đã có đối tượng nghi vấn rồi, có phải không?"

Lô Ngự Phong gật đầu có chút băn khoăn – "Ta nghĩ có mấy kẻ rất đáng tình nghi, nhưng không thể xác minh được, cho nên nghĩ bang chủ ắt hẳn phải điều tra chứ."

Tiểu Hoàng bưng chén trà uống một ngụm, nói – "Không tra được."

Lô Ngự Phong nghi hoặc – "Nói thế là sao?"

Tiểu Hoàng tư lự một lát rồi bảo – "Gian tế có bao nhiêu người, kẻ nào là gian tế chắc chắn tự biết trong lòng. Nhưng đại đa số bang chúng đều hết sức trung thành. Trong lòng bọn họ đều đoán không ra. Bởi vì đoán không ra, cho họ mới phải âu lo. Mọi người đều âu lo, nhưng đại thể thì tất cả đều tin tưởng rằng trong lòng Tư Đồ đã biết rõ cả rồi. Nếu như Tư Đồ bảo điều tra, mọi người như vậy đều biết rằng trong lòng huynh ấy cũng chẳng đoán ra, như vậy chẳng phải sẽ loạn lên đấy ư?! Cho nên Tư Đồ cái gì cũng không nói, các ngươi cũng không có ai biết được rằng trong lòng huynh ấy không biết. Vì vậy, biết được thì cứ cho là biết được, còn không biết cứ để cho không biết. Hắc Vân Bảo như thế mới không loạn."

Lô Ngự Phong bị Tiểu Hoàng dùng hàng loạt những điều biết được với không biết được, giảng giải đến sáng tỏ thông suốt, đứng dậy chắp tay chào Tiểu Hoàng, cung kính thưa – "Tiên sinh cao kiến" – rồi cáo từ ra ngoài.

Tiểu Hoàng xoa xoa tóc, tiếp tục đọc sách.

Lại chẳng bao lâu nữa, cửa lại lộc cộc gõ. Tiểu Hoàng vẫn cứ đi đến mở cửa, thấy Tương Thanh đang đứng bên ngoài.

Lần này Tiểu Hoàng chẳng đợi y mở miệng đã mời y vào trong ngồi xuống, rồi rót trà cho y.

Tương Thanh ngồi xuống rồi, còn chưa kịp nói thì Tiểu Hoàng đã mở lời – "Tư Đồ không có ở đây, huynh muốn hỏi gì thì hỏi đi."

Tương Thanh sửng sốt, thở dài nói – "Nhân mã của Hoàng Hà Bang đại khái có thể chỉ hai hôm nữa là tới rồi… Lúc này bang chủ không muốn chúng ta chuẩn bị gì sao?"

Tiểu Hoàng nhấp một ngụm trà, nói – "Huynh nghĩ phải chuẩn bị ra sao?"

Tương Thanh há hốc mồm, nói – "Không cần phải triệu tập bang chúng, chuyên cần thao luyện các thứ sao?"

Tiểu Hoàng chớp mắt mấy cái – "Nếu Tư Đồ không nói, mọi người sẽ không triệu tập bang chúng, chuyên cần thao luyện ư?"

"Ách…" – Tương Thanh hiếm hoi có chút mất đi trấn định – "Cũng không phải vậy, tôi chỉ là băn khoăn trong lòng."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợit một chút, hỏi– "Huynh có phải đã suy nghĩ đến chuyện tồi tệ nhất rồi không?"

Tương Thanh gật đầu – "Chúng ta đã có lời thề, chuẩn bị sẽ sống chết bảo vệ Hắc Vân Bảo, chỉ chờ một câu nói của bang chủ mà thôi."

Tiểu Hoàng cười – "Chẳng phải là được rồi ư? Mọi người đều nghĩ rằng tất cả rồi sẽ tệ hại, cho nên, một khi sự tình trở nên tệ hại thật thì cùng lắm cũng như mọi người tưởng tượng mà thôi. Nhưng nếu sự tình không tồi tệ như mọi người nghĩ, như vậy mọi người bày bố chẳng phải đã thỏa đáng rồi đấy ư?! Ngược lại, nếu Tư Đồ muốn mọi người phải chuẩn bị cho tốt để chết, mọi người sẽ chẳng còn lòng dạ nào, không còn tin tưởng vào huynh ấy nữa. Nếu Tư Đồ bảo rằng chẳng có vấn đề gì to tát, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng đến lúc thật sự muốn mọi người liều mạng thì tất cả sẽ trở tay không kịp, có đúng không nào?"

Tương Thanh sửng sốt một hồi lâu, rồi đứng lên vái thật sâu chào Tiểu Hoàng. – "Đa tạ tiên sinh chỉ dẫn." – Nói đoạn cũng cáo từ ra đi, lo nghĩ trên khuôn mặt không còn thấy nữa, lại trở thành một Tương Thanh đạm nhiên trầm ổn.

Tiểu Hoàng dứt khoát không đóng cửa nữa, chỉ ngồi bên bàn tiếp tục đọc sách. Quả nhiên, chẳng mấy chốc lại có tiếng gõ cửa lộc cộc. Ngước lên nhìn thì thấy Mộc Lăng bưng một cái khay tiến vào.

"Tư Đồ không ở đây…" – Tiểu Hoàng vừa dợm nói đã thấy Mộc Lăng phất tay ngăn lại – "Ta biết rồi." – Nói xong đặt khay lên bàn, mở nắp chung canh ra. Tiểu Hoàng nghe thấy một trận hương thơm nức mũi.

"Chim cút hầm tuyết lê." – Mộc Lăng cẩn thận đẩy chung canh đến trước mặt Tiểu Hoàng. – "Lúc ban chiều Tư Đồ bảo ta làm đấy, ta ninh cả đêm rồi, cho vào cam túc, bạc hà, bồ đề, địa hoàng, đương quy… Nhuận hầu nhuận phế." – Nói xong rồi lấy khay lại, vươn tay qua nhéo nhanh một cái lên mặt Tiểu Hoàng. – "Đa tạ ngươi bình ổn nhân tâm giúp Tư Đồ nhé." – Nói xong, chạy nhanh vụt đi.

Tiểu Hoàng còn chưa kịp phản ứng gì nhiều, đã cảm thấy có người khẽ khàng xoa lên khuôn mặt mình. Sau đó, truyền đến cả tiếng nói tức tối của Tư Đồ – "Đầu gỗ thối nát, dám chiếm tiện nghi hử, ngày mai đốt trụi cái lò thuốc của ngươi."

Tiểu Hoàng quay đầu lại, chẳng biết Tư Đồ đã đứng sau lưng từ khi nào. Hắn cũng đang cúi xuống… hôn lên trán Tiểu Hoàng một cái, nhỏ giọng thì thầm – "Đa tạ nhé…"

—

Chú thích:

[1] Ý tứ đoạn này lấy từ câu "Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo". Ý nói người đại trượng phu dù chịu cái ơn kẻ khác chỉ nhỏ như giọt nước, nhưng khi báo đáp phải như suối ngàn mới đáng là quân tử.

[2] Thời kỳ Tam Quốc: Cũng chẳng cần nói nhiều nhỉ? Thời Tam Quốc, Ngụy – Thục – Ngô ba nước ở thế chân vạc, tranh giành thiên hạ. Thục – Ngô liên minh chống Ngụy trước, ý định diệt xong nước Ngụy sẽ lại cùng nhau tranh thiên hạ. Ở đây cũng thế, Tề Dịch và Viên Cảnh định liên minh với nhau diệt trừ Tư Đồ trước, rảnh tay rồi sẽ quay sang sống mái một phen.

84. Chương 42: Bên Tám Lạng, Người Nửa Cân

Ngao Kim Long sầu não nặng nề tiễn Huyện thái gia đi xong, liền ngồi một mình ngẩn ngơ trong đại sảnh. Khi ấy nhi thử thứ hai Ngao Minh Kỳ tiến lên cất lời: – "Cha à, đây là cơ hội có một không ai a, nếu chúng ta giao nộp Hoàng Bán Tiên ra, bất luận cho dù Tề Hầu hay Thụy Vương ai làm hoàng đế tương lai, chúng ta đều là nhất đẳng công thần!"

Ngao Kim Long chau mày, trở tay liền tát Ngao Minh Kỳ một bạt tai – "Súc sinh, ta đã dạy ngươi thế nào? Đại trương phu đã nhận cái ơn tích thủy phải báo đáp bằng dũng tuyền[5]. Hoàng Tiểu Tiên Sinh và Tư Đồ bang chủ là ân nhân cứu mạng của Thịnh Nhi, ngươi lấy oán trả ơn, ra khỏi cửa không sợ bị sét đánh chết sao? Cút đi!"

Thấy gia phụ nổi giận, Ngao Minh Kỳ và Ngao Tứ Hải ở bên cạnh đành phải ảo não bỏ đi, đi ra khỏi cửa rồi vẫn còn có chút không cam lòng, bèn lén lút ngấm ngầm trù tính.

Đuổi hai đứa con trai đi rồi, Ngao Kim Long thở dài thườn thượt, ra khỏi tiền sảnh mà đi tới sau hậu viên, trông thấy Ngao thịnh đang nhìn những con chép vàng trong ao đến ngơ ngẩn.

Cảm giác có người tới gần, Ngao Thịnh quay đầu lại, vừa thấy Ngao Kim Long liền cười gọi một tiếng: – "Bá phụ."

"Ngoan" – Ngao Kim Long sang bên đó, vươn tay ra xoa xoa đầu Ngao Thịnh: – "Mắt thế nào rồi?"

"Đã nhìn rõ được rồi!" – Ngao Thịnh vui vẻ nói, vừa chỉ vào những con cá chép đỏ cam to tròn – "Cháu còn nhớ rõ lúc còn bé thả xuống chỉ là lũ cá con, chớp mắt đã lớn như vậy rồi."

Ngao Kim Long ngồi xổm xuống bên cạnh nó, nhìn cá chép trong làn nước một hồi thật lâu mới hỏi: – "Thịnh Nhi, cháu thấy Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh là người thế nào?"

"Người tốt" – Ngao Thịnh trả lời không chút phân vân.

"Nếu như bây giờ có một tình huống" – Ngao Kim Long nói – "Có người muốn hại hai người bọn họ, nếu cháu không giúp, họ có thể sẽ gặp rắc rối. Nhưng nếu giúp họ, cháu có thể sẽ phải nguy hiểm cửu tử nhất sinh… Cháu giúp hay không giúp?"

Ngao Thịnh còn mải cho cá ăn, trả lời ngay tắp lự: – "Đương nhiên giúp a."

"Cháu không cần suy nghĩ chút nào ư?" – Ngao Kim Long giật mình.

Ngao Thịnh lúc này mới quay sang nhìn Ngao Kim Long, tò mò mà hỏi: – "Bá phụ, bọn họ là người cháu thích, lại có ân huệ với cháu, vì sao cháu không giúp họ?"

Ngao Kim Long ngốc lăng cả ra nhìn chằm chằm điệt nhi của ông, mãi lâu sau mới xoa đầu tóc nó, gật gù: – "Cháu mạnh mẽ hơn ta!" – Nói rồi đứng dậy, quay đầu nhìn lại đã thấy Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng chẳng biết tự bao giờ đã đứng phía sau ông, cách không xa là mấy, đang ngắm nhìn. Nhất là Tư Đồ, thần sắc cười mà như có như không ấy…Khuôn mặt già nua của lão đầu bất giác ngượng đỏ, lắc đầu liền nói: – "Xấu hổ rồi…"

Trên mặt dẫu là bình tĩnh, nhưng thật ra Ngao Kim Long đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân từ lâu, vừa rồi nếu như ông ta chỉ dợm có tâm tư hãm hại người, phỏng chừng đã mất toi cái mạng già rồi.

Sau đó, Ngao Kim Long dẫn họ vào thư phòng, rồi cùng đàm đạo đến tận canh thâu.

Đêm đó, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng bái biệt Ngao Kim Long, quay trở về Thục Trung.

Hai ngày sau, tin tức truyền đến, Ngao Kim Long đã chết, so với những vị đứng đầu các bang phái khác đều in hệt, đều là bỏ mạng dưới Hắc Kim Hầu của Tư Đồ. Mà cháu trai của Ngao Kim Long, Ngao Thịnh, cũng biệt tung biệt tích.

Bảy ngày sau, Ngao Kim Long an táng nhập thổ, hai người nhi tử cùng Ngao Phượng Linh phát thiệp anh hùng, triệu tập các lộ anh hùng khắp giang hồ về Thục Trung, thề muốn Tư Đồ nợ máu phải trả bằng máu.

Hắc Vân Bảo, Thục Trung, mười ngày sau.

Thám báo từ ngoài bảo chạy như bay vào bên trong, hô lớn: – "Bang chủ đã về rồi ~~"

Mấy hôm nay, Mộc Lăng sốt ruột tới mức giận dữ phun nước bọt phèo phèo. Y đứng phắt dậy khỏi ghế ngồi, chửi to: "Tư Đồ nhà ngươi rốt cuộc cũng về rồi đấy hửm! Còn không về thì lão tử phải thí cái mạng này để ăn nói đấy!" – Vừa mắng vừa ra bên ngoài để đón.

Chợt thấy, Tư Đồ dắt về ngoại trừ Tiểu Hoàng ra, thì còn có một thiếu niên nhỏ tuổi.

Mộc Lăng hấp háy hai mắt rồi hỏi: – "Tên quỷ con này là ai hả?"

Tư Đồ mỉm cười – "Ngao Thịnh."

…Tất cả mọi người đều há hốc mồm. Tin đồn nói rằng Tư Đồ hạ sát Ngao Kim Long, bắt Ngao Thịnh đi đã lan truyền xôn xao đầy sóng gió, chẳng lẽ…

Mộc Lăng vất vả lắm mới khép được cái mồm đang há to, hỏi: – "Tư Đồ ngươi thật không phải đã…"

Tư Đồ chỉ cười, khoát tay ngăn mọi người lại: – "Vào trong cái đã!" – Nói rồi, dẫn mọi người vào sảnh lớn bên trong.

An vị xong xuôi, Tư Đồ trước hết lướt mắt qua nhìn mấy người phó bang chủ cùng đường chủ các đường, xong sờ sờ mũi cất giọng: – "Ngao Thịnh là đồ đệ của ta, sau này chiếu cố nó nhiều một chút."

Tất cả mọi người đều có chút giật mình, họ đều liếc mắt nhìn trộm nhau, gật đầu vâng dạ.

Tùy tiện hàn huyên thêm mấy câu rồi Tư Đồ giao Ngao thịnh cho Vân Tứ Nương trông nom, để Mộc Lăng, Chu lão gia tử, Lô Ngự Phong, Tương Thanh cùng Tiểu Hoàng ở lại. Tất cả những người khác đều tản hết đi, ai làm việc nấy.

Đóng chặt cửa thư phòng lại, mấy vị phó bang chủ đều nhìn vào Mộc Lăng, ý bảo y hỏi đi.

Mộc Lăng cũng chẳng buồn nói vòng nói vo, trực tiếp lên tiếng: – "Tư Đồ, tới cùng là xảy ra chuyện gì vậy, trong hồ lô ngươi bán thuốc gì hả?"

Tư Đồ mỉm cười, không trả lời đã hỏi lại: – "Đã có bao nhiêu người kéo tới trả thù rồi?"

Tương Thanh đáp – "Tổng cộng đã có mười mấy môn phái đã tới Thục Trung, độ mấy trăm người. Mặt khác, đám người Hoàng Hà Bang đã tập kết, đang đuổi tới nơi này, áng chừng khoảng một ngàn người."

Tư Đồ sờ sờ cằm, hỏi: – "Ít người như vậy hử? Ta còn tưởng ít nhất cũng phải được mấy vạn cơ đấy…"

Mộc Lăng cái mũi cũng méo xẹo đi rồi, rống lớn: – "Toàn bộ võ lâm Trung nguyên có được bao nhiêu người trong giang hồ hả?! Ngươi còn chê ít?"

"Không chỉ vậy đâu" – Lô Ngự Phong mở miệng – "Tiếu Lạc Vũ dẫn theo không ít binh mã của Thụy Vương, đã dựng doanh trại ngay sát bên con sông chảy qua hẻm núi."

"Bang chủ" – Chu lão gia tử lo âu nói – "E rằng lần này Tiếu Lạc Vũ chính là muốn làm ngư ông đắc lợi, thừa cơ hội chúng ta đấu đá với võ lâm Trung nguyên tới lưỡng bại câu thương thì diệt trừ sạch sẽ chúng ta, mặt khác…" – Nói đến đây, lão liếc mắt nhìn sang Tiểu Hoàng đang im lặng ngồi bên cạnh.

Tất cả mọi người đều muốn nói lại thôi, chờ đợi chỉ thị của Tư Đồ. Chỉ là, Tư Đồ chẳng biết đang không màng nghe đến hay đang xuất thần, cầm chén trà uống một cách rất chậm chạp, trầm mặc thật lâu sau mới nói: – "Biết rồi…đi làm việc đi."

Mọi người quay sang nhìn nhau, các vị phó bang chủ liền nổi nóng, nhưng chợt nghe Mộc Lăng nói: – "Nhìn bộ dáng cứng rắn của hắn, chắc chắn trong lòng đã thầm có tính toán, đều đi cả thôi, ta cũng phải đi phối dược rồi còn ngủ nữa, miệng mồm toàn nước bọt!" – Nói rồi bỏ đi biền biệt.

Những phó bang chủ khác cũng đành phải lĩnh mệnh rời đi.

Tiểu Hoàng thấy trong đại sảnh chẳng còn bóng ai, nhịn không được nhoẻn cười: – "Mộc Lăng thật thông minh."

"Thông minh cái rắm!" – Tư Đồ bĩu môi, kéo Tiểu Hoàng đi tắm rửa rồi dùng bữa.

Cơm nước xong xuôi, Tư Đồ nói với Tiểu Hoàng phải làm chút ít việc, nói rồi liền biến đâu mất tiêu, mãi đến đêm tối cũng chưa quay trở về.

Tiểu Hoàng ngồi một mình đọc sách trong thư phòng, nhưng thủy chung vẫn không thể bình tĩnh được tâm trí. Lúc này, chợt có ai đó gõ cửa.

Đi đến mở cửa phòng, thấy Chu lão gia tử đang đứng ở nơi đó.

"Chu lão gia tử…" – Tiểu Hoàng ngoan ngoãn thưa một tiếng.

"Tiểu tiên sinh vẫn còn chưa ngủ đấy ư?" – Chu lão gia tử vọng nhìn vào bên trong – "Bang chủ không có ở đây sao?"

"Dạ.." – Tiểu Hoàng vội vàng mời Chu lão gia tử vào trong, để lão ta ngồi xuống rồi rót chén trà.

Chu lão gia tử ngồi một bên bàn, nhìn quanh bốn phía một chút rồi bảo: – "Tiểu tiên sinh sắp sửa mười tám rồi."

Tiểu Hoàng cũng ngồi xuống, gật đầu – "Vâng."

"Đã nghĩ tới việc hôn nhân chưa?" – Chu lão gia tử khanh khách cười hỏi.

Mặt Tiểu Hoàng hơi đỏ lên, lắc lắc đầu.

"Vậy…Đã có ý trung nhân rồi đấy ư?" – Chu lão đầu cứ như đang nhàn thoại mấy việc trong nhà.

Tiểu Hoàng ngước mắt lên nhìn lão một chút rồi nhỏ giọng đáp: – "Đây là chuyện của ta, ngoại trừ phụ thân ra thì ta sẽ không nói cho ai đâu."

Chu lão gia tử sửng sốt. Tiểu Hoàng nói ra lời này thần sắc rất chuyên chú, như thể đang nói ra điều gì đó hiển nhiên vậy, cảm giác cứ như là một tiểu hài tử chẳng biết gì về đối nhân xử thế, nói rất thật thà. Lão chẳng biết phải phản bác thế nào.

"Ha hả…" – Chu lão gia tử hơi xấu hổ sờ sờ cái mũi, mở lời: – "Ta tùy tiện hỏi nhé…"

Tiểu Hoàng lại nhấp một ngụm trà – "Lão gia tử, ngài muốn hỏi điều gì?"

Chu lão đầu đằng hắng nhẹ một tiếng rồi nói: – "…Ta muốn biết bang chủ đến tột cùng đang tính toán như thế nào…"

"À…" – Tiểu Hoàng gật đầu, nói: – "Huynh ấy ắt có dự định của riêng mình thôi."

Chu lão gia tử có chút trầm tư. Câu nói của Tiểu Hoàng thật thú vị, chẳng ngại ngần gì lời mào đầu của lão. Cuối cùng lão đành đơn giản thở dài mà rằng: – "Ta đây cũng trực tiếp nói thẳng thế này. Cơ nghiệp của Hắc Vân Bảo hôm nay vất vả lắm mới có được. Ta đã nhìn bang chủ lớn lên, biết rõ hắn rất có chừng mực…Thế nhưng, trong lòng cứ lo âu mãi, tình thế lần này tựa hồ tương đối nghiêm trọng đây."

Tiểu Hoàng lẳng lặng nghe lão nói xong bèn hỏi: – "Ý tứ của lão gia là…"

Chu lão đầu tư lự một hồi rồi nói: – "Ta cứ việc nói thẳng đi thôi. Ta nghĩ, nếu Hoàng tiểu tiên sinh không ở Hắc Vân Bảo, vậy thì hình như sẽ không có nhiều sự cố đến thế này."

Tiểu Hoàng suy nghĩ một chút, hồi đáp: – "Kỳ thực dù ta có ở đây hay không, Hắc Vân Bảo chắc chắn phải xảy ra chuyện."

"Sao?" – Chu lão đầu hình như không hiểu cho lắm – "Nguyện nghe tiểu tiên sinh tường giải."

Tiểu Hoàng gật đầu, chậm rãi nói: – "Hiện tại đương lúc lưỡng phương cát cứ, Tề Dịch và Thụy Vương đều không đủ thực lực để đụng vào Hắc Vân Bảo. Nhưng mà, dẫu có Hoàng Bán Tiên ta hay không, hai bên đều nhất định phải đánh vào đây một trận. Sở dĩ, cả hai phe đều có một mối đại họa trong lòng – Hắc Vân Bảo."

Chu lão gia tử khẽ nhíu mày, ý bảo Tiểu Hoàng tiếp tục nói thêm.

"Bọn họ trong lúc tranh đoạt vương vị, mối lo sợ lớn nhất chính là Hắc Vân Bảo vốn có thực lực tương đương với họ làm ngư ông đắc lợi." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói: – "Một khi có cùng chung kẻ địch, bọn họ tất phải liên hiệp với nhau để giải quyết Hắc Vân Bảo, rồi mới quay sang trở mặt đánh nhau một trận. Chuyện này và thời kỳ Tam Quốc là cùng chung đạo lý.[6] Có điều, hai phe bọn họ liên minh lại với nhau chính vì cả hai đều muốn làm hoàng đế. Mà Tư Đồ không hề muốn, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ đều nghĩ Tư Đồ muốn."

Trên trán Chu lão gia tử rướm đầy mồ hôi.

"Cho nên mới nói, dù cho có ta hay không, Hắc Vân Bảo đều khó tránh khỏi nạn kiếp này." – Tiểu Hoàng nâng chén trà lên nhấp lấy một ngụm – "Ta đây dù có ở bên nào trong cả ba bên, đều chỉ có trăm điều lợi mà chẳng có điều hại, bởi vì có được ta thì được lòng dân, được ý trời."

Chu lão gia tử trầm mặc một hồi lâu mới nói: – "Vậy, cuối cùng Hắc Vân Bảo sẽ thoát được bình an vô sự chứ?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng cười – "Ngài không phải đã nhìn thấy Tư Đồ lớn lên đấy ư?"

Chu lão gia tử thở dài một trận, như có chút gì đó tự giễu mình. Lão đứng lên vái chào Tiểu Hoàng: – "Đa tạ tiểu tiên sinh chỉ giáo, lão đầu ta bội phục." – Nói rồi liền cáo từ đi mất.

Tiểu Hoàng tiễn lão ra khỏi cửa rồi thì trở lại trong phòng tiếp tục đọc sách.

Chẳng mấy chốc sau, lại nghe có tiếng gõ cửa.

Tiểu Hoàng mở cửa nhìn ra, thấy đó là Lô Ngự Phong.

"Lô bang chủ?" – Tiểu Hoàng lại lễ phép hỏi.

"Tiểu tiên sinh… Bang chủ không ở đây à?" – Lô Ngự Phong khanh khách cười hỏi. Tiểu Hoàng gật đầu.

"Chuyện này…ta có thể vào bên trong nói được chăng?" – Lô Ngự Phong cười hỏi.

Tiểu Hoàng nghiêng nghiêng đầu tư lự một lát rồi gật đầu cho hắn vào trong.

Lô Ngự Phong ngồi xuống rồi, Tiểu Hoàng lại rót chén trà cho hắn.

"Tiểu tiên sinh, bang chủ khuya rồi còn chưa về… đi đâu vậy nhỉ?" – Lô Ngự Phong trông như không giống Chu lão gia tử, hắn vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Hoàng lắc đầu: – "Huynh ấy nói phải ra ngoài một chút."

"À…" – Lô Ngự Phong lắc đầu, nhỏ giọng nói: – "Có kẻ giả mạo bang chủ giết người, chuyện này bang chủ thấy sao?"

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, đáp: – "Hôm huynh ấy nghe được tin này, chỉ mở miệng cười to "ha ha" hai tiếng, rồi không hề nhắc đến nữa."

Lô Ngự Phong có hơi sốt ruột, nói: – "Bang chủ không ngờ vực rằng trong Hắc Vân Bảo có gian tế hay sao?!"

Tiểu Hoàng gật đầu: – "Huynh ấy có chứ."

Lô Ngự Phong cả kinh – "Bang chủ phát hiện rồi ư? Vậy người vì sao không tra xét?"

Tiểu Hoàng nhìn Lô Ngự Phong một cái, hỏi lại: – "Lô bang chủ đã có đối tượng nghi vấn rồi, có phải không?"

Lô Ngự Phong gật đầu có chút băn khoăn – "Ta nghĩ có mấy kẻ rất đáng tình nghi, nhưng không thể xác minh được, cho nên nghĩ bang chủ ắt hẳn phải điều tra chứ."

Tiểu Hoàng bưng chén trà uống một ngụm, nói – "Không tra được."

Lô Ngự Phong nghi hoặc: – "Nói thế là sao?"

Tiểu Hoàng tư lự một lát rồi bảo: – "Gian tế có bao nhiêu người, kẻ nào là gian tế chắc chắn tự biết trong lòng. Nhưng đại đa số bang chúng đều hết sức trung thành. Trong lòng bọn họ đều đoán không ra. Bởi vì đoán không ra, cho họ mới phải âu lo. Mọi người đều âu lo, nhưng đại thể thì tất cả đều tin tưởng rằng trong lòng Tư Đồ đã biết rõ cả rồi. Nếu như Tư Đồ bảo điều tra, mọi người như vậy đều biết rằng trong lòng huynh ấy cũng chẳng đoán ra, như vậy chẳng phải sẽ loạn lên đấy ư?! Cho nên Tư Đồ cái gì cũng không nói, các ngươi cũng không có ai biết được rằng trong lòng huynh ấy không biết. Vì vậy, biết được thì cứ cho là biết được, còn không biết cứ để cho không biết. Hắc Vân Bảo như thế mới không loạn."

Lô Ngự Phong bị Tiểu Hoàng dùng hàng loạt những điều biết được với không biết được, giảng giải đến sáng tỏ thông suốt, đứng dậy chắp tay chào Tiểu Hoàng, cung kính thưa: – "Tiên sinh cao kiến" – rồi cáo từ ra ngoài.

Tiểu Hoàng xoa xoa tóc, tiếp tục đọc sách.

Lại chẳng bao lâu nữa, cửa lại lộc cộc gõ. Tiểu Hoàng vẫn cứ đi đến mở cửa, thấy Tương Thanh đang đứng bên ngoài.

Lần này Tiểu Hoàng chẳng đợi y mở miệng đã mời y vào trong ngồi xuống, rồi rót trà cho y.

Tương Thanh ngồi xuống rồi, còn chưa kịp nói thì Tiểu Hoàng đã mở lời: – "Tư Đồ không có ở đây, huynh muốn hỏi gì thì hỏi đi."

Tương Thanh sửng sốt, thở dài nói: – "Nhân mã của Hoàng Hà Bang đại khái có thể chỉ hai hôm nữa là tới rồi…Lúc này bang chủ không muốn chúng ta chuẩn bị gì sao?"

Tiểu Hoàng nhấp một ngụm trà, nói: – "Huynh nghĩ phải chuẩn bị ra sao?"

Tương Thanh há hốc mồm, nói: – "Không cần phải triệu tập bang chúng, chuyên cần thao luyện các thứ sao?"

Tiểu Hoàng chớp mắt mấy cái: – "Nếu Tư Đồ không nói, mọi người sẽ không triệu tập bang chúng, chuyên cần thao luyện ư?"

"Ách…" – Tương Thanh hiếm hoi có chút mất đi trấn định – "Cũng không phải vậy, ta chỉ là băn khoăn trong lòng."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợit một chút, hỏi: "Huynh có phải đã suy nghĩ đến chuyện tồi tệ nhất rồi không?"

Tương Thanh gật đầu: – "Chúng ta đã có lời thề, chuẩn bị sẽ sống chết bảo vệ Hắc Vân Bảo, chỉ chờ một câu nói của bang chủ mà thôi."

Tiểu Hoàng cười: – "Chẳng phải là được rồi ư? Mọi người đều nghĩ rằng tất cả rồi sẽ tệ hại, cho nên, một khi sự tình trở nên tệ hại thật thì cùng lắm cũng như mọi người tưởng tượng mà thôi. Nhưng nếu sự tình không tồi tệ như mọi người nghĩ, như vậy mọi người bày bố chẳng phải đã thỏa đáng rồi đấy ư?! Ngược lại, nếu Tư Đồ muốn mọi người phải chuẩn bị cho tốt để chết, mọi người sẽ chẳng còn lòng dạ nào, không còn tin tưởng vào huynh ấy nữa. Nếu Tư Đồ bảo rằng chẳng có vấn đề gì to tát, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng đến lúc thật sự muốn mọi người liều mạng thì tất cả sẽ trở tay không kịp, có đúng không nào?"

Tương Thanh sửng sốt một hồi lâu, rồi đứng lên vái thật sâu chào Tiểu Hoàng. – "Đa tạ tiên sinh chỉ dẫn." – Nói đoạn cũng cáo từ ra đi, lo nghĩ trên khuôn mặt không còn thấy nữa, lại trở thành một Tương Thanh đạm nhiên trầm ổn.

Tiểu Hoàng dứt khoát không đóng cửa nữa, chỉ ngồi bên bàn tiếp tục đọc sách. Quả nhiên, chẳng mấy chốc lại có tiếng gõ cửa lộc cộc. Ngước lên nhìn thì thấy Mộc Lăng bưng một cái khay tiến vào.

"Tư Đồ không ở đây…" – Tiểu Hoàng vừa dợm nói đã thấy Mộc Lăng phất tay ngăn lại – "Ta biết rồi." – Nói xong đặt khay lên bàn, mở nắp chung canh ra. Tiểu Hoàng nghe thấy một trận hương thơm nức mũi.

"Chim cút hầm tuyết lê!" – Mộc Lăng cẩn thận đẩy chung canh đến trước mặt Tiểu Hoàng. – "Lúc ban chiều Tư Đồ bảo ta làm đấy, ta ninh cả đêm rồi, cho vào cam túc, bạc hà, bồ đề, địa hoàng, đương quy…Nhuận hầu nhuận phế." – Nói xong rồi lấy khay lại, vươn tay qua nhéo nhanh một cái lên mặt Tiểu Hoàng. – "Đa tạ ngươi bình ổn nhân tâm giúp Tư Đồ nhé." – Nói xong, chạy nhanh vụt đi.

Tiểu Hoàng còn chưa kịp phản ứng gì nhiều, đã cảm thấy có người khẽ khàng xoa lên khuôn mặt mình. Sau đó, truyền đến cả tiếng nói tức tối của Tư Đồ: – "Đầu gỗ thối nát, dám chiếm tiện nghi hử, ngày mai đốt trụi cái lò thuốc của ngươi."

Tiểu Hoàng quay đầu lại, chẳng biết Tư Đồ đã đứng sau lưng từ khi nào. Hắn cũng đang cúi xuống…hôn lên trán Tiểu Hoàng một cái, nhỏ giọng thì thầm: – "Đa tạ nhé…"

Chú thích

[1] Cẩu kỷ: Một vị thuốc Bắc. Quả chín rồi sấy khô còn gọi là Kỷ tử. Đến đây thì hắc ai cũng biết, là đồ để nấu lẩu dê.

[3] Đắc Hoàng Bán Tiên giả, đắc thiên hạ. Chữ "giả" ở đây có nghĩa là người " ". Câu này dịch nghĩa ra là "Ai có được Hoàng Bán Tiên, tất được thiên hạ."

[4] Hoàng mễ tửu: Loại rượu được làm từ hạt kê vàng.

[5] Ý tứ đoạn này lấy từ câu "Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo". Ý nói người đại trượng phu dù chịu cái ơn kẻ khác chỉ nhỏ như giọt nước, nhưng khi báo đáp phải như suối ngàn mới đáng là quân tử.

85. Chương 43

Chương 43 | Hương thầm quanh quẩn

– Ám hương phù động –

Tiểu Hoàng quay lại hỏi Tư Đồ – "Sao nào?"

"Cái gì mà sao nào?" – Tư Đồ vừa cười vừa ngồi xuống, ôm Tiểu Hoàng đặt lên đùi, lại kéo bát canh đến trước mặt mình, dùng thìa đút cho y.

Tiểu Hoàng uống hai ngụm rồi lại ngoảnh sang nhìn Tư Đồ – "Chẳng phải huynh đến xem xét đại bản doanh của Tiếu Lạc Vũ sao?"

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng trong chốc lát, sau đó nâng cằm y lên, hôn vào đôi gò má phúng phính của y – "Sau này ngươi đừng tỏ ra thông minh như vậy nữa được không? Thông minh quá sẽ khiến người ta sợ đấy."

Tiểu Hoàng không nói nữa, chỉ cắm cúi ăn canh.

Tư Đồ cười nhẹ, giúp Tiểu Hoàng xoa bóp tay và bờ vai – "Tiếu Lạc Vũ dẫn theo mười vạn binh mã của Thụy Vương đến đây."

Tiểu Hoàng buông thìa xuống, ngẩng lên hỏi lại – "Mười vạn binh mã?"

Tư Đồ gật đầu – "Việc phòng thủ rất nghiêm ngặt, binh tốt thoạt nhìn cũng khá lắm. Tiếu Lạc Vũ quả nhiên là một đại nhân vật, đáng tiếc…"

"Đáng tiếc gì cơ?" – Tiểu Hoàng lựa một miếng thịt đưa đến bên miệng Tư Đồ.

"Đáng tiếc cam tâm bị người ta sai phái." – Tư Đồ mỉm cười ngoạm lấy… chà, thịt rất thơm, mà trong lòng càng ngọt ngào hơn.

Hai người ăn xong bữa khuya thì lên giường ngủ, màn đêm lặng lẽ buông xuống, không một lời nào được thốt ra.

Ngày hôm sau, Tư Đồ để lại một câu – "Có việc ra ngoài, ba ngày sau sẽ về." – rồi thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiểu Hoàng nhờ Chu lão gia tử tìm giúp y một tấm bản đồ Thục Trung, các sách viết về địa lý và thủy thổ vùng này mang đến.

Lô Ngự Phong dẫn theo người chuẩn bị lương thực và vật phẩm dùng trong mùa đông, Vân Tứ Nương lo dạy Ngao Thịnh học chữ và luyện võ, Tương Thanh tập trung thao luyện nhân mã, còn Mộc Lăng thì nhốt mình tại dược phòng, bận rộn muốn chết.

Cả Hắc Vân Bảo vẫn nề nếp, quy củ hệt như trước đây, các huynh đệ trong bảo lúc nào bận thì bận, còn lúc nhàn rỗi vẫn tán gẫu dăm câu chuyện cười, tựa như chẳng hề bị nguy cơ trước mắt ảnh hưởng đến. Chỉ duy có một điều khác biệt, chính là mỗi khi nhìn thấy Tiểu Hoàng, ai cũng đều kính cẩn thi lễ, miệng gọi một tiếng – "Tiểu tiên sinh!"

Ba ngày chớp mắt đã trôi qua. Ngày hôm ấy, thám báo của Hắc Vân Bảo ở bên ngoài thành quay về bẩm báo rằng – "Nhân mã do Hoàng Hà Bang triệu tập đã sắp vào đến Thục Trung." – Thế nhưng, Tư Đồ vẫn chưa trở về.

Mấy vị phó đương gia của Hắc Vân Bảo đều giữ vững tinh thần, chẳng ai hoảng hốt, mà cũng chẳng hỏi han gì nhiều.

Cùng buổi chiều ngày ấy, Tiểu Hoàng ngồi một bên trong viện xem bản đồ, trên tay cầm một cây bút chu sa vẽ vẽ vạch vạch trên đó.

Chợt có bóng Mộc Lăng từ sân ngoài chạy vào – "Tiểu Hoàng, Tư Đồ vẫn chưa về à?" – Mộc Lăng vừa vào đã hỏi.

Tiểu Hoàng ngẩng mặt lên lắc đầu – "Vẫn chưa về!"

"Hahaha…" – Mộc Lăng đột nhiên chỉ mặt Tiểu Hoàng mà bật cười.

Tiểu Hoàng bị y cười cho ngây ngốc cả ra, đưa tay xoa xoa mặt, nhỏ giọng hỏi – "Có chuyện gì vậy?"

Mộc Lăng cười bảo – "Biến thành một con mèo hoa nhỏ xíu rồi." – Vừa nói vừa định đưa tay lau giúp mấy vết chu sa dính lem nhem trên mặt Tiểu Hoàng. Nhưng tay vừa vươn ra, chưa kịp làm gì thì đã dừng lại, ánh mắt đánh về phía tường viện, thanh âm lạnh lùng thốt lên – "Kẻ nào?"

Một lát sau, từ phía tường viện có hai tiếng cười lanh lảnh cất lên, sau đó có bóng hai người đang ngồi xổm trên đó. Hai người này vừa đen vừa gầy, khoác áo choàng ngắn để lộ chân, mấy con mắt nhỏ ti hí đang lén lút quét khắp viện, cuối cùng dừng lại chỗ Tiểu Hoàng.

Mộc Lăng đứng lên, đẩy Tiểu Hoàng về phía sau lưng mình, sau đó quay lại nhìn hai người vừa đến.

"Ta còn nghĩ Hắc Vân Bảo lắm kẻ cao siêu, nào ngờ vào đến tận đây cũng chưa bị ai phát hiện." – người có râu lên tiếng.

"Haha… ngươi xem, tên Tư Đồ kia chỉ biết trốn tránh, đếch dám gặp ai…"

Mộc Lăng nhướn mi nhìn hai người, lòng thầm biết Tương Thanh để mặc bọn chúng vào đây hẳn có lý do riêng, liền cười – "Nhị vị, xưng hô thế nào đây?"

"Hắc hắc… " – Hai người từ từ đáp xuống đất, một người đáp lời – "Không dám, huynh đệ bọn ta là 'Hoàng Hà ngũ quỷ'."

Mộc Lăng sờ sờ cằm, sau đó thốt lên một câu – "Ngươi nói đúng đấy, thật sự là chưa từng nghe qua bao giờ…"

Hai người kia hiển nhiên có chút tức giận.

Tiểu Hoàng chợt đưa tay kéo vạt áo Mộc Lăng mà hỏi – "Mộc Lăng, rùa Hoàng Hà là gì vậy?"[1]

"Phụt…" – Mộc Lăng nhịn không được phải phì cười, cười đến gập cả bụng, mắt nhìn thấy rõ sắc mặt hai kẻ kia trắng bệch cả ra.

"Vị này hẳn là tiểu tiên sinh danh chấn thiên hạ Hoàng Bán Tiên nhỉ?" – một trong hai người thấy Tiểu Hoàng liền gượng cười bảo rằng – "Thụy Vương hình như rất muốn diện kiến tiểu tiên sinh, bọn ta hôm nay vừa hay gặp được, thế thì tiện tay giúp ông ta đưa tiên sinh đến đó đi."

Mộc Lăng khẽ nhíu mày, cong tay chĩa vào hai người – "Hai kẻ các ngươi muốn chết sao? Một chút nhãn lực cũng không có, làm thế nào mà sống được đến giờ vậy?"

Hai người trừng mắt nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy y là một kẻ áo vải ốm yếu, nên chẳng thèm để vào mắt – "Vị này là ai? Hay là cùng bọn ta đến Thụy Vương phủ một chuyến đi… Xem ra chẳng cần đến cái được gọi là quần hùng, hôm nay có lẽ chỉ mỗi hai huynh đệ chúng ta cũng đủ phá sập Hắc Vân Bảo rồi…"

Mộc Lăng nhịn không được, bèn hét vọng ra bên ngoài – "Này, ngươi ném hai tên này vào đây làm gì thế? Chỉ là hai tên ngốc thôi."

Hoàng Hà Ngũ Quỷ liếc mắt nhìn nhau, chẳng rõ Mộc Lăng đang nói gì thì chợt nghe từ sau lưng mình truyền đến một giọng nói lạnh lùng – "Ta còn tưởng là hai cao thủ nào đó tự triệt tiêu nội lực để xâm nhập, nào có ngờ đâu lại là hai tên bị thịt."

Họ quay đầu lại, thấy Tương Thanh chẳng biết đã đứng đó tự bao giờ, cách họ chỉ vài bước chân. Hai người cả kinh vội lui về phía sau.

Tiểu Hoàng chẳng biết Tương Thanh vào lúc nào, tò mò ló đầu ra muốn nhìn thì bị Mộc Lăng đẩy trở về, miệng thì thầm – "Đừng nhìn, đừng nhìn mà. Bộ dạng xấu xí muốn chết, đừng làm bẩn mắt mình chứ. Nếu Tư Đồ biết ta để cho ngươi nhìn hai kẻ thế này, thì cầm chắc sẽ nổi lửa thiêu rụi dược phòng của ta mất."

Hoàng Hà Ngũ Quỷ thấy tình thế bất lợi, biết chính mình gặp rắc rối lớn rồi. Họ vốn không biết người vừa đến là ai, nhưng chỉ với việc y có thể vô thanh vô tức đứng ngay phía sau thì cũng đủ để hiểu võ công y cao hơn bọn họ rồi.

Hai người liếc nhìn nhau, quyết định tách ra, tấn công về phía Mộc Lăng. Trong bụng hai người vốn tính toán Mộc Lăng và Tiểu Hoàng xem ra đều trói gà không chặt, bắt được thì có thể áp chế để thoát thân, hoàn toàn không nghĩ đến… Tương Thanh thấy thế chỉ lắc đầu, có vẻ như đang cảm thấy rất hứng thú.

Hoàng Hà Ngũ Quỷ hơi chột dạ, có phần chần chừ, nhưng rồi chẳng biết Mộc Lăng làm trò gì, mà cả hai chợt không thể cử động được. Đã thế, ngay cả động tác của Mộc Lăng họ cũng chưa thấy rõ ràng nữa.

"Hắc hắc..." – Mộc Lăng xoa xoa tay, di chuyển vòng quanh cả hai người, như đang đánh giá xem thế nào – "Không tồi nha, vừa hay ta đang cần vài cơ thể sống để thí nghiệm thuốc."

Tương Thanh bước lên – "Nhường cho ta một tên, ta phải tra hỏi đã."

Mộc Lăng trừng mắt liếc y một cái – "Không cho, chẳng phải cũng chỉ là hỏi có bao nhiêu người, mục đích đến là gì, sau đó tính toán làm gì sao..." – vừa nói vừa xách cổ hai người, kéo như kéo xích chó ra khỏi sân – "Trong lúc thí nghiệm ta sẽ giúp ngươi hỏi. Hai tên này là của ta, ai cũng đừng hòng cướp được."

Tương Thanh liếc nhìn hai người kia đầy thương cảm, rồi lắc đầu.

Thấy Mộc Lăng kéo người đi, Tiểu Hoàng tò mò hỏi Tương Thanh – "Tương phó bang chủ, Mộc Lăng huynh ấy có võ công sao?"

Tương Thanh quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàng, mỉm cười hỏi – "Vì sao tất cả mọi người đều nghĩ y không có võ công?"

"Vì thoạt nhìn huynh ấy không giống... hơn nữa, huynh ấy còn có bệnh mà." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

Tương Thanh có hơi ngẩn người nhìn chằm chằm cửa viện – "Trong Hắc Vân Bảo này chỉ có hai người ta đánh không lại..." – Nói xong quay lại nhìn Tiểu Hoàng – "Một người là bang chủ, đến cả một chiêu cũng không tiếp nổi, người thứ hai là Mộc Lăng."

"Thế có thể tiếp được mấy chiêu?" – Tiểu Hoàng thắc mắc.

Tương Thanh lắc đầu cười – "Một chiêu!"

Tiểu Hoàng có hơi giật mình, chợt nghe Tương Thanh mỉm cười nói tiếp – "Tiên sinh có biết ai mới là kẻ mạnh nhất không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Chính là kẻ mà dù nhìn thế nào cũng không thể hiểu rõ y có bao nhiêu lợi hại." – Tương Thanh thản nhiên đáp khiến Tiểu Hoàng hơi ngây người ra.

Lúc bấy giờ, chợt nghe Tương Thanh ngẩng đầu lên căn dặn – "Về sau có người thì đừng để kẻ nào tiến vào đây."

"Dạ!" – Khắp nơi chẳng thấy bóng dáng một người nào, nhưng lại có hàng loạt tiếng vâng dạ vang lên cùng lúc. Tương Thanh quay lại nói với Tiểu Hoàng – "Tiên sinh cứ an tâm mà đọc sách, có chuyện gì thì phân phó một tiếng là được."

Tiểu Hoàng gật đầu, nhìn Tương Thanh bỏ đi, bên tai vẫn còn văng vẳng câu nói ban nãy của y. Dường như Tư Đồ là một người rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến độ những người ở bên cạnh huynh ấy không còn biết đến sợ hãi là gì. Có lẽ bởi vì quá mạnh mẽ, nên tất cả mọi người đều nghĩ đến việc dựa vào huynh ấy, chứ chẳng ai nghĩ đến việc chiếu cố ngược lại cả... Chẳng biết vì sao mà cứ nghĩ đến Tư Đồ thì Tiểu Hoàng lại đưa tay sờ lên đôi gò má nóng bừng bừng, trong lúc vô tình lại quệt thêm mấy vệt chu sa lên đó.

Tương Thanh bước ra sân, đến một khu đất trống thì ngừng lại ra lệnh – "Dẫn tất cả ra đây!"

Vừa dứt lời thì có vài hắc y nhân áp giải vài tên giang hồ đến trước mặt y. Tương Thanh cau mày nhìn mấy người đó, cười lạnh lùng – "Các ngươi so với hai tên kia thì may mắn hơn một chút. Bang chủ có lệnh, lần đầu chỉ là cảnh cáo, bắt được sẽ thả ra, không gây khó dễ, nhưng nếu còn bất kỳ kẻ nào dám cả gan đến gần Hoàng tiên sinh, giết!"

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau, run như cầy sấy, trong lòng cảm thấy thật may mắn. May mà họ không nhanh chân lẹ tay bằng Hoàng Hà Ngũ Quỷ, bằng không hiện giờ đã mất toi cái mạng rồi.

Tương Thanh khẽ phẩy tay, phía sau có mấy hạ nhân mang binh khí giao cho y. Y đón lấy, vất xuống mặt đất, giọng điệu càng lạnh lùng hơn – "Đại môn ở đâu hẳn các ngươi đều biết cả rồi. Trở về nói với những

kẻ khác rằng, nếu còn dám đến, hậu quả tự mình gánh chịu." – Nói xong vung nhẹ tay, huyệt đạo của toàn bộ nhóm người bọn chúng đều được giải.

Mấy tên giang hồ kia vội nhặt nhạnh lại binh khí, ba chân bốn cẳng tháo chạy khỏi cửa, bụng bảo dạ rằng Hắc Vân Bảo quả là ngọa hổ tàng long, còn bản thân mình thì lại quá ngông cuồng. Trước mắt chợt xuất hiện một cái cổng mái vòm, mấy người đó liền lao ngay ra, vừa ngoặt khỏi mới dám thở hắt một hơi lạnh.

Nhưng đột nhiên phía trước có một hắc y nhân đang đi đến. Mấy người bọn chúng theo bản năng cứng đờ cả người, không dám nhúc nhích. Hắc y nhân thân hình cao lớn, tóc đen tùy tiện buộc ở phía sau, có mấy sợi tóc lơ thơ bay chấp chới, trừ bỏ nước da trắng thì toàn bộ mọi thứ trên cơ thể đều là màu đen… Đã thế, khắp người hắn còn lộ ra khí thế thâm trầm, khiến cho người ta cảm giác sợ đến nghẹt thở.

Người nọ dường như không thấy bọn họ, vẫn duy trì tốc độ, đi lướt ngang qua, xuyên qua cổng vòm để tiến vào hậu viện. Mấy người nọ sợ đến cứng cả người, trong khoảnh khắc hai bên lướt qua nhau thì cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tay chân run lẩy bẩy, thở cũng không dám thở… Mãi đến khi người nọ đã đi xa thì mới hoàn hồn, liếc mắt nhìn nhau rồi ù té chạy.

Tư Đồ đi qua cửa dưới mái hiên, quay đầu nhìn lại, rồi lắc đầu – Cái gì mà giang hồ quần hùng chứ, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp.

"Bang chủ!" – Tương Thanh trông Tư Đồ đã về liền tiến đến hành lễ, thấy hắn gió bụi dính dấp thân người, đế giày mòn vẹt, y phục lấm lem bùn đất thì có hơi khó hiểu.

Tư Đồ gật nhẹ rồi hỏi – "Không khiến y hoảng sợ chứ?"

"Không!" – Tương Thanh nhỏ giọng trả lời – "Mộc Lăng nửa chừng nổi hứng muốn chơi đùa, liền dẫn người đi mất rồi."

"A……" – Tư Đồ cười to – "Rơi vào tay tên đầu gỗ hửm? Vậy chi bằng nhận một đao thống khoái cho rồi."

"Bang chủ, bọn người Hoàng Hà Bang đến rồi, nhưng trước mắt vẫn chưa thấy có liên hệ gì với nhân mã bên phía Tiếu Lạc Vũ." – Tương Thanh hồi bẩm.

"Ừm!" – Tư Đồ nghe xong gật đầu, sau đó nhỏ giọng thì thầm vài câu với Tương Thanh.

Tương Thanh nghe xong giật mình nhìn Tư Đồ, nhưng rất nhanh sau đó, y hồi phục tinh thần lại, gật đầu đáp – "Thuộc hạ hiểu rồi." – rồi xoay người rời đi.

Tư Đồ đi đến cửa biệt viện của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ y phục cho sạch bụi đất, giẫm chân mấy cái rồi mới đi vào. Vừa vào đến nơi hắn đã thấy có một thân ảnh nhỏ bé ngồi im lặng nơi cửa phòng xem bản đồ, phía trước còn đặt một băng ghế nhỏ, trên bày nghiên mực, ống bút và chu sa. Hắn cố ý nhấn mạnh chân để đánh động Tiểu Hoàng, sau đó mới từ từ bước đến.

Quả nhiên, khi Tiểu Hoàng nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, thấy người đến là Tư Đồ bèn nhoẻn miệng cười. Tư Đồ thấy thế cũng mỉm cười, vươn tay lau mặt cho y – "Sao mới có ba hôm không gặp mà đã biến thành con mèo hoa thế này rồi?"

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ một thân gió bụi, lòng hiểu rõ hắn đi đường vất vả, có hơi đau lòng sửa sang lại tóc cho hắn – "Có mệt hay không?"

Tư Đồ nhìn y chốc lát rồi cúi đầu hôn y – "Không sao đâu."

Thật sự thì ba hôm nay hắn dùng khinh công đi đi về về giữa Liêu Đông và Thục Trung, đến gặp Tề Dịch có chút chuyện. Mấy ngày đi đường mệt mỏi ra sao hắn đều không có cảm giác, chỉ nhớ tiểu hài tử thôi, lúc ăn cơm thì nghĩ xem y đang ăn gì, làm gì, ban đêm ngủ có bị lạnh không… Cứ như là bị ám ảnh vậy.

Khi hắn gấp gáp vừa về đến nơi đã thấy một bọn vô danh tiểu tốt đến gây phiền toái, lòng tức giận vô cùng, phải cố lắm mới không động thủ giải quyết sạch bọn chúng. Nhưng nói ra cũng thật kỳ quái, chỉ vừa gặp được bóng dáng Tiểu Hoàng thì lửa giận đã biến đâu mất tăm.

Tiểu Hoàng chẳng hề biết những việc ấy, còn thân tình hỏi hắn "Có mệt hay không…" nữa, khiến cho Tư Đồ trong lòng phải chửi thầm một câu, mẹ bà nó, mệt đã là gì, chết cũng còn được ấy chứ.

Tư Đồ vào phòng chuẩn bị tắm, cởi số y phục bẩn kia ra, ngâm mình vào nước ấm, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Tiểu Hoàng ôm theo một chiếc bồn nhỏ tiến vào, kéo tay áo lên cao, để lộ cánh tay gầy guộc, rồi bước đến bên cạnh bồn tắm.

"Mấy hôm nay thế nào rồi?" – Tư Đồ dùng một chiếc khăn tẩm nước ấm để lau sạch vết chu sa dính trên mặt Tiểu Hoàng, nửa đùa nửa thật hỏi – "Có nhớ ta không nào?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng thành thật gật đầu, vừa cúi đầu nhìn xuống mặt nước trong thùng, muốn xem thử mặt mình còn dính chu sa nữa không, ai ngờ đâu bên dưới làn nước trong vắt lại là thân hình của Tư Đồ, cái nhìn cũng nhìn thấy rõ.

Mặt Tiểu Hoàng đỏ bừng bừng, vội vội vàng vàng lui lại phía sau, ngượng ngùng lấy khăn lau mặt để che giấu.

Tư Đồ bị y chọc cho bật cười, nhẹ nhàng xoa nắn quai hàm y – "Đều đã từng nhìn thấy hết rồi, còn gì để mà thẹn thùng nữa." – Tiểu Hoàng xoa mặt mình, vén hết những sợi tóc mất trật tự ra sau, lại xăn tay áo, tháo tóc của Tư Đồ xuống, dùng bồn nhỏ gội đầu giúp hắn.

Tư Đồ hơi khép hờ mắt, tựa người vào vách bồn tắm, dường như đang dưỡng thần. Tiểu Hoàng cẩn thận giúp hắn, tứ phương im lặng như tờ, chỉ có âm thanh của tiếng nước róc rách vang lên.

Thật lâu sau đó, Tư Đồ chậm rãi mở mắt ra, sắc diện mệt mỏi mới nãy đã đổi thành thong dong nhẹ nhõm. Tư Đồ đã điều tức xong rồi. Hắn quay đầu lại, thấy Tiểu Hoàng vẫn đang tỉ mỉ giúp mình kỳ cọ vùng vai và cổ, trong đáy mắt tràn ngập sự dịu dàng, tấm lòng cũng đã theo đó mà ngấm vào trong làn nước, như thể một tri kỷ khó tìm.

Hắn đưa tay vén giúp Tiểu Hoàng một lọn tóc lơ thơ ra sau vành tai, thấp giọng kể – "Ta đến gặp Tề Dịch."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn hắn, tựa hồ chẳng mấy ngạc nhiên, chỉ chờ hắn tiếp tục nói.

Tư Đồ trầm mặc trong chốc lát rồi tiếp – "Ân Tịch Ly là phụ thân của ngươi, mẫu thân của ngươi chính là hoàng hậu đã quá cố."

—

Chú thích:

[1] Đây là do Tiểu Hoàng nghe tiếng được tiếng mất, Hoàng Hà Ngũ Quỷ thành Hoàng Hà quy, tức là "rùa Hoàng Hà".

86. Chương 43: Hương Thầm Quanh Quẩn

Tiểu Hoàng quay lại hỏi Tư Đồ – "Sao nào?"

"Cái gì mà sao nào?" – Tư Đồ vừa cười vừa ngồi xuống, ôm Tiểu Hoàng đặt lên đùi, lại kéo bát canh đến trước mặt mình, dùng thìa đút cho y.

Tiểu Hoàng uống hai ngụm rồi lại ngoảnh sang nhìn Tư Đồ – "Chẳng phải huynh đến xem xét đại bản doanh của Tiếu Lạc Vũ sao?"

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng trong chốc lát, sau đó nâng cằm y lên, hôn vào đôi gò má phúng phính của y – "Sau này ngươi đừng tỏ ra thông minh như vậy nữa được không? Thông minh quá sẽ khiến người ta sợ đấy."

Tiểu Hoàng không nói nữa, chỉ cắm cúi ăn canh.

Tư Đồ cười nhẹ, giúp Tiểu Hoàng xoa bóp tay và bờ vai – "Tiếu Lạc Vũ dẫn theo mười vạn binh mã của Thụy Vương đến đây."

Tiểu Hoàng buông thìa xuống, ngẩng lên hỏi lại – "Mười vạn binh mã?"

Tư Đồ gật đầu – "Việc phòng thủ rất nghiêm ngặt, binh tốt thoạt nhìn cũng khá lắm. Tiếu Lạc Vũ quả nhiên là một đại nhân vật, đáng tiếc…"

"Đáng tiếc gì cơ?" – Tiểu Hoàng lựa một miếng thịt đưa đến bên miệng Tư Đồ.

"Đáng tiếc cam tâm bị người ta sai phái." – Tư Đồ mỉm cười ngoạm lấy…chà, thịt rất thơm, mà trong lòng càng ngọt ngào hơn.

Hai người ăn xong bữa khuya thì lên giường ngủ, màn đêm lặng lẽ buông xuống, không một lời nào được thốt ra.

Ngày hôm sau, Tư Đồ để lại một câu – "Có việc ra ngoài, ba ngày sau sẽ về." – rồi thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiểu Hoàng nhờ Chu lão gia tử tìm giúp y một tấm bản đồ Thục Trung, các sách viết về địa lý và thủy thổ vùng này mang đến.

Lô Ngự Phong dẫn theo người chuẩn bị lương thực và vật phẩm dùng trong mùa đông, Vân Tứ Nương lo dạy Ngao Thịnh học chữ và luyện võ, Tương Thanh tập trung thao luyện nhân mã, còn Mộc Lăng thì nhốt mình tại dược phòng, bận rộn muốn chết.

Cả Hắc Vân Bảo vẫn nề nếp, quy củ hệt như trước đây, các huynh đệ trong bảo lúc nào bận thì bận, còn lúc nhàn rỗi vẫn tán gẫu dăm câu chuyện cười, tựa như chẳng hề bị nguy cơ trước mắt ảnh hưởng đến. Chỉ duy có một điều khác biệt, chính là mỗi khi nhìn thấy Tiểu Hoàng, ai cũng đều kính cẩn thi lễ, miệng gọi một tiếng – "Tiểu tiên sinh!"

Ba ngày chớp mắt đã trôi qua. Ngày hôm ấy, thám báo của Hắc Vân Bảo ở bên ngoài thành quay về bẩm báo rằng – "Nhân mã do Hoàng Hà Bang triệu tập đã sắp vào đến Thục Trung." – Thế nhưng, Tư Đồ vẫn chưa trở về.

Mấy vị phó đương gia của Hắc Vân Bảo đều giữ vững tinh thần, chẳng ai hoảng hốt, mà cũng chẳng hỏi han gì nhiều.

Cùng buổi chiều ngày ấy, Tiểu Hoàng ngồi một bên trong viện xem bản đồ, trên tay cầm một cây bút chu sa vẽ vẽ vạch vạch trên đó.

Chợt có bóng Mộc Lăng từ sân ngoài chạy vào – "Tiểu Hoàng, Tư Đồ vẫn chưa về à?" – Mộc Lăng vừa vào đã hỏi.

Tiểu Hoàng ngẩng mặt lên lắc đầu – "Vẫn chưa về!"

"Hahaha…" – Mộc Lăng đột nhiên chỉ mặt Tiểu Hoàng mà bật cười.

Tiểu Hoàng bị y cười cho ngây ngốc cả ra, đưa tay xoa xoa mặt, nhỏ giọng hỏi – "Có chuyện gì vậy?"

Mộc Lăng cười bảo – "Biến thành một con mèo hoa nhỏ xíu rồi." – Vừa nói vừa định đưa tay lau giúp mấy vết chu sa dính lem nhem trên mặt Tiểu Hoàng. Nhưng tay vừa vươn ra, chưa kịp làm gì thì đã dừng lại, ánh mắt đánh về phía tường viện, thanh âm lạnh lùng thốt lên – "Kẻ nào?"

Một lát sau, từ phía tường viện có hai tiếng cười lanh lảnh cất lên, sau đó có bóng hai người đang ngồi xổm trên đó. Hai người này vừa đen vừa gầy, khoác áo choàng ngắn để lộ chân, mấy con mắt nhỏ ti hí đang lén lút quét khắp viện, cuối cùng dừng lại chỗ Tiểu Hoàng.

Mộc Lăng đứng lên, đẩy Tiểu Hoàng về phía sau lưng mình, sau đó quay lại nhìn hai người vừa đến.

"Ta còn nghĩ Hắc Vân Bảo lắm kẻ cao siêu, nào ngờ vào đến tận đây cũng chưa bị ai phát hiện." – người có râu lên tiếng.

"Haha…ngươi xem, tên Tư Đồ kia chỉ biết trốn tránh, đếch dám gặp ai…"

Mộc Lăng nhướn mi nhìn hai người, lòng thầm biết Tương Thanh để mặc bọn chúng vào đây hẳn có lý do riêng, liền cười – "Nhị vị, xưng hô thế nào đây?"

"Hắc hắc…" – Hai người từ từ đáp xuống đất, một người đáp lời – "Không dám, huynh đệ bọn ta là 'Hoàng Hà ngũ quỷ'."

Mộc Lăng sờ sờ cằm, sau đó thốt lên một câu – "Ngươi nói đúng đấy, thật sự là chưa từng nghe qua bao giờ…"

Hai người kia hiển nhiên có chút tức giận.

Tiểu Hoàng chợt đưa tay kéo vạt áo Mộc Lăng mà hỏi – "Mộc Lăng, rùa Hoàng Hà là gì vậy?"[1]

"Phụt…" – Mộc Lăng nhịn không được phải phì cười, cười đến gập cả bụng, mắt nhìn thấy rõ sắc mặt hai kẻ kia trắng bệch cả ra.

"Vị này hẳn là tiểu tiên sinh danh chấn thiên hạ Hoàng Bán Tiên nhỉ?" – một trong hai người thấy Tiểu Hoàng liền gượng cười bảo rằng – "Thụy Vương hình như rất muốn diện kiến tiểu tiên sinh, bọn ta hôm nay vừa hay gặp được, thế thì tiện tay giúp ông ta đưa tiên sinh đến đó đi."

Mộc Lăng khẽ nhíu mày, cong tay chĩa vào hai người – "Hai kẻ các ngươi muốn chết sao? Một chút nhãn lực cũng không có, làm thế nào mà sống được đến giờ vậy?"

Hai người trừng mắt nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy y là một kẻ áo vải ốm yếu, nên chẳng thèm để vào mắt – "Vị này là ai? Hay là cùng bọn ta đến Thụy Vương phủ một chuyến đi…Xem ra chẳng cần đến cái được gọi là quần hùng, hôm nay có lẽ chỉ mỗi hai huynh đệ chúng ta cũng đủ phá sập Hắc Vân Bảo rồi…"

Mộc Lăng nhịn không được, bèn hét vọng ra bên ngoài – "Này, ngươi ném hai tên này vào đây làm gì thế? Chỉ là hai tên ngốc thôi."

Hoàng Hà Ngũ Quỷ liếc mắt nhìn nhau, chẳng rõ Mộc Lăng đang nói gì thì chợt nghe từ sau lưng mình truyền đến một giọng nói lạnh lùng – "Ta còn tưởng là hai cao thủ nào đó tự triệt tiêu nội lực để xâm nhập, nào có ngờ đâu lại là hai tên bị thịt."

Họ quay đầu lại, thấy Tương Thanh chẳng biết đã đứng đó tự bao giờ, cách họ chỉ vài bước chân. Hai người cả kinh vội lui về phía sau.

Tiểu Hoàng chẳng biết Tương Thanh vào lúc nào, tò mò ló đầu ra muốn nhìn thì bị Mộc Lăng đẩy trở về, miệng thì thầm – "Đừng nhìn, đừng nhìn mà. Bộ dạng xấu xí muốn chết, đừng làm bẩn mắt mình chứ. Nếu Tư Đồ biết ta để cho ngươi nhìn hai kẻ thế này, thì cầm chắc sẽ nổi lửa thiêu rụi dược phòng của ta mất."

Hoàng Hà Ngũ Quỷ thấy tình thế bất lợi, biết chính mình gặp rắc rối lớn rồi. Họ vốn không biết người vừa đến là ai, nhưng chỉ với việc y có thể vô thanh vô tức đứng ngay phía sau thì cũng đủ để hiểu võ công y cao hơn bọn họ rồi.

Hai người liếc nhìn nhau, quyết định tách ra, tấn công về phía Mộc Lăng. Trong bụng hai người vốn tính toán Mộc Lăng và Tiểu Hoàng xem ra đều trói gà không chặt, bắt được thì có thể áp chế để thoát thân, hoàn toàn không nghĩ đến…Tương Thanh thấy thế chỉ lắc đầu, có vẻ như đang cảm thấy rất hứng thú.

Hoàng Hà Ngũ Quỷ hơi chột dạ, có phần chần chừ, nhưng rồi chẳng biết Mộc Lăng làm trò gì, mà cả hai chợt không thể cử động được. Đã thế, ngay cả động tác của Mộc Lăng họ cũng chưa thấy rõ ràng nữa.

"Hắc hắc…" – Mộc Lăng xoa xoa tay, di chuyển vòng quanh cả hai người, như đang đánh giá xem thế nào – "Không tồi nha, vừa hay ta đang cần vài cơ thể sống để thí nghiệm thuốc."

Tương Thanh bước lên – "Nhường cho ta một tên, ta phải tra hỏi đã."

Mộc Lăng trừng mắt liếc y một cái – "Không cho, chẳng phải cũng chỉ là hỏi có bao nhiêu người, mục đích đến là gì, sau đó tính toán làm gì sao…" – vừa nói vừa xách cổ hai người, kéo như kéo xích chó ra khỏi sân – "Trong lúc thí nghiệm ta sẽ giúp ngươi hỏi. Hai tên này là của ta, ai cũng đừng hòng cướp được."

Tương Thanh liếc nhìn hai người kia đầy thương cảm, rồi lắc đầu.

Thấy Mộc Lăng kéo người đi, Tiểu Hoàng tò mò hỏi Tương Thanh – "Tương phó bang chủ, Mộc Lăng huynh ấy có võ công sao?"

Tương Thanh quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàng, mỉm cười hỏi – "Vì sao tất cả mọi người đều nghĩ y không có võ công?"

"Vì thoạt nhìn huynh ấy không giống…hơn nữa, huynh ấy còn có bệnh mà." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

Tương Thanh có hơi ngẩn người nhìn chằm chằm cửa viện – "Trong Hắc Vân Bảo này chỉ có hai người ta đánh không lại…" – Nói xong quay lại nhìn Tiểu Hoàng – "Một người là bang chủ, đến cả một chiêu cũng không tiếp nổi, người thứ hai là Mộc Lăng."

"Thế có thể tiếp được mấy chiêu?" – Tiểu Hoàng thắc mắc.

Tương Thanh lắc đầu cười – "Một chiêu!"

Tiểu Hoàng có hơi giật mình, chợt nghe Tương Thanh mỉm cười nói tiếp – "Tiên sinh có biết ai mới là kẻ mạnh nhất không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Chính là kẻ mà dù nhìn thế nào cũng không thể hiểu rõ y có bao nhiêu lợi hại." – Tương Thanh thản nhiên đáp khiến Tiểu Hoàng hơi ngây người ra.

Lúc bấy giờ, chợt nghe Tương Thanh ngẩng đầu lên căn dặn – "Về sau có người thì đừng để kẻ nào tiến vào đây."

"Dạ!" – Khắp nơi chẳng thấy bóng dáng một người nào, nhưng lại có hàng loạt tiếng vâng dạ vang lên cùng lúc. Tương Thanh quay lại nói với Tiểu Hoàng – "Tiên sinh cứ an tâm mà đọc sách, có chuyện gì thì phân phó một tiếng là được."

Tiểu Hoàng gật đầu, nhìn Tương Thanh bỏ đi, bên tai vẫn còn văng vẳng câu nói ban nãy của y. Dường như Tư Đồ là một người rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến độ những người ở bên cạnh huynh ấy không còn biết đến sợ hãi là gì. Có lẽ bởi vì quá mạnh mẽ, nên tất cả mọi người đều nghĩ đến việc dựa vào huynh ấy, chứ chẳng ai nghĩ đến việc chiếu cố ngược lại cả…Chẳng biết vì sao mà cứ nghĩ đến Tư Đồ thì Tiểu Hoàng lại đưa tay sờ lên đôi gò má nóng bừng bừng, trong lúc vô tình lại quệt thêm mấy vệt chu sa lên đó.

Tương Thanh bước ra sân, đến một khu đất trống thì ngừng lại ra lệnh – "Dẫn tất cả ra đây!"

Vừa dứt lời thì có vài hắc y nhân áp giải vài tên giang hồ đến trước mặt y. Tương Thanh cau mày nhìn mấy người đó, cười lạnh lùng – "Các ngươi so với hai tên kia thì may mắn hơn một chút. Bang chủ có lệnh, lần đầu chỉ là cảnh cáo, bắt được sẽ thả ra, không gây khó dễ, nhưng nếu còn bất kỳ kẻ nào dám cả gan đến gần Hoàng tiên sinh, giết!"

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau, run như cầy sấy, trong lòng cảm thấy thật may mắn. May mà họ không nhanh chân lẹ tay bằng Hoàng Hà Ngũ Quỷ, bằng không hiện giờ đã mất toi cái mạng rồi.

Tương Thanh khẽ phẩy tay, phía sau có mấy hạ nhân mang binh khí giao cho y. Y đón lấy, vất xuống mặt đất, giọng điệu càng lạnh lùng hơn – "Đại môn ở đâu hẳn các ngươi đều biết cả rồi. Trở về nói với những kẻ khác rằng, nếu còn dám đến, hậu quả tự mình gánh chịu." – Nói xong vung nhẹ tay, huyệt đạo của toàn bộ nhóm người bọn chúng đều được giải.

Mấy tên giang hồ kia vội nhặt nhạnh lại binh khí, ba chân bốn cẳng tháo chạy khỏi cửa, bụng bảo dạ rằng Hắc Vân Bảo quả là ngọa hổ tàng long, còn bản thân mình thì lại quá ngông cuồng. Trước mắt chợt xuất hiện một cái cổng mái vòm, mấy người đó liền lao ngay ra, vừa ngoặt khỏi mới dám thở hắt một hơi lạnh.

Nhưng đột nhiên phía trước có một hắc y nhân đang đi đến. Mấy người bọn chúng theo bản năng cứng đờ cả người, không dám nhúc nhích. Hắc y nhân thân hình cao lớn, tóc đen tùy tiện buộc ở phía sau, có mấy sợi tóc lơ thơ bay chấp chới, trừ bỏ nước da trắng thì toàn bộ mọi thứ trên cơ thể đều là màu đen…Đã thế, khắp người hắn còn lộ ra khí thế thâm trầm, khiến cho người ta cảm giác sợ đến nghẹt thở.

Người nọ dường như không thấy bọn họ, vẫn duy trì tốc độ, đi lướt ngang qua, xuyên qua cổng vòm để tiến vào hậu viện. Mấy người nọ sợ đến cứng cả người, trong khoảnh khắc hai bên lướt qua nhau thì cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tay chân run lẩy bẩy, thở cũng không dám thở…Mãi đến khi người nọ đã đi xa thì mới hoàn hồn, liếc mắt nhìn nhau rồi ù té chạy.

Tư Đồ đi qua cửa dưới mái hiên, quay đầu nhìn lại, rồi lắc đầu – Cái gì mà giang hồ quần hùng chứ, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp.

"Bang chủ!" – Tương Thanh trông Tư Đồ đã về liền tiến đến hành lễ, thấy hắn gió bụi dính dấp thân người, đế giày mòn vẹt, y phục lấm lem bùn đất thì có hơi khó hiểu.

Tư Đồ gật nhẹ rồi hỏi – "Không khiến y hoảng sợ chứ?"

"Không!" – Tương Thanh nhỏ giọng trả lời – "Mộc Lăng nửa chừng nổi hứng muốn chơi đùa, liền dẫn người đi mất rồi."

"A…" – Tư Đồ cười to – "Rơi vào tay tên đầu gỗ hửm? Vậy chi bằng nhận một đao thống khoái cho rồi."

"Bang chủ, bọn người Hoàng Hà Bang đến rồi, nhưng trước mắt vẫn chưa thấy có liên hệ gì với nhân mã bên phía Tiếu Lạc Vũ." – Tương Thanh hồi bẩm.

"Ừm!" – Tư Đồ nghe xong gật đầu, sau đó nhỏ giọng thì thầm vài câu với Tương Thanh.

Tương Thanh nghe xong giật mình nhìn Tư Đồ, nhưng rất nhanh sau đó, y hồi phục tinh thần lại, gật đầu đáp – "Thuộc hạ hiểu rồi." – rồi xoay người rời đi.

Tư Đồ đi đến cửa biệt viện của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ y phục cho sạch bụi đất, giẫm chân mấy cái rồi mới đi vào. Vừa vào đến nơi hắn đã thấy có một thân ảnh nhỏ bé ngồi im lặng nơi cửa phòng xem bản đồ, phía trước còn đặt một băng ghế nhỏ, trên bày nghiên mực, ống bút và chu sa. Hắn cố ý nhấn mạnh chân để đánh động Tiểu Hoàng, sau đó mới từ từ bước đến.

Quả nhiên, khi Tiểu Hoàng nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, thấy người đến là Tư Đồ bèn nhoẻn miệng cười. Tư Đồ thấy thế cũng mỉm cười, vươn tay lau mặt cho y – "Sao mới có ba hôm không gặp mà đã biến thành con mèo hoa thế này rồi?"

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ một thân gió bụi, lòng hiểu rõ hắn đi đường vất vả, có hơi đau lòng sửa sang lại tóc cho hắn – "Có mệt hay không?"

Tư Đồ nhìn y chốc lát rồi cúi đầu hôn y – "Không sao đâu."

Thật sự thì ba hôm nay hắn dùng khinh công đi đi về về giữa Liêu Đông và Thục Trung, đến gặp Tề Dịch có chút chuyện. Mấy ngày đi đường mệt mỏi ra sao hắn đều không có cảm giác, chỉ nhớ tiểu hài tử thôi, lúc ăn cơm thì nghĩ xem y đang ăn gì, làm gì, ban đêm ngủ có bị lạnh không…Cứ như là bị ám ảnh vậy.

Khi hắn gấp gáp vừa về đến nơi đã thấy một bọn vô danh tiểu tốt đến gây phiền toái, lòng tức giận vô cùng, phải cố lắm mới không động thủ giải quyết sạch bọn chúng. Nhưng nói ra cũng thật kỳ quái, chỉ vừa gặp được bóng dáng Tiểu Hoàng thì lửa giận đã biến đâu mất tăm.

Tiểu Hoàng chẳng hề biết những việc ấy, còn thân tình hỏi hắn "Có mệt hay không…"nữa, khiến cho Tư Đồ trong lòng phải chửi thầm một câu, mẹ bà nó, mệt đã là gì, chết cũng còn được ấy chứ.

Tư Đồ vào phòng chuẩn bị tắm, cởi số y phục bẩn kia ra, ngâm mình vào nước ấm, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Tiểu Hoàng ôm theo một chiếc bồn nhỏ tiến vào, kéo tay áo lên cao, để lộ cánh tay gầy guộc, rồi bước đến bên cạnh bồn tắm.

"Mấy hôm nay thế nào rồi?" – Tư Đồ dùng một chiếc khăn tẩm nước ấm để lau sạch vết chu sa dính trên mặt Tiểu Hoàng, nửa đùa nửa thật hỏi – "Có nhớ ta không nào?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng thành thật gật đầu, vừa cúi đầu nhìn xuống mặt nước trong thùng, muốn xem thử mặt mình còn dính chu sa nữa không, ai ngờ đâu bên dưới làn nước trong vắt lại là thân hình của Tư Đồ, cái nhìn cũng nhìn thấy rõ.

Mặt Tiểu Hoàng đỏ bừng bừng, vội vội vàng vàng lui lại phía sau, ngượng ngùng lấy khăn lau mặt để che giấu.

Tư Đồ bị y chọc cho bật cười, nhẹ nhàng xoa nắn quai hàm y – "Đều đã từng nhìn thấy hết rồi, còn gì để mà thẹn thùng nữa." – Tiểu Hoàng xoa mặt mình, vén hết những sợi tóc mất trật tự ra sau, lại xăn tay áo, tháo tóc của Tư Đồ xuống, dùng bồn nhỏ gội đầu giúp hắn.

Tư Đồ hơi khép hờ mắt, tựa người vào vách bồn tắm, dường như đang dưỡng thần. Tiểu Hoàng cẩn thận giúp hắn, tứ phương im lặng như tờ, chỉ có âm thanh của tiếng nước róc rách vang lên.

Thật lâu sau đó, Tư Đồ chậm rãi mở mắt ra, sắc diện mệt mỏi mới nãy đã đổi thành thong dong nhẹ nhõm. Tư Đồ đã điều tức xong rồi. Hắn quay đầu lại, thấy Tiểu Hoàng vẫn đang tỉ mỉ giúp mình kỳ cọ vùng vai và cổ, trong đáy mắt tràn ngập sự dịu dàng, tấm lòng cũng đã theo đó mà ngấm vào trong làn nước, như thể một tri kỷ khó tìm.

Hắn đưa tay vén giúp Tiểu Hoàng một lọn tóc lơ thơ ra sau vành tai, thấp giọng kể – "Ta đến gặp Tề Dịch."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn hắn, tựa hồ chẳng mấy ngạc nhiên, chỉ chờ hắn tiếp tục nói.

Tư Đồ trầm mặc trong chốc lát rồi tiếp – "Ân Tịch Ly là phụ thân của ngươi, mẫu thân của ngươi chính là hoàng hậu đã quá cố."

87. Chương 44

Chương 44 | Vu oan hãm hại

Tư Đồ vừa dứt lời đã đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng, thấy trên tay y vẫn còn cầm chiếc khăn ướt, mà người thì đã sớm ngây ngẩn ra rồi.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ đưa tay sờ quai hàm Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhìn hắn, khe khẽ thở dài, mang chiếc bồn nhỏ trên chân úp lại đặt xuống đất, rồi tự ngồi lên đấy, ôm chặt đầu gối không nói tiếng nào. Tư Đồ thấy thế có phần đau lòng, bèn đứng dậy lau khô nước trên cơ thể, thay y phục sạch, sau đó đến ngồi bên cạnh tiểu hài tử, chỉ thấy mặt y hơi méo xệch, như đang tổn thương, hai mắt cũng đỏ hoe.

Tư Đồ bật cười, chạm tay vào cằm y – "Giận gì vậy? Hình như là giận nhiều lắm hử?"

Tiểu Hoàng trừng mắt liếc, thế rồi ngoảnh sang một bên không thèm để ý đến hắn nữa.

Tư Đồ thấy thế liền bế bổng y lên, đưa đến phòng ngủ và đặt y lên giường, chính mình cũng ngồi xuống. Hắn lấy từ đầu giường ra một chiếc khăn sạch, đưa cho Tiểu Hoàng – "Giúp ta lau tóc nào!"

Tiểu Hoàng đón lấy chiếc khăn, nhẹ nhàng giúp Tư Đồ lau tóc.

"Tề Dịch là cữu cữu của ngươi." – Tư Đồ chợt lên tiếng – "Nhưng trước khi gặp thì ông ta cũng chẳng biết đến sự tồn tại của ngươi, cho nên bao nhiêu năm qua không hề chiếu cố đến ngươi."

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Ông ta hoàn toàn không nghĩ ngươi và hoàng gia lại có gút mắc như thế, cho nên lần trước không ra mặt nhận nhau." – Tư Đồ thản nhiên nói – "Nhưng lần này đã không còn có thể phủ nhận nữa, nên ông ta hỏi ngươi có muốn đến chỗ ông ta không?"

Tiểu Hoàng dừng tay lại, mở to hai mắt nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ quay đầu lại nhìn hắn – "Ngươi có muốn không?"

Tiểu Hoàng ra sức lắc đầu.

Tư Đồ nhẹ nhàng nâng cằm y lên – "Nói cách khác, là ngươi muốn ở lại bên ta… có phải vậy không?"

Tiểu Hoàng gật lia gật lịa, sau đó dựa đầu vào ngực Tư Đồ.

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy rất thú vị. Trên đời có những người nếu đau lòng thì sẽ khóc, có người sẽ gây chuyện náo loạn, cũng có người mượn rượu để giải sầu… nhưng tiểu hài tử này lại không giống như thế. Y cứ như một con thỏ bé xíu, gặp chuyện gì thương tâm sẽ không than văn lấy một tiếng nào, chỉ tìm một nơi nào đó để trốn vào mà thôi.

Tư Đồ ôm chặt lấy y, nhẹ nhàng ấn ấn lên vai và cổ y, khiến y cảm thấy nhột nhạt, vội rụt cổ lại, chui sâu hơn vào lòng Tư Đồ, môi thoáng hiện ra nét cười.

Tư đồ thấy tâm tình y đã tốt lên thì thở nhẹ một hơi, xoa nhẹ lên gương mặt y – "Việc này biết thì biết thế thôi, đừng để tâm làm gì, chẳng có gì quan trọng cả."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ lâu thật lâu, sau đó gật đầu.

"Bọn bang phái giang hồ kia sẽ nhanh chóng tổ chức một đại hội võ lâm." – Tư Đồ tùy tiện dùng một sợi dây để buộc tóc. Tiểu Hoàng thấy thế liền tiến đến gần, dùng lược giúp hắn chải tóc.

Tư Đồ nhìn hắn – "Cần gì làm thế chứ? Có phải là một nha đầu đâu."

"Không phải nha đầu cũng không thể không chải tóc mà." – Tiểu Hoàng dùng dây, cẩn thận buộc tóc lại giúp hắn, thấp giọng hỏi – "Bọn họ mở đại hội võ lâm là để công khai tố cáo huynh sao?"

"A…" – Tư Đồ cười – "Cái gì mà công khai tố cáo chứ? Chỉ là giúp nhau tiếp thêm lòng can đảm mà thôi."

"Sao có thể không nói lý lẽ như thế chứ?" – Tiểu Hoàng bất mãn – "Rõ ràng là chưa điều tra rõ chân tướng sự việc, dựa vào cái gì mà bảo là huynh giết người nào?"

Tư Đồ hơi mỉm cười – "Người trong giang hồ vốn là không phân rõ phải trái đâu."

"Vậy huynh chẳng phải cũng là người trong giang hồ sao?" – Tiểu Hoàng cố gắng quấn chặt tóc Tư Đồ lại, nghiêng trái ngả phải nhìn xem thế nào, thấy chưa ưng ý liền tháo ra buộc lại.

"A… ta với bọn họ cũng chẳng phải ở cùng nhau trong một cái hồ." – Tư Đồ đưa tay gãi đầu – "Ở trong mắt bọn họ thì Hắc Vân Bảo chúng ta không phải danh môn chính phái, chỉ là một thứ tà ma ngoại đạo mà thôi."

"Ai nói thế chứ? Tất cả mọi người đều tốt lắm mà." – Tiểu Hoàng hung hăng đánh vào tay Tư Đồ – "Không được nhúc nhích!"

Tư Đồ đành phải ngồi yên để Tiểu Hoàng chải tóc, trong lòng oán hận tự nhủ, tiểu hài tử càng ngày càng to gan rồi…

Đến bữa cơm chiều, Mộc Lăng vừa thấy Tư Đồ đã hét lên – "Hiếm khi thấy ngươi tóc tai chỉnh tề thế này, cuối cùng cũng ra dáng một con người rồi đó."

Tư Đồ đương muốn mắng y mấy câu cho hả giận thì y đã nói trước – "Hôm nay ăn cơm lớn đấy nhá." – rồi bỏ chạy mất dạng.

Tiểu Hoàng thấy thắc mắc bèn hỏi – "Ăn cơm lớn là sao?"

"À, đầu gỗ thường xuyên làm những bữa dược thiện[1], mùa đông thì phòng lạnh mà mùa hè thì phòng cảm nắng, giúp các huynh đệ trong bang điều trị thân thể. Bởi vì số lượng người đông quá nên chỉ có thể ăn một bữa cơm thật lớn thôi."

Tiểu Hoàng gật đầu mà vẫn cái hiểu cái không, vừa đi đến tiền sảnh thì đã trợn tròn hai mắt lên… Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy dễ có đến cả ngàn con người cùng nhau dùng bữa.

Có thể nhìn thấy rất nhiều cái bàn tròn được kê từ cao xuống thấp, cơ hồ có thể kéo dài đến tận chân núi, trên mỗi bàn có mấy cái bồn to thật to, còn có cả những đĩa đựng dược thiện cổ quái. Các huynh đệ trong Hắc Vân Bảo đều có mặt, cùng ngồi ăn với nhau, vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả cả lên.

"Tiểu Hoàng Hoàng!" – Mộc Lăng đưa cho Tiểu Hoàng một chén trà có nắp đậy, trông rất tinh xảo – "Ngươi không giống những kẻ đại quê mùa kia, uống thứ này đi."

Tiểu Hoàng nhấc nắp lên, có một hương thơm thanh thoát tỏa ra, khiến ấy huynh đệ phía dưới hét lên – "Mộc tiên sinh bất công quá!"

Lúc ăn cơm thì càng náo nhiệt càng tốt, Tiểu Hoàng vui vẻ cầm bát, nhìn các huynh đệ Hắc Vân Bảo tụ tập ăn uống cười đùa, trong lòng hơi buồn bực. Đều là những người tốt như thế, vì sao lại bảo họ là tà ma ngoại đạo chứ? Bọn họ so với những người nông dân ban ngày ra đồng, tối lại về nhà hội họp cùng uống rượu có khác gì nhau đâu.

Đương lúc ăn uống náo nhiệt thì Tương Thanh quay về, đưa đến cho Tư Đồ một tờ giấy – "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ đây."

Tư Đồ đón lấy, vừa xem đã nhịn không được phải phì cười. Tiểu Hoàng vươn tay tiếp lấy tờ giấy, thấy trong thư kia viết rất hoa mỹ, nào là vì chính nghĩa trong thiên hạ mà hành động, nào là liệt ra đủ loại tội trạng của Hắc Vân Bảo cùng bang chủ Tư Đồ, trên dưới cả thảy mười điều, công bố rằng Tư Đồ là họa lớn của võ lâm, là tà ma chuyển thế, hào kiệt trong thiên hạ phải lên án công khai.

Tiểu Hoàng cảm thấy rất khổ sở trong lòng, nhỏ giọng nói thầm – "Bọn họ dựa vào cái gì mà nói như vậy? Bọn họ nào đâu có quen biết gì huynh, sao có thể liệt ra nhiều việc không hề có đến vậy chứ?"

Mộc Lăng cũng đón lấy thư kia để xem, rồi hí hửng cười đập bàn – "Mới bây giờ mà đã là tà ma chuyển thế, vậy khi đụng trận chẳng phải sẽ bảo là quỷ dạ xoa chuyển thế sao?"

Tư Đồ nhướn mi, nhìn Tương Thanh – "Từ đâu mà có?"

Tương Thanh vừa ngồi xuống dùng bữa vừa trả lời – "Có vẻ đã được sao chép ra không ít, khắp Thục Trung chỗ nào cũng nhận được, đại khái là muốn chúng ta mất lòng dân chúng."

"Không thể để yên như vậy được." – Tiểu Hoàng đột nhiên mở miệng.

Những người khác đều tròn mắt nhìn y, hiếm khi thấy tiểu Bồ Tát nổi giận nha.

Tư Đồ mỉm cười – "Vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi Tương Thanh – "Trong bang có bao nhiêu huynh đệ có thể viết chữ?"

Tương Thanh đắc ý – "Đại đa số đều có thể, chúng ta đã mời phu tử về dạy cho họ mà."

Tiểu Hoàng nhìn bức thư cáo kia, nói với Tương Thanh rằng – "Bảo các huynh đệ mang tất cả những bảng "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ"dán bên ngoài về đây."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết Tiểu Hoàng muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Đợi cơm nước xong xuôi, Tương Thanh mang theo người xuống núi bóc cáo thị mang về.

Tiểu Hoàng trở lại biệt viện, lấy giấy và bút mực ra, đặt tờ cáo thị kia lên bàn, viết viết sửa sửa gì đó trên ấy. Tư Đồ tò mò muốn đến xem nhưng bị Tiểu Hoàng đẩy ra không cho xem. Thế là Tư Đồ đành phải đứng một bên chờ. Chẳng bao lâu sau, Tiểu Hoàng buông bút xuống, cầm cáo thị lên xem, tựa như rất vừa lòng.

Lúc Tư Đồ nhận lấy để xem thì cười đến suýt tắt thở. Hóa ra "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ" đã được Tiểu Hoàng sửa chỗ này một tí, thêm chỗ kia một tẹo, nguyên bản vốn là mắng Tư Đồ, thì nay đều trở thành khen ngợi.

"Tư Đồ là một tên tà ma chuyển thế" biến thành "Tư Đồ là một người chuyên khắc chế yêu ma", "Người của Hắc Vân Bảo là kẻ xấu" thì thêm một chữ 'không' vào, thành "Người của Hắc Vân Bảo không là kẻ xấu". Đã thế, phần sau còn được Tiểu Hoàng viết thêm về những việc tạo phúc cho bá tánh của Hắc Vân Bảo. Thế nên từ một tờ cáo thị bêu rếu tội trạng, nay đã thành một tờ khoe chiến tích.

Lúc Tương Thanh cùng thủ hạ trở về, tổng cộng mang theo mấy ngàn bức. Tiểu Hoàng giật mình hỏi – "Sao lại nhiều như thế?"

Tương Thanh cười – "Mấy tên giang hồ kia thuê vài thư sinh sao chép những thứ này, còn chưa kịp phát tán thì đã bị chúng ta đoạt mất."

Tiểu Hoàng đưa bản đã sửa chữa cho Tương Thanh, dặn dò – "Các huynh đệ chia nhau ra, chiếu theo đây mà sửa chữa."

Mộc Lăng tò mò bước đến xem, cười đến ngả nghiêng. Mọi người phân công nhau hành động, không đến một canh giờ thì mấy ngàn bảng "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ" đều đã được sửa xong, sau đó Tương Thanh hạ lệnh ọi người mang đi rải khắp nơi.

Tư Đồ cảm thấy rất náo nhiệt nên đêm đó quyết định kéo Tiểu Hoàng ra ngoài – "Chúng ta đi xem náo nhiệt nào."

"Xem cái gì náo nhiệt?" – Tiểu Hoàng thắc mắc.

"Ngươi nghĩ xem, bọn họ mất bao nhiêu công phu để chửi bới chúng ta, thoáng chốc lại hóa thành giúp chúng ta ca ngợi công đức, còn không tức giận đến vẹo cả mũi sao? Chúng ta đi coi thử thế nào đi."

Nói xong liền dẫn theo Tiểu Hoàng xuất môn, hạ sơn, chạy đến nơi quần hùng đang tụ hội – miếu Sơn Vương.

Miếu này nằm ở ngang chân núi Thiên Thai, tương đối rộng rãi nên các bang phái quyết định chọn nơi đây làm cứ điểm.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, men theo đường nhỏ để đến, sau đó nhảy lên đỉnh miếu, chỉ thấy bên trong thiên điện đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào huyên náo như đang họp bàn gì đó. Hai người im lặng nhấc một viên ngói lưu ly ra, đưa mắt nhìn xuống. Bên dưới kia, có rất nhiều hào kiệt tay cầm "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ", mặt mũi bừng bừng tức tối tột cùng.

Tư Đồ cười thầm, đưa tay nhéo nhẹ quai hàm Tiểu Hoàng – "Đó là của ngươi kìa!"

Nhưng Tiểu Hoàng chỉ vươn một đầu ngón tay, chặn trước môi Tư Đồ mà suỵt khẽ một tiếng…

Thế là Tư Đồ trong lòng chửi thầm —— Mụ nội nó, đáng yêu quá đi!

Quần hùng ai nấy đều đang vì chuyện cáo thị bị sửa đổi mà tức giận không thôi, chợt đúng lúc ấy có mấy người bước lên đàn, đưa tay ra ý muốn trấn áp cơn phẫn nộ của mọi người. Thế là đám đông lập tức im lặng.

Tư Đồ đưa mắt nhìn, thấy mấy người kia đa số mặc tang phục, tuổi tác cũng không lớn, trong đó có hai nhi tử của Hoàng Hà Bang Ngao Kim Long, còn một số người khác thì hắn không nhận ra được.

"Chư vị, Hắc Vân Bảo quỷ kế đa đoan, chúng ta cần có một đối sách." – Một thanh niên vận y sam đứng ngay chính giữa lên tiếng.

"Khổng Thiếu chủ, ngài nói xem phải làm sao để đối phó Hắc Vân Bảo đây?" – Người ở bên dưới mồm năm miệng mười, nhao nhao hết cả lên.

Tư Đồ hơi nhướn mi – họ Khổng à?

Tiểu Hoàng xoay qua nhìn hắn, ý như muốn hỏi đó là ai.

Tư Đồ mỉm cười ghé sát tai y – "Họ Khổng, hẳn là nhi tử của Khổng Lũng ở Nam Thiên Môn."

Tiểu Hoàng gật gù, rồi lại nhìn hắn – "Nam Thiên Môn là gì vậy?"

Tư Đồ phải phì cười. Tiểu hài tử này quả nhiên chẳng biết gì về giang hồ cả – "Nam Thiên Môn am hiểu quyền pháp, tổ tông làm giáo đầu. Môn chủ tiền nhiệm là Khổng Lũng, thực lực cũng sánh ngang với Hoàng Hà Bang, tóm lại trong thiên hạ thứ tự không kém nhau, thuộc loại rắn rết đấy."

Tiểu Hoàng lại gật gù cái hiểu cái không, tiếp tục theo dõi tình hình bên dưới.

"Theo vài vị anh hùng mạo hiểm phiêu lưu, đột phá vòng vây, xâm nhập vào Hắc Vân Bảo, thì nơi ấy cao thủ vô số." – Khổng Thiếu chủ trầm ngâm – "Chỉ e thực lực của chúng ta hiện giờ khó bề đương cự cùng bọn chúng."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng thiếu chút nữa phải cười thành tiếng, quả đúng là những kẻ không biết xấu hổ đến mức thiên hạ vô địch. Kiểu như thế mà cũng gọi là mạo hiểm phiêu lưu, đột phá vòng vây à? Chẳng phải chân vừa chạm đất đã bị tống cổ ra ngoài sao?

"Tại hạ cũng hiểu được điều đó. Chắc là phải cầu viện đến các vị tiền bối hỗ trợ một tay." – Ngao Minh Kỳ nói tiếp – "Tại hạ với Tư Đồ từng so chiêu qua, công phu của hắn quả thật hơn hẳn tại hạ."

Tiểu Hoàng nghi hoặc quay sang hỏi Tư Đồ – "Kẻ kia so chiêu với huynh khi nào vậy?"

"A……" – Tư Đồ lắc đầu – "Cái ấy phải hỏi hắn chứ, phỏng chừng là lúc hắn nằm mơ ấy."

"Ngao Thiếu chủ đã từng cùng Tư Đồ so chiêu mà vẫn có thể giữ toàn mạng, quả nhiên là nhân tài xuất thế." – Quần hùng bên dưới tỏ ra rất phấn khích, ai nấy đều ngợi khen, có người còn hỏi – "Thế đã so qua bao nhiêu chiêu?"

Ngao Minh Kỳ được tâng bốc lên đến tận trời, tay vung lên – "Chẳng có bao nhiêu, chỉ có hai trăm chiêu thôi."

Bên dưới lại thêm một lần chấn động.

Tư Đồ dở khóc dở cười, còn Tiểu Hoàng thì thấp giọng thì thầm – "Thật đúng là không biết xấu hổ mà."

"Thế này thì đã là gì chứ." – Tư Đồ bật cười – "Hắn còn chưa nói trong vòng ba chiêu đã đánh cho ta lăn lê bò càng là đã giữ thể diện cho ta lắm rồi."

"Tại hạ cảm thấy cần phải thỉnh các vị tiền bối hạ sơn, đến cùng tiêu diệt thứ bại hoại võ lâm này." – Một người trẻ tuổi mặc tang phục lên tiếng – "Tại hạ đề nghị đến thỉnh Thiên Thai Sơn nhị lão."

Tất cả mọi người cảm thấy có lý, bắt đầu nghị luận.

Tiểu Hoàng thấy trong mắt Tư Đồ có ý trào phúng, liền hỏi – "Thiên Thai sơn nhị lão là gì?"

Tư Đồ chồm đến hôn y, không đáp mà lại hỏi – "Vì sao ngươi không hỏi Thiên Thai sơn nhị lão là ai, mà lại đi hỏi là gì?"

Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái – "Sao cơ?"

Tư Đồ ôm chầm lấy y, hung hăng hôn một cái, nhưng khóe mắt lại liếc về phía nóc nhà đối diện, sau đó nói khẽ với Tiểu Hoàng – "Còn có người khác nghe lén, ở đối diện chúng ta ấy."

Tiểu Hoàng giật mình nhìn nóc nhà đối diện kia, nhưng chẳng thấy ai cả.

"Người này công phu không tồi." – Tư Đồ nói – "Thế nhưng đám quần hùng bên dưới toàn là một lũ ô hợp, đến cả một người không biết võ công như ngươi mà cũng chả phát hiện nổi."

"Song song với việc thỉnh các vị tiền bối, có lẽ chúng ta cũng nên thỉnh Thất Tinh Thủy Trại cùng hỗ trợ." – Lại có người đề nghị.

Lời vừa thốt ra thì cả gian điện thờ im lặng một mảnh như tờ, tiếp đó lại bộc phát một trận tranh luận còn ồn ào hơn nữa. Kẻ bên dưới thì cảm thấy rất khả thi, nhưng mấy tên thiếu chủ bên trên lại lặng im không đáp.

"Ái chà……" – Tư Đồ cười lạnh một tiếng rồi ôm theo Tiểu Hoàng, nhoáng một cái đã rời khỏi nơi ấy.

Khi hai người đã chậm cước bộ lại, từ từ hướng xuống chân núi thì Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ – "Sao không ở lại nghe thêm chốc lát? Xem thử bước tiếp theo họ sẽ làm gì?"

"Có gì để nghe chứ?" – Tư Đồ lắc đầu – "Một đám ô hợp như thế, có đến mấy vạn tên cũng chả có gì đáng lo."

"Người bí ẩn mới nãy." – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ – "Hắn ở nơi ấy để làm gì?"

Tư Đồ nhún vai – "Mặc kệ đi! Đám tiểu tử kia giãy giụa không xong, cứ chờ thêm vài hôm để bọn chúng thỉnh các vị tai to mặt lớn đến giúp chúng làm chủ, lúc ấy mới nói cũng không muộn." – Nói xong, đang muốn ôm lấy Tiểu Hoàng nhanh chóng quay về Hắc Vân Bảo. Chính vào lúc đó thì từ trên núi có một trận cuồng phong xua đến, khiến Tư Đồ phải dừng động tác lại.

Tiểu Hoàng thấy tay Tư Đồ đang đặt tại đầu gối mình chợt cứng đờ thì vỗ vỗ hắn – "Có chuyện gì vậy?"

Tư Đồ đứng phắt dậy, ngẩng đầu nhìn lên phía đỉnh núi, mi nhướn cao, choàng tay ôm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, phi thân về hướng Sơn Vương miếu.

Tiểu Hoàng hơi khó hiểu, nhưng thấy sắc mặt Tư Đồ có vẻ nghiêm trọng, bên hông lại bị ôm chặt, nên dù đau cũng không dám lên tiếng. Lúc đến trước cửa Sơn Vương miếu thì Tiểu Hoàng nghe thấy một hương vị tanh tưởi… là vị máu tươi nồng đượm.

Đi vào bên trong cửa miếu, nơi mới nãy còn vô cùng náo nhiệt, nay chỉ còn là một mảnh tịch mịch. Tiểu Hoàng hơi chút hoảng hốt, mùi máu càng lúc càng nồng. Tư Đồ kéo tay y đi đến thiên điện.

"Á!!!!!' – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu thét lên, trước mắt là cảnh quần hùng võ lâm mới rồi còn sinh long hoạt hổ, nay đều nằm la liệt trên mặt đất, yết hầu vị xẻ banh ra, chết vô cùng thảm thương.

Những người này hiển nhiên mới chết không bao lâu, trên miệng vết thương vẫn còn đang chảy máu không ngừng.

"Tư Đồ, huynh xem kìa!" – Tiểu Hoàng đột nhiên chỉ tay lên tường.

Tư Đồ đưa mắt, trên ấy có một hàng chữ viết bằng máu —— "Dám đụng đến người của Hắc Vân Bảo ta, giết không tha!", bên dưới ký tên… Tư Đồ.

—

Chú thích:

[1] Dược thiện : những bữa ăn có thêm các vị thuốc để tăng cường sức khỏe.

88. Chương 44: Vu Oan Hãm Hại

Tư Đồ vừa dứt lời đã đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng, thấy trên tay y vẫn còn cầm chiếc khăn ướt, mà người thì đã sớm ngây ngẩn ra rồi.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ đưa tay sờ quai hàm Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhìn hắn, khe khẽ thở dài, mang chiếc bồn nhỏ trên chân úp lại đặt xuống đất, rồi tự ngồi lên đấy, ôm chặt đầu gối không nói tiếng nào. Tư Đồ thấy thế có phần đau lòng, bèn đứng dậy lau khô nước trên cơ thể, thay y phục sạch, sau đó đến ngồi bên cạnh tiểu hài tử, chỉ thấy mặt y hơi méo xệch, như đang tổn thương, hai mắt cũng đỏ hoe.

Tư Đồ bật cười, chạm tay vào cằm y – "Giận gì vậy? Hình như là giận nhiều lắm hử?"

Tiểu Hoàng trừng mắt liếc, thế rồi ngoảnh sang một bên không thèm để ý đến hắn nữa.

Tư Đồ thấy thế liền bế bổng y lên, đưa đến phòng ngủ và đặt y lên giường, chính mình cũng ngồi xuống. Hắn lấy từ đầu giường ra một chiếc khăn sạch, đưa cho Tiểu Hoàng – "Giúp ta lau tóc nào!"

Tiểu Hoàng đón lấy chiếc khăn, nhẹ nhàng giúp Tư Đồ lau tóc.

"Tề Dịch là cữu cữu của ngươi." – Tư Đồ chợt lên tiếng – "Nhưng trước khi gặp thì ông ta cũng chẳng biết đến sự tồn tại của ngươi, cho nên bao nhiêu năm qua không hề chiếu cố đến ngươi."

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Ông ta hoàn toàn không nghĩ ngươi và hoàng gia lại có gút mắc như thế, cho nên lần trước không ra mặt nhận nhau." – Tư Đồ thản nhiên nói – "Nhưng lần này đã không còn có thể phủ nhận nữa, nên ông ta hỏi ngươi có muốn đến chỗ ông ta không?"

Tiểu Hoàng dừng tay lại, mở to hai mắt nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ quay đầu lại nhìn hắn – "Ngươi có muốn không?"

Tiểu Hoàng ra sức lắc đầu.

Tư Đồ nhẹ nhàng nâng cằm y lên – "Nói cách khác, là ngươi muốn ở lại bên ta…có phải vậy không?"

Tiểu Hoàng gật lia gật lịa, sau đó dựa đầu vào ngực Tư Đồ.

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy rất thú vị. Trên đời có những người nếu đau lòng thì sẽ khóc, có người sẽ gây chuyện náo loạn, cũng có người mượn rượu để giải sầu…nhưng tiểu hài tử này lại không giống như thế. Y cứ như một con thỏ bé xíu, gặp chuyện gì thương tâm sẽ không than vãn lấy một tiếng nào, chỉ tìm một nơi nào đó để trốn vào mà thôi.

Tư Đồ ôm chặt lấy y, nhẹ nhàng ấn ấn lên vai và cổ y, khiến y cảm thấy nhột nhạt, vội rụt cổ lại, chui sâu hơn vào lòng Tư Đồ, môi thoáng hiện ra nét cười.

Tư đồ thấy tâm tình y đã tốt lên thì thở nhẹ một hơi, xoa nhẹ lên gương mặt y – "Việc này biết thì biết thế thôi, đừng để tâm làm gì, chẳng có gì quan trọng cả."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Tư Đồ lâu thật lâu, sau đó gật đầu.

"Bọn bang phái giang hồ kia sẽ nhanh chóng tổ chức một đại hội võ lâm." – Tư Đồ tùy tiện dùng một sợi dây để buộc tóc. Tiểu Hoàng thấy thế liền tiến đến gần, dùng lược giúp hắn chải tóc.

Tư Đồ nhìn hắn – "Cần gì làm thế chứ? Có phải là một nha đầu đâu."

"Không phải nha đầu cũng không thể không chải tóc mà." – Tiểu Hoàng dùng dây, cẩn thận buộc tóc lại giúp hắn, thấp giọng hỏi – "Bọn họ mở đại hội võ lâm là để công khai tố cáo huynh sao?"

"A…" – Tư Đồ cười – "Cái gì mà công khai tố cáo chứ? Chỉ là giúp nhau tiếp thêm lòng can đảm mà thôi."

"Sao có thể không nói lý lẽ như thế chứ?" – Tiểu Hoàng bất mãn – "Rõ ràng là chưa điều tra rõ chân tướng sự việc, dựa vào cái gì mà bảo là huynh giết người nào?"

Tư Đồ hơi mỉm cười – "Người trong giang hồ vốn là không phân rõ phải trái đâu."

"Vậy huynh chẳng phải cũng là người trong giang hồ sao?" – Tiểu Hoàng cố gắng quấn chặt tóc Tư Đồ lại, nghiêng trái ngả phải nhìn xem thế nào, thấy chưa ưng ý liền tháo ra buộc lại.

"A…ta với bọn họ cũng chẳng phải ở cùng nhau trong một cái hồ." – Tư Đồ đưa tay gãi đầu – "Ở trong mắt bọn họ thì Hắc Vân Bảo chúng ta không phải danh môn chính phái, chỉ là một thứ tà ma ngoại đạo mà thôi."

"Ai nói thế chứ? Tất cả mọi người đều tốt lắm mà." – Tiểu Hoàng hung hăng đánh vào tay Tư Đồ – "Không được nhúc nhích!"

Tư Đồ đành phải ngồi yên để Tiểu Hoàng chải tóc, trong lòng oán hận tự nhủ, tiểu hài tử càng ngày càng to gan rồi…

Đến bữa cơm chiều, Mộc Lăng vừa thấy Tư Đồ đã hét lên – "Hiếm khi thấy ngươi tóc tai chỉnh tề thế này, cuối cùng cũng ra dáng một con người rồi đó."

Tư Đồ đương muốn mắng y mấy câu cho hả giận thì y đã nói trước – "Hôm nay ăn cơm lớn đấy nhá." – rồi bỏ chạy mất dạng.

Tiểu Hoàng thấy thắc mắc bèn hỏi – "Ăn cơm lớn là sao?"

"À, đầu gỗ thường xuyên làm những bữa dược thiện[2], mùa đông thì phòng lạnh mà mùa hè thì phòng cảm nắng, giúp các huynh đệ trong bang điều trị thân thể. Bởi vì số lượng người đông quá nên chỉ có thể ăn một bữa cơm thật lớn thôi."

Tiểu Hoàng gật đầu mà vẫn cái hiểu cái không, vừa đi đến tiền sảnh thì đã trợn tròn hai mắt lên…Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy dễ có đến cả ngàn con người cùng nhau dùng bữa.

Có thể nhìn thấy rất nhiều cái bàn tròn được kê từ cao xuống thấp, cơ hồ có thể kéo dài đến tận chân núi, trên mỗi bàn có mấy cái bồn to thật to, còn có cả những đĩa đựng dược thiện cổ quái. Các huynh đệ trong Hắc Vân Bảo đều có mặt, cùng ngồi ăn với nhau, vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả cả lên.

"Tiểu Hoàng Hoàng!" – Mộc Lăng đưa cho Tiểu Hoàng một chén trà có nắp đậy, trông rất tinh xảo – "Ngươi không giống những kẻ đại quê mùa kia, uống thứ này đi."

Tiểu Hoàng nhấc nắp lên, có một hương thơm thanh thoát tỏa ra, khiến cho mấy huynh đệ phía dưới hét lên – "Mộc tiên sinh bất công quá!"

Lúc ăn cơm thì càng náo nhiệt càng tốt, Tiểu Hoàng vui vẻ cầm bát, nhìn các huynh đệ Hắc Vân Bảo tụ tập ăn uống cười đùa, trong lòng hơi buồn bực. Đều là những người tốt như thế, vì sao lại bảo họ là tà ma ngoại đạo chứ? Bọn họ so với những người nông dân ban ngày ra đồng, tối lại về nhà hội họp cùng uống rượu có khác gì nhau đâu.

Đương lúc ăn uống náo nhiệt thì Tương Thanh quay về, đưa đến cho Tư Đồ một tờ giấy – "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ đây."

Tư Đồ đón lấy, vừa xem đã nhịn không được phải phì cười. Tiểu Hoàng vươn tay tiếp lấy tờ giấy, thấy trong thư kia viết rất hoa mỹ, nào là vì chính nghĩa trong thiên hạ mà hành động, nào là liệt ra đủ loại tội trạng của Hắc Vân Bảo cùng bang chủ Tư Đồ, trên dưới cả thảy mười điều, công bố rằng Tư Đồ là họa lớn của võ lâm, là tà ma chuyển thế, hào kiệt trong thiên hạ phải lên án công khai.

Tiểu Hoàng cảm thấy rất khổ sở trong lòng, nhỏ giọng nói thầm – "Bọn họ dựa vào cái gì mà nói như vậy? Bọn họ nào đâu có quen biết gì huynh, sao có thể liệt ra nhiều việc không hề có đến vậy chứ?"

Mộc Lăng cũng đón lấy thư kia để xem, rồi hí hửng cười đập bàn – "Mới bây giờ mà đã là tà ma chuyển thế, vậy khi đụng trận chẳng phải sẽ bảo là quỷ dạ xoa chuyển thế sao?"

Tư Đồ nhướn mi, nhìn Tương Thanh – "Từ đâu mà có?"

Tương Thanh vừa ngồi xuống dùng bữa vừa trả lời – "Có vẻ đã được sao chép ra không ít, khắp Thục Trung chỗ nào cũng nhận được, đại khái là muốn chúng ta mất lòng dân chúng."

"Không thể để yên như vậy được." – Tiểu Hoàng đột nhiên mở miệng.

Những người khác đều tròn mắt nhìn y, hiếm khi thấy tiểu Bồ Tát nổi giận nha.

Tư Đồ mỉm cười – "Vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi Tương Thanh – "Trong bang có bao nhiêu huynh đệ có thể viết chữ?"

Tương Thanh đắc ý – "Đại đa số đều có thể, chúng ta đã thỉnh phu tử về dạy cho họ mà."

Tiểu Hoàng nhìn bức thư cáo kia, nói với Tương Thanh rằng – "Bảo các huynh đệ mang tất cả những bảng "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ"dán bên ngoài về đây."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết Tiểu Hoàng muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Đợi cơm nước xong xuôi, Tương Thanh mang theo người xuống núi bóc cáo thị mang về.

Tiểu Hoàng trở lại biệt viện, lấy giấy và bút mực ra, đặt tờ cáo thị kia lên bàn, viết viết sửa sửa gì đó trên ấy. Tư Đồ tò mò muốn đến xem nhưng bị Tiểu Hoàng đẩy ra không cho xem. Thế là Tư Đồ đành phải đứng một bên chờ. Chẳng bao lâu sau, Tiểu Hoàng buông bút xuống, cầm cáo thị lên xem, tựa như rất vừa lòng.

Lúc Tư Đồ nhận lấy để xem thì cười đến suýt tắt thở. Hóa ra "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ" đã được Tiểu Hoàng sửa chỗ này một tí, thêm chỗ kia một tẹo, nguyên bản vốn là mắng Tư Đồ, thì nay đều trở thành khen ngợi.

"Tư Đồ là một tên tà ma chuyển thế" biến thành "Tư Đồ là một người chuyên khắc chế yêu ma", "Người của Hắc Vân Bảo là kẻ xấu" thì thêm một chữ 'không' vào, thành "Người của Hắc Vân Bảo không là kẻ xấu". Đã thế, phần sau còn được Tiểu Hoàng viết thêm về những việc tạo phúc cho bá tánh của Hắc Vân Bảo. Thế nên từ một tờ cáo thị bêu rếu tội trạng, nay đã thành một tờ khoe chiến tích.

Lúc Tương Thanh cùng thủ hạ trở về, tổng cộng mang theo mấy ngàn bức. Tiểu Hoàng giật mình hỏi – "Sao lại nhiều như thế?"

Tương Thanh cười – "Mấy tên giang hồ kia thuê vài thư sinh sao chép những thứ này, còn chưa kịp phát tán thì đã bị chúng ta đoạt mất."

Tiểu Hoàng đưa bản đã sửa chữa cho Tương Thanh, dặn dò – "Các huynh đệ chia nhau ra, chiếu theo đây mà sửa chữa."

Mộc Lăng tò mò bước đến xem, cười đến ngả nghiêng. Mọi người phân công nhau hành động, không đến một canh giờ thì mấy ngàn bảng "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ" đều đã được sửa xong, sau đó Tương Thanh hạ lệnh cho mọi người mang đi rải khắp nơi.

Tư Đồ cảm thấy rất náo nhiệt nên đêm đó quyết định kéo Tiểu Hoàng ra ngoài – "Chúng ta đi xem náo nhiệt nào."

"Xem cái gì náo nhiệt?" – Tiểu Hoàng thắc mắc.

"Ngươi nghĩ xem, bọn họ mất bao nhiêu công phu để chửi bới chúng ta, thoáng chốc lại hóa thành giúp chúng ta ca ngợi công đức, còn không tức giận đến vẹo cả mũi sao? Chúng ta đi coi thử thế nào đi."

Nói xong liền dẫn theo Tiểu Hoàng xuất môn, hạ sơn, chạy đến nơi quần hùng đang tụ hội – miếu Sơn Vương.

Miếu này nằm ở ngang chân núi Thiên Thai, tương đối rộng rãi nên các bang phái quyết định chọn nơi đây làm cứ điểm.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, men theo đường nhỏ để đến, sau đó nhảy lên đỉnh miếu, chỉ thấy bên trong thiên điện đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào huyên náo như đang họp bàn gì đó. Hai người im lặng nhấc một viên ngói lưu ly ra, đưa mắt nhìn xuống. Bên dưới kia, có rất nhiều hào kiệt tay cầm "Thư thông cáo đến hào kiệt thiên hạ", mặt mũi bừng bừng tức tối tột cùng.

Tư Đồ cười thầm, đưa tay nhéo nhẹ quai hàm Tiểu Hoàng – "Đó là của ngươi kìa!"

Nhưng Tiểu Hoàng chỉ vươn một đầu ngón tay, chặn trước môi Tư Đồ mà suỵt khẽ một tiếng…

Thế là Tư Đồ trong lòng chửi thầm —— Mụ nội nó, đáng yêu quá đi!

Quần hùng ai nấy đều đang vì chuyện cáo thị bị sửa đổi mà tức giận không thôi, chợt đúng lúc ấy có mấy người bước lên đàn, đưa tay ra ý muốn trấn áp cơn phẫn nộ của mọi người. Thế là đám đông lập tức im lặng.

Tư Đồ đưa mắt nhìn, thấy mấy người kia đa số mặc tang phục, tuổi tác cũng không lớn, trong đó có hai nhi tử của Hoàng Hà Bang Ngao Kim Long, còn một số người khác thì hắn không nhận ra được.

"Chư vị, Hắc Vân Bảo quỷ kế đa đoan, chúng ta cần có một đối sách." – Một thanh niên vận y sam đứng ngay chính giữa lên tiếng.

"Khổng Thiếu chủ, ngài nói xem phải làm sao để đối phó Hắc Vân Bảo đây?" – Người ở bên dưới mồm năm miệng mười, nhao nhao hết cả lên.

Tư Đồ hơi nhướn mi – họ Khổng à?

Tiểu Hoàng xoay qua nhìn hắn, ý như muốn hỏi đó là ai.

Tư Đồ mỉm cười ghé sát tai y – "Họ Khổng, hẳn là nhi tử của Khổng Lũng ở Nam Thiên Môn."

Tiểu Hoàng gật gù, rồi lại nhìn hắn – "Nam Thiên Môn là gì vậy?"

Tư Đồ phải phì cười. Tiểu hài tử này quả nhiên chẳng biết gì về giang hồ cả – "Nam Thiên Môn am hiểu quyền pháp, tổ tông làm giáo đầu. Môn chủ tiền nhiệm là Khổng Lũng, thực lực cũng sánh ngang với Hoàng Hà Bang, tóm lại trong thiên hạ thứ tự không kém nhau, thuộc loại rắn rết đấy."

Tiểu Hoàng lại gật gù cái hiểu cái không, tiếp tục theo dõi tình hình bên dưới.

"Theo vài vị anh hùng mạo hiểm phiêu lưu, đột phá vòng vây, xâm nhập vào Hắc Vân Bảo, thì nơi ấy cao thủ vô số." – Khổng Thiếu chủ trầm ngâm – "Chỉ e thực lực của chúng ta hiện giờ khó bề đương cự cùng bọn chúng."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng thiếu chút nữa phải cười thành tiếng, quả đúng là những kẻ không biết xấu hổ đến mức thiên hạ vô địch. Kiểu như thế mà cũng gọi là mạo hiểm phiêu lưu, đột phá vòng vây à? Chẳng phải chân vừa chạm đất đã bị tống cổ ra ngoài sao?

"Tại hạ cũng hiểu được điều đó. Chắc là phải cầu viện đến các vị tiền bối hỗ trợ một tay." – Ngao Minh Kỳ nói tiếp – "Tại hạ với Tư Đồ từng so chiêu qua, công phu của hắn quả thật hơn hẳn tại hạ."

Tiểu Hoàng nghi hoặc quay sang hỏi Tư Đồ – "Kẻ kia so chiêu với huynh khi nào vậy?"

"A..." – Tư Đồ lắc đầu – "Cái ấy phải hỏi hắn chứ, phỏng chừng là lúc hắn nằm mơ ấy."

"Ngao Thiếu chủ đã từng cùng Tư Đồ so chiêu mà vẫn có thể giữ toàn mạng, quả nhiên là nhân tài xuất thế." – Quần hùng bên dưới tỏ ra rất phấn khích, ai nấy đều ngợi khen, có người còn hỏi – "Thế đã so qua bao nhiêu chiêu?"

Ngao Minh Kỳ được tâng bốc lên đến tận trời, tay vung lên – "Chẳng có bao nhiêu, chỉ có hai trăm chiêu thôi."

Bên dưới lại thêm một lần chấn động.

Tư Đồ dở khóc dở cười, còn Tiểu Hoàng thì thấp giọng thì thầm – "Thật đúng là không biết xấu hổ mà."

"Thế này thì đã là gì chứ." – Tư Đồ bật cười – "Hắn còn chưa nói trong vòng ba chiêu đã đánh cho ta lăn lê bò càng là đã giữ thể diện cho ta lắm rồi."

"Tại hạ cảm thấy cần phải thỉnh các vị tiền bối hạ sơn, đến cùng tiêu diệt thứ bại hoại võ lâm này." – Một người trẻ tuổi mặc tang phục lên tiếng – "Tại hạ đề nghị đến thỉnh Thiên Thai Sơn nhị lão."

Tất cả mọi người cảm thấy có lý, bắt đầu nghị luận.

Tiểu Hoàng thấy trong mắt Tư Đồ có ý trào phúng, liền hỏi – "Thiên Thai sơn nhị lão là gì?"

Tư Đồ chồm đến hôn y, không đáp mà lại hỏi – "Vì sao ngươi không hỏi Thiên Thai sơn nhị lão là ai, mà lại đi hỏi là gì?"

Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái – "Sao cơ?"

Tư Đồ ôm chầm lấy y, hung hăng hôn một cái, nhưng khóe mắt lại liếc về phía nóc nhà đối diện, sau đó nói khẽ với Tiểu Hoàng – "Còn có người khác nghe lén, ở đối diện chúng ta ấy."

Tiểu Hoàng giật mình nhìn nóc nhà đối diện kia, nhưng chẳng thấy ai cả.

"Người này công phu không tồi." – Tư Đồ nói – "Thế nhưng đám quần hùng bên dưới toàn là một lũ ô hợp, đến cả một người không biết võ công như ngươi mà cũng chả phát hiện nổi."

"Song song với việc thỉnh các vị tiền bối, có lẽ chúng ta cũng nên thỉnh Thất Tinh Thủy Trại cùng hỗ trợ." – Lại có người đề nghị.

Lời vừa thốt ra thì cả gian điện thờ im lặng một mảnh như tờ, tiếp đó lại bộc phát một trận tranh luận còn ồn ào hơn nữa. Kẻ bên dưới thì cảm thấy rất khả thi, nhưng mấy tên thiếu chủ bên trên lại lặng im không đáp.

"Ái chà..." – Tư Đồ cười lạnh một tiếng rồi ôm theo Tiểu Hoàng, nhoáng một cái đã rời khỏi nơi ấy.

Khi hai người đã chậm cước bộ lại, từ từ hướng xuống chân núi thì Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ – "Sao không ở lại nghe thêm chốc lát? Xem thử bước tiếp theo họ sẽ làm gì?"

"Có gì để nghe chứ?" – Tư Đồ lắc đầu – "Một đám ô hợp như thế, có đến mấy vạn tên cũng chả có gì đáng lo."

"Người bí ẩn mới nãy." – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ – "Hắn ở nơi ấy để làm gì?"

Tư Đồ nhún vai – "Mặc kệ đi! Đám tiểu tử kia giãy giụa không xong, cứ chờ thêm vài hôm để bọn chúng thỉnh các vị tai to mặt lớn đến giúp chúng làm chủ, lúc ấy mới nói cũng không muộn." – Nói xong, đang muốn ôm lấy Tiểu Hoàng nhanh chóng quay về Hắc Vân Bảo. Chính vào lúc đó thì từ trên núi có một trận cuồng phong xua đến, khiến Tư Đồ phải dừng động tác lại.

Tiểu Hoàng thấy tay Tư Đồ đang đặt tại đầu gối mình chợt cứng đờ thì vỗ vỗ hắn – "Có chuyện gì vậy?"

Tư Đồ đứng phắt dậy, ngẩng đầu nhìn lên phía đỉnh núi, mi nhướn cao, choàng tay ôm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, phi thân về hướng Sơn Vương miếu.

Tiểu Hoàng hơi khó hiểu, nhưng thấy sắc mặt Tư Đồ có vẻ nghiêm trọng, bên hông lại bị ôm chặt, nên dù đau cũng không dám lên tiếng. Lúc đến trước cửa Sơn Vương miếu thì Tiểu Hoàng nghe thấy một hương vị tanh tưởi…là vị máu tươi nồng đượm.

Đi vào bên trong cửa miếu, nơi mới nãy còn vô cùng náo nhiệt, nay chỉ còn là một mảnh tịch mịch. Tiểu Hoàng hơi chút hoảng hốt, mùi máu càng lúc càng nồng. Tư Đồ kéo tay y đi đến thiên điện.

"Á!!!!!' – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu thét lên, trước mắt là cảnh quần hùng võ lâm mới rồi còn sinh long hoạt hổ, nay đều nằm la liệt trên mặt đất, yết hầu vị xẻ banh ra, chết vô cùng thảm thương.

Những người này hiển nhiên mới chết không bao lâu, trên miệng vết thương vẫn còn đang chảy máu không ngừng.

"Tư Đồ, huynh xem kìa!" – Tiểu Hoàng đột nhiên chỉ tay lên tường.

Tư Đồ đưa mắt, trên ấy có một hàng chữ viết bằng máu —— "Dám đụng đến người của Hắc Vân Bảo ta, giết không tha!", bên dưới ký tên…Tư Đồ.

89. Chương 45

Chương 45 | Hết sức căng thẳng

– Nhất xúc tức phát –

Tư Đồ và Tiểu Hoàng nhìn thấy hàng chữ bằng máu kia, biết ngay là chuyện gì đã xảy ra… tên đầu sỏ vu oan giá họa kia đã lại xuất hiện rồi.

"Có phải là người trốn trốn nấp nấp ban nãy không?" – Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ lắc đầu – "Không phải, kẻ thủ ác có võ công cực cao, người bí ẩn ban nãy không có nội lực cao đến thế."

"Vậy…" – Tiểu Hoàng nhìn xung quanh – "Vừa rồi tên ấy trà trộn trong đám đông?"

Tư Đồ gật đầu – "Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể ra tay thế này, thì hung thủ chỉ có thể ở ngay tại phụ cận. Nếu kẻ ấy ẩn núp thì ta khắc phát giác ra, nhưng hắn lại khôn khéo tránh vào đám đông."

Tiểu Hoàng bắt đầu nhớ lại, quả nhiên mới nãy đã cảm thấy có điểm gì đó khả nghi. Đột nhiên Tư Đồ suỵt khẽ – "Có người còn sống."

Tiểu Hoàng lập tức khẩn trương hẳn lên. Tư Đồ nhẹ nhàng ôm lấy y, cùng bước vào trong chính điện. Từng bước chân hắn chạm lên nền đất, vang lên những âm thanh nước chảy… bởi lẽ khắp trên mặt đất những máu là máu.

Đi đến gần tế đàn thì Tư Đồ đặt Tiểu Hoàng tại một nơi khô ráo, còn chính mình thì ngồi xổm xuống, lật một cỗ thi thể lên, để lộ ra bên dưới là một nữ tử còn đang hấp hối.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng vừa liếc mắt đã nhận ra ngay —— Đó là nữ nhi của Ngao Kim Long, Ngao Phượng Linh.

Trên cổ cô nương ta có một vết thương, máu còn đang chảy đầm đìa ra từ đấy, nhưng may mắn vẫn còn một hơi thở yếu ớt. Tư Đồ trước điểm mấy huyệt đạo của cô nương ta, sau lại xé vạt áo giúp nàng băng bó vết thương. Thế rồi chợt nghe ngoài điện có tiền người xôn xao truyền đến khiến Tư Đồ cau mày.

"Tiên Tiên, bám vào lưng ta!" – Tư Đồ băng bó cổ của Ngao Phượng Linh rồi xốc cô nương ta lên, hơi hạ người đưa lưng về phía Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn bám lấy vai Tư Đồ. Tay Tư Đồ vòng ra sau, giữ chặt mông Tiểu Hoàng, còn không quên sờ soạng một phen, làm cho Tiểu Hoàng đỏ mặt tía tai, đánh lên vai hắn một cái – "Huynh đừng có quậy phá nữa…"

Tai nghe thấy tiếng người đang đến gần nên Tư Đồ cũng không vui đùa nữa, phi thân đề khí, dễ dàng phóng qua bờ tường rồi rời khỏi đó…

Hai người vừa đi khỏi thiên điện thì có người xông vào. Lần này bởi vì nhân số quá đông nên quần hùng chia làm hai toán, một toán ngụ tại miếu Sơn Vương, toán kia trọ lại khách điếm dưới chân núi. Vừa rồi chẳng biết có ai hô hoán lên – "Không xong rồi, những người ở trên núi xảy ra chuyện!" – nên mọi người vội vàng chạy đến.

Khi mọi người tiến vào đại điện thì sợ hãi đến ngây cả người… bởi trước mắt có đến hàng trăm thi thể, trên tường lại có dòng chữ bằng máu đỏ tươi. Ai nấy đều phẫn nộ, muốn tìm Tư Đồ để báo thù. Có một số người địa vị cao hơn liền mau chóng trấn an mọi người, ổn định tình hình, một mặt sai người bắt tay chuẩn bị, ý muốn Hắc Vân Bảo nợ máu phải trả bằng máu… Mà việc này sẽ nói sau, tạm thời không đề cập đến nữa.

Lại nói đến Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng chạy về Hắc Vân Bảo. Khi ấy Ngao Phượng Linh xem chừng đã gần tắt thở, Tư Đồ vội vã hét gọi Mộc Lăng.

Mộc Lăng vừa thấy tình trạng của Ngao Phượng Linh thì bĩu môi – "Hết cách cứu rồi!"

Tư Đồ trừng y – "Nhà ngươi không phải là kẻ địch của lão Diêm vương sao? Mau cứu đi!"

Tiểu Hoàng cũng góp lời – "Tư Đồ bị người ta hãm hại, Ngao cô nương có thể là nhân chứng duy nhất."

Mộc Lăng nhún vai, gọi người đưa Ngao Phượng Linh vào phòng mình, dặn dò không ai được đến gần, sau đó đóng sầm cửa lại.

Tương Thanh cũng chạy vội đến hỏi Tư Đồ sự tình cụ thể, Tư Đồ mang mọi chuyện kể qua một lượt. Tất cả mọi người đều nhăn mặt nhíu mày, chiêu này ra cũng quá sức độc ác rồi. Mấu chốt chính là, khắp cả giang hồ, ngoại trừ Tư Đồ thì làm gì có ai đủ khả năng làm ra chuyện như thế trong một khoảng thời gian chóng vánh đến vậy.

Tiểu Hoàng một mình tránh sang một bên, lấy từ trong chậu hoa ra vài viên đá cuội, vén vạt áo ngồi xổm xuống. Tư Đồ tò mò đi đến ngồi cạnh bên – "Đang làm gì đấy? Lớn đầu thế mà còn nghịch đá cuội sao?"

Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Không phải… Những người ban nãy đa phần ta đều nhớ rõ." – Vừa nói vừa sắp xếp mấy hòn đá. – "Số người trước đó với số thi thể… hình như có sự khác biệt."

Lời Tiểu Hoàng khiến cho Tương Thanh sực hiểu ra, bèn đáp – "Đúng vậy, nếu là nhiều người cùng động thủ một lúc thì có thể lý giải được."

Tư Đồ không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Hoàng đang loay hoay xếp xếp đặt đặt mấy viên đá, cảm giác như một tiểu hài tử đang đùa nghịch thôi. Chẳng bao lâu sau, Tiểu Hoàng vuốt cằm nhìn hai đống đá – "Không sai!"

Tương Thanh nhìn qua – "Cách biệt khoảng mười lăm người."

"Nhiều vậy sao?" – Tư Đồ nhíu mày.

"Có thể là bị thi thể chồng lên che lấp mất." – Tiểu Hoàng bổ sung – "Nhưng chắc chắn không ít hơn năm… Nói cách khác, có ít nhất mười người cùng động thủ."

"Tiểu tiên sinh có thể nhớ rõ diện mạo những kẻ ấy không?" – Lô Ngự Phong hỏi.

Tiểu Hoàng có hơi khó xử, bởi kỳ thật khi ấy y cũng chưa thấy được rõ ràng… Đương lúc y muốn gắng sức nhớ lại thì chợt nghe Tư Đồ lên tiếng – "Nghĩ nhiều làm gì ệt óc, chờ nha đầu kia tỉnh lại thì mọi chuyện khắc rõ ràng thôi." – Hắn nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi, còn dặn dò mọi người – "Để lại hai người giữ cửa cho Mộc Lăng, còn lại thì giải tán đi, ngày mai phỏng chừng sẽ có một cơn phong ba bão táp đấy."

Mọi người liếc nhìn nhau rồi tản đi dần. Tư Đồ thì kéo Tiểu Hoàng vào phòng ngủ.

"Có lẽ ta sẽ nhớ được." – Tiểu Hoàng nói với Tư Đồ – "Trí nhớ của ta tốt lắm…"

Tư Đồ cười với y – "Biết trí nhớ ngươi tốt rồi." – nói xong thì ôm y đặt lên bàn, nhẹ nhàng day ấn huyệt thái dương giúp y – "Nhưng ngươi hao tổn tâm sức thì ta đau lòng lắm…"

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thế thì mặt đỏ tai hồng, cúi đầu nhìn chân của chính mình.

Tư Đồ nương theo tầm mắt y nhìn xuống, vươn tay bắt lấy chân Tiểu Hoàng. Tiểu hài tử hoảng hốt định rụt chân lại, nhưng giẳng co sao mà giày lại rơi ra. Tư Đồ xoa nắn chân của y, đã thế còn mỉm cười hôn lên cổ y nữa – "Kỳ thật, ngoại trừ Ngao Phượng Linh thì còn một người chứng kiến."

Tiểu Hoàng ngẩng mặt lên – "Ừ… chính là kẻ ở đối diện nhìn lén… Ừmm" – Lời còn chưa nói dứt thì đã bị Tư Đồ chặn lại, toàn thân trở nên mơ mơ màng màng.

Tư Đồ thấy sắc mặt Tiểu Hoàng dần phiếm hồng, lại cảm nhận được không khí xung quanh có phần ấm áp, liền tiến đến thì thầm bên tai Tiểu Hoàng – "Chuyện lần trước… có còn nhớ không nào?"

Tai Tiểu Hoàng cũng đỏ au, chỉ kéo kéo tay áo mình, chẳng nói lời nào.

"Lại làm một lần nữa nhé!" – Tư Đồ xáp lại gần.

Tiểu Hoàng không gật đầu, nhưng cũng không lắc đầu.

"A……" – Tư Đồ cười khẽ – "Không cự tuyệt thì xem như đồng ý đó nha." – Nói xong liền ôm Tiểu Hoàng đi về phía giường.

Đêm xuân giường ấm, Tiểu Hoàng mặc dù không thiếu tự nhiên như lần đầu tiên, nhưng vẫn còn ngượng ngùng vạn phần, khó bề nín nhịn, nấc lên hai tiếng, khiến cho Tư Đồ bị câu dẫn, chỉ muốn một ngụm nuốt trọn y. Nhưng hắn lo lắng gấp gáp thì sẽ ăn không ngon, cho nên Tư Đồ vẫn giữ đúng trình tự. Một đêm nhu tình dịu dàng trôi qua, nhưng cũng không có quá nhiều chuyện xảy ra.

…

Sáng sớm hôm sau, Mộc Lăng đẩy cửa phòng bước ra, hổn hà hổn hển đón lấy chén nước Tương Thanh đưa tới, nốc cạn một hơi.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ đi vào trong viện, thấy sắc mặt Mộc Lăng có phần hơi trắng bệch nên Tư Đồ liền hỏi – "Cứu sống được không?"

Mộc Lăng lườm hắn – "Lại cướp thêm một người từ tay Diêm Vương gia về… Mệnh này của ta, xem chừng là hết cứu nổi rồi…"

Tất cả mọi người nghe thế đều thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Hoàng thấy Mộc Lăng mệt đến sắp chết liền lo lắng hỏi han – "Huynh không sao chứ?"

Mộc Lăng cười hì hì, khoát tay – "Không có việc gì, nhưng các ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, nha đầu kia tuy mệnh có thể giữ, nhưng khi nào tỉnh lại thì chưa biết đâu."

"Nói thế là có ý gì?" – Tư Đồ nhíu mày.

"Nha đầu kia mất máu nhiều lắm." – Mộc Lăng lau mồ hôi – "Ta đi sắc một ít thuốc cho cô nương ta… nhưng thật đúng là chẳng biết bao giờ mới tỉnh lại nữa."

… Tất cả mọi người lại nhăn mặt nhíu mày. Đúng lúc đó thì Lô Ngự Phong vội vội vàng vàng chạy đến – "Bang chủ!"

Tư Đồ thấy sắc mặt ông ta có phần hoảng loạn, biết là có tình huống khẩn cấp, liền xua tay bảo – "Vào trong rồi nói!" – sau đó dẫn mọi người vào thư phòng.

Sau khi ngồi xuống, hắn liền hỏi Lô Ngự Phong – "Có chuyện gì vậy?"

"Xem……" – Lô Ngự Phong đưa ra một thiệp mời anh hùng cho Tư Đồ – "Nghe nói sáng nay các đại môn phái đều nhận được một thiệp mời thế này."

Tư Đồ nhận lấy xem qua, trên đó đại khái viết rằng Tư Đồ đã đồ sát toàn bộ chúng đệ tử của Hoàng Hà Bang cùng các lộ anh hùng trong giang hồ, cả thảy trên một trăm ba mươi nhân mạng, tội ác tày trời, nhân thần căm phẫn. Nay hy vọng quần hùng thiên hạ, đặc biệt là các vị tiền bối trong võ lâm cùng nhau liên thủ, diệt trừ Hắc Vân Bảo.

Tư Đồ nhướn mi, nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nhớ chuẩn xác thật, quả nhiên có hơn một trăm ba mươi người chết."

"Trước đó thì có cả thảy một trăm năm mươi người ở đó." – Tiểu Hoàng đáp.

"Bang chủ, làm sao bây giờ?" – Lô Ngự Phong hỏi.

Tư Đồ hơi khoát tay chặn lại – "Đừng nóng nảy, đợi đám người ấy đến đây rồi mới tính."

Đúng lúc đó thì có một người giáo chúng tiến vào thông báo, bảo rằng Đặng Sâm xin cầu kiến.

Tư Đồ nghĩ một lúc rồi hỏi Tương Thanh – "Đặng Sâm? Tên nghe có vẻ quen nhỉ?"

Tương Thanh đáp – "Là một danh bộ ở Thục Trung."

"Hừm…" – Tư Đồ gật đầu – "Đúng rồi, hình như có một bộ khoái tên như vậy."

"Thuộc hạ nghe nói hắn đã chuyển đến kinh thành làm tổng bộ rồi." – Tương Thanh tỏ ra nghi hoặc – "Vậy hắn đến đây làm gì?"

"Trong kinh thành…" – Tư Đồ hơi trầm ngâm – "Đại khái là thay chủ nhân hát một màn tuồng đây mà. Để hắn vào đi!"

Tư Đồ ọi người giải tán, còn chính mình và Tiểu Hoàng thì ngồi lại thư phòng dùng trà. Chốc lát sau, Tương Thanh đưa theo Đặng Sâm tiến vào.

Hai người đưa mắt đánh giá xem sao, chỉ thấy Đặng Sâm kia là một hán tử trẻ tuổi, tướng mạo đoan chính cương trực, da dẻ ngăm đen có vẻ cường tráng.

Đặng Sâm cũng đang đánh giá ngược lại Tư Đồ. Hiển nhiên việc Tư Đồ còn trẻ tuổi nằm ngoài dự đoán của y, nhưng y vẫn không có thái độ gì, lễ độ ôm quyền – "Tư Đồ bang chủ, kính ngưỡng đã lâu."

Tư Đồ gật đầu – "Đặng bổ đầu đến có chuyện gì?"

Đặng Sâm lấy từ trong ngực ra một tấm kim bài chói lọi, nói với Tư Đồ – "Bổn đầu phụng mệnh của Hoàng Thượng, đặc biệt đến điều tra án oan của Tư Đồ bang chủ. Mặt khác, sau khi tra rõ chân tướng sự việc, thỉnh Hoàng tiểu tiên sinh tiến cung một chuyến, Hoàng thượng có việc cần tiên sinh giúp đỡ."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười hỏi – "Hoàng thượng thật anh minh, cách xa ngàn dặm là thế mà vẫn biết được chuyện ta bị oan."

Đặng Sâm cười – "Là Thụy Vương gia ở trước mặt Hoàng Thượng ra sức bảo chứng cho Tư Đồ bang chủ, khen rằng Tư Đồ bang chủ có thái độ làm người chính trực, khí khái anh hùng, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy. Bổn đầu đến đây báo tin trước, Thụy Vương gia cũng sẽ nhanh chóng đến đây, vì Tư Đồ bang chủ mà chủ trì công đạo."

Tư Đồ nhướn mi, cười lạnh – "Không dám…"

Đặng Sâm nói xong liền chắp tay, bảo là còn có việc nên xin cáo từ, còn dặn dò Tư Đồ không cần lo lắng, sau đó vội vàng ra đi.

Đợi cho ai nấy đều đi cả rồi, Tư Đồ chắp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng – "Trong hồ lô đang bán thuốc gì thế này?"

Tiểu Hoàng cũng có chút lo lắng, một chiêu này của hoàng đế và Thụy Vương thật khiến người ta đoán không ra là có ý gì.

Đến bữa chiều thì Tương Thanh trở về bẩm báo, rằng anh hùng thiên hạ đã có rất nhiều người khởi hành tiến về Thục Trung, trong đó có không ít cao thủ danh chấn chốn giang hồ. Cả Thụy Vương cũng mang hơn mười vạn đại quân đến đây.

Tư Đồ gật đầu, nhưng Tương Thanh thì vẫn ngây người ra tại chỗ.

"Còn có việc gì sao?" – Tư Đồ hỏi.

Tương Thanh gật đầu, nói tiếp – "Bang chủ, cả binh mã của Tề Dịch cũng đang Nam hạ."

"Gì cơ?" – Tư Đồ nhíu mày – "Sao lại thiếu kiên nhẫn vậy chứ?"

"Còn có…" – Tương Thanh đang định mở miệng thì Tư Đồ trừng mắt liếc y – "Ngươi có thể một lần nói cho hết không hả?"

Tương Thanh gật đầu – "Tề Dịch dựng cờ tạo phản… Quốc hiệu là —— Ân"

"Cái gì?" – lần này thì cả Tiểu Hoàng lẫn Tư Đồ cùng bật ra tiếng kêu một lượt.

"Hiện tại thì cả vùng Bắc Bộ lẫn Liêu Đông đều nằm trong tay Tề Dịch cả rồi." – Tương Thanh nói – "Một khi chiếm được Thục Trung thì Trung Nguyên sẽ bị Tề Dịch bao vây, giang sơn này khác nào rơi vào tay ông ta dễ như chơi mà thôi."

"Chả trách…" – Tư Đồ cười lạnh – "Thụy Vương kia phỏng chừng là sốt ruột rồi, lại sợ chúng ta và Tề Dịch liên thủ với nhau, cho nên mới lấy cớ giúp ta giải oan, nhân cơ hội phát binh Nam hạ… Thuận tiện cũng thiết lập quan hệ tốt với ta. Hây dà, dù sao thì ai có được sự ủng hộ của Hắc Vân Bảo còn chẳng phải sẽ có Thục Trung sao?"

"Bang chủ, trong ngoài đều khốn đốn, làm sao bây giờ?" – Tương Thanh hỏi.

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem thế nào? Tề Dịch là cữu cữu của ngươi mà."

"Như nhau!" – Tiểu Hoàng thấp giọng đáp – "Họ đều giống nhau cả, cứ thong thả thôi."

"Cái gì gọi là phương pháp thong thả?" Tư Đồ cười.

"Ta cảm thấy cứ để cả Thụy Vương, cả Tề Dịch, còn cả quần hùng giang hồ ba phe giằng co đi." – Tiểu Hoàng giải thích – "Trước hết giải trừ vây khốn cho Hắc Vân Bảo đã."

"Sau đó thì sao?" – Tư Đồ lại hỏi.

"Sau đó…" – Tiểu Hoàng có đôi phần do dự.

"Hoàng đế đương triều thể nhược bệnh lắm, hoàng thất nguy cơ trùng trùng, Thụy Vương tuy rằng chưởng quản nội chính, nhưng so về quân lực thì lại kém xa Tề Dịch." – Tư Đồ chậm rãi nói – "Nếu Tề Dịch chiếm được Thục Trung, ngươi lại là chất tử của ông ta, vậy khác gì ông ta đã có được cả giang sơn."

"Nhưng Thụy Vương cấu kết với Tiếu Lạc Vũ, lại được quần hùng giang hồ trợ giúp phía sau, nếu lão ta chiếm được Thục Trung và Hoàng tiên sinh thì…" – Tương Thanh tiếp lời – "Thế thì song phương cân bằng thực lực, có thể tay ngang mà đấu với nhau một trận rồi."

Tư Đồ cười cười nhìn Tiểu Hoàng – "Xem ra dù thế nào thì chúng ta phen này cũng trở thành điểm mấu chốt. Trận chiến lần này áng chừng là không thể tránh khỏi rồi."

Tiểu Hoàng cau mày, như đang lẩm bẩm – "Chỉ có một điểm ta không rõ… Rõ ràng là chúng ta sẽ giúp Tề Dịch, vậy vì sao còn buộc chúng ta phải lựa chọn chứ… Ông ta rốt cuộc là đang tính toán gì?"

Tư Đồ lại cười – "Ngươi nói ai đang tính toán gì?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn, lắc đầu, có vẻ hơi sốt ruột – "Chỉ là cảm giác thôi, như thể có một âm mưu khó lường bên trong… nhưng ta nhìn không ra."

"Nhìn không ra thì đừng nhìn." – Tư Đồ đứng lên – "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn… tóm lại là xe đến chân núi ắt có đường đi, hiện giờ cũng như ruồi bọ mất đầu vậy, xoay chuyển kiểu nào cũng vô dụng thôi." – Nói xong liền kéo tay Tiểu Hoàng – "Đi nào, ra ngoài đi dạo!"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ kéo ra cửa, tò mò hỏi – "Đi đâu vậy?"

"Đi uống rượu!" – Tư Đồ lôi Tiểu Hoàng đến thẳng hầm rượu, vừa đi vừa quyết định.

Đêm đó, có người báo lại rằng Tề Dịch tự mình mang theo một nhóm nhân mã tiên phong đã muốn vượt sông nhập Thục, chẳng mấy chốc sẽ kéo tới Hắc Vân Bảo.

Mặc khác, nhân mã Thụy Vương cũng đã nhập Thục, trực chỉ hướng về đại doanh ven sông của Tiếu Lạc Vũ.

Kể cả đoàn đoàn lớp lớp giang hồ đại hiệp cũng đã lục tục kéo đến.

Xung quanh Hắc Vân Bảo, thậm chí là xung quanh Thục Trung, khắp nơi đều tràn ngập một tầng hơi hám của những cơn bão tố cận kề.

90. Chương 45: Hết Sức Căng Thẳng

Tư Đồ và Tiểu Hoàng nhìn thấy hàng chữ bằng máu kia, biết ngay là chuyện gì đã xảy ra…tên đầu sỏ vu oan giá họa kia đã lại xuất hiện rồi.

"Có phải là người trốn trốn nấp nấp ban nãy không?" – Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ lắc đầu – "Không phải, kẻ thủ ác có võ công cực cao, người bí ẩn ban nãy không có nội lực cao đến thế."

"Vậy…" – Tiểu Hoàng nhìn xung quanh – "Vừa rồi tên ấy trà trộn trong đám đông?"

Tư Đồ gật đầu – "Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể ra tay thế này, thì hung thủ chỉ có thể ở ngay tại phụ cận. Nếu kẻ ấy ẩn núp thì ta khắc phát giác ra, nhưng hắn lại khôn khéo tránh vào đám đông."

Tiểu Hoàng bắt đầu nhớ lại, quả nhiên mới nãy đã cảm thấy có điểm gì đó khả nghi. Đột nhiên Tư Đồ suỵt khẽ – "Có người còn sống."

Tiểu Hoàng lập tức khẩn trương hẳn lên. Tư Đồ nhẹ nhàng ôm lấy y, cùng bước vào trong chính điện. Từng bước chân hắn chạm lên nền đất, vang lên những âm thanh nước chảy…bởi lẽ khắp trên mặt đất những máu là máu.

Đi đến gần tế đàn thì Tư Đồ đặt Tiểu Hoàng tại một nơi khô ráo, còn chính mình thì ngồi xổm xuống, lật một cỗ thi thể lên, để lộ ra bên dưới là một nữ tử còn đang hấp hối.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng vừa liếc mắt đã nhận ra ngay —— Đó là nữ nhi của Ngao Kim Long, Ngao Phượng Linh.

Trên cổ cô nương ta có một vết thương, máu còn đang chảy đầm đìa ra từ đấy, nhưng may mắn vẫn còn một hơi thở yếu ớt. Tư Đồ trước điểm mấy huyệt đạo của cô nương ta, sau lại xé vạt áo giúp nàng băng bó vết thương. Thế rồi chợt nghe ngoài điện có tiền người xôn xao truyền đến khiến Tư Đồ cau mày.

"Tiên Tiên, bám vào lưng ta!" – Tư Đồ băng bó cổ của Ngao Phượng Linh rồi xốc cô nương ta lên, hơi hạ người đưa lưng về phía Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn bám lấy vai Tư Đồ. Tay Tư Đồ vòng ra sau, giữ chặt mông Tiểu Hoàng, còn không quên sờ soạng một phen, làm cho Tiểu Hoàng đỏ mặt tía tai, đánh lên vai hắn một cái – "Huynh đừng có quậy phá nữa…"

Tai nghe thấy tiếng người đang đến gần nên Tư Đồ cũng không vui đùa nữa, phi thân đề khí, dễ dàng phóng qua bờ tường rồi rời khỏi đó…

Hai người vừa đi khỏi thiên điện thì có người xông vào. Lần này bởi vì nhân số quá đông nên quần hùng chia làm hai toán, một toán ngụ tại miếu Sơn Vương, toán kia trọ lại khách *** dưới chân núi. Vừa rồi chẳng biết có ai hô hoán lên – "Không xong rồi, những người ở trên núi xảy ra chuyện!" – nên mọi người vội vàng chạy đến.

Khi mọi người tiến vào đại điện thì sợ hãi đến ngây cả người…bởi trước mắt có đến hàng trăm thi thể, trên tường lại có dòng chữ bằng máu đỏ tươi. Ai nấy đều phẫn nộ, muốn tìm Tư Đồ để báo thù. Có một số người địa vị cao hơn liền mau chóng trấn an mọi người, ổn định tình hình, một mặt sai người bắt tay chuẩn bị, ý muốn Hắc Vân Bảo nợ máu phải trả bằng máu…Mà việc này sẽ nói sau, tạm thời không đề cập đến nữa.

Lại nói đến Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng chạy về Hắc Vân Bảo. Khi ấy Ngao Phượng Linh xem chừng đã gần tắt thở, Tư Đồ vội vã hét gọi Mộc Lăng.

Mộc Lăng vừa thấy tình trạng của Ngao Phượng Linh thì bĩu môi – "Hết cách cứu rồi!"

Tư Đồ trừng y – "Nhà ngươi không phải là kẻ địch của lão Diêm vương sao? Mau cứu đi!"

Tiểu Hoàng cũng góp lời – "Tư Đồ bị người ta hãm hại, Ngao cô nương có thể là nhân chứng duy nhất."

Mộc Lăng nhún vai, gọi người đưa Ngao Phượng Linh vào phòng mình, dặn dò không ai được đến gần, sau đó đóng sầm cửa lại.

Tương Thanh cũng chạy vội đến hỏi Tư Đồ sự tình cụ thể, Tư Đồ mang mọi chuyện kể qua một lượt. Tất cả mọi người đều nhăn mặt nhíu mày, chiêu này ra cũng quá sức độc ác rồi. Mấu chốt chính là, khắp cả giang hồ, ngoại trừ Tư Đồ thì làm gì có ai đủ khả năng làm ra chuyện như thế trong một khoảng thời gian chóng vánh đến vậy.

Tiểu Hoàng một mình tránh sang một bên, lấy từ trong chậu hoa ra vài viên đá cuội, vén vạt áo ngồi xổm xuống. Tư Đồ tò mò đi đến ngồi cạnh bên – "Đang làm gì đấy? Lớn đầu thế mà còn nghịch đá cuội sao?"

Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Không phải…Những người ban nãy đa phần ta đều nhớ rõ." – Vừa nói vừa sắp xếp mấy hòn đá. – "Số người trước đó với số thi thể…hình như có sự khác biệt."

Lời Tiểu Hoàng khiến cho Tương Thanh sực hiểu ra, bèn đáp – "Đúng vậy, nếu là nhiều người cùng động thủ một lúc thì có thể lý giải được."

Tư Đồ không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Hoàng đang loay hoay xếp xếp đặt đặt mấy viên đá, cảm giác như một tiểu hài tử đang đùa nghịch thôi. Chẳng bao lâu sau, Tiểu Hoàng vuốt cằm nhìn hai đống đá – "Không sai!"

Tương Thanh nhìn qua – "Cách biệt khoảng mười lăm người."

"Nhiều vậy sao?" – Tư Đồ nhíu mày.

"Có thể là bị thi thể chồng lên che lấp mất." – Tiểu Hoàng bổ sung – "Nhưng chắc chắn không ít hơn năm…Nói cách khác, có ít nhất mười người cùng động thủ."

"Tiểu tiên sinh có thể nhớ rõ diện mạo những kẻ ấy không?" – Lô Ngự Phong hỏi.

Tiểu Hoảng có hơi khó xử, bởi kỳ thật khi ấy y cũng chưa thấy được rõ ràng…Đương lúc y muốn gắng sức nhớ lại thì chợt nghe Tư Đồ lên tiếng – "Nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc, chờ nha đầu kia tỉnh lại thì mọi chuyện khắc rõ ràng thôi." – Hắn nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi, còn dặn dò mọi người – "Để lại hai người giữ cửa cho Mộc Lăng, còn lại thì giải tán đi, ngày mai phỏng chừng sẽ có một cơn phong ba bão táp đấy."

Mọi người liếc nhìn nhau rồi tản đi dần. Tư Đồ thì kéo Tiểu Hoàng vào phòng ngủ.

"Có lẽ ta sẽ nhớ được." – Tiểu Hoàng nói với Tư Đồ – "Trí nhớ của ta tốt lắm…"

Tư Đồ cười với y – "Biết trí nhớ ngươi tốt rồi." – nói xong thì ôm y đặt lên bàn, nhẹ nhàng day ấn huyệt thái dương giúp y – "Nhưng ngươi hao tổn tâm sức thì ta đau lòng lắm…"

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thế thì mặt đỏ tai hồng, cúi đầu nhìn chân của chính mình.

Tư Đồ nương theo tầm mắt y nhìn xuống, vươn tay bắt lấy chân Tiểu Hoàng. Tiểu hài tử hoảng hốt định rụt chân lại, nhưng giằng co sao mà giày lại rơi ra. Tư Đồ xoa nắn chân của y, đã thế còn mỉm cười hôn lên cổ y nữa – "Kỳ thật, ngoại trừ Ngao Phượng Linh thì còn một người chứng kiến."

Tiểu Hoàng ngẩng mặt lên – "Ừ…chính là kẻ ở đối diện nhìn lén…Ừmm" – Lời còn chưa nói dứt thì đã bị Tư Đồ chặn lại, toàn thân trở nên mơ mơ màng màng.

Tư Đồ thấy sắc mặt Tiểu Hoàng dần phiếm hồng, lại cảm nhận được không khí xung quanh có phần ấm áp, liền tiến đến thì thầm bên tai Tiểu Hoàng – "Chuyện lần trước…có còn nhớ không nào?"

Tai Tiểu Hoàng cũng đỏ au, chỉ kéo kéo tay áo mình, chẳng nói lời nào.

"Lại làm một lần nữa nhé!" – Tư Đồ xáp lại gần.

Tiểu Hoàng không gật đầu, nhưng cũng không lắc đầu.

"A…" – Tư Đồ cười khẽ – "Không cự tuyệt thì xem như đồng ý đó nha." – Nói xong liền ôm Tiểu Hoàng đi về phía giường.

Đêm xuân giường ấm, Tiểu Hoàng mặc dù không thiếu tự nhiên như lần đầu tiên, nhưng vẫn còn ngượng ngùng vạn phần, khó bề nín nhịn, nấc lên hai tiếng, khiến cho Tư Đồ bị câu dẫn, chỉ muốn một ngụm nuốt trọn y. Nhưng hắn lo lắng gấp gáp thì sẽ ăn không ngon, cho nên Tư Đồ vẫn giữ đúng trình tự. Một đêm nhu tình dịu dàng trôi qua, nhưng cũng không có quá nhiều chuyện xảy ra.

…

Sáng sớm hôm sau, Mộc Lăng đẩy cửa phòng bước ra, hổn hà hổn hển đón lấy chén nước Tương Thanh đưa tới, nốc cạn một hơi.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ đi vào trong viện, thấy sắc mặt Mộc Lăng có phần hơi trắng bệch nên Tư Đồ liền hỏi – "Cứu sống được không?"

Mộc Lăng lườm hắn – "Lại cướp thêm một người từ tay Diêm Vương gia về…Mệnh này của ta, xem chừng là hết cứu nổi rồi…"

Tất cả mọi người nghe thế đều thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Hoàng thấy Mộc Lăng mệt đến sắp chết liền lo lắng hỏi han – "Huynh không sao chứ?"

Mộc Lăng cười hì hì, khoát tay – "Không có việc gì, nhưng các ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, nha đầu kia tuy mệnh có thể giữ, nhưng khi nào tỉnh lại thì chưa biết đâu."

"Nói thế là có ý gì?" – Tư Đồ nhíu mày.

"Nha đầu kia mất máu nhiều lắm." – Mộc Lăng lau mồ hôi – "Ta đi sắc một ít thuốc cho cô nương ta…nhưng thật đúng là chẳng biết bao giờ mới tỉnh lại nữa."

…Tất cả mọi người lại nhăn mặt nhíu mày. Đúng lúc đó thì Lô Ngự Phong vội vội vàng vàng chạy đến – "Bang chủ!"

Tư Đồ thấy sắc mặt ông ta có phần hoảng loạn, biết là có tình huống khẩn cấp, liền xua tay bảo – "Vào trong rồi nói!" – sau đó dẫn mọi người vào thư phòng.

Sau khi ngồi xuống, hắn liền hỏi Lô Ngự Phong – "Có chuyện gì vậy?"

"Xem…" – Lô Ngự Phong đưa ra một thiệp mời anh hùng cho Tư Đồ – "Nghe nói sáng nay các đại môn phái đều nhận được một thiệp mời thế này."

Tư Đồ nhận lấy xem qua, trên đó đại khái viết rằng Tư Đồ đã đồ sát toàn bộ chúng đệ tử của Hoàng Hà Bang cùng các lộ anh hùng trong giang hồ, cả thảy trên một trăm ba mươi nhân mạng, tội ác tày trời, nhân thần căm phẫn. Nay hy vọng quần hùng thiên hạ, đặc biệt là các vị tiền bối trong võ lâm cùng nhau liên thủ, diệt trừ Hắc Vân Bảo.

Tư Đồ nhướn mi, nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nhớ chuẩn xác thật, quả nhiên có hơn một trăm ba mươi người chết."

"Trước đó thì có cả thảy một trăm năm mươi người ở đó." – Tiểu Hoàng đáp.

"Bang chủ, làm sao bây giờ?" – Lô Ngự Phong hỏi.

Tư Đồ hơi khoát tay chặn lại – "Đừng nóng nảy, đợi đám người ấy đến đây rồi mới tính."

Đúng lúc đó thì có một người giáo chúng tiến vào thông báo, bảo rằng Đặng Sâm xin cầu kiến.

Tư Đồ nghĩ một lúc rồi hỏi Tương Thanh – "Đặng Sâm? Tên nghe có vẻ quen nhỉ?"

Tương Thanh đáp – "Là một danh bộ ở Thục Trung."

"Hừm…" – Tư Đồ gật đầu – "Đúng rồi, hình như có một bộ khoái tên như vậy."

"Thuộc hạ nghe nói hắn đã chuyển đến kinh thành làm tổng bộ rồi." – Tương Thanh tỏ ra nghi hoặc – "Vậy hắn đến đây làm gì?"

"Trong kinh thành…" – Tư Đồ hơi trầm ngâm – "Đại khái là thay chủ nhân hát một màn tuồng đây mà. Để hắn vào đi!"

Tư Đồ cho mọi người giải tán, còn chính mình và Tiểu Hoàng thì ngồi lại thư phòng dùng trà. Chốc lát sau, Tương Thanh đưa theo Đặng Sâm tiến vào.

Hai người đưa mắt đánh giá xem sao, chỉ thấy Đặng Sâm kia là một hán tử trẻ tuổi, tướng mạo đoan chính cương trực, da dẻ ngăm đen có vẻ cường tráng.

Đặng Sâm cũng đang đánh giá ngược lại Tư Đồ. Hiển nhiên việc Tư Đồ còn trẻ tuổi nằm ngoài dự đoán của y, nhưng y vẫn không có thái độ gì, lễ độ ôm quyền – "Tư Đồ bang chủ, kính ngưỡng đã lâu."

Tư Đồ gật đầu – "Đặng Bổ đầu đến có chuyện gì?"

Đặng Sâm lấy từ trong ngực ra một tấm kim bài chói lọi, nói với Tư Đồ – "Bổn đầu phụng mệnh của Hoàng Thượng, đặc biệt đến điều tra án oan của Tư Đồ bang chủ. Mặt khác, sau khi tra rõ chân tướng sự việc, thỉnh Hoàng tiểu tiên sinh tiến cung một chuyến, Hoàng thượng có việc cần tiên sinh giúp đỡ."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười hỏi – "Hoàng thượng thật anh minh, cách xa ngàn dặm là thế mà vẫn biết được chuyện ta bị oan."

Đặng Sâm cười – "Là Thụy Vương gia ở trước mặt Hoàng Thượng ra sức bảo chứng cho Tư Đồ bang chủ, khen rằng Tư Đồ bang chủ có thái độ làm người chính trực, khí khái anh hùng, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy. Bổn đầu đến đây báo tin trước, Thụy Vương gia cũng sẽ nhanh chóng đến đây, vì Tư Đồ bang chủ mà chủ trì công đạo."

Tư Đồ nhướn mi, cười lạnh – "Không dám…"

Đặng Sâm nói xong liền chắp tay, bảo là còn có việc nên xin cáo từ, còn dặn dò Tư Đồ không cần lo lắng, sau đó vội vàng ra đi.

Đợi cho ai nấy đều đi cả rồi, Tư Đồ chắp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng – "Trong hồ lô đang bán thuốc gì thế này?"

Tiểu Hoàng cũng có chút lo lắng, một chiêu này của hoàng đế và Thụy Vương thật khiến người ta đoán không ra là có ý gì.

Đến bữa chiều thì Tương Thanh trở về bẩm báo, rằng anh hùng thiên hạ đã có rất nhiều người khởi hành tiến về Thục Trung, trong đó có không ít cao thủ danh chấn chốn giang hồ. Cả Thụy Vương cũng mang hơn mười vạn đại quân đến đây.

Tư Đồ gật đầu, nhưng Tương Thanh thì vẫn ngây người ra tại chỗ.

"Còn có việc gì sao?" – Tư Đồ hỏi.

Tương Thanh gật đầu, nói tiếp – "Bang chủ, cả binh mã của Tề Dịch cũng đang Nam hạ."

"Gì cơ?" – Tư Đồ nhíu mày – "Sao lại thiếu kiên nhẫn vậy chứ?"

"Còn có…" – Tương Thanh đang định mở miệng thì Tư Đồ trừng mắt liếc y – "Ngươi có thể một lần nói cho hết không hả?"

Tương Thanh gật đầu – "Tề Dịch dựng cờ tạo phản…Quốc hiệu là —— Ân"

"Cái gì?" – lần này thì cả Tiểu Hoàng lẫn Tư Đồ cùng bật ra tiếng kêu một lượt.

"Hiện tại thì cả vùng Bắc Bộ lẫn Liêu Đông đều nằm trong tay Tề Dịch cả rồi." – Tương Thanh nói – "Một khi chiếm được Thục Trung thì Trung Nguyên sẽ bị Tề Dịch bao vây, giang sơn này khác nào rơi vào tay ông ta dễ như chơi mà thôi."

"Chả trách…" – Tư Đồ cười lạnh – "Thụy Vương kia phỏng chừng là sốt ruột rồi, lại sợ chúng ta và Tề Dịch liên thủ với nhau, cho nên mới lấy cớ giúp ta giải oan, nhân cơ hội phát binh Nam hạ…Thuận tiện cũng

thiết lập quan hệ tốt với ta. Hây dà, dù sao thì ai có được sự ủng hộ của Hắc Vân Bảo còn chẳng phải sẽ có Thục Trung sao?"

"Bang chủ, trong ngoài đều khốn đốn, làm sao bây giờ?" – Tương Thanh hỏi.

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem thế nào? Tề Dịch là cữu cữu của ngươi mà."

"Như nhau!" – Tiểu Hoàng thấp giọng đáp – "Họ đều giống nhau cả, cứ thong thả thôi."

"Cái gì gọi là phương pháp thong thả?" Tư Đồ cười.

"Ta cảm thấy cứ để cả Thụy Vương, cả Tề Dịch, còn cả quần hùng giang hồ ba phe giằng co đi." – Tiểu Hoàng giải thích – "Trước hết giải trừ vây khốn cho Hắc Vân Bảo đã."

"Sau đó thì sao?" – Tư Đồ lại hỏi.

"Sau đó…" – Tiểu Hoàng có đôi phần do dự.

"Hoàng đế đương triều thể nhược bệnh lắm, hoàng thất nguy cơ trùng trùng, Thụy Vương tuy rằng chưởng quản nội chính, nhưng so về quân lực thì lại kém xa Tề Dịch." – Tư Đồ chậm rãi nói – "Nếu Tề Dịch chiếm được Thục Trung, ngươi lại là chất tử của ông ta, vậy khác gì ông ta đã có được cả giang sơn."

"Nhưng Thụy Vương cấu kết với Tiếu Lạc Vũ, lại được quần hùng giang hồ trợ giúp phía sau, nếu lão ta chiếm được Thục Trung và Hoàng tiên sinh thì…" – Tương Thanh tiếp lời – "Thế thì song phương cân bằng thực lực, có thể tay ngang mà đấu với nhau một trận rồi."

Tư Đồ cười cười nhìn Tiểu Hoàng – "Xem ra dù thế nào thì chúng ta phen này cũng trở thành điểm mấu chốt. Trận chiến lần này áng chừng là không thể tránh khỏi rồi."

Tiểu Hoàng cau mày, như đang lẩm bẩm – "Chỉ có một điểm ta không rõ…Rõ ràng là chúng ta sẽ giúp Tề Dịch, vậy vì sao còn buộc chúng ta phải lựa chọn chứ…Ông ta rốt cuộc là đang tính toán gì?"

Tư Đồ lại cười – "Ngươi nói ai đang tính toán gì?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn, lắc đầu, có vẻ hơi sốt ruột – "Chỉ là cảm giác thôi, như thể có một âm mưu khó lường bên trong…nhưng ta nhìn không ra."

"Nhìn không ra thì đừng nhìn." – Tư Đồ đứng lên – "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn…tóm lại là xe đến chân núi ắt có đường đi, hiện giờ cũng như ruồi bọ mất đầu vậy, xoay chuyển kiểu nào cũng vô dụng thôi." – Nói xong liền kéo tay Tiểu Hoàng – "Đi nào, ra ngoài đi dạo!"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ kéo ra cửa, tò mò hỏi – "Đi đâu vậy?"

"Đi uống rượu!" – Tư Đồ lôi Tiểu Hoàng đến thẳng hầm rượu, vừa đi vừa quyết định.

Đêm đó, có người báo lại rằng Tề Dịch tự mình mang theo một nhóm nhân mã tiên phong đã muốn vượt sông nhập Thục, chẳng mấy chốc sẽ kéo tới Hắc Vân Bảo.

Mặc khác, nhân mã Thụy Vương cũng đã nhập Thục, trực chỉ hướng về đại doanh ven sông của Tiếu Lạc Vũ.

Kể cả đoàn đoàn lớp lớp giang hồ đại hiệp cũng đã lục tục kéo đến.

Xung quanh Hắc Vân Bảo, thậm chí là xung quanh Thục Trung, khắp nơi đều tràn ngập một tầng hơi hám của những cơn bão tố cận kề.

Chú thích

[1] Đây là do Tiểu Hoàng nghe tiếng được tiếng mất, Hoàng Hà Ngũ Quỷ thành Hoàng Hà quy, tức là "rùa Hoàng Hà".

[2] dược thiện : những bữa ăn có thêm các vị thuốc để tăng cường sức khỏe.

91. Chương 46

Chương 46 | Công kích trong ngoài

– Minh thương ám tiến –

Những ngày đó trôi qua đặc biệt khẩn trương, cứ chốc chốc lại có tin thám tử hồi báo phương hướng di chuyển của các đoàn nhân mã. Chưa quá ba ngày, tất cả các toán người đều tề tựu đông đủ tại Thục Trung.

Tư Đồ trải địa đồ ra, phát giác bố cục của ba bên rất thú vị. – "Nhân mã của Tề Dịch đồn trú ngay phía trước Hắc Vân Bảo" – Tư Đồ rờ cằm – "Toán nhân mã của Thụy Vương với Tiếu Lạc Vũ ở phía Đông, quần hùng giang hồ ở phía Tây… Ba phe này đủ tạo thế chân vạc rồi đây."

Tiểu Hoàng cũng quan sát địa đồ, nói – "Có vẻ như Tề Dịch muốn hỗ trợ chúng ta ngăn cản hai toán nhân mã kia."

Tư Đồ phì cười, ghé lại bên tai y – "Người ta là cữu cữu ruột của ngươi mà, dĩ nhiên sợ người khác ức hiếp ngươi."

Tiểu Hoàng lườm cho hắn ta một cái, nhỏ giọng thì thầm – "Huynh không khẩn trương gì cả."

"Khẩn cái gì mà khẩn?" – Tư Đồ cười – "Thuyền ngang cập bến tự động thẳng ấy mà…"

Nói còn chưa dứt lời, Tương Thanh đã đi đến – "Bang chủ, thiệp mời đây!"

Tư Đồ cầm tấm thiệp nhìn qua, là do Thụy Vương đưa tới, thỉnh Tư Đồ đêm nay cùng nhân sĩ giang hồ đến doanh trại của hắn để dự yến tiệc… Bảo rằng mong muốn từ buổi tiệc này đặng hòa giải.

"Bang chủ, có nhất thiết phải đi hay không?" – Tương Thanh hỏi.

Tư Đồ gật đầu đưa tấm thiệp mời sang chỗ Tiểu Hoàng, hỏi – "Ngươi nói xem?"

Tiểu Hoàng cầm lấy trong tay, nhìn sơ qua rồi gật đầu – "Đi!"

Tư Đồ cười cười, phân phó Tương Thanh – "Chuẩn bị một chút đi, ta dẫn ngươi đi cùng."

Tương Thanh gật đầu lui xuống dưới để chuẩn bị.

Đêm đó, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng, mang theo cả Tương Thanh xuất hiện nơi đại doanh của Thụy Vương. Thụy Vương cũng cố tình dẫn Tiếu Lạc Vũ ra ngoài cửa để nghênh tiếp.

Tiểu Hoàng đi theo phía sau Tư Đồ, cố gắng hết sức để không dễ bị chú ý. Y ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy song song phía trước là Thụy Vương cùng Tư Đồ đang trò chuyện, còn đang cười nói với nhau. Tiểu Hoàng nhanh chóng ngoảnh mắt sang hướng khác. Kẻ này, y thật sự không thích… Nhưng đương khi đảo mắt qua, lại trông thấy có một ai đó khác.

Tư Đồ là một kẻ luôn luôn không mặn cũng không nhạt, đối với người khác không quá nhiệt tình cũng chẳng hờ hững, hắn nói chuyện với Thụy Vương chừng đôi ba câu liền kéo Tiểu Hoàng, bước theo Thụy Vương vào trong quân doanh.

Bãi đất trống ngay phía trước đại trướng đã bày một bữa tiệc rượu, mỗi một bàn có hai người ngồi, đại đa số quần hùng trong giang hồ đều hiện diện. Tư Đồ thấy buồn cười trong bụng, coi bộ Thụy Vương là cố tình mời hắn đến muộn một tẹo, khiến cho bọn quần hùng giang hồ phải chứng kiến Thụy Vương tự thân mình ra ngoài cửa đón tiếp hắn. Như vậy, ngày hôm sau biết đâu chừng sẽ kháo nhau rằng giao tình giữa Thụy Vương và Tư Đồ rất nồng hậu đây.

Vừa mới ngồi xuống, Tư Đồ liền nghĩ dường như tiểu hài tử có tâm sự, bèn giả vờ mượn cớ chỉnh sửa nếp áo lại cho Tiểu Hoàng đặng nhích sát vào bên y hỏi han – "Sao vậy hử?"

Tiểu Hoàng kề sát vào tai hắn, dùng giọng nói cực khẽ khàng để bảo – "Một tên thị vệ bên cạnh Thụy Vương, ngày hôm đó đã có mặt trong đám đông tại miếu Sơn Vương."

Tư Đồ nghe xong thì rướn mày một cái, nhưng trên mặt hắn vẫn bất động thanh sắc. Hắn chỉnh sửa y phục cho Tiểu Hoàng xong xuôi rồi mới đỡ y ngồi xuống, nom hai người có vẻ thân mật dị thường.Một động tác nhỏ ấy thôi đã dẫn đến cái liếc mắt nhòm ngó của bọn quần hùng giang hồ ngồi ở các bàn đối diện.

Bất quá, nếu hắn thèm vào quan tâm người ta nhìn cái gì thì hắn đã chẳng phải là Tư Đồ. Chỉ thấy sau khi Tư Đồ vuốt lại mái tóc cho Tiểu Hoàng xong thì cầm chén trà lên ướm thử, cảm thấy không còn nóng nữa mới đặt vào trong tay Tiểu Hoàng.

Thụy Vương chỉ nhìn rồi cười mà không nói gì. Có mấy người trong đám quần hùng, nhất là những người đã luống tuổi, dường như cảm thấy hơi bị chướng mắt. Họ hừ mấy tiếng cười nhạt, rồi có một lão đạo đột nhiên thốt ra: – "Không biết liêm sỉ!"

Tư Đồ làm như chẳng nghe tới, Tiểu Hoàng đối với phương diện này vốn phản ứng rất chậm chạp, hơn thế nữa những ngày ở chung với Tư Đồ đều là như thế hết cả, cho nên cũng chẳng buồn chú tâm.

Thụy Vương nâng chén rượu lên rồi cười mà rằng – "Hôm nay thực hữu hạnh, có thể gặp gỡ được nhiều bằng hữu giang hồ như vậy, mọi người cạn trước một chén!"

Cũng có cả một vài quan viên địa phương ở Thục Trung đang ngồi đó, tự nhiên phải nể mặt Thụy Vương mà đều nâng chén lên. Có điều đám người giang hồ vẫn ngồi nguyên tại chỗ, tuyệt không mảy may nhúc nhích.

Thốt nhiên nghe tới lão đạo vừa mở miệng lúc nãy nói – "Lão đạo không ngồi cùng một chỗ uống rượu với phường bại hoại giang hồ!"

Nụ cười hãy còn trên khuôn mặt Thụy Vương, nhưng sắc mặt đám thị vệ đứng phía sau đã biến, tuy nhiên vì còn e ngại Thụy Vương chưa hạ lệnh nên cũng không dám có động tĩnh gì.

Huyện lệnh Lương Mưu ngồi ở chiếc bàn kế bên bàn Tiểu Hoàng và Tư Đồ nhìn sang lão đạo kia với vẻ khá khó chịu. – "Ngô chưởng môn cũng coi như là người đã từng trải cõi đời, cớ gì không chịu nể mặt mũi Thụy Vương?!"

Lão đạo kia tức giận vùng ngoảnh mặt qua một phía, những kẻ giang hồ nhân sĩ kia cũng im lặng như tờ.

Tư Đồ vẫn ngồi yên tại chỗ, nhấp một ngụm rượu trên bàn, nghĩ hương vị cũng không tệ nên rót cho Tiểu Hoàng một chén. "Không sai, là rượu Hoa điêu ủ lâu năm!"

Tiểu Hoàng đón lấy chén rượu rồi uống cạn, liếm liếm môi rồi định đưa chén qua như còn muốn uống thêm nữa. Nhìn cử chỉ của y, Thụy Vương đột ngột bật cười khanh khách, nói – "Quả nhiên hổ phụ không sinh khuyển tử, Ân tướng quốc năm xưa cũng ngàn chén không say, là người xem rượu như mạng sống của mình."

Lời vừa thốt ra, đám quần hùng giang hồ cũng giật thót. Bọn họ nhìn nhau mấy lượt rồi lại quay sang quan sát Thụy Vương.

Thụy Vương cười bảo – "Phụ thân của Hoàng tiểu tiên sinh quả thật chính là Quốc tướng thần toán năm xưa – Ân Tịch Ly… Cho nên y mới có được tài năng tinh tuyệt như vậy." – Thấy ai nấy đều không tin tưởng, Thụy Vương lại cười mà tiếp tục – "Năm xưa ta dù tuổi tác không được lớn khôn cho lắm, nhưng quả thật đã từng gặp qua Quốc tướng gia. Dung mạo của người so với Hoàng tiểu tiên sinh hầu như là giống tựa khuôn đúc." Nói rồi, hắn phất tay ra hiệu với một tên thủ vệ phía sau.

Thủ vệ đi lên phía trước, mang theo trên tay một quyển giấy. Quyển trải tung ra, thấy đó là tám bức cổ họa, người trên bức họa giống Tiểu Hoàng như tạc. Ở bên cạnh còn đề một hàng chữ "Ân Tịch Ly." Tiểu Hoàng và Tư Đồ lập tức nhận ra ngay, đó chính là bức họa mà ngày ấy in trên chiếc đèn lồng trong thư phòng của Ân Tịch Ly… Quả nhiên là vậy, đây chính là róc từ chiếc đèn lồng ấy mà ra.

"Vậy thật sự quá kỳ quái rồi" – Tiếu Lạc Vũ vốn ngồi thinh lặng tại một bên đột nhiên cất lời – "Ta nghe đâu Ân tướng quốc cả đời không hề lấy vợ… Vậy mẫu thân của Hoàng tiên sinh là ai?"

Sắc mặt Tiểu Hoàng tái nhợt. Thân thế của y nếu như bị bại lộ thì không chỉ là một nỗi sỉ nhục lớn lao bằng trời, mà nói không chừng sẽ mang đến tai ương diệt môn cho nhà họ Ân.

Lại có tiếng cười nhẹ của Thụy Vương – "Thực ra ta có nghe qua mấy lời đồn đại, bất quá tin đồn thì không thể tin… Ta nghĩ, mẫu thân của Hoàng tiểu tiên sinh tất nhiên phải là một vị tiểu thư khuê các thoát tục xuất trần, nếu không thì làm sao xứng được với Ân tướng quốc."

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau. Hắn hiểu thấu trong bụng rằng chiêu này của Thụy Vương là tiên lễ hậu binh. Hắn huỵch toẹt thân phận của Tiểu Hoàng ra rồi sẽ tung tin đồn đại. Nếu Tư Đồ hợp binh cùng Tề Dịch, lời đồn kia tự nhiên sẽ trở thành sự thật. Để né tránh chuyện này, tất nhiên tiểu Hoàng vốn đã xa cách Tề Dịch lại càng thêm xa cách! Gã Thụy Vương này có thể nói là khá đa mưu túc trí.

Ấy thế mà, Tiểu Hoàng ngồi cạnh chẳng chút hốt hoảng. Y chỉ hờ hững mà rằng – "Đều là lời đồn nhảm cả… Gia mẫu ta vốn mất từ sớm, gia phụ là một lang trung sống trên một ngọn núi nhỏ nhoi… Dù không được danh chấn thiên hạ như Ân tướng quốc, nhưng cũng không ai chê bần hèn. Ta rất hiếu kính với người. Về phần tướng quốc… đại khái chỉ là người với người có chút tương tự mà thôi."

Tư Đồ khen thầm, tiểu hài tử này vẫn rất mực trong sáng giản dị. Người ta quy chụp cho y gì đó, y đều đáp lại rất thành thật. Bốn lạng mà đánh bật cả ngàn cân a!

Quả nhiên, Tiểu Hoàng nói vừa dứt lời, đám giang hồ nhân sĩ gật đầu liên tiếp. Bởi lẽ y không ham danh lợi, hiếu thuận lễ phép khiến bọn họ lay động, sự phản cảm dành cho y cũng nhạt bớt đi mấy phần.

Một chiêu của Thụy Vương không thành, đành phải nâng chén lên uống rượu, che đậy bớt đi cơn xấu hổ.

Tư Đồ lại rót thêm một chén nữa cho Tiểu Hoàng rồi đặt vào trong tay y. Tiểu Hoàng nhận lấy, bất ngờ nói – "Người không phải do Tư Đồ giết, các người đừng nghi oan cho huynh ấy."

Hết thảy đều sửng sốt… Tư Đồ nhịn không được chực phì cười thành tiếng. Tiểu hài tử này không phải người chốn quan trường, lại càng không phải người trong giang hồ, y hoàn toàn chỉ là một đứa trẻ con rất đỗi thông thường, nghĩ điều gì thì nói điều ấy. Nhưng đám người trong giang hồ cùng bọn già mặt quan trường đều thật sự chẳng biết phải ứng đối ra sao. Cảm giác thật giống như có một đứa con nít bấu góc áo của mình mà nỉ non– "Người đó không phải là người xấu mà, đừng nghi oan cho người ta mà."

Cuối cùng, người phản ứng trước nhất là lão đạo nọ – "Chứng cứ đã xác thực rành rành, có chống chế cũng không được."

Tiểu Hoàng nhăn mặt nhíu mày, nói – "Tất sẽ có kẻ làm được như vậy. Tư Đồ không ngu ngốc, rõ ràng đã có người giá họa cho huynh ấy. Những ai bị lừa một cách dễ dàng đều là người ngu si, một tiểu hài tử như ta còn nhìn ra kẽ hở nữa là."

"Khụ khụ…" – Tiếu Lạc Vũ nuốt một ngụm rượu, giọng ho khan nghèn nghẹt. Mấy vị tiền bối chốn giang hồ thì đỏ mặt tía tai.

Tư Đồ cười mỉm xoa xoa đầu tóc Tiểu Hoàng – "Đừng nóng mà, ta không thèm chấp nhất với bọn họ."

Tiểu Hoàng ấm ấm ức ức nhấp một hớp rượu, nhỏ giọng nói: – "Bọn họ nói huynh như vậy sao huynh không đáp trả? Trước đây cha ta thường hay nói, người ta đều là như vậy cả, huynh càng thoái lui nhường nhịn bọn họ lại càng áp bức huynh, thế gian này toàn là nhiều người xấu thôi. Bọn họ đều xấu xa hết!"

Tiếu Lạc Vũ buông hắn cái chén xuống, lấy tay chống cằm cười khổ sở, nhìn thật là khó coi. Thụy Vương có chút mơ hồ không nhìn ra, Tiểu Hoàng là thực sự quá giản đơn hay đang cố ý giả trang. Hắn cầm chén rượu nheo nheo mắt quan sát. Quần hùng giang hồ đã không thể nhịn được thêm nữa, giống như một đám người lớn bị một tiểu hài tử đáng yêu hết biết chỉ toẹt vào mũi mắng "Người xấu!" vậy, nảy sinh cảm giác tội lỗi cực kỳ.

Còn vẻ mặt Tư Đồ là cười mà như có như không, vỗ về nhẹ nhàng lên bờ vai Tiểu Hoàng – "Đừng có dỗi, nếu như ngươi tức quá mà hại đến thân thể, bọn họ lại tưởng ta ngược đãi ngươi mất."

Ngô lão đạo sắc mặt biến chuyển hết mấy lần xong thì tâm tình cũng không còn quá sức kích động như trước. Lão liếc mắt lườm Tư Đồ, hỏi – "Vậy cho hỏi, sự tình diễn ra đêm hôm đó, Tư Đồ bang chủ ở nơi nào? Có ai làm chứng hay chăng?"

Tư Đồ mỉm cười, miệng phun ba chữ – "Miếu sơn vương."

Quần hùng giang hồ sửng sốt, sau đó bắt đầu rì rầm nháo nhào. Ngô lão đạo quắc mắt, nói – "Tư Đồ bang chủ chịu thừa nhận rồi sao?!"

Tư Đồ lườm lão một cái rồi nói – "Người xuất gia không phải là kiêng kỵ thất tình lục dục đấy à? Sao lại rối rít như vậy? Bộ lão đứng cạnh hầm cầu nhất định phải là đi đổ phân, ngang qua kỹ viện thì chắc chắn phải tìm kỹ nữ hửm?"

"Khụ khụ…" – Tiếu Lạc Vũ vất vả lắm mới cười xong, vừa mới nhấp hớp rượu lại bị nghẹn cổ, ho sù sụ, lòng phát hãi mà đẩy chén rượu ra xa một chút.

"Ách…." – Mặt của lão đạo đỏ gay gay, đứng cũng không được mà ngồi thì chẳng xong, đang trong lúc bĩ cực thì chợt nghe thấy tiếng cười "Phụt" ra từ phía Tiểu Hoàng.

Mọi người nhìn về phía y, chỉ thấy tiếu ý đang nở rộ trên khuôn mặt vô cùng thanh tú của tiểu hài tử, đong đầy cả trong đáy mắt. Y vốn rất đơn thuần, chẳng có lấy nửa phần giả tạo nào hết, từng cử chỉ một đều mang theo một niềm tươi dịu. Một ý cười đó, những kẻ ngồi ngay trước mắt đều ngây đơ cả người. Đám tiền bối giang hồ này đại thể đều luống tuổi rồi, thấy tiểu hài tử này phấn điêu ngọc trạc[1] lại rất ngoan ngoãn, trong lòng không khỏi vô cùng yêu thích.

Tư Đồ nửa cố ý nửa vô tình lấy chén rượu che mặt Tiểu Hoàng lại, bụng bảo dạ, nếu biết sớm như vậy thì chẳng dắt theo làm gì, đỡ việc cái gì tốt thì ai ai cũng thèm thuồng.

"Ý tứ của Tư Đồ bang chủ là…. đêm đó ngươi ở đấy, nhưng người không phải do ngươi giết, vậy vì sao ngươi không ngăn cản?" – Lão đầu hỏi.

Tư Đồ nhìn bọn họ, lắc đầu nói – "Sao các người cứ phải nghĩ xấu cho người khác hửm? Lẽ nào ta không thể đến đó thì đã muộn, hung thủ bỏ chạy mất tiêu, vất vả lắm ta mới cứu sống được một người sao?"

Lời nói vừa dứt, mọi người ai ấy đều giật thót, còn Tiểu Hoàng và Tư Đồ thì chú tâm quan sát biểu lộ của Thụy Vương. Chỉ thấy hắn ta cũng khẽ giật mình, nhưng gã võ sĩ đứng phía sau mà Tiểu Hoàng mới nhận ra kia rõ ràng là đang chấn động mạnh, vô ý nhìn về phía Tiếu Lạc Vũ.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng ngờ vực trong lòng, nhưng cũng không để lộ ra ngoài.

"Ngươi nói ngươi cứu sống được ai?" – Ngô lão đạo có chút kích động – "Là ai?!"

Tư Đồ cười– "Ta không tiện nói ra, bất quá cô nương ấy đã nói ta biết thủ phạm là ai rồi." – Đoạn, Tư Đồ liếc mắt nhìn qua gã thị vệ nọ, thấy trong tích tắc sắc mặt gã tái mét hẳn đi.

"Là ai?" – Ngô lão đạo kích động – "Chỉ cần Tư Đồ bang chủ có thể nói ra, kiểm chứng đó là thật, chúng ta sẽ trả lại công bằng cho ngươi."

"A…" – Tư Đồ bất thình lình phì cười, hỏi – "Trả lại công bằng cho ta? Đổ oan cho ta là các ngươi, các ngươi phải nói là xin lỗi ta mới đúng chứ?"

Tiểu Hoàng ở bên cạnh gật đầu – "Phải đó."

"Được…" – Ngô lão đạo hít sâu một hơi, nói – "Tư Đồ bang chủ nói rất có lý, nếu như chúng ta đã hàm oan cho người tốt, tự khắc sẽ nhận lỗi với ngươi, vậy việc này đã có thể nói ra chưa?"

Tư Đồ khẽ gật gù – "Nếu từ trong miệng ta nói ra cũng chẳng có mấy phần đáng tin, chi bằng mời người nhân chứng kia nói ra đi."

Quần hùng cùng liếc mắt nhìn nhau, đều gật gù, nghĩ rằng đó là khả thi.

"Nàng ta bị thương, hiện nay còn đang chữa trị." – Tư Đồ hờ hững nói – "Chờ khi nào nàng ta khỏe hơn chút đỉnh ta sẽ để nàng ta ra ngoài. Các ngươi cũng là lần đầu tiên mới tới Thục Trung phải không? Đừng có cả ngày toàn chém chém giết giết nữa, rảnh rang thì dạo chơi đi, Thục Trung phong cảnh đẹp lắm đó nha."

Ngô lão đạo suy tư một hồi rồi nói với một chút hoài nghi – "Tư Đồ bang chủ, không phải ngươi mượn cớ kéo dài thời gian đó chứ?"

Nói mới vừa xong, chợt nghe thấy tiếng Tiểu Hoàng – "Lại đi nghĩ xấu cho người ta rồi!"

Lão đạo đỏ mặt, thở dài ngồi phịch xuống uống rượu.

Thụy Vương nhìn hai bên trái phải một lúc, thấy bầu không khí đã hòa dịu hơn nhiều, bèn nói – "Vậy tốt rồi, bày tiệc rượu ra, các vị tối nay cứ ăn uống cho thống khoái."

Tư Đồ bỏ chén rượu xuống, chắp tay với Thụy Vương – "Nếu muốn ăn món ngon ở Thục Trung, chi bằng tới Hắc Vân Bảo của ta thì hơn." – Nói rồi, kéo Tiểu Hoàng đứng dậy – "Cái gì cần nói ta đã nói, tối nay nếu chư vị không còn hỏi điều gì khác, ta đi về đây."

Ngô lão đạo cũng đứng dậy, nói – "Lão đây cũng không còn lòng dạ nào ăn uống, chờ vụ án điều tra xong xuôi, ta mới trở lại nơi này uống rượu của Thụy Vương vậy." – Nói xong cũng quay lưng dợm cất bước.

Bấy giờ, chợt nghe thấy Tiếu Lạc Vũ hỏi một câu – "Tư Đồ bang chủ… Ta có một chuyện muốn hỏi."

Tư Đồ khựng lại, quay người nhìn y.

Tiếu Lạc Vũ suy nghĩ một chốc rồi nói– "Nếu như… ta đang nói nếu như đó nhé, có thể nào có ai đó chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà giết sạch hơn một trăm ba mươi người hay không?"

Những người khác đều nín thở im lặng, chờ câu trả lời của Tư Đồ.

Tư Đồ quan sát Tiếu Lạc Vũ một cái, hỏi không nặng không nhẹ – "Nếu như là ngươi thì sao?"

Tiếu Lạc Vũ nhún vai – "Dĩ nhiên ta không thể rồi."

Tư Đồ cười – "Vậy coi như ta cũng không thể."

Tiếu Lạc Vũ nhíu mày – "Vậy nếu như ta có thể?"

Tư Đồ đạm nhiên – "Vậy ta tự nhiên cũng có thể" – Nói rồi, dẫn Tiểu Hoàng quay bước đi mất.

Đợi cho quần hùng giang hồ tản hết cả đi, Thụy Vương nhìn qua Tiếu Lạc Vũ – "Tiếu trại chủ, vừa rồi Tư Đồ có ý gì?"

Nụ cười của Tiếu Lạc Vũ vẫn như trước, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh lùng đạm nhiên. Y không trả lời Thụy Vương, chỉ nói một tiếng "Cáo từ" liền trở về doanh trại.

Thụy Vương có hơi không hiểu, hỏi gã thị vệ phía sau – "Lãnh Mục, vừa rồi là ý gì?"

Gã thị vệ gọi là Lãnh Mục kia trầm mặc mất một hồi, mới nói – "Thần nghĩ ý của Tư Đồ chính là, có hắn ở đó, Tiếu Lạc Vũ hay ngài chỉ có thể làm lão nhị… Nói trắng ra, Tư Đồ hắn ta mạnh hơn ngài!"

—

Chú thích:

[1] Phấn điêu ngọc trạc ( ). Xét nghĩa thì là tạc bằng phấn và tinh xảo như vòng ngọc. Ý nói Tiên Tiên vừa trắng trẻo như phấn vừa thanh tú như ngọc đó mà :">

92. Chương 46: Công Kích Trong Ngoài

Những ngày đó trôi qua đặc biệt khẩn trương, cứ chốc chốc lại có tin thám tử hồi báo phương hướng di chuyển của các đoàn nhân mã. Chưa quá ba ngày, tất cả các toán người đều tề tựu đông đủ tại Thục Trung.

Tư Đồ trải địa đồ ra, phát giác bố cục của ba bên rất thú vị. – "Nhân mã của Tề Dịch đồn trú ngay phía trước Hắc Vân Bảo" – Tư Đồ rờ cằm – "Toán nhân mã của Thụy Vương với Tiếu Lạc Vũ ở phía Đông, quần hùng giang hồ ở phía Tây…Ba phe này đủ tạo thế chân vạc rồi đây."

Tiểu Hoàng cũng quan sát địa đồ, nói – "Có vẻ như Tề Dịch muốn hỗ trợ chúng ta ngăn cản hai toán nhân mã kia."

Tư Đồ phì cười, ghé lại bên tai y – "Người ta là cữu cữu ruột của ngươi mà, dĩ nhiên sợ người khác ức hiếp ngươi."

Tiểu Hoàng lườm cho hắn ta một cái, nhỏ giọng thì thầm – "Huynh không khẩn trương gì cả."

"Khẩn cái gì mà khẩn?" – Tư Đồ cười – "Thuyền ngang cập bến tự động thẳng ấy mà…"

Nói còn chưa dứt lời, Tương Thanh đã đi đến – "Bang chủ, thiệp mời đây!"

Tư Đồ cầm tấm thiệp nhìn qua, là do Thụy Vương đưa tới, thỉnh Tư Đồ đêm nay cùng nhân sĩ giang hồ đến doanh trại của hắn để dự yến tiệc…Bảo rằng mong muốn từ buổi tiệc này đặng hòa giải.

"Bang chủ, có nhất thiết phải đi hay không?" – Tương Thanh hỏi.

Tư Đồ gật đầu đưa tấm thiệp mời sang chỗ Tiểu Hoàng, hỏi – "Ngươi nói xem?"

Tiểu Hoàng cầm lấy trong tay, nhìn sơ qua rồi gật đầu – "Đi!"

Tư Đồ cười cười, phân phó Tương Thanh – "Chuẩn bị một chút đi, ta dẫn ngươi đi cùng."

Tương Thanh gật đầu lùi xuống dưới để chuẩn bị.

Đêm đó, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng, mang theo cả Tương Thanh xuất hiện nơi đại doanh của Thụy Vương. Thụy Vương cũng cố tình dẫn Tiếu Lạc Vũ ra ngoài cửa để nghênh tiếp.

Tiểu Hoàng đi theo phía sau Tư Đồ, cố gắng hết sức để không dễ bị chú ý. Y ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy song song phía trước là Thụy Vương cùng Tư Đồ đang trò chuyện, còn đang cười nói với nhau. Tiểu Hoàng nhanh chóng ngoảnh mắt sang hướng khác. Kẻ này, y thật sự không thích…Nhưng đương khi đảo mắt qua, lại trông thấy có một ai đó khác.

Tư Đồ là một kẻ luôn luôn không mặn cũng không nhạt, đối với người khác không quá nhiệt tình cũng chẳng hờ hững, hắn nói chuyện với Thụy Vương chừng đôi ba câu liền kéo Tiểu Hoàng, bước theo Thụy Vương vào trong quân doanh.

Bãi đất trống ngay phía trước đại trướng đã bày một bữa tiệc rượu, mỗi một bàn có hai người ngồi, đại đa số quần hùng trong giang hồ đều hiện diện. Tư Đồ thấy buồn cười trong bụng, coi bộ Thụy Vương là cố tình mời hắn đến muộn một tẹo, khiến cho bọn quần hùng giang hồ phải chứng kiến Thụy Vương tự thân mình ra ngoài cửa đón tiếp hắn. Như vậy, ngày hôm sau biết đâu chừng sẽ kháo nhau rằng giao tình giữa Thụy Vương và Tư Đồ rất nồng hậu đây.

Vừa mới ngồi xuống, Tư Đồ liền nghĩ dường như tiểu hài tử có tâm sự, bèn giả vờ mượn cớ chỉnh sửa nếp áo lại cho Tiểu Hoàng đặng nhích sát vào bên y hỏi han – "Sao vậy hử?"

Tiểu Hoàng kề sát vào tai hắn, dùng giọng nói cực khẽ khàng để bảo – "Một tên thị vệ bên cạnh Thụy Vương, ngày hôm đó đã có mặt trong đám đông tại miếu Sơn Vương."

Tư Đồ nghe xong thì rướn mày một cái, nhưng trên mặt hắn vẫn bất động thanh sắc. Hắn chỉnh sửa y phục cho Tiểu Hoàng xong xuôi rồi mới đỡ y ngồi xuống, nom hai người có vẻ thân mật dị thường.Một động tác nhỏ ấy thôi đã dẫn đến cái liếc mắt nhòm ngó của bọn quần hùng giang hồ ngồi ở các bàn đối diện.

Bất quá, nếu hắn thèm vào quan tâm người ta nhìn cái gì thì hắn đã chẳng phải là Tư Đồ. Chỉ thấy sau khi Tư Đồ vuốt lại mái tóc cho Tiểu Hoàng xong thì cầm chén trà lên ướm thử, cảm thấy không còn nóng nữa mới đặt vào trong tay Tiểu Hoàng.

Thụy Vương chỉ nhìn rồi cười mà không nói gì. Có mấy người trong đám quần hùng, nhất là những người đã luống tuổi, dường như cảm thấy hơi bị chướng mắt. Họ hừ mấy tiếng cười nhạt, rồi có một lão đạo đột nhiên thốt ra: – "Không biết liêm sỉ!"

Tư Đồ làm như chẳng nghe tới, Tiểu Hoàng đối với phương diện này vốn phản ứng rất chậm chạp, hơn thế nữa những ngày ở chung với Tư Đồ đều là như thế hết cả, cho nên cũng chẳng buồn chú tâm.

Thụy Vương nâng chén rượu lên rồi cười mà rằng – "Hôm nay thực hữu hạnh, có thể gặp gỡ được nhiều bằng hữu giang hồ như vậy, mọi người cạn trước một chén!"

Cũng có cả một vài quan viên địa phương ở Thục Trung đang ngồi đó, tự nhiên phải nể mặt Thụy Vương mà đều nâng chén lên. Có điều đám người giang hồ vẫn ngồi nguyên tại chỗ, tuyệt không mảy may nhúc nhích.

Thốt nhiên nghe tới lão đạo vừa mở miệng lúc nãy nói – "Lão đạo không ngồi cùng một chỗ uống rượu với phường bại hoại giang hồ!"

Nụ cười hãy còn trên khuôn mặt Thụy Vương, nhưng sắc mặt đám thị vệ đứng phía sau đã biến, tuy nhiên vì còn e ngại Thụy Vương chưa hạ lệnh nên cũng không dám có động tĩnh gì.

Huyện lệnh Lương Mưu ngồi ở chiếc bàn kế bên bàn Tiểu Hoàng và Tư Đồ nhìn sang lão đạo kia với vẻ khá khó chịu. – "Ngô chưởng môn cũng coi như là người đã từng trải cõi đời, có gì không chịu nể mặt mũi Thụy Vương?!"

Lão đạo kia tức giận vùng ngoảnh mặt qua một phía, những kẻ giang hồ nhân sĩ kia cũng im lặng như tờ.

Tư Đồ vẫn ngồi yên tại chỗ, nhấp một ngụm rượu trên bàn, nghĩ hương vị cũng không tệ nên rót cho Tiểu Hoàng một chén. "Không sai, là rượu Hoa điêu ủ lâu năm!"

Tiểu Hoàng đón lấy chén rượu rồi uống cạn, liếm liếm môi rồi định đưa chén qua như còn muốn uống thêm nữa. Nhìn cử chỉ của y, Thụy Vương đột ngột bật cười khanh khách, nói – "Quả nhiên hổ phụ không sinh khuyển tử, Ân tướng quốc năm xưa cũng ngàn chén không say, là người xem rượu như mạng sống của mình."

Lời vừa thốt ra, đám quần hùng giang hồ cũng giật thót. Bọn họ nhìn nhau mấy lượt rồi lại quay sang quan sát Thụy Vương.

Thụy Vương cười bảo – "Phụ thân của Hoàng tiểu tiên sinh quả thật chính là Quốc tướng thần toán năm xưa – Ân Tịch Ly…Cho nên y mới có được tài năng tinh tuyệt như vậy." – Thấy ai nấy đều không tin tưởng, Thụy Vương lại cười mà tiếp tục – "Năm xưa ta dù tuổi tác không được lớn khôn cho lắm, nhưng quả thật đã từng gặp qua Quốc tướng gia. Dung mạo của người so với Hoàng tiểu tiên sinh hầu như là giống tựa khuôn đúc." Nói rồi, hắn phất tay ra hiệu với một tên thủ vệ phía sau.

Thủ vệ đi lên phía trước, mang theo trên tay một quyển giấy. Quyển trải tung ra, thấy đó là tám bức cổ họa, người trên bức họa giống Tiểu Hoàng như tạc. Ở bên cạnh còn đề một hàng chữ "Ân Tịch Ly." Tiểu Hoàng và Tư Đồ lập tức nhận ra ngay, đó chính là bức họa mà ngày ấy in trên chiếc đèn ***g trong thư phòng của Ân Tịch Ly…Quả nhiên là vậy, đây chính là róc từ chiếc đèn ***g ấy mà ra.

"Vậy thật sự quá kỳ quái rồi" – Tiếu Lạc Vũ vốn ngồi thinh lặng tại một bên đột nhiên cất lời – "Ta nghe đâu Ân tướng quốc cả đời không hề lấy vợ…Vậy mẫu thân của Hoàng tiên sinh là ai?"

Sắc mặt Tiểu Hoàng tái nhợt. Thân thế của y nếu như bị bại lộ thì không chỉ là một nỗi sỉ nhục lớn lao bằng trời, mà nói không chừng sẽ mang đến tai ương diệt môn cho nhà họ Ân.

Lại có tiếng cười nhẹ của Thụy Vương – "Thực ra ta có nghe qua mấy lời đồn đại, bất quá tin đồn thì không thể tin…Ta nghĩ, mẫu thân của Hoàng tiểu tiên sinh tất nhiên phải là một vị tiểu thư khuê các thoát tục xuất trần, nếu không thì làm sao xứng được với Ân tướng quốc."

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau. Hắn hiểu thấu trong bụng rằng chiêu này của Thụy Vương là tiên lễ hậu binh. Hắn huỵch toẹt thân phận của Tiểu Hoàng ra rồi sẽ tung tin đồn đại. Nếu Tư Đồ hợp binh cùng Tề Dịch, lời đồn kia tự nhiên sẽ trở thành sự thật. Để né tránh chuyện này, tất nhiên tiểu Hoàng vốn đã xa cách Tề Dịch lại càng thêm xa cách! Gã Thụy Vương này có thể nói là khá đa mưu túc trí.

Ấy thế mà, Tiểu Hoàng ngồi cạnh chẳng chút hốt hoảng. Y chỉ hờ hững mà rằng – "Đều là lời đồn nhảm cả…Gia mẫu ta vốn mất từ sớm, gia phụ là một lang trung sống trên một ngọn núi nhỏ nhoi…Dù không được danh chấn thiên hạ như Ân tướng quốc, nhưng cũng không ai chê bần hèn. Ta rất hiếu kính với người. Về phần tướng quốc…đại khái chỉ là người với người có chút tương tự mà thôi."

Tư Đồ khen thầm, tiểu hài tử này vẫn rất mực trong sáng giản dị. Người ta quy chụp cho y gì đó, y đều đáp lại rất thành thật. Bốn lạng mà đánh bật cả ngàn cân a!

Quả nhiên, Tiểu Hoàng nói vừa dứt lời, đám giang hồ nhân sĩ gật đầu liên tiếp. Bởi lẽ y không ham danh lợi, hiếu thuận lễ phép khiến bọn họ lay động, sự phản cảm dành cho y cũng nhạt bớt đi mấy phần.

Một chiêu của Thụy Vương không thành, đành phải nâng chén lên uống rượu, che đậy bớt đi cơn xấu hổ.

Tư Đồ lại rót thêm một chén nữa cho Tiểu Hoàng rồi đặt vào trong tay y. Tiểu Hoàng nhận lấy, bất ngờ nói – "Người không phải do Tư Đồ giết, các người đừng nghi oan cho huynh ấy."

Hết thảy đều sửng sốt…Tư Đồ nhịn không được chực phì cười thành tiếng. Tiểu hài tử này không phải người chốn quan trường, lại càng không phải người trong giang hồ, y hoàn toàn chỉ là một đứa trẻ con rất đỗi thông thường, nghĩ điều gì thì nói điều ấy. Nhưng đám người trong giang hồ cùng bọn già mặt quan trường đều thật sự chẳng biết phải ứng đối ra sao. Cảm giác thật giống như có một đứa con nít bấu góc áo của mình mà nỉ non: "Người đó không phải là người xấu mà, đừng nghi oan cho người ta mà."

Cuối cùng, người phản ứng trước nhất là lão đạo nọ – "Chứng cứ đã xác thực rành rành, có chống chế cũng không được!"

Tiểu Hoàng nhăn mặt nhíu mày, nói – "Tất sẽ có kẻ làm được như vậy. Tư Đồ không ngu ngốc, rõ ràng đã có người giá họa cho huynh ấy! Những ai bị lừa một cách dễ dàng đều là người ngu si, một tiểu hài tử như ta còn nhìn ra kẽ hở nữa là!"

"Khụ khụ…" – Tiếu Lạc Vũ nuốt một ngụm rượu, giọng ho khan nghèn nghẹt. Mấy vị tiền bối chốn giang hồ thì đỏ mặt tía tai.

Tư Đồ cười mỉm xoa xoa đầu tóc Tiểu Hoàng – "Đừng nóng mà, ta không thèm chấp nhất với bọn họ."

Tiểu Hoàng ấm ấm ức ức nhấp một hớp rượu, nhỏ giọng nói: – "Bọn họ nói huynh như vậy sao huynh không đáp trả? Trước đây cha ta thường hay nói, người ta đều là như vậy cả, huynh càng thoái lui nhường nhịn bọn họ lại càng áp bức huynh, thế gian này toàn là nhiều người xấu thôi! Bọn họ đều xấu xa hết!"

Tiếu Lạc Vũ buông hắn cái chén xuống, lấy tay chống cằm cười khổ sở, nhìn thật là khó coi. Thụy Vương có chút mơ hồ không nhìn ra, Tiểu Hoàng là thực sự quá giản đơn hay đang cố ý giả trang. Hắn cầm chén rượu nheo nheo mắt quan sát. Quần hùng giang hồ đã không thể nhịn được thêm nữa, giống như một đám người lớn bị một tiểu hài tử đáng yêu hết biết chỉ toẹt vào mũi mắng "Người xấu!" vậy, nảy sinh cảm giác tội lỗi cực kỳ.

Còn vẻ mặt Tư Đồ là cười mà như có như không, vỗ về nhẹ nhàng lên bờ vai Tiểu Hoàng – "Đừng có dỗi, nếu như ngươi tức quá mà hại đến thân thể, bọn họ lại tưởng ta ngược đãi ngươi mất."

Ngô lão đạo sắc mặt biến chuyển hết mấy lần xong thì tâm tình cũng không còn quá sức kích động như trước. Lão liếc mắt lườm Tư Đồ, hỏi – "Vậy cho hỏi, sự tình diễn ra đêm hôm đó, Tư Đồ bang chủ ở nơi nào? Có ai làm chứng hay chăng?"

Tư Đồ mỉm cười, miệng phun ba chữ – "Miếu sơn vương."

Quần hùng giang hồ sửng sốt, sau đó bắt đầu rì rầm nháo nhào. Ngô lão đạo quắc mắt, nói – "Tư Đồ bang chủ chịu thừa nhận rồi sao?!"

Tư Đồ lườm lão một cái rồi nói – "Người xuất gia không phải là kiêng kỵ thất tình lục dục đấy à? Sao lại rối rít như vậy? Bộ lão đứng cạnh hầm cầu nhất định phải là đi đổ phân, ngang qua kỹ viện thì chắc chắn phải tìm kỹ nữ hửm?"

"Khụ khụ…" – Tiếu Lạc Vũ vất vả lắm mới cười xong, vừa mới nhấp hớp rượu lại bị nghẹn cổ, ho sù sụ, lòng phát hãi mà đẩy chén rượu ra xa một chút.

"Ách…" – Mặt của Lão đạo đỏ gay gay, đứng cũng không được mà ngồi thì chẳng xong, đang trong lúc bĩ cực thì chợt nghe thấy tiếng cười "Phụt" ra từ phía Tiểu Hoàng.

Mọi người nhìn về phía y, chỉ thấy tiếu ý đang nở rộ trên khuôn mặt vô cùng thanh tú của tiểu hài tử, đong đầy cả trong đáy mắt. Y vốn rất đơn thuần, chẳng có lấy nửa phần giả tạo nào hết, từng cử chỉ một đều mang theo một niềm tươi dịu. Một ý cười đó, những kẻ ngồi ngay trước mắt đều ngây đơ cả người. Đám tiền bối giang hồ này đại thể đều luống tuổi rồi, thấy tiểu hài tử này phấn điêu ngọc trạc[1] lại rất ngoan ngoãn, trong lòng không khỏi vô cùng yêu thích.

Tư Đồ nửa cố ý nửa vô tình lấy chén rượu che mặt Tiểu Hoàng lại, bụng bảo dạ, nếu biết sớm như vậy thì chẳng dắt theo làm gì, đỡ việc cái gì tốt thì ai ai cũng thèm thuồng.

"Ý tứ của Tư Đồ bang chủ là… đêm đó ngươi ở đấy, nhưng người không phải do ngươi giết, vậy vì sao ngươi không ngăn cản?" – Lão đầu hỏi.

Tư Đồ nhìn bọn họ, lắc đầu nói – "Sao các người cứ phải nghĩ xấu cho người khác hửm? Lẽ nào ta không thể đến đó thì đã muộn, hung thủ bỏ chạy mất tiêu, vất vả lắm ta mới cứu sống được một người sao?"

Lời nói vừa dứt, mọi người ai ấy đều giật thót, còn Tiểu Hoàng và Tư Đồ thì chú tâm quan sát biểu lộ của Thụy Vương. Chỉ thấy hắn ta cũng khẽ giật mình, nhưng gã võ sĩ đứng phía sau mà Tiểu Hoàng mới nhận ra kia rõ ràng là đang chấn động mạnh, vô ý nhìn về phía Tiếu Lạc Vũ.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng ngờ vực trong lòng, nhưng cũng không để lộ ra ngoài.

"Ngươi nói ngươi cứu sống được ai?" – Ngô lão đạo có chút kích động – "Là ai?!"

Tư Đồ cười: "Ta không tiện nói ra, bất quá cô nương ấy đã nói ta biết thủ phạm là ai rồi." – Đoạn, Tư Đồ liếc mắt nhìn qua gã thị vệ nọ, thấy trong tích tắc sắc mặt gã tái mét hẳn đi.

"Là ai?" – Ngô lão đạo kích động – "Chỉ cần Tư Đồ bang chủ có thể nói ra, kiểm chứng đó là thật, chúng ta sẽ trả lại công bằng cho ngươi!"

"A…" – Tư Đồ bất thình lình phì cười, hỏi – "Trả lại công bằng cho ta? Đổ oan cho ta là các ngươi, các ngươi phải nói là xin lỗi ta mới đúng chứ?"

Tiểu Hoàng ở bên cạnh gật đầu – "Phải đó."

"Được…" – Ngô lão đạo hít sâu một hơi, nói – "Tư Đồ bang chủ nói rất có lý, nếu như chúng ta đã hàm oan cho người tốt, tự khắc sẽ nhận lỗi với ngươi, vậy việc này đã có thể nói ra chưa?!"

Tư Đồ khẽ gật gù – "Nếu từ trong miệng ta nói ra cũng chẳng có mấy phần đáng tin, chi bằng mời người nhân chứng kia nói ra đi."

Quần hùng cùng liếc mắt nhìn nhau, đều gật gù, nghĩ rằng đó là khả thi.

"Nàng ta bị thương, hiện nay còn đang chữa trị." – Tư Đồ hờ hững nói – "Chờ khi nào nàng ta khỏe hơn chút đỉnh ta sẽ để nàng ta ra ngoài. Các ngươi cũng là lần đầu tiên mới tới Thục Trung phải không? Đừng có cả ngày toàn chém chém giết giết nữa, rảnh rang thì dạo chơi đi, Thục Trung phong cảnh đẹp lắm đó nha."

Ngô lão đạo suy tư một hồi rồi nói với một chút hoài nghi – "Tư Đồ bang chủ, không phải ngươi mượn cớ kéo dài thời gian đó chứ?"

Nói mới vừa xong, chợt nghe thấy tiếng Tiểu Hoàng – "Lại đi nghĩ xấu cho người ta rồi!"

Lão đạo đỏ mặt, thở dài ngồi phịch xuống uống rượu.

Thụy Vương nhìn hai bên trái phải một lúc, thấy bầu không khí đã hòa dịu hơn nhiều, bèn nói – "Vậy tốt rồi, bày tiệc rượu ra, các vị tối nay cứ ăn uống cho thống khoái."

Tư Đồ bỏ chén rượu xuống, chắp tay với Thụy Vương – "Nếu muốn ăn món ngon ở Thục Trung, chi bằng tới Hắc Vân Bảo của ta thì hơn." – Nói rồi, kéo Tiểu Hoàng đứng dậy – "Cái gì cần nói ta đã nói, tối nay nếu chư vị không còn hỏi điều gì khác, ta đi về đây."

Ngô lão đạo cũng đứng dậy, nói – "Lão đây cũng không còn lòng dạ nào ăn uống, chờ vụ án điều tra xong xuôi, ta mới trở lại nơi này uống rượu của Thụy Vương vậy." – Nói xong cũng quay lưng dợm cất bước.

Bấy giờ, chợt nghe thấy Tiếu Lạc Vũ hỏi một câu – "Tư Đồ bang chủ…Ta có một chuyện muốn hỏi."

Tư Đồ khựng lại, quay người nhìn y.

Tiếu Lạc Vũ suy nghĩ một chốc rồi nói: "Nếu như…ta đang nói nếu như đó nhé, có thể nào có ai đó chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà giết sạch hơn một trăm ba mươi người hay không?"

Những người khác đều nín thở im lặng, chờ câu trả lời của Tư Đồ.

Tư Đồ quan sát Tiếu Lạc Vũ một cái, hỏi không nặng không nhẹ – "Nếu như là ngươi thì sao?"

Tiếu Lạc Vũ nhún vai – "Dĩ nhiên ta không thể rồi."

Tư Đồ cười – "Vậy coi như ta cũng không thể."

Tiếu Lạc Vũ nhíu mày – "Vậy nếu như ta có thể?"

Tư Đồ đạm nhiên – "Vậy ta tự nhiên cũng có thể" – Nói rồi, dẫn Tiểu Hoàng quay bước đi mất.

Đợi cho quần hùng giang hồ tản hết cả đi, Thụy Vương nhìn qua Tiếu Lạc Vũ – "Tiếu trại chủ, vừa rồi Tư Đồ có ý gì?"

Nụ cười của Tiếu Lạc Vũ vẫn như trước, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh lùng đạm nhiên. Y không trả lời Thụy Vương, chỉ nói một tiếng "Cáo từ" liền trở về doanh trại.

Thụy Vương có hơi không hiểu, hỏi gã thị vệ phía sau – "Lãnh Mục, vừa rồi là ý gì?"

Gã thị vệ gọi là Lãnh Mục kia trầm mặc mất một hồi, mới nói – "Thần nghĩ ý của Tư Đồ chính là, có hắn ở đó, Tiếu Lạc Vũ hay ngài chỉ có thể làm lão nhị…Nói trắng ra, Tư Đồ hắn ta mạnh hơn ngài!"

93. Chương 47

Chương 47 | Chấp mê bất ngộ

Ra khỏi quân doanh của Thụy Vương rồi, Tư Đồ để cho Tương Thanh về trước, còn nói nhỏ dặn dò vào tai y mấy chuyện.

Tương Thanh nhận mệnh phi thân lao vút đi. Tư Đồ dắt tay Tiểu Hoàng thủng thẳng dạo bước, hướng về phía Hắc Vân Bảo.

Trời đã vào khuya, nhưng có lẽ là vừa mới ở chỗ tiệc rượu mắng nhiếc đám đám quần hùng một trận, xả được hết cơn ấm ức trong lòng, rồi cả mới vừa được uống mấy chén rượu hoa điêu rất ngon nữa, cho nên cả hai người đều rất tươi tỉnh vui vẻ.

Tư Đồ rất thích hình dáng Tiểu Hoàng khi nắm tay hắn. Tựa như, nếu hai người nắm tay nhau thì bàn tay to hơn chút xíu sẽ có thể ôm lấy bàn tay nhỏ hơn chút xíu. Tiểu Hoàng ngoài một tay đang nắm lấy tay hắn ra, tay kia còn có thể đặt nơi cánh tay Tư Đồ. Như vậy tay hai người đã có thể quàng lấy nhau rồi. Nếu như chỉ là nắm tay nhau không thôi, sẽ có cảm giác như người này đang dẫn người kia đi vậy, nếu một ngày kia buông tay ra rồi, sẽ không còn gắn bó. Nhưng nếu là tay trong tay, cánh tay cũng choàng lấy, sẽ có cảm giác như cùng nương tựa vào nhau. Không quan trọng là ai dẫn ai đi, ai theo ai bước, vì cả hai người đều nhìn thấy con đường phía trước xa xôi mãi cùng nhau.

Hai người lẳng lặng quay bước về. Lẻ tẻ mấy tiếng côn trùng rỉ rả kêu trong bụi cỏ ven đường, gió đêm phơ phất, một vầng trăng tỏ treo giữa vòm trời màu chàm thẫm trên đỉnh đầu, sao sáng giăng khắp nơi…

Tiểu Hoàng cứ bước về phía trước, bất thình lình ngây ngô cười khúc khích.

Tư Đồ cúi đầu nhìn y – "Nghĩ gì mà vui vẻ quá vậy?"

Tiểu Hoàng ngước mắt lên trông hắn – "Lúc huynh vừa đi ấy, có nói với Tiếu Lạc Vũ…"

"À?" Tư Đồ nhếch chân mày, hỏi – "Ngươi nói nghe coi nào, ta nói như vậy có ý gì?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi bảo – "Khẳng định là mọi người…. bao gồm cả chính Tiếu Lạc Vũ, đều nghĩ rằng huynh khiêu khích y."

Tư Đồ làm thinh, cũng nhoẻn cười trên mặt rồi nhè nhẹ thở dài – "Ngươi đều nghĩ tốt cho người khác… Ta cũng có thể làm người xấu đó. Chỉ là thấy y chướng mắt nên khoe khoang chút đỉnh, trêu ngươi y thôi."

Tiểu Hoàng lắc đầu vẻ bướng bỉnh – "Không phải mà… Huynh không có khoe khoang… mà là tốt bụng."

"Vậy còn đám quần hùng giang hồ thì sao?" – Tư Đồ hỏi – "Ngươi nghĩ bọn họ thế nào?"

"Ừm…" – Tiểu Hoàng như đang lựa lời cho đúng, rồi bảo – "Thật ra bọn họ cũng không có xấu, chỉ là không được tốt."

"Nói vậy là sao?" – Tư Đồ hỏi.

"Lúc nãy, huynh có nói một điều rất đúng… bọn họ chỉ toàn nghĩ về điểm xấu của người khác thôi." – Tiểu Hoàng khẽ đá một hòn cuội nhỏ dưới chân đi, chậm rãi nói – "Họ nghĩ như vậy, đều là từ bụng ta suy ra bụng người. Nói cách khác, bọn họ đều là từ góc độ của chính bản thân mình để nghĩ về huynh. Cũng có thể nói, nếu như bọn họ có được năng lực và thế lực như huynh, bọn họ ắt hẳn có lý do để làm chuyện xấu xa như thế."

Tư Đồ đưa tay rờ cằm, nhìn Tiểu Hoàng với một chút bất ngờ – "Ý của nhà ngươi là, nếu một ai đó có tốt, thì đó là bởi vì người đó không có cách trở nên xấu xa?!"

Tiểu Hoàng gật gù – "Người không có khả năng hại người thì sẽ không hại người, nhưng cũng không thể nói đó là người tốt. Còn người có quyền quyết định việc sống chết của người khác, nhưng biết quý trọng sinh mạng, đó mới rõ ràng là người tốt." – Nói rồi vỗ vỗ cánh tay Tư Đồ. – "Cho nên ta cứ hay nói huynh là người tốt, Mộc Lăng, Tương Thanh, đều là người tốt."

Tư Đồ xoa tay lên cằm Tiểu Hoàng – "Định nghĩa kẻ xấu trong đầu ngươi thú vị thật đó."

Tiểu Hoàng mỉm cười. Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Tư Đồ biết rất rõ, lúc Tiểu Hoàng có rượu vào thì sẽ nói rất nhiều, chừng như rất chi cao hứng, cũng rất là thoải mái, lá gan cũng lớn hơn nhiều… Rượu có khi sẽ khiến cho người ta phát điên, nhưng thảng hoặc cũng sẽ khiến người ta thành kỳ diệu. Cứ như thói quen của tiểu hài tử này ấy mà, mấu chốt không nằm ở trong rượu, mà là nằm ở người uống rượu.

Xuống tới chân núi thì chợt thấy phía trước mặt có một đội nhân mã đang đứng chờ. Từ xa, Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã trông thấy người đang đứng nơi cỗ kiệu dẫn đầu… Là phó tướng dưới trướng của Tề Dịch – Chu Long.

Tư Đồ khẽ nhíu mi, không hề dừng bước, vẫn cứ cùng Tiểu Hoàng băng băng về trước.

"Xin dừng bước" – Chu Long tiến lên chắp tay, lịch sự thi lễ với Tư Đồ.

Tư Đồ nhẹ gật đầu, hỏi – "Có việc gì?"

"Nguyên soái muốn được đơn độc gặp gỡ Hoàng tiểu tiên sinh." – Chu Long cũng không cần nói gần nói xa.

Tư Đồ nheo nheo mắt nhìn Tiểu Hoàng như muốn hỏi – "Có đi không hử?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu.

Tư Đồ cười mỉm, nháy mắt với y mấy cái – Ngươi đi đi, ta âm thầm theo sau.

Tiểu Hoàng bèn an tâm ngồi vào cỗ kiệu trên mặt đất. Tư Đồ giả vờ quay về núi một mình, nhưng đến nửa đường thì vòng lại, dễ dàng âm thầm lần theo đám người kia, hướng về phía quân doanh của Tề Dịch.

Bước vào quân doanh đã có thể nhận ra ngay, so với doanh trại của Tề Dịch thì hành dinh của Thụy Vương thật sự quá hoang phí tốn kém. Thấy rõ rệt nhất chính là giáp trụ binh khí của quân sĩ Tề Dịch đều không còn tốt mấy, hơn nữa đã cũ mèm. Nhưng chỉ liếc mắt cũng thấy, các tướng sĩ này đều đã từng ở giữa chiến trường. Còn quân đội của Thụy Vương thì rất ngăn nắp, binh khí giáp trụ đều mới toanh cả… nhưng lại khiến nảy sinh cảm giác thiếu hụt đi một phần thận trọng và trầm ổn.

Cỗ kiệu lắc lư đi vào bên trong doanh trại, dừng lại bên bờ một hồ nước nhỏ.

Màn kiệu vén lên, Tiểu Hoàng bước xuống, thấy xa xa ven ao sen đang kê một chiếc bàn con, trên bàn đặt một vò rượu, hai cái chén, bên cạnh bàn có một người ngồi đó. Người này toàn thân vận y phục màu xanh sẫm bình thường, không mang giáp trụ, chỉ ngồi ngây ngô tại nơi ấy ngắm nghía hồ sen đầy những phiến lá héo khô, tựa như hồn đã bay đi đâu mất.

Chu Long chắp tay với ông ta – "Nguyên soái, Hoàng tiểu tiên sinh tới rồi."

Hồi lâu sau, người đó gật đầu, khẽ phất tay ngăn Chu Long lại. Chu Long dẫn người rời khỏi đó.

Chẳng mấy chốc, bên hồ sen chỉ còn lại có hai người. Tiểu Hoàng đứng yên tại chỗ không tới gần, thấy người đang ngồi phía trước ngoảnh đầu nhìn lại, là Tề Dịch.

Tề Dịch nhìn Tiểu Hoàng ở phía xa, ông ta trầm lặng xuất thần nhìn y.

Tiểu Hoàng bị nhìn tới nỗi có hơi lúng túng, cúi đầu xuống.

Tề Dịch như đột nhiên bừng tỉnh, lắc đầu cười khổ, vẫy tay gọi Tiểu Hoàng – "Qua đây ngồi đi."

Tiểu Hoàng lẳng lặng đi qua, ngồi xuống vị trí đối diện Tề Dịch.

Hai người đều đã an vị xong xuôi rồi thì chỉ nhìn nhau trong im ắng. Rồi Tề Dịch rót một chén rượu cho Tiểu Hoàng, hỏi – "Có biết uống rượu không?"

Tiểu Hoàng gật đầu, cầm chén rượu lên hít hà, thấy đó là một loại rượu mình chưa từng uống qua nên cẩn thận nhấp một ít, nghĩ hương vị này uống thật là ngon, ngon hơn tất cả mùi vị của các rượu mà lúc trước y từng nếm thử. Uống xong một chén rồi thì ngước lên hỏi Tề Dịch – "Đây là rượu gì? Uống ngon thật."

Lại nói đến Tề Dịch, đôi mắt chăm chú ngắm Tiểu Hoàng đã ngây dại đi rồi. Mãi lâu sau mới phản ứng – "À, là Lê hoa bạch, loại rượu mà phụ thân ngươi thích uống nhất."

Tiểu Hoàng cầm lấy vò rượu tự rót thêm cho chính mình một chén, rồi thích ý nhấm nháp… Loại rượu này thật lạ lùng, lúc chỉ mới nếm thôi thì cảm giác như nước, có điều trong nước ấy lại có một làn hương hơn thoảng nhẹ của hoa lê. Nhưng khi ngụm rượu trôi xuống, trong khoang miệng bỗng dưng chan chứa một loại hương thuần thơm đậm, rồi tích tắc sau lại biến thành chua xót. Khiến người ta cứ muốn uống thêm một hớp nữa, nhưng lại càng sợ hãi mùi vị lưu lại trong miệng mình chỉ càng thêm đắng cay.

Thấy vẻ mặt của Tiểu Hoàng, Tề Dịch cười nhẹ – "Tịch Ly trước đây có nói, rượu ngon chính là loại rượu khiến người muốn uống sợ phải uống, lúc đang uống thì nghĩ "Sau này ta sẽ không bao giờ uống nữa, còn khi không uống thì nghĩ "Ta nhấp thêm chút nữa thôi"… Cũng như ngày hôm nay vậy, bất luận ra sao, khi vị ngọt qua đi, cuối cùng vẫn là cay đắng."

Lúc Tề Dịch nói, ông ta không hề có chút cảm xúc nào, chỉ như đang độc thoại một cách thờ ơ. Thế nhưng chẳng rõ vì sao Tiểu Hoàng đỏ hoe hai viền mắt, còn mũi lại có chút cay cay.

"Đúng thật là phụ tử liên tâm sao?" – Tề Dịch cười – "Lúc Tịch Ly nói những lời này, nét mặt cũng giống hệt như vậy… Ngươi cũng như y, đều động tâm rồi."

Tiểu Hoàng nhìn Tề Dịch chậm chạp đứng dậy, bước mấy bước về phía hồ sen, nói – "Rượu này đã để suốt hai mươi năm… Hai mươi năm trước Tịch Ly chôn nó trong viện của ta, bảo rằng hai mươi năm sau hẵng lấy ra uống tiếp."

Tiểu Hoàng lướt mắt qua vò rượu đặt trên bàn, phát hiện trong vò chỉ còn non nửa, chợt hay rằng Tề Dịch đã uống đi không ít. Chẳng phải đã có ngà ngật say rồi đấy ư? Cho nên khi ông ta gọi tên hai tiếng "Tịch Ly" thì chất chứa tình sâu nặng trĩu. Nếu lâu nay đều gọi như thế, trong miệng của Tề Dịch đều chỉ là Tịch Ly mà không có bất cứ một câu nào nhắc đến muội muội của mình… Vì sao?

Tề Dịch đăm đăm nhìn hồ sen một quãng thật lâu rồi quay người lại, thấy Tiểu Hoàng toàn thân đen tuyền ngồi cạnh bên bàn, thoảng như người thiếu niên của ngày xưa đó. Chỉ là, thiếu niên này cùng với người trong trí nhớ không thể nào là một. Người kia, trên khóe môi luôn luôn ẩn giấu một nét cười ranh mãnh, lúc ở bên cạnh y phải cẩn trọng mọi bề, biết đâu bất chợt có lúc nào đó sẽ bị trêu chọc, đổi lại cho y một tràng pháo tay giòn giã khen hay. Đứa trẻ này không giống như vậy…. như một trang giấy trắng, ai nhìn vào cũng thấy thật trong trẻo. Tịch Ly chỉ có lúc mới ngủ dậy còn chưa tỉnh hẳn, hoặc khi ở cùng gã nam nhân ấy, mới có nét mặt như thế mà thôi.

Sự không cam tâm vùi chôn trường cửu trong lòng lại nhen nhóm, cơn phiền muộn dâng lên trong đầu óc… Con người ấy, hỉ nộ ái ố đều không vì chính ta, mà chỉ vì một người khác.

Tiểu Hoàng nhìn sự thay đổi trên khuôn mặt Tề Dịch, lòng có chút bất an, bèn nhỏ tiếng hỏi – "Ông có chuyện gì ư? Ta phải đi."

Tề Dịch lại thay đổi vẻ mặt, mỉm cười – "Ta muốn thay Tịch Ly chăm sóc cho ngươi."

Tiểu Hoàng nghiêng đầu sang bên nhìn ông ta, rồi lắc lắc.

"Tại sao?" – Tề Dịch không hiểu – "Ta là thân nhân duy nhất của ngươi, ta hẳn phải thay Tịch Ly chăm sóc ngươi."

Tiểu Hoàng lặng lẽ hồi lâu rồi mới hỏi – "Vì sao phải thay Tịch Ly, mà không phải là muội muội của ông?"

…Tề Dịch nghẹn lời!

"Ta tới đây lâu rồi" – Tiểu Hoàng nhìn ông ta – "Ngay cả tên muội muội ông cũng chưa từng nhắc tới."

Tề Dịch chán ghét lắc đầu – "Cô ta không phải là mẹ của ngươi!"

"Vậy ông cũng không phải cữu cữu của ta." – Tiểu Hoàng bình thản nói – "Dù sao, người có quan hệ thân thuộc với ông là muội muội của ông, chứ không phải Ân Tịch Ly."

Tề Dịch chau mày, chăm chú nhìn vào Tiểu Hoàng một hồi lâu rồi lắc đầu bật cười khanh khách – "Thật sự là giống, giống in hệt… Ngay cả bản lĩnh ăn nói chọc cho người khác tức chết không cần đền mạng cũng giống nhau như đúc."

Tiểu Hoàng thở dài – "Phụ thân ta chỉ là một lang trung nhỏ sống trong thôn trên núi" – nói rồi, đứng hẳn dậy – "Ta phải về đây."

Tề Dịch chợt cảm thấy trong lòng nảy lên bối rối, hài tử này cùng với con người ấy có ngữ khí cũng giống hệt nhau, chưa bao giờ nói ra những câu khách sáo như "Cáo từ, hậu hội hữu kỳ"… Vĩnh viễn, y đều nói– "Ta phải về đây, ta nghĩ ta không thích ngươi…" Những lời nói thẳng thắn nhất, mà cũng làm đau lòng người nhất. Nhưng nếu ngẫm lại, nếu như người ấy chăm chú thốt lên "Ta không đi, ta không muốn đi, ta thích ngươi", thì sẽ xiêu lòng biết bao nhiêu.

Tiểu Hoàng thấy Tề Dịch thừ người ra, bèn đơn giản quay bước ra đi. Vừa được một bước, chợt nghe thấy tiếng chân hấp tấp dồn lên phía sau. Tề Dịch xông lên ôm chầm lấy y – "Đừng!"

Tiểu Hoàng bị siết đến phát đau, hơi hoảng hốt chẳng hiểu vì sao nhìn sang ông ta.

"Tịch Ly…" – Tề Dịch dùng hay tay nắm lấy vai Tiểu Hoàng – "Ngươi đừng đi có được không? Nhìn ta đi, ở bên cạnh ta đi!"

Tiểu Hoàng vỡ lẽ ra được ít nhiều, lắc đầu mà rằng – "Ta không phải Tịch Ly."

"Không sao cả!" – Tề Dịch lắc đầu – "Ngươi và y! Giống nhau như đúc! Lần đầu tiên thấy ngươi, ta đã…"

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Hoàng chỉ thấy một bóng đen bất chợt nháng lên trước mắt. Tư Đồ án ngữ ngay trước mặt y, nhẹ nhàng kéo y ra phía sau, nhấc chân đá Tề Dịch một cước văng ra ngoài.

"Sầm" một tiếng, Tề Dịch văng đi thật xa, rồi ngã nhoài xuống mặt đất, ôm lấy ngực phun ra một ngụm máu tươi.

Động tĩnh ở bên này khiến quân lính thủ vệ ở bốn phía chạy tới. Chu Long nhanh nhẹn tới đỡ Tề Dịch dậy.

Ứa ra một nhúm máu, Tề Dịch chỉ thấy Tư Đồ che chắn trước mặt Tiểu Hoàng nhãn thần lạnh như băng giá, một cái cười như có như không trên mặt, lạnh lùng nhả một câu – "Ông muốn chết?"

Trong khoảnh khắc, Tiểu Hoàng chợt cảm thấy lạnh lẽo cả tay chân. Rốt cuộc y cũng thấu hiểu, vì sao hoàng đế yên tâm để cho Tề Dịch tới nơi này… Bởi lẽ Tư Đồ và Tề Dịch, hai người họ căn bản không thể nào cùng đi trên một con đường.

94. Chương 47: Chấp Mê Bất Ngộ

Ra khỏi quân doanh của Thụy Vương rồi, Tư Đồ để cho Tương Thanh về trước, còn nói nhỏ dặn dò vào tai y mấy chuyện.

Tương Thanh nhận mệnh phi thân lao vút đi. Tư Đồ dắt tay Tiểu Hoàng thủng thẳng dạo bước, hướng về phía Hắc Vân Bảo.

Trời đã vào khuya, nhưng có lẽ là vừa mới ở chỗ tiệc rượu mắng nhiếc đám đám quần hùng một trận, xả được hết cơn ấm ức trong lòng, rồi cả mới vừa được uống mấy chén rượu hoa điêu rất ngon nữa, cho nên cả hai người đều rất tươi tỉnh vui vẻ.

Tư Đồ rất thích hình dáng Tiểu Hoàng khi nắm tay hắn. Tựa như, nếu hai người nắm tay nhau thì bàn tay to hơn chút xíu sẽ có thể ôm lấy bàn tay nhỏ hơn chút xíu. Tiểu Hoàng ngoài một tay đang nắm lấy tay hắn ra, tay kia còn có thể đặt nơi cánh tay Tư Đồ. Như vậy tay hai người đã có thể quàng lấy nhau rồi. Nếu như chỉ là nắm tay nhau không thôi, sẽ có cảm giác như người này đang dẫn người kia đi vậy, nếu một ngày kia buông tay ra rồi, sẽ không còn gắn bó. Nhưng nếu là tay trong tay, cánh tay cũng choàng lấy, sẽ có cảm giác như cùng nương tựa vào nhau. Không quan trọng là ai dẫn ai đi, ai theo ai bước, vì cả hai người đều nhìn thấy con đường phía trước xa xôi mãi cùng nhau.

Hai người lẳng lặng quay bước về. Lẻ tẻ mấy tiếng côn trùng rỉ rả kêu trong bụi cỏ ven đường, gió đêm phơ phất, một vầng trăng tỏ treo giữa vòm trời màu chàm thẫm trên đỉnh đầu, sao sáng giăng khắp nơi…

Tiểu Hoàng cứ bước về phía trước, bất thình lình ngây ngô cười khúc khích.

Tư Đồ cúi đầu nhìn y – "Nghĩ gì mà vui vẻ quá vậy?"

Tiểu Hoàng ngước mắt lên trông hắn – "Lúc huynh vừa đi ấy, có nói với Tiếu Lạc Vũ…"

"À?" Tư Đồ nhếch chân mày, hỏi – "Ngươi nói nghe coi nào, ta nói như vậy có ý gì?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi bảo – "Khẳng định là mọi người… bao gồm cả chính Tiếu Lạc Vũ, đều nghĩ rằng huynh khiêu khích y."

Tư Đồ làm thinh, cũng nhoẻn cười trên mặt rồi nhè nhẹ thở dài – "Ngươi đều nghĩ tốt cho người khác…Ta cũng có thể làm người xấu đó. Chỉ là thấy y chướng mắt nên khoe khoang chút đỉnh, trêu ngươi y thôi."

Tiểu Hoàng lắc đầu vẻ bướng bỉnh – "Không phải mà…Huynh không có khoe khoang…mà là tốt bụng."

"Vậy còn đám quần hùng giang hồ thì sao?" – Tư Đồ hỏi – "Ngươi nghĩ bọn họ thế nào?"

"Ừm…" – Tiểu Hoàng như đang lựa lời cho đúng, rồi bảo – "Thật ra bọn họ cũng không có xấu, chỉ là không được tốt."

"Nói vậy là sao?" – Tư Đồ hỏi.

"Lúc nãy, huynh có nói một điều rất đúng…bọn họ chỉ toàn nghĩ về điểm xấu của người khác thôi." – Tiểu Hoàng khẽ đá một hòn cuội nhỏ dưới chân đi, chậm rãi nói – "Họ nghĩ như vậy, đều là từ bụng ta suy ra bụng người. Nói cách khác, bọn họ đều là từ góc độ của chính bản thân mình để nghĩ về huynh. Cũng có thể nói, nếu như bọn họ có được năng lực và thế lực như huynh, bọn họ ắt hẳn có lý do để làm chuyện xấu xa như thế."

Tư Đồ đưa tay rờ cằm, nhìn Tiểu Hoàng với một chút bất ngờ – "Ý của nhà ngươi là, nếu một ai đó có tốt, thì đó là bởi vì người đó không có cách trở nên xấu xa?!"

Tiểu Hoàng gật gù – "Người không có khả năng hại người thì sẽ không hại người, nhưng cũng không thể nói đó là người tốt. Còn người có quyền quyết định việc sống chết của người khác, nhưng biết quý trọng sinh mạng, đó mới rõ ràng là người tốt." – Nói rồi vỗ vỗ cánh tay Tư Đồ. – "Cho nên ta cứ hay nói huynh là người tốt, Mộc Lăng, Tương Thanh, đều là người tốt!"

Tư Đồ xoa tay lên cằm Tiểu Hoàng – "Định nghĩa kẻ xấu trong đầu ngươi thú vị thật đó!"

Tiểu Hoàng mỉm cười. Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Tư Đồ biết rất rõ, lúc Tiểu Hoàng có rượu vào thì sẽ nói rất nhiều, chừng như rất chi cao hứng, cũng rất là thoải mái, lá gan cũng lớn hơn nhiều…Rượu có khi sẽ khiến cho người ta phát điên, nhưng thảng hoặc cũng sẽ khiến người ta thành kỳ diệu. Cứ như thói quen của tiểu hài tử này ấy mà, mấu chốt không nằm ở trong rượu, mà là nằm ở người uống rượu.

Xuống tới chân núi thì chợt thấy phía trước mặt có một đội nhân mã đang đứng chờ. Từ xa, Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã trông thấy người đang đứng nơi cỗ kiệu dẫn đầu…Là phó tướng dưới trướng của Tề Dịch – Chu Long.

Tư Đồ khẽ nhíu mi, không hề dừng bước, vẫn cứ cùng Tiểu Hoàng băng băng về trước.

"Xin dừng bước" – Chu Long tiến lên chắp tay, lịch sự thi lễ với Tư Đồ.

Tư Đồ nhẹ gật đầu, hỏi – "Có việc gì?"

"Nguyên soái muốn được đơn độc gặp gỡ Hoàng tiểu tiên sinh" – Chu Long cũng không cần nói gần nói xa.

Tư Đồ nheo nheo mắt nhìn Tiểu Hoàng như muốn hỏi – "Có đi không hử?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu.

Tư Đồ cười mỉm, nháy mắt với y mấy cái – Ngươi đi đi, ta âm thầm theo sau.

Tiểu Hoàng bèn an tâm ngồi vào cỗ kiệu trên mặt đất. Tư Đồ giả vờ quay về núi một mình, nhưng đến nửa đường thì vòng lại, dễ dàng âm thầm lần theo đám người kia, hướng về phía quân doanh của Tề Dịch.

Bước vào quân doanh đã có thể nhận ra ngay, so với doanh trại của Tề Dịch thì hành dinh của Thụy Vương thật sự quá hoang phí tốn kém. Thấy rõ rệt nhất chính là giáp trụ binh khí của quân sĩ Tề Dịch đều không còn tốt mấy, hơn nữa đã cũ mèm. Nhưng chỉ liếc mắt cũng thấy, các tướng sĩ này đều đã từng ở giữa chiến trường. Còn quân đội của Thụy Vương thì rất ngăn nắp, binh khí giáp trụ đều mới toanh cả…nhưng lại khiến nảy sinh cảm giác thiếu hụt đi một phần thận trọng và trầm ổn.

Cỗ kiệu lắc lư đi vào bên trong doanh trại, dừng lại bên bờ một hồ nước nhỏ.

Màn kiệu vén lên, Tiểu Hoàng bước xuống, thấy xa xa ven ao sen đang kê một chiếc bàn con, trên bàn đặt một vò rượu, hai cái chén, bên cạnh bàn có một người ngồi đó. Người này toàn thân vận y phục màu xanh sẫm bình thường, không mang giáp trụ, chỉ ngồi ngây ngô tại nơi ấy ngắm nghía hồ sen đầy những phiến lá héo khô, tựa như hồn đã bay đi đâu mất.

Chu Long chắp tay với ông ta – "Nguyên soái, Hoàng tiểu tiên sinh tới rồi."

Hồi lâu sau, người đó gật đầu, khẽ phất tay ngăn Chu Long lại. Chu Long dẫn người rời khỏi đó.

Chẳng mấy chốc, bên hồ sen chỉ còn lại có hai người. Tiểu Hoàng đứng yên tại chỗ không tới gần, thấy người đang ngồi phía trước ngoảnh đầu nhìn lại, là Tề Dịch.

Tề Dịch nhìn Tiểu Hoàng ở phía xa, ông ta trầm lặng xuất thần nhìn y.

Tiểu Hoàng bị nhìn tới nỗi có hơi lúng túng, cúi đầu xuống.

Tề Dịch như đột nhiên bừng tỉnh, lắc đầu cười khổ, vẫy tay gọi Tiểu Hoàng – "Qua đây ngồi đi."

Tiểu Hoàng lẳng lặng đi qua, ngồi xuống vị trí đối diện Tề Dịch.

Hai người đều đã an vị xong xuôi rồi thì chỉ nhìn nhau trong im ắng. Rồi Tề Dịch rót một chén rượu cho Tiểu Hoàng, hỏi – "Có biết uống rượu không?"

Tiểu Hoàng gật đầu, cầm chén rượu lên hít hà, thấy đó là một loại rượu mình chưa từng uống qua nên cẩn thận nhấp một ít, nghĩ hương vị này uống thật là ngon, ngon hơn tất cả mùi vị của các rượu mà lúc trước y từng nếm thử. Uống xong một chén rồi thì ngước lên hỏi Tề Dịch – "Đây là rượu gì? Uống ngon thật."

Lại nói đến Tề Dịch, đôi mắt chăm chú ngắm Tiểu Hoàng đã ngây dại đi rồi. Mãi lâu sau mới phản ứng – "À, là Lê hoa bạch, loại rượu mà cha ngươi thích uống nhất."

Tiểu Hoàng cầm lấy vò rượu tự rót thêm cho chính mình một chén, rồi thích ý nhấm nháp…Loại rượu này thật lạ lùng, lúc chỉ mới nếm thôi thì cảm giác như nước, có điều trong nước ấy lại có một làn hương hơm thoảng nhẹ của hoa lê. Nhưng khi ngụm rượu trôi xuống, trong khoang miệng bỗng dưng chan chứa một loại hương thuần thơm đậm, rồi tích tắc sau lại biến thành chua xót. Khiến người ta cứ muốn uống thêm một hớp nữa, nhưng lại càng sợ hãi mùi vị lưu lại trong miệng mình chỉ càng thêm đắng cay.

Thấy vẻ mặt của Tiểu Hoàng, Tề Dịch cười nhẹ – "Tịch Ly trước đây có nói, rượu ngon chính là loại rượu khiến người muốn uống sợ phải uống, lúc đang uống thì nghĩ "Sau này ta sẽ không bao giờ uống nữa, còn khi không uống thì nghĩ "Ta nhấp thêm chút nữa thôi"…Cũng như ngày hôm nay vậy, bất luận ra sao, khi vị ngọt qua đi, cuối cùng vẫn là cay đắng."

Lúc Tề Dịch nói, ông ta không hề có chút cảm xúc nào, chỉ như đang độc thoại một cách thờ ơ. Thế nhưng chẳng rõ vì sao Tiểu Hoàng đỏ hoe hai viền mắt, còn mũi lại có chút cay cay.

"Đúng thật là phụ tử liên tâm sao?" – Tề Dịch cười – "Lúc Tịch Ly nói những lời này, nét mặt cũng giống hệt như vậy…Ngươi cũng như y, đều động tâm rồi."

Tiểu Hoàng nhìn Tề Dịch chậm chạp đứng dậy, bước mấy bước về phía hồ sen, nói – "Rượu này đã để suốt hai mươi năm…Hai mươi năm trước Tịch Ly chôn nó trong viện của ta, bảo rằng hai mươi năm sau hẳn lấy ra uống tiếp."

Tiểu Hoàng lướt mắt qua vò rượu đặt trên bàn, phát hiện trong vò chỉ còn non nửa, chợt hay rằng Tề Dịch đã uống đi không ít. Chẳng phải đã có ngà ngật say rồi đấy ư? Cho nên khi ông ta gọi tên hai tiếng "Tịch Ly" thì chất chứa tình sâu nặng trĩu. Nếu lâu nay đều gọi như thế, trong miệng của Tề Dịch đều chỉ là Tịch Ly mà không có bất cứ một câu nào nhắc đến muội muội của mình…Vì sao?

Tề Dịch đăm đăm nhìn hồ sen một quãng thật lâu rồi quay người lại, thấy Tiểu Hoàng toàn thân đen tuyền ngồi cạnh bên bàn, thoảng như người thiếu niên của ngày xưa đó. Chỉ là, thiếu niên này cùng với người trong trí nhớ không thể nào là một. Người kia, trên khóe môi luôn luôn ẩn giấu một nét cười ranh mãnh, lúc ở bên cạnh y phải cẩn trọng mọi bề, biết đâu bất chợt có lúc nào đó sẽ bị trêu chọc, đổi lại cho y một tràng pháo tay giòn giã khen hay. Đứa trẻ này không giống như vậy… như một trang giấy trắng, ai nhìn vào cũng thấy thật trong trẻo. Tịch Ly chỉ có lúc mới ngủ dậy còn chưa tỉnh hẳn, hoặc khi ở cùng gã nam nhân ấy, mới có nét mặt như thế mà thôi.

Sự không cam tâm vùi chôn trường cửu trong lòng lại nhen nhóm, cơn phiền muộn dâng lên trong đầu óc…Con người ấy, hỉ nộ ái ố đều không vì chính ta, mà chỉ vì một người khác.

Tiểu Hoàng nhìn sự thay đổi trên khuôn mặt Tề Dịch, lòng có chút bất an, bèn nhỏ tiếng hỏi – "Ông có chuyện gì ư? Ta phải đi."

Tề Dịch lại thay đổi vẻ mặt, mỉm cười – "Ta muốn thay Tịch Ly chăm sóc cho ngươi."

Tiểu Hoàng nghiêng đầu sang bên nhìn ông ta, rồi lắc lắc.

"Tại sao?" – Tề Dịch không hiểu – "Ta là thân nhân duy nhất của ngươi, ta hẳn phải thay Tịch Ly chăm sóc ngươi."

Tiểu Hoàng lặng lẽ hồi lâu rồi mới hỏi – "Vì sao phải thay Tịch Ly, mà không phải là muội muội của ông?"

…Tề Dịch nghẹn lời!

"Ta tới đây lâu rồi" – Tiểu Hoàng nhìn ông ta – "Ngay cả tên muội muội ông cũng chưa từng nhắc tới."

Tề Dịch chán ghét lắc đầu – "Cô ta không phải là mẹ của ngươi!"

"Vậy ông cũng không phải cữu cữu của ta." – Tiểu Hoàng bình thản nói – "Dù sao, người có quan hệ thân thuộc với ông là muội muội của ông, chứ không phải Ân Tịch Ly."

Tề Dịch chau mày, chăm chú nhìn vào Tiểu Hoàng một hồi lâu rồi lắc đầu bật cười khanh khách – "Thật sự là giống, giống in hệt…Ngay cả bản lĩnh ăn nói chọc cho người khác tức chết không cần đền mạng cũng giống nhau như đúc."

Tiểu Hoàng thở dài – "Phụ thân ta chỉ là một lang trung nhỏ sống trong thôn trên núi" – Nói rồi, đứng hẳn dậy – "Ta phải về đây."

Tề Dịch chợt cảm thấy trong lòng nảy lên bối rối, hài tử này cùng với con người ấy có ngữ khí cũng giống hệt nhau, chưa bao giờ nói ra những câu khách sáo như "Cáo từ, hậu hội hữu kỳ"…Vĩnh viễn, y đều nói: "Ta phải về đây, ta nghĩ ta không thích ngươi…" Những lời nói thẳng thắn nhất, mà cũng làm đau lòng người

nhất. Nhưng nếu ngẫm lại, nếu như người ấy chăm chú thốt lên "Ta không đi, ta không muốn đi, ta thích ngươi", thì sẽ xiêu lòng biết bao nhiêu.

Tiểu Hoàng thấy Tề Dịch thừ người ra, bèn đơn giản quay bước ra đi. Vừa được một bước, chợt nghe thấy tiếng chân hấp tấp dồn lên phía sau. Tề Dịch xông lên ôm chầm lấy y – "Đừng!"

Tiểu Hoàng bị siết đến phát đau, hơi hoảng hốt chẳng hiểu vì sao nhìn sang ông ta.

"Tịch Ly…" – Tề Dịch dùng hay tay nắm lấy vai Tiểu Hoàng – "Ngươi đừng đi có được không? Nhìn ta đi, ở bên cạnh ta đi!"

Tiểu Hoàng vỡ lẽ ra được ít nhiều, lắc đầu mà rằng – "Ta không phải Tịch Ly."

"Không sao cả!" – Tề Dịch lắc đầu – "Ngươi và y! Giống nhau như đúc! Lần đầu tiên thấy ngươi, ta đã…"

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Hoàng chỉ thấy một bóng đen bất chợt nháng lên trước mắt. Tư Đồ án ngữ ngay trước mặt y, nhẹ nhàng kéo y ra phía sau, nhấc chân đá Tề Dịch một cước văng ra ngoài.

"Sầm" một tiếng, Tề Dịch văng đi thật xa, rồi ngã nhoài xuống mặt đất, ôm lấy ngực phun ra một ngụm máu tươi.

Động tĩnh ở bên này khiến quân lính thủ vệ ở bốn phía chạy tới. Chu Long nhanh nhẹn tới đỡ Tề Dịch dậy.

Ứa ra một nhúm máu, Tề Dịch chỉ thấy Tư Đồ che chắn trước mặt Tiểu Hoàng nhãn thần lạnh như băng giá, một cái cười như có như không trên mặt, lạnh lùng nhả một câu – "Ông muốn chết?"

Trong khoảnh khắc, Tiểu Hoàng chợt cảm thấy lạnh lẽo cả tay chân. Rốt cuộc y cũng thấu hiểu, vì sao hoàng đế yên tâm để cho Tề Dịch tới nơi này…Bởi lẽ Tư Đồ và Tề Dịch, hai người họ căn bản không thể nào cùng đi trên một con đường.

95. Chương 48

Chương 48 | Hư ảo mịt mờ

–Phác sóc mê ly–

"Lớn mật!" – Chu Long khoát tay với đám thủ hạ hộ vệ, ý lệnh bọn họ bắt Tư Đồ lại. Bọn thị vệ đều cầm lấy vũ khí tưởng muốn xông lên phía trước, nhưng Tư Đồ dường như đã động chân khí, một tay vung lên, kình phong rào rạt thốc qua.

Hơn mười gã thị vệ xông lên đều văng cả ra ngoài, đâm sầm vào trướng bồng, liêu xiêu vẹo vọ ngã vật xuống.

Theo cánh tay hạ xuống của Tư Đồ, Hắc Kim Hầu cũng đã vào đến trong tay. Tiểu Hoàng kinh hãi, Tư Đồ muốn đại khai sát giới hay sao?…. Không kịp nghĩ ngợi nhiều, y vội vàng dấn tới nắm lấy cánh tay Tư Đồ.

Tư Đồ cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng, hạ giọng – "Đứng yên."

Tiểu Hoàng không biết phải làm sao nữa, nghe thấy hai chữ lạnh lẽo của Tư Đồ thì bất giác chua xót trong tâm tưởng. Y vẫn khăng khăng níu tay Tư Đồ, cúi đầu lặng im, cũng không đi đâu cả.

Tư Đồ nhẹ chau mày. Tiểu hài tử chưa từng như vậy. Hắn nghĩ có gì đó không ổn, bèn bắt lấy cằm Tiểu Hoàng. Chỉ thấy tiểu hài tử đang ráng hết sức để kềm không cho nước mắt vì mình ngước đầu lên mà rơi xuống… Trong thoáng chốc, Tư Đồ ngơ ngẩn cả người.

Lòng như lửa đốt [1] chính là cảm giác này đó ư? Tư Đồ chỉ nghĩ được một điều duy nhất – có thể khiến cho Tiểu Hoàng đừng khóc, bảo hắn làm gì hắn cũng làm.

Tề Dịch không được giết, điều này đương nhiên Tư Đồ biết — Nếu giết chết Tề Dịch, vậy chẳng khác nào giúp Thụy Vương diệt trừ một kẻ đại địch. Hơn thế nữa, Thụy Vương ắt chớp lấy cơ hội này mà liên kết với các bộ hạ của Tề Dịch đánh vào Hắc Vân Bảo. Như vậy tất phải lưỡng bại câu thương, tới lúc đó sẽ cho kẻ

thứ ba được trục lợi. Giả như hôm nay không giết Tề Dịch, nhưng hắn cũng sẽ không liên thủ với Tề Dịch, thế chân vạc vẫn duy trì như cũ. Nhưng như thế chí ít cũng có thể bảo vệ cho Hắc Vân Bảo khỏi cảnh trở thành mục tiêu số một. Tư Đồ hắn chẳng có gì phải lo. Ân cừu với hắn đều sảng khoái, cùng lắm thì dắt Tiểu Hoàng cao bay xa chạy, nhưng còn huynh đệ của Hắc Vân Bảo phải làm sao?

Với lại, trong lòng Tư Đồ hiểu thấu, Tiểu Hoàng rơi nước mắt không phải vì tình cảnh hiện tại ủy khuất y, mà là y thật sự đau lòng.

Tề Dịch dù sao đi nữa cũng là người thân duy nhất của y. Biết mình tự dưng có một người cậu ruột, Tiểu Hoàng nhất định đang rất hào hứng. Chuyện này cũng bình thường mà thôi. Thế nhưng khi biết có tồn tại một người thân như thế, vậy mà phải đối địch với chính người ấy nữa, là chuyện tốt hay sao?! Tiểu hài tử này chỉ mới có mười bảy tuổi, y sinh ra trong cạm bẫy, lớn lên cũng toàn là cạm bẫy. Tất cả những người những vật xung quanh y, tất cả đều là những cái bẫy… Nhân sinh với y sao mà tàn nhẫn.

Hắn rất muốn giết chết Tề Dịch, bởi vì Tề Dịch đã sinh lòng xấu xa với người của Tư Đồ hắn. Hắn không thể giết Tề Dịch, bởi vì giết Tề Dịch sẽ làm Tiểu Hoàng đau lòng.

Tư Đồ không đành lòng để Tiểu Hoàng phải đau thương, phương pháp duy nhất để y không phải gánh chịu khổ đau là không giết Tề Dịch, cũng không gặp lại Tề Dịch nữa. Còn việc hắn phải làm, đó là phải nhẫn nhịn. Nhẫn nhịn đối với hắn là chuyện khó làm bậc nhất, bởi vì hắn là Tư Đồ, hắn việc quái gì phải nhẫn nhịn?! Đương lúc suy nghĩ rối bời, Tư Đồ hốt nhiên vỡ lẽ — Với hắn, tiểu hài tử đã trở thành người còn quan trọng hơn cả chính bản thân mình.

Nếu cách thức chỉ có một… Vậy thì phân vân nữa làm chi? Tư Đồ chọn không để cho Tiểu Hoàng phải đau thương. Hắn gạt đi nước mắt của tiểu hài tử, dắt lấy tay y quay lưng cất bước.

Nhìn hai người họ đi xa dần, Chu Long nhìn qua Tề Dịch, vẻ hơi ngập ngừng.

Tề Dịch ngoát tay ngăn cản, se sẽ thở một hơi loang dài – "Quên đi… hành động cứ như bình thường, không thay đổi, không được làm khó Hắc Vân Bảo!"

Lệnh ọi người tản cả đi rồi, Tề Dịch lại đứng đơn độc bên bờ hồ sen như cũ mà ngẩn ngơ. Nhân sinh chuyển vời, sao mà tương tự? Ông ta thật sự không nghĩ được vì sao một người như Tư Đồ sẽ nhẫn nhịn… Tựa như, năm xưa có nghĩ thế nào cũng không ra, có một kẻ ngay cả chuyện tranh đoạt vương vị suốt một đời cũng có thể vứt bỏ cho đành. Chỉ là, một người đã đến quá trễ, còn một người khác, thì lại đúng lúc biết bao.

…

Dẫn Tiểu Hoàng rời khỏi quân doanh rồi, một đoạn đường ngắn ngủi ấy mà họ đi thật lâu. Về đến dưới chân núi Hắc Vân Bảo, Tư Đồ dừng bước lại cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng. Từ lâu không còn nước mắt ầng ậng ra nữa, nhưng sắc mặt y vẫn đang không tốt. Hắn kéo y tìm một phiến đá lớn ven đường ngồi xuống, giương mắt lên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hoàng.

Ánh mắt y vô cùng buồn bã. Tư Đồ nhè nhẹ thở dài, cầm lấy hai bàn tay Tiểu Hoàng đưa sang, giữ trong tay mình nhẹ nhàng xoa bóp mấy lượt.

Tiểu Hoàng ngước mắt nhìn hắn.

Tư Đồ thấy khuôn mặt của y thì đột nhiên nhoẻn cười – "Hết khóc nhè chưa?"

Tiểu Hoàng ửng đỏ mặt mày, ngả người dựa vào Tư Đồ, ủy khuất ôm lấy bờ vai của hắn, đặt cằm lên vai hắn rồi thấp giọng bảo – "Tư Đồ, huynh thật tốt."

Tư Đồ bất giác thấy mình hơi váng vất, sự ức chế lèn chặt trong lồng ngực đột nhiên cũng đâu mất tiêu. Hắn thầm mắng bản thân tệ lậu, người ta chỉ mới nói có một câu mà bảo hắn đi chết hắn cũng điên cuồng lao đi ngay.

Tiểu Hoàng se sẽ áy náy mà bảo – "Là do ta không tốt, ta biết huynh vì ta mà mới nhẫn được…"

Tư Đồ thấy uất ức. Đúng vậy đó! Từ lúc còn nhỏ xíu hắn đã rự răn đe mình, tương lai bất kể có ra sao, hắn cũng không thể để chính mình bị khinh bỉ. Cho nên hắn nhịn một lần này còn khó hơn kêu người ta chém hắn một đao! Mặc dù có nghĩ cho an nguy của Hắc Vân Bảo thật, nhưng cái chính hoàn toàn là vì

Tiểu Hoàng thôi… May sao tiểu hài tử này hiểu hắn, chuyện gì cũng thấu hết trơn, chung quy hắn không đặt tình cảm sai chỗ ha.

Vươn hai tay ôm lấy lưng Tiểu Hoàng, Tư Đồ mỉm cười – "Có muốn ta dẫn ngươi ra đi không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

"Sao vậy?" – Tư Đồ hơi giật mình – "Cùng nhau bỏ đi có gì không tốt à? Dứt hết thế sự, vô lự vô ưu."

Tiểu Hoàng nhìn vào mắt Tư Đồ, nói rõ ràng từng chữ một – "Ta không cam lòng…"

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng thật lâu, mới đáp lại lời y – "Hay vậy sao, ta đây cũng không cam lòng."

Tiểu Hoàng bị hắn chọc tới nhoẻn cười, sự âu sầu trên nét mặt cũng đã tiêu tán đi hơn phân nửa.

"Chúng ta cứ tiếp tục không thèm gánh vác đi!" – Tư Đồ nhéo nhéo má Tiểu Hoàng – "Được không ha?! Tức chết thằng chả luôn!"

Tiểu Hoàng cười, gượng gạo gật đầu, lần đầu tiên trong đời mở miệng trù ẻo người khác – "Phải, tức chết ổng luôn!" Nói xong rồi thì thở dài một hơi, cảm giác đã khá hơn rất nhiều.

Trông sắc trời cũng chẳng còn sớm, Tư Đồ nghĩ phải dẫn Tiểu Hoàng về nghỉ ngơi thôi. Có ngờ đâu, Tiểu Hoàng bất thình lình bắt lấy miệng hắn, hôn một cái ngay trên khóe môi, nhỏ giọng thì thầm – "Tư Đồ, huynh tốt nhất, ta muốn lúc nào cũng ở cùng với huynh."

Tư Đồ ngước mắt lên sửng sốt nhìn Tiểu Hoàng thật lâu, rồi quắc mắt đứng dậy, vươn tay ôm Tiểu Hoàng thật chặt vào lòng, miệng hắn nói – "Chính ngươi nói đó, không cho phép đổi ý!"

Tiểu Hoàng vùi mặt vào lòng Tư Đồ, âu sầu nói – "Ưm!"

…

Lúc hai người trở về đến Hắc Vân Bảo, gà đã sắp sửa gáy vang. Tư Đồ ngồi cùng Tiểu Hoàng, để y dựa vào hắn một lúc, trông y đã ngủ say mới nhẹ nhàng đứng dậy, ra khỏi cửa phòng.

Đi đến biệt viện, vừa lúc gặp được Mộc Lăng đang ôm hòm thuốc vội vã ra ngoài.

"Oa!" – Một Lăng giật mình – "Sao khuya rồi còn chưa ngủ? Đúng lúc lắm, tình trạng Ngao Phượng Linh tốt hơn rồi, nói không chừng không bao lâu sẽ tỉnh."

"Thật à?" – Tư Đồ kinh ngạc.

"Nhưng mà…" – Một Lăng sờ cằm, nhỏ giọng bảo với Tư Đồ – "Trên người cô nương ta có chuyện gì đó rất quái lạ!"

"Quái lạ?" – Tư Đồ không hiểu lắm.

Mộc Lăng kề vào tai Tư Đồ rì rầm mấy câu.

Tư Đồ nhăn trán ngó Mộc Lăng – "Vậy có biện pháp không?"

Mộc Lăng lắc đầu – "Không có biện pháp, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, chỉ e tới lúc đó có khả năng phát sinh thêm chuyện."

Trầm mặc một lúc rồi Tư Đồ gật gù – "Ta hiểu rồi."

"Sao vậy?" – Mộc Lăng thấy sắc mặt Tư Đồ có hơi u ám bèn hỏi han – "Cũng lâu không uống rượu rồi đó, có muốn đi uống không?"

Tư Đồ bật cười – "Ngươi mà uống rượu được sao? Đồ ốm yếu!"

"Ấy cha!" – Mộc Lăng không phục – "Ta uống rượu thuốc không được hử?"

Hai người họ đi đến phía sau của Hắc Vân Bảo, nơi đó có căng một tấm bạt để phơi khô ngũ cốc, cứ cách một quãng lại có một ụ rơm to tướng, là lúa mạch sau khi đã đập xong thì dồn rơm lại nơi ấy. Hai người bọn họ mang theo mỗi người hai vò rượu, tìm hai đụn rơm đối diện nhau ngồi xuống.

"Nhìn cái bộ mặt như chết rồi của nhà ngươi coi, có gì vậy? Bị khinh bỉ rồi hử?" – Mộc Lăng nhấp rượu, hỏi Tư Đồ ở bên kia.

Tư Đồ đặt rượu sang một bên, ngước đầu lên ngắm sao trên trời. Đằng đông dần dà chuyển rạng. Thật lâu sau hắn mới nói – "Tiểu Hoàng nói muốn vĩnh viễn ở cùng với ta."

"Phốc… khụ khụ…" – Mộc Lăng bị sặc rượu, ho sù sụ một trận mới ôm quyền vái Tư Đồ – "Chúc mừng ngươi a… Rốt cuộc cũng hết khổ rồi."

"Ngươi có nghĩ tới…" – Tư Đồ nói trong đắn đo, chậm rãi – "Nên đi ra ngoài một lần không?"

Mộc Lăng sửng sốt rồi tức thì bật cười – "Để làm gì? Chê ta ăn chùa ngủ chùa ở Hắc Vân Bảo không trả tiền hử?"

"Hừ…" – Tư Đồ lườm y một cái.

"Hắc hắc" – Mộc Lăng cười – "Đợi cho việc này đâu vào đó rồi, ta đi cũng chưa muộn a."

Tư Đồ gật gù – "Ta chỉ sợ mệnh nhà ngươi không đủ thọ."

"Cút!" Mộc Lăng quắc mắt – "Lão tử trường mệnh bách tuế à!"

Tư Đồ cũng cười rộ lên, nhấp một ngụm rượu mà rằng– "Chuyện này thực sự xong xuôi đâu đó rồi, ngươi nên đi thôi."

"Đi đâu đây?" – Mộc Lăng trợn trắng mắt – "Đi làm gì?"

Tư Đồ ngẫm nghĩ, chốc sau nói – "Đi ra bên ngoài, tìm một ai đó… xem coi có chữa được hết bệnh cho ngươi, để ngươi thật sự trường mệnh bách tuế hay không."

"Ta phi!" – Mộc Lăng nổi cáu, vất vò rượu ra xa.

….

Độ chừng vào trưa ngày hôm sau, Ngao Phương Linh đã thật sự tỉnh dậy. Có điều người hãy còn rất yếu ớt.

Mộc Lăng cho nàng ta uống vài thứ thuốc, bảo rằng chỉ cần thận trọng điều trị thêm ba hôm là có thể nói được bình thường. Trên dưới Hắc Vân Bảo ai cũng vui mừng, nhất là khi Ngao Phượng Linh nhìn Tư Đồ thì không hề có biểu hiện kích động, mà ngược lại là chất chứa rất nhiều điều muốn nói. Tư Đồ chỉ khoát tay với nàng, ý bảo trước nhất nàng không được nóng vội, cứ lo chữa thương cho tốt.

Ngao Thịnh rất lo lắng, nhớ đến mấy vị ca ca đều qua đời cả. Mặc dù bọn họ xưa kia đối xử với nó không tốt lành gì, nhưng nó cũng rất đau buồn. Ngao Phượng Linh trước giờ đều rất mực yêu thương nó, cho nên nó nhận lãnh trách nhiệm chăm sóc cho cô nương ta, mỗi ngày đều đến bưng trà rót nước.

Tư Đồ xoay sở được một lúc rỗi rãi, kéo Tiểu Hoàng vào trong thư phòng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" – Tiểu Hoàng nhìn thấy Tư Đồ dường như đang có chuyện muốn nói với mình.

"Có còn nhớ lần trước ngươi trừ cổ cho Ngao Thịnh không? – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhớ rõ chứ, có gì ư?"

Tư Đồ kéo y ngồi xuống cạnh bàn, nói – "Hôm qua Mộc Lăng nói ta nghe, trong thân thể của Ngao Phượng Linh, có cổ độc."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng giật mình thẳng thốt – "Là loại nào?"

"Tủy quỷ!" – Tư Đồ bảo – "Giống y hệt loại trong người Ngao Thịnh!"

"Sao lại có thể như vậy?" – Tiểu Hoàng trầm ngâm một lát rồi vội vã hô lên – "Không xong! Lúc vừa đến Thục Trung, tủy quỷ trong óc cô nương ấy hẳn đã đẻ trứng mất rồi!"

Tư Đồ thẳng thắn gật đầu – "Không sai! Hơn nữa Mộc Lăng còn nói, Ngao Phượng Linh không cứu được nữa!"

"Sao lại có thể như vậy…" – Tiểu Hoàng như có chút hỗn loạn – "Theo lời Ngao Kim Long nói, Ngao Thịnh mười năm về trước đã bị hạ cổ độc… Nhưng còn Ngao Phượng Linh là chuyện gì xảy ra? Không thể nào có khả năng mười năm về trước đã đoán chắc chắn được sự tình của hiện tại…"

Tư Đồ hỏi – "Ta chưa rõ lắm, cổ trùng này sợ lạnh, còn mùa hạ thì sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Đặc tính của loài sâu này tương đối giống Đông trùng hạ thảo, lúc hạ đến thì hoàn toàn chết đi, cho đến mùa đông mới có thể sống lại, có muốn đẻ trứng cũng chỉ có thể vào mùa đông!"

"Tuổi tác của Ngao Phượng Linh không phải nhỏ!" – Tư Đồ nói – "Ngao Thịnh có tật ở mắt, không thể đi xa. Nhưng Ngao Phượng Linh không thể nào suốt mười năm trời đều không tới phương nam chứ?"

Tiểu Hoàng dứng dậy bảo Tư Đồ – "Phải tìm thi thể hai huynh đệ họ Ngao về đây!"

Tư Đồ nhướn mày – "Ý của ngươi là nói, hai huynh đệ này cũng có thể bị hạ cổ ư? Vậy còn bọn người giang hồ khác?"

Tiểu Hoàng sốt ruột – "Ta cũng không rõ lắm, loại cổ trùng này chỉ có thể hạ ở phương bắc, đẻ trứng tại phương nam… bọn người giang hồ kia…"

"Không vội!" – Tư Đồ xoa xoa sau gáy y – "Ta có cách!" – Nói rồi thì gọi Lô Ngự Phong tới, phân phó hắn dẫn theo mấy huynh đệ lẻn vào nơi tập kết thi thể của võ lâm nhân sĩ, trộm xác hai huynh đệ Ngao thị trở về, tiện thể mang thêm bốn năm cái xác nữa, tốt nhất là hai người đến từ miền nam, hai người miền bắc.

Lô Ngự Phong lĩnh mệnh lui xuống, chẳng mấy chốc đã cùng các huynh đệ trở về, trộng được sáu thi thể cả thảy.

"Bang chủ!" – Lô Ngự Phong nói với Tư Đồ – "May mà bọn ta tới sớm, nếu không đã bị thiêu hết rồi!"

"Thiêu?" – Tư Đồ giật mình – "Linh cữu chỉ mới qua có mấy hôm, hôm nay cũng không nóng lắm, sao phải thiêu gấp làm gì?"

Lô Ngự Phong nhún vai nói – "Bọn ta cũng nghĩ rất kỳ quặc, chiếu lý mà nói hẳn phải hoàn ai nấy về cho người nhà nơi nguyên quán! Chúng ta vừa đi khỏi đó thì phát hiện bọn họ đang kiểm kê đếm số lượng, bảo rằng phải thiêu."

Tư Đồ chợt hiểu – "Là muốn tra ra ai được ta cứu đây mà. Vậy thì đem bảy người trở về thật vừa hay! Cùng một lúc mất đi bảy, bọn họ sẽ mù mờ."

Mộc Lăng ôm một chiếc tráp gỗ đi vào, nhìn thoáng qua mấy thi thể rồi nhăn mặt nhíu mày phun ra một câu – "Không ổn rồi!"

Tiểu Hoàng giật mình, hỏi Mộc Lăng – "Vì sao không ổn?"

Mộc Lăng ấn một ngón tay lên vết thương trên cổ những thi thể – "Đều là tự sát!"

"Cái gì?!"

—

Chú thích:

[1] Thực ra nguyên văn là "Tâm tự du phanh" ( ). Tạm dịch theo chữ là tim như bị rán trong dầu. Mình đã hỏi chú google, chú bảo mà chú cũng hổng biết nghĩa nó chính xác là ra sao, mà thấy tụi nó dùng quá trời kiểu nào cũng rất lâm li đau buồn sốt ruột nên mình mạo muội thay bằng từ ngữ dễ hiểu hơn chút là "Lòng như lửa đốt".

96. Chương 48: Hư Ảo Mịt Mờ

"Lớn mật!" – Chu Long khoát tay với đám thủ hạ hộ vệ, ý lệnh bọn họ bắt Tư Đồ lại. Bọn thị vệ đều cầm lấy vũ khí tưởng muốn xông lên phía trước, nhưng Tư Đồ dường như đã động chân khí, một tay vung lên, kình phong rào rạt thốc qua.

Hơn mười gã thị vệ xông lên đều văng cả ra ngoài, đâm sầm vào trướng bồng, liêu xiêu vẹo vọ ngã vật xuống.

Theo cánh tay hạ xuống của Tư Đồ, Hắc Kim Hầu cũng đã vào đến trong tay. Tiểu Hoàng kinh hãi, Tư Đồ muốn đại khai sát giới hay sao?… Không kịp nghĩ ngợi nhiều, y vội vàng dấn tới nắm lấy cánh tay Tư Đồ.

Tư Đồ cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng, hạ giọng – "Đứng yên."

Tiểu Hoàng không biết phải làm sao nữa, nghe thấy hai chữ lạnh lẽo của Tư Đồ thì bất giác chua xót trong tâm tưởng. Y vẫn khăng khăng níu tay Tư Đồ, cúi đầu lặng im, cũng không đi đâu cả.

Tư Đồ nhẹ chau mày. Tiểu hài tử chưa từng như vậy. Hắn nghĩ có gì đó không ổn, bèn bắt lấy cằm Tiểu Hoàng. Chỉ thấy tiểu hài tử đang ráng hết sức để kềm không cho nước mắt vì mình ngước đầu lên mà rơi xuống…Trong thoáng chốc, Tư Đồ ngơ ngẩn cả người.

Lòng như lửa đốt[2] chính là cảm giác này đó ư? Tư Đồ chỉ nghĩ được một điều duy nhất – có thể khiến cho Tiểu Hoàng đừng khóc, bảo hắn làm gì hắn cũng làm.

Tề Dịch không được giết, điều này đương nhiên Tư Đồ biết — Nếu giết chết Tề Dịch, vậy chẳng khác nào giúp Thụy Vương diệt trừ một kẻ đại địch. Hơn thế nữa, Thụy Vương ắt chớp lấy cơ hội này mà liên kết với các bộ hạ của Tề Dịch đánh vào Hắc Vân Bảo. Như vậy tất phải lưỡng bại câu thương, tới lúc đó sẽ cho kẻ thứ ba được trục lợi. Giả như hôm nay không giết Tề Dịch, nhưng hắn cũng sẽ không liên thủ với Tề Dịch, thế chân vạc vẫn duy trì như cũ. Nhưng như thế chí ít cũng có thể bảo vệ cho Hắc Vân Bảo khỏi cảnh trở thành mục tiêu số một. Tư Đồ hắn chẳng có gì phải lo. Ân cừu với hắn đều sảng khoái, cùng lắm thì dắt Tiểu Hoàng cao bay xa chạy, nhưng còn huynh đệ của Hắc Vân Bảo phải làm sao?

Với lại, trong lòng Tư Đồ hiểu thấu, Tiểu Hoàng rơi nước mắt không phải vì tình cảnh hiện tại ủy khuất y, mà là y thật sự đau lòng.

Tề Dịch dù sao đi nữa cũng là người thân duy nhất của y. Biết mình tự dưng có một người cậu ruột, Tiểu Hoàng nhất định đang rất hào hứng. Chuyện này cũng bình thường mà thôi. Thế nhưng khi biết có tồn tại một người thân như thế, vậy mà phải đối địch với chính người ấy nữa, là chuyện tốt hay sao?! Tiểu hài tử này chỉ mới có mười bảy tuổi, y sinh ra trong cạm bẫy, lớn lên cũng toàn là cạm bẫy. Tất cả những người những vật xung quanh y, tất cả đều là những cái bẫy…Nhân sinh với y sao mà tàn nhẫn.

Hắn rất muốn giết chết Tề Dịch, bởi vì Tề Dịch đã sinh lòng xấu xa với người của Tư Đồ hắn. Hắn không thể giết Tề Dịch, bởi vì giết Tề Dịch sẽ làm Tiểu Hoàng đau lòng.

Tư Đồ không đành lòng để Tiểu Hoàng phải đau thương, phương pháp duy nhất để y không phải gánh chịu khổ đau là không giết Tề Dịch, cũng không gặp lại Tề Dịch nữa. Còn việc hắn phải làm, đó là phải nhẫn nhịn. Nhẫn nhịn đối với hắn là chuyện khó làm bậc nhất, bởi vì hắn là Tư Đồ, hắn việc quái gì phải nhẫn nhịn?! Đương lúc suy nghĩ rối bời, Tư Đồ hốt nhiên vỡ lẽ — Với hắn, tiểu hài tử đã trở thành người còn quan trọng hơn cả chính bản thân mình.

Nếu cách thức chỉ có một…Vậy thì phân vân nữa làm chi? Tư Đồ chọn không để cho Tiểu Hoàng phải đau thương. Hắn gạt đi nước mắt của tiểu hài tử, dắt lấy tay y quay lưng cất bước.

Nhìn hai người họ đi xa dần, Chu Long nhìn qua Tề Dịch, vẻ hơi ngập ngừng.

Tề Dịch ngoát tay ngăn cản, se sẽ thở một hơi loang dài – "Quên đi…hành động cứ như bình thường, không thay đổi, không được làm khó Hắc Vân Bảo!"

Lệnh cho mọi người tản cả đi rồi, Tề Dịch lại đứng đơn độc bên bờ hồ sen như cũ mà ngẩn ngơ. Nhân sinh chuyển vời, sao mà tương tự? Ông ta thật sự không nghĩ được vì sao một người như Tư Đồ sẽ nhẫn nhịn…Tựa như, năm xưa có nghĩ thế nào cũng không ra, có một kẻ ngay cả chuyện tranh đoạt vương vị suốt một đời cũng có thể vứt bỏ cho đành. Chỉ là, một người đã đến quá trễ, còn một người khác, thì lại đúng lúc biết bao.

…

Dẫn Tiểu Hoàng rời khỏi quân doanh rồi, một đoạn đường ngắn ngủi ấy mà họ đi thật lâu. Về đến dưới chân núi Hắc Vân Bảo, Tư Đồ dừng bước lại cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng. Từ lâu không còn nước mắt ầng

ậng ra nữa, nhưng sắc mặt y vẫn đang không tốt. Hắn kéo y tìm một phiến đá lớn ven đường ngồi xuống, giương mắt lên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hoàng.

Ánh mắt y vô cùng buồn bã. Tư Đồ nhè nhẹ thở dài, cầm lấy hai bàn tay Tiểu Hoàng đưa sang, giữ trong tay mình nhẹ nhàng xoa bóp mấy lượt.

Tiểu Hoàng ngước mắt nhìn hắn.

Tư Đồ thấy khuôn mặt của y thì đột nhiên nhoẻn cười – "Hết khóc nhè chưa?"

Tiểu Hoàng ửng đỏ mặt mày, ngả người dựa vào Tư Đồ, ủy khuất ôm lấy bờ vai của hắn, đặt cằm lên vai hắn rồi thấp giọng bảo – "Tư Đồ, huynh thật tốt."

Tư Đồ bất giác thấy mình hơi váng vất, sự ức chế lèn chặt trong ***g ngực đột nhiên cũng đâu mất tiêu. Hắn thầm mắng bản thân tệ lậu, người ta chỉ mới nói có một câu mà bảo hắn đi chết hắn cũng điên cuồng lao đi ngay.

Tiểu Hoàng se sẽ áy náy mà bảo – "Là do ta không tốt, ta biết huynh vì ta mà mới nhẫn được…"

Tư Đồ thấy uất ức. Đúng vậy đó! Từ lúc còn nhỏ xíu hắn đã rự răn đe mình, tương lai bất kể có ra sao, hắn cũng không thể để chính mình bị khinh bỉ. Cho nên hắn nhịn một lần này còn khó hơn kêu người ta chém hắn một đao! Mặc dù có nghĩ cho an nguy của Hắc Vân Bảo thật, nhưng cái chính hoàn toàn là vì Tiểu Hoàng thôi…May sao tiểu hài tử này hiểu hắn, chuyện gì cũng thấu hết trơn, chung quy hắn không đặt tình cảm sai chỗ ha.

Vươn hai tay ôm lấy lưng Tiểu Hoàng, Tư Đồ mỉm cười – "Có muốn ta dẫn ngươi ra đi không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

"Sao vậy?" – Tư Đồ hơi giật mình – "Cùng nhau bỏ đi có gì không tốt à? Dứt hết thế sự, vô lự vô ưu."

Tiểu Hoàng nhìn vào mắt Tư Đồ, nói rõ ràng từng chữ một – "Ta không cam lòng…"

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng thật lâu, mới đáp lại lời y – "Hay vậy sao, ta đây cũng không cam lòng."

Tiểu Hoàng bị hắn chọc tới nhoẻn cười, sự âu sầu trên nét mặt cũng đã tiêu tán đi hơn phân nửa.

"Chúng ta cứ tiếp tục không thèm gánh vác đi!" – Tư Đồ nhéo nhéo má Tiểu Hoàng – "Được không ha?! Tức chết thằng chả luôn!"

Tiểu Hoàng cười, gượng gạo gật đầu, lần đầu tiên trong đời mở miệng trù ẻo người khác – "Phải, tức chết ổng luôn!" Nói xong rồi thì thở dài một hơi, cảm giác đã khá hơn rất nhiều.

Trông sắc trời cũng chẳng còn sớm, Tư Đồ nghĩ phải dẫn Tiểu Hoàng về nghỉ ngơi thôi. Có ngờ đâu, Tiểu Hoàng bất thình lình bắt lấy miệng hắn, hôn một cái ngay trên khóe môi, nhỏ giọng thì thầm – "Tư Đồ, huynh tốt nhất, ta muốn lúc nào cũng ở cùng với huynh."

Tư Đồ ngước mắt lên sửng sốt nhìn Tiểu Hoàng thật lâu, rồi quắc mắt đứng dậy, vươn tay ôm Tiểu Hoàng thật chặt vào lòng, miệng hắn nói – "Chính ngươi nói đó, không cho phép đổi ý!"

Tiểu Hoàng vùi mặt vào lòng Tư Đồ, âu sầu nói – "Ưm!"

…

Lúc hai người trở về đến Hắc Vân Bảo, gà đã sắp sửa gáy vang. Tư Đồ ngồi cùng Tiểu Hoàng, để y dựa vào hắn một lúc, trông y đã ngủ say mới nhẹ nhàng đứng dậy, ra khỏi cửa phòng.

Đi đến biệt viện, vừa lúc gặp được Mộc Lăng đang ôm hòm thuốc vội vã ra ngoài.

"Oa!" – Một Lăng giật mình – "Sao khuya rồi còn chưa ngủ? Đúng lúc lắm, tình trạng Ngao Phượng Linh tốt hơn rồi, nói không chừng không bao lâu sẽ tỉnh."

"Thật à?" – Tư Đồ kinh ngạc.

"Nhưng mà…" – Một Lăng sờ cằm, nhỏ giọng bảo với Tư Đồ – "Trên người cô nương ta có chuyện gì đó rất quái lạ!"

"Quái lạ?" – Tư Đồ không hiểu lắm.

Mộc Lăng kề vào tai Tư Đồ rì rầm mấy câu.

Tư Đồ nhăn trán ngó Mộc Lăng – "Vậy có biện pháp không?"

Mộc Lăng lắc đầu – "Không có biện pháp, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, chỉ e tới lúc đó có khả năng phát sinh thêm chuyện!"

Trầm mặc một lúc rồi Tư Đồ gật gù – "Ta hiểu rồi."

"Sao vậy?" – Mộc Lăng thấy sắc mặt Tư Đồ có hơi u ám bèn hỏi han – "Cũng lâu không uống rượu rồi đó, có muốn đi uống không?"

Tư Đồ bật cười – "Ngươi mà uống rượu được sao? Đồ ốm yếu!"

"Ấy cha!" – Mộc Lăng không phục – "Ta uống rượu thuốc không được hử?"

Hai người họ đi đến phía sau của Hắc Vân Bảo, nơi đó có căng một tấm bạt để phơi khô ngũ cốc, cứ cách một quãng lại có một ụ rơm to tướng, là lúa mạch sau khi đã đập xong thì dồn rơm lại nơi ấy. Hai người bọn họ mang theo mỗi người hai vò rượu, tìm hai đụn rơm đối diện nhau ngồi xuống.

"Nhìn cái bộ mặt như chết rồi của nhà ngươi coi, có gì vậy? Bị khinh bỉ rồi hử?" – Mộc Lăng nhấp rượu, hỏi Tư Đồ ở bên kia.

Tư Đồ đặt rượu sang một bên, ngước đầu lên ngắm sao trên trời. Đằng đông dần dà chuyển rạng. Thật lâu sau hắn mới nói – "Tiểu Hoàng nói muốn vĩnh viễn ở cùng với ta."

"Phốc…khụ khụ…" – Mộc Lăng bị sặc rượu, ho sù sụ một trận mới ôm quyền vái Tư Đồ – "Chúc mừng ngươi a…Rốt cuộc cũng hết khổ rồi."

"Ngươi có nghĩ tới…" – Tư Đồ nói trong đắn đo, chậm rãi – "Nên đi ra ngoài một lần không?"

Mộc Lăng sửng sốt rồi tức thì bật cười – "Để làm gì? Chê ta ăn chùa ngủ chùa ở Hắc Vân Bảo không trả tiền hử?"

"Hừ…" – Tư Đồ lườm y một cái.

"Hắc hắc" – Mộc Lăng cười – "Đợi cho việc này đâu vào đó rồi, ta đi cũng chưa muộn a."

Tư Đồ gật gù – "Ta chỉ sợ mệnh nhà ngươi không đủ thọ."

"Cút!" Mộc Lăng quắc mắt – "Lão tử trường mệnh bách tuế à!"

Tư Đồ cũng cười rộ lên, nhấp một ngụm rượu mà rằng: "Chuyện này thực sự xong xuôi đâu đó rồi, ngươi nên đi thôi."

"Đi đâu đây?" – Mộc Lăng trợn trắng mắt – "Đi làm gì?"

Tư Đồ ngẫm nghĩ, chốc sau nói – "Đi ra bên ngoài, tìm một ai đó…xem coi có chữa được hết bệnh cho ngươi, để ngươi thật sự trường mệnh bách tuế hay không."

"Ta phi!" – Mộc Lăng nổi cáu, vất vò rượu ra xa.

…

Độ chừng vào trưa ngày hôm sau, Ngao Phương Linh đã thật sự tỉnh dậy. Có điều người hãy còn rất yếu ớt.

Mộc Lăng cho nàng ta uống vài thứ thuốc, bảo rằng chỉ cần thận trọng điều trị thêm ba hôm là có thể nói được bình thường. Trên dưới Hắc Vân Bảo ai cũng vui mừng, nhất là khi Ngao Phượng Linh nhìn Tư Đồ thì không hề có biểu hiện kích động, mà ngược lại là chất chứa rất nhiều điều muốn nói. Tư Đồ chỉ khoát tay với nàng, ý bảo trước nhất nàng không được nóng vội, cứ lo chữa thương cho tốt.

Ngao Thịnh rất lo lắng, nhớ đến mấy vị ca ca đều qua đời cả. Mặc dù bọn họ xưa kia đối xử với nó không tốt lành gì, nhưng nó cũng rất đau buồn. Ngao Phượng Linh trước giờ đều rất mực yêu thương nó, cho nên nó nhận lãnh trách nhiệm chăm sóc cho cô nương ta, mỗi ngày đều đến bưng trà rót nước.

Tư Đồ xoay sở được một lúc rỗi rãi, kéo Tiểu Hoàng vào trong thư phòng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" – Tiểu Hoàng nhìn thấy Tư Đồ dường như đang có chuyện muốn nói với mình.

"Có còn nhớ lần trước ngươi trừ cổ cho Ngao Thịnh không? – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhớ rõ chứ, có gì ư?"

Tư Đồ kéo y ngồi xuống cạnh bàn, nói – "Hôm qua Mộc Lăng nói ta nghe, trong thân thể của Ngao Phượng Linh, có cổ độc."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng giật mình thảng thốt – "Là loại nào?"

"Tủy quỷ!" – Tư Đồ bảo – "Giống y hệt loại trong người Ngao Thịnh!"

"Sao lại có thể như vậy?" – Tiểu Hoàng trầm ngâm một lát rồi vội vã hô lên – "Không xong! Lúc vừa đến Thục Trung, tủy quỷ trong óc cô nương ấy hẳn đã đẻ trứng mất rồi!"

Tư Đồ thẳng thắn gật đầu – "Không sai! Hơn nữa Mộc Lăng còn nói, Ngao Phượng Linh không cứu được nữa!"

"Sao lại có thể như vậy..." – Tiểu Hoàng như có chút hỗn loạn – "Theo lời Ngao Kim Long nói, Ngao Thịnh mười năm về trước đã bị hạ cổ độc...Nhưng còn Ngao Phượng Linh là chuyện gì xảy ra? Không thể nào có khả năng mười năm về trước đã đoán chắc chắn được sự tình của hiện tại..."

Tư Đồ hỏi – "Ta chưa rõ lắm, cổ trùng này sợ lạnh, còn mùa hạ thì sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Đặc tính của loài sâu này tương đối giống Đông trùng hạ thảo, lúc hạ đến thì hoàn toàn chết đi, cho đến mùa đông mới có thể sống lại, có muốn đẻ trứng cũng chỉ có thể vào mùa đông!"

"Tuổi tác của Ngao Phượng Linh không phải nhỏ!" – Tư Đồ nói – "Ngao Thịnh có tật ở mắt, không thể đi xa. Nhưng Ngao Phượng Linh không thể nào suốt mười năm trời đều không tới phương nam chứ?"

Tiểu Hoàng dứng dậy bảo Tư Đồ – "Phải tìm thi thể hai huynh đệ họ Ngao về đây!"

Tư Đồ nhướn mày – "Ý của ngươi là nói, hai huynh đệ này cũng có thể bị hạ cổ ư? Vậy còn bọn người giang hồ khác?"

Tiểu Hoàng sốt ruột – "Ta cũng không rõ lắm, loại cổ trùng này chỉ có thể hạ ở phương bắc, đẻ trứng tại phương nam...bọn người giang hồ kia..."

"Không vội!" – Tư Đồ xoa xoa sau gáy y – "Ta có cách!" – Nói rồi thì gọi Lô Ngự Phong tới, phân phó hắn dẫn theo mấy huynh đệ lẻn vào nơi tập kết thi thể của võ lâm nhân sĩ, trộm xác hai huynh đệ Ngao thị trở về, tiện thể mang thêm bốn năm cái xác nữa, tốt nhất là hai người đến từ miền nam, hai người miền bắc.

Lô Ngự Phong lĩnh mệnh lui xuống, chẳng mấy chốc đã cùng các huynh đệ trở về, trộng được sáu thi thể cả thảy.

"Bang chủ!" – Lô Ngự Phong nói với Tư Đồ – "May mà bọn ta tới sớm, nếu không đã bị thiêu hết rồi!"

"Thiêu?" – Tư Đồ giật mình – "Linh cữu chỉ mới qua có mấy hôm, hôm nay cũng không nóng lắm, sao phải thiêu gấp làm gì?"

Lô Ngự Phong nhún vai nói – "Bọn ta cũng nghĩ rất kỳ quặc, chiếu lý mà nói hẳn phải hoàn ai nấy về cho người nhà nơi nguyên quán! Chúng ta vừa đi khỏi đó thì phát hiện bọn họ đang kiểm kê đếm số lượng, bảo rằng phải thiêu."

Tư Đồ chợt hiểu – "Là muốn tra ra ai được ta cứu đây mà. Vậy thì đem bảy người trở về thật vừa hay! Cùng một lúc mất đi bảy, bọn họ sẽ mù mờ."

Mộc Lăng ôm một chiếc tráp gỗ đi vào, nhìn thoáng qua mấy thi thể rồi nhăn mặt nhíu mày phun ra một câu – "Không ổn rồi!"

Tiểu Hoàng giật mình, hỏi Mộc Lăng – "Vì sao không ổn?"

Mộc Lăng ấn một ngón tay lên vết thương trên cổ những thi thể – "Đều là tự sát!"

“Cái gì?!”

Chú thích

[1]Phấn điêu ngọc trạc ( ). Xét nghĩa thì là tạc bằng phấn và tinh xảo như vòng ngọc. Ý nói Tiên Tiên vừa trắng trẻo như phấn vừa thanh tú như ngọc đó mà :”>

[2]Thực ra nguyên văn là “Tâm tự du phanh” ( ). Tạm dịch theo chữ là tim như bị rán trong dầu. Mình đã hỏi chú google, chú bảo mà chú cũng hổng biết nghĩa nó chính xác là ra sao, mà thấy tụi nó dùng quá trời kiểu nào cũng rất lâm li đau buồn sốt ruột nên mình mạo muội thay bằng từ ngữ dễ hiểu hơn chút là “Lòng như lửa đốt”.

Ai biết chỉ mình nha :”>

97. Chương 49

Chương 49 | Làm trò hề

– Sửu thái bách xuất –

“Chắc chắn là tự sát!” – Mộc Lăng tỉ mỉ kiểm tra miệng vết thương, sau đó khẳng định chắc nịch.

Tất cả mọi người đều vây lại xem xét, phát hiện thấy thương thế quả có chút kỳ quặc thật.

“Đúng rồi, sao lại sạch sẽ vậy chứ, nếu ra tay với một số lượng lớn người như thế mà không lưu lại chút dấu vết nào thì khó khăn vô cùng.” – Lô Ngự Phong gật đầu – “Vậy… mười kẻ kia là là người khống chế cổ trùng sao?”“Nhìn kỹ đi rồi hẵng nói.” – Mộc Lăng bước đến gần một thi thể, đoạn, lấy từ trong hòm gỗ ra một lưỡi dao dài sắc lẻm.

“Ấy

” – mí mắt Tư Đồ giật loạn lên – “Ngươi bổ dưa hay là thọc tiết lợn vậy hả? Nhìn ngươi như vậy có chỗ nào giống đại phu không?”

Mộc Lăng trừng mắt liếc hắn, bảo mọi người lui lại phía sau, chính mình dùng con dao bén ngót kia lia qua lia lại chỗ đầu của mấy cỗ thi thể, sau đó nhẹ nhàng nạy lấy hộp sọ ra…

Mọi người nhìn qua, ai nấy đều trợn tròn mắt lên… trong hộp sọ của thi thể có một lớp màu đen đặc giăng lên như một tấm lưới, khiến mọi người nhìn mà toàn thân rét run.

Tiểu Hoàng theo bản năng, dịch sát về phía Tư Đồ, nhíu mặt nhíu mày lại.

Mộc Lăng sờ cằm bảo – “Cổ trùng này chỉ mới hạ gần đây thôi, không quá một tháng đâu.”

“Thế còn Ngao Phượng Linh thì sao?” – Tư Đồ hỏi.

“Ngươi để cho ta mở sọ nha đầu đó thì ta mới có thể nói cho ngươi biết.” – Mộc Lăng vừa thu dao lại vừa nói.

“Những kẻ đó làm sao mà khống chế cổ trùng được?” – Tư Đồ lại hỏi – “Ngươi nói rõ hơn chút nữa coi? Làm gì mà giống hạt châu bàn tính quá vậy, không gẩy thì không động à?”

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng giật giật ống tay áo Tư Đồ, như thể đang trách cứ – sao huynh có thể nói chuyện với Mộc Lăng như thế được?

Mộc Lăng nhìn Tiểu Hoàng, rồi lại ngoảnh sang nhìn Tư Đồ, sau cùng là mỉm cười – “Được lắm, có người quản thúc rồi, với bên ngoài thì lễ độ, khách khí, trong nhà thì đứng ra quản lý trông nom, được đấy nhá.” – Thế là mấy vị phó bang chủ đều cười đùa rộ lên.

Tiểu Hoàng nghe thế liền đỏ mặt.

"Bớt nói nhảm đi!" – Tư Đồ tuy trừng mắt nhưng lại có ý bảo Mộc Lăng cứ tiếp tục nói, trong lòng sướng đến phát điên.

"Loại cổ trùng này nhất định phải có một vu sư khống chế." – Mộc Lăng nói – "Nhưng thật ra chỉ cần một vài động tác đơn giản thôi."

"Động tác đơn giản …" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ – "Nói cách khác, hung thủ đã hạ cổ vào những người này ở phương Bắc, sau đó tìm cách dụ họ đến phương Nam để cổ trùng ấp trứng, đợi đến thời điểm thích hợp thì ra lệnh cho bọn họ tự sát tập thể."

"Đúng là vậy đấy!" – Mộc Lăng gật đầu – "Hơn nữa… mười kẻ kia cũng chưa chắc tất cả đều là vu sư."

Lô Ngự Phong cũng gật gù – "Vậy vu sư đó là ai? Còn nữa, trùng này là ở trong não, vậy phải khống chế thông qua thứ gì?"

"Bình thường đều thông qua một loại âm thanh đặc biệt." – Mộc Lăng trả lời – "Đã thế, loại âm thanh này cực kỳ nhỏ, khiến cho người ta khó bề mà nhận biết được."

"Ta biết đó là ai rồi." – Tư Đồ đột ngột mở miệng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

"Còn nhớ kẻ tránh ở chỗ tối hôm ấy không?" – Tư Đồ cọ cọ Tiểu Hoàng – "Vốn chúng ta cho rằng hắn không phải là hung thủ, chủ yếu là do võ công hắn không tốt… nhưng nếu chết như thế này thì hắn lại hóa ra kẻ đáng nghi nhất."

"Vậy hắn không giết Ngao Phượng Linh là do ngẫu nhiên trùng hợp ư?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Không thể nào là trùng hợp được." – Mộc Lăng khoát tay – "Loại cổ trùng này sau khi nhận mệnh lệnh thì sẽ chấp hành răm rắp, các ngươi xem nơi này đi…" – Nói xong, y chỉ một cỗ thi thể khác – "Trên cổ thi thể này có hai vết đao. Nói cách khác, sau khi cắt cổ lần thứ nhất mà không chết thì liền ra tay lần thứ hai."

Ai nấy đều gật gù, Tư Đồ nhíu mày – "Nói cách khác, hắn cố ý lưu lại Ngao Phượng Linh để chúng ta cứu ư?"

Tiểu Hoàng đột nhiên vỗ tay – "Nha… ta biết rồi."

Mọi người bị hành động của y làm cho phải bật cười, hệt như một tiểu hài tử vậy, nghĩ được chuyện gì hay thì liền vỗ tay.

Tư Đồ chỉ ước ao được ôm siết lấy tiểu hài tử mà hôn ngay mấy cái, nhưng lại ngại nơi này nhiều người nên đành cố nén nhịn, chỉ hỏi – "Đang nghĩ gì đấy?"

"Khi chúng ta nhìn thấy những chữ viết ngày hôm ấy, đầu tiên thì chỉ nghĩ là có người muốn hãm hại Tư Đồ." – Tiểu Hoàng nói – "Có điều, đây có thể là kế lồng trong kế, kẻ mà đối phương muốn hãm hại có lẽ là một người khác."

"Đúng rồi!" – Mộc Lăng chợt vỡ lẽ – "Tiểu Hoàng, ý ngươi là trong mười kẻ kia thì có kẻ là người của Thụy Vương?"

"Đúng vậy!" – Tiểu Hoàng gật đầu.

"Bọn họ cố tình xuất hiện ở đó, trà trộn vào quần hùng, nói cách khác, nhiệm vụ chủ yếu là để xách động mọi người Nam hạ." – Mộc Lăng nhận xét.

"Những vị chưởng môn đã chết… phỏng chừng cũng đã bị khống chế." – Tư Đồ thấp giọng lẩm bẩm – "Mấu chốt còn có kẻ viết chữ… Ta cho rằng kẻ bí ẩn kia không hề vào miếu Sơn Vương, chữ bằng máu chắc là do mười kẻ kia lưu lại, bằng không sẽ không có nhiều thời gian để làm tất cả bằng ấy việc."

"Ta…" – sắc mặt Tiểu Hoàng chợt trở nên trắng tái – "Ta hiện đang lo lắng một việc."

"Lo lắng chuyện gì?" – Tư Đồ ấn bả vai y, sắc mặt Tiểu Hoàng sao lại trắng bệch thế nhỉ.

"Đó là, những võ lâm nhân sỹ khác… xem chừng cũng đã trúng cổ độc rồi."

Lời Tiểu Hoàng vừa nói dứt thì tất thảy đều ngây ngẩn cả người —— đúng là như vậy.

"Nguy rồi!" – Mộc Lăng giậm chân – "Xảy ra chuyện lớn rồi!"

"Chuyện gì vậy?" – Tư Đồ cảm thấy khó hiểu.

"Cổ trùng này càng dưỡng thì càng lợi hại. Chúng khống chế người khác, lúc ban đầu cũng chỉ làm một vài hoạt động đơn giản mà thôi, nhưng dần dà có thể sẽ không chế ý tưởng của người ta đấy."

"Nói cách khác… những kẻ giang hồ ấy đã trở thành con rối của vu sư kia rồi sao?" – Tư Đồ lạnh lùng thốt lên.

"Giữ mệnh cho Ngao Phượng Linh… rất có thể là có âm mưu gì đó." – Tiểu Hoàng đi lòng vòng tại chỗ, giữ chặt Mộc Lăng – "Không thể lấy cổ trùng từ trong đầu cô nương ấy ra sao?"

"Việc này…" – Mộc Lăng nhíu mày – "Cũng không phải là không thể… nhưng ta không nắm chắc lắm."

"Bây giờ mà còn nói nắm chắc cái gì cơ chứ?" – Tư Đồ có phần hơi sốt ruột – "Chỉ đành xem ngựa chết như ngựa sống mà chữa thôi."

"Chính là… vạn nhất cô nương ta chết, thì bọn họ sẽ vu cho Hắc Vân Bảo ta giết người diệt khẩu đấy." – Mộc Lăng khó xử.

Tư Đồ cũng bắt đầu bước lòng vòng, sau cùng ngẩng lên bảo – "Cứu! Quản nha đầu đó làm gì, đi bước nào hay bước đó thôi!"

Mộc Lăng liếc nhìn các vị phó bang chủ kia, tất cả đều có vẻ do dự, lại chợt nghe Tiểu Hoàng nói – "Ta cũng hiểu được, Tư Đồ nói đúng đấy."

Mộc Lăng ngoảnh sang nhìn y.

"Kẻ chủ mưu đứng phía sau xem chừng có tâm cơ cực thâm hiểm." – Tiểu Hoàng hơi nhíu mày – "Chúng ta không hành động theo lẽ thường tình, nói không chừng có thể khiến kế hoạch của hắn bị cản trở."

Mộc Lăng lại xoay trái xoay phải một lần nữa, thấy mọi người đều có vẻ tán đồng, cũng chỉ đành thở dài – "Thôi được… cứ quyết định vậy đi." – Nói xong liền đi chuẩn bị.

Tư Đồ phân phó Tương Thanh mang theo thủ hạ, bảo hộ nghiêm ngặt nơi ở của Ngao Phượng Linh, những người khác thì tản đi.

Đợi mọi người đi cả rồi, Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng trở về thư phòng.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ nhíu mày không nói, biết hắn có nhiều sự tình nghĩ không ra nên cũng không muốn quấy nhiễu. Y nhác thấy ấm trà đã nguội, muốn đi đổi một ấm khác, thế là cầm theo ra ngoài, nhưng vừa mới ra đến cửa thì…

Chợt nghe bên ngoài có tiếng ấm trà vỡ đánh xoảng, cùng tiếng kêu hoảng hốt của Tiểu Hoàng.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ mau chóng xông ra ngoài, chỉ thấy Tiểu Hoàng ngã ngửa ngay ngạch cửa. Ở phía trước cách đó không xa có mấy con rắn màu xám đang ngoe nguẩy trườn trên mặt đất.

Tư Đồ nhíu mày, vung tay chặt đứt đám rắn thành hai khúc, rồi ôm lấy Tiểu Hoàng từ dưới mặt đất – "Không sao đâu, chỉ là vài con rắn cỏ thôi mà, không có độc đâu."

"Không phải…" – Tiểu Hoàng lắc đầu nguầy nguậy, chỉ vào trong viện mà nói – "Nhìn nơi đó kìa!"

Tư Đồ xoay lại nhìn, cũng hơi ngẩn người ra, chỉ thấy trên mặt đất có hàng đàn rắn, … và tất cả đều là rắn cỏ rất bình thường…

Đúng vào lúc này, Chu lão gia tử hấp tấp chạy đến – "Bang chủ, trời sinh dị tượng!"

"Dị tượng ư?" – Tư Đồ nhíu mày.

"Tất cả rắn trong hang đều bò ra hết rồi." – Chu lão gia tử chỉ bọn rắn trên mặt đất – "Dưới chân núi cũng là như thế."

"Sao cơ" – Tư Đồ thấy nghi hoặc, liền cúi đầu nhìn Tiểu Hoàng trong lòng mình – "Đây là ý gì?"

Tiểu Hoàng lắc đầu có vẻ hoang mang – "Nếu là có thiên tai lớn thì các loài động vật sẽ có dị động, nhưng hiện tượng thiên văn mấy ngày gần đây đều bình thường. Huống hồ, động vật trên đời này nhiều vô số, cớ sao lại chỉ có rắn mà thôi."

"Đúng vậy đó!" – Chu lão gia tử nói – "Ta cũng thắc mắc vì sao chỉ có mỗi rắn mà thôi, còn chuột, rết thì chả thấy động tĩnh gì."

"Chúng hướng ra phía ngoài." – Tiểu Hoàng chỉ tay, hàng đàn rắn trong viện đều đang di chuyển ra sân ngoài, hơn nữa, động tác có vẻ rất thống nhất, tựa hồ như chúng có cùng một đích đến vậy.

"Chúng ta đi theo xem thế nào." – Tiểu Hoàng kéo áo Tư Đồ – "Xem thử có việc gì xảy ra."

Tư Đồ buồn cười, nhỏ giọng hỏi – "Thật sự muốn đi à? Đừng có mà sợ rồi khóc nhè ra đấy!"

"Huynh…" – Tiểu Hoàng tức nghẹn cả buổi mới buông được một câu – "Nói lung tung……"

"Ha ha……" – Tư Đồ vui vẻ dắt theo Tiểu Hoàng phi thân lên nóc nhà, đến nơi cao nhất mà nhìn xuống chân núi, chợt thấy trước mắt mình một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp —— Toàn bộ rắn trên núi lũ lượt kéo nhau di chuyển xuống mé chân núi, dù gặp người đi đường cũng không cắn, cứ như thể đang bị gọi về, cứ điên cuồng mà bò đi.

"Chúng di chuyển về hướng kia kìa." – Tiểu Hoàng đưa tay chỉ, thấy phần lớn rắn tụ hội ngay sườn núi, sau đó chuyển về hướng đông… đích đến dường như doanh trại của Thụy Vương.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc nhìn nhau, cảm thấy có hơi khó hiểu, lại nhìn xa xa, phát hiện rắn từ trong thành cũng đã bò ra. Có rất nhiều dân chúng đang kéo ra xem náo nhiệt, theo sát phía sau đàn rắn, dường như là muốn biết rốt cuộc là chúng sẽ đến nơi nào.

Tư Đồ ôm theo Tiểu Hoàng nhảy xuống đất, nhanh chóng bám theo đàn rắn.

Phía trước đại doanh của Thụy Vương đã náo loạn hết lên từ lâu. Đám quân lính thoạt tiên còn vung kiếm đuổi rắn, nhưng quy mô của chúng càng lúc càng lớn, không làm sao mà đối phó nổi.

Không bao lâu sau, đám rắn đã kéo tới ngay phía trước doanh trại Thụy Vương, tụ lại thành cả một ụ thật to, nhưng chỉ dừng lại ngay tại đó. Dân chúng kéo từ trong thành ra xem náo nhiệt cũng đang vây quanh tứ phía, nghển cổ theo dõi xung quanh.

Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng đáp xuống một gốc cây cách đó không xa, cúi đầu xem thử tình hình nơi ấy.

Thụy Vương dường như đã nhận được tin báo, vội vã bước ra ngoài. Sau khi thấy rõ tình thế, liền vung tay chặn các binh sỹ lại, một mình tiến lên đối diện với đám rắn, lạnh lùng thốt lên – "Súc sinh, doanh trại là nơi mà các ngươi có thể đến sao?"

"Ái chà……" – Tư Đồ nhịn không được phải bật cười, nhìn Tiểu Hoàng trong lòng mình – "Ngươi đoán bọn rắn có hiểu được lời lão ta nói không?"

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn hắn, nhỏ giọng thì thầm – "Làm sao có thể chứ."

"Ta thấy cũng chả khác gì mấy." – Tư Đồ hiển nhiên là chẳng có hảo cảm gì với Thụy Vương – "Nếu bảo ngươi so sánh Thụy Vương với một loài động vật thì ngươi sẽ chọn loài nào?"

Tiểu Hoàng suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng gật đầu đáp – "Là rắn!"

"Nhìn kìa!" – Tư Đồ cúi đầu hôn lên mặt Tiểu Hoàng một cái.

"Huynh đừng náo loạn nữa mà." – Tiểu Hoàng hung dữ trừng mắt với hắn – "Quan sát đi!"

Tư Đồ nhìn theo hướng tay chỉ của Tiểu Hoàng, thấy đám rắn trước doanh trại đột nhiên có biến hóa. Chúng nó chậm rãi tách dần ra, sau đó nối dài theo nhau… ước chừng không đến nửa nén hương thì cả đàn rắn đã xếp thành hình dạng một con rồng có bốn chân.

Tư Đồ há hốc mồm, cúi xuống nói với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, giúp ta dụi mắt cái đi, hình như có hạt cát bay vào rồi."

Tiểu Hoàng quay đầu lại, thật bụng thật dạ tin ngay, liền xem mắt của Tư Đồ, nhẹ giọng nói – "Thật sự bị cát bay vào hở? Vậy thì không thể dụi, phải thổi mới được."

"Thổi bằng cách nào?" – Tư Đồ nghe thấy vậy liền cúi mặt xuống ngang tầm với Tiểu Hoàng – "Mau giúp ta thổi đi!"

"Mắt nào?" – Tiểu Hoàng vừa hỏi vừa tiến đến gần.

"Bên trái ấy." – Tư Đồ nghiêm mặt.

"Ừ… phù… phù…" – Tiểu Hoàng chồm tới, cố gân cổ, thổi lấy thổi để vào mắt trái của Tư Đồ – "Được chưa?"

Tư Đồ lắc đầu – "Chưa, càng lúc càng khó chịu."

"Nha… vậy biết làm sao bây giờ? Có phải huynh bị đau mắt hột rồi không?" – Tiểu Hoàng sốt ruột.

"Ngươi liếm cho ta đi…" – Tư Đồ nói – "Nghe bảo liếm một chút thì sẽ ổn thôi."

"Có thật không?" – Tiểu Hoàng ngây ngốc rướn người lên, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên mắt trái của Tư Đồ, mặt mày đỏ bừng bừng.

"Ái da… sai rồi sai rồi, là mắt phải mới đúng." – Tư Đồ chợt kêu lên, sau đó quay nửa mặt phải sang, khóe miệng hơi nhếch lên thành hình nụ cười – "Liếm lại đi nào!"

Tiểu Hoàng đang hơi nghi ngờ, nhác thấy vẻ mặt đắc ý xấu xa của Tư Đồ, lập tức hiểu ra tên này lại trêu chọc mình.

"Đồ đáng ghét!" – Tiểu Hoàng vừa mắng vừa nâng tay tát nhẹ một cái lên má phải Tư Đồ, nhưng lại khiến hắn sướng đến tê người… Thế là hắn liền chồm đến hôn lên môi tiểu hài tử.

Không khí ở đây đang ấm cúng là thế, ai ngờ dưới chân núi có tiếng ai thét to lên – "Không thể tin được! Rồng hiện thân rồi! Thụy Vương quả đúng là chân mệnh thiên tử."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng nhìn lại phía dưới chân núi, chỉ thấy đám rắn trước mặt Thụy Vương đã xếp lại thành một hình rồng hoàn chỉnh. Dân chúng và binh lính nghe được tiếng thét thì đồng loạt quỳ rạp xuống, dập đầu cúi lạy đàn rắn – "Chân mệnh thiên tử…"

Lại nhìn đến Thụy Vương, trên gương mặt ông ta tuy rằng tràn đầy sợ hãi, vội vội vàng vàng bảo mọi người mau đứng dậy, nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười.

Tiểu Hoàng chợt vỡ lẽ, giương mắt nhìn Tư Đồ, chỉ thấy hắn đang rất lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía xa xa, tràn ngập vẻ trào phúng.

Gió núi vi vu thổi qua, khiến tóc Tư Đồ khẽ lay động, để lộ một bên khuôn mặt góc cạnh phân minh khiến Tiểu Hoàng không sao dời mắt được… Cùng là những con người sống giữa đất trời, cớ sao có những người anh hùng khí khái, khiến người khác phải hướng về, cũng có những kẻ âm hiểm giả dối, chỉ giỏi làm trò hề cho thiên hạ mà thôi.

Thế là Tiểu Hoàng không nhịn được, đưa tay chạm lên mặt Tư Đồ, thấy hắn hơi cử động, liền nhẹ giọng bảo – "Chúng ta đi thôi, ở đây chả có gì hay ho mà xem cả."

Tư Đồ gật gù, mang theo Tiểu Hoàng cùng xoay người rời đi.

Màn náo loạn đó kéo dài mãi đến tận bình minh mới vãn hồi, tin tức "Thụy Vương là chân long chuyển thế" cũng theo đó mà lan xa, nhanh chóng đánh động dư luận, khắp nơi đều hay biết.

Thụy Vương mang theo đắc ý dạt dào trở về trướng, nói với một kẻ đang đứng cạnh đó với một con quái điểu đậu bên vai – "Thật không ngờ ngươi ngoài khống chế cổ trùng còn biết khống chế cả rắn nữa."

Người nọ mỉm cười, dùng thanh âm khàn khàn để đáp lời – "Tạ Vương gia đã khích lệ."

Thụy Vương gật đầu vừa ý, vừa mới ngồi xuống đã có người dâng trà lên. Thụy Vương nhìn thoáng qua người nọ, cười bảo rằng – "Xương Minh, kế này của ngươi thật là hay."

"Đa tạ Vương gia đã tán thưởng."

Kẻ quỳ xuống tạ ơn kia chẳng ai khác hơn, chính là tên thư sinh mà nhóm người Tiểu Hoàng đã gặp ở trấn Thanh Vân trước đó không lâu – Văn Xương Minh. Khi ấy y vẫn còn là một tên thư sinh mặt trắng, dẫu không lấy gì làm tuấn tú nhưng dù sao vẫn còn dễ nhìn… Còn bây giờ, trên mặt y đã có một vết sẹo vô cùng xấu xí, cơ hồ khiến cho gương mặt biến dạng, cũng đã bị chột một bên mắt phải, cả người đen đúa gầy còm, còn đâu nữa dáng vóc thư sinh, bây giờ trông toàn như ma quỷ.

98. Chương 49: Làm Trò Hề

"Chắc chắn là tự sát!" – Mộc Lăng tỉ mỉ kiểm tra miệng vết thương, sau đó khẳng định chắc nịch.

Tất cả mọi người đều vây lại xem xét, phát hiện thấy thương thế quả có chút kỳ quặc thật.

"Đúng rồi, sao lại sạch sẽ vậy chứ, nếu ra tay với một số lượng lớn người như thế mà không lưu lại chút dấu vết nào thì khó khăn vô cùng." – Lô Ngự Phong gật đầu – "Vậy…mười kẻ kia là là người khống chế cổ trùng sao?""Nhìn kỹ đi rồi hẵng nói." – Mộc Lăng bước đến gần một thi thể, đoạn, lấy từ trong hòm gỗ ra một lưỡi dao dài sắc lẻm.

"Ấy

" – mí mắt Tư Đồ giật loạn lên – "Ngươi bổ dưa hay là thọc tiết lợn vậy hả? Nhìn ngươi như vậy có chỗ nào giống đại phu không?"

Mộc Lăng trừng mắt liếc hắn, bảo mọi người lui lại phía sau, chính mình dùng con dao bén ngót kia lia qua lia lại chỗ đầu của mấy cỗ thi thể, sau đó nhẹ nhàng nạy lấy hộp sọ ra…

Mọi người nhìn qua, ai nấy đều trợn tròn mắt lên…trong hộp sọ của thi thể có một lớp màu đen đặc giăng lên như một tấm lưới, khiến mọi người nhìn mà toàn thân rét run.

Tiểu Hoàng theo bản năng, dịch sát về phía Tư Đồ, nhíu mặt nhíu mày lại.

Mộc Lăng sờ cằm bảo – "Cổ trùng này chỉ mới hạ gần đây thôi, không quá một tháng đâu."

"Thế còn Ngao Phượng Linh thì sao?" – Tư Đồ hỏi.

"Ngươi để cho ta mở sọ nha đầu đó thì ta mới có thể nói cho ngươi biết." – Mộc Lăng vừa thu dao lại vừa nói.

"Những kẻ đó làm sao mà khống chế cổ trùng được?" – Tư Đồ lại hỏi – "Ngươi nói rõ hơn chút nữa coi? Làm gì mà giống hạt châu bàn tính quá vậy, không gẩy thì không động à?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng giật giật ống tay áo Tư Đồ, như thể đang trách cứ – sao huynh có thể nói chuyện với Mộc Lăng như thế được?

Mộc Lăng nhìn Tiểu Hoàng, rồi lại ngoảnh sang nhìn Tư Đồ, sau cùng là mỉm cười – "Được lắm, có người quản thúc rồi, với bên ngoài thì lễ độ, khách khí, trong nhà thì đứng ra quản lý trông nom, được đấy nhá." – Thế là mấy vị phó bang chủ đều cười đùa rộ lên.

Tiểu Hoàng nghe thế liền đỏ mặt.

"Bớt nói nhảm đi!" – Tư Đồ tuy trừng mắt nhưng lại có ý bảo Mộc Lăng cứ tiếp tục nói, trong lòng sướng đến phát điên.

"Loại cổ trùng này nhất định phải có một vu sư khống chế." – Mộc Lăng nói – "Nhưng thật ra chỉ cần một vài động tác đơn giản thôi."

"Động tác đơn giản…" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ – "Nói cách khác, hung thủ đã hạ cổ vào những người này ở phương Bắc, sau đó tìm cách dụ họ đến phương Nam để cổ trùng ấp trứng, đợi đến thời điểm thích hợp thì ra lệnh cho bọn họ tự sát tập thể."

"Đúng là vậy đấy!" – Mộc Lăng gật đầu – "Hơn nữa…mười kẻ kia cũng chưa chắc tất cả đều là vu sư."

Lô Ngự Phong cũng gật gù – "Vậy vu sư đó là ai? Còn nữa, trùng này là ở trong não, vậy phải khống chế thông qua thứ gì?"

"Bình thường đều thông qua một loại âm thanh đặc biệt." – Mộc Lăng trả lời – "Đã thế, loại âm thanh này cực kỳ nhỏ, khiến cho người ta khó bề mà nhận biết được."

"Ta biết đó là ai rồi." – Tư Đồ đột ngột mở miệng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

"Còn nhớ kẻ tránh ở chỗ tối hôm ấy không?" – Tư Đồ cọ cọ Tiểu Hoàng – "Vốn chúng ta cho rằng hắn không phải là hung thủ, chủ yếu là do võ công hắn không tốt…nhưng nếu chết như thế này thì hắn lại hóa ra kẻ đáng nghi nhất."

"Vậy hắn không giết Ngao Phượng Linh là do ngẫu nhiên trùng hợp ư?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Không thể nào là trùng hợp được." – Mộc Lăng khoát tay – "Loại cổ trùng này sau khi nhận mệnh lệnh thì sẽ chấp hành răm rắp, các ngươi xem nơi này đi…" – Nói xong, y chỉ một cỗ thi thể khác – "Trên cổ thi thể này có hai vết đao. Nói cách khác, sau khi cắt cổ lần thứ nhất mà không chết thì liền ra tay lần thứ hai."

Ai nấy đều gật gù, Tư Đồ nhíu mày – "Nói cách khác, hắn cố ý lưu lại Ngao Phượng Linh để chúng ta cứu ư?"

Tiểu Hoàng đột nhiên vỗ tay – "Nha…ta biết rồi."

Mọi người bị hành động của y làm cho phải bật cười, hệt như một tiểu hài tử vậy, nghĩ được chuyện gì hay thì liền vỗ tay.

Tư Đồ chỉ ước ao được ôm siết lấy tiểu hài tử mà hôn ngay mấy cái, nhưng lại ngại nơi này nhiều người nên đành cố nén nhịn, chỉ hỏi – "Đang nghĩ gì đấy?"

"Khi chúng ta nhìn thấy những chữ viết ngày hôm ấy, đầu tiên thì chỉ nghĩ là có người muốn hãm hại Tư Đồ." – Tiểu Hoàng nói – "Có điều, đây có thể là kế ***g trong kế, kẻ mà đối phương muốn hãm hại có lẽ là một người khác."

"Đúng rồi!" – Mộc Lăng chợt vỡ lẽ – "Tiểu Hoàng, ý ngươi là trong mười kẻ kia thì có kẻ là người của Thụy Vương?"

"Đúng vậy!" – Tiểu Hoàng gật đầu.

"Bọn họ cố tình xuất hiện ở đó, trà trộn vào quần hùng, nói cách khác, nhiệm vụ chủ yếu là để xách động mọi người Nam hạ." – Mộc Lăng nhận xét.

"Những vị chưởng môn đã chết…phỏng chừng cũng đã bị khống chế." – Tư Đồ thấp giọng lẩm bẩm – "Mấu chốt còn có kẻ viết chữ…Ta cho rằng kẻ bí ẩn kia không hề vào miếu Sơn Vương, chữ bằng máu chắc là do mười kẻ kia lưu lại, bằng không sẽ không có nhiều thời gian để làm tất cả bằng ấy việc."

"Ta…" – sắc mặt Tiểu Hoàng chợt trở nên trắng tái – "Ta hiện đang lo lắng một việc."

"Lo lắng chuyện gì?" – Tư Đồ ấn bả vai y, sắc mặt Tiểu Hoàng sao lại trắng bệch thế nhỉ.

"Đó là, những võ lâm nhân sỹ khác…xem chừng cũng đã trúng cổ độc rồi."

Lời Tiểu Hoàng vừa nói dứt thì tất thảy đều ngây ngẩn cả người —— đúng là như vậy.

"Nguy rồi!" – Mộc Lăng giậm chân – "Xảy ra chuyện lớn rồi!"

"Chuyện gì vậy?" – Tư Đồ cảm thấy khó hiểu.

"Cổ trùng này càng dưỡng thì càng lợi hại. Chúng khống chế người khác, lúc ban đầu cũng chỉ làm một vài hoạt động đơn giản mà thôi, nhưng dần dà có thể sẽ không chế ý tưởng của người ta đấy."

"Nói cách khác…những kẻ giang hồ ấy đã trở thành con rối của vu sư kia rồi sao?" – Tư Đồ lạnh lùng thốt lên.

"Giữ mệnh cho Ngao Phượng Linh…rất có thể là có âm mưu gì đó." – Tiểu Hoàng đi lòng vòng tại chỗ, giữ chặt Mộc Lăng – "Không thể lấy cổ trùng từ trong đầu cô nương ấy ra sao?"

"Việc này…" – Mộc Lăng nhíu mày – "Cũng không phải là không thể…nhưng ta không nắm chắc lắm."

"Bây giờ mà còn nói nắm chắc cái gì cơ chứ?" – Tư Đồ có phần hơi sốt ruột – "Chỉ đành xem ngựa chết như ngựa sống mà chữa thôi."

"Chính là…vạn nhất cô nương ta chết, thì bọn họ sẽ vu cho Hắc Vân Bảo ta giết người diệt khẩu đấy." – Mộc Lăng khó xử.

Tư Đồ cũng bắt đầu bước lòng vòng, sau cùng ngẩng lên bảo – "Cứu! Quản nha đầu đó làm gì, đi bước nào hay bước đó thôi!"

Mộc Lăng liếc nhìn các vị phó bang chủ kia, tất cả đều có vẻ do dự, lại chợt nghe Tiểu Hoàng nói – "Ta cũng hiểu được, Tư Đồ nói đúng đấy."

Mộc Lăng ngoảnh sang nhìn y.

"Kẻ chủ mưu đứng phía sau xem chừng có tâm cơ cực thâm hiểm." – Tiểu Hoàng hơi nhíu mày – "Chúng ta không hành động theo lẽ thường tình, nói không chừng có thể khiến kế hoạch của hắn bị cản trở."

Mộc Lăng lại xoay trái xoay phải một lần nữa, thấy mọi người đều có vẻ tán đồng, cũng chỉ đành thở dài – "Thôi được…cứ quyết định vậy đi." – Nói xong liền đi chuẩn bị.

Tư Đồ phân phó Tương Thanh mang theo thủ hạ, bảo hộ nghiêm ngặt nơi ở của Ngao Phượng Linh, những người khác thì tản đi.

Đợi mọi người đi cả rồi, Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng trở về thư phòng.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ nhíu mày không nói, biết hắn có nhiều sự tình nghĩ không ra nên cũng không muốn quấy nhiễu. Y nhác thấy ấm trà đã nguội, muốn đi đổi một ấm khác, thế là cầm theo ra ngoài, nhưng vừa mới ra đến cửa thì…

Chợt nghe bên ngoài có tiếng ấm trà vỡ đánh xoảng, cùng tiếng kêu hoảng hốt của Tiểu Hoàng.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ mau chóng xông ra ngoài, chỉ thấy Tiểu Hoàng ngã ngửa ngay ngạch cửa. Ở phía trước cách đó không xa có mấy con rắn màu xám đang ngoe nguẩy trườn trên mặt đất.

Tư Đồ nhíu mày, vung tay chặt đứt đám rắn thành hai khúc, rồi ôm lấy Tiểu Hoàng từ dưới mặt đất – "Không sao đâu, chỉ là vài con rắn cỏ thôi mà, không có độc đâu."

"Không phải…" – Tiểu Hoàng lắc đầu nguầy nguậy, chỉ vào trong viện mà nói – "Nhìn nơi đó kìa!"

Tư Đồ xoay lại nhìn, cũng hơi ngẩn người ra, chỉ thấy trên mặt đất có hàng đàn rắn,…và tất cả đều là rắn cỏ rất bình thường…

Đúng vào lúc này, Chu lão gia tử hấp tấp chạy đến – "Bang chủ, trời sinh dị tượng!"

"Dị tượng ư?" – Tư Đồ nhíu mày.

"Tất cả rắn trong hang đều bò ra hết rồi." – Chu lão gia tử chỉ bọn rắn trên mặt đất – "Dưới chân núi cũng là như thế."

"Sao cơ" – Tư Đồ thấy nghi hoặc, liền cúi đầu nhìn Tiểu Hoàng trong lòng mình – "Đây là ý gì?"

Tiểu Hoàng lắc đầu có vẻ hoang mang – "Nếu là có thiên tai lớn thì các loài động vật sẽ có dị động, nhưng hiện tượng thiên văn mấy ngày gần đây đều bình thường. Huống hồ, động vật trên đời này nhiều vô số, cớ sao lại chỉ có rắn mà thôi."

"Đúng vậy đó!" – Chu lão gia tử nói – "Ta cũng thắc mắc vì sao chỉ có mỗi rắn mà thôi, còn chuột, rết thì chả thấy động tĩnh gì."

"Chúng hướng ra phía ngoài." – Tiểu Hoàng chỉ tay, hàng đàn rắn trong viện đều đang di chuyển ra sân ngoài, hơn nữa, động tác có vẻ rất thống nhất, tựa hồ như chúng có cùng một đích đến vậy.

"Chúng ta đi theo xem thế nào." – Tiểu Hoàng kéo áo Tư Đồ – "Xem thử có việc gì xảy ra."

Tư Đồ buồn cười, nhỏ giọng hỏi – "Thật sự muốn đi à? Đừng có mà sợ rồi khóc nhè ra đấy!"

"Huynh…" – Tiểu Hoàng tức nghẹn cả buổi mới buông được một câu – "Nói lung tung…"

"Ha ha…" – Tư Đồ vui vẻ dắt theo Tiểu Hoàng phi thân lên nóc nhà, đến nơi cao nhất mà nhìn xuống chân núi, chợt thấy trước mắt mình một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp —— Toàn bộ rắn trên núi lũ lượt kéo nhau di chuyển xuống mé chân núi, dù gặp người đi đường cũng không cắn, cứ như thể đang bị gọi về, cứ điên cuồng mà bò đi.

"Chúng di chuyển về hướng kia kìa." – Tiểu Hoàng đưa tay chỉ, thấy phần lớn rắn tụ hội ngay sườn núi, sau đó chuyển về hướng đông…đích đến dường như doanh trại của Thụy Vương.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc nhìn nhau, cảm thấy có hơi khó hiểu, lại nhìn xa xa, phát hiện rắn từ trong thành cũng đã bò ra. Có rất nhiều dân chúng đang kéo ra xem náo nhiệt, theo sát phía sau đàn rắn, dường như là muốn biết rốt cuộc là chúng sẽ đến nơi nào.

Tư Đồ ôm theo Tiểu Hoàng nhảy xuống đất, nhanh chóng bám theo đàn rắn.

Phía trước đại doanh của Thụy Vương đã náo loạn hết lên từ lâu. Đám quân lính thoạt tiên còn vung kiếm đuổi rắn, nhưng quy mô của chúng càng lúc càng lớn, không làm sao mà đối phó nổi.

Không bao lâu sau, đám rắn đã kéo tới ngay phía trước doanh trại Thụy Vương, tụ lại thành cả một ụ thật to, nhưng chỉ dừng lại ngay tại đó. Dân chúng kéo từ trong thành ra xem náo nhiệt cũng đang vây quanh tứ phía, nghển cổ theo dõi xung quanh.

Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng đáp xuống một gốc cây cách đó không xa, cúi đầu xem thử tình hình nơi ấy.

Thụy Vương dường như đã nhận được tin báo, vội vã bước ra ngoài. Sau khi thấy rõ tình thế, liền vung tay chặn các binh sỹ lại, một mình tiến lên đối diện với đám rắn, lạnh lùng thốt lên – "Súc sinh, doanh trại là nơi mà các ngươi có thể đến sao?"

"Ái chà…" – Tư Đồ nhịn không được phải bật cười, nhìn Tiểu Hoàng trong lòng mình – "Ngươi đoán bọn rắn có hiểu được lời lão ta nói không?"

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn hắn, nhỏ giọng thì thầm – "Làm sao có thể chứ."

"Ta thấy cũng chả khác gì mấy." – Tư Đồ hiển nhiên là chẳng có hảo cảm gì với Thụy Vương – "Nếu bảo ngươi so sánh Thụy Vương với một loài động vật thì ngươi sẽ chọn loài nào?"

Tiểu Hoàng suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng gật đầu đáp – "Là rắn!"

"Nhìn kìa!" – Tư Đồ cúi đầu hôn lên mặt Tiểu Hoàng một cái.

"Huynh đừng náo loạn nữa mà." – Tiểu Hoàng hung dữ trừng mắt với hắn – "Quan sát đi!"

Tư Đồ nhìn theo hướng tay chỉ của Tiểu Hoàng, thấy đám rắn trước doanh trại đột nhiên có biến hóa. Chúng nó chậm rãi tách dần ra, sau đó nối dài theo nhau…ước chừng không đến nửa nén hương thì cả đàn rắn đã xếp thành hình dạng một con rồng có bốn chân.

Tư Đồ há hốc mồm, cúi xuống nói với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, giúp ta dụi mắt cái đi, hình như có hạt cát bay vào rồi."

Tiểu Hoàng quay đầu lại, thật bụng thật dạ tin ngay, liền xem mắt của Tư Đồ, nhẹ giọng nói – "Thật sự bị cát bay vào hở? Vậy thì không thể dụi, phải thổi mới được."

"Thổi bằng cách nào?" – Tư Đồ nghe thấy vậy liền cúi mặt xuống ngang tầm với Tiểu Hoàng – "Mau giúp ta thổi đi!"

"Mắt nào?" – Tiểu Hoàng vừa hỏi vừa tiến đến gần.

"Bên trái ấy." – Tư Đồ nghiêm mặt.

"Ừ…phù…phù…" – Tiểu Hoàng chồm tới, cố gân cổ, thổi lấy thổi để vào mắt trái của Tư Đồ – "Được chưa?"

Tư Đồ lắc đầu – "Chưa, càng lúc càng khó chịu."

"Nha…vậy biết làm sao bây giờ? Có phải huynh bị đau mắt hột rồi không?" – Tiểu Hoàng sốt ruột.

"Ngươi liếm cho ta đi…" – Tư Đồ nói – "Nghe bảo liếm một chút thì sẽ ổn thôi."

"Có thật không?" – Tiểu Hoàng ngây ngốc rướn người lên, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên mắt trái của Tư Đồ, mặt mày đỏ bừng bừng.

"Ái da…sai rồi sai rồi, là mắt phải mới đúng." – Tư Đồ chợt kêu lên, sau đó quay nửa mặt phải sang, khóe miệng hơi nhếch lên thành hình nụ cười – "Liếm lại đi nào!"

Tiểu Hoàng đang hơi nghi ngờ, nhác thấy vẻ mặt đắc ý xấu xa của Tư Đồ, lập tức hiểu ra tên này lại trêu chọc mình.

"Đồ đáng ghét!" – Tiểu Hoàng vừa mắng vừa nâng tay tát nhẹ một cái lên má phải Tư Đồ, nhưng lại khiến hắn sướng đến tê người…Thế là hắn liền chồm đến hôn lên môi tiểu hài tử.

Không khí ở đây đang ấm cúng là thế, ai ngờ dưới chân núi có tiếng ai thét to lên – "Không thể tin được! Rồng hiện thân rồi! Thụy Vương quả đúng là chân mệnh thiên tử."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng nhìn lại phía dưới chân núi, chỉ thấy đám rắn trước mặt Thụy Vương đã xếp lại thành một hình rồng hoàn chỉnh. Dân chúng và binh lính nghe được tiếng thét thì đồng loạt quỳ rạp xuống, dập đầu cúi lạy đàn rắn – "Chân mệnh thiên tử…"

Lại nhìn đến Thụy Vương, trên gương mặt ông ta tuy rằng tràn đầy sợ hãi, vội vội vàng vàng bảo mọi người mau đứng dậy, nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười.

Tiểu Hoàng chợt vỡ lẽ, giương mắt nhìn Tư Đồ, chỉ thấy hắn đang rất lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía xa xa, tràn ngập vẻ trào phúng.

Gió núi vi vu thổi qua, khiến tóc Tư Đồ khẽ lay động, để lộ một bên khuôn mặt góc cạnh phân minh khiến Tiểu Hoàng không sao dời mắt được…Cùng là những con người sống giữa đất trời, cớ sao có những người anh hùng khí khái, khiến người khác phải hướng về, cũng có những kẻ âm hiểm giả dối, chỉ giỏi làm trò hề cho thiên hạ mà thôi.

Thế là Tiểu Hoàng không nhịn được, đưa tay chạm lên mặt Tư Đồ, thấy hắn hơi cử động, liền nhẹ giọng bảo – "Chúng ta đi thôi, ở đây chả có gì hay ho mà xem cả."

Tư Đồ gật gù, mang theo Tiểu Hoàng cùng xoay người rời đi.

Màn náo loạn đó kéo dài mãi đến tận bình minh mới vãn hồi, tin tức "Thụy Vương là chân long chuyển thế" cũng theo đó mà lan xa, nhanh chóng đánh động dư luận, khắp nơi đều hay biết.

Thụy Vương mang theo đắc ý dạt dào trở về trướng, nói với một kẻ đang đứng cạnh đó với một con quái điểu đậu bên vai – "Thật không ngờ ngươi ngoài khống chế cổ trùng còn biết khống chế cả rắn nữa."

Người nọ mỉm cười, dùng thanh âm khàn khàn để đáp lời – "Tạ Vương gia đã khích lệ."

Thụy Vương gật đầu vừa ý, vừa mới ngồi xuống đã có người dâng trà lên. Thụy Vương nhìn thoáng qua người nọ, cười bảo rằng – "Xương Minh, kế này của ngươi thật là hay."

"Đa tạ Vương gia đã tán thưởng."

Kẻ quỳ xuống tạ ơn kia chẳng ai khác hơn, chính là tên thư sinh mà nhóm người Tiểu Hoàng đã gặp ở trấn Thanh Vân trước đó không lâu – Văn Xương Minh. Khi ấy y vẫn còn là một tên thư sinh mặt trắng, dẫu không lấy gì làm tuấn tú nhưng dù sao vẫn còn dễ nhìn…Còn bây giờ, trên mặt y đã có một vết sẹo vô cùng xấu xí, cơ hồ khiến cho gương mặt biến dạng, cũng đã bị chột một bên mắt phải, cả người đen đúa gầy còm, còn đâu nữa dáng vóc thư sinh, bây giờ trông toàn như ma quỷ.

99. Chương 50

Chương 50 | Chuyện nhảm đồn xa

– Lưu ngôn phỉ ngữ –

Vì sao Văn Xương Minh lại xuấy hiện tại doanh trại của Thụy Vương? Trong chuyện này cũng có những điều khuất tất.

Khi Tề Dịch đưa theo Văn Xương Minh cùng trở về đại bản doanh, sắp xếp cho y giữ chức vị thủ thư, chủ yếu là phụ trách ghi chép giấy tờ, điều động nhân sự cùng một vài việc vặt khác.

Trong vòng hơn nửa tháng sau đó, Văn Xương Minh làm việc rất cần cù, xem chừng cũng có biểu hiện tốt nên Tề Dịch rất thích, bèn điều y đến giữ một chân tham mưu bên cạnh mình. Nhưng rồi dần dà, Tề Dịch chợt phát hiên ra tâm tư Văn Xương Minh này không hề đơn giản, đặc biệt, có đôi khi những chủ ý y đưa ra quá ngoan độc, khiến người ta không làm sao tiếp thu nổi. Tề Dịch cho rằng người này chỉ vì cái lợi trước mắt, nếu ngày sau tiến nhập quan trường ắt sẽ thành mối họa, đã nghĩ đến việc trả y về quê nhà. Nhưng rồi ông ta nghĩ chính mình đã đưa người ta đi, nếu nói trả là trả, không chừng y sẽ càng bị đại ca và tẩu tẩu khi dễ, cho nên trước hết phái một thủ hạ mang ngân lượng đến nhà y, đánh tiếng trước với đại ca và tẩu tẩu y.

Sau khi Văn Xương Minh sát hại ca ca và tẩu tẩu thì dán giấy niêm phong, nghĩ bụng có thể che giấu mọi chuyện. Nhưng rồi thân nhân của mấy tiểu nhị thấy họ không về nhà, người dân ở trấn Thanh Vân cũng cảm giác được có chuyện gì đó không đúng, liền phá cửa xông vào. Vừa vào đến hậu viện thì đã nghe được mùi tanh tưởi nồng đậm, lục lọi tìm kiếm mới hay cả nhà đã bị sát hại cả. Người ở trấn này đều biết Văn Xương Minh là một tên thư sinh văn nhược, dù thế nào cũng không dám hãm hại ca ca và tẩu tẩu. Họ phỏng đoán không chừng là do bị đạo tặc lẻn vào, sau đó một nhà tán mạng.

Thủ hạ do Tề Dịch phái đi biết được việc này rồi thì cảm thấy vô cùng kỳ quặc, nhưng rồi hắn cũng thông minh, quyết định cầm theo tờ giấy niêm phong kia trở về, bẩm báo cho Tề Dịch.

Tề Dịch cũng không phải dạng ngu đần, thế nên ông ta bèn xâu chuỗi lại những lời nói và hành động của Văn Xương Minh, từ đó sinh nghi ngờ. Ông ta sai người lén đặt tờ giấy niêm phong vào doanh trướng của Văn Xương Minh. Khi y trở về, nhìn thấy tờ giấy ấy thì cả kinh thất sắc tri hô lên, tưởng đâu ca ca và tẩu tẩu hiện hồn về kêu oan. Tề Dịch từ một nơi bí mật theo dõi sự tình, vừa thấy biểu hiện của y thì hiểu ngay mọi chuyện. Ông ra nổi trận lôi đình, tự trách bản thân vô cùng. Một kẻ trông qua văn nhã là thế mà lại thí huynh sát tẩu, không bằng loài cầm thú, ấy vậy mà mình còn có lòng cảm mến. Tề Dịch trong cơn giận dữ liền rút đao muốn chém chết y. Văn Xương Minh hoảng hốt bỏ trốn, Tề Dịch đuổi theo bổ ột đao, sau đó ra lệnh cho quân sỹ mang xác y vứt ra ngoài làm mồi cho sói.

Nhưng tục ngữ nói mới hay làm sao, là tai họa lưu lại ngàn năm. Văn Xương Minh tuy rằng bị thương rất nặng như lại không mất mạng, lúc y đang nằm trên mặt đất lết chút hơi tàn thì gặp được nhân mã của Thụy Vương. Thụy Vương thấy y ăn vận quân trang của quân Tề Dịch, liền sai người lục soát người y, tìm được bức họa Ân Tịch Ly mà y vẫn mang theo bên người. Thụy Vương cảm thấy người này có thể lợi dụng được, liền sai người cứu sống y. Văn Xương Minh hiển nhiên hận Tề Dịch thấu xương, liền thề nguyện trung thành với Thụy Vương. Trải qua mấy ngày tiếp xúc, y nhận ra cách con người này có hứng thú với mình hoàn toàn bất đồng với Tề Dịch. Trong quan niệm của Tề Dịch thì đại trượng phu cần phải đỉnh thiên lập địa, cho nên ông ta không trông mong gặp phải một kẻ như y. Còn Thụy Vương thì khác, trong mắt lão ta, kẻ không gian ngoan, không thâm độc thì không phải trượng phu. Văn Xương Minh là kẻ tâm địa rắn rết, sau khi được cứu mạng thì cách hành sự quỷ quái, không từ thủ đoạn, quả thật rất hợp khẩu vị với Thụy Vương, trở thành tham mưu của lão ta. Lần này, sự việc đàn rắn xếp thành hình rồng chính là ý tưởng Văn Xương Minh nghĩ ra để lấy lòng Thụy Vương.

Nhưng thật ra, việc Văn Xương Minh ra kế sách cho Thụy Vương còn có một ý đồ khác…

Hôm nay, mới sáng sớm thì Mộc Lăng đã xuống núi, vào thành mua dược liệu, ấy là bởi vì muốn giúp cho Ngao Phượng Linh mổ não bắt cổ trùng, nên phải tìm một ít dược liệu đặc biệt, nhưng bây giờ vẫn còn thiếu mấy vị. Sau khi đi đến hiệu thuốc bắc tìm kiếm một phen, Mộc Lăng liền quay người trở về, khi đi ngang qua tửu lâu thì chợt nổi hứng muốn mang theo một ít rượu về theo. Thế là y bèn dạt dào hứng thú, chạy đến tửu lâu lớn nhất Thục Trung.

Mộc Lăng trong lúc đứng ở cửa chờ tiểu nhị lấy rượu ình, chợt nghe người trong tửu lâu ồn ào bàn tán, cẩn thận dỏng tai lên nghe… Nghe xong thì ngây ngẩn cả người, bởi nội dung là:

"Lão đệ từng gặp qua vị Hoàng tiểu tiên sinh kia chưa?"

“Gặp rồi, so với nữ tử thì còn thanh tú hơn gấp bội.”

“Khó trách… ai nấy đều bảo y là nam sủng của Tư Đồ.”

“Lời này là thật hay là giả?”

“Còn phải hỏi nữa sao?”

“Nghe bảo hai người ấy đã…”

……

Mộc Lăng nghe xong thấy hơi lạ, quay đầu nhìn lại mới thấy đó là những cư dân Thục Trung. Mộc Lăng suy tư một lát, quyết định chạy lên lầu trên xem thế nào, thấy khách nhân trên ấy cũng đang say sưa đàm luận việc này. Mộc Lăng chẳng thèm chờ nhận rượu nữa, lập tức phóng như bay sang tửu lâu khác, vẫn nghe được những lời đàm luận hệt như vậy. Sau đó y vào sòng bạc, hiệu ăn, thậm chí bon chen đến cả kỹ viện cũng vẫn còn nghe thấy, tóm lại, chỉ cần là nơi đông đúc người qua kẻ lại thì chắc chắn sẽ nghe rôm rả xôn xao. Mà đã thế, đầu đề câu chuyện cũng y như đúc, phần lớn đều bảo quan hệ giữa Tiểu Hoàng và Tư Đồ vô cùng thân thiết, Tiểu Hoàng là nam sủng của Tư Đồ, nói chung, hết thảy là những lời hạ lưu dâm loạn.

Mộc Lăng giận đến tái mặt, xoay người bỏ chạy về Hắc Vân Bảo, nhằm thẳng hướng thư phòng của Tư Đồ mà tiến, sau đó một cước đá bay mất cánh cửa phòng.

Khi đó, Tư Đồ đang ngồi bên bàn uống trà cùng với Tiểu Hoàng, thấy Mộc Lăng hùng hùng hổ hổ xông vào thì đều giật mình.

“Có chuyện gì thế?” – Tư Đồ thấy mặt mày Mộc Lăng tối sầm lại – “Bị cướp hay sao đấy?”

Mộc Lăng thấy Tiểu Hoàng cũng ở đó bị cố nén nhịn không nói, bước lại túm lấy Tư Đồ, tha ra ngoài cửa.

“Này!” – Tư Đồ bị Mộc Lăng kéo ra bên ngoài, Tiểu Hoàng lo lắng bám sát theo đến cửa, nhưng Tư Đồ lại khoát tay với y.

Mộc Lăng kéo Tư Đồ vào trong viện rồi mà vẫn chẳng nói gì, tức tối đến nghẹn họng.

Tư Đồ nhận ra Mộc Lăng có điểm lạ lùng liền hỏi – “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Mộc Lăng xoay trái ngả phải, thấy Tiểu Hoàng vẫn còn đứng ngay cửa mà lo lắng nhìn theo chứ chưa bước lại gần, bèn hạ giọng mang việc mới rồi kể lại cho Tư Đồ nghe.

Tiểu Hoàng ở xa xa nhìn lại, thấy Tư Đồ nghe Mộc Lăng nói gì đó mà xanh mét mặt mày, đôi hàng chân mày nhíu chặt lại, tựa như là tức giận lắm.

“Làm sao bây giờ?” – Mộc Lăng hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ định thần suy nghĩ hồi lâu, sau đó bảo với Mộc Lăng – “Ngươi trở vào trông chừng Tiên Tiên đi, ta ra ngoài một chuyến.”

Mộc Lăng gật đầu đáp ứng, Tư Đồ thì xoay người bỏ đi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” – Tiểu Hoàng thấy Mộc Lăng đi đến thì nhỏ giọng hỏi.

“Không có chuyện gì đâu.” – Mộc Lăng xoa đầu y.

Tiểu Hoàng dĩ nhiên là không tin, nhưng y thấy Mộc Lăng không muốn nói nên cũng không hỏi gì thêm.

Quá ngọ mà Tư Đồ vẫn chưa trở về, Tiểu Hoàng đang muốn ra ngoài đi dạo, nhưng Mộc Lăng lại lôi kéo y cùng đánh cờ khiến lòng tiểu hài tử chẳng được yên cho lắm.

Tới lúc trời xẩm tối thì vẫn chẳng thấy bóng dáng Tư Đồ đâu. Tiểu Hoàng thừa lúc Mộc Lăng bận tay bận chân liền lén chạy đi.

Tiểu Hoàng đi khắp Hắc Vân Bảo, chỗ nào cũng đến, nhưng tìm mấy vòng cũng chả thấy người đâu. Thế là tiểu hài tử hỏi thăm mấy vị huynh đệ gác cửa có gặp Tư Đồ hay không.

Các huynh đệ đều bảo rằng – "Bang chủ hạ sơn rồi."

Tiểu Hoàng ngẫm lại, thấy bản thân không thể nào hạ sơn tìm hắn, chỉ đành đi tới đi lui trên núi, sau đó lại quay về thư phòng.

Lúc y đi ngang qua giáo trường thì nghe có tiếng mấy vị huynh đệ đang đàm luận.

"Thật sự là đồn như thế ư?"

"Đúng vậy, ai cũng bảo Hoàng tiểu tiên sinh là nam sủng của bang chủ."

"Sao lại quá đáng thế chứ? Là tên khốn kiếp nào dám nói thế vậy?"

"Nhưng quả thật quan hệ của Hoàng tiểu tiên sinh và bang chủ rất ám muội mà."

"Ngươi quản được đấy chắc? Hoàng tiểu tiên sinh là người tốt như thế, dẫu cho bang chủ có thích thì đã sao…."

……

Kỳ thật thì những câu kế tiếp Tiểu Hoàng chẳng nghe lọt câu nào, chỉ riêng mỗi câu —— Hoàng tiểu tiên sinh là nam sủng của Tư Đồ —— là nghe rõ thôi.

Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng trở về, vừa hay đụng phải Mộc Lăng đang đuổi tới.

Mộc Lăng thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của tiểu hài tử thì khẳng định ngay là y đã nghe được việc gì đó, bèn vươn tay kéo y – "Tiểu Hoàng, ngươi không sao chứ?"

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn Mộc Lăng nhưng không nói gì, chỉ xoay người cúi gằm mặt bỏ đi, đến ngay chỗ cửa thư phòng thì ngồi bệt xuống, hai tay chống cằm có vẻ hơi ngây ngốc.

Mộc Lăng bước đến ngồi xuống ngay bên cạnh, vỗ vai y bảo – "Thanh giả tự thanh, đừng nghe những kẻ đó nói bậy nói bạ làm gì."

Tiểu Hoàng chống cằm suy nghĩ một lúc, sau đó quay sang hỏi Mộc Lăng – "Huynh nói thử xem… ta và Tư Đồ là loại quan hệ gì nào?"

"Ái……" – Mộc Lăng trợn mắt lên, suy nghĩ cả buổi mới ấp úng đáp – "Việc ấy, xem như là …tình nhân đi."

Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái – "Vậy còn… nam sủng…"

"Tình nhân với nam sủng hoàn toàn khác nhau nha." – Mộc Lăng xua tay – "Hai người các ngươi là trong sạch, không hề giống với nam sủng."

"Nhưng… cũng đã làm một số chuyện mờ ám rồi…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Khụ khụ……" – Mộc Lăng suýt chút nữa là bị sặc chết, kinh hãi hỏi Tiểu Hoàng – "Tên Tư Đồ cầm thú kia ra tay với ngươi rồi sao? Cái tên mắc toi mắc dịch trời đánh thánh đâm kia, đến cả tiểu hài tử cũng không buông tha nữa."

Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói thầm một câu – "Huynh ấy không phải như vậy mà…"

Mộc Lăng giật mình, ơ, tiểu hài tử nói đỡ cho Tư Đồ ư, vậy tức là sao nhỉ? Y lại tưởng tượng đến việc thân thể Tiểu Hoàng gần đây không tồi lắm, hẳn là sẽ không…

"Hắn làm cái gì rồi hử?" – Mộc Lăng nhỏ tiếng hỏi.

Tiểu Hoàng thấy y hấp háy mắt thì đỏ mặt hỏi lại – "Cái gì là cái gì?"

Mộc Lăng tiến đến sát bên tai Tiểu Hoàng, thì thầm – "Chính là đã làm đến đâu rồi? Cởi y phục chưa?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Sờ soạng với hôn thì sao?" – Miệng Mộc Lăng càng lúc càng chảy xệ ra.

Tiểu Hoàng chần chừ một lúc rồi lại gật đầu.

Thế là hai mắt Mộc Lăng trợn tròng lên – "Vậy chuyện kia… có hay là không…?" – vừa hỏi vừa lấy tay che miệng, nói nhỏ vào tai Tiểu Hoàng vài câu.

Tiểu Hoàng dùng tư thế nhẹ nhàng đến không sao nhận ra được, gật đầu một cái, sau đó cũng thì thầm lại vào tai Mộc Lăng mấy câu.

"Á…" – Mộc Lăng hít một hơi lạnh, trong lòng thầm nghĩ tiểu hài tử sao lại khờ khạo thế, lần đầu tiên thế là bị Tư Đồ lừa gạt lấy đi mất rồi ư? Nhưng rồi y nghĩ nghĩ gì đó, lại hỏi tiếp – "Cũng chỉ có vậy thôi ư? Còn việc gì khác nữa không?"

Tiểu Hoàng mở to mắt nhìn Mộc Lăng khó hiểu – "Có cái gì là có cái gì?"

Mộc Lăng sờ cằm, thì ra là bước cuối cùng vẫn chưa làm, xem như tên Tư Đồ này cũng còn chút nhân tính.

"Còn có cái gì nữa vậy?" – Tiểu Hoàng níu chặt tay áo của Mộc Lăng – "Huynh nói cho ta biết đi."

"Ngươi đi mà hỏi Tư Đồ ấy." – Mộc Lăng thở dài, cuối cùng lại hỏi Tiểu Hoàng – "Vậy ngươi xem Tư Đồ là gì?"

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt, trầm tư một lát rồi đáp – "Ta thích huynh ấy!"

Miệng Mộc Lăng lại há to thêm một tẹo – "Là thích thế nào? Thế ngươi có thích ta không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Không giống nhau!"

"Không giống là không giống làm sao?" – Mộc Lăng lại hỏi – "Nếu ta và Tư Đồ cùng rơi xuống sông thì ngươi cứu ai hử?"

"Hai huynh sao lại rơi xuống sông? Mà ta không biết bơi đâu."

"Chỉ là giả dụ vậy thôi mà." – Mộc Lăng tiếp tục truy tới – "Ví dụ như ta và Tư Đồ cùng gặp nguy hiểm, mà ngươi chỉ có thể cứu một người, vậy ngươi cứu ai?"

"Tư Đồ!" – Tiểu Hoàng đáp mà chẳng hề nghĩ ngợi.

"Ối……" – Mộc Lăng ôm ngực hít một hơi dài, gần giọng bảo – "Ngươi ~ đúng ~ là ~ đồ ~ xấu ~ xa!"

Tiểu Hoàng bị bộ dạng khoa trương của Mộc Lăng chọc cho bật cười bèn đưa tay vỗ vai y một chút – "Nhưng mà… nam sủng thì ta không thích."

"Ý ngươi muốn nói, ngươi không sợ người khác biết ngươi có quan hệ với Tư Đồ, ngươi thích Tư Đồ, nhưng ngươi không thích người khác nói ngươi là nam sủng?" – Mộc Lăng thắc mắc.

"Đúng là như vậy!" – Tiểu Hoàng gật đầu.

"Cũng đúng nhỉ…" – Mộc Lăng lẩm bẩm – "Ngươi là một tên nhóc con tốt như thế, không đâu lại bị oan uổng."

"Không phải ta!" – Tiểu Hoàng chợt lên tiếng – "Người bị oan chính là Tư Đồ ấy."

Mộc Lăng sửng sốt, nhìn tiểu hài tử một cách khó hiểu… – "Nói thế là sao? Bọn họ đương nói ngươi là nam sủng của Tư Đồ, chứ có bảo Tư Đồ là nam sủng của ngươi đâu."

"Tư Đồ đối xử với ta tốt lắm." – Tiểu Hoàng nói – "Huynh ấy đâu có xem ta như nam sủng, nói như vậy khác gì bảo huynh ấy là kẻ xấu xa nào?"

Mộc Lăng trợn mắt há hốc mồm hồi lâu, xoay người đập đầu vào khung cửa, đau đớn thốt lên – "Tức chết đi được! Sao tên Tư Đồ này lại tốt số vậy chứ? Sao lại tốt đến thế, thật là tức chết đi mà!"

Tiểu Hoàng hơi dở khóc dở cười, vội ngăn Mộc Lăng lại – "Huynh đừng náo loạn lên nữa mà. Huynh nói xem, có phải Tư Đồ nghe được chuyện này nên mới ra ngoài không?"

"Đúng vậy!" – Mộc Lăng nói – "Chắc là đem tất cả những ai nói linh tinh đi mần thịt hết rồi."

"Á!" – Tiểu Hoàng tỏ ra lo lắng – "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Vừa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng Tư Đồ vang lên, cũng chẳng biết hắn ở phía sau bọn họ tự bao giờ, không nhanh không chậm vứt ra một câu – "Hết cách rồi, thành thân đi!"

……

100. Chương 50: Chuyện Nhảm Đồn Xa

Vì sao Văn Xương Minh lại xuấy hiện tại doanh trại của Thụy Vương? Trong chuyện này cũng có những điều khuất tất.

Khi Tề Dịch đưa theo Văn Xương Minh cùng trở về đại bản doanh, sắp xếp cho y giữ chức vị thủ thư, chủ yếu là phụ trách ghi chép giấy tờ, điều động nhân sự cùng một vài việc vặt khác.

Trong vòng hơn nửa tháng sau đó, Văn Xương Minh làm việc rất cần cù, xem chừng cũng có biểu hiện tốt nên Tề Dịch rất thích, bèn điều y đến giữ một chân tham mưu bên cạnh mình. Nhưng rồi dần dà, Tề Dịch chợt phát hiên ra tâm tư Văn Xương Minh này không hề đơn giản, đặc biệt, có đôi khi những chủ ý y đưa ra quá tâm ngoan thủ lạt, khiến người ta không làm sao tiếp thu nổi. Tề Dịch cho rằng người này chỉ vì cái lợi trước mắt, nếu ngày sau tiến nhập quan trường ắt sẽ thành mối họa, đã nghĩ đến việc trả y về quê nhà. Nhưng rồi ông ta nghĩ chính mình đã đưa người ta đi, nếu nói trả là trả, không chừng y sẽ càng bị đại ca và tẩu tẩu khi dễ, cho nên trước hết phái một thủ hạ mang ngân lượng đến nhà y, đánh tiếng trước với đại ca và tẩu tẩu y.

Sau khi Văn Xương Minh sát hại ca ca và tẩu tẩu thì dán giấy niêm phong, nghĩ bụng có thể che giấu mọi chuyện. Nhưng rồi thân nhân của mấy tiểu nhị thấy họ không về nhà, người dân ở trấn Thanh Vân cũng cảm giác được có chuyện gì đó không đúng, liền phá cửa xông vào. Vừa vào đến hậu viện thì đã nghe được mùi tanh tưởi nồng đậm, lục lọi tìm kiếm mới hay cả nhà đã bị sát hại cả. Người ở trấn này đều biết Văn Xương Minh là một tên thư sinh văn nhược, dù thế nào cũng không dám hãm hại ca ca và tẩu tẩu. Họ phỏng đoán không chừng là do bị đạo tặc lẻn vào, sau đó một nhà tán mạng.

Thủ hạ do Tề Dịch phái đi biết được việc này rồi thì cảm thấy vô cùng kỳ quặc, nhưng rồi hắn cũng thông minh, quyết định cầm theo tờ giấy niêm phong kia trở về, bẩm báo cho Tề Dịch.

Tề Dịch cũng không phải dạng ngu đần, thế nên ông ta bèn xâu chuỗi lại những lời nói và hành động của Văn Xương Minh, từ đó sinh nghi ngờ. Ông ta sai người lén đặt tờ giấy niêm phong vào doanh trướng của Văn Xương Minh. Khi y trở về, nhìn thấy tờ giấy ấy thì cả kinh thất sắc tri hô lên, tưởng đâu ca ca và tẩu tẩu hiện hồn về kêu oan. Tề Dịch từ một nơi bí mật theo dõi sự tình, vừa thấy biểu hiện của y thì hiểu ngay mọi chuyện. Ông ra nổi trận lôi đình, tự trách bản thân vô cùng. Một kẻ trông qua văn nhã là thế mà lại thí huynh sát tẩu, không bằng loài cầm thú, ấy vậy mà mình còn có lòng cảm mến. Tề Dịch trong cơn giận dữ liền rút đao muốn chém chết y. Văn Xương Minh hoảng hốt bỏ trốn, Tề Dịch đuổi theo bổ cho một đao, sau đó ra lệnh cho quân sỹ mang xác y vứt ra ngoài làm mồi cho sói.

Nhưng tục ngữ nói mới hay làm sao, là tai họa lưu lại ngàn năm. Văn Xương Minh tuy rằng bị thương rất nặng như lại không mất mạng, lúc y đang nằm trên mặt đất lết chút hơi tàn thì gặp được nhân mã của Thụy Vương. Thụy Vương thấy y ăn vận quân trang của quân Tề Dịch, liền sai người lục soát người y, tìm được bức họa Ân Tịch Ly mà y vẫn mang theo bên người. Thụy Vương cảm thấy người này có thể lợi dụng được, liền sai người cứu sống y. Văn Xương Minh hiển nhiên hận Tề Dịch thấu xương, liền thề nguyện trung thành với Thụy Vương. Trải qua mấy ngày tiếp xúc, y nhận ra cách con người này có hứng thú với mình hoàn toàn bất đồng với Tề Dịch. Trong quan niệm của Tề Dịch thì đại trượng phu cần phải đỉnh thiên lập địa, cho nên ông ta không trông mong gặp phải một kẻ như y. Còn Thụy Vương thì khác, trong mắt lão ta, kẻ không gian ngoan, không thâm độc thì không phải trượng phu. Văn Xương Minh là kẻ tâm địa rắn rết, sau khi được cứu mạng thì cách hành sự quỷ quái, không từ thủ đoạn, quả thật rất hợp khẩu vị với Thụy Vương, trở thành tham mưu của lão ta. Lần này, sự việc đàn rắn xếp thành hình rồng chính là ý tưởng Văn Xương Minh nghĩ ra để lấy lòng Thụy Vương.

Nhưng thật ra, việc Văn Xương Minh ra kế sách cho Thụy Vương còn có một ý đồ khác…

Hôm nay, mới sáng sớm thì Mộc Lăng đã xuống núi, vào thành mua dược liệu, ấy là bởi vì muốn giúp cho Ngao Phượng Linh mổ não bắt cổ trùng, nên phải tìm một ít dược liệu đặc biệt, nhưng bây giờ vẫn còn

thiếu mấy vị. Sau khi đi đến hiệu thuốc bắc tìm kiếm một phen, Mộc Lăng liền quay người trở về, khi đi ngang qua tửu lâu thì chợt nổi hứng muốn mang theo một ít rượu về theo. Thế là y bèn dạt dào hứng thú, chạy đến tửu lâu lớn nhất Thục Trung.

Mộc Lăng trong lúc đứng ở cửa chờ tiểu nhị lấy rượu cho mình, chợt nghe người trong tửu lâu ồn ào bàn tán, cẩn thận dỏng tai lên nghe…Nghe xong thì ngây ngẩn cả người, bởi nội dung là:

"Lão đệ từng gặp qua vị Hoàng tiểu tiên sinh kia chưa?"

"Gặp rồi, so với nữ tử thì còn thanh tú hơn gấp bội."

"Khó trách…ai nấy đều bảo y là nam sủng của Tư Đồ."

"Lời này là thật hay là giả?"

"Còn phải hỏi nữa sao?"

"Nghe bảo hai người ấy đã…"

…

Mộc Lăng nghe xong thấy hơi lạ, quay đầu nhìn lại mới thấy đó là những cư dân Thục Trung. Mộc Lăng suy tư một lát, quyết định chạy lên lầu trên xem thế nào, thấy khách nhân trên ấy cũng đang say sưa đàm luận việc này. Mộc Lăng chẳng thèm chờ nhận rượu nữa, lập tức phóng như bay sang tửu lâu khác, vẫn nghe được những lời đàm luận hệt như vậy. Sau đó y vào sòng bạc, hiệu ăn, thậm chí bon chen đến cả kỹ viện cũng vẫn còn nghe thấy, tóm lại, chỉ cần là nơi đông đúc người qua kẻ lại thì chắc chắn sẽ nghe rôm rả xôn xao. Mà đã thế, đầu đề câu chuyện cũng y như đúc, phần lớn đều bảo quan hệ giữa Tiểu Hoàng và Tư Đồ vô cùng thân thiết, Tiểu Hoàng là nam sủng của Tư Đồ, nói chung, hết thảy là những lời hạ lưu *** loạn.

Mộc Lăng giận đến tái mặt, xoay người bỏ chạy về Hắc Vân Bảo, nhằm thẳng hướng thư phòng của Tư Đồ mà tiến, sau đó một cước đá bay mất cánh cửa phòng.

Khi đó, Tư Đồ đang ngồi bên bàn uống trà cùng với Tiểu Hoàng, thấy Mộc Lăng hùng hùng hổ hổ xông vào thì đều giật mình.

"Có chuyện gì thế?" – Tư Đồ thấy mặt mày Mộc Lăng tối sầm lại – "Bị cướp hay sao đấy?"

Mộc Lăng thấy Tiểu Hoàng cũng ở đó bị cố nén nhịn không nói, bước lại túm lấy Tư Đồ, tha ra ngoài cửa.

"Này!" – Tư Đồ bị Mộc Lăng kéo ra bên ngoài, Tiểu Hoàng lo lắng bám sát theo đến cửa, nhưng Tư Đồ lại khoát tay với y.

Mộc Lăng kéo Tư Đồ vào trong viện rồi mà vẫn chẳng nói gì, tức tối đến nghẹn họng.

Tư Đồ nhận ra Mộc Lăng có điểm lạ lùng liền hỏi – "Rốt cuộc là làm sao vậy?"

Mộc Lăng xoay trái ngả phải, thấy Tiểu Hoàng vẫn còn đứng ngay cửa mà lo lắng nhìn theo chứ chưa bước lại gần, bèn hạ giọng mang việc mới rồi kể lại cho Tư Đồ nghe.

Tiểu Hoàng ở xa xa nhìn lại, thấy Tư Đồ nghe Mộc Lăng nói gì đó mà xanh mét mặt mày, đôi hàng chân mày nhíu chặt lại, tựa như là tức giận lắm.

"Làm sao bây giờ?" – Mộc Lăng hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ định thần suy nghĩ hồi lâu, sau đó bảo với Mộc Lăng – "Ngươi trở vào trông chừng Tiên Tiên đi, ta ra ngoài một chuyến."

Mộc Lăng gật đầu đáp ứng, Tư Đồ thì xoay người bỏ đi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" – Tiểu Hoàng thấy Mộc Lăng đi đến thì nhỏ giọng hỏi.

"Không có chuyện gì đâu." – Mộc Lăng xoa đầu y.

Tiểu Hoàng dĩ nhiên là không tin, nhưng y thấy Mộc Lăng không muốn nói nên cũng không hỏi gì thêm.

Quá ngọ mà Tư Đồ vẫn chưa trở về, Tiểu Hoàng đang muốn ra ngoài đi dạo, nhưng Mộc Lăng lại lôi kéo y cùng đánh cờ khiến lòng tiểu hài tử chẳng được yên cho lắm.

Tới lúc trời xẩm tối thì vẫn chẳng thấy bóng dáng Tư Đồ đâu. Tiểu Hoàng thừa lúc Mộc Lăng bận tay bận chân liền lén chạy đi.

Tiểu Hoàng đi khắp Hắc Vân Bảo, chỗ nào cũng đến, nhưng tìm mấy vòng cũng chả thấy người đâu. Thế là tiểu hài tử hỏi thăm mấy vị huynh đệ gác cửa có gặp Tư Đồ hay không.

Các huynh đệ đều bảo rằng – "Bang chủ hạ sơn rồi."

Tiểu Hoàng ngẫm lại, thấy bản thân không thể nào hạ sơn tìm hắn, chỉ đành đi tới đi lui trên núi, sau đó lại quay về thư phòng.

Lúc y đi ngang qua giáo trường thì nghe có tiếng mấy vị huynh đệ đang đàm luận.

"Thật sự là đồn như thế ư?"

"Đúng vậy, ai cũng bảo Hoàng tiểu tiên sinh là nam sủng của bang chủ."

"Sao lại quá đáng thế chứ? Là tên khốn kiếp nào dám nói thế vậy?"

"Nhưng quả thật quan hệ của Hoàng tiểu tiên sinh và bang chủ rất ám muội mà."

"Ngươi quản được đấy chắc? Hoàng tiểu tiên sinh là người tốt như thế, dẫu cho bang chủ có thích thì đã sao…"

…

Kỳ thật thì những câu kế tiếp Tiểu Hoàng chẳng nghe lọt câu nào, chỉ riêng mỗi câu —— Hoàng tiểu tiên sinh là nam sủng của Tư Đồ —— là nghe rõ thôi.

Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng trở về, vừa hay đụng phải Mộc Lăng đang đuổi tới.

Mộc Lăng thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của tiểu hài tử thì khẳng định ngay là y đã nghe được việc gì đó, bèn vươn tay kéo y – "Tiểu Hoàng, ngươi không sao chứ?"

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn Mộc Lăng nhưng không nói gì, chỉ xoay người cúi gằm mặt bỏ đi, đến ngay chỗ cửa thư phòng thì ngồi bệt xuống, hai tay chống cằm có vẻ hơi ngây ngốc.

Mộc Lăng bước đến ngồi xuống ngay bên cạnh, vỗ vai y bảo – "Thanh giả tự thanh, đừng nghe những kẻ đó nói bậy nói bạ làm gì."

Tiểu Hoàng chống cằm suy nghĩ một lúc, sau đó quay sang hỏi Mộc Lăng – "Huynh nói thử xem…ta và Tư Đồ là loại quan hệ gì nào?"

"Ái…" – Mộc Lăng trợn mắt lên, suy nghĩ cả buổi mới ấp úng đáp – "Việc ấy, xem như là…tình nhân đi."

Tiểu Hoàng nháy mắt mấy cái – "Vậy còn…nam sủng…"

"Tình nhân với nam sủng hoàn toàn khác nhau nha." – Mộc Lăng xua tay – "Hai người các ngươi là trong sạch, không hề giống với nam sủng."

"Nhưng…cũng đã làm một số chuyện mờ ám rồi…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Khụ khụ…" – Mộc Lăng suýt chút nữa là bị sặc chết, kinh hãi hỏi Tiểu Hoàng – "Tên Tư Đồ cầm thú kia ra tay với ngươi rồi sao? Cái tên mắc toi mắc dịch trời đánh thánh đâm kia, đến cả tiểu hài tử cũng không buông tha nữa."

Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói thầm một câu – "Huynh ấy không phải như vậy mà…"

Mộc Lăng giật mình, ơ, tiểu hài tử nói đỡ cho Tư Đồ ư, vậy tức là sao nhỉ? Y lại tưởng tượng đến việc thân thể Tiểu Hoàng gần đây không tồi lắm, hẳn là sẽ không…

"Hắn làm cái gì rồi hử?" – Mộc Lăng nhỏ tiếng hỏi.

Tiểu Hoàng thấy y hấp háy mắt thì đỏ mặt hỏi lại – "Cái gì là cái gì?"

Mộc Lăng tiến đến sát bên tai Tiểu Hoàng, thì thầm – "Chính là đã làm đến đâu rồi? Cởi y phục chưa?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Sờ soạng với hôn thì sao?" – Miệng Mộc Lăng càng lúc càng chảy xệ ra.

Tiểu Hoàng chần chừ một lúc rồi lại gật đầu.

Thế là hai mắt Mộc Lăng trợn tròng lên – "Vậy chuyện kia…có hay là không…?" – vừa hỏi vừa lấy tay che miệng, nói nhỏ vào tai Tiểu Hoàng vài câu.

Tiểu Hoàng dùng tư thế nhẹ nhàng đến không sao nhận ra được, gật đầu một cái, sau đó cũng thì thầm lại vào tai Mộc Lăng mấy câu.

"Á…" – Mộc Lăng hít một hơi lạnh, trong lòng thầm nghĩ tiểu hài tử sao lại khờ khạo thế, lần đầu tiên thế là bị Tư Đồ lừa gạt lấy đi mất rồi ư? Nhưng rồi y nghĩ nghĩ gì đó, lại hỏi tiếp – "Cũng chỉ có vậy thôi ư? Còn việc gì khác nữa không?"

Tiểu Hoàng mở to mắt nhìn Mộc Lăng khó hiểu – "Có cái gì là có cái gì?"

Mộc Lăng sờ cằm, thì ra là bước cuối cùng vẫn chưa làm, xem như tên Tư Đồ này cũng còn chút nhân tính.

"Còn có cái gì nữa vậy?" – Tiểu Hoàng níu chặt tay áo của Mộc Lăng – "Huynh nói cho ta biết đi."

"Ngươi đi mà hỏi Tư Đồ ấy." – Mộc Lăng thở dài, cuối cùng lại hỏi Tiểu Hoàng – "Vậy ngươi xem Tư Đồ là gì?"

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt, trầm tư một lát rồi đáp – "Ta thích huynh ấy!"

Miệng Mộc Lăng lại há to thêm một tẹo – "Là thích thế nào? Thế ngươi có thích ta không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Không giống nhau!"

"Không giống là không giống làm sao?" – Mộc Lăng lại hỏi – "Nếu ta và Tư Đồ cùng rơi xuống sông thì ngươi cứu ai hử?"

"Hai huynh sao lại rơi xuống sông? Mà ta không biết bơi đâu."

"Chỉ là giả dụ vậy thôi mà." – Mộc Lăng tiếp tục truy tới – "Ví dụ như ta và Tư Đồ cùng gặp nguy hiểm, mà ngươi chỉ có thể cứu một người, vậy ngươi cứu ai?"

"Tư Đồ!" – Tiểu Hoàng đáp mà chẳng hề nghĩ ngợi.

"Ối…" – Mộc Lăng ôm ngực hít một hơi dài, gằn giọng bảo – "Ngươi ~ đúng ~ là ~ đồ ~ xấu ~ xa!"

Tiểu Hoàng bị bộ dạng khoa trương của Mộc Lăng chọc cho bật cười bèn đưa tay vỗ vai y một chút – "Nhưng mà…nam sủng thì ta không thích."

"Ý ngươi muốn nói, ngươi không sợ người khác biết ngươi có quan hệ với Tư Đồ, ngươi thích Tư Đồ, nhưng ngươi không thích người khác nói ngươi là nam sủng?" – Mộc Lăng thắc mắc.

"Đúng là như vậy!" – Tiểu Hoàng gật đầu.

"Cũng đúng nhỉ…" – Mộc Lăng lẩm bẩm – "Ngươi là một tên nhóc con tốt như thế, không đâu lại bị oan uổng."

"Không phải ta!" – Tiểu Hoàng chợt lên tiếng – "Người bị oan chính là Tư Đồ ấy."

Mộc Lăng sửng sốt, nhìn tiểu hài tử một cách khó hiểu…– "Nói thế là sao? Bọn họ đương nói ngươi là nam sủng của Tư Đồ, chứ có bảo Tư Đồ là nam sủng của ngươi đâu."

"Tư Đồ đối xử với ta tốt lắm." – Tiểu Hoàng nói – "Huynh ấy đâu có xem ta như nam sủng, nói như vậy khác gì bảo huynh ấy là kẻ xấu xa nào?"

Mộc Lăng trợn mắt há hốc mồm hồi lâu, xoay người đập đầu vào khung cửa, đau đớn thốt lên – "Tức chết đi được! Sao tên Tư Đồ này lại tốt số vậy chứ? Sao lại tốt đến thế, thật là tức chết đi mà!"

Tiểu Hoàng hơi dở khóc dở cười, vội ngăn Mộc Lăng lại – "Huynh đừng náo loạn lên nữa mà. Huynh nói xem, có phải Tư Đồ nghe được chuyện này nên mới ra ngoài không?"

"Đúng vậy!" – Mộc Lăng nói – "Chắc là đem tất cả những ai nói linh tinh đi mần thịt hết rồi."

"Á!" – Tiểu Hoàng tỏ ra lo lắng – "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Vừa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng Tư Đồ vang lên, cũng chẳng biết hắn ở phía sau bọn họ tự bao giờ, không nhanh không chậm vứt ra một câu – "Hết cách rồi, thành thân đi!"

…

101. Chương 51

Chương 51 | Vui buồn lẫn lộn

– Hỉ ưu tham bán –

"Thành thân?" – Mộc Lăng há hốc mồm ra.

Tư Đồ lườm y một cái – "Ngươi khích động cái rắm gì chứ, có phải là thành thân với ngươi đâu nào."

"Ta thèm vào!" – Mộc Lăng tỏ ra xem thường, lòng vòng tại chỗ, tay vuốt cằm, miệng lẩm bẩm – "Thành thân… thành thân…"

"Bảo các huynh đệ chuẩn bị hỉ yến nào." – Tư Đồ nói bâng quơ – "Tiện mồm thì truyền lời ra ngoài rằng, Tư Đồ ta và Hoàng Bán Tiên lưỡng tình tương duyệt, ý hợp tâm đầu, cùng nhau thề non hẹn biển, kết tóc se duyên… Bọn họ chẳng phải rất thích đồn đãi sao? Vậy thì cho họ đồn." – Hắn vừa nói vừa đưa tay nâng cằm Tiểu Hoàng dậy – "Chúng ta phải làm sao để khắp thiên hạ đều phải bàn tán đến việc hôn nhân này."

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt mày, cũng không biết phải đáp lời thế nào. Trái lại, Mộc Lăng ở bên cạnh tỏ ra rất vui vẻ, vỗ vai Tư Đồ mà nói – "Được lắm, chiêu này rất thú vị, chúng ta cùng làm đi." – Nói xong thì hí hửng chạy đi mất.

Tiểu Hoàng đương ngây ngốc nhìn Mộc Lăng đã chạy đi thì bị Tư Đồ kéo tuột vào phòng.

"Có đồng ý thành thân với ta không?" – Tư Đồ cười hỏi.

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ đến ngồi bên giường, tự nhìn mũi chân của mình.

"Không chịu sao?" – Tư Đồ cũng đến ngồi bên cạnh, tiện tay xoa đầu y.

"Không phải…" – Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ giọng nói – "Chỉ là chưa xin phép phụ thân…"

Tư Đồ ngẩn cả người ra, đợi đến lúc hoàn hồn thì bật cười lớn, vươn tay bắt lấy quai hàm Tiểu Hoàng – "Tiểu hài tử nhà ngươi, sao cách suy nghĩ chả giống gì với người bình thường vậy? Nếu người khác gặp sự tình này thì cầm chắc sẽ nghĩ hai nam nhân làm sao mà thành thân được, còn ngươi thì lại nghĩ đến việc chưa xin phép phụ thân mình."

Tiểu Hoàng có hơi chút ủy khuất liếc mắt nhìn hắn, sau đó nhỏ tiếng bảo – "Thật ra thì…"

"Vậy nói xem nào, ngươi có muốn thành thân với ta không?" – Tư Đồ kề sát vào hỏi.

Tiểu Hoàng xoay mặt sang nhìn Tư Đồ, rồi ngoảnh về chỗ cũ, vừa gật đầu vừa nhẹ giọng đáp – "Ừm!"

Tư Đồ mỉm cười, kề sát vào tai Tiểu Hoàng mà nỉ non – "Thành thân rồi thì phải động phòng đó nha… Ngươi có chắc chưa đó?"

Tiểu Hoàng nhấc chân lên đá một cú vào chân Tư Đồ, hung hăng liếc mắt trừng hắn, nhưng mà xương cốt Tư Đồ giờ khắc này đã mềm nhũn cả ra rồi, liền nhào đến hôn tiểu hài tử.

……

Mấy hôm sau,

"Tư Đồ bang chủ và Hoàng Bán Tiên thành thân…" – Tin tức này vừa lan truyền ra thì khắp Thục Trung như có sóng to gió lớn, chỗ nào cũng nghe người ta bàn tán xôn xao, đến cả đàn bà và trẻ con còn biết nữa.

Kẻ thâm hiểm nhất vẫn cứ là Mộc Lăng thôi. Y cho các huynh đệ Hắc Vân Bảo ra ngoài tung tin, rằng Tư Đồ và Tiểu Hoàng chính là một đôi thần tiên yêu nhau thắm thiết ở trên trời, là những vì tinh tú cao quý, nay tu luyện mấy kiếp mới được mối nhân duyên này, là do ngọc hoàng thượng đế đứng ra tác hợp cho… đại loại toàn là những lời ba hoa chích chòe cả.

Hơn nữa một đồn mười, mười đồn trăm, càng đồn thì càng tam sao thất bản, đến khi Tư Đồ và Tiểu Hoàng nghe được thì cười lăn bò càng mãi không thôi. Cuối cùng, việc vui đã định vào ba ngày sau, Tư Đồ không mời bất kỳ ai, chỉ vui vầy cùng các huynh đệ Hắc Vân Bảo.

Đại đa số dân chúng Thục Trung đều ôm tâm lý muốn xem náo nhiệt, cộng thêm thực lực Hắc Vân bảo vô cùng hùng hậu, cho nên chả ai dám bảo là không tốt. Tuy nhiên, ở tại mấy chỗ quân doanh thì phản ứng không giống như vậy.

Tề Dịch sau khi nghe phó tướng bẩm báo lại thì thoạt đầu hơi sửng sốt, sau đó thản nhiên buông một câu – "Ra là vậy đấy à?" – Sau đó không nói thêm gì nữa.

Bọn giang hồ quần hùng bởi vì việc kiểm kê thi thể thiếu vài người mà vốn đã hỗn loạn, nay lại nghe bảo Tư Đồ muốn thành thân thì đều trợn mắt há mồm.

Tại đại doanh ở bên kia sông, Thụy Vương và Tiếu Lạc Vũ đang ngồi uống trà, thì có một tên giáo úy tiến vào bẩm báo tin tức Tư Đồ thành thân, khiến Tiếu Lạc Vũ thêm lần nữa bị sặc nước, phải vừa cười vừa ho khan.

"Xương Minh, xem chừng ngươi bị ăn mất một quân rồi nhỉ?" – Thụy Vương vừa cười vừa đánh mắt sang Văn Xương Minh ngay bên cạnh.

Mặt mày Văn Xương Minh hơi tái trắng, chỉ cười bảo – "Vương gia… cũng chưa hẳn là như thế đâu."

"Hửm" – Thụy Vương tỏ ra hứng thú – "Nói thế là sao?"

"Vương gia xin hãy tin tiểu nhân… tiểu nhân xin phép về chuẩn bị." – Văn Xương Minh thấp giọng nói – "Tiểu nhân cam đoan sẽ có trò hay để xem."

Thụy Vương hơi nhướn mi – "Được… vậy bản vương đây sẽ chờ xem kịch hay."

"Dạ!" – Văn Xương Minh vội hành lễ rồi đi ra ngoài.

Thụy Vương quay lại với kẻ vẫn đang chuyên tâm uống nước, Tiếu Lạc Vũ – "Ngươi vẫn còn ngồi đó được sao? Tư Đồ kia chẳng thèm để ngươi vào mắt, mà ngươi cũng cam tâm làm kẻ số hai à?"

Tiếu Lạc Vũ nhướn mày nhìn đáp lại, sau đó cười – "Cũng chưa chắc kẻ số một đã là Tư Đồ đâu…"

"Hửm?" – Thụy Vương giật mình – "Vậy ngươi nói xem là ai nào."

Tiếu Lạc Vũ buông chén trà xuống, đứng dậy xốc lại đai lưng – "Lợi hại nhất, chính là tên nhóc con đáng yêu kia kìa." – Nói xong đi thẳng một nước ra ngoài.

…

Chuyện vui lần này của Tư Đồ và Tiểu Hoàng hết thảy đều giao cho người đã có kinh nghiệm, tức là Lô Ngự Phong và Vân Tứ Nương lo liệu, Mộc Lăng thì bởi vì cảm thấy thú vị nên cũng theo sát mà kiếm chuyện chơi.

Tuy rằng bảo là phải tổ chức sao cho rầm rộ, nhưng kẻ trong cuộc lại chỉ ngồi không mà ngó thôi. Mấu chốt ở đây là Tư Đồ chả phải người bền chí gì cho cam, mọi việc đổ hết xuống đầu thuộc hạ, còn chính mình thì lại dẫn Tiểu Hoàng đi dạo chơi khắp nơi. Có một hôm, Vân Tứ Nương đưa đến mấy người thợ may, đưa cả

y phục của hai người đến. Tiểu Hoàng vừa thấy y phục của tân nương tử thì hoảng hốt co giò bỏ chạy, nói sao cũng không chịu nghe.

Tư Đồ cầm lấy y phục tân lang, trái xem phải ngó, nhíu mày bảo – "Sao mà khó coi đến thế chứ? Y phục khó nhìn thế này còn muốn người khác mặc sao? Còn nữa, cần chi cứ phải là màu đỏ? Ta muốn màu đen không được sao?"

Nhóm thợ may cũng chẳng biết nên làm sao cho phải, khó xử hết nhìn Lô Ngự Phong lại nhìn Vân Tứ Nương.

"Bang chủ, tổ chức lễ thành thân làm sao mặc y phục đen được?" – Lô Ngự Phong can ngăn – "Người nhượng bộ một chút đi."

"Màu đỏ…" – Tư Đồ sờ cằm, ánh mắt bị bộ y phục tân nương đỏ thẫm kia thu hút, lại thấy Tiểu Hoàng cứ mãi trốn trong phòng không chịu ra. Thế là hắn cầm lấy bộ hỉ phục tân nương ấy, xoay lại nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vừa thấy thái độ hưng phấn dạt dào của Tư Đồ thì biết ngay hắn muốn mình mặc bộ hỉ phục này… Y không mặc đâu! Tiểu Hoàng nghĩ thế rồi liền xoay người bỏ chạy vào phòng mình, đóng chặt cửa không chịu ra.

Tư Đồ chỉ tay vào bộ hỉ phục tân nương mà bảo – "Thứ này lưu lại cho ta, còn hỉ phục thì không cần, lúc thành thân chúng ta thích gì thì mặc nấy." – Nói xong liền cất bước.

Lô Ngự Phong và Vân Tứ Nương bất đắc dĩ phải liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ sớm đã quen với tính tình tùy tiện của Tư Đồ, giờ cũng đành phải theo hắn chứ biết sao.

Tư Đồ đợi ọi người đi hết rồi mới ôm theo hỉ phục vọt đến trước phòng Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong chẳng ai đáp lời, nhưng Tư Đồ biết Tiểu Hoàng đang trốn trong ấy, đầu lại tưởng tượng đến bộ dạng Tiểu Hoàng hoảng hốt nhìn chằm chằm cửa ra vào, đáng yêu xiết bao, thế là lại gõ cửa – "Tiên Tiên?" – Tư Đồ giấu hỉ phục ra sau lưng – "Mở cửa đi, mọi người đi cả rồi."

Im lặng một lúc sau, thì bên trong có tiếng bước chân, tích tắc sau đó, cửa mở hé ra, Tiểu Hoàng cẩn thận nhòm qua khe hở ấy, thấy quả nhiên mọi người đều đã đi hết, chỉ còn lại mỗi Tư Đồ.

Tư Đồ nhẹ nhàng đẩy cửa – "Cho ta vào đi mà, bên ngoài nắng muốn chết luôn này."

Tiểu Hoàng nghi hoặc liếc ra mảnh sân… làm gì có nắng chứ, nhưng sau cùng vẫn mở cửa.

Tư Đồ vừa nhấc chân bước vào thì Tiểu Hoàng đã nhanh mắt thấy được bộ hỉ phục hắn giấu sau lưng, thế là lại hoảng hốt nhìn hắn,

"Bộ y phục này trông đẹp lắm……" – Tư Đồ đóng cửa lại, tiện tay còn cài cả then, bật cười bảo – "Mặc thử xem nào!"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ giọng nói – "Ta không muốn! Y phục đó là dành cho nữ nhân."

"Ngươi mặc thử đi, bây giờ mà không mặc thì đến lúc thành thân ta sẽ bắt ngươi mặc đấy." – Tư Đồ chậm rãi tiến tới.

Tiểu Hoàng lui về sát tường, kiên quyết lắc đầu.

Tư Đồ cười hí hửng, bước đến trước mặt Tiểu Hoàng, cúi đầu bảo – "Ngoan nào … mặc vào đi, ta muốn xem."

Tiểu Hoàng đương lắc đầu muốn trốn đi thì bị Tư Đồ tóm gọn xách đến bên giường. Tiểu Hoàng không thét lên, chỉ ra sức giãy giụa muốn thoát ra, nhưng làm sao có thể ngăn cản Tư Đồ cơ chứ. Tư Đồ nắm chặt tay, vừa không cho Tiểu Hoàng đào tẩu, mà cũng không khiến tiểu hài tử bị thương, cứ thế đẩy y lên giường. Tư Đồ thấy bộ dạng muốn trốn đi mà không được của tiểu hài tử vô cùng thú vị, thế là lại muốn khi dễ y.

Tiểu Hoàng cả giận, cảm giác chính mình như một chú thỏ nhỏ xíu rơi vào tay sói xám to đùng, mà con sói kia không ăn cũng chả cắn, chỉ kéo tới đẩy lui gây sức ép thôi. Cuối cùng, Tiểu Hoàng cũng chỉ còn biết tỏ

ra đáng thương, lùi sát vào vách giường, ai oán giương mắt nhìn Tư Đồ, ý như muốn nói —— Huynh lại khi dễ ta rồi.

Tư Đồ sờ cằm bảo – "Ngươi mặc vào đi!" – rồi đưa hỉ phục cho Tiểu Hoàng – "Ngoan nào, mặc vào rồi sẽ không khi dễ ngươi nữa, chỉ xem một chút rồi thôi."

Tiểu Hoàng thoáng chút do dự, Tư Đồ thấy có hy vọng, liền cười cười bồi tiếp một cú nữa – "Không mặc thì sẽ làm chuyện xấu à nha… sao nào?"

Tiểu Hoàng vội vã lắc đầu, đưa tay đón lấy hỉ phục Tư Đồ đưa cho – "Huynh nói đó nha… Chỉ xem một chút thôi đó."

"Ừm!" – Tư Đồ nhẹ nhàng buông màn xuống, im lặng chờ đợi ở bên ngoài, còn không quên dặn dò – "Ngươi đừng có mà chỉ khoác bên ngoài thôi, phải mặc như y phục bình thường ấy."

"… Ừm!" – Tiểu Hoàng loay hoay tới lui một lúc, sau cùng chẳng còn nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Tư Đồ đợi thêm một chốc, sau đó hỏi – "Tiên Tiên? Có được không?"

"… Ừm!" – Bên trong có tiếng đáp lại nhẹ thinh.

Tư Đồ chậm rãi vén màn giường lên, vốn định xem việc bất ngờ, nào đâu vừa nhìn đã cụt hứng ngay, bởi vì tiểu hài tử dùng chăn che chính mình lại.

"Sao lại che mất thế?" – Tư Đồ nhíu mày.

Tiểu Hoàng có hơi mất tự nhiên, nhỏ giọng đáp – "Xấu hổ lắm!"

"Có cái gì đâu mà xấu hổ chứ?" – Tư Đồ trừng mắt, vươn tay túm lấy chăn kéo một cái. Tiểu Hoàng nào đâu có khí lực lớn đến thế, chớp mắt chăn đã bị kéo hẳn ra ngoài, đồng thời Tư Đồ cũng trợn tròn hai mắt lên.

Tiểu Hoàng toàn thân vận hỉ phục đỏ rực ngồi trên giường, mặt mày cũng đỏ hết cả lên, chả biết là do xấu hổ hay là do màu đỏ của y phục tôn lên như thế nữa.

Trong đầu Tư Đồ hiện giờ chỉ có một ý nghĩ thôi, ấy là ngày thành thân ấy, tuyệt đối phải bắt Tiểu Hoàng mặc hỉ phục màu đỏ.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ ngây ngẩn nhìn mình, sè sẹ vươn tay ra muốn lấy lại cái chăn, nhưng ngờ đâu lại bị Tư Đồ ngăn cản. Tư Đồ nhìn thấy bàn tay Tiểu Hoàng được bao phủ bởi viền tay áo hình lá sen màu đỏ, bỗng dưng ngứa ngáy khắp người. Hắn chui vào trong giường, đến gần Tiểu Hoàng, cúi đầu cọ cọ vào cổ tiểu hài tử. Tiểu Hoàng nhìn thấy hắn có thái độ lạ thường liền nâng tay áo lên hít hà. Ra là bộ hỉ phục này đã được xông hương qua, nên trên y phục có một hương thơm ngan ngát rất dễ chịu.

"Đẹp quá!" – Tư Đồ cười cười, nhẹ nhàng sờ vào dải đai lưng cũng màu đỏ, thấp giọng nói – "Cảm giác mềm mại làm sao ấy."

Tiểu Hoàng liếc hắn – "Bụng thì đương nhiên là phải mềm rồi." – vừa nói vừa sờ thử bụng Tư Đồ, nhất thời sửng sốt cả lên – "Ơ, cứng thế?!!"

"A…" – Tư Đồ cố nén cười, chồm đến hôn Tiểu Hoàng – "Hình thức thì chúng ta sẽ xem xét lại, nhưng mà đến hôm thành thân thì nhất định ngươi phải mặc hỉ phục, được không nào?"

"…" – Tiểu Hoàng vẫn đưa mắt nhìn Tư Đồ – "Thành thân thì đương nhiên phải mặc y phục đỏ rồi. Đó là vì may mắn mà, huynh không biết sao?"

"May mắn?" – Tư Đồ bật cười – "Đỏ như máu ấy, có cái gì may mắn nào."

Tiểu Hoàng bò đến ngồi bên cạnh Tư Đồ, dựa vào hắn mà nói – "Đen và trắng đều mang đến cảm giác lạnh như băng tuyết, màu đỏ sẽ ấm áp hơn."

Tư Đồ gật gù, đưa tay vịn nhẹ bả vai Tiểu Hoàng – "Ngươi thật sự đồng ý thành thân với ta ư? Sẽ không hối hận phải không?"

Tiểu Hoàng nghi hoặc ngước mắt lên nhìn Tư Đồ – "Vì sao phải hối hận chứ?"

"Ngươi chỉ mới có mười tám tuổi thôi." – Tư Đồ thì thầm – "Ta so với ngươi đã sống lâu hơn mười năm, nhìn người đời cũng đã hơn mười năm, tư tưởng cũng có chỗ không giống ngươi…Nếu đổi như ta cũng đang là mười tám tuổi, tự dưng sẽ cảm thấy về sau chắc chắn sẽ gặp được người tốt hơn, tuyệt đối không muốn thành thân sớm như vậy đâu."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chốc rồi lắc đầu bảo – "Ta đây có thể sống quá ba năm sao… Mỗi một ngày ta luôn xem như đó là ngày cuối cùng có thể sống, chỉ muốn được ở bên huynh thôi."

Tư Đồ hít sâu một hơi, sau đó vươn người đến hôn Tiểu Hoàng. Một câu của tiểu hài tử cứ như chạm thẳng vào lòng hắn vậy – "Vậy sau ba năm thì sao?"

Tiểu Hoàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ trong chốc lát – "Nếu có thể sống quá ba năm nữa, vậy chúng ta cùng chu du thiên hạ đi."

"… Được!" – Tư Đồ dùng ngón tay út của mình, ngoéo lấy ngón út của Tiểu Hoàng – "Nếu chúng ta có thể sống quá ba năm, thì chúng ta sẽ cùng chu du thiên hạ."

"Là ta thôi, không phải chúng ta." – Tiểu Hoàng khoát tay – "Huynh không có ba năm chi kiếp, chắc chắn sẽ trường mệnh trăm tuổi."

Tư Đồ cười xoa nhẹ quai hàm tiểu hài tử – "Chúng ta đã thành hôn thì phải cùng bạch đầu giai lão, ta đây một mình trường mệnh trăm tuổi phỏng có ích lợi gì chứ."

…

Lúc Hắc Vân Bảo đang đắm chìm trong không khí vui mừng thì tại doanh trại Thụy Vương có một nhóm người đang bận rộn vô cùng. Văn Xương Minh giao một chiếc hộp cho thủ hạ dưới tay, dặn dò – "Trong vòng hai ngày, nhất định phải làm cho tốt."

"Dạ!" – Thủ hạ vâng lệnh rời đi.

Văn Xương Minh xoay người trở về doanh trướng, thấy phía sau có một bóng dáng màu trắng đang đứng. Văn Xương Minh vốn rất dễ giật mình liền kinh hãi cả người, đến lúc thấy rõ người ấy là Tiếu Lạc Vũ mới nhẹ nhàng thở hắt ra, cung kính thi lễ với hắn.

"Ngươi không cần hành lễ với ta." – Tiếu Lạc Vũ bâng quơ nói – "Ta chỉ là thường dân bá tánh, còn người mới là quan."

Văn Xương Minh thản nhiên đáp – "Đa lễ vẫn tốt hơn là thất lễ." – Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

"Ta vẫn luôn thắc mắc." – Tiếu Lạc Vũ hỏi – "Xem chừng như ngươi rất hận tiểu hài tử kia. Nhưng rõ ràng y chẳng làm gì có lỗi với ngươi cả."

Văn Xương Minh lạnh lùng cười – "Y không làm gì cả, ta thích y lắm."

"Vậy sao ngươi còn trăm phương ngàn kế mà bày mưu?" – Tiếu Lạc Vũ tò mò – "Ta có cảm giác ngươi rất hận y."

"Người mình thích mà lại không thể đoạt vào tay, vậy là hận hay là yêu… đều chẳng có ý nghĩa gì hết." – Văn Xương Minh lưu lại một ánh mắt lạnh lùng rồi xoay người bỏ đi.

102. Chương 51: Vui Buồn Lẫn Lộn

– Hỉ ưu tham bán –

"Thành thân?" – Mộc Lăng há hốc mồm ra.

Tư Đồ lườm y một cái – "Ngươi khích động cái rắm gì chứ, có phải là thành thân với ngươi đâu nào."

"Ta thèm vào!" – Mộc Lăng tỏ ra xem thường, lòng vòng tại chỗ, tay vuốt cằm, miệng lẩm bẩm – "Thành thân…thành thân…"

"Bảo các huynh đệ chuẩn bị hỉ yến nào." – Tư Đồ nói bâng quơ – "Tiện mồm thì truyền lời ra ngoài rằng, Tư Đồ ta và Hoàng Bán Tiên lưỡng tình tương duyệt, ý hợp tâm đầu, cùng nhau thề non hẹn biển, kết tóc se duyên…Bọn họ chẳng phải rất thích đồn đãi sao? Vậy thì cho họ đồn." – Hắn vừa nói vừa đưa tay nâng cằm Tiểu Hoàng dậy – "Chúng ta phải làm sao để khắp thiên hạ đều phải bàn tán đến việc hôn nhân này."

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt mày, cũng không biết phải đáp lời thế nào. Trái lại, Mộc Lăng ở bên cạnh tỏ ra rất vui vẻ, vỗ vai Tư Đồ mà nói – "Được lắm, chiêu này rất thú vị, chúng ta cùng làm đi." – Nói xong thì hí hửng chạy đi mất.

Tiểu Hoàng đương ngây ngốc nhìn Mộc Lăng đã chạy đi thì bị Tư Đồ kéo tuột vào phòng.

"Có đồng ý thành thân với ta không?" – Tư Đồ cười hỏi.

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ đến ngồi bên giường, tự nhìn mũi chân của mình.

"Không chịu sao?" – Tư Đồ cũng đến ngồi bên cạnh, tiện tay xoa đầu y.

"Không phải…" – Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ giọng nói – "Chỉ là chưa xin phép phụ thân…"

Tư Đồ ngẩn cả người ra, đợi đến lúc hoàn hồn thì bật cười lớn, vươn tay bắt lấy quai hàm Tiểu Hoàng – "Tiểu hài tử nhà ngươi, sao cách suy nghĩ chả giống gì với người bình thường vậy? Nếu người khác gặp sự tình này thì cầm chắc sẽ nghĩ hai nam nhân làm sao mà thành thân được, còn ngươi thì lại nghĩ đến việc chưa xin phép phụ thân mình."

Tiểu Hoàng có hơi chút ủy khuất liếc mắt nhìn hắn, sau đó nhỏ tiếng bảo – "Thật ra thì…"

"Vậy nói xem nào, ngươi có muốn thành thân với ta không?" – Tư Đồ kề sát vào hỏi.

Tiểu Hoàng xoay mặt sang nhìn Tư Đồ, rồi ngoảnh về chỗ cũ, vừa gật đầu vừa nhẹ giọng đáp – "Ừm!"

Tư Đồ mỉm cười, kề sát vào tai Tiểu Hoàng mà nỉ non – "Thành thân rồi thì phải động phòng đó nha…Ngươi có chắc chưa đó?"

Tiểu Hoàng nhấc chân lên đá một cú vào chân Tư Đồ, hung hăng liếc mắt trừng hắn, nhưng mà xương cốt Tư Đồ giờ khắc này đã mềm nhũn cả ra rồi, liền nhào đến hôn tiểu hài tử.

…

Mấy hôm sau,

"Tư Đồ bang chủ và Hoàng Bán Tiên thành thân…" – Tin tức này vừa lan truyền ra thì khắp Thục Trung như có sóng to gió lớn, chỗ nào cũng nghe người ta bàn tán xôn xao, đến cả đàn bà và trẻ con còn biết nữa.

Kẻ thâm hiểm nhất vẫn cứ là Mộc Lăng thôi. Y cho các huynh đệ Hắc Vân Bảo ra ngoài tung tin, rằng Tư Đồ và Tiểu Hoàng chính là một đôi thần tiên yêu nhau thắm thiết ở trên trời, là những vì tinh tú cao quý, nay tu luyện mấy kiếp mới được mối nhân duyên này, là do ngọc hoàng thượng đế đứng ra tác hợp cho…đại loại toàn là những lời ba hoa chích chòe cả.

Hơn nữa một đồn mười, mười đồn trăm, càng đồn thì càng tam sao thất bản, đến khi Tư Đồ và Tiểu Hoàng nghe được thì cười lăn bò càng mãi không thôi. Cuối cùng, việc vui đã định vào ba ngày sau, Tư Đồ không mời bất kỳ ai, chỉ vui vầy cùng các huynh đệ Hắc Vân Bảo.

Đại đa số dân chúng Thục Trung đều ôm tâm lý muốn xem náo nhiệt, cộng thêm thực lực Hắc Vân bảo vô cùng hùng hậu, cho nên chả ai dám bảo là không tốt. Tuy nhiên, ở tại mấy chỗ quân doanh thì phản ứng không giống như vậy.

Tề Dịch sau khi nghe phó tướng bẩm báo lại thì thoạt đầu hơi sửng sốt, sau đó thản nhiên buông một câu – "Ra là vậy đấy à?" – Sau đó không nói thêm gì nữa.

Bọn giang hồ quần hùng bởi vì việc kiểm kê thi thể thiếu vài người mà vốn đã hỗn loạn, nay lại nghe bảo Tư Đồ muốn thành thân thì đều trợn mắt há mồm.

Tại đại doanh ở bên kia sông, Thụy Vương và Tiếu Lạc Vũ đang ngồi uống trà, thì có một tên giáo úy tiến vào bẩm báo tin tức Tư Đồ thành thân, khiến Tiếu Lạc Vũ thêm lần nữa bị sặc nước, phải vừa cười vừa ho khan.

"Xương Minh, xem chừng ngươi bị ăn mất một quân rồi nhỉ?" – Thụy Vương vừa cười vừa đánh mắt sang Văn Xương Minh ngay bên cạnh.

Mặt mày Văn Xương Minh hơi tái trắng, chỉ cười bảo – "Vương gia…cũng chưa hẳn là như thế đâu."

"Hửm" – Thụy Vương tỏ ra hứng thú – "Nói thế là sao?"

"Vương gia xin hãy tin tiểu nhân…tiểu nhân xin phép về chuẩn bị." – Văn Xương Minh thấp giọng nói – "Tiểu nhân cam đoan sẽ có trò hay để xem."

Thụy Vương hơi nhướn mi – "Được…vậy bản vương đây sẽ chờ xem kịch hay."

"Dạ!" – Văn Xương Minh vội hành lễ rồi đi ra ngoài.

Thụy Vương quay lại với kẻ vẫn đang chuyên tâm uống nước, Tiếu Lạc Vũ – "Ngươi vẫn còn ngồi đó được sao? Tư Đồ kia chẳng thèm để ngươi vào mắt, mà ngươi cũng cam tâm làm kẻ số hai à?"

Tiếu Lạc Vũ nhướn mày nhìn đáp lại, sau đó cười – "Cũng chưa chắc kẻ số một đã là Tư Đồ đâu…"

"Hửm?" – Thụy Vương giật mình – "Vậy ngươi nói xem là ai nào."

Tiếu Lạc Vũ buông chén trà xuống, đứng dậy xốc lại đai lưng – "Lợi hại nhất, chính là tên nhóc con đáng yêu kia kìa." – Nói xong đi thẳng một nước ra ngoài.

…

Chuyện vui lần này của Tư Đồ và Tiểu Hoàng hết thảy đều giao cho người đã có kinh nghiệm, tức là Lô Ngự Phong và Vân Tứ Nương lo liệu, Mộc Lăng thì bởi vì cảm thấy thú vị nên cũng theo sát mà kiếm chuyện chơi.

Tuy rằng bảo là phải tổ chức sao cho rầm rộ, nhưng kẻ trong cuộc lại chỉ ngồi không mà ngó thôi. Mấu chốt ở đây là Tư Đồ chả phải người bền chí gì cho cam, mọi việc đổ hết xuống đầu thuộc hạ, còn chính mình thì lại dẫn Tiểu Hoàng đi dạo chơi khắp nơi. Có một hôm, Vân Tứ Nương đưa đến mấy người thợ may, đưa cả y phục của hai người đến. Tiểu Hoàng vừa thấy y phục của tân nương tử thì hoảng hốt co giò bỏ chạy, nói sao cũng không chịu nghe.

Tư Đồ cầm lấy y phục tân lang, trái xem phải ngó, nhíu mày bảo – "Sao mà khó coi đến thế chứ? Y phục khó nhìn thế này còn muốn người khác mặc sao? Còn nữa, cần chi cứ phải là màu đỏ? Ta muốn màu đen không được sao?"

Nhóm thợ may cũng chẳng biết nên làm sao cho phải, khó xử hết nhìn Lô Ngự Phong lại nhìn Vân Tứ Nương.

"Bang chủ, tổ chức lễ thành thân làm sao mặc y phục đen được?" – Lô Ngự Phong can ngăn – "Người nhượng bộ một chút đi."

"Màu đỏ…" – Tư Đồ sờ cằm, ánh mắt bị bộ y phục tân nương đỏ thẫm kia thu hút, lại thấy Tiểu Hoàng cứ mãi trốn trong phòng không chịu ra. Thế là hắn cầm lấy bộ hỉ phục tân nương ấy, xoay lại nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vừa thấy thái độ hưng phấn dạt dào của Tư Đồ thì biết ngay hắn muốn mình mặc bộ hỉ phục này…Y không mặc đâu! Tiểu Hoàng nghĩ thế rồi liền xoay người bỏ chạy vào phòng mình, đóng chặt cửa không chịu ra.

Tư Đồ chỉ tay vào bộ hỉ phục tân nương mà bảo – "Thứ này lưu lại cho ta, còn hỉ phục thì không cần, lúc thành thân chúng ta thích gì thì mặc nấy." – Nói xong liền cất bước.

Lô Ngự Phong và Vân Tứ Nương bất đắc dĩ phải liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ sớm đã quen với tính tình tùy tiện của Tư Đồ, giờ cũng đành phải theo hắn chứ biết sao.

Tư Đồ đợi cho mọi người đi hết rồi mới ôm theo hỉ phục vọt đến trước phòng Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong chẳng ai đáp lời, nhưng Tư Đồ biết Tiểu Hoàng đang trốn trong ấy, đầu lại tưởng tượng đến bộ dạng Tiểu Hoàng hoảng hốt nhìn chằm chằm cửa ra vào, đáng yêu xiết bao, thế là lại gõ cửa – "Tiên Tiên?" – Tư Đồ giấu hỉ phục ra sau lưng – "Mở cửa đi, mọi người đi cả rồi."

Im lặng một lúc sau, thì bên trong có tiếng bước chân, tích tắc sau đó, cửa mở hé ra, Tiểu Hoàng cẩn thận nhòm qua khe hở ấy, thấy quả nhiên mọi người đều đã đi hết, chỉ còn lại mỗi Tư Đồ.

Tư Đồ nhẹ nhàng đẩy cửa – "Cho ta vào đi mà, bên ngoài nắng muốn chết luôn này."

Tiểu Hoàng nghi hoặc liếc ra mảnh sân…làm gì có nắng chứ, nhưng sau cùng vẫn mở cửa.

Tư Đồ vừa nhấc chân bước vào thì Tiểu Hoàng đã nhanh mắt thấy được bộ hỉ phục hắn giấu sau lưng, thế là lại hoảng hốt nhìn hắn,

"Bộ y phục này trông đẹp lắm…" – Tư Đồ đóng cửa lại, tiện tay còn cài cả then, bật cười bảo – "Mặc thử xem nào!"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ giọng nói – "Ta không muốn! Y phục đó là dành cho nữ nhân."

"Ngươi mặc thử đi, bây giờ mà không mặc thì đến lúc thành thân ta sẽ bắt ngươi mặc đấy." – Tư Đồ chậm rãi tiến tới.

Tiểu Hoàng lui về sát tường, kiên quyết lắc đầu.

Tư Đồ cười hí hửng, bước đến trước mặt Tiểu Hoàng, cúi đầu bảo – "Ngoan nào…mặc vào đi, ta muốn xem."

Tiểu Hoàng đương lắc đầu muốn trốn đi thì bị Tư Đồ tóm gọn xách đến bên giường. Tiểu Hoàng không thét lên, chỉ ra sức giãy giụa muốn thoát ra, nhưng làm sao có thể ngăn cản Tư Đồ cơ chứ. Tư Đồ nắm chặt tay, vừa không cho Tiểu Hoàng đào tẩu, mà cũng không khiến tiểu hài tử bị thương, cứ thế đẩy y lên giường. Tư Đồ thấy bộ dạng muốn trốn đi mà không được của tiểu hài tử vô cùng thú vị, thế là lại muốn khi dễ y.

Tiểu Hoàng cả giận, cảm giác chính mình như một chú thỏ nhỏ xíu rơi vào tay sói xám to đùng, mà con sói kia không ăn cũng chả cắn, chỉ kéo tới đẩy lui gây sức ép thôi. Cuối cùng, Tiểu Hoàng cũng chỉ còn biết tỏ ra đáng thương, lùi sát vào vách giường, ai oán giương mắt nhìn Tư Đồ, ý như muốn nói —— Huynh lại khi dễ ta rồi.

Tư Đồ sờ cằm bảo – "Ngươi mặc vào đi!" – rồi đưa hỉ phục cho Tiểu Hoàng – "Ngoan nào, mặc vào rồi sẽ không khi dễ ngươi nữa, chỉ xem một chút rồi thôi."

Tiểu Hoàng thoáng chút do dự, Tư Đồ thấy có hy vọng, liền cười cười bồi tiếp một cú nữa – "Không mặc thì sẽ làm chuyện xấu à nha…sao nào?"

Tiểu Hoàng vội vã lắc đầu, đưa tay đón lấy hỉ phục Tư Đồ đưa cho – "Huynh nói đó nha…Chỉ xem một chút thôi đó."

"Ừm!" – Tư Đồ nhẹ nhàng buông màn xuống, im lặng chờ đợi ở bên ngoài, còn không quên dặn dò – "Ngươi đừng có mà chỉ khoác bên ngoài thôi, phải mặc như y phục bình thường ấy."

"…Ừm!" – Tiểu Hoàng loay hoay tới lui một lúc, sau cùng chẳng còn nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Tư Đồ đợi thêm một chốc, sau đó hỏi – "Tiên Tiên? Có được không?"

"…Ừm!" – Bên trong có tiếng đáp lại nhẹ thinh.

Tư Đồ chậm rãi vén màn giường lên, vốn định xem việc bất ngờ, nào đâu vừa nhìn đã cụt hứng ngay, bởi vì tiểu hài tử dùng chăn che chính mình lại.

"Sao lại che mất thế?" – Tư Đồ nhíu mày.

Tiểu Hoàng có hơi mất tự nhiên, nhỏ giọng đáp – "Xấu hổ lắm!"

"Có cái gì đâu mà xấu hổ chứ?" – Tư Đồ trừng mắt, vươn tay túm lấy chăn kéo một cái. Tiểu Hoàng nào đâu có khí lực lớn đến thế, chớp mắt chăn đã bị kéo hẳn ra ngoài, đồng thời Tư Đồ cũng trợn tròn hai mắt lên.

Tiểu Hoàng toàn thân vận hỉ phục đỏ rực ngồi trên giường, mặt mày cũng đỏ hết cả lên, chả biết là do xấu hổ hay là do màu đỏ của y phục tôn lên như thế nữa.

Trong đầu Tư Đồ hiện giờ chỉ có một ý nghĩ thôi, ấy là ngày thành thân ấy, tuyệt đối phải bắt Tiểu Hoàng mặc hỉ phục màu đỏ.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ ngây ngẩn nhìn mình, sè sẹ vươn tay ra muốn lấy lại cái chăn, nhưng ngờ đâu lại bị Tư Đồ ngăn cản. Tư Đồ nhìn thấy bàn tay Tiểu Hoàng được bao phủ bởi viền tay áo hình lá sen màu đỏ, bỗng dưng ngứa ngáy khắp người. Hắn chui vào trong giường, đến gần Tiểu Hoàng, cúi đầu cọ cọ vào cổ tiểu hài tử. Tiểu Hoàng nhìn thấy hắn có thái độ lạ thường liền nâng tay áo lên hít hà. Ra là bộ hỉ phục này đã được xông hương qua, nên trên y phục có một hương thơm ngan ngát rất dễ chịu.

"Đẹp quá!" – Tư Đồ cười cười, nhẹ nhàng sờ vào dải đai lưng cũng màu đỏ, thấp giọng nói – "Cảm giác mềm mại làm sao ấy."

Tiểu Hoàng liếc hắn – "Bụng thì đương nhiên là phải mềm rồi." – vừa nói vừa sờ thử bụng Tư Đồ, nhất thời sửng sốt cả lên – "Ơ, cứng thế?!!"

"A…" – Tư Đồ cố nén cười, chồm đến hôn Tiểu Hoàng – "Hình thức thì chúng ta sẽ xem xét lại, nhưng mà đến hôm thành thân thì nhất định ngươi phải mặc hỉ phục, được không nào?"

"…" – Tiểu Hoàng vẫn đưa mắt nhìn Tư Đồ – "Thành thân thì đương nhiên phải mặc y phục đỏ rồi. Đó là vì may mắn mà, huynh không biết sao?"

"May mắn?" – Tư Đồ bật cười – "Đỏ như máu ấy, có cái gì may mắn nào."

Tiểu Hoàng bò đến ngồi bên cạnh Tư Đồ, dựa vào hắn mà nói – "Đen và trắng đều mang đến cảm giác lạnh như băng tuyết, màu đỏ sẽ ấm áp hơn."

Tư Đồ gật gù, đưa tay vịn nhẹ bả vai Tiểu Hoàng – "Ngươi thật sự đồng ý thành thân với ta ư? Sẽ không hối hận phải không?"

Tiểu Hoàng nghi hoặc ngước mắt lên nhìn Tư Đồ – "Vì sao phải hối hận chứ?"

"Ngươi chỉ mới có mười tám tuổi thôi." – Tư Đồ thì thầm – "Ta so với ngươi đã sống lâu hơn mười năm, nhìn người đời cũng đã hơn mười năm, tư tưởng cũng có chỗ không giống ngươi…Nếu đổi như ta cũng đang là mười tám tuổi, tự dưng sẽ cảm thấy về sau chắc chắn sẽ gặp được người tốt hơn, tuyệt đối không muốn thành thân sớm như vậy đâu."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chốc rồi lắc đầu bảo – "Ta đây có thể sống quá ba năm sao…Mỗi một ngày ta luôn xem như đó là ngày cuối cùng có thể sống, chỉ muốn được ở bên huynh thôi."

Tư Đồ hít sâu một hơi, sau đó vươn người đến hôn Tiểu Hoàng. Một câu của tiểu hài tử cứ như chạm thẳng vào lòng hắn vậy – "Vậy sau ba năm thì sao?"

Tiểu Hoàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ trong chốc lát – "Nếu có thể sống quá ba năm nữa, vậy chúng ta cùng chu du thiên hạ đi."

"…Được!" – Tư Đồ dùng ngón tay út của mình, ngoéo lấy ngón út của Tiểu Hoàng – "Nếu chúng ta có thể sống quá ba năm, thì chúng ta sẽ cùng chu du thiên hạ."

"Là ta thôi, không phải chúng ta." – Tiểu Hoàng khoát tay – "Huynh không có ba năm chi kiếp, chắc chắn sẽ trường mệnh trăm tuổi."

Tư Đồ cười xoa nhẹ quai hàm tiểu hài tử – "Chúng ta đã thành hôn thì phải cùng bạch đầu giai lão, ta đây một mình trường mệnh trăm tuổi phỏng có ích lợi gì chứ."

…

Lúc Hắc Vân Bảo đang đắm chìm trong không khí vui mừng thì tại doanh trại Thụy Vương có một nhóm người đang bận rộn vô cùng. Văn Xương Minh giao một chiếc hộp cho thủ hạ dưới tay, dặn dò – "Trong vòng hai ngày, nhất định phải làm cho tốt."

"Dạ!" – Thủ hạ vâng lệnh rời đi.

Văn Xương Minh xoay người trở về doanh trướng, thấy phía sau có một bóng dáng màu trắng đang đứng. Văn Xương Minh vốn rất dễ giật mình liền kinh hãi cả người, đến lúc thấy rõ người ấy là Tiếu Lạc Vũ mới nhẹ nhàng thở hắt ra, cung kính thi lễ với hắn.

"Ngươi không cần hành lễ với ta." – Tiếu Lạc Vũ bâng quơ nói – "Ta chỉ là thường dân bá tánh, còn người mới là quan."

Văn Xương Minh thản nhiên đáp – "Đa lễ vẫn tốt hơn là thất lễ." – Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

"Ta vẫn luôn thắc mắc." – Tiếu Lạc Vũ hỏi – "Xem chừng như ngươi rất hận tiểu hài tử kia. Nhưng rõ ràng y chẳng làm gì có lỗi với ngươi cả."

Văn Xương Minh lạnh lùng cười – "Y không làm gì cả, ta thích y lắm."

"Vậy sao ngươi còn trăm phương ngàn kế mà bày mưu?" – Tiếu Lạc Vũ tò mò – "Ta có cảm giác ngươi rất hận y."

"Người mình thích mà lại không thể đoạt vào tay, vậy là hận hay là yêu…đều chẳng có ý nghĩa gì hết." – Văn Xương Minh lưu lại một ánh mắt lạnh lùng rồi xoay người bỏ đi.

103. Chương 52

Chương 52 | Khi phải xa nhau

– Nhất bộ chi diêu –

Đúng ngay vào lúc Hắc Vân Bảo đang chuẩn bị cho hỉ sự, Ngao Phượng Linh đột ngột phát điên. Cô nương ta vốn không thể cử động, bất thình lình run rẩy đứng dậy, lao ra bên ngoài như rồ dại, bưng đầu kêu thét đau đớn. Ngao Thịnh định cản lại thì bị nàng ta đẩy ra, thằng bé khẩn trương tới mức cuối cùng chỉ có thể ngốc lăng ra tồ tồ khóc. Ngao Phượng Linh vì sao không rõ mà bất ngờ xộc qua chộp lấy cổ Ngao Thịnh, định dùng hết sức mình để bóp chết nó.

Lúc Mộc Lăng và Tư Đồ tới nơi thì Ngao Thịnh như chỉ còn thở được thoi thóp. Tư Đồ điểm huyệt đạo Ngao Phượng Linh, Mộc Lăng sai người tới giữ chặt nàng ta lại. Tiểu Hoàng đỡ Ngao Thịnh đứng lên, phát hiện thấy mặt mũi thằng bé đỏ bừng bừng, hào hển thở.

Trước hết Mộc Lăng kiểm tra chút ít Ngao Thịnh, rồi bảo – "Không có gì nghiêm trọng đâu, dẫn nó đi nghỉ ngơi một hồi sẽ khỏi." – Nói rồi, quay sang nhìn vào Ngao Phượng Linh. Một hồi sau y nhăn trán, nhãn thần trở nên nghiêm trọng mà rằng – "Không xong rồi, nhất định phải lấy cổ trùng ra, nàng ta đã chịu đựng đến cực hạn rồi."

Vốn y tưởng phải tới lúc hỉ sự của Tư Đồ và Tiểu Hoàng thì mới lấy cổ trùng ra cho Ngao Phượng Linh. Nhưng bây giờ thì hết cách rồi. Mộc Lăng nói với mọi người – "Chuẩn bị hộ ta một gian phòng, còn nữa, cắt cử người bảo hộ ở đó cho ta. Đại khái cũng mất hết hai ngày trời, tuyệt đối không được quấy rối ta!"

Tương Thanh lập tức phái người đi chuẩn bị. Lô Ngự Phong và Vân Tứ Nương tiếp tục việc lo liệu cho hỉ sự. Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đưa Ngao Thịnh vào phòng trong, thấy thằng nhỏ khóc rất bi thảm thì cũng có chút xót lòng.

Chính ngay lúc này, Chu lão gia tử cuống quít chạy ù tới mà thưa – "Bang chủ, bọn người giang hồ lại làm loạn dưới chân núi."

Tư Đổ cau có – "Làm loạn cái gì?"

"Bọn họ kêu phải nói rõ mọi sự tình, nếu không đừng hòng làm hỉ sự."

"Ta làm hỉ sự cần tới bọn họ quản sao?" – Tư Đồ bĩu môi – "Kệ xác họ đi!"

"Bang chủ" – Chu lão gia tử có điều khó xử – "Đám người đó ở dưới chân núi thóa mạ … Hơn nữa nói không chừng sẽ tấn công lên đây, các huynh đệ ta cũng rất tức giận. Vạn nhất mà đánh nhau thì không xong."

Tư Đồ nén giận. Tiểu Hoàng kéo lấy một góc tay áo của hắn nhẹ giọng nói – "Huynh đi xem đi, cho bọn họ một ngày hẹn rõ ràng, như ba ngày hoặc năm ngày chẳng hạn… Như vậy bọn họ sẽ không làm loạn nữa. Có lẽ là do chờ mãi mà không có kết quả gì nên sốt ruột đó thôi."

Tư Đồ bất đắc dĩ gật đầu, đi cùng với Chu lão gia tử để đối phó đám người giang hồ kia. Tiểu Hoàng có hơi lo lắng, bèn vươn người nắm lấy tay Tư Đồ, nói – "Huynh phải nhớ, nhất định phải nhẫn nhịn, ngàn vạn lần đừng quá nóng giận."

Tư Đồ do dự một lúc rồi gật đầu, ngả sang hôn lên trán Tiểu Hoàng, nhìn y thật sâu – "Ta hiểu mà."

Chờ đến khi hai người họ ra khỏi biệt viện rồi, Tiểu Hoàng trở lại bên người của Ngao Thịnh, nhẹ nhàng xoa đầu tóc của thằng bé – "Đừng thương tâm nữa, đợi tới khi lấy được cổ trùng ra rồi, tỷ tỷ của đệ sẽ không sao đâu."

"Ừ…" – Ngao Thịnh lấy tay quẹt nước mắt, thấp giọng nói – "Ta không có thương tâm."

Tiểu Hoàng nhìn Ngao Thịnh, có hơi khó hiểu, nhưng chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ dàn dụa nước mắt trước mặt mình kia lại dấy lên một cái cười quái dị. Tâm trạng của Ngao Thịnh như hoàn toàn đổi khác, nó mỉm cười nói – "Ta đang vui vẻ đấy."

Cảm giác được biến hóa nơi Ngao Thịnh, Tiểu Hoàng bất ngờ cảm thấy lạnh lẽo trên sống lưng rồi tê dại hết cả người… Trong nháy mắt y chợt hiểu rõ được nguồn cơn, đứng vùng dậy muốn bỏ đi, nhưng lại bị Ngao Thịnh chộp lấy cổ tay giữ lại.

Đừng nhìn thằng bé này còn nhỏ, nhưng sức lực của Ngao Thịnh rất mạnh. Tiểu Hoàng ngay cả chút ít công phu cũng không biết, cho nên thấy cổ tay đau nhói một trận, nửa người tê lịm cả đi. Cơ thể của y mềm oặt ngã ra trên giường. Vừa định mở miệng thì đã bị Ngao Thịnh điểm trúng huyệt đạo.

"Hắc hắc…" – Ngao Thịnh đứng phắt dậy khỏi giường, đi qua đi lại trong phòng một vòng rồi tới bên cạnh Tiểu Hoàng cúi xuống hỏi – "Có phải đã biết hết rồi không?"

Tiểu Hoàng không còn cách nào khác để nói, đành phải gật đầu.

"Cái này kêu bằng khổ nhục kế!" – Ngao Thịnh có chút đắc ý, xoa xoa khuôn mặt của Tiểu Hoàng – "Ngươi trông xinh xắn lắm."

Tiểu Hoàng nhìn thằng bé, chỉ thấy Ngao Thịnh vươn tay ra đỡ mình dậy, nói – "Bọn người lợi hại ở Hắc Vân Bảo đều bận hết cả rồi… Thời cơ này thật vừa lúc." – Nói xong, nhấc bổng Tiểu Hoàng dậy ra ngoài, nhảy lên mái nhà.

Ở bốn bề đều có hộ vệ mà Tư Đồ bày bố. Bọn họ trước hết cảm thấy có điều không ổn, nhưng còn chưa kịp nhăn cản thì đã bị mấy mảnh phi tiêu bắn trúng. Ngao Thịnh từ trên nóc nhà ngoái đầu lại, chỉ thấy một hắc y nhân đang đứng tại đó ngoắc ngoắc tay với nó. Ngao Thịnh bèn bay tới, giao Tiểu Hoàng lại trong tay của gã rồi dặn – "Mang về!"

"Dạ!" – Hắc Y Nhân bắt Tiểu Hoàng, phi thân rời đi. Ngao Thịnh trở về phòng, vung tay tự đánh vào trước ngực mình một chưởng. Máu tươi ngay lập tức ứa ra từ khóe miệng. Nó lảo đảo chạy khỏi gian phòng, dùng tiếng nói yết ớt mà tri hô – "Người đâu, cứu mạng… Người đâu." – Những người đang ở bên ngoài viện nghe thấy có động đĩnh, khi bọn họ tiến lên thì nhất loạt hãi hùng, ba chân bốn cẳng chạy đi báo tin khẩn ngay cho Tư Đồ.

Sau khi nói mấy lời đuổi bọn người giang hồ nọ đi hết, Tư Đồ quay bước chuẩn bị trở về. Chợt thấy, một người hộ vệ của biệt viện hấp tấp chạy tới. Hắn hơi nhíu mày.

"Bang chủ… Bang chủ…" – Hộ vệ vừa hào hển thở vừa gọi, chẳng ngờ Tư Đồ chỉ từ tốn khoát tay áo với gã.

"Hoàng… Hoàng tiểu tiên sinh…" – Gã lắp bắp nói.

Chưa chờ cho gã nói hết, Tư Đồ đã gật đầu, bảo – "Biết rồi."

Chu lão gia tử đứng bên cạnh chưa hiểu được tình huống cho lắm, bèn hỏi – "Hoàng tiểu tiên sinh làm sao?"

"Bị bắt trói mang đi rồi!"

"Cái gì?!" – Chu lão gia tử hoảng kinh, quay lại nhìn Tư Đồ thì thấy mặt hắn vẫn không mảy may biến đổi, hắn nhẹ giọng nói – "Mau gọi các huynh đệ tỏa ra tìm kiếm xung quanh, có điều không được làm kinh động tới bên Mộc Lăng."

"Hở…" – Chu lão gia và người hộ vệ nhìn nhau mấy lượt, chẳng biết phải làm sao. Lẽ ra Tiểu Hoàng mất tích thì Tư Đồ phải điên lên mới đúng, cớ gì ngay cả một chút nét mặt cũng không đổi?

"Bang chủ…"

Tư Đồ nhíu mày, lạnh giọng – "Còn chưa đi?!"

Chu lão gia tử rít một hơi khí lạnh. Đã bao lâu rồi lão chưa thấy một Tư Đồ như thế. Lão bèn vội vàng dẫn theo thủ hạ đi lùng sục chung quanh.

Đợi cho tất cả đã kéo đi hết rồi, Tư Đồ mới xòe tay ra. Nằm trong lòng bàn tay là một thứ mà Tiểu Hoàng đã kín đáo đưa cho hắn, là miếng ngọc bội hình đôi cá nhỏ mà y vẫn luôn mang theo bên người…. Nắm chặt ngọc bội trong tay, mắt Tư Đồ trở lạnh.

…

Tiểu Hoàng bị hắc y nhân bế thốc băng băng chạy đi. Bọn họ tung người hết mấy phen đã tới được một khu nhà bí mật, trèo tường vào bên trong.

Thụy Vương đang ở trong phòng đương trợn mắt lo lắng. Hắn ta thấy hắc y nhân bế Tiểu Hoàng đi vào thì lập tức mặt mày tươi roi rói, tức khắc phá lên cười ha hả.

Cẩn thận đặt Tiểu Hoàng ngồi xuống một chiếc ghế rồi, hắc y nhân mới gỡ tấm khăn che mặt ra. Thì ra là thủ hạ của Thụy Vương… Lãnh Mục!

"Ha ha…" – Thụy Vương quay lại vỗ vỗ vai Văn Xương Minh – "Xương Minh à, kế sách rất hay! Quả thật là vô cùng inh!"

Văn Xương Minh hành lễ với Thụy Vương. Hai con mắt y cũng bất giác phải nhìn qua phía Tiểu Hoàng. Khi hai ánh mắt chạm nhau, sự giật mình trong mắt Tiểu Hoàng khiến cho y chẳng rõ vì sao mà cảm thấy cả người đều cực kỳ khoan khoái.

"Làm tiểu tiên sinh sợ hãi rồi." – Thụy Vương đi tới trước người Tiểu Hoàng, nói – "Bản vương đã thỉnh cầu tiểu tiên sinh nhiều năm, rốt cuộc ngày hôm nay cũng có cơ hội được ngồi đối diện chuyện trò cùng với tiểu tiên sinh rồi!"

"Mau tới dâng trà!" – Thụy Vương vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, gật đầu một cái với Lãnh Mục. Lãnh Mục gật đầu lấy tay giải huyện đạo cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng thở nhẹ một hơi, vừa bị điểm huyệt đạo rồi vừa phải trải qua một hành trình dằn xóc, nên có cảm giác hơi váng vất. Y thở dốc một hồi thì hơi thở mới nhẹ nhõm trở lại, giương mắt lên ngó Thụy Vương.

Thụy Vương khẽ giật mình. So với lần gặp nhau lúc trước, Tiểu Hoàng dường như đã khôn lớn lên nhiều, đã thoát khỏi sự non nớt của thời niên thiếu. Tiểu Hoàng của lúc này đây sở hữu một loại cảm xúc khiến người ta nhìn vào phải kinh diễm không thốt nổi thành lời… khiến lòng người ta bất giác phải rung động. Thảo nào, ngay đến gã Tư Đồ cũng bị lung lay… Có điều chuyện này chẳng nằm ngoài sự đoán, hổ phụ làm sao mà sanh ra khuyển tử cho được? Đây đương nhiên là nhi tử của Ân Tịch Ly rồi. Nếu không phải vì tướng mạo thế này thì Ân Tịch Ly năm xưa cũng chẳng gây ra chuyện đến mức long trời lở đất.

Thủ hạ đã bưng trà dâng lên, Thụy Vương đích thân rót một chén cho Tiểu Hoàng rồi thân thiện nói – "Nào, uống chút nước đi chứ, thủ hạ của ta thô lỗ quá, không làm tiểu tiên sinh sợ đó chứ?"

Tiểu Hoàng không nhiều lời, đưa tay cầm lấy chén trà, nhấp một hớp cho thông giọng rồi đặt xuống ngay.

Những cử chỉ đó vô cùng bình tĩnh, Thụy Vương thấy vậy thì trong lòng mừng rỡ, nói – "Tiểu tiên sinh quả nhiên khí độ tao nhã không giống với người thường, bản vương ao ước vô cùng, mời tiểu tiên sinh ở tạm chỗ này thêm mấy ngày có được hay chăng?"

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn Thụy Vương, nhạt giọng hỏi – "Nếu ta không muốn, ông sẽ thả ta đi hay sao?"

"Ha hả…" – Thụy Vương lắc đầu, tay vươn qua những muốn xoa lên cằm Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng theo bản năng thụt lùi về sau. Đầu ngón tay Thụy Vương lướt qua cằm của y, trên đầu ngón còn vương mềm mại…. Ý cười trên mặt lão càng sâu, Thụy Vương đứng dậy khe khẽ thở dài, nói – "Lẽ ra ta định ngồi cùng tiểu tiên sinh thêm một lát, có điều bản vương bất đắc dĩ vẫn còn bề bộn công việc, hôm nay đành rời đi, hai ba hôm nữa ta sẽ tới thăm."

Nói rồi, đứng dậy mang Lãnh Mục ra ngoài, khi ra khỏi cửa còn không quên quay đầu lại lườm cho Văn Xương Minh một cái, thấp giọng căn dặn – "Chiếu cố Hoàng tiểu tiên sinh cho tốt… đừng tự ý làm càn, phải nhớ thân phận của ngươi."

Sắc mặt Văn Xương Minh trắng bệch, liên tục gật đầu – "Xương Minh hiểu rõ thân phận của mình, có cho tiểu nhân mượn thêm một lá gan cũng chẳng dám bất kính với Hoàng tiểu tiên sinh."

Thụy Vương hài lòng gật gù, rảo bước rời đi.

Thoáng sau, trong phòng chỉ còn lại có mỗi Tiểu Hoàng và Văn Xương Minh, hai người đều lặng im không nói. Một hồi lâu sau, Văn Xương Minh mới ngẩng đầu lên hỏi – "Có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, đưa tay ra nhẹ nhàng đấm bóp chân mình.

"Làm sao vậy? – Văn Xương Minh nhẹ nhàng tiến tới gần, nhìn Tiểu Hoàng bằng vẻ có chút quan hoài.

"Không sao…" – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng xoa chân, lúc nãy Ngao Thịnh siết cổ tay của y, cho nên bây giờ một nửa cơ thể bị tê đi.

Văn Xương Minh đột ngột không chút do dự quỳ xuống ngay trước mặt Tiểu Hoàng, cầm chân của y lên mà nói – "Cậu khó chịu sao, để ta giúp cậu xoa bóp…"

"Không cần!" – Tiểu Hoàng cả kinh rụt chân về. Nhưng Văn Xương Minh kềm thật chặt, cuối cùng Tiểu Hoàng phải vùng vẫy thoát ra, nhưng chiếc giày vẫn còn nằm trong tay Văn Xương Minh. Y kinh hoảng thối lui về sau, khẩn trương nhìn Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh cầm lấy chiếc giày, nói một cách áy náy – "Cậu đừng khẩn trương, ta không dám làm càn đâu."

Tiểu Hoàng nhìn cử chỉ của Văn Xương Minh, và cả biểu tình trên mặt con người này rồi lắc đầu hỏi – "Vì sao… ngươi lại thay đổi thành như vậy?"

Văn Xương Minh ngồi bệt xuống đất, ngước bộ mặt xấu xí lên nhìn Tiểu Hoàng rồi nhẹ nhàng cất giọng – "Ta cũng không biết…. Cậu có biết hay không, Ân quản gia là do ta giết, đám cháy ở thư viện cũng là do ta gây ra. Ta cưỡng bức tẩu tẩu, rồi còn siết cổ y thị tới chết, sau đó dùng thạch tín hạ độc giết ca ca và người phụ việc trong điếm. Ta ở trong đại doanh của Tề Dịch được ít lâu thì bị phát giác ra. Lão chém ta một đao, cho rằng ta đã chết thì vứt ra ngoài đồng hoang. Sau đó, ta được Thụy Vương cứu sống."

"…" – Bất giác nhịp tim Tiểu Hoàng đổ dồn – "Tại sao…"

Văn Xương Minh ngoẹo đầu, tay vẫn còn nắm chặt lấy chiếc giày chỉ to cỡ lòng bàn tay của mình. Y cười – "Tại sao hở?…. Ta cũng có biết đâu chứ. Ta vẫn luôn muốn làm một chuyện gì đó, mà chưa bao giờ thành công." – Văn Xương Minh ngơ ngác ngắm nhìn chiếc giày trong lòng bàn tay rồi thều thào độc thoại – "Bình thường, ta vẫn có những ý niệm tà ác trong đầu. Ta biết như thế là sai trái, nhưng ta vẫn muốn làm…" –

Y quắc mắt, ngước đầu dậy nhìn Tiểu Hoàng – "Ta vốn nghĩ người trong thiên hạ hết thảy đều như nhau. Tất cả mọi người đều chỉ tốt đẹp bề ngoài, còn bên trong thì thối nát… Cho tới khi ta gặp được cậu!"

"Ta?" – Tiểu Hoàng không hiểu.

"Phải!" – Văn Xương Minh gật đầu – "Từ lúc ta thấy cậu lần đầu tiên, thì biết ngay rằng không phải như thế. Con người không phải hoàn toàn giống nhau, có những người trời sinh ra đã trong sạch, cũng có những người trời sinh ra đã vừa xấu xa vừa bẩn thỉu!"

Tiểu Hoàng nhìn vào y, có chút đồng cảm. Cả con người Văn Xương Minh đây, dường như đã sai lầm mười phần, sai lầm bẩm sinh rồi.

"Ta đã giết rất nhiều người, cậu biết không hở? Hơn mười mạng người rồi đấy… Nhưng cậu nói xem, người như ta đây có phải từ sớm đã nên bị thiên lôi đánh xuống chết tươi rồi có phải không? Vậy mà ông trời đối với ta cũng được lắm, ngay cả chết cũng chết không xong, bây giờ còn đưa cậu đến trước mặt ta. Cậu nói xem. Sách cứ nói đất trời khắc có báo ứng, có phải là lừa gạt người khác hay không?!"

Tiểu Hoàng se sẽ thở dài, chẳng biết phải nói điều gì. Gã Văn Xương Minh trước mắt y lúc này đã không còn là người nữa rồi.

"Cho nên ta quyết định rồi!" – Văn Xương Minh hạ giọng, cười – "Ta sẽ sống theo bản năng của mình. Ta muốn làm kẻ xấu xa, một kẻ xấu xa nhất… Ha ha" – Vừa cười, y vừa mang giày lại vào chân Tiểu hoàng, cầm lấy cổ chân y rồi đặt một chiếc hôn lên trên giày – "Cậu cứ dùng đôi mắt trong trẻo nhất của cậu mà nhìn đi…. Nhìn xem ác nhân như ta rốt cuộc sẽ có kết thúc ra sao, có được không?!" – Vừa nói, vừa bò đến trước mặt Tiểu Hoàng – "Nào, ngồi lên lưng ta đi, cậu muốn đi đến đâu, ta sẽ cõng cậu tới đó."

Tiểu Hoàng bất giác lạnh hết cả tay chân, lắc đầu – "Ta không cần."

"Đừng lo!" – Văn Xương Minh ngước đầu lên thành kính nhìn Tiểu Hoàng – "Là ta cam tâm tình nguyện. Được làm con chó cúa cậu, ta hưng phấn lắm, nào!"

Tiểu Hoàng lắc đầu, vùi sâu vào trong ghế – "Ngươi đứng dậy, ta không cần như thế."

Văn Xương Minh nhìn Tiểu Hoàng một lúc, vẻ nịnh hót trên khuôn mặt cũng thu lại. Y chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nói – "Ngay cả tiểu Bồ tát như cậu mà cũng không có cách nào dung thứ được hay sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt.

Văn Xương Minh cười – "Bồ tát thấy ta cũng sẽ rất buồn nôn, có đúng không? Quả nhiên, người như ta đất trời khó dung, nhân thần cộng phẫn, phải không?" – Vừa nói, vừa tới gần Tiểu Hoàng, định đưa tay chạm vào y thì trong nháy mắt chợt nghe thấy có tiếng ai đó nhẹ nhàng ho khan.

Văn Xương Minh giật mình quay ngoắt lại, thấy Tiếu Lạc Vũ đang cười như không như có đứng trước cửa.

Tiếu Lạc Vũ ung dung vào trong phòng, liếc Văn Xương Minh một cái rồi nâng chén trà trên bàn lên. Thế rồi, cổ tay lật úp xuống, đổ toàn bộ nước trà trong chén lên đỉnh đầu Văn Xương Minh. Tiếu Lạc Vũ nhìn trà vấy hết trên bộ mặt xấu xí thì cười lạnh – "Cút ra!"

Văn Xương Minh giật người, thấy ý cười của Tiếu Lạc Vũ càng sâu thêm – "Ta nghĩ cút có vẻ hơi đề cao ngươi, hay là thích bò như cẩu ra ngoài?"

Văn Xương Minh chậm chạp quay người lại, bộ mặt cứng đờ đi ra ngoài. Tiếu Lạc Vũ xoa xoa cằm rồi quay lại nhìn Tiểu Hoàng, hỏi – "Ngươi nói đi… gã này có đúng bệnh thật hay không?"

Tiểu Hoàng ngước mặt lên, nhãn thần đạm nhiên nhìn Tiếu Lạc Vũ – "Ngươi cũng có khá hơn đâu, so với y thì bệnh chẳng nhẹ hơn."

Một câu nói đó chọc cho Tiếu Lạc Vũ bật cười ha hả, cúi đầu sát vào Tiểu Hoàng, nói – "Ta là sợ cái gã bên ngoài kia đang nghiến răng chịu đựng hết xiết, làm thịt Văn Xương Minh mà thôi. Nếu gã ta chết rồi, vở diễn này diễn không xong được, phải không nào?"

Sắc mặt của Tiểu Hoàng hơi tái đi. Tiếu Lạc Vũ mỉm cười lùi về phía sau một bước, cung kính khom người rồi vươn tay ra – "Ta dìu cậu về phòng nghỉ ngơi." – Tiểu Hoàng không để ý đến Tiếu Lạc Vũ, chỉ vịn tay

ghế đứng sậy, liếc mắt nhìn về phía ngoài phòng. Trong lòng thầm nhủ – Tư Đồ, huynh nhất định phải nhẫn nhịn, ta tin huynh!

104. Chương 52: Khi Phải Xa Nhau

Đúng ngay vào lúc Hắc Vân Bảo đang chuẩn bị cho hỉ sự, Ngao Phượng Linh đột ngột phát điên. Cô nương ta vốn không thể cử động, bất thình lình run rẩy đứng dậy, lao ra bên ngoài như rồ dại, bưng đầu kêu thét đau đớn. Ngao Thịnh định cản lại thì bị nàng ta đẩy ra, thằng bé khẩn trương tới mức cuối cùng chỉ có thể ngốc lăng ra tồ tồ khóc. Ngao Phượng Linh vì sao không rõ mà bất ngờ xộc qua chộp lấy cổ Ngao Thịnh, định dùng hết sức mình để bóp chết nó.

Lúc Mộc Lăng và Tư Đồ tới nơi thì Ngao Thịnh như chỉ còn thở được thoi thóp. Tư Đồ điểm huyệt đạo Ngao Phượng Linh, Mộc Lăng sai người tới giữ chặt nàng ta lại. Tiểu Hoàng đỡ Ngao Thịnh đứng lên, phát hiện thấy mặt mũi thằng bé đỏ bừng bừng, hào hển thở.

Trước hết Mộc Lăng kiểm tra chút ít Ngao Thịnh, rồi bảo – "Không có gì nghiêm trọng đâu, dẫn nó đi nghỉ ngơi một hồi sẽ khỏi." – Nói rồi, quay sang nhìn vào Ngao Phượng Linh. Một hồi sau y nhăn trán, nhãn thần trở nên nghiêm trọng mà rằng – "Không xong rồi, nhất định phải lấy cổ trùng ra, nàng ta đã chịu đựng đến cực hạn rồi."

Vốn y tưởng phải tới lúc hỉ sự của Tư Đồ và Tiểu Hoàng thì mới lấy cổ trùng ra cho Ngao Phượng Linh. Nhưng bây giờ thì hết cách rồi. Mộc Lăng nói với mọi người – "Chuẩn bị hộ ta một gian phòng, còn nữa, cắt cử người bảo hộ ở đó cho ta. Đại khái cũng mất hết hai ngày trời, tuyệt đối không được quấy rối ta!"

Tương Thanh lập tức phái người đi chuẩn bị. Lô Ngự Phong và Vân Tứ Nương tiếp tục việc lo liệu cho hỉ sự. Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đưa Ngao Thịnh vào phòng trong, thấy thằng nhỏ khóc rất bi thảm thì cũng có chút xót lòng.

Chính ngay lúc này, Chu lão gia tử cuống quít chạy ù tới mà thưa – "Bang chủ, bọn người giang hồ lại làm loạn dưới chân núi."

Tư Đổ cau có – "Làm loạn cái gì?"

"Bọn họ kêu phải nói rõ mọi sự tình, nếu không đừng hòng làm hỉ sự."

"Ta làm hỉ sự cần tới bọn họ quản sao?" – Tư Đồ bĩu môi – "Kệ xác họ đi!"

"Bang chủ" – Chu lão gia tử có điều khó xử – "Đám người đó ở dưới chân núi thóa mạ…Hơn nữa nói không chừng sẽ tấn công lên đây, các huynh đệ ta cũng rất tức giận. Vạn nhất mà đánh nhau thì không xong."

Tư Đồ nén giận. Tiểu Hoàng kéo lấy một góc tay áo của hắn nhẹ giọng nói – "Huynh đi xem đi, cho bọn họ một ngày hẹn rõ ràng, như ba ngày hoặc năm ngày chẳng hạn…Như vậy bọn họ sẽ không làm loạn nữa. Có lẽ là do chờ mãi mà không có kết quả gì nên sốt ruột đó thôi."

Tư Đồ bất đắc dĩ gật đầu, đi cùng với Chu lão gia tử để đối phó đám người giang hồ kia. Tiểu Hoàng có hơi lo lắng, bèn vươn người nắm lấy tay Tư Đồ, nói – "Huynh phải nhớ, nhất định phải nhẫn nhịn, ngàn vạn lần đừng quá nóng giận!"

Tư Đồ do dự một lúc rồi gật đầu, ngả sang hôn lên trán Tiểu Hoàng, nhìn y thật sâu – "Ta hiểu mà."

Chờ đến khi hai người họ ra khỏi biệt viện rồi, Tiểu Hoàng trở lại bên người của Ngao Thịnh, nhẹ nhàng xoa đầu tóc của thằng bé – "Đừng thương tâm nữa, đợi tới khi lấy được cổ trùng ra rồi, tỷ tỷ của đệ sẽ không sao đâu."

"Ừ…" – Ngao Thịnh lấy tay quẹt nước mắt, thấp giọng nói – "Ta không có thương tâm."

Tiểu Hoàng nhìn Ngao Thịnh, có hơi khó hiểu, nhưng chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ dàn dụa nước mắt trước mặt mình kia lại dấy lên một cái cười quái dị. Tâm trạng của Ngao Thịnh như hoàn toàn đổi khác, nó mỉm cười nói – "Ta đang vui vẻ đấy."

Cảm giác được biến hóa nơi Ngao Thịnh, Tiểu Hoàng bất ngờ cảm thấy lạnh lẽo trên sống lưng rồi tê dại hết cả người…Trong nháy mắt y chợt hiểu rõ được nguồn cơn, đứng vùng dậy muốn bỏ đi, nhưng lại bị Ngao Thịnh chộp lấy cổ tay giữ lại.

Đừng nhìn thằng bé này còn nhỏ, nhưng sức lực của Ngao Thịnh rất mạnh. Tiểu Hoàng ngay cả chút ít công phu cũng không biết, cho nên thấy cổ tay đau nhói một trận, nửa người tê lịm cả đi. Cơ thể của y mềm oặt ngã ra trên giường. Vừa định mở miệng thì đã bị Ngao Thịnh điểm trúng huyệt đạo.

"Hắc hắc…" – Ngao Thịnh đứng phắt dậy khỏi giường, đi qua đi lại trong phòng một vòng rồi tới bên cạnh Tiểu Hoàng cúi xuống hỏi – "Có phải đã biết hết rồi không?"

Tiểu Hoàng không còn cách nào khác để nói, đành phải gật đầu.

"Cái này kêu bằng khổ nhục kế!" – Ngao Thịnh có chút đắc ý, xoa xoa khuôn mặt của Tiểu Hoàng – "Ngươi trông xinh xắn lắm."

Tiểu Hoàng nhìn thằng bé, chỉ thấy Ngao Thịnh vươn tay ra đỡ mình dậy, nói – "Bọn người lợi hại ở Hắc Vân Bảo đều bận hết cả rồi…Thời cơ này thật vừa lúc." – Nói xong, nhấc bổng Tiểu Hoàng dậy ra ngoài, nhảy lên mái nhà.

Ở bốn bề đều có hộ vệ mà Tư Đồ bày bố. Bọn họ trước hết cảm thấy có điều không ổn, nhưng còn chưa kịp nhăn cản thì đã bị mấy mảnh phi tiêu bắn trúng. Ngao Thịnh từ trên nóc nhà ngoái đầu lại, chỉ thấy một hắc y nhân đang đứng tại đó ngoắc ngoắc tay với nó. Ngao Thịnh bèn bay tới, giao Tiểu Hoàng lại trong tay của gã rồi dặn – "Mang về!"

"Dạ!" – Hắc Y Nhân bắt Tiểu Hoàng, phi thân rời đi. Ngao Thịnh trở về phòng, vung tay tự đánh vào trước ngực mình một chưởng. Máu tươi ngay lập tức ứa ra từ khóe miệng. Nó lảo đảo chạy khỏi gian phòng, dùng tiếng nói yết ớt mà tri hô – "Người đâu, cứu mạng…Người đâu." – Những người đang ở bên ngoài viện nghe thấy có động đĩnh, khi bọn họ tiến lên thì nhất loạt hãi hùng, ba chân bốn cẳng chạy đi báo tin khẩn ngay cho Tư Đồ.

Sau khi nói mấy lời đuổi bọn người giang hồ nọ đi hết, Tư Đồ quay bước chuẩn bị trở về. Chợt thấy, một người hộ vệ của biệt viện hấp tấp chạy tới. Hắn hơi nhíu mày.

"Bang chủ…Bang chủ…" – Hộ vệ vừa hào hển thở vừa gọi, chẳng ngờ Tư Đồ chỉ từ tốn khoát tay áo với gã.

"Hoàng…Hoàng tiểu tiên sinh…" – Gã lắp bắp nói.

Chưa chờ cho gã nói hết, Tư Đồ đã gật đầu, bảo – "Biết rồi."

Chu lão gia tử đứng bên cạnh chưa hiểu được tình huống cho lắm, bèn hỏi – "Hoàng tiểu tiên sinh làm sao?"

"Bị bắt trói mang đi rồi!"

"Cái gì?!" – Chu lão gia tử hoảng kinh, quay lại nhìn Tư Đồ thì thấy mặt hắn vẫn không mảy may biến đổi, hắn nhẹ giọng nói – "Mau gọi các huynh đệ tỏa ra tìm kiếm xung quanh, có điều không được làm kinh động tới bên Mộc Lăng."

"Hở…" – Chu lão gia và người hộ vệ nhìn nhau mấy lượt, chẳng biết phải làm sao. Lẽ ra Tiểu Hoàng mất tích thì Tư Đồ phải điên lên mới đúng, cớ gì ngay cả một chút nét mặt cũng không đổi?

"Bang chủ…"

Tư Đồ nhíu mày, lạnh giọng – "Còn chưa đi?!"

Chu lão gia tử rít một hơi khí lạnh. Đã bao lâu rồi lão chưa thấy một Tư Đồ như thế. Lão bèn vội vàng dẫn theo thủ hạ đi lùng sục chung quanh.

Đợi cho tất cả đã kéo đi hết rồi, Tư Đồ mới xòe tay ra. Nằm trong lòng bàn tay là một thứ mà Tiểu Hoàng đã kín đáo đưa cho hắn, là miếng ngọc bội hình đôi cá nhỏ mà y vẫn luôn mang theo bên người… Nắm chặt ngọc bội trong tay, mắt Tư Đồ trở lạnh.

…

Tiểu Hoàng bị hắc y nhân bế thốc băng băng chạy đi. Bọn họ tung người hết mấy phen đã tới được một khu nhà bí mật, trèo tường vào bên trong.

Thụy Vương đang ở trong phòng đương trợn mắt lo lắng. Hắn ta thấy hắc y nhân bế Tiểu Hoàng đi vào thì lập tức mặt mày tươi roi rói, tức khắc phá lên cười ha hả.

Cẩn thận đặt Tiểu Hoàng ngồi xuống một chiếc ghế rồi, hắc y nhân mới gỡ tấm khăn che mặt ra. Thì ra là thủ hạ của Thụy Vương…Lãnh Mục!

"Ha ha…" – Thụy Vương quay lại vỗ vỗ vai Văn Xương Minh – "Xương Minh à, kế sách rất hay! Quả thật là vô cùng cao minh!"

Văn Xương Minh hành lễ với Thụy Vương. Hai con mắt y cũng bất giác phải nhìn qua phía Tiểu Hoàng. Khi hai ánh mắt chạm nhau, sự giật mình trong mắt Tiểu Hoàng khiến cho y chẳng rõ vì sao mà cảm thấy cả người đều cực kỳ khoan khoái.

"Làm tiểu tiên sinh sợ hãi rồi." – Thụy Vương đi tới trước người Tiểu Hoàng, nói – "Bản vương đã thỉnh cầu tiểu tiên sinh nhiều năm, rốt cuộc ngày hôm nay cũng có cơ hội được ngồi đối diện chuyện trò cùng với tiểu tiên sinh rồi!"

"Mau tới dâng trà!" – Thụy Vương vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, gật đầu một cái với Lãnh Mục. Lãnh Mục gật đầu lấy tay giải huyện đạo cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng thở nhẹ một hơi, vừa bị điểm huyệt đạo rồi vừa phải trải qua một hành trình dằn xóc, nên có cảm giác hơi váng vất. Y thở dốc một hồi thì hơi thở mới nhẹ nhõm trở lại, giương mắt lên ngó Thụy Vương.

Thụy Vương khẽ giật mình. So với lần gặp nhau lúc trước, Tiểu Hoàng dường như đã khôn lớn lên nhiều, đã thoát khỏi sự non nớt của thời niên thiếu. Tiểu Hoàng của lúc này đây sở hữu một loại cảm xúc khiến người ta nhìn vào phải kinh diễm không thốt nổi thành lời…khiến lòng người ta bất giác phải rung động. Thảo nào, ngay đến gã Tư Đồ cũng bị lung lay…Có điều chuyện này chẳng nằm ngoài sự đoán, hổ phụ làm sao mà sanh ra khuyển tử cho được? Đây đương nhiên là nhi tử của Ân Tịch Ly rồi. Nếu không phải vì tướng mạo thế này thì Ân Tịch Ly năm xưa cũng chẳng gây ra chuyện đến mức long trời lở đất.

Thủ hạ đã bưng trà dâng lên, Thụy Vương đích thân rót một chén cho Tiểu Hoàng rồi thân thiện nói – "Nào, uống chút nước đi chứ, thủ hạ của ta thô lỗ quá, không làm tiểu tiên sinh sợ đó chứ?"

Tiểu Hoàng không nhiều lời, đưa tay cầm lấy chén trà, nhấp một hớp cho thông giọng rồi đặt xuống ngay.

Những cử chỉ đó vô cùng bình tĩnh, Thụy Vương thấy vậy thì trong lòng mừng rỡ, nói – "Tiểu tiên sinh quả nhiên khí độ tao nhã không giống với người thường, bản vương ao ước vô cùng, mời tiểu tiên sinh ở tạm chỗ này thêm mấy ngày có được hay chăng?"

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn Thụy Vương, nhạt giọng hỏi – "Nếu ta không muốn, ông sẽ thả ta đi hay sao?"

"Ha hả…" – Thụy Vương lắc đầu, tay vươn qua những muốn xoa lên cằm Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng theo bản năng thụt lùi về sau. Đầu ngón tay Thụy Vương lướt qua cằm của y, trên đầu ngón còn vương mềm mại… Ý cười trên mặt lão càng sâu, Thụy Vương đứng dậy khe khẽ thở dài, nói – "Lẽ ra ta định ngồi cùng tiểu tiên sinh thêm một lát, có điều bản vương bất đắc dĩ vẫn còn bề bộn công việc, hôm nay đành rời đi, hai ba hôm nữa ta sẽ tới thăm."

Nói rồi, đứng dậy mang Lãnh Mục ra ngoài, khi ra khỏi cửa còn không quên quay đầu lại lườm cho Văn Xương Minh một cái, thấp giọng căn dặn – "Chiếu cố Hoàng tiểu tiên sinh cho tốt…đừng tự ý làm càn, phải nhớ thân phận của ngươi."

Sắc mặt Văn Xương Minh trắng bệch, liên tục gật đầu – "Xương Minh hiểu rõ thân phận của mình, có cho tiểu nhân mượn thêm một lá gan cũng chẳng dám bất kính với Hoàng tiểu tiên sinh."

Thụy Vương hài lòng gật gù, rảo bước rời đi.

Thoáng sau, trong phòng chỉ còn lại có mỗi Tiểu Hoàng và Văn Xương Minh, hai người đều lặng im không nói. Một hồi lâu sau, Văn Xương Minh mới ngẩng đầu lên hỏi – "Có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, đưa tay ra nhẹ nhàng đấm bóp chân mình.

"Làm sao vậy? – Văn Xương Minh nhẹ nhàng tiến tới gần, nhìn Tiểu Hoàng bằng vẻ có chút quan hoài.

"Không sao…" – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng xoa chân, lúc nãy Ngao Thịnh siết cổ tay của y, cho nên bây giờ một nửa cơ thể bị tê đi.

Văn Xương Minh đột ngột không chút do dự quỳ xuống ngay trước mặt Tiểu Hoàng, cầm chân của y lên mà nói – "Cậu khó chịu sao, để ta giúp cậu xoa bóp…"

"Không cần!" – Tiểu Hoảng cả kinh rụt chân về. Nhưng Văn Xương Minh kềm thật chặt, cuối cùng Tiểu Hoàng phải vùng vẫy thoát ra, nhưng chiếc giày vẫn còn nằm trong tay Văn Xương Minh. Y kinh hoảng thối lui về sau, khẩn trương nhìn Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh cầm lấy chiếc giày, nói một cách áy náy – "Cậu đừng khẩn trương, ta không dám làm càn đâu."

Tiểu Hoàng nhìn cử chỉ của Văn Xương Minh, và cả biểu tình trên mặt con người này rồi lắc đầu hỏi – "Vì sao…ngươi lại thay đổi thành như vậy?"

Văn Xương Minh ngồi bệt xuống đất, ngước bộ mặt xấu xí lên nhìn Tiểu Hoàng rồi nhẹ nhàng cất giọng – "Ta cũng không biết… Cậu có biết hay không, Ân quản gia là do ta giết, đám cháy ở thư viện cũng là do ta gây ra. Ta cưỡng bức tẩu tẩu, rồi còn siết cổ y thị tới chết, sau đó dùng thạch tín hạ độc giết ca ca và người phụ việc trong ***. Ta ở trong đại doanh của Tề Dịch được ít lâu thì bị phát giác ra. Lão chém ta một đao, cho rằng ta đã chết thì vứt ra ngoài đồng hoang. Sau đó, ta được Thụy Vương cứu sống."

"…" – Bất giác nhịp tim Tiểu Hoàng đổ dồn – "Tại sao…"

Văn Xương Minh ngoẹo đầu, tay vẫn còn nắm chặt lấy chiếc giày chỉ to cỡ lòng bàn tay của mình. Y cười – "Tại sao hở?… Ta cũng có biết đâu chứ. Ta vẫn luôn muốn làm một chuyện gì đó, mà chưa bao giờ thành công." – Văn Xương Minh ngơ ngác ngắm nhìn chiếc giày trong lòng bàn tay rồi thều thào độc thoại – "Bình thường, ta vẫn có những ý niệm tà ác trong đầu. Ta biết như thế là sai trái, nhưng ta vẫn muốn làm…" – Y quắc mắt, ngước đầu dậy nhìn Tiểu Hoàng – "Ta vốn nghĩ người trong thiên hạ hết thảy đều như nhau. Tất cả mọi người đều chỉ tốt đẹp bề ngoài, còn bên trong thì thối nát…Cho tới khi ta gặp được cậu!"

"Ta?" – Tiểu Hoàng không hiểu.

"Phải!" – Văn Xương Minh gật đầu – "Từ lúc ta thấy cậu lần đầu tiên, thì biết ngay rằng không phải như thế. Con người không phải hoàn toàn giống nhau, có những người trời sinh ra đã trong sạch, cũng có những người trời sinh ra đã vừa xấu xa vừa bẩn thỉu!"

Tiểu Hoàng nhìn vào y, có chút đồng cảm. Cả con người Văn Xương Minh đây, dường như đã sai lầm mười phần, sai lầm bẩm sinh rồi.

"Ta đã giết rất nhiều người, cậu biết không hở? Hơn mười mạng người rồi đấy…Nhưng cậu nói xem, người như ta đây có phải từ sớm đã nên bị thiên lôi đánh xuống chết tươi rồi có phải không? Vậy mà ông trời đối với ta cũng được lắm, ngay cả chết cũng chết không xong, bây giờ còn đưa cậu đến trước mặt ta. Cậu nói xem. Sách cứ nói đất trời khắc có báo ứng, có phải là lừa gạt người khác hay không?!"

Tiểu Hoàng se sẽ thở dài, chẳng biết phải nói điều gì. Gã Văn Xương Minh trước mắt y lúc này đã không còn là người nữa rồi.

"Cho nên ta quyết định rồi!" – Văn Xương Minh hạ giọng, cười – "Ta sẽ sống theo bản năng của mình. Ta muốn làm kẻ xấu xa, một kẻ xấu xa nhất…Ha ha" – Vừa cười, y vừa mang giày lại vào chân Tiểu hoàng, cầm lấy cổ chân y rồi đặt một chiếc hôn lên trên giày – "Cậu cứ dùng đôi mắt trong trẻo nhất của cậu mà nhìn đi… Nhìn xem ác nhân như ta rốt cuộc sẽ có kết thúc ra sao, có được không?!" – Vừa nói, vừa bò đến trước mặt Tiểu Hoàng – "Nào, ngồi lên lưng ta đi, cậu muốn đi đến đâu, ta sẽ cõng cậu tới đó."

Tiểu Hoàng bất giác lạnh hết cả tay chân, lắc đầu – "Ta không cần."

"Đừng lo!" – Văn Xương Minh ngước đầu lên thành kính nhìn Tiểu Hoàng – "Là ta cam tâm tình nguyện. Được làm con chó cúa cậu, ta hưng phấn lắm, nào!"

Tiểu Hoàng lắc đầu, vùi sâu vào trong ghế – "Ngươi đứng dậy, ta không cần như thế."

Văn Xương Minh nhìn Tiểu Hoàng một lúc, vẻ nịnh hót trên khuôn mặt cũng thu lại. Y chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nói – "Ngay cả tiểu Bồ tát như cậu mà cũng không có cách nào dung thứ được hay sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt.

Văn Xương Minh cười – "Bồ tát thấy ta cũng sẽ rất buồn nôn, có đúng không? Quả nhiên, người như ta đất trời khó dung, nhân thần cộng phẫn, phải không?" – Vừa nói, vừa tới gần Tiểu Hoàng, định đưa tay chạm vào y thì trong nháy mắt chợt nghe thấy có tiếng ai đó nhẹ nhàng ho khan.

Văn Xương Minh giật mình quay ngoắt lại, thấy Tiếu Lạc Vũ đang cười như không như có đứng trước cửa.

Tiếu Lạc Vũ ung dung vào trong phòng, liếc Văn Xương Minh một cái rồi nâng chén trà trên bàn lên. Thế rồi, cổ tay lật úp xuống, đổ toàn bộ nước trà trong chén lên đỉnh đầu Văn Xương Minh. Tiếu Lạc Vũ nhìn trà vấy hết trên bộ mặt xấu xí thì cười lạnh – "Cút ra!"

Văn Xương Minh giật người, thấy ý cười của Tiếu Lạc Vũ càng sâu thêm – "Ta nghĩ cút có vẻ hơi đề cao ngươi, hay là thích bò như cẩu ra ngoài?"

Văn Xương Minh chậm chạp quay người lại, bộ mặt cứng đờ đi ra ngoài. Tiếu Lạc Vũ xoa xoa cằm rồi quay lại nhìn Tiểu Hoàng, hỏi – "Ngươi nói đi…gã này có đúng bệnh thật hay không?"

Tiểu Hoàng ngước mặt lên, nhãn thần đạm nhiên nhìn Tiếu Lạc Vũ – "Ngươi cũng có khá hơn đâu, so với y thì bệnh chẳng nhẹ hơn."

Một câu nói đó chọc cho Tiếu Lạc Vũ bật cười ha hả, cúi đầu sát vào Tiểu Hoàng, nói – "Ta là sợ cái gã bên ngoài kia đang nghiến răng chịu đựng hết xiết, làm thịt Văn Xương Minh mà thôi. Nếu gã ta chết rồi, vở diễn này diễn không xong được, phải không nào?"

Sắc mặt của Tiểu Hoàng hơi tái đi. Tiếu Lạc Vũ mỉm cười lùi về phía sau một bước, cung kính khom người rồi vươn tay ra – "Ta dìu cậu về phòng nghỉ ngơi." – Tiểu Hoàng không để ý đến Tiếu Lạc Vũ, chỉ vịn tay ghế đứng sậy, liếc mắt nhìn về phía ngoài phòng. Trong lòng thầm nhủ – Tư Đồ, huynh nhất định phải nhẫn nhịn, ta tin huynh!

105. Chương 53

Chương 53 | Bước bước dò chừng

– Bộ bộ vi doanh–

Tiểu Hoàng theo Tiếu Lạc Vũ đi tới hậu viện, hộ vệ canh chừng khắp nơi. Tiếu Lạc Vũ khoát tay với bọn hộ vệ này, giọng thong thả – "Hoàng tiểu tiên sinh là người nho nhã, các ngươi không được tiếp cận quá gần!"

"Dạ!" – Bọn thị vệ đều rút hết ra canh gác bên ngoài viện.

Tiếu Lạc Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng rồi nhìn Tiểu Hoàng – "Tiểu tiên sinh muốn dùng vật gì, ăn thức gì cứ dặn dò hạ nhân là được!"

Tiểu Hoàng gật khẽ, bước vào phòng, đóng cửa lại.

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười rồi quay người ra khỏi phòng. Y ngước lên quan sát chung quanh, rồi mỉm cười ngắm nhìn một vòm cây thật cao, thật rậm rạp phía xa xa. Y tung người nhảy lên, rồi vững vàng đáp xuống trên một cành cây. Chỉ thấy, nơi đầu một cành cây khác, có môt gã thân vận hắc y đang ngồi đó.

Tư Đồ.

Tư Đồ nom như không phát giác ra là y đã đến, chỉ đương ngả đầu lẳng lặng nhìn hai phiến cửa phòng đóng chặt của Tiểu Hoàng.

Tiếu Lạc Vũ dõi theo ánh mắt của hắn rồi nói – "Có ngờ được đâu, Tư Đồ bang chủ lại thiếu kiên nhẫn như vậy."

Tư Đồ không hề để ý đến y, vẫn chăm chú nhìn về phía cửa phòng như xuất thần.

"Tại hạ phải đi quan sát đại doanh của Tề Dịch." – Tiếu Lạc Vũ chắp tay với Tư Đồ – "Cáo từ!" – Nói rồi, y nhảy một cái xuống khỏi thân cây rồi bỏ đi.

Đợi khi Tiếu Lạc Vũ đi xa hẳn rồi, Tư Đồ mới dời ánh mắt lại, cúi xuống ngắm mảnh ngọc bội trong bàn tay mình. Hắn lại ngẩng đầu lên, thì thấy cửa sổ chỗ gian phòng của Tiểu Hoàng bật mở. Tiểu Hoàng bê một cái ghế đặt bên song cửa, rồi cầm lấy một quyển sách ngồi dựa vào bậu cửa, cứ im ắng mà đọc sách như thế.

Tư Đồ nhẹ nhàng thở hắt một hơi, nắm chặt lấy ngọc bội rồi xoay người đi mất.

…

Nơi đại doanh của Tề Dịch.

Tề Dịch nhìn vào Tiếu Lạc Vũ không mời cũng đến chơi. Ông ta hỏi – "Tiếu trại chủ, tìm ta có việc gì đây?"

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười, bình thản bảo – "Tất nhiên là chuyện trầm trọng rồi."

….

Đêm về, Tiểu Hoàng được ời đến sảnh trước để dùng bữa tối. Văn Xương Minh vẫn hầu hạ cạnh bên để gắp thêm thức ăn cho y. Tiểu Hoàng không buồn để tâm, chỉ ngoan ngoãn ăn một chén cơm rồi dùng chút canh. Ăn xong rồi thì dạo bước trong sân đôi vòng, lại trở về trong viện. Vào trong phòng, vừa mới đóng cửa lại thôi đã cảm nhận được một bóng đen từ phía sau tiến lại gần. Hơi thở quen thuộc quá, trong nháy mắt đã bao phủ quanh y. Khi Tiểu Hoàng phản ứng lại, thì đã bị Tư Đồ ôm vào lòng.

Mới một ngày không thấy nhau, dáng vẻ của Từ Đồ dường như có gì đó điên cuồng hơn hẳn. Cánh tay hắn ôm Tiểu Hoàng như không thể kềm giữ được sức mình, khiến y đau. Tiểu Hoàng im lặng, chỉ ngước lên mà không kêu đau, để cho cái gã Tư Đồ luống cuống đó có thể hôn mình. Hai tay y vòng quanh cổ hắn, như đang an ủi vỗ về. Cái hôn dài vừa dứt, Tư Đồ mới dần dần bình tĩnh trở lại, sức trên tay cũng giảm đi một ít, cúi xuống ngắm Tiểu Hoàng đang nhẹ nhàng thở dốc trong lòng mình.

Hai người họ im ắng nhìn nhau. Tư Đồ đăm đăm nhìn Tiểu Hoàng một lúc rồi lại cúi xuống, hôn. Ngay khi ấy, chợt xào xạc tiếng chân ngoài phòng. Tiểu Hoàng hơi giãy ra, vòng tay Tư Đồ càng siết chặt, cố tình hôn cho y không thể trốn tránh. Lúc này, có tiếng cốc cốc gõ cửa nhẹ nhàng – "Hoàng tiểu tiên sinh, có muốn dùng trà không?"

Tiểu Hoàng lo âu, nhưng Tư Đồ một mực không buông. Văn Xương Minh lại hỏi thêm một tiếng – "Tiểu tiên sinh?" Vừa hỏi vừa bước tới. Cứ như đang muốn đẩy cửa vào trong. Tiểu Hoàng ngước nhìn Tư Đồ như nài nỉ, rốt cuộc hắn mới buông ra.

"…Ta không cần." – Tiểu Hoàng điều hòa hơi thở một chút, rồi nhanh giọng nói về phía cánh cửa.

"…Được, vậy cậu nghỉ sớm đi." – Văn Xương Minh bưng trà rời khỏi.

Tiểu Hoàng mới thở hắt ra được, ngước đầu trừng Tư Đồ, vẻ hơi nóng giận. Nhưng hắn chỉ toét miệng cười toe, thấp giọng xuống hỏi – "Có nhớ ta không?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn một cái rồi thật thà gật đầu, dựa vào lồng ngực Tư Đồ. Y ôm lấy hắn, thì thầm – "Huynh phải thận trọng, không nên chạy tới chạy lui."

Tư Đồ nhẹ nhàng ôm lấy y, rồi đi về phía giường ngủ. – "Tiếu Lạc Vũ vừa đi tìm Tề Dịch rồi."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu – "Quả nhiên là vậy."

"Thật ra sự tình đã định hết kết cục rồi" – Tư Đồ khuyên Tiểu Hoàng – "Ngươi không cần mạo hiểm tới nơi này… Không gặp được ngươi, ta hoảng cả lên."

Tiểu Hoàng cười ôn tồn, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tư Đồ – "Không phải vậy đâu. Nếu ta không ở đây, Tề Dịch làm sao có đủ cớ để tấn công Thụy Vương… Con người này tâm tư rất thâm sâu, chúng ta không nên mạo hiểm."

Tư Đồ hộc ra một hơi thở thô ráp vì tức giận. Hắn ôm chầm lấy Tiểu Hoàng mà hung dữ hôn ột cái – "Buổi tối ta đây phải ở lại chỗ này!"

Tiểu Hoàng nghĩ, Tư Đồ lúc này y như con nít, xấu quá chừng.

"Ngươi không cho là ta dắt người về đấy!" – Tư Đồ hạ giọng hăm dọa.

Tiểu Hoàng thở dài, đẩy Tư Đồ nằm dài xuống rồi cũng ngả người lên cánh tay hắn. Y nhỏ giọng – "Nếu khuya nay có người tới đây thì gọi ta dậy nhé."

Tư Đồ cau mày – "Ta không muốn."

Tiểu Hoàng nhích vào trong lòng hắn – "Huynh phải nghe ta, không thì ta sẽ không để ý huynh nữa."

Tư Đổ khẩn trương, tiểu hài tử đang uy hiếp hắn à?! Cơ mà cái chính là câu uy hiếp này nghe ra rất có sức mạnh, khiến cho hắn không thể kềm chế được mà ngoan ngoãn gật đầu.

Ôm sát vào Tiểu Hoàng, Tư Đồ vuốt ve sau gáy y, thấp giọng thủ thỉ gì đó vào tai y.

Thảng hoặc, Tiểu Hoàng nghe thấy điều thú vị gì đó sẽ nhoẻn cười, rồi dần dà thiếp đi… Tư Đồ nhẹ nhàng đắp chăn lên cho y, rồi ngắm khuôn mặt khi đang ngủ của y. Độ chừng canh ba, Tư Đồ chậm rãi mở mắt —— Có người tới.

Tiếng chân bước gần tới gian phòng, Tư Đồ nhìn khuôn mặt say ngủ của Tiểu Hoàng, lòng thấy không đành. Tới khi tiếng chân kia đi tới trước cửa phòng, Tư Đồ mới vỗ nhẹ lên vai Tiểu Hoàng. Y mơ mơ màng màng hé mắt ra. Tư Đồ nhảy lên, vận dụng khinh công phóng vọt lên nép người trên đầu giường.

Song song đó, cửa mở ra kẽo kẹt, một bóng người rón ra rón rén đi tới. Tư Đồ để ý thấy Tiểu Hoàng hơi giật mình, xem ra đã thức hẳn. Dù lúc này trời tối om om, nhưng Tư Đồ vẫn khả dĩ cảm giác được cơ thể Tiểu Hoàng đơ cứng ra vì căng thẳng. Lòng hắn trỗi đau, thật sự muốn bầm thây kẻ xâm nhập kia thành vạn khúc.

Thoáng chốc người kia đã tới phía trước cửa sổ. Không ngoài suy đoán của Tư Đồ… Kẻ tới, đích thị Văn Xương Minh.

Văn Xương minh cúi xuống ngắm Tiểu Hoàng thật chăm chú hồi lâu, rồi thận trọng cúi người như muốn hôn Tiểu Hoàng. Nhưng ngay tích tắc vừa chạm đến được mái tóc của y, Tiểu Hoàng đột nhiên ư hừ một tiếng…

Văn Xương Minh cả kinh bổ ngửa về sau, té phịch mông xuống mặt đất. Tiểu Hoàng khẽ co giật như sắp tỉnh dậy… Văn Xương Minh ù té chạy ra ngoài, rồi hoảng hốt đóng cửa phòng lại, chạy trốn mất dạng.

Chờ ọi sự lắng xuống, Tư Đồ nhẹ nhàng thả người xuống khỏi đầu giường của Tiểu Hoàng, cúi xuống hôn lên vầng trán y với chút nôn nóng – "Cái tên chết tiệt đó!"

Tiểu Hoàng dần dà mở mắt ra, kéo lấy bàn tay Tư Đồ rồi nhẹ giọng – "Thật ra, Văn Xương Minh… rất đáng thương."

Tư Đồ chằm chằm nhìn Tiểu Hoàng và thở dài – "Ngươi là Bồ tát đấy à? Loại ác nhân này có cái gì mà đáng thương hử?!"

Tiểu Hoàng nhẹ lắc lắc đầu – "Mỗi bước Văn Xương Minh đi đều là trong sương mù. Y không nhìn thấy được con đường phía trước, cho nên đã quyết định rằng sẽ không có lối nào ra đâu. Vì thế, mới điên cuồng như vậy."

Tư Đồ không đồng ý – "Phần lớn người ta sống trên đời có nhìn thấy con đường phía trước đâu chứ."

"Không phải vậy mà" – Tiểu Hoàng để Tư Đồ nằm xuống, rồi dựa sấp người vào lồng ngực Tư Đồ, im ắng lắng nghe nhịp tim của hắn. Y nói tiếp – "Trước đây ta từng gặp chuyện mấy người trong làng bắt được chồn, nhưng không giết chết, mà chỉ dùng kim đâm mù hai mắt của nó. Con chồn đó sẽ trở nên rất cảnh giác, rất hung tàn… Nó tuyệt vọng và lúc nào cũng muốn cắn người cả. Ta nhìn thấy biểu lộ của Văn Xương Minh, chẳng hiểu vì sao lại nhớ đến con chồn đó."

Tư Đồ se sẽ thở dài, vỗ về Tiểu Hoàng – "Tự tác nghiệt thì không sống tốt, không cần ngươi phải vì vậy mà khổ sở."

Tiểu Hoàng gật đầu, níu lấy vạt áo của Tư Đồ mà thủ thỉ – "Huynh nghỉ thêm chút nữa đi, trước lúc trời sáng thì phải trở về thôi."

"Ngươi thật sự nhẫn tâm đuổi ta đi à?" – Tư Đồ trợn trừng.

Tiểu Hoàng nhoẻn miệng cười, níu chặt lấy Tư Đồ rồi lim dim ngủ.

Sớm hôm sau, khi Tiểu Hoàng thức giấc, đã chẳng còn Tư Đồ bên gối. Trên chiếc gối còn vương hơi thở của hắn. Tiểu Hoàng đưa tay nhẹ vuốt ve chiếc gối, ấy thế rồi phát hiện trên tay mình đương buộc một sợi chỉ đỏ.

Tiểu Hoàng đưa tay lên, thấy nơi sợi chỉ đỏ quấn quanh ấy đang lủng lẳng treo một con thỏ bé bằng bạch ngọc rất xinh xắn. Chú thỏ nhìn rất ngoan ngoãn đáng yêu, ngoẹo đầu nhìn sang một phía nom thật đáng thương. Tiểu Hoàng không kìm được phì cười. Chẳng biết Tư Đồ lấy ở đâu ra. Thỏ ngọc trông không còn quá mới, tựa như đã đeo được một thời gian rồi… Tư Đồ không biết lúc nào đeo lên tay y nữa. Gọi bằng gì đây? Một con thỏ nhỏ đổi lấy hai con cá nhỏ ư?

Tâm trạng của y sáng hôm đó vì chú thỏ con này mà tốt đẹp vô cùng. Tiểu Hoàng ra khỏi giường, xếp chăn cẩn thận, đổi y phục mới rồi rửa mặt chải đầu.

Mới vừa đẩy cửa ra sân, đã có hạ nhân trông thấy, bèn chạy ngay đi bẩm báo Văn Xương Minh.

Chỉ thoáng sau Văn Xương Minh đã xuất hiện. Y thấy Tiểu Hoàng đang tưới hoa trong sân thì đằng hắng một tiếng. Tiểu Hoàng quay đầu lại.

"Tiểu tiên sinh dậy rồi sao? Muốn dùng món điểm tâm gì?" – Văn Xương Minh hành lễ với Tiểu Hoàng từ xa rồi nhỏ nhẹ hỏi.

Tiểu Hoàng nói – "Sao cũng được, giản đơn thôi." – Nói rồi, lại tiếp tục tưới hoa.

Văn Xương Minh đi dặn bọn hạ nhân chuẩn bị, xong lại quay sang hỏi Tiểu Hoàng – "Đem đến viện này để dùng có được không?"

Tiểu Hoàng gật đầu, rồi ngồi xuống nhìn một đóa hoa mặt trời màu đỏ thắm.

"Thứ này chỉ tầm thường thôi" – Văn Xương Ninh cũng tới ngồi xuống bên gốc hoa.

Tiểu Hoàng gật đầu, chỉ tay vào bụi hoa đang nở rộ – "Màu tím là hoa hồ điệp, màu lam là hoa đậu biếc, màu vàng và đỏ là hoa mặt trời, phải không?"[1]

"Tiểu tiên sinh biết những loài hoa dại này à." – Văn Xương Minh tới gần hơn chút nữa rồi nảo – "Lúc ta còn nhỏ cũng rất thích ngắm chúng. Tiểu tiên sinh có biết một loài hoa gọi là Tuyết tháng sáu không?"

Tiểu Hoàng nghi hoặc – "Tuyết tháng sáu? Tên thật kỳ lạ."

Văn Xương Minh gật đầu – "Là tên mà ở quê ta gọi. Hoa tháng sáu thì nở, trong đám cành lá xanh rì nở ra một đốm hoa trắng nhỏ, như một vết tuyết trắng vậy. Vì nở vào tháng sáu nên gọi là Tuyết tháng sáu."

Tiểu Hoàng lắng nghe chăm chú rồi gật đầu – "Thật rất muốn nhìn thấy nha."

"Còn có nhiều loài hoa cũng rất đẹp…" – Văn Xương Minh hỏi – "Tiểu tiên sinh thích nhất là hoa gì?"

Tiểu Hoàng suy nghĩ một lúc rồi thấp giọng nói – "Hoa hải đường màu trắng."

"Hoa hải đường sao!" – Văn Xương Minh vui vẻ cười rộ – "Hoa hải đường quả thật rất đẹp… nhất là màu trắng!"

"Còn ngươi?" – Tiểu Hoàng hỏi Văn Xương Minh.

"Chỗ chúng ta rét mà." – văn xương minh nói – "Bốn mùa quanh năm thấy nhiều nhất là hoa mai, ta thích nhất là hoa mai vàng…. có cảm giác rất giống cậu."

Tiểu Hoàng mỉm cười, lúc này đây Văn Xương Minh đã ngồi xổm xuống bên cạnh y mà cười mỉm – "Cậu ăn bánh hoa mai vàng chưa đấy?"

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Bánh mai vàng đi cùng rượu vàng mai, hoa nở chi chít phố phường, một chiếc ghế đá, một quyển sách con…" – Văn Xương Minh càng nói càng mê mẩn, nụ cười dạt dào trên mặt – "Thật là tốt!"[2]

Lúc này, thuộc hạ đã mang bữa sáng đến nơi. Tiểu Hoàng đứng lên, cái cười trên mặt Văn Xương Minh cũng dần dần rút lại. Y nói nhỏ với Tiểu Hoàng – "Hoàng tiểu tiên sinh cứ thong thả ăn sáng, ta có việc phải đi."

"Ngươi ăn rồi sao?" – Đột nhiên Tiểu Hoàng hỏi.

Văn Xương Minh ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu.

Tiểu Hoàng chỉ vào chiếc ghế đá bên cạnh, nói – "Ngồi xuống cùng ăn đi, nhiều như vậy một mình ta ăn không hết."

Văn Xương Minh há hốc, thảng thốt hồi lâu rồi vui vẻ gật đầu, y đi tới mà tay chân luống cuống, ngồi xuống cùng ăn điểm tâm với Tiểu Hoàng.

"Một mình ta thì buồn chán quá, nếu ngươi không bận thì ở lại chơi cờ cùng ta đi" – Tiểu Hoàng nói.

"Ừ!" – Miệng Văn Xương Minh ngậm khối điểm tâm rồi chạy ù ra ngoài, nói to lên phấn chấn – "Ta đi lấy bộ cờ đây!"

….

Đại doanh của Thụy Vương.

Thụy Vương đang xem xét địa đồ, chợt nghe thấy từ bên ngoài cửa có một quân lính hoang mang rối loạn chạy vụt vào bên trong bẩm báo – "Vương gia, kho lương bốc cháy rồi!"

"Cái gì?!" – Thụy Vương kinh hãi nhảy dựng lên – "Còn không mau đi dập lửa?!"

"Báo!" – Thám báo cũng lao vào trong – "Vương gia, Tề Dịch cất quân, đội tiên phong đã đánh lén vào đại doanh chúng ta, ở phía trước đã bắt đầu đánh nhau rồi!"

Thụy Vương hất đổ cả soái án, giận dữ hét – "Hay cho Tề Dịch mi, ta chưa tìm tới mi thì chớ, mi đã kéo tới đây rồi! Lãnh Mục đâu!"

Lệnh vừa buông, Lãnh Mục đã tiến tới – "Vương gia."

"Ngươi mang theo năm vạn đại binh đi ngăn cản Tề Dịch cho ta!"

"Dạ!" – Lãnh mục nhận lệnh lao đi.

Thụy Vương đi qua đi lại mấy vòng trong phòng rồi nói với thủ hạ – "Đi mời Ngô tiên sinh tới đây cho ta!"

Chẳng mấy chốc, một quái nhân áo đen tay cầm lồng chim đi đến.

"Ngô tiên sinh!" – Thụy Vương nói – "Thời gian cấp bách, phải hành động ngay lúc này!"

Ngô tiên sinh liếc mắt nhìn Thụy Vương rồi gật đầu, mở toang cửa lồng bắt hai con quái điểu ra ngoài. Lão ra trước cửa quân doanh, tung bọn chúng về phía bầu trời.

…

Mộc Lăng ra khỏi cửa phòng, tay quết mồ hôi. Sắc mặt của y tái xanh, trán đầm đìa ướt. Tương Thanh thấy vậy thì nhíu mày, đưa nước sang cho y rồi hạ giọng hỏi – "Huynh không sao chứ?"

Mộc Lăng nhẹ khoát tay – "Không sao, Ngao Phượng Linh cũng sống sót rồi" – Y quay nhìn quanh quất… không thấy bóng dáng Tư Đồ và Tiểu Hoàng đâu cả, bèn hỏi – "Tư Đồ đâu rồi?"

Tương Thanh nghiêng người nói nhỏ vào tai Mộc Lăng mấy câu. Mộc Lăng khẽ nhíu mày – "Trùng đã lấy ra rồi… Tất cả cứ chiếu theo kế hoạch của Tư Đồ mà tiến hành thôi!"

Tương Thanh gật đầu, quay bước ra đi.

Mộc Lăng rảo bước quanh sân đôi vòng, đột nhiên dường như nổi cơn ác độc nhấc chân đạp văng chiếc ghế đá.

Ghế đá đâm sầm vào tường viện, vỡ ra nát vụn. Vừa lúc Tư Đồ bước chân vào viện cười sửng sốt – "Gì vậy, ta còn chưa điên mà nhà ngươi đã điên rồi à?!"

Mộc Lăng nghiến răng, mãi một lúc sau mới nghẹn giọng phun một câu – "Mẹ nó, khinh người quá đáng."

Tư Đồ đi sang vỗ nhẹ lên bờ vai Mộc Lăng mấy cái – "Ngươi nhanh chóng nghỉ ngơi lấy sức một chút đi, không bao lâu sẽ có đại chiến đó."

Mộc Lăng quay bước bỏ đi, thế rồi quay ngoắt lại túm lấy vạt áo Tư Đồ – "Tiểu tử nhà ngươi, kiếp trước tu tâm tích đức lắm, phải đối xử với y cho tốt đó!"

Tư Đồ thoáng ngạc nhiên, rồi hắn cười – "Còn đợi ngươi nói đấy ư? Ta đây còn muốn thành thân với y, cùng bạch đầu giai lão đấy."

—

Chú thích:

[1] Hoa mặt trời: Là hoa mười giờ đấy các bạn.

Hoa hồ điệp : hoa Păng–xê

Hoa mười giờ Hoa Păng–xê Hoa đậu biếc

[2] Tuyết tháng sáu: ở gọi là cây bỏng nẻ hoặc hoa ngàn sao.

Hoa ngàn sao Hoa hải đường trắng Hoa mai vàng (tịch mai)

106. Chương 53: Bước Bước Dò Chừng

Tiểu Hoàng theo Tiếu Lạc Vũ đi tới hậu viện, hộ vệ canh chừng khắp nơi. Tiếu Lạc Vũ khoát tay với bọn hộ vệ này, giọng thong thả – "Hoàng tiểu tiên sinh là người nho nhã, các ngươi không được tiếp cận quá gần!"

"Dạ!" – Bọn thị vệ đều rút hết ra canh gác bên ngoài viện.

Tiếu Lạc Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng rồi nhìn Tiểu Hoàng – "Tiểu tiên sinh muốn dùng vật gì, ăn thức gì cứ dặn dò hạ nhân là được!"

Tiểu Hoàng gật khẽ, bước vào phòng, đóng cửa lại.

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười rồi quay người ra khỏi phòng. Y ngước lên quan sát chung quanh, rồi mỉm cười ngắm nhìn một vòm cây thật cao, thật rậm rạp phía xa xa. Y tung người nhảy lên, rồi vững vàng đáp xuống trên một cành cây. Chỉ thấy, nơi đầu một cành cây khác, có môt gã thân vận hắc y đang ngồi đó.

Tư Đồ.

Tư Đồ nom như không phát giác ra là y đã đến, chỉ đương ngả đầu lẳng lặng nhìn hai phiến cửa phòng đóng chặt của Tiểu Hoàng.

Tiếu Lạc Vũ dõi theo ánh mắt của hắn rồi nói – "Có ngờ được đâu, Tư Đồ bang chủ lại thiếu kiên nhẫn như vậy."

Tư Đồ không hề để ý đến y, vẫn chăm chú nhìn về phía cửa phòng như xuất thần.

"Tại hạ phải đi quan sát đại doanh của Tề Dịch." – Tiếu Lạc Vũ chắp tay với Tư Đồ – "Cáo từ!" – Nói rồi, y nhảy một cái xuống khỏi thân cây rồi bỏ đi.

Đợi khi Tiếu Lạc Vũ đi xa hẳn rồi, Tư Đồ mới dời ánh mắt lại, cúi xuống ngắm mảnh ngọc bội trong bàn tay mình. Hắn lại ngẩng đầu lên, thì thấy cửa sổ chỗ gian phòng của Tiểu Hoàng bật mở. Tiểu Hoàng bê một cái ghế đặt bên song cửa, rồi cầm lấy một quyển sách ngồi dựa vào bậu cửa, cứ im ắng mà đọc sách như thế.

Tư Đồ nhẹ nhàng thở hắt một hơi, nắm chặt lấy ngọc bội rồi xoay người đi mất.

…

Nơi đại doanh của Tề Dịch.

Tề Dịch nhìn vào Tiếu Lạc Vũ không mời cũng đến chơi. Ông ta hỏi – "Tiếu trại chủ, tìm ta có việc gì đây?"

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười, bình thản bảo – "Tất nhiên là chuyện trầm trọng rồi."

…

Đêm về, Tiểu Hoàng được cho mời đến sảnh trước để dùng bữa tối. Văn Xương Minh vẫn hầu hạ cạnh bên để gắp thêm thức ăn cho y. Tiểu Hoàng không buồn để tâm, chỉ ngoan ngoãn ăn một chén cơm rồi dùng chút canh. Ăn xong rồi thì dạo bước trong sân đôi vòng, lại trở về trong viện. Vào trong phòng, vừa mới đóng cửa lại thôi đã cảm nhận được một bóng đen từ phía sau tiến lại gần. Hơi thở quen thuộc quá, trong nháy mắt đã bao phủ quanh y. Khi Tiểu Hoàng phản ứng lại, thì đã bị Tư Đồ ôm vào lòng.

Mới một ngày không thấy nhau, dáng vẻ của Từ Đồ dường như có gì đó điên cuồng hơn hẳn. Cánh tay hắn ôm Tiểu Hoàng như không thể kềm giữ được sức mình, khiến y đau. Tiểu Hoàng im lặng, chỉ ngước lên mà không kêu đau, để cho cái gã Tư Đồ luống cuống đó có thể hôn mình. Hai tay y vòng quanh cổ hắn, như đang an ủi vỗ về. Cái hôn dài vừa dứt, Tư Đồ mới dần dần bình tĩnh trở lại, sức trên tay cũng giảm đi một ít, cúi xuống ngắm Tiểu Hoàng đang nhẹ nhàng thở dốc trong lòng mình.

Hai người họ im ắng nhìn nhau. Tư Đồ đăm đăm nhìn Tiểu Hoàng một lúc rồi lại cúi xuống, hôn. Ngay khi ấy, chợt xào xạc tiếng chân ngoài phòng. Tiểu Hoàng hơi giãy ra, vòng tay Tư Đồ càng siết chặt, cố tình hôn cho y không thể trốn tránh. Lúc này, có tiếng cốc cốc gõ cửa nhẹ nhàng – "Hoàng tiểu tiên sinh, có muốn dùng trà không?"

Tiểu Hoàng lo âu, nhưng Tư Đồ một mực không buông. Văn Xương Minh lại hỏi thêm một tiếng – "Tiểu tiên sinh?" Vừa hỏi vừa bước tới. Cứ như đang muốn đẩy cửa vào trong. Tiểu Hoàng ngước nhìn Tư Đồ như nài nỉ, rốt cuộc hắn mới buông ra.

"…Ta không cần." – Tiểu Hoàng điều hòa hơi thở một chút, rồi nhanh giọng nói về phía cánh cửa.

"…Được, vậy cậu nghỉ sớm đi." – Văn Xương Minh bưng trà rời khỏi.

Tiểu Hoàng mới thở hắt ra được, ngước đầu trừng Tư Đồ, vẻ hơi nóng giận. Nhưng hắn chỉ toét miệng cười toe, thấp giọng xuống hỏi – "Có nhớ ta không?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn một cái rồi thật thà gật đầu, dựa vào ***g ngực Tư Đồ. Y ôm lấy hắn, thì thầm – "Huynh phải thận trọng, không nên chạy tới chạy lui."

Tư Đồ nhẹ nhàng ôm lấy y, rồi đi về phía giường ngủ. – "Tiếu Lạc Vũ vừa đi tìm Tề Dịch rồi."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu – "Quả nhiên là vậy."

"Thật ra sự tình đã định hết kết cục rồi" – Tư Đồ khuyên Tiểu Hoàng – "Ngươi không cần mạo hiểm tới nơi này…Không gặp được ngươi, ta hoảng cả lên."

Tiểu Hoàng cười ôn tồn, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tư Đồ – "Không phải vậy đâu. Nếu ta không ở đây, Tề Dịch làm sao có đủ cớ để tấn công Thụy Vương…Con người này tâm tư rất thâm sâu, chúng ta không nên mạo hiểm."

Tư Đồ hộc ra một hơi thở thô ráp vì tức giận. Hắn ôm chầm lấy Tiểu Hoàng mà hung dữ hôn cho một cái – "Buổi tối ta đây phải ở lại chỗ này!"

Tiểu Hoàng nghĩ, Tư Đồ lúc này y như con nít, xấu quá chừng.

"Ngươi không cho là ta dắt người về đấy!" – Tư Đồ hạ giọng hăm dọa.

Tiểu Hoàng thở dài, đẩy Tư Đồ nằm dài xuống rồi cũng ngả người lên cánh tay hắn. Y nhỏ giọng – "Nếu khuya nay có người tới đây thì gọi ta dậy nhé."

Tư Đồ cau mày – "Ta không muốn."

Tiểu Hoàng nhích vào trong lòng hắn – "Huynh phải nghe ta, không thì ta sẽ không để ý huynh nữa."

Tư Đổ khẩn trương, tiểu hài tử đang uy hiếp hắn à?! Cơ mà cái chính là câu uy hiếp này nghe ra rất có sức mạnh, khiến cho hắn không thể kềm chế được mà ngoan ngoãn gật đầu.

Ôm sát vào Tiểu Hoàng, Tư Đồ vuốt ve sau gáy y, thấp giọng thủ thỉ gì đó vào tai y.

Thảng hoặc, Tiểu Hoàng nghe thấy điều thú vị gì đó sẽ nhoẻn cười, rồi dần dà thiếp đi…Tư Đồ nhẹ nhàng đắp chăn lên cho y, rồi ngắm khuôn mặt khi đang ngủ của y. Độ chừng canh ba, Tư Đồ chậm rãi mở mắt —— Có người tới.

Tiếng chân bước gần tới gian phòng, Tư Đồ nhìn khuôn mặt say ngủ của Tiểu Hoàng, lòng thấy không đành. Tới khi tiếng chân kia đi tới trước cửa phòng, Tư Đồ mới vỗ nhẹ lên vai Tiểu Hoàng. Y mơ mơ màng màng hé mắt ra. Tư Đồ nhảy lên, vận dụng khinh công phóng vọt lên nép người trên đầu giường.

Song song đó, cửa mở ra kẽo kẹt, một bóng người rón ra rón rén đi tới. Tư Đồ để ý thấy Tiểu Hoàng hơi giật mình, xem ra đã thức hẳn. Dù lúc này trời tối om om, nhưng Tư Đồ vẫn khả dĩ cảm giác được cơ thể Tiểu Hoàng đơ cứng ra vì căng thẳng. Lòng hắn trỗi đau, thật sự muốn bằm thây kẻ xâm nhập kia thành vạn khúc.

Thoáng chốc người kia đã tới phía trước cửa sổ. Không ngoài suy đoán của Tư Đồ…Kẻ tới, đích thị Văn Xương Minh.

Văn Xương minh cúi xuống ngắm Tiểu Hoàng thật chăm chú hồi lâu, rồi thận trọng cúi người như muốn hôn Tiểu Hoàng. Nhưng ngay tích tắc vừa chạm đến được mái tóc của y, Tiểu Hoàng đột nhiên ư hừ một tiếng…

Văn Xương Minh cả kinh bổ ngửa về sau, té phịch mông xuống mặt đất. Tiểu Hoàng khẽ co giật như sắp tỉnh dậy…Văn Xương Minh ù té chạy ra ngoài, rồi hoảng hốt đóng cửa phòng lại, chạy trốn mất dạng.

Chờ cho mọi sự lắng xuống, Tư Đồ nhẹ nhàng thả người xuống khỏi đầu giường của Tiểu Hoàng, cúi xuống hôn lên vầng trán y với chút nôn nóng – "Cái tên chết tiệt đó!"

Tiểu Hoàng dần dà mở mắt ra, kéo lấy bàn tay Tư Đồ rồi nhẹ giọng – "Thật ra, Văn Xương Minh…rất đáng thương."

Tư Đồ chằm chằm nhìn Tiểu Hoàng và thở dài – "Ngươi là Bồ tát đấy à? Loại ác nhân này có cái gì mà đáng thương hử?!"

Tiểu Hoàng nhẹ lắc lắc đầu – "Mỗi bước Văn Xương Minh đi đều là trong sương mù. Y không nhìn thấy được con đường phía trước, cho nên đã quyết định rằng sẽ không có lối nào ra đâu. Vì thế, mới điên cuồng như vậy."

Tư Đồ không đồng ý – "Phần lớn người ta sống trên đời có nhìn thấy con đường phía trước đâu chứ."

"Không phải vậy mà" – Tiểu Hoàng để Tư Đồ nằm xuống, rồi dựa sấp người vào ***g ngực Tư Đồ, im ắng lắng nghe nhịp tim của hắn. Y nói tiếp – "Trước đây ta từng gặp chuyện mấy người trong làng bắt được chồn, nhưng không giết chết, mà chỉ dùng kim đâm mù hai mắt của nó. Con chồn đó sẽ trở nên rất cảnh

giác, rất hung tàn…Nó tuyệt vọng và lúc nào cũng muốn cắn người cả. Ta nhìn thấy biểu lộ của Văn Xương Minh, chẳng hiểu vì sao lại nhớ đến con chồn đó."

Tư Đồ se sẽ thở dài, vỗ về Tiểu Hoàng – "Tự tác nghiệt thì không sống tốt, không cần ngươi phải vì vậy mà khổ sở."

Tiểu Hoàng gật đầu, níu lấy vạt áo của Tư Đồ mà thủ thỉ – "Huynh nghỉ thêm chút nữa đi, trước lúc trời sáng thì phải trở về thôi."

"Ngươi thật sự nhẫn tâm đuổi ta đi à?" – Tư Đồ trợn trừng.

Tiểu Hoàng nhoẻn miệng cười, níu chặt lấy Tư Đồ rồi lim dim ngủ.

Sớm hôm sau, khi Tiểu Hoàng thức giấc, đã chẳng còn Tư Đồ bên gối. Trên chiếc gối còn vương hơi thở của hắn. Tiểu Hoàng đưa tay nhẹ vuốt ve chiếc gối, ấy thế rồi phát hiện trên tay mình đương buộc một sợi chỉ đỏ.

Tiểu Hoàng đưa tay lên, thấy nơi sợi chỉ đỏ quấn quanh ấy đang lủng lẳng treo một con thỏ bé bằng bạch ngọc rất xinh xắn. Chú thỏ nhìn rất ngoan ngoãn đáng yêu, ngoẹo đầu nhìn sang một phía nom thật đáng thương. Tiểu Hoàng không kìm được phì cười. Chẳng biết Tư Đồ lấy ở đâu ra. Thỏ ngọc trông không còn quá mới, tựa như đã đeo được một thời gian rồi…Tư Đồ không biết lúc nào đeo lên tay y nữa. Gọi bằng gì đây? Một con thỏ nhỏ đổi lấy hai con cá nhỏ ư?

Tâm trạng của y sáng hôm đó vì chú thỏ con này mà tốt đẹp vô cùng. Tiểu Hoàng ra khỏi giường, xếp chăn cẩn thận, đổi y phục mới rồi rửa mặt chải đầu.

Mới vừa đẩy cửa ra sân, đã có hạ nhân trông thấy, bèn chạy ngay đi bẩm báo Văn Xương Minh.

Chỉ thoáng sau Văn Xương Minh đã xuất hiện. Y thấy Tiểu Hoàng đang tưới hoa trong sân thì đằng hắng một tiếng. Tiểu Hoàng quay đầu lại.

"Tiểu tiên sinh dậy rồi sao? Muốn dùng món điểm tâm gì?" – Văn Xương Minh hành lễ với Tiểu Hoàng từ xa rồi nhỏ nhẹ hỏi.

Tiểu Hoàng nói – "Sao cũng được, giản đơn thôi." – Nói rồi, lại tiếp tục tưới hoa.

Văn Xương Minh đi dặn bọn hạ nhân chuẩn bị, xong lại quay sang hỏi Tiểu Hoàng – "Đem đến viện này để dùng có được không?"

Tiểu Hoàng gật đầu, rồi ngồi xuống nhìn một đóa hoa mặt trời màu đỏ thắm.

"Thứ này chỉ tầm thường thôi" – Văn Xương minh cũng tới ngồi xuống bên gốc hoa.

Tiểu Hoàng gật đầu, chỉ tay vào bụi hoa đang nở rộ – "Màu tím là hoa hồ điệp, màu lam là hoa đậu biếc, màu vàng và đỏ là hoa mặt trời, phải không?"[1]

"Tiểu tiên sinh biết những loài hoa dại này à." – Văn Xương Minh tới gần hơn chút nữa rồi nảo – "Lúc ta còn nhỏ cũng rất thích ngắm chúng. Tiểu tiên sinh có biết một loài hoa gọi là Tuyết tháng sáu không?"

Tiểu Hoàng nghi hoặc – "Tuyết tháng sáu? Tên thật kỳ lạ."

Văn Xương Minh gật đầu – "Là tên mà ở quê ta gọi. Hoa tháng sáu thì nở, trong đám cành lá xanh rì nở ra một đốm hoa trắng nhỏ, như một vết tuyết trắng vậy. Vì nở vào tháng sáu nên gọi là Tuyết tháng sáu."

Tiểu Hoàng lắng nghe chăm chú rồi gật đầu – "Thật rất muốn nhìn thấy nha."

"Còn có nhiều loài hoa cũng rất đẹp…" – Văn Xương Minh hỏi – "Tiểu tiên sinh thích nhất là hoa gì?"

Tiểu Hoàng suy nghĩ một lúc rồi thấp giọng nói – "Hoa hải đường màu trắng."

"Hoa hải đường sao!" – Văn Xương Minh vui vẻ cười rộ – "Hoa hải đường quả thật rất đẹp…nhất là màu trắng!"

"Còn ngươi?" – Tiểu Hoàng hỏi Văn Xương Minh.

"Chỗ chúng ta rét mà." – văn xương minh nói – "Bốn mùa quanh năm thấy nhiều nhất là hoa mai, ta thích nhất là hoa mai vàng… có cảm giác rất giống cậu."

Tiểu Hoàng mỉm cười, lúc này đây Văn Xương Minh đã ngồi xổm xuống bên cạnh y mà cười mỉm – "Cậu ăn bánh hoa mai vàng chưa đấy?"

Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Bánh mai vàng đi cùng rượu vàng mai, hoa nở chi chít phố phường, một chiếc ghế đá, một quyển sách con…" – Văn Xương Minh càng nói càng mê mẩn, nụ cười dạt dào trên mặt – "Thật là tốt!"[2]

Lúc này, thuộc hạ đã mang bữa sáng đến nơi. Tiểu Hoàng đứng lên, cái cười trên mặt Văn Xương Minh cũng dần dần rút lại. Y nói nhỏ với Tiểu Hoàng – "Hoàng tiểu tiên sinh cứ thong thả ăn sáng, ta có việc phải đi."

"Ngươi ăn rồi sao?" – Đột nhiên Tiểu Hoàng hỏi.

Văn Xương Minh ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu.

Tiểu Hoàng chỉ vào chiếc ghế đá bên cạnh, nói – "Ngồi xuống cùng ăn đi, nhiều như vậy một mình ta ăn không hết."

Văn Xương Minh há hốc, thảng thốt hồi lâu rồi vui vẻ gật đầu, y đi tới mà tay chân luống cuống, ngồi xuống cùng ăn điểm tâm với Tiểu Hoàng.

"Một mình ta thì buồn chán quá, nếu ngươi không bận thì ở lại chơi cờ cùng ta đi" – Tiểu Hoàng nói.

"Ừ!" – Miệng Văn Xương Minh ngậm khối điểm tâm rồi chạy ù ra ngoài, nói to lên phấn chấn – "Ta đi lấy bộ cờ đây!"

…

Đại doanh của Thụy Vương.

Thụy Vương đang xem xét địa đồ, chợt nghe thấy từ bên ngoài cửa có một quân lính hoang mang rối loạn chạy vụt vào bên trong bẩm báo – "Vương gia, lương khố bốc cháy rồi!"

"Cái gì?!" – Thụy Vương kinh hãi nhảy dựng lên – "Còn không mau đi dập lửa?!"

"Báo!" – Thám báo cũng lao vào trong – "Vương gia, Tề Dịch cất quân, đội tiên phong đã đánh lén vào đại doanh chúng ta, ở phía trước đã bắt đầu đánh nhau rồi!"

Thụy Vương hất đổ cả soái án, giận dữ hét – "Hay cho Tề Dịch mi, ta chưa tìm tới mi thì chớ, mi đã kéo tới đây rồi! Lãnh Mục đâu!"

Lệnh vừa buông, Lãnh Mục đã tiến tới – "Vương gia."

"Ngươi mang theo năm vạn đại binh đi ngăn cản Tề Dịch cho ta!"

"Dạ!" – Lãnh mục nhận lệnh lao đi.

Thụy Vương đi qua đi lại mấy vòng trong phòng rồi nói với thủ hạ – "Đi mời Ngô tiên sinh tới đây cho ta!"

Chẳng mấy chốc, một quái nhân áo đen tay cầm ***g chim đi đến.

"Ngô tiên sinh!" – Thụy Vương nói – "Thời gian cấp bách, phải hành động ngay lúc này!"

Ngô tiên sinh liếc mắt nhìn Thụy Vương rồi gật đầu, mở toang cửa ***g bắt hai con quái điểu ra ngoài. Lão ra trước cửa quân doanh, tung bọn chúng về phía bầu trời.

…

Mộc Lăng ra khỏi cửa phòng, tay quết mồ hôi. Sắc mặt của y tái xanh, trán đầm đìa ướt. Tương Thanh thấy vậy thì nhíu mày, đưa nước sang cho y rồi hạ giọng hỏi – "Ngươi không sao chứ?"

Mộc Lăng nhẹ khoát tay – "Không sao, Ngao Phượng Linh cũng sống sót rồi" – Y quay nhìn quanh quất…không thấy bóng dáng Tư Đồ và Tiểu Hoàng đâu cả, bèn hỏi – "Tư Đồ đâu rồi?"

Tương Thanh nghiêng người nói nhỏ vào tai Mộc Lăng mấy câu. Mộc Lăng khẽ nhíu mày – "Trùng đã lấy ra rồi…Tất cả cứ chiếu theo kế hoạch của Tư Đồ mà tiến hành thôi!"

Tương Thanh gật đầu, quay bước ra đi.

Mộc Lăng rảo bước quanh sân đôi vòng, đột nhiên dường như nổi cơn ác độc nhấc chân đạp văng chiếc ghế đá.

Ghế đá đâm sầm vào tường viện, vỡ ra nát vụn. Vừa lúc Tư Đồ bước chân vào viện cười sửng sốt – "Gì vậy, ta còn chưa điên mà nhà ngươi đã điên rồi à?!"

Mộc Lăng nghiến răng, mãi một lúc sau mới nghẹn giọng phun một câu – "Mẹ nó, khinh người quá đáng."

Tư Đồ đi sang vỗ nhẹ lên bờ vai Mộc Lăng mấy cái – "Ngươi nhanh chóng nghỉ ngơi lấy sức một chút đi, không bao lâu sẽ có đại chiến đó."

Mộc Lăng quay bước bỏ đi, thế rồi quay ngoắt lại túm lấy vạt áo Tư Đồ – "Tiểu tử nhà ngươi, kiếp trước tu tâm tích đức lắm, phải đối xử với y cho tốt đó!"

Tư Đồ thoáng ngạc nhiên, rồi hắn cười – "Còn đợi ngươi nói đấy ư? Ta đây còn muốn thành thân với y, cùng bạch đầu giai lão đấy."

107. Chương 54

Chương 54 | Thoát khỏi hàm sói

– Lang khẩu thoát hiểm –

Đội tiên phong của Tề Dịch do Chu Long suất binh. Đội phòng thủ do Thụy Vương phái đi do Lãnh Mục suất binh. Hai bên đụng độ nhau tại khe suối giữa Vu sơn, nổi lên một trận chiến tưng bừng. Quân đội của Tề Dịch hiển nhiên dũng mãnh thiện chiến hơn hẳn nhân mã của Thụy Vương. Chỉ qua mấy hồi giao tranh, quân của Tề Dịch uy chấn một cõi, còn phía của Thụy Vương thì liên tục thất bại phải rút lui.

Trong đại doanh của Thụy Vương, bầu không khí đặc biệt gấp rút. Bởi lẽ doanh trại của hai bên đóng quân rất gần nhau, Tề Dịch có lẽ chỉ cần mất có một ngày thôi thì đã tiến sát tới đây rồi.

"Ngô tiên sinh, phải bao lâu nữa?" – Thụy Vương quẩn chân bước vòng quanh trong soái trướng mấy lượt rồi lo lắng hỏi vu sư vận áo đen đang tĩnh tọa một bên.

"Ba ngày." – Lão vu sư khoan thai nói.

"Cái gì?!" – Thụy Vương sốt ruột – "Một ngày đêm nữa thôi là ngăn không được nữa, ông không thể khiến bọn người giang hồ kia nhanh lên một chút hay sao?!"

Vu sư từ tốn ngước lên – "Bọn nhân sĩ giang hồ kia nhận được mệnh lệnh rồi, đại khái ngày mai sẽ đi tranh cãi với Hắc Vân Bảo. Ngao Phượng Linh ra ngoài làm sáng tỏ mọi chuyện… cũng mất một ngày nữa. Chờ mọi người tập hợp, hợp lại cùng giáp công Tề Dịch, ít nhất cũng phải ba ngày."

"Như vậy sao được?" – Thụy Vương nóng nảy – "Chúng ta chỉ còn có một ngày thôi. Đợi cho bọn chúng tới nơi chúng ta cũng tiêu tùng cả, vậy thì còn kịch kiếc cái quái gì mà hát nữa hả?!"

Vu sư chậm rãi nhắm mắt lại – "Ta đã dùng hết sức, dù bất luận thế nào, phải cầm cự được ba ngày."

Thụy Vương hung tợn đập soái án, tức tối đảo vòng quanh trướng đôi lần, miệng mắng chửi– "Bọn giang hồ thật đúng là lũ bất lực…"

"Vương gia…" – Vu sư đột nhiên cất lời – "Trọng điểm không phải đám người giang hồ kia, mà là nhân mã của Hắc Vân Bảo."

"… Hắc Vân Bảo?" – Thụy Vương cúi xuống âu lo, lát sau thì cười mỉm – "Phải, ta có con bài tẩy tốt như vậy, sao lại vội quên cho được?" – Nói rồi thì quay bước ra ngoài trướng.

Độ mấy hôm nay, dùng xong cơm trưa Tiểu Hoàng sẽ cùng Văn Xương Minh chơi một ván cờ. Cả hai còn có thể trò chuyện cùng nhau, cùng nhắc đến nên đọc những quyển sách nào. Dẫu sao, họ đều là những người đọc sách, những chủ để có thể trò chuyện do đó cũng nhiều hơn, qua mấy ngày đã trở thành quen thuộc.

Đương hạ một quân xuống, chợt nghe tiếng hô của thủ vệ ngoài cửa – "Tham kiến Vương gia."

Văn Xương Minh hốt hoảng đứng bật dậy, Tiểu Hoàng quay sang nhìn cánh cửa thì thấy Thụy Vương bắt tay sau lưng, ung dung đi tới. Thấy hai người đang giữa cuộc cờ, Thụy Vương sửng sốt ra mặt, nhưng tức khắc đã lấy lại nụ cười mà khoan thai tới gần.

"Vương gia…" – Văn Xương minh cung kính thi lễ với Thụy Vương rồi lùi sang bên.

Thụy Vương gật nhẹ đầu – "Xem ra, Xương Minh cùng tiểu tiên sinh rất thân thiết."

Văn Xương Minh trắng bệt mặt mày, nhanh nhảu cười – "Chỉ là bồi tiểu tiên sinh giết thời gian mà thôi ạ…"

Thụy Vương gật dù. Văn Xương Minh liền dẫn ngay mọi người lui ra ngoài viện.

Tiểu Hoàng nhìn Thụy Vương từ tốn ngồi xuống cạnh mình, trong lòng cảm thấy may sao Tư Đồ có việc phải ở lại Hắc Vân Bảo.

"Tiểu tiên sinh, mấy hôm nay có được khỏe không?" – Thụy Vương cười mà hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu.

Thụy Vương nhìn Tiểu Hoàng chằm chặp một lúc rồi than thở trong lòng. Tên nhóc Hoàng Bán Tiên này ấy vậy mà càng nhìn càng thấy dễ ưa.

"Tiểu tiên sinh hẳn cũng rõ bản vương tới lần này là vì sao?" – Thụy Vương hỏi, chỉnh trang lại y phục chút đỉnh.

Tiểu Hoàng trầm lặng một lúc, rồi gật đầu.

"Ấy?!" – Thụy Vương giật mình – "Ngươi biết à? Nói ra thử đi."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn hắn – "Tất phải liên quan đến việc Tề Dịch phát binh tấn công."

"… Ha ha." – Thụy Vương ngước đầu khanh khách cười, khẽ chạm tay qua khuôn mặt Tiểu Hoàng – "Thông minh lắm."

"Bản vương đi thẳng vào đề được rồi." – Thụy Vương đứng lên, thong thả dạo bước bên cạnh Tiểu Hoàng – "Đại quân của Tề Dịch có thực lực trội hơn rất nhiều, áng chừng ngày mai đã có thể áp sát đại doanh của ta, viện binh của bản vương lại phải tốn hết ba ngày mới tới… Cho nên, bản vương muốn tham vấn tiểu tiên sinh chút đỉnh, liệu có kế sách nào tốt chăng."

Tiểu Hoàng nghe Thụy Vương nói xong thì cúi xuống lặng im, tựa hồ như đang có điều trầm tư.

"Sao nào?" – Thụy Vương tới gần, chồm người qua hỏi Tiểu Hoàng – "Không muốn ra chủ ý cho ta ư?"

Tiểu Hoàng nhẹ lắc đầu, thấp giọng nói – "Ta không có cách… Về mặt chiến sự, ta không hiểu biết."

Thụy Vương chậm rãi ngước đầu lên mỉm cười, rồi bất thình lình túm lấy cánh tay Tiểu Hoàng xách y dậy.

Tiểu Hoàng bị tóm lấy thì đau đớn. Y chống cự không được, bị Thụy Vương kéo tới trước mặt ép phải ngước mặt lên nhìn thẳng vào hắn.

Thấy sự quật cường ẩn hiện trong đôi mắt Tiểu Hoàng, hơn nữa còn là trên một khuôn mặt thanh tú động lòng người, trong lòng Thụy Vương khẽ xao động.Lão ngửi thấy mùi hương man mác đặc biệt trên cơ thể Tiểu Hoàng, đố mà thoát khỏi tà niệm trong lòng – "Ngươi không phải bán tiên đấy sao? Thế nào lại không có cách? Có được bán tiên thì có cả thiên hạ." – Thụy Vương siết lực trên tay mạnh hơn, cảm giác được cánh tay Tiểu Hoàng nhỏ gầy và mềm mại thì một trận hưng phấn chợt xông lên trong cốt tủy.

Một bên cánh tay của Tiểu Hoàng vô cùng đau đớn, không còn cách nào khác đánh cắn răng không nói tiếng nào.

Thụy Vương thấy vẻ cố sức chịu đau trên khuôn mặt y thật khiến cho người ta xiêu lòng, bèn nới lỏng bàn tay một chút mà cười – "Bản vương thô lỗ, đã làm tiểu tiên sinh hốt hoảng rồi."

Tiểu Hoàng vươn tay kia nhẹ nhàng xoa nắn cánh tay bị siết đến đau, lặng lẽ không nói.

"Có biết vì sao Tề Dịch phát binh trước thời hạn không?" – Thụy Vương mỉm cười hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngước lên, Thụy Vương nhìn vào đôi mắt y – "Bởi vì kẻ giá họa cho Tư Đồ, là Tề Dịch!"

Tiểu Hoàng thảng thốt mở to hai mắt. Thụy Vương thấy bộ dáng giật mình của y khả ái quá đỗi, không ghìm được phải choàng tay qua lưng y kéo về phía lão. Cảm giác trong tay thật mềm mại và tinh tế, và rồi cả cơ thể ấm áp đó, khiến cho lão ngứa ngáy khó kềm chế được, tay lại ghì chặt thêm mấy phần.

Tiểu Hoàng bị ôm sinh khó chịu. Y giãy dụa, rồi chợt nghĩ đến đôi tay Tư Đồ hẳn còn to lớn hơn Thụy Vương nữa, thế nhưng ngay cả khi hắn mất kiên nhẫn nhất cũng chưa bao giờ làm y đau nhức… Tư Đồ quả là một người quá sức dịu dàng.

Thụy Vương để ý thấy Tiểu Hoàng thất thần thì cau mày, lạnh lùng nói – "Ngươi đoán đi, nhược bằng Tề Dịch tiêu diệt được ta nội trong ba ngày, tới lúc đó Tư Đồ sẽ lại quay sang đối mặt với đám người trong giang hồ. Tề Dịch cùng bọn nhân sĩ giang hồ nhất tề tấn công lên Hắc Vân Bảo, vậy thì Hắc Vân Bảo sẽ nguy hiểm trùng trùng."

Tiểu Hoàng cau khẽ chân mày như đang suy tính điều gì, sau đó giương mắt lên nhìn Thụy Vương hạ giọng nói– "Ông thả ta ra."

Thụy Vương gật đầu cười, nói – "Chúng ta vào trong phòng bàn thảo kỹ càng!" – Vừa nói vừa túm Tiểu Hoàng kéo vào phòng.

Nơi ngoài viện, sắc mặt Văn Xương Minh trắng nhợt ra, từ phía xa y trông thấy Tiểu Hoàng bị Thụy Vương kéo vào phòng, trong lòng bất giác có một nỗi căm hận bốc lên.

Thụy Vương kéo Tiểu Hoàng vào trong phòng, đóng cửa lại rồi cười khẽ – "Trong này an tĩnh, ngươi cứ từ từ mà nghĩ, ta chờ ở đây." – Vừa nói vừa tới ngồi xuống bên bàn, tự rót lấy ình một chén trà.

Tiểu Hoàng rút bàn tay vào trong tay áo, nhẹ nhàng mân mê mảnh ngọc hình thỏ con trên cổ tay mình rồi ổn định lại tinh thần một chút. Y chậm rãi tiến đến cạnh bàn, nói – "Ta giúp ông nghĩ cách… Ông thả ta trở lại!"

Sắc mặt Thụy Vương chuyển lạnh lùng. Lão ta đứng phắt dậy bắt lấy cằm Tiểu Hoàng – "Ngươi đang uy hiếp ta đấy à?"

Tiểu Hoàng quyết không lùi bước, chỉ nhìn chằm chằm vào Thụy Vương mà hỏi – "Nếu ông chịu đồng ý, ta đảm bảo ông có thể cầm cự được ba ngày. Nếu không, thì cứ đồng quy vu tận[1] đi!"

"Ha hả…" – Thụy Vương thấy thiếu niên vốn dĩ rất e dè ấy thế mà lại mơ hồ hiện ra một sự tao nhã tuyệt thế xuất phát từ sâu trong xương cốt. Tim lão đập tăng tốc mà không thể kềm chế. Lão gật đầu – "Có gan lắm. Ta chấp nhận cho ngươi. Ngươi ra kế sách cho ta, ta thả ngươi về với gã Tư Đồ."

"Ông hứa phải giữ lời!"

"Đó là tự nhiên!" – Thụy Vương khoát tay – "Ta là Vương gia một triều, cớ gì phải lừa gạt người?!"

Tiểu Hoàng thụt lùi về sau một bước, nói – "Ngăn cản nhân mã của Tề Dịch không khó, là lấy sở trường đánh sở đoản."

"Lấy sở trường đánh với sở đoản?" – Thụy Vương vuốt cằm, chờ Tiểu Hoàng nói tiếp.

"Quân mã của Tề Dịch chỉ quen quanh năm chiến chinh nơi miền Bắc, chỉ thích trời hanh khô, không ưa ẩm thấp. Chỉ chuộng lạnh, không hạp nóng." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Ừ" – Thụy Vương gật dù – "Thế thì sao?"

Tiểu Hoàng tiếp tục một cách khoan thai vừa phải – "Cao thủ trong doanh trại của ông rất nhiều, chỉ cần nghĩ ra cách khiến một bộ phận trong quân đội của Tề Dịch xuất hiện triệu chứng của bệnh thổ tả, vậy là được."

"Trên nôn ói dưới lị tả…" – Thụy Vương suy tính một hồi – "Ngươi nói phải hạ độc? Có điều, nếu phải dùng thuốc để giảm sức lực chiến đấu, mà với mười vạn binh mã của hắn… sợ rằng không được thực tế."

Tiểu Hoàng lắc đầu, nói – "Ta vừa mới nói, binh mã của Tề Dịch quanh năm chinh chiến miền Bắc, ưa khô, kị ẩm, ưa lạnh, kị nóng. Vậy ông đoán đi, ông ta lúc nhập Thục sợ nhất điều gì?"

Thụy Vương ngẫm nghĩ lại, rồi bừng tỉnh đại ngộ – "Không thích ứng khí hậu!"

"Đúng vậy!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Chỉ cần hôm đầu tiên có mười người xuất hiện bệnh trạng, ngày thứ hai là một trăm. Quân tâm của Tê Dịch sẽ dao động. Ông ta cũng sẽ sợ qua hôm kế nữa sẽ có một ngàn. Sợ nhất là khi chính thức đụng độ với ông rồi, quân lính của ông ta vì không chịu được khí hậu mà sức tác chiến giảm sút. Trừ việc đối phó ông ta thì còn phải lo lắng đến lúc phải đối phó với nhân mã của Tư Đồ, vốn toàn là người đất Thục, cho nên…"

"Cho nên, hắn sẽ trì hoãn tốc độ, gấp rút cho tìm lang trung để điều trị khỏi cho bọn chúng, đảm bảo không có ai bị chứng không chịu được khí hậu nữa, đồng thời trọng chỉnh quân tâm, mới có thể tiếp tục… Để làm được những điều này chí ít cũng phải mất hai ngày." – Thụy Vương gật gù, cho rằng kế này quá tinh diệu, rồi nghe thấy Tiểu Hoàng chợt nói – "Mặt khác, ông dẫn quân chủ lực sang đóng bên kia khe núi Vu sơn, bày ra bộ dáng quyết tâm muốn tử chiến cùng với ông ta, nhất định Tề Dịch sẽ vì sự an toàn mà sẽ triệt binh về phía sau. Như vậy, có thể kéo dài thêm một ít thời gian nữa. Về phương diện khác thì cũng có thể chấn chỉnh nhuệ khí quân sĩ của ông… A"

Tiểu Hoàng nói còn chưa hết đã bị Thụy Vương thô bạo ôm ghì vào lòng. Chỉ thấy sự mừng sỡ chứa đầy trong mắt Thụy Vương, lão ta cười – "Thảo nào cứ nói rằng có được bán tiên thì đoạt cả thiên hạ… Quả nhiên không phải giả, ngươi thực sự là thần tiên hạ phàm."

Tiểu Hoàng dùng tay đẩy lão ra cự tuyệt, nói – "Ông đã đồng ý thả cho ta đi"

"Thả ngươi đi… tất nhiên có thể rồi!" – Thụy Vương cười – "Bất quá thế nhân cũng có nói, được ngươi tức được cả thiên hạ. Ngươi để cho ta có được thiên hạ trước rồi mới thả thì cũng đâu trễ, có phải không?"

Tiểu Hoàng thấy ánh mắt khác lạ của Thụy Vương thì có chút sợ hãi. Trong lòng y biết rõ Thụy Vương tuyệt đối sẽ không thả ình đi. Nhưng nếu Thụy Vương chỉ vừa mới hỏi mà y đã ra chủ ý cho lão, thì khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ. Thế nên y mới đưa ra điều kiện rằng phải thả mình đi như thế…. Nhưng sao bộ dạng của Thụy Vương lúc này có chút gì quái lạ.

"Rốt cuộc ta đã hiểu vì sao Tư Đồ muốn thành thân với ngươi." – Thụy Vương xốc lấy Tiểu Hoàng đi về phía giường ngủ.

Tiểu Hoàng khẩn trương đứng dậy muốn vùng ra, nhưng rồi cũng bị ném vào trong giường, khiến y choáng váng một lúc. Ngẩng đầu lên thì thấy trên người nặng trịch, Thụy Vương đã bắt đầu áp xuống.

"Hắn ta cũng muốn có được thiên hạ" – Vừa nói vừa cởi vạt áo Tiểu Hoàng ra, nói có chút lẩy bẩy – "Muốn có thiên hạ, thì phải có ngươi trước đã!"

Tiểu Hoàng cản bàn tay của lão ta lại, nghiến răng không lên tiếng, nhưng khí lực của y làm sao mà địch nổi Thụy Vương. Vạt áo bị cởi ra, còn người thì bị đẩy lên giường. Thụy Vương nhanh như cắt hôn mạnh vào cổ Tiểu Hoàng. Y chấn kinh, không kềm nổi một tiếng hừ khẽ. Có điều một tiếng nhỏ đó không thể cản trở được động tác của Thụy Vương, trái lại còn khiến lão ta thêm hấp tấp, rống dữ dội một tiếng rồi cởi phăng vạt áo trước của Tiểu Hoàng ra. Đập vào mắt là một miền trắng tuyết, chiếc xương quai xanh tinh xảo, còn có hai điểm thù du hồng nhạt như ẩn như hiện trước gờ ngực. Thụy Vương hổn hển thở, cúi đầu cắn mút lên xương quai xanh của Tiểu Hoàng, sự mềm mịn trắng nõn đi vào trong miệng khiến trong lòng lão ta xáo trộn không yên. Hai tay lại ở trên vùng hông Tiểu Hoàng vừa miết vừa cấu lấy y phục.

Tiểu Hoàng cắn răng, chết cũng không lên tiếng. Y giơ tay lên phản kháng, có điều thực sự bị làm cho đau đớn nên phải khổ sở hừ nhẹ một tiếng. Dáng vẻ trúc trắc ngượng ngùng ấy khiến trong tim Thụy Vương ngứa ngáy đến độ sắp phát rồ đến nơi, thật sự ao ước có thể nuốt trọn người ở trước mặt lão vào trong

bụng, tay lại càng thêm dùng sức. Nhanh chóng, trên cánh tay Tiểu Hoàng đã ứ vài bết bầm xanh, ống tay áo bởi vì vùng vẫy mà rách toạc ra, mảnh ngọc hình thỏ trắng buông lơi rồi rớt xuống. Tiểu Hoàng trông thấy thế, vành mắt đỏ hoe lên.

Thụy Vương ngậm lấy những sợi tóc mướt mồ hôi trên thái dương Tiểu Hoàng, rồi cúi xuống, thấy người trước mặt hắn nước mắt rưng rưng, mặt mũi ửng đỏ mà còn tỏ ra vẻ quật cường cắn răng chịu đựng, quả thực là muốn đoạt luôn mạng của lão mà. Lão nhịn không được mắng nhỏ một tiếng – "Tiểu yêu tinh! Hôm nay không cho ngươi dục tiên dục tử thì không xong."

Lão lôi hai tay Tiểu Hoàng đặt tại sang hai bên mặt y, rồi cúi đầu xuống dò tìm đôi môi của y. Người dưới thân vùng mạnh né tránh, nhưng vùng cổ trắng nõn đã lộ ra ngoài, Thụy Vương trông thấy mà mắt đanh lại, vươn qua hung tợn vừa hôn vừa mút hết một trận. Bụng dưới của lão ta khô nóng, Thụy Vương áp vùng cương lên nơi khố hạ vào thắt lưng Tiểu Hoàng, càng không ngừng ra sức mà nghiền mà cọ, trong miệng phát ra những tiến gầm gừ như thú vật. Chỉ thấy, thiếu biên ở dưới thân vừa thẹn vừa giận, như muốn chết giấc đi thôi, nhưng bản thân lại không chịu cầu xin tha thứ, cũng chẳng nói tiếng nào. Trong lòng lão càng muốn nhìn thấy bộ dạng chực khóc vừa nãy của y. Suy nghĩ của Thụy Vương nóng ran lên. Lão ngoạm lấy vành tai Tiểu Hoàng, vói đầu lưỡi vào trong tai vừa hôn vừa liếm lấy rồi hào hển thở dồn – "Ngoan… bản vương cũng coi như đã trải qua vô số người, nhưng chưa thừng thấy qua ai kỳ diệu như ngươi. Ngươi đừng giãy, bản vương sẽ ôn nhu hơn, thưởng cho ngươi một đêm vui thích, thế nào? Ngươi chưa từng trải sự đời có phải khôing? Nhưng bản vương sẽ có cách khiến cho ngươi thoải mái."

Tiểu Hoàng nghe thấy những câu khó nghe như vậy của Thụy Vương, thì cắn răng cố sống cố chết cự tuyệt – "Ông.. còn không mau đi đối phó tề Dịch… A" – Tiếng kinh hô ấy, là bởi vì toàn bộ chiếc áo đã bị xé toạc. Thụy Vương nghe thấy một chút thanh âm xấu hổ chực khóc của Tiểu Hoàng, thì cả linh hồn cũng suýt chút nữa bốc hơi, dưới thân cũng khô nóng thêm mấy phần. Lão ôm lấy Tiểu Hoàng xoa nắn một hồi thì bắt đầu nảy sinh tà niệm. Thấy dáng dấp người ở dưới thân mình trong sạch thanh khiết nhường ấy, dĩ nhiên muốn hôm nay y hoàn toàn thuộc về chính bình. Mồm lão lại phát ra những câu đùa bỡn chốn cung đình – "Công phu của bản vương ghê gớm lắm đấy, trong vòng một canh giờ đảm bảo ngươi tan hết ra thành nước!" – Vừa nói vừa hung hăng cắn điểm nhô lên trước ngực Tiểu Hoàng.

"Không…" – Chữ không của Tiểu Hoàng vừa ra khỏi miệng liền nghiến răng giữ lại, lấy tay đẩy vai Thụy Vương ra. Bàn tay Thụy Vương ghì chặt lấy vai y ấn xuống đến cùng, cúi đầu vươn lưỡi ra liếm trước ngực Tiểu Hoàng – "Kêu đi, thanh âm nghe hay như thế mà, ngươi càng kêu to, bản vương càng cao hứng." – Vừa nói vừa lấy tay rờ rẫm nơi bụng dưới của Tiểu Hoàng, dò dẫm dần xuống phía dưới. Tiểu Hoàng kinh hãi, liều chết để phản kháng, nghiến chặt hàm lại và nghĩ đến việc cắn lưỡi. Nhưng rồi trong lòng lại nhớ đến Tư Đồ, thế là trận trận không cam lòng…

Ngay lúc thời khắc nguy cấp vạn phần ấy, chợt nghe một trận tiếng bước chân hối hả vang lên trước cửa, giọng gào của Văn Xương Minh truyền đến. – "Vương gia! Vương Gia, có quân báo khẩn cấp!"

Thụy Vương đang lúc dục hỏa đốt ngươi, không chút ngó ngàng gì tới việc này. Lão kéo tuột lớp áo đã rách bươm của Tiểu Hoàng xuống,để lộ một bên vai và cánh tay trắng ngần như tuyết, chồm tới vừa hôn vừa cắn, rống lớn– "Cút!"

Văn Xương Minh cũng không đi, vừa gõ cửa vừa la toáng lên – "Lãnh tướng quân vừa gửi tin báo tới, nói binh mã của Tề Dịch lập tức sẽ tới khe núi Vu sơn."

Đầu óc Thụy Vương trong tích tắc bình ổn xuống, rồi chợt nghe tiếng Tiểu Hoàng hổn hển nói – "Nếu như… Tề Dịch qua được khe núi, ông lập tức không còn con đường thắng!"

Thụy Vương quay đầu sang hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng, cúi xuống cố sức hôn một cái bên cổ y, nói – "Ngươi trốn được hôm nay, không trốn được ngày mai. Sớm muộn gì ta cũng nuốt ngươi vào bụng, ngươi dễ bảo hơn đi." – Nói rồi bèn căm giận đứng dậy sửa sang quần áo của chính bản thân mình. Cố nén lại cơn không cam tâm trong lòng, Thụy Vương lườm mắt với Tiểu Hoàng đang ở trong giường thêm lần nữa, rồi hậm hực dậm chân bỏ đi.

Mới ra được trước cửa đã thấy có Văn Xương Minh đứng chờ ờ một bên, bèn vung tay lên tát y một bạt tai, rồi nhấc giân đá y lăn quay trên mặt đất, nói – "Nô tài nhà ngươi, trông nom y cẩn thận cho ta, từ nay

về sau không cho phép y ra khỏi phòng! Cho y ăn thêm mấy món bổ dưỡng, nuôi béo mập lên chút đỉnh." – Nói rồi gầm ghè đi mất.

Văn Xương Minh xoa xoa nơi vùng thắt lưng đau buốt. Thấy Thụy Vương đi rồi, y hớt hải hạy vào trong phòng, chỉ thấy Tiểu Hoàng áo quần lộn xộn ngồi trên giường, trên cổ ứ những vết loang lổ thì cuống cuồng hỏi – "Cậu có sao không hở? Đừng sợ, lão ta đi rồi."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Văn Xương Minh hồi lâu, rồi mới nhỏ giọng nói – "Cảm tạ ngươi."

Văn Xương Minh đỏ bừng mặt, nhanh chóng kê bình phong và dục dũng ra, rồi tự mình đi bưng nước nóng tới đổ đầy vào dục dũng, rồi lại đi lấy y phục mới, nói với Tiểu Hoàng – "Cậu tắm rửa đi… ta… ta canh chừng dùm cậu cho. Cậu đừng sợ, trong nhất thời lão ta không tới được đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu, chờ Văn Xương Minh ra ngoài rồi thì mới trút bỏ y trang, cẩn thận tẩy rửa hết vùng cổ và những nơi bị Thụy Vương chạm qua. Có điều, da của y vốn trắng ngần, những vết tích loang lổ kia không có cách nào khác để tiêu tan, chuyển sang những vết màu đỏ nhạt, rồi còn có cả những vết đỏ sẫm ứ máu.

Tiểu Hoàng mặc y phục xong rồi còn dùng thêm một tấm áo, khoác chiếc cổ mình cho thật chặt. Y đi đến bên giường, cầm chú thỏ ngọc trong tay mà ngẩn ngơ.

Văn Xương Minh vào trong dọn dẹp dục dũng đi, thấy Tiểu Hoàng đang im ắng ngồi ở đó thì có chút tiếc thương – "Sao cậu không kêu lên chứ? Nếu ta nghe thấy cậu kêu thì đã tới cứu cậu sớm hơn rồi."

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Văn Xưiơng Minh, trầm giọng mà nói – "Ngươi đã giúp ta được rất nhiều… đa tạ."

Văn Xương Minh chậm rãi đến bên cạnh Tiểu Hoàng, thận trọng mở lời – "Cậu không sợ sao?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói – "Ta không sợ."

Văn Xương Minh không hiểu – "Lão ta ức hiếp cậu như vậy, vì sao cậu không khóc? Cậu cứ khóc rồi van xin mấy tiếng, chắc chắn lão sẽ nản lòng mà thôi!"

Tiểu Hoàng xiết chặt mảnh ngọc thỏ con trong tay mình, nói – "Trên đời này, ta chỉ khóc vì một người mà thôi."

—

Chú thích:

[1] Đồng quy vu tận: Cùng đẩy nhau vào đường cùng, nói nôm na là ôm nhau cùng chết.

108. Chương 54: Thoát Khỏi Hàm Sói

Đội tiên phong của Tề Dịch do Chu Long suất binh. Đội phòng thủ do Thụy Vương phái đi do Lãnh Mục suất binh. Hai bên đụng độ nhau tại khe suối giữa Vu sơn, nổi lên một trận chiến tưng bừng. Quân đội của Tề Dịch hiển nhiên dũng mãnh thiện chiến hơn hẳn nhân mã của Thụy Vương. Chỉ qua mấy hồi giao tranh, quân của Tề Dịch uy chấn một cõi, còn phía của Thụy Vương thì liên tục thất bại phải rút lui.

Trong đại doanh của Thụy Vương, bầu không khí đặc biệt gấp rút. Bởi lẽ doanh trại của hai bên đóng quân rất gần nhau, Tề Dịch có lẽ chỉ cần mất có một ngày thôi thì đã tiến sát tới đây rồi.

"Ngô tiên sinh, phải bao lâu nữa?" – Thụy Vương quẩn chân bước vòng quanh trong soái trướng mấy lượt rồi lo lắng hỏi vu sư vận áo đen đang tĩnh tọa một bên.

"Ba ngày." – Lão vu sư khoan thai nói.

"Cái gì?!" – Thụy Vương sốt ruột – "Một ngày đêm nữa thôi là ngăn không được nữa, ông không thể khiến bọn người giang hồ kia nhanh lên một chút hay sao?!"

Vu sư từ tốn ngước lên – "Bọn nhân sĩ giang hồ kia nhận được mệnh lệnh rồi, đại khái ngày mai sẽ đi tranh cãi với Hắc Vân Bảo. Ngao Phượng Linh ra ngoài làm sáng tỏ mọi chuyện…cũng mất một ngày nữa. Chờ mọi người tập hợp, hợp lại cùng giáp công Tề Dịch, ít nhất cũng phải ba ngày."

"Như vậy sao được?" – Thụy Vương nóng nảy – "Chúng ta chỉ còn có một ngày thôi. Đợi cho bọn chúng tới nơi chúng ta cũng tiêu tùng cả, vậy thì còn kịch kiếc cái quái gì mà hát nữa hả?!"

Vu sư chậm rãi nhắm mắt lại – "Ta đã dùng hết sức, dù bất luận thế nào, phải cầm cự được ba ngày."

Thụy Vương hung tợn đập soái án, tức tối đảo vòng quanh trướng đôi lần, miệng mắng chửi: "Bọn giang hồ thật đúng là lũ bất lực…"

"Vương gia…" – Vu sư đột nhiên cất lời – "Trọng điểm không phải đám người giang hồ kia, mà là nhân mã của Hắc Vân Bảo."

"…Hắc Vân Bảo?" – Thụy Vương cúi xuống âu lo, lát sau thì cười mỉm – "Phải, ta có con bài tẩy tốt như vậy, sao lại vội quên cho được?" – Nói rồi thì quay bước ra ngoài trướng.

Độ mấy hôm nay, dùng xong cơm trưa Tiểu Hoàng sẽ cùng Văn Xương Minh chơi một ván cờ. Cả hai còn có thể trò chuyện cùng nhau, cùng nhắc đến nên đọc những quyển sách nào. Dẫu sao, họ đều là những người đọc sách, những chủ để có thể trò chuyện do đó cũng nhiều hơn, qua mấy ngày đã trở thành quen thuộc.

Đương hạ một quân xuống, chợt nghe tiếng hô của thủ vệ ngoài cửa – "Tham kiến Vương gia."

Văn Xương Minh hốt hoảng đứng bật dậy, Tiểu Hoàng quay sang nhìn cánh cửa thì thấy Thụy Vương bắt tay sau lưng, ung dung đi tới. Thấy hai người đang giữa cuộc cờ, Thụy Vương sửng sốt ra mặt, nhưng tức khắc đã lấy lại nụ cười mà khoan thai tới gần.

"Vương gia…" – Văn Xương Minh cung kính thi lễ với Thụy Vương rồi lùi sang bên.

Thụy Vương gật nhẹ đầu – "Xem ra, Xương Minh cùng tiểu tiên sinh rất thân thiết."

Văn Xương Minh trắng bệt mặt mày, nhanh nhảu cười – "Chỉ là bồi tiểu tiên sinh giết thời gian mà thôi ạ…"

Thụy Vương gật dù. Văn Xương Minh liền dẫn ngay mọi người lui ra ngoài viện.

Tiểu Hoàng nhìn Thụy Vương từ tốn ngồi xuống cạnh mình, trong lòng cảm thấy may sao Tư Đồ có việc phải ở lại Hắc Vân Bảo.

"Tiểu tiên sinh, mấy hôm nay có được khỏe không?" – Thụy Vương cười mà hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu.

Thụy Vương nhìn Tiểu Hoàng chằm chặp một lúc rồi than thở trong lòng. Tên nhóc Hoàng Bán Tiên này ấy vậy mà càng nhìn càng thấy dễ ưa.

"Tiểu tiên sinh hẳn cũng rõ bản vương tới lần này là vì sao?" – Thụy Vương hỏi, chỉnh trang lại y phục chút đỉnh.

Tiểu Hoàng trầm lặng một lúc, rồi gật đầu.

"Ấy?!" – Thụy Vương giật mình – "Ngươi biết à? Nói ra thử đi."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn hắn – "Tất phải liên quan đến việc Tề Dịch phát binh tấn công."

"…Ha ha." – Thụy Vương ngước đầu khanh khách cười, khẽ chạm tay qua khuôn mặt Tiểu Hoàng – "Thông minh lắm."

"Bản vương đi thẳng vào đề được rồi." – Thụy Vương đứng lên, thong thả dạo bước bên cạnh Tiểu Hoàng – "Đại quân của Tề Dịch có thực lực trội hơn rất nhiều, áng chừng ngày mai đã có thể áp sát đại doanh của ta, viện binh của bản vương lại phải tốn hết ba ngày mới tới…Cho nên, bản vương muốn tham vấn tiểu tiên sinh chút đỉnh, liệu có kế sách nào tốt chăng."

Tiểu Hoàng nghe Thụy Vương nói xong thì cúi xuống lặng im, tựa hồ như đang có điều trầm tư.

"Sao nào?" – Thụy Vương tới gần, chồm người qua hỏi Tiểu Hoàng – "Không muốn ra chủ ý cho ta ư?"

Tiểu Hoàng nhẹ lắc đầu, thấp giọng nói – "Ta không có cách…Về mặt chiến sự, ta không hiểu biết."

Thụy Vương chậm rãi ngước đầu lên mỉm cười, rồi bất thình lình túm lấy cánh tay Tiểu Hoàng xách y dậy.

Tiểu Hoàng bị tóm lấy thì đau đớn. Y chống cự không được, bị Thụy Vương kéo tới trước mặt ép phải ngước mặt lên nhìn thẳng vào hắn.

Thấy sự quật cường ẩn hiện trong đôi mắt Tiểu Hoàng, hơn nữa còn là trên một khuôn mặt thanh tú động lòng người, trong lòng Thụy Vương khẽ xao động.Lão ngửi thấy mùi hương man mác đặc biệt trên cơ thể Tiểu Hoàng, đố mà thoát khỏi tà niệm trong lòng – "Ngươi không phải bán tiên đấy sao? Thế nào lại không có cách? Có được bán tiên thì có cả thiên hạ." – Thụy Vương siết lực trên tay mạnh hơn, cảm giác được cánh tay Tiểu Hoàng nhỏ gầy và mềm mại thì một trận hưng phấn chợt xông lên trong cốt tủy.

Một bên cánh tay của Tiểu Hoàng vô cùng đau đớn, không còn cách nào khác đánh cắn răng không nói tiếng nào.

Thụy Vương thấy vẻ cố sức chịu đau trên khuôn mặt y thật khiến cho người ta xiêu lòng, bèn nới lỏng bàn tay một chút mà cười – "Bản vương thô lỗ, đã làm tiểu tiên sinh hốt hoảng rồi."

Tiểu Hoàng vươn tay kia nhẹ nhàng xoa nắn cánh tay bị siết đến đau, lặng lẽ không nói.

"Có biết vì sao Tề Dịch phát binh trước thời hạn không?" – Thụy Vương mỉm cười hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngước lên, Thụy Vương nhìn vào đôi mắt y – "Bởi vì kẻ giá họa cho Tư Đồ, là Tề Dịch!"

Tiểu Hoàng thảng thốt mở to hai mắt. Thụy Vương thấy bộ dáng giật mình của y khả ái quá đỗi, không ghìm được phải choàng tay qua lưng y kéo về phía lão. Cảm giác trong tay thật mềm mại và tinh tế, và rồi cả cơ thể ấm áp đó, khiến cho lão ngứa ngáy khó kềm chế được, tay lại ghì chặt thêm mấy phần.

Tiểu Hoàng bị ôm sinh khó chịu. Y giãy dụa, rồi chợt nghĩ đến đôi tay Tư Đồ hẳn còn to lớn hơn Thụy Vương nữa, thế nhưng ngay cả khi hắn mất kiên nhẫn nhất cũng chưa bao giờ làm y đau nhức…Tư Đồ quả là một người quá sức dịu dàng.

Thụy Vương để ý thấy Tiểu Hoàng thất thần thì cau mày, lạnh lùng nói – "Ngươi đoán đi, nhược bằng Tề Dịch tiêu diệt được ta nội trong ba ngày, tới lúc đó Tư Đồ sẽ lại quay sang đối mặt với đám người trong giang hồ. Tề Dịch cùng bọn nhân sĩ giang hồ nhất tề tấn công lên Hắc Vân Bảo, vậy thì Hắc Vân Bảo sẽ nguy hiểm trùng trùng."

Tiểu Hoàng cau khẽ chân mày như đang suy tính điều gì, sau đó giương mắt lên nhìn Thụy Vương hạ giọng nói: "Ông thả ta ra."

Thụy Vương gật đầu cười, nói – "Chúng ta vào trong phòng bàn thảo kỹ càng!" – Vừa nói vừa túm Tiểu Hoàng kéo vào phòng.

Nơi ngoài viện, sắc mặt Văn Xương Minh trắng nhợt ra, từ phía xa y trông thấy Tiểu Hoàng bị Thụy Vương kéo vào phòng, trong lòng bất giác có một nỗi căm hận bốc lên.

Thụy Vương kéo Tiểu Hoàng vào trong phòng, đóng cửa lại rồi cười khẽ – "Trong này an tĩnh, ngươi cứ từ từ mà nghĩ, ta chờ ở đây." – Vừa nói vừa tới ngồi xuống bên bàn, tự rót lấy cho mình một chén trà.

Tiểu Hoàng rút bàn tay vào trong tay áo, nhẹ nhàng mân mê mảnh ngọc hình thỏ con trên cổ tay mình rồi ổn định lại tinh thần một chút. Y chậm rãi tiến đến cạnh bàn, nói – "Ta giúp ông nghĩ cách…Ông thả ta trở lại!"

Sắc mặt Thụy Vương chuyển lạnh lùng. Lão ta đứng phắt dậy bắt lấy cằm Tiểu Hoàng – "Ngươi đang uy hiếp ta đấy à?"

Tiểu Hoàng quyết không lùi bước, chỉ nhìn chằm chằm vào Thụy Vương mà hỏi – "Nếu ông chịu đồng ý, ta đảm bảo ông có thể cầm cự được ba ngày. Nếu không, thì cứ đồng quy vu tận[3] đi!"

"Ha hả…" – Thụy Vương thấy thiếu niên vốn dĩ rất e dè ấy thế mà lại mơ hồ hiện ra một sự tao nhã tuyệt thế xuất phát từ sâu trong xương cốt. Tim lão đập tăng tốc mà không thể kềm chế. Lão gật đầu – "Có gan lắm. Ta chấp nhận cho ngươi. Ngươi ra kế sách cho ta, ta thả ngươi về với gã Tư Đồ."

"Ông hứa phải giữ lời!"

"Đó là tự nhiên!" – Thụy Vương khoát tay – "Ta là Vương gia một triều, cớ gì phải lừa gạt người?!"

Tiểu Hoàng thụt lùi về sau một bước, nói – "Ngăn cản nhân mã của Tề Dịch không khó, là lấy sở trường đánh sở đoản."

"Lấy sở trường đánh với sở đoản?" – Thụy Vương vuốt cằm, chờ Tiểu Hoàng nói tiếp.

"Quân mã của Tề Dịch chỉ quen quanh năm chiến chinh nơi miền Bắc, chỉ thích trời hanh khô, không ưa ẩm thấp. Chỉ chuộng lạnh, không hạp nóng." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Ừ" – Thụy Vương gật dù – "Thế thì sao?"

Tiểu Hoàng tiếp tục một cách khoan thai vừa phải – "Cao thủ trong doanh trại của ông rất nhiều, chỉ cần nghĩ ra cách khiến một bộ phận trong quân đội của Tề Dịch xuất hiện triệu chứng của bệnh thổ tả, vậy là được."

"Trên nôn ói dưới lị tả…" – Thụy Vương suy tính một hồi – "Ngươi nói phải hạ độc? Có điều, nếu phải dùng thuốc để giảm sức lực chiến đấu, mà với mười vạn binh mã của hắn…sợ rằng không được thực tế."

Tiểu Hoàng lắc đầu, nói – "Ta vừa mới nói, binh mã của Tề Dịch quanh năm chinh chiến miền Bắc, ưa khô, kị ẩm, ưa lạnh, kị nóng. Vậy ông đoán đi, ông ta lúc nhập Thục sợ nhất điều gì?"

Thụy Vương ngẫm nghĩ lại, rồi bừng tỉnh đại ngộ – "Không thích ứng khí hậu!"

"Đúng vậy!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Chỉ cần hôm đầu tiên có mười người xuất hiện bệnh trạng, ngày thứ hai là một trăm. Quân tâm của Tê Dịch sẽ dao động. Ông ta cũng sẽ sợ qua hôm kế nữa sẽ có một ngàn. Sợ nhất là khi chính thức đụng độ với ông rồi, quân lính của ông ta vì không chịu được khí hậu mà sức tác chiến giảm sút. Trừ việc đối phó ông ta thì còn phải lo lắng đến lúc phải đối phó với nhân mã của Tư Đồ, vốn toàn là người đất Thục, cho nên…"

"Cho nên, hắn sẽ trì hoãn tốc độ, gấp rút cho tìm lang trung để điều trị khỏi cho bọn chúng, đảm bảo không có ai bị chứng không chịu được khí hậu nữa, đồng thời trọng chỉnh quân tâm, mới có thể tiếp tục…Để làm được những điều này chí ít cũng phải mất hai ngày." – Thụy Vương gật gù, cho rằng kế này quá tinh diệu, rồi nghe thấy Tiểu Hoàng chợt nói – "Mặt khác, ông dẫn quân chủ lực sang đóng bên kia khe núi Vu sơn, bày ra bộ dáng quyết tâm muốn tử chiến cùng với ông ta, nhất định Tề Dịch sẽ vì sự an toàn mà sẽ triệt binh về phía sau. Như vậy, có thể kéo dài thêm một ít thời gian nữa. Về phương diện khác thì cũng có thể chấn chỉnh nhuệ khí quân sĩ của ông…A"

Tiểu Hoàng nói còn chưa hết đã bị Thụy Vương thô bạo ôm ghì vào lòng. Chỉ thấy sự mừng sỡ chứa đầy trong mắt Thụy Vương, lão ta cười – "Thảo nào cứ nói rằng có được bán tiên thì đoạt cả thiên hạ…Quả nhiên không phải giả, ngươi thực sự là thần tiên hạ phàm!"

Tiểu Hoàng dùng tay đẩy lão ra cự tuyệt, nói – "Ông đã đồng ý thả cho ta đi"

"Thả ngươi đi…tất nhiên có thể rồi!" – Thụy Vương cười – "Bất quá thế nhân cũng có nói, được ngươi tức được cả thiên hạ. Ngươi để cho ta có được thiên hạ trước rồi mới thả thì cũng đâu trễ, có phải không?"

Tiểu Hoàng thấy ánh mắt khác lạ của Thụy Vương thì có chút sợ hãi. Trong lòng y biết rõ Thụy Vương tuyệt đối sẽ không thả cho mình đi. Nhưng nếu Thụy Vương chỉ vừa mới hỏi mà y đã ra chủ ý cho lão, thì khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ. Thế nên y mới đưa ra điều kiện rằng phải thả mình đi như thế… Nhưng sao bộ dạng của Thụy Vương lúc này có chút gì quái lạ.

"Rốt cuộc ta đã hiểu vì sao Tư Đồ muốn thành thân với ngươi." – Thụy Vương xốc lấy Tiểu Hoàng đi về phía giường ngủ.

Tiểu Hoàng khẩn trương đứng dậy muốn vùng ra, nhưng rồi cũng bị ném vào trong giường, khiến y choáng váng một lúc. Ngẩng đầu lên thì thấy trên người nặng trịch, Thụy Vương đã bắt đầu áp xuống.

"Hắn ta cũng muốn có được thiên hạ" – Vừa nói vừa cởi vạt áo Tiểu Hoàng ra, nói có chút lẩy bẩy – "Muốn có thiên hạ, thì phải có ngươi trước đã!"

Tiểu Hoàng cản bàn tay của lão ta lại, nghiến răng không lên tiếng, nhưng khí lực của y làm sao mà địch nổi Thụy Vương. Vạt áo bị cởi ra, còn người thì bị đẩy lên giường. Thụy Vương nhanh như cắt hôn mạnh vào cổ Tiểu Hoàng. Y chấn kinh, không kềm nổi một tiếng hừ khẽ. Có điều một tiếng nhỏ đó không thể cản trở được động tác của Thụy Vương, trái lại còn khiến lão ta thêm hấp tấp, rống dữ dội một tiếng rồi cởi phăng vạt áo trước của Tiểu Hoàng ra. Đập vào mắt là một miền trắng tuyết, chiếc xương quai xanh tinh xảo, còn có hai điểm thù du hồng nhạt như ẩn như hiện trước gờ ngực. Thụy Vương hổn hển thở, cúi đầu cắn mút lên xương quai xanh của Tiểu Hoàng, sự mềm mịn trắng nõn đi vào trong miệng khiến trong lòng lão ta xáo trộn không yên. Hai tay lại ở trên vùng hông Tiểu Hoàng vừa miết vừa cấu lấy y phục.

Tiểu Hoàng cắn răng, chết cũng không lên tiếng. Y giơ tay lên phản kháng, có điều thực sự bị làm cho đau đớn nên phải khổ sở hừ nhẹ một tiếng. Dáng vẻ trúc trắc ngượng ngùng ấy khiến trong tim Thụy Vương ngứa ngáy đến độ sắp phát rồ đến nơi, thật sự ao ước có thể nuốt trọn người ở trước mặt lão vào trong bụng, tay lại càng thêm dùng sức. Nhanh chóng, trên cánh tay Tiểu Hoàng đã ứ vài bết bầm xanh, ống tay áo bởi vì vùng vẫy mà rách toạc ra, mảnh ngọc hình thỏ trắng buông lơi rồi rớt xuống. Tiểu Hoàng trông thấy thế, vành mắt đỏ hoe lên.

Thụy Vương ngậm lấy những sợi tóc mướt mồ hôi trên thái dương Tiểu Hoàng, rồi cúi xuống, thấy người trước mặt hắn nước mắt rưng rưng, mặt mũi ửng đỏ mà còn tỏ ra vẻ quật cường cắn răng chịu đựng, quả thực là muốn đoạt luôn mạng của lão mà. Lão nhịn không được mắng nhỏ một tiếng – "Tiểu yêu tinh! Hôm nay không cho ngươi dục tiên dục tử thì không xong."

Lão lôi hai tay Tiểu Hoàng đặt tại sang hai bên mặt y, rồi cúi đầu xuống dò tìm đôi môi của y. Người dưới thân vùng mạnh né tránh, nhưng vùng cổ trắng nõn đã lộ ra ngoài, Thụy Vương trông thấy mà mắt đanh lại, vươn qua hung tợn vừa hôn vừa mút hết một trận. Bụng dưới của lão ta khô nóng, Thụy Vương áp vùng cương lên nơi khố hạ vào thắt lưng Tiểu Hoàng, càng không ngừng ra sức mà nghiền mà cọ, trong miệng phát ra những tiến gầm gừ như thú vật. Chỉ thấy, thiếu biên ở dưới thân vừa thẹn vừa giận, như muốn chết giấc đi thôi, nhưng bản thân lại không chịu cầu xin tha thứ, cũng chẳng nói tiếng nào. Trong lòng lão càng muốn nhìn thấy bộ dạng chực khóc vừa nãy của y! Suy nghĩ của Thụy Vương nóng ran lên. Lão ngoạm lấy vành tai Tiểu Hoàng, vói đầu lưỡi vào trong tai vừa hôn vừa liếm lấy rồi hào hển thở dồn – "Ngoan…bản vương cũng coi như đã trải qua vô số người, nhưng chưa thừng thấy qua ai kỳ diệu như ngươi. Ngươi đừng giãy, bản vương sẽ ôn nhu hơn, thưởng cho nguoi một đêm vui thích, thế nào? Ngươi chưa từng trải sự đời có phải khôing? Nhưng bản vương sẽ có cách khiến cho ngươi thoải mái!"

Tiểu Hoàng nghe thấy những câu khó nghe như vậy của Thụy Vương, thì cắn răng cố sống cố chết cự tuyệt – "Ông.. còn không mau đi đối phó tề Dịch…A" – Tiếng kinh hô ấy, là bởi vì toàn bộ chiếc áo đã bị xé toạc. Thụy Vương nghe thấy một chút thanh âm xấu hổ chực khóc của Tiểu Hoàng, thì cả linh hồn cũng suýt chút nữa bốc hơi, dưới thân cũng khô nóng thêm mấy phần. Lão ôm lấy Tiểu Hoàng xoa nắn một hồi thì bắt đầu nảy sinh tà niệm. Thấy dáng dấp người ở dưới thân mình trong sạch thanh khiết nhường ấy, dĩ nhiên muốn hôm nay y hoàn toàn thuộc về chính bình. Mồm lão lại phát ra những câu đùa bỡn chốn cung đình – "Công phu của bản vương ghê gớm lắm đấy, trong vòng một canh giờ đảm bảo ngươi tan hết ra thành nước!" – Vừa nói vừa hung hăng cắn điểm nhô lên trước ngực Tiểu Hoàng.

"Không…" – Chữ không của Tiểu Hoàng vừa ra khỏi miệng liền nghiến răng giữ lại, lấy tay đẩy vai Thụy Vương ra. Bàn tay Thụy Vương ghì chặt lấy vai y ấn xuống đến cùng, cúi đầu vươn lưỡi ra liếm trước ngực Tiểu Hoàng – "Kêu đi, thanh âm nghe hay như thế mà, ngươi càng kêu to, bản vương càng cao hứng!" – Vừa nói vừa lấy tay rờ rẫm nơi bụng dưới của Tiểu Hoàng, dò dẫm dần xuống phía dưới. Tiểu Hoàng kinh hãi, liều chết để phản kháng, nghiến chặt hàm lại và nghĩ đến việc cắn lưỡi. Nhưng rồi trong lòng lại nhớ đến Tư Đồ, thế là trận trận không cam lòng…

Ngay lúc thời khắc nguy cấp vạn phần ấy, chợt nghe một trận tiếng bước chân hối hả vang lên trước cửa, giọng gào của Văn Xương Minh truyền đến. – "Vương gia! Vương Gia, có quân báo khẩn cấp!"

Thụy Vương đang lúc dục hỏa đốt ngươi, không chút ngó ngàng gì tới việc này. Lão kéo tuột lớp áo đã rách bươm của Tiểu Hoàng xuống,để lộ một bên vai và cánh tay trắng ngần như tuyết, chồm tới vừa hôn vừa cắn, rống lớn: "Cút!"

Văn Xương Minh cũng không đi, vừa gõ cửa vừa la toáng lên – "Lãnh tướng quân vừa gửi tin báo tới, nói binh mã của Tề Dịch lập tức sẽ tới khe núi Vu sơn."

Đầu óc Thụy Vương trong tích tắc bình ổn xuống, rồi chợt nghe tiếng Tiểu Hoàng hổn hển nói – "Nếu như…Tề Dịch qua được khe núi, ông lập tức không còn con đường thắng!"

Thụy Vương quay đầu sang hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng, cúi xuống cố sức hôn một cái bên cổ y, nói – "Ngươi trốn được hôm nay, không trốn được ngày mai. Sớm muộn gì ta cũng nuốt ngươi vào bụng, ngươi dễ bảo hơn đi!" – Nói rồi bèn căm giận đứng dậy sửa sang quần áo của chính bản thân mình. Cố nén lại cơn không cam tâm trong lòng, Thụy Vương lườm mắt với Tiểu Hoàng đang ở trong giường thêm lần nữa, rồi hậm hực dậm chân bỏ đi.

Mới ra được trước cửa đã thấy có Văn Xương Minh đứng chờ ờ một bên, bèn vung tay lên tát y một bạt tai, rồi nhấc gân đá y lăn quay trên mặt đất, nói – "Nô tài nhà ngươi, trông nom y cẩn thận cho ta, từ nay về sau không cho phép y ra khỏi phòng! Cho y ăn thêm mấy món bổ dưỡng, nuôi béo mập lên chút đỉnh!" – Nói rồi gầm ghè đi mất.

Văn Xương Minh xoa xoa nơi vùng thắt lưng đau buốt. Thấy Thụy Vương đi rồi, y hớt hải hạy vào trong phòng, chỉ thấy Tiểu Hoàng áo quần lộn xộn ngồi trên giường, trên cổ ứ những vết loang lổ thì cuống cuồng hỏi – "Cậu có sao không hở? Đừng sợ, lão ta đi rồi."

Tiểu Hoàng giương mắt nhìn Văn Xương Minh hồi lâu, rồi mới nhỏ giọng nói – "Cảm tạ ngươi."

Văn Xương Minh đỏ bừng mặt, nhanh chóng kê bình phong và dục dũng ra, rồi tự mình đi bưng nước nóng tới đổ đầy vào dục dũng, rồi lại đi lấy y phục mới, nói với Tiểu Hoàng – "Cậu tắm rửa đi…ta…ta canh chừng dùm cậu cho. Cậu đừng sợ, trong nhất thời lão ta không tới được đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu, chờ Văn Xương Minh ra ngoài rồi thì mới rút bỏ y trang, cẩn thận tẩy rửa hết vùng cổ và những nơi bị Thụy Vương chạm qua. Có điều, da của y vốn trắng ngần, những vết tích loang lổ kia không có cách nào khác để tiêu tan, chuyển sang những vết màu đỏ nhạt, rồi còn có cả những vết đỏ sẫm ứ máu.

Tiểu Hoàng mặc y phục xong rồi còn dùng thêm một tấm áo, khoác chiếc cổ mình cho thật chặt. Y đi đến bên giường, cầm chú thỏ ngọc trong tay mà ngẩn ngơ.

Văn Xương Minh vào trong dọn dẹp dục dũng đi, thấy Tiểu Hoàng đang im ắng ngồi ở đó thì có chút tiếc thương – "Sao cậu không kêu lên chứ? Nếu ta nghe thấy cậu kêu thì đã tới cứu cậu sớm hơn rồi."

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Văn Xưiơng Minh, trầm giọng mà nói – "Ngươi đã giúp ta được rất nhiều…đa tạ."

Văn Xương Minh chậm rãi đến bên cạnh Tiểu Hoàng, thận trọng mở lời – "Cậu không sợ sao?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói – "Ta không sợ."

Văn Xương Minh không hiểu – "Lão ta ức hiếp cậu như vậy, vì sao cậu không khóc? Cậu cứ khóc rồi van xin mấy tiếng, chắc chắn lão sẽ nản lòng mà thôi!"

Tiểu Hoàng xiết chặt mảnh ngọc thỏ con trong tay mình, nói – "Trên đời này, ta chỉ khóc vì một người mà thôi."

109. Chương 55

Chương 55 | Thâm tình không nói nên lời

– Tình thâm bất ngôn –

Tư Đồ cả một ngày vội vội vàng vàng đến sứt đầu mẻ trán, nhưng chẳng hiểu sao vẫn ở vào trạng thái tâm hoảng ý loạn, cứ như thể đang có chuyện gì đó vô cùng phiền não. Tình hình của Ngao Phượng Linh đã tốt hơn nhiều, cô nương ta rốt cuộc cũng đã có thể nói chuyện được, trí nhớ về ngày hôm ấy cũng đã rõ ràng trở lại. Ngày mai chính là ngày mà Tư Đồ ước hẹn tổ chức đại hội anh hùng với quần hùng thiên hạ, hòng làm sáng tỏ mọi việc. Bận rộn suốt ngày, mãi đến đêm khuya mới xong việc, Tư Đồ ngay cả cơm tối cũng không ăn, ba chân bốn cẳng chạy đến bên ngoài nơi Tiểu Hoàng bị giam giữ, tại một vị trí cao xa xa phóng mắt dõi theo.

Đèn trong phòng Tiểu Hoàng được thắp sáng, cửa sổ cũng mở rộng, Tư Đồ liếc mắt nhìn, chỉ thấy Tiểu Hoàng im lặng ngồi bên bàn đọc sách, bên cạnh bày một mâm quả vải tươi, tất thảy đều đã được bóc vỏ một nửa rất cẩn thận. Tiểu Hoàng vừa lật sách, vừa nhón một quả vải cho vào miệng, xem chừng tâm tình không tệ lắm. Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, ngày mai còn có đại sự phải làm, đêm nay ắt còn nhiều việc phải chuẩn bị, thế nên hắn muốn quay về. Nhưng rồi hắn chợt nghĩ ra việc gì đấy, cảm thấy có đôi chút kỳ lạ.

Tiểu Hoàng sợ nhất là bị lạnh, lúc này khí trời không nóng bức, vậy y cần gì giữa đêm khuya lại mở cửa sổ thế kia. Còn nữa, tiểu hài tử sao lại đổi sang y phục trắng rồi? Là muốn để mình thấy y hay là….

Trong lòng Tư Đồ nảy sinh mối nghi hoặc, lại nhớ tiểu hài tử đến quắt quay. Đêm nay thà rằng hắn không ngủ, cũng phải đi liếc nhìn người kia một lần mới an tâm. Nghĩ là làm, hắn liền phi thân xuống nóc nhà, thân hình nháng một cái đã lách ngay vào phòng, nhẹ nhàng khép cửa sổ lại.

Tiểu Hoàng thấy một bóng đen tiến vào phòng, biết là Tư Đồ đến… Y đoán được đêm nay Tư Đồ sẽ đến gặp mình, thế nên mới cố ý mở cửa sổ ra, những muốn để hắn từ xa nhìn mình là được rồi, chẳng cần tiến vào làm gì. Dù sao thì Tư Đồ bận rộn rất nhiều việc, mấy ngày này lại là thời điểm mấu chốt…

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ bước đến bên bàn, hôn lên gương mặt Tiểu Hoàng một cái, cảm giác có hơi chút lành lạnh, liền trách – "Trời lạnh như thế mà cũng không biết đóng cửa sổ lại."

Tiểu Hoàng có hơi hốt hoảng, giương mắt nhìn Tư Đồ một thân gió bụi, biết hắn chắc chắn đã bôn tẩu cả một ngày dài, liền nhỏ giọng nói – "Ngày mai huynh còn có đại sự phải làm mà, mau sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Tư Đồ nhướn mi, cầm chén trà ấm Tiểu Hoàng đặt trên bàn, uống một ngụm – "Ta không thấy ngươi thì không ngủ được, ngươi để cho ta nhìn ngươi thêm chốc lát đi."

Tiểu Hoàng mỉm cười, cúi đầu thổi tắt nến.

Tư Đồ hơi giật mình hỏi lại – "Sao vậy?" – Tiểu Hoàng túm lấy cổ tay áo, thấp tiếng giải thích – "Bên ngoài đều có thủ vệ, nếu nhìn thấy có đến những hai bóng người…"

"A……" – Tư Đồ bật cười, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi gò má Tiểu Hoàng – "Ta còn nghĩ là ngươi chủ động mời ta làm chuyện gì ấy chứ, thế nên mới thổi tắt nến."

Tiểu Hoàng chợt thấy trong lòng bất an, tự nhủ thầm không thể để cho Tư Đồ phát hiện ra việc gì, liền cười nhạt bảo – "Huynh mau về nghỉ ngơi đi thôi. Ngày mai… còn có việc mà."

Tư Đồ bị Tiểu Hoàng đẩy về phía cửa sổ, bất đắc dĩ phải xuống nước van nài – "Ngươi để cho ta ở đây một lát nữa thôi, ta sẽ đi ngay ấy mà."

Tiểu Hoàng khổ sở nghĩ thầm bản thân mình sao lại có thể không muốn Tư Đồ ở lại cùng mình thêm chốc nữa, nhưng với tính tình của Tư Đồ thì… – "Huynh… đợi ba hôm nữa đi, ba hôm nữa thì ta về rồi."

Tư Đồ hết cách đành xuôi theo – "Thôi được rồi… Ta còn có thể không đi sao?" – vừa nói vừa đưa tay xoa hai gò má tiểu hài tử – "Chính ngươi phải cẩn thận đấy, đợi đến mai ta xong việc sẽ lại đến thăm ngươi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, tiễn Tư Đồ đến bên cửa sổ.

Tư Đồ vươn tay định đẩy cửa rời đi, nhưng rồi lại quay đầu chìa má cho Tiểu Hoàng – "Nào, hôn một cái đi!"

Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng níu tay Tư Đồ xuống, kiễng chân hôn lên má Tư Đồ một cái. Hôn xong rồi, Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên thì thấy Tư Đồ đang sững người nhìn mình, chẳng cử

động lấy một chút.

Tiểu Hoàng có chút khẩn trương, bởi lẽ ánh mắt Tư Đồ rất quái dị.

Tay Tư Đồ đang đặt trên cửa sổ chớp mắt đã thu về. Hắn kéo Tiểu Hoàng đến trước bàn rồi thắp nến lên.

Tiểu Hoàng sốt ruột vô cùng, còn chưa kịp nói gì thì Tư Đồ đã vươn tay vạch áo y ra, sau đó liền ngây ngẩn ra.

Trên vùng cổ trắng nõn loang lổ những vết bầm kéo dài… Tư Đồ hiển nhiên hiểu rõ đây là vết gì, trong lòng cũng sáng tỏ ra. Chả trách tiểu hài tử hôm nay thật kỳ lạ, cứ tìm mọi cách đẩy mình đi.

"Là ai?" – thái độ của Tư Đồ khi nói chuyện làm Tiểu Hoàng chợt thấy sợ hãi. Thứ ánh mắt này y chưa bao giờ thấy qua.

"Là ai?" – Tư Đồ bắt lấy cánh tay Tiểu Hoàng, khiến tiểu hài tử phải phát đau.

Cho dù tức giận đến mấy thì Tư Đồ cũng rất biết khống chế lực đạo của chính mình, nhưng Tiểu Hoàng vẫn phải chịu đau… Tư Đồ nhíu mặt nhíu mày, khẽ vén tay áo Tiểu Hoàng lên, thấy trên cánh tay trắng như tuyết lác đác hằn vài dấu tay bầm tím, ngay cổ tay có dấu dây siết chặt, còn chú thỏ ngọc tinh xảo thì đang bị tiểu hài tử nắm chặt trong tay.

Tiểu Hoàng trong giây phút Tư Đồ vạch áo mình thì đỏ hoe hai mắt, cố thu hết dũng khí để ngẩng đầu lên, thấy Tư Đồ đang ngơ ngác trước mắt mình, giương mắt nhìn chằm chằm vào vết thương trên tay Tiểu Hoàng.

Hai người lặng im trong chốc lát, thật lâu sau đó, chợt nghe Tư Đồ lẩm bẩm – "Ta thật sự khó chịu quá…."

… Tiểu Hoàng nghe không rõ, đành ngước lên nhìn, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hơi thở cũng dồn dập.

"Tư Đồ…. huynh làm sao vậy?" – Tiểu Hoàng lo lắng.

Tư Đồ lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hoàng – "Không biết… rất khó chịu, không thể thở được…"

"Sao lại khó chịu?" – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng chạm vào ngực Tư Đồ, cảm giác được nơi ấy vô cùng phập phồng thì hơi sợ hãi.

"Nơi này…" – Tư Đồ nắm chặt bàn tay Tiểu Hoàng đang đặt lên ngực mình, tay kia kéo tiểu hài tử vào lòng mình – "Ta muốn giết người…"

"Không được…" – Tiểu Hoàng còn chưa dứt lời thì ta nghe có tiếng người hét lên – "Người nào ở bên trong…"

Tiểu Hoàng cảm giác thân thể Tư Đồ đang ôm mình chợt chấn động, chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt hắn lạnh như băng khiến người ta phải hoảng sợ, mắt cũng đã đỏ ngầu ngầu.

"Hoàng tiểu tiên sinh! Bên trong có ai sao?" – Thủ vệ ngay cửa phát hiện chuyện lạ, liền lớn tiếng gọi Văn Xương Minh đến.

"Huynh mau đi…" – Tiểu Hoàng bắt lấy tay áo Tư Đồ – "Nhẫn nại một chút nữa thôi, chỉ cần ba ngày nữa thôi."

Tư Đồ quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàng, thấp giọng nói – "Ta muốn dẫn ngươi đi."

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Không được, ta không sao đâu."

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng hồi lâu rồi chợt hỏi – "Ngươi vì ai mà chịu thiệt thòi? Là chính mình hay là vì ta?"

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ nắm chặt tay Tư Đồ.

"A…" – Tư Đồ mỉm môi cười sầu thảm – "… Ta không thể lừa ngươi cả đời được."

Tiểu Hoàng khó hiểu hỏi lại – "Huynh gạt ta việc gì ư?"

"Ta không đáng để ngươi làm như vậy đâu." – Tư Đồ buông Tiểu Hoàng ra, giúp y sửa sang lại y phục, xoay người bước ra ngoài.

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng đuổi theo cố bắt lấy tay Tư Đồ, nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng gỡ tay y ra, thấp giọng bảo – "Ta cho ngươi xem vài chuyện." – nói xong liền mở cửa lớn ra ngoài, sau đó trở tay đóng cửa lại.

Trong viện lúc này đã đầy rẫy thủ vệ, kẻ nào kẻ nấy trong tay đều lăm lăm binh khí.

Tư Đồ liếc mắt nhìn qua một lượt, lạnh lùng thốt lời – "Người ít quá đấy… đi gọi thêm tới đây đi."

Văn Xương Minh đứng ở cửa nhìn thấy Tư Đồ chậm rãi bước đến, hít một hơi lạnh, thế rồi liền xoay người bỏ chạy.

Bọn thị vệ ở lại chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Kẻ đứng trước mặt bọn chúng thật quá sức đáng sợ.

……

Văn Xương Minh hấp tấp chạy đến đại doanh trướng của Thụy Vương, vừa chạy vừa thét gọi – "Vương gia, Tư Đồ đến đây rồi, hắn phát hiện ra Hoàng tiểu tiên sinh rồi…"

Thụy Vương đang ở doanh trướng xử lý sự vụ, nghe được bẩm báo thì mặt mày biến sắc, vội rống lên – "Làm sao hắn biết? Mau mang người ngăn hắn lại cho bản vương."

Tiếu Lạc Vũ ở bên cạnh đột nhiên mỉm cười bảo – "Hay là thôi đi… Nếu hắn đã tìm đến thì chắc chắn sẽ đưa người đi. Hơn nữa chúng ta sau này còn muốn cùng hợp tác với Hắc Vân Bảo."

Thụy Vương có chút không cam lòng, lại nghĩ đến việc Tiểu Hoàng còn chưa đến được tay mình thì sao có thể để y chạy mất như vậy, cho nên vẫn hạ lệnh – "Điều thêm người tới đó, cản bọn chúng lại cho bản vương."

Thủ hạ bên dưới vội lĩnh mệnh, phần Tiếu Lạc Vũ chỉ lắc đầu, chắp tay sau lưng rồi bước ra ngoài.

"Nhà ngươi đi đâu?" – Thụy Vương rống lên.

Tiếu Lạc Vũ quay đầu lại nhìn lão ta, nhẹ nhàng đáp – "Đi xem náo nhiệt!" – Nói xong xốc mành cửa, ra ngoài.

……

Tiểu Hoàng một mình ngồi trong phòng, nến trên bàn đã thổi tắt đi, nhưng cảnh tượng bên ngoài vì ánh đuốc trong sân viện mà hắt lên mặt giấy trắng trên cửa, tựa như những chiếc bóng mờ ảo. Chỉ duy nhất có một điều không giống thế, đó chính là những tiếng kêu thảm thiết cùng những vết máu phun trào vấy trên mặt cửa.

Tiểu Hoàng lẳng lặng nhìn màn diễn đó. Từ giữa những bóng người hỗn độn, vẫn có thể thấy thân ảnh của Tư Đồ rõ mồn một. Tay áo tung lên, mang theo một cơn thống khoái. Động tác hung tàn, nhanh nhẹn thập phần… Cứ như thể hắn đã chịu đựng rất lâu rồi, giờ đây chỉ cần lưỡi đao lạnh lẽo nháng lên, ngay lập tức sẽ xé rách mọi thứ. Tiểu Hoàng nhìn đến không chớp mắt —— Tư Đồ cho đến nay vẫn luôn nhẫn nại, vẫn luôn cố gắng làm một Tư Đồ trong lòng y, kềm chế, không giết người, cười dịu dàng…

Cảnh giết chóc diễn ra chưa được lâu thì từ phía chân trời xa xa đã rền vang tiếng sấm, những tiếng kêu thét bên ngoài cũng dần lịm đi, cơn mưa to đột ngột kéo đến khiến ọi ánh đuốc đều tắt ngúm, toàn bộ sự vật tĩnh lặng trở lại như lúc ban đầu.

Những chiếc bóng trên mặt cửa vơi dần đi, rồi biến mất, như thể vở tuồng cuối cùng cũng khép màn. Tiểu Hoàng chậm rãi đứng dậy đi đến bên cửa, "kẽo kẹt" một tiếng, cửa mở ra.

Đầy khắp trong viện đều là xác người, dù rằng trời mưa to tầm tã cũng không sao rửa hết mùi máu tươi nồng đậm xộc đến. Ở giữa màn mưa là Tư Đồ máu bết toàn thân, hắc y ướt đẫm nước mưa, đôi mắt đỏ ngầu hiện diện trên gương mặt trắng bệch, toàn thân toát lên một vẻ tà ác không nói nên lời. Hắn đứng giữa những cỗ thi thể, nét mặt không chút thay đổi, cứ thế quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Hoàng đang đứng ở cửa.

Hai người đối diện mà không nói lời nào, bốn phía chỉ có tiếng mưa rơi rào rạt. Và rồi Tiểu Hoàng chợt nghĩ đến ngày mưa hôm nào trên Hạc Minh Sơn. Hôm ấy trời cũng mưa, Tư Đồ đã bước đến trước mặt y, ngồi xổm xuống, dùng tay vắt nước trên vạt áo cho y, còn ngẩng lên hỏi y rằng – "Có lạnh hay không…"

Thật lâu sau đó, Tư Đồ thu hồi đao lại, xoay đầu thản nhiên bảo – "Ta là quỷ, ngươi là tiên… Từ đó cho đến tận bây giờ đều là ta ép buộc ngươi, ngươi liệu có tình nguyện vì ta chịu đựng hết thảy? Dưới tay ta đã chết biết bao mạng người, chưa từng dám nghĩ đến sẽ có một kết cục tốt, ngươi vẫn cảm thấy có thể theo giúp một ác quỷ như ta cả đời ư?"

Tiểu Hoàng im lặng nhìn Tư Đồ trong chốc lát, rồi nhấc chân bước đi trong màn mưa, vừa bước vừa cẩn thận tránh đi những xác chết nằm la liệt trên mặt đất.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng từng bước tiến đến gần, vạt áo trắng như tuyết bị màu máu đỏ vấy lên, chướng mắt đến không nói nên lời.

Tiểu Hoàng đi đến trước mặt Tư Đồ, nhẹ nhàng nâng tay giúp Tư Đồ sửa sang lại tóc tai, lau khô vết máu còn dính trên mặt, ảm đạm cười – "Đừng lo, là quỷ cũng được mà là tiên cũng không sao, dù sao thì chúng ta cũng không phải người mà… Chẳng phải thế sao?"

Tư Đồ chăm chú nhìn người trước mắt mình, ngượng ngùng lui lại, ngẩng mặt bình tĩnh đối diện với Tiểu Hoàng, cảm giác khó chịu trong lồng ngực đột nhiên biến mất, hô hấp đã trở lại bình thường.

Tiểu Hoàng thấy sát ý trong mắt Tư Đồ nhạt đi, Tư Đồ nghiêm chỉnh đứng trước mặt mình, giữa vẻ tà ác lại kèm theo một chút yêu dị, thu hút tầm mắt y đến không sao nói được, bèn đưa tay chạm nhẹ lên mặt Tư Đồ – "Ta thích màu đen."

Tư Đồ cầm lấy tay Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng thở dài một hơi – "Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu ngươi không đi thì sau này sẽ không thoát được đâu. Cho dù là xuống địa ngục thì ta cũng muốn mang ngươi theo cùng."

Tiểu Hoàng gật đầu đáp – "Chờ qua hết ba năm, nếu còn sống thì chúng ta cùng ruổi ngựa đi khắp thiên hạ, bỏ hết những việc khác."

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng trong chốc lát, đột nhiên nhếch môi mỉm cười, đưa tay kéo Tiểu Hoàng xoay người bỏ đi.

Mưa chẳng biết đã ngừng tự bao giờ, hai người rời khỏi tòa biệt viện chất chồng những thi thể, cứ thế chậm rãi đi xa dần.

Tiểu Hoàng nắm chặt tay Tư Đồ mà lòng nghĩ thầm, cho dù huynh có là ác quỷ Tu la, cho dù cả người huynh mang đầy tội nghiệt, cho dù tay huynh nhuốm đỏ máu tươi, thì ta vẫn muốn cùng huynh đi tiếp con đường này.

Từ xa xa trên một cành cây cao, giữa một ngõ hẻm tối, Tiếu Lạc Vũ và Văn Xương Minh im lặng nhìn theo thân ảnh Tư Đồ và Tiểu Hoàng, càng lúc càng xa.

110. Chương 55: Thâm Tình Không Nói Nên Lời

Tư Đồ cả một ngày vội vội vàng vàng đến sứt đầu mẻ trán, nhưng chẳng hiểu sao vẫn ở vào trạng thái tâm hoảng ý loạn, cứ như thể đang có chuyện gì đó vô cùng phiền não. Tình hình của Ngao Phượng Linh đã tốt hơn nhiều, cô nương ta rốt cuộc cũng đã có thể nói chuyện được, trí nhớ về ngày hôm ấy cũng đã rõ ràng trở lại. Ngày mai chính là ngày mà Tư Đồ ước hẹn tổ chức đại hội anh hùng với quần hùng thiên hạ, hòng làm sáng tỏ mọi việc. Bận rộn suốt ngày, mãi đến đêm khuya mới xong việc, Tư Đồ ngay cả cơm tối cũng không ăn, ba chân bốn cẳng chạy đến bên ngoài nơi Tiểu Hoàng bị giam giữ, tại một vị trí cao xa xa phóng mắt dõi theo.

Đèn trong phòng Tiểu Hoàng được thắp sáng, cửa sổ cũng mở rộng, Tư Đồ liếc mắt nhìn, chỉ thấy Tiểu Hoàng im lặng ngồi bên bàn đọc sách, bên cạnh bày một mâm quả vải tươi, tất thảy đều đã được bóc vỏ một nửa rất cẩn thận. Tiểu Hoàng vừa lật sách, vừa nhón một quả vải cho vào miệng, xem chừng tâm tình không tệ lắm. Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, ngày mai còn có đại sự phải làm, đêm nay ắt còn nhiều việc phải chuẩn bị, thế nên hắn muốn quay về. Nhưng rồi hắn chợt nghĩ ra việc gì đấy, cảm thấy có đôi chút kỳ lạ.

Tiểu Hoàng sợ nhất là bị lạnh, lúc này khí trời không nóng bức, vậy y cần gì giữa đêm khuya lại mở cửa sổ thế kia. Còn nữa, tiểu hài tử sao lại đổi sang y phục trắng rồi? Là muốn để mình thấy y hay là…

Trong lòng Tư Đồ nảy sinh mối nghi hoặc, lại nhớ tiểu hài tử đến quắt quay. Đêm nay thà rằng hắn không ngủ, cũng phải đi liếc nhìn người kia một lần mới an tâm. Nghĩ là làm, hắn liền phi thân xuống nóc nhà, thân hình nháng một cái đã lách ngay vào phòng, nhẹ nhàng khép cửa sổ lại.

Tiểu Hoàng thấy một bóng đen tiến vào phòng, biết là Tư Đồ đến…Y đoán được đêm nay Tư Đồ sẽ đến gặp mình, thế nên mới cố ý mở cửa sổ ra, những muốn để hắn từ xa nhìn mình là được rồi, chẳng cần tiến vào làm gì. Dù sao thì Tư Đồ bận rộn rất nhiều việc, mấy ngày này lại là thời điểm mấu chốt…

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ bước đến bên bàn, hôn lên gương mặt Tiểu Hoàng một cái, cảm giác có hơi chút lành lạnh, liền trách – "Trời lạnh như thế mà cũng không biết đóng cửa sổ lại."

Tiểu Hoàng có hơi hốt hoảng, giương mắt nhìn Tư Đồ một thân gió bụi, biết hắn chắc chắn đã bôn tẩu cả một ngày dài, liền nhỏ giọng nói – "Ngày mai huynh còn có đại sự phải làm mà, mau sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Tư Đồ nhướn mi, cầm chén trà ấm Tiểu Hoàng đặt trên bàn, uống một ngụm – "Ta không thấy ngươi thì không ngủ được, ngươi để cho ta nhìn ngươi thêm chốc lát đi."

Tiểu Hoàng mỉm cười, cúi đầu thổi tắt nến.

Tư Đồ hơi giật mình hỏi lại – "Sao vậy?" – Tiểu Hoàng túm lấy cổ tay áo, thấp tiếng giải thích – "Bên ngoài đều có thủ vệ, nếu nhìn thấy có đến những hai bóng người…"

"A…" – Tư Đồ bật cười, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi gò má Tiểu Hoàng – "Ta còn nghĩ là ngươi chủ động mời ta làm chuyện gì ấy chứ, thế nên mới thổi tắt nến."

Tiểu Hoàng chợt thấy trong lòng bất an, tự nhủ thầm không thể để cho Tư Đồ phát hiện ra việc gì, liền cười nhạt bảo – "Huynh mau về nghỉ ngơi đi thôi. Ngày mai…còn có việc mà."

Tư Đồ bị Tiểu Hoàng đẩy về phía cửa sổ, bất đắc dĩ phải xuống nước van nài – "Ngươi để cho ta ở đây một lát nữa thôi, ta sẽ đi ngay ấy mà."

Tiểu Hoàng khổ sở nghĩ thầm bản thân mình sao lại có thể không muốn Tư Đồ ở lại cùng mình thêm chốc nữa, nhưng với tính tình của Tư Đồ thì…– "Huynh…đợi ba hôm nữa đi, ba hôm nữa thì ta về rồi."

Tư Đồ hết cách đành xuôi theo – "Thôi được rồi…Ta còn có thể không đi sao?" – vừa nói vừa đưa tay xoa hai gò má tiểu hài tử – "Chính ngươi phải cẩn thận đấy, đợi đến mai ta xong việc sẽ lại đến thăm ngươi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, tiễn Tư Đồ đến bên cửa sổ.

Tư Đồ vươn tay định đẩy cửa rời đi, nhưng rồi lại quay đầu chìa má cho Tiểu Hoàng – "Nào, hôn một cái đi!"

Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng níu tay Tư Đồ xuống, kiễng chân hôn lên má Tư Đồ một cái. Hôn xong rồi, Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên thì thấy Tư Đồ đang sững người nhìn mình, chẳng cử động lấy một chút.

Tiểu Hoàng có chút khẩn trương, bởi lẽ ánh mắt Tư Đồ rất quái dị.

Tay Tư Đồ đang đặt trên cửa sổ chớp mắt đã thu về. Hắn kéo Tiểu Hoàng đến trước bàn rồi thắp nến lên.

Tiểu Hoàng sốt ruột vô cùng, còn chưa kịp nói gì thì Tư Đồ đã vươn tay vạch áo y ra, sau đó liền ngây ngẩn ra.

Trên vùng cổ trắng nõn loang lổ những vết bầm kéo dài…Tư Đồ hiển nhiên hiểu rõ đây là vết gì, trong lòng cùng sáng tỏ ra. Chả trách tiểu hài tử hôm nay thật kỳ lạ, cứ tìm mọi cách đẩy mình đi.

"Là ai?" – thái độ của Tư Đồ khi nói chuyện làm Tiểu Hoàng chợt thấy sợ hãi. Thứ ánh mắt này y chưa bao giờ thấy qua.

"Là ai?" – Tư Đồ bắt lấy cánh tay Tiểu Hoàng, khiến tiểu hài tử phải phát đau.

Cho dù tức giận đến mấy thì Tư Đồ cũng rất biết khống chế lực đạo của chính mình, nhưng Tiểu Hoàng vẫn phải chịu đau…Tư Đồ nhíu mặt nhíu mày, khẽ vén tay áo Tiểu Hoàng lên, thấy trên cánh tay trắng như

tuyết lác đác hằn vài dấu tay bầm tím, ngay cổ tay có dấu dây siết chặt, còn chú thỏ ngọc tinh xảo thì đang bị tiểu hài tử nắm chặt trong tay.

Tiểu Hoàng trong giây phút Tư Đồ vạch áo mình thì đỏ hoe hai mắt, cố thu hết dũng khí để ngẩng đầu lên, thấy Tư Đồ đang ngơ ngác trước mắt mình, giương mắt nhìn chằm chằm vào vết thương trên tay Tiểu Hoàng.

Hai người lặng im trong chốc lát, thật lâu sau đó, chợt nghe Tư Đồ lẩm bẩm – "Ta thật sự khó chịu quá…"

…Tiểu Hoàng nghe không rõ, đành ngước lên nhìn, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hơi thở cũng dồn dập.

"Tư Đồ… huynh làm sao vậy?" – Tiểu Hoàng lo lắng.

Tư Đồ lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hoàng – "Không biết…rất khó chịu, không thể thở được…"

"Sao lại khó chịu?" – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng chạm vào ngực Tư Đồ, cảm giác được nơi ấy vô cùng phập phồng thì hơi sợ hãi.

"Nơi này…" – Tư Đồ nắm chặt bàn tay Tiểu Hoàng đang đặt lên ngực mình, tay kia kéo tiểu hài tử vào lòng mình – "Ta muốn giết người…"

"Không được…" – Tiểu Hoàng còn chưa dứt lời thì ta nghe có tiếng người hét lên – "Người nào ở bên trong…"

Tiểu Hoàng cảm giác thân thể Tư Đồ đang ôm mình chợt chấn động, chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt hắn lạnh như băng khiến người ta phải hoảng sợ, mắt cũng đã đỏ ngầu ngầu.

"Hoàng tiểu tiên sinh! Bên trong có ai sao?" – Thủ vệ ngay cửa phát hiện chuyện lạ, liền lớn tiếng gọi Văn Xương Minh đến.

"Huynh mau đi…" – Tiểu Hoàng bắt lấy tay áo Tư Đồ – "Nhẫn nại một chút nữa thôi, chỉ cần ba ngày nữa thôi."

Tư Đồ quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàng, thấp giọng nói – "Ta muốn dẫn ngươi đi."

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Không được, ta không sao đâu."

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng hồi lâu rồi chợt hỏi – "Ngươi vì ai mà chịu thiệt thòi? Là chính mình hay là vì ta?"

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ nắm chặt tay Tư Đồ.

"A…" – Tư Đồ mỉm môi cười sầu thảm – "…Ta không thể lừa ngươi cả đời được."

Tiểu Hoàng khó hiểu hỏi lại – "Huynh gạt ta việc gì ư?"

"Ta không đáng để ngươi làm như vậy đâu." – Tư Đồ buông Tiểu Hoàng ra, giúp y sửa sang lại y phục, xoay người bước ra ngoài.

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng đuổi theo cố bắt lấy tay Tư Đồ, nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng gỡ tay y ra, thấp giọng bảo – "Ta cho ngươi xem vài chuyện." – nói xong liền mở cửa lớn ra ngoài, sau đó trở tay đóng cửa lại.

Trong viện lúc này đã đầy rẫy thủ vệ, kẻ nào kẻ nấy trong tay đều lăm lăm binh khí.

Tư Đồ liếc mắt nhìn qua một lượt, lạnh lùng thốt lời – "Người ít quá đấy…đi gọi thêm tới đây đi."

Văn Xương Minh đứng ở cửa nhìn thấy Tư Đồ chậm rãi bước đến, hít một hơi lạnh, thế rồi liền xoay người bỏ chạy.

Bọn thị vệ ở lại chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Kẻ đứng trước mặt bọn chúng thật quá sức đáng sợ.

…

Văn Xương Minh hấp tấp chạy đến đại doanh trướng của Thụy Vương, vừa chạy vừa thét gọi – "Vương gia, Tư Đồ đến đây rồi, hắn phát hiện ra Hoàng tiểu tiên sinh rồi…"

Thụy Vương đang ở doanh trướng xử lý sự vụ, nghe được bẩm báo thì mặt mày biến sắc, vội rống lên – "Làm sao hắn biết? Mau mang người ngăn hắn lại cho bản vương."

Tiểu Lạc Vũ ở bên cạnh đột nhiên mỉm cười bảo – "Hay là thôi đi…Nếu hắn đã tìm đến thì chắc chắn sẽ đưa người đi. Hơn nữa chúng ta sau này còn muốn cùng hợp tác với Hắc Vân Bảo."

Thụy Vương có chút không cam lòng, lại nghĩ đến việc Tiểu Hoàng còn chưa đến được tay mình thì sao có thể để y chạy mất như vậy, cho nên vẫn hạ lệnh – "Điều thêm người tới đó, cản bọn chúng lại cho bản vương."

Thủ hạ bên dưới vội lĩnh mệnh, phần Tiểu Lạc Vũ chỉ lắc đầu, chắp tay sau lưng rồi bước ra ngoài.

"Nhà ngươi đi đâu?" – Thụy Vương rống lên.

Tiểu Lạc Vũ quay đầu lại nhìn lão ta, nhẹ nhàng đáp – "Đi xem náo nhiệt!" – Nói xong xốc mành cửa, ra ngoài.

…

Tiểu Hoàng một mình ngồi trong phòng, nến trên bàn đã thổi tắt đi, nhưng cảnh tượng bên ngoài vì ánh đuốc trong sân viện mà hắt lên mặt giấy trắng trên cửa, tựa như những chiếc bóng mờ ảo. Chỉ duy nhất có một điều không giống thế, đó chính là những tiếng kêu thảm thiết cùng những vết máu phun trào vấy trên mặt cửa.

Tiểu Hoàng lẳng lặng nhìn màn diễn đó. Từ giữa những bóng người hỗn độn, vẫn có thể thấy thân ảnh của Tư Đồ rõ mồn một. Tay áo tung lên, mang theo một cơn thống khoái. Động tác hung tàn, nhanh nhẹn thập phần…Cứ như thể hắn đã chịu đựng rất lâu rồi, giờ đây chỉ cần lưỡi đao lạnh lẽo nhánh lên, ngay lập tức sẽ xé rách mọi thứ. Tiểu Hoàng nhìn đến không chớp mắt —— Tư Đồ cho đến nay vẫn luôn nhẫn nại, vẫn luôn cố gắng làm một Tư Đồ trong lòng y, kềm chế, không giết người, cười dịu dàng…

Cảnh giết chóc diễn ra chưa được lâu thì từ phía chân trời xa xa đã rền vang tiếng sấm, những tiếng kêu thét bên ngoài cũng dần lịm đi, cơn mưa to đột ngột kéo đến khiến cho mọi ánh đuốc đều tắt ngúm, toàn bộ sự vật tĩnh lặng trở lại như lúc ban đầu.

Những chiếc bóng trên mặt cửa vơi dần đi, rồi biến mất, như thể vở tuồng cuối cùng cũng khép màn. Tiểu Hoàng chậm rãi đứng dậy đi đến bên cửa, "kẽo kẹt" một tiếng, cửa mở ra.

Đầy khắp trong viện đều là xác người, dù rằng trời mưa to tầm tã cũng không sao rửa hết mùi máu tươi nồng đậm xộc đến. Ở giữa màn mưa là Tư Đồ máu bết toàn thân, hắc y ướt đẫm nước mưa, đôi mắt đỏ ngầu hiện diện trên gương mặt trắng bệch, toàn thân toát lên một vẻ tà ác không nói nên lời. Hắn đứng giữa những cỗ thi thể, nét mặt không chút thay đổi, cứ thế quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Hoàng đang đứng ở cửa.

Hai người đối diện mà không nói lời nào, bốn phía chỉ có tiếng mưa rơi rào rạt. Và rồi Tiểu Hoàng chợt nghĩ đến ngày mưa hôm ấy trên Hạc Minh Sơn. Hôm ấy trời cũng mưa, Tư Đồ đã bước đến trước mặt y, ngồi xổm xuống, dùng tay vắt nước trên vạt áo cho y, còn ngẩng lên hỏi y rằng – "Có lạnh hay không…"

Thật lâu sau đó, Tư Đồ thu hồi đao lại, xoay đầu thản nhiên bảo – "Ta là quỷ, ngươi là tiên…Từ đó cho đến tận bây giờ đều là ta ép buộc ngươi, ngươi liệu có tình nguyện vì ta chịu đựng hết thảy? Dưới tay ta đã chết biết bao mạng người, chưa từng dám nghĩ đến sẽ có một kết cục tốt, ngươi vẫn cảm thấy có thể theo giúp một ác quỷ như ta cả một đời ư?"

Tiểu Hoàng im lặng nhìn Tư Đồ trong chốc lát, rồi nhấc chân bước đi trong màn mưa, vừa bước vừa cẩn thận tránh đi những xác chết nằm la liệt trên mặt đất.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng từng bước tiến đến gần, vạt áo trắng như tuyết bị màu máu đỏ vấy lên, chướng mắt đến không nói nên lời.

Tiểu Hoàng đi đến trước mặt Tư Đồ, nhẹ nhàng nâng tay giúp Tư Đồ sửa sang lại tóc tai, lau khô vết máu còn dính trên mặt, ảm đạm cười – "Đừng lo, là quỷ cũng được mà là tiên cũng không sao, dù sao thì chúng ta cũng không phải người mà…Chẳng phải thế sao?"

Tư Đồ chăm chú nhìn người trước mắt mình, ngượng ngùng lui lại, ngẩng mặt bình tĩnh đối diện với Tiểu Hoàng, cảm giác khó chịu trong ***g ngực đột nhiên biến mất, hô hấp đã trở lại bình thường.

Tiểu Hoàng thấy sát ý trong mắt Tư Đồ nhạt đi, Tư Đồ nghiêm chỉnh đứng trước mặt mình, giữa vẻ tà ác lại kèm theo một chút yêu dị, thu hút tầm mắt y đến không sao nói được, bèn đưa tay chạm nhẹ lên mặt Tư Đồ – "Ta thích màu đen."

Tư Đồ cầm lấy tay Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng thở dài một hơi – "Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu ngươi không đi thì sau này sẽ không thoát được đâu. Cho dù là xuống địa ngục thì ta cũng muốn mang ngươi theo cùng."

Tiểu Hoàng gật đầu đáp – "Chờ qua hết ba năm, nếu còn sống thì chúng ta cùng ruổi ngựa đi khắp thiên hạ, bỏ hết những việc khác."

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng trong chốc lát, đột nhiên nhếch môi mỉm cười, đưa tay kéo Tiểu Hoàng xoay người bỏ đi.

Mưa chẳng biết đã ngừng tự bao giờ, hai người rời khỏi tòa biệt viện chất chồng những thi thể, cứ thế chậm rãi đi xa dần.

Tiểu Hoàng nắm chặt tay Tư Đồ mà lòng nghĩ thầm, cho dù huynh có là ác quỷ Tu la, cho dù cả người huynh mang đầy tội nghiệt, cho dù tay huynh nhuốm đỏ máu tươi, thì ta vẫn muốn cùng huynh đi tiếp con đường này.

Từ xa xa trên một cành cây cao, giữa một ngõ hẻm tối, Tiếu Lạc Vũ và Văn Xương Minh im lặng nhìn theo thân ảnh Tư Đồ và Tiểu Hoàng, càng lúc càng xa.

111. Chương 56

Chương 56 | Muôn vàn toan tính

– Thiên bàn kế giác –

Màn đêm vẫn tối đen, Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng bước trên một con đường, men theo rìa núi gập ghềnh mà đi lên mé trên. Hai người tuy rằng đan chặt mười ngón tay vào nhau, nhưng lại không ai nói gì. Mãi cho tới khi lên đến đỉnh núi, Tư Đồ lại đánh một đường vòng, không vào Hắc Vân Bảo mà lại đi về phía hậu sơn.

"Đến hậu sơn sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ gật đầu, thản nhiên đáp – "Vẫn còn muốn đi tiếp."

Tiểu Hoàng bèn im lặng đi theo Tư Đồ ra mé hậu sơn.

Phía sau núi của Hắc Vân Bảo nom như là một kho lương thực rất lớn, thu hoạch từ các thửa ruộng bậc thang ở lưng chừng núi. Lương thực, thực phẩm, hoa quả, còn có cả cá, đều được các huynh đệ của Hắc Vân Bảo tự mình sản xuất tại đây. Tuy rằng lúc này đương lúc tối trời, nhưng phong cảnh điền viên vẫn hiển hiện rõ ràng, trong không khí tràn ngập hương cỏ xanh ngan ngát, còn có cả những tiếng côn trùng rả rích trong từng bụi cây.

Tiểu Hoàng vừa đi vừa nhìn, gió đêm hây hây thổi, cảm giác thư thái chợt ùa về.

"Tiếp theo phải làm sao đây?" – Tư Đồ đột nhiên thấp giọng hỏi Tiểu Hoàng, trong giọng hàm chứa ý xin lỗi. Cũng bởi vì hắn nhất thời nổi giận nên khiến toàn bộ kế hoạch của Tiểu Hoàng hỏng bét hết rồi.

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn hắn, giả vờ tức giận mà nói – "Thế huynh nói thử xem."

Tư Đồ có hơi uể oải, nhẹ nhàng túm lấy một lọn tóc của Tiểu Hoàng – "Không biết mới hỏi ngươi chứ."

Tiểu Hoàng kéo tóc trở lại, trừng mắt liếc Tư Đồ một cái – "Kỳ thật cũng chả sao cả, kế hoạch vẫn có thể tiếp tục thôi."

"Vẫn còn có thể tiếp tục sao?" – Tư Đồ giật mình – "Đại hội anh hùng ngày mai vẫn y theo kế hoạch mà tiến hành?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhưng sau đó phải có chút thay đổi."

"Thay đổi như thế nào?" – Tư Đồ hỏi.

"Huynh không thể hợp tác với Thụy Vương nữa rồi." – Tiểu Hoàng nói.

Tư Đồ khẽ chau mày, thanh âm lạnh lùng thốt lên – "Kẻ động đến ngươi là lão ta phải không?"

Tiểu Hoàng trầm mặc chốc lát rồi gật đầu.

"Có điên mới hợp tác với lão già đó." – Ánh mắt Tư Đồ trở nên sắc lạnh – "Ta bây giờ phải đi làm thịt lão." – Nói xong liền xoay người trở về lối cũ.

"Huynh đừng xúc động quá." – Tiểu Hoàng kéo tay ngăn Tư Đồ lại – "Còn chưa đến thời điểm đâu."

Tư Đồ trừng mắt – "Ai thèm quan tâm có đúng thời điểm hay không chứ?"

"Nếu huynh giết Thụy Vương rồi thì màn kịch kia không cần diễn nữa, mà việc thành thân cũng chẳng có đâu." – Tiểu Hoàng giận dỗi bỏ sang tìm một tảng đá ven đường để ngồi.

Tư Đồ vừa nghe hai chữ "thành thân" thì xìu như cọng bún, vội kềm lửa giận lại, cùng ngồi xuống hỏi – "Vậy bao giờ thì có thể giết đây?"

Tiểu Hoàng thở dài đáp – "Thụy Vương kia chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu, huynh căn bản là không cần tự mình đi giết ông ta."

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng trong chốc lát, sau đó hỏi – "Lão già mắc toi kia đã làm gì ngươi rồi hả?"

Tiểu Hoàng đỏ mặt lên – "Huynh nói bậy gì đấy hả…?"

"Cho ta xem nào!" – Tư Đồ túm lấy áo Tiểu Hoàng – "Có bằng lần trước ta làm không?"

Tiểu Hoàng vội vàng níu áo lại – "Huynh đừng phá nữa mà."

"Không cho ta xem thì ta sẽ đi làm thịt Thụy Vương đấy." – Tư Đồ dùng một tay kéo Tiểu Hoàng vào lòng, vạch y phục y ra xem. Tiểu Hoàng chống cự một lúc rồi xuôi theo, không phản kháng nữa.

"Không chống cự à?" – Tư Đồ xoa nắn cằm tiểu hài tử.

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt, nhỏ giọng thì thầm – "Huynh thích xem thì cứ xem đi, dù sao cũng là người của huynh rồi…"

Tư Đồ choáng váng, tay vẫn còn níu trên áo Tiểu Hoàng, hai mắt ngơ ngác nhìn sâu vào mắt y, thật lâu sau đó mới hỏi lại – "Ngươi vừa mới nói gì đấy?"

Mặt Tiểu Hoàng càng lúc càng đỏ – "Huynh thích xem thì cứ xem đi."

"Câu sau kìa!" – Tư Đồ trừng mắt.

"…" – Tiểu Hoàng ngập ngừng cả buổi mới đáp – "Không có gì cả."

"Rõ ràng là có!" – Tư Đồ sốt ruột – "Lặp lại một lần nữa cho ta nghe."

"Không đâu… không nghe thì thôi vậy." – Tiểu Hoàng giãy giụa muốn đứng dậy.

"Tiểu hài tử xấu xa." – Tư Đồ cởi y phục Tiểu Hoàng ra, chỉ thấy vùng cổ và trước ngực loang lổ những dấu hôn, miệng tuy không nói gì nhưng đã sớm chửi rủa trong bụng. Lão già Thụy Vương đáng chết, sớm muộn gì ta cũng sẽ bầm thây lão ra thành vạn đoạn. Xiêm y dần dần trút xuống, Tư Đồ phát hiện trên người Tiểu Hoàng ngoại trừ vùng cổ và ngực thì không còn nơi nào khác xảy ra chuyện nữa, lòng khấp khởi mừng thầm rằng lão già khốn kiếp chưa chiếm được mấy tiện nghi.

Tư Đồ lại thấy trên cánh tay Tiểu Hoàng có nhiều vết bầm và dấu tay, xem chừng là tiểu hài tử đã liều chết phản kháng. Tư Đồ chợt dấy lên nỗi đau xót, bèn ôm siết lấy Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng xoa lên những vết bầm ấy, thấp giọng hỏi – "Có đau hay không?"

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ không có vẻ như không khống chế được cảm xúc của mình, nhẹ nhàng thở hắt ra, lắc đầu bảo – "Đừng lo mà!"

"… Lão già đó cũng chưa chiếm được mấy tiện nghi." – Tư Đồ cố nói lời an ủi Tiểu Hoàng – "Ngươi cứ xem như bị chó dữ cắn một nhát đi, đừng để trong lòng, ta nhất định sẽ báo thù giúp ngươi."

Tiểu Hoàng gật đầu, chui vào lòng Tư Đồ mà cọ cọ, đầu dựa lên ngực hắn, mí mắt chợt trĩu nặng… Hôm nay y đã mệt muốn chết rồi, ban ngày thì hoảng sợ một phen, vừa rồi lại lo lắng cho Tư Đồ, hiện giờ vất vả lắm mới thấy yên lòng trở lại, thế là cơn buồn ngủ từ đâu kéo đến.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng trong lòng mình đã mơ mơ màng màng muốn ngủ, cũng không làm động đến y nữa, chỉ cởi áo khoác ra bao bọc lấy tiểu hài tử, ôm y đưa về Hắc Vân Bảo. Sau khi đặt y xuống giường, Tư Đồ tựa vào Tiểu Hoàng một lúc vẫn không ngủ được, bèn nghiêng người sang nhìn Tiểu Hoàng đang say giấc bên cạnh mình. Tư Đồ nhẹ nhàng cúi xuống, đặt một nụ hôn lên cổ y, ương bướng đổi tất cả những dấu hôn kia trở thành của hắn.

Tiểu Hoàng trong lúc ngủ say, chợt mơ thấy có một con chó mực đáng yêu đang liếm liếm cổ mình.

……

Ngày kế tiếp, mới sáng sớm Tư Đồ đã trở dậy, bảo nhà bếp làm nhiều món mà Tiểu Hoàng thích, sau đó xách thực hạp trở về biệt viện. Quả nhiên Tiểu Hoàng không có Tư Đồ bên cạnh liền giật mình tỉnh giấc, ngồi ôm chăn, mở to hai mắt mà chớp chớp.

"Sao không ngủ thêm lát nữa." – Tư Đồ bước đến bế Tiểu Hoàng đặt lên đùi mình xoa xoa, nhíu mày tự nhủ sao tiểu hài tử lại gầy như thế. Tư Đồ dùng nước ấm giúp Tiểu Hoàng rửa mặt chải đầu, hai mắt tiểu hài tử híp lại, mặc cho Tư Đồ tha hồ chà chà xát xát, cuối cùng là mặc y phục chỉnh tề rồi bế đến bàn dùng bữa sáng.

"Vậy đại hội anh hùng thì sao?" – Tư Đồ vừa đút Tiểu Hoàng ăn vừa hỏi – "Vẫn an bài cho Ngao Phượng Linh xuất hiện vạch trần sự việc à?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng miệng bị nhồi đầy thức ăn, không có cách nào để nói, chỉ có thể gật đầu.

"Nhưng cách nói phải đổi một chút ." – Tiểu Hoàng cố gắng nuốt hết thức ăn xuống – "Còn nữa, cả tiểu tử Ngao Thịnh kia… Ưm!" – Nói chưa dứt lời lại bị đút thêm một thìa thức ăn.

"Thằng nhóc con Ngao Thịnh kia không thể lưu lại." – Tư Đồ lạnh lùng thốt lên – "Ta theo ý ngươi, trước mắt để Tương Thanh trông chừng nó, nhưng vẫn còn chưa biết thân phận nó thế nào."

"Huynh không gây khó dễ gì nó chứ?" – Tiểu Hoàng có hơi khẩn trương.

Tư Đồ không nói gì cả.

"Huynh đã làm gì nó rồi?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Chẳng làm gì cả." – Tư Đồ nói – "Mấy ngày rồi ta chỉ lo lắng cho ngươi, hơi sức đâu mà đi quản nó chứ."

Tiểu Hoàng nhè nhẹ thở ra, Tư Đồ bèn trừng y – "Ngươi cần gì phải khẩn trương như vậy hử?"

"Không phải…… thân phận của Ngao Thịnh có thể hơi đặc biệt." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói.

"Thân phận gì chứ?" – Tư Đồ thấy khó hiểu.

Tiểu Hoàng vươn người đến, nhỏ giọng thì thầm vào tại Tư Đồ mấy câu. Tư Đồ sửng sốt, thật lâu sau đó mới hỏi – "Vậy làm sao bây giờ?"

"Ừm…" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, rồi lại nhỏ giọng nói vào tai Tư Đồ một thôi một hồi. Tư Đồ nhất nhất ghi nhớ theo.

Cơm nước xong xuôi đâu đó, Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng ra cửa.

Mọi người trong viện mấy hôm nay bởi vì Tiểu Hoàng bị bắt đi mà ai nấy đều mặt nhăn mày méo, Mộc Lăng thì vô cùng tức giận, nhìn ai cũng không thuận mắt. Lúc này, cả đám người đang chuẩn bị cho đại hội vào buổi chiều thì thấy Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng vào.

"… Tiểu Hoàng Hoàng!" – Mộc Lăng sửng sốt cả nửa ngày mới hoàn hồn, vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy đến ôm chầm lấy Tiểu Hoàng, cọ cọ thổn thức – Cuối cùng ngươi đã trở lại rồi, muốn hại chết ta sao…" – Vừa cọ được mấy cái đã bị Tư Đồ kéo giật ra.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" – Mộc Lăng buông tay Tiểu Hoàng ra, vung tay lên đuổi các thủ hạ đi – "Ai làm gì thì lo làm đi."

Các thủ hạ dưới trước nhanh chóng rời đi, trong viện chỉ còn lại ba người. Mộc Lăng nhanh chân chạy đến hỏi Tư Đồ – "Sao vậy? Kế hoạch có gì thay đổi sao?"

Tư Đồ nhẹ nhàng gật đầu, thì thầm vài câu với Mộc Lăng, Mộc Lăng gật đầu, còn Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng rời đi.

Hắc Vân Bảo lập tức lan truyền tin vui, rằng Hoàng tiểu tiên sinh đã được Tư Đồ bang chủ cứu về rồi. Trong lúc nhất thời, tinh thần chúng huynh đệ đều phấn chấn cả lên. Mấy hôm nay không có Hoàng tiểu tiên sinh ở nhà, tính tình Tư Đồ cực kỳ khốc liệt, khí thế kinh người, khiến bọn họ đến thở mạnh cũng chẳng dám, giờ thì tốt rồi.

Tin tức nhanh chóng truyền đến hậu viện, khiến Ngao Thịnh đang luyện công cùng Vân Tư Nương nghe được thì không khỏi chấn động, mặt mày tái nhợt hẳn đi.

"Ngao Thịnh, làm sao vậy?" – Vân Tứ Nương nhìn nó khó hiểu – "Tư thế như vậy không đúng rồi."

"À…." – Ngao Thịnh hơi lắp bắp, đột nhiên bảo – "Vân di, cháu không khỏe, muốn nghỉ ngơi chốc lát đã."

"Không khỏe à?" – Vân Tứ Nương lo lắng – "Sao thế? Có cần bảo Mộc tiên sinh đến xem không, biết đâu chừng là vết thương cũ còn chưa lành hẳn."

"Không phải, Vân di đừng lo lắng." – Ngao Thịnh nói – "Cháu nghỉ ngơi một lúc thì tốt thôi…" – Lời còn chưa dứt thì đã nghe tiếng thủ vệ báo cáo – "Bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh…"

Ngao Thịnh chấn động toàn thân, cứng người không dám nhúc nhích. Vân Tứ Nương cũng vô cùng hưng phấn – "Tiểu Hoàng đã về rồi? Thật tốt quá!" – Sau đó nhanh chân chạy ra, chỉ thấy Tư Đồ đưa theo Tiểu Hoàng xuyên qua cổng tò vò đi vào trong viện.

Vân Tứ Nương lao đến ôm chầm Tiểu Hoàng, hôn mấy cái – "Thật tốt quá rồi, bang chủ đã cứu ngươi ra rồi? Là ai bắt ngươi? Có ai dám khi dễ ngươi không, Tứ Nương sẽ giúp ngươi giết hắn."

Tiểu Hoàng nhịn không được cười – "Là Thụy Vương bắt ta đấy, đã không còn việc gì nữa, Tư Đồ đã cứu ta ra rồi còn gì."

"Ngươi làm sao mà bị bắt đi thế, mấy tên thủ vệ bộ ăn không ngồi rồi hết cả sao?" – Vân Tứ Nương vẫn chưa nguôi giận.

Tiểu Hoàng thoáng chần chờ đôi chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thịnh ở đằng xa, thấy nó hoảng hốt đứng tại chỗ, trên trán đầy mồ hôi. Dù sao cũng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, cũng còn biết sợ đấy mà.

"Là do ta không tốt thôi." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng cười – "Ta không nên chạy loạn khắp nơi như thế."

Ngao Thịnh sửng sốt, có hơi chút hoang mang ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hoàng, trong mắt đầy hồ nghi.

"Ngao Thịnh, ngươi làm sao vậy?" – Tư Đồ đột nhiên giương mắt nhìn Ngao Thịnh – Sắc mặt sao lại khó coi như thế?"

Ngao Thịnh chợt có cảm giác lạnh toát sống lưng. Trên đời này nó sợ nhất chính là Tư Đồ, mà bây giờ nó cũng không biết Tư Đồ và Tiểu Hoàng đang hát vở tuồng nào nữa. Tiểu Hoàng đã nói cho hắn biết chưa, hay là Tư Đồ vẫn chưa biết gì? Chiếu theo tính tình của Tư Đồ, thì nếu Tiểu Hoàng nói hắn biết y bị bắt là do mình bán đứng, thì Tư Đồ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nó… Hay là Tiểu Hoàng chưa nói thật.

"Mới rồi Ngao Thịnh bảo nó không khỏe." – Vân Tứ Nương đáp thay – "Đi vào trong nằm nghỉ một lát đi. Nhìn sắc mặt ngươi khó coi như thế, ta bảo Mộc Lăng đến xem ngươi thế nào."

"Không cần……" – Ngao Thịnh cười gượng hai tiếng, lại nghe Tiểu Hoàng bảo – "Để ta bắt mạch cho ngươi vậy." – Vừa nói vừa bước đến dắt một kẻ đang cứng đờ cả tay chân là Ngao Thịnh cùng đi vào phòng. Tư Đồ và Vân Tứ Nương ở lại trò chuyện với nhau.

Vào đến phòng, Ngao Thịnh ngồi xuống, Tiểu Hoàng bước đến bắt mạch cho nó – "Không có bệnh nặng gì đâu, yên tâm…"

Ngao Thịnh cảnh giác nhìn Tiểu Hoàng, hạ giọng hỏi – "Trong hồ lô ngươi đến tột cùng đang bán thuốc gì hả?"

Tiểu Hoàng nhìn nó trong chốc lát, rồi cười bảo – "Tuổi ngươi còn nhỏ, ta không so đo với ngươi đâu."

"Ngươi có biết ta là ai không?" – Ngao Thịnh mở to hai mắt, hung hăng nhìn Tiểu Hoàng.

"Đoán được chút ít." – Tiểu Hoàng thu tay về, thản nhiên nói – "Nhưng không xác định chắc chắn."

"Ây dà…." – Ngao Thịnh cười lạnh – "Vậy ngươi tốt nhất mau nói cho Tư Đồ biết đi, sau đó giết ta, bằng không ta cũng sẽ không tha ngươi đâu."

Tiểu Hoàng giật mình, nhìn Ngao Thịnh hồi lâu, sau đó mới hỏi – "Ngươi… đúng thật à?"

"Đúng vậy!" – Ngao Thịnh hất mặt lên, lạnh lùng nói – "Đúng là ta đấy! Cho nên đời này người ta hận nhất, chính là ngươi."

112. Chương 56: Muôn Vàn Toan Tính

Màn đêm vẫn tối đen, Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng bước trên một con đường, men theo rìa núi gập ghềnh mà đi lên mé trên. Hai người tuy rằng đan chặt mười ngón tay vào nhau, nhưng lại không ai nói gì. Mãi cho tới khi lên đến đỉnh núi, Tư Đồ lại đánh một đường vòng, không vào Hắc Vân Bảo mà lại đi về phía hậu sơn.

"Đến hậu sơn sao?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ gật đầu, thản nhiên đáp – "Vẫn còn muốn đi tiếp."

Tiểu Hoàng bèn im lặng đi theo Tư Đồ ra mé hậu sơn.

Phía sau núi của Hắc Vân Bảo nom như là một kho lương thực rất lớn, thu hoạch từ các thửa ruộng bậc thang ở lưng chừng núi. Lương thực, thực phẩm, hoa quả, còn có cả cá, đều được các huynh đệ của Hắc Vân Bảo tự mình sản xuất tại đây. Tuy rằng lúc này đương lúc tối trời, nhưng phong cảnh điền viên vẫn hiển hiện rõ ràng, trong không khí tràn ngập hương cỏ xanh ngan ngát, còn có cả những tiếng côn trùng rả rích trong từng bụi cây.

Tiểu Hoàng vừa đi vừa nhìn, gió đêm hây hây thổi, cảm giác thư thái chợt ùa về.

"Tiếp theo phải làm sao đây?" – Tư Đồ đột nhiên thấp giọng hỏi Tiểu Hoàng, trong giọng hàm chứa ý xin lỗi. Cũng bởi vì hắn nhất thời nổi giận nên khiến toàn bộ kế hoạch của Tiểu Hoàng hỏng bét hết rồi.

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn hắn, giả vờ tức giận mà nói – "Thế huynh nói thử xem."

Tư Đồ có hơi uể oải, nhẹ nhàng túm lấy một lọn tóc của Tiểu Hoàng – "Không biết mới hỏi ngươi chứ."

Tiểu Hoàng kéo tóc trở lại, trừng mắt liếc Tư Đồ một cái – "Kỳ thật cũng chả sao cả, kế hoạch vẫn có thể tiếp tục thôi."

"Vẫn còn có thể tiếp tục sao?" – Tư Đồ giật mình – "Đại hội anh hùng ngày mai vẫn y theo kế hoạch mà tiến hành?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhưng sau đó phải có chút thay đổi."

"Thay đổi như thế nào?" – Tư Đồ hỏi.

“Huynh không thể hợp tác với Thụy Vương nữa rồi.” – Tiểu Hoàng nói.

Tư Đồ khẽ chau mày, thanh âm lạnh lùng thốt lên – “Kẻ động đến ngươi là lão ta phải không?”

Tiểu Hoàng trầm mặc chốc lát rồi gật đầu.

“Có điên mới hợp tác với lão già đó.” – Ánh mắt Tư Đồ trở nên sắc lạnh – “Ta bây giờ phải đi làm thịt lão.” – Nói xong liền xoay người trở về lối cũ.

“Huynh đừng xúc động quá.” – Tiểu Hoàng kéo tay ngăn Tư Đồ lại – “Còn chưa đến thời điểm đâu.”

Tư Đồ trừng mắt – “Ai thèm quan tâm có đúng thời điểm hay không chứ?”

“Nếu huynh giết Thụy Vương rồi thì màn kịch kia không cần diễn nữa, mà việc thành thân cũng chẳng có đâu.” – Tiểu Hoàng giận dỗi bỏ sang tìm một tảng đá ven đường để ngồi.

Tư Đồ vừa nghe hai chữ “thành thân” thì xìu như cọng bún, vội kềm lửa giận lại, cùng ngồi xuống hỏi – “Vậy bao giờ thì có thể giết đây?”

Tiểu Hoàng thở dài đáp – “Thụy Vương kia chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu, huynh căn bản là không cần tự mình đi giết ông ta.”

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng trong chốc lát, sau đó hỏi – “Lão già mắc toi kia đã làm gì ngươi rồi hả?”

Tiểu Hoàng đỏ mặt lên – “Huynh nói bậy gì đấy hả…?”

“Cho ta xem nào!” – Tư Đồ túm lấy áo Tiểu Hoàng – “Có bằng lần trước ta làm không?”

Tiểu Hoàng vội vàng níu áo lại – “Huynh đừng phá nữa mà.”

“Không cho ta xem thì ta sẽ đi làm thịt Thụy Vương đấy.” – Tư Đồ dùng một tay kéo Tiểu Hoàng vào lòng, vạch y phục y ra xem. Tiểu Hoàng chống cự một lúc rồi xuôi theo, không phản kháng nữa.

“Không chống cự à?” – Tư Đồ xoa nắn cằm tiểu hài tử.

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt, nhỏ giọng thì thầm – “Huynh thích xem thì cứ xem đi, dù sao cũng là người của huynh rồi…”

Tư Đồ choáng váng, tay vẫn còn níu trên áo Tiểu Hoàng, hai mắt ngơ ngác nhìn sâu vào mắt y, thật lâu sau đó mới hỏi lại – “Ngươi vừa mới nói gì đấy?”

Mặt Tiểu Hoàng càng lúc càng đỏ – “Huynh thích xem thì cứ xem đi.”

“Câu sau kìa!” – Tư Đồ trừng mắt.

“…” – Tiểu Hoàng ngập ngừng cả buổi mới đáp – “Không có gì cả.”

“Rõ ràng là có!” – Tư Đồ sốt ruột – “Lặp lại một lần nữa cho ta nghe.”

“Không đâu…không nghe thì thôi vậy.” – Tiểu Hoàng giãy giụa muốn đứng dậy.

“Tiểu hài tử xấu xa.” – Tư Đồ cởi y phục Tiểu Hoàng ra, chỉ thấy vùng cổ và trước ngực loang lổ những dấu hôn, miệng tuy không nói gì nhưng đã sớm chửi rủa trong bụng. Lão già Thụy Vương đáng chết, sớm muộn gì ta cũng sẽ bầm thây lão ra thành vạn đoạn. Xiêm y dần dần trút xuống, Tư Đồ phát hiện trên người Tiểu Hoàng ngoại trừ vùng cổ và ngực thì không còn nơi nào khác xảy ra chuyện nữa, lòng khấp khởi mừng thầm rằng lão già khốn kiếp chưa chiếm được mấy tiện nghi.

Tư Đồ lại thấy trên cánh tay Tiểu Hoàng có nhiều vết bầm và dấu tay, xem chừng là tiểu hài tử đã liều chết phản kháng. Tư Đồ chợt dấy lên nỗi đau xót, bèn ôm siết lấy Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng xoa lên những vết bầm ấy, thấp giọng hỏi – “Có đau hay không?”

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ không có vẻ như không khống chế được cảm xúc của mình, nhẹ nhàng thở hắt ra, lắc đầu bảo – “Đừng lo mà!”

"…Lão già đó cũng chưa chiếm được mấy tiện nghi." – Tư Đồ cố nói lời an ủi Tiểu Hoàng – "Ngươi cứ xem như bị chó dữ cắn một nhát đi, đừng để trong lòng, ta nhất định sẽ báo thù giúp ngươi."

Tiểu Hoàng gật đầu, chui vào lòng Tư Đồ mà cọ cọ, đầu dựa lên ngực hắn, mí mắt chợt trĩu nặng…Hôm nay y đã mệt muốn chết rồi, ban ngày thì hoảng sợ một phen, vừa rồi lại lo lắng cho Tư Đồ, hiện giờ vất vả lắm mới thấy yên lòng trở lại, thế là cơn buồn ngủ từ đâu kéo đến.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng trong lòng mình đã mơ mơ màng màng muốn ngủ, cũng không làm động đến y nữa, chỉ cởi áo khoác ra bao bọc lấy tiểu hài tử, ôm y đưa về Hắc Vân Bảo. Sau khi đặt y xuống giường, Tư Đồ tựa vào Tiểu Hoàng một lúc vẫn không ngủ được, bèn nghiêng người sang nhìn Tiểu Hoàng đang say giấc bên cạnh mình. Tư Đồ nhẹ nhàng cúi xuống, đặt một nụ hôn lên cổ y, ương bướng đổi tất cả những dấu hôn kia trở thành của hắn.

Tiểu Hoàng trong lúc ngủ say, chợt mơ thấy có một con chó mực đáng yêu đang liếm liếm cổ mình.

…

Ngày kế tiếp, mới sáng sớm Tư Đồ đã trở dậy, bảo nhà bếp làm nhiều món mà Tiểu Hoàng thích, sau đó xách thực hạp trở về biệt viện. Quả nhiên Tiểu Hoàng không có Tư Đồ bên cạnh liền giật mình tỉnh giấc, ngồi ôm chăn, mở to hai mắt mà chớp chớp.

"Sao không ngủ thêm lát nữa." – Tư Đồ bước đến bế Tiểu Hoàng đặt lên đùi mình xoa xoa, nhíu mày tự nhủ sao tiểu hài tử lại gầy như thế. Tư Đồ dùng nước ấm giúp Tiểu Hoàng rửa mặt chải đầu, hai mắt tiểu hài tử híp lại, mặc cho Tư Đồ tha hồ chà chà xát xát, cuối cùng là mặc y phục chỉnh tề rồi bế đến bàn dùng bữa sáng.

"Vậy đại hội anh hùng thì sao?" – Tư Đồ vừa đút Tiểu Hoàng ăn vừa hỏi – "Vẫn an bài cho Ngao Phượng Linh xuất hiện vạch trần sự việc à?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng miệng bị nhồi đầy thức ăn, không có cách nào để nói, chỉ có thể gật đầu.

"Nhưng cách nói phải đổi một chút ." – Tiểu Hoàng cố gắng nuốt hết thức ăn xuống – "Còn nữa, cả tiểu tử Ngao Thịnh kia…Ưm!" – Nói chưa dứt lời lại bị đút thêm một thìa thức ăn.

"Thằng nhóc con Ngao Thịnh kia không thể lưu lại." – Tư Đồ lạnh lùng thốt lên – "Ta theo ý ngươi, trước mắt để Tương Thanh trông chừng nó, nhưng vẫn còn chưa biết thân phận nó thế nào."

"Huynh không gây khó dễ gì nó chứ?" – Tiểu Hoàng có hơi khẩn trương.

Tư Đồ không nói gì cả.

"Huynh đã làm gì nó rồi?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Chẳng làm gì cả." – Tư Đồ nói – "Mấy ngày rồi ta chỉ lo lắng cho ngươi, hơi sức đâu mà đi quản nó chứ."

Tiểu Hoàng nhè nhẹ thở ra, Tư Đồ bèn trừng y – "Ngươi cần gì phải khẩn trương như vậy hử?"

"Không phải…thân phận của Ngao Thịnh có thể hơi đặc biệt." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói.

"Thân phận gì chứ?" – Tư Đồ thấy khó hiểu.

Tiểu Hoàng vươn người đến, nhỏ giọng thì thầm vào tại Tư Đồ mấy câu. Tư Đồ sửng sốt, thật lâu sau đó mới hỏi – "Vậy làm sao bây giờ?"

"Ừm…" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, rồi lại nhỏ giọng nói vào tai Tư Đồ một thôi một hồi. Tư Đồ nhất nhất ghi nhớ theo.

Cơm nước xong xuôi đâu đó, Tư Đồ mang theo Tiểu Hoàng ra cửa.

Mọi người trong viện mấy hôm nay bởi vì Tiểu Hoàng bị bắt đi mà ai nấy đều mặt nhăn mày méo, Mộc Lăng thì vô cùng tức giận, nhìn ai cũng không thuận mắt. Lúc này, cả đám người đang chuẩn bị cho đại hội vào buổi chiều thì thấy Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng vào.

"…Tiểu Hoàng Hoàng!" – Mộc Lăng sửng sốt cả nửa ngày mới hoàn hồn, vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy đến ôm chầm lấy Tiểu Hoàng, cọ cọ thổn thức – Cuối cùng ngươi đã trở lại rồi, muốn hại chết ta sao…" – Vừa cọ được mấy cái đã bị Tư Đồ kéo giật ra.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" – Mộc Lăng buông tay Tiểu Hoàng ra, vung tay lên đuổi các thủ hạ đi – "Ai làm gì thì lo làm đi."

Các thủ hạ dưới trước nhanh chóng rời đi, trong viện chỉ còn lại ba người. Mộc Lăng nhanh chân chạy đến hỏi Tư Đồ – "Sao vậy? Kế hoạch có gì thay đổi sao?"

Tư Đồ nhẹ nhàng gật đầu, thì thầm vài câu với Mộc Lăng, Mộc Lăng gật đầu, còn Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng rời đi.

Hắc Vân Bảo lập tức lan truyền tin vui, rằng Hoàng tiểu tiên sinh đã được Tư Đồ bang chủ cứu về rồi. Trong lúc nhất thời, tinh thần chúng huynh đệ đều phấn chấn cả lên. Mấy hôm nay không có Hoàng tiểu tiên sinh ở nhà, tính tình Tư Đồ cực kỳ khốc liệt, khí thế kinh người, khiến bọn họ đến thở mạnh cũng chẳng dám, giờ thì tốt rồi.

Tin tức nhanh chóng truyền đến hậu viện, khiến Ngao Thịnh đang luyện công cùng Vân Tư Nương nghe được thì không khỏi chấn động, mặt mày tái nhợt hẳn đi.

"Ngao Thịnh, làm sao vậy?" – Vân Tứ Nương nhìn nó khó hiểu – "Tư thế như vậy không đúng rồi."

"À…" – Ngao Thịnh hơi lắp bắp, đột nhiên bảo – "Vân di, cháu không khỏe, muốn nghỉ ngơi chốc lát đã."

"Không khỏe à?" – Vân Tứ Nương lo lắng – "Sao thế? Có cần bảo Mộc tiên sinh đến xem không, biết đâu chừng là vết thương cũ còn chưa lành hẳn."

"Không phải, Vân di đừng lo lắng." – Ngao Thịnh nói – "Cháu nghỉ ngơi một lúc thì tốt thôi…" – Lời còn chưa dứt thì đã nghe tiếng thủ vệ báo cáo – "Bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh…"

Ngao Thịnh chấn động toàn thân, cứng người không dám nhúc nhích. Vân Tứ Nương cũng vô cùng hưng phấn – "Tiểu Hoàng đã về rồi? Thật tốt quá!" – Sau đó nhanh chân chạy ra, chỉ thấy Tư Đồ đưa theo Tiểu Hoàng xuyên qua cổng tò vò đi vào trong viện.

Vân Tứ Nương lao đến ôm chầm Tiểu Hoàng, hôn mấy cái – "Thật tốt quá rồi, bang chủ đã cứu ngươi ra rồi? Là ai bắt ngươi? Có ai dám khi dễ ngươi không, Tứ Nương sẽ giúp ngươi giết hắn."

Tiểu Hoàng nhịn không được cười – "Là Thụy Vương bắt ta đấy, đã không còn việc gì nữa, Tư Đồ đã cứu ta ra rồi còn gì."

"Ngươi làm sao mà bị bắt đi thế, mấy tên thủ vệ bộ ăn không ngồi rồi hết cả sao?" – Vân Tứ Nương vẫn chưa nguôi giận.

Tiểu Hoàng thoáng chần chờ đôi chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thịnh ở đằng xa, thấy nó hoảng hốt đứng tại chỗ, trên trán đầy mồ hôi. Dù sao cũng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, cũng còn biết sợ đấy mà.

"Là do ta không tốt thôi." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng cười – "Ta không nên chạy loạn khắp nơi như thế."

Ngao Thịnh sửng sốt, có hơi chút hoang mang ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hoàng, trong mắt đầy hồ nghi.

"Ngao Thịnh, ngươi làm sao vậy?" – Tư Đồ đột nhiên giương mắt nhìn Ngao Thịnh – Sắc mặt sao lại khó coi như thế?"

Ngao Thịnh chợt có cảm giác lạnh toát sống lưng. Trên đời này nó sợ nhất chính là Tư Đồ, mà bây giờ nó cũng không biết Tư Đồ và Tiểu Hoàng đang hát vở tuồng nào nữa. Tiểu Hoàng đã nói cho hắn biết chưa, hay là Tư Đồ vẫn chưa biết gì? Chiếu theo tính tình của Tư Đồ, thì nếu Tiểu Hoàng nói hắn biết y bị bắt là do mình bán đứng, thì Tư Đồ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nó…Hay là Tiểu Hoàng chưa nói thật.

"Mới rồi Ngao Thịnh bảo nó không khỏe." – Vân Tứ Nương đáp thay – "Đi vào trong nằm nghỉ một lát đi. Nhìn sắc mặt ngươi khó coi như thế, ta bảo Mộc Lăng đến xem ngươi thế nào."

"Không cần…" – Ngao Thịnh cười gương hai tiếng, lại nghe Tiểu Hoàng bảo – "Để ta bắt mạch cho ngươi vậy." – Vừa nói vừa bước đến dắt một kẻ đang cứng đờ cả tay chân là Ngao Thịnh cùng đi vào phòng. Tư Đồ và Vân Tứ Nương ở lại trò chuyện với nhau.

Vào đến phòng, Ngao Thịnh ngồi xuống, Tiểu Hoàng bước đến bắt mạch cho nó – "Không có bệnh nặng gì đâu, yên tâm…"

Ngao Thịnh cảnh giác nhìn Tiểu Hoàng, hạ giọng hỏi – "Trong hồ lô ngươi đến tột cùng đang bán thuốc gì hả?"

Tiểu Hoàng nhìn nó trong chốc lát, rồi cười bảo – "Tuổi ngươi còn nhỏ, ta không so đo với ngươi đâu."

"Ngươi có biết ta là ai không?" – Ngao Thịnh mở to hai mắt, hung hăng nhìn Tiểu Hoàng.

"Đoán được chút ít." – Tiểu Hoàng thu tay về, thản nhiên nói – "Nhưng không xác định chắc chắn."

"Ây dà…" – Ngao Thịnh cười lạnh – "Vậy ngươi tốt nhất mau nói cho Tư Đồ biết đi, sau đó giết ta, bằng không ta cũng sẽ không tha ngươi đâu."

Tiểu Hoàng giật mình, nhìn Ngao Thịnh hồi lâu, sau đó mới hỏi – "Ngươi…đúng thật à?"

"Đúng vậy!" – Ngao Thịnh hất mặt lên, lạnh lùng nói – "Đúng là ta đấy! Cho nên đời này người ta hận nhất, chính là ngươi."

113. Chương 57

Chương 57 | Tình cảm huynh đệ

– Huynh đệ chi tình –

"Người ta hận nhất chính là ngươi" – Một câu Ngao Thịnh nói ra khiến Tiểu Hoàng thấy trong lòng vô cùng chua xót. Vốn y chỉ đoán là thế, ngờ đâu lại là sự thật, thế này có tính là trùng hợp đến mức tàn nhẫn không?

Hai mắt Ngao Thịnh đảo vòng quanh, mặt đỏ bừng bừng, thái độ tràn ngập hận ý. Tiểu Hoàng nhìn ra được đứa trẻ này từ nhỏ đã chịu không ít khổ cực rồi.

"Ngươi tốt nhất là nên gọi tên Tư Đồ kia vào giết ta đi, bằng không nhất định ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." – Ngao Thịnh nghiến răng nghiến lợi nói.

Tiểu Hoàng im lặng nhìn nó, thở dài lắc đầu bảo – "Đệ còn nhỏ lắm, ta không trách đệ đâu."

"Ngươi và tên phụ thân của ngươi y hệt như nhau." – Ngao Thịnh hung tợn nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng – "Đều là thứ yêu tinh hại người. Ngươi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu."

Tư Đồ tuy rằng đứng bên ngoài trò chuyện với Vân Tứ Nương, nhưng kỳ thật vẫn luôn để tâm nghe ngóng động tĩnh bên trong. Lúc này hắn nghe thấy Ngao Thịnh nói năng bạt mạng liền chau mày, sau đó đẩy cửa tiến vào.

Ngao Thịnh và Tiểu Hoàng kinh ngạc nhìn ra phía cửa, chỉ thấy Tư Đồ sải bước tiến vào, nhanh chóng phóng tới dùng tay siết lấy cổ Ngao Thịnh.

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng sốt ruột, mau mắn kéo tay Tư Đồ – "Bỏ đi!"

Tư Đồ cười lạnh, nhẹ nhàng ấn Tiểu Hoàng ngồi xuống một bên, rồi quay lại lạnh lùng nói với Ngao Thịnh – "Còn thứ gì chưa lấy ra nữa?"

Ngao Thịnh có vẻ không cam lòng cho lắm, chỉ nghiêng đầu không thèm để ý đến nữa.

"Ta không có tính nhẫn nại đâu đấy." – Tư Đồ siết năm ngón tay lại khiến Ngao Thịnh đau đến mức đỏ mặt. Cuối cùng, nó có cảm giác mình sắp nghẹn chết rồi, đành xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một cây ngân châm.

"A……" – Tư Đồ cười lạnh, bắt lấy ngân châm trong tay nó, nhẹ nhàng sờ một chút, cây châm lập tức biến thành một mảng bột phấn trắng.

Ngao Thịnh tuy rằng trong mắt có ý giật mình, nhưng hiện Tư Đồ vẫn còn đang bóp chặt cổ nó, đến thở còn khó khăn nữa là. Nó khó chịu quá bèn trừng mắt lên – "Ngươi mau buông tay ra!"

Tiểu Hoàng lo lắng Ngao Thịnh sức khỏe kém, cũng lo Tư Đồ sẽ làm bị thương nó, bèn kéo nhẹ ống tay áo Tư Đồ – "Vẫn là nên bỏ qua đi thôi."

"Yên tâm đi!" – Tư Đồ lạnh lùng đáp – "Ta sẽ không giết chết nó. Nhưng trẻ hư thì không thể nuông chiều, phải nghiêm khắc dạy dỗ mới tốt."

"Ngươi buông ra!" – Ngao Thịnh tay đấm chân đá, thập phần hung hãn. Thế mà Tư Đồ vẫn chỉ cười lạnh – "Ngươi là người quan trọng không thể giết, nhưng ngươi không biết còn ngàn vạn phương pháp có thể khiến ngươi sống không bằng chết ư?"

Ngao Thịnh dù sao hẳng còn là một hài tử, nghe xong lời Tư Đồ nói, chưa kịp lạnh toát sống lưng, lại nghe Tư Đồ nói tiếp – "Ta có thể ném ngươi cho Tương Thanh, để y cắt đứt toàn bộ gân tay gân chân ngươi, dùng biện pháp mà Hắc Vân Bảo chuyên dùng với bọn gian tế để tiếp đãi, để xem ngươi còn hung hăng được thế nào."

"Ngươi dám!" – Ngao Thịnh kêu to lên.

"Không dám ư?" – Tư Đồ vui vẻ – "Vì sao mà ta lại không dám chứ? Ngươi cho ngươi là ai hả? Ngươi còn ai để có thể dựa vào nào? Ai? Là mẫu thân đã chết của ngươi, hay là tên phụ thân đã dùng ngươi như một thứ công cụ hả? Ngươi trở về hỏi lão đi, xem nếu Tiên Tiên và ngươi cùng gặp nguy hiểm thì lão ta cứu ai nào."

"…… Oa ……" – Ngao Thịnh rốt cuộc không nhịn nổi nữa, ngẩng mặt lên khóc nức nở, đưa tay đánh vào chỗ tay Tư Đồ đang bóp cổ nó, mắng to – "Các người đều là thứ bại hoại…"

"Vậy thì sao nào?" – Tư Đồ lạnh lùng đáp trả – "Ngươi tuổi còn nhỏ mà đã có tâm địa ngoan độc rồi. Ngươi xem ca ca ngươi đi, đáng yêu như một thần tiên vậy, còn ngươi mới là thứ yêu tinh hại người, cho nên chẳng ai thèm thương ngươi hết."

"Oa a…… Ngươi nói bậy, ta giết ngươi…" – Ngao Thịnh bị chọc cho tức đến khóc càng lúc càng lớn – "Các người không thương ta thì cần gì sinh ta ra hử? Bộ các người tưởng ta sinh ra thì tự dưng xấu xa à? Ai bảo các người không thương ta chứ?"

Tư Đồ thấy Ngao Thịnh cuộn mình khóc như con mèo nhỏ bị thương bèn lỏng tay thả nó ra.

Tiểu Hoàng thấy trong lòng chua xót, vươn tay kéo Ngao Thịnh đến ôm vào lòng, vỗ về nó.

Dường như từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Ngao Thịnh khóc thì chưa từng có ai ôm nó, cho nên vừa dựa được vào lòng Tiểu Hoàng thì nó lại càng khóc lớn hơn. Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vỗ lưng nó, còn Tư Đồ thì ngồi xuống ngay bên cạnh, tự rót ình một chén trà, vừa uống vừa âm thầm tán tưởng —— Tiên Tiên nhà hắn quả nhiên là người gặp người thích nha.

Ngao Thịnh khóc một trận đã đời xong, xúc động cũng đã không còn thì chợt phát hiện mình đang tựa vào lòng Tiểu Hoàng, lập tức cơ thể như bị kim châm vào. Nó vội vàng quệt nước mắt, giương đôi mắt đỏ hoe trừng Tiểu Hoàng, nhưng dường như vẫn còn lưu luyến cảm giác ôm ấp dịu dàng ban nãy lắm.

"A…" – Tư Đồ cười – "Ta còn tưởng có gì ghê gớm, hóa ra chỉ là một thằng nhóc con không được ai thương nên thành như thế. Bây giờ có người thương rồi đấy, cảm giác không tệ phải không?"

Ngao Thịnh đỏ bừng mặt, vặc lại – "Đừng có mà nói bậy nói bạ, ta hận y nhất."

Tư Đồ nhướn mày, đưa tay điểm mấy đại huyệt của Ngao Thịnh, khiến nó đến một chút khí lực cũng không dùng được.

"Ngươi…" – Ngao Thịnh giận dữ – "Ngươi làm gì vậy?"

Tư Đồ nhún vai – "Vô phương thôi! Tiên Tiên chẳng nên dưỡng thứ mèo hoang như ngươi, ta đây tốt nhất nên cắt cụt móng vuốt của ngươi trước đã… Ngươi mà còn dám hung hăng thì ta sẽ bẻ sạch răng ngươi. Nhớ cho kỹ đấy!" – Tư Đồ nói xong liền đứng dậy bước đến bên cạnh Tiểu Hoàng, cúi đầu hôn y một cái – "Ta phải đi trước có việc, ngươi ở lại có gì thì gọi Tứ Nương."

"Ừm! – Tiểu Hoàng ngoan ngoãn gật đầu. Tư Đồ lại hôn lên tóc y một cái, không quên trừng mắt liếc Ngao Thịnh rồi xoay người ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại mỗi Tiểu Hoàng với Ngao Thịnh. Ngao Thịnh ngẩng đầu thấy Tiểu Hoàng đang cười nhìn mình, liền bĩu môi khinh thường nói một câu – "Nam nhân yêu nam nhân, không biết xấu hổ."

Tiểu Hoàng đưa tay xoa đầu Ngao Thịnh, cười nhẹ và đáp – "Chỉ cần là thật tâm thì chẳng có gì mất mặt cả."

Ngao Thịnh há hốc mồm không nói nên lời, lại thấy Tiểu Hoàng cười có vẻ thân thiết thì mặt hơi ửng đỏ, lúng túng không dám nhìn nữa.

Hai người im lặng ngồi như thế, Tiểu Hoàng cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Ngao Thịnh thôi. Ngao Thịnh bị y nhìn bèn trừng mắt lên – "Nhìn cái gì chứ?"

"Ta đã gặp hoàng đế!" – Tiểu Hoàng mỉm cười – "Đệ không giống ông ấy lắm… có phải đệ giống hoàng hậu hơn không?"

"Cóc biết!" – Ngao Thịnh lạnh lùng đáp – "Cóc gặp được mấy lần."

Tiểu Hoàng nghe vậy thì trong lòng thấy khổ sở, cất lời an ủi – "Chưa gặp được mấy lần thì cũng đã gặp rồi, còn ta, đến cả một lần cũng chưa từng được gặp mà."

Ngao Thịnh tuy sửng sốt nhưng chỉ bĩu môi không nói lời nào.

Vừa đúng lúc đó thì Vân Tứ Nương mang bữa trưa đến – "Ăn cơm nào!"

Tiểu Hoàng đứng lên, giúp Vân Tứ Nương soạn thức ăn chén đũa ra bàn.

"Bang chủ bảo người ở tiền sảnh ăn cơm với mọi người, ngươi và Thịnh Nhi ăn ở đây đi." – Nói xong vừa định bỏ đi thì bị Tiểu Hoàng giữ lại – "Tứ Nương đã dùng bữa chưa? Ngồi xuống cùng ăn đi, nhiều như vậy chúng ta hai người ăn làm sao hết."

"Được rồi!" – Vân Tứ Nương thoải mái cầm chén lên, cười bảo – "Hôm nay ở tiền sảnh náo nhiệt lắm, đến lúc cử hành đại hội anh hùng thì hai ngươi có muốn đi xem không nào?"

"Có!" – Tiểu Hoàng gật đầu, xới một chén cơm cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh không biết làm sao đành phải ngồi xuống bàn, âm thầm tự nhắc nhở chính mình rằng người ở đây toàn là diễn trò, bản thân không cần để ý đến bọn họ, liền cúi đầu lặng lẽ và cơm.

Tiểu Hoàng gắp một chút thức ăn cho Ngao Thịnh, nó ăn đến cửa miệng rồi mới nhận ra, buồn bực tự oán sao Tiểu Hoàng gắp toàn món nó thích vậy… hay là tên này biết mình thích ăn cái gì?

Tiểu Hoàng và Vân Tứ Nương vừa ăn vừa nói chuyện, cũng thuận tay gắp thức ăn cho Ngao Thịnh. Dần dà, Ngao Thịnh bị câu chuyện giữa hai người hấp dẫn. Vốn dĩ hai người cũng chỉ nói năm nay sản lượng lương thực thu về không tồi, Vân Tứ Nương nhờ Tiểu Hoàng xem thiên văn đoán hộ vấn đề thời tiết ra sao, Tiểu Hoàng cũng vui vẻ giải đáp. Không chỉ có Vân Tứ Nương nghe được gật gù mà cả Ngao Thịnh cũng rất hiếu kỳ, quả là một bữa cơm hòa thuận vui vẻ. Sau khi trà được dâng lên thì Vân Tứ Nương thu dọn mọi thứ rời đi, để lại Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh ngồi bên bàn dùng trà,

"Thịnh Nhi!" – Tiểu Hoàng đột nhiên hỏi – "Đệ có muốn làm hoàng đế không?"

Ngao Thịnh sửng sốt, chần chừ một lúc rồi hung hăng bảo – "Ai cho ngươi gọi ta là Thịnh Nhi hả?"

Tiểu Hoàng cười – "Ta là ca ca của đệ, đương nhiên có thể gọi đệ là Thịnh Nhi rồi."

"Ngươi bớt tỏ ra bộ dạng người lớn đi. Ngươi nhìn lại chính mình xem, cũng chỉ là một tên nhãi ranh thôi." – Ngao Thịnh liếc mắt khinh thường Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng có hơi ngượng ngùng, mặt mày hơi ửng đỏ, vươn tay kéo tay áo Ngao Thịnh – "Ta vẫn cứ bị người ta xem là tiểu hài tử, đột nhiên biết mình có một đệ đệ, cảm giác bản thân đã lớn hơn nhiều, trong lòng vui vẻ lắm."

Ngao Thịnh đỏ mặt mắng to – "Ai là đệ đệ của ngươi chứ? Phụ thân ta là hoàng đế đó nha!"

Tiểu Hoàng cười bảo – "Cả hoàng hậu lẫn Ân Tịch Ly ta đều chưa gặp qua, đệ đã gặp chưa? Kể cho ta nghe một chút đi!"

Ngao Thịnh trừng mắt liếc Tiểu Hoàng, lạnh lùng đáp – "Lão già phụ thân ngươi sớm đã mất tích, ta cũng chưa thấy qua, còn dáng vẻ mẫu hậu ta đương nhiên là đẹp tựa thiên tiên. Nhưng đúng là phụ thân ngươi đẹp lắm, cho nên phụ hoàng chỉ thích lão ta chứ không thích mẫu hậu."

Tiểu Hoàng ngồi xếp bằng tại chỗ, chống cằm suy tự, tự mình lẩm bẩm – "Thật là loạn cả lên…"

Ngao Thịnh cũng ngồi xếp bằng theo, nói tiếp – "Ta đã thấy qua bức họa của phụ thân ngươi, trong phòng mẫu hậu và phụ hoàng đều treo cả, mỗi ngày nhìn đến dễ phải mấy lần, phỏng chừng bức họa so với người sống còn đáng giá hơn."

Tiểu Hoàng chống cằm hỏi – "Sao đệ lại chạy đến chỗ của Ngao Kim Long? Còn dùng thứ âm mưu này nữa. Phải biết rằng nếu ngày đó Tư Đồ không lấy châm ra giúp thì đệ thật sự sẽ bị mù đấy."

Ngao Thịnh trầm mặc chốc lát rồi mới đáp – "Cũng đâu phải ta cam tâm tình nguyện chứ."

Tiểu Hoàng thở dài hỏi lại lần nữa – "Thế rốt cuộc đệ có muốn làm hoàng đế không nào?"

Ngao Thịnh trừng mắt – "Ngươi hỏi để làm gì? Người ta có ai biết đến một vị hoàng tử như ta đâu, vậy ta làm hoàng đế bằng cách nào đây?"

Tiểu Hoàng lột vỏ một trái quýt cho Ngao Thịnh – "Đệ đừng nôn nóng, ý ta muốn nói, nếu đệ không muốn làm hoàng đế thì tránh khỏi âm mưu này đi. Chuyện này rắc rối phức tạp lắm, đệ chỉ là một đứa trẻ, cần phải vui vẻ mà lớn lên."

Ngao Thịnh sửng sốt rồi lại cười khổ – "Vui vẻ? Chưa từng có ai nghĩ rằng ta cũng có thể vui vẻ…"

Tiểu Hoàng dịch ghế đến gần, ôm lấy nó vào lòng mà nói – "Ta biết đệ đã chịu nhiều khổ sở, về sau để ta thương đệ có được không?"

"Ai thèm chứ! Ta hận ngươi nhất." – Ngao Thịnh tuy miệng mắng nhưng lại chẳng hề giãy giụa, cứ để mặc cho Tiểu Hoàng ôm mình.

"Nếu đệ muốn làm hoàng đế thì ta cũng có thể giúp đệ." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói – "Dù sao đệ cũng là con cháu hoàng tộc, chính đệ cũng thông minh, có tướng đế vương, nếu được dạy dỗ cẩn thận thì sẽ là một hoàng đế tốt."

Ngao Thịnh cũng nhỏ giọng thì thầm – "Ai thèm làm hoàng đế chứ?"

Tiểu Hoàng cúi xuống nhìn nó cười – "Không muốn làm hoàng đế sao? Vậy sao trong mắt đệ lại có vẻ không cam tâm đến vậy… Vẫn luôn là như thế, ta chỉ cần nhìn là phát hiện ngay."

Ngao Thịnh giật mình, rồi đột nhiên hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi… từ bao giờ mà bắt đầu hoài nghi ta?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi rồi đáp – "Từ lần đầu tiên gặp mặt."

"Ngươi gạt ta." – Ngao Thịnh nói – "Ta không tin đâu."

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Khi ta sờ lên đầu của đệ, phản ứng của đệ cho ta rõ đệ biết trong đầu của mình có thứ gì, điểm ấy không qua mắt được ta đâu…… Còn nữa……"

"Còn gì nữa?" – Ngao Thịnh tò mò.

"Còn nữa… ta vừa gặp đệ đã thấy thân thiết – "Tiểu Hoàng xoa đầu Ngao Thịnh – "Ta thích đệ lắm."

Ngao Thịnh tỏ vẻ không tin… thế rồi mặt mày đỏ bừng lên, đẩy tay Tiểu Hoàng ra mà bò lên giường.

Tiểu Hoàng cười cười, đang muốn chạy lại theo thì có người gõ cửa. Tương Thanh đẩy cửa tiến vào bảo với Tiểu Hoàng – "Hoàng tiểu tiên sinh, bang chủ mời tiên sinh ra ngoài, đại hội anh hùng sắp bắt đầu rồi.

"Ừm!" – Tiểu Hoàng xoay người đi ra cùng Tương Thanh, không quên quay lại bảo với Ngao Thịnh – "Tối nay ta lại đến thăm đệ, đệ muốn nói gì với ta thì cứ nói."

Ngao Thịnh ném một chiếc gối ra – "Ai cần người đến chứ, ngươi đừng có đến đó nha!"

Tiểu Hoàng lắc đầu cười đi ra ngoài. Ngao Thịnh thấy hai người đã đi xa, thở dài một hơi, cứ thế ngồi ở trên giường tự lẩm bẩm – "Năm đó Ân Tịch Ly cũng dễ thương như vậy sao? Chẳng trách mà ai cũng đối với lão ta là một lòng nhớ mãi không quên…"

114. Chương 57: Tình Cảm Huynh Đệ

"Người ta hận nhất chính là ngươi" – Một câu Ngao Thịnh nói ra khiến Tiểu Hoàng thấy trong lòng vô cùng chua xót. Vốn y chỉ đoán là thế, ngờ đâu lại là sự thật, thế này có tính là trùng hợp đến mức tàn nhẫn không?

Hai mắt Ngao Thịnh đảo vòng quanh, mặt đỏ bừng bừng, thái độ tràn ngập hận ý. Tiểu Hoàng nhìn ra được đứa trẻ này từ nhỏ đã chịu không ít khổ cực rồi.

"Ngươi tốt nhất là nên gọi tên Tư Đồ kia vào giết ta đi, bằng không nhất định ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." – Ngao Thịnh nghiến răng nghiến lợi nói.

Tiểu Hoàng im lặng nhìn nó, thở dài lắc đầu bảo – "Đệ còn nhỏ lắm, ta không trách đệ đâu."

"Ngươi và tên phụ thân của ngươi y hệt như nhau." – Ngao Thịnh hung tợn nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng – "Đều là thứ yêu tinh hại người. Ngươi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu."

Tư Đồ tuy rằng đứng bên ngoài trò chuyện với Vân Tứ Nương, nhưng kỳ thật vẫn luôn để tâm nghe ngóng động tĩnh bên trong. Lúc này hắn nghe thấy Ngao Thịnh nói năng bạt mạng liền chau mày, sau đó đẩy cửa tiến vào.

Ngao Thịnh và Tiểu Hoàng kinh ngạc nhìn ra phía cửa, chỉ thấy Tư Đồ sải bước tiến vào, nhanh chóng phóng tới dùng tay siết lấy cổ Ngao Thịnh.

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng sốt ruột, mau mắn kéo tay Tư Đồ – "Bỏ đi!"

Tư Đồ cười lạnh, nhẹ nhàng ấn Tiểu Hoàng ngồi xuống một bên, rồi quay lại lạnh lùng nói với Ngao Thịnh – "Còn thứ gì chưa lấy ra nữa?"

Ngao Thịnh có vẻ không cam lòng cho lắm, chỉ nghiêng đầu không thèm để ý đến nữa.

"Ta không có tính nhẫn nại đâu đấy." – Tư Đồ siết năm ngón tay lại khiến Ngao Thịnh đau đến mức đỏ mặt. Cuối cùng, nó có cảm giác mình sắp nghẹn chết rồi, đành xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một cây ngân châm.

"A…" – Tư Đồ cười lạnh, bắt lấy ngân châm trong tay nó, nhẹ nhàng sờ một chút, cây châm lập tức biến thành một mảng bột phấn trắng.

Ngao Thịnh tuy rằng trong mắt có ý giật mình, nhưng hiện Tư Đồ vẫn còn đang bóp chặt cổ nó, đến thở còn khó khăn nữa là. Nó khó chịu quá bèn trừng mắt lên – "Ngươi mau buông tay ra!"

Tiểu Hoàng lo lắng Ngao Thịnh sức khỏe kém, cũng lo Tư Đồ sẽ làm bị thương nó, bèn kéo nhẹ ống tay áo Tư Đồ – "Vẫn là nên bỏ qua đi thôi."

"Yên tâm đi!" – Tư Đồ lạnh lùng đáp – "Ta sẽ không giết chết nó. Nhưng trẻ hư thì không thể nuông chiều, phải nghiêm khắc dạy dỗ mới tốt."

"Ngươi buông ra!" – Ngao Thịnh tay đấm chân đá, thập phần hung hãn. Thế mà Tư Đồ vẫn chỉ cười lạnh – "Ngươi là người quan trọng không thể giết, nhưng ngươi không biết còn ngàn vạn phương pháp có thể khiến ngươi sống không bằng chết ư?"

Ngao Thịnh dù sao hẳng còn là một hài tử, nghe xong lời Tư Đồ nói, chưa kịp lạnh toát sống lưng, lại nghe Tư Đồ nói tiếp – "Ta có thể ném ngươi cho Tương Thanh, để y cắt đứt toàn bộ gân tay gân chân ngươi, dùng biện pháp mà Hắc Vân Bảo chuyên dùng với bọn gian tế để tiếp đãi, để xem ngươi còn hung hăng được thế nào."

"Ngươi dám!" – Ngao Thịnh kêu to lên.

"Không dám ư?" – Tư Đồ vui vẻ – "Vì sao mà ta lại không dám chứ? Ngươi cho ngươi là ai hả? Ngươi còn ai để có thể dựa vào nào? Ai? Là mẫu thân đã chết của ngươi, hay là tên phụ thân đã dùng ngươi như một thứ công cụ hả? Ngươi trở về hỏi lão đi, xem nếu Tiên Tiên và ngươi cùng gặp nguy hiểm thì lão ta cứu ai nào."

"…Oa…" – Ngao Thịnh rốt cuộc không nhịn nổi nữa, ngẩng mặt lên khóc nức nở, đưa tay đánh vào chỗ tay Tư Đồ đang bóp cổ nó, mắng to – "Các người đều là thứ bại hoại…"

"Vậy thì sao nào?" – Tư Đồ lạnh lùng đáp trả – "Ngươi tuổi còn nhỏ mà đã có tâm địa ngoan độc rồi. Ngươi xem ca ca ngươi đi, đáng yêu như một thần tiên vậy, còn ngươi mới là thứ yêu tinh hại người, cho nên chẳng ai thèm thương ngươi hết."

"Oa a…Ngươi nói bậy, ta giết ngươi…" – Ngao Thịnh bị chọc cho tức đến khóc càng lúc càng lớn – "Các người không thương ta thì cần gì sinh ta ra hử? Bộ các người tưởng ta sinh ra thì tự dưng xấu xa à? Ai bảo các người không thương ta chứ?"

Tư Đồ thấy Ngao Thịnh cuộn mình khóc như con mèo nhỏ bị thương bèn lỏng tay thả nó ra.

Tiểu Hoàng thấy trong lòng chua xót, vươn tay kéo Ngao Thịnh đến ôm vào lòng, vỗ về nó.

Dường như từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Ngao Thịnh khóc thì chưa từng có ai ôm nó, cho nên vừa dựa được vào lòng Tiểu Hoàng thì nó lại càng khóc lớn hơn. Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vỗ lưng nó, còn Tư Đồ thì ngồi xuống ngay bên cạnh, tự rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa âm thầm tán tưởng —— Tiên Tiên nhà hắn quả nhiên là người gặp người thích nha.

Ngao Thịnh khóc một trận đã đời xong, xúc động cũng đã không còn thì chợt phát hiện mình đang tựa vào lòng Tiểu Hoàng, lập tức cơ thể như bị kim châm vào. Nó vội vàng quệt nước mắt, giương đôi mắt đỏ hoe trừng Tiểu Hoàng, nhưng dường như vẫn còn lưu luyến cảm giác ôm ấp dịu dàng ban nãy lắm.

"A…" – Tư Đồ cười – "Ta còn tưởng có gì ghê gớm, hóa ra chỉ là một thằng nhóc con không được ai thương nên thành như thế. Bây giờ có người thương rồi đấy, cảm giác không tệ phải không?"

Ngao Thịnh đỏ bừng mặt, vặc lại – "Đừng có mà nói bậy nói bạ, ta hận y nhất."

Tư Đồ nhướn mày, đưa tay điểm mấy đại huyệt của Ngao Thịnh, khiến nó đến một chút khí lực cũng không dùng được.

"Ngươi…" – Ngao Thịnh giận dữ – "Ngươi làm gì vậy?"

Tư Đồ nhún vai – "Vô phương thôi! Tiên Tiên chẳng nên dưỡng thứ mèo hoang như ngươi, ta đây tốt nhất nên cắt cụt móng vuốt của ngươi trước đã…Ngươi mà còn dám hung hăng thì ta sẽ bẻ sạch răng ngươi. Nhớ cho kỹ đấy!" – Tư Đồ nói xong liền đứng dậy bước đến bên cạnh Tiểu Hoàng, cúi đầu hôn y một cái – "Ta phải đi trước có việc, ngươi ở lại có gì thì gọi Tứ Nương."

"Ừm! – Tiểu Hoàng ngoan ngoãn gật đầu. Tư Đồ lại hôn lên tóc y một cái, không quên trừng mắt liếc Ngao Thịnh rồi xoay người ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại mỗi Tiểu Hoàng với Ngao Thịnh. Ngao Thịnh ngẩng đầu thấy Tiểu Hoàng đang cười nhìn mình, liền bĩu môi khinh thường nói một câu – "Nam nhân yêu nam nhân, không biết xấu hổ."

Tiểu Hoàng đưa tay xoa đầu Ngao Thịnh, cười nhẹ và đáp – "Chỉ cần là thật tâm thì chẳng có gì mất mặt cả."

Ngao Thịnh há hốc mồm không nói nên lời, lại thấy Tiểu Hoàng cười có vẻ thân thiết thì mặt hơi ửng đỏ, lúng túng không dám nhìn nữa.

Hai người im lặng ngồi như thế, Tiểu Hoàng cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Ngao Thịnh thôi. Ngao Thịnh bị y nhìn bèn trừng mắt lên – "Nhìn cái gì chứ?"

"Ta đã gặp hoàng đế!" – Tiểu Hoàng mỉm cười – "Đệ không giống ông ấy lắm…có phải đệ giống hoàng hậu hơn không?"

"Cóc biết!" – Ngao Thịnh lạnh lùng đáp – "Cóc gặp được mấy lần."

Tiểu Hoàng nghe vậy thì trong lòng thấy khổ sở, cất lời an ủi – "Chưa gặp được mấy lần thì cũng đã gặp rồi, còn ta, đến cả một lần cũng chưa từng được gặp mà."

Ngao Thịnh tuy sửng sốt nhưng chỉ bĩu môi không nói lời nào.

Vừa đúng lúc đó thì Vân Tứ Nương mang bữa trưa đến – "Ăn cơm nào!"

Tiểu Hoàng đứng lên, giúp Vân Tứ Nương soạn thức ăn chén đũa ra bàn.

"Bang chủ bảo người ở tiền sảnh ăn cơm với mọi người, ngươi và Thịnh Nhi ăn ở đây đi." – Nói xong vừa định bỏ đi thì bị Tiểu Hoàng giữ lại – "Tứ Nương đã dùng bữa chưa? Ngồi xuống cùng ăn đi, nhiều như vậy chúng ta hai người ăn làm sao hết."

"Được rồi!" – Vân Tứ Nương thoải mái cầm chén lên, cười bảo – "Hôm nay ở tiền sảnh náo nhiệt lắm, đến lúc cử hành đại hội anh hùng thì hai ngươi có muốn đi xem không nào?"

"Có!" – Tiểu Hoàng gật đầu, xới một chén cơm cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh không biết làm sao đành phải ngồi xuống bàn, âm thầm tự nhắc nhở chính mình rằng người ở đây toàn là diễn trò, bản thân không cần để ý đến bọn họ, liền cúi đầu lặng lẽ và cơm.

Tiểu Hoàng gắp một chút thức ăn cho Ngao Thịnh, nó ăn đến cửa miệng rồi mới nhận ra, buồn bực tự oán sao Tiểu Hoàng gắp toàn món nó thích vậy…hay là tên này biết mình thích ăn cái gì?

Tiểu Hoàng và Vân Tứ Nương vừa ăn vừa nói chuyện, cũng thuận tay gắp thức ăn cho Ngao Thịnh. Dần dà, Ngao Thịnh bị câu chuyện giữa hai người hấp dẫn. Vốn dĩ hai người cũng chỉ nói năm nay sản lượng lương thực thu về không tồi, Vân Tứ Nương nhờ Tiểu Hoàng xem thiên văn đoán hộ vấn đề thời tiết ra sao, Tiểu Hoàng cũng vui vẻ giải đáp. Không chỉ có Vân Tứ Nương nghe được gật gù mà cả Ngao Thịnh cũng rất hiếu kỳ, quả là một bữa cơm hòa thuận vui vẻ. Sau khi trà được dâng lên thì Vân Tứ Nương thu dọn mọi thứ rời đi, để lại Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh ngồi bên bàn dùng trà,

"Thịnh Nhi!" – Tiểu Hoàng đột nhiên hỏi – "Đệ có muốn làm hoàng đế không?"

Ngao Thịnh sửng sốt, chần chừ một lúc rồi hung hăng bảo – "Ai cho ngươi gọi ta là Thịnh Nhi hả?"

Tiểu Hoàng cười – "Ta là ca ca của đệ, đương nhiên có thể gọi đệ là Thịnh Nhi rồi."

"Ngươi bớt tỏ ra bộ dạng người lớn đi. Ngươi nhìn lại chính mình xem, cũng chỉ là một tên nhãi ranh thôi." – Ngao Thịnh liếc mắt khinh thường Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng có hơi ngượng ngùng, mặt mày hơi ửng đỏ, vươn tay kéo tay áo Ngao Thịnh – "Ta vẫn cứ bị người ta xem là tiểu hài tử, đột nhiên biết mình có một đệ đệ, cảm giác bản thân đã lớn hơn nhiều, trong lòng vui vẻ lắm."

Ngao Thịnh đỏ mặt mắng to – "Ai là đệ đệ của ngươi chứ? Phụ thân ta là hoàng đế đó nha!"

Tiểu Hoàng cười bảo – "Cả hoàng hậu lẫn Ân Tịch Ly ta đều chưa gặp qua, đệ đã gặp chưa? Kể cho ta nghe một chút đi!"

Ngao Thịnh trừng mắt liếc Tiểu Hoàng, lạnh lùng đáp – "Lão già phụ thân ngươi sớm đã mất tích, ta cũng chưa thấy qua, còn dáng vẻ mẫu hậu ta đương nhiên là đẹp tựa thiên tiên. Nhưng đúng là phụ thân ngươi đẹp lắm, cho nên phụ hoàng chỉ thích lão ta chứ không thích mẫu hậu."

Tiểu Hoàng ngồi xếp bằng tại chỗ, chống cằm suy tự, tự mình lẩm bẩm – "Thật là loạn cả lên…"

Ngao Thịnh cũng ngồi xếp bằng theo, nói tiếp – "Ta đã thấy qua bức họa của phụ thân ngươi, trong phòng mẫu hậu và phụ hoàng đều treo cả, mỗi ngày nhìn đến dễ phải mấy lần, phỏng chừng bức họa so với người sống còn đáng giá hơn."

Tiểu Hoàng chống cằm hỏi – "Sao đệ lại chạy đến chỗ của Ngao Kim Long? Còn dùng thứ âm mưu này nữa. Phải biết rằng nếu ngày đó Tư Đồ không lấy châm ra giúp thì đệ thật sự sẽ bị mù đấy."

Ngao Thịnh trầm mặc chốc lát rồi mới đáp – "Cũng đâu phải ta cam tâm tình nguyện chứ."

Tiểu Hoàng thở dài hỏi lại lần nữa – "Thế rốt cuộc đệ có muốn làm hoàng đế không nào?"

Ngao Thịnh trừng mắt – "Ngươi hỏi để làm gì? Người ta có ai biết đến một vị hoàng tử như ta đâu, vậy ta làm hoàng đế bằng cách nào đây?"

Tiểu Hoàng lột vỏ một trái quýt cho Ngao Thịnh – "Đệ đừng nôn nóng, ý ta muốn nói, nếu đệ không muốn làm hoàng đế thì tránh khỏi âm mưu này đi. Chuyện này rắc rối phức tạp lắm, đệ chỉ là một đứa trẻ, cần phải vui vẻ mà lớn lên."

Ngao Thịnh sửng sốt rồi lại cười khổ – "Vui vẻ? Chưa từng có ai nghĩ rằng ta cũng có thể vui vẻ…"

Tiểu Hoàng dịch ghế đến gần, ôm lấy nó vào lòng mà nói – "Ta biết đệ đã chịu nhiều khổ sở, về sau để ta thương đệ có được không?"

"Ai thèm chứ! Ta hận ngươi nhất." – Ngao Thịnh tuy miệng mắng nhưng lại chẳng hề giãy giụa, cứ để mặc cho Tiểu Hoàng ôm mình.

"Nếu đệ muốn làm hoàng đế thì ta cũng có thể giúp đệ." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói – "Dù sao đệ cũng là con cháu hoàng tộc, chính đệ cũng thông minh, có tướng đế vương, nếu được dạy dỗ cẩn thận thì sẽ là một hoàng đế tốt."

Ngao Thịnh cũng nhỏ giọng thì thầm – "Ai thèm làm hoàng đế chứ?"

Tiểu Hoàng cúi xuống nhìn nó cười – "Không muốn làm hoàng đế sao? Vậy sao trong mắt đệ lại có vẻ không cam tâm đến vậy…Vẫn luôn là như thế, ta chỉ cần nhìn là phát hiện ngay."

Ngao Thịnh giật mình, rồi đột nhiên hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi…từ bao giờ mà bắt đầu hoài nghi ta?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi rồi đáp – "Từ lần đầu tiên gặp mặt."

"Ngươi gạt ta." – Ngao Thịnh nói – "Ta không tin đâu."

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Khi ta sờ lên đầu của đệ, phản ứng của đệ cho ta rõ đệ biết trong đầu của mình có thứ gì, điểm ấy không qua mắt được ta đâu…Còn nữa…"

"Còn gì nữa?" – Ngao Thịnh tò mò.

"Còn nữa…ta vừa gặp đệ đã thấy thân thiết – "Tiểu Hoàng xoa đầu Ngao Thịnh – "Ta thích đệ lắm."

Ngao Thịnh tỏ vẻ không tin…thế rồi mặt mày đỏ bừng lên, đẩy tay Tiểu Hoàng ra mà bò lên giường.

Tiểu Hoàng cười cười, đang muốn chạy lại theo thì có người gõ cửa. Tương Thanh đẩy cửa tiến vào bảo với Tiểu Hoàng – "Hoàng tiểu tiên sinh, bang chủ mời tiên sinh ra ngoài, đại hội anh hùng sắp bắt đầu rồi.

"Ừm!" – Tiểu Hoàng xoay người đi ra cùng Tương Thanh, không quên quay lại bảo với Ngao Thịnh – "Tối nay ta lại đến thăm đệ, đệ muốn nói gì với ta thì cứ nói."

Ngao Thịnh ném một chiếc gối ra – "Ai cần người đến chứ, ngươi đừng có đến đó nha!"

Tiểu Hoàng lắc đầu cười đi ra ngoài. Ngao Thịnh thấy hai người đã đi xa, thở dài một hơi, cứ thế ngồi ở trên giường tự lẩm bẩm – "Năm đó Ân Tịch Ly cũng dễ thương như vậy sao? Chẳng trách mà ai cũng đối với lão ta là một lòng nhớ mãi không quên…"

115. Chương 58

Chương 58 | Thiên trường địa cửu

Đại hội anh hùng lần này là tên là bọn người trong giang hồ đặt cho. Nếu chiếu theo tính cách của Tư Đồ thì phải gọi là Đại hội buồn chán mới đúng.

Thật sự Mộc Lăng lần này khá là nhọc lòng. Bởi lẽ bọn hào sĩ giang hồ đã trở nên thận trọng, e sợ Hắc Vân Bảo sẽ chăng lưới hốt trọn ổ bọn họ, cho nên Đại hội anh hùng chuyến này đã phải dời ra bên ngoài Hắc Vân Bảo. Ngay ở phía trước khu vực thì cho dựng một lễ đài cao để người ta có thể lên phát biểu, còn ở bên cạnh đài thì cho dựng một trướng bồng cao cao. Tư Đồ nghênh ngang ngồi bên trong, bên cạnh hắn là Tiểu Hoàng đang đọc sách.

Tiểu Hoàng tuyệt nhiên là bị ép phải tới đây. Y thèm vào để tâm đến cái gì mà Đại hội anh hùng này nọ cơ chứ. Có điều Tư Đồ có một thói quen đã bị chiều chuộng đến sinh hư, đó là nếu không có Tiểu Hoàng bên cạnh thì tính tình của hắn sẽ phát sùng vô độ, cho nên các huynh đệ Hắc Vân Bảo lúc nào cũng nhớ rất rõ, rằng phải đặt Tiểu Hoàng bên cạnh mới xong.

Trời dẫu rằng không nóng lắm, nhưng trong trướng cứ ngột ngạt. Tư Đồ hơi có chút bực bội hỏi Mộc Lăng ở ngoài cửa – "Còn chưa hết nữa hả? Nói lâu lắc vậy mà loay hoay cả ngày vẫn chưa xong cho rồi à?"

Mộc Lăng quay lại lườm cho hắn một cái, cũng lười đôi co với hắn nên chỉ nhìn sang Tiểu Hoàng lúc này mới ngẩng lên một chút, như bảo y rằng ——— quản hắn đi kìa!

Tiểu Hoàng giơ tay níu áo Tư Đồ bảo – "Chờ chút đi mà, sẽ chóng qua thôi." – Vừa nói vừa bóc một quả vải nhét vào mồm Tư Đồ.

Tư Đồ nuốt quả vải xuống bụng xong thì giãn người ra im ắng trở lại. Hắn chớp mắt mấy cái với Tiểu Hoàng mà nói – "Thêm một quả nữa đi."

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn bóc cho Tư Đồ thêm một quả nữa rồi đút vào miệng hắn. Tư Đồ nuốt luôn ngón tay của Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng hốt hoảng giật tay lại đỏ mặt lên. Tư Đồ liếm liếm môi cười rất chi thỏa mãn.

Mộc Lăng thấy thế thì lắc đầu, cái gì mà võ lâm đệ nhất kỳ nam chớ hả, là đệ nhất lưu manh thì có đó. Còn đâu là mặt mũi Hắc Vân Bảo nữa chứ.

Tư Đồ được Tiểu Hoàng dỗ cho dễ bảo trở lại nên cũng chẳng thèm cà kê chi cho ầm ĩ. Chẳng mấy chốc thì mọi người đều tụ về đông đủ. Đại hội anh hùng chính thức bắt đầu.

Mộc Lăng ngoảnh lại liếc Tư Đồ, ý bảo —- Bắt đầu được rồi!

Tư Đồ đứng dậy đi ra khỏi trướng, đến trước mặt của quần hùng võ lâm rồi hướng ánh mắt vọng về bên dưới một chút. Đám đông vốn vẫn xì xầm to nhỏ lập tức im ắng trở lại.

"A…" – Mộc Lăng đến ngồi xuống kế Tiểu Hoàng, nâng chung trà lên hớp một ngụm rồi nói – "Thằng tiểu tử Tư Đồ này tuy rằng lúc thường thì tin không được, nhưng tới thời điểm quyết định rồi thì hắn làm chủ cục diện cũng khá lắm đấy."

Tiểu Hoàng gật đầu cười, nhỏ tiếng bảo – "Tư Đồ rất lợi hại."

Mộc Lăng thấy Tiểu Hoàng cười đến là rạng rỡ thì nghiêng người sang nhoẻn cười với y – "Cái này thì kêu là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đó ha?"

Tiểu Hoàng ửng một chút thẹn thùng trên khuôn mặt, lí nhí kêu – "Không có mà…"

Khiến cho Mộc Lăng phải bật cười khanh khách lên. Y dòm ra bên ngoài thấy Tư Đồ đang trừng mắt lườm lườm về mình thì mau chóng im mồm lại.

"Các vị!" – Tư Đồ đi đến đứng trên đài cao, nhìn bao quát xuống quần hùng trong giang hồ. Mặt mũi hắn lạnh lùng mà nói – "Những người kia không phải do Tư Đồ ta giết. Còn về phần là ai, các người tự đi mà hỏi người trong cuộc." – Nói rồi thì lui về phía sau một bước, ngoảnh sang bên cạnh vẫy vẫy tay.

Trong trướng bồng, Mộc Lăng che miệng nhịn cười, bĩu môi ra với Tiểu Hoàng – "Hắn sảng khoái thật đấy. Ta còn tưởng hắn phải lòe thêm mấy câu khách sáo nữa cơ."

"Ừ..." – Tiểu Hoàng cũng cười – "Huynh ấy là thế mà."

Mộc Lăng lắc đầu bất đắc dĩ. Trong mắt của tiểu hài tử này đều chứa đầy Tư Đồ thôi, nhìn kiểu nào cũng thuận mắt y cả.

Tư Đồ lùi về đứng sang một phía. Ngao Phượng Linh bắt đầu bước ra ngoài. Cô nương ta được Mộc Lăng tận tình chăm chút, thương thế đã gần như lành hẳn. Nàng bước chân lên đài cao, vọng tầm mắt xuống bên dưới, chỉ thấy nơi đó đông nghịt những quần hùng tụ tập trải suốt một vùng.

"Ngao cô nương, rốt cuộc là kẻ nào đã hạ sát nhiều người như vậy?" – Có mấy gã hào sĩ vội vàng rướn cổ lên hỏi lớn.

Ngao Phượng Linh hít sâu một hơi mà nói – "Chúng ta đều trúng kế cả rồi, người gia hại chúng ta không phải Tư Đồ bang chủ. Mà chính là...Tề Dịch!"

"Cái gì?" – Lời nói của Ngao Phượng Linh vừa thốt ra, tất thảy mọi người đều kinh hãi. Quần hùng giang hồ xoay mặt nhìn nhau đầy vẻ không thể nào tin được. Bọn họ hỏi – "Vì sao lại là Tề Dịch? Vì sao có thể như thế?!"

Ngao Phượng Linh nhẹ khoát tay với mọi người, muốn bảo tất cả hãy lặng yên nghe nàng ta nói. Dần dà quần hùng lắng xuống, Ngao Phượng Linh lại tiếp lời – "Kẻ hành hung đêm hôm ấy cũng không phải là một người, mà là rất nhiều người. Kẻ dẫn đầu, chính là Tề Dịch!"

Quần hùng ồ cả lên, lập tức xì xầm bàn tán, có người tin cũng có kẻ không tin. Tức khắc bọn họ chia ra làm hai phe, bắt đầu cuộc tranh luận.

Chính vào lúc ấy, chợt nghe thấy từ khoảng không bên trên đỉnh đầu vọng xuống một tràng tiếng gào to khản đặc. Tư Đồ ngước lên, thấy một con quái điểu đen sì chao cánh bay qua. Từ phía xa cũng có thể thấy rõ mồn một hai cái đầu của nó. Con chim ấy gào lên những tiếng kêu rất quái dị, chao liệng vòng quanh trên đỉnh đầu. Một lát sau, đám đông lập tức im lặng trở lại.

Tư Đồ ngoảnh mắt trông sang Mộc Lăng đang ở bên trong trướng. Mộc Lăng gật đầu thì Tư Đồ mới hướng mắt về phía Ngao Phượng Linh.

"Các vị tiền bối" – Ngao Phượng Linh dõng dạc hô – "Ta có thể khẳng định chắc chắn rằng kẻ đã cầm đầu ám toán chúng ta chính là Tề Dịch. Lão muốn nhân sĩ giang hồ bọn ta chém giết lẫn nhau, để lão có thể đạt đến mục đích thống nhất thiên hạ của mình!"

"Chúng ta không thể để cho lão thực hiện được điều đó." – Bên dưới tức thì có người hô theo ủng hộ.

"Ta có kiến nghị!" – Có một vài người có địa vị tương đối cao trong chốn giang hồ giương cao giọng nói – "Ta kiến nghị võ lâm nhân sĩ chúng ta phải liên hợp lại, cùng với Thụy Vương diệt trừ Tề Dịch!"

"Đồng ý!" – Chúng quần hùng đều hô vang dậy – "Nhất quyết phải diệt trừ kẻ tiểu nhân kia! Liên hợp Thụy Vương, diệt trừ Tề Dịch!"

"Tư Đồ bang chủ, chỉ cần người hạ một câu lệnh, chúng tôi lập tức cùng nhau cất quân đánh Tề Dịch!" – Lần này không biết là giọng ai hô lớn, nhưng tức khắc cũng có một trận tiếng hô đồng thuận rền vang.

Tư Đồ lạnh giọng mà cười – "Cả Tề Dịch lẫn Thụy Vương ta đều không ưa, đếch có dự tính giúp kẻ nào, không giúp kẻ nào. Mấy người thích đánh nhau thì cứ việc tự mình đi mà đánh một trận." – Nói đoạn, hắn phủi nhẹ tay lên áo – "Tới đây Hắc Vân Bảo còn có hỷ sự phải làm, ta muốn thành thân với Hoàng Bán Tiên, không nhiều lời nữa, các vị tự nhiên đi." – Dứt lời, quay ngoắt bỏ vào trong trướng bồng, kéo Tiểu Hoàng trở về Hắc Vân Bảo.

Quần hùng giang hồ ngoảnh mặt nhìn nhau. Nếu như không có sự hỗ trợ của Tư Đồ, quần hùng tụ lại cũng chỉ mới có hơn trăm người, làm sao có thể đọ lại với thiên quân vạn mã của Tề Dịch? Như vậy há chẳng phải là khi không chịu chết đó sao?

Mà về phía Hắc Vân Bảo thì đã thu vén dọn dẹp, cửa đóng then khóa rồi. Mấy tên đứng gác còn xua tay với bọn quần hùng giang hồ rồi nói – "Muốn thương nghị thì kéo sang chỗ khác. Bây giờ đã chứng minh được bang chủ của bọn ta là bị oan, không cần các người xin lỗi đã là được lắm rồi, đừng chàng ràng chộn rộn trước cửa Hắc Vân Bảo bọn ta nữa. Bọn ta phải làm hỷ sự đây, các ông ít làm phiền cho."

Mọi người chộn rộn tại chỗ cũng chẳng biết phải làm sao mới tốt. Còn con chim hai đầu đang chao liệng phía trên đầu mọi người cũng đã mất hút đi tự thuở nào.

…..

"Cái gì?" – Thụy Vương nghe xong lời báo cáo của cổ sư thì giận dữ lật ngã cả chiếc bàn – "Tư Đồ không muốn xuất binh tương trợ ?"

Văn Xương Minh đứng nép một bên thấp thỏm âu lo mà gật đầu – "Dạ phải, có lẽ là vì chuyện của Hoàng tiên sinh…"

"Xéo đi!" – Thụy Vương giơ chân lên đá Văn Xương Minh té ngã nhào ra trên mặt đất, lão mắng chửi tàn tệ – "Ý của mi là đang trách cứ ta đấy sao?!"

"Không dám… Không dám!" – Văn Xương Minh cuống quýt dập đầu, y chạy đến bên cạnh Thụy Vương rót nước dâng cho lão mà lòng run như cầy sấy.

"Báo!" – Một tên thám báo hớt hải chạy vào bên trong, tiến lên bẩm báo – "Bẩm nguyên soái, nhân mã của Tề Dịch đã vượt khỏi khe núi Vu Sơn, đang tiến về phía đại doanh của chúng ta!"

Tiếu Lạc Vũ nhướn mày lên, cười bảo – "Chỉ có một mình ta thì không có cách gì đối phó được với thiên quân vạn mã của Tề Dịch đâu đó."

Thụy Vương nổi giận gằn – "Vậy còn kẻ nào có cách?!"

"Bây giờ thì…. hết còn cách nào khác nữa rồi, liều mạng đánh một trận thôi." – Cổ sư suy tư một lát thì thưa – "Tôi sẽ điều đám nhân sĩ giang hồ tới đây, chia ra vây phía đầu và phía cuối, dồn Tề Dịch vào giữa, sau đó Vương gia điều nhân mã đến tiếp ứng!"

Thụy Vương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói – "Đành phải như vậy…. Còn đứng đờ ra đấy làm cái gì?! Cút hết ra ngoài cho ta!"

Những người kia đều nhìn nhau mấy lượt, rồi đồng loạt rút hết ra bên ngoài doanh trướng để chuẩn bị, chỉ còn chừa lại mỗi mình Văn Xương Minh.

"Chuẩn bị cho ta mã xa, gọi ảnh vệ tới, chúng ta triệt thoái trước." – Thụy Vương nâng chung trà lên nhấp lấy một ngụm rồi dặn dò Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh có vẻ hơi ngần ngừ – "Vương gia… liệu thế có được chăng?"

"Cái quái gì là được hay không được?!" – Thụy Vương trợn trừng – "Ta đối đầu với Tề Dịch chỉ tổ bõ công, còn cái kẻ sung sướng nhất là gã Tư Đồ, hắn ta tự dưng nửa đường vứt gánh, thây kệ bản vương…. Khốn kiếp!"

"Vậy… tiểu nhân đi chuẩn bị nhân mã." – Văn Xương Minh run cầm cập mà lùi ra phía ngoài. Gã lại bị Thụy Vương hung tàn cấu thêm một cái nữa mà nói – "Tốt nhất là mi nên một lòng trung thành với ta. Nếu ta bị rơi vào tay lão Tề Dịch, kết cuộc của ngươi không tốt đẹp gì hơn ta đâu!"

"Vâng… tiểu nhân đã biết!" – Văn Xương Minh cuống cuồng gật đầu, rồi hớt hơ hớt hải chạy đi.

Trong doanh trướng, Thụy Vương đảo qua đảo lại hết mấy lần. Lão cầm lấy suất ấn, đổi sang một bộ y phục của người bình thường, rồi xộc ra khỏi trướng nhắm hướng đằng sau của quân doanh mà chạy đi.

Quả nhiên Văn Xương Minh đã chuẩn bị ngựa xe đầy đủ. Thụy Vương ngồi vào bên trong xe, lệnh cho khởi hành cấp tốc rồi hạ ngay rèm xe xuống.

Người xà ích vung roi lên quất xuống, cỗ xe ngựa băng băng lao về phía trước. Từ xưa đến nay Thụy Vương vẫn luôn sống trong an nhàn sung sướng, nào có chịu đựng được loại vất xả ngựa xe này. Chỗ ngồi trên xe

lót bằng gỗ cứng, xóc nảy mạnh đến mức lão cảm thấy khó chịu, bèn rống lên – "Dằn chết ta sao? Đi chậm lại một chút!"

Cỗ xe quả nhiên dần dà chậm bước.

Thụy Vương ngồi trong xe, càng nghĩ suy càng cảm thấy ủ rũ, cũng không khỏi có một chút ân hận. Nếu không phải chính bản thân lão nhất thời hồ đồ đụng tới Hoàng Bán Tiên thì hẳn đã không kích cho Tư Đồ trở mặt. Lần này quả là mồi sắp vào miệng mà còn trật ra. Toàn quân bị tiêu diệt còn chưa nói đến đi, tất cả mọi trù tính tốt đẹp đều không còn nữa… Thật quá đáng giận.

Cái gọi là tai tinh chưa hết mà sắc tâm đã dâng, Thụy Vương vừa nghĩ đến Hoàng Bán Tiên thì liền kềm lòng không được mà nhớ đến cơ thể nhỏ nhắn và thanh tú lạ lùng kia. Thật đáng tiếc khi đó tự nhiên lại buông tha cho y. Chuyến này đây thật đúng là gà bay trứng vỡ, mất cả chì lẫn chài. Không còn cách nào khác, đành phải đợi tái diễn vở Đông Sơn mà thôi!

Thụy Vương tính toán thật song suốt —— Sau khi quay về, hãy còn những mấy mươi vạn nhân mã trong hoàng thành, hơn nữa lão hoàng đế lại bệnh nặng như vậy thì có thể làm thịt luôn được rồi. Khi đó lão lại trưng binh, liên hợp với bọn quần hùng trong giang hồ rồi cùng giáp mặt với Tề Dịch thêm phen nữa. Tới lúc đó hẳng giết chết gã Tư Đồ, tiểu mỹ nhân kia chẳng phải sớm muộn gì cũng lọt vào tay mình đó sao.

Đang dương dương tự đắc, cỗ xe bất thình lình dừng lại.

Thụy Vương phát hiện có điều không xong, rống lớn – "Xảy ra chuyện gì?! Sao không đi tiếp?!"

Ngoài kia không có lấy một tiếng trả lời. Thụy Vương hất màn xe lên ló ra ngoài nhìn một cái, thấy ngoài xe ngay cả một người cũng không hề có. Hơn nữa bản thân lão cũng chẳng phải đang ở trên đường lớn, mà là đang ở giữa một khu rừng tại một vùng hoang vắng.

"Văn Xương Minh?!" – Thụy Vương chân nam đá chân chiêu, lảo đảo ra khỏi xe nhìn quanh quất. Có đâu bóng dáng của Văn Xương Minh ở đó – "Cẩu nô tài, mi đi đâu rồi?!"

"Ha hả…" – Bất thình lình, một trận cười khẽ vang lên phía sau cỗ xe. Thụy Vương hãi đến mức phải giật mình. Lão quay đầu lại thì thấy Văn Xương Minh đang đứng dối diện cười với lão.

"Nô tài kia, chỗ này là đâu? Vì sao không đi nữa? Ảnh vệ đâu cả rồi?" – Thụy Vương liên tiếp hỏi.

"Ta đã bảo cho bọn ảnh vệ, rằng Thụy Vương muốn thân chinh, cho nên gọi bọn họ ra mé trước quân doanh chuẩn bị rồi." – Văn Xương Minh lại khanh khách cười bảo.

"Ngươi, cẩu nô….A…." – Thụy Vương đột ngột ôm bụng đau đớn ngồi xổm xuống, phát hiện ra từng đợt quặn đau đang cào lên trong bụng. Lão phẫn nộ chỉ vào Văn Xương Minh – "Ngươi… Ngươi…"

"Ha ha." – Văn Xương Minh bước lên, giơ chân đá vào người Thụy Vương một cước rồi tiếp tục đá lão lăn tròn trên mặt đất như lão từng đá mình. Y cười khẩy – "Lão cũng có ngày hôm nay… phải không hử?!"

"Ngươi…" – Thụy Vương giận dữ. Lão chưa bao giờ phải ngậm mối đắng cay nhường này. Tròng mắt lão long lên sòng sọc, chừng như sắp ứa máu.

"Nói cho lão nghe nhé, trà mà lão vừa uống ấy, ta mới cho thêm một thứ thuốc rất tuyệt." – Văn Xương Minh đưa tay vỗ vỗ bộ mặt của Thụy Vương, cười nhạt – "Ta cho lão có chết cũng chết cho rõ ngọn rõ ngành một chút nhé. Kỳ thực ấy mà, Tiếu lạc Vũ cùng cổ sư kia… Cũng không phải người của lão."

"Cái gì?!" – Thụy Vương hãi hùng. Tròng mắt lão đảo tròn, vẻ không cách chi tin được. Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

"Đến bây giờ mới phản ứng sao?!" – Văn Xương Minh cười nhạt, vươn tay rút một thanh trủy thủ từ phía sau lưng. – "Lão có biết không nhỉ? Thật sự, lão chỉ là đồ ngu. Ta theo bên cạnh lão mấy tháng thì đã nhìn ra hết cả. Thứ ngu xuẩn như lão mà còn hoang tưởng rằng hết thảy người dưới gầm trời này đều phục tùng lão."

"Bọn chúng… bọn chúng là…" – Thụy Vương hốt hoảng tột độ. Một hồi lâu, lão chợt sực tỉnh – "Hóa ra là thế…Hóa ra là thế…"

"Ha hả!" – Văn Xương Minh gật gù. "Không sai!" – Nói rồi, cầm đao đâm vào một bên đùi của Thụy Vương..

"A a a a a a a a a!" – Thụy Vương thảm thiết gào một tiếng tê tâm liệt phế.

"Hừ! Bằng vào sự ngu si của lão mà cũng dám vọng tưởng đụng đến cậu ấy hay sao?" – Văn Xương Minh nghiến răng, lạnh lùng nói. – "Lão mà cũng đòi chạm vào cậu ấy ư? Đúng thật đồ cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga." – Vừa nói, vừa rút đao ra đâm thêm mấy nhát vào đùi Thụy Vương, khiến lão đau đớn đến mức phải oa oa khóc lớn. Lão đã bị trúng độc, muốn cử động khẽ cũng không thể, trong bụng lại còn cơn đau quặn thắt.

"Cẩu nô tài ngươi! – Thụy Vương mắng to – "Cẩu nô tài! Ta… giết ngươi!"

Văn Xương Minh cười nhạt – "Bây giờ trông lão không khác con chó chết rồi là bao, còn muốn giết ai đây?" – Nói rồi, vung tay chém xuống, cắt đứt toàn bộ gân tay gân chân của Thụy Vương

"A a a a a a a!" – Thụy Vương đau đến mức hầu như ngất đi. Văn Xương minh thò tay vào trong áo Thụy Vương, moi suất ấn ra giữ rịt vào lòng mình, cười mà nói – "Để ta giữ cái này cho lão trước…. Lão cứ ở yên đây đợi, ta phái người đi thông báo cho Tư Đồ, bảo với hắn rằng nơi đây có một phần hậu lễ dành cho hắn."

Thụy Vương trừng lớn hai mắt, lắc đầu – "Mi giỏi, mi quả nhiên giỏi lắm…. Ha ha… Vô độc bất trượng phu…. Thật là hiểm độc, lòng dạ rắn rết thủ đoạn…. Ha ha ha."

Văn Xương Minh mắt lạnh tanh nhìn lão, nhổ một bãi nước bọt rồi quay người lại cởi ngựa ra khỏi cỗ xe. Y quay lưng lên ngựa, hãy còn nghe tiếng Thụy Vương đang ha hả cười trên nền đất. Mồm lão nói – "Ta là cóc nhái, còn mi là gì?…. Ha ha…. Mi chưa từng vọng tưởng hay sao?! Ha ha…. Con quỷ sống như mi lại đi yêu tiểu thần tiên kia, ta không có kết cục tốt vậy thì ngươi cũng không có đâu…. Ta sẽ chờ xem mi kết thúc làm sao!! Ta sẽ chờ xem!!!"

Văn Xương Minh thúc ngựa xa ra mấy bước, kéo đầu ngựa ngoảnh lại nhìn Thụy Vương đang nằm sóng soài giữa máu me bết cùng bùn đất. Giọng y thản nhiên – "Kết cuộc này cả ta và lão đều đáng có. Ta chẳng cầu được tốt đẹp hơn lão. Lão cứ việc chống hai mắt cho to lên, ở dưới mười tám tầng địa ngục mà nhìn đi. Một ngày kia ta cũng xuống dưới đó, chúng ta khi ấy gặp lại nhau." – Nói rồi, vung roi quất ngựa, ngựa lồng lộn giương chân, hí dài một tràng rồi lao đi cuồn cuộn.

Thụy Vương hãy còn ở ngay tại chỗ, miệng lão lẩm bẩm, nghe chừng như là "Báo ứng, ác quỷ" gì đó.

Chẳng bao lâu sau, từ phía xa cất lên tiếng gió ràn rạt thổi…. Là tiếng tay áo bị gió thốc qua phần phật tung bay. Thụy Vương cảm nhận được đằng sau lão có ai đó, nhưng lão không thể quay đầu lại nhìn.

Tư Đồ vừa nhận được một mảnh giấy, viết rằng mé sau núi có một phần đại lễ dành tặng cho hắn. Cho nên, hắn đến đây nhìn xem, nào có ngờ đâu vừa đến đã trông thấy một lão Thụy Vương sống dở chết dở. Hắn có hơi giật mình, nhưng tức thì liền hiểu rõ nguồn cơn. Tư Đồ thầm lắc đầu, Tiểu Hoàng quả nhiên không nói sai. Một kẻ như Thụy Vương lý nào lại có kết cuộc tốt đẹp của một kẻ đứng dưới một người mà trên cả vạn người? Đến cuối cùng, lão cũng chỉ là một thân tướp máu dớp dúa trong bùn đất mà thôi.

Tư Đồ cũng chẳng buồn ngó đến biểu hiện của Thụy Vương khi lão đối diện với mình. Hắn đã nhiều lần nghĩ đến sẽ phải bầm thây lão ra thành vạn mảnh. Nhưng cái kẻ trước mắt kia lại có bộ dáng điên điên khùng khùng, vô cùng thê thảm, ấy vậy nhưng vẫn không hề gợi lên trong lòng hắn chút hả hê nào. Hắn chỉ khẽ thở một hơi dài rồi xoay lưng bỏ đi. Giờ đây, trí óc của hắn chỉ chứa đầy một hình ảnh, đấy là khuôn mặt tươi cười đến là đáng yêu của tiểu hài tử ấy, chứ không phải là loại hình ảnh nhơ bẩn này.

….

Tại Hắc Vân Bảo, đèn hoa đã chăng, thiệp viết chữ hỉ đã dán đỏ thẫm tường. Tuy chỉ là những thứ rất bình thường, nhưng khiến người nhìn vào đều thư thái.

Tư Đồ nhanh chân lủi vào trong phòng, thấy ở ngoài cửa Mộc Lăng đang gấp rút đến độ cuống cuồng. Y vừa thấy hắn chạy vào từ phía xa đã cất giọng mắng – "Nhà ngươi muốn chết hử? Còn không mau thay y phục nhanh lên? Hỷ sự bị chậm trễ hết rồi kia kìa, nhà ngươi đã chết toi ở đâu thế hử? Qua thêm canh giờ nữa là hỏng bét hết, coi chừng đấy, khéo Tiểu Hoàng cóc cần ngươi nữa bây giờ."

Tư Đồ chỉ cười rồi chạy ào vào trong phòng, chỉ thấy Tiểu Hoàng đã đổi y phục thành toàn thân màu đỏ thắm cũng đang sốt ruột đến mức đứng ngồi chẳng yên. Y vừa thấy hắn vào đã bước đến, trong tay cầm hỉ phục của Tư Đồ, vừa cởi tà áo ngoài của hắn vừa giận dỗi – "Huynh làm ta sốt ruột chết mất, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì nữa…"

Lời còn chưa dứt, tay đã bị Tư Đồ nắm lấy.

"Tiên Tiên, ta có lời muốn nói với ngươi." – Tư Đồ cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng, cúi xuống đăm đăm ngắm nhìn lễ phục màu đỏ sẫm trên toàn thân y, tiểu hài tử trông cứ như là tiên vừa mới sa xuống trần đời.

Tiểu Hoàng có vẻ khẩn trương. Y ngước mắt lên nhìn Tư Đồ, nhỏ tiếng mà hỏi – "Gì cơ?"

Tư Đồ ắng lặng mãi một lúc, rồi mới nhoẻn cười nghiêm chỉnh bảo rằng – "Ta thật lòng thích ngươi lắm, có thể thành thân với ngươi là chuyện tốt đẹp nhất trong đời của Tư Đồ ta. Bây giờ chúng mình đã được bên nhau rồi, nhưng ta vẫn sẽ nắm tay ngươi cả đời, mỗi một ngày qua đều khiến cho ngươi vui vẻ, tuyệt đối không để ngươi phải chịu dù nửa phần ủy khuất."

Y ngốc lăng ra mà nghe Tư Đồ nói cho dứt lời, rồi ngó thấy gã Tư Đồ ấy vậy mà hiếm có dịp vừa vội vã thay y phục vừa đỏ lựng mặt mũi lên. Thế rồi Tiểu Hoàng đỏ hoen khóe mắt.

116. Chương 58: Thiên Trường Địa Cửu

Đại hội anh hùng lần này là tên là bọn người trong giang hồ đặt cho. Nếu chiếu theo tính cách của Tư Đồ thì phải gọi là Đại hội buồn chán mới đúng.

Thật sự Mộc Lăng lần này khá là nhọc lòng. Bởi lẽ bọn hào sĩ giang hồ đã trở nên thận trọng, e sợ Hắc Vân Bảo sẽ chăng lưới hốt trọn ổ bọn họ, cho nên Đại hội anh hùng chuyến này đã phải dời ra bên ngoài Hắc Vân Bảo. Ngay ở phía trước khu vực thì cho dựng một lễ đài cao để người ta có thể lên phát biểu, còn ở bên cạnh đài thì cho dựng một trướng bồng cao cao. Tư Đồ nghênh ngang ngồi bên trong, bên cạnh hắn là Tiểu Hoàng đang đọc sách.

Tiểu Hoàng tuyệt nhiên là bị ép phải tới đây. Y thèm vào để tâm đến cái gì mà Đại hội anh hùng này nọ cơ chứ. Có điều Tư Đồ có một thói quen đã bị chiều chuộng đến sinh hư, đó là nếu không có Tiểu Hoàng bên cạnh thì tính tình của hắn sẽ phát sùng vô độ, cho nên các huynh đệ Hắc Vân Bảo lúc nào cũng nhớ rất rõ, rằng phải đặt Tiểu Hoàng bên cạnh mới xong.

Trời dẫu rằng không nóng lắm, nhưng trong trướng cứ ngột ngạt. Tư Đồ hơi có chút bực bội hỏi Mộc Lăng ở ngoài cửa – "Còn chưa hết nữa hả? Nói lâu lắc vậy mà loay hoay cả ngày vẫn chưa xong cho rồi à?"

Mộc Lăng quay lại lườm cho hắn một cái, cũng lười đôi co với hắn nên chỉ nhìn sang Tiểu Hoàng lúc này mới ngẩng lên một chút, như bảo y rằng ——— quản hắn đi kìa!

Tiểu Hoàng giơ tay níu áo Tư Đồ bảo – "Chờ chút đi mà, sẽ chóng qua thôi." – Vừa nói vừa bóc một quả vải nhét vào mồm Tư Đồ.

Tư Đồ nuốt quả vải xuống bụng xong thì giãn người ra im ắng trở lại. Hắn chớp mắt mấy cái với Tiểu Hoàng mà nói – "Thêm một quả nữa đi."

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn bóc cho Tư Đồ thêm một quả nữa rồi đút vào miệng hắn. Tư Đồ nuốt luôn ngón tay của Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng hốt hoảng giật tay lại đỏ mặt lên. Tư Đồ liếm liếm môi cười rất chi thỏa mãn.

Mộc Lăng thấy thế thì lắc đầu, cái gì mà võ lâm đệ nhất kỳ nam chớ hả, là đệ nhất lưu manh thì có đó. Còn đâu là mặt mũi Hắc Vân Bảo nữa chứ.

Tư Đồ được Tiểu Hoàng dỗ cho dễ bảo trở lại nên cũng chẳng thèm cà kê chi cho ầm ĩ. Chẳng mấy chốc thì mọi người đều tụ về đông đủ. Đại hội anh hùng chính thức bắt đầu.

Mộc Lăng ngoảnh lại liếc Tư Đồ, ý bảo —- Bắt đầu được rồi!

Tư Đồ đứng dậy đi ra khỏi trướng, đến trước mặt của quần hùng võ lâm rồi hướng ánh mắt vọng về bên dưới một chút. Đám đông vốn vẫn xì xầm to nhỏ lập tức im ắng trở lại.

"A…" – Mộc Lăng đến ngồi xuống kế Tiểu Hoàng, nâng chung trà lên hớp một ngụm rồi nói – "Thằng tiểu tử Tư Đồ này tuy rằng lúc thường thì tin không được, nhưng tới thời điểm quyết định rồi thì hắn làm chủ cục diện cũng khá lắm đấy."

Tiểu Hoàng gật đầu cười, nhỏ tiếng bảo – "Tư Đồ rất lợi hại."

Mộc Lăng thấy Tiểu Hoàng cười đến là rạng rỡ thì nghiêng người sang nhoẻn cười với y – "Cái này thì kêu là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đó ha?"

Tiểu Hoảng ửng một chút thẹn thùng trên khuôn mặt, lí nhí kêu – "Không có mà…"

Khiến cho Mộc Lăng phải bật cười khanh khách lên. Y dòm ra bên ngoài thấy Tư Đồ đang trừng mắt lườm lườm về mình thì mau chóng im mồm lại.

"Các vị!" – Tư Đồ đi đến đứng trên đài cao, nhìn bao quát xuống quần hùng trong giang hồ. Mặt mũi hắn lạnh lùng mà nói – "Những người kia không phải do Tư Đồ ta giết. Còn về phần là ai, các người tự đi mà hỏi người trong cuộc." – Nói rồi thì lui về phía sau một bước, ngoảnh sang bên cạnh vẫy vẫy tay.

Trong trướng bồng, Mộc Lăng che miệng nhịn cười, bĩu môi ra với Tiểu Hoàng – "Hắn sảng khoái thật đấy. Ta còn tưởng hắn phải lòe thêm mấy câu khách sáo nữa cơ."

"Ừ…" – Tiểu Hoàng cũng cười – "Huynh ấy là thế mà."

Mộc Lăng lắc đầu bất đắc dĩ. Trong mắt của tiểu hài tử này đều chứa đầy Tư Đồ thôi, nhìn kiểu nào cũng thuận mắt y cả.

Tư Đồ lùi về đứng sang một phía. Ngao Phượng Linh bắt đầu bước ra ngoài. Cô nương ta được Mộc Lăng tận tình chăm chút, thương thế đã gần như lành hẳn. Nàng bước chân lên đài cao, vọng tầm mắt xuống bên dưới, chỉ thấy nơi đó đông nghịt những quần hùng tụ tập trải suốt một vùng.

"Ngao cô nương, rốt cuộc là kẻ nào đã hạ sát nhiều người như vậy?" – Có mấy gã hào sĩ vội vàng rướn cổ lên hỏi lớn.

Ngao Phượng Linh hít sâu một hơi mà nói – "Chúng ta đều trúng kế cả rồi, người gia hại chúng ta không phải Tư Đồ bang chủ. Mà chính là…Tề Dịch!"

"Cái gì?" – Lời nói của Ngao Phượng Linh vừa thốt ra, tất thảy mọi người đều kinh hãi. Quần hùng giang hồ xoay mặt nhìn nhau đầy vẻ không thể nào tin được. Bọn họ hỏi – "Vì sao lại là Tề Dịch? Vì sao có thể như thế?!"

Ngao Phượng Linh nhẹ khoát tay với mọi người, muốn bảo tất cả hãy lặng yên nghe nàng ta nói. Dần dà quần hùng lắng xuống, Ngao Phượng Linh lại tiếp lời – "Kẻ hành hung đêm hôm ấy cũng không phải là một người, mà là rất nhiều người. Kẻ dẫn đầu, chính là Tề Dịch!"

Quần hùng ồ cả lên, lập tức xì xầm bàn tán, có người tin cũng có kẻ không tin. Tức khắc bọn họ chia ra làm hai phe, bắt đầu cuộc tranh luận.

Chính vào lúc ấy, chợt nghe thấy từ khoảng không bên trên đỉnh đầu vọng xuống một tràng tiếng gào to khản đặc. Tư Đồ ngước lên, thấy một con quái điểu đen sì chao cánh bay qua. Từ phía xa cũng có thể thấy rõ mồn một hai cái đầu của nó. Con chim ấy gào lên những tiếng kêu rất quái dị, chao liệng vòng quanh trên đỉnh đầu. Một lát sau, đám đông lập tức im lặng trở lại.

Tư Đồ ngoảnh mắt trông sang Mộc Lăng đang ở bên trong trướng. Mộc Lăng gật đầu thì Tư Đồ mới hướng mắt về phía Ngao Phượng Linh.

"Các vị tiền bối" – Ngao Phượng Linh dõng dạc hô – "Ta có thể khẳng định chắc chắn rằng kẻ đã cầm đầu ám toán chúng ta chính là Tề Dịch. Lão muốn nhân sĩ giang hồ bọn ta chém giết lẫn nhau, để lão có thể đạt đến mục đích thống nhất thiên hạ của mình!"

"Chúng ta không thể để cho lão thực hiện được!" – Bên dưới tức thì có người hô theo ủng hộ.

"Ta có kiến nghị!" – Có một vài người có địa vị tương đối cao trong chốn giang hồ giương cao giọng nói – "Ta kiến nghị võ lâm nhân sĩ chúng ta phải liên hợp lại, cùng với Thụy Vương diệt trừ Tề Dịch!"

"Đồng ý!" – Chúng quần hùng đều hô vang dậy – "Nhất quyết phải diệt trừ kẻ tiểu nhân kia! Liên hợp Thụy Vương, diệt trừ Tề Dịch!"

"Tư Đồ bang chủ, chỉ cần người hạ một câu lệnh, chúng tôi lập tức cùng nhau cất quân đánh Tề Dịch!" – Lần này không biết là giọng ai hô lớn, nhưng tức khắc cũng có một trận tiếng hô đồng thuận rền vang.

Tư Đồ lạnh giọng mà cười – "Cả Tề Dịch lẫn Thụy Vương ta đều không ưa, đếch có dự tính giúp kẻ nào, không giúp kẻ nào. Mấy người thích đánh nhau thì cứ việc tự mình đi mà đánh một trận." – Nói đoạn, hắn phủi nhẹ tay lên áo – "Tới đây Hắc Vân Bảo còn có hỷ sự phải làm, ta muốn thành thân với Hoàng Bán Tiên, không nhiều lời nữa, các vị tự nhiên đi!" – Dứt lời, quay ngoắt bỏ vào trong trướng bồng, kéo Tiểu Hoàng trở về Hắc Vân Bảo.

Quần hùng giang hồ ngoảnh mặt nhìn nhau. Nếu như không có sự hỗ trợ của Tư Đồ, quần hùng tụ lại cũng chỉ mới có hơn trăm người, làm sao có thể đọ lại với thiên quân vạn mã của Tề Dịch? Như vậy há chẳng phải là khi không chịu chết đó sao?

Mà về phía Hắc Vân Bảo thì đã thu vén dọn dẹp, cửa đóng then khóa rồi. Mấy tên đứng gác còn xua tay với bọn quần hùng giang hồ rồi nói – "Muốn thương nghị thì kéo sang chỗ khác. Bây giờ đã chứng minh được bang chủ của bọn ta là bị oan, không cần các người xin lỗi đã là được lắm rồi, đừng chàng ràng chộn rộn trước cửa Hắc Vân Bảo bọn ta nữa. Bọn ta phải làm hỷ sự đây, các ông ít làm phiền cho!"

Mọi người chộn rộn tại chỗ cũng chẳng biết phải làm sao mới tốt. Còn con chim hai đầu đang chao liệng phía trên đầu mọi người cũng đã mất hút đi tự thuở nào.

…

"Cái gì?" – Thụy Vương nghe xong lời báo cáo của cổ sư thì giận dữ lật ngã cả chiếc bàn – "Tư Đồ không muốn xuất binh tương trợ ?"

Văn Xương Minh đứng nép một bên thấp thỏm âu lo mà gật đầu – "Dạ phải, có lẽ là vì chuyện của Hoàng tiên sinh…"

"Xéo đi!" – Thụy Vương giơ chân lên đá Văn Xương Minh té ngã nhào ra trên mặt đất, lão mắng chửi tàn tệ – "Ý của mi là đang trách cứ ta đấy sao?!"

"Không dám…Không dám!" – Văn Xương Minh cuống quýt dập đầu, y chạy đến bên cạnh Thụy Vương rót nước dâng cho lão mà lòng run như cầy sấy.

"Báo!" – Một tên thám báo hớt hải chạy vào bên trong, tiến lên bẩm báo – "Bẩm nguyên soái, nhân mã của Tề Dịch đã vượt khỏi khe núi Vu Sơn, đang tiến về phía đại doanh của chúng ta!"

Tiếu Lạc Vũ nhướn mày lên, cười bảo – "Chỉ có một mình ta thì không có cách gì đối phó được với thiên quân vạn mã của Tề Dịch đâu đó!"

Thụy Vương nổi giận gằn – "Vậy còn kẻ nào có cách?!"

"Bây giờ thì… hết còn cách nào khác nữa rồi, liều mạng đánh một trận thôi." – Cổ sư suy tư một lát thì thưa – "Tôi sẽ điều đám nhân sĩ giang hồ tới đây, chia ra vây phía đầu và phía cuối, dồn Tề Dịch vào giữa, sau đó Vương gia điều nhân mã đến tiếp ứng!"

Thụy Vương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói – "Đành phải như vậy… Còn đứng đờ ra đấy làm cái gì?! Cút hết ra ngoài cho ta!"

Những người kia đều nhìn nhau mấy lượt, rồi đồng loạt rút hết ra bên ngoài doanh trướng để chuẩn bị, chỉ còn chừa lại mỗi mình Văn Xương Minh.

"Chuẩn bị cho ta mã xa, gọi ảnh vệ tới, chúng ta triệt thoái trước!" – Thụy Vương nâng chung trà lên nhấp lấy một ngụm rồi dặn dò Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh có vẻ hơi ngần ngừ – "Vương gia…liệu thế có được chăng?"

"Cái quái gì là được hay không được?!" – Thụy Vương trợn trừng – "Ta đối đầu với Tề Dịch chỉ tổ bõ công, còn cái kẻ sung sướng nhất là gã Tư Đồ, hắn ta tự dưng nửa đường vứt gánh, thây kệ bản vương… Khốn kiếp!"

"Vậy…tiểu nhân đi chuẩn bị nhân mã." – Văn Xương Minh run cầm cập mà lùi ra phía ngoài. Gã lại bị Thụy Vương hung tàn cấu thêm một cái nữa mà nói – "Tốt nhất là mi nên một lòng trung thành với ta. Nếu ta bị rơi vào tay lão Tề Dịch, kết cuộc của ngươi không tốt đẹp gì hơn ta đâu!"

"Vâng…tiểu nhân đã biết!" – Văn Xương Minh cuống cuồng gật đầu, rồi hớt hơ hớt hải chạy đi.

Trong doanh trướng, Thụy Vương đảo qua đảo lại hết mấy lần. Lão cầm lấy suất ấn, đổi sang một bộ y phục của người bình thường, rồi xộc ra khỏi trướng nhắm hướng đằng sau của quân doanh mà chạy đi.

Quả nhiên Văn Xương Minh đã chuẩn bị ngựa xe đầy đủ. Thụy Vương ngồi vào bên trong xe, lệnh cho khởi hành cấp tốc rồi hạ ngay rèm xe xuống.

Người xà ích vung roi lên quất xuống, cỗ xe ngựa băng băng lao về phía trước. Từ xưa đến nay Thụy Vương vẫn luôn sống trong an nhàn sung sướng, nào có chịu đựng được loại vất xả ngựa xe này. Chỗ ngồi trên xe lót bằng gỗ cứng, xóc nảy mạnh đến mức lão cảm thấy khó chịu, bèn rống lên – "Dằn chết ta sao? Đi chậm lại một chút!"

Cỗ xe quả nhiên dần dà chậm bước.

Thụy Vương ngồi trong xe, càng nghĩ suy càng cảm thấy ủ rũ, cũng không khỏi có một chút ân hận. Nếu không phải chính bản thân lão nhất thời hồ đồ đụng tới Hoàng Bán Tiên thì hẳn đã không kích cho Tư Đồ trở mặt. Lần này quả là mồi sắp vào miệng mà còn trật ra. Toàn quân bị tiêu diệt còn chưa nói đến đi, tất cả mọi trù tính tốt đẹp đều không còn nữa…Thật quá đáng giận!

Cái gọi là tai tinh chưa hết mà sắc tâm đã dâng, Thụy Vương vừa nghĩ đến Hoàng Bán Tiên thì liền kềm lòng không được mà nhớ đến cơ thể nhỏ nhắn và thanh tú lạ lùng kia. Thật đáng tiếc khi đó tự nhiên lại buông tha cho y. Chuyến này đây thật đúng là gà bay trứng vỡ, mất cả chì lẫn chài. Không còn cách nào khác, đành phải đợi tái diễn vở Đông Sơn mà thôi!

Thụy Vương tính toán thật song suốt —— Sau khi quay về, hãy còn những mấy mươi vạn nhân mã trong hoàng thành, hơn nữa lão hoàng đế lại bệnh nặng như vậy thì có thể làm thịt luôn được rồi. Khi đó lão lại trưng binh, liên hợp với bọn quần hùng trong giang hồ rồi cùng giáp mặt với Tề Dịch thêm phen nữa! Tới lúc đó hẳng giết chết gã Tư Đồ, tiểu mỹ nhân kia chẳng phải sớm muộn gì cũng lọt vào tay mình đó sao!

Đang dương dương tự đắc, cỗ xe bất thình lình dừng lại.

Thụy Vương phát hiện có điều không xong, rống lớn – "Xảy ra chuyện gì?! Sao không đi tiếp?!"

Ngoài kia không có lấy một tiếng trả lời. Thụy Vương hất màn xe lên ló ra ngoài nhìn một cái, thấy ngoài xe ngay cả một người cũng không hề có. Hơn nữa bản thân lão cũng chẳng phải đang ở trên đường lớn, mà là đang ở giữa một khu rừng tại một vùng hoang vắng.

"Văn Xương Minh?!" – Thụy Vương chân nam đá chân chiêu, lảo đảo ra khỏi xe nhìn quanh quất. Có đâu bóng dáng của Văn Xương Minh ở đó – "Cẩu nô tài mi đi đâu rồi?!"

"Ha hả…" – Bất thình lình, một trận cười khẽ vang lên phía sau cỗ xe. Thụy Vương hãi đến mức phải giật mình. Lão quay đầu lại thì thấy Văn Xương Minh đang đứng dối diện cười với lão.

"Nô tài kia, chỗ này là đâu? Vì sao không đi nữa? Ảnh vệ đâu cả rồi?" – Thụy Vương liên tiếp hỏi.

"Ta đã bảo cho bọn ảnh vệ, rằng Thụy Vương muốn thân chinh, cho nên gọi bọn họ ra mé trước quân doanh chuẩn bị rồi." – Văn Xương Minh lại khanh khách cười bảo.

"Ngươi, cẩu nô…A…" – Thụy Vương đột ngột ôm bụng đau đớn ngồi xổm xuống, phát hiện ra từng đợt quặn đau đang cào lên trong bụng. Lão phẫn nộ chỉ vào Văn Xương Minh – "Ngươi…Ngươi…"

"Ha ha." – Văn Xương Minh bước lên, giơ chân đá vào người Thụy Vương một cước rồi tiếp tục đá lão lăn tròn trên mặt đất như lão từng đá mình. Y cười khẩy – "Lão cũng có ngày hôm nay…phải không hử?!"

"Ngươi…" – Thụy Vương giận dữ. Lão chưa bao giờ phải ngậm mối đắng cay nhường này. Tròng mắt lão long lên sòng sọc, chừng như sắp ứa máu.

"Nói cho lão nghe nhé, trà mà lão vừa uống ấy, ta mới cho thêm một thứ thuốc rất tuyệt!" – Văn Xương Minh đưa tay vỗ vỗ bộ mặt của Thụy Vương, cười nhạt – "Ta cho lão có chết cũng chết cho rõ ngọn rõ ngành một chút nhé. Kỳ thực ấy mà, Tiểu lạc Vũ cùng cổ sư kia…Cũng không phải người của lão."

"Cái gì?!" – Thụy Vương hãi hùng. Tròng mắt lão đảo tròn, vẻ không cách chi tin được. Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

"Đến bây giờ mới phản ứng sao?!" – Văn Xương Minh cười nhạt, vươn tay rút một thanh trủy thủ từ phía sau lưng. – "Lão có biết không nhỉ? Thật sự, lão chỉ là đồ ngu. Ta theo bên cạnh lão mấy tháng thì đã nhìn ra hết cả. Thứ ngu xuẩn như lão mà còn hoang tưởng rằng hết thảy người dưới gầm trời này đều phục tùng lão."

"Bọn chúng…bọn chúng là…" – Thụy Vương hốt hoảng tột độ. Một hồi lâu, lão chợt sực tỉnh – "Hóa ra là thế…Hóa ra là thế…"

"Ha hả!" – Văn Xương Minh gật gù. "Không sai!" – Nói rồi, cầm đao đâm vào một bên đùi của Thụy Vương..

"A a a a a a a a!" – Thụy Vương thảm thiết gào một tiếng tê tâm liệt phế.

"Hừ! Bằng vào sự ngu si của lão mà cũng dám vọng tưởng đụng đến cậu ấy hay sao?!" – Văn Xương Minh nghiến răng, lạnh lùng nói. – "Lão mà cũng đòi chạm vào cậu ấy ư? Đúng thật đồ cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!" – Vừa nói, vừa rút đao ra đâm thêm mấy nhát vào đùi Thụy Vương, khiến lão đau đớn đến mức phải oa oa khóc lớn. Lão đã bị trúng độc, muốn cử động khẽ cũng không thể, trong bụng lại còn cơn đau quặn thắt.

"Cẩu nô tài ngươi! – Thụy Vương mắng to – "Cẩu nô tài! Ta…giết ngươi!"

Văn Xương Minh cười nhạt – "Bây giờ trông lão không khác con chó chết rồi là bao, còn muốn giết ai đây?!" – Nói rồi, vung tay chém xuống, cắt đứt toàn bộ gân tay gân chân của Thụy Vương

"A a a a a a a!" – Thụy Vương đau đến mức hầu như ngất đi. Văn Xương minh thò tay vào trong áo Thụy Vương, moi suất ấn ra giữ rịt vào lòng mình, cười mà nói – "Để ta giữ cái này cho lão trước… Lão cứ ở yên đây đợi, ta phái người đi thông báo cho Tư Đồ, bảo với hắn rằng nơi đây có một phần hậu lễ dành cho hắn."

Thụy Vương trừng lớn hai mắt, lắc đầu – "Mi giỏi, mi quả nhiên giỏi lắm… Ha ha…Vô độc bất trượng phu… Thật là hiểm độc, lòng dạ rắn rết thủ đoạn… Ha ha ha."

Văn Xương Minh mắt lạnh tanh nhìn lão, nhổ một bãi nước bọt rồi quay người lại cởi ngựa ra khỏi cỗ xe. Y quay lưng lên ngựa, hãy còn nghe tiếng Thụy Vương đang ha hả cười trên nền đất. Mồm lão nói – "Ta là cóc nhái, còn mi là gì?… Ha ha… Mi chưa từng vọng tưởng hay sao?! Ha ha… Con quỷ sống như mi lại đi yêu tiểu thần tiên kia, ta không có kết cục tốt vậy thì ngươi cũng không có đâu… Ta sẽ chờ xem mi kết thúc làm sao!! Ta sẽ chờ xem!!!"

Văn Xương Minh thúc ngựa xa ra mấy bước, kéo đầu ngựa ngoảnh lại nhìn Thụy Vương đang nằm sóng soài giữa máu me bết cùng bùn đất. Giọng y thản nhiên – "Kết cuộc này cả ta và lão đều đáng có. Ta chẳng cầu được tốt đẹp hơn lão. Lão cứ việc chống hai mắt cho to lên, ở dưới mười tám tầng địa ngục mà nhìn đi. Một ngày kia ta cũng xuống dưới đó, chúng ta khi ấy gặp lại nhau!" – Nói rồi, vung roi quất ngựa, ngựa ***g lộn giương chân, hí dài một tràng rồi lao đi cuồn cuộn.

Thụy Vương hãy còn ở ngay tại chỗ, miệng lão lẩm bẩm, nghe chừng như là "Báo ứng, ác quỷ" gì đó.

Chẳng bao lâu sau, từ phía xa cất lên tiếng gió ràn rạt thổi… Là tiếng tay áo bị gió thốc qua phần phật tung bay. Thụy Vương cảm nhận được đằng sau lão có ai đó, nhưng lão không thể quay đầu lại nhìn.

Tư Đồ vừa nhận được một mảnh giấy, viết rằng mé sau núi có một phần đại lễ dành tặng cho hắn. Cho nên, hắn đến đây nhìn xem, nào có ngờ đâu vừa đến đã trông thấy một lão Thụy Vương sống dở chết dở. Hắn có hơi giật mình, nhưng tức thì liền hiểu rõ nguồn cơn. Tư Đồ thầm lắc đầu, Tiểu Hoàng quả nhiên không

nói sai. Một kẻ như Thụy Vương lý nào lại có kết cuộc tốt đẹp của một kẻ đứng dưới một người mà trên cả vạn người? Đến cuối cùng, lão cũng chỉ là một thân tướp máu dớp dúa trong bùn đất mà thôi.

Tư Đồ cũng chẳng buồn ngó đến biểu hiện của Thụy Vương khi lão đối diện với mình. Hắn đã nhiều lần nghĩ đến sẽ phải bầm thây lão ra thành vạn mảnh. Nhưng cái kẻ trước mắt kia lại có bộ dáng điên điên khùng khùng, vô cùng thê thảm, ấy vậy nhưng vẫn không hề gợi lên trong lòng hắn chút hả hê nào. Hắn chỉ khẽ thở một hơi dài rồi xoay lưng bỏ đi. Giờ đây, trí óc của hắn chỉ chứa đầy một hình ảnh, đấy là khuôn mặt tươi cười đến là đáng yêu của tiểu hài tử ấy, chứ không phải là loại hình ảnh nhơ bẩn này.

…

Tại Hắc Vân Bảo, đèn hoa đã chăng, thiệp viết chữ hỉ đã dán đỏ thẫm tường. Tuy chỉ là những thứ rất bình thường, nhưng khiến người nhìn vào đều thư thái.

Tư Đồ nhanh chân lủi vào trong phòng, thấy ở ngoài cửa Mộc Lăng đang gấp rút đến độ cuống cuồng. Y vừa thấy hắn chạy vào từ phía xa đã cất giọng mắng – "Nhà ngươi muốn chết hử? Còn không mau thay y phục nhanh lên? Hỷ sự bị chậm trễ hết rồi kia kìa, nhà ngươi đã chết toi ở đâu thế hử? Qua thêm canh giờ nữa là hỏng bét hết, coi chừng đấy, khéo Tiểu Hoàng cóc cần ngươi nữa bây giờ!"

Tư Đồ chỉ cười rồi chạy ào vào trong phòng, chỉ thấy Tiểu Hoàng đã đổi y phục thành toàn thân màu đỏ thắm cũng đang sốt ruột đến mức đứng ngồi chẳng yên. Y vừa thấy hắn vào đã bước đến, trong tay cầm hỉ phục của Tư Đồ, vừa cởi tà áo ngoài của hắn vừa giận dỗi – "Huynh làm ta sốt ruột chết mất, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì nữa…"

Lời còn chưa dứt, tay đã bị Tư Đồ nắm lấy.

"Tiên Tiên, ta có lời muốn nói với ngươi." – Tư Đồ cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng, cúi xuống đăm đăm ngắm nhìn lễ phục màu đỏ sẫm trên toàn thân y, tiểu hài tử trông cứ như là tiên vừa mới sa xuống trần đời.

Tiểu Hoàng có vẻ khẩn trương. Y ngước mắt lên nhìn Tư Đồ, nhỏ tiếng mà hỏi – "Gì cơ?"

Tư Đồ ấng ặng mãi một lúc, rồi mới nhoẻn cười nghiêm chỉnh bảo rằng – "Ta thật lòng thích ngươi lắm, có thể thành thân với ngươi là chuyện tốt đẹp nhất trong đời của Tư Đồ ta. Bây giờ chúng mình đã được bên nhau rồi, nhưng ta vẫn sẽ nắm tay ngươi cả đời, mỗi một ngày qua đều khiến cho ngươi vui vẻ, tuyệt đối không để ngươi phải chịu dù nửa phần ủy khuất."

Y ngốc lăng ra mà nghe Tư Đồ nói cho dứt lời, rồi ngó thấy gã Tư Đồ ấy vậy mà hiếm có dịp vừa vội vã thay y phục vừa đỏ lựng mặt mũi lên. Thế rồi Tiểu Hoàng đỏ hoen khóe mắt.

117. Chương 59

Chương 59 | Động phòng hoa chúc

Thành thân là một lễ nghi rườm rà hết sức. Chuyện chăng đèn kết hoa, trống chiêng rộn rã tất nhiên phải có rồi. Cũng vì là do hai người nam tử thành thân, thế nên không có khăn đỏ, chỉ có hai tân lang quan nhi mặc hỉ phục màu đỏ thắm mà thôi.

Tiểu Hoàng vận y phục đỏ hết toàn thân, càng khiến cho dáng vẻ vốn đã thanh tú trắng noãn càng thêm mềm mại đáng yêu, khiến người ta phải nhìn không rời mắt.

Tư Đồ cởi bỏ bộ hắc y trên người rồi thì sát khí có bớt đi mấy phần, có điều bộ dáng đỏ rực của hắn nom có gì đó hoạt kê. Hơn nữa, cũng hiếm có dịp gã cứ dúm dó bất an, chỉ biết níu chặt lấy cánh tay Tiểu Hoàng không chịu buông ra.

Rảo hết mấy vòng trong lễ đường, uống vài chén rượu, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đã bị mấy vị phó bang chủ đẩy mạnh vào trong tân phòng, đóng cửa lại.

Hai người trong tân phòng, mắt to mở tròn nhìn mắt nhỏ, hết nửa buổi trời cũng chẳng nói với nhau được câu nào.

Mãi lâu sau, chính Tư Đồ mở miệng trước – "Tiếp theo phải làm sao đây?"

Tiểu Hoàng hấp háy mắt – "Làm sao là làm sao?"

"Động phòng đó…" – Tư Đồ kéo hết mấy thứ tơ hồng đai đỏ nhằng nhì trên người hắn xuống rồi hỏi Tiểu Hoàng – "Làm sao mà động bây giờ?"

Tiểu Hoàng hơi rụt tay áo của y lại, lí nhí bảo thầm – "Ta cũng có biết đâu chứ, ta có động qua khi nào đâu."

"Ngươi đọc nhiều sách như vậy mà cũng không biết động phòng là động làm sao hử?" – Tư Đồ hỏi.

"Ai… Ai đi đọc loại sách đó chứ." – Tiểu Hoàng đến bên giường ngồi xuống, thấy trên bàn có một bình rượu. Tư Đồ vỗ vỗ trán – "Thôi được, uống rượu giao bôi trước đã." – Vừa nói vừa đi đến bên cạnh bàn, rót hai chung rượu ra rồi đi đến bên giường đưa cho Tiểu Hoàng một chén.

Tiểu Hoàng đón lấy, hai người họ vươn tay ra mà làm kiểu nào cũng không thể quấn vào nhau cho được. Tư Đồ nổi sùng, trực tiếp uống cạn một chén, chồm người qua ôm lấy Tiểu Hoàng dùng miệng rót rượu trực tiếp vào miệng y. Tiểu Hoàng lập tức mặt đỏ bừng bừng, đẩy Tư Đồ một cái – "Huynh… sao huynh làm vậy?"

"Chẳng phải bảo là giao bôi còn gì? Mà có nói là giao bằng cách nào đâu, thôi giao theo cách của ta cho chắc ăn." – Tư Đồ cười ha hả mà nói, lại nghiêng qua hôn Tiểu Hoàng một cái, rồi liếm liếm khóe môi, cười tươi hả hê lắm lắm.

Tiểu Hoàng có chút ngượng ngùng. Tư Đồ đặt chén rượu xuống rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, thấp giọng hỏi – "Tiên Tiên, có vui không nào?"

Tiểu Hoàng mở tròn mắt, nhẹ gật đầu rồi nhỏ giọng đáp – "Ừm, vui lắm."

"Có thật không đấy?" – Tư Đồ nghiêng người qua hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của y một cái – "Sau khi thành thân rồi thì sẽ càng thân mật hơn đó."

Tiểu Hoàng đỏ mặt gật đầu, mỉm cười mà không nói gì.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ngay cả nửa ý chối từ cũng chẳng có, trong lòng hắn thoải mái. Hắn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng chân Tiểu Hoàng lên, cởi hai chiếc hài màu đỏ khỏi chân y rồi nắm lấy bàn chân trắng nõn mà nhéo nhéo.

Tiểu Hoàng rụt chân lại, thụt lùi vào bên trong giường.

Tư Đồ đứng dậy dỡ bỏ lớp áo khoác ngoài. Không còn hỉ phục màu đỏ nữa, hắn buông rèm giường ở hai bên xuống, rồi chui vào.

Ánh nến đỏ lọc qua lớp trướng liêm chỉ còn lại một nửa, vầng sáng thấm vào bên trong ấm áp một cách dịu mềm, khiến cho tiểu hài tử trên màu đệm giường đỏ thắm trông càng thêm nổi bật. Xung quanh y như được phủ một lớp sáng dịu nhẹ, nom cứ như là ảo mộng.

Tư Đồ ngây ngẩn mà nhìn, rồi vươn tay ra nắm lấy góc quần đỏ của Tiểu Hoàng. Hắn bắt đầu từ ống quần mà chậm rãi vuốt lên, đi qua phần cẳng chân nho nhỏ mềm mềm, rồi dừng lại trên đầu gối Tiểu Hoàng, dùng bàn tay nhẹ nhàng gãi qua, khiến cho Tiểu Hoàng vì nhột mà bật cười lên khanh khách. Y đẩy tay ra từ chối nhưng lại bị Tư Đồ níu lấy những ngón tay trắng gầy lấp ló dưới góc tay áo thêu cánh sen.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng né qua mấy lượt, nhưng tay rút về chẳng xong đành phải khẽ mỉm cười xoay lòng bàn tay miết lấy những ngón tay của Tư Đồ, nhẹ nhàng cảm nhận những vết chai sần cộm lên do luyện kiếm quanh năm của hắn.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ hạ giọng xuống, nghiêng người sang – "Hôn ta một cái."

Tiểu Hoàng dù cho còn có một chút bối rối, thế nhưng vẫn nghe lời mà nghiêng người sang hôn lên khóe môi Tư Đồ một cái. Hôn xong thì tựa người vào vai Tư Đồ. Hai người tựa sát vào nhau mãi một lúc, rồi Tư Đồ ngả người về phía trước một chút, đặt Tiểu Hoàng bên dưới thân mình, trên lớp chăn hỉ dày êm ái.

Tiểu Hoàng mở tròn đôi mắt trong veo mà nhìn gã Tư Đồ đang trước mắt, rồi không màng sống chết mà hôn lên cằm hắn.

Tư Đồ rít một hơi, nắm chặt lấy thắt lưng của Tiểu Hoàng rồi làm bộ dáng hung dữ mà nói – "Đừng lộn xộn, ta sợ làm ngươi bị thương."

Tiểu Hoàng chẳng bị dọa sợ gì, hai tay y còn choàng quanh cổ Tư Đồ. Y kéo nhẹ, Tư Đồ áp xuống phía dưới. Khi môi kề vào môi, hắn kinh hỉ phát hiện Tiểu Hoàng đang hôn lên môi hắn. Tuy rằng cái hôn vẫn còn thấp tha thấp thỏm, nhưng ngay cả đầu lưỡi đều vươn ra cả rồi.

Trong tim Tư Đồ giã trống thình thịch, thình thịch. Hắn buột miệng câu "Chết tiệt" rồi hé môi hôn Tiểu Hoàng bên dưới mình. Gắn bó vào nhau, đầu lưỡi vươn vào bên trong khoang miệng của Tiểu Hoàng mà quyện lấy, mà hôn mãi một trận, đến khi buông ra thì thấy mặt mũi tiểu hài tử bên dưới mình đang đỏ bừng như ráng chiều, rất đỗi nao lòng. Đến môi cũng đỏ, tóc mai tản mác, khiến Tư Đồ cảm thấy nhộn nhạo toàn thân, thấp giọng gọi – "Tiên Tiên."

Tiểu Hoàng thấy dáng vẻ động tình của Tư Đồ thì cũng xiêu lòng, vươn tay ra khẽ vuốt lại mấy sợi tóc rối phủ trên trán hắn. Trong lòng cảm thán, sao người này tính tình cứ như tóc vậy, chẳng khi nào vào nếp, cứ vĩnh viễn tùy tính tự tại. Những ngón tay mảnh dẻ chậm rãi miết qua khuôn mặt Tư Đồ, Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Tư Đồ, ta cũng rất vui vì được thành thân cùng huynh, ta thích huynh nhất."

Tư Đồ thấy tiểu hài tử bên dưới mình da dẻ như ngọc, mặt mày ẩn tình, lại nghe thêm một câu nói thật lòng của y thì cảm giác huyết mạch toàn thân mình đều bắt đầu trướng căng cả lên. Hắn gắng kềm chế dục vọng của mình, cảm thấy hơi khó chịu, lại cúi xuống hôn thêm trận nữa lên cổ và môi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tựa như cũng nhận ra Tư Đồ đang nhẫn nhịn và bất an thế nào. Y vỗ về trên vai hắn thật nhẹ, rồi thủ thỉ bên tai hắn – "Đừng lo, huynh muốn sao thì cứ thế thôi, ta đã là của huynh rồi, muốn như thế nào ta đều cam tâm tình nguyện."

Tư Đồ hít sâu một hơi, thở dài mà bảo – "Ngươi muốn lấy mạng của ta sao… Ta không muốn ra tay, vì ngươi sẽ đau, có người bảo lần đầu tiên sẽ rất đau."

Tiểu Hoàng cười khẽ, ngồi xuống, cởi y phục ra.

"Ngươi làm gì đấy?" – Tư Đồ ôm chầm lấy bàn tay đang lần cởi cúc áo của Tiểu Hoàng, giọng hắn hơi nghẽn lại.

Tiểu Hoàng giật tay ra, tiếp tục cởi y phục của chính mình mà nói – "Vậy thì ngủ đi."

"Không cho!" – Tư Đồ ôm ghì Tiểu Hoàng, lại áp y xuống giường, hơi thở đổ dồn – "Ta muốn làm."

Tiểu Hoàng bất đắc dĩ thở dài – "Vậy huynh làm mau đi."

"Đồ ngốc nhỏ nhà ngươi" – Tư Đồ hung tợn day cắn trên mặt y – "Ngươi còn không biết ta thương ngươi sao, thế nhưng ngươi lại muốn chết."

Tiểu Hoàng ngoẹo đầu hỏi Tư Đồ – "Còn có thể đau đến bao nhiêu? Ta thích huynh, chết vì huynh còn có thể, đau thì có là gì?"

Tư Đồ ngẩn người tròn cả mắt, chăm chú nhìn vào Tiểu Hoàng một lúc lâu, thế rồi đột ngột vươn tay ra ôm chặt Tiểu Hoàng, thì thầm – "Lão thiên gia thực sự đối với ta không tệ, Tư Đồ ta có đức gì năng gì… Có chết cũng cam lòng!"

Tiểu Hoàng đánh hắn – "Đừng nói bậy… Ưm…" – Lời còn chưa dứt đã kinh ngạc kêu lên, cánh tay Tư Đồ đang lần theo tấm lưng của y, chậm rãi đi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy cánh mông y.

"Là chính ngươi nói đó." – Tư Đồ cười hôn khẽ lên trán Tiểu Hoàng – Vậy thì không cho phép ngươi khóc bảo không được."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, cứng miệng bảo – "Ta không có!"

"A…" – Tư Đồ nhếch một bên môi lên cười gian xảo, tay hắn lần tìm trên y phục Tiểu Hoàng rồi cởi hết tất cả xuống, lại cởi bỏ tất cả y phục trên người mình. Hai người bọn họ trần trụi đối diện nhau. Tiểu Hoàng do xấu hổ mà toàn thân đều ửng một tầng đỏ hồng, liền dùng dằng tưởng lấy chăn hỉ đắp lên người mình. Tư Đồ giữ lấy cánh tay y, kéo lên hai bên má rồi từ bên trên nhìn bao quát mặt mũi Tiểu Hoàng. Hắn tán thán tiểu hài tử thuần mỹ cứ như thiên nhân vậy, rồi cúi xuống thành kính hôn lên người Tiểu Hoàng.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng se sẽ vùng vẫy mấy lần, lí nhí bảo – "Nhột…."

"Nhột ư?" – Tư Đồ mỉm cười, lưu luyến trước bờ ngực Tiểu Hoàng, hai tay hắn đang giữ chặt thắt lưng y, miệng lại bắt lấy một điểm thù du trước ngực tiểu hài tử, khiến cho Tiểu Hoàng phải khản giọng kêu lên một tiếng rồi lại nhẹ cựa mình giãy dụa.

Hai ngươi họ áp sát cơ thể vào nhau, Tư Đồ mừng rỡ phát hiện tiểu hài tử có phản ứng.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ hôn lên trước ngực Tiểu Hoàng, khiến cho y phải thở dồn, tiếng thở không nặng nề cũng chẳng quá nhẹ, cứ như là móng vuốt mèo con, cào qua khiến trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Tư Đồ vẫn đang từ tốn lần mãi xuống bên dưới, có lúc chần chừ trên chiếc bụng nhỏ hơi lõm của Tiểu Hoàng, rồi dùng tay khẽ tách hai chân y ra, môi hôn lên da thịt mềm mại bên trong.

Tiểu Hoàng khó chịu, muốn khép chân lại nhưng chẳng đào đâu ra sức nữa. Y khẽ cau mày, trên mặt tỏa ra một nét ngượng ngùng.

Tư Đồ ngước lên, ánh mắt của hắn và Tiểu Hoàng giao nhau, chợt hay rằng đôi mắt linh động của tiểu hài tử cứ như thế đã hút hết hồn phách hắn ra ngoài rồi. Hắn lại cúi đầu xuống, miệng phủ lên nơi đã hơi ngẩng đầu ấy của Tiểu Hoàng, rồi nhẹ nhàng mà liếm mút.

"A…" – Tiểu Hoàng cả kinh kêu lên, nhưng rồi lại vì kích thích của Tư Đồ mà tiếng kêu tức khắc ách tại trong cổ họng. Y khó chịu thở dốc, cảm giác thấy khoang miệng mềm mại của Tư Đồ đang vây phủ lấy chính mình, cảm thấy đầu lưỡi linh hoạt của hắn đang quyện lấy mình. Chân Tiểu Hoàng run lên, y lắc đầu thấp giọng gọi – "Tư Đồ…"

Giờ đây Tư Đồ đang gắng hết sức mình để áp chế dục niệm hầu như đã sắp sửa lao ùa ra khỏi cơ thể hắn. Nhưng một tiếng gọi mềm mại của Tiểu Hoàng đã khiến tất cả trong trí não hắn phút chốc thành hư không, chỉ còn lại nơi đang bừng bừng nơi bụng dưới. Toàn thân hắn nóng lên, dị thường luống cuống, tốc độ miệng vào ra lại càng nhanh hơn. Hắn luồn tay vào bên dưới gối, quả nhiên phát hiện một chiếc lọ mà Mộc Lăng đã chu đáo đặt vào trong. Mở nắp ra, một mùi hương lạ lùng thơm nức tỏa lên, chính là một loại cao trơn tốt nhất. Tư Đồ vươn ngón tay vào quết ra một ít, bôi lên cánh mông mềm mại của Tiểu Hoàng, nơi khe hở non mềm ấy.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng chợt cảm giác phía sau mình mát lạnh, mới giãn người ra một chút thì phía trước đã bị Tư Đồ nhân lúc y không đề phòng mút mạnh một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng kinh sợ hô, cảm giác nơi dưới bụng mình có hơi run rẩy, y không kềm được phải ưỡn lưng lên một chút rồi ra trong miệng của Tư Đồ…. Đợi cho đến khi cảm giác mê man qua đi, Tiểu Hoàng cảm thấy mình đã gây ra chuyện không hay rồi, cứ như thế mà ra trong miệng của Tư Đồ… Thế nhưng ngay thời điểm y ngượng ngùng chết đi được thì lại nghe thấy một tiếng ực rất rõ ràng, khi ngẩng đầu lên lại thì thấy Tư Đồ đang dựa đầu lên bụng mình, đang mở to một đôi mắt tà mị, nuốt thứ trong miệng xuống.

"Huynh… Nha a…" – Đương khi Tiểu Hoàng luống ca luống cuống, bất thình lình một ngón tay quyết cao trơn của Tư Đồ nhoáng cái đã lẩn vào trong.

"Ưm…" – Vùng vẫy vì khó chịu mấy cái, Tiểu Hoàng cảm thấy không ổn rồi. Y siết chặt vai Tư Đồ, nhỏ tiếng bảo – "Lấy… ra đi…"

Tư Đồ cảm giác như tiếng kêu kia của Tiểu Hoàng đã khiến hồn hắn bay đâu mất tiêu rồi, miệng hắn hãy còn chưa rời bỏ nơi phía trước của Tiểu Hoàng, lại bắt đầu liếm mút thêm lần nữa.

"Nha… buông ra…" – Tiểu Hoàng vừa mới trải qua một lần cực cảm, bản tính ngây thơ trời sinh của y cộng thêm việc chưa hề nếm qua tình sự, nào có chịu được trêu ghẹo như thế đâu. Hạ thân y lập tức lại nảy sinh

phản ứng, hơn nữa, so với vừa rồi thì càng rõ hơn.

"Ư,…" – Lại một tiếng kêu thất thanh, ngón tay của Tư Đồ chậm rãi xoay tròn rồi hướng vào bên trong, cứ nhưng đang sẽ sàng dò xét, cứ vào một chút rồi lại ra một chút, khi tiến vào lại thì xoay quanh một vòng. Bốn phía huyệt nội của Tiểu Hoàng tức thì dấy lên một cơn nhột nhạt khe khẽ. Thì ra trong thuốc cao của Mộc Lăng đã cho thêm dược vật thôi tình. Tiểu Hoàng làm sao chịu nổi, bị Tư Đồ thăm dò mấy lần thì đã cảm thấy tứ chi mềm nhũn ra, y cố dùng những đầu ngón chân kềm lại, khó chịu lắc lắc đầu – "Ra đi mà…"

"A…" – Tư Đồ cười, ngước lên nhìn Tiểu Hoàng – "Vừa nãy ai nói là sẽ không cầu xin buông ra thế, hửm?" – Vừa nói, lại vừa cho vào thêm một ngón tay.

"Ai nha…" – Tiểu Hoàng chấn động, vừa nãy chừng như nơi Tư Đồ vừa chạm đến khiến y không chịu được nữa, cơ thể tê rần, còn dục vọng phía trước lập tức tiết ra ngoài.

Tư Đồ cười – "Nhanh thế ư?"

Tiểu Hoàng vừa thẹn vừa tức, xấu hổ vì bản thân mình không thể khống chế được cơ thể mình, còn tức là vì Tư Đồ ăn hiếp y như thế.

"Tiên Tiên… thả lỏng nào." – Tư Đồ lại duỗi một ngón tay vào bên trong, nương theo tác dụng dược vật của Mộc Lăng mà nhẹ nhàng mở rộng sự co dãn của nơi ấy ra. Ngón tay lại nương lúc thăm dò vào trong mà khuấy đảo, khiến cho Tiểu Hoàng thở dốc không dứt. Đã thấy trên người y ứa một lớp mồ hôi mỏng, mái tóc đen hai bên thái dương bị mồ hôi làm ẩm, bết lại hai bên má, cùng với làn da trắng như tuyết càng khiến cho cả thân thể như phấn điêu ngọc trạc. Tư Đồ thật sự hết cách nhịn nổi nữa rồi. Hắn trở người Tiểu Hoàng ra, nghiêng người hôn lên gáy y, liếm hôn một đường từ trên đôi vai như cánh bướm xuống dưới, nơi chiếc eo hõm xuống cùng cánh mông mây mẩy. Tư Đồ nhẹ nhàng day cắn phần mông mềm mại của Tiểu Hoàng, trong lòng hắn tán thán, đừng thấy tiểu hài tử này gầy đến mức da bọc xương mà nhầm, mông cũng tròn trịa mềm mại lắm ấy. Ngón tay hắn đang ở bên trong bỗng dưng khêu lên, ép vào một nơi nào đó bên trong nội bích của Tiểu Hoàng.

"Nha a

" – Trong tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Hoàng còn mang theo vài phần khẩn đục mê người. Y cắn đệm chăn bên dưới mình, khổ sở nói – "Không muốn… chạm vào nơi đó… ưm…"

Tư Đồ hôn lên vai Tiểu Hoàng, cười hỏi – "Ở đây sao?"

"Nha…" – Tiểu Hoàng khổ sở lắc đầu, nơi khóe mi dần dà ứa nước mắt, còn phía trước lại ẩm ướt hết một vùng, bèn mắc cỡ khóc òa lên.

Tư Đồ khẽ cười ngậm lấy vành tai của Tiểu Hoàng, thấp giọng xuống thoải mái – "Không có gì mất mặt hết, thất tình lục dục là nhân chi thường tình, ngươi và ta lưỡng tình tương duyệt, chỉ cần thư giãn ra mà hưởng thụ là được rồi."

Tiểu Hoàng phập phồng cánh mũi, đỏ hoe hoe mắt nhìn Tư Đồ, ấm ức nói – "Khó chịu lắm, huynh lấy ra đi… đừng chạm vào nơi đó!"

Tư Đồ hít sâu một hơi, ngậm lấy vành tai Tiểu Hoàng gọi khẽ – "Tiên Tiên… ta nhịn không được nữa."

Tiểu Hoàng đương lúc mơ mơ tỉnh tỉnh cảm thấy Tư Đồ đã rút ngón tay hắn ra ngoài. Y thở phào nhẹ nhõm, chẳng dè đâu nơi cánh mông lại cảm thấy có một thứ gì đó nóng hôi hổi xen vào, đặt ở nơi huyệt khẩu từ lâu vì tác dụng của dược vật mà hơi khẽ nhếch lên của Tiểu Hoàng.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng không ngốc, tích tắc đã hiểu ra rằng thứ ấy là cái gì. Y xấu hổ vùi hết cả mặt mũi vào đệm chăn.

"Tiên Tiên, ngước đầu lên nào!" – Tư Đồ hạ giọng bảo – "Ngoan, hít sâu vào!"

Tiểu Hoàng không buồn để ý, vẫn giữ khư khư trong chăn lắc đầu.

"Ngoan!" – Tư Đồ hôn lển cổ Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng về phía trước một chút, dục vọng nóng cháy của hắn tức thì tiến vào một ít.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng kinh hoảng ngước đầu lên, Tư Đồ đã che chắn trước mắt y lại, không cho y chui vào trong chăn nữa. Hắn nắm lấy bàn tay ghì siết đệm giường của y, nỉ non – "Ta… ngươi thả lỏng đi… Tiên Tiên…" – Vừa nói, vừa chậm rãi đẩy về phía trước thêm mấy phần.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng cắn mu bàn tay của Tư Đồ một cái. Đau thật đấy, bây giờ thứ đang vào trong còn to hơn ngón tay nữa, lại nóng đến phát bỏng, đau quá đi mà.

"Tiên Tiên, có đau không?" – Tư Đồ thấy sắc mặt Tiểu Hoàng trắng bệt, còn hai bên thái dương đều ứa mồ hôi lạnh thì trong lòng vô cùng đau đớn. Hắn đang ở nửa đường, dẫu rằng khó chịu muốn chết đi, thế nhưng một cử động xíu xiu cũng không dám nữa.

Giằng co như thế trong một lúc, rồi có lẽ là do tác dụng của dược vật, Tiểu Hoàng nghĩ bên trong nhột nhạt khó chịu quá. Y co giật thân thể, khi thứ nóng hôi hổi của Tư Đồ trong cơ thể y chạm đến được nội bích thì cơn nhột nhạt ấy lập tức dừng lại. Tiểu Hoàng lại theo bản năng mà co giật.

Lại nghe thấy tiếng rít hơi lạnh của Tư Đồ phía sau. Hắn khẽ hừ một tiếng, nhìn Tiểu Hoàng có chút gì bất đắc dĩ. Hắn nhỏ tiếng hỏi – "Ngươi muốn lấy mạng của ta đó à? Đừng cử động nữa, đợi ta từ từ đi ra."

Tiểu Hoàng có chút chần chừ nắm lấy bàn tay Tư Đồ, lí nhí kêu một tiếng – "Ngứa…"

"Cái gì?" – Tư Đồ không hiểu – "Ở đâu ngứa?"

Mặt mũi Tiểu Hoàng đỏ như muốn cháy lên. Cả buổi trời ấp úng xong rồi y mới dùng giọng nói lí nhí như muỗi kêu mà bảo – "Ở bên trong…"

Tư Đồ nghe thấy rõ mồm một, hắn nghi hoặc chẳng tin nhìn vào Tiểu Hoàng, hồi lâu sau mới nói – "Vậy… ta có thể không cần ra ngoài sao?"

Tiểu Hoàng đỏ mặt, nửa buổi sau mới gật đầu.

"Vậy còn… đi vào thì sao?" – Tư Đồ cúi xuống mỉm cười hỏi

"….Ưm…" – Tiểu Hoàng im ắng một hồi lâu sau lại mới gật đầu – "…Nha a…"

Tư Đồ đẩy người mạnh mẽ về phía trước, toàn bộ vào hết bên trong…

118. Chương 59: Động Phòng Hoa Chúc

Thành thân là một lễ nghi rườm rà hết sức. Chuyện chăng đèn kết hoa, trống chiêng rộn rã tất nhiên phải có rồi. Cũng vì là do hai người nam tử thành thân, thế nên không có khăn đỏ, chỉ có hai tân lang quan nhi mặc hỉ phục màu đỏ thắm mà thôi.

Tiểu Hoàng vận y phục đỏ hết toàn thân, càng khiến cho dáng vẻ vốn đã thanh tú trắng noãn càng thêm mềm mại đáng yêu, khiến người ta phải nhìn không rời mắt.

Tư Đồ cởi bỏ bộ hắc y trên người rồi thì sát khí có bớt đi mấy phần, có điều bộ dáng đỏ rực của hắn nom có gì đó hoạt kê. Hơn nữa, cũng hiếm có dịp gã cứ dúm dó bất an, chỉ biết níu chặt lấy cánh tay Tiểu Hoàng không chịu buông ra.

Rảo hết mấy vòng trong lễ đường, uống vài chén rượu, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng đã bị mấy vị phó bang chủ đẩy mạnh vào trong tân phòng, đóng cửa lại.

Hai người trong tân phòng, mắt to mở tròn nhìn mắt nhỏ, hết nửa buổi trời cũng chẳng nói với nhau được câu nào.

Mãi lâu sau, chính Tư Đồ mở miệng trước – "Tiếp theo phải làm sao đây?"

Tiểu Hoàng hấp háy mắt – "Làm sao là làm sao?"

"Động phòng đó…" – Tư Đồ kéo hết mấy thứ tơ hồng đai đỏ nhằng nhì trên người hắn xuống rồi hỏi Tiểu Hoàng – "Làm sao mà động bây giờ?"

Tiểu Hoàng hơi rụt tay áo của y lại, lí nhí bảo thầm – "Ta cũng có biết đâu chứ, ta có động qua khi nào đâu."

"Ngươi đọc nhiều sách như vậy mà cũng không biết động phòng là động làm sao hử?" – Tư Đồ hỏi.

"Ai…Ai đi đọc loại sách đó chứ." – Tiểu Hoàng đến bên giường ngồi xuống, thấy trên bàn có một bình rượu. Tư Đồ vỗ vỗ trán – "Thôi được, uống rượu giao bôi trước đã!" – Vừa nói vừa đi đến bên cạnh bàn, rót hai chung rượu ra rồi đi đến bên giường đưa cho Tiểu Hoàng một chén.

Tiểu Hoàng đón lấy, hai người họ vươn tay ra mà làm kiểu nào cũng không thể quấn vào nhau cho được. Tư Đồ nổi sùng, trực tiếp uống cạn một chén, chồm người qua ôm lấy Tiểu Hoàng dùng miệng rót rượu trực tiếp vào miệng y. Tiểu Hoàng lập tức mặt đỏ bừng bừng, đẩy Tư Đồ một cái – "Huynh…sao huynh làm vậy?"

"Chẳng phải bảo là giao bôi còn gì? Mà có nói là giao bằng cách nào đâu, thôi giao theo cách của ta cho chắc ăn!" – Tư Đồ cười ha hả mà nói, lại nghiêng qua hôn Tiểu Hoàng một cái, rồi liếm liếm khóe môi, cười tươi hả hê lắm lắm.

Tiểu Hoàng có chút ngượng ngùng. Tư Đồ đặt chén rượu xuống rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, thấp giọng hỏi – "Tiên Tiên, có vui không nào?"

Tiểu Hoàng mở tròn mắt, nhẹ gật đầu rồi nhỏ giọng đáp – "Ừm, vui lắm."

"Có thật không đấy?" – Tư Đồ nghiêng người qua hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của y một cái – "Sau khi thành thân rồi thì sẽ càng thân mật hơn đó."

Tiểu Hoàng đỏ mặt gật đầu, mỉm cười mà không nói gì.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ngay cả nửa ý chối từ cũng chẳng có, trong lòng hắn thoải mái. Hắn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng chân Tiểu Hoàng lên, cởi hai chiếc hài màu đỏ khỏi chân y rồi nắm lấy bàn chân trắng nõn mà nhéo nhéo.

Tiểu Hoàng rụt chân lại, thụt lùi vào bên trong giường.

Tư Đồ đứng dậy dỡ bỏ lớp áo khoác ngoài. Không còn hỉ phục màu đỏ nữa, hắn buông rèm giường ở hai bên xuống, rồi chui vào.

Ánh nến đỏ lọc qua lớp trướng liêm chỉ còn lại một nửa, vầng sáng thấm vào bên trong ấm áp một cách dịu mềm, khiến cho tiểu hài tử trên màu đệm giường đỏ thắm trông càng thêm nổi bật. Xung quanh y như được phủ một lớp sáng dịu nhẹ, nom cứ như là ảo mộng.

Tư Đồ ngây ngẩn mà nhìn, rồi vươn tay ra nắm lấy góc quần đỏ của Tiểu Hoàng. Hắn bắt đầu từ ống quần mà chậm rãi vuốt lên, đi qua phần cẳng chân nho nhỏ mềm mềm, rồi dừng lại trên đầu gối Tiểu Hoàng, dùng bàn tay nhẹ nhàng gãi qua, khiến cho Tiểu Hoàng vì nhột mà bật cười lên khanh khách. Y đẩy tay ra từ chối nhưng lại bị Tư Đồ níu lấy những ngón tay trắng gầy lấp ló dưới góc tay áo thêu cánh sen.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng né qua mấy lượt, nhưng tay rút về chẳng xong đành phải khẽ mỉm cười xoay lòng bàn tay miết lấy những ngón tay của Tư Đồ, nhẹ nhàng cảm nhận những vết chai sần cộm lên do luyện kiếm quanh năm của hắn.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ hạ giọng xuống, nghiêng người sang – "Hôn ta một cái."

Tiểu Hoàng dù cho còn có một chút bối rối, thế nhưng vẫn nghe lời mà nghiêng người sang hôn lên khóe môi Tư Đồ một cái. Hôn xong thì tựa người vào vai Tư Đồ. Hai người tựa sát vào nhau mãi một lúc, rồi Tư Đồ ngả người về phía trước một chút, đặt Tiểu Hoàng bên dưới thân mình, trên lớp chăn hỉ dày êm ái.

Tiểu Hoàng mở tròn đôi mắt trong veo mà nhìn gã Tư Đồ đang trước mắt, rồi không màng sống chết mà hôn lên cằm hắn.

Tư Đồ rít một hơi, nắm chặt lấy thắt lưng của Tiểu Hoàng rồi làm bộ dáng hung dữ mà nói – "Đừng lộn xộn, ta sợ làm ngươi bị thương."

Tiểu Hoàng chẳng bị dọa sợ gì, hai tay y còn choàng quanh cổ Tư Đồ. Y kéo nhẹ, Tư Đồ áp xuống phía dưới. Khi môi kề vào môi, hắn kinh hỉ phát hiện Tiểu Hoàng đang hôn lên môi hắn. Tuy rằng cái hôn vẫn còn thấp tha thấp thỏm, nhưng ngay cả đầu lưỡi đều vươn ra cả rồi.

Trong tim Tư Đồ giã trống thình thịch, thình thịch. Hắn buột miệng câu "Chết tiệt" rồi hé môi hôn Tiểu Hoàng bên dưới mình. Gắn bó vào nhau, đầu lưỡi vươn vào bên trong khoang miệng của Tiểu Hoàng mà quyện lấy, mà hôn mãi một trận, đến khi buông ra thì thấy mặt mũi tiểu hài tử bên dưới mình đang đỏ bừng như ráng chiều, rất đỗi nao lòng. Đến môi cũng đỏ, tóc mai tản mác, khiến Tư Đồ cảm thấy nhộn nhạo toàn thân, thấp giọng gọi – "Tiên Tiên."

Tiểu Hoàng thấy dáng vẻ động tình của Tư Đồ thì cũng xiêu lòng, vươn tay ra khẽ vuốt lại mấy sợi tóc rối phủ trên trán hắn. Trong lòng cảm thán, sao người này tính tình cứ như tóc vậy, chẳng khi nào vào nếp, cứ vĩnh viễn tùy tính tự tại. Những ngón tay mảnh dẻ chậm rãi miết qua khuôn mặt Tư Đồ, Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Tư Đồ, ta cũng rất vui vì được thành thân cùng huynh, ta thích huynh nhất."

Tư Đồ thấy tiểu hài tử bên dưới mình da dẻ như ngọc, mặt mày ẩn tình, lại nghe thêm một câu nói thật lòng của y thì cảm giác huyết mạch toàn thân mình đều bắt đầu trướng căng cả lên. Hắn gắng kềm chế dục vọng của mình, cảm thấy hơi khó chịu, lại cúi xuống hôn thêm trận nữa lên cổ và môi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tựa như cũng nhận ra Tư Đồ đang nhẫn nhịn và bất an thế nào. Y vỗ về trên vai hắn thật nhẹ, rồi thủ thỉ bên tai hắn – "Đừng lo, huynh muốn sao thì cứ thế thôi, ta đã là của huynh rồi, muốn như thế nào ta đều cam tâm tình nguyện."

Tư Đồ hít sâu một hơi, thở dài mà bảo – "Ngươi muốn lấy mạng của ta sao…Ta không muốn ra tay, vì ngươi sẽ đau, có người bảo lần đầu tiên sẽ rất đau."

Tiểu Hoàng cười khẽ, ngồi xuống, cởi y phục ra.

"Ngươi làm gì đấy?" – Tư Đồ ôm chầm lấy bàn tay đang lần cởi cúc áo của Tiểu Hoàng, giọng hắn hơi nghẽn lại.

Tiểu Hoàng giật tay ra, tiếp tục cởi y phục của chính mình mà nói – "Vậy thì ngủ đi."

"Không cho!" – Tư Đồ ôm ghì Tiểu Hoàng, lại áp y xuống giường, hơi thở đổ dồn – "Ta muốn làm."

Tiểu Hoàng bất đắc dĩ thở dài – "Vậy huynh làm mau đi."

"Đồ ngốc nhỏ nhà ngươi" – Tư Đồ hung tợn day cắn trên mặt y – "Ngươi còn không biết ta thương ngươi sao, thế nhưng ngươi lại muốn chết."

Tiểu Hoàng ngoẹo đầu hỏi Tư Đồ – "Còn có thể đau đến bao nhiêu? Ta thích huynh, chết vì huynh còn có thể, đau thì có là gì?"

Tư Đồ ngẩn người tròn cả mắt, chăm chú nhìn vào Tiểu Hoàng một lúc lâu, thế rồi đột ngột vươn tay ra ôm chặt Tiểu Hoàng, thì thầm – "Lão thiên gia thực sự đối với ta không tệ, Tư Đồ ta có đức gì năng gì…Có chết cũng cam lòng!"

Tiểu Hoàng đánh hắn – "Đừng nói bậy…Ưm…" – Lời còn chưa dứt đã kinh ngạc kêu lên, cánh tay Tư Đồ đang lần theo tấm lưng của y, chậm rãi đi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy cánh mông y.

"Là chính ngươi nói đó." – Tư Đồ cười hôn khẽ lên trán Tiểu Hoàng – Vậy thì không cho phép ngươi khóc bảo không được."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, cứng miệng bảo – "Ta không có!"

"A…" – Tư Đồ nhếch một bên môi lên cười gian xảo, tay hắn lần tìm trên y phục Tiểu Hoàng rồi cởi hết tất cả xuống, lại cởi bỏ tất cả y phục trên người mình. Hai người bọn họ trần trụi đối diện nhau. Tiểu Hoàng do xấu hổ mà toàn thân đều ửng một tầng đỏ hồng, liền dùng dằng tưởng lấy chăn hỉ đắp lên người mình. Tư Đồ giữ lấy cánh tay y, kéo lên hai bên má rồi từ bên trên nhìn bao quát mặt mũi Tiểu Hoàng. Hắn tán thán tiểu hài tử thuần mỹ cứ như thiên nhân vậy, rồi cúi xuống thành kính hôn lên người Tiểu Hoàng.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng se sẽ vùng vẫy mấy lần, lí nhí bảo – "Nhột…"

"Nhột ư?" – Tư Đồ mỉm cười, lưu luyến trước bờ ngực Tiểu Hoàng, hai tay hắn đang giữ chặt thắt lưng y, miệng lại bắt lấy một điểm thù du trước ngực tiểu hài tử, khiến cho Tiểu Hoàng phải khản giọng kêu lên một tiếng rồi lại nhẹ cựa mình giãy dụa.

Hai ngươi họ áp sát cơ thể vào nhau, Tư Đồ mừng rỡ phát hiện tiểu hài tử có phản ứng.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ hôn lên trước ngực Tiểu Hoàng, khiến cho y phải thở dồn, tiếng thở không nặng nề cũng chẳng quá nhẹ, cứ như là móng vuốt mèo con, cào qua khiến trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Tư Đồ vẫn đang từ tốn lần mãi xuống bên dưới, có lúc chần chừ trên chiếc bụng nhỏ hơi lõm của Tiểu Hoàng, rồi dùng tay khẽ tách hai chân y ra, môi hôn lên da thịt mềm mại bên trong.

Tiểu Hoàng khó chịu, muốn khép chân lại nhưng chẳng đào đâu ra sức nữa. Y khẽ cau mày, trên mặt tỏa ra một nét ngượng ngùng.

Tư Đồ ngước lên, ánh mắt của hắn và Tiểu Hoàng giao nhau, chợt hay rằng đôi mắt linh động của tiểu hài tử cứ như thế đã hút hết hồn phách hắn ra ngoài rồi. Hắn lại cúi đầu xuống, miệng phủ lên nơi đã hơi ngẩng đầu ấy của Tiểu Hoàng, rồi nhẹ nhàng mà liếm mút.

"A…" – Tiểu Hoảng cả kinh kêu lên, nhưng rồi lại vì kích thích của Tư Đồ mà tiếng kêu tức khắc ách tại trong cổ họng. Y khó chịu thở dốc, cảm giác thấy khoang miệng mềm mại của Tư Đồ đang vây phủ lấy chính mình, cảm thấy đầu lưỡi linh hoạt của hắn đang quyện lấy mình. Chân Tiểu Hoàng run lên, y lắc đầu thấp giọng gọi – "Tư Đồ…"

Giờ đây Tư Đồ đang gắng hết sức mình để áp chế dục niệm hầu như đã sắp sửa lao ùa ra khỏi cơ thể hắn. Nhưng một tiếng gọi mềm mại của Tiểu Hoàng đã khiến tất cả trong trí não hắn phút chốc thành hư không, chỉ còn lại nơi đang bừng bừng nơi bụng dưới. Toàn thân hắn nóng lên, dị thường luống cuống, tốc độ miệng vào ra lại càng nhanh hơn. Hắn luồn tay vào bên dưới gối, quả nhiên phát hiện một chiếc lọ mà Mộc Lăng đã chu đáo đặt vào trong. Mở nắp ra, một mùi hương lạ lùng thơm nức tỏa lên, chính là một loại cao trơn tốt nhất. Tư Đồ vươn ngón tay vào quết ra một ít, bôi lên cánh mông mềm mại của Tiểu Hoàng, nơi khe hở non mềm ấy.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng chợt cảm giác phía sau mình mát lạnh, mới giãn người ra một chút thì phía trước đã bị Tư Đồ nhân lúc y không đề phòng mút mạnh một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng kinh sợ hô, cảm giác nơi dưới bụng mình có hơi run rẩy, y không kềm được phải ưỡn lưng lên một chút rồi ra trong miệng của Tư Đồ… Đợi cho đến khi cảm giác mê man qua đi, Tiểu Hoàng cảm thấy mình đã gây ra chuyện không hay rồi, cứ như thế mà ra trong miệng của Tư Đồ…Thế nhưng ngay thời điểm y ngượng ngùng chết đi được thì lại nghe thấy một tiếng ực rất rõ ràng, khi ngẩng đầu lên lại thì thấy Tư Đồ đang dựa đầu lên bụng mình, đang mở to một đôi mắt tà mị, nuốt thứ trong miệng xuống.

"Huynh…Nha a…" – Đương khi Tiểu Hoàng luống ca luống cuống, bất thình lình một ngón tay quyết cao trơn của Tư Đồ nhoáng cái đã lẩn vào trong.

"Ưm…" – Vùng vẫy vì khó chịu mấy cái, Tiểu Hoàng cảm thấy không ổn rồi. Y siết chặt vai Tư Đồ, nhỏ tiếng bảo – "Lấy…ra đi…"

Tư Đồ cảm giác như tiếng kêu kia của Tiểu Hoàng đã khiến hồn hắn bay đâu mất tiêu rồi, miệng hắn hãy còn chưa rời bỏ nơi phía trước của Tiểu Hoàng, lại bắt đầu liếm mút thêm lần nữa.

"Nha…buông ra…" – Tiểu Hoàng vừa mới trải qua một lần cực cảm, bản tính ngây thơ trời sinh của y cộng thêm việc chưa hề nếm qua tình sự, nào có chịu được trêu ghẹo như thế đâu. Hạ thân y lập tức lại nảy sinh phản ứng, hơn nữa, so với vừa rồi thì càng rõ hơn.

"Ư,…" – Lại một tiếng kêu thất thanh, ngón tay của Tư Đồ chậm rãi xoay tròn rồi hướng vào bên trong, cứ nhưng đang sẽ sàng dò xét, cứ vào một chút rồi lại ra một chút, khi tiến vào lại thì xoay quanh một vòng. Bốn phía huyệt nội của Tiểu Hoàng tức thì dấy lên một cơn nhột nhạt khe khẽ. Thì ra trong thuốc cao của Mộc Lăng đã cho thêm dược vật thôi tình. Tiểu Hoàng làm sao chịu nổi, bị Tư Đồ thăm dò mấy lần thì đã cảm thấy tứ chi mềm nhũn ra, y cố dùng những đầu ngón chân kềm lại, khó chịu lắc lắc đầu – "Ra đi mà…"

"A…" – Tư Đồ cười, ngước lên nhìn Tiểu Hoàng – "Vừa nãy ai nói là sẽ không cầu xin buông ra thế, hửm?" – Vừa nói, lại vừa cho vào thêm một ngón tay.

"Ai nha…" – Tiểu Hoàng chấn động, vừa nãy chừng như nơi Tư Đồ vừa chạm đến khiến y không chịu được nữa, cơ thể tê rần, còn dục vọng phía trước lập tức tiết ra ngoài.

Tư Đồ cười – "Nhanh thế ư?"

Tiểu Hoàng vừa thẹn vừa tức, xấu hổ vì bản thân mình không thể khống chế được cơ thể mình, còn tức là vì Tư Đồ ăn hiếp y như thế.

"Tiên Tiên…thả lỏng nào." – Tư Đồ lại duỗi một ngón tay vào bên trong, nương theo tác dụng dược vật của Mộc Lăng mà nhẹ nhàng mở rộng sự co dãn của nơi ấy ra. Ngón tay lại nương lúc thăm dò vào trong mà khuấy đảo, khiến cho Tiểu Hoàng thở dốc không dứt. Đã thấy trên người y ứa một lớp mồ hôi mỏng, mái tóc đen hai bên thái dương bị mồ hôi làm ẩm, bết lại hai bên má, cùng với làn da trắng như tuyết càng khiến cho cả thân thể như phấn điêu ngọc trạc. Tư Đồ thật sự hết cách nhịn nổi nữa rồi. Hắn trở người Tiểu Hoàng ra, nghiêng người hôn lên gáy y, liếm hôn một đường từ trên đôi vai như cánh bướm xuống dưới, nơi chiếc eo hõm xuống cùng cánh mông mây mẩy. Tư Đồ nhẹ nhàng day cắn phần mông mềm mại của Tiểu Hoàng, trong lòng hắn tán thán, đừng thấy tiểu hài tử này gầy đến mức da bọc xương mà nhầm, mông cũng tròn trịa mềm mại lắm ấy. Ngón tay hắn đang ở bên trong bỗng dưng khêu lên, ép vào một nơi nào đó bên trong nội bích của Tiểu Hoàng.

"Nha a

" – Trong tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Hoàng còn mang theo vài phần khẩn đục mê người. Y cắn đệm chăn bên dưới mình, khổ sở nói – "Không muốn…chạm vào nơi đó…ưm…"

Tư Đồ hôn lên vai Tiểu Hoàng, cười hỏi – "Ở đây sao?"

"Nha…" – Tiểu Hoàng khổ sở lắc đầu, nơi khóe mi dần dà ứa nước mắt, còn phía trước lại ẩm ướt hết một vùng, bèn mắc cỡ khóc òa lên.

Tư Đồ khẽ cười ngậm lấy vành tai của Tiểu Hoàng, thấp giọng xuống thoải mái – "Không có gì mất mặt hết, thất tình lục dục là nhân chi thường tình, ngươi và ta lưỡng tình tương duyệt, chỉ cần thư giãn ra mà hưởng thụ là được rồi."

Tiểu Hoàng phập phồng cánh mũi, đỏ hoe hoe mắt nhìn Tư Đồ, ấm ức nói – "Khó chịu lắm, huynh lấy ra đi…đừng chạm vào nơi đó!"

Tư Đồ hít sâu một hơi, ngậm lấy vành tai Tiểu Hoàng gọi khẽ – "Tiên Tiên…ta nhịn không được nữa."

Tiểu Hoàng đương lúc mơ mơ tỉnh tỉnh cảm thấy Tư Đồ đã rút ngón tay hắn ra ngoài. Y thở phào nhẹ nhõm, chẳng dè đâu nơi cánh mông lại cảm thấy có một thứ gì đó nóng hôi hổi xen vào, đặt ở nơi huyệt khẩu từ lâu vì tác dụng của dược vật mà hơi khẽ nhếch lên của Tiểu Hoàng.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng không ngốc, tích tắc đã hiểu ra rằng thứ ấy là cái gì. Y xấu hổ vùi hết cả mặt mũi vào đệm chăn.

"Tiên Tiên, ngước đầu lên nào!" – Tư Đồ hạ giọng bảo – "Ngoan, hít sâu vào!"

Tiểu Hoàng không buồn để ý, vẫn giữ khư khư trong chăn lắc đầu."

"Ngoan!" – Tư Đồ hôn lển cổ Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng về phía trước một chút, dục vọng nóng cháy của hắn tức thì tiến vào một ít.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng kinh hoảng ngước đầu lên, Tư Đồ đã che chắn trước mắt y lại, không cho y chui vào trong chăn nữa. Hắn nắm lấy bàn tay ghì siết đệm giường của y, nỉ non – "Ta…ngươi thả lỏng đi…Tiên Tiên…" – Vừa nói, vừa chậm rãi đẩy về phía trước thêm mấy phần.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng cắn mu bàn tay của Tư Đồ một cái. Đau thật đấy, bây giờ thứ đang vào trong còn to hơn ngón tay nữa, lại nóng đến phát bỏng, đau quá đi mà!

"Tiên Tiên, có đau không?" – Tư Đồ thấy sắc mặt Tiểu Hoàng trắng bệt, còn hai bên thái dương đều ứa mồ hôi lạnh thì trong lòng vô cùng đau đớn. Hắn đang ở nửa đường, dẫu rằng khó chịu muốn chết đi, thế nhưng một cử động xíu xiu cũng không dám nữa.

Giằng co như thế trong một lúc, rồi có lẽ là do tác dụng của dược vật, Tiểu Hoàng nghĩ bên trong nhột nhạt khó chịu quá. Y co giật thân thể, khi thứ nóng hôi hổi của Tư Đồ trong cơ thể y chạm đến được nội bích thì cơn nhột nhạt ấy lập tức dừng lại. Tiểu Hoàng lại theo bản năng mà co giật.

Lại nghe thấy tiếng rít hơi lạnh của Tư Đồ phía sau. Hắn khẽ hừ một tiếng, nhìn Tiểu Hoàng có chút gì bất đắc dĩ. Hắn nhỏ tiếng hỏi – "Ngươi muốn lấy mạng của ta đó à? Đừng cử động nữa, đợi ta từ từ đi ra."

Tiểu Hoàng có chút chần chừ nắm lấy bàn tay Tư Đồ, lí nhí kêu một tiếng – "Ngứa…"

"Cái gì?" – Tư Đồ không hiểu – "Ở đâu ngứa?"

Mặt mũi Tiểu Hoàng đỏ như muốn cháy lên. Cả buổi trời ấp úng xong rồi y mới dùng giọng nói lí nhí như muỗi kêu mà bảo – "Ở bên trong…"

Tư Đồ nghe thấy rõ mồm một, hắn nghi hoặc chẳng tin nhìn vào Tiểu Hoàng, hồi lâu sau mới nói – "Vậy…ta có thể không cần ra ngoài sao?"

Tiểu Hoảng đỏ mặt, nửa buổi sau mới gật đầu.

"Vậy còn…đi vào thì sao?" – Tư Đồ cúi xuống mỉm cười hỏi

"…Ưm…" – Tiểu Hoàng im ắng một hồi lâu sau lại mới gật đầu – "…Nha a…"

Tư Đồ đẩy người mạnh mẽ về phía trước, toàn bộ vào hết bên trong…

119. Chương 60

Chương 60 | Tình đến tận sâu

– Tình đáo thâm xử –

"Ai nha…" – Tiểu Hoàng nấc lên một tiếng khó chịu, cảm giác được rằng bên trong mình có một vật gì đó vốn dĩ đương bối rối chợt va chạm vào một chút, hơi thở y thắt lại trong lồng ngực đến mãi lâu sau mới dần dà thả lỏng. Cảm giác lại ùa về, mặt mũi đỏ gay hết cả, trong đầu óc chỉ có một câu ong ong u u mãi – "Tư Đồ vào rồi…"

Còn Tư Đồ thì lại cảm thấy một cõi ấm áp đang vây phủ lấy hắn. Hắn cảm thấy lòng dịu hẳn đi, khít khao và mềm mại như thế khiến cho hắn hầu như không kềm giữ được. Thế nhưng phản ứng đầu tiên của hắn là cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng đang gắng gượng chịu đựng – "Tiên Tiên, thế nào?"

Thật lâu sau, Tiểu Hoàng mới lí nhí nghẹn lên một tiếng "Ưm". Tư Đồ khẽ miết tay qua cằm của y, thấy rằng sắc mặt của tiểu hài tử có hơi bợt bạt, thế nhưng trên khuôn mặt vẫn ửng đỏ, giữa vầng trán hơi cau lại, trong đôi mắt thì ướt mềm sóng sánh, môi như son khẽ đỏ hồng sáng loáng, diễm lệ không thốt nổi thành lời, còn mang theo đôi phần tình sắc khó kềm giữ.

Tư Đồ hít một hơi rồi khẽ co giật, chợt nghe Tiểu Hoàng "Ư" một tiếng, sau đó cầm lấy cánh tay hắn trước người y. Như thể ngẫm nghĩ thấy không cam tâm tình nguyện, y cầm lấy bàn tay Tư Đồ mà cắn lên một cái, cứ như là cún con liếm láp ấy, âm ấm làm sao. Tư Đồ thấy mình chết cũng được nữa là, tiểu hài tử này dụ dỗ người ta quá sức.

Vùng thắt lưng của hắn đang dán chặt vào chiếc mông mềm mềm nho nhỏ của tiểu hài tử. Tư Đồ ngả người về trước áp xuống, giữ thật chặt vào Tiểu Hoàng rồi thở hắt ra nhẹ nhõm. Đầu hắn vùi vào bên gáy Tiểu Hoàng, khàn khàn giọng bảo – "Tiên Tiên, thư thái quá."

Mặt Tiểu Hoàng nóng bừng bừng như bị bỏng, y khó chịu liếc ngang mắt qua lườm Tư Đồ một cái. Có điều bây giờ sức lực mất hết trơn rồi, mắt liếc qua ngay cả nửa phần cay độc còn không có, lại chan chứa ý tình. Tư Đồ cảm thấy toàn thân mình lại khô rang thêm mấy phần nữa, máu đều vọt lên đến đầu rồi. Hắn nghĩ thôi cóc cần nghĩ gì nữa, cứ khát cầu tiểu hài tử là được rồi. Thế nhưng lý trí đã chiến thắng ham muốn. Tư Đồ cứ cố khắc chế, khắc chế, rốt cuộc cũng dịu đi một chút, trầm giọng hỏi – "Tiên Tiên, có đau không hử?"

Đau thì hẳn là đau rồi, nhưng có thể là do phản ứng của dược vật mà Tiểu Hoàng nghĩ mình có thể chịu đựng được. Y sợ mình bảo đau thì Tư Đồ sẽ khổ sở, nên đành cắn răng nhỏ giọng nói – "Huynh nhẹ chút xíu là được rồi…"

Tư Đồ cảm thấy tâm lý thả lỏng, tiểu hài tử không bài xích mà còn rất chu đáo với hắn. Lần đầu tiên khít khao như thế làm sao mà không đau cho được? Thế nhưng đau lòng thì cứ mặc kệ cho đau lòng, bây giờ tên đã trên cung, bảo hắn dừng lại còn không bằng chém hắn ba đao. Bên trong Tiểu Hoàng mềm mại không sao kể xiết, dưới tác dụng của dược vật lại ẩm ướt nóng ấm, lại còn như khẽ khàng co rút lại, Tư Đồ thấy như cứ mỗi một phân tiếp xúc đều làm cho hắn rồ dại. Hắn thu đôi tay trở về vuốt ve vùng eo Tiểu Hoàng, cúi xuống hôn lên vành tai y hỏi – "Tiên Tiên, ta có thể cử động được không?"

Tiểu Hoàng mắc cỡ chết đi, hơn nữa phía bên trong đang tiếp xúc chặt chẽ với vật của Tư Đồ lại bắt đầu ngứa ngáy lên, nhưng bảo y phải trả lời làm sao?! Lẽ nào lại đi nói "Muốn" à… Chẳng phải là sẽ xấu hổ gần chết đó ư!

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ chậm rãi điều chỉnh góc độ một chút, khiến cho Tiểu Hoàng phải ư hừ lên mấy tiếng. Tư Đồ nghe thấy có đôi phần khó dằn lòng nổi trong mấy tiếng lêu nhỏ xíu đó, lại có thêm mấy phần khao khát… Hắn mở cờ trong bụng, bắt đầu nhẹ nhàng cử động, hỏi Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên? Thấy thoải mái hay khó chịu?"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ giày vò đến nỗi vô lực, chỉ còn túm hờ lấy đệm chăn đáng thương nói – "Huynh… không nên như vậy…"

"Nên gì?" – Tư Đồ nắm lấy cánh mông Tiểu Hoàng nắn mấy cái, chợt nghe thấy Tiểu Hoàng lắp bắp ư a thêm ấy tiếng, lại vùi mình vào trong đệm chăn.

Tư Đồ lắc đầu, tiểu hài tử thế này là xấu hổ chết đi có phải không….? Hắn đưa cằm y xoay qua, hôn lên khóe môi của y rồi sẽ sàng bảo – "Ta hết nhẫn nổi rồi, Tiên Tiên, để cho ta động có được không…" – Vừa nói vừa thở hắt một hơi, cánh tay chống xuống giường ở bên má Tiểu Hoàng, còn hông thì dùng sức bắt đầu từ tốn thúc vào. Cơ thể Tiểu Hoàng giờ đây mềm nhũn ra, khẽ đong đưa theo tiết tấu cử động của Tư Đồ. Tay y không kềm được phải nắm lấy cánh tay Tư Đồ bên má mình. Tư Đồ rút tay về, để ười ngón tay hai người đan vào nhau. Hắn cảm thấy khí huyết cuồn cuộn dâng tràn, còn nhịn nữa hắn không phải là nam nhân. Gằn giọng rống lên một tiếng xong, Tư Đồ gia tăng tốc độ và lực đạo, va chạm mạnh vào nơi vừa khiến Tiểu Hoàng không khống chế được. Quả nhiên Tiểu Hoàng tức khắc sợ hãi nấc lên một tiếng, há mồm cắn chặt đệm chăn rồi nhọc nhằn thở gấp. Hai tay y bấu chặt lấy cánh tay Tư Đồ, nhỏ giọng gọi – "Tư Đồ…"

Tư Đồ dường như được cổ vũ, cúi người xuống dựa vào lưng Tiểu Hoàng, hai tay cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng, ôm lấy trọn người y vào lòng, hôn lên sau cổ y, vùng hông lại dùng sức, nhịp độ cùng lực đạo lại càng trở nên gia tốc, trong phút chốc cảm thấy sảng khoái vô vàn. Lại nhìn sang thấy khuôn mặt lúc bình thường thì tràn đầy vẻ ngây ngô trẻ con bây giờ lại nhuốm vài phần diễm lệ, trông càng thêm thoát tục. Y nằm trong lòng hắn, không một chút sức lực nào, bộ dáng muốn làm gì thì làm đi. Tư Đồ cảm giác rằng hắn sống một đời này quả không uổng phí, cho dù phải chết ngay tức khắc cũng cam lòng.

Triền miên lần đầu mang theo trận trận hoảng hốt, nhưng rồi vì sự tiếp xúc dịu dàng tràn đầy tin tưởng và yêu thương mà dần dần tan biến đi. Trong hơi thở của cả hai đều tỏa ra một sự thỏa lòng. Tiếng thở hào hển của Tiểu Hoàng dần dà chuyển thành âm thanh nức nở khàn khàn. Tư Đồ cảm thán trong lòng, thực sự là thần thiên đấy sao, lúc vong tình cũng có thể thanh lệ động nhân đến thế.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đang nhẫn nhịn thì cúi đầu ghé vào bên tai y rủ rỉ những lời vỗ về êm ái. Ngoài mặt Tiểu Hoàng ngượng ngùng nhưng trong lòng thì chan chứa ngọt ngào. Y vươn người hôn lên hai gò má Tư Đồ, thân thể khẽ cử động, phía đằng sau bèn không cầm được mà co rút lại… Tư Đồ rít một hơi thở,

vừa ôm lấy Tiểu Hoàng lại gắng sức một phen, khiến cho Tiểu Hoàng phải kêu ai ai thành tiếng. Nhưng Tư Đồ thấy vẫn chưa đủ, ghì chặt Tiểu Hoàng lại rồi hôn thêm một trận, tay vươn qua vuốt ve phần khao khát đã hưng phấn phía trước của tiểu hài tử. Hơi thở họ hòa vào nhau, Tiểu Hoàng đột nhiên lẩy bẩy một trận, vịn tay vào cánh tay của Tư Đồ. Bụng dưới y hơi run lên, chất dịch trắng nhờ lại thêm lần nữa ứa ra. Tư Đồ cảm giác sự mềm mại vây phủ lấy hắn chợt co rút mãnh liệt. Đầu hắn nóng bừng bừng, hơi thở nghẹn lại, ôm chặt lấy Tiểu Hoàng rồi thả cho khát khao nóng cháy của mình tuôn ra trong cơ thể y. Tiểu Hoàng lại run rẩy thêm một trận, khó chịu lắc lắc đầu mà cảm giác được rõ mồn một Tư Đồ đã phóng thích bên trong cơ thể của mình. Cảm giác nóng rực này cứ y như là bị bỏng.

Tư Đồ thở hào hển mấy cái rồi khôi phục lại nhịp thở. Hắn lại cúi xuống, chỉ thấy Tiểu Hoàng dưới thân mình đang nằm mềm rũ trên tấm đệm giường đỏ thắm. Da dẻ trên người y trắng như tuyết, mơ hồ ửng lên một sắc đỏ hồng, rồi thi thoảng lại điểm xuyết vài đốm đỏ au ở giữa, mê người không thể nào tả xiết. Tiểu Hoàng khẽ thở dồn, hai mắt khẽ nhắm hờ, mệt mỏi vô cùng. Khóe miệng y ứa một chút nước bọt trong veo, nước mắt ậng trong mắt cũng long lanh, nhìn hắn một cách thâm tình. Tư Đồ cảm thấy dục hỏa vừa mới được dụi tắt lại bắt đầu bùng lên trở lại.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ hít sâu một hơi, trầm khàn bảo – "Chúng ta lại thêm một lần nữa, có được khômg?"

Tiểu Hoàng sợ hãi, xấu hổ chết đi thôi. Y đấm vào cánh tay cứng cỏi của Tư Đồ mà chẳng có sức lực nào, tưởng như muốn xoay người lại nhưng lại phát giác ra Tư Đồ còn vùi sâu trong thân thể mình, thế là mặt mũi lại đỏ hơn một tẹo. Y đẩy Tư Đồ ra, bảo – "Huynh ra ngoài…"

Tư Đồ rít một hơi khí lạnh, tiểu hài tử thế này là muốn cự tuyệt mà chẳng đặng đừng đó sao. Hắn bèn cảm thấy khí huyết dâng tràn, còn đầu óc lại bắt đầu đen tối hết cách chữa, theo bản năng mà lùi ra bên ngoài một chút, rồi lật người Tiểu Hoàng trở dậy.

Khi nằm xuống, mặt đối mặt thì Tiểu Hoàng càng thêm phát thẹn. Hồ như có gì đó đang chảy ra phía sau y. Đấy là gì hắn nhiên y biết rõ, còn nơi kia trên cơ thể hãy còn hơi trướng đau, dường như là mang theo khí tức của Tư Đồ nữa.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ cúi đầu lên khuôn mặt của Tiểu Hoàng, rồi cả cằm, vầng trán, rồi môi…. Tiểu Hoàng dù có ngượng ngùng nhưng vẫn đáp lại, tràn đầy tình ý.

"Tiên Tiên… Ta còn muốn." – Tư Đồ mặt dày xin xỏ, tay lại véo mông Tiểu Hoàng một cái, khiến Tiểu Hoàng phải khẽ ư hừ một tiếng.

"Hôm nay là chúng ta động phòng" – Tư Đồ cười – "Ngươi cho ta làm thêm lần nữa nha…Vừa rồi ngươi cũng thỏa thích không phải sao?"

Tiểu Hoàng nghe hắn ta hồ ngôn loạn ngữ thì vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng. Y muốn nhấc chân lên đá cho Tư Đồ một cái nhưng chẳng còn xuất ra được tí lực nào nữa, thế có chết không cơ chứ? Chân vừa mới giơ lên một tí thì vừa khéo sao lại vòng quanh chân của Tư Đồ. Tư Đồ nom như nhận được ám chỉ vậy, nâng hông Tiểu Hoàng lên rồi xoay người nằm xuống, để cho Tiểu Hoàng nằm sấp trong lòng mình. Hắn cầm lấy mông y, một nhịp nâng lại một nhịp buông…. "Nha a~~" – Tiểu Hoàng ngửa chiếc cổ mảnh kêu lên, nhưng còn chưa kịp kêu xong đã bị Tư Đồ hôn ngay giữa cổ….

"Ưm…" – Tiểu Hoàng chỉ còn chút sức để thở dốc. Tư Đồ lần này vào còn sâu hơn so với trước, cứ khít khao dán lấy vùng có thể khiến y chết đi được, vừa nhột nhạt lại vừa thư thái, trong lúc khó lòng kềm giữ lại quyện thêm chút lo âu. Tiểu Hoàng vừa cảm thấy thẹn quẫn lại vừa xấu hổ, chẳng biết xả vào đâu, đành hung hăng cắn một cái lên vai Tư Đồ.

Tư Đồ cười, hôn lên vùng cổ Tiểu Hoàng rồi thấp giọng bảo – "Tiên Tiên, cắn mạnh một chút."

Tiểu Hoàng giật mình, vừa định hỏi vì sao phải thế, nhưng chợt phát giác Tư Đồ khẽ lồng lên.

"Nha…" – Tiểu Hoàng khổ sở lắc lắc đầu, ôm lấy Tư Đồ mê man bảo – "Không cho huynh nhúc nhích!"

Tư Đồ ép buộc – "Vậy ngươi cắn mạnh hơn một chút! Nghe lời đi!"

Tiểu Hoàng thương tiếc, dựa vào trong lòng Tư Đồ ngần ngừ nhỏ giọng bảo – "Huynh sẽ đau."

Tư Đồ cười xấu xa, hơi đẩy mạnh thắt lưng lên một chút – "Không cắn thì ta nhúc nhích đấy!"

"Không được…" – Tiểu Hoàng lắc đầu, há mồm ra cắn một bên cổ của Tư Đồ, rồi nhẹ nhàng liếm lên, rốt cuộc cũng chẳng có miếng sức lực nào.

"A…" – Tư Đồ thở hắt một hơi, suýt chút nữa thì súng phát hỏa mà tiết ra trong cơ thể Tiểu Hoàng rồi. Hắn lầm bầm chửi thề mấy tiếng.

Tiểu Hoàng không hiểu gì cả nhìn vào hắn. Ánh mắt hai người đối diện nhau, Tư Đồ cảm giác đôi mắt trong trẻo của mình đã nhìn thẳng vào trong tim hắn rồi. Hắn tâm thần nhộn nhạo, đặt Tiểu Hoàng dựa vào bờ vai mình, còn hai tay thì ôm lấy hông y, thả sức dùng lực.

"A… không được…" – Tiểu Hoàng cảm thấy một trận điên cuồng này của Tư Đồ gần như muốn lấy mạng của y. Y vươn tay nắm lấy cánh tay Tư Đồ, nhắm tịt mắt lại lí nhí kêu lên. Nhưng Tư Đồ nào có tha cho, lại càng cố sức hơn nữa. Tiểu Hoàng không thể trụ vững được, nhưng nếu gọi Tư Đồ thì hắn cứ lần này đến lần khác đều cử động mạnh hơn một chút. Khi chạm vào nơi tử huyệt kia thì khiến Tiểu Hoàng lẩy bẩy toàn thân. Cuối cùng Tiểu Hoàng phát giận vô cùng, bèn cắn đến nỗi vai Tư Đồ toàn là dấu răng thì mới đôi chút hồi phục tinh thần lại, rồi lại cảm thấy thương mà không đành lòng.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ nhẹ nhàng thở hắt một hơi, ôm chặt lấy Tiểu Hoàng rồi áp y xuống giường. Hắn giữ hai tay Tiểu Hoàng lại rồi hung hăng thốc lên. Tiểu Hoàng lắc lắc đầu nức nở, không còn suy nghĩ được gì nữa. Y thấy Tư Đồ nắm lấy tay mình đưa lên vòng quanh cổ hắn. Còn hai tay hắn thì vịn chặt lấy thắt lưng của y, hạ thân thốc lên hết sức.

"Ôi…" – Tiểu Hoàng theo bản năng mà há mồm ra cắn lên vai Tư Đồ, thấy trong miệng mình ứa tràn vị tanh ngọt. Y nhả nhanh ra thì thấy một vết máu ứa rõ ràng trên vai Tư Đồ thì đau lòng không ngớt, rưng rưng hỏi hắn – "Có đau không hở?"

Tư Đồ nhẹ nhàng thở dốc, trong giọng hắn có hơi khàn đục – "Đau chứ."

Tiểu Hoàng càng tỏ ra khổ sở mà nhỏ giọng trách – "Đều là do huynh ăn hiếp ta…"

Tư Đồ bật cười, nói – "Ngươi cắn ta đến chảy máu rồi, bồi thường ta thế nào đây?"

Tiểu Hoàng ấm ức, nói – "Huynh mau ngừng lại đi, ta đi lấy thuốc."

Tư Đồ lắc đầu – "Ta không cần bôi thuốc."

"Vậy… làm sao?" – Tiểu Hoàng ngờ vực.

Tư Đồ kề sát vào tai Tiểu Hoàng – "Liếm nó đi."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, thế nhưng dù sao cũng là y đuối lý. Tiểu hài tử thành thật lại một lần nữa xiêu lòng nghe theo, ngả người sang vươn chiếc lưỡi hồng nhạt ra. Có điều mới vừa hé miệng thì đã bị Tư Đồ tóm lấy mà liếm hôn một trận, lại nghe thấy tiếng gã ghê tởm kia nói – "Tiên Tiên… Ta còn muốn…"

Lúc này Tiểu Hoàng thật muốn chết giấc đi được. Y đánh vào lưng Tư Đồ – "Ta không được nữa… Huynh ra ngoài! A…"

Tư Đồ ác độc cười giở giọng xấu xa – "Ra không được nữa rồi, về sau đều ở bên trong, không muốn ra ngoài nữa." – Vừa nói vừa thốc lên. Tiểu Hoàng không kềm giữ được, chỉ thành ư, a khe khẽ mặc tình cho Tư Đồ thúc đẩy, một hồi sau toàn thân gần như ướt đẫm mồ hôi. May là Tư Đồ rất đỗi dịu dàng, dù cho có điên cuồng suốt một đêm cũng không khiến cho Tiểu Hoàng bị tổn thương chút nào. Có điều miệt mài có hơi quá độ. Chờ đến khi trời tang tảng sáng và Tư Đồ đã tận tình thỏa mãn, Tiểu Hoàng đã thành ra ngay cả một đầu ngón tay cũng cục cựa không xong, yếu ớt nằm trên giường rầu rĩ xấu hổ. Tư Đồ tự biết mình đuối lý, vội vàng đi lấy nước hầu hạ Tiểu Hoàng rửa mặt chải đầu, lau rửa toàn thân sạch sẽ rồi lại đem y đặt vào trong chăn sạch sẽ, rồi mềm giọng nỉ non dỗ y ngủ. Bao nhiêu ôn tồn chiều chuộng của đêm hôm đó, tất nhiên khó kể bằng lời.

Tiểu Hoàng lút chìm vào trong giấc ngủ, khi đang còn khẽ mơ màng thì nghe thấy tiếng Tư Đồ bên tai – "Ta sẽ cùng ngươi, mãi cho đến già."

120. Chương 60: Tình Đến Tận Sâu

"Ai nha…" – Tiểu Hoàng nấc lên một tiếng khó chịu, cảm giác được rằng bên trong mình có một vật gì đó vốn dĩ đương bối rối chợt va chạm vào một chút, hơi thở y thất lại trong ***g ngực đến mãi lâu sau mới dần dà thả lỏng. Cảm giác lại ùa về, mặt mũi đỏ gay hết cả, trong đầu óc chỉ có một câu ong ong u u mãi – "Tư Đồ vào rồi…"

Còn Tư Đồ thì lại cảm thấy một cõi ấm áp đang vây phủ lấy hắn. Hắn cảm thấy lòng dịu hẳn đi, khít khao và mềm mại như thế khiến cho hắn hầu như không kềm giữ được. Thế nhưng phản ứng đầu tiên của hắn là cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng đang gắng gượng chịu đựng – "Tiên Tiên, thế nào?"

Thật lâu sau, Tiểu Hoàng mới lí nhí nghẹn lên một tiếng "Ưm". Tư Đồ khẽ miết tay qua cằm của y, thấy rằng sắc mặt của tiểu hài tử có hơi bợt bạt, thế nhưng trên khuôn mặt vẫn ửng đỏ, giữa vầng trán hơi cau lại, trong đôi mắt thì ướt mềm sóng sánh, môi như son khẽ đỏ hồng sáng loáng, diễm lệ không thốt nổi thành lời, còn mang theo đôi phần tình sắc khó kềm giữ.

Tư Đồ hít một hơi rồi khẽ co giật, chợt nghe Tiểu Hoàng "Ư" một tiếng, sau đó cầm lấy cánh tay hắn trước người y. Như thể ngẫm nghĩ thấy không cam tâm tình nguyện, y cầm lấy bàn tay Tư Đồ mà cắn lên một cái, cứ như là cún con liếm láp ấy, âm ấm làm sao. Tư Đồ thấy mình chết cũng được nữa là, tiểu hài tử này dụ dỗ người ta quá sức.

Vùng thắt lưng của hắn đang dán chặt vào chiếc mông mềm mềm nho nhỏ của tiểu hài tử. Tư Đồ ngả người về trước áp xuống, giữ thật chặt vào Tiểu Hoàng rồi thở hắt ra nhẹ nhõm. Đầu hắn vùi vào bên gáy Tiểu Hoàng, khàn khàn giọng bảo – "Tiên Tiên, thư thái quá."

Mặt Tiểu Hoàng nóng bừng bừng như bị bỏng, y khó chịu liếc ngang mắt qua lườm Tư Đồ một cái. Có điều bây giờ sức lực mất hết trơn rồi, mắt liếc qua ngay cả nửa phần cay độc còn không có, lại chan chứa ý tình. Tư Đồ cảm thấy toàn thân mình lại khô rang thêm mấy phần nữa, máu đều vọt lên đến đầu rồi. Hắn nghĩ thôi cóc cần nghĩ gì nữa, cứ khát cầu tiểu hài tử là được rồi. Thế nhưng lý trí đã chiến thắng ham muốn. Tư Đồ cứ cố khắc chế, khắc chế, rốt cuộc cũng dịu đi một chút, trầm giọng hỏi – "Tiên Tiên, có đau không hử?"

Đau thì hẳn là đau rồi, nhưng có thể là do phản ứng của dược vật mà Tiểu Hoàng nghĩ mình có thể chịu đựng được. Y sợ mình bảo đau thì Tư Đồ sẽ khổ sở, nên đành cắn răng nhỏ giọng nói – "Huynh nhẹ chút xíu là được rồi…"

Tư Đồ cảm thấy tâm lý thả lỏng, tiểu hài tử không bài xích mà còn rất chu đáo với hắn. Lần đầu tiên khít khao như thế làm sao mà không đau cho được? Thế nhưng đau lòng thì cứ mặc kệ cho đau lòng, bây giờ tên đã trên cung, bảo hắn dừng lại còn không bằng chém hắn ba đao. Bên trong Tiểu Hoàng mềm mại không sao kể xiết, dưới tác dụng của dược vật lại ẩm ướt nóng ấm, lại còn như khẽ khàng co rút lại, Tư Đồ thấy như cứ mỗi một phân tiếp xúc đều làm cho hắn rồ dại. Hắn thu đôi tay trở về vuốt ve vùng eo Tiểu Hoàng, cúi xuống hôn lên vành tai y hỏi – "Tiên Tiên, ta có thể cử động được không?"

Tiểu Hoàng mắc cỡ chết đi, hơn nữa phía bên trong đang tiếp xúc chặt chẽ dùng Tư Đồ lại bắt đầu ngứa ngáy lên, nhưng bảo y phải trả lời làm sao?! Lẽ nào lại đi nói "Muốn" à…Chẳng phải là sẽ xấu hổ gần chết đó ư!

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ chậm rãi điều chỉnh góc độ một chút, khiến cho Tiểu Hoàng phải ư hừ lên mấy tiếng. Tư Đồ nghe thấy có đôi phần khó dằn lòng nổi trong mấy tiếng lêu nhỏ xíu đó, lại có thêm mấy phần khao khát…Hắn mở cờ trong bụng, bắt đầu nhẹ nhàng cử động, hỏi Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên? Thấy thoải mái hay khó chịu?"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ giày vò đến nỗi vô lực, chỉ còn túm hờ lấy đệm chăn đáng thương nói – "Huynh…không nên như vậy…"

"Nên gì?" – Tư Đồ nắm lấy cánh mông Tiểu Hoàng nắn mấy cái, chợt nghe thấy Tiểu Hoàng lắp bắp ư a thêm ấy tiếng, lại vùi mình vào trong đệm chăn.

Tư Đồ lắc đầu, tiểu hài tử thế này là xấu hổ chết đi có phải không…? Hắn đưa cằm y xoay qua, hôn lên khóe môi của y rồi sẽ sàng bảo – "Ta hết nhẫn nổi rồi, Tiên Tiên, để cho ta động có được không…" – Vừa

nói vừa thở hắt một hơi, cánh tay chống xuống giường ở bên má Tiểu Hoàng, còn hông thì dùng sức bắt đầu từ tốn thúc vào. Cơ thể Tiểu Hoàng giờ đây mềm nhũn ra, khẽ đong đưa theo tiết tấu cử động của Tư Đồ. Tay y không kềm được phải nắm lấy cánh tay Tư Đồ bên má mình. Tư Đồ rút tay về, để cho mười ngón tay hai người đan vào nhau. Hắn cảm thấy khí huyết cuồn cuộn dâng tràn, còn nhịn nữa hắn không phải là nam nhân! Gằn giọng rống lên một tiếng xong, Tư Đồ gia tăng tốc độ và lực đạo, va chạm mạnh vào nơi vừa khiến Tiểu Hoàng không khống chế được. Quả nhiên Tiểu Hoàng tức khắc sợ hãi nấc lên một tiếng, há mồm cắn chặt đệm chăn rồi nhọc nhằn thở gấp. Hai tay y bấu chặt lấy cánh tay Tư Đồ, nhỏ giọng gọi – "Tư Đồ…"

Tư Đồ dường như được cổ vũ, cúi người xuống dựa vào lưng Tiểu Hoàng, hai tay cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng, ôm lấy trọn người y vào lòng, hôn lên sau cổ y, vùng hông lại dùng sức, nhịp độ cùng lực đạo lại càng trở nên gia tốc, trong phút chốc cảm thấy sảng khoái vô vàn. Lại nhìn sang thấy khuôn mặt lúc bình thường thì tràn đầy vẻ ngây ngô trẻ con bây giờ lại nhuốm vài phần diễm lệ, trông càng thêm thoát tục. Y nằm trong lòng hắn, không một chút sức lực nào, bộ dáng muốn làm gì thì làm đi. Tư Đồ cảm giác rằng hắn sống một đời này quả không uổng phí, cho dù phải chết ngay tức khắc cũng cam lòng!

Triền miên lần đầu mang theo trận trận hoảng hốt, nhưng rồi vì sự tiếp xúc dịu dàng tràn đầy tin tưởng và yêu thương mà dần dần tan biến đi. Trong hơi thở của cả hai đều tỏa ra một sự thỏa lòng. Tiếng thở hào hển của Tiểu Hoàng dần dà chuyển thành âm thanh nức nở khàn khàn. Tư Đồ cảm thán trong lòng, thực sự là thần thiên đấy sao, lúc vong tình cũng có thể thanh lệ động nhân đến thế.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đang nhẫn nhịn thì cúi đầu ghé vào bên tai y rủ rỉ những lời vỗ về êm ái. Ngoài mặt Tiểu Hoàng ngượng ngùng nhưng trong lòng thì chan chứa ngọt ngào. Y vươn người hôn lên hai gò má Tư Đồ, thân thể khẽ cử động, phía đằng sau bèn không cầm được mà co rút lại…Tư Đồ rít một hơi thở, vừa ôm lấy Tiểu Hoàng lại gắng sức một phen, khiến cho Tiểu Hoàng phải kêu ai ai thành tiếng. Nhưng Tư Đồ thấy vẫn chưa đủ, ghì chặt Tiểu Hoàng lại rồi hôn thêm một trận, tay vươn qua vuốt ve phần khao khát đã hưng phấn phía trước của tiểu hài tử. Hơi thở họ hòa vào nhau, Tiểu Hoàng đột nhiên lẩy bẩy một trận, vịn tay vào cánh tay của Tư Đồ. Bụng dưới y hơi run lên, chất dịch trắng nhờ lại thêm lần nữa ứa ra. Tư Đồ cảm giác sự mềm mại vây phủ lấy hắn chợt co rút mãnh liệt. Đầu hắn nóng bừng bừng, hơi thở nghẹn lại, ôm chặt lấy Tiểu Hoàng rồi thả cho khát khao nóng cháy của mình tuôn ra trong cơ thể y. Tiểu Hoàng lại run rẩy thêm một trận, khó chịu lắc lắc đầu mà cảm giác được rõ mồn một Tư Đồ đã phóng thích bên trong cơ thể của mình. Cảm giác nóng rực này cứ y như là bị bỏng.

Tư Đồ thở hào hển mấy cái rồi khôi phục lại nhịp thở. Hắn lại cúi xuống, chỉ thấy Tiểu Hoàng dưới thân mình đang nằm mềm rũ trên tấm đệm giường đỏ thắm. Da dẻ trên người y trắng như tuyết, mơ hồ ửng lên một sắc đỏ hồng, rồi thi thoảng lại điểm xuyết vài đốm đỏ au ở giữa, mê người không thể nào tả xiết. Tiểu Hoàng khẽ thở dồn, hai mắt khẽ nhắm hờ, mệt mỏi vô cùng. Khóe miệng y ứa một chút nước bọt trong veo, nước mắt ậng trong mắt cũng long lanh, nhìn hắn một cách thâm tình. Tư Đồ cảm thấy dục hỏa vừa mới được dụi tắt lại bắt đầu bùng lên trở lại.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ hít sâu một hơi, trầm khàn bảo – "Chúng ta lại thêm một lần nữa, có được khôмg?"

Tiểu Hoàng sợ hãi, xấu hổ chết đi thôi. Y đấm vào cánh tay cứng cỏi của Tư Đồ mà chẳng có sức lực nào, tưởng như muốn xoay người lại nhưng lại phát giác ra Tư Đồ còn vùi sâu trong thân thể mình, thế là mặt mũi lại đỏ hơn một tẹo. Y đẩy Tư Đồ ra, bảo – "Huynh ra ngoài…"

Tư Đồ rít một hơi khí lạnh, tiểu hài tử thế này là muốn cự tuyệt mà chẳng đặng đừng đó sao. Hắn bèn cảm thấy khí huyết dâng tràn, còn đầu óc lại bắt đầu đen tối hết cách chữa, theo bản năng mà lùi ra bên ngoài một chút, rồi lật người Tiểu Hoàng trở dậy.

Khi nằm xuống, mặt đối mặt thì Tiểu Hoàng càng thêm phát thẹn. Hồ như có gì đó đang chảy ra phía sau y. Đấy là gì hẳn nhiên y biết rõ, còn nơi kia trên cơ thể hãy còn hơi trướng đau, dường như là mang theo khí tức của Tư Đồ nữa.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ cúi đầu lên khuôn mặt của Tiểu Hoàng, rồi cả cằm, vầng trán, rồi môi… Tiểu Hoàng dù có ngượng ngùng nhưng vẫn đáp lại, tràn đầy tình ý.

"Tiên Tiên…Ta còn muốn." – Tư Đồ mặt dày xin xỏ, tay lại véo mông Tiểu Hoàng một cái, khiến Tiểu Hoàng phải khẽ ư hừ một tiếng.

"Hôm nay là chúng ta động phòng" – Tư Đồ cười – "Ngươi cho ta làm thêm lần nữa nha…Vừa rồi ngươi cũng thỏa thích không phải sao?"

Tiểu Hoàng nghe hắn ta hồ ngôn loạn ngữ thì vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng. Y muốn nhấc chân lên đá cho Tư Đồ một cái nhưng chẳng còn xuất ra được tí lực nào nữa, thế có chết không cơ chứ? Chân vừa mới giơ lên một tí thì vừa khéo sao lại vòng quanh chân của Tư Đồ. Tư Đồ nom như nhận được ám chỉ vậy, nâng hông Tiểu Hoàng lên rồi xoay người nằm xuống, để cho Tiểu Hoàng nằm sấp trong lòng mình. Hắn cầm lấy mông y, một nhịp nâng lại một nhịp buông… "Nha a~~" – Tiểu Hoàng ngửa chiếc cổ mảnh kêu lên, nhưng còn chưa kịp kêu xong đã bị Tư Đồ hôn ngay giữa cổ…

"Ưm…" – Tiểu Hoàng chỉ còn chút sức để thở dốc. Tư Đồ lần này vào còn sâu hơn so với trước, cứ khít khao dán lấy vùng có thể khiến y chết đi được, vừa nhột nhạt lại vừa thư thái, trong lúc khó lòng kềm giữ lại quyện thêm chút lo âu. Tiểu Hoàng vừa cảm thấy thẹn quẫn lại vừa xấu hổ, chẳng biết xả vào đâu, đành hung hăng cắn một cái lên vai Tư Đồ.

Tư Đồ cười, hôn lên vùng cổ Tiểu Hoàng rồi thấp giọng bảo – "Tiên Tiên, cắn mạnh một chút."

Tiểu Hoàng giật mình, vừa định hỏi vì sao phải thế, nhưng chợt phát giác Tư Đồ khẽ ***g lên.

"Nha…" – Tiểu Hoàng khổ sở lắc lắc đầu, ôm lấy Tư Đồ mê man bảo – "Không cho huynh nhúc nhích!"

Tư Đồ ép buộc – "Vậy ngươi cắn mạnh hơn một chút! Nghe lời đi!"

Tiểu Hoàng thương tiếc, dựa vào trong lòng Tư Đồ ngần ngừ nhỏ giọng bảo – "Huynh sẽ đau."

Tư Đồ cười xấu xa, hơi đẩy mạnh thắt lưng lên một chút – "Không cắn thì ta nhúc nhích đấy!"

"Không được…" – Tiểu Hoàng lắc đầu, há mồm ra cắn một bên cổ của Tư Đồ, rồi nhẹ nhàng liếm lên, rốt cuộc cũng chẳng có miếng sức lực nào.

"A…" – Tư Đồ thở hắt một hơi, suýt chút nữa thì súng phát hỏa mà tiết ra trong cơ thể Tiểu Hoàng rồi. Hắn lầm bầm chửi thề mấy tiếng.

Tiểu Hoàng không hiểu gì cả nhìn vào hắn. Ánh mắt hai người đối diện nhau, Tư Đồ cảm giác đôi mắt trong trẻo của mình đã nhìn thẳng vào trong tim hắn rồi. Hắn tâm thần nhộn nhạo, đặt Tiểu Hoàng dựa vào bờ vai mình, còn hai tay thì ôm lấy hông y, thả sức dùng lực.

"A…không được…" – Tiểu Hoàng cảm thấy một trận điên cuồng này của Tư Đồ gần như muốn lấy mạng của y. Y vươn tay nắm lấy cánh tay Tư Đồ, nhắm tịt mắt lại lí nhí kêu lên. Nhưng Tư Đồ nào có tha cho, lại càng cố sức hơn nữa. Tiểu Hoàng không thể trụ vững được, nhưng nếu gọi Tư Đồ thì hắn cứ lần này đến lần khác đều cử động mạnh hơn một chút. Khi chạm vào nơi tử huyệt kia thì khiến Tiểu Hoàng lẩy bẩy toàn thân. Cuối cùng Tiểu Hoàng phát giận vô cùng, bèn cắn đến nỗi vai Tư Đồ toàn là dấu răng thì mới đôi chút hồi phục tinh thần lại, rồi lại cảm thấy thương mà không đành lòng.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ nhẹ nhàng thở hắt một hơi, ôm chặt lấy Tiểu Hoàng rồi áp y xuống giường. Hắn giữ hai tay Tiểu Hoàng lại rồi hung hăng thốc lên. Tiểu Hoàng lắc lắc đầu nức nở, không còn suy nghĩ được gì nữa. Y thấy Tư Đồ nắm lấy tay mình đưa lên vòng quanh cổ hắn. Còn hai tay hắn thì vịn chặt lấy thắt lưng của y, hạ thân thốc lên hết sức.

"Ôi…" – Tiểu Hoàng theo bản năng mà há mồm ra cắn lên vai Tư Đồ, thấy trong miệng mình ứa tràn vị tanh ngọt. Y nhả nhanh ra thì thấy một vết máu ứa rõ ràng trên vai Tư Đồ thì đau lòng không ngớt, rưng rưng hỏi hắn – "Có đau không hở?"

Tư Đồ nhẹ nhàng thở dốc, trong giọng hắn có hơi khàn đục – "Đau chứ."

Tiểu Hoàng càng tỏ ra khổ sở mà nhỏ giọng trách – "Đều là do huynh ăn hiếp ta…"

Tư Đồ bật cười, nói – "Ngươi cắn ta đến chảy máu rồi, bồi thường ta thế nào đây?"

Tiểu Hoàng ấm ức, nói – "Huynh mau ngừng lại đi, ta đi lấy thuốc."

Tư Đồ lắc đầu – "Ta không cần bôi thuốc!"

"Vậy…làm sao?" – Tiểu Hoàng ngờ vực.

Tư Đồ kề sát vào tai Tiểu Hoàng – "Liếm nó đi."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, thế nhưng dù sao cũng là y đuối lý. Tiểu hài tử thành thật lại một lần nữa xiêu lòng nghe theo, ngả người sang vươn chiếc lưỡi hồng nhạt ra. Có điều mới vừa hé miệng thì đã bị Tư Đồ tóm lấy mà liếm hôn một trận, lại nghe thấy tiếng gã ghê tởm kia nói – "Tiên Tiên…Ta còn muốn…"

Lúc này Tiểu Hoàng thật muốn chết giấc đi được. Y đánh vào lưng Tư Đồ – "Ta không được nữa…Huynh ra ngoài! A…"

Tư Đồ ác độc cười giở giọng xấu xa – "Ra không được nữa rồi, về sau đều ở bên trong, không muốn ra ngoài nữa!" – Vừa nói vừa thốc lên. Tiểu Hoàng không kềm giữ được, chỉ thành ư, a khe khẽ mặc tình cho Tư Đồ thúc đẩy, một hồi sau toàn thân gần như ướt đẫm mồ hôi. May là Tư Đồ rất đỗi dịu dàng, dù cho có điên cuồng suốt một đêm cũng không khiến cho Tiểu Hoàng bị tổn thương chút nào. Có điều miệt mài có hơi quá độ. Chờ đến khi trời tang tảng sáng và Tư Đồ đã tận tình thỏa mãn, Tiểu Hoàng đã thành ra ngay cả một đầu ngón tay cũng cục cựa không xong, yếu ớt nằm trên giường rầu rĩ xấu hổ. Tư Đồ tự biết mình đuối lý, vội vàng đi lấy nước hầu hạ Tiểu Hoàng rửa mặt chải đầu, lau rửa toàn thân sạch sẽ rồi lại đem y đặt vào trong chăn sạch sẽ, rồi mềm giọng nỉ non dỗ y ngủ. Bao nhiêu ôn tồn chiều chuộng của đêm hôm đó, tất nhiên khó kể bằng lời.

Tiểu Hoàng lút chìm vào trong giấc ngủ, khi đang còn khẽ mơ màng thì nghe thấy tiếng Tư Đồ bên tai – "Ta sẽ cùng ngươi, mãi cho đến già."

121. Chương 61

Chương 61 | Gió lay sen động

– Phong động liên y –

Ngày kế tiếp, Tiểu Hoàng vẫn cuộn người trong chăn ngủ, Tư Đồ thức dậy rồi cũng không ra ngoài, tiếp tục ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm dung nhan say ngủ của người trên giường, nhìn đến suýt rớt cả tròng mắt ra.

Buổi trưa qua đi, Mộc Lăng đến gõ cửa rồi tiến vào, vất cho Tư Đồ một tiếng "hứ".

Mộc Lăng nhìn trời, cầm trong tay một cái thực hạp đặt lên bàn, lắc đầu hung tợn bảo với Tư Đồ – "Bộ ngươi là ác lang đầu thai chuyển kiếp hả, cũng chẳng biết đau lòng y chút nào sao? Nhìn xem ngươi khiến người ta mệt đến thế nào rồi kìa."

Tư Đồ ném trả một cái nhìn xem thường, chợt nghe Tiểu Hoàng ở trên giường nói mớ vài tiếng.

Mộc Lăng thở dài, chỉ tay vào thực hạp bảo – "Trong ấy có một chén canh, phải cho Tiểu Hoàng uống đấy."

"Còn nữa!" – Vừa đi tới cửa thì Mộc Lăng đã quay đầu lại dặn tiếp – "Trong vòng ba ngày nữa thì đừng có động đến y biết chưa? Cầm thú!"

Mặt Tư Đồ đen sì sì, còn Mộc Lăng vội bỏ chạy nhanh như chớp.

Tư Đồ rất muốn để Tiểu Hoàng ngủ thêm chốc nữa, nhưng cũng muốn y mau thức dậy trò chuyện với mình. Thế nên hắn cứ tự mâu thuẫn, vừa nhìn người trên giường, vừa không nhịn được lại kéo tóc người ta.

Quả nhiên không bao lâu sau Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng mở mắt, chậm rãi tỉnh lại.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ chồm người đến, một tay chống cằm tựa vào mép chăn của Tiểu Hoàng, một ngón tay vươn dài, nhẹ nhàng xoa xoa hai má y.

Tiểu Hoàng mở to mắt, rồi nhắm lại, cứ như thế vài lần mới hoàn toàn thanh tỉnh. Mới vừa tỉnh thì đã cảm thấy có cảm giác ướt át bên ngoài miệng mình, ấy là Tư Đồ đang hôn y, còn đang ngẩng đầu cười nữa – "Đã tỉnh chưa?"

Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn, thấy trước mắt là Tư Đồ, mơ màng đáp lại – "Chào buổi sáng!"

Tư Đồ cố nén cười, thấp giọng đáp – "Buổi sáng cái gì chứ? Mặt trời đã chiếu đến mông rồi kìa." – Vừa nói vừa sờ mông Tiểu Hoàng.

"Ư ừm…" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ sờ sờ, thắt lưng đau nhói lên, lại nhớ đến chuyện tối hôm qua, ngước mắt thì thấy Tư Đồ đang cười cực kỳ ám muội, thế là mặt mày đỏ bừng bừng, vội vã kéo chăn trốn vào.

"Ấy…" – Tư Đồ buồn cười giật chăn của Tiểu Hoàng lại – "Có đói không nào?"

Tiểu Hoàng trốn trong chăn, thật lâu sau đó mới rầu rĩ đáp một tiếng ừ.

"Ra đây đi, có món ngon lắm nè." – Tư Đồ lại túm chăn kéo kéo.

Tiểu Hoàng ló đầu ra, chỉ lộ hai con mắt nhìn Tư Đồ. Tư Đồ cười bảo – "Có gì đâu mà thẹn thùng chứ? Chẳng phải đã thành thân rồi sao?"

Nghe được lời Tư Đồ nói thì Tiểu Hoàng mới dịu đi đôi chút, trong bụng những muốn đứng dậy, nhưng tay vừa vịn vào thành giường thì đã mềm oặt cả người, đến một chút sức lực cũng chả có. Tư Đồ nhanh tay đón được, nhẹ nhàng đỡ y lên giường lại, sau đó ra ngoài chuẩn bị nước ấm giúp Tiểu Hoàng rửa mặt chải tóc, kế nữa là lấy chén canh trong thực hạp mang đến bên giường. Hắn ôm Tiểu Hoàng vào lòng, đút cho tiểu hài tử từng muỗng canh một. Tiểu Hoàng ngoan ngoãn uống canh, rồi đột nhiên hỏi – "Chiến sự thế nào rồi?"

Tư Đồ nhướn mày – "Tề Dịch thắng, hiện tại đã gần kết thúc rồi."

"Vậy… Thụy Vương thì sao?" – Tiểu Hoàng quay đầu hỏi.

Tư Đồ chần chừ chốc lát rồi chỉ đáp qua loa – "Chắc là đã bị Tề Dịch giết hoặc đã bỏ chạy rồi, tóm lại chỉ cần không có kết thúc tốt là được."

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài, gật đầu nói tiếp – "Vậy kế tiếp…"

Tư Đồ dịu dàng hôn lên hai má Tiểu Hoàng, nói lời an ủi – "Đến lúc đó mới nói đi, bây giờ phải nghỉ ngơi cho tốt đã."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng gật đầu, rồi chợt nghe Tư Đồ hỏi bên tai – "Có đau hay không?"

"Khụ khụ…" – Tiểu Hoàng ho khan, giương mắt nhìn Tư Đồ.

"Có đau hay không nào?" – Tư Đồ vẫn hỏi tiếp – "Ngươi nói cho ta biết đi, chạm vào lúc nào thì thoải mái, đau thế nào, khi nào thì có cảm giác nhất, để ta còn rút kinh nghiệm cho lần sau."

Mặt Tiểu Hoàng đỏ đến tận mang tai, đẩy Tư Đồ ra – "Sao huynh lại ăn nói như thế chứ?"

Tư Đồ thắc mắc – "Sao vậy? Ta cũng là lần đầu tiên làm chuyện này mà, chẳng phải mấy chuyện thế này thì càng làm sẽ càng có kinh nghiệm sao?"

Tiểu Hoàng quyết định không thèm để ý đến hắn nữa, quay trở về giường, dùng chăn bao bọc chính mình lại, trừng mắt nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ hưng phấn chạy vào theo – "Nói đi mà, tối qua cảm giác có tuyệt không nào?"

Tiểu Hoàng lại tức tối trừng mắt với Tư Đồ, cuối cùng bị dồn ép quá mà sinh giận – "Sao huynh lại như thế chứ?"

Tư Đồ thò tay nựng cằm y – "Ngươi mới ngộ ấy, bây giờ mà còn thẹn thùng gì nữa chứ? Chúng ta đã thành thân rồi, chuyện này đương nhiên là trọng yếu nhất mà. Bằng không như vầy đi, ngày dài tháng rộng về sau, trừ bỏ ăn ngủ với du sơn ngoạn thủy thì chúng ta chỉ làm việc này thôi, và nhất định phải càng làm càng giỏi nha."

Tiểu Hoàng nghe mà rụng rời tay chân, cảm thấy quan điểm sống của Tư Đồ ngoại trừ ăn ngủ với du sơn ngoạn thủy thì chỉ có chuyện đó thôi thì…

"Nhưng tên đầu gỗ thúi kia nói thân thể ngươi không tốt… phải để ngươi nghỉ ba ngày." – Tư Đồ xoa cằm mình – "Vậy chúng ta ba ngày làm một lần đi."

"Không được!" – Tiểu Hoàng kinh hãi kêu lên. Ba ngày một lần thì chẳng cần bao lâu cái mạng nhỏ nhoi của y sẽ không còn đâu.

"Không được ư?" – Tư Đồ ngẫm nghĩ – "Vậy bốn ngày một lần nhé."

"Không được! – Tiểu Hoàng ôm chăn, lắc đầu nguầy nguậy.

"Vậy ngươi nói xem là bao lâu một lần?" – Tư Đồ nhíu mày níu cằm Tiểu Hoàng.

"Vậy… ba tháng…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Cái gì?" – Tư Đồ trừng mắt – "Ba tháng? Tức là một năm làm bốn lần đó hả?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Vậy thôi chi bằng ngươi trực tiếp chém ta ba nhát đao đi." – Tư Đồ chồm lên đè Tiểu Hoàng lại – "Năm ngày!"

"Không được đâu!" – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Hai … hai tháng là được rồi."

"Không được!" – Tư Đồ bác bỏ – "Sáu ngày!"

Tiểu Hoàng ủy khuất nhìn Tư Đồ – "Nhiều nhất là một tháng, không được kỳ kèo thêm đâu."

"Một tháng?" – Tư Đồ cắn răng – "Nếu mà một tháng một lần thì ta đây mỗi lần phải làm liên tục bảy ngày."

"Không mà!" – Tiểu Hoàng giãy giụa – "Vậy thì sẽ chết người đó."

"Tám ngày!" – Tư Đồ vẫn cố gắng không ngừng.

"… Nửa tháng." – Tiểu Hoàng sau cùng cũng chịu thỏa hiệp – "Không thể ít hơn nữa."

"Vậy mỗi lần làm suốt một ngày một đêm." – Tư Đồ vẫn chưa chịu.

"……" – Tiểu Hoàng như sắp khóc đến nơi, cuối cùng đành phải thuận theo – "Mười ngày, còn trả nữa thì không được đâu."

Tư Đồ cân nhắc một chút rồi gật đầu – "Được, mười ngày thì mười ngày."

Tiểu Hoàng tính tới tính lui, cảm thấy hình như còn điều gì đó chưa tính đến, thế là vội vã bổ sung – "Nhưng mà… mỗi lần không được làm quá lâu đâu."

Tư Đồ nổi giận – "Tên tiểu tử nhà ngươi, bộ không muốn làm chuyện ấy sao?"

Tiểu Hoàng thành thật lắc đầu bảo – "Không muốn!"

Tư Đồ cắn răng tự cân nhắc – Chẳng lẽ phương pháp của mình có gì không đúng ư? Nếu không vì sao tiểu hài tử lại chẳng có cảm giác gì thế này?

Tiểu Hoàng nhân cơ hội này mà chui trở lại vào chăn, muốn tìm một giấc ngủ bình yên trong chốc lát, mười ngày sau sẽ lại mệt mỏi nữa rồi.

Ba ngày sau, cuối cùng thì Tiểu Hoàng cũng xuống được giường, tuy rằng thắt lưng vẫn còn đau. Suốt hai ngày sau đó Tư Đồ vẫn luôn ở cùng Tiểu Hoàng, khát nước thì châm trà, đói bụng thì đút cơm, trăm y ngàn thuận, bảo đi hướng Nam thì chả dám đi hướng Tây, nâng như nâng trứng, hứng như hứng bông, thật đúng là nuông chiều lên đến tận trời.

Chờ đến khi Tiểu Hoàng có thể xuống giường, Tư Đồ kéo y ra ngoài sân bảo – "Tiên Tiên, ta dạy cho ngươi mấy chiêu công phu nhé."

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi đáp – "Tốt quá, tốt quá, nhưng mà… ta học không được đâu, ta ngốc lắm."

Tư Đồ cười – "Ngươi mà ngốc thì cả thiên hạ này chả có ai là thông minh cả."

Tiểu Hoàng nghe thấy thế thì cao hứng lắm, liền nhoẻn miệng cười hỏi – "Thế huynh dạy ta mấy chiêu?"

Tư Đồ suy nghĩ – "Ta dạy ngươi ba chiêu đi, để ngươi dùng phòng thân."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng mau mắn gật đầu.

"Trước hết phải khởi động một chút, kéo giãn các bắp cơ ra, kẻo không sẽ dễ dàng bị thương." – Tư Đồ xoa nhẹ lên bả vai Tiểu Hoàng – "Thắt lưng xoay qua một chút."

"Thắt lưng… phải xoay thế nào?" – Tiểu Hoàng nhúc nhích vài cái, ngơ ngác hỏi.

Tư Đồ dùng tay vịn vào lưng Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng nắm lấy xương hông y – "Dùng sức ở chỗ này, từ từ xoay quanh."

"Xoay sang hướng bên kia à?" – Tiểu Hoàng quay đầu lại, thấy cằm Tư Đồ sắp cọ vào mặt mình đến nơi, râu cằm lún phún đâm đâm vào khiến y hơi nhột.

"Tùy ngươi muốn xoay bên nào cũng được." – Tư Đồ cười, nhẹ nhàng trượt tay theo chiều dài hông Tiểu Hoàng. Dáng người tiểu hài tử xinh xắn, một tay hắn áp sát vào lưng người ta, tay kia xoa xoa vuốt vuốt có vẻ hứng chí lắm. Tiểu Hoàng bị hắn khiến cho phát nhột, vội vã hất tay hắn ra. Tư Đồ lại cười – "Đưa tay lên!"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng cảm thấy hơi khó hiểu – "Tay đưa lên?"

"Đưa tay lên cao hết mức, sau đó ngả về phía sau." – Tư Đồ nhìn đến lưng Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng dùng tay đỡ y.

Tiểu Hoàng bình thường rất ít khi hoạt động, chỉ lo đọc sách thôi cho nên thân thể cũng chẳng mấy linh hoạt. Tư Đồ bảo y ngả người về phía sau, y lại vẫn cứ ngây ngô làm theo. Y vận lực, ngả hẳn người ra sau, suýt chút nữa là té nhào. Tư Đồ mau mắn đỡ được y, nhịn không nổi mà lắc đầu – "Đừng nói gì cả, quả nhiên là ngốc quá."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, thu tay về, nhỏ giọng nói – "Vậy không luyện nữa."

"Khuỵu chân xuống một chút là được ấy mà." – Tư Đồ vừa dỗ dành vừa gạt y, vươn tay nắm lấy chân Tiểu Hoàng nâng lên trên mặt bàn – "Đè xuống chút nào!"

Chân tay Tiểu Hoàng lâm vào cảnh luống cuống, loay hoay cả buổi, trán toát ra một tầng mồ hôi.

"Được rồi đấy!" – Tư Đồ vừa lòng gật đầu – "Bây giờ bắt đầu dạy chiêu thứ nhất."

Tiểu Hoàng gật đầu rồi chăm chú lắng nghe.

Sau đó, Tư Đồ dần dần thu hồi ý cười, cố gắng nghiêm chỉnh giảng giải cho Tiểu Hoàng về chiêu số. Tiểu Hoàng bận tới bận lui đến tận trưa, cuối cùng cũng học xong chiêu thứ nhất. Tư Đồ lắc đầu, nhìn Tiểu Hoàng thở hổn hà hổn hển, bèn nắm lấy cằm y – "Ngươi đúng là cái đồ mọt sách, đến một chút tố chất vận động cũng chả có."

Tiểu Hoàng lau mồ hôi, gân cổ cãi – "Ai cũng có sở trường riêng mà."

"Bang chủ!" – đương lúc hai người luyện công thì Chu lão gia tử chạy vào bẩm báo.

"Có chuyện gì?" – Tư Đồ thấy sắc mặt ông ta có vẻ nôn nóng, đành cho qua câu nói của Tiểu Hoàng.

"Nhân mã của Tề Dịch đã san bằng doanh trại của Thụy Vương, hiện giờ vị trí đã thay đổi, đang ở đối diện với Hắc Vân Bảo." – Chu lão gia tử nói – "Xem chừng mục tiêu kế tiếp chính là Hắc Vân Bảo của chúng ta."

Tư Đồ nghe xong hơi gật đầu, nói với Chu lão gia tử – "Ta biết rồi."

"Bang chủ!" – Chu lão gia tử lo lắng – "Nhân mã của Tề Dịch rất đông… hơn nữa hiện giờ sĩ khí tăng cao, chỉ e…"

"Ta đều biết cả rồi." – Tư Đồ ngắt lời ông ta – "Ông cứ đi xuống trước đi."

Chu lão gia tử hết nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh Tư Đồ rồi lại nhìn Tư Đồ, cuối cùng đành phải lui xuống trước.

Trong viện chỉ còn lại Tiểu Hoàng và Tư Đồ, hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng thu thập y phục trở lại thư phòng.

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn trong phòng Tư Đồ vẫn thắp sáng, Tiểu Hoàng và hắn nói chuyện đến khuya lơ khuya lắc, sáng sớm hôm sau thì chẳng thấy bóng dáng Tư Đồ đâu cả.

Ngao Thịnh mấy hôm nay đều có người trông chừng, đi đến đâu cũng không được tự do, chỉ có mỗi Vân Tứ Nương là vẫn đến dạy nó đọc sách và luyện công. Đúng lúc nó đương nhàm chán thì có tiếng cửa đẩy ra, Tiểu Hoàng xách theo một chiếc chậu nhỏ bước vào, sau đó đặt chậu lên bàn. Sau khi đặt xong thì Tiểu Hoàng rút tay về thổi phù phù, cười với Ngao Thịnh – "Lạnh quá đi!"

Ngao Thịnh tò mò vươn người đến xem thì thấy từ trong chậu tỏa lên một làn khói trắng, bên trong có một tảng băng.

"Đã bớt ho chưa?" – Tiểu Hoàng thổi tay trong chốc lát rồi lại nói với Ngao Thịnh – "Nghe Tứ Nương bảo mấy ngày nay đệ không được khỏe."

Ngao Thịnh quắc mắt liếc Tiểu Hoàng một cái rồi đáp – "Đồ nói mà không giữ lời."

"Hửm?" – Tiểu Hoàng nghe không rõ bèn hỏi lại – "Đệ nói gì cơ?" – sau đó vừa nói vừa sờ trán Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh hất tay Tiểu Hoàng ra, hung hăng bảo – "Rõ ràng ngươi bảo cách ngày sẽ đến, thế mà lại chạy đi thành thân mất tiêu. Đồ nói mà không giữ lời."

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt rồi mỉm cười – "Thì ra là không ai chơi với đệ nên đệ buồn à?"

Ngao Thịnh đỏ ửng mặt, khẽ vân vê tay áo, rồi đánh mắt sang tảng băng đang nằm trên bàn – "Đó là cái gì vậy?"

"Lê ướp lạnh đấy[1]." – Tiểu Hoàng cười bảo – "Giúp thông cổ."

Ngao Thịnh cảm thấy rất tò mò. Tuy rằng nó sinh ra trong hoàng tộc, nhưng từ nhỏ đã chẳng được ai yêu thương, món ngon vật lạ cũng ít có dịp thấy qua, thế nên vẫn giữ thói quen của bọn trẻ con, mở to mắt mà xem.

Tiểu Hoàng lấy một mảnh ra, cho vào đĩa cầm đến bên giường. Ngao Thịnh thấy trong khối băng có một miếng lê tỉa hình cánh hoa, những muốn đưa tay chạm vào thử thì bị Tiểu Hoàng ngăn lại – "Lạnh tay đấy!" – vừa nói, vừa dùng đũa gắp một chút đưa đến sát miệng nó.

Ngao Thịnh chớp mắt mấy cái, chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn há miệng cắn lấy. Miếng lê vừa vào đến miệng thì ngọt lịm, ngon đến không nói nên lời, bèn liếm môi nói nhỏ – "Ngon quá!"

Tiểu Hoàng thấy Ngao Thịnh có vẻ thích thì vui lắm, liền tiếp tục đút nó ăn.

"Tề Dịch thắng rồi ư?" – Ngao Thịnh vừa ăn vừa hỏi.

"Ông ấy là cữu cữu của đệ mà." – Tiểu Hoàng giúp Ngao Thịnh lau miệng – "Sao lại xưng hô kiểu như thế được?"

"Cữu cữu cái mốc xì." – Ngao Thịnh bĩu môi, thoáng chốc đã ăn đến không còn một miếng lê nào. Tiểu Hoàng thu hồi bát đĩa, cũng tiện tay bắt mạch cho nó.

"Kế tiếp đây… có khi nào Tề Dịch sẽ quay sang đánh nhau với Tư Đồ không?" – Ngao Thịnh hỏi.

Tiểu Hoàng trầm mặc lâu thật lâu, sau đó cười bảo – "Hai người bọn họ chẳng oán chẳng thù, nên chả có lý do gì để phải đánh nhau cả."

"Chả có lý do ư?" – Ngao Thịnh bật cười – "Ngươi chả phải là lý do đấy sao?"

Tay Tiểu Hoàng hơi khựng lại, y ngước lên nhìn nó, thấp giọng hỏi – "Ta chỉ là một người bình thường, thiên hạ có vô số người như ta vậy."

"Nói thế là sao?" – Ngao Thịnh không hiểu lắm – "Ngươi và người trong thiên hạ không giống nhau. Thiên hạ đông lúc nhúc nhưng lại vừa ngu vừa dốt, còn nhân tài như ngươi thì được mấy kẻ chứ? Chẳng phải có được ngươi thì sẽ có được thiên hạ à?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, vươn tay sửa sang lại tóc cho Ngao Thịnh, chậm rãi nói – "Đệ phải nhớ cho kỹ, trên đời này mọi người đều bình đẳng như nhau cả."

"Làm thế quái nào mà như vậy được?" – Ngao Thịnh tỏ ý khinh thường.

"Trong lòng mỗi người đều chỉ có thể dung chứa một thiên hạ, một con người thôi." – Tiểu Hoàng ngồi xuống bên cạnh Ngao Thịnh – "Ví dụ như ta thích Tư Đồ, Tư Đồ cũng thích ta, vậy thì cho dù Tư Đồ không có thiên hạ, thì ta cũng sẽ thích huynh ấy."

"Nhưng nếu có thiên hạ thì có thể mang mọi đối thủ ra tiêu diệt gọn gàng sạch sẽ." – Ngao Thịnh cãi lại – "Đến lúc đó thì muốn gì mà không được chứ."

Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm Ngao Thịnh hồi lâu, sau đó bảo – "Phụ thân của đệ là hoàng đế, mẫu thân là hoàng hậu… Đệ đã tận mắt thấy họ có được thiên hạ, vậy cuối cùng họ đã bao giờ có được thứ mình thật sự muốn hay chưa?"

Ngao Thịnh sửng sốt mất một hồi, rồi mới nói – "Vậy ngươi nói thử xem, vì sao lại có nhiều người muốn được làm hoàng đế đến vậy chứ?"

"Việc này thì ta cũng không biết." – Tiểu Hoàng ôm Ngao Thịnh vào lòng, xoa đầu nó – "Chắc là chỉ có những người đã lên đến ngôi hoàng đế thì mới hiểu được thôi."

—

Chú thích:

[1] Cách làm loại lê ướp lạnh này gọt vỏ những quả lê, xắt múi, bỏ phần hạch của lê đi, đặt đường phèn vào ngay vị trí đó, sau đó mang chưng cách thủy độ chừng mười lăm phút, rồi ướp lạnh để dành ăn dần. Công dụng của món ăn này là giúp bổ sung thêm nước, thanh nhiệt, tiêu đàm, thông cổ, giải rượu, ngoài ra còn dùng khi bị sốt cao đột ngột, ho, khát nước, táo bón…

122. Chương 61: Gió Lay Sen Động

Ngày kế tiếp, Tiểu Hoàng vẫn cuộn người trong chăn ngủ, Tư Đồ thức dậy rồi cũng không ra ngoài, vẫn ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm dung nhan say ngủ của người trên giường, nhìn đến suýt rớt cả tròng mắt ra.

Buổi trưa qua đi, Mộc Lăng đến gõ cửa rồi tiến vào, vất cho Tư Đồ một tiếng "hứ".

Mộc Lăng nhìn trời, cầm trong tay một cái thực hạp đặt lên bàn, lắc đầu hung tợn bảo với Tư Đồ – "Bộ ngươi là ác lang đầu thai chuyển kiếp hả, cũng chẳng biết đau lòng y chút nào sao? Nhìn xem ngươi khiến người ta mệt đến thế nào rồi kìa."

Tư Đồ ném trả một cái nhìn xem thường, chợt nghe Tiểu Hoàng ở trên giường nói mớ vài tiếng.

Mộc Lăng thở dài, chỉ tay vào thực hạp bảo – "Trong ấy có một chén canh, phải cho Tiểu Hoàng uống đấy."

"Còn nữa!" – Vừa đi tới cửa thì Mộc Lăng đã quay đầu lại dặn tiếp – "Trong vòng ba ngày nữa thì đừng có động đến y biết chưa? Cầm thú!"

Mặt Tư Đồ đen sì sì, còn Mộc Lăng vội bỏ chạy nhanh như chớp.

Tư Đồ rất muốn để Tiểu Hoàng ngủ thêm chốc nữa, nhưng cũng muốn y mau thức dậy trò chuyện với mình. Thế nên hắn cứ tự mâu thuẫn, vừa nhìn người trên giường, vừa không nhịn được lại kéo tóc người ta.

Quả nhiên không bao lâu sau Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng mở mắt, chậm rãi tỉnh lại.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ chồm người đến, một tay chống cằm tựa vào mép chăn của Tiểu Hoàng, một ngón tay vươn dài, nhẹ nhàng xoa xoa hai má y.

Tiểu Hoàng mở to mắt, rồi nhắm lại, cứ như thế vài lần mới hoàn toàn thanh tỉnh. Mới vừa tỉnh thì đã cảm thấy có cảm giác ướt át bên ngoài miệng mình, ấy là Tư Đồ đang hôn y, còn đang ngẩng đầu cười nữa – "Đã tỉnh chưa?"

Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn, thấy trước mắt là Tư Đồ, mơ màng đáp lại – "Chào buổi sáng!"

Tư Đồ cố nén cười, thấp giọng đáp – "Buổi sáng cái gì chứ? Mặt trời đã chiếu đến mông rồi kìa." – Vừa nói vừa sờ mông Tiểu Hoàng.

"Ư ừm…" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ sờ sờ, thắt lưng đau nhói lên, lại nhớ đến chuyện tối hôm qua, ngước mắt thì thấy Tư Đồ đang cười cực kỳ ám muội, thế là mặt mày đỏ bừng bừng, vội vã kéo chăn trốn vào.

"Ấy…" – Tư Đồ buồn cười giật chăn của Tiểu Hoàng lại – "Có đói không nào?"

Tiểu Hoàng trốn trong chăn, thật lâu sau đó mới rầu rĩ đáp một tiếng ừ.

"Ra đây đi, có món ngon lắm nè." – Tư Đồ lại túm chăn kéo kéo.

Tiểu Hoàng ló đầu ra, chỉ lộ hai con mắt nhìn Tư Đồ. Tư Đồ cười bảo – "Có gì đâu mà thẹn thùng chứ? Chẳng phải đã thành thân rồi sao?"

Nghe được lời Tư Đồ nói thì Tiểu Hoàng mới dịu đi đôi chút, trong bụng những muốn đứng dậy, nhưng tay vừa vịn vào thành giường thì đã mềm oặt cả người, đến một chút sức lực cũng chả có. Tư Đồ nhanh tay đón được, nhẹ nhàng đỡ y lên giường lại, sau đó ra ngoài chuẩn bị nước ấm giúp Tiểu Hoàng rửa mặt chải tóc, kế nữa là lấy chén canh trong thực hạp mang đến bên giường. Hắn ôm Tiểu Hoàng vào lòng, đút cho tiểu hài tử từng muỗng canh một. Tiểu Hoàng ngoan ngoãn uống canh, rồi đột nhiên hỏi – "Chiến sự thế nào rồi?"

Tư Đồ nhướn mày – "Tề Dịch thắng, hiện tại đã gần kết thúc rồi."

"Vậy…Thụy Vương thì sao?" – Tiểu Hoàng quay đầu hỏi.

Tư Đồ chần chừ chốc lát rồi chỉ đáp qua loa – "Chắc là đã bị Tề Dịch giết hoặc đã bỏ chạy rồi, tóm lại chỉ cần không có kết thúc tốt là được."

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài, gật đầu nói tiếp – "Vậy kế tiếp…"

Tư Đồ dịu dàng hôn lên hai má Tiểu Hoàng, nói lời an ủi – "Đến lúc đó mới nói đi, bây giờ phải nghỉ ngơi cho tốt đã."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng gật đầu, rồi chợt nghe Tư Đồ hỏi bên tai – "Có đau hay không?"

"Khụ khụ…" – Tiểu Hoàng ho khan, giương mắt nhìn Tư Đồ.

"Có đau hay không nào?" – Tư Đồ vẫn hỏi tiếp – "Ngươi nói cho ta biết đi, chạm vào lúc nào thì thoải mái, đau thế nào, khi nào thì có cảm giác nhất, để ta còn rút kinh nghiệm cho lần sau."

Mặt Tiểu Hoàng đỏ đến tận mang tai, đẩy Tư Đồ ra – "Sao huynh lại ăn nói như thế chứ?"

Tư Đồ thắc mắc – "Sao vậy? Ta cũng là lần đầu tiên làm chuyện này mà, chẳng phải mấy chuyện thế này thì càng làm sẽ càng có kinh nghiệm sao?"

Tiểu Hoàng quyết định không thèm để ý đến hắn nữa, quay trở về giường, dùng chăn bao bọc chính mình lại, trừng mắt nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ hưng phấn chạy vào theo – "Nói đi mà, tối qua cảm giác có tuyệt không nào?"

Tiểu Hoàng lại tức tối trừng mắt với Tư Đồ, cuối cùng bị dồn ép quá mà sinh giận – "Sao huynh lại như thế chứ?"

Tư Đồ thò tay nựng cằm y – "Ngươi mới ngộ ấy, bây giờ mà còn thẹn thùng gì nữa chứ? Chúng ta đã thành thân rồi, chuyện này đương nhiên là trọng yếu nhất mà. Bằng không như vầy đi, ngày dài tháng rộng về sau, trừ bỏ ăn ngủ với du sơn ngoạn thủy thì chúng ta chỉ làm việc này thôi, và nhất định phải càng làm càng giỏi đó nha."

Tiểu Hoàng nghe mà rụng rời tay chân, cảm thấy quan điểm sống của Tư Đồ ngoại trừ ăn ngủ với du sơn ngoạn thủy thì chỉ có chuyện đó thôi thì…

"Nhưng tên đầu gỗ thúi kia nói thân thể ngươi không tốt…phải để ngươi nghỉ ba ngày." – Tư Đồ xoa cằm mình – "Vậy chúng ta ba ngày làm một lần đi."

"Không được!" – Tiểu Hoàng kinh hãi kêu lên. Ba ngày một lần thì chẳng cần bao lâu cái mạng nhỏ nhoi của y sẽ không còn đâu.

"Không được ư?" – Tư Đồ ngẫm nghĩ – "Vậy bốn ngày một lần nhé."

"Không được! – Tiểu Hoàng ôm chăn, lắc đầu nguầy nguậy.

"Vậy ngươi nói xem là bao lâu một lần?" – Tư Đồ nhíu mày níu cằm Tiểu Hoàng.

"Vậy…ba tháng…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Cái gì?" – Tư Đồ trừng mắt – "Ba tháng? Tức là một năm làm bốn lần đó hả?"

Tiểu Hoàng gật đầu.

"Vậy thôi chi bằng ngươi trực tiếp chém ta ba nhát đao đi." – Tư Đồ chồm lên đè Tiểu Hoàng lại – "Năm ngày!"

"Không được đâu!" – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Hai…hai tháng là được rồi."

"Không được!" – Tư Đồ bác bỏ – "Sáu ngày!"

Tiểu Hoàng ủy khuất nhìn Tư Đồ – "Nhiều nhất là một tháng, không được kỳ kèo thêm đâu."

"Một tháng?" – Tư Đồ cắn răng – "Nếu mà một tháng một lần thì ta đây mỗi lần phải làm liên tục bảy ngày."

"Không mà!" – Tiểu Hoàng giãy giụa – "Vậy thì sẽ chết người đó."

"Tám ngày!" – Tư Đồ vẫn cố gắng không ngừng.

"…Nửa tháng." – Tiểu Hoàng sau cùng cũng chịu thỏa hiệp – "Không thể ít hơn nữa."

"Vậy mỗi lần làm suốt một ngày một đêm." – Tư Đồ vẫn chưa chịu.

"…" – Tiểu Hoàng như sắp khóc đến nơi, cuối cùng đành phải thuận theo – "Mười ngày, còn trả nữa thì không được đâu."

Tư Đồ cân nhắc một chút rồi gật đầu – "Được, mười ngày thì mười ngày."

Tiểu Hoàng tính tới tính lui, cảm thấy hình như còn điều gì đó chưa tính đến, thế là vội vã bổ sung – "Nhưng mà…mỗi lần không được làm quá lâu đâu."

Tư Đồ nổi giận – "Tên tiểu tử nhà ngươi, bộ không muốn làm chuyện ấy sao?"

Tiểu Hoàng thành thật lắc đầu bảo – "Không muốn!"

Tư Đồ cắn răng tự cân nhắc – Chẳng lẽ phương pháp của mình có gì không đúng ư? Nếu không vì sao tiểu hài tử lại chẳng có cảm giác gì thế này?

Tiểu Hoàng nhân cơ hội này mà chui trở lại vào chăn, muốn tìm một giấc ngủ bình yên trong chốc lát, mười ngày sau sẽ lại mệt mỏi nữa rồi.

Ba ngày sau, cuối cùng thì Tiểu Hoàng cũng xuống được giường, tuy rằng thắt lưng vẫn còn đau. Suốt hai ngày sau đó Tư Đồ vẫn luôn ở cùng Tiểu Hoàng, khát nước thì châm trà, đói bụng thì đút cơm, trăm y ngàn thuận, bảo đi hướng Nam thì chả dám đi hướng Tây, nâng như nâng trứng, hứng như hứng bông, thật đúng là nuông chiều lên đến tận trời.

Chờ đến khi Tiểu Hoàng có thể xuống giường, Tư Đồ kéo y ra ngoài sân bảo – "Tiên Tiên, ta dạy cho ngươi mấy chiêu công phu nhé."

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi đáp – "Tốt quá, tốt quá, nhưng mà…ta học không được đâu, ta ngốc lắm."

Tư Đồ cười – "Ngươi mà ngốc thì cả thiên hạ này chả có ai là thông minh cả."

Tiểu Hoàng nghe thấy thế thì cao hứng lắm, liền nhoẻn miệng cười hỏi – "Thế huynh dạy ta mấy chiêu?"

Tư Đồ suy nghĩ – "Ta dạy ngươi ba chiêu đi, để ngươi dùng phòng thân."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng mau mắn gật đầu.

"Trước hết phải khởi động một chút, kéo giãn các bắp cơ ra, kẻo không sẽ dễ dàng bị thương." – Tư Đồ xoa nhẹ lên bả vai Tiểu Hoàng – "Thắt lưng xoay qua một chút."

"Thắt lưng…phải xoay thế nào?" – Tiểu Hoàng nhúc nhích vài cái, ngơ ngác hỏi.

Tư Đồ dùng tay vịn vào lưng Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng nắm lấy xương hông y – "Dùng sức ở chỗ này, từ từ xoay quanh."

"Xoay sang hướng bên kia à?" – Tiểu Hoàng quay đầu lại, thấy cằm Tư Đồ sắp cọ vào mặt mình đến nơi, râu cằm lún phún đâm đâm vào khiến y hơi nhột.

"Tùy ngươi muốn xoay bên nào cũng được." – Tư Đồ cười, nhẹ nhàng trượt tay theo chiều dài hông Tiểu Hoàng. Dáng người tiểu hài tử xinh xắn, một tay hắn áp sát vào lưng người ta, tay kia xoa xoa vuốt vuốt có vẻ hứng chí lắm. Tiểu Hoàng bị hắn khiến cho phát nhột, vội vã hất tay hắn ra. Tư Đồ lại cười – "Đưa tay lên!"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng cảm thấy hơi khó hiểu – "Tay đưa lên?"

"Đưa tay lên cao hết mức, sau đó ngả về phía sau." – Tư Đồ nhìn đến lưng Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng dùng tay đỡ y.

Tiểu Hoàng bình thường rất ít khi hoạt động, chỉ lo đọc sách thôi cho nên thân thể cũng chẳng mấy linh hoạt. Tư Đồ bảo y ngả người về phía sau, y lại vẫn cứ ngây ngô làm theo. Y vận lực, ngả hẳn người ra sau, suýt chút nữa là té nhào. Tư Đồ mau mắn đỡ được y, nhịn không nổi mà lắc đầu – "Đừng nói gì cả, quả nhiên là ngốc quá mà."

Tiểu Hoàng đỏ mặt, thu tay về, nhỏ giọng nói – "Vậy không luyện nữa."

"Khuỵu chân xuống một chút là được ấy mà." – Tư Đồ vừa dỗ dành vừa gạt y, vươn tay nắm lấy chân Tiểu Hoàng nâng lên trên mặt bàn. – "Đè xuống chút nào!"

Chân tay Tiểu Hoàng lâm vào cảnh luống cuống, loay hoay cả buổi, trán toát ra một tầng mồ hôi.

"Được rồi đấy!" – Tư Đồ vừa lòng gật đầu – "Bây giờ bắt đầu dạy chiêu thứ nhất."

Tiểu Hoàng gật đầu rồi chăm chú lắng nghe.

Sau đó, Tư Đồ dần dần thu hồi ý cười, cố gắng nghiêm chỉnh giảng giải cho Tiểu Hoàng về chiêu số. Tiểu Hoàng bận tới bận lui đến tận trưa, cuối cùng cũng học xong chiêu thứ nhất. Tư Đồ lắc đầu, nhìn Tiểu Hoàng thở hổn hà hổn hển, bèn nắm lấy cằm y – "Ngươi đúng là cái đồ mọt sách, đến một chút tố chất vận động cũng chả có."

Tiểu Hoàng lau mồ hôi, gân cổ cãi – "Ai cũng có sở trường riêng mà."

"Bang chủ!" – đương lúc hai người luyện công thì Chu lão gia tử chạy vào bẩm báo.

"Có chuyện gì?" – Tư Đồ thấy sắc mặt ông ta có vẻ nôn nóng, đành cho qua câu nói của Tiểu Hoàng.

"Nhân mã của Tề Dịch đã san bằng doanh trại của Thụy Vương, hiện giờ vị trí đã thay đổi, đang ở đối diện với Hắc Vân Bảo." – Chu lão gia tử nói – "Xem chừng mục tiêu kế tiếp chính là Hắc Vân Bảo của chúng ta."

Tư Đồ nghe xong hơi gật đầu, nói với Chu lão gia tử – "Ta biết rồi."

"Bang chủ!" – Chu lão gia tử lo lắng – "Nhân mã của Tề Dịch rất đông…hơn nữa hiện giờ sĩ khí tăng cao, chỉ e…"

"Ta đều biết cả rồi." – Tư Đồ ngắt lời ông ta – "Ông cứ đi xuống trước đi."

Chu lão gia tử hết nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh Tư Đồ rồi lại nhìn Tư Đồ, cuối cùng đành phải lui xuống trước.

Trong viện chỉ còn lại Tiểu Hoàng và Tư Đồ, hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng thu thập y phục trở lại thư phòng.

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn trong phòng Tư Đồ vẫn thắp sáng, Tiểu Hoàng và hắn nói chuyện đến khuya lơ khuya lắc, sáng sớm hôm sau thì chẳng thấy bóng dáng Tư Đồ đâu cả.

Ngao Thịnh mấy hôm nay đều có người trông chừng, đi đến đâu cũng không được tự do, chỉ có mỗi Vân Tứ Nương là vẫn đến dạy nó đọc sách và luyện công. Đúng lúc nó đương nhàm chán thì có tiếng cửa đẩy ra, Tiểu Hoàng xách theo một chiếc chậu nhỏ bước vào, sau đó đặt chậu lên bàn. Sau khi đặt xong thì Tiểu Hoàng rút tay về thổi phù phù, cười với Ngao Thịnh – "Lạnh quá đi!"

Ngao Thịnh tò mò vươn người đến xem thì thấy từ trong chậu tỏa lên một làn khói trắng, bên trong có một tảng băng.

"Đã bớt ho chưa?" – Tiểu Hoàng thổi tay trong chốc lát rồi lại nói với Ngao Thịnh – "Nghe Tứ Nương bảo mấy ngày nay đệ không được khỏe."

Ngao Thịnh quắc mắt liếc Tiểu Hoàng một cái rồi đáp – "Đồ nói mà không giữ lời."

"Hửm?" – Tiểu Hoàng nghe không rõ bèn hỏi lại – "Đệ nói gì cơ?" – sau đó vừa nói vừa sờ trán Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh hất tay Tiểu Hoàng ra, hung hăng bảo – "Rõ ràng ngươi bảo cách ngày sẽ đến, thế mà lại chạy đi thành thân mất tiêu. Đồ nói mà không giữ lời."

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt rồi mỉm cười – "Thì ra là không ai chơi với đệ nên đệ buồn à?"

Ngao Thịnh đỏ ửng mặt, khẽ vân vê tay áo, rồi đánh mắt sang tảng băng đang nằm trên bàn – "Đó là cái gì vậy?"

"Lê ướp lạnh đấy[1]." – Tiểu Hoàng cười bảo – "Giúp thông cổ."

Ngao Thịnh cảm thấy rất tò mò. Tuy rằng nó sinh ra trong hoàng tộc, nhưng từ nhỏ đã chẳng được ai yêu thương, món ngon vật lạ cũng ít có dịp thấy qua, thế nên vẫn giữ thói quen của bọn trẻ con, mở to mắt mà xem.

Tiểu Hoàng lấy một mảnh ra, cho vào đĩa cầm đến bên giường. Ngao Thịnh thấy trong khối băng có một miếng lê tỉa hình cánh hoa, những muốn đưa tay chạm vào thử thì bị Tiểu Hoàng ngăn lại – "Lạnh tay đấy!" – vừa nói, vừa dùng đũa gắp một chút đưa đến sát miệng nó.

Ngao Thịnh chớp mắt mấy cái, chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn há miệng cắn lấy. Miếng lê vừa vào đến miệng thì ngọt lịm, ngon đến không nói nên lời, bèn liếm môi nói nhỏ – "Ngon quá!"

Tiểu Hoàng thấy Ngao Thịnh có vẻ thích thì vui lắm, liền tiếp tục đút nó ăn.

"Tề Dịch thắng rồi ư?" – Ngao Thịnh vừa ăn vừa hỏi.

"Ông ấy là cữu cữu của đệ mà." – Tiểu Hoàng giúp Ngao Thịnh lau miệng – "Sao lại xưng hô kiểu như thế được?"

"Cữu cữu cái mốc xì." – Ngao Thịnh bĩu môi, thoáng chốc đã ăn đến không còn một miếng lê nào. Tiểu Hoàng thu hồi bát đĩa, cũng tiện tay bắt mạch cho nó.

"Kế tiếp đây…có khi nào Tề Dịch sẽ quay sang đánh nhau với Tư Đồ không?" – Ngao Thịnh hỏi.

Tiểu Hoàng trầm mặc lâu thật lâu, sau đó cười bảo – "Hai người bọn họ chẳng oán chẳng thù, nên chả có lý do gì để phải đánh nhau cả."

"Chả có lý do ư?" – Ngao Thịnh bật cười – "Ngươi chả phải là lý do đấy sao?"

Tay Tiểu Hoàng hơi khựng lại, y ngước lên nhìn nó, thấp giọng hỏi – "Ta chỉ là một người bình thường, thiên hạ có vô số người như ta vậy."

"Nói thế là sao?" – Ngao Thịnh không hiểu lắm – "Ngươi và người trong thiên hạ không giống nhau. Thiên hạ đông lúc nhúc nhưng lại vừa ngu vừa dốt, còn nhân tài như ngươi thì được mấy kẻ chứ? Chẳng phải có được ngươi thì sẽ có được thiên hạ à?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, vươn tay sửa sang lại tóc cho Ngao Thịnh, chậm rãi nói – "Đệ phải nhớ cho kỹ, trên đời này mọi người đều bình đẳng như nhau cả."

"Làm thế quái nào mà như vậy được?" – Ngao Thịnh tỏ ý khinh thường.

"Trong lòng mỗi người đều chỉ có thể dung chứa một thiên hạ, một con người thôi." – Tiểu Hoàng ngồi xuống bên cạnh Ngao Thịnh – "Ví dụ như ta thích Tư Đồ, Tư Đồ cũng thích ta, vậy thì cho dù Tư Đồ không có thiên hạ, thì ta cũng sẽ thích huynh ấy."

"Nhưng nếu có thiên hạ thì có thể mang mọi đối thủ ra tiêu diệt gọn gàng sạch sẽ." – Ngao Thịnh cãi lại – "Đến lúc đó thì muốn gì mà không được chứ."

Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm Ngao Thịnh hồi lâu, sau đó bảo – "Phụ thân của đệ là hoàng đế, mẫu thân là hoàng hậu…Đệ đã tận mắt thấy họ có được thiên hạ, vậy cuối cùng họ đã bao giờ có được thứ mình thật sự muốn hay chưa?"

Ngao Thịnh sửng sốt mất một hồi, rồi mới nói – "Vậy ngươi nói thử xem, vì sao lại có nhiều người muốn được làm hoàng đế đến vậy chứ?"

"Việc này thì ta cũng không biết." – Tiểu Hoàng ôm Ngao Thịnh vào lòng, xoa đầu nó – "Chắc là chỉ có những người đã lên đến ngôi hoàng đế thì mới hiểu được thôi."

123. Chương 62

Chương 62 | Lấy một địch mười

– Dĩ nhất đương thập –

Tề Dịch cùng Thụy Vương tử chiến một trận, thu về quá nửa số nhân mã của Thụy Vương, hơn nữa, dọc đường hành quân còn tiếp tục chiêu binh mãi mã, thành thử quân số mở rộng đến hơn trăm vạn. Huống hồ trận này ông ta toàn thắng, cho nên sĩ khí dâng cao vô kể.

Quân binh của Tề Dịch dễ có đến hơn trăm vạn, chiếm lấy một vùng rộng lớn, rất có khí thế của một binh đoàn sẽ thâu tóm giang sơn.

Hắc Vân Bảo thì hoàn toàn ngược lại. Mọi người ở nơi đấy đều đang chìm ngập trong niềm vui hỉ yến của bang chủ Tư Đồ, nào đâu có ý muốn cùng Tề Dịch sống mái một phen.

Tề Dịch sau khi cho quân binh hạ trại thì liền ra lệnh cho chúng tướng sỹ đến thương nghị bước kế tiếp của kế hoạch.

"Nguyên soái, hiện giờ Thụy Vương đã bị diệt, tiếp theo đây chúng ta nên trở giáo công hãm kinh thành hay là tiêu diệt Hắc Vân Bảo trước?" – phó tướng Chu Long hỏi Tề Dịch.

"… Bọn người giang hồ kia đang ở đâu?" – Tề Dịch trầm mặc hồi lâu nhưng không trả lời mà chỉ hỏi lại.

"Đang tụ tập ở miếu Sơn Vương." – Thủ hạ của ông ta bẩm báo – "Nhân mã của Tiếu Lạc Vũ hình như cũng ở đó. Hắn ta đã dẫn theo mấy vạn tinh binh của Thụy Vương."

Tề Dịch gật gù, lại trầm mặc hồi lâu nữa, sau đó lấy giấy bút viết một phong thư, giao cho tùy tùng – "Mang đến Hắc Vân Bảo giao cho Tư Đồ."

"Nguyên soái?" – mọi người thấy ông ta mãi vẫn chưa trả lời thì hỏi lại – "Bước kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Tề Dịch cười nhạt đáp rằng – "Tư Đồ là một nhân tài, nếu chịu ra sức vì bổn soái thì vẫn tốt hơn."

"Có điều…" – Chu Long nhíu mày – "Tính tình Tư Đồ cổ quái như thế, hắn sẽ ngoan ngoãn tuân phục sao?"

"Ha ha…" – Tề Dịch lắc đầu nói – "Đương nhiên là không thể rồi! Nhưng dù sao thì cũng nên tiên lễ hậu binh. Các ngươi lui xuống chuẩn bị đi. Địa thế Hắc Vân Bảo dễ thủ khó công, hơn nữa cao thủ nhiều vô số, chúng ta nhất định phải trù bị thật kỹ càng, hơn nữa… còn có Tiếu Lạc Vũ và những kẻ giang hồ kia, nhất nhất phải nghiêm phòng cẩn mật."

"Dạ!" – Các phó tướng lĩnh mệnh rời đi, để lại một mình Tề Dịch mệt mỏi dựa lưng vào ghế, hai mắt nhìn chằm chằm lên đỉnh trướng, cả người ngây ngẩn ra. Thật lâu sau đó, ông ta lấy từ trong ngực ra một cuộn giấy… trên mặt giấy là bức họa của một người, vẫn là thứ khí chất rực rỡ như xưa kia, vẻ tươi cười lộ rõ vài phần đắc ý, đôi mắt trong suốt kỳ lạ khiến lòng người phải lay động.

Ông ta cuộn bức họa lại cho vào trong ngực, thở dài mà rằng – "Tịch Ly… ta chẳng cầu bất kỳ điều gì khác, chỉ cầu trước lúc chết còn có thể lại nhìn thấy huynh một lần."

Nhiều ngày qua, Tư Đồ sai người tìm đến vài bộ sách lớn mà dốc lòng nghiên cứu, suốt cả ngày tự nhốt mình trong phòng để khổ học, chả cho phép ai đến gần.

Tiểu Hoàng đi tới đi lui trước cửa phòng hắn đã vài vòng, rốt cuộc nhịn không được phải lén nhìn xem thế nào, thấy Tư Đồ đang chôn mình trong sách, trông cực kỳ chăm chú. Tiểu Hoàng thấy thế càng thêm hiếu kỳ, liền sè sẹ đẩy cửa tiến vào.

Tư Đồ vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục mải miết xem sách. Tiểu Hoàng từ xa trông lại, thấy trên bàn của Tư Đồ là hàng mớ tranh ảnh nhiều màu sắc, dường như là những bức họa, mà còn có cả văn tự trên ấy nữa. Tiểu Hoàng tiến gần thêm vài bước, vừa muốn nhìn xem rốt cuộc đấy là thứ gì thì bị Tư Đồ ngăn lại, sau đó mang tất cả giấu vào trong ngực áo – "Nhìn cái gì mà nhìn chứ… không được xem."

Nói đến Tiểu Hoàng ấy, cái gì y cũng không để ý, chỉ riêng có "sách" là không như thế. Tư Đồ tỏ ra thần bí, càng khiến Tiểu Hoàng thêm tò mò, trong lòng tự hỏi phải chăng đây chính là hi thế danh thư[1] gì đó…

"Huynh… đang xem gì vậy?" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Là sách chứ là gì." – Tư Đồ trả lời có vẻ rất sảng khoái, cẩn thận thu gom sách lại, giấu ra phía sau.

"Nhưng là sách gì mới được." – Tiểu Hoàng hỏi tiếp.

"Sách tốt lắm nha." – Tư Đồ vừa cười vừa trả lời, không quên bổ sung thêm một câu – "Nhưng mà ta dám khẳng định là ngươi chưa từng xem qua đó."

".. Thật… thật thế sao?" – Tiểu Hoàng càng lúc càng hiếu kỳ, chạy đến sát gần bên Tư Đồ mà nói – "Cho ta xem với."

"Không cho xem!" – Tư Đồ lại giấu sách kỹ hơn.

"Sao lại không cho?" – Tiểu Hoàng níu tay áo Tư Đồ mà năn nỉ – "Cho ta xem đi mà."

"Không cho là không cho." – Tư Đồ nhướn mày – "Ngươi cũng có cho ta làm đâu."

Tiểu Hoàng đỏ ửng hết mặt mày, trừng mắt liếc Tư Đồ – "Huynh … lại nói hươu nói vượn rồi."

"Vậy ngươi để cho ta mười ngày được làm hai lần đi… thế thì ta cho ngươi xem ngay." – Tư Đồ cố mặc cả.

"Ư ừm…" – Tiểu Hoàng có hơi do dự.

Tư Đồ bèn tung đòn mạnh hơn – "Sách xem hay lắm nha."

Tiểu Hoàng nghe thấy thế thì ngứa ngáy cả người, bèn tò mò hỏi – "Là sách về việc gì thế?"

"À…" – Tư Đồ sờ cằm đáp – "Là những tinh hoa mà cổ nhân từ trăm ngàn năm trước lưu truyền đến nay."

“Thật sao?” – hai mắt Tiểu Hoàng chợt sáng lên – “Thế là sách lịch sử à?”

“Không hẳn vậy.” – Tư Đồ đáp – “So với sách lịch sử thì còn hay hơn.”

“So với sách lịch sử còn hay hơn… thế là sách diễn nghĩa[2] sao? Hay là điển tịch thần thoại?” – Tiểu Hoàng đến gần Tư Đồ, những muốn vươn người nhìn thử phía sau lưng hắn xem sách tên là gì, đáng tiếc là Tư Đồ giấu kỹ quá, làm y chẳng thấy được gì.

“Huynh keo kiệt quá đi.” – Tiểu Hoàng tỏ ra không vui – “Ta muốn xem mà.”

“Ta cũng chưa nói là không cho ngươi xem mà.” – Tư Đồ cười – “Ngươi đồng ý để ta làm thêm vài lần thì ta cho ngươi xem ngay.”

“Ta làm chuyện khác không được sao?” – Tiểu Hoàng cố thương lượng với Tư Đồ – “Trừ chuyện đó ra không tính nha.”

Tư Đồ nghĩ một lúc rồi thở dài – “Thôi được rồi… Ta nghĩ thế này…” – Tư Đồ chìa má ra – “Ngươi hôn ra một cái, sau đó gọi ta một tiếng ‘tướng công’, cuối cùng là nói ngươi thích ta, thế thì ta sẽ cho ngươi xem.”

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt, phụng phịu nói – “Huynh ăn gian, chẳng phải chỉ nói là làm một chuyện thôi sao, sao giờ lại hóa thành ba rồi.”

“Tùy ngươi thôi.” – Tư Đồ nhún vai, chỉ tay ra cửa – “Vậy lúc ngươi ra ngoài nhớ giúp ta đóng cửa lại, ta còn muốn xem sách nha.”

Tiểu Hoàng méo xệch miệng… càng nghĩ càng thấy không cam lòng, nhưng việc đọc sách vẫn là quan trọng hàng đầu, liền chồm người tới hôn lên mặt Tư Đồ một cái, sau đó dùng thứ âm thanh vo ve như tiếng muỗi để gọi một tiếng – “Tướng công…”

Tư Đồ có cảm giác đầu mình như sắp bốc hỏa, hai tai ong ong u u cả lên – “Còn một câu nữa.”

Tiểu Hoàng hơi chần chừ một chút, sau đó cắn răng nói tiếp – “Ta… thích huynh.”

Tư Đồ mừng rỡ vô cùng, ôm chầm lấy Tiểu Hoàng định hôn ngay một cái.

“Đừng nghịch mà…” – Tiểu Hoàng đẩy mặt Tư Đồ ra – “Thế đã cho ta xem được chưa?”

Tư Đồ mang toàn bộ sách ở sau lưng bày ra bàn. Tiểu Hoàng cầm lên xem, thấy đó là những quyển có tựa như , , …

“Cái gì vậy chứ?” – Tiểu Hoàng giận dữ, ngẫm lại chính mình lại đi vì mấy thứ này mà hôn Tư Đồ, còn gọi hắn là tướng công. Y càng nghĩ thì càng không cam lòng, thầm mắng chính mình thật là khờ khạo. Tư Đồ đùa cợt y nào phải đâu là lần đầu tiên, thế mà lần nào cũng đều mắc mưu như lần nấy cả.

“Huynh là đồ xấu!” – Tiểu Hoàng giận dỗi xoay người định bỏ đi, lại bị Tư Đồ kéo lại – “Tiên Tiên, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút đi nha.”

“Ai thèm nghiên cứu mấy thứ này chứ!” – Tiểu Hoàng giãy dụa – “Ta không xem đâu.”

“Xem đi mà! Mấy chuyện này nhất định phải là cả hai người cùng vui vẻ thì mới có hứng thú chứ.” – Tư Đồ vừa sờ sờ vuốt vuốt vừa tranh thủ ăn đậu hũ, Tiểu Hoàng thì cố gắng giãy dụa thoát thân, đang lúc cười đùa thì có tiếng người gõ cửa. Tư Đồ cả giận – “Tên nào bị ngựa đá đấy hả?”

Lời vừa dứt thì từ phía cửa có tiếng đánh “rầm”, sau đó thì bị đá văng ra, và chỉ thấy một Mộc Lăng mặt mày sa sầm đứng bên ngoài lắc đầu, tay cầm một phong thư chỉ thẳng vào mặt Tư Đồ mà mắng – “Giữa ban ngày ban mặt mà người động dục cái gì hả? Cẩn thận coi chừng bị thượng mã phong đấy.”

Tư Đồ nhíu mày – “Sao ngươi vẫn còn quanh quẩn ở chỗ này? Chả phải đã tống tiễn ngươi ra ngoài du sơn ngoạn thủy sao?”

“Ta chả thèm đi ấy chứ.” – Mộc Lăng nhấc chân bước vào – “Ờ phải rồi, Tề Dịch phái người đưa đến này.” – Y nói xong thì vất thư lên bàn, vô tình thấy mớ dâm thư của Tư Đồ trên bàn … – “Tên Tư Đồ đáng chết kia!” – Mộc Lăng giậm chân mắng – “Ngươi là đồ phường lưu manh, giữa ban ngày ban mặt lại đi xem mấy thứ bẩn thỉu này.” – nói xong liền tịch thu hết mớ ấy.

"Này!" – Tư Đồ hoảng hốt muốn cướp trở về thì lại bị Tiểu Hoàng giữ chặt lấy.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ giật mình. Tiểu Hoàng níu tay hắn chả lấy gì làm mạnh bạo, nhưng hắn lại chẳng dám giãy dụa, sợ sẽ khiến cục cưng nhà mình bị thương.

"Mộc Lăng, mang đi đốt hết đi." – Tiểu Hoàng hung hăng nói, trông rất là có khí thế.

Mộc Lăng nhịn không được phải bật cười, ôm sách đi ra ngoài, không quên buông một câu – "Tuân lệnh~~ chủ mẫu!"

Tiểu Hoàng cứng đờ cả người, mặt mày đỏ bừng bừng, còn Tư Đồ thì dựa vào bàn mà cười ha hả.

"Đừng cười nữa mà!" – Tiểu Hoàng đẩy hắn – "Thư của Tề Dịch đâu, xem thử ông ta viết gì nào."

Tư Đồ cười đủ rồi thì lấy thư ra, vừa bóc phong bì đã thấy Tiểu Hoàng cũng dán sát lại.

"Là thư chiêu hàng của Tề Dịch." – Tư Đồ cười, ngoảnh sang nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem kế tiếp phải làm sao đây?"

Tiểu Hoàng chắp tay sau lưng, đi vòng quanh phòng một chốc rồi bảo – "Đừng hồi đáp."

"Không hồi đáp ư?" – Tư Đồ giật mình hỏi lại – "Xem như chẳng biết gì hết?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Trong vòng hai ngày nữa, hắn sẽ có người tìm đến gặp huynh."

"Ý ngươi là bọn người giang hồ kia ư?" – Tư Đồ cũng đứng dậy.

"Chắc chắn bọn họ vẫn còn chưa thể cam lòng vì chuyện lần trước, hơn nữa…" – Tiểu Hoàng chần chừ một chút rồi nhìn Tư Đồ – "Hơn nữa, cổ độc trên người bọn họ vẫn còn chưa giải được mà."

Tư Đồ gật gù – "Vậy là cầm chắc sẽ lại có chuyện phát sinh nữa rồi đây."

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau thì người gác cổng báo lại rằng có một số lượng lớn người trong giang hồ đang tụ tập ngay trước cửa Hắc Vân Bảo, muốn xin gặp Tư Đồ.

Tư Đồ gật đầu bảo – "Đưa bọn họ đến tiền sảnh đi." – Sau đó dẫn theo Tiểu Hoàng đến đấy đón khách.

Sau khi đến tiền sảnh thì Tư Đồ mới hay người dẫn đầu chính là Tiếu Lạc Vũ, còn có mấy vị tiền bối cao niên trong giang hồ, rồi cả mấy kẻ hòa thượng, đạo sỹ này nọ đều có mặt đầy đủ.

Tư Đồ lễ độ gật đầu với nhóm người ấy – "Các vị có chuyện gì sao?"

"Tư Đồ bang chủ, hôm qua Tề Dịch đã phái người đến chiêu hàng chúng tôi." – Ngô lão đạo trực tiếp vào thẳng câu chuyện, hai năm rõ mười mà nói – "Chúng tôi tuyệt đối không hợp tác với bọn tiểu nhân đê tiện ấy, vì thế kiên quyết không chịu quy thuận. Thế nhưng chúng tôi lại thân cô thế cô, chính vì thế, chúng tôi mới muốn nghe theo sự tính toán của Tư Đồ bang chủ."

"Nghe theo sự tính toán của ta?" – Tư Đồ nhìn ông ta có vẻ khó hiểu.

"Nếu Tư Đồ bang chủ cũng có ý muốn cùng Tề Dịch sống mái một phen thì chúng tôi nguyện ra roi vì ngài… Nhưng nếu ngài quyết định quy thuận Tề Dịch thì chúng tôi chỉ còn cách bỏ đi thật xa thôi." – Một đại hòa thượng lên tiếng – "Chỉ có điều, nếu giang sơn rơi vào tay tên ác đồ ấy, vậy thì thật đáng thương thay cho thiên hạ chúng sinh, tránh sao khỏi một kiếp nạn tai."

Tư Đồ nghe xong chỉ hơi gật đầu, hoàn toàn không đáp lại lời quần hùng nói. Đúng lúc ấy thì chợt nghe có tiếng nói của Tiếu Lạc Vũ – "Nếu Tề Dịch nắm được quyền lực trong tay… thì phỏng chừng nơi đầu tiên hắn đối phó chính là Hắc Vân Bảo." – Nói xong thì đánh mắt liếc nhìn Tiểu Hoàng đang ngồi cạnh bên Tư Đồ.

Tư Đồ mỉm cười bảo – "Tề Dịch có nhân mã trăm vạn, đóng quân bên dưới chân núi. Hắc Vân Bảo ta đây dẫu cho tập trung hết thảy huynh đệ, thê nhi lão ấu, gia súc gia cầm cũng sợ là chưa đến mười vạn… Ta cũng muốn đánh nhau với hắn lắm, nhưng chỉ e lòng có dư mà lực không đủ thôi."

"Chúng ta chỉ cần mang tội ác của Tề Dịch đi chiếu cáo khắp thiên hạ, tập kết quần hùng, ắt cũng có thể cùng hắn giằng co một phen." – Ngô lão đạo bắt đầu kích động – "Cùng lắm thì bần đạo và hắn đồng quy vu tận thôi."

Tư Đồ gật gù đáp – "Tề Dịch muốn tấn công từ dưới núi lên đây, nhiều nhất cũng chỉ mất mười ngày, lão đi chiếu cáo thiên hạ, tập kết quần hùng gì đó… áng chừng nửa năm đã gọi là đủ chưa?"

"Ái…" – Ngô lão đạo đỏ mặt tía tai, ngồi phịch xuống mà thở dốc, chẳng nói thêm lời nào nữa.

"Cũng không thể nói như thế được." – Tiểu Lạc Vũ lại lên tiếng – "Nhân số nhiều cũng chưa chắc là sẽ chiến thắng. Đại chiến Xích Bích năm đó, Giang Đông chỉ với hơn mười vạn nhân mã, chẳng phải cũng đã chiến thắng Tào quân hơn trăm vạn đại binh đấy à… Giang Đông có Trường Giang là nơi hiểm yếu, Hắc Vân Bảo thì có thế núi vững vàng… Trận Xích Bích kia thì có Khổng Minh, còn Tư Đồ bang chủ ngài chẳng phải cũng có một Hoàng Bán Tiên đấy sao?"[3]

Tiểu Lạc Vũ nói đến đó thì tầm mắt mọi người đều hướng về phía Tiểu Hoàng ở sát bên Tư Đồ.

Tiểu Hoàng lúng túng đứng dậy, đưa mắt nhìn nhóm người đang theo dõi mình, sau đó xoay sang nhìn Tư Đồ. Đúng lúc ấy, có một thám báo chạy vào bẩm cáo – "Bang chủ, sáng nay Tề Dịch đã tế trời đất ở bên bờ sông, tự mình xưng đế, đặt quốc hiệu là Cảnh Hiên."

"Gì cơ?" – Tư Đồ giật mình.

"Gã Tề Dịch quả là đại nghịch bất đạo." Ngô lão đạo đập tay ghế mà đứng phắt dậy – "Tự mình xưng đế, mưu đồ soán đoạt ngai vị, thật đúng là không biết liêm sỉ."

"Bang chủ, Tề Dịch phái người đến tuyên chỉ." – Thám báo lại bẩm tiếp – "Lúc này đang chờ ở bên ngoài."

Tư Đồ hơi nhướn mày, gật đầu – "Để hắn vào đi."

Chẳng bao lâu sau, có một tướng sỹ ăn vận như quan viên truyền lệnh tiến vào, đứng ngay giữa đại sảnh mà nhìn mọi người xung quanh một lượt, sau đó đưa ra lệnh bài của Tề Dịch – "Phụng khẩu dụ của chủ tử ta, phong cho Tư Đồ bang chủ của Hắc Vân Bảo là Hộ Quốc Hầu, phong cho Hoàng Bán Tiên là Hộ Quốc Quân sư, lệnh cho hai người mau chóng đến quân doanh để nghe truyền lệnh."

Tư Đồ im lặng lắng nghe, sau đó cười lạnh lắc đầu ngoảnh sang hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem nào!"

Tiểu Hoàng trầm mặc hồi lâu, rồi chậm rãi nói – "Việc mà mới rồi các vị nói ấy… kỳ thật cũng không phải là không có cách nào."

Giang hồ quần hùng nghe Tiểu Hoàng nói thế thì ai nấy đều lộ rõ vẻ vui mừng. Đúng lúc ấy thì nghe Tư Đồ lớn giọng cười, phất tay với viên quan truyền lệnh kia mà rằng – "Trở về nói với Tề Dịch rằng, Tư Đồ ta chả hứng đâu mà đi làm mấy cái chức vị đó."

"Tư Đồ bang chủ muốn kháng chỉ sao?" – Viên quan truyền chỉ lập tức sa sầm mặt mũi.

Tư Đồ lại càng cười lớn hơn, đáp trả rằng – "Ngươi nghĩ Hắc Vân Bảo ta là nơi ai muốn đến thì đến sao? Nếu không đi ngay thì đừng hòng có đường mà đi nữa."

Viên quan truyền lệnh thấy sắc mặt Tư Đồ có vẻ âm trầm, ẩn chứa sát ý bên trong, bất giác chợt cảm thấy lạnh toát sống lưng, thế là nhanh chóng xoay người bỏ đi cho nhanh.

Sau khi đuổi người đi rồi, Tư Đồ chậm rãi đứng dậy, nói với giang hồ quần hùng – "Hôm nay các vị nghỉ lại một đêm ở Hắc Vân Bảo đi, chúng ta thương nghị đối sách đã, ngày mai sẽ lại bàn tiếp vậy." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi vào trong.

Hai người chậm rãi quay về thư phòng. Sau khi đóng cửa lại, Tư Đồ đổ gục lên bàn mà cười ha hả. Tiểu Hoàng đến bên cạnh rót cho hắn một chén nước, rồi chọc chọc hắn – "Huynh còn cười nữa à?"

Tư Đồ ngừng cười, ôm chầm lấy Tiểu Hoàng, hôn nhẹ lên đôi gò má y mà hỏi – "Sao đây Tiểu Khổng Minh, kế tiếp chúng ta phải gì bây giờ?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo – "Huynh bảo Tương Thanh đến đây đi… Ta có chuyện muốn nhờ huynh ấy làm."

Tư Đồ gật đầu, sai người gọi Tương Thanh đến. Sau khi nghe Tiểu Hoàng dặn dò, Tương Thanh lĩnh mệnh lui xuống.

"Sau đó thì sao?" – Tư Đồ tò mò, xoa xoa tay Tiểu Hoàng hỏi tiếp – "Ngươi muốn lấy một chọi mười, dùng mười vạn người xử lý trăm vạn binh mã của Tề Dịch đấy ư?"

Tiểu Hoàng mỉm cười bảo – "Ta khắc có biện pháp."

—

Chú thích:

[1] Hi thế danh thư : sách quý hiếm thấy xưa nay.

[2] Diễn nghĩa: là loại sách lấy sự kiện lịch sử nhất định làm bối cảnh, lấy tư liệu truyền thuyết và sách sử làm nền tảng, thêm vào một số chi tiết xây dựng thành những cuốn tiểu thuyết chương hồi như "Tam quốc chí", "Tuỳ Đường diễn nghĩa".

[3] Tôi nghĩ Đại chiến Xích Bích thì quá nổi tiếng rồi, hẳn các bạn ai cũng đã từng nghe nói qua. Đây là một trận đánh rất nổi tiếng diễn ra vào cuối triều Đông Hán, có tính chất quyết định đến cục diện chia ba thời Tam Quốc.

Vào năm Kiến An thứ 13, tức năm 208, liên quân Tôn Quyền–Lưu Bị đã giao tranh với quân của Tào Tháo. Trận Xích Bích kết thúc với chiến thắng quyết định của phe Tôn–Lưu trước đội quân đông đảo hơn của Tào Tháo. Chiến thắng này đã góp phần củng cố vị trí cho hai chư hầu Tôn Quyền, Lưu Bị ở hai bờ Trường Giang, đồng thời ngăn cản việc Tào Tháo mở rộng phạm vi quyền lực xuống phía Nam Trung Hoa, tạo cơ sở cho sự hình thành hai nước Tây Thục và Đông Ngô.

Tuy đây là một trận đánh lớn có ý nghĩa quyết định trong lịch sử Trung Hoa nhưng vị trí chính xác của trận Xích Bích cho đến nay vẫn là điều gây tranh cãi. Phần lớn các học giả cho rằng Xích Bích nằm ở đâu đó trên bờ nam Trường Giang giữa Tây Nam Vũ Hán ngày nay và Đông Bắc Ba Khâu (nay là thành phố Nhạc Dương). Trận Xích Bích cũng được mô tả rất chi tiết trong tiểu thuyết Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung.

124. Chương 62: Lấy Một Địch Mười

Tề Dịch cùng Thụy Vương tử chiến một trận, thu về quá nửa số nhân mã của Thụy Vương, hơn nữa, dọc đường hành quân còn tiếp tục chiêu binh mãi mã, thành thử quân số mở rộng đến hơn trăm vạn. Huống hồ trận này ông ta toàn thắng, cho nên sĩ khí dâng cao vô kể.

Quân binh của Tề Dịch dễ có đến hơn trăm vạn, chiếm lấy một vùng rộng lớn, rất có khí thế của một binh đoàn sẽ thâu tóm giang sơn.

Hắc Vân Bảo thì hoàn toàn ngược lại. Mọi người ở nơi đấy đều đang chìm ngập trong niềm vui hỉ yến của bang chủ Tư Đồ, nào đâu có ý muốn cùng Tề Dịch sống mái một phen.

Tề Dịch sau khi cho quân binh hạ trại thì liền ra lệnh cho chúng tướng sỹ đến thương nghị bước kế tiếp của kế hoạch.

"Nguyên soái, hiện giờ Thụy Vương đã bị diệt, tiếp theo đây chúng ta nên trở giáo công hãm kinh thành hay là tiêu diệt Hắc Vân Bảo trước?" – phó tướng Chu Long hỏi Tề Dịch.

"…Bọn người giang hồ kia đang ở đâu?" – Tề Dịch trầm mặc hồi lâu nhưng không trả lời mà chỉ hỏi lại.

"Đang tụ tập ở miếu Sơn Vương." – Thủ hạ của ông ta bẩm báo – "Nhân mã của Tiếu Lạc Vũ hình như cũng ở đó. Hắn ta đã dẫn theo mấy vạn tinh binh của Thụy Vương."

Tề Dịch gật gù, lại trầm mặc hồi lâu nữa, sau đó lấy giấy bút viết một phong thư, giao cho tùy tùng – "Mang đến Hắc Vân Bảo giao cho Tư Đồ."

"Nguyên soái?" – mọi người thấy ông ta mãi vẫn chưa trả lời thì hỏi lại – "Bước kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Tề Dịch cười nhạt đáp rằng – "Tư Đồ là một nhân tài, nếu chịu ra sức vì bổn soái thì vẫn tốt hơn."

"Có điều…" – Chu Long nhíu mày – "Tính tình Tư Đồ cổ quái như thế, hắn sẽ ngoan ngoãn tuân phục sao?"

"Ha ha…" – Tề Dịch lắc đầu nói – "Đương nhiên là không thể rồi! Nhưng dù sao thì cũng nên tiên lễ hậu binh. Các ngươi lui xuống chuẩn bị đi. Địa thế Hắc Vân Bảo dễ thủ khó công, hơn nữa cao thủ nhiều vô số, chúng ta nhất định phải trù bị thật kỹ càng, hơn nữa…còn có Tiếu Lạc Vũ và những kẻ giang hồ kia, nhất nhất phải nghiêm phòng cẩn mật."

"Dạ!" – Các phó tướng lĩnh mệnh rời đi, để lại một mình Tề Dịch mệt mỏi dựa lưng vào ghế, hai mắt nhìn chằm chằm lên đỉnh trướng, cả người ngây ngẩn ra. Thật lâu sau đó, ông ta lấy từ trong ngực ra một cuộn giấy…trên mặt giấy là bức họa của một người, vẫn là thứ khí chất rực rỡ như xưa kia, vẻ tươi cười lộ rõ vài phần đắc ý, đôi mắt trong suốt kỳ lạ khiến lòng người phải lay động.

Ông ta cuộn bức họa lại cho vào trong ngực, thở dài mà rằng – "Tịch Ly…ta chẳng cầu bất kỳ điều gì khác, chỉ cầu trước lúc chết còn có thể lại nhìn thấy huynh một lần."

Nhiều ngày qua, Tư Đồ sai người tìm đến vài bộ sách lớn mà dốc lòng nghiên cứu, suốt cả ngày tự nhốt mình trong phòng để khổ học, chả cho phép ai đến gần.

Tiểu Hoàng đi tới đi lui trước cửa phòng hắn đã vài vòng, rốt cuộc nhịn không được phải lén nhìn xem thế nào, thấy Tư Đồ đang chôn mình trong sách, trông cực kỳ chăm chú. Tiểu Hoàng thấy thế càng thêm hiếu kỳ, liền sè sẹ đẩy cửa tiến vào.

Tư Đồ vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục mải miết xem sách. Tiểu Hoàng từ xa trông lại, thấy trên bàn của Tư Đồ là hàng mớ tranh ảnh nhiều màu sắc, dường như là những bức họa, mà còn có cả văn tự trên ấy nữa. Tiểu Hoàng tiến gần thêm vài bước, vừa muốn nhìn xem rốt cuộc đấy là thứ gì thì bị Tư Đồ ngăn lại, sau đó mang tất cả giấu vào trong ngực áo – "Nhìn cái gì mà nhìn chứ…không được xem."

Nói đến Tiểu Hoàng ấy, cái gì y cũng không để ý, chỉ riêng có "sách" là không như thế. Tư Đồ tỏ ra thần bí, càng khiến Tiểu Hoàng thêm tò mò, trong lòng tự hỏi phải chăng đây chính là hi thế danh thư[2] gì đó…

"Huynh…đang xem gì vậy?" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Là sách chứ là gì." – Tư Đồ trả lời có vẻ rất sảng khoái, cẩn thận thu gom sách lại, giấu ra phía sau.

"Nhưng là sách gì mới được." – Tiểu Hoàng hỏi tiếp.

"Sách tốt lắm nha." – Tư Đồ vừa cười vừa trả lời, không quên bổ sung thêm một câu – "Nhưng mà ta dám khẳng định là ngươi chưa từng xem qua đó."

".. Thật…thật thế sao?" – Tiểu Hoàng càng lúc càng hiếu kỳ, chạy đến sát gần bên Tư Đồ mà nói – "Cho ta xem với."

"Không cho xem!" – Tư Đồ lại giấu sách kỹ hơn.

"Sao lại không cho?" – Tiểu Hoàng níu tay áo Tư Đồ mà năn nỉ – "Cho ta xem đi mà."

"Không cho là không cho." – Tư Đồ nhướn mày – "Ngươi cũng có cho ta làm đâu."

Tiểu Hoàng đỏ ửng hết mặt mày, trừng mắt liếc Tư Đồ – "Huynh…lại nói hươu nói vượn rồi."

"Vậy ngươi để cho ta mười ngày được làm hai lần đi…thế thì ta cho ngươi xem ngay." – Tư Đồ cố mặc cả.

"Ư ừm…" – Tiểu Hoàng có hơi do dự.

Tư Đồ bèn tung đòn mạnh hơn – "Sách xem hay lắm nha."

Tiểu Hoàng nghe thấy thế thì ngứa ngáy cả người, bèn tò mò hỏi – "Là sách về việc gì thế?"

"À…" – Tư Đồ sờ cằm đáp – "Là những tinh hoa mà cổ nhân từ trăm ngàn năm trước lưu truyền đến nay."

"Thật sao?" – hai mắt Tiểu Hoàng chợt sáng lên – "Thế là sách lịch sử à?"

"Không hẳn vậy." – Tư Đồ đáp – "So với sách lịch sử thì còn hay hơn."

"So với sách lịch sử còn hay hơn…thế là sách diễn nghĩa[3] sao? Hay là điển tịch thần thoại?" – Tiểu Hoàng đến gần Tư Đồ, những muốn vươn người nhìn thử phía sau lưng hắn xem sách tên là gì, đáng tiếc là Tư Đồ giấu kỹ quá, làm y chẳng thấy được gì.

"Huynh keo kiệt quá đi." – Tiểu Hoàng tỏ ra không vui – "Ta muốn xem mà."

"Ta cũng chưa nói là không cho ngươi xem mà." – Tư Đồ cười – "Ngươi đồng ý để ta làm thêm vài lần thì ta cho ngươi xem ngay."

"Ta làm chuyện khác không được sao?" – Tiểu Hoàng cố thương lượng với Tư Đồ – "Trừ chuyện đó ra không tính nha."

Tư Đồ nghĩ một lúc rồi thở dài – "Thôi được rồi…Ta nghĩ thế này…" – Tư Đồ chìa má ra – "Ngươi hôn ra một cái, sau đó gọi ta một tiếng 'tướng công', cuối cùng là nói ngươi thích ta, thế thì ta sẽ cho ngươi xem."

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt, phụng phịu nói – "Huynh ăn gian, chẳng phải chỉ nói là làm một chuyện thôi sao, sao giờ lại hóa thành ba rồi."

"Tùy ngươi thôi." – Tư Đồ nhún vai, chỉ tay ra cửa – "Vậy lúc ngươi ra ngoài nhớ giúp ta đóng cửa lại, ta còn muốn xem sách nha."

Tiểu Hoàng méo xệch miệng…càng nghĩ càng thấy không cam lòng, nhưng việc đọc sách vẫn là quan trọng hàng đầu, liền chồm người tới hôn lên mặt Tư Đồ một cái, sau đó dùng thứ âm thanh vo ve như tiếng muỗi để gọi một tiếng – "Tướng công…"

Tư Đồ có cảm giác đầu mình như sắp bốc hỏa, hai tai ong ong u u cả lên – "Còn một câu nữa."

Tiểu Hoàng hơi chần chừ một chút, sau đó cắn răng nói tiếp – "Ta…thích huynh."

Tư Đồ mừng rỡ vô cùng, ôm chầm lấy Tiểu Hoàng định hôn ngay một cái.

"Đừng nghịch mà…" – Tiểu Hoàng đẩy mặt Tư Đồ ra – "Thế đã cho ta xem được chưa?"

Tư Đồ mang toàn bộ sách ở sau lưng bày ra bàn. Tiểu Hoàng cầm lên xem, thấy đó là những quyển có tựa như , ,…

"Cái gì vậy chứ?" – Tiểu Hoàng giận dữ, ngẫm lại chính mình lại đi vì mấy thứ này mà hôn Tư Đồ, còn gọi hắn là tướng công. Y càng nghĩ thì càng không cam lòng, thầm mắng chính mình thật là khờ khạo. Tư Đồ đùa cợt y nào phải đâu là lần đầu tiên, thế mà lần nào cũng đều mắc mưu như lần nấy cả.

"Huynh là đồ xấu!" – Tiểu Hoàng giận dỗi xoay người định bỏ đi, lại bị Tư Đồ kéo lại – "Tiên Tiên, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút đi nha."

"Ai thèm nghiên cứu mấy thứ này chứ!" – Tiểu Hoàng giãy dụa – "Ta không xem đâu."

"Xem đi mà! Mấy chuyện này nhất định phải là cả hai người cùng vui vẻ thì mới có hứng thú chứ." – Tư Đồ vừa sờ sờ vuốt vuốt vừa tranh thủ ăn đậu hũ, Tiểu Hoàng thì cố gắng giãy dụa thoát thân, đang lúc cười đùa thì có tiếng người gõ cửa. Tư Đồ cả giận – "Tên nào bị ngựa đá đấy hả?"

Lời vừa dứt thì từ phía cửa có tiếng đánh "rầm", sau đó thì bị đá văng ra, và chỉ thấy một Mộc Lăng mặt mày sa sầm đứng bên ngoài lắc đầu, tay cầm một phong thư chỉ thẳng vào mặt Tư Đồ mà mắng – "Giữa ban ngày ban mặt mà người động dục cái gì hả? Cẩn thận coi chừng bị thượng mã phong đấy."

Tư Đồ nhíu mày – "Sao ngươi vẫn còn quanh quẩn ở chỗ này? Chả phải đã tống tiễn ngươi ra ngoài du sơn ngoạn thủy sao?"

"Ta chả thèm đi ấy chứ." – Mộc Lăng nhấc chân bước vào – "Ờ phải rồi, Tề Dịch phái người đưa đến này." – Y nói xong thì vất thư lên bàn, vô tình thấy mớ *** thư của Tư Đồ trên bàn…– "Tên Tư Đồ đáng chết kia!" – Mộc Lăng giậm chân mắng – "Ngươi là đồ phường lưu manh, giữa ban ngày ban mặt lại đi xem mấy thứ bẩn thỉu này." – nói xong liền tịch thu hết mớ ấy.

"Này!" – Tư Đồ hoảng hốt muốn cướp trở về thì lại bị Tiểu Hoàng giữ chặt lấy.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ giật mình. Tiểu Hoàng níu tay hắn chả lấy gì làm mạnh bạo, nhưng hắn lại chẳng dám giãy dụa, sợ sẽ khiến cục cưng nhà mình bị thương.

"Mộc Lăng, mang đi đốt hết đi." – Tiểu Hoàng hung hăng nói, trông rất là có khí thế nha.

Mộc Lăng nhịn không được phải bật cười, ôm sách đi ra ngoài, không quên buông một câu – "Tuân lệnh~~ chủ mẫu!"

Tiểu Hoàng cứng đờ cả người, mặt mày đỏ bừng bừng, còn Tư Đồ thì dựa vào bàn mà cười ha hả.

"Đừng cười nữa mà!" – Tiểu Hoàng đẩy hắn – "Thư của Tề Dịch đâu, xem thử ông ta viết gì nào."

Tư Đồ cười đủ rồi thì lấy thư ra, vừa bóc phong bì đã thấy Tiểu Hoàng cũng dán sát lại.

"Là thư chiêu hàng của Tề Dịch." – Tư Đồ cười, ngoảnh sang nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem kế tiếp phải làm sao đây?"

Tiểu Hoàng chắp tay sau lưng, đi vòng quanh phòng một chốc rồi bảo – "Đừng hồi đáp."

"Không hồi đáp ư?" – Tư Đồ giật mình hỏi lại – "Xem như chẳng biết gì hết?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Trong vòng hai ngày nữa, hắn sẽ có người tìm đến gặp huynh."

"Ý ngươi là bọn người giang hồ kia ư?" – Tư Đồ cũng đứng dậy.

"Chắc chắn bọn họ vẫn còn chưa thể cam lòng vì chuyện lần trước, hơn nữa…" – Tiểu Hoàng chần chừ một chút rồi nhìn Tư Đồ – "Hơn nữa, cổ độc trên người bọn họ vẫn còn chưa giải được mà."

Tư Đồ gật gù – "Vậy là cầm chắc sẽ lại có chuyện phát sinh nữa rồi đây."

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau thì người gác cổng báo lại rằng có một số lượng lớn người trong giang hồ đang tụ tập ngay trước cửa Hắc Vân Bảo, muốn xin gặp Tư Đồ.

Tư Đồ gật đầu bảo – "Đưa bọn họ đến tiền sảnh đi." – Sau đó dẫn theo Tiểu Hoàng đến đấy đón khách.

Sau khi đến tiền sảnh thì Tư Đồ mới hay người dẫn đầu chính là Tiếu Lạc Vũ, còn có mấy vị tiền bối cao niên trong giang hồ, rồi cả mấy kẻ hòa thượng, đạo sỹ này nọ đều có mặt đầy đủ.

Tư Đồ lễ độ gật đầu với nhóm người ấy – "Các vị có chuyện gì sao?"

"Tư Đồ bang chủ, hôm qua Tề Dịch đã phái người đến chiêu hàng chúng tôi." – Ngô lão đạo trực tiếp vào thẳng câu chuyện, hai năm rõ mười mà nói – "Chúng tôi tuyệt đối không hợp tác với bọn tiểu nhân đê tiện ấy, vì thế kiên quyết không chịu quy thuận. Thế nhưng chúng tôi lại thân cô thế cô, chính vì thế, chúng tôi mới muốn nghe theo sự tính toán của Tư Đồ bang chủ."

"Nghe theo sự tính toán của ta?" – Tư Đồ nhìn ông ta có vẻ khó hiểu.

"Nếu Tư Đồ bang chủ cũng có ý muốn cùng Tề Dịch sống mái một phen thì chúng tôi nguyện ra roi vì ngài…Nhưng nếu ngài quyết định quy thuận Tề Dịch thì chúng tôi chỉ còn cách bỏ đi thật xa thôi." – Một đại hòa thượng lên tiếng – "Chỉ có điều, nếu giang sơn rơi vào tay tên ác đồ ấy, vậy thì thật đáng thương thay cho thiên hạ chúng sinh, tránh sao khỏi một kiếp nạn tai."

Tư Đồ nghe xong chỉ hơi gật đầu, hoàn toàn không đáp lại lời quần hùng nói. Đúng lúc ấy thì chợt nghe có tiếng nói của Tiếu Lạc Vũ – "Nếu Tề Dịch nắm được quyền lực trong tay…thì phỏng chừng nơi đầu tiên hắn đối phó chính là Hắc Vân Bảo." – Nói xong thì đánh mắt liếc nhìn Tiểu Hoàng đang ngồi cạnh bên Tư Đồ.

Tư Đồ mỉm cười bảo – "Tề Dịch có nhân mã trăm vạn, đóng quân bên dưới chân núi. Hắc Vân Bảo ta đây dẫu cho tập trung hết thảy huynh đệ, thê nhi lão ấu, gia súc gia cầm cũng sợ là chưa đến mười vạn…Ta cũng muốn đánh nhau với hắn lắm, nhưng chỉ e lòng có dư mà lực không đủ thôi."

"Chúng ta chỉ cần mang tội ác của Tề Dịch đi chiếu cáo khắp thiên hạ, tập kết quần hùng, ắt cũng có thể cùng hắn giằng co một phen." – Ngô lão đạo bắt đầu kích động – "Cùng lắm thì bần đạo và hắn đồng quy vu tận thôi."

Tư Đồ gật gù đáp – "Tề Dịch muốn tấn công từ dưới núi lên đây, nhiều nhất cũng chỉ mất mười ngày, lão đi chiếu cáo thiên hạ, tập kết quần hùng gì đó…áng chừng nửa năm đã gọi là đủ chưa?"

"Ái…" – Ngô lão đạo đỏ mặt tía tai, ngồi phịch xuống mà thở dốc, chẳng nói thêm lời nào nữa.

"Cũng không thể nói như thế được." – Tiếu Lạc Vũ lại lên tiếng – "Nhân số nhiều cũng chưa chắc là sẽ chiến thắng. Đại chiến Xích Bích năm đó, Giang Đông chỉ với hơn mười vạn nhân mã, chẳng phải cũng đã chiến thắng Tào quân hơn trăm vạn đại binh đấy à…Giang Đông có Trường Giang là nơi hiểm yếu, Hắc Vân Bảo thì có thế núi vững vàng…Trận Xích Bích kia thì có Khổng Minh, còn Tư Đồ bang chủ ngài chẳng phải cũng có một Hoàng Bán Tiên đấy sao?[4]"

Tiếu Lạc Vũ nói đến đó thì tầm mắt mọi người đều hướng về phía Tiểu Hoàng ở sát bên Tư Đồ.

Tiểu Hoàng lúng túng đứng dậy, đưa mắt nhìn nhóm người đang theo dõi mình, sau đó xoay sang nhìn Tư Đồ. Đúng lúc ấy, có một thám báo chạy vào bẩm cáo – "Bang chủ, sáng nay Tề Dịch đã tế trời đất ở bên bờ sông, tự mình xưng đế, đặt quốc hiệu là Cảnh Hiên."

"Gì cơ?" – Tư Đồ giật mình.

"Gã Tề Dịch quả là đại nghịch bất đạo!" Ngô lão đạo đập tay ghế mà đứng phắt dậy – "Tự mình xưng đế, mưu đồ soán đoạt ngai vị, thật đúng là không biết liêm sỉ."

"Bang chủ, Tề Dịch phái người đến tuyên chỉ." – Thám báo lại bẩm tiếp – "Lúc này đang chờ ở bên ngoài."

Tư Đồ hơi nhướn mày, gật đầu – "Để hắn vào đi."

Chẳng bao lâu sau, có một tướng sỹ ăn vận như quan viên truyền lệnh tiến vào, đứng ngay giữa đại sảnh mà nhìn mọi người xung quanh một lượt, sau đó đưa ra lệnh bài của Tề Dịch – "Phụng khẩu dụ của chủ tử ta, phong cho Tư Đồ bang chủ của Hắc Vân Bảo là Hộ Quốc Hầu, phong cho Hoàng Bán Tiên là Hộ Quốc Quân sư, lệnh cho hai người mau chóng đến quân doanh để nghe truyền lệnh."

Tư Đồ im lặng lắng nghe, sau đó cười lạnh lắc đầu ngoảnh sang hỏi Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem nào!"

Tiểu Hoàng trầm mặc hồi lâu, rồi chậm rãi nói – "Việc mà mới rồi các vị nói ấy…kỳ thật cũng không phải là không có cách nào."

Giang hồ quần hùng nghe Tiểu Hoàng nói thế thì ai nấy đều lộ rõ vẻ vui mừng. Đúng lúc ấy thì nghe Tư Đồ lớn giọng cười, phất tay với viên quan truyền lệnh kia mà rằng – "Trở về nói với Tề Dịch rằng, Tư Đồ ta chả hứng đâu mà đi làm mấy cái chức vị đó."

"Tư Đồ bang chủ muốn kháng chỉ sao?" – Viên quan truyền chỉ lập tức sa sầm mặt mũi.

Tư Đồ lại càng cười lớn hơn, đáp trả rằng – "Ngươi nghĩ Hắc Vân Bảo ta là nơi ai muốn đến thì đến sao? Nếu không đi ngay thì đừng hòng có đường mà đi nữa."

Viên quan truyền lệnh thấy sắc mặt Tư Đồ có vẻ âm trầm, ẩn chứa sát ý bên trong, bất giác chợt cảm thấy lạnh toát sống lưng, thế là nhanh chóng xoay người bỏ đi cho nhanh.

Sau khi đuổi người đi rồi, Tư Đồ chậm rãi đứng dậy, nói với giang hồ quần hùng – "Hôm nay các vị nghỉ lại một đêm ở Hắc Vân Bảo đi, chúng ta thương nghị đối sách đã, ngày mai sẽ lại bàn tiếp vậy." – Nói xong liền kéo Tiểu Hoàng đi vào trong.

Hai người chậm rãi quay về thư phòng. Sau khi đóng cửa lại, Tư Đồ đổ gục lên bàn mà cười ha hả. Tiểu Hoàng đến bên cạnh rót cho hắn một chén nước, rồi chọc chọc hắn – "Huynh còn cười nữa à?"

Tư Đồ ngừng cười, ôm chầm lấy Tiểu Hoàng, hôn nhẹ lên đôi gò má y mà hỏi – "Sao đây Tiểu Khổng Minh, kế tiếp chúng ta phải gì bây giờ?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo – "Huynh bảo Tương Thanh đến đây đi…Ta có chuyện muốn nhờ huynh ấy làm."

Tư Đồ gật đầu, sai người gọi Tương Thanh đến. Sau khi nghe Tiểu Hoàng dặn dò, Tương Thanh lĩnh mệnh lui xuống.

"Sau đó thì sao?" – Tư Đồ tò mò, xoa xoa tay Tiểu Hoàng hỏi tiếp – "Ngươi muốn lấy một chọi mười, dùng mười vạn người xử lý trăm vạn binh mã của Tề Dịch đấy ư?"

Tiểu Hoàng mỉm cười bảo – "Ta khắc có biện pháp."

125. Chương 63

Chương 63 | Thập lý trường đình[1]

"Cái gì?" – Tề Dịch đập tay lên án – "Tên Tư Đồ ấy dám không tiếp thụ ư?"

"Thưa vâng!" – Quan truyền chỉ mang tất cả những lời Tư Đồ đã nói, thuật lại cho Tề Dịch nghe – "Nguyên soái, lúc mạt tướng đến thì phát hiện Tiếu Lạc Vũ cùng bọn giang hồ quần hùng đều đang có mặt tại Hắc Vân Bảo."

Tề Dịch nghe xong thì trầm mặc trong phút chốc, sau đó gật đầu đáp – "Soạn cho bổn soái vài tấm thiếp mời, thỉnh Tư Đồ và Tiếu Lạc Vũ ngày mai đến trường đình cách Hắc Vân Bảo ngoài mười dặm cùng uống rượu."

"Nguyên soái?" – Mấy vị phó tướng ai nấy đều kinh hãi, vội lên tiếng can ngăn Tề Dịch – "Hai kẻ ấy kẻ nào cũng có võ công cực cao… Ngài có cần phái người theo bảo hộ không?"

"Không cần!" – Tề Dịch khoát tay từ chối – "Những kẻ ấy đều là cao thủ giang hồ, danh khí so với tính mệnh còn quan trọng hơn. Chúng sẽ không ám toán bổn soái." – Nói xong liền phất tay với quan truyền lệnh – "Đi đi… à, phải rồi, mời cả Hoàng Bán Tiên đến nữa."

Nửa canh giờ sau, quan truyền lệnh quay về, báo rằng cả Tư Đồ lẫn Tiếu Lạc Vũ đều nhận lời trưa mai sẽ đến trường đình cách bên ngoài Hắc Vân Bảo mười dặm để uống rượu.

Tề Dịch nghe xong liền gật đầu.

"Nguyên soái, phải chăng là nên mang theo nhiều hộ vệ một chút?" – Chu Long tiến lên hỏi.

"Không cần thiết, ngươi dẫn theo vài tùy tùng cùng ta đi là được rồi." – Tề Dịch nói xong thì xoay người rời khỏi soái trướng.

Tại Hắc Vân Bảo, Tiểu Hoàng ngồi tại chiếc bàn to thật là to trong thư phòng của Tư Đồ, bày một tấm bản đồ địa hình các khu vực xung quanh Hắc Vân Bảo lên mặt bàn, lại còn cầm cả mớ sỏi đủ màu đủ sắc theo nữa. Thế là có một bóng dáng người nho nhỏ ngồi cạnh một chiếc bàn to to, chăm chú đến mức chẳng để ý gì đến xung quanh. Tư Đồ thấy thế, sinh lòng thích thú, bèn dán sát vào hỏi – "Tiên Tiên, ngươi đang làm gì thế?"

"Ta đang suy nghĩ biện pháp." – Tiểu Hoàng hờ hững đáp – "Nhân mã của Tề Dịch tuy có đông, nhưng dù gì cũng sẽ có nhược điểm, chưa hẳn là không thể thắng đâu."

Tư Đồ từ phía sau ôm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, cọ cọ vào vai y – "Tiên Tiên… vất vả cho ngươi rồi. Ngươi đúng là hiền thê của ta."

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt mày lên – "Đừng nói hươu nói vượn mà…"

Tư Đồ vẫn ôm chặt không buông – "Ngày mai phải đi gặp Tề Dịch, ngươi đoán hắn sẽ nói gì nào?"

"Chắc là muốn gặp mặt để chiêu hàng huynh và Tiếu Lạc Vũ thôi." – Tiểu Hoàng ngoảnh lại nhìn Tư Đồ – "Đến lúc đó thì huynh không được phát hỏa đó nha."

"Sao ngươi nói cứ như thể ta là kẻ không biết kiềm chế lắm ấy." – Tư Đồ tỏ ra rất oan ức – "Ta rất là biết đạo lý đấy chớ."

Tiểu Hoàng nhịn không được phải bật cười nhìn hắn – "Thân phận của Tiếu Lạc Vũ có vẻ khả nghi lắm… Ta cứ cảm thấy con người này thần bí làm sao đó, huynh phải đề phòng."

Tư Đồ nhướn mi – "Chỉ cần hắn không có ý đồ gì với ngươi là được ấy mà, bằng không thì phải tống tiễn hắn lên đường trước."

"À phải rồi, thuốc của Mộc Lăng nghiên cứu đến đâu rồi?" – Tiểu Hoàng tò mò – "Hai hôm nay huynh ấy cứ ở suốt trong dược phòng."

"Ai mà biết được!" – Tư Đồ nhún vai – "Mà ta nói, bọn người giang hồ kia tự làm thì tự chịu đi, cứu bọn họ làm cái quái gì?"

Đương lúc trò chuyện thì Tương Thanh tiến vào – "Hoàng tiểu tiên sinh, những chuyện tiên sinh căn dặn, ta đều đã làm xong cả rồi."

Tiểu Hoàng gật gù bảo – "Vậy huynh cứ theo lời ta đã nói lúc trước mà chuẩn bị đi… Hẳn là không đến ba ngày sẽ giao chiến trận đầu tiên đấy."

Tương Thanh gật đầu đáp trả, nhưng rồi trước lúc ra cửa lại có phần hơi do dự, bèn quay lại hỏi – "Thật sự sẽ không có việc gì xảy ra chứ?"

Tiểu Hoàng cũng gật đầu – "Yên tâm đi!"

Đợi cho Tương Thanh đi rồi thì Tư Đồ cúi đầu nhìn tấm bản đồ cả nửa ngày trời, sau đó hỏi – "Rốt cuộc là lần này ngươi an bài chiến thuật gì thế? Nói thật chứ, ta vẫn cảm thấy để ta nửa đêm đi làm thịt Tề Dịch có khi còn đơn giản hơn."

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Không được đâu!"

"Tại sao?"

"Tề Dịch và Thụy Vương không giống nhau. Ông ta đối đãi với bộ hạ của mình rất tốt, lại được lòng quân, các tướng sỹ ai nấy đều trung thành và tận tâm với ông ta." – Tiểu Hoàng chậm rãi giải thích – "Tề Dịch và huynh đối địch nhau chính là điều ông ta tối kỵ nhất. Bởi lẽ thắng huynh rồi thì vẫn còn phải khai chiến với binh sỹ của hoàng đế nữa."

"Nói thế cũng phải! Nếu hắn đánh ta, chỉ sợ là trai cò mổ nhau đến lưỡng bại câu thương, rồi thì Hoàng đế kia lại làm ngư ông đắc lợi thôi."[2] – Tư Đồ cười – "Thế nhưng nếu bảo lão ta lập tức trở đầu đi đánh hoàng đế, đến khi ấy phải bôn ba suốt đường dài, cho dù thắng được thì cũng chẳng còn sức đâu mà thu thập ta nữa. Thế nên bây giờ, biện pháp tốt nhất là chiêu hàng ta, hoặc dùng số lượng nhân mã ít nhất để giải quyết ta."

"Cho nên mới bảo, lúc Tề Dịch đối phó với chúng ta hiển nhiên phải chừa phần lại, dùng binh tất cũng sẽ do dự. Và đây chính là điểm chúng ta có thể thắng." – Tiểu Hoàng giải thích – "Một khi chúng ta giết Tề Dịch, thì thủ hạ của ông ta sẽ không bận tâm đến việc tái chiến với hoàng đế, mà sẽ liều mạng để tiêu diệt chúng ta, báo thù cho Tề Dịch. Thế khác nào ngọc nát thì đá cũng tan rồi còn gì."

"A…" – Tư Đồ tỏ ra buồn cười – "Xem chừng lần này chúng ta không chỉ phải đánh thắng Tề Dịch, mà còn không được để cho ông ta chết nhỉ?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Ta cũng không hy vọng ông ta sẽ chết."

Tư Đồ chau mày, ôm lấy tay Tiểu Hoàng kéo một cái. Tiểu Hoàng thở hắt ra một tiếng, quay đầu lại nhìn Tư Đồ – "Đau mà!"

"Ai bảo ngươi cứ miên man suy nghĩ chứ?" – Tư Đồ trừng mắt – "Ở trong vòng tay ta mà còn dám nghĩ đến nam nhân khác ư?"

"Huynh sao lại nói thế được?" – Tiểu Hoàng tức giận – "Ông ấy là trưởng bối của ta, ta chỉ không muốn ông ấy chết thôi mà."

"Vậy thì cũng không được!" – Tư Đồ hung dữ nói – "Đừng nói là người, cho dù là chó hay mèo, chỉ cần là giống đực thì không cho phép ngươi nghĩ đến."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng giãy dụa không được, chỉ đành nhấc chân đạp một cước thẳng vào đùi hắn – "Về sau không được nói như thế nữa đâu đấy."

Tư Đồ hung hăng hôn tiểu hài tử trong lòng mình một cái – "Ngươi cứ chờ đó đi, còn năm ngày nữa thôi, đến lúc đó lại trừng trị ngươi một phen."

Tiểu Hoàng hốt hoảng chữa lại – "Là sáu ngày mới đúng!"

Tư Đồ nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của y, chợt phát hiện ra, từ sau cái lần đầu tiên ấy, thì tiểu hài tử trong lòng mình càng lúc càng đáng yêu xiết bao. Tư Đồ nhìn mãi đến thèm nhỏ dãi, nhưng chỉ đành cầm lấy tay Tiểu Hoàng xoa xoa một cách không cam lòng – "Sao ngươi lại chẳng chịu nghe lời gì cả thế? Nếu năm ngày mà làm một lần thì tốt biết mấy… Ba ngày… Không, ta ngày nào cũng muốn làm hết!"

Tiểu Hoàng bị sờ qua nắn lại, trong lòng rất lo lắng. Năm ngày sau chẳng biết sẽ biến thành chuyện quái quỷ gì nữa đây… Hay là tìm Mộc Lăng hỏi thăm một chút, xem có thứ gì cho người ta ăn vào rồi thì sẽ chả còn hứng thú làm ba cái chuyện ấy nữa không.

Một đêm trôi qua, đến buổi trưa ngày hôm sau, Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng rời khỏi Hắc Vân Bảo, chậm rãi đi về phía thập lý trường đình dưới chân núi. Thập lý trường đình quả đúng hệt với ý nghĩa, cứ cách mười dặm lại có một mái đình, là nơi để lữ khách dừng chân nghỉ ngơi.

Sau khi đến chân núi thì hai người thấy Tiếu Lạc Vũ đã có mặt tại đó. Hắn ta ngồi tựa người trong đình, một tay cầm bầu rượu, một tay cầm chén rượu, một mình độc ẩm, thoạt nhìn qua trông còn có vẻ rất đắc ý.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc nhìn nhau rồi bước đến gần.

Tiếu Lạc Vũ cười với hai người, sau đó tiếp tục dốc cạn chén.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ vừa vào đến đình thì thấy xa xa có vài con tuấn mã đang phi đến, dẫn đầu chính là người vận một thân thường phục, Tề Dịch. Trong tay ông ta xách một chiếc hòm gỗ, phía sau là phó tướng Chu Long cùng hai gã tiểu giáo, lại còn chở theo cả mấy vò rượu nữa.

"Ba vị đến thật sớm nhỉ?" – Tề Dịch xoay người xuống ngựa, bước nhanh vào đình. Tiếu Lạc Vũ và Tư Đồ cùng gật đầu với ông ta, xem như trả lễ.

"Mang rượu vào đi!" – Tề Dịch quay lại ra lệnh cho thủ hạ, mấy gã tiểu giáo liền nâng mấy vò rượu vào trong.

"Là loại Lê hoa bạch ngon nhất đấy." – Tề Dịch vừa cười vừa mở một vò rượu ra – "Hôm nay không say không về." – Ông ta nói xong liền nâng chén lên cạn sạch một hơi.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở phía đối diện không nói gì, nhưng Tiếu Lạc Vũ lại đặt câu hỏi – "Tề tướng quân đang tính toán điều mà lại mời chúng ta đến uống rượu thế này?"

Tề Dịch bật cười hai tiếng, lại nâng chén lên – "Cả đời bổn soái chỉ có ba nguyện vọng. Hôm nay nhờ phúc của ba vị mà đã hoàn thành rồi, hiển nhiên là phải chúc mừng thôi."

"Hửm?" – Tư Đồ nhận rượu và hỏi – "Chúng ta đã giúp ông hoàn thành tâm nguyện ư? Là tâm nguyện gì cơ chứ?"

Tề Dịch cười và hớp lấy một ngụm rượu lớn, mang chiếc hòm gỗ ban nãy đặt lên bàn – "Điều thứ nhất chính là hắn." – Nói xong liền mở hòm ra.

Tư Đồ và Tiếu Lạc Vũ vừa thấy đã chau mày, còn Tiểu Hoàng thì hoảng sợ hít sâu một hơi, vội vã cúi thấp đầu không muốn nhìn nữa.

Bên trong hòm gỗ có một cái đầu ngươi —— chính là đầu của Thụy Vương.

Tư Đồ thấy mặt mày Tiểu Hoàng trắng bệch ra, liền cười lạnh lùng mà hỏi Tề Dịch – "Tề Tướng quân, đây là ý gì?"

“Haha… Thụy Vương Viên Cảnh chính là một trong hai người mà cả đời Tề Dịch ta muốn giết nhất.” – Tề Dịch cao giọng nói – “Hôm nay trừ được một mối họa lớn trong lòng, đương nhiên là phải chúc mừng rồi.”

“Vậy chẳng hay người còn lại mà Tề Tướng quân muốn giết là ai?” – Tiếu Lạc Vũ cười hỏi.

“Đương triều Hoàng đế, Viên Lạc!” – Tề Dịch trả lời một cách sảng khoái.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn nhau, phần Tiếu Lạc Vũ cũng chỉ tự mình nâng chén, hớp xong một ngụm thì không khỏi tán thưởng – “Quả là rượu ngon!”

“Rượu này là thứ rượu bổn soái thích nhất.” – Tề Dịch lại tự rót ình chén rượu khác, liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng – “Cũng là của người mà bổn soái yêu nhất.”

Tiểu Hoàng có phần hơi mất tự nhiên, chỉ cúi đầu uống rượu.

Tư Đồ cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về vị nhạc phụ chưa biết mặt Ân Tịch Ly này, liền hỏi Tề Dịch – “Chẳng hay người mà tướng quân yêu nhất ấy, hiện giờ đang ở nơi nào?”

Tề Dịch trầm mặc trong chốc lát, sau đó cười với Tiểu Hoàng – “Y ra đi đã hai mươi năm rồi, hiện tại chẳng biết là đang ở nơi nào. Nhưng có lẽ là đang sống rất tốt.”

Tiểu Hoàng ban đầu nghe bảo Ân Tịch Ly đã ra đi thì chợt thấy trong lòng rúng động, nhưng sau lại nghe ”Hiện tại chẳng biết người đang ở nơi nào. Nhưng có lẽ là đang sống rất tốt.” mới thở phào một hơi. Có lẽ là do sự kết nối của tình phụ tử, nên Tiểu Hoàng thủy chung vẫn cảm thấy Ân Tịch Ly vẫn còn tại thế, chỉ là không biết đang ẩn cư nơi nào thôi. Hy vọng rằng ông ấy không bị cuốn vào vòng xoáy của những phân tranh. Về sau nếu có cơ hội thì được gặp mặt nhau cũng tốt rồi.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ngây ngẩn ra thì biết y đang suy nghĩ đến chuyện của phụ thân. Hắn tuy biết là không nên, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút ghen tị không nói nên lời, những vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục uống rượu.

“Chà… Tề Tướng quân quả nhiên là tình thâm tựa biển cả nhỉ?” – Tiếu Lạc Vũ nửa thật nửa đùa mà hỏi – “Chẳng biết người mà Tề Tướng quân yêu thương giờ này có vừa thưởng rượu ngon, vừa tưởng niệm tướng quân hay không?”

Tề Dịch nghe mấy lời ấy thì biến sắc, ngửa mặt cạn sạch một chén rượu, sau đó lạnh lùng đáp – “Thật đáng tiếc! Y là kẻ có mắt không tròng, lại đi xem trọng cái tên vô tâm vô phế đó. Nếu đổi lại là bổn soái, bổn soái sao có thể để y phải chịu nhiều đau khổ như vậy?” – ông ta vừa nói, vừa liếc nhìn Tư Đồ – “Hy vọng rằng hậu nhân của y sẽ không giẫm vào vết xe đổ ấy.”

Tư Đồ có cảm giác hơi lạnh sau gáy, ngẫm lại thì cũng có phần đúng, thì Tề Dịch cũng xem như là “thê cữu”[3] rồi…

Sau đó, mấy người bọn họ chén tạc chén thù có vẻ rất vui, mãi đến khi rượu quá ba tuần thì Tề Dịch mới nói tiếp – “Bổn soái cũng không màng làm Hoàng đế, chỉ mong hoàn thành được tâm nguyện. Tư Đồ huynh và Tiếu huynh đều là những bậc cao nhân… chẳng hay có thể giúp bổn soái chia sẻ mối tâm sự này chăng.”

Tư Đồ quay sang nháy mắt với Tiểu Hoàng mấy cái, ý tứ như muốn nói —— Đấy, xem đi!

“Chỉ cần có thể giết tên tặc tử Viên Lạc thì với bổn soái đã là quá đủ cho cả một đời.” – Tề Dịch thản nhiên nói – “Giang sơn này xin dâng cho nhị vị.”

Cả Tư Đồ lẫn Tiếu Lạc Vũ đều hơi giật mình, lòng thầm nghĩ phải chăng Tề Dịch đã quá chén rồi, đến cả chuyện này mà cũng mang ra hứa hẹn được sao?

“Tề Tướng quân… vì sao lại hận đương kim hoàng đế như vậy?” – Tiếu Lạc Vũ tò mò hỏi.

“Hắn làm nhiều việc ác, hại người vô số.” – Tề Dịch đáp một cách đầy khinh thường – “Ngôi vị hoàng đế ấy là hắn dùng phương pháp vô cùng thấp hèn để đoạt được. Bổn soái và hắn vốn có mối thù không đội trời chung, không giết được hắn thì bổn soái có chết cũng không nhắm mắt được.”

Tiểu Hoàng nghe thấy thế chỉ chau mày. Tề Dịch này, chấp niệm quá sâu, tự mình đi vào ngõ cụt.

"Chiếu theo binh lực của Tề Tướng quân hiện giờ, muốn công hãm kinh thành để làm thịt Hoàng đế cũng đâu phải là chuyện khó khăn gì?" – Tư Đồ cười – "Đã thế thì cần gì phải vời bọn giang hồ chúng ta đến tương trợ chứ?"

Tiếu Lạc Vũ cũng cười lạnh – "Hoàng đế cũng chả phải chuyện dễ làm, Tề Tướng quân không có hứng thú, chúng ta đây cũng chẳng ham thích làm gì."

Tề Dịch gật gù cười – "Theo ta được biết thì tuy mấy năm nay Viên Lạc giả vờ thuận theo ý Viên Cảnh, nhưng trên thực tế vẫn chiêu binh mãi mã, đã có sự trù bị rất vẹn toàn. Nếu ta khởi binh, bôn ba đường dài đi đánh hắn, chưa chắc sẽ nắm chắc phần thắng cả mười phần trong tay. Huống hồ…" – Nói đến đây thì ông ta hơi chần chừ một chút – "Người trong giang hồ tựa chừng như hận ta thấu xương. Một khi ta khởi binh, các người lại tập kích ở sau lưng ta, cùng Viên Lạc hai đầu kẹp chặt, ta đây chả phải là nguy to rồi sao?"

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười – "Tướng quân khéo lo rồi. Chúng ta đây đều là những kẻ ưa thích yên ổn, chả ai ham muốn việc chinh chiến đâu. Hơn nữa, Hắc Vân Bảo và Tề Tướng quân cũng xem như là có quan hệ họ hàng mà… – Y nói xong thì nhìn Tiểu Hoàng – "Họ làm sao lại có thể tấn công tướng quân được chứ."

Tề Dịch cười – "Chuyện hành binh không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu có mối lo phía sau thì chắc chắn chẳng thể nào chuyên tâm giết địch… Bởi vậy bổn soái vẫn muốn mời Tư Đồ bang chủ và Tiếu trại chủ hiệp trợ một phen. Nếu có điều kiện gì thì nhị vị cứ đề đạt thẳng ra."

Tiếu Lạc Vũ và Tư Đồ chẳng ai nói gì, chợt lại nghe Tề Dịch nói tiếp – "Tề mỗ cũng không có ý gì đâu, chẳng qua là mọi việc đều nên tính trước để khỏi để họa về sau… Bằng không như vầy đi." – Ông ta nói xong liền nhìn Tiểu Hoàng – "Hoàng tiểu tiên sinh túc trí đa mưu, đối với việc tấn công đế đô của bổn soái hẳn sẽ giúp ích được nhiều… vậy chi bằng chúng ta đồng hành. Dù sao thì bổn soái và ngươi cũng là chỗ máu mủ ruột rà, đương nhiên bổn soái sẽ không làm hại ngươi. Tư Đồ bang chủ cũng nhờ thế mà an tâm lo liệu sự vụ của Hắc Vân Bảo. Đợi cho đến khi Viên Lạc chết rồi, bổn soái tất sẽ tự mình đưa Hoàng tiểu tiên sinh trả về."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng vừa nghe đã hiểu ngay Tề Dịch có ý lo ngại lúc ông ta tấn công đế đô, thì ở đây Tư Đồ sẽ giậu đổ bìm leo, làm kẻ ngư ông đắc lợi, vì thế mới muốn dẫn Tiểu Hoàng đi hòng uy hiếp. Nói một cách đơn giản hơn, thì ý tứ của Tề Dịch chính là Tư Đồ ngươi có quy thuận ta không, chẳng hề quan trọng. Chỉ cần ngươi giao Tiểu Hoàng cho ta, ta sẽ an tâm dẫn quân tấn công đế đô, cũng sẽ không động đến Hắc Vân Bảo của ngươi.

Tiếu Lạc Vũ chỉ cười chứ không nói gì, trong lòng tự nhủ lá gan của Tề Dịch kể cũng to nhỉ, nói một câu mà nhằm ngay chỗ hiểm của Tư Đồ, bèn đảo mắt lén nhìn xem, quả nhiên thấy được Tư Đồ đã biến sắc, mà Tiểu Hoàng ở bên cạnh đang cố hết sức nắm chặt tay hắn, không cho hắn phát giận.

Tư Đồ cắn răng nhịn có đến nửa ngày, nếu không phải Tiểu Hoàng ở sát bên nắm chặt tay hắn thì hắn đã sớm động thủ đánh người. Nhưng trước khi đến đây thì Tiểu Hoàng đã dặn đi dặn lại hằng bao nhiêu lần rằng hắn không được xúc động. Huống hồ gì tình huống này Tiểu Hoàng đã tiên liệu từ trước, cũng đã dạy hắn cách ứng đối. Thế nên Tư Đồ cố nuốt cơn giận xuống, hỏi lại – "Tề tướng quân chẳng lẽ lại không biết ta và Tiên Tiên vừa mới thành thân ư?"

"À… Bổn soái cũng đã nghe nói đến." – Tề Dịch nói.

Lời Tiểu Hoàng dạy Tư Đồ để ứng đối là nói mấy câu khách sáo để từ chối Tề Dịch, đại loại như – "Sức khỏe Tiểu Hoàng không tốt, không thể bôn ba đường trường được." chẳng hạn. Nhưng ngẫm lại chỉ nói thế thì chưa thể hết giận được, ngoảnh lại thì thấy vẻ mặt khẩn trương của Tiểu Hoàng. Thế là Tư Đồ chợt nảy ra một ý, làm bộ nửa đùa nửa thật nói với Tề Dịch – "Chúng ta mới vừa tân hôn được có mỗi ba ngày, đang lúc tình ý mặn nồng, gần như ngày nào cũng phải quấn quít lấy nhau. Nay Tề tướng quân cứ thế mang bảo bối của ta đi mất, há chẳng phải muốn ta và bảo bối nhà ta phải bất mãn mà chết ư?"

"Phụt…" – Tiếu Lạc Vũ ở ngay bên ngay đang lúc hớp một ngụm rượu, thế là toàn bộ phun hết ra ngoài, vỗ ngực không ngừng.

Tiểu Hoàng sợ Tư Đồ nổi giận, sợ Tư Đồ nhịn không được mà động thủ, nhưng trăm triệu lần không hề nghĩ đến hắn sẽ nói ra những câu thế này, vừa rối vừa thẹn, mặt mày đỏ bừng bừng, không làm sao nhịn

được, liền nâng tay đánh Tư Đồ một cái – "Huynh… huynh lại nói bậy rồi."

Phần Tề Dịch thì chỉ còn biết xanh mét mặt mày thôi.

Tư Đồ thấy Tề Dịch giận đến chết khiếp thì càng vui sướng hơn, bèn bắt lấy nắm tay của Tiểu Hoàng đang vung tới, kéo người ta thẳng vào lòng mình, nhẹ nhàng an ủi – "Cục cưng à, đừng đánh mà, tối hôm qua còn đánh chưa đủ ư, trên lưng toàn là vết thương đây này."

"Khụ khụ… " – Tiếu Lạc Vũ đập bàn đập ghế mà cười – "Tư Đồ bang chủ quả nhiên là có phúc khí lớn nha."

"Ta phải đi đây!" – Tiểu Hoàng đỏ mặt xoay người bỏ đi một nước. Tư Đồ vội vàng ôm quyền với Tiếu Lạc Vũ và Tề Dịch – "Ý tốt của tướng quân chúng ta xin nhận, nhưng Tư Đồ ta đây chả có chí khí lớn lao quái gì, cóc thích giang sơn chỉ thích mỹ nhân. Thôi thì Tề tướng quân cứ lo việc báo thù của mình đi, còn cháu trai của tướng quân thì cứ để phần Tư Đồ này lo cho vậy." – Nói xong liền xoay người vừa gọi – "Tiên Tiên, cục cưng… Chờ ta với!" – Vừa chạy mất.

Tiếu Lạc Vũ thò tay ôm lấy một vò Lê hoa bạch còn chưa mở ra, nhìn kẻ đang mặt mày tối sầm là Tề Dịch mà bảo – "Rượu ngon của tướng quân tặng, tại hạ xin cảm tạ." – nói xong thì ôm rượu vừa cười vừa bỏ đi.

—

Chú thích:

[1] Thập lý trường đình : hiểu một cách nôm na là mái đình lớn cách nhau mười dặm.

Vào thời Tần – Hán, chính quyền thường hay xây dựng những ngôi đình dọc theo đường đi để khách qua lại có thể nghỉ chân. Cứ cách 5 dặm thì có một đình nhỏ gọi là "đoản đình", cách 10 dặm có một đình lớn gọi là "trường đình"

[2] Nguyên văn câu này là "Thuyết lai dã thị, tha như quả đả ngã, tựu phạ lưỡng bại câu thương chi hậu bị na hoàng đế tọa thu liễu ngư lợi.", có nghĩa là "Nói thế cũng đúng, nếu như ông ta đánh ta, chỉ sợ đôi bên cùng chết thì hoàng đế ngồi không thu được lợi.". Mình đã mạn phép dùng thành ngữ Việt Nam cho trường hợp này.

[3] Thê cữu : cậu của vợ mình.

126. Chương 63: Thập Lý Trường Đình

"Cái gì?" – Tề Dịch đập tay lên án – "Tên Tư Đồ ấy dám không tiếp thụ ư?"

"Thưa vâng!" – Quan truyền chỉ mang tất cả những lời Tư Đồ đã nói, thuật lại cho Tề Dịch nghe – "Nguyên soái, lúc mạt tướng đến thì phát hiện Tiếu Lạc Vũ cùng bọn giang hồ quần hùng đều đang có mặt tại Hắc Vân Bảo."

Tề Dịch nghe xong thì trầm mặc trong phút chốc, sau đó gật đầu đáp – "Soạn cho bổn soái vài tấm thiếp mời, thỉnh Tư Đồ và Tiếu Lạc Vũ ngày mai đến trường đình cách Hắc Vân Bảo ngoài mười dặm cùng uống rượu."

"Nguyên soái?" – Mấy vị phó tướng ai nấy đều kinh hãi, vội lên tiếng can ngăn Tề Dịch – "Hai kẻ ấy kẻ nào cũng có võ công cực cao…Ngài có cần phái người theo bảo hộ không?"

"Không cần!" – Tề Dịch khoát tay từ chối – "Những kẻ ấy đều là cao thủ giang hồ, danh khí so với tính mệnh còn quan trọng hơn. Chúng sẽ không ám toán bổn soái." – Nói xong liền phất tay với quan truyền lệnh – "Đi đi…à, phải rồi, mời cả Hoàng Bán Tiên đến nữa."

Nửa canh giờ sau, quan truyền lệnh quay về, báo rằng cả Tư Đồ lẫn Tiếu Lạc Vũ đều nhận lời trưa mai sẽ đến trường đình cách bên ngoài Hắc Vân Bảo mười dặm để uống rượu.

Tề Dịch nghe xong liền gật đầu.

"Nguyên soái, phải chăng là nên mang theo nhiều hộ vệ một chút?" – Chu Long tiến lên hỏi.

"Không cần thiết, ngươi dẫn theo vài tùy tùng cùng ta đi là được rồi." – Tề Dịch nói xong thì xoay người rời khỏi soái trướng.

Tại Hắc Vân Bảo, Tiểu Hoàng ngồi tại chiếc bàn to thật là to trong thư phòng của Tư Đồ, bày một tấm bản đồ địa hình các khu vực xung quanh Hắc Vân Bảo lên mặt bàn, lại còn cầm cả mớ sỏi đủ màu đủ sắc theo nữa. Thế là có một bóng dáng người nho nhỏ ngồi cạnh một chiếc bàn to to, chăm chú đến mức chẳng để ý gì đến xung quanh. Tư Đồ thấy thế, sinh lòng thích thú, bèn dán sát vào hỏi – "Tiên Tiên, ngươi đang làm gì thế?"

"Ta đang suy nghĩ biện pháp." – Tiểu Hoàng hờ hững đáp – "Nhân mã của Tề Dịch tuy có đông, nhưng dù gì cũng sẽ có nhược điểm, chưa hẳn là không thể thắng đâu."

Tư Đồ từ phía sau ôm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, cọ cọ vào vai y – "Tiên Tiên…vất vả cho ngươi rồi. Ngươi đúng là hiền thê của ta mà."

Tiểu Hoàng đỏ hết cả mặt mày lên – "Đừng nói hươu nói vượn mà…"

Tư Đồ vẫn ôm chặt không buông – "Ngày mai phải đi gặp Tề Dịch, ngươi đoán hắn sẽ nói gì nào?"

"Chắc là muốn gặp mặt để chiêu hàng huynh và Tiếu Lạc Vũ thôi." – Tiểu Hoàng ngoảnh lại nhìn Tư Đồ – "Đến lúc đó thì huynh không được phát hỏa đó nha."

"Sao ngươi nói cứ như thể ta là kẻ không biết kiềm chế lắm ấy." – Tư Đồ tỏ ra rất oan ức – "Ta rất là biết đạo lý đấy chớ."

Tiểu Hoàng nhịn không được phải bật cười nhìn hắn – "Thân phận của Tiếu Lạc Vũ có vẻ khả nghi lắm…Ta cứ cảm thấy con người này thần bí làm sao đó, huynh phải đề phòng nha."

Tư Đồ nhướn mi – "Chỉ cần hắn không có ý đồ gì với ngươi là được ấy mà, bằng không thì phải tống tiễn hắn lên đường trước."

"À phải rồi, thuốc của Mộc Lăng nghiên cứu đến đâu rồi?" – Tiểu Hoàng tò mò – "Hai hôm nay huynh ấy cứ ở suốt trong dược phòng thôi."

"Ai mà biết được!" – Tư Đồ nhún vai – "Mà ta nói, bọn người giang hồ kia tự làm thì tự chịu đi, cứu bọn họ làm cái quái gì chớ?"

Đương lúc trò chuyện thì Tương Thanh tiến vào – "Hoàng tiểu tiên sinh, những chuyện tiên sinh căn dặn, ta đều đã làm xong cả rồi."

Tiểu Hoàng gật gù bảo – "Vậy huynh cứ theo lời ta đã nói lúc trước mà chuẩn bị đi…Hắn là không đến ba ngày sẽ giao chiến trận đầu tiên đấy."

Tương Thanh gật đầu đáp trả, nhưng rồi trước lúc ra cửa lại có phần hơi do dự, bèn quay lại hỏi – "Thật sự sẽ không có việc gì xảy ra chứ?"

Tiểu Hoàng cũng gật đầu – "Yên tâm đi!"

Đợi cho Tương Thanh đi rồi thì Tư Đồ cúi đầu nhìn tấm bản đồ cả nửa ngày trời, sau đó hỏi – "Rốt cuộc là lần này ngươi an bài chiến thuật gì thế? Nói thật chứ, ta vẫn cảm thấy để ta nửa đêm đi làm thịt Tề Dịch có khi còn đơn giản hơn."

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Không được đâu!"

"Tại sao chứ?"

"Tề Dịch và Thụy Vương không giống nhau. Ông ta đối đãi với bộ hạ của mình rất tốt, lại được lòng quân, các tướng sỹ ai nấy đều trung thành và tận tâm với ông ta." – Tiểu Hoàng chậm rãi giải thích – "Tề Dịch và huynh đối địch nhau chính là điều ông ta tối kỵ nhất. Bởi lẽ thắng huynh rồi thì vẫn còn phải khai chiến với binh sỹ của hoàng đế nữa."

"Nói thế cũng phải! Nếu hắn đánh ta, chỉ sợ là trai cò mổ nhau đến lưỡng bại câu thương, rồi thì Hoàng đế kia lại làm ngư ông đắc lợi thôi[6]." – Tư Đồ cười – "Thế nhưng nếu bảo lão ta lập tức trở đầu đi đánh hoàng đế, đến khi ấy phải bôn ba suốt đường dài, cho dù thắng được thì cũng chẳng còn sức đâu mà thu

thập ta nữa. Thế nên bây giờ, biện pháp tốt nhất là chiêu hàng ta, hoặc dùng số lượng nhân mã ít nhất để giải quyết ta."

"Cho nên mới bảo, lúc Tề Dịch đối phó với chúng ta hiển nhiên phải chừa phần lại, dùng binh tất cũng sẽ do dự. Và đây chính là điểm chúng ta có thể thắng." – Tiểu Hoàng giải thích – "Một khi chúng ta giết Tề Dịch, thì thủ hạ của ông ta sẽ không bận tâm đến việc tái chiến với hoàng đế, mà sẽ liều mạng để tiêu diệt chúng ta, báo thù cho Tề Dịch. Thế khác nào ngọc nát thì đá cũng tan rồi còn gì."

"A…" – Tư Đồ tỏ ra buồn cười – "Xem chừng lần này chúng ta không chỉ phải đánh thắng Tề Dịch, mà còn không được để cho ông ta chết nhỉ?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Ta cũng không hy vọng ông ta sẽ chết."

Tư Đồ chau mày, ôm lấy tay Tiểu Hoàng kéo một cái. Tiểu Hoàng thở hắt ra một tiếng, quay đầu lại nhìn Tư Đồ – "Đau mà!"

"Ai bảo ngươi cứ miên man suy nghĩ chứ?" – Tư Đồ trừng mắt – "Ở trong vòng tay ta mà còn dám nghĩ đến nam nhân khác ư?"

"Huynh sao lại nói thế được chứ?" – Tiểu Hoàng tức giận – "Ông ấy là trưởng bối của ta, ta chỉ không muốn ông ấy chết thôi mà."

"Vậy thì cũng không được!" – Tư Đồ hung dữ nói – "Đừng nói là người, cho dù là chó hay mèo, chỉ cần là giống đực thì không cho phép ngươi nghĩ đến."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng giãy dụa không được, chỉ đành nhấc chân đạp một cước thẳng vào đùi hắn – "Về sau không được nói như thế nữa đâu đấy."

Tư Đồ hung hăng hôn tiểu hài tử trong lòng mình một cái – "Ngươi cứ chờ đó đi, còn năm ngày nữa thôi, đến lúc đó lại trừng trị ngươi một phen."

Tiểu Hoàng hốt hoảng chữa lại – "Là sáu ngày mới đúng!"

Tư Đồ nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của y, chợt phát hiện ra, từ sau cái lần đầu tiên ấy, thì tiểu hài tử trong lòng mình càng lúc càng đáng yêu xiết bao. Tư Đồ nhìn mãi đến thèm nhỏ dãi, nhưng chỉ đành cầm lấy tay Tiểu Hoàng xoa xoa một cách không cam lòng – "Sao ngươi lại chẳng chịu nghe lời gì cả thế? Nếu năm ngày mà làm một lần thì tốt biết mấy…Ba ngày…Không, ta ngày nào cũng muốn làm hết!"

Tiểu Hoàng bị sờ qua nắn lại, trong lòng rất lo lắng. Năm ngày sau chẳng biết sẽ biến thành chuyện quái quỷ gì nữa đây…Hay là tìm Mộc Lăng hỏi thăm một chút, xem có thứ gì cho người ta ăn vào rồi thì sẽ chả còn hứng thú làm ba cái chuyện ấy nữa không.

—

Một đêm trôi qua, đến buổi trưa ngày hôm sau, Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng rời khỏi Hắc Vân Bảo, chậm rãi đi về phía thập lý trường đình dưới chân núi. Thập lý trường đình quả đúng hệt với ý nghĩa, cứ cách mười dặm lại có một mái đình, là nơi để lữ khách dừng chân nghỉ ngơi.

Sau khi đến chân núi thì hai người thấy Tiếu Lạc Vũ đã có mặt tại đó. Hắn ta ngồi tựa người trong đình, một tay cầm bầu rượu, một tay cầm chén rượu, một mình độc ẩm, thoạt nhìn qua trông còn có vẻ rất đắc ý.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc nhìn nhau rồi bước đến gần.

Tiếu Lạc Vũ cười với hai người, sau đó tiếp tục dốc cạn chén.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ vừa vào đến đình thì thấy xa xa có vài con tuấn mã đang phi đến, dẫn đầu chính là người vận một thân thường phục, Tề Dịch. Trong tay ông ta xách theo một chiếc hòm gỗ, phía sau là phó tướng Chu Long cùng hai gã tiểu giáo, lại còn chở theo cả mấy vò rượu nữa.

"Ba vị đến thật sớm nhỉ?" – Tề Dịch xoay người xuống ngựa, bước nhanh vào đình. Tiếu Lạc Vũ và Tư Đồ cùng gật đầu với ông ta, xem như trả lễ.

"Mang rượu vào đi!" – Tề Dịch quay lại ra lệnh cho thủ hạ, mấy gã tiểu giáo liền nâng mấy vò rượu vào trong.

"Là loại Lê hoa bạch ngon nhất đấy." – Tề Dịch vừa cười vừa mở một vò rượu ra – "Hôm nay không say không về!" – Ông ta nói xong liền nâng chén lên cạn sạch một hơi.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở phía đối diện không nói gì, nhưng Tiếu Lạc Vũ lại đặt câu hỏi – "Tề tướng quân đang tính toán điều mà lại mời chúng ta đến uống rượu thế này?"

Tề Dịch bật cười hai tiếng, lại nâng chén lên – "Cả đời bổn soái chỉ có ba nguyện vọng. Hôm nay nhờ phúc của ba vị mà đã hoàn thành rồi, hiển nhiên là phải chúc mừng thôi."

"Hửm?" – Tư Đồ nhận rượu và hỏi – "Chúng ta đã giúp ông hoàn thành tâm nguyện ư? Là tâm nguyện gì cơ chứ?"

Tề Dịch cười và hớp lấy một ngụm rượu lớn, mang chiếc hòm gỗ ban nãy đặt lên bàn – "Điều thứ nhất chính là hắn." – Nói xong liền mở hòm ra.

Tư Đồ và Tiếu Lạc Vũ vừa thấy đã chau mày, còn Tiểu Hoàng thì hoảng sợ hít sâu một hơi, vội vã cúi thấp đầu không muốn nhìn nữa.

Bên trong hòm gỗ có một cái đầu ngươi —— chính là đầu của Thụy Vương.

Tư Đồ thấy mặt mày Tiểu Hoàng trắng bệch ra, liền cười lạnh lùng mà hỏi Tề Dịch – "Tề Tướng quân, đây là ý gì?"

"Haha…Thụy Vương Viên Cảnh chính là một trong hai người mà cả đời Tề Dịch ta muốn giết nhất." – Tề Dịch cao giọng nói – "Hôm nay trừ được một mối họa lớn trong lòng, đương nhiên là phải chúc mừng rồi."

"Vậy chẳng hay người còn lại mà Tề Tướng quân muốn giết là ai?" – Tiếu Lạc Vũ cười hỏi.

"Đương triều Hoàng đế, Viên Lạc!" – Tề Dịch trả lời một cách sảng khoái.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn nhau, phần Tiếu Lạc Vũ cũng chỉ tự mình nâng chén, hớp xong một ngụm thì không khỏi tán thưởng – "Quả là rượu ngon!"

"Rượu này là thứ rượu bổn soái thích nhất." – Tề Dịch lại tự rót cho mình chén rượu khác, liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Cũng là của người mà bổn soái yêu nhất."

Tiểu Hoàng có phần hơi mất tự nhiên, chỉ cúi đầu uống rượu.

Tư Đồ cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về vị nhạc phụ chưa biết mặt Ân Tịch Ly này, liền hỏi Tề Dịch – "Chẳng hay người mà tướng quân yêu nhất ấy, hiện giờ đang ở nơi nào?"

Tề Dịch trầm mặc trong chốc lát, sau đó cười với Tiểu Hoàng – "Y ra đi đã hai mươi năm rồi, hiện tại chẳng biết là đang ở nơi nào. Nhưng có lẽ là đang sống rất tốt."

Tiểu Hoàng ban đầu nghe bảo Ân Tịch Ly đã ra đi thì chợt thấy trong lòng rúng động, nhưng sau lại nghe "Hiện tại chẳng biết người đang ở nơi nào. Nhưng có lẽ là đang sống rất tốt." mới thở phào một hơi. Có lẽ là do sự kết nối của tình phụ tử, nên Tiểu Hoàng thủy chung vẫn cảm thấy Ân Tịch Ly vẫn còn tại thế, chỉ là không biết đang ẩn cư nơi nào thôi. Hy vọng rằng ông ấy không bị cuốn vào vòng xoáy của những phân tranh. Về sau nếu có cơ hội thì được gặp mặt nhau cũng tốt rồi.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ngây ngẩn ra thì biết y đang suy nghĩ đến chuyện của phụ thân. Hắn tuy biết là không nên, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút ghen tị không nói nên lời, những vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục uống rượu.

"Chà…Tề Tướng quân quả nhiên là tình thâm tựa biển cả nhỉ?" – Tiếu Lạc Vũ nửa thật nửa đùa mà hỏi – "Chẳng biết người mà Tề Tướng quân yêu thương giờ này có vừa thưởng rượu ngon, vừa tưởng niệm tướng quân hay không?"

Tề Dịch nghe mấy lời ấy thì biến sắc, ngửa mặt cạn sạch một chén rượu, sau đó lạnh lùng đáp – "Thật đáng tiếc! Y là kẻ có mắt không tròng, lại đi xem trọng cái tên vô tâm vô phế đó. Nếu đổi lại là bổn soái, bổn soái sao có thể để y phải chịu nhiều đau khổ như vậy?" – ông ta vừa nói, vừa liếc nhìn Tư Đồ – "Hy vọng rằng hậu nhân của y sẽ không giẫm vào vết xe đổ ấy."

Tư Đồ có cảm giác hơi lạnh sau gáy, ngẫm lại thì cũng có phần đúng, thì Tề Dịch cũng xem như là "thê cữu"[7] rồi…

Sau đó, mấy người bọn họ chén tạc chén thù có vẻ rất vui, mãi đến khi rượu quá ba tuần thì Tề Dịch mới nói tiếp – "Bổn soái cũng không màng làm Hoàng đế, chỉ mong hoàn thành được tâm nguyện. Tư Đồ huynh và Tiếu huynh đều là những bậc cao nhân…chẳng hay có thể giúp bổn soái chia sẻ mối tâm sự này chăng."

Tư Đồ quay sang nháy mắt với Tiểu Hoàng mấy cái, ý tứ như muốn nói —— Đấy, xem đi!

"Chỉ cần có thể giết tên tặc tử Viên Lạc thì với bổn soái đã là quá đủ cho cả một đời." – Tề Dịch thản nhiên nói – "Giang sơn này xin dâng cho nhị vị."

Cả Tư Đồ lẫn Tiếu Lạc Vũ đều hơi giật mình, lòng thầm nghĩ phải chăng Tề Dịch đã quá chén rồi, đến cả chuyện này mà cũng mang ra hứa hẹn được sao?

"Tề Tướng quân…vì sao lại hận đương kim hoàng đế như vậy?" – Tiếu Lạc Vũ tò mò hỏi.

"Hắn làm nhiều việc ác, hại người vô số." – Tề Dịch đáp một cách đầy khinh thường – "Ngôi vị hoàng đế ấy là hắn dùng phương pháp vô cùng thấp hèn để đoạt được. Bổn soái và hắn vốn có mối thù không đội trời chung, không giết được hắn thì bổn soái có chết cũng không nhắm mắt được."

Tiểu Hoàng nghe thấy thế chỉ chau mày. Tề Dịch này, chấp niệm quá sâu, tự mình đi vào ngõ cụt.

"Chiếu theo binh lực của Tề Tướng quân hiện giờ, muốn công hãm kinh thành để làm thịt Hoàng đế cũng đâu phải là chuyện khó khăn gì?" – Tư Đồ cười – "Đã thế thì cần gì phải vời bọn giang hồ chúng ta đến tương trợ chứ?"

Tiếu Lạc Vũ cũng cười lạnh – "Hoàng đế cũng chả phải chuyện dễ làm, Tề Tướng quân không có hứng thú, chúng ta đây cũng chẳng ham thích làm gì."

Tề Dịch gật gù cười – "Theo ta được biết thì tuy mấy năm nay Viên Lạc giả vờ thuận theo ý Viên Cảnh, nhưng trên thực tế vẫn chiêu binh mãi mã, đã có sự trù bị rất vẹn toàn. Nếu ta khởi binh, bôn ba đường dài đi đánh hắn, chưa chắc sẽ nắm chắc phần thắng cả mười phần trong tay. Huống hồ…" – Nói đến đây thì ông ta hơi chần chừ một chút – "Người trong giang hồ tựa chừng như hận ta thấu xương. Một khi ta khởi binh, các người lại tập kích ở sau lưng ta, cùng Viên Lạc hai đầu kẹp chặt, ta đây chả phải là nguy to rồi sao?"

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười – "Tướng quân khéo lo rồi. Chúng ta đây đều là những kẻ ưa thích yên ổn, chả ai ham muốn việc chinh chiến đâu. Hơn nữa, Hắc Vân Bảo và Tề Tướng quân cũng xem như là có quan hệ họ hàng mà…– Y nói xong thì nhìn Tiểu Hoàng – "Họ làm sao lại có thể tấn công tướng quân được chứ."

Tề Dịch cười – "Chuyện hành binh không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu có mối lo phía sau thì chắc chắn chẳng thể nào chuyên tâm giết địch…Bởi vậy bổn soái vẫn muốn mời Tư Đồ bang chủ và Tiếu trại chủ hiệp trợ một phen. Nếu có điều kiện gì thì nhị vị cứ đề đạt thẳng ra."

Tiếu Lạc Vũ và Tư Đồ chẳng ai nói gì, chợt lại nghe Tề Dịch nói tiếp – "Tề mỗ cũng không có ý gì đâu, chẳng qua là mọi việc đều nên tính trước để khỏi để họa về sau…Bằng không như vầy đi." – Ông ta nói xong liền nhìn Tiểu Hoàng – "Hoàng tiểu tiên sinh túc trí đa mưu, đối với việc tấn công đế đô của bổn soái hẳn sẽ giúp ích được nhiều…vậy chi bằng chúng ta đồng hành. Dù sao thì bổn soái và ngươi cũng là chỗ máu mủ ruột rà, đương nhiên bổn soái sẽ không làm hại ngươi. Tư Đồ bang chủ cũng nhờ thế mà an tâm lo liệu sự vụ của Hắc Vân Bảo. Đợi cho đến khi Viên Lạc chết rồi, bổn soái tất sẽ tự mình đưa Hoàng tiểu tiên sinh trả về."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng vừa nghe đã hiểu ngay Tề Dịch có ý lo ngại lúc ông ta tấn công đế đô, thì ở đây Tư Đồ sẽ giậu đổ bìm leo, làm kẻ ngư ông đắc lợi, vì thế mới muốn dẫn Tiểu Hoàng đi hòng uy hiếp. Nói một cách đơn giản hơn, thì ý tứ của Tề Dịch chính là Tư Đồ ngươi có quy thuận ta không, chẳng hề quan trọng. Chỉ cần ngươi giao Tiểu Hoàng cho ta, ta sẽ an tâm dẫn quân tấn công đế đô, cũng sẽ không động đến Hắc Vân Bảo của ngươi.

Tiếu Lạc Vũ chỉ cười chứ không nói gì, trong lòng tự nhủ lá gan của Tề Dịch kể cũng to nhỉ, nói một câu mà nhằm ngay chỗ hiểm của Tư Đồ, bèn đảo mắt lén nhìn xem, quả nhiên thấy được Tư Đồ đã biến sắc,

mà Tiểu Hoàng ở bên cạnh đang cố hết sức nắm chặt tay hắn, không cho hắn phát giận.

Tư Đồ cắn răng nhịn có đến nửa ngày, nếu không phải Tiểu Hoàng ở sát bên nắm chặt tay hắn thì hắn đã sớm động thủ đánh người. Nhưng trước khi đến đây thì Tiểu Hoàng đã dặn đi dặn lại hằng bao nhiêu lần rằng hắn không được xúc động. Huống hồ gì tình huống này Tiểu Hoàng đã tiên liệu từ trước, cũng đã dạy hắn cách ứng đối. Thế nên Tư Đồ cố nuốt cơn giận xuống, hỏi lại – "Tề tướng quân chẳng lẽ lại không biết ta và Tiên Tiên vừa mới thành thân ư?"

"À…Bổn soái cũng đã nghe nói đến." – Tề Dịch nói.

Lời Tiểu Hoàng dạy Tư Đồ để ứng đối là nói mấy câu khách sáo để từ chối Tề Dịch, đại loại như – "Sức khỏe Tiểu Hoàng không tốt, không thể bôn ba đường trường được." chẳng hạn. Nhưng ngẫm lại chỉ nói thế thì chưa thể hết giận được, ngoảnh lại thì thấy vẻ mặt khẩn trương của Tiểu Hoàng. Thế là Tư Đồ chợt nảy ra một ý, làm bộ nửa đùa nửa thật nói với Tề Dịch – "Chúng ta mới vừa tân hôn được có mỗi ba ngày, đang lúc tình ý mặn nồng, gần như ngày nào cũng phải quấn quít lấy nhau. Nay Tề tướng quân cứ thế mang bảo bối của ta đi mất, há chẳng phải muốn ta và bảo bối nhà ta phải bất mãn mà chết ư?"

"Phụt…" – Tiếu Lạc Vũ ở ngay bên ngay đang lúc hớp một ngụm rượu, thế là toàn bộ phun hết ra ngoài, vỗ ngực không ngừng.

Tiểu Hoàng sợ Tư Đồ nổi giận, sợ Tư Đồ nhịn không được mà động thủ, nhưng trăm triệu lần không hề nghĩ đến hắn sẽ nói ra những câu thế này, vừa rối vừa thẹn, mặt mày đỏ bừng bừng, không làm sao nhịn được, liền nâng tay đánh Tư Đồ một cái – "Huynh…huynh lại nói bậy rồi."

Phần Tề Dịch thì chỉ còn biết xanh mét mặt mày thôi.

Tư Đồ thấy Tề Dịch giận đến chết khiếp thì càng vui sướng hơn, bèn bắt lấy nắm tay của Tiểu Hoàng đang vung tới, kéo người ta thẳng vào lòng mình, nhẹ nhàng an ủi – "Cục cưng à, đừng đánh mà, tối hôm qua còn đánh chưa đủ ư, trên lưng toàn là vết thương đây này."

"Khụ khụ…" – Tiếu Lạc Vũ đập bàn đập ghế mà cười – "Tư Đồ bang chủ quả nhiên là có phúc khí lớn nha."

"Ta phải đi đây!" – Tiểu Hoàng đỏ mặt xoay người bỏ đi một nước. Tư Đồ vội vàng ôm quyền với Tiếu Lạc Vũ và Tề Dịch – "Ý tốt của tướng quân chúng ta xin nhận, nhưng Tư Đồ ta đây chả có chí khí lớn lao quái gì, cóc thích giang sơn chỉ thích mỹ nhân. Thôi thì Tề tướng quân cứ lo việc báo thù của mình đi, còn cháu trai của tướng quân thì cứ để phần Tư Đồ này lo cho vậy." – Nói xong liền xoay người vừa gọi – "Tiên Tiên, cục cưng…Chờ ta với!" – Vừa chạy mất.

Tiếu Lạc Vũ thò tay ôm lấy một vò Lê hoa bạch còn chưa mở ra, nhìn kẻ đang mặt mày tối sầm là Tề Dịch mà bảo – "Rượu ngon của tướng quân tặng, tại hạ xin cảm tạ." – nói xong thì ôm rượu vừa cười vừa bỏ đi.

127. Chương 64

Chương 64 | Một hòn đá ném trúng hai chim

– Nhất thạch song điêu –

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ nhón nhanh hai bước chân bám theo Tiểu Hoàng đang cắm cúi vội vàng đi phía trước – "Đợi ta với."

Tiểu Hoàng làm như lờ tịt hắn. Mặt y đỏ lựng, bộ dạng lúng ta lúng túng.

"Sao vậy hử?" – Tư Đồ đã biết tỏng mà còn hỏi, rồi làm mặt cười vô lại – "Ta có nói sai cái gì đâu."

Tiểu Hoàng khựng lại, trừng mắt với Tư Đồ – "Huynh mà không có nói tầm bậy sao? Ta nào có…"

"Nào có cái gì?" – Tư Đồ cười xấu xa, thấy sắc mặt Tiểu Hoàng lại cau có thêm mấy phần thì vội vàng hỏi – "Ngươi đã không để cho ta làm đã đành, giờ còn không cho ta nói có đúng không? Nếu như ngươi cho ta làm thì ta hết nói ngay."

Tiểu Hoàng lườm cho hắn một cái, trong bụng nghĩ huynh nằm mơ à, rồi xoay người bỏ đi. Y bị Tư Đồ túm lấy cái một, hắn khanh khách cười bảo – "Có mệt không hở? Ta cõng ngươi nhé."

Tiểu Hoàng thấy bộ dạng cợt nhả của hắn thì vừa ấm ức vừa nổi giận, vùng ra – "Không cần."

Hai người bọn họ kẻ muốn người không, cứ giằng qua giằng lại mãi một lúc lâu thì bất thình lình Tư Đồ thốt lên một câu khó hiểu – "Cô xem đã đủ chưa?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngước lên nhìn Tư Đồ nhưng chỉ thấy hắn đang nói chuyện với rừng cây bao quanh họ.

"Ha ha… Ta chỉ là trông thấy các vị đang trò chuyện thân mật như vậy, nên không muốn quấy rầy đó thôi." – Từ phía rừng sâu vọng ra một giọng nói trong trẻo của phụ nữ. Nương theo tiếng nói ấy, một nữ tử dáng vóc uyển chuyển chậm rãi bước ra từ phía bóng rừng. Cô nương ta toàn thân vận áo màu đỏ thắm, khuôn mặt trắng ngần, ngũ quan đoan trang thanh tú. Trên vầng trán cô, nơi hơi chếch về bên trái một chút có một vết chu sa chỉ bé bằng hạt gạo, càng khiến cô trông thêm xinh đẹp. Tuổi cô không lớn lắm, chỉ độ vừa quá đôi mươi. Bên vai cô mang theo một tay nải quần áo, tay phải cầm kiếm.

Tư Đồ quan sát cô nương ta một lượt từ trên xuống dưới, dù không biết cô là ai nhưng trông cô không có ý gì xấu thì bèn bỏ qua, dắt tay Tiểu Hoàng lên núi.

"Xin đợi một lát." – Cô ta hấp tấp đuổi theo mấy bước, mỉm cười hỏi – "Làm ơn cho hỏi, Hắc Vân Bảo có phải ở trên đỉnh núi không?"

Tư Đồ không trả lời, chỉ sẽ chau mày nhìn cô ta. Tiểu Hoàng thì lại gật đầu.

"A…" – Nữ tử kia ngẫm ngợi một chốc lại hỏi thêm – "Vậy, trên núi trừ Hắc Vân Bảo ra thì còn có hộ dân nào khác hay không?"

Tiểu Hoàng quay sang hỏi Tư Đồ – "Có nhà nào khác không?"

Tư Đồ nhướn mày – "Không có."

"Cảm tạ." – Nữ tử gật đầu với họ.

Tư Đồ lại xoay đi, kéo Tiểu Hoàng tiếp tục lên núi. Cô nương ta cũng cùng đi theo phía sau bọn họ. Mới đi được vài bước thì cô lại mở miệng hỏi – "Hai vị đây cũng lên núi ư?"

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ không buồn đoái hoài gì đến người ta nên ngoảnh đầu lại bảo – "Phải nha…"

"Vậy là cũng đến Hắc Vân Bảo ư?" – Nữ tử bèn vui vẻ – "Chúng ta đi cùng đường rồi, các vị là người của Hắc Vân Bảo sao?"

Tiểu Hoàng hơi tò mò nên hỏi cô – "Cô nương đến Hắc Vân Bảo làm gì?"

"Ta có việc muốn tìm Hoàng Bán Tiên." – Cô ta trả lời một cách sảng khoái.

Tiểu Hoàng nhìn sang Tư Đồ. Tư Đồ bèn đến bên cạnh nữ tử kia mà liếc nhìn cô, hỏi – "Cô là người phương nào?"

"Tiểu nữ là Viên Thiến." – Cô gái cất cao giọng nói.

"Họ Viên?" – Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, đều có chút giật mình.

"Phải." – Cô nương ta trả lời rất thẳng thắn – "Cũng khéo thật, các vị biết Hoàng Bán Tiên sao? Dẫn ta đi gặp y nhé, ta có chuyện rất hệ trọng cần y trợ giúp."

Tiểu Hoàng trông thấy cô nói rất thành khẩn thì hỏi – "Cô tìm y có việc gì?"

Nữ tử chỉ lắc đầu cười – "Chuyện này có hệ huỵ rất to lớn, không gặp được y thì ta không thể nói."

Tư Đồ lạnh giọng bảo – "Y chính là Hoàng Bán Tiên."

… Cô nương kia rõ ràng đang thảng thốt hết mực, cô giương mắt lên đăm đăm nhìn vào Tiểu Hoàng đầy khó hiểu. Một hồi lâu sau cô mới nói – "Còn nhỏ đến thế ư… Ta còn tưởng rằng đã là một tiểu lão đầu tiên phong đạo cốt rồi đấy… Nhưng mà cũng đúng nhỉ, Ân tướng quốc còn chưa đến bốn mươi mà, nhi tử của ông dĩ nhiên cũng chỉ mới mười mấy tuổi thôi."

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ có vẻ hơi sửng sốt. Họ quay sang nhìn cô, nom cô như còn chưa biết gì nhiều nhặn cho lắm… Lại còn họ Viên! Họ Viên là quốc họ của đương triều, cô nương này chẳng phải là người hoàng tộc? Nhưng hoàng tộc thì thế nào lại đi một thân một mình đến nơi này?

"Nếu y là Hoàng Bán Tiên, vậy huynh đây chẳng lẽ nào lại chính là Tư Đồ bang chủ?"

Tư Đồ gật đầu, hỏi – "Cô là ai?"

"Ta là Viên Thiến." – Nữ tử mỉm cười – "Hoàng đế đương triều Viên Lạc là phụ hoàng của ta, ta là công chúa."

Tư Đồ khẩy môi – "Không phải kêu rằng lão hoàng đế chỉ có một gã con trai sao? Từ đâu lại chạy tới một cô công chúa?" – Vừa nói xong đã bị Tiểu Hoàng khẽ kéo kéo. Tư Đồ nghĩ lại, cũng phải, còn có một tên Ngao Thịnh nữa kia mà, có điều chẳng ai hay biết rằng có nó ở trên đời mà thôi.

"Ta là nghĩa nữ được phụ hoàng thu nhận, khâm tứ cho họ Viên." – Viên Thiến mỉm cười – "Thật là trùng hợp quá, xin Hoàng tiên sinh giúp ta một việc lớn."

Tiểu Hoàng có chút khó xử. Nữ tử trước mắt này có thân phận khả nghi, không biết cô ta nói là thật hay giả. Y đành phải hỏi – "Cô… có chuyện gì?"

"Ta muốn nhờ Hoàng tiểu tiên sinh giúp ta xem một quẻ vận mệnh của đương triều." – Viên Thiến nghiêm nghị nói.

Tiểu Hoàng cau mày, lắc đầu với cô ta – "Thuật Kỳ Hoàng[1] vốn dĩ không chính xác."

"Hoàng tiểu tiên sinh nhất định phải có cách chứ." – Viên Thiến dấn đến mấy bước để cản đường Tiểu Hoàng, giọng cô khẩn thiết – "Phụ vương của ta đang bệnh tình nguy kịch, giờ đây phương nam có Tề Dịch trăm vạn hùng binh đang dòm ngó, mặt khác trong triều lại hỗn loạn, Thụy Vương mặc dù đã bị tuyệt diệt toàn quân, nhưng vây cánh của lão ta trong kinh thành vẫn còn rất nhiều. Gần đây đã nghe phong thanh Tả thừa tướng Viên Mai, là cháu ruột của Thụy Vương đang mưu đồ tạo nên cung biến hòng đoạt vị… Cho nên ta muốn nhờ Hoàng tiểu tiên sinh giúp ta gieo một quẻ đoán quốc vận đến tột cùng sẽ đi về đâu."

Tiểu Hoàng khẽ ngước đầu lên chạm vào ánh mắt của Tư Đồ. Quả nhiên, trong triều đã có biến.

"Ta chạy một mạch đến đây đã thay liên tục ba con ngựa chết, đi đường không kịp ngủ mới có thể đến được nơi này." – Viên Thiến sốt ruột – "Hoàng tiên sinh xin hãy giúp ta đi."

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài, bảo – "Cô nương…. ta thật sự không có cách nào giúp cô cả."

Viên Thiến đứng lại, bất đắc dĩ mà nói – "Vậy, người có thể nào giúp ta xem một quẻ rằng phụ hoàng ta sẽ còn thọ thêm được bao lâu?"

Tiểu Hoàng nhíu chặt mi, việc này càng không thể nào có cách.

"Phụ hoàng của ta nếu không có việc gì, ắt chỉ một thời gian ngắn nữa trong triều sẽ không còn loạn." – Sắc mặt Viên Thiến nặng nề – "Nhưng bệnh tình phụ hoàng thật sự rất trầm trọng, ta đang sợ ông…"

Tiểu Hoàng còn đang muốn khước từ thì bỗng thấy Tư Đồ nheo nheo mắt với y rồi lia ánh mắt về phía cánh rừng.

Ngay tức khắc Tiểu Hoàng hiểu rõ, Tư Đồ đang bảo y rằng ——— hẳng còn người bên trong rừng. Nghĩ ngợi một hồi sau, Tiểu Hoàng mới bảo – "Thôi được… Ta sẽ gieo một quẻ cho cô."

"Thật ư?" – Viên Thiến mừng rỡ – "Đa tạ Hoàng tiểu tiên sinh."

Tiểu Hoàng bước đến ven lối đi rồi nhặt lấy hai hòn đá, rồi sẽ sàng ước lượng chúng trong lòng bàn tay mình. Sau đó, y nhắm mắt lại, trầm ngâm một hồi rồi thả hai hòn đá về lại xuống đất xong mới từ tốn mở mắt ra, chăm chú ngắm hìn hai viên đá trên đất… rồi nhíu mày.

"Không ổn rồi" – Tiểu Hoàng lắc đầu bảo Viên Thiến – "Quẻ xem chừng không tốt."

"Không ổn…" – Mặt mũi Viên Thiến tái đi, cô ta hỏi – "Vậy… phụ hoàng của ta… ông ấy…."

Tiểu Hoàng nói với khuôn mặt ảm đạm – "Cô mau chóng trở về đi, phụ hoàng của cô chỉ còn bảy ngày sinh mệnh nữa mà thôi."

"Gì cơ?!" – Viên Thiến kinh hãi, lập tức nét mặt cô lộ vẻ bi thống. Nhưng Tiểu Hoàng hẵng còn chưa nói xong, y tiếp lời – "Không chỉ có phụ hoàng của cô… còn có thái tử đương triều nữa. Người này và phụ hoàng cô là cùng chung số mệnh, đều không sống qua khỏi bảy ngày nữa."

"Vậy… nói cách khác, phụ hoàng và hoàng huynh của ta đều không sống được lâu nữa ư?" – Viên Thiến lắc đầu – "Không thể nào."

Tiểu Hoàng thấy cô buồn bã thì có hơi đau khổ thì mới nói – "Mấy ngày tới đây, trong kinh thành sẽ nổi lên một trận đại loạn, quẻ tượng còn cho thấy một điều nữa, kẻ nào đi vào trong tẩm cung của hoàng đế trước nhất sẽ là quân vương tiếp theo."

"Tẩm cung?" – Viên Thiến giật mình – "Thật sao?"

"Phải!" – Tiểu Hoàng gật dầu – "Ta chỉ có thể đoán đến chỗ ấy mà thôi."

"Hoàng tiên sinh có thể thấu rõ cả quỷ thần, liệu có phương pháp nào không?" – Viên Thiến hấp tấp kêu lên – "Giang sơn của Viên thị lẽ nào lại có thể rơi vào tay kẻ khác?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Huyền cơ ở điểm này có út u ám không rõ, nên có nói cũng không chính xác. Nói chung, ai có thể bước vào tẩm cung của hoàng đế trước thì kẻ đó cũng sẽ có thể làm hoàng đế, hơn nữa giang sơn đời tiếp sau sẽ vô cùng hưng thịnh."

Viên Thiến những muốn hỏi thêm nữa nhưng đã bị Tư Đồ vươn tay ra ngăn cản. Hắn lạnh giọng – "Thiên ý đã vậy, cô có cưỡng cầu cũng vô dụng." – Dứt lời thì ôm lấy Tiểu Hoàng, vận khinh công rồi trong tích tắc đã biến mất trên con đường lên núi.

Để lại một mình Viên Thiến ngơ ngác đứng thẫn thờ đứng dưới này. Sau cùng, cô phất tay áo, rồi vội vàng chạy về phía chân núi.

Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng về đến trước cửa chính của Hắc Bân Bảo. Hai người họ ngoái nhìn lại phía sau rồi nhìn nhau mà cười, sóng vai cùng đi vào trong bảo.

"Lúc nãy, trong rừng cây có bao nhiêu người đang nghe?" – Tiểu Hoàng tò mò hỏi.

Tư Đồ ngẫm một chút – "Có hai tên, một tên từ nơi gần mà tới, còn tên kia đường xa mà tới."

"Việc này làm sao biết được?" – Tiểu Hoàng không hiểu.

"Nghe hơi thở là đoán ra được thôi." – Tư Đồ bâng quơ nói – "Ngươi đoán coi hai tên này là từ đâu phái tới?"

Tiểu Hoàng khẽ suy tư một lát rồi nói – "Kẻ ở gần chắc chắn là thám tử do Tề Dịch bố trí ở quanh đây. Còn gã ở xa kia, có lẽ là ở kinh thành phái tới."

Tư Đồ gật gù cười – "Ngươi nghĩ, Viên Thiến kia là người thế nào?"

"Cô nương ta…rất biết diễn tuồng" – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu – "Cố tình dẫn thám tử tới đây."

"Bất quá, Tiên Tiên ngươi tính toán rất đúng." – Tư Đồ nuông chiều xoa xoa mái đầu Tiểu Hoàng – "Lúc trước ngươi có nói trong vòng mấy ngày nữa sẽ có người từ trong cung đến, quả nhiên không phải giả."

Tiểu Hoàng mỉm cười nhẹ nhàng – "Thụy Vương dù đã chết rồi, nhưng thế lực của ông ta chủ yếu nằm ở mạng lưới vây cánh phức tạp trong kinh thành. Giống như chân rết vậy, chết đốt này đi còn đốt khác. Thụy Vương chết thì đã chết rồi, nhưng vây cánh của ông ta nhất định sẽ mau chóng tập hợp trở lại mà trỗi dậy, chọn ra một kẻ cầm đầu mới để tiếp tục đoạt vị. Cho nên, hoàng đế nhất định muốn nghĩ ra cách thức gì đó để dẫn dụ phân nửa nhân mã của Tề Dịch vào kinh thành, trước hết là để hai bên đấu đá lẫn nhau, bên này sống bên kia chết."

"Hơn nữa, nếu quân đội của Tề Dịch phải san sẻ đi phân nửa, chỉ còn lại phân nửa, chúng ta cũng dễ đối phó hơn rất nhiều." – Tư Đồ cười – "Lão hoàng đế kia nhất định có tâm tư rất sâu sắc. Lão cũng đoan chắc rằng chúng ta vì Hắc Vân Bảo, nhất định sẽ hợp tác cùng lão phen này, cho nên mới công khai phái một cô công chúa tới đây."

"Không chỉ vậy đâu." – Tiểu Hoàng nói – "Ông ta phái một vị công chúa đơn độc đến đây càng thể hiện ra rằng hoàng đế trong cung lúc này cũng đang bị cô lập. Mặt khác, chắc hẳn Tề Dịch giữa đường sẽ chặn thám báo theo Viên Thiến từ kinh thành đến đây, không để cho bọn họ đem tin tức này trở về trong cung, đặng ông ta có thể tranh thủ thêm ít thời gian nữa."

Tư Đồ nghĩ ngợi, rồi bảo – "Ý của ngươi là, chúng ta phải giúp lão ta rải tin tức này khắp thiên hạ cho ai ai cũng hay biết, khuấy động cục diện cho loạn thêm một ít, để cho Tề Dịch không kịp trở tay?"

Tiểu Hoàng ngước mặt lên mỉm cười với Tư Đồ – "Phải, Tư Đồ, huynh thông minh lắm."

Tư Đồ ngạc nhiên trông khuôn mặt tươi cười của tiểu hài tử. Nét mặt y ngây ngô, thế là khiến cho lòng hắn cồn cào không yên. Hắn kéo y vào lòng ôm chặt lấy, còn miệng mồm thì hừ hừ tàn bạo – "Tiên Tiên, ta thuyết phục không được sao? Ba ngày một lần đi?"

Tiểu Hoàng khẩn khoản lắc đầu – "Không được."

Tư Đồ ôm siết không tha, hai người cứ dây dưa mãi thế, y thì phải chứng kiến Tư Đồ ăn một miếng đậu hũ thật là to. Chính lúc này, Mộc Lăng hấp tấp chạy đến kêu lên – "Tư Đồ, thuốc chuẩn bị xong rồi!"

"Thật sao?" – Tư Đồ và Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn nhau, đều rất đỗi vui mừng.

"Ờ coi như là tàm tạm!" – Mộc Lăng gãi gãi đầu – "Có điều, làm sao khiến đám hào sĩ giang hồ ăn vào mà không nghi ngờ gì cả?"

Tiểu Hoàng nói – "Ta có cách!"

"Cách gì?" – Mộc Lăng hỏi – "Đám người giang hồ này thần cũng nghi quỷ cũng ngờ, sợ hãi chúng ta muốn hãm hại bọn họ. Ở tại Hắc Vân Bảo mà thà để bụng đói cũng không động đến đồ ăn chúng ta đưa tới nữa là."

Tiểu Hoàng cười – "Nếu bọn họ đã đói meo cả một ngày thì hay quá." – Nói đoạn, kề sát vào tai Mộc Lăng thì thào nói nhỏ mấy câu. Mộc Lăng vỗ vai tiểu Hoàng – "Được đó nha! Cách này hay ghê!"

Chờ Mộc Lăng đi rồi, Tiểu Hoàng mới kéo Tư Đồ đi – "Tư Đồ, chúng ta bắt đầu đi."

Tư Đồ thảng thốt, xong rồi thì ôm chầm lấy Tiểu Hoàng đặt lên bàn – "Tiên Tiên, rốt cuộc ngươi cũng thông suốt rồi." – Vừa nói vừa cởi áo Tiểu Hoàng ra.

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng hoảng hồn cuống quýt níu lại y phục của mình, rồi hung hăng trừng mắt nhìn Tư Đồ – "Huynh chỉ biết nghĩ có mấy chuyện này thôi. Ta nói là chuyện đàng hoàng, chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị đánh nhau với Tề Dịch một trận rồi. Nếu như ta đoán không nhầm thì sẽ chỉ nội trong ba ngày nữa thôi đó." – Nói rồi thì nhảy phốc xuống bàn, kéo tay Tư Đồ chạy ra ngoài.

Tư Đồ rầu rầu rĩ rĩ theo sau y, lầm bầm – "Mấy thứ này chỉ là đồ bỏ, chuyện kia mới là đàng hoàng đó."

—

Chú thích:

[1] Thuật Kỳ Hoàng: Kỳ Hoàng là tên ghép của Kỳ Bá và Hoàng Đế, là hai nhân vật đã cùng tạo ra quyển Hoàng Đế Nội Kinh, kinh điển trong y thuật Trung Hoa. Thuật Kỳ Hoàng ngoại trừ nói đến y thuật cao thâm ra thì đội khi là một dị thuật lưu truyền về sau, liên quan nhiều đến bói toán và mê tín dị đoan chăng?

128. Chương 64: Một Hòn Đá Ném Trúng Hai Chim

Nhất thạch song điêu

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ nhón nhanh hai bước chân bám theo Tiểu Hoàng đang cắm cúi vội vàng đi phía trước – "Đợi ta với."

Tiểu Hoàng làm như lờ tịt hắn. Mặt y đỏ lựng, bộ dạng lúng ta lúng túng.

"Sao vậy hử?" – Tư Đồ đã biết tỏng mà còn hỏi, rồi làm mặt cười vô lại – "Ta có nói sai cái gì đâu."

Tiểu Hoàng khựng lại, trừng mắt với Tư Đồ – "Huynh mà không có nói tầm bậy sao? Ta nào có…"

"Nào có cái gì?" – Tư Đồ cười xấu xa, thấy sắc mặt Tiểu Hoàng lại cau có thêm mấy phần thì vội vàng hỏi – "Ngươi đã không để cho ta làm đã đành, giờ còn không cho ta nói có đúng không? Nếu như ngươi cho ta làm thì ta hết nói ngay!"

Tiểu Hoàng lườm cho hắn một cái, trong bụng nghĩ huynh nằm mơ à, rồi xoay người bỏ đi. Y bị Tư Đồ túm lấy cái một, hắn khanh khách cười bảo – "Có mệt không hở? Ta cõng ngươi nhé."

Tiểu Hoàng thấy bộ dạng cợt nhả của hắn thì vừa ấm ức vừa nổi giận, vùng ra – "Không cần."

Hai người bọn họ kẻ muốn người không, cứ giằng qua giằng lại mãi một lúc lâu thì bất thình lình Tư Đồ thốt lên một câu khó hiểu – "Cô xem đã đủ chưa?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, ngước lên nhìn Tư Đồ nhưng chỉ thấy hắn đang nói chuyện với rừng cây bao quanh họ.

"Ha ha…Ta chỉ là trông thấy các vị đang trò chuyện thân mật như vậy, nên không muốn quấy rầy đó thôi." – Từ phía rừng sâu vọng ra một giọng nói trong trẻo của phụ nữ. Nương theo tiếng nói ấy, một nữ tử dáng vóc uyển chuyển chậm rãi bước ra từ phía bóng rừng. Cô nương ta toàn thân vận áo màu đỏ thắm, khuôn mặt trắng ngần, ngũ quan đoan trang thanh tú. Trên vầng trán cô, nơi hơi chếch về bên trái một chút có một vết chu sa chỉ bé bằng hạt gạo, càng khiến cô trông thêm xinh đẹp. Tuổi cô không lớn lắm, chỉ độ vừa quá đôi mươi. Bên vai cô mang theo một tay nải quần áo, tay phải cô cầm kiếm.

Tư Đồ quan sát cô nương ta một lượt từ trên xuống dưới, dù không biết cô là ai nhưng trông cô không có ý gì xấu thì bèn bỏ qua, dắt tay Tiểu Hoàng lên núi.

"Xin đợi một lát." – Cô ta hấp tấp đuổi theo mấy bước, mỉm cười hỏi – "Làm ơn cho hỏi, Hắc Vân Bảo có phải ở trên đỉnh núi không?"

Tư Đồ không trả lời, chỉ sẽ chau mày nhìn cô ta. Tiểu Hoàng thì lại gật đầu.

"A…" – Nữ tử kia ngẫm ngợi một chốc lại hỏi thêm – "Vậy, trên núi trừ Hắc Vân Bảo ra thì còn có hộ dân nào khác hay không?"

Tiểu Hoàng quay sang hỏi Tư Đồ – "Có nhà nào khác không?"

Tư Đồ nhướn mày – "Không có."

"Cảm tạ." – Nữ tử gật đầu với họ.

Tư Đồ lại xoay đi, kéo Tiểu Hoàng tiếp tục lên núi. Cô nương ta cũng cùng đi theo phía sau bọn họ. Mới đi được vài bước thì cô lại mở miệng hỏi – "Hai vị đây cũng lên núi ư?"

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ không buồn đoái hoài gì đến người ta nên ngoảnh đầu lại bảo – "Phải nha…"

"Vậy là cũng đến Hắc Vân Bảo ư?" – Nữ tử bèn vui vẻ – "Chúng ta đi cùng đường rồi, các vị là người của Hắc Vân Bảo sao?"

Tiểu Hoàng hơi tò mò nên hỏi cô – "Cô nương đến Hắc Vân Bảo làm gì?"

"Ta có việc muốn tìm Hoàng Bán Tiên!" – Cô ta trả lời một cách sảng khoái.

Tiểu Hoàng nhìn sang Tư Đồ. Tư Đồ bèn đến bên cạnh nữ tử kia mà liếc nhìn cô, hỏi – "Cô là người phương nào?"

"Tiểu nữ là Viên Thiến." – Cô gái cất cao giọng nói.

"Họ Viên?" – Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, đều có chút giật mình.

"Phải." – Cô nương ta trả lời rất thẳng thắn – "Cũng khéo thật, các vị biết Hoàng Bán Tiên sao? Dẫn ta đi gặp y nhé, ta có chuyện rất hệ trọng cần y trợ giúp."

Tiểu Hoàng trông thấy cô nói rất thành khẩn thì hỏi – "Cô tìm y có việc gì?"

Nữ tử chỉ lắc đầu cười – "Chuyện này có hệ huỵ rất to lớn, không gặp được y thì ta không thể nói."

Tư Đồ lạnh giọng bảo – "Y chính là Hoàng Bán Tiên."

…Cô nương kia rõ ràng đang thảng thốt hết mực, cô giương mắt lên đăm đăm nhìn vào Tiểu Hoàng đầy khó hiểu. Một hồi lâu sau cô mới nói – "Còn nhỏ đến thế ư…Ta còn tưởng rằng đã là một tiểu lão đầu tiên phong đạo cốt rồi đấy…Nhưng mà cũng đúng nhỉ, Ân tướng quốc còn chưa đến bốn mươi mà, nhi tử của ông dĩ nhiên cũng chỉ mới mười mấy tuổi thôi."

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ có vẻ hơi sửng sốt. Họ quay sang nhìn cô, nom cô như còn chưa biết gì nhiều nhặn cho lắm…Lại còn họ Viên! Họ Viên là quốc họ của đương triều, cô nương này chẳng phải là người hoàng tộc? Nhưng hoàng tộc thì thế nào lại đi một thân một mình đến nơi này?

"Nếu y là Hoàng Bán Tiên, vậy huynh đây chẳng lẽ nào lại chính là Tư Đồ bang chủ?"

Tư Đồ gật đầu, hỏi – "Cô là ai?"

"Ta là Viên Thiến." – Nữ tử mỉm cười – "Hoàng đế đương triều Viên Lạc là phụ hoàng của ta, ta là công chúa."

Tư Đồ khẩy môi – "Không phải kêu rằng lão hoàng đế chỉ có một gã con trai sao? Từ đâu lại chạy tới một cô công chúa?" – Vừa nói xong đã bị Tiểu Hoàng khẽ kéo kéo. Tư Đồ nghĩ lại, cũng phải, còn có một tên Ngao Thịnh nữa kia mà, có điều chẳng ai hay biết rằng có nó ở trên đời mà thôi.

"Ta là nghĩa nữ được phụ hoàng thu nhận, khâm tứ cho họ Viên." – Viên Thiến mỉm cười – "Thật là trùng hợp quá, xin Hoàng tiên sinh giúp ta một việc lớn!"

Tiểu Hoàng có chút khó xử. Nữ tử trước mắt này có thân phận khả nghi, không biết cô ta nói là thật hay giả. Y đành phải hỏi – "Cô…có chuyện gì?"

"Ta muốn nhờ Hoàng tiểu tiên sinh giúp ta xem một quẻ vận mệnh của đương triều." – Viên Thiến nghiêm nghị nói.

Tiểu Hoàng cau mày, lắc đầu với cô ta – "Thuật Kỳ Hoàng[1] vốn dĩ không chính xác."

"Hoàng tiểu tiên sinh nhất định phải có cách chứ." – Viên Thiến dấn đến mấy bước để cản đường Tiểu Hoàng, giọng cô khẩn thiết – "Phụ vương của ta đang bệnh tình nguy kịch, giờ đây phương nam có Tề Dịch trăm vạn hùng binh đang dòm ngó, mặt khác trong triều lại hỗn loạn, Thụy Vương mặc dù đã bị tuyệt diệt toàn quân, nhưng vây cánh của lão ta trong kinh thành vẫn còn rất nhiều. Gần đây đã nghe phong thanh Tả thừa tướng Viên Mai, là cháu ruột của Thụy Vương đang mưu đồ tạo nên cung biến hòng đoạt vị…Cho nên ta muốn nhờ Hoàng tiểu tiên sinh giúp ta gieo một quẻ đoán quốc vận đến tột cùng sẽ đi về đâu."

Tiểu Hoàng khẽ ngước đầu lên chạm vào ánh mắt của Tư Đồ. Quả nhiên, trong triều đã có biến.

"Ta chạy một mạch đến đây đã thay liên tục ba con ngựa chết, đi đường không kịp ngủ mới có thể đến được nơi này." – Viên Thiến sốt ruột – "Hoàng tiên sinh xin hãy giúp ta đi."

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài, bảo – "Cô nương… ta thật sự không có cách nào giúp cô cả."

Viên Thiến đứng lại, bất đắc dĩ mà nói – "Vậy, người có thể nào giúp ta xem một quẻ rằng phụ hoàng ta sẽ còn thọ thêm được bao lâu?"

Tiểu Hoàng nhíu chặt mi, việc này càng không thể nào có cách.

"Phụ hoàng của ta nếu không có việc gì, ắt chỉ một thời gian ngắn nữa trong triều sẽ không còn loạn." – Sắc mặt Viên Thiến nặng nề – "Nhưng bệnh tình phụ hoàng thật sự rất trầm trọng, ta đang sợ ông…"

Tiểu Hoàng còn đang muốn khước từ thì bỗng thấy Tư Đồ nheo nheo mắt với y rồi lia ánh mắt về phía cánh rừng.

Ngay tức khắc Tiểu Hoàng hiểu rõ, Tư Đồ đang bảo y rằng ——— hẵng còn người bên trong rừng. Nghĩ ngợi một hồi sau, Tiểu Hoàng mới bảo – "Thôi được…Ta sẽ gieo một quẻ cho cô."

"Thật ư?" – Viên Thiến mừng rỡ – "Đa tạ Hoàng tiểu tiên sinh!"

Tiểu Hoàng bước đến ven lối đi rồi nhặt lấy hai hòn đá, rồi sẽ sàng ước lượng chúng trong lòng bàn tay mình. Sau đó, y nhắm mắt lại, trầm ngâm một hồi rồi thả hai hòn đá về lại xuống đất xong mới từ tốn mở mắt ra, chăm chú ngắm hìn hai viên đá trên đất…rồi nhíu mày.

"Không ổn rồi" – Tiểu Hoàng lắc đầu bảo Viên Thiến – "Quẻ xem chừng không tốt."

"Không ổn…" – Mặt mũi Viên Thiến tái đi, cô ta hỏi – "Vậy…phụ hoàng của ta…ông ấy…"

Tiểu Hoàng nói với khuôn mặt ảm đạm – "Cô mau chóng trở về đi, phụ hoàng của cô chỉ còn bảy ngày sinh mệnh nữa mà thôi."

"Gì cơ?!" – Viên Thiến kinh hãi, lập tức nét mặt cô lộ vẻ bi thống. Nhưng Tiểu Hoàng hẵng còn chưa nói xong, y tiếp lời – "Không chỉ có phụ hoàng của cô…còn có thái tử đương triều nữa. Người này và phụ hoàng cô là cùng chung số mệnh, đều không sống qua khỏi bảy ngày nữa."

"Vậy…nói cách khác, phụ hoàng và hoàng huynh của ta đều không sống được lâu nữa ư?" – Viên Thiến lắc đầu – "Không thể nào."

Tiểu Hoàng thấy cô buồn bã thì có hơi đau khổ thì mới nói – "Mấy ngày tới đây, trong kinh thành sẽ nổi lên một trận đại loạn, quẻ tượng còn cho thấy một điều nữa, kẻ nào đi vào trong tẩm cung của hoàng đế trước nhất sẽ là quân vương tiếp theo."

"Tẩm cung?" – Viên Thiến giật mình – "Thật sao?"

"Phải!" – Tiểu Hoàng gật dầu – "Ta chỉ có thể đoán đến chỗ ấy mà thôi."

"Hoàng tiên sinh có thể thấu rõ cả quỷ thần, liệu có phương pháp nào không?" – Viên Thiến hấp tấp kêu lên – "Giang sơn của Viên thị lẽ nào lại có thể rơi vào tay kẻ khác?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Huyền cơ ở điểm này có út u ám không rõ, nên có nói cũng không chính xác! Nói chung, ai có thể bước vào tẩm cung của hoàng đế trước thì kẻ đó cũng sẽ có thể làm hoàng đế, hơn nữa giang sơn đời tiếp sau sẽ vô cùng hưng thịnh."

Viên Thiến những muốn hỏi thêm nữa nhưng đã bị Tư Đồ vươn tay ra ngăn cản. Hắn lạnh giọng – "Thiên ý đã vậy, cô có cưỡng cầu cũng vô dụng!" – Dứt lời thì ôm lấy Tiểu Hoàng, vận khinh công rồi trong tích tắc đã biến mất trên con đường lên núi.

Để lại một mình Viên Thiến ngơ ngác đứng thẫn thờ đứng dưới này. Sau cùng, cô phất tay áo, rồi vội vàng chạy về phía chân núi.

Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng về đến trước cửa chính của Hắc Bân Bảo. Hai người họ ngoái nhìn lại phía sau rồi nhìn nhau mà cười, sóng vai cùng đi vào trong bảo.

"Lúc nãy, trong rừng cây có bao nhiêu người đang nghe?" – Tiểu Hoàng tò mò hỏi.

Tư Đồ ngẫm một chút – "Có hai tên, một tên từ nơi gần mà tới, còn tên kia đường xa mà tới."

"Việc này làm sao biết được?" – Tiểu Hoàng không hiểu.

"Nghe hơi thở là đoán ra được thôi." – Tư Đồ bâng quơ nói – "Ngươi đoán coi hai tên này là từ đâu phái tới?"

Tiểu Hoàng khẽ suy tư một lát rồi nói – "Kẻ ở gần chắc chắn là thám tử do Tề Dịch bố trí ở quanh đây. Còn gã ở xa kia, có lẽ là ở kinh thành phái tới."

Tư Đồ gật gù cười – "Ngươi nghĩ, Viên Thiến kia là người thế nào?"

"Cô nương ta…rất biết diễn tuồng" – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu – "Cố tình dẫn thám tử tới đây."

"Bất quá, Tiên Tiên ngươi tính toán rất đúng." – Tư Đồ nuông chiều xoa xoa mái đầu Tiểu Hoàng – "Lúc trước ngươi có nói trong vòng mấy ngày nữa sẽ có người từ trong cung đến, quả nhiên không phải giả."

Tiểu Hoàng mỉm cười nhẹ nhàng – "Thụy Vương dù đã chết rồi, nhưng thế lực của ông ta chủ yếu nằm ở mạng lưới vây cánh phức tạp trong kinh thành. Giống như chân rết vậy, chết đốt này đi còn đốt khác. Thụy Vương chết thì đã chết rồi, nhưng vây cánh của ông ta nhất định sẽ mau chóng tập hợp trở lại mà trỗi dậy, chọn ra một kẻ cầm đầu mới để tiếp tục đoạt vị. Cho nên, hoàng đế nhất định muốn nghĩ ra cách thức gì đó để dẫn dụ phân nửa nhân mã của Tề Dịch vào kinh thành, trước hết là để hai bên đấu đá lẫn nhau, bên này sống bên kia chết."

"Hơn nữa, nếu quân đội của Tề Dịch phải san sẻ đi phân nửa, chỉ còn lại phân nửa, chúng ta cũng dễ đối phó hơn rất nhiều." – Tư Đồ cười – "Lão hoàng đế kia nhất định có tâm tư rất sâu sắc. Lão cũng đoan chắc rằng chúng ta vì Hắc Vân Bảo, nhất định sẽ hợp tác cùng lão phen này, cho nên mới công khai phái một cô công chúa tới đây."

"Không chỉ vậy đâu." – Tiểu Hoàng nói – "Ông ta phái một vị công chúa đơn độc đến đây càng thể hiện ra rằng hoàng đế trong cung lúc này cũng đang bị cô lập. Mặt khác, chắc hẳn Tề Dịch giữa đường sẽ chặn thám báo theo Viên Thiến từ kinh thành đến đây, không để cho bọn họ đem tin tức này trở về trong cung, đặng ông ta có thể tranh thủ thêm ít thời gian nữa."

Tư Đồ nghĩ ngợi, rồi bảo – "Ý của ngươi là, chúng ta phải giúp lão ta rải tin tức này khắp thiên hạ cho ai ai cũng hay biết, khuấy động cục diện cho loạn thêm một ít, để cho Tề Dịch không kịp trở tay?"

Tiểu Hoàng ngước mặt lên mỉm cười với Tư Đồ – "Phải, Tư Đồ, huynh thông minh lắm."

Tư Đồ ngạc nhiên trông khuôn mặt tươi cười của tiểu hài tử. Nét mặt y ngây ngô, thế là khiến cho lòng hắn cồn cào không yên. Hắn kéo y vào lòng ôm chặt lấy, còn miệng mồm thì hừ hừ tàn bạo – "Tiên Tiên, ta thuyết phục không được sao? Ba ngày một lần đi?"

Tiểu Hoàng khẩn khoản lắc đầu – "Không được."

Tư Đồ ôm siết không tha, hai người cứ dây dưa mãi thế, y thì phải chứng kiến Tư Đồ ăn một miếng đậu hũ thật là to. Chính lúc này, Mộc Lăng hấp tấp chạy đến kêu lên – "Tư Đồ, thuốc chuẩn bị xong rồi!"

"Thật sao?" – Tư Đồ và Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn nhau, đều rất đỗi vui mừng.

"Ờ coi như là tàm tạm!" – Mộc Lăng gãi gãi đầu – "Có điều, làm sao khiến đám hào sĩ giang hồ ăn vào mà không nghi ngờ gì cả?"

Tiểu Hoàng nói – "Ta có cách!"

"Cách gì?" – Mộc Lăng hỏi – "Đám người giang hồ này thần cũng nghi quỷ cũng ngờ, sợ hãi chúng ta muốn hãm hại bọn họ. Ở tại Hắc Vân Bảo mà thà để bụng đói cũng không động đến đồ ăn chúng ta đưa tới nữa là."

Tiểu Hoàng cười – "Nếu bọn họ đã đói meo cả một ngày thì hay quá!" – Nói đoạn, kề sát vào tai Mộc Lăng thì thào nói nhỏ mấy câu. Mộc Lăng vỗ vai tiểu Hoàng – "Được đó nha! Cách này hay ghê!"

Chờ Mộc Lăng đi rồi, Tiểu Hoàng mới kéo Tư Đồ đi – "Tư Đồ, chúng ta bắt đầu đi!"

Tư Đồ thảng thốt, xong rồi thì ôm chầm lấy Tiểu Hoàng đặt lên bàn – "Tiên Tiên, rốt cuộc ngươi cũng thông suốt rồi!" – Vừa nói vừa cởi áo Tiểu Hoàng ra.

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng hoảng hồn cuống quýt níu lại y phục của mình, rồi hung hăng trừng mắt nhìn Tư Đồ – "Huynh chỉ biết nghĩ có mấy chuyện này thôi. Ta nói là chuyện đàng hoàng, chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị đánh nhau với Tề Dịch một trận rồi. Nếu như ta đoán không nhầm thì sẽ chỉ nội trong ba ngày nữa thôi đó!" – Nói rồi thì nhảy phốc xuống bàn, kéo tay Tư Đồ chạy ra ngoài.

Tư Đồ rầu rầu rĩ rĩ theo sau y, lầm bầm – "Mấy thứ này chỉ là đồ bỏ, chuyện kia mới là đàng hoàng đó!"

129. Chương 65

Chương 65 | Chao đảo mây mưa

– Phiên vân phúc vũ –

Hắc Vân Bảo tọa lạc ngay trên đỉnh của ngọn Bạch Đế sơn. Đúng thế, ngay nơi phía trước của thành lũy hùng vĩ ấy chính là thành Bạch Đế nức tiếng xa gần.[1]

Nhắc lại sự xuất hiện của Hắc Vân Bảo, quả thật là một câu chuyện rất đỗi ngẫu nhiên…

Thế núi của ngọn Bạch Đế rất hiểm trở. Ba mặt núi giáp với nước ngàn, mặt còn lại tựa lưng vững chãi vào dãy núi. Phía trước mặt là Trường Giang, phía sau là Cao Hạp. Hơn cả thế, vị thế của núi Bạch Đế rất trọng yếu, từ xưa đến nay luôn là chỗ của quân đội giao tranh, đã có nhiều đế vương các triều đại từng cho dựng thành lũy trên núi. Do đó, thành Bạch Đế thật xứng danh là thành quách lại lồng vào thành quách.[2]

Khi Tư Đồ kiến lập bang phái thì vẫn ngụ nhờ trong thành Bạch Đế. Về sau, qua mấy năm chăm chỉ xây dựng cùng dốc sức kinh doanh, thành Bạch Đế đã được sửa sang tươm tất lại rất nhiều. Do đó, Tư Đồ bèn đổi tên thành Bạch Đế luôn thành Hắc Vân Bảo, an cư lạc nghiệp ở chốn này.

Vì sao lại muốn lấy một cái tên Hắc Vân Bảo đen trùi trũi tréo ngoe với thành Bạch Đế kia ư? Lý do chính là… gã Tư Đồ ghét màu trắng, cho nên tên gọi không thể nào có chữ "Bạch" trong đó được. Mà Tư Đồ lại ưa màu đen nữa chứ. Thế là trong tên gọi có ngay thêm chữ "Hắc"! Còn về mấy phần lẻ tẻ còn lại, thì như trong thơ có câu – "Bạch Đế thành trung vân xuất môn, Bạch Đế thành hạ vũ phiên bồn"[3]. Bên trong thành Bạch Đế, có thể ngắm thấy mây trôi ngút ngàn cả ngày lẫn đêm, trải mãi đến phía chót cùng hiểm trở sau lưng núi, nom thật như đang thả bước dạo theo biển mây trời, dường như ngay cả nhật nguyệt đều chìm xuống bên dưới bước chân mình.

Tư Đồ lơn tơn dạo quanh trong thành Bạch Đế nửa buổi trời. Nhìn gần cũng mây mà nhìn xa cũng thấy mây. Cuối cùng thấy chán chê rồi thì buột miệng một câu – "Sao mà nhiều mây quá vậy hử? Kệ nó đi, gọi đại là Hắc Vân Bảo là được rồi!" – Thế là, Hắc Vân Bảo đã có tên như thế đó.

Tiểu Hoàng nương theo tà dương đang đổ bóng, dẫn Tư Đồ đi đến phía sau núi, bảo rằng muốn đi xem thử Cao Hạp.

Tư Đồ thở dài, bị Tiểu Hoàng kéo tay dẫn về phía trước. Vừa bước vừa kêu – "Tiên Tiên, đường nơi này rất khó đi! Vào trong đó làm gì hử?"

"Chúng ta sắp sửa phải giao chiến với nhân mã của Tề Dịch rồi." – Tiểu Hoàng vừa đi vừa bảo – "Coi như, nếu Tề Dịch chia quân đội của ông ta làm hai, thì cũng còn đó những năm mươi vạn nhân mã, tức là gấp hơn năm lần chúng ta. Dẫu cho bọn họ không kháng cự, chúng ta có giết cũng phải giết hết nửa ngày. Huống hồ chi đó đều là các dũng tướng dũng mãnh thiện chiến. Cho nên, ta muốn lợi dụng địa thế hiểm trở chung quanh một chút."

"À…" – Tư Đồ nhịn không được, bật cười. – "Ngươi muốn lợi dụng địa thế của Cao Hạp ư? Được thì được đấy, bất quá Cao Hạp hiểm nguy có tiếng, ta chỉ e tới chừng đó chúng ta mở con đường bảo Tề Dịch đi mà lão cũng không chịu đi đó thôi."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ không đồng tình cho lắm thì vung tay lên ấm ức bảo – "Huynh có đi không?!"

"Đi!" – Tư Đồ ngoan ngoãn gật đầu ngay tắp lự, sau đó cười làm hòa mà bắt đầu đi đến, khanh khách cười bảo – "Tiên Tiên, đi bộ sẽ mệt đó. Thế này nhé, ta cõng ngươi lên núi được không?"

"…Ừ." – Tiểu Hoàng khẽ gật đầu. Nắng chiều soi vào phần khuôn mặt nghiêng nghiêng của y, một vùng mịn màng, trông ưa nhìn chẳng biết nói sao cho vừa.

Tư Đồ trông thấy mà hăng hái cả người, ôm chầm lấy Tiểu Hoàng mà bảo – "Muộn thế này rồi sẽ không có ai nhìn chúng ta đâu. Chi bằng bây giờ ta ẵm ngươi đi!" – Nói rồi thì sải bước chạy về phía sau núi.

Cũng chẳng rõ Tư Đồ có phải là cố tình tạo ra dằn xóc trên đường hay không, nhưng nói chung Tiểu Hoàng có cảm giác rằng bị ẵm không được êm ái cho lắm. Chẳng thể làm gì khác, y đành phải vòng tay ôm lấy cổ Tư Đồ, ngước mặt lên, thấy Tư Đồ nhoẻn một cái cười thỏa mãn thì không cam lòng nhéo cho hắn một cái. Tư Đồ lại cười càng hỉ hả tợn.

Với khinh công của Tư Đồ, dẫu cho có phải leo lên tận đỉnh Cao Hạp cũng chẳng mất đến một canh giờ. Có điều, lần này Tiểu Hoàng thật sự mà muốn xem xét địa thế, cho nên bảo rằng Tư Đồ đừng đi quá nhanh, để còn chuyên chú quan sát sự hiểm trở nơi này.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, mặc cho y chỉ đi đông thì sẽ đi đông, chỉ về tây thì sẽ về tây. Cứ đi đi lại lại mãi, nhưng cũng không quên nhân cơ hội này mà xơ múi, nhân lúc Tiểu Hoàng không chú ý bèn cúi xuống cắn vào bên má y một cái.

Sau cùng, hai người đến được một hang núi tự nhiên nằm giữa Cao Hạp và Bạch Đế sơn. Tư Đồ đứng ở bên rìa mép hang, ôm Tiểu Hoàng thử nhìn xuống chân vách đá, nhưng chỉ thấy nơi đó là một hố đen sâu không thấy đáy. Chí ít cũng cao hơn trăm trượng. Bên trên miệng hang, cây cối mọc um tùm, bên dưới kia là một màu đen kịt.

"Nơi này là nơi nào?" – Tiểu Hoàng bất giác dựa sát vào Tư Đồ, chỉ vào miệng hang mà hỏi.

"Nơi này gọi là Tiên Nhân Nhãn."[4] – Tư Đồ phóng mắt về phía cuối vách đá một chút rồi đáp – "Bên dưới hang núi này có một khoảng rừng cây sum suê, cũng có cả một đầm nước lớn."

"Sao huynh biết vậy?" – Tiểu Hoàng ngạc nhiên. – "Huynh xuống dưới đó rồi sao?"

"Ừ. – Tư Đồ đành phải gật đầu – "Xung quanh nơi này ta đều tới cả rồi."

Tư Đồ nhìn trời một lát, thế rồi trong lòng nảy lên một chủ ý. Hắn nói – "Xuống dưới đó cũng được. Có điều sau khi xuống rồi thì chốc sau trời đã sụp tối, phải đợi đến sáng mai mới có thể lên đây trở lại được đấy."

"Phải ở dưới đó cả đêm ư?" – Tiểu Hoàng chừng như băn khoăn.

"Thì phải đấy" – Tư Đồ bật cười to – "Trời gần như đã tối hẳn rồi, đường núi ngay cả to rộng đi nữa đều trở thành nguy hiểm cực độ, nếu có ai đó bất cẩn mà té ngã thì sẽ va vào vách núi, vạn kiếp bất phục."

"Nguy hiểm đến thế ư?" – Tiểu Hoàng giật mình.

"Sao lại thế chứ?" – Tư Đồ bĩu môi – "Hên là tướng công nhà ngươi công phu rất giỏi, chớ người nào khác của Hắc Vân Bào mà xuống dưới thì đừng nghĩ còn giữ được mạng bò lên."

"Vậy… ta cũng muốn đi xuống." – Tiểu Hoàng chần chừ một chốc rồi hạ quyết tâm – "Ngày mai leo lên thì ngày mai vậy."

Tư Đồ nhoẻn miệng cười – "Ngươi ôm chặt lấy ta này, ta mang ngươi xuống dưới."

"Ừm." – Tiểu Hoàng gật gật đầu, vươn đôi tay ra ôm chặt lấy cần cổ Tư Đồ.

"Hôn cái đi!" – Tư Đồ ngả người sang.

Tiểu Hoàng chiều theo, hôn một cái.

Tư Đồ hả lòng hả dạ ôm lấy Tiểu Hoàng, thả người tung bay xuống vách núi…

Tiểu Hoàng nghe thấy tiếng gió rít ồ ồ bên tai, những sợi dây leo khô vàng trên vách núi gãy răng rắc, trượt dài xuống dưới đáy. Tức thời y níu lấy Tư Đồ chặt hơn chút nữa. Hai người nhảy xuống không quá bao lâu thì Tư Đồ đã chọn được một gốc cây cổ thụ mọc vươn ra ngoài vách đá đặng bám chân vào, mượn lấy đó mà giảm lực. Rồi hắn chuyển hướng sang vách đá gồ ghề ở bên cạnh, lại tung người thêm đôi lần thì Tư Đồ đã mang Tiểu Hoàng chạm đất thật vững chãi.

"Tới rồi." – Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng trong lòng mình, lại chồm qua – "Hôn cái nữa đi."

"Ưm." – Tiểu Hoàng ngu ngơ không biết gì, tình cảnh trước mắt làm cho y hoảng sợ nên cũng chẳng buồn đoán già đoán non Tư Đồ có ý gì nữa, chỉ việc chun môi hôn thêm một cái.

Tư Đồ thấy y nghe lời thật quá ngoan ngoãn đi, bèn vươn người hẳn qua, bắt lấy đôi môi đỏ hồng của tiểu hài tử mà hôn lấy.

Mặc dù bị hôn, nhưng Tiểu Hoàng vẫn đảo đôi mắt nhìn khung cảnh chung quanh, từ đáy lòng cảm thán một tiếng sợ hãi – "Đây chính là động trời trong truyền thuyết sao."

Tư Đồ hôn cho đã ghiền rồi thì trông thấy đôi mắt tò mò mở thật là tròn của Tiểu Hoàng, lúc này đây càng không ngừng ngắm nghía mọi thứ chung quanh.

"Sao hửm?" – Tư Đồ thả Tiểu Hoàng xuống rồi hỏi – "Rất to phải không?"

"Ừ phải!" – Tiểu Hoàng gật gù, còn chưa nói được câu nữa thì đã phát giác ra rằng nơi bọn họ đang đặt chân là một cồn đất nhỏ bé nơi đáy hang, còn bốn bề đều là nước. Nước trong đầm xanh thấu đến tận đáy, trên bờ đầm đá vụn nhấp nhô, lại có một rìa đất trống. Trên nền đất ấy mọc um tùm những loài cây cỏ ưa ẩm thấp, còn phía xa kia là một vạt rừng.

"To thật." – Tiểu Hoàng hai chân chấm đất rồi thì lại kêu một tiếng thán thán nữa.

"Hả?" – Tư Đồ xoa xoa cằm – "Ngươi không bảo "thần kỳ", "đẹp"… mà chỉ nói có mỗi "to thật"?" – Vừa hỏi vừa véo cằm Tiểu Hoàng – "Nói mau, đang nghĩ gì đấy hửm?"

Tiểu Hoàng gỡ tay Tư Đồ ra, cười cười – "Tư Đồ, huynh thông minh lắm!"

"Tất nhiên, tướng công của ngươi mà…." – Tư Đồ vênh váo nói, mà còn chưa hết lời đã hứng phải một cước của Tiểu Hoàng, xong rồi ra chiều đau lắm, lấy tay xoa xoa.

"Huynh bảo xem, ở nơi đây có thể cho năm mươi vạn nhân mã trú ngụ được không?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ sửng sốt đến cả buổi sau mới đáp – "Ngươi không phải là…"

"Huynh mang ta lên bờ quan sát xem."

"Được." – Tư Đồ vươn tay bế Tiểu Hoàng lên, phi thân về phía bờ đầm nước.

Giờ đây mặt trời đã khuất núi, dải sáng nhạt nhòa bên dưới Tiên Nhân Nhãn dần dà cũng lịm tắt. Tiểu Hoàng nhân lúc hoàng hôn còn trải những tia sáng cuối cùng để nhìn thật kỹ khắp động một lần, trong lòng lặng lẽ tính toán.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng nghiêng đầu trầm tư nên cũng không đến làm phiền y. Hắn tìm một chỗ nào đó sạch sẽ, nhặt đá cuội xếp thành một chiếc giá nhỏ, rồi tìm củi đến nhóm bùng lên một ngọn lửa, lại gom thêm lá khô về trải ra thành một vùng, để Tiểu Hoàng ngồi ở trên đó từ tốn mà nghĩ ngợi. Còn hắn thì đi bẻ mấy nhánh cây nho nhỏ, đặt bên cạnh rồi xắn ống quần lên, từ từ lội xuống một chỗ nước nông.

Tiểu Hoàng đang nghĩ đến xuất thần thì chợt nghe ngóng thấy có tiếng nước róc rách. Y ngước mắt nhìn lên thì thấy Tư Đồ đang xăn cao ống quần đứng trong nước, đầu cúi thấp xuống, trong tay cầm nhành cây nhỏ. Ánh mắt của hắn từ từ dõi theo một chú cá đang lội trong lòng nước, thế rồi bất đồ tay phóng xuống… Khi thu tay về thì trên cành cây đã găm hai con cá tươi roi rói.

Tiểu Hoàng chống hai tay lên cằm, ngồi lọt thỏm trong chỗ kia mà ngơ ngác nhìn Tư Đồ thóp lấy đuôi cá nắm lên.

Động tác của Tư Đồ rất mau lẹ, mới mấy cái đã bắt được những năm, sáu con. Cầm mấy nhành cây xiên cá ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy Tiểu Hoàng đang ngẩn ngơ nhìn mình, hắn bèn cười – "Sao hử? Nghĩ xong chưa?"

Tiểu Hoàng giật mình một cái, thế rồi trong mắt y dần ánh lên mấy tia đợi mong. Tư Đồ thấy thế bèn ném mấy con cá kia lên bờ, rồi lại ngoắc ngoắc Tiểu Hoàng đến.

Tiểu Hoàng đứng dậy đi về phía Tư Đồ, cởi hài ra, còn bắt chước theo Tư Đồ xắn ống quần cao lên. Lúc y vừa định bước xuống nước thì nghe Tư Đồ nói – "Đừng hấp tấp."

Bàn chân vừa chạm một tí ti vào nước đã vội rụt về, Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ ra chiều khó hiểu.

"Nước trong đầm dưới hang này là mạch nước ngầm, lạnh lắm!" – Vừa nói, Tư Đồ vừa khom người xuống xoa bàn tay ướt nước của hắn lên chân Tiểu Hoàng và hỏi – "Lạnh không hở?"

Tiểu Hoàng chợt cảm thấy trên chân mình chợt lạnh ngắt lạnh ngơ đi, nên gật đầu bảo – "Lạnh."

"Phải làm quen trước đã, khi nào thấy hết lạnh rồi thì mới xuống nước lại, còn không là dễ bị chuột rút đấy." – Tư Đồ khom lưng nhéo nhéo lên chân Tiểu Hoàng rồi ngước lên hỏi y – "Có đau không?"

Tiểu Hoàng đăm đăm ngắm khuôn mặt Tư Đồ một lúc thật lâu sau mới lắc đầu – "Tư Đồ, đến khi nào mọi chuyện đều qua cả rồi, chúng ta cũng tìm một chốn nào đó có cả sơn cả thủy mà sinh sống nha."

Tư Đồ ngạc nhiên rồi không nhịn được phải phì cười – "Được đó, có điều tới khi ấy chuyện làm ăn của Hắc Vân Bảo không ai trông nom, tiền sạch túi rồi thì sống làm sao đây hửm?"

"Ta có thể mở trường dạy học mà." – Tiểu Hoàng nói rất nghiêm chỉnh – "Ta không cho huynh vất vả đâu."

Tư Đồ nghe xong thì phì cười, xoay qua thân mật nhéo mũi Tiểu Hoàng – "Sao đây, muốn nuôi ta à?"

Tiểu Hoàng đỏ mặt, ngước lên nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ ẵm y đi xuống khỏi bờ, lội vào trong nước – "Thật tình chả có ai nghĩ tới chuyện sẽ nuôi ta đâu, nhóc con à, chí hướng ngươi thật không nhỏ."

Tiểu Hoàng chợt cảm giác hai chân mình đã chạm vào trong nước lạnh. Bầy cá bơi lội chung quanh chừng như chẳng sợ người, cứ vây đến quanh bọn họ. Thi thoảng, tăm cá lại sôi lên trên chân họ, cảm giác ngây ra thật nhột nhạt.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, hạ giọng bảo – "Ngươi đòi nuôi ta, chẳng bằng cho ta ăn no, đừng có bắt ta cứ ngày ngày đều được nhìn không được ăn, ngó mà thèm muốn chết…" – Vừa kêu vừa lấy đôi bàn tay ẩm ướt véo mông Tiểu Hoàng một cái.

"Ai nha!" – Tiểu Hoàng giật mình sợ hãi, đẩy Tư Đồ ra – "Sao huynh lại như vậy?"

Tư Đồ nghiêng sang ôm Tiểu Hoàng xoa xoa vỗ vỗ, lại cọ qua cọ lại bên chiếc cổ y mà bảo – "Tiên Tiên, nghe nói làm ở trong nước không đau chút nào đâu."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng vừa tức tối lại khẩn trương, rồi cảm nhận thấy cùng lúc với câu nói kia thì bàn tay Tư Đồ đang tháo bỏ dây lưng của mình. Cái gã kia hết sức ghê tởm, lấy tay cởi bỏ hết cả y phục của y đi, còn tay kia lại không ngừng tấn công y, cứ sờ soạng khắp nơi. Tiểu Hoàng phản ứng lại được thì hai người đã đến nơi nước xâm xấp thắt lưng tự bao giờ.

"Huynh…huynh đừng sờ loạn." – Tiểu Hoàng sợ rằng mình sẽ chìm xuống đầm nước cho nên không làm gì khác được, chỉ đành dùng hai tay yếu ớt bám chặt lấy gờ vai Tư Đồ. Còn đôi tay gian xảo của hắn thì đã lần đến nơi dần dần nảy sinh cảm giác giữa hai chân y.

"Huynh đã nói mười ngày một lần mà." – Tiểu Hoàng ngượng chín người, ráng vùng vẫy mà không xong, hết cách đành phải nói to lên phản kháng – "Huynh nói mà không giữ lời, làm sao làm anh hùng cho được?"

Tư Đồ cười ha hả, cúi xuống cắn một cái hung tợn lên má Tiểu Hoàng – "Ta cóc cần đấy! Nếu như ngày nào ngươi cũng cho ta làm, thì ta thành thiên hạ đệ nhất lưu manh cũng không vấn đề gì." – Lời nói đi kèm với động tác nơi bàn tay càng nhanh hơn, tay kia thì lướt dần vào bên trong lưng quần của Tiểu Hoàng, lần xuống bên dưới, đi vào nơi Tư Đồ đến nằm mơ cũng muốn kia.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng dần dần trở nên vô lực. Đôi tay vịn lấy Tư Đồ đã không còn sức nữa, cơ thể không kềm chế được mà bắt đầu lẩy bẩy, mặt mũi ửng hồng. Tư Đồ cúi xuống trông thấy người trong lòng mình đang cắn môi ráng sức chịu đựng, nom như chực khóc ra đến nơi thì lòng hắn kích động không thôi. Một ngọn lửa nóng bùng lên đến ót hắn, nhẫn nại làm quái gì nữa?! Thấy ngón tay mình đã rộng mở nơi ấy ra vừa được rồi, Tư Đồ cúi người ngậm lấy vành tai của Tiểu Hoàng mà nỉ non – "Tiên Tiên, ta chịu không được rồi, ngươi để ta thỏa lòng một lần đi. Cứ chần chừ mãi thế này, lỡ như ngươi mất hứng thì chém ta một nhát đao cho xong." – Nói rồi, khẽ tách hai chân Tiểu Hoàng ra, nâng nhẹ lên một chút, rồi đặt chính mình vào trước huyệt khẩu của y, khẽ khàng thốc tới.

"Ưm a… – Tiểu Hoàng nghiến răng nhẫn nhịn một tiếng rên rỉ, cảm nhận thấy sức nóng từ Tư Đồ đã thiêu cháy hết mọi nơi trong cơ thể mình rồi. Cảm giác dâng tràn còn chưa kịp tuôn ra sau khoảnh khắc ấy thì cái gã Tư Đồ liều mạng kia đã bắt đầu cử động, bằng tốc độ không quá chậm cũng không nhanh.

Tiểu Hoàng lấy hai tay bám vào vạt áo và bờ vai Tư Đồ, tóc mai hơi ẩm ướt bết lại trên khuôn mặt, dáng dấp như thôi đành cho hắn muốn lấy gì cứ lấy. Tư Đồ chợt thấy ngay cả mình họ gì hắn cũng quên phứt đi rồi. Tích tắc, hắn thả lỏng người ra, không cần nhẫn nhịn nữa. Hơn nữa Tư Đồ chẳng biết moi từ đâu ra một tà ý xấu xa, hắn dùng hết mọi chiêu thức đen tối khiến cho người ta phải khóc mới vừa lòng nhà hắn. Tiểu Hoàng chịu được sự trêu chọc của hắn sao, mới nửa canh giờ qua đi đã bị hắn hành đến nỗi muốn ngất xỉu đi luôn. Thế mà Tư Đồ còn không biết xấu hổ, day cắn tai y rồi nỉ non ngọt ngào vào tai y.

Rốt cuộc, Tiểu Hoàng xụi lơ ngã vào trong lòng Tư Đồ, càng nghĩ càng thấy ấm ức làm sao, thế là nước mắt lại ứa ra từng giọt, từng giọt. Vừa khóc nhè vừa trừng mắt nhìn hắn. Ai dè đâu Tư Đồ vừa thấy thì như bị kích thích mạnh hơn nữa, dục hỏa vốn đã êm xuôi trong lòng lại bừng thêm lần thứ hai. Hắn ẵm Tiểu Hoàng lên bờ, chỗ bên đống lửa tí tách, hai người họ ngồi xuống đất, lại thêm một lần mây mưa.

Đêm xuống, đầm nước loang loáng ánh trăng, cá trong đầm quẫy mình trong nước tỏa ra những gợn sóng lấp lánh. Không biết từ khi nào đã thấy đom đóm bay lên từ bụi cỏ, trông long lanh như sao chăng khắp trời.

Tư Đồ dùng nước lau rửa sạch sẽ cho Tiểu Hoàng, hong khô áo quần của họ, rồi cuối cùng ôm người ta ra ngồi bên bếp lửa sưởi ấm. Tiểu hài tử trong lòng hắn đã ngủ vùi từ lâu.

Hôm sau Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thấy mình đang ngủ trong lòng Tư Đồ, gợi cho y nhớ tới chuyện hoang đường hôm qua. Thế là mặt mũi lại đỏ thêm một trận, phì phò thở vùng ra đi chải tóc, không buồn đếm xỉa gì tới hắn.

Khi ấy, từ phía xa xôi chợt vẳng đến một tiếng gọi quen thuộc – "Hai người ở chỗ này hả?" – Mộc Lăng từ phía trên cao nhảy xuống. – "Sao tới đây mà không chịu báo một tiếng? Báo hại bọn ta đi tìm khắp nơi."

Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm vào Mộc Lăng một hồi, xong đột nhiên hỏi – "Ở đây…. không phải chỉ có Tư Đồ là đến được thôi sao?" – Giọng y nghe khản đặc lạ lùng, khiến ặt mũi càng đỏ tợn.

"Hở?" – Mộc Lăng khó hiểu gãi gãi đầu – "Chỗ này là nơi Hắc Vân Bảo cất giữ lương thực với nuôi cá… với lại có cao lắm đâu, ai xuống cũng được cả mà."

Tư Đồ ra sức nháy mắt với Mộc Lăng nhưng đã muộn mất tiêu. Hắn nơm nớp trong bụng, cúi xuống nhìn tiểu hài tử trong lòng, thấy trên mặt y chẳng có gì gọi là mất hứng thì thở hắt ra một hơi. Tư Đồ vừa định bế Tiểu Hoàng quay về thì nghe thấy một tiếng "Nha" y hô lên, thế rồi hai quả đấm nhỏ đấm thùm thụp vào người hắn, có tiếng kêu to – "Huynh… sao huynh ghê tởm như vậy?! Sau này huynh đừng hòng tới gần ta nữa."

Tư Đồ trợn trừng lên.

Chú thích:

[1] Bạch Đế sơn và Bạch Đế thành: Tương truyền, khi Vương Mãng soán vị nhà Hán thì một viên tướng của ông ta là Công Tôn Thuật cát cứ Tứ Xuyên, sau tự xưng là Bạch Đế. Ngọn núi nơi ông ta đóng quân đổi tên là Bạch Đế sơn.

Về chi tiết và cảm khái về núi cũng như thành, lịch sử địa thế truyền kỳ dư địa chí, hẹn gặp các bạn trong Hậu Trường số 4 một cách thật quành chàng và oanh liệt. Còn giờ đây, bảo chứng trăm phần trăm là núi Bạch Đế có thật, nằm ở phía bắc Trường Giang, và hãy tưởng tượng Hắc Vân Bảo sẽ nằm trên đỉnh của sự cheo leo hùng vĩ này:

Tranh vẽ Hình ảnh

[2] Cao Hạp: Cũng thế, cảnh quan hùng vĩ này xin nhường lại cho phần giảng giải chi tiết và riêng biệt hơn, bây giờ thì cho cái ảnh hỉ?

[3] Trích từ bài thơ Bạch Đế của Đỗ Phủ

Trích bản dịch của Phan Ngọc là thế này: "Cửa thành Bạch Đế lớp mây đùn. Chân thành Bạch Đế trận mưa tuôn."

Toàn bài thơ và bản dịch có thể tìm thấy tại đây

hangnga14.violet /entry/show/cat_id/3427738/entry_id/3810145

[4] Tiên Nhân Nhãn: Và, nơi đây chính là địa danh hư cấu duy nhất trong địa thế của toàn bộ thành Bạch Đế. Chú giải ra chỉ để cho biết thế, mặc dù mình cũng đã đi tìm thử, biết đâu lại thêm một thắng cảnh rất ngầu ò_ó

130. Chương 65: Chao Đảo Mây Mưa

Phiên vân phúc vũ

Hắc Vân Bảo tọa lạc ngay trên đỉnh của ngọn Bạch Đế sơn. Đúng thế, ngay nơi phía trước của thành lũy hùng vĩ ấy chính là thành Bạch Đế nức tiếng xa gần.[2]

Nhắc lại sự xuất hiện của Hắc Vân Bảo, quả thật là một câu chuyện rất đỗi ngẫu nhiên…

Thế núi của ngọn Bạch Đế rất hiểm trở. Ba mặt núi giáp với nước ngàn, mặt còn lại tựa lưng vững chãi vào dãy núi. Phía trước mặt là Trường Giang, phía sau là Cao Hạp. Hơn cả thế, vị thế của núi Bạch Đế rất trọng yếu, từ xưa đến nay luôn là chỗ của quân đội giao tranh, đã có nhiều đế vương các triều đại từng cho dựng thành lũy trên núi. Do đó, thành Bạch Đế thật xứng danh là thành quách lại ***g vào thành quách.[3]

Khi Tư Đồ kiến lập bang phái thì vẫn ngụ nhờ trong thành Bạch Đế. Về sau, qua mấy năm chăm chỉ xây dựng cùng dốc sức kinh doanh, thành Bạch Đế đã được sửa sang tươm tất lại rất nhiều. Do đó, Tư Đồ bèn đổi tên thành Bạch Đế luôn thành Hắc Vân Bảo, an cư lạc nghiệp ở chốn này.

Vì sao lại muốn lấy một cái tên Hắc Vân Bảo đen trùi trũi tréo ngoe với thành Bạch Đế kia ư? Lý do chính là…gã Tư Đồ ghét màu trắng, cho nên tên gọi không thể nào có chữ "Bạch" trong đó được. Mà Tư Đồ lại ưa màu đen nữa chứ. Thế là trong tên gọi có ngay thêm chữ "Hắc"! Còn về mấy phần lẻ tẻ còn lại, thì như trong thơ có câu – "Bạch Đế thành trung vân xuất môn, Bạch Đế thành hạ vũ phiên bồn"[4]. Bên trong thành Bạch Đế, có thể ngắm thấy mây trôi ngút ngàn cả ngày lẫn đêm, trải mãi đến phía chót cùng hiểm trở sau lưng núi, nom thật như đang thả bước dạo theo biển mây trời, dường như ngay cả nhật nguyệt đều chìm xuống bên dưới bước chân mình.

Tư Đồ lơn tơn dạo quanh trong thành Bạch Đế nửa buổi trời. Nhìn gần cũng mây mà nhìn xa cũng thấy mây. Cuối cùng thấy chán chê rồi thì buột miệng một câu – "Sao mà nhiều mây quá vậy hử? Kệ nó đi, gọi đại là Hắc Vân Bảo là được rồi!" – Thế là, Hắc Vân Bảo đã có tên như thế đó.

———-

Tiểu Hoàng nương theo tà dương đang đổ bóng, dẫn Tư Đồ đi đến phía sau núi, bảo rằng muốn đi xem thử Cao Hạp.

Tư Đồ thở dài, bị Tiểu Hoàng kéo tay dẫn về phía trước. Vừa bước vừa kêu – "Tiên Tiên, đường nơi này rất khó đi! Vào trong đó làm gì hử?"

"Chúng ta sắp sửa phải giao chiến với nhân mã của Tề Dịch rồi." – Tiểu Hoàng vừa đi vừa bảo – "Coi như, nếu Tề Dịch chia quân đội của ông ta làm hai, thì cũng còn đó những năm mươi vạn nhân mã, tức là gấp hơn năm lần chúng ta. Dẫu cho bọn họ không kháng cự, chúng ta có giết cũng phải giết hết nửa ngày. Huống hồ chi đó đều là các dũng tướng dũng mãnh thiện chiến. Cho nên, ta muốn lợi dụng địa thế hiểm trở chung quanh một chút."

"À…" – Tư Đồ nhịn không được, bật cười. – "Ngươi muốn lợi dụng địa thế của Cao Hạp ư? Được thì được đấy, bất quá Cao Hạp hiểm nguy có tiếng, ta chỉ e tới chừng đó chúng ta mở con đường bảo Tề Dịch đi mà lão cũng không chịu đi đó thôi."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ không đồng tình cho lắm thì vung tay lên ấm ức bảo – "Huynh có đi không?!"

"Đi!" – Tư Đồ ngoan ngoãn gật đầu ngay tắp lự, sau đó cười làm hòa mà bắt đầu đi đến, khanh khách cười bảo – "Tiên Tiên, đi bộ sẽ mệt đó. Thế này nhé, ta cõng ngươi lên núi được không?"

"…Ừ." – Tiểu Hoàng khẽ gật đầu. Nắng chiều soi vào phần khuôn mặt nghiêng nghiêng của y, một vùng mịn màng, trông ưa nhìn chẳng biết nói sao cho vừa.

Tư Đồ trông thấy mà hăng hái cả người, ôm chầm lấy Tiểu Hoàng mà bảo – "Muộn thế này rồi sẽ không có ai nhìn chúng ta đâu. Chi bằng bây giờ ta ẵm ngươi đi!" – Nói rồi thì sải bước chạy về phía sau núi.

Cũng chẳng rõ Tư Đồ có phải là cố tình tạo ra dằn xóc trên đường hay không, nhưng nói chung Tiểu Hoàng có cảm giác rằng bị ẵm không được êm ái cho lắm. Chẳng thể làm gì khác, y đành phải vòng tay ôm lấy cổ Tư Đồ, ngước mặt lên, thấy Tư Đồ nhoẻn một cái cười thỏa mãn thì không cam lòng nhéo cho hắn một cái. Tư Đồ lại cười càng hỉ hả tợn.

Với khinh công của Tư Đồ, dẫu cho có phải leo lên tận đỉnh Cao Hạp cũng chẳng mất đến một canh giờ. Có điều, lần này Tiểu Hoàng thật sự mà muốn xem xét địa thế, cho nên bảo rằng Tư Đồ đừng đi quá nhanh, để còn chuyên chú quan sát sự hiểm trở nơi này.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, mặc cho y chỉ đi đông thì sẽ đi đông, chỉ về tây thì sẽ về tây. Cứ đi đi lại lại mãi, nhưng cũng không quên nhân cơ hội này mà xơ múi, nhân lúc Tiểu Hoàng không chú ý bèn cúi xuống cắn vào bên má y một cái.

Sau cùng, hai người đến được một hang núi tự nhiên nằm giữa Cao Hạp và Bạch Đế sơn. Tư Đồ đứng ở bên rìa mép hang, ôm Tiểu Hoàng thử nhìn xuống chân vách đá, nhưng chỉ thấy nơi đó là một hố đen sâu không thấy đáy. Chí ít cũng cao hơn trăm trượng. Bên trên miệng hang, cây cối mọc um tùm, bên dưới kia là một màu đen kịt.

"Nơi này là nơi nào?" – Tiểu Hoàng bất giác dựa sát vào Tư Đồ, chỉ vào miệng hang mà hỏi.

"Nơi này gọi là Tiên Nhân Nhãn."[5] – Tư Đồ phóng mắt về phía cuối vách đá một chút rồi đáp – "Bên dưới hang núi này có một khoảng rừng cây sum suê, cũng có cả một đầm nước lớn."

"Sao huynh biết vậy?" – Tiểu Hoàng ngạc nhiên. – "Huynh xuống dưới đó rồi sao?"

"Ừ. – Tư Đồ đành phải gật đầu – "Xung quanh nơi này ta đều tới cả rồi."

Tư Đồ nhìn trời một lát, thế rồi trong lòng nảy lên một chủ ý. Hắn nói – "Xuống dưới đó cũng được. Có điều sau khi xuống rồi thì chốc sau trời đã sụp tối, phải đợi đến sáng mai mới có thể lên đây trở lại được đấy."

"Phải ở dưới đó cả đêm ư?" – Tiểu Hoàng chừng như băn khoăn.

"Thì phải đấy" – Tư Đồ bật cười to – "Trời gần như đã tối hẳn rồi, đường núi ngay cả to rộng đi nữa đều trở thành nguy hiểm cực độ, nếu có ai đó bất cẩn mà té ngã thì sẽ va vào vách núi, vạn kiếp bất phục!"

"Nguy hiểm đến thế ư?" – Tiểu Hoàng giật mình.

"Sao lại thế chứ?" – Tư Đồ bĩu môi – "Hên là tướng công nhà ngươi công phu rất giỏi, chớ người nào khác của Hắc Vân Bào mà xuống dưới thì đừng nghĩ còn giữ được mạng bò lên."

"Vậy…ta cũng muốn đi xuống." – Tiểu Hoàng chần chừ một chốc rồi hạ quyết tâm – "Ngày mai leo lên thì ngày mai vậy."

Tư Đồ nhoẻn miệng cười – "Ngươi ôm chặt lấy ta này, ta mang ngươi xuống dưới!"

"Ừm." – Tiểu Hoàng gật gật đầu, vươn đôi tay ra ôm chặt lấy cần cổ Tư Đồ.

"Hôn cái đi!" – Tư Đồ ngả người sang.

Tiểu Hoàng chiều theo, hôn một cái.

Tư Đồ hả lòng hả dạ ôm lấy Tiểu Hoàng, thả người tung bay xuống vách núi…

Tiểu Hoàng nghe thấy tiếng gió rít ồ ồ bên tai, những sợi dây leo khô vàng trên vách núi gãy răng rắc, trượt dài xuống dưới đáy. Tức thời y níu lấy Tư Đồ chặt hơn chút nữa. Hai người nhảy xuống không quá bao lâu thì Tư Đồ đã chọn được một gốc cây cổ thụ mọc vươn ra ngoài vách đá đặng bám chân vào, mượn lấy đó mà giảm lực. Rồi hắn chuyển hướng sang vách đá gồ ghề ở bên cạnh, lại tung người thêm đôi lần thì Tư Đồ đã mang Tiểu Hoàng chạm đất thật vững chãi.

"Tới rồi." – Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng trong lòng mình, lại chồm qua – "Hôn cái nữa đi."

"Ưm." – Tiểu Hoàng ngu ngơ không biết gì, tình cảnh trước mắt làm cho y hoảng sợ nên cũng chẳng buồn đoán già đoán non Tư Đồ có ý gì nữa, chỉ việc chun môi hôn thêm một cái.

Tư Đồ thấy y nghe lời thật quá ngoan ngoãn đi, bèn vươn người hẳn qua, bắt lấy đôi môi đỏ hồng của tiểu hài tử mà hôn lấy.

Mặc dù bị hôn, nhưng Tiểu Hoàng vẫn đảo đôi mắt nhìn khung cảnh chung quanh, từ đáy lòng cảm thán một tiếng sợ hãi – "Đây chính là động trời trong truyền thuyết sao."

Tư Đồ hôn cho đã ghiền rồi thì trông thấy đôi mắt tò mò mở thật là tròn của Tiểu Hoàng, lúc này đây càng không ngừng ngắm nghía mọi thứ chung quanh.

"Sao hửm?" – Tư Đồ thả Tiểu Hoàng xuống rồi hỏi – "Rất to phải không?"

"Ừ phải!" – Tiểu Hoàng gật gù, còn chưa nói được câu nữa thì đã phát giác ra rằng nơi bọn họ đang đặt chân là một cồn đất nhỏ bé nơi đáy hang, còn bốn bề đều là nước. Nước trong đầm xanh thấu đến tận đáy, trên bờ đầm đá vụn nhấp nhô, lại có một rìa đất trống. Trên nền đất ấy mọc um tùm những loài cây cỏ ưa ẩm thấp, còn phía xa kia là một vạt rừng.

"To thật." – Tiểu Hoàng hai chân chấm đất rồi thì lại kêu một tiếng thán thán nữa.

"Hả?" – Tư Đồ xoa xoa cằm – "Ngươi không bảo "thần kỳ", "đẹp"…mà chỉ nói có mỗi "to thật"?" – Vừa hỏi vừa véo cằm Tiểu Hoàng – "Nói mau, đang nghĩ gì đấy hửm?"

Tiểu Hoàng gỡ tay Tư Đồ ra, cười cười – "Tư Đồ, huynh thông minh lắm!"

"Tất nhiên, tướng công của ngươi mà…" – Tư Đồ vênh váo nói, mà còn chưa hết lời đã hứng phải một cước của Tiểu Hoàng, xong rồi ra chiều đau lắm, lấy tay xoa xoa.

"Huynh bảo xem, ở nơi đây có thể cho năm mươi vạn nhân mã trú ngụ được không?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ sửng sốt đến cả buổi sau mới đáp – "Ngươi không phải là…"

"Huynh mang ta lên bờ quan sát xem!"

"Được." – Tư Đồ vươn tay bế Tiểu Hoàng lên, phi thân về phía bờ đầm nước.

Giờ đây mặt trời đã khuất núi, dải sáng nhạt nhòa bên dưới Tiên Nhân Nhãn dần dà cũng lịm tắt. Tiểu Hoàng nhân lúc hoàng hôn còn trải những tia sáng cuối cùng để nhìn thật kỹ khắp động một lần, trong lòng thì lặng lẽ tính toán.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng nghiêng đầu trầm tư nên cũng không đến làm phiền y. Hắn tìm một chỗ nào đó sạch sẽ, nhặt đá cuội xếp thành một chiếc giá nhỏ, rồi tìm củi đến nhóm bùng lên một ngọn lửa, lại gom thêm lá khô về trải ra thành một vùng, để Tiểu Hoàng ngồi ở trên đó từ tốn mà nghĩ ngợi. Còn hắn thì đi bẻ mấy nhánh cây nho nhỏ, đặt bên cạnh rồi xắn ống quần lên, từ từ lội xuống một chỗ nước nông.

Tiểu Hoàng đang nghĩ đến xuất thần thì chợt nghe ngóng thấy có tiếng nước róc rách. Y ngước mắt nhìn lên thì thấy Tư Đồ đang xăn cao ống quần đứng trong nước, đầu cúi thấp xuống, trong tay cầm nhành cây nhỏ. Ánh mắt của hắn từ từ dõi theo một chú cá đang lội trong lòng nước, thế rồi bất đồ tay phóng xuống…Khi thu tay về thì trên cành cây đã găm hai con cá tươi roi rói.

Tiểu Hoàng chống hai tay lên cằm, ngồi lọt thỏm trong chỗ kia mà ngơ ngác nhìn Tư Đồ thóp lấy đuôi cá nắm lên.

Động tác của Tư Đồ rất mau lẹ, mới mấy cái đã bắt được những năm, sáu con. Cầm mấy nhành cây xiên cá ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy Tiểu Hoàng đang ngẩn ngơ nhìn mình, hắn bèn cười – "Sao hử? Nghĩ xong chưa?"

Tiểu Hoàng giật mình một cái, thế rồi trong mắt y dần ánh lên mấy tia đợi mong. Tư Đồ thấy thế bèn ném mấy con cá kia lên bờ, rồi lại ngoắc ngoắc Tiểu Hoàng đến.

Tiểu Hoàng đứng dậy đi về phía Tư Đồ, cởi hài ra, còn bắt chước theo Tư Đồ xắn ống quần cao lên. Lúc y vừa định bước xuống nước thì nghe Tư Đồ nói – "Đừng hấp tấp."

Bàn chân vừa chạm một tí ti vào nước đã vội rụt về, Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ ra chiều khó hiểu.

"Nước trong đầm dưới hang này là mạch nước ngầm, lạnh lắm!" – Vừa nói, Tư Đồ vừa khom người xuống xoa bàn tay ướt nước của hắn lên chân Tiểu Hoàng và hỏi – "Lạnh không hở?"

Tiểu Hoàng chợt cảm thấy trên chân mình chợt lạnh ngắt lạnh ngơ đi, nên gật đầu bảo – "Lạnh."

"Phải làm quen trước đã, khi nào thấy hết lạnh rồi thì mới xuống nước lại, còn không là dễ bị chuột rút đấy." – Tư Đồ khom lưng nhéo nhéo lên chân Tiểu Hoàng rồi ngước lên hỏi y – "Có đau không?"

Tiểu Hoàng đăm đăm ngắm khuôn mặt Tư Đồ một lúc thật lâu sau mới lắc đầu – "Tư Đồ, đến khi nào mọi chuyện đều qua cả rồi, chúng ta cũng tìm một chốn nào đó có cả sơn cả thủy mà sinh sống nha."

Tư Đồ ngạc nhiên rồi không nhịn được phải phì cười – "Được đó, có điều tới khi ấy chuyện làm ăn của Hắc Vân Bảo không ai trông nom, tiền sạch túi rồi thì sống làm sao đây hửm?"

"Ta có thể mở trường dạy học mà." – Tiểu Hoàng nói rất nghiêm chỉnh – "Ta không cho huynh vất vả đâu."

Tư Đồ nghe xong thì phì cười, xoay qua thân mật nhéo mũi Tiểu Hoàng – "Sao đây, muốn nuôi ta à?"

Tiểu Hoàng đỏ mặt, ngước lên nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ ẵm y đi xuống khỏi bờ, lội vào trong nước – "Thật tình chả có ai nghĩ tới chuyện sẽ nuôi ta đâu, nhóc con à, chí hướng ngươi thật không nhỏ."

Tiểu Hoàng chợt cảm giác hai chân mình đã chạm vào trong nước lạnh. Bầy cá bơi lội chung quanh chừng như chẳng sợ người, cứ vây đến quanh bọn họ. Thi thoảng, tăm cá lại sôi lên trên chân họ, cảm giác ngây ra thật nhột nhạt.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, hạ giọng bảo – "Ngươi đòi nuôi ta, chẳng bằng cho ta ăn no, đừng có bắt ta cứ ngày ngày đều được nhìn không được ăn, ngó mà thèm muốn chết…" – Vừa kêu vừa lấy đôi bàn tay ẩm ướt véo mông Tiểu Hoàng một cái.

"Ai nha!" – Tiểu Hoàng giật mình sợ hãi, đẩy Tư Đồ ra – "Sao huynh lại như vậy?"

Tư Đồ nghiêng sang ôm Tiểu Hoàng xoa xoa vỗ vỗ, lại cọ qua cọ lại bên chiếc cổ y mà bảo – "Tiên Tiên, nghe nói làm ở trong nước không đau chút nào đâu."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng vừa tức tối lại khẩn trương, rồi cảm nhận thấy cùng lúc với câu nói kia thì bàn tay Tư Đồ đang tháo bỏ dây lưng của mình. Cái gã kia hết sức ghê tởm, lấy tay cởi bỏ hết cả y phục của y đi, còn tay kia lại không ngừng tấn công y, cứ sờ soạng khắp nơi. Tiểu Hoàng phản ứng lại được thì hai người đã đến nơi nước xâm xấp thắt lưng tự bao giờ.

"Huynh…huynh đừng sờ loạn." – Tiểu Hoàng sợ rằng mình sẽ chìm xuống đầm nước cho nên không làm gì khác được, chỉ đành dùng hai tay yếu ớt bám chặt lấy gờ vai Tư Đồ. Còn đôi tay gian xảo của hắn thì đã lần đến nơi dần dần nảy sinh cảm giác giữa hai chân y.

"Huynh đã nói mười ngày một lần mà!" – Tiểu Hoàng ngượng chín người, ráng vùng vẫy mà không xong, hết cách đành phải nói to lên phản kháng – "Huynh nói mà không giữ lời, làm sao làm anh hùng cho được?"

Tư Đồ cười ha hả, cúi xuống cắn một cái hung tợn lên má Tiểu Hoàng – "Ta cóc cần đấy! Nếu như ngày nào ngươi cũng cho ta làm, thì ta thành thiên hạ đệ nhất lưu manh cũng không vấn đề gì!" – Lời nói đi kèm với động tác nơi bàn tay càng nhanh hơn, tay kia thì lướt dần vào bên trong lưng quần của Tiểu Hoàng, lần xuống bên dưới, đi vào nơi Tư Đồ đến nằm mơ cũng muốn kia.

"Ưm…" – Tiểu Hoàng dần dần trở nên vô lực. Đôi tay vịn lấy Tư Đồ đã không còn sức nữa, cơ thể không kềm chế được mà bắt đầu lẩy bẩy, mặt mũi ửng hồng. Tư Đồ cúi xuống trông thấy người trong lòng mình đang cắn môi ráng sức chịu đựng, nom như chực khóc ra đến nơi thì lòng hắn kích động không thôi. Một ngọn lửa nóng bùng lên đến ót hắn, nhẫn nại làm quái gì nữa?! Thấy ngón tay mình đã rộng mở nơi ấy ra vừa được rồi, Tư Đồ cúi người ngậm lấy vành tai của Tiểu Hoàng mà nỉ non – "Tiên Tiên, ta chịu không được rồi, ngươi để ta thỏa lòng một lần đi. Cứ chần chừ mãi thế này, lỡ như ngươi mất hứng thì chém ta một nhát đao cho xong!" – Nói rồi, khẽ tách hai chân Tiểu Hoàng ra, nâng nhẹ lên một chút, rồi đặt chính mình vào trước huyệt khẩu của y, khẽ khàng thốc tới.

"Ưm a…– Tiểu Hoàng nghiến răng nhẫn nhịn một tiếng rên rỉ, cảm nhận thấy sức nóng từ Tư Đồ đã thiêu cháy hết mọi nơi trong cơ thể mình rồi. Cảm giác dâng tràn còn chưa kịp tuôn ra sau khoảnh khắc ấy thì cái gã Tư Đồ liều mạng kia đã bắt đầu cử động, bằng tốc độ không quá chậm cũng không nhanh.

Tiểu Hoàng lấy hai tay bám vào vạt áo và bờ vai Tư Đồ, tóc mai hơi ẩm ướt bết lại trên khuôn mặt, dáng dấp như thôi đành cho hắn muốn lấy gì cứ lấy. Tư Đồ chợt thấy ngay cả mình họ gì hắn cũng quên phứt đi rồi. Tích tắc, hắn thả lỏng người ra, không cần nhẫn nhịn nữa! Hơn nữa Tư Đồ chẳng biết moi từ đâu ra một tà ý xấu xa, hắn dùng hết mọi chiêu thức đen tối khiến cho người ta phải khóc mới vừa lòng nhà hắn! Tiểu Hoàng chịu được sự trêu chọc của hắn sao, mới nửa canh giờ qua đi đã bị hắn hành đến nỗi muốn ngất xỉu đi luôn. Thế mà Tư Đồ còn không biết xấu hổ, day cắn tai y rồi nỉ non ngọt ngào vào tai y.

Rốt cuộc, Tiểu Hoàng xụi lơ ngã vào trong lòng Tư Đồ, càng nghĩ càng thấy ấm ức làm sao, thế là nước mắt lại ứa ra từng giọt, từng giọt. Vừa khóc nhè vừa trừng mắt nhìn hắn. Ai dè đâu Tư Đồ vừa thấy thì như bị kích thích mạnh hơn nữa, dục hỏa vốn đã êm xuôi trong lòng lại bừng thêm lần thứ hai. Hắn ẵm Tiểu Hoàng lên bờ, chỗ bên đống lửa tí tách, hai người họ ngồi xuống đất, lại thêm một lần mây mưa.

Đêm xuống, đầm nước loang loáng ánh trăng, cá trong đầm quẫy mình trong nước tỏa ra những gợn sóng lấp lánh. Không biết từ khi nào đã thấy đom đóm bay lên từ bụi cỏ, trông long lanh như sao chăng khắp trời.

Tư Đồ dùng nước lau rửa sạch sẽ cho Tiểu Hoàng, hong khô áo quần của họ, rồi cuối cùng ôm người ta ra ngồi bên bếp lửa sưởi ấm. Tiểu hài tử trong lòng hắn đã ngủ vùi từ lâu.

Hôm sau Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thấy mình đang ngủ trong lòng Tư Đồ, gợi cho y nhớ tới chuyện hoang đường hôm qua. Thế là mặt mũi lại đỏ thêm một trận, phì phò thở vùng ra đi chải tóc, không buồn đếm xỉa gì tới hắn.

Khi ấy, từ phía xa xôi chợt vẳng đến một tiếng gọi quen thuộc – "Hai người ở chỗ này hả?" – Mộc Lăng từ phía trên cao nhảy xuống. – "Sao tới đây mà không chịu báo một tiếng? Báo hại bọn ta đi tìm khắp nơi."

Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm vào Mộc Lăng một hồi, xong đột nhiên hỏi – "Ở đây… không phải chỉ có Tư Đồ là đến được thôi sao?" – Giọng y nghe khản đặc lạ lùng, khiến cho mặt mũi càng đỏ tợn.

"Hở?" – Mộc Lăng khó hiểu gãi gãi đầu – "Chỗ này là nơi Hắc Vân Bảo cất giữ lương thực với nuôi cá…với lại có cao lắm đâu, ai xuống cũng được cả mà."

Tư Đồ ra sức nháy mắt với Mộc Lăng nhưng đã muộn mất tiêu. Hắn nơm nớp trong bụng, cúi xuống nhìn tiểu hài tử trong lòng, thấy trên mặt y chẳng có gì gọi là mất hứng thì thở hắt ra một hơi. Tư Đồ vừa định bế Tiểu Hoàng quay về thì nghe thấy một tiếng "Nha" y hô lên, thế rồi hai quả đấm nhỏ đấm thùm thụp vào người hắn, có tiếng kêu to – "Huynh…sao huynh ghê tởm như vậy?! Sau này huynh đừng hòng tới gần ta nữa!"

Tư Đồ trợn trừng lên.

131. Chương 66

Chương 66 | Quân chia hai ngả

– Binh phân lưỡng lộ –

"Tiên Tiên, ăn vải không?" – Tư Đồ cười khà khà bước đến bên cạnh Tiểu Hoàng, đưa một quả vải đến bên mép của Tiểu Hoàng. Quả vải vừa chỉ bóc đi nửa phần vỏ, tròn trịa trắng bóc nhìn thích vô cùng, như khuôn mặt của tiểu hài tử vậy. Xong rồi kêu – "A ~~"

Từ lúc từ Tiên Nhân Nhãn trở về đến giờ, Tiểu Hoàng vẫn lờ tịt Tư Đồ đi, ngay cả liếc cũng không buồn liếc ột cái. Y nằm trên giường một lúc rồi lại đứng lên, bây giờ thì đang chăm chú cúi người bên bàn nhìn bức địa đồ. Nghe thấy tiếng Tư Đồ, Tiểu Hoàng cũng chẳng buồn ngó hắn cái nào.

"Tiên Tiên… quả vải ngọt lắm nha." – Tư Đồ kiên nhẫn bớt cười lại – "Không phải có cả câu thơ đấy à, rằng cái gì mà một quả lệ chi phi tử tiếu…."

Tiểu Hoàng đánh khóe mắt sang lườm Tư Đồ, chữa lại – "Là "Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu", đồ ngốc!"[1]

"Phải rồi, là ta ngốc." – Tư Đồ gật gật đầu – "Lại đây ăn vải này."

"Không ăn." – Tiểu Hoàng quay mặt đi, tiếp tục không ngó ngàng gì Tư Đồ.

"Ai…" – Tư Đồ thở dài, lại đưa quả vải về phía trước một chút. Dè đâu tay hắn lung lay, thế là "độp" một tiếng, quả vải tròn căng mọng nước đã rơi xuống bản vẽ của Tiểu Hoàng…

"Nha!" – Tiểu Hoàng nhìn mực trên giấy bị nước vải làm vây ra lấm lem thì phì phì thở nhìn Tư Đồ – "Tại huynh cả đấy!"

"Phải, phải, là do ta hết! Để ta lau cho ngươi." – Nói rồi Tư Đồ nhanh nhảu lấy tay chùi chùi, cũng chẳng dè đâu tay áo lại quệt tí xíu qua chén trà bên cạnh. "Rầm" một tiếng, một chén trà đầy ắp cũng đổ hết cả ra bản vẽ.

Tiểu Hoàng nhìn bản vẽ ướt sũng nước, cũng tức là công sức cả buổi trưa của mình đã tan tành mây khói thì giận không để đâu cho hết. Oán khí hôm qua cộng thêm bất mãn hôm nay nữa, khiến Tiểu Hoàng thấy khổ sở toàn thân, rồi rốt cuộc cũng bạo phát —— y đấm vào Tư Đồ – "Đều do huynh cố tình. Ta vẽ mất cả buổi sáng đấy, huynh thường ta đi, thường ta đi! Huynh chỉ biết ức hiếp ta, chỉ có vậy thôi! Huynh thường cho ta đi…"

"Được mà được mà!" – Tư Đồ làm mặt dày lên cười khanh khách nghiêng sang bảo – "Tiên Tiên muốn ta thương ngươi à? Ta sẽ thương ngươi mãi!"[2]

Tiểu Hoàng bị sự không biết xấu hổ là gì của Tư Đồ khiến cho có muốn tức giận cũng không được mà không tức cũng không xong. Y nghĩ phải vẽ lại cả bức tranh, lại nghĩ tới chuyện hôm qua bị hắn ta khi dễ tới nỗi bây giờ cái hông còn đau rần chân còn bủn rủn, cả người thì mệt nhoài ra. Sớm hôm đã trở dậy chính là vì phải vẽ cho xong bức tranh này đây… Càng nghĩ càng thấy không vui, mà Tiểu Hoàng vốn không đánh cũng không mắng người, chỉ tức tối đi đến bên giường ngồi xuống giận dỗi, tỏ vẻ ấm a ấm ức.

Tư Đồ trông thấy thì đau lòng muốn chết. Thật ra ý tứ của hắn chính là không muốn Tiểu Hoàng hôm nay dậy sớm, nhưng tiểu hài tử cứ khăng khăng rằng phải có một bức vẽ bản đồ địa hình chiến lược, thế là vẽ tới vẽ lui đã tới buổi trưa. Thế nên người thật ra giận nhất phải là hắn chớ. Những muốn làm cho Tiểu Hoàng vui, thế nhưng cứ liên tục trầy trật rồi cuối cùng khiến cho thành quả lao động của Tiểu Hoàng cả buổi trưa đều bị hắn làm hỏng cả, cái khỉ gió gì thế!

Thấy tiểu hài tử không la mắng không đánh chửi, chỉ ngồi ở chỗ kia ôm giận mà Tư Đồ càng thêm khổ sở. Lòng hắn kêu thật sự là oan quá. Biết oan là oan thế, nhưng bất đắc dĩ cũng phải chịu thôi, ai kêu bản thân hắn cứ hay đau lòng làm gì. Hắn mặt dày mày dạn bước qua, ngồi xổm xuống, cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng ngước đầu lên nói – "Tiên Tiên, đừng giận nữa, nếu như ngươi thật sự không vui thì đánh ta mấy cái đi, nếu còn chưa hết giận thì đâm ta mấy nhát dao cũng được. Ta da dày thịt béo, đừng lo."

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ đang ngước mặt lên nhìn mình, cảm giác chứ như hắn ta là một con chó to biết mình đã làm bậy, giờ đang vẫy vẫy đuôi cọ cọ dụi dụi tay mình như đang xin tha. Thấy bộ dạng hắn như thế, cơn giận trong lòng Tiểu Hoàng đã sớm bay biến đi phân nửa.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng dù không vui chút nào nhưng bàn tay trong tay hắn vẫn chưa rụt về thì đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Tiên Tiên ngủ thêm một lúc nữa đi, ngươi mệt như thế này lòng ta khổ sở lắm."

Tiểu Hoàng hơi đỏ mặt lên, nhỏ giọng nói – "Không được, bức vẽ này ngày hôm nay nhất định phải vẽ cho xong."

Tư Đồ nhìn bản vẽ đã bị nước làm hỏng trên bàn, hỏi – "Đó là bản vẽ gì?"

"Địa đồ." – Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói – "Một bức địa đồ giả."

"Giả sao?" – Tư Đồ chẳng rõ – "Vậy vẽ làm gì?"

"Là vẽ cho bọn người Tề Dịch xem" – Tiểu Hoàng thấy lưng mình đã mỏi, bèn xuôi theo cánh tay Tư Đồ mà ngả vào vai hắn. – "Người của Tề Dịch hẳn không quen địa hình, nếu muốn khai chiến với chúng ta tất phải viện đến những nơi hướng đạo ở địa phương. Đường sá phía trước núi tất nhiên đã có nhiều người vẽ qua rồi, nhưng vùng Cao Hạp phía sau núi vừa cao vừa hiểm trở, lại nằm trong vùng quản hạt của Hắc Vân Bảo, cho nên cũng chưa có mấy ai đi qua, chắc chắn chưa từng có bức vẽ địa hình nào. Nếu chúng ta truyền những bản địa đồ này ra ngoài, chỉ cần phía trước đúng được phân nửa còn phía sau không màng đúng sai, người bình thường chắc chắn không nhận biết được."

"Sao ngươi khẳng định rằng Tề Dịch sẽ đi qua Cao Hạp?" – Tư Đồ nghi ngờ – "Chỗ đó núi cao rừng rậm, đường rất khó đi. Tề Dịch vì sao muốn theo con đường đó tấn công lên núi?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, rồi lại nói – "Bây giờ ta không nói huynh biết được. Đến khi ấy huynh sẽ biết thôi. Dù sao cũng vậy, Tề Dịch nhất định sẽ theo con đường đó."

Tư Đồ nửa tin nửa ngờ, hỏi lại – "Thật ra vùng này ta nắm rõ địa thế hơn bất cứ ai, ngươi chỉ cho ta, ta sẽ vẽ cho?"

Tiểu Hoàng khẽ giật mình nhìn Tư Đồ – "Huynh vẽ được sao?"

Tư Đồ cười khổ, quay sang xoa má y – "Ngươi đánh giá ta thấp quá đấy, nghĩ tướng công ngươi ngoài đánh nhau ra thì không làm được việc gì khác à?"

Tiểu Hoàng đẩy hắn ra, lườm ột cái. Tư Đồ phải nghiêm chỉnh lại, nhỏ giọng hỏi – "Ngươi nói đi, phải sửa thế nào?"

Tiểu Hoàng lẽ ra đã từ chối rồi, nhưng đêm qua y đã "vất vả" quá chừng, sớm nay vừa trở dậy đã loay hoay đến giữa trưa, bây giờ đã mệt mỏi đến mức mí mắt muốn sụp cả xuống rồi. Y cũng không từ chối nữa, chỉ đành dựa vào vai Tư Đồ, cẩn thận giảng giải lại cho hắn nghe chi tiết và những nơi cần phải thay đổi trên bức địa đồ."

Tư Đồ nhất nhất đều ghi nhớ, đợi khi Tiểu Hoàng giảng xong rồi thì hắn gật đầu – "Ngươi cứ yên tâm, chuyện này không khó, ta nhất định là có thể…" – Câu nói còn chưa xong đã im ắng trở lại, bởi vì tiểu hài nhi bên người hắn đã ngủ say tự bao giờ.

Tư Đồ bất đắc dĩ lắc đầu, thận trọng bế Tiểu Hoàng đặt lên giường, hôn lên trán y, đắp chăn lại cho y ngủ được yên giấc. Còn bản thân hắn thì đến bên bàn, trải thêm một lần giấy mới, rồi bắt đầu chăm chú vẽ.

Suốt buổi chiều hôm ấy, Tư Đồ tỉ mỉ hoàn thành xong bức vẽ. Đến khi trời đã ngả bóng về tây, Tư Đồ mới buông bút xuống, hài lòng nhìn lại một lượt, nghĩ rằng so với Tiểu Hoàng thì không khác biệt gì nhiều.

Chợt khi ấy, hắn nghe thấy Tiểu Hoàng lẩm bẩm mấy tiếng, rồi khẽ cục cựa trên giường mấy cái, chậm rãi mở mắt ra…

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ nhanh chân chạy đến ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng – "Ngươi tỉnh rồi à?"

Tiểu Hoàng cục cựa thân người, Tư Đồ tự tay đỡ y dậy, lại nghe thấy Tiểu Hoàng hô "Nha" một tiếng. Y nhìn thấy cảnh trí lúc tịch dương bên ngoài khung cửa thì vừa khẩn trương vừa tức giận – "Sao huynh không gọi ta thức dậy? Bức vẽ còn chưa xong, chính sự bị lỡ mất." – Nói rồi đã muốn xuống giường. Tư Đồ ngăn y trở lại rồi cười – "Đừng vội, dù ta không vẽ in hệt bức tranh của ngươi được, nhưng bất quá cũng tàm tạm đấy." – Đoạn, đi đến chiếc bàn lấy bức địa đồ kia lên, giơ lên trước mặt Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn xem, có phải chính là ý này không?"

Tiểu Hoàng mở to hai mắt nhìn bức vẽ kia một hồi rồi giật mình há hốc mồm ra. Bức vẽ của Tư Đồ có thể nói là giống gần như đúc bức mà y vẽ, hơn nữa có thể rằng do hắn nắm rõ địa thế vùng sau núi cho nên việc đánh dấu mốc các nơi chốn còn có phần chi tiết hơn hẳn, so với sự hiểu biết và nghe kể lại của bản thân mình, bức vẽ này càng chân thực lạ thường.

"Có phải không?" – Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng không nói không rằng thì hỏi – "Không đúng chỗ nào thì cho ta biết đặng sửa lại."

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ, xong lại lắc đầu nhỏ giọng nói – "Không có đâu… tốt lắm."

"Thật thế à?" – Tư Đồ không tin – "Nói thế tức là không cần chỗ nào phải sửa ư?"

"…Ưm" – Tiểu Hoàng gật đầu, đưa tay ra đón lấy bức địa đồ kia để ngắm nhìn một chút, rồi thấp giọng bảo – "Tranh vẽ khá lắm, còn tốt hơn bức của ta."

Tư Đồ vừa nghe xong thì đuôi đã xù lên trời, nhân lúc tình cảm nguội lạnh vừa được hâm cho ấm nóng trở lại, hắn đặt mông ngồi xuống bên người Tiểu hoàng, hì hì bảo – "Tiên Tiên, tay ta đau lắm, mắt cũng mỏi nữa, vẽ vời thật sự mệt quá đi."

"Thật… thật ư?" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ hỏi han – "Huynh… cả buổi trưa huynh đều ở bên bàn sao?"

"Phải đó." – Tư Đồ gật đầu lia lịa – "Cả đời ta chưa từng cầm bút lâu như vậy. Tay cũng mỏi nữa, còn mệt hơn cả luyện công."

"Phải ha…" – Tiểu Hoàng sinh lòng yêu thương, xoa bóp nhẹ lên cánh tay cứng cáp của Tư Đồ – "Huynh có thể vẽ ít đi một chút, rồi đánh thức ta dậy vẽ tiếp cho huynh mà."

Tư Đồ khẽ cười, nghiêng sang hôn Tiểu Hoàng – "Ta hửm, trời sanh ra cứng cáp lắm ngươi đừng lo… Vậy ngươi còn giận ta nữa hết?"

Tiểu Hoàng phân vân một hồi, khi ngẫm nghĩ lại thì dường như mình không còn giận tí nào cả, hơn nữa Tư Đồ khi cầu xin tha thứ thì rất đỗi đáng thương. Thế là y gật đầu bảo – "Vậy sau này huynh không được làm thế nữa."

"Ừ!" – Tư Đồ gật đầu – "Sau này ta tuyệt đối không tự dưng đi làm trong đầm nước nữa!" – Miệng mồm thì chắc như đinh đóng cột, nhưng trong lòng lại bảo… cho nên, ta có thể tự dưng làm trong rừng, tự dưng làm dưới thác, nói tóm lại chính là, không cần phải đầm nước là xong!

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thế, dù nghĩ rằng sự đảm bảo của hắn có gì đó kỳ quặc, nhưng vốn dĩ tính tình tiểu hài tử rất đỗi trong sáng nên cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, bèn nói – "Ừ, vậy thì quên đi, ta hết giận rồi."

Tư Đồ nghe thấy thế thì cười đến gần như sái cả quai hàm, hắn chồm qua hôn lên má của Tiểu Hoàng, bụng bảo dạ rằng nhóc con này vừa dễ thương vừa dễ dụ, mặt mũi ưa nhìn, trí óc thông minh, tình tình tốt đẹp, lại thêm cái tính không biết thù dai là gì. Tiên Tiên nhà hắn quả là nhân gian cực phẩm. Thật tình là tiểu thần tiên mà, coi bộ sau này bản thân mình có thể có thêm nhiều dịp thừa cơ xơ múi, trước lạ sau quen hai ba lần là vào nếp, làm cho tới khi Tiên Tiên nhà hắn quen rồi thì giường chiếu bao lần cũng được mà đậu hũ mỗi ngày đều có ăn.

Tiểu Hoàng không hề hay biết tâm tư đen tối xấu xa của Tư Đồ, y thận trọng xếp bức vẽ lại rồi giao cho Tư Đồ – "Huynh đưa Tương Thanh, bảo huynh ấy gọi người sao chép suốt đêm ra thêm vài bản, sau đó chuyển cho các nơi hướng đạo ở nơi này."

"Được." – Tư Đồ cất bức vẽ đi.

Sớm hôm sau, Tương Thanh quay trở về báo lại, rằng địa đồ sao chép cả đêm đã xong xuôi, những người hướng đạo ở địa phương đều đã có, hơn nữa cũng không hề biết đó là do Hắc Vân Bảo truyền ra ngoài.

Tư Đồ gật gù – "Còn về phần kia?"

"Tin tức hoàng thành sắp sửa đại loạn cũng đã lan truyền." – Tương Thanh đáp – "Bây giờ khắp nẻo Thục Trung đều biết rằng "Hoàng Bán Tiên gieo được thiên cơ, hoàng đế sắp chết, ai vào được tẩm cung trước nhất tất được thiên hạ"."

"Tốt!" – Tư Đồ gật đầu, hỏi sang Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, bước kế tiếp chúng ta làm gì?"

Tiểu Hoàng nghĩ một lát rồi bảo – "Đợi thôi… không quá hai ngày nữa chắc hẳn sẽ có phản ứng."

Tư Đồ và Tương Thanh cùng liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi han nhiều nữa. Quả nhiên, ngày thứ hai sau đó có tang huấn loan truyền, rằng hoàng đế đương triều đã bệnh nặng băng hà, hoàng thái tử vì quá đỗi bi thương nên ho ra máu tươi, đổ bệnh trầm trọng. Trong hoàng thành, tất cả đều là loạn lạc.

"Bang chủ!" – Chu lão gia tử hấp tấp chạy vào báo – "Quân doanh Tề Dịch có chuyển biến lớn. Phần lớn quân sĩ trong doanh trại của lão bắt đầu nhổ trại khởi hành, hướng đi là về phía kinh thành. Theo như ta trông thấy thì chí ít cũng đi hơn năm mươi vạn, hơn nữa Tề Dịch cũng đi theo cùng."

Tư Đồ gật đầu nhìn sang Tiểu Hoàng – "Quả nhiên không sai, sau đó thì sao?"

Tiểu Hoàng tư lự rồi đáp – "Tề Dịch hẳn không hề xuất phát đến kinh thành, tin tức truyền ra chỉ là giả."

"Vì sao?" – Tư Đồ không hiểu.

"Chúng ta ở gần, hoàng thành ở xa. Tề Dịch tiêu diệt chúng ta trước, sau đó mới tiến quân về hoàng thành thì ắt sẽ có thể thống nhất được thiên hạ không chút lo lắng… Nhưng nếu bỏ chuyện gần lấy chuyện xa, thì dù cho có đến hoàng thành trước để làm hoàng đế, chính sự chưa bình ổn lại bôn ba đường dài đến tiêu diệt chúng ta, như thế thật không hợp lý. Hơn nữa, xét theo thực lực mà nói, chúng ta ở đây mạnh hơn hẳn binh mã trong kinh thành. Với trí thông minh của Tề Dịch, ông ta tuyệt đối sẽ không đi làm chuyện ngu ngốc kia. Ông ta loan truyền tin tức ra ngoài, không ngoài việc muốn tin tức đã rối càng thêm rối mà thôi."

"Ừ." – Tư Đồ gật đầu – "Có đạo lý."

"Trước hết chúng ta nên sắp xếp nhân mã của chúng ta." – Tiểu Hoàng đứng lên kéo Tư Đồ ra ngoài – "Đợi người nhà của chúng ta bố trí xong rồi thì hẵng đi tìm các hào sĩ giang hồ kia."

Tư Đồ bước theo phía sau, cười bảo – "Người một nhà với người khác nhà, ngươi đi phân biệt cho rõ ràng thế sao?"

"Phải thôi mà" – Tiểu Hoàng lườm Tư Đồ, nhỏ giọng thì thầm – "Người của huynh đương nhiên là người một nhà."

Tư Đồ nghe thấy thế thì khoan khoái cả người. Hắn ở phía sau nhìn tấm lưng mảnh khảnh và cái mông tròn lẳn của Tiểu Hoàng, tính toán rằng phải ăn đậu hũ chỗ nào đây.

—

Chú thích:

[1] Trích từ bài thứ nhất trong chuỗi ba bài Quá Hoa Thanh Cung (Đi qua cung Hoa Thanh) của Đỗ Mục Nói về nàng Dương Quý Phi yêu thích quả vải, còn có tên gọi khác là quả lệ chi. Nguyên văn bài thơ (Hán Việt) là thế này:

"Trường An hồi vọng tú thành đôi

Sơn đính thiên môn thứ đệ khai

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu

Vô nhân tri thị lệ chi lai"

Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu

“Trông lại Trường An đẹp gấm hoa

Đầu non ngàn cửa mở đều ra

Bụi hồng vó ngựa, phi vui dạ

Ai biết tiến cung vải đấy mà !”

Nguồn: .hoasontrang.us/tangpoems/print.php?id=936

Hai ngàn mười một, lệ chi Hải Dương loại một xuất khẩu bán tại vườn còn đọng sương giá bằng hai ly trà đá. Quý phi liệu có còn cười thấy xe ba gác tung bụi trần đẩy vải đi bán xuôi ngược Sài Gòn hôm nay.

[2] Trong bản gốc thì đoạn này là Nhĩ Nhã chơi chữ “bồi” ( ) trong bồi thường, và “bồi” ( ) trong cùng nhau. Hai chữ này đọc cùng âm là “pei”, thế nên mới có chuyện Tiểu Hoàng bảo huynh bồi (thường) ta đi, còn anh Đẹp Trai lại kêu “ừ thế ta ở bên ngươi cả đời nhé).

Mình dùng chữ “thường” trong “bồi thường

132. Chương 66: Quân Chia Hai Ngả

Binh phân lưỡng lộ

“Tiên Tiên, ăn vải không?” – Tư Đồ cười khà khà bước đến bên cạnh Tiểu Hoàng, đưa một quả vải đến bên mép của Tiểu Hoàng. Quả vải vừa chỉ bóc đi nửa phần vỏ, tròn trịa trắng bóc nhìn thích vô cùng, như khuôn mặt của tiểu hài tử vậy. Xong rồi kêu – “A ~~”

Từ lúc từ Tiên Nhân Nhãn trở về đến giờ, Tiểu Hoàng vẫn lờ tịt Tư Đồ đi, ngay cả liếc cũng không buồn liếc cho một cái! Y nằm trên giường một lúc rồi lại đứng lên, bây giờ thì đang chăm chú cúi người bên bàn nhìn bức địa đồ. Nghe thấy tiếng Tư Đồ, Tiểu Hoàng cũng chẳng buồn ngó hắn cái nào.

“Tiên Tiên…quả vải ngọt lắm nha.” – Tư Đồ kiên nhẫn bớt cười lại – “Không phải có cả câu thơ đấy à, rằng cái gì mà một quả lệ chi phi tử tiếu…”

Tiểu Hoàng đánh khóe mắt sang lườm Tư Đồ, chữa lại – “Là “Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu”, đồ ngốc!”[6]

“Phải rồi, là ta ngốc.” – Tư Đồ gật gật đầu – “Lại đây ăn vải này.”

“Không ăn.” – Tiểu Hoàng quay mặt đi, tiếp tục không ngó ngàng gì Tư Đồ.

“Ai…” – Tư Đồ thở dài, lại đưa quả vải về phía trước một chút. Dè đâu tay hắn lung lay, thế là “độp” một tiếng, quả vải tròn căng mọng nước đã rơi xuống bản vẽ của Tiểu Hoàng…

“Nha!” – Tiểu Hoàng nhìn mực trên giấy bị nước vải làm vây ra lấm lem thì phì phì thở nhìn Tư Đồ – “Tại huynh cả đấy!”

“Phải, phải, là do ta hết! Để ta lau cho ngươi.” – Nói rồi Tư Đồ nhanh nhảu lấy tay chùi chùi, cũng chẳng dè đâu tay áo lại quệt tí xíu qua chén trà bên cạnh. “Rầm” một tiếng, một chén trà đầy ắp cũng đổ hết cả ra bản vẽ.

Tiểu Hoàng nhìn bản vẽ ướt sũng nước, cũng tức là công sức cả buổi trưa của mình đã tan tành mây khói thì giận không để đâu cho hết. Oán khí hôm qua cộng thêm bất mãn hôm nay nữa, khiến Tiểu Hoàng thấy khổ sở toàn thân, rồi rốt cuộc cũng bạo phát ——— y đấm vào Tư Đồ – “Đều do huynh cố tình. Ta vẽ mất cả buổi sáng đấy, huynh thường ta đi, thường ta đi! Huynh chỉ biết ức hiếp ta, chỉ có vậy thôi! Huynh thường cho ta đi…”

“Được mà được mà!” – Tư Đồ làm mặt dày lên cười khanh khách nghiêng sang bảo – “Tiên Tiên muốn ta thương ngươi à? Ta sẽ thương ngươi mãi!”[7]

Tiểu Hoàng bị sự không biết xấu hổ là gì của Tư Đồ khiến cho có muốn tức giận cũng không được mà không tức cũng không xong. Y nghĩ phải vẽ lại cả bức tranh, lại nghĩ tới chuyện hôm qua bị hắn ta khi dễ tới nỗi

bây giờ cái hông còn đau rần chân còn bủn rủn, cả người thì mệt nhoài ra. Sớm hôm đã trở dậy chính là vì phải vẽ cho xong bức tranh này đây…Càng nghĩ càng thấy không vui, mà Tiểu Hoàng vốn không đánh cũng không mắng người, chỉ tức tối đi đến bên giường ngồi xuống giận dỗi, tỏ vẻ ấm a ấm ức.

Tư Đồ trông thấy thì đau lòng muốn chết. Thật ra ý tứ của hắn chính là không muốn Tiểu Hoàng hôm nay dậy sớm, nhưng tiểu hài tử cứ khăng khăng rằng phải có một bức vẽ bản đồ địa hình chiến lược, thế là vẽ tới vẽ lui đã tới buổi trưa. Thế nên người thật ra giận nhất phải là hắn chớ. Những muốn làm cho Tiểu Hoàng vui, thế nhưng cứ liên tục trầy trật rồi cuối cùng khiến cho thành quả lao động của Tiểu Hoàng cả buổi trưa đều bị hắn làm hỏng cả, cái khỉ gió gì thế!

Thấy tiểu hài tử không la mắng không đánh chửi, chỉ ngồi ở chỗ kia ôm giận mà Tư Đồ càng thêm khổ sở. Lòng hắn kêu thật sự là oan quá. Biết oan là oan thế, nhưng bất đắc dĩ cũng phải chịu thôi, ai kêu bản thân hắn cứ hay đau lòng làm gì. Hắn mặt dày mày dạn bước qua, ngồi xổm xuống, cầm lấy bàn tay Tiểu Hoàng ngước đầu lên nói – "Tiên Tiên, đừng giận nữa, nếu như ngươi thật sự không vui thì đánh ta mấy cái đi, nếu còn chưa hết giận thì đâm ta mấy nhát dao cũng được. Ta da dày thịt béo, đừng lo."

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ đang ngước mặt lên nhìn mình, cảm giác chứ như hắn ta là một con chó to biết mình đã làm bậy, giờ đang vẫy vẫy đuôi cọ cọ dụi dụi tay mình như đang xin tha. Thấy bộ dạng hắn như thế, cơn giận trong lòng Tiểu Hoàng đã sớm bay biến đi phân nửa.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng dù không vui chút nào nhưng bàn tay trong tay hắn vẫn chưa rụt về thì đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Tiên Tiên ngủ thêm một lúc nữa đi, ngươi mệt như thế này lòng ta khổ sở lắm."

Tiểu Hoàng hơi đỏ mặt lên, nhỏ giọng nói – "Không được, bức vẽ này ngày hôm nay nhất định phải vẽ cho xong!"

Tư Đồ nhìn bản vẽ đã bị nước làm hỏng trên bàn, hỏi – "Đó là bản vẽ gì?"

"Địa đồ." – Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói – "Một bức địa đồ giả."

"Giả sao?" – Tư Đồ chẳng rõ – "Vậy vẽ làm gì?"

"Là vẽ cho bọn người Tề Dịch xem" – Tiểu Hoàng thấy lưng mình đã mỏi, bèn xuôi theo cánh tay Tư Đồ mà ngả vào vai hắn. – "Người của Tề Dịch hẳn không quen địa hình, nếu muốn khai chiến với chúng ta tất phải viện đến những nơi hướng đạo ở địa phương. Đường sá phía trước núi tất nhiên đã có nhiều người vẽ qua rồi, nhưng vùng Cao Hạp phía sau núi vừa cao vừa hiểm trở, lại nằm trong vùng quản hạt của Hắc Vân Bảo, cho nên cũng chưa có mấy ai đi qua, chắc chắn chưa từng có bức vẽ địa hình nào. Nếu chúng ta truyền những bản địa đồ này ra ngoài, chỉ cần phía trước đúng được phân nửa còn phía sau không màng đúng sai, người bình thường chắc chắn không nhận biết được."

"Sao ngươi khẳng định rằng Tề Dịch sẽ đi qua Cao Hạp?" – Tư Đồ nghi ngờ – "Chỗ đó núi cao rừng rậm, đường rất khó đi. Tề Dịch vì sao muốn theo con đường đó tấn công lên núi?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, rồi lại nói – "Bây giờ ta không nói huynh biết được. Đến khi ấy huynh sẽ biết thôi. Dù sao cũng vậy, Tề Dịch nhất định sẽ theo con đường đó!"

Tư Đồ nửa tin nửa ngờ, hỏi lại – "Thật ra vùng này ta nắm rõ địa thế hơn bất cứ ai, ngươi chỉ cho ta, ta sẽ vẽ cho?"

Tiểu Hoàng khẽ giật mình nhìn Tư Đồ – "Huynh vẽ được sao?"

Tư Đồ cười khổ, quay sang xoa má y – "Ngươi đánh giá ta thấp quá đấy, nghĩ tướng công ngươi ngoài đánh nhau ra thì không làm được việc gì khác à?"

Tiểu Hoàng đẩy hắn ra, lườm cho một cái. Tư Đồ phải nghiêm chỉnh lại, nhỏ giọng hỏi – "Ngươi nói đi, phải sửa thế nào?"

Tiểu Hoàng lẽ ra đã từ chối rồi, nhưng đêm qua y đã "vất vả" quá chừng, sớm nay vừa trở dậy đã loay hoay đến giữa trưa, bây giờ đã mệt mỏi đến mức mí mắt muốn sụp cả xuống rồi. Y cũng không từ chối nữa, chỉ đành dựa vào vai Tư Đồ, cẩn thận giảng giải lại cho hắn nghe chi tiết và những nơi cần phải thay đổi trên bức địa đồ."

Tư Đồ nhất nhất đều ghi nhớ, đợi khi Tiểu Hoàng giảng xong rồi thì hắn gật đầu – "Ngươi cứ yên tâm, chuyện này không khó, ta nhất định là có thể…" – Câu nói còn chưa xong đã im ắng trở lại, bởi vì tiểu hài nhi bên người hắn đã ngủ say tự bao giờ.

Tư Đồ bất đắc dĩ lắc đầu, thận trọng bế Tiểu Hoàng đặt lên giường, hôn lên trán y, đắp chăn lại cho y ngủ được yên giấc. Còn bản thân hắn thì đến bên bàn, trải thêm một lần giấy mới, rồi bắt đầu chăm chú vẽ.

Suốt buổi chiều hôm ấy, Tư Đồ tỉ mỉ hoàn thành xong bức vẽ. Đến khi trời đã ngả bóng về tây, Tư Đồ mới buông bút xuống, hài lòng nhìn lại một lượt, nghĩ rằng so với Tiểu Hoàng thì không khác biệt gì nhiều.

Chợt khi ấy, hắn nghe thấy Tiểu Hoàng lẩm bẩm mấy tiếng, rồi khẽ cục cựa trên giường mấy cái, chậm rãi mở mắt ra…

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ nhanh chân chạy đến ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng – "Ngươi tỉnh rồi à?"

Tiểu Hoàng cục cựa thân người, Tư Đồ tự tay đỡ y dậy, lại nghe thấy Tiểu Hoàng hô "Nha" một tiếng. Y nhìn thấy cảnh trí lúc tịch dương bên ngoài khung cửa thì vừa khẩn trương vừa tức giận – "Sao huynh không gọi ta thức dậy? Bức vẽ còn chưa xong, chính sự bị lỡ mất!" – Nói rồi đã muốn xuống giường. Tư Đồ ngăn y trở lại rồi cười – "Đừng vội, dù ta không vẽ in hệt bức tranh của ngươi được, nhưng bất quá cũng tàm tạm đấy." – Đoạn, đi đến chiếc bàn lấy bức địa đồ kia lên, giơ lên trước mặt Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn xem, có phải chính là ý này không?"

Tiểu Hoảng mở to hai mắt nhìn bức vẽ kia một hồi rồi giật mình há hốc mồm ra. Bức vẽ của Tư Đồ có thể nói là giống gần như đúc bức mà y vẽ, hơn nữa có thể rằng do hắn nắm rõ địa thế vùng sau núi cho nên việc đánh dấu mốc các nơi chốn còn có phần chi tiết hơn hẳn, so với sự hiểu biết và nghe kể lại của bản thân mình, bức vẽ này càng chân thực lạ thường.

"Có phải không?" – Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng không nói không rằng thì hỏi – "Không đúng chỗ nào thì cho ta biết đặng sửa lại."

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ, xong lại lắc đầu nhỏ giọng nói – "Không có đâu…tốt lắm."

"Thật thế à?" – Tư Đồ không tin – "Nói thế tức là không cần chỗ nào phải sửa ư?"

"…Ưm" – Tiểu Hoàng gật đầu, đưa tay ra đón lấy bức địa đồ kia để ngắm nhìn một chút, rồi thấp giọng bảo – "Tranh vẽ khá lắm, còn tốt hơn bức của ta."

Tư Đồ vừa nghe xong thì đuôi đã xù lên trời, nhân lúc tình cảm nguội lạnh vừa được hâm cho ấm nóng trở lại, hắn đặt mông ngồi xuống bên người Tiểu hoàng, hì hì bảo – "Tiên Tiên, tay ta đau lắm, mắt cũng mỏi nữa, vẽ vời thật sự mệt quá đi."

"Thật…thật ư?" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ hỏi han – "Huynh…cả buổi trưa huynh đều ở bên bàn sao?"

"Phải đó." – Tư Đồ gật đầu lia lịa – "Cả đời ta chưa từng cầm bút lâu như vậy. Tay cũng mỏi nữa, còn mệt hơn cả luyện công."

"Phải ha…" – Tiểu Hoàng sinh lòng yêu thương, xoa bóp nhẹ lên cánh tay cứng cáp của Tư Đồ – "Huynh có thể vẽ ít đi một chút, rồi đánh thức ta dậy vẽ tiếp cho huynh mà."

Tư Đồ khẽ cười, nghiêng sang hôn Tiểu Hoàng – "Ta hửm, trời sanh ra cứng cáp lắm ngươi đừng lo…Vậy ngươi còn giận ta nữa hết?"

Tiểu Hoàng phân vân một hồi, khi ngẫm nghĩ lại thì dường như mình không còn giận tí nào cả, hơn nữa Tư Đồ khi cầu xin tha thứ thì rất đỗi đáng thương. Thế là y gật đầu bảo – "Vậy sau này huynh không được làm thế nữa."

"Ừ!" – Tư Đồ gật đầu – "Sau này ta tuyệt đối không tự dưng đi làm trong đầm nước nữa!" – Miệng mồm thì chắc như đinh đóng cột, nhưng trong lòng lại bảo…cho nên, ta có thể tự dưng làm trong rừng, tự dưng làm dưới thác, nói tóm lại chính là, không cần phải đầm nước là xong!

Tiểu Hoàng nghe Tư Đồ nói thế, dù nghĩ rằng sự đảm bảo của hắn có gì đó kỳ quặc, nhưng vốn dĩ tính tình tiểu hài tử rất đỗi trong sáng nên cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, bèn nói – "Ừ, vậy thì quên đi, ta hết giận rồi."

Tư Đồ nghe thấy thế thì cười đến gần như sái cả quai hàm, hắn chồm qua hôn lên má của Tiểu Hoàng, bụng bảo dạ rằng nhóc con này vừa dễ thương vừa dễ dụ, mặt mũi ưa nhìn, trí óc thông minh, tình tình tốt đẹp, lại thêm cái tính không biết thù dai là gì. Tiên Tiên nhà hắn quả là nhân gian cực phẩm! Thật tình là tiểu thần tiên mà, coi bộ sau này bản thân mình có thể có thêm nhiều dịp thừa cơ xơ múi, trước lạ sau quen hai ba lần là vào nếp, làm cho tới khi Tiên Tiên nhà hắn quen rồi thì giường chiếu bao lần cũng được mà đậu hũ mỗi ngày đều có ăn!

Tiểu Hoàng không hề hay biết tâm tư đen tối xấu xa của Tư Đồ, y thận trọng xếp bức vẽ lại rồi giao cho Tư Đồ – "Huynh đưa Tương Thanh, bảo huynh ấy gọi người sao chép suốt đêm ra thêm vài bản, sau đó chuyển cho các nơi hướng đạo ở nơi này."

"Được." – Tư Đồ cất bức vẽ đi.

Sớm hôm sau, Tương Thanh quay trở về báo lại, rằng địa đồ sao chép cả đêm đã xong xuôi, những người hướng đạo ở địa phương đều đã có, hơn nữa cũng không hề biết đó là do Hắc Vân Bảo truyền ra ngoài.

Tư Đồ gật gù – "Còn về phần kia?"

"Tin tức hoàng thành sắp sửa đại loạn cũng đã lan truyền!" – Tương Thanh đáp – "Bây giờ khắp nẻo Thục Trung đều biết rằng "Hoàng Bán Tiên gieo được thiên cơ, hoàng đế sắp chết, ai vào được tẩm cung trước nhất tất được thiên hạ"."

"Tốt!" – Tư Đồ gật đầu, hỏi sang Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, bước kế tiếp chúng ta làm gì?"

Tiểu Hoàng nghĩ một lát rồi bảo – "Đợi thôi…không quá hai ngày nữa chắc hẳn sẽ có phản ứng."

Tư Đồ và Tương Thanh cùng liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi han nhiều nữa. Quả nhiên, ngày thứ hai sau đó có tang huấn loan truyền, rằng hoàng đế đương triều đã bệnh nặng băng hà, hoàng thái tử vì quá đỗi bi thương nên ho ra máu tươi, đổ bệnh trầm trọng. Trong hoàng thành, tất cả đều là loạn lạc.

"Bang chủ!" – Chu lão gia tử hấp tấp chạy vào báo – "Quân doanh Tề Dịch có chuyển biến lớn. Phần lớn quân sĩ trong doanh trại của lão bắt đầu nhổ trại khởi hành, hướng đi là về phía kinh thành! Theo như ta trông thấy thì chí ít cũng đi hơn năm mươi vạn, hơn nữa Tề Dịch cũng đi theo cùng."

Tư Đồ gật đầu nhìn sang Tiểu Hoàng – "Quả nhiên không sai, sau đó thì sao?"

Tiểu Hoàng tư lự rồi đáp – "Tề Dịch hẳn không hề xuất phát đến kinh thành, tin tức truyền ra chỉ là giả."

"Vì sao?" – Tư Đồ không hiểu.

"Chúng ta ở gần, hoàng thành ở xa. Tề Dịch tiêu diệt chúng ta trước, sau đó mới tiến quân về hoàng thành thì ắt sẽ có thể thống nhất được thiên hạ không chút lo lắng…Nhưng nếu bỏ chuyện gần lấy chuyện xa, thì dù cho có đến hoàng thành trước để làm hoàng đế, chính sự chưa bình ổn lại bôn ba đường dài đến tiêu diệt chúng ta, như thế thật không hợp lý. Hơn nữa, xét theo thực lực mà nói, chúng ta ở đây mạnh hơn hẳn binh mã trong kinh thành. Với trí thông minh của Tề Dịch, ông ta tuyệt đối sẽ không đi làm chuyện ngu ngốc kia. Ông ta loan truyền tin tức ra ngoài, không ngoài việc muốn tin tức đã rối càng thêm rối mà thôi."

"Ừ." – Tư Đồ gật đầu – "Có đạo lý."

"Trước hết chúng ta nên sắp xếp nhân mã của chúng ta." – Tiểu Hoàng đứng lên kéo Tư Đồ ra ngoài – "Đợi người nhà của chúng ta bố trí xong rồi thì hẵng đi tìm các hào sĩ giang hồ kia!"

Tư Đồ bước theo phía sau, cười bảo – "Người một nhà với người khác nhà, ngươi đi phân biệt cho rõ ràng thế sao?"

"Phải thôi mà" – Tiểu Hoàng lườm Tư Đồ, nhỏ giọng thì thầm – "Người của huynh đương nhiên là người một nhà."

Tư Đồ nghe thấy thế thì khoan khoái cả người. Hắn ở phía sau nhìn tấm lưng mảnh khảnh và cái mông tròn lẳn của Tiểu Hoàng, tính toán rằng phải ăn đậu hũ chỗ nào đây!

133. Chương 67

Chương 67 | Chuẩn bị chu toàn

– Vạn sự câu bị –

Một ngày sau đó, doanh trại của Tề Dịch đã có sự chuyển biến lớn. Năm mươi vạn nhân mã không phải là con số nhỏ, muốn rút lui toàn bộ phải mất một quãng thời gian khá dài. Mặt khác, Tề Dịch cho bộ phận nhân mã ở lại tập hợp đến ở cùng nhau để tiện bề quản lý.

Ở phía bên kia, người của Hắc Vân Bảo cũng đang tích cực chuẩn bị. Tiểu Hoàng mấy hôm nay cứ phải tất tả ngược xuôi, tự mình phân công gọi người.

Chúng huynh đệ Hắc Vân Bảo thì dựa theo hình thể, võ công mà được phân chia làm bốn đội Thiên, Can, Địa, Chi[1]. Đội Thiên dù quân số ít ỏi, nhưng ai nấy đều là những người có khả năng rất cao, bất luận là thể lực hay trí tuệ thì đều ở mức giỏi nhất. Đội Can đông nhất, là đội tập hợp các huynh đệ có thể lực tốt. Đội Địa là đội của những ai tinh thông một kỹ năng nào đó, ví dụ như y thuật, hoặc quen thuộc địa thế của cả vùng, vị trí các cơ quan. Đội Chi là đội của những ai tuổi tác đã cao, thể lực bình thường nhưng lại có kinh nghiệm phong phú, trầm ổm bình tĩnh trước mọi sự.

Đội Thiên thì cứ hai người làm thành một đội, một chính một phụ. Đội Can thì bốn người một đội, đội Địa và Chi cũng hai người một đội. Và cứ mười người như thế hợp thành một tiểu đội, theo số thứ tự mà có tiểu đội một, hai, ba…

Kế tiếp, Tiểu Hoàng mở bản đồ địa hình ra, đánh dấu tất cả các vị trí mà mỗi tiểu đội trấn thủ, sau đó bảo Tương Thanh cùng các phó bang chủ dựa theo đó mà an bài nhân mã, tích cực thao luyện.

Tư Đồ nhìn thân ảnh nho nhỏ của Tiểu Hoàng thoắt tới thoắt lui, mang mọi sự sắp đặt thỏa đáng, còn kẻ làm bang chủ như hắn chỉ biết lẽo đẽo theo sau, chập hồi thì khều vai, chập hồi lại bóc vỏ quả vải, nếu có cơ hội sẽ hôn trộm một cái.

Tiểu Hoàng xem sự hiện diện của hắn như thể ruồi bọ, còn nếu đang bận quá mà còn bị Tư Đồ quấy quá thì sẽ giáng hắn một đấm cho xong.

Mộc Lăng thấy thế chỉ còn biết lắc đầu, vỗ vai Tư Đồ mà rằng – "Cuối cùng ta đã hiểu ra, ngươi đây không phải lấy về… mà là được gả đi."

Tư Đồ trừng mắt lên – "Ai bảo ngươi thế hả?"

"Ngươi xem cái bản mặt vợ hiền bé nhỏ của ngươi đi." – Vừa nói vừa chỉ về phía Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn người ta xem, khả năng của người ta lớn biết chừng nào." – Mộc Lăng nói xong liền chặn ngay một tiểu huynh đệ đang vội vã chạy ngang qua – "Này!"

Vị tiểu huynh đệ kia liền dừng bước, hành lễ với hai người – "Bang chủ, Mộc đại phu."

"Ừ!" – Mộc Lăng gật đầu bảo y – "Đi giúp ta làm mấy việc cái nào."

"Ấy da, không được đâu ạ." – Tiểu huynh đệ lắc đầu – "Hoàng tiểu tiên sinh bảo tôi đi đổi ca gác rồi."

"Nhưng đây là mệnh lệnh của bang chủ đó." – Mộc Lăng cười cười nhìn kẻ bên cạnh là Tư Đồ.

Tiểu huynh đệ kia lắc đầu, đưa mắt nhìn Tư Đồ mà phân trần – "Bang chủ… nếu tôi đến đổi ca gác muộn, chỉ sợ Hoàng tiểu tiên sinh sẽ không vui đâu."

Tư Đồ vừa nghe thấy "tiểu tiên sinh không vui" liền phất tay – "Vậy còn không mau đi đi."

"Dạ!" – Tiểu huynh đệ kia vội co giò chạy mất.

Sau khi để người đi rồi thì Tư Đồ mới sực nhớ ra điều gì, trong lòng cảm thấy có gì đó kỳ quái, còn Mộc Lăng thì ôm bụng cười ha hả – "Ta nói ngươi này Tư Đồ ơi, ngươi đúng là tam tòng tứ đức đó. Đúng là con dâu ngoan của nhà họ Hoàng mà!"

Tư Đồ tức giận đến vẹo cả mũi, rống ầm lên – "Ta là tướng công của y chứ, không tin thì ngươi đi hỏi đi, xem ban đêm là ai ở trên mặt hả… Ái da!" – Lời còn chưa nói dứt thì từ trong phòng đã có một chén trà bay ra cái véo, đập thẳng vào trán Tư Đồ.

Tư Đồ xoa xoa trán, làm ra vẻ oan ức mà nhìn về phía Tiểu Hoàng đang trừng mắt với hắn, miệng cũng đang bày ra vẻ tức giận. Thế là hắn lại tự gào thét trong lòng rằng —— Tên nhóc tiểu yêu tinh này, sao đến tức giận cũng đáng yêu dữ vậy nè.

Tiểu Hoàng vốn bận rộn cả ngày trời, vừa mới lơi tay uống hớp nước thì nghe tiếng trò chuyện của Mộc Lăng và Tư Đồ ngay trước cửa, đang muốn nghe thử xem hai ngươi nói gì, nào có biết đâu Tư Đồ lại hét ầm ĩ đến mức cả Hắc Vân Bảo đều nghe thấy, làm Tiểu Hoàng phải sặc sụa cả lên, vừa tức vừa cuống, vội vàng vung tay ném luôn chén trà trên tay ra ngoài —— tên Tư Đồ này, mồm miệng không biết phép tắc, không đánh không được mà.

Mộc Lăng tỏ ra hết sức đồng tình khi nhìn thấy nguyên cục u trên trán Tư Đồ, dùng bộ dạng vui sướng khi có kẻ gặp tai họa và đi thẳng vào phòng, nói với Tiểu Hoàng – "Mấy chuyện ngươi bảo, ta đều đã làm xong cả rồi."

"Vậy… nhóm người giang hồ đâu?" – Tiểu Hoàng hỏi – "Tình hình bọn họ thế nào rồi?"

"Haha… cả một đám không chịu ăn thực phẩm do Hắc Vân Bảo cung cấp, nhưng lại chả tìm được thứ gì khác. Ở vùng núi Thục Trung này dẫu cho có tiền cũng chưa chắc mua được thức ăn đâu. Thế nên cả đám ấy đã đói đến xanh xao vàng vọt, có khi còn gặm vỏ cây mà ăn nữa đấy."

Tiểu Hoàng nghe được liền nở nụ cười – "Vậy cứ y theo kế hoạch lần trước đã bàn mà làm."

"Được!" – Mộc Lăng vừa cười cười xoay người chạy đi vừa nói – "Dù sao cũng còn có chỗ phải dùng, để bọn họ chết đói thì cũng không hay lắm, trước hết cứ kéo bọn họ ra cho ăn no đi, sau đó mới cho họ đi đánh giặc, phải không nào?"

Tư Đồ xoa trán bước vào – "Tiên Tiên, ngươi lại bày ra ý gì cho Mộc Lăng thế hả?"

Tiểu Hoàng thấy trán hắn sưng đỏ một mảng thì có chút đau lòng, chén trà kia cứng lắm mà, chắc là đau lắm đây.

"Cổ độc trên người những người giang hồ này còn chưa giải được, nhưng bọn họ lại không chịu ăn thứ do chúng ta đưa cho, mà chúng ta thì không thể nói rõ ra, cho nên ta bày cách để Mộc Lăng lừa họ ăn."

"Cách gì cơ chứ?" – Tư Đồ vì hứng thú mà xán đến gần – "Nói ta nghe một chút xem nào."

"Có đau không?" – Tiểu Hoàng kéo nhẹ bàn tay đang day ấn trán của Tư Đồ, quả nhiên thấy đỏ sưng một vùng, trong lòng có hơi áy náy, nhỏ giọng thì thầm – "Công phu huynh cao lắm mà… sao không tránh hử?"

Tư Đồ ưỡn ngực ra đáp – "Ngươi ra tay nhanh như chớp ấy, ta tránh đi đằng nào được chứ."

Tiểu Hoàng bị hắn chọc cho phải mỉm cười, liền vươn người đến thổi thổi cho Tư Đồ – "May mà không bị thương."

Tư Đồ trong lòng chửi toáng lên —— Bị thương mới tốt chứ, bằng không thì làm sao khiến ngươi đau lòng vì ta nào.

"Chúng ta đi xem thế nào." – Tiểu Hoàng đột nhiên lên tiếng – "Nói không chừng sẽ rất thú vị đây."

"Được!" – Tư Đồ cũng thấy hứng thú, liền kéo Tiểu Hoàng rời khỏi phòng, vừa đi vừa hỏi – "Đến đâu xem náo nhiệt hử?"

"Đến rừng cây ăn trái phía sau núi ấy." – Tiểu Hoàng đáp.

"Rừng cây ăn trái?" – Từ Đồ càng thêm tò mò rốt cuộc tên nhóc này muốn làm trò gì đây.

Hai người nhanh chóng đi đến rừng cây ăn trái, Tiểu Hoàng chỉ gốc cây cao nhất mà bảo – "Trèo lên trên ngọn cây đi."

Tư Đồ ngẩng mặt nhìn rồi cười mà rằng – "Cây này đã lại cao đến vậy rồi sao?"

"Sao huynh lại nói thế?" – Tiểu Hoàng thắc mắc.

"Cây này đã khô héo mấy lần, thế mà vẫn có thể cải tử hoàn sinh, càng lúc càng cao." – Tư Đồ cười – "Cũng đã mười năm rồi." – Vừa nói vừa khom lưng xuống để Tiểu Hoàng kiễng chân ôm lấy cổ mình, sau đó hắn nhẹ nhàng bế bổng y lên, đề khí, phi thân lên một nhánh trên ngọn cây.

"Cây này hình như có tên gọi là cây vọng thiên." – Tiểu Hoàng nhìn thấy tán cây như thể một chiếc ô, liền hỏi Tư Đồ.

Đợi cho đến lúc đáp xuống một chạc cây rồi thì Tư Đồ mới đặt Tiểu Hoàng xuống, gật đầu bảo – "Cây này là do Mộc Lăng mang về."

"Ta nhớ rõ loại cây vọng thiên này ưa nơi có khí hậu ẩm thấp và ấm nóng, phải đi về phương Nam thì mới có thể nhìn thấy được." – Tiểu Hoàng hỏi – "Vì đâu lại có một gốc vọng thiên sinh trưởng ở nơi này thế?"

Tư Đồ cũng ngồi xuống, đưa tay tháo hồ lô rượu đeo bên hông đưa cho Tiểu Hoàng – "Năm ấy ta và tên đầu gỗ đến Nam Hải một chuyến. Đầu Gỗ vừa liếc mắt đã ưng ý loại cây cao đến cả trăm thước, thậm chí có thể che được cả trời. Y bảo cũng muốn trồng một gốc như thế ở Hắc Vân Bảo. Có điều bọn ta hỏi không ít người, ai cũng bảo loại cây này ưa ẩm và nóng, nếu mang đến nơi khác trồng sẽ dễ bị chết."

"Cuối cùng huynh ấy cũng mang một gốc về à?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Khi ấy ta bảo với y, rằng cứ mang nhiều nhiều về, nói không chừng một trăm gốc thì cũng có một gốc có thể sống." – Tư Đồ cười lắc đầu.

"Thế rồi Mộc Lăng bảo chỉ cần một gốc thôi có phải không?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ bật cười, thở dài đáp – "Hóa ra ta là kẻ nông cạn, cứ cho rằng thứ tốt thì phải có càng nhiều càng hay, phải vậy không?"

Tiểu Hoàng cũng cười, hớp một ngụm rượu rồi hỏi tiếp – "Thế… bây giờ thì sao?"

"Bây giờ thì ta đã hiểu, không phải cứ nhiều là tốt." – Tư Đồ nói xong liền xoa nhẹ cằm của Tiểu Hoàng – "Khắp thiên hạ thứ tốt có đến hàng nghìn hàng vạn, nhưng thứ tốt nhất thủy chung chỉ có một mà thôi. Một khi đã tìm được, thì dẫu cho có mang hết thảy thứ tốt trong thiên hạ đến đổi cũng không thể bằng lòng."

Tiểu Hoàng dùng hồ lô rượu che mặt mình lại, nhưng cũng không sao che được đôi tai đã ửng hồng, ánh mắt hơi rưng rưng, bên trong lại hàm chứa ý cười.

"Sau cùng, Mộc Lăng bứng một gốc cây con tưởng như sắp chết đến nơi về." – Tư Đồ chậm rãi kể tiếp.

"Quả nhiên rất đúng với tính cách của huynh ấy." – Tiểu Hoàng cười – "Chắc chắn huynh ấy đã nói, chẳng phải ai sinh sống ở phương Nam cũng đều ưa ấm nóng, cũng sẽ có những người ưa lạnh lẽo. Cây này nếu chính ngay địa phương ấm áp mà vẫn không thể sinh trưởng, nói không chừng đến nơi lạnh lại tốt tươi, phải vậy không?"

"Ha ha……" – Tư Đồ đập tay lên thân cây mà cười, lắc đầu bảo – "Đúng là thần tiên, một chữ cũng không sai, y chính là đã nói thế đấy."

Tiểu Hoàng cười theo, sau đó lại hỏi – "Sau đó thật sự đã sinh trưởng ư? Vậy sao còn khô héo rồi sống lại?"

Tư Đồ vỗ nhẹ vào thân cây – "Sau đó có xảy ra một vài sự kiện, vô cùng thú vị."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng cảm giác lưng hơi mỏi, bèn dựa vào người Tư Đồ. Thế là Tư Đồ ôm y vào lòng, mang y đặt lên chân mình, nhẹ nhàng day ấn lưng cho y – "Sau đó gốc cây này thế mà sinh trưởng được

thật, chẳng mấy chốc đã cao đến mấy chục trượng. Đầu Gỗ quý nó lắm, xem như bảo bối vậy, nhưng chẳng bao lâu sau thì ở sau núi xảy việc mất trộm cây."

"Mất trộm cây?" – Tiểu Hoàng hỏi lại – "Có người đến trộm gỗ ư?"

"Ừ!" – Tư Đồ gật đầu – "Nơi này đa số là cây sam và cây lim[2], cây đã cao, nếu dùng làm củi thì vô cùng đáng giá, cho nên dăm ba hôm lại có một gốc bị trộm đi."

"Cây này lớn đến thế, hẳn là cũng sẽ bị trộm thôi."

"Mộc Lăng khi ấy cũng lo lắng, trốn ở trên ngọn cây để theo dõi, sau đó bắt được một thằng nhóc con độ chừng tám tuổi." – Tư Đồ cười – "Hóa ra kẻ vẫn hay đến sau núi trộm cây là chỉ là một thằng oắt thôi."

"Một hài tử mới bảy tám tuổi mà đã đi trộm cây rồi ư?" – Tiểu Hoàng giật mình.

"Tiểu tử kia tên gọi là gì thì ta cũng không nhớ rõ, vóc dáng cao lớn, tính tình ương ngạnh, bị đầu gỗ đánh ột trận vẫn không phục, tuyên bố nhất định sẽ trộm cây này đi cho bằng được thì thôi."

"Thú vị quá nhỉ?" – Tiểu Hoàng ngạc nhiên.

"Ừm!" – Tư Đồ gật đầu – "Sau đó cứ dăm ba hôm nó lại đến, mỗi lần đến nếu không phải bị Đầu Gỗ tóm thì cũng bị sập bẫy. Khi ấy Hắc Vân Bảo vừa mới thiết lập, công việc bề bộn đầy ra đấy, thế mà tên Đầu Gỗ cả ngày chỉ ngóng trông tiểu tử nọ, nghĩ đủ mọi cách trêu chọc nó."

"Xấu quá đi!" – Tiểu Hoàng lại cười – "Thế sau đó nữa thì sao?"

"Cũng vì cây này cao quá mà có một trận mưa to nọ, bị sét đánh trúng." – Tư Đồ kể tiếp – "Ngày đó thằng oắt kia cũng vừa đúng lúc đến trộm cây, thế là bị đánh trúng luôn."

"Thế hắn chết rồi sao?" – Tiểu Hoàng mở to hai mắt.

"Không, … người mà Đầu Gỗ không cho chết thì tuyệt đối không thể chết được. Sau hôm ấy, nó ở lại Hắc Vân Bảo dưỡng bệnh dễ có đến nửa năm, cuối cùng cũng khỏe mạnh lại, có điều trên người bị bỏng hơn phân nửa."

"Thật đáng thương!" – Tiểu Hoàng tiếc hận – "Thế bây giờ hắn đâu rồi?"

"Lúc nó còn ở đây thì đều do Đầu Gỗ một tay chăm sóc, hình như là một đứa trẻ mồ côi ấy, ta cũng dạy nó chút đỉnh công phu. Có một hôm, nó đến sau núi, thấy cây đã bị chặt đổ thì ngồi bên cạnh suốt một đêm." – Tư Đồ mỉm cười – "Sáng sớm hôm sau, nó bỏ đi."

"Hắn đi rồi ư?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Nhưng là đi đâu mới được chứ?"

Tư Đồ mỉm cười – "Tiểu tử kia hiện giờ chắc cũng đã mười bảy, mười tám tuổi rồi… chỉ cần hắn chưa chết thì về sau nhất định sẽ là một nhân vật hiển hách đấy."

"Làm sao huynh biết?"

"Lúc thằng bé bỏ đi có để lại một câu với Mộc Lăng." – Nét mặt Tư Đồ có phần tán thưởng – "Nó nói từ hôm nay sẽ đổi tên thành Tần Vọng Thiên, bảo Mộc Lăng cố mà trồng lại gốc cây héo tàn này, rồi sớm muộn gì cũng có một ngày nó quay lại đoạt lấy."

"Tần Vọng Thiên……" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ – "Cây vọng thiên… đúng là một cái tên đầy khí phách, so với Ngận Suất gì gì đó thì hay hơn nhiều……. Ít nhất là cách hắn đặt tên cũng có triển vọng."

"Nói cái gì đấy hử?" – Tư Đồ đè Tiểu Hoàng xuống – "Dám chê tướng công của ngươi à?" – Hắn nói xong liền túm ngay lấy cánh tay tiểu hài tử mà hôn. Tiểu Hoàng hoảng quá giãy dụa lên, khiến cho nhánh cây rung rinh một hồi.

"Đừng náo loạn mà, gãy cây đấy." – Tiểu Hoàng vội vàng ngăn hắn lại. – "Ngã xuống thì chết mất."

Đang lúc vui đùa ầm ĩ thì chợt nghe có tiếng động vẳng đến từ phía xa xa trong rừng, thế là Tư Đồ vội vàng ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng, hướng mắt dõi theo.

Chẳng bao lâu sau, có một nhóm người đi từ trong rừng cây ra, lúc đến gần thì quả nhiên là nhóm người giang hồ ấy.

Hai người thấy bọn đi thành từng tốp ba tốp năm đến gần và ngồi xuống, miệng mồm hùng hổ mà rằng – "Bọn Hắc Vân Bảo này làm cái trò khỉ gì thế? Khinh thường chúng ta sao? Dám bảo chúng ta đến đây trấn thủ cái rừng cây vớ vẩn này."

"Dù sao thì… tôi thật sự muốn một hồi thị phi này mau mau chấm dứt cho rồi, vậy thì chúng ta có thể quay về Trung Nguyên. Cái chốn Thục Trung này ăn gì cũng cay xé cả lưỡi, lại còn lắm muỗi mòng, thật khiến cho người ta phải phát điên."

"Đúng vậy… Một tháng rồi tôi cũng chả ăn uống được gì sất."

"Kìa,… ta bảo này, các ngươi có ngửi thấy mùi gì không?"

"Có, ta cũng ngửi thấy rồi… hình như là trái cây đấy."

Cánh mũi Tiểu Hoàng hơi khụt khịt, bèn quay lại nhìn Tư Đồ – "Là một mùi hương rất thơm đấy nhé!"

Tư Đồ thấy bộ dạng tiểu hài tử đáng yêu như thế thì ngứa ngáy lắm. Tiểu hài tử sao lại đẹp mê người đến vậy chứ? Thế là hắn nhịn không được, phải chồm đến cọ tới cọ lui vào cổ Tiểu Hoàng.

"Đạo trưởng, phía sau có một bụi dưa." – có một người vui mừng chỉ phía cách đó không xa mà hét lên – "Cây dưa kia trông vàng thế, hình như là chín rồi."

"Thảo nào mà thơm như thế!"

Lời vừa dứt thì bọn giang hồ hảo hán đã thèm thuồng đến rỏ dãi rồi.

"Hình như là mọc hoang đấy, chúng ta hái ăn được không?"

"Nhưng mà… đây là lãnh địa của Hắc Vân Bảo."

"Dẹp đi! Núi này có từ đời thuở nào, trái cây là mọc hoang, ai bảo đều thuộc quyền sở hữu của Hắc Vân Bảo hả?"

"Đúng vậy! Chúng ta bán mạng cho bọn chúng, đến một cắc cũng chả kiếm được còn chưa nói đi, mỗi ngày còn phải nơm nớp lo sợ hãi hùng nữa chứ. Hôm nay ăn vài quả dưa hồng đằng thì sao chứ."

"Đúng lắm! Chúng ta đi nào!"

Nói đi nói lại thì, cái thứ được gọi là cốt khí vẫn không sao thắng nổi cái bụng rỗng, thế là đám người giang hồ đành ngả giáo đầu hàng mớ dưa trước mặt kia.

Cây dưa này kỳ thật là do Tiểu Hoàng bảo Mộc Lăng chuyển từ trong vườn ra, mỗi một quả dưa đều đã được tẩm dược bên ngoài, để chừng ba ngày, dược sớm đã ngấm vào phần thịt quả.

Tiểu Hoàng nhìn thấy đám người giang hồ tranh nhau ăn dưa như rồng cuốn hổ vồ thì đắc ý quay lại cười với Tư Đồ, ánh mắt long lanh vui sướng, ý như muốn nói —— đại công cáo thành.

Thế là Tư Đồ làm sao mà nhẫn nhịn được nữa chứ, liền nhào đến ôm chầm lấy y.

—

Chú thích:

[1] Can chi, đôi khi gọi dài dòng là Thiên Can Địa Chi hay Thập Can Thập Nhị Chi, là hệ thống đánh số thành chu kỳ được dùng tại các nước có nền văn hóa Á Đông như: Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc, Triều Tiên, và cả Việt Nam ta nữa. Nó được áp dụng với tổ hợp chu kỳ sáu mươi trong âm lịch nói chung để xác định tên gọi của thời gian cũng như trong chiêm tinh học. Người ta cho rằng nó có xuất xứ từ thời nhà Thương của Trung Quốc.

Can được gọi là Thiên Can hay Thập Can do có đúng mười can khác nhau. Can cũng còn được phối hợp với Âm Dương và Ngũ Hành. Tên gọi của mười can ấy là : Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý.

Chi được gọi là Địa Chi hay Thập Nhị Chi do có đúng mười hai chi khác nhau. Đây là mười hai từ chỉ 12 con vật của hoàng đạo Trung Quốc dùng như để chỉ phương hướng, bốn mùa, ngày, tháng, năm và giờ ngày xưa (gọi là canh. Một ngày có mười hai canh, một canh bằng 2 giờ đồng hồ của ngày nay). Việc liên kết các yếu tố liên quan đến cuộc sống con người với Chi là rất phổ biến ở khu vực Đông Á và Đông Nam Á. Tên gọi là của mười hai chi thì hẳn là quá dễ, chính là Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Và xin các bạn lưu ý là trong hệ thống con vật cung hoàng đạo của người Trung Quốc thì Mão là con thỏ, còn Mùi là con cừu nhé.

60 tổ hợp Can Chi

Người ta ghép một can với một chi để tạo thành tên gọi chính thức của những cái cần đặt tên (ngày, giờ, tháng, năm v.v…) bắt đầu từ can Giáp và chi Tý tạo ra Giáp Tý, sau đó đến can Ất và chi Sửu tạo ra Ất Sửu và cứ như vậy cho đến hết (Bính,…, Quý) và (Dần …, Hợi). Hết can (hoặc chi) cuối cùng thì nó tự động quay trở lại cho đến tổ hợp cuối cùng là Quý Hợi. Có tổng cộng 60 (bằng bội số chung nhỏ nhất của 10 và 12) tổ hợp khác nhau của 10 can và 12 chi. Một chi có thể ghép với năm can và một can là sáu chi.

[2] Cây sam là một cây thuộc họ Tùng. Cây thường cao to, sinh trưởng ở những vùng núi lạnh giá có độ cao từ 2500–4000m so với mực nước biển, là loại cây chịu rét. Cây trưởng thành có thể đạt đến chiều cao hơn 30m, đường kính thân cây khoảng 3m, là dạng cây thân thẳng. Gỗ của cây sam rất tốt, được xưng là giống cây vạn năng. Ở Trung Quốc thì cây này phân bố ở vùng Chiết Giang, Phúc Kiến, phía nam Giang Tô, phía nam An Huy…

Cây lim là một loài cây nhiệt đới, sinh trưởng ở vùng núi có độ cao từ 1000 đến 1500m so với mực nước biển. Cây lim có dáng cây cao to, phân bố ở nơi khí hậu ẩm thấp, chịu được rét, là cây thân thẳng, cao trên 30m, đường kính thân cây độ khoảng 1m. Nếu ở Trung Quốc thì cây lim phân bố ở Tứ Xuyên, Quý Châu, Hồ Bắc và Hồ Nam… Cây lim cũng là một cây cho gỗ rất đẹp và tốt.

134. Chương 67: Chuẩn Bị Chu Toàn

– Vạn sự câu bị –

Một ngày sau đó, doanh trại của Tề Dịch đã có sự chuyển biến lớn. Năm mươi vạn nhân mã không phải là con số nhỏ, muốn rút lui toàn bộ phải mất một quãng thời gian khá dài. Mặt khác, Tề Dịch cho bộ phận nhân mã ở lại tập hợp đến ở cùng nhau để tiện bề quản lý.

Ở phía bên kia, người của Hắc Vân Bảo cũng đang tích cực chuẩn bị. Tiểu Hoàng mấy hôm nay cứ phải tất tả ngược xuôi, tự mình phân công cho mọi người.

Chúng huynh đệ Hắc Vân Bảo thì dựa theo hình thể, võ công mà được phân chia làm bốn đội Thiên, Can, Địa, Chi[1]. Đội Thiên dù quân số ít ỏi, nhưng ai nấy đều là những người có khả năng rất cao, bất luận là thể lực hay trí tuệ thì đều ở mức giỏi nhất. Đội Can là đông nhất, là đội tập hợp các huynh đệ có thể lực tốt. Đội Địa là đội của những ai tinh thông một kỹ năng nào đó, ví dụ như y thuật, hoặc quen thuộc địa thế của cả vùng, vị trí các cơ quan. Đội Chi là đội của những ai tuổi tác đã cao, thể lực bình thường nhưng lại có kinh nghiệm phong phú, trầm ổm bình tĩnh trước mọi sự.

Đội Thiên thì cứ hai người làm thành một đội, một chính một phụ. Đội Càn thì bốn người một đội, đội Địa và Chi cũng hai người một đội. Và cứ mười người như thế hợp thành một tiểu đội, theo số thứ tự mà có tiểu đội một, hai, ba…

Kế tiếp, Tiểu Hoàng mở bản đồ địa hình ra, đánh dấu tất cả các vị trí mà mỗi tiểu đội trấn thủ, sau đó bảo Tương Thanh cùng các phó bang chủ dựa theo đó mà an bài nhân mã, tích cực thao luyện.

Tư Đồ nhìn thân ảnh nho nhỏ của Tiểu Hoàng thoắt tới thoắt lui, mang mọi sự sắp đặt thỏa đáng, còn kẻ làm bang chủ như hắn chỉ biết lẽo đẽo theo sau, chập hồi thì khều vai, chập hồi lại bóc vỏ quả vải, nếu có cơ hội sẽ hôn trộm một cái.

Tiểu Hoàng xem sự hiện diện của hắn như thể ruồi bọ, còn nếu đang bận quá mà còn bị Tư Đồ quấy quá thì sẽ giáng hắn một đấm cho xong.

Mộc Lăng thấy thế chỉ còn biết lắc đầu, vỗ vai Tư Đồ mà rằng – "Cuối cùng ta đã hiểu ra, ngươi đây không phải lấy về…mà là được gả đi."

Tư Đồ trừng mắt lên – "Ai bảo ngươi thế hả?"

"Ngươi xem cái bản mặt vợ hiền bé nhỏ của ngươi đi." – Vừa nói vừa chỉ về phía Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn người ta xem, khả năng của người ta lớn biết chừng nào." – Mộc Lăng nói xong liền chặn ngay một tiểu huynh đệ đang vội vã chạy ngang qua – "Này!"

Vị tiểu huynh đệ kia liền dừng bước, hành lễ với hai người – "Bang chủ, Mộc đại phu."

"Ừ!" – Mộc Lăng gật đầu bảo y – "Đi giúp ta làm mấy việc cái nào."

"Ấy da, không được đâu nha." – Tiểu huynh đệ lắc đầu – "Hoàng tiểu tiên sinh bảo tôi đi đổi ca gác rồi."

"Nhưng đây là mệnh lệnh của bang chủ đó." – Mộc Lăng cười cười nhìn kẻ bên cạnh là Tư Đồ.

Tiểu huynh đệ kia lắc đầu, đưa mắt nhìn Tư Đồ mà phân trần – "Bang chủ…nếu tôi đến đổi ca gác muộn, chỉ sợ Hoàng tiểu tiên sinh sẽ không vui đâu."

Tư Đồ vừa nghe thấy "tiểu tiên sinh không vui" liền phất tay – "Vậy còn không mau đi đi."

"Dạ!" – Tiểu huynh đệ kia vội co giò chạy mất.

Sau khi để người đi rồi thì Tư Đồ mới sực nhớ ra điều gì, trong lòng cảm thấy có gì đó kỳ quái, còn Mộc Lăng thì ôm bụng cười ha hả – "Ta nói ngươi này Tư Đồ ơi, ngươi đúng là tam tòng tứ đức đó nha. Đúng là con dâu ngoan của nhà họ Hoàng mà!"

Tư Đồ tức giận đến vẹo cả mũi, rống ầm lên – "Ta là tướng công của y chứ, không tin thì ngươi đi hỏi đi, xem ban đêm là ai ở trên mặt hả…Ái da!" – Lời còn chưa nói dứt thì từ trong phòng đã có một chén trà bay ra cái véo, đập thẳng vào trán Tư Đồ.

Tư Đồ xoa xoa trán, làm ra vẻ oan ức mà nhìn về phía Tiểu Hoàng đang trừng mắt với hắn, miệng cũng đang bày ra vẻ tức giận. Thế là hắn lại tự gào thét trong lòng rằng —— Tên nhóc tiểu yêu tinh này, sao đến tức giận cũng đáng yêu dữ vậy nè.

Tiểu Hoàng vốn bận rộn cả ngày trời, vừa mới lơi tay uống hớp nước thì nghe tiếng trò chuyện của Mộc Lăng và Tư Đồ ngay trước cửa, đang muốn nghe thử xem hai ngươi nói gì, nào có biết đâu Tư Đồ lại hét ầm ĩ đến mức cả Hắc Vân Bảo đều nghe thấy, làm Tiểu Hoàng phải sặc sụa cả lên, vừa tức vừa cuống, vội vàng vung tay ném luôn chén trà trên tay ra ngoài —— tên Tư Đồ này, mồm miệng không biết phép tắc, không đánh không được mà.

Mộc Lăng tỏ ra hết sức đồng tình khi nhìn thấy nguyên cục u trên trán Tư Đồ, dùng bộ dạng vui sướng khi có kẻ gặp tai họa và đi thẳng vào phòng, nói với Tiểu Hoàng – "Mấy chuyện ngươi bảo, ta đều đã làm xong cả rồi."

"Vậy…nhóm người giang hồ đâu?" – Tiểu Hoàng hỏi – "Tình hình bọn họ thế nào rồi?"

"Haha…cả một đám chả chịu ăn thực phẩm do Hắc Vân Bảo cung cấp, nhưng lại chả tìm được thứ gì khác. Ở vùng núi Thục Trung này dẫu cho có tiền cũng chưa chắc mua được thức ăn đâu. Thế nên cả đám ấy đã đói đến xanh xao vàng vọt, có khi còn gặm vỏ cây mà ăn nữa đấy."

Tiểu Hoàng nghe được liền nở nụ cười – "Vậy cứ y theo kế hoạch lần trước đã bàn mà làm nhé."

"Được!" – Mộc Lăng vừa cười cười xoay người chạy đi vừa nói – "Dù sao cũng còn có chỗ phải dùng, để bọn họ chết đói thì cũng không hay lắm, trước hết cứ kéo bọn họ ra cho ăn no đi, sau đó mới cho họ đi đánh giặc, phải không nào?"

Tư Đồ xoa trán bước vào – "Tiên Tiên, ngươi lại bày ra ý gì cho Mộc Lăng thế hả?"

Tiểu Hoàng thấy trán hắn sưng đỏ một mảng thì có chút đau lòng, chén trà kia cứng lắm mà, chắc là đau lắm đây.

"Cổ độc trên người những người giang hồ này còn chưa giải được, nhưng bọn họ lại không chịu ăn thứ do chúng ta đưa cho, mà chúng ta thì không thể nói rõ ra, cho nên ta bày cách để Mộc Lăng lừa họ ăn."

"Cách gì cơ chứ?" – Tư Đồ vì hứng thú mà xán đến gần – "Nói ta nghe một chút xem nào."

"Có đau không?" – Tiểu Hoàng kéo nhẹ bàn tay đang day ấn trán của Tư Đồ, quả nhiên thấy đỏ sưng một vùng, trong lòng có hơi áy náy, nhỏ giọng thì thầm – "Công phu huynh cao lắm mà...sao không tránh hử?"

Tư Đồ ưỡn ngực ra đáp – "Ngươi ra tay nhanh như chớp ấy, ta tránh đi đằng nào được chứ."

Tiểu Hoàng bị hắn chọc cho phải mỉm cười, liền vươn người đến thổi thổi cho Tư Đồ – "May mà không bị thương."

Tư Đồ trong lòng chửi toáng lên —— Bị thương mới tốt chứ, bằng không thì làm sao khiến ngươi đau lòng vì ta nào.

"Chúng ta đi xem thế nào." – Tiểu Hoàng đột nhiên lên tiếng – "Nói không chừng sẽ rất thú vị đây."

"Được!" – Tư Đồ cũng thấy hứng thú, liền kéo Tiểu Hoàng rời khỏi phòng, vừa đi vừa hỏi – "Đến đâu xem náo nhiệt hử?"

"Đến rừng cây ăn trái phía sau núi ấy." – Tiểu Hoàng đáp.

"Rừng cây ăn trái?" – Từ Đồ càng thêm tò mò rốt cuộc tên nhóc này muốn làm trò gì đây.

Hai người nhanh chóng đi đến rừng cây ăn trái, Tiểu Hoàng chỉ gốc cây cao nhất mà bảo – "Trèo lên trên ngọn cây đi."

Tư Đồ ngẩng mặt nhìn rồi cười mà rằng – "Cây này đã lại cao đến vậy rồi sao?"

"Sao huynh lại nói thế?" – Tiểu Hoàng thắc mắc.

"Cây này đã khô héo mấy lần, thế mà vẫn có thể cải tử hoàn sinh, càng lúc càng cao." – Tư Đồ cười – "Cũng đã mười năm rồi." – Vừa nói vừa khom lưng xuống để Tiểu Hoàng kiễng chân ôm lấy cổ mình, sau đó hắn nhẹ nhàng bế bổng y lên, đề khí, phi thân lên một nhánh trên ngọn cây.

"Cây này hình như có tên gọi là cây vọng thiên." – Tiểu Hoàng nhìn thấy tán cây như thể một chiếc ô, liền hỏi Tư Đồ.

Đợi cho đến lúc đáp xuống một chạc cây rồi thì Tư Đồ mới đặt Tiểu Hoàng xuống, gật đầu bảo – "Cây này là do Mộc Lăng mang về."

"Ta nhớ rõ loại cây vọng thiên này ưa nơi có khí hậu ẩm thấp và ấm nóng, phải đi về phương Nam thì mới có thể nhìn thấy được." – Tiểu Hoàng hỏi – "Vì đâu lại có một gốc vọng thiên sinh trưởng ở nơi này thế?"

Tư Đồ cũng ngồi xuống, đưa tay tháo hồ lô rượu đeo bên hông đưa cho Tiểu Hoàng – "Năm ấy ta và tên đầu gỗ đến Nam Hải một chuyến. Đầu Gỗ vừa liếc mắt đã ưng ý loại cây cao đến cả trăm thước, thậm chí có thể che được cả trời. Y bảo cũng muốn trồng một gốc như thế ở Hắc Vân Bảo. Có điều bọn ta hỏi không ít người, ai cũng bảo loại cây này ưa ẩm và nóng, nếu mang đến nơi khác trồng sẽ dễ bị chết."

"Cuối cùng huynh ấy cũng mang một gốc về à?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Khi ấy ta bảo với y, rằng cứ mang nhiều nhiều về, nói không chừng một trăm gốc thì cũng có một gốc có thể sống." – Tư Đồ cười lắc đầu.

"Thế rồi Mộc Lăng bảo chỉ cần một gốc thôi có phải không?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ bật cười, thở dài đáp – "Hóa ra ta là kẻ nông cạn, cứ cho rằng thứ tốt thì phải có càng nhiều càng hay, phải vậy không?"

Tiểu Hoàng cũng cười, hớp một ngụm rượu rồi hỏi tiếp – "Thế...bây giờ thì sao?"

"Bây giờ thì ta đã hiểu, không phải cứ nhiều là tốt." – Tư Đồ nói xong liền xoa nhẹ cằm của Tiểu Hoàng – "Khắp thiên hạ thứ tốt có đến hàng nghìn hàng vạn, nhưng thứ tốt nhất thủy chung chỉ có một mà thôi.

Một khi đã tìm được, thì dẫu cho có mang hết thảy thứ tốt trong thiên hạ đến đổi cũng không thể bằng lòng."

Tiểu Hoàng dùng hồ lô rượu che mặt mình lại, nhưng cũng không sao che được đôi tai đã ửng hồng, ánh mắt hơi rưng rưng, bên trong lại hàm chứa ý cười.

"Sau cùng, Mộc Lăng bứng một gốc cây con tưởng như sắp chết đến nơi về." – Tư Đồ chậm rãi kể tiếp.

"Quả nhiên rất đúng với tính cách của huynh ấy." – Tiểu Hoàng cười – "Chắc chắn huynh ấy đã nói, chẳng phải ai sinh sống ở phương Nam cũng đều ưa ấm nóng, cũng sẽ có những người ưa lạnh lẽo. Cây này nếu chính ngay địa phương ấm áp mà vẫn không thể sinh trưởng, nói không chừng đến nơi lạnh lại tốt tươi, phải vậy không?"

"Ha ha…" – Tư Đồ đập tay lên thân cây mà cười, lắc đầu bảo – "Đúng là thần tiên, một chữ cũng không sai, y chính là đã nói thế đấy."

Tiểu Hoàng cười theo, sau đó lại hỏi – "Sau đó thật sự đã sinh trưởng ư? Vậy sao còn khô héo rồi sống lại?"

Tư Đồ vỗ nhẹ vào thân cây – "Sau đó có xảy ra một vài sự kiện, vô cùng thú vị."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng cảm giác lưng hơi mỏi, bèn dựa vào người Tư Đồ. Thế là Tư Đồ ôm y vào lòng, mang y đặt lên chân mình, nhẹ nhàng day ấn lưng cho y – "Sau đó gốc cây này thế mà sinh trưởng được thật, chẳng mấy chốc đã cao đến mấy chục trượng. Đầu Gỗ quý nó lắm, xem như bảo bối vậy, nhưng chẳng bao lâu sau thì ở sau núi xảy việc mất trộm cây."

"Mất trộm cây?" – Tiểu Hoàng hỏi lại – "Có người đến trộm gỗ ư?"

"Ừ!" – Tư Đồ gật đầu – "Nơi này đa số là cây sam và cây lim[2], cây đã cao, nếu dùng làm củi thì vô cùng đáng giá, cho nên dăm ba hôm lại có một gốc bị trộm đi."

"Cây này lớn đến thế, hẳn là cũng sẽ bị trộm thôi."

"Mộc Lăng khi ấy cũng lo lắng, trốn ở trên ngọn cây để theo dõi, sau đó bắt được một thằng nhóc con độ chừng tám tuổi." – Tư Đồ cười – "Hóa ra kẻ vẫn hay đến sau núi trộm cây là chỉ là một thằng oắt thôi."

"Một hài tử mới bảy tám tuổi mà đã đi trộm cây rồi ư?" – Tiểu Hoàng giật mình.

"Tiểu tử kia tên gọi là gì thì ta cũng không nhớ rõ, vóc dáng cao lớn, tính tình ương ngạnh, bị đầu gỗ đánh cho một trận vẫn không phục, tuyên bố nhất định sẽ trộm cây này đi cho bằng được thì thôi."

"Thú vị quá nhỉ?" – Tiểu Hoàng ngạc nhiên.

"Ừm!" – Tư Đồ gật đầu – "Sau đó cứ dăm ba hôm nó lại đến, mỗi lần đến nếu không phải bị Đầu Gỗ tóm thì cũng bị sập bẫy. Khi ấy Hắc Vân Bảo vừa mới thiết lập, công việc bề bộn đầy ra đấy, thế mà tên Đầu Gỗ cả ngày chỉ ngóng trông tiểu tử nọ, nghĩ đủ mọi cách trêu chọc nó."

"Xấu quá đi!" – Tiểu Hoàng lại cười – "Thế sau đó nữa thì sao?"

"Cũng vì cây này cao quá mà có một trận mưa to nọ, bị sét đánh trúng." – Tư Đồ kể tiếp – "Ngày đó thằng oắt kia cũng vừa đúng lúc đến trộm cây, thế là bị đánh trúng luôn."

"Thế hắn chết rồi sao?" – Tiểu Hoàng mở to hai mắt.

"Không,…người mà Đầu Gỗ không cho chết thì tuyệt đối không thể chết được. Sau hôm ấy, nó ở lại Hắc Vân Bảo dưỡng bệnh dễ có đến nửa năm, cuối cùng cũng khỏe mạnh lại, có điều trên người bị bỏng hơn phân nửa."

"Thật đáng thương!" – Tiểu Hoàng tiếc hận – "Thế bây giờ hắn đâu rồi?"

"Lúc nó còn ở đây thì đều do Đầu Gỗ một tay chăm sóc, hình như là một đứa trẻ mồ côi ấy, ta cũng dạy nó chút đỉnh công phu. Có một hôm, nó đến sau núi, thấy cây đã bị chặt đổ thì ngồi bên cạnh suốt một đêm." – Tư Đồ mỉm cười – "Sáng sớm hôm sau, nó bỏ đi."

"Hắn đi rồi ư?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Nhưng là đi đâu mới được chứ?"

Tư Đồ mỉm cười – "Tiểu tử kia hiện giờ chắc cũng đã mười bảy, mười tám tuổi rồi…chỉ cần hắn chưa chết thì về sau nhất định sẽ là một nhân vật hiển hách đấy."

"Làm sao huynh biết?"

"Lúc thằng bé bỏ đi có để lại một câu với Mộc Lăng." – Nét mặt Tư Đồ có phần tán thưởng – "Nó nói từ hôm nay sẽ đổi tên thành Tần Vọng Thiên, bảo Mộc Lăng cố mà trồng lại gốc cây héo tàn này, rồi sớm muộn gì cũng có một ngày nó quay lại đoạt lấy."

"Tần Vọng Thiên…" – Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ – "Cây vọng thiên…đúng là một danh tự đầy khí phách, so với Ngận Suất gì gì đó thì hay hơn nhiều… Ít nhất là cách hắn đặt tên cũng có triển vọng."

"Nói cái gì đấy hử?" – Tư Đồ đè Tiểu Hoàng xuống – "Dám chê tướng công của ngươi à?" – Hắn nói xong liền túm ngay lấy cánh tay tiểu hài tử mà hôn. Tiểu Hoàng hoảng quá giãy dụa lên, khiến cho nhánh cây rung rinh một hồi.

"Đừng náo loạn mà, gãy cây đấy." – Tiểu Hoàng vội vàng ngăn hắn lại. – "Ngã xuống thì chết mất."

Đang lúc vui đùa ầm ĩ thì chợt nghe có tiếng động vẳng đến từ phía xa xa trong rừng, thế là Tư Đồ vội vàng ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng, hướng mắt dõi theo.

Chẳng bao lâu sau, có một nhóm người đi từ trong rừng cây ra, lúc đến gần thì quả nhiên là nhóm người giang hồ ấy.

Hai người thấy bọn đi thành từng tốp ba tốp năm đến gần và ngồi xuống, miệng mồm hùng hổ mà rằng – "Bọn Hắc Vân Bảo này làm cái trò khỉ gì thế? Khinh thường chúng ta sao? Dám bảo chúng ta đến đây trấn thủ cái rừng cây vớ vẩn này."

"Dù sao thì…tôi thật sự muốn một hồi thị phi này mau mau chấm dứt cho rồi, vậy thì chúng ta có thể quay về Trung Nguyên. Cái chốn Thục Trung này ăn gì cũng cay xé cả lưỡi, lại còn lắm muỗi mòng, thật khiến cho người ta phải phát điên luôn mà."

"Đúng vậy…Một tháng rồi tôi cũng chả ăn uống được gì sất."

"Kìa,…ta bảo này, các người có ngửi thấy mùi gì không?"

"Có, ta cũng ngửi thấy rồi…hình như là trái cây đấy."

Cánh mũi Tiểu Hoàng hơi khụt khịt, bèn quay lại nhìn Tư Đồ – "Là một mùi hương rất thơm đấy nhé!"

Tư Đồ thấy bộ dạng tiểu hài tử đáng yêu như thế thì ngứa ngáy lắm. Tiểu hài tử sao lại đẹp mê người đến vậy chứ? Thế là hắn nhịn không được, phải chồm đến cọ tới cọ lui vào cổ Tiểu Hoàng.

"Đạo trưởng, phía sau có một bụi dưa." – có một người vui mừng chỉ phía cách đó không xa mà hét lên – "Cây dưa kia trông vàng thế, hình như là chín rồi."

"Thảo nào mà thơm như thế!"

Lời vừa dứt thì bọn giang hồ hảo hán đã thèm thuồng đến rỏ dãi rồi.

"Hình như là mọc hoang đấy, chúng ta hái ăn được không?"

"Nhưng mà…đây là lãnh địa của Hắc Vân Bảo."

"Dẹp đi! Núi này có từ đời thuở nào, trái cây là mọc hoang, ai bảo đều thuộc quyền sở hữu của Hắc Vân Bảo hả?"

"Đúng vậy! Chúng ta bán mạng cho bọn chúng, đến một cắc cũng chả kiếm được còn chưa nói đi, mỗi ngày còn phải nơm nớp lo sợ hãi hùng nữa chứ. Hôm nay ăn vài quả dưa hồng đằng thì sao chứ."

"Đúng lắm! Chúng ta đi nào!"

Nói đi nói lại thì, cái thứ được gọi là cốt khí vẫn không sao thắng nổi cái bụng rỗng, thế là đám người giang hồ đành ngả giáo đầu hàng mớ dưa trước mặt kia.

Cây dưa này kỳ thật là do Tiểu Hoàng bảo Mộc Lăng chuyển từ trong vườn ra, mỗi một quả dưa đều đã được tẩm dược bên ngoài, để chừng ba ngày, dược sớm đã ngấm vào phần thịt quả.

Tiểu Hoàng nhìn thấy đám người giang hồ tranh nhau ăn dưa như rồng cuốn hổ vồ thì đắc ý quay lại cười với Tư Đồ, ánh mắt long lanh vui sướng, ý như muốn nói —— đại công cáo thành.

Thế là Tư Đồ làm sao mà nhẫn nhịn được nữa chứ, liền nhào đến ôm chầm lấy y.

135. Chương 68

Chương 68 | Hư hư thật thật

Bọn người giang hồ ăn dưa xong, chẳng đến nửa canh giờ thì bụng đau quặn thắt, bên trong cứ đánh trống liên hồi, phải ôm bụng lo chạy đi tìm mao xí. Nhưng ở nơi hoang sơn dã lĩnh này thì đào đâu ra mao xí chứ nào. Cuối cùng, cả bọn hết cách, vì nhẫn nhịn đến mức xanh mét mặt mày nên đành phải chia nhau ra, giải quyết ngay tại chỗ.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, thấy tình cảnh này chỉ còn biết cố nín cười mà rời đi, đến khi xuống núi rồi thì cười sặc sụa cả ra.

"Thế này cũng tính là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài đi." – Tư Đồ cười – "Xem ra sang năm tới cây cối ở đây sẽ sinh trưởng tốt lắm đây."

Lúc đi đến giữa sườn núi thì Tiểu Hoàng đột nhiên giữ chặt Tư Đồ, đưa tay chỉ xuống phía dưới chân núi – "Huynh xem kìa!"

Tư Đồ nương theo hướng chỉ tay của Tiểu Hoàng mà nhìn, thấy ngay doanh trại quân đội của Tề Dịch, xem rồi thì nhịn không được phải nhíu mày – "Sao lại phân tán ra thế kia? Lúc đầu chả phải là tập trung tại cùng một chỗ sao?"

Tiểu Hoàng thấy quân binh bên dưới ấy tách đội hình ra thành hình cánh nhạn[1], bao vây hết cả sườn núi Bạch Đế bèn nói – "Tề Dịch giỏi về dụng binh. Khi tấn công sơn trại thì quả biện pháp tốt nhất chính là vây bọc tứ phía như thế này đây."

"Nói thế là sao?" – Tư Đồ cảm thấy rất hứng thú bèn tìm ngay một tảng đá để ngồi xuống, bày ra dáng vẻ khiêm nhường muốn được thụ giáo, lại mang Tiểu Hoàng kéo đến gần, để cho y ngồi lên một chân của mình.

"Tục ngữ có câu 'nhất phu đương quan vạn phu mạc khai'." [2] – Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Vùng núi Bạch Đế địa thế hiểm trở, nếu hành quân theo lối sơn đạo mà lên, chỉ cần chúng ta bố trí mai phục thì nhất định có thể cùng Tề Dịch đại chiến một phen. Chính vì thế, ông ta muốn khiến chúng ta phải phân tán binh lực."

"Phân tán binh lực?" – Tư Đồ nhìn thất Tiểu Hoàng có vẻ rất hưng phấn thì tiếp tục dỗ y – "Nói thế là sao?"

Tiểu Hoàng xê dịch mông, chọn lấy một thế ngồi thoải mái rồi nói tiếp – "Chúng ta với Tề Dịch, quân số ai đông hơn ai nào?"

"Đương nhiên là Tề Dịch rồi." – Tư Đồ trả lời.

"Bình thường bên yếu muốn thắng bên mạnh thì phương pháp duy nhất là phải tập trung binh lực của chính mình, sau đó phân tán binh lực của đối phương, có đúng không nào?"

"Đúng!"

"Tề Dịch giỏi về dụng binh, hiểu rõ đạo lý này, cho nên ông ta làm ngược lại, phân tán binh lực của chúng ta." – Tiểu Hoàng giảng – "Ông ta cố ý bày ra động thái như sẽ công hãm lên núi từ nhiều hướng, như vậy thì chúng ra không thể không phân tán binh lực của chính mình, trú đóng tại các cửa ngõ mà ông ta có thể sẽ tấn công vào… và thế thì binh lực của chúng ta ắt sẽ suy yếu."

"Nhân mã của Tề Dịch đông gấp năm lần chúng ta… cho nên là dù cho có phân tán thì vẫn chiếm ưu thế hơn chúng ta nhiều… phải thế hay không?" – Tư Đồ cười, nhân tiện xoa mặt Tiểu Hoàng – "Mặc dù vậy, cho dù lão ta dụng binh như thần, cũng chưa chắc là lợi hại trong mắt ngươi đúng không?"

Tiểu Hoàng mỉm cười – "Sao huynh lại biết?"

"Ngươi chẳng đã bảo lão ta chắc chắn sẽ công hãm từ mé sau núi mà lên đấy sao." – Tư Đồ bảo – "Nhưng ta vẫn chưa hiểu được vì sao ngươi đoan chắc như thế."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chút rồi đáp – "Kỳ thật, nhân mã của Tề Dịch so với chúng ta cũng không phải là năm chọi một đâu."

"Cái gì cơ?" – Tư Đồ nghi hoặc – "Thế thì là bao nhiêu hử?"

"Trước khi lâm trận mà phân tán binh lực là điều tối kỵ của binh gia." – Tiểu Hoàng tiếp tục giảng giải – "Hơn nữa Tề Dịch hẳn cũng đoán ra việc chúng ta cố tình mang tin tức hoàng thành đại loạn truyền ra, mục đích chính là phân tán binh lực của ông ta."

"Ừ!" – Tư Đồ gật gù.

"Huynh nghĩ đi, Tề Dịch là người thông minh, nếu ông ta muốn dời binh thì có thể lặng lẽ tiến hành vào ban đêm, có đâu lại chọn lúc ban ngày ban mặt để người ta có thể tra xét nào." – Tiểu Hoàng hỏi – "Lúc Chu lão gia tử trở về bẩm báo, đã bảo quân số ông ta ít nhất cũng đi hơn phân nửa rồi, bây giờ Tề Dịch lại mang nhân mã tản ra… thế thì chúng ta càng không có cách nào để tra xét được."

"Có lý lắm" – Tư Đồ nhướn mi – "Tề Dịch này, lão muốn khiến cho chúng ta đắc ý trước một chút… sau đó mới bất ngờ tập kích."

"Đúng vậy đấy!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Cho nên chúng ta cũng phân tán nhân mã của mình ra, hơn nữa còn phải chiếm đóng ở những nơi địa hình có lợi. Nếu ông ta đánh nghi binh thì chúng ta giả vờ chặn, còn nếu ông ta tấn công thật thì chúng ta cũng chặn đánh thật… Thật đối với thật, hư đối với hư, thế thì ông ta chiếm không được quá nửa phần ưu thế."

"Thì ra là thế đấy!" – Tư Đồ chợt hiểu ra – "Chả trách sao ngươi lại mang nhân mã nhà mình tản ra như thế… Vậy thì Tề Dịch chả phải đã phí công phí sức chuẩn bị rồi sao?"

"Đương nhiên là không phải." – Tiểu Hoàng đứng dậy, chuyển sang ngồi lên chân kia của Tư Đồ rồi lại nói – "Hiện giờ Tề Dịch chỉ đang điều động số nhân mã ngoài sáng của ông ta thôi, đó chính là con số hơn năm lần mà chúng ta thấy đó. Ông ta chắc chắn vẫn còn một bộ phận lớn nhân mã đang tập kết ở gần đây, và đó mới chính là cánh quân chủ lực để tấn công lên núi đấy."

"Ý ngươi muốn nói, Tề Dịch sẽ dùng cánh quân ẩn mặt đó, theo hướng Cao Hạp mà tiến công lên đây?" – Tư Đồ nhíu mày – "Chiêu này đúng là rút củi đáy nồi nha. Lão ta trước hết khiến cho chúng ta phán đoán sai lầm về binh lực của lão, sau đó mới giương đông kích tây… Cha chả, lão Tề Dịch này mạnh hơn lão bị thịt Thụy Vương nhiều."

"Dù vậy thì Tề Dịch trăm tính ngàn tính cũng không nghĩ rằng chúng ta đã sớm có sự chuẩn bị, tuồn ra cho ông ta một tấm bản đồ giả." – Tiểu Hoàng cười.

"Huống hồ chúng ta lại thông thuộc địa lý nơi này." – Tư Đồ thấy doanh trại dưới chân núi kéo dài có đến vài dặm thì cười lạnh – "Đây gọi là trong hư có thật, trong thật có hư. Đúng là inh… Tiên Tiên à, quả nhiên có được ngươi thì việc có được thiên hạ không có gì là khó cả."

"Không phải đâu mà." – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ – "Kỳ thật Tề Dịch không phải bại vì chúng ta mà là bại bởi chính mình."

"Hửm?" – Tư Đồ nghe thấy thế thì có hơi buồn cười – "Nói thế là sao?"

"Cũng như trận Xích Bích khi xưa ấy, Tào Tháo thua là vì chính mình, chứ không phải bại bởi Chu Công Cẩn hay bởi Khổng Minh." – Tiểu Hoàng nói nhỏ – "Kỳ thật binh mã của Tào Tháo đâu phải chỉ hơn Giang Đông mỗi năm lần, nếu không phải ông ta cứ bày ra lắm trò bịp bợm thì cũng sẽ không liên tục trúng kế, kết cục là toàn quân bị diệt." [3]

"Vậy nếu ngươi là Tề Dịch thì ngươi sẽ làm sao?" – Tư Đồ chợt thấy hứng thú.

"Nếu ta là Tề Dịch, ta sẽ tự mình dẫn dắt bảy phần binh lực đi tấn công hoàng thành, trước hết đoạt lấy ngôi vị hoàng đế vào tay, chỉ lưu lại ba phần để vây khốn Hắc Vân Bảo." – Tiểu Hoàng giải thích – "Miễn là trong khoảng thời gian này Hắc Vân Bảo không gây thêm phiền phức cho ông ta, thì lúc nào diệt Hắc Vân Bảo cũng không quan trọng. Một khi Tề Dịch đã lên ngôi hoàng đế thì ông ta có thể bình định Hắc Vân Bảo. Ba phần binh mã ông ta lưu lại Thục Trung sẽ từ từ làm suy yếu thế lực của Hắc Vân Bảo, sau đó tận dụng tiệt để thời cơ, lung lạc lòng người, bắt đầu phá rối từ trong Hắc Vân Bảo phá ra, mà tốt nhất là khơi mào phân tranh, khiến cho nội loạn xảy ra. Nếu vậy thì không đến ba năm, không chỉ không đánh mà thắng, diệt trừ Hắc Vân Bảo, thậm chí còn có thể chiếm lấy toàn bộ Thục Trung. Vùng đất này giàu có sung túc, điền sản phong phú, chính là một kho lương thực hiếm thấy, Tề Dịch mà có thể không cần chiến tranh vẫn chiếm được Thục Trung, thêm vào việc ông ta nắm quyền thống trị Trung Nguyên thì chỉ trong vòng năm năm thiên hạ sẽ thái bình, tứ hải quy thuận. Bên cạnh đó, Tề Dịch thạo việc dùng binh, đến khi quốc thái dân an, thế lực cường thịnh thì có thể phát động nhân mã, xuất binh Tây Bắc. Chỉ cần nhất thống được thiên hạ, thì giang sơn xã tắc của Tề Thị có thể thiên thu muôn đời."

Tư Đồ im lặng nghe Tiểu Hoàng nói hết, thật lâu sau đó mới hỏi – "Vậy Tề Dịch… vì nguyên nhân gì mà lại một mực cố chấp phải diệt Hắc Vân Bảo?"

Tiểu Hoàng cười nhạt – "Bởi vì ông ta không cam lòng."

"Không cam lòng ư?" – Tư Đồ cảm thấy rất khó hiểu.

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ, vươn tay xoa nhẹ cằm của hắn – "Ông ta không thể chấp nhận bại dưới tay huynh."

"Ấy?" – Tư Đồ càng thêm mơ hồ – "Có can hệ gì đến ta chứ?"

Tiểu Hoàng chậm rãi đứng dậy – "Cũng như tâm tư của Tào Tháo năm đó thôi, thề rằng phải giết cho kỳ được Lưu Bị… Lòng người có đôi khi luôn tồn tại một thứ chấp niệm vô cùng sâu sắc."

"Chấp niệm?" – Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đi đến bên vách núi, phóng mắt nhìn về phía xa xa thì liền hỏi – "Chấp niệm của Tề Dịch lẽ nào lại là ta,… phải là ngươi mới đúng chứ."

"Không phải… không phải thế đâu." – Tiểu Hoàng cười lắc đầu – "Chấp niệm của Tề Dịch thật ra là một chữ "tình" kìa. Thật ra thì trên đời có hằng hà sa số người vì một chữ tình này mà cố chấp không thôi, tình thân cũng thế, ái tình lưu luyến cũng thế, chỉ đơn giản một chữ tình thôi, nhưng cũng lại là chữ khó bề lý giải nhất."

"Người Tề Dịch lưu luyến là Ân Tịch Ly." – Tư Đồ nói – "Năm đó dường như Ân Tịch Ly lại mang lòng yêu một người khác. Hiện giờ lão ta từ trên người ngươi tìm thấy bóng hình Ân Tịch Ly, nhưng ngươi cũng yêu một người khác, vậy nên mới khiến lão trở nên khích động vì tình thế sao?"

Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Không biết nữa! Có điều… thứ Tề Dịch muốn hẳn không phải là thiên hạ đâu."

"Hửm… Vậy lão ta muốn gì cơ chứ?" – Tư Đồ hưng phấn hẳn – "Theo ý ta, ngươi và Ân Tịch Ly ngoại trừ diện mạo thì còn lại chả có gì giống nhau cả, cho dù có bắt về cả ngày ngắm nhìn, bất quá cũng chỉ tự mình rước lấy bi thương, vậy tội tình gì phải đi vào ngõ cụt như vậy?"

"Điểm bất hạnh nhất của Tề Dịch… chính là ông ta không hề biết mình muốn điều gì." – Tiểu Hoàng thản nhiên nói – "Điều mà ông ta muốn có được nhất, thì đã rời bỏ ông ta mà đi rồi, những điều ông ta không muốn, thì lại đi cướp lấy… Tâm nay đã chết, những giãy dụa cuối cùng, đều chỉ là vì một sự chấp niệm mà thôi."

"Nếu nói thế thì lão ta cũng đáng thương đấy à." – Tư Đồ tiến đến ôm lấy Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem hiện giờ phụ thân ngươi đang ở đâu, vì sao lại đi mất rồi để lại đây một kẻ điên rồ si dại thế này?"

Tiểu Hoàng hơi mỉm cười – "Ta cảm thấy ấy, ông ấy không thích Tề Dịch là có nguyên nhân cả thôi." – Nói xong thì ngẩng lên nhìn Tư Đồ – "Theo ý ta thì huynh so với Tề Dịch mạnh hơn rất nhiều."

"Ái chà!" – Tư Đồ cả cười – "Lời này nói ra nghe lọt lỗ tai ghê."

"Nếu huynh là Tề Dịch, người huynh yêu bỏ đi mất, thì huynh sẽ đi tìm." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng nói – "Mặc kệ cho người ấy đi xa đến mấy cũng sẽ tìm cách đưa trở về. Chuyện người ấy không thích thì huynh sẽ không làm, chẳng sợ người ấy không để ý mình cũng phải tìm đến, chỉ cần ở xa xa dõi mắt trông theo cũng đủ lắm rồi… có phải vậy không?"

Tư Đồ chỉ cười mà không đáp, đưa tay xoa nhẹ đầu tiểu hài tử, sau đó mới nói – "Tề Dịch thật sự là rất yếu hèn, yêu không dám yêu, hận không dám hận, ta thấy có khi đến cả tay Ân Tịch Ly lão ta cũng chưa từng nắm qua… Thật là ngu ngốc mà, cứ làm trước rồi nói sau, không chịu thì làm cho đến khi nào chịu…"

Lời còn chưa dứt thì hắn đã bị Tiểu Hoàng cho ăn ngay một cước, may mắn không bị đá văng xuống núi, liền ôm lấy vách đá ngay bên cạnh, mở to hai mắt mà nhìn – "Tiên Tiên, ngươi muốn mưu sát phu quân đó hả?"

Tiểu Hoàng trừng mắt liếc hắn – "Để xem huynh còn dám nói hươu nói vượn nữa không."

Tư Đồ ngượng ngùng quay trở lại, nhỏ giọng tự hỏi – "Trước kia đến cả nhìn ta ngươi cũng không dám, sao dạo gần đây lại càng lúc càng hung dữ thế?"

"Có lẽ đêm nay Tề Dịch sẽ tấn công lên núi." – Tiểu Hoàng nhìn về phương xa – "Chẳng biết vì sao nhưng ta thấy đau lòng thay ông ta, cứ như là giương mắt nhìn ông ta đưa đầu vào chỗ chết vậy."

Tư Đồ ôm lấy vai Tiểu Hoàng – "Ngươi yên tâm đi, tốt xấu gì lão ta cũng là thân nhân của ngươi, ta sẽ không làm thịt lão đâu."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn Tư Đồ – "Ông ta tấn công Hắc Vân Bảo, thế mà huynh chịu tha cho ông ta sao?"

"Bọn già đầu đó lục đục với nhau ngươi chết ta sống, cuối cùng đơn giản chỉ vì thiên hạ, vì ái tình, vì thành bại… nói đi nói lại, chẳng ngoài gì khác là vì chính mình." – Tư Đồ lắc đầu đầy khinh thường, cúi đầu hôn lên trán Tiểu Hoàng một cái – "Những thứ ấy ta chẳng thèm, chỉ thèm mỗi mình ngươi thôi. Cho ta cả thiên hạ thì sao chứ? Ta thà rằng cùng ngươi tiêu dao cả một kiếp người, có được bao nhiêu là tự tại."

Giờ Tý[4] đêm hôm đó, có tiếng pháo hiệu từ phía dưới chân núi, Tương Thanh báo lại – "Tề Dịch tấn công lên núi rồi."

Tư Đồ cười, thong thả đi từ thư phòng ra – "Sao giờ mới chịu đánh, chờ lão đã nửa ngày rồi đấy." – Rồi lại quay sang nhìn Tiểu Hoàng đang đọc sách bên bàn, chỉ thấy tiểu hài tử ngẩng lên, chậm rãi nói – "Y theo kế hoạch mà tiến hành."

—

Chú thích:

[1] Đội hình cánh nhạn : Họ Nhạn hay họ Én là một nhóm các loài chim sẻ có danh pháp khoa học Hirundinidae. Chúng là những loài chim thích nghi với cuộc sống săn tìm mồi trên không.

Đây là ảnh một con chim nhạn. Các bạn hãy nhìn sải cánh của nó dang rộng ra như thế nào thì đội quân của Tề Dịch cũng dàn quân theo kiểu ấy, ôm gọn một vùng chân núi Bạch Đế.

[2] nhất phu đương quan vạn phu mạc khai : Một người giữ cửa, vạn người khó phá. Đây là một câu trích từ bài thơ Thục đạo nan của nhà thơ Lý Bạch, miêu tả về địa hình của Tứ Xuyên. Trong bài có câu:

Kiếm các tranh vanh nhi thôi ngôi

Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai

(Núi Kiếm Các chênh vênh cao ngất,

Một người giữ ải, muôn người khôn qua)

(bản dịch của Nguyễn Lãm Thắng).

Về sau, thành ngữ này thường dùng để chỉ hình dung địa thế hiểm trở, dễ giữ khó đánh.

[3] Trong giai đoạn đầu, thủy quân Tôn–Lưu ngược dòng Trường Giang từ Hán Khẩu – Phàn Khẩu tới Xích Bích, tại đây họ chạm trán với tiền quân của Tào Tháo. Để giảm sự tròng trành của thuyền chiến (làm quân Tào vốn không quen với thủy chiến thường xuyên rơi vào trạng thái say sóng), Tào Tháo ra lệnh dùng xích sắt nối nhiều thuyền lại với nhau, tạo ra cái kế liên hoàn nổi tiếng. Cũng có thuyết cho rằng quyết định này của Tào Tháo xuất phát từ lời khuyên của một gián điệp thuộc phe Tôn–Lưu (chi tiết này được La Quán Trung đưa vào Tam quốc diễn nghĩa qua nhân vật Bàng Thống, hay còn gọi là Phụng Sồ).

Quan sát động thái này của Tào, tướng Hoàng Cái bên phía Đông Ngô đã kiến nghị Chu Du dùng kế trá hàng và được Chu Du tán đồng. Việc trá hàng thuận lợi, Hoàng Cái chuẩn bị một đội thuyền để bơi sang đánh úp vào thuỷ trại Tào.

Và như tất cả chúng ta đều biết, Tào Tháo vì quá đa nghi, không tin vào thủy quân Kinh Châu, lại mang toàn bộ chiến thuyền của mình nối lại làm một, tạo ra một tòa thành nổi, nặng nề, cồng kềnh. Chính vì nguyên nhân này nên khi liên quân Lưu – Tôn dùng hỏa công, với sự trợ giúp của gió Đông Nam thì chiến thuyền của Tào Tháo không sao thoát khỏi, dẫn đến thảm bại toàn quân.

[4] Giờ Tý: từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.

136. Chương 68: Hư Hư Thật Thật

Bọn người giang hồ ăn dưa xong, chẳng đến nửa canh giờ thì bụng đau quặn thắt, bên trong cứ đánh trống liên hồi, phải ôm bụng lo chạy đi tìm mao xí. Nhưng ở nơi hoang sơn dã lĩnh này thì đào đâu ra mao xí chứ nào. Cuối cùng, cả bọn hết cách, vì nhẫn nhịn đến mức xanh mét mặt mày nên đành phải chia nhau ra, giải quyết ngay tại chỗ.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, thấy tình cảnh này chỉ còn biết cố nín cười mà rời đi, đến khi xuống núi rồi thì cười sặc sụa cả ra.

"Thế này cũng tính là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài đi." – Tư Đồ cười – "Xem ra sang năm tới cây cối ở đây sẽ sinh trưởng tốt lắm đây."

Lúc đi đến giữa sườn núi thì Tiểu Hoàng đột nhiên giữ chặt Tư Đồ, đưa tay chỉ xuống phía dưới chân núi – "Huynh xem kìa!"

Tư Đồ nương theo hướng chỉ tay của Tiểu Hoàng mà nhìn, thấy ngay doanh trại quân đội của Tề Dịch, xem rồi thì nhịn không được phải nhíu mày – "Sao lại phân tán ra thế kia? Lúc đầu chả phải là tập trung tại cùng một chỗ sao?"

Tiểu Hoàng thấy quân binh bên dưới ấy tách đội hình ra thành hình cánh nhạn[3], bao vây hết cả sườn núi Bạch Đế bèn nói – "Tề Dịch giỏi về dụng binh. Khi tấn công sơn trại thì quả biện pháp tốt nhất chính là vây bọc tứ phía như thế này đây."

"Nói thế là sao?" – Tư Đồ cảm thấy rất hứng thú bèn tìm ngay một tảng đá để ngồi xuống, bày ra dáng vẻ khiêm nhường muốn được thụ giáo, lại mang Tiểu Hoàng kéo đến gần, để cho y ngồi lên một chân của mình.

"Tục ngữ có câu 'nhất phu đương quan vạn phu mạc khai'[4]." – Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Vùng núi Bạch Đế địa thế hiểm trở, nếu hành quân theo lối sơn đạo mà lên, chỉ cần chúng ta bố trí mai phục thì nhất định có thể cùng Tề Dịch đại chiến một phen. Chính vì thế, ông ta muốn khiến chúng ta phải phân tán binh lực."

"Phân tán binh lực?" – Tư Đồ nhìn thất Tiểu Hoàng có vẻ rất hưng phấn thì tiếp tục dỗ y – "Nói thế là sao?"

Tiểu Hoàng xê dịch mông, chọn lấy một thế ngồi thoải mái rồi nói tiếp – "Chúng ta với Tề Dịch, quân số ai đông hơn ai nào?"

"Đương nhiên là Tề Dịch rồi." – Tư Đồ trả lời.

"Bình thường bên yếu muốn thắng bên mạnh thì phương pháp duy nhất là phải tập trung binh lực của chính mình, sau đó phân tán binh lực của đối phương, có đúng không nào?"

"Đúng!"

"Tề Dịch giỏi về dụng binh, hiểu rõ đạo lý này, cho nên ông ta làm ngược lại, phân tán binh lực của chúng ta." – Tiểu Hoàng giảng – "Ông ta cố ý bày ra động thái như sẽ công hãm lên núi từ nhiều hướng, như vậy thì chúng ra không thể không phân tán binh lực của chính mình, trú đóng tại các cửa ngõ mà ông ta có thể sẽ tấn công vào…và thế thì binh lực của chúng ta ắt sẽ suy yếu."

"Nhân mã của Tề Dịch đông gấp năm lần chúng ta…cho nên là dù cho có phân tán thì vẫn chiếm ưu thế hơn chúng ta nhiều…phải thế hay không?" – Tư Đồ cười, nhân tiện xoa mặt Tiểu Hoàng – "Mặc dù vậy, cho dù lão ta dụng binh như thần, cũng chưa chắc là lợi hại trong mắt ngươi đúng không?"

Tiểu Hoàng mỉm cười – "Sao huynh lại biết?"

"Ngươi chẳng đã bảo lão ta chắc chắn sẽ công hãm từ mé sau núi mà lên đấy sao." – Tư Đồ bảo – "Nhưng ta vẫn chưa hiểu được vì sao ngươi đoan chắc như thế."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chút rồi đáp – "Kỳ thật, nhân mã của Tề Dịch so với chúng ta cũng không phải là năm chọi một đâu."

"Cái gì cơ?" – Tư Đồ nghi hoặc – "Thế thì là bao nhiêu hử?"

"Trước khi lâm trận mà phân tán binh lực là điều tối kỵ của binh gia." – Tiểu Hoàng tiếp tục giảng giải – "Hơn nữa Tề Dịch hẳn cũng đoán ra việc chúng ta cố tình mang tin tức hoàng thành đại loạn truyền ra, mục đích chính là phân tán binh lực của ông ta."

"Ừ!" – Tư Đồ gật gù.

"Huynh nghĩ đi, Tề Dịch là người thông minh, nếu ông ta muốn dời binh thì có thể lặng lẽ tiến hành vào ban đêm, có đâu lại chọn lúc ban ngày ban mặt để người ta có thể tra xét nào." – Tiểu Hoàng hỏi – "Lúc Chu lão gia tử trở về bẩm báo, đã bảo quân số ông ta ít nhất cũng đi hơn phân nửa rồi, bây giờ Tề Dịch lại mang nhân mã tản ra…thế thì chúng ta càng không có cách nào để tra xét được."

"Có lý lắm" – Tư Đồ nhướn mi – "Tề Dịch này, lão muốn khiến cho chúng ta đắc ý trước một chút…sau đó mới bất ngờ tập kích."

"Đúng vậy đấy!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Cho nên chúng ta cũng phân tán nhân mã của mình ra, hơn nữa còn phải chiếm đóng ở những nơi địa hình có lợi. Nếu ông ta đánh nghi binh thì chúng ta giả vờ chặn, còn nếu ông ta tấn công thật thì chúng ta cũng chặn đánh thật…Thật đối với thật, hư đối với hư, thế thì ông ta chiếm không được quá nửa phần ưu thế."

"Thì ra là thế đấy!" – Tư Đồ chợt hiểu ra – "Chả trách sao ngươi lại mang nhân mã nhà mình tản ra như thế…Vậy thì Tề Dịch chả phải đã phí công phí sức chuẩn bị rồi sao?"

"Đương nhiên là không phải." – Tiểu Hoàng đứng dậy, chuyển sang ngồi lên chân kia của Tư Đồ rồi lại nói – "Hiện giờ Tề Dịch chỉ đang điều động số nhân mã ngoài sáng của ông ta thôi, đó chính là con số hơn năm lần mà chúng ta thấy đó. Ông ta chắc chắn vẫn còn một bộ phận lớn nhân mã đang tập kết ở gần đây, và đó mới chính là cánh quân chủ lực để tấn công lên núi đấy."

"Ý ngươi muốn nói, Tề Dịch sẽ dùng cánh quân ẩn mặt đó, theo hướng Cao Hạp mà tiến công lên đây?" – Tư Đồ nhíu mày – "Chiêu này đúng là rút củi đáy nồi nha. Lão ta trước hết khiến cho chúng ta phán đoán sai lầm về binh lực của lão, sau đó mới giương đông kích tây…Cha chả, lão Tề Dịch này mạnh hơn lão bị thịt Thụy Vương nhiều."

"Dù vậy thì Tề Dịch trăm tính ngàn tính cũng không nghĩ rằng chúng ta đã sớm có sự chuẩn bị, tuồn ra cho ông ta một tấm bản đồ giả." – Tiểu Hoàng cười.

"Huống hồ chúng ta lại thông thuộc địa lý nơi này." – Tư Đồ thấy doanh trại dưới chân núi kéo dài có đến vài dặm thì cười lạnh – "Đây gọi là trong hư có thật, trong thật có hư. Đúng là cao minh…Tiên Tiên à, quả nhiên có được ngươi thì việc có được thiên hạ không có gì là khó cả."

"Không phải đâu mà." – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ – "Kỳ thật Tề Dịch không phải bại vì chúng ta mà là bại bởi chính mình."

"Hửm?" – Tư Đồ nghe thấy thế thì có hơi buồn cười – "Nói thế là sao?"

"Cũng như trận Xích Bích khi xưa ấy, Tào Tháo thua là vì chính mình, chứ không phải bại bởi Chu Công Cẩn hay bởi Khổng Minh." – Tiểu Hoàng nói nhỏ – "Kỳ thật binh mã của Tào Tháo đâu phải chỉ hơn Giang Đông mỗi năm lần, nếu không phải ông ta cứ bày ra lắm trò bịp bợm thì cũng sẽ không liên tục trúng kế, kết cục là toàn quân bị diệt.[5]"

"Vậy nếu ngươi là Tề Dịch thì ngươi sẽ làm sao?" – Tư Đồ chợt thấy hứng thú.

"Nếu ta là Tề Dịch, ta sẽ tự mình dẫn dắt bảy phần binh lực đi tấn công hoàng thành, trước hết đoạt lấy ngôi vị hoàng đế vào tay, chỉ lưu lại ba phần để vây khốn Hắc Vân Bảo." – Tiểu Hoàng giải thích – "Miễn là trong khoảng thời gian này Hắc Vân Bảo không gây thêm phiền phức cho ông ta, thì lúc nào diệt Hắc Vân Bảo cũng không quan trọng. Một khi Tề Dịch đã lên ngôi hoàng đế thì ông ta có thể bình định Hắc Vân Bảo. Ba phần binh mã ông ta lưu lại Thục Trung sẽ từ từ làm suy yếu thế lực của Hắc Vân Bảo, sau đó tận dụng tiệt để thời cơ, lung lạc lòng người, bắt đầu phá rối từ trong Hắc Vân Bảo phá ra, mà tốt nhất là khơi mào phân tranh, khiến cho nội loạn xảy ra. Nếu vậy thì không đến ba năm, không chỉ không đánh mà thắng, diệt trừ Hắc Vân Bảo, thậm chí còn có thể chiếm lấy toàn bộ Thục Trung. Vùng đất này giàu có sung túc, điền sản phong phú, chính là một kho lương thực hiếm thấy, Tề Dịch mà có thể không cần chiến tranh vẫn chiếm được Thục Trung, thêm vào việc ông ta nắm quyền thống trị Trung Nguyên thì chỉ trong vòng năm năm thiên hạ sẽ thái bình, tứ hải quy thuận. Bên cạnh đó, Tề Dịch thạo việc dùng binh, đến khi quốc thái dân an, thế lực cường thịnh thì có thể phát động nhân mã, xuất binh Tây Bắc. Chỉ cần nhất thống được thiên hạ, thì giang sơn xã tắc của Tề Thị có thể thiên thu muôn đời."

Tư Đồ im lặng nghe Tiểu Hoàng nói hết, thậu lâu sau đó mới hỏi – "Vậy Tề Dịch…vì nguyên nhân gì mà lại một mực cố chấp phải diệt Hắc Vân Bảo?"

Tiểu Hoàng cười nhạt – "Bởi vì ông ta không cam lòng."

"Không cam lòng ư?" – Tư Đồ cảm thấy rất khó hiểu.

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ, vươn tay xoa nhẹ cằm của hắn – "Ông ta không thể chấp nhận bại dưới tay huynh."

"Ấy?" – Tư Đồ càng thêm mơ hồ – "Có can hệ gì đến ta chứ?"

Tiểu Hoàng chậm rãi đứng dậy – "Cũng như tâm tư của Tào Tháo năm đó thôi, thề rằng phải giết cho kỳ được Lưu Bị…Lòng người có đôi khi luôn tồn tại một thứ chấp niệm vô cùng sâu sắc."

"Chấp niệm?" – Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đi đến bên vách núi, phóng mắt nhìn về phía xa xa thì liền hỏi – "Chấp niệm của Tề Dịch lẽ nào lại là ta,…phải là ngươi mới đúng chứ."

"Không phải…không phải thế đâu." – Tiểu Hoàng cười lắc đầu – "Chấp niệm của Tề Dịch thật ra là một chữ "tình" kìa. Thật ra thì trên đời có hằng hà sa số người vì một chữ tình này mà cố chấp không thôi, tình thân cũng thế, ái tình lưu luyến cũng thế, chỉ đơn giản một chữ tình thôi, nhưng cũng lại là chữ khó bề lý giải nhất."

"Người Tề Dịch lưu luyến là Ân Tịch Ly." – Tư Đồ nói – "Năm đó dường như Ân Tịch Ly lại mang lòng yêu một người khác. Hiện giờ lão ta từ trên người ngươi tìm thấy bóng hình Ân Tịch Ly, nhưng ngươi cũng yêu một người khác, vậy nên mới khiến lão trở nên khích động vì tình thế sao?"

Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Không biết nữa! Có điều…thứ Tề Dịch muốn hẳn không phải là thiên hạ đâu."

"Hửm…Vậy lão ta muốn gì cơ chứ?" – Tư Đồ hưng phấn hẳn – "Theo ý ta, ngươi và Ân Tịch Ly ngoại trừ diện mạo thì còn lại chả có gì giống nhau cả, cho dù có bắt về cả ngày ngắm nhìn, bất quá cũng chỉ tự mình rước lấy bi thương, vậy tội tình gì phải đi vào ngõ cụt như vậy?"

"Điểm bất hạnh nhất của Tề Dịch…chính là ông ta không hề biết mình muốn điều gì." – Tiểu Hoàng thản nhiên nói – "Điều mà ông ta muốn có được nhất, thì đã rời bỏ ông ta mà đi rồi, những điều ông ta không muốn, thì lại đi cướp lấy…Tâm nay đã chết, những giãy dụa cuối cùng, đều chỉ là vì một sự chấp niệm mà thôi."

"Nếu nói thế thì lão ta cũng đáng thương đấy à." – Tư Đồ tiến đến ôm lấy Tiểu Hoàng – "Ngươi nói xem hiện giờ phụ thân ngươi đang ở đâu, vì sao lại đi mất rồi để lại đây một kẻ điên rồ si dại thế này?"

Tiểu Hoàng hơi mỉm cười – "Ta cảm thấy ấy, ông ấy không thích Tề Dịch là có nguyên nhân cả thôi." – Nói xong thì ngẩng lên nhìn Tư Đồ – "Theo ý ta thì huynh so với Tề Dịch mạnh hơn rất nhiều."

"Ái chà!" – Tư Đồ cả cười – "Lời này nói ra nghe lọt lỗ tai ghê."

"Nếu huynh là Tề Dịch, người huynh yêu bỏ đi mất, thì huynh sẽ đi tìm." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng nói – "Mặc kệ cho người ấy đi xa đến mấy cũng sẽ tìm cách đưa trở về. Chuyện người ấy không thích thì huynh sẽ không làm, chẳng sợ người ấy không để ý mình cũng phải tìm đến, chỉ cần ở xa xa dõi mắt trông theo cũng đủ lắm rồi…có phải vậy không?"

Tư Đồ chỉ cười mà không đáp, đưa tay xoa nhẹ đầu tiểu hài tử, sau đó mới nói – "Tề Dịch thật sự là rất yếu hèn, yêu không dám yêu, hận không dám hận, ta thấy có khi đến cả tay Ân Tịch Ly lão ta cũng chưa từng nắm qua…Thật là ngu ngốc mà, cứ làm trước rồi nói sau, không chịu thì làm cho đến khi nào chịu…"

Lời còn chưa dứt thì hắn đã bị Tiểu Hoàng cho ăn ngay một cước, may mắn không bị đá văng xuống núi, liền ôm lấy vách đá ngay bên cạnh, mở to hai mắt mà nhìn – "Tiên Tiên, ngươi muốn mưu sát phu quân đó hả?"

Tiểu Hoàng trừng mắt liếc hắn – "Để xem huynh còn dám nói hươu nói vượn nữa không."

Tư Đồ ngượng ngùng quay trở lại, nhỏ giọng tự hỏi – "Trước kia đến cả nhìn ta ngươi cũng không dám, sao dạo gần đây lại càng lúc càng hung dữ thế?"

"Có lẽ đêm nay Tề Dịch sẽ tấn công lên núi." – Tiểu Hoàng nhìn về phương xa – "Chẳng biết vì sao nhưng ta thấy đau lòng thay ông ta, cứ như là giương mắt nhìn ông ta đưa đầu vào chỗ chết vậy."

Tư Đồ ôm lấy vai Tiểu Hoàng – "Ngươi yên tâm đi, tốt xấu gì lão ta cũng là thân nhân của ngươi, ta sẽ không làm thịt lão đâu."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn Tư Đồ – "Ông ta tấn công Hắc Vân Bảo, thế mà huynh chịu tha cho ông ta sao?"

"Bọn già đầu đó lục đục với nhau ngươi chết ta sống, cuối cùng đơn giản chỉ vì thiên hạ, vì ái tình, vì thành bại…nói đi nói lại, chẳng ngoài gì khác là vì chính mình." – Tư Đồ lắc đầu đầy khinh thường, cúi đầu hôn lên trán Tiểu Hoàng một cái – "Những thứ ấy ta chẳng thèm, chỉ thèm mỗi mình ngươi thôi. Cho ta cả thiên hạ thì sao chứ? Ta thà rằng cùng ngươi tiêu dao cả một kiếp người, có được bao nhiêu là tự tại."

Giờ Tý[6] đêm hôm đó, có tiếng pháo hiệu từ phía dưới chân núi, Tương Thanh báo lại – "Tề Dịch tấn công lên núi rồi."

Tư Đồ cười, thong thả đi từ thư phòng ra – "Sao giờ mới chịu đánh, chờ lão đã nửa ngày rồi đấy." – Rồi lại quay sang nhìn Tiểu Hoàng đang đọc sách bên bàn, chỉ thấy tiểu hài tử ngẩng lên, chậm rãi nói – "Y theo kế hoạch mà tiến hành."

137. Chương 69

Chương 69 | Ai thắng ai thua

– Thùy thắng thùy phụ –

Tương Thanh lĩnh mệnh đi xuống rồi thì sắc mặt Tiểu Hoàng cũng không được tốt lắm. Y buông sách xuống, ngây ngẩn nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Tư Đồ thấy thế thì khẽ nhíu mày bước đến gần, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng – "Sao vậy, Tiên Tiên?"

Tiểu Hoàng không ngẩng lên, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tư Đồ ôm lấy tiểu hài tử đặt lên đùi mình – "Có phải mệt rồi hay không? Ngươi nghỉ ngơi một lát đi, dù sao thì việc này cũng đã phân công cả rồi, ta đi nhìn xem thế nào là ổn thôi mà."

Tới đây thì Tiểu Hoàng ngẩng lên, không nói lời nào, chỉ nhìn thẳng vào Tư Đồ thôi,

"Sao thế?" – Tư Đồ nhận ra trong mắt Tiểu Hoàng có một nỗi bi thương mơ hồ, biết đó là vì y đang tiếc thương cho Tề Dịch. Tâm địa tiểu hài tử rất hiền lành, dù là người tốt hay người xấu, chỉ cần là người bất hạnh thì y đều có thể để mắt đến, rồi cảm thấy cảm thông.

"Tề Dịch, ông ấy đến cả đánh lén cũng chẳng làm, cứ như thế trực tiếp công hãm lên đây." – Tiểu Hoàng có phần hơi đau lòng – "Như thế thì khác nào càng nhanh tìm đến cửa chết chứ?"

"Cũng có thể vì lão ta muốn đi theo đường Cao Hạp để đánh lén, nên mới phải tạo thanh thế để dẫn dụ quân chủ lực của chúng ta ra mé trước núi đấy." – Tư Đồ nhẹ giọng vỗ về – "Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều quá."

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ ngả người dựa vào lòng Tư đồ, vẻ mặt không cảm xúc, tự mình lẩm bẩm – "Ta biết mà!"

Tư Đồ ôm siết lấy y thêm một chút, tìm cách phụ họa theo – "Hửm… ngươi nói cái gì là cái gì?"

Tiểu Hoàng dựa vào Tư Đồ nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó đứng dậy áng chừng giờ giấc – "Xem chừng cũng đến lúc rồi, người của Tề Dịch hẳn là đã lên đến Cao Hạp."

"Ta đi xem sao." – Tư Đồ vừa đứng dậy đã bị Tiểu Hoàng níu lấy tay áo – "Huynh dẫn ta theo với."

"Nhưng mà…" – Tư Đồ có hơi do dự.

"Ta muốn đi!" – Tiểu Hoàng kiên trì.

Tư Đồ đành gật đầu, vươn tay sang chỗ đầu giường lấy chiếc áo choàng lông cừu khoác cho Tiểu Hoàng, sửa sang lại đầu tóc cho y, nhẹ giọng hỏi – "Tiên Tiên, ta biết là khó cho ngươi, nhưng chúng ta nhất định phải kiên trì cho đến phút cuối cùng."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn Tư Đồ, thật lâu sau đó mới chậm rãi gật đầu – "Ừm, ta biết rồi!"

Cao Hạp vốn là là vùng sông núi hiểm trở, ban ngày có ngàn thông reo vi vút xuyên qua những cánh rừng, đêm về thì rừng cây san sát bám lấy nhau vô cùng quỷ dị, như thể thú dữ nhe nanh múa vuốt. Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đứng từ trên đỉnh núi mà nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy ngay chân núi có những đốm lửa lập lòe —— hẳn đây là đuốc do người của Tề Dịch cầm theo.

"Ban đêm đường núi rất khó đi." – Tư Đồ nhỏ giọng thì thầm – "Bọn người Tề Dịch không quen thuộc địa lý, nếu không đốt đuốc thì khó mà nhìn thấy đường đi nước bước."

"Vậy khác nào cho nhóm người Tương Thanh thấy rõ đâu là mục tiêu chứ?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Đã đến vùng phụ cận của Tiên Nhân Nhãn rồi, cũng là điểm sai của bản đồ." – Tư Đồ nói – "Dựa theo kế hoạch của ngươi thì Tương Thanh đang phục kích ở xung quanh… Chờ đến khi bọn người Tề Dịch phát hiện ra bản đồ là sai, rối loạn đội hình thì sẽ tập kích bất ngờ."

Tiểu Hoàng gật đầu, lẳng lặng dựa vào người Tư Đồ mà nhìn. Chẳng bao lâu sau, quả nhiên ánh lửa dừng lại ở vùng phụ cận Tiên Nhân Nhãn.

Tề Dịch đi được đến nửa đường, đột nhiên phát hiện địa hình tứ phía có gì đó không đúng… phía trước lẽ ra phải có đường đi thì nay lại không có, mà nơi bảo là dưới sườn núi thì nay lại thành trên sườn núi.

"Tại sao lại thế này?" – Tề Dịch nhíu mày.

Mấy người dẫn đường đầu đổ đầy mồ hôi, lật đật xem lại bản đồ – "Không thể như thế được, hay là có chỗ nào nhầm lẫn…"

"Nguy rồi!" – Tề Dịch đột nhiên chau mày – "Trúng kế…" – Lời còn chưa kịp dứt thì đã nghe tùy tùng bên cạnh kêu lên thảm thiết một tiếng, ngực trúng tiễn, ngã vật xuống đất.

"Mau tản đội hình ra!" – Tề Dịch hô to – "Có mai phục!"

Tương Thanh đương mai phục ở chỗ tối, ra mệnh lệnh cho thuộc hạ một cách ngắn gọn – "Dùng nỏ mà bắn tên! Càng nhanh càng tốt!"

"Dạ!" – Thuộc hạ tuân lệnh, nhằm vào ngay thời điểm đuốc của phe Tề Dịch tắt ngóm mà bắn chết thật nhiều người. Thủ hạ của Tề Dịch cuống quít tìm đến những lùm cây gần đó để trốn, thế nhưng…

"Ối

" – Có vài người nhanh chân lẹ tay chạy được đến chỗ các lùm cây, nhưng ngay lập tức dưới chân bị trượt mạnh, kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống Tiên Nhân Nhãn.

Đúng lúc đó, có một vệt lửa nháng lên giữa không trung, Tề Dịch cố tập trung nhìn kỹ, mới hay hai bên sườn núi xuất hiện không ít nhân mã của Hắc Vân Bảo, ai nấy đều lăm lăm khí giới trên tay. Ông ta ngoảnh lại nhìn về phía sau, đẩy ra mớ lùm cây ngụy trang thì lại là Tiên Nhân Nhãn sâu không thấy đáy… đã vào đường cùng rồi.

Tề Dịch nở một nụ cười giễu cợt, tự mình lẩm bẩm – "Đúng rồi, ngươi là con của huynh ấy mà… sao ta lại có thể quên được chứ." – Nói xong liền rút đao ra, buông lời với thủ hạ – "Lui về phía sau là vực sâu vạn trượng. Hôm nay chúng ta quyết chiến đến cùng, Hắc Vân Bảo nhân lực có hạn, đại đa số đều tập trung về nơi này, nơi tiền sơn chắc chắn không có bao nhiêu, chúng ta cố gắng chống đỡ trong chốc lát, chờ cứu viện đến."

"Dạ!" – Thủ hạ của ông ta tức thì phấn chấn tinh thần, ai nấy đều thể hiện một vẻ mặt nguyện thề sống chết trung thành.

Tư Đồ không khỏi bật cười nhìn Tiểu Hoàng – "Tề Dịch quả nhiên rất giỏi, chỉ trong chốc lát đã có thể từ nghịch cảnh chuyển sang lợi cảnh… Bây giờ phải làm sao đây hử Bán Tiên của ta?"

Tiểu Hoàng thản nhiên lắc đầu không nói gì, chỉ ngẩng mặt nhìn về hướng tiền sơn.

Đúng vào lúc y ngẩng mặt lên thì thấy nơi vùng trời xa xa liên tục có những vệt khói lửa nháng lên, không sao đếm hết.

Tương Thanh cũng vừa trông thấy, bèn cao giọng nói với huynh đệ tứ phía – "Hoàng tiểu tiên sinh quả nhiên tính toán rất tài tình, cạm bẫy nơi tiền sơn cũng đã sập xuống, đây là toán địch quân cuối cùng rồi. Một tên cũng không bỏ sót, quyết bắt sống Tề Dịch cho kỳ được." – Nói xong liền vẫy tay ra hiệu ọi người hành động.

Tề Dịch khẽ nhíu mày, quả nhiên thấy thủ hạ của mình tâm tư đều đã bấn loạn, khí thế mới rồi nay chẳng còn sót lại một mảnh.

Tư Đồ chậm rãi xoay sang nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh mình, chỉ thấy tiểu hài tử vẫn đang giữ nét mặt bình tĩnh mà nhìn xuống chân núi —— Tiểu hài tử này, đến cả việc như vậy mà cũng đã tính trước rồi sao? Đáng nể nhất chính là ngay cả giờ giấc mà cũng tính không sai biệt là mấy, nếu lệch ít lệch nhiều thì sẽ không làm sao đạt được hiệu quả đến nhường này, quả là thần tiên thật đấy ư?

Ngay lập tức dưới chân núi nổ ra một trận chém giết. Nếu luận về giáp chiến sa trường, binh đao giáp sắt thì hẳn là nhân mã của Tề Dịch chiếm ưu thế, nhưng bây giờ là xáp là cà, và nếu luận về võ công thì thủ hạ của Tề Dịch không sao địch lại nổi người của Hắc Vân Bảo, huống hồ gì, tinh thần bọn họ hiện giờ cũng đang ở vào trạng thái không tốt lắm.

Tiểu Hoàng vươn tay kéo Tư Đồ – "Đi bắt sống Tề Dịch để kết thúc mọi chuyện đi."

Tư Đồ quay sang, chỉ thấy sắc mặt tiểu hài tử rất bối rối, biết rõ trong lòng y đang vô cùng khổ sở, bèn thấp giọng hỏi – "Ngươi chắc chứ?"

"… Ừm!" – Tiểu Hoàng gật gù.

"Nhưng mà… để ngươi lại nơi này ta cũng không an tâm." – Tư Đồ cười – "Cùng đi nào!" – Nói rồi vòng tay ôm lấy Tiểu Hoàng, thả người nhảy về phía chân núi.

Chiến sự đương hồi căng thẳng thì Tương Thanh chợt nghe từ trong không trung truyền đến giọng nói của Tư Đồ – "Tránh hết cả ra!"

Người của Hắc Vân Bảo lập tức tản ra, Tương Thanh đáp xuống một bên, chỉ thấy Tư Đồ nhẹ nhàng ném Tiểu Hoàng về phía mình, thấp giọng dặn dò – "Bảo vệ cho cẩn thận!"

Tương Thanh nhanh chóng đón lấy Tiểu Hoàng, cẩn thận đặt ngay phía trước mặt mình, lập tức có mấy vị huynh đệ khác của Hắc Vân Bảo vây quanh bảo hộ.

Tư Đồ đáp xuống bên cạnh Tề Dịch, xoay mặt nhìn ông ta một cái rồi cười nhẹ – "Sao nào Tề Hầu? Đêm khuya rảnh rỗi ra ngoài tản bộ à?"

Ánh mắt Tề Dịch trở nên sắc lạnh, nhưng chưa kịp phản ứng gì đã bị Tư Đồ điểm trúng huyệt đạo, chế trụ ngay phía sau lưng của Tề Dịch, sau đó vung tay đánh bay mấy thủ hạ muốn nhào đến ứng cứu chủ tử.

Tề Dịch nhìn chằm chằm Tư Đồ hồi lâu rồi xoay sang hỏi Tiểu Hoàng – "Ở phía tiền sơn thật sự đã là toàn quân bị diệt ư?"

Tiểu Hoàng chậm rãi lắc đầu – "Có điều,… hiện giờ sẽ không như thế." – Nói rồi liền gật đầu với Tư Đồ.

"Trói tất cả lại cho ta." – Tư Đồ căn dặn Tương Thanh.

Tương Thanh nhanh chóng lĩnh mệnh, chế phục toàn bộ quân đội của Tề Dịch.

Tư Đồ một tay túm lấy Tề Dịch, mỉm cười bảo – "Tề Hầu, làm phiền ông theo ta đi một chuyến, thu phục mãnh tướng của ông nhé."

Tề Dịch ngay cả á huyệt cũng đã bị điểm, chỉ còn cách bị Tư Đồ túm lấy đi lên đỉnh núi. Tư Đồ dùng tay còn lại ôm lấy Tiểu Hoàng, phi thân về phía tiền sơn.

Vừa đến tiền sơn thì quả nhiên thấy người của Hắc Vân Bảo theo sự phân công của Tiểu Hoàng, đang phát huy sức chiến đấu lên đến cực hạn, liều chết ngăn cản quân của Tề Dịch, tuy rằng lấy ít địch nhiều, nhưng cũng không kém cỏi chút nào.

Lô Ngự Phong và Chu lão gia tử thấy Tư Đồ áp giải Tề Dịch đến thì biết mọi sự đã ổn, ai nấy đều hưng phấn vô cùng.

Tư Đồ cũng lười nói nhiều, chỉ đẩy người về phía Lô Ngự Phong, ý bảo chuyện kế tiếp thì ông ta và Chu lão gia tử tự mình giải quyết đi, còn chính mình thì kéo tay Tiểu Hoàng đứng một bên mà theo dõi.

"Tất cả dừng tay hết cho ta!" – Chu lão gia tử nhảy lên một chỗ cao, tay vung lên, lớn tiếng nói – "Dừng tay hết đi! Tề Hầu của các người đang nằm trong tay bọn ta rồi."

Thủ hạ của Tề Dịch hết thảy đều choáng váng, hai mặt nhìn nhau. Cùng lúc đó, chúng huynh đệ Hắc Vân Bảo tràn lên, khống chế hết toàn bộ.

Chiến trần gầm gào suốt canh thâu, năm mươi vạn nhân mã của Tề Dịch hầu như đều bị diệt, Hắc Vân Bảo tổn thất cực kỳ nhỏ, không đánh mà đại toàn thắng được một trận.

Mặt khác, từ hoàng thành cũng truyền đến tin tức khiến người ta phải khiếp hãi. Phó tướng của Tề Dịch là Chu Long lâm trận phản chiến, quy thuận cấm quân hoàng thành. Còn hoàng đế vốn đã tuyên cáo là băng hà nay lại đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người. Tinh thần ông ta coi bộ chừng rất sung mãn, chẳng hề có nửa phần ốm yếu, còn tự mình chỉ huy, đốc quân tiêu diệt phản quân của Tề Dịch, mang toàn bộ nhân mã của cả Tề Dịch lẫn Thụy Vương lưu lại trong hoàng thành tiêu diệt sạch sẽ, hơn nữa còn xử quyết cả triều thần trong cung. Trong vòng một đêm mấy vạn người bỏ mạng, khiến cho cả chốn hoàng thành lòng người phải hoảng sợ, các đại thần người nào người nấy đều cảm thấy vô cùng bất an. Từ lúc này, vị hoàng đế đã có đến hai năm không thượng triều đột nhiên một lần nữa tự mình chấp chính, thay đổi rất nhiều quan viên từ cũ thành mới. Mà việc lạ lùng nhất là lão lại hạ chiếu, tấn phong Tam hoàng tử Viên Thịnh lên ngôi Hoàng thái tử… Mà Viên Thịnh kia, lại chính là Ngao Thịnh đang ngụ tại Hắc Vân Bảo.

Sau khi hoàng đế tự mình chấp chính, ngoài chuyện sắc phong Ngao Thịnh thì việc đầu tiên lão ta làm là khen ngợi Hắc Vân Bảo, nói họ có công phò trợ mình tiêu diệt phản tặc, ban thưởng nhiều vàng bạc châu báu. Phần khác, lão ta còn yêu cầu Hắc Vân Bảo dẫn độ phản tặc Tề Dịch về kinh xử trảm.

Ba ngày sau, Hắc Vân Bảo phúc đáp lại rằng —— Tề Dịch bị thương nặng không cứu kịp, đã chết rồi.

Hoàng đế không tin, phái người đến mang thi thể Tề Dịch về kinh, nhưng vừa đến hoàng thành thì hoàng đế choáng váng —— Thi thể Tề Dịch thế mà đã thối rữa toàn thân, ngay cả diện mạo cũng nhìn không rõ nữa. Đồng thời, lời đồn trong thiên hạ nổi lên tứ phía, nói cái gì mà Tề Dịch có ý đồ mưu phản, khiến trời cao phẫn nộ, phạm tội bất kính với thần linh, nay đã bị trời phạt, toàn thân thối rữa mà chết, mà năm mươi vạn binh mã của ông ta —— cũng bặt vô âm tín.

Mấy ngày sau, lại có lời đồn khác nổ ra, bảo rằng Tề Dịch không phải thua bởi tay mười vạn binh mã của Hắc Vân Bảo, mà là bị thiên binh thiên tướng do Hoàng Bán Tiên triệu hồi thu phục… bởi thế, mới không rõ tung tích.

Hắc Vân Bảo trải qua một kiếp nạn, tuy rằng hữu kinh vô hiểm, nhưng dù sao cũng có không ít huynh đệ tử thương. Mấy ngày nay, Mộc Lăng bận rộn giúp mọi người trị thương, mấy vị phó bang chủ thì lo trùng kiến lại những nơi hư hỏng, trong ngoài bảo đều rất trật tự, bận rộn mà không loạn. Ngay trong lúc mọi người bận đến tối tăm mặt mũi thì Tiểu Hoàng lại đột nhiên an nhàn, còn Tư Đồ thì gấp gáp đến độ vắt chân lên cổ… Ngươi hỏi là vì nguyên nhân gì ư? Là bởi vì —— Tiểu Hoàng ốm rồi.

138. Chương 69: Ai Thắng Ai Thua

– Thùy thắng thùy phụ –

Tương Thanh lĩnh mệnh đi xuống rồi thì sắc mặt Tiểu Hoàng cũng không được tốt lắm. Y buông sách xuống, ngây ngẩn nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Tư Đồ thấy thế thì khẽ nhíu mày bước đến gần, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng – "Sao vậy, Tiên Tiên?"

Tiểu Hoàng không ngẩng lên, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tư Đồ ôm lấy tiểu hài tử đặt lên đùi mình – "Có phải mệt rồi hay không? Ngươi nghỉ ngơi một lát đi, dù sao thì việc này cũng đã phân công cả rồi, ta đi nhìn xem thế nào là ổn thôi mà."

Tới đây thì Tiểu Hoàng ngẩng lên, không nói lời nào, chỉ nhìn thẳng vào Tư Đồ thôi,

"Sao thế?" – Tư Đồ nhận ra trong mắt Tiểu Hoàng có một nỗi bi thương mơ hồ, biết đó là vì y đang tiếc thương cho Tề Dịch. Tâm địa tiểu hài tử rất hiền lành, dù là người tốt hay người xấu, chỉ cần là người bất hạnh thì y đều có thể để mắt đến, rồi cảm thấy cảm thông.

"Tề Dịch, ông ấy đến cả đánh lén cũng chẳng làm, cứ như thế trực tiếp công hãm lên đây." – Tiểu Hoàng có phần hơi đau lòng – "Như thế thì khác nào càng nhanh tìm đến cửa chết chứ?"

"Cũng có thể vì lão ta muốn đi theo đường Cao Hạp để đánh lén, nên mới phải tạo thanh thế để dẫn dụ quân chủ lực của chúng ta ra mé trước núi đấy." – Tư Đồ nhẹ giọng vỗ về – "Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều quá."

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ ngả người dựa vào lòng Tư đồ, vẻ mặt không cảm xúc, tự mình lẩm bẩm – "Ta biết mà!"

Tư Đồ ôm siết lấy y thêm một chút, tìm cách phụ họa theo – "Hửm…ngươi nói cái gì là cái gì?"

Tiểu Hoàng dựa vào Tư Đồ nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó đứng dậy áng chừng giờ giấc – "Xem chừng cũng đến lúc rồi, người của Tề Dịch hẳn là đã lên đến Cao Hạp."

"Ta đi xem sao." – Tư Đồ vừa đứng dậy đã bị Tiểu Hoàng níu lấy tay áo – "Huynh dẫn ta theo với."

"Nhưng mà…" – Tư Đồ có hơi do dự.

"Ta muốn đi!" – Tiểu Hoàng kiên trì.

Tư Đồ đành gật đầu, vươn tay sang chỗ đầu giường lấy chiếc áo choàng lông cừu khoác cho Tiểu Hoàng, sửa sang lại đầu tóc cho y, nhẹ giọng hỏi – "Tiên Tiên, ta biết là khó cho ngươi, nhưng chúng ta nhất định phải kiên trì cho đến phút cuối cùng."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn Tư Đồ, thật lâu sau đó mới chậm rãi gật đầu – "Ừm, ta biết rồi!"

Cao Hạp vốn là là vùng sông núi hiểm trở, ban ngày có ngàn thông reo vi vút xuyên qua những cánh rừng, đêm về thì rừng cây san sát bám lấy nhau vô cùng quỷ dị, như thể thú dữ nhe nanh múa vuốt. Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đứng từ trên đỉnh núi mà nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy ngay chân núi có những đốm lửa lập lòe —— hẳn đây là đuốc do người của Tề Dịch cầm theo.

"Ban đêm đường núi rất khó đi." – Tư Đồ nhỏ giọng thì thầm – "Bọn người Tề Dịch không quen thuộc địa lý, nếu không đốt đuốc thì khó mà nhìn thấy đường đi nước bước."

"Vậy khác nào cho nhóm người Tương Thanh thấy rõ đâu là mục tiêu chứ?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Đã đến vùng phụ cận của Tiên Nhân Nhãn rồi, cũng là điểm sai của bản đồ." – Tư Đồ nói – "Dựa theo kế hoạch của ngươi thì Tương Thanh đang phục kích ở xung quanh…Chờ đến khi bọn người Tề Dịch phát hiện ra bản đồ là sai, rối loạn đội hình thì sẽ tập kích bất ngờ."

Tiểu Hoàng gật đầu, lẳng lặng dựa vào người Tư Đồ mà nhìn. Chẳng bao lâu sau, quả nhiên ánh lửa dừng lại ở vùng phụ cận Tiên Nhân Nhãn.

Tề Dịch đi được đến nửa đường, đột nhiên phát hiện địa hình tứ phía có gì đó không đúng…phía trước lẽ ra phải có đường đi thì nay lại không có, mà nơi bảo là dưới sườn núi thì nay lại thành trên sườn núi.

"Tại sao lại thế này?" – Tề Dịch nhíu mày.

Mấy người dẫn đường đầu đổ đầy mồ hôi, lật đật xem lại bản đồ – "Không thể như thế được, hay là có chỗ nào nhầm lẫn…"

"Nguy rồi!" – Tề Dịch đột nhiên chau mày – "Trúng kế…" – Lời còn chưa kịp dứt thì đã nghe tùy tùng bên cạnh kêu lên thảm thiết một tiếng, ngực trúng tiễn, ngã vật xuống đất.

"Mau tản đội hình ra!" – Tề Dịch hô to – "Có mai phục!"

Tương Thanh đương mai phục ở chỗ tối, ra mệnh lệnh cho thuộc hạ một cách ngắn gọn – "Dùng nỏ mà bắn tên! Càng nhanh càng tốt!"

"Dạ!" – Thuộc hạ tuân lệnh, nhằm vào ngay thời điểm đuốc của phe Tề Dịch tắt ngóm mà bắnt chết thật nhiều người. Thủ hạ của Tề Dịch cuống quít tìm đến những lùm cây gần đó để trốn, thế nhưng…

"Ối

" – Có vài người nhanh chân lẹ tay chạy được đến chỗ các lùm cây, nhưng ngay lập tức dưới chân bị trượt mạnh, kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống Tiên Nhân Nhãn.

Đúng lúc đó, có một vệt lửa nháng lên giữa không trung, Tề Dịch cố tập trung nhìn kỹ, mới hay hai bên sườn núi xuất hiện không ít nhân mã của Hắc Vân Bảo, ai nấy đều lăm lăm khí giới trên tay. Ông ta ngoảnh lại nhìn về phía sau, đẩy ra mớ lùm cây ngụy trang thì lại là Tiên Nhân Nhãn sâu không thấy đáy…đã vào đường cùng rồi.

Tề Dịch nở một nụ cười giễu cợt, tự mình lẩm bẩm – "Đúng rồi, ngươi là con của huynh ấy mà…sao ta lại có thể quên được chứ." – Nói xong liền rút đao ra, buông lời với thủ hạ – "Lui về phía sau là vực sâu vạn trượng! Hôm nay chúng ta quyết chiến đến cùng, Hắc Vân Bảo nhân lực có hạn, đại đa số đều tập trung về nơi này, nơi tiền sơn chắc chắn không có bao nhiêu, chúng ta cố gắng chống đỡ trong chốc lát, chờ cứu viện đến."

"Dạ!" – Thủ hạ của ông ta tức thì phấn chấn tinh thần, ai nấy đều thể hiện một vẻ mặt nguyện thề sống chết trung thành.

Tư Đồ không khỏi bật cười nhìn Tiểu Hoàng – "Tề Dịch quả nhiên rất giỏi, chỉ trong chốc lát đã có thể từ nghịch cảnh chuyển sang lợi cảnh…Bây giờ phải làm sao đây hử Bán Tiên của ta?"

Tiểu Hoàng thản nhiên lắc đầu không nói gì, chỉ ngẩng mặt nhìn về hướng tiền sơn.

Đúng vào lúc y ngẩng mặt lên thì thấy nơi vùng trời xa xa liên tục có những vệt khói lửa nháng lên, không sao đếm hết.

Tương Thanh cũng vừa trông thấy, bèn cao giọng nói với huynh đệ tứ phía – "Hoàng tiểu tiên sinh quả nhiên tính toán rất tài tình, cạm bẫy nơi tiền sơn cũng đã sập xuống, đây là toán địch quân cuối cùng rồi. Một tên cũng không bỏ sót, quyết bắt sống Tề Dịch cho kỳ được." – Nói xong liền vẫy tay ra hiệu cho mọi người hành động.

Tề Dịch khẽ nhíu mày, quả nhiên thấy thủ hạ của mình tâm tư đều đã bấn loạn, khí thế mới rồi nay chẳng còn sót lại một mảnh.

Tư Đồ chậm rãi xoay sang nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh mình, chỉ thấy tiểu hài tử vẫn đang giữ nét mặt bình tĩnh mà nhìn xuống chân núi —— Tiểu hài tử này, đến cả việc như vậy mà cũng đã tính trước rồi sao? Đáng nể nhất chính là ngay cả giờ giấc mà cũng tính không sai biệt là mấy, nếu lệch ít lệch nhiều thì sẽ không làm sao đạt được hiệu quả đến nhường này, quả là thần tiên thật đấy ư?

Ngay lập tức dưới chân núi nổ ra một trận chém giết. Nếu luận về giáp chiến sa trường, binh đao giáp sắt thì hẳn là nhân mã của Tề Dịch chiếm ưu thế, nhưng bây giờ là xáp là cà, và nếu luận về võ công thì thủ hạ của Tề Dịch không sao địch lại nổi người của Hắc Vân Bảo, huống hồ gì, tinh thần bọn họ hiện giờ cũng đang ở vào trạng thái không tốt lắm.

Tiểu Hoàng vươn tay kéo Tư Đồ – "Đi bắt sống Tề Dịch để kết thúc mọi chuyện đi."

Tư Đồ quay sang, chỉ thấy sắc mặt tiểu hài tử rất bối rối, biết rõ trong lòng y đang vô cùng khổ sở, bèn thấp giọng hỏi – "Ngươi chắc chứ?"

"…Ừm!" – Tiểu Hoàng gật gù.

"Nhưng mà…để ngươi lại nơi này ta cũng không an tâm." – Tư Đồ cười – "Cùng đi nào!" – Nói rồi vòng tay ôm lấy Tiểu Hoàng, thả người nhảy về phía chân núi.

Chiến sự đương hồi căng thẳng thì Tương Thanh chợt nghe từ trong không trung truyền đến giọng nói của Tư Đồ – "Tránh hết cả ra!"

Người của Hắc Vân Bảo lập tức tản ra, Tương Thanh đáp xuống một bên, chỉ thấy Tư Đồ nhẹ nhàng ném Tiểu Hoàng về phía mình, thấp giọng dặn dò – "Bảo vệ cho cẩn thận!"

Tương Thanh nhanh chóng đón lấy Tiểu Hoàng, cẩn thận đặt ngay phía trước mặt mình, lập tức có mấy vị huynh đệ khác của Hắc Vân Bảo vây quanh bảo hộ.

Tư Đồ đáp xuống bên cạnh Tề Dịch, xoay mặt nhìn ông ta một cái rồi cười nhẹ – "Sao nào Tề Hầu? Đêm khuya rảnh rỗi ra ngoài tản bộ à?"

Ánh mắt Tề Dịch trở nên sắc lạnh, nhưng chưa kịp phản ứng gì đã bị Tư Đồ điểm trúng huyệt đạo, chế trụ ngay phía sau lưng của Tề Dịch, sau đó vung tay đánh bay mấy thủ hạ muốn nhào đến ứng cứu chủ tử.

Tề Dịch nhìn chằm chằm Tư Đồ hồi lâu rồi xoay sang hỏi Tiểu Hoàng – "Ở phía tiền sơn thật sự đã là toàn quân bị diệt ư?"

Tiểu Hoàng chậm rãi lắc đầu – "Có điều,…hiện giờ sẽ không như thế." – Nói rồi liền gật đầu với Tư Đồ.

"Trói tất cả lại cho ta." – Tư Đồ căn dặn Tương Thanh.

Tương Thanh nhanh chóng lĩnh mệnh, chế phục toàn bộ quân đội của Tề Dịch.

Tư Đồ một tay túm lấy Tề Dịch, mỉm cười bảo – "Tề Hầu, làm phiền ông theo ta đi một chuyến, thu phục mãnh tướng của ông nhé."

Tề Dịch ngay cả á huyệt cũng đã bị điểm, chỉ còn cách bị Tư Đồ túm lấy đi lên đỉnh núi. Tư Đồ dùng tay còn lại ôm lấy Tiểu Hoàng, phi thân về phía tiền sơn.

Vừa đến tiền sơn thì quả nhiên thấy người của Hắc Vân Bảo theo sự phân công của Tiểu Hoàng, đang phát huy sức chiến đấu lên đến cực hạn, liều chết ngăn cản quân của Tề Dịch, tuy rằng lấy ít địch nhiều, nhưng cũng không kém cỏi chút nào.

Lô Ngự Phong và Chu lão gia tử thấy Tư Đồ áp giải Tề Dịch đến thì biết mọi sự đã ổn, ai nấy đều hưng phấn vô cùng.

Tư Đồ cũng lười nói nhiều, chỉ đẩy người về phía Lô Ngự Phong, ý bảo chuyện kế tiếp thì ông ta và Chu lão gia tử tự mình giải quyết đi, còn chính mình thì kéo tay Tiểu Hoàng đứng một bên mà theo dõi.

"Tất cả dừng tay hết cho ta!" – Chu lão gia tử nhảy lên một chỗ cao, tay vung lên, lớn tiếng nói – "Dừng tay hết đi! Tề Hầu của các ngươi đang nằm trong tay bọn ta rồi."

Thủ hạ của Tề Dịch hết thảy đều choáng váng, hai mặt nhìn nhau. Cùng lúc đó, chúng huynh đệ Hắc Vân Bảo tràn lên, khống chế hết toàn bộ.

Chiến trần gầm gào suốt canh thâu, năm mươi vạn nhân mã của Tề Dịch hầu như đều bị diệt, Hắc Vân Bảo tổn thất cực kỳ nhỏ, không đánh mà đại toàn thắng được một trận.

Mặt khác, từ hoàng thành cũng truyền đến tin tức khiến người ta phải khiếp hãi. Phó tướng của Tề Dịch là Chu Long lâm trận phản chiến, quy thuận cấm quân hoàng thành. Còn hoàng đế vốn đã tuyên cáo là băng hà nay lại đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người. Tinh thần ông ta coi bộ chừng rất sung mãn, chẳng hề có nửa phần ốm yếu, còn tự mình chỉ huy, đốc quân tiêu diệt phản quân của Tề Dịch, mang toàn bộ nhân mã của cả Tề Dịch lẫn Thụy Vương lưu lại trong hoàng thành tiêu diệt sạch sẽ, hơn nữa còn xử quyết cả triều thần trong cung. Trong vòng một đêm mấy vạn người bỏ mạng, khiến cho cả chốn hoàng thành lòng người phải hoảng sợ, các đại thần người nào người nấy đều cảm thấy vô cùng bất an. Từ lúc này, vị hoàng đế đã có đến hai năm không thượng triều đột nhiên một lần nữa tự mình chấp chính, thay đổi rất nhiều quan viên từ cũ thành mới. Mà việc lạ lùng nhất là lão lại hạ chiếu, tấn phong Tam hoàng tử Viên Thịnh lên ngôi Hoàng thái tử…Mà Viên Thịnh kia, lại chính là Ngao Thịnh đang ngụ tại Hắc Vân Bảo.

Sau khi hoàng đế tự mình chấp chính, ngoài chuyện sắc phong Ngao Thịnh thì việc đầu tiên lão ta làm là khen ngợi Hắc Vân Bảo, nói họ có công phò trợ mình tiêu diệt phản tặc, ban thưởng nhiều vàng bạc châu báu. Phần khác, lão ta còn yêu cầu Hắc Vân Bảo dẫn độ phản tặc Tề Dịch về kinh xử trảm.

Ba ngày sau, Hắc Vân Bảo phúc đáp lại rằng —— Tề Dịch bị thương nặng không cứu kịp, đã chết rồi.

Hoàng đế không tin, phái người đến mang thi thể Tề Dịch về kinh, nhưng vừa đến hoàng thành thì hoàng đế choáng váng —— Thi thể Tề Dịch thế mà đã thối rữa toàn thân, ngay cả diện mạo cũng nhìn không rõ nữa. Đồng thời, lời đồn trong thiên hạ nổi lên tứ phía, nói cái gì mà Tề Dịch có ý đồ mưu phản, khiến trời cao phẫn nộ, phạm tội bất kính với thần linh, nay đã bị trời phạt, toàn thân thối rữa mà chết, mà năm mươi vạn binh mã của ông ta —— cũng bặt vô âm tín.

Mấy ngày sau, lại có lời đồn khác nổ ra, bảo rằng Tề Dịch không phải thua bởi tay mười vạn binh mã của Hắc Vân Bảo, mà là bị thiên binh thiên tướng do Hoàng Bán Tiên triệu hồi thu phục…bởi thế, mới không rõ tung tích.

Hắc Vân Bảo trải qua một kiếp nạn, tuy rằng hữu kinh vô hiểm, nhưng dù sao cũng có không ít huynh đệ tử thương. Mấy ngày nay, Mộc Lăng bận rộn giúp mọi người trị thương, mấy vị phó bang chủ thì lo trùng kiến lại những nơi hư hỏng, trong ngoài bảo đều rất trật tự, bận rộn mà không loạn. Ngay trong lúc mọi người bận đến tối tăm mặt mũi thì Tiểu Hoàng lại đột nhiên an nhàn, còn Tư Đồ thì gấp gáp đến độ vắt chân lên cổ…Ngươi hỏi là vì nguyên nhân gì ư? Là bởi vì —— Tiểu Hoàng ốm rồi.

139. Chương 70

Chương 70 | Nhân khi rảnh rỗi

– Mang lý thâu nhàn –

"Rốt cuộc là y làm sao thế?" – Tư Đồ nóng nảy tới mức bốc khói đỉnh đầu rồi cứ lẩn quẩn mãi sau lưng Mộc Lăng – "Nhà ngươi đã bốc thuốc chưa? Ngươi không phải thần y đó sao? Đã hai ngày qua rồi vì sao

lại không khá hơn chút nào?"

Mộc Lăng trợn mắt lên ngó trời – "Ta là thần y chớ không phải thần tiên, nhà ngươi tưởng rằng ta hốt đại một thang thuốc là trị bệnh gì cũng được hửm? Bệnh tới nhanh như núi đổ mà bệnh đi chậm như kéo tơ ngươi có biết không?"

"Không biết!" – Tư Đồ trợn mắt – "Thế nào thì thế, ngươi trị không hết được cho y thì là đồ lang băm!"

"Tư Đồ Ngận Suất!" – Mộc Lăng nổi giận – "Ta nhịn ngươi lâu lắm rồi đấy nhé. Ai bảo nhà ngươi thường ngày không biết kềm chế mà miệt mài quá độ, Tiểu Hoàng còn nhỏ ngươi có biết không hả?"

"Sinh hoạt phu thê hiển nhiên không có không xong, nếu không thì thành thân để làm gì?" – Tư Đồ tiếp tục trợn trừng – "Ngươi đừng có mà đi ngoài không được thì trách cái hầm cầu! Đồ lang băm!" [1]

"Ngươi dám nói lão tử là lang băm?!" – Mộc Lăng vung tay hất đổ chiếc bàn, xong rồi xắn tay áo lên – "Lão tử liều mạng với ngươi!"

Tư Đồ nhếch chân mày – "Ngươi mà đụng vào ta được sao? Hơn nữa, ta còn phải giữ cái mạng nhà ngươi để cứu Tiên Tiên. Đợi khi cứu được người rồi thì ta giết chết ngươi!"

"Đã bảo là y đã phải vất vả lâu ngày nên sinh bệnh, cần từ từ điều dưỡng!" – Mộc Lăng rống to – "Thuốc chỉ có thể điều trị chứ không thể nào chữa lành ngay lập tức, ngươi có thông được hay không?!"

Tư Đồ bĩu môi – "Cái gì mà điều với chả dưỡng? Ngươi nhìn y đi, yếu ớt cứ như là…. A." – Tư Đồ bất thình lình vỗ vỗ đầu – "Ngươi nói, có phải Tiên Tiên có thể nào đã có hay không?!"

… Im lặng một hồi sau, rồi thấy Mộc Lăng cầm cái khay quất vào mặt Tư Đồ – "Có cái đầu nhà ngươi! Bộ tinh trùng vào óc à? Nam nhân sao lại có được?!"

"Trời sanh ta mạnh mẽ mà!" – Tư Đồ rờ rờ cằm – "Với cả, Tiên Tiên cũng là thần tiên, nói không chừng… Chao, nếu là con gái thì đặt là Tư Đồ Tiên, con trai thì kêu là Tư Đồ Hoàng."

Khóe miệng Mộc Lăng méo xệch, y nhìn hắn chằm chằm hồi lâu rồi lại tuôn thêm một câu – "Chính ngươi nên đổi tên lại thành Tư Đồ Hạ Lưu mới hay nhất đó!" – Nói đoạn rồi đùng đùng nóng giận bỏ đi, nhưng cũng không quên quay đầu lại nhắc nhở – "Mấy ngày nay ngàn vạn lần ngươi không thể…"

"Xéo mau đi!" – Tư Đồ phe phẩy tay đuổi y – "Còn cần ngươi nói à? Tưởng ta là cầm thú chắc?"

Mộc Lăng lườm hắn rồi lắc lắc đầu bỏ đi, trong miệng y thì hùng hổ bảo – Mấy bữa nay người bị thương trong Hắc Vân Bảo đã lên đến một số rất đông, mỗi người y đều phải điều trị cẩn thận, nhưng cái tên Tư Đồ kia vẫn cứ đeo bám y mỗi ngày kêu chữa khỏi cho Tiên Tiên bảo bối nhà hắn… Mệt chết đi!

Đuổi Mộc Lăng đi xong rồi, Tư Đồ trở lại bên giường Tiểu Hoàng, thấy y mặt mũi hây hây đỏ, một lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên vầng trán, yếu ớt nằm vùi trong chăn. Tiểu hài tử ngủ mê hết cả ngày liền, mấy lúc thảng hoặc tỉnh dậy cũng rất mơ màng, cơm đút không chịu ăn, chỉ có đôi lần nhấp chút nước nhưng rồi cũng nôn ra cả. Hai ngày nay y chỉ cầm cự nhờ vào chén thuốc mà Mộc Lăng sắc cho. Cơ thể y vốn đã gầy, bây giờ nằm dưới lớp chăn dày sụ ấy trông lại càng thêm nhỏ xíu. Lòng Tư Đồ nóng như lửa đốt, hắn ta cũng đau lòng sắp chết đi rồi. Cả ngày hắn cứ chộn rộn khẩn trương, sùi bọt cả ra ngoài mép, còn trong mắt hằn đầy những đường gân máu. Cứ hễ dùng xong một chén trà nhỏ lại phải đi lau mồ hôi cho Tiểu Hoàng, lấy chiếc đũa con mớm mớm nước vào môi tiểu hài tử, còn thuốc thang thì cũng dùng miệng mình truyền qua cho Tiểu Hoàng uống. Thật đắng quá chừng, khi đã vào đến miệng tiểu hài tử rồi mà hắn vẫn còn thấy đắng nghét. Hắn rủa thầm, tên Mộc Lăng đúng là vô dụng, thế quái nào mà thuốc thang bốc ra lại đắng như vầy?

Hai ngày Tiểu Hoàng bị ốm cũng là hai ngày Tư Đồ cứ lục lọi đằng trên đâm sầm đằng dưới, khiến cho hết thảy Hắc Vân Bảo gà bay chó sủa. Hắn thấy ai cũng không vừa mắt, các vị phó bang chủ nhân lúc vừa sau cuộc chiến phải lo dọn dẹp trước sau mà né hắn ra thật xa, một chút can đảm xuất hiện trước mặt Tư Đồ cũng không có.

Còn những cái tên mà Mộc Lăng dùng để gọi Tư Đồ đã chuyển từ Tư Đồ Khùng Điên sang Tư Đồ Tinh Trùng, rồi Tư Đồ Lưu Manh, Tư Đồ Cầm Thú… và rồi thì là Tư Đồ Đại Ma Quỷ.

Tiểu Hoàng vẫn còn mê man, không ăn không uống cũng không nhận thức được ai cả. Đến khuya ngày thứ hai, Tư Đồ nhìn thấy trời cũng sắp ló dạng thì nghĩ bản thân hắn cũng sắp phát rồ rồi.

"Tiên Tiên" – Tư Đồ tựa vào bên gối Tiểu Hoàng, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm nhũn của tiểu hài tử, đặt đầu vào bên cạnh chiếc cổ của y mà không ngừng dụi tới dụi lui – "Ngươi tỉnh dậy đi, nhìn ta một cái rồi hẵng ngủ tiếp…"

Cứ thủ thỉ như thế mãi một hồi, Tư Đồ đột nhiên cảm giác thấy ngón tay của Tiểu Hoàng khẽ co giật. Hắn mừng rỡ ngước mắt lên, nhìn thấy hàng mi dài của Tiểu Hoàng bất chợt run lên đôi lần rồi khẽ mơ màng mở mắt. Đôi ngươi y vẫn cứ trong ngời như thế… Tiểu Hoàng mở mắt ra rồi, nhìn thấy hắn xong mới nhẹ giọng gọi một tiếng – "Tư Đồ…"

"Tiên.. Tiên Tiên ngươi tỉnh rồi…" – Tư Đồ chợt vùng dậy, cuống cuống quýt quýt một lúc rồi mới phản ứng bằng cách lao ra ngoài, vừa chạy vừa gọi to – "Đầu Gỗ! Đầu Gỗ thối, mau đến xem đi, Tiên Tiên tỉnh rồi!"

Vì thế, Mộc Lăng chỉ vừa mới ngả lưng chợp mắt chưa đầy một canh giờ sau ba ngày bận rộn đã bị Tư Đồ tàn nhẫn dựng dậy khỏi giường, tha đến bên giường Tiểu Hoàng.

Đáng hận tới mức Mộc Lăng những muốn vứt gã Tư Đồ kia vào lò lửa nấu thuốc luyện thành một viên hoàn Thập toàn đại bổ.

"Ừm! Khá hơn rồi đấy!" – Mộc Lăng chẩn mạch xong thì hài lòng gật gù, thấy Tiểu Hoàng vẫn nằm vùi trong chăn đệm mềm mại, ngay cả một tiếng nói nhỏ cũng không cất lên thành lời, trông rất khả ái thì Mộc Lăng nhịn không được vươn đầu ngón tay sang nhéo bên má mềm mềm của y, thế nhưng bị Tư Đồ giằng ra cái một. Hắn gầm gừ – "Chỉ cho ngươi xem bệnh, dám ăn đậu hũ ta chém ngón tay ngươi."

"Bảo vật đấy à?!" – Mộc Lăng bất mãn – "Đụng thôi cũng không cho."

Tư Đồ trừng mắt – "Mau xem bệnh đi, nhìn xong thì xéo về ngủ, tốt nhất là ngủ luôn cho tới một năm rưỡi sau luôn để đỡ ra ngoài gây hại cho người dân lương thiện!"

"Ta phi!" – Mộc Lăng ném một cái nhìn khinh bỉ, y quay lại nhìn thì thấy sắc mặt của Tiểu Hoàng dù vẫn yếu ớt và trắng nhợt nhưng đã không còn vẻ xám xanh như ban đầu. Y thở hắt ra nhẹ nhõm rồi thấp giọng hỏi han – "Tiểu Tiên Tiên sao rồi? Còn khó chịu ở đâu?"

Tiểu Hoàng mấp máy môi, lí nhí nói – "Cổ họng đau, trên người đau, không có chút sức lực nào cả, nóng nữa…"

"Là do nhiễm thương hàn đến tận gân cốt, xong lại phải làm việc mệt nhọc quá sức đó." – Mộc Lăng cười nói – "Cứ điều trị thêm một thời gian nữa là khỏi thôi, có điều trong lúc này ngươi không được lo toan nhiều nữa, biết không?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, trông thấy gã Tư Đồ đang đứng phía sau Mộc Lăng đang khẩn trương đến nỗi vò đầu bứt tai rồi gằn giọng hỏi Mộc Lăng – "Ngươi nói xong chưa? Đã đủ chưa?"

Mộc Lăng liếc hắn, bất đắc dĩ nói – "Tiểu Tiên Tiên có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

"Đói hở?!" – Tư Đồ hấp tấp gọi người – "Người đâu…"

"Ai, thôi được rồi, nhà ngươi đừng hành hạ người ta không ngủ được!" – Mộc Lăng cản Tư Đồ lại – "Ta đi nấu cho Tiểu Hoàng ít cháo thuốc, ngươi ở lại đây với y đi." – Nói rồi thì đứng dậy, bất đồ vươn tay ra xoa lên khuôn mặt mềm mại của Tiểu Hoàng một cái xong quay lưng bỏ chạy, phía sau bay tới cái ghế bị Tư Đồ ném tới… Chật vật lắm mới tránh né được, Mộc Lăng vỗ về lồng ngực – A di đà Phật!

"Đã thấy khỏe hơn chưa?" – Tư Đồ ân cần đến bên mép giường Tiểu Hoàng, lau đi mồ hôi ẩm ướt trên trán y.

"Ưm…. nóng quá." – Tiểu Hoàng khẽ cục cựa trong chăn mấy cái, nhỏ giọng oán trách – "Chăn nặng quá đi."

"Đừng nhúc nhích!" – Tư Đồ ghìm Tiểu Hoàng lại – "Đầu Gỗ kêu là ngươi phải ra mồ hôi mới khỏe, sau đó là ổn thôi. Bây giờ ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, sáng sớm mai nếu như khỏe lại thì ta đưa ngươi đi ngâm suối nước nóng."

Tiểu Hoàng trước giờ vẫn luôn rất mực nghe lời. Dù cho còn khó chịu nhưng vẫn kiên nhẫn gật đầu. Tư Đồ càng thương nhiều hơn, bèn vắt ướt một chiếc khăn rồi nhẹ nhàng lau trán cho Tiểu Hoàng, ghé vào bên tai y nói nhỏ – "Ngủ trước đi đã, khi nào Mộc Lăng nấu cháo thuốc xong thì sẽ gọi ngươi dậy ăn."

"Không buồn ngủ nữa." – Tiểu Hoàng vươn vai dưới lớp chăn rồi khẽ kéo kéo vạt áo Tư Đồ, nhỏ giọng hỏi – "Sao cả rồi? Hắc Vân Bảo có tử thương nhiều hay không?"

"Không có." – Tư Đồ nghiêng người sang, bảo – "Các huynh đệ đều không sao. Nhưng ngươi ấy, không nghe Mộc Lăng nói đó à? Không được lo lắng nữa!"

"Chỉ hỏi một chút thôi mà…" – Tiểu Hoàng rúc người vào trong giường rồi vỗ vỗ lên chiếc gối bên cạnh mình, mỉm cười với Tư Đồ.

Tư Đồ hồng hộc thở, tự nhắc nhở mình – Tư Đồ, mi không phải là thứ tinh trùng xông vào não, tuyệt đối không được xằng bậy nha! Nếu không thì thật sự sẽ thành cầm thú nha! Tư Đồ nhẫn nhịn xong rồi lại nằm xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, mỉm cười đối diện với y – "Ngươi thật làm ta hoảng sợ muốn chết, sao tự dưng lại ốm hử?"

"Ta có một giấc mơ rất lạ lùng…" – Tiểu Hoàng nhớ lại.

"Mơ gì?" – Tư Đồ cười hỏi.

"Ưm… Mơ thấy Ân Tịch Ly." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Sao?" – Tư Đồ nhướn mày – "Ông cha ma quỷ vô trách nhiệm của ngươi đã nói với ngươi cái gì?"

Tiểu Hoàng cho Tư Đồ một cái đấm khẽ, rồi còn trừng mắt lên nhìn. Cơ mà hiện giờ y đang yếu ớt, cái trừng mắt kia khiến cho Tư Đồ tê dại hết các khớp xương, chịu không nổi phải chồm qua cắn bên má Tiểu Hoàng một cái.

"Ân Tịch Ly, người bảo rằng người còn sống." – Tiểu Hoàng nhỏ tiếng cười – "Người bảo ta phải làm cho tốt, sau này người sẽ đến thăm ta."

"Hừm…" – Tư Đồ bĩu môi – "Ai cần ông ta tới thăm chứ, có điều nể mặt ông ta là nhạc phụ đại nhân của ta, ta nhịn vậy."

"Người còn nói… Muốn huynh dạy võ công cho Ngao Thịnh." – Tiểu Hoàng đột nhiên bảo.

"Hử?!" – Tư Đồ tức giận – "Tên tiểu bại hoại kia?!"

"Sao huynh nói như vậy được?" – Tiểu Hoàng bác lại – "Nó chỉ là tuổi còn nhỏ… Nếu nó đã được phong là thái tử thì sớm muộn gì cũng sẽ được đón trở về hoàng cung. Vào trong đó rồi thì lòng người hiểm ác, nó chỉ có thể tự bảo vệ lấy bản thân mình… Khụ khụ." – Tiểu Hoàng chỉ sốt ruột một chút thôi thì đã ho khan rồi.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ho thì chùng lòng xuống. Hắn nhanh nhẹn vỗ về trên lưng Tiểu Hoàng – "Được rồi được rồi, ngươi nói sao thì làm thế đi, ta mà dạy thì thằng nhỏ còn không nên người sao?"

"Ừ nhé." – Tiểu Hoàng gật đầu rồi mãn nguyện nhoẻn cười.

"Nhạc phụ đại nhân có nhắc tới ta không?" – Tư Đồ hào hứng, nhích lại gần hỏi thêm.

Tiểu Hoàng bị hắn chọc ỉm cười – "Người chỉ nói có mấy câu thôi, nhưng mà cuối cùng thì cũng có nói rằng, huynh rất tốt… Sau đó thì ta thấy người ra đi cùng với ai đó. Kẻ kia có gì đó giống huynh."

"Vậy à?" – Tư Đồ chớp mắt – "Lẽ nào là cha ta? Sai rồi, lão già ấy đã ngỏm từ mấy chục năm trước còn đâu."

"Huynh lại nói bậy!" – Tiểu Hoàng bất đắc dĩ – "Ta đang nói, người kia cũng vận màu đen toàn thân, vóc người rất cao, và nhìn qua thì cũng ấm áp dịu dàng như thế…"

"Ngươi nói ta ấm áp dịu dàng hửm?" – Tư Đồ sướng rơn giữ lấy Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, gần đây ngươi rất chủ động đó!"

"Ta nghĩ ngươi là ôn thần thì có!" – Từ phía sau có tiếng nói lạnh lùng cất lên. Tư Đồ chợt co giật khóe mi, quay đầu lại nhìn quả nhiên thấy Mộc Lăng đang bưng một bát cháo nóng hôi hổi đứng ở đằng sau nhìn hắn khinh bỉ.

Tư Đồ mau chóng đứng dậy, nâng Tiểu Hoàng lên rồi đặt say lưng y hai lớp đệm để y dựa vào, rồi đón lấy chén cháo từ tay Mộc Lăng để đút cho Tiểu Hoàng.

Đó là một bát cháo cẩu kỷ rất giản đơn, trên mặt có rắc một lớp gừng và hành thái sợi nhỏ, hơi nóng tỏa lên nghi ngút. Khi ngậm trong miệng thì nghe thoảng hương cay và vị ngọt nhẹ, ăn rất dễ chịu.

Tư Đồ chăm chú đút cháo, Tiểu Hoàng chăm chú ăn cháo. Mộc Lăng kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống bên cạnh, bảo – "Thám báo từ kinh thành mới trở về báo lại, đoàn nhân mã đến đón Ngao Thịnh đã ra khỏi thành, chưa đến mười ngày nữa là đến được Hắc Vân Bảo rồi."

Tư Đồ gật gù rồi nhìn sang Tiểu Hoàng, bắt gặp một chút không đành lòng trong đôi mắt y. Hắn hiểu rõ, y đang sợ rằng về sau Ngao Thịnh phải đơn độc đối mặt với những hung hiểm chốn hoàng cung. Hắn sảng khoái bảo – "Đừng lo, ngày mai chúng ta cùng dắt nó tới suối nước nóng. Ngươi dạy nó kế sách, ta dạy nó công phu, tới lúc nó phải về cung thì ta sẽ phái Tương Thanh đi cùng thằng bé."

"Thật ư?" – Tiểu Hoàng vui mừng quá đỗi, Tương Thanh xưa nay rất biết lắng nghe mà khả năng cũng rất cao, nếu để cho y theo Ngao Thịnh thì thật sự không phải lo lắng gì nữa.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng tươi cười rạng rỡ thì trong lòng ấm nóng. Hắn nghiêng người sang vênh mặt lên – "Chỉ cần người thích thì cho ngươi mạng của ta cũng được đấy."

Mộc Lăng bất giác lẩy bẩy, lắc đầu bưng mâm bát ra ngoài rồi thấy da gà nổi hết cả người.

—

Chú thích:

[1] Nguyên văn là "Lạp bất xuất thủy quái mao khanh" , nghĩa thì đúng là đi ngoài không xong thì trách cái bồn cầu đó! Nhẽ ra về diễn đạt nghĩa có thể dùng "giận cá chém thớt!" nhưng như thế thì không diễn đạt được sự bỉ của chàng Đẹp Trai. Quá bỉ, tui sợ chàng rồi!

140. Chương 70: Nhân Khi Rảnh Rỗi

Mang lý thâu nhàn

"Rốt cuộc là y làm sao thế?" – Tư Đồ nóng nảy tới mức bốc khói đỉnh đầu rồi cứ lẩn quẩn mãi sau lưng Mộc Lăng – "Nhà ngươi đã bốc thuốc chưa? Ngươi không phải thần y đó sao? Đã hai ngày qua rồi vì sao lại không khá hơn chút nào?"

Mộc Lăng trợn mắt lên ngó trời – "Ta là thần y chớ không phải thần tiên, nhà ngươi tưởng rằng ta hốt đại một thang thuốc là trị bệnh gì cũng được hửm? Bệnh tới nhanh như núi đổ mà bệnh đi chậm như kéo tơ ngươi có biết không?"

"Không biết!" – Tư Đồ trợn mắt – "Thế nào thì thế, ngươi trị không hết được cho y thì là đồ lang băm!"

"Tư Đồ Ngận Suất!" – Mộc Lăng nổi giận – "Ta nhịn ngươi lâu lắm rồi đấy nhé. Ai bảo nhà ngươi thường ngày không biết kềm chế mà miệt mài quá độ, Tiểu Hoàng còn nhỏ ngươi có biết không hả?"

"Sinh hoạt phu thê hiển nhiên không có không xong, nếu không thì thành thân để làm gì?" – Tư Đồ tiếp tục trợn trừng – "Ngươi đừng có mà đi ngoài không được thì trách cái hầm cầu![1] Đồ lang băm!"

"Ngươi dám nói lão tử là lang băm?!" – Mộc Lăng vung tay hất đổ chiếc bàn, xong rồi xắn tay áo lên – "Lão tử liều mạng với ngươi!"

Tư Đồ nhếch chân mày – "Ngươi mà đụng vào ta được sao? Hơn nữa, ta còn phải giữ cái mạng nhà ngươi để cứu Tiên Tiên. Đợi khi cứu được người rồi thì ta giết chết ngươi!"

"Đã bảo là y đã phải vất vả lâu ngày nên sinh bệnh, cần từ từ điều dưỡng!" – Mộc Lăng rống to – "Thuốc chỉ có thể điều trị chứ không thể nào chữa lành ngay lập tức, ngươi có thông được hay không?!"

Tư Đồ bĩu môi – "Cái gì mà điều với chả dưỡng? Ngươi nhìn y đi, yếu ớt cứ như là… A." – Tư Đồ bất thình lình vỗ vỗ đầu – "Ngươi nói, có phải Tiên Tiên có thể nào đã có hay không?!"

…Im lặng một hồi sau, rồi thấy Mộc Lăng cầm cái khay quất vào mặt Tư Đồ – "Có cái đầu nhà ngươi! Bộ tinh trùng vào óc à? Nam nhân sao lại có được?!"

"Trời sanh ta mạnh mẽ mà!" – Tư Đồ rờ rờ cằm – "Với cả, Tiên Tiên cũng là thần tiên, nói không chừng…Chao, nếu là con gái thì đặt là Tư Đồ Tiên, con trai thì kêu là Tư Đồ Hoàng."

Khóe miệng Mộc Lăng méo xệch, y nhìn hắn chằm chằm hồi lâu rồi lại tuôn thêm một câu – "Chính ngươi nên đổi tên lại thành Tư Đồ Hạ Lưu mới hay nhất đó!" – Nói đoạn rồi đùng đùng nóng giận bỏ đi, nhưng cũng không quên quay đầu lại nhắc nhở – "Mấy ngày nay ngàn vạn lần ngươi không thể…"

"Xéo mau đi!" – Tư Đồ phe phẩy tay đuổi y – "Còn cần ngươi nói à? Tưởng ta là cầm thú chắc?"

Mộc Lăng lườm hắn rồi lắc lắc đầu bỏ đi, trong miệng y thì hùng hổ bảo – Mấy bữa nay người bị thương trong Hắc Vân Bảo đã lên đến một số rất đông, mỗi người y đều phải điều trị cẩn thận, nhưng cái tên Tư Đồ kia vẫn cứ đeo bám y mỗi ngày kêu chữa khỏi cho Tiên Tiên bảo bối nhà hắn…Mệt chết đi!

Đuổi Mộc Lăng đi xong rồi, Tư Đồ trở lại bên giường Tiểu Hoàng, thấy y mặt mũi hây hây đỏ, một lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên vầng trán, yếu ớt nằm vùi trong chăn. Tiểu hài tử ngủ mê hết cả ngày liền, mấy lúc thẳng hoặc tỉnh dậy cũng rất mơ màng, cơm đút không chịu ăn, chỉ có đôi lần nhấp chút nước nhưng rồi cũng nôn ra cả. Hai ngày nay y chỉ cầm cự nhờ vào chén thuốc mà Mộc Lăng sắc cho. Cơ thể y vốn đã gầy, bây giờ nằm dưới lớp chăn dày sụ ấy trông lại càng thêm nhỏ xíu. Lòng Tư Đồ nóng như lửa đốt, hắn ta cũng đau lòng sắp chết đi rồi. Cả ngày hắn cứ chộn rộn khẩn trương, sùi bọt cả ra ngoài mép, còn trong mắt hằn đầy những đường gân máu. Cứ hễ dùng xong một chén trà nhỏ lại phải đi lau mồ hôi cho Tiểu Hoàng, lấy chiếc đũa con mớm mớm nước vào môi tiểu hài tử, còn thuốc thang thì cũng dùng miệng mình truyền qua cho Tiểu Hoàng uống. Thật đắng quá chừng, khi đã vào đến miệng tiểu hài tử rồi mà hắn vẫn còn thấy đắng nghét. Hắn rủa thầm, tên Mộc Lăng đúng là vô dụng, thế quái nào mà thuốc thang bốc ra lại đắng như vầy?

Hai ngày Tiểu Hoàng bị ốm cũng là hai ngày Tư Đồ cứ lục lọi đằng trên đâm sầm đằng d'ưới, khiến cho hết thảy Hắc Vân Bảo gà bay chó sủa. Hắn thấy ai cũng không vừa mắt, các vị phó bang chủ nhân lúc vừa sau cuộc chiến phải lo dọn dẹp trước sau mà né hắn ra thật xa, một chút can đảm xuất hiện trước mặt Tư Đồ cũng không có.

Còn những cái tên mà Mộc Lăng dùng để gọi Tư Đồ đã chuyển từ Tư Đồ Khùng Điên sang Tư Đồ Tinh Trùng, rồi Tư Đồ Lưu Manh, Tư Đồ Cầm Thú…và rồi thì là Tư Đồ Đại Ma Quỷ.

Tiểu Hoàng vẫn còn mê man, không ăn không uống cũng không nhận thức được ai cả. Đến khuya ngày thứ hai, Tư Đồ nhìn thấy trời cũng sắp ló dạng thì nghĩ bản thân hắn cũng sắp phát rồ rồi.

"Tiên Tiên" – Tư Đồ tựa vào bên gối Tiểu Hoàng, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm nhũn của tiểu hài tử, đặt đầu vào bên cạnh chiếc cổ của y mà không ngừng dụi tới dụi lui – "Ngươi tỉnh dậy đi, nhìn ta một cái rồi hẵng ngủ tiếp…"

Cứ thủ thỉ như thế mãi một hồi, Tư Đồ đột nhiên cảm giác thấy ngón tay của Tiểu Hoàng khẽ co giật. Hắn mừng rỡ ngước mắt lên, nhìn thấy hàng mi dài của Tiểu Hoàng bất chợt run lên đôi lần rồi khẽ mơ màng mở mắt. Đôi ngươi y vẫn cứ trong ngời như thế…Tiểu Hoàng mở mắt ra rồi, nhìn thấy hắn xong mới nhẹ giọng gọi một tiếng – "Tư Đồ…"

"Tiên.. Tiên Tiên ngươi tỉnh rồi…" – Tư Đồ chợt vùng dậy, cuống cuống quýt quýt một lúc rồi mới phản ứng bằng cách lao ra ngoài, vừa chạy vừa gọi to – "Đầu Gỗ! Đầu Gỗ thối, mau đến xem đi, Tiên Tiên tỉnh rồi!"

Vì thế, Mộc Lăng chỉ vừa mới ngả lưng chợp mắt chưa đầy một canh giờ sau ba ngày bận rộn đã bị Tư Đồ tàn nhẫn dựng dậy khỏi giường, tha đến bên giường Tiểu Hoàng.

Đáng hận tới mức Mộc Lăng những muốn vứt gã Tư Đồ kia vào lò lửa nấu thuốc luyện thành một viên hoàn Thập toàn đại bổ!

"Ừm! Khá hơn rồi đấy!" – Mộc Lăng chẩn mạch xong thì hài lòng gật gù, thấy Tiểu Hoàng vẫn nằm vùi trong chăn đệm mềm mại, ngay cả một tiếng nói nhỏ cũng không cất lên thành lời, trông rất khả ái thì Mộc Lăng nhịn không được vươn đầu ngón tay sang nhéo bên má mềm mềm của y, thế nhưng bị Tư Đồ giằng ra cái một. Hắn gầm gừ – "Chỉ cho ngươi xem bệnh, dám ăn đậu hũ ta chém ngón tay ngươi."

"Bảo vật đấy à?!" – Mộc Lăng bất mãn – "Đụng thôi cũng không cho."

Tư Đồ trừng mắt – "Mau xem bệnh đi, nhìn xong thì xéo về ngủ, tốt nhất là ngủ luôn cho tới một năm rưỡi sau luôn để đỡ ra ngoài gây hại cho người dân lương thiện!"

"Ta phi!" – Mộc Lăng ném một cái nhìn khinh bỉ, y quay lại nhìn thì thấy sắc mặt của Tiểu Hoàng dù vẫn yếu ớt và trắng nhợt nhưng đã không còn vẻ xám xanh như ban đầu. Y thở hắt ra nhẹ nhõm rồi thấp giọng hỏi han – "Tiểu Tiên Tiên sao rồi? Còn khó chịu ở đâu?"

Tiểu Hoàng mấp máy môi, lí nhí nói – "Cổ họng đau, trên người đau, không có chút sức lực nào cả, nóng nữa…"

"Là do nhiễm thương hàn đến tận gân cốt, xong lại phải làm việc mệt nhọc quá sức đó." – Mộc Lăng cười nói – "Cứ điều trị thêm một thời gian nữa là khỏi thôi, có điều trong lúc này ngươi không được lo toan nhiều nữa, biết không?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, trông thấy gã Tư Đồ đang đứng phía sau Mộc Lăng đang khẩn trương đến nỗi vò đầu bứt tai rồi gằn giọng hỏi Mộc Lăng – "Ngươi nói xong chưa? Đã đủ chưa?"

Mộc Lăng liếc hắn, bất đắc dĩ nói – "Tiểu Tiên Tiên có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

"Đói hở?!" – Tư Đồ hấp tấp gọi người – "Người đâu…"

"Ai, thôi được rồi, nhà ngươi đừng hành hạ người ta không ngủ được!" – Mộc Lăng cản Tư Đồ lại – "Ta đi nấu cho Tiểu Hoàng ít cháo thuốc, ngươi ở lại đây với y đi." – Nói rồi thì đứng dậy, bất đồ vươn tay ra xoa lên khuôn mặt mềm mại của Tiểu Hoàng một cái xong quay lưng bỏ chạy, phía sau bay tới cái ghế bị Tư Đồ ném tới…Chật vật lắm mới tránh né được, Mộc Lăng vỗ về ***g ngực – A di đà Phật!

"Đã thấy khỏe hơn chưa?" – Tư Đồ ân cần đến bên mép giường Tiểu Hoàng, lau đi mồ hôi ẩm ướt trên trán y.

"Ưm… nóng quá." – Tiểu Hoàng khẽ cục cựa trong chăn mấy cái, nhỏ giọng oán trách – "Chăn nặng quá đi."

"Đừng nhúc nhích!" – Tư Đồ ghìm Tiểu Hoàng lại – "Đầu Gỗ kêu là ngươi phải ra mồ hôi mới khỏe, sau đó là ổn thôi. Bây giờ ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, sáng sớm mai nếu như khỏe lại thì ta đưa ngươi đi ngâm suối nước nóng."

Tiểu Hoàng trước giờ vẫn luôn rất mực nghe lời. Dù cho còn khó chịu nhưng vẫn kiên nhẫn gật đầu. Tư Đồ càng thương nhiều hơn, bèn vắt ướt một chiếc khăn rồi nhẹ nhàng lau trán cho Tiểu Hoàng, ghé vào bên tai y nói nhỏ – "Ngủ trước đi đã, khi nào Mộc Lăng nấu cháo thuốc xong thì sẽ gọi ngươi dậy ăn."

"Không buồn ngủ nữa." – Tiểu Hoàng vươn vai dưới lớp chăn rồi khẽ kéo kéo vạt áo Tư Đồ, nhỏ giọng hỏi – "Sao cả rồi? Hắc Vân Bảo có tử thương nhiều hay không?"

"Không có." – Tư Đồ nghiêng người sang, bảo – "Các huynh đệ đều không sao. Nhưng ngươi ấy, không nghe Mộc Lăng nói đó à? Không được lo lắng nữa!"

"Chỉ hỏi một chút thôi mà…" – Tiểu Hoàng rúc người vào trong giường rồi vỗ vỗ lên chiếc gối bên cạnh mình, mỉm cười với Tư Đồ.

Tư Đồ hồng hộc thở, tự nhắc nhở mình – Tư Đồ, mi không phải là thứ tinh trùng xông vào não, tuyệt đối không được xằng bậy nha! Nếu không thì thật sự sẽ thành cầm thú nha! Tư Đồ nhẫn nhịn xong rồi lại nằm xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, mỉm cười đối diện với y – "Ngươi thật làm ta hoảng sợ muốn chết, sao tự dưng lại ốm hử?"

"Ta có một giấc mơ rất lạ lùng…" – Tiểu Hoàng nhớ lại.

"Mơ gì?" – Tư Đồ cười hỏi.

"Ưm…Mơ thấy Ân Tịch Ly." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói.

"Sao?" – Tư Đồ nhướn mày – "Ông cha ma quỷ vô trách nhiệm của ngươi đã nói với ngươi cái gì?"

Tiểu Hoàng cho Tư Đồ một cái đấm khẽ, rồi còn trừng mắt lên nhìn. Cơ mà hiện giờ y đang yếu ớt, cái trừng mắt kia khiến cho Tư Đồ tê dại hết các khớp xương, chịu không nổi phải chồm qua cắn bên má Tiểu Hoàng một cái.

"Ân Tịch Ly, người bảo rằng người còn sống." – Tiểu Hoàng nhỏ tiếng cười – "Người bảo ta phải làm cho tốt, sau này người sẽ đến thăm ta."

"Hừm…" – Tư Đồ bĩu môi – "Ai cần ông ta tới thăm chứ, có điều nể mặt ông ta là nhạc phụ đại nhân của ta, ta nhịn vậy."

"Người còn nói…Muốn huynh dạy võ công cho Ngao Thịnh." – Tiểu Hoàng đột nhiên bảo.

"Hử?!" – Tư Đồ tức giận – "Tên tiểu bại hoại kia?!"

"Sao huynh nói như vậy được?" – Tiểu Hoàng bác lại – "Nó chỉ là tuổi còn nhỏ…Nếu nó đã được phong là thái tử thì sớm muộn gì cũng sẽ được đón trở về hoàng cung. Vào trong đó rồi thì lòng người hiểm ác, nó chỉ có thể tự bảo vệ lấy bản thân mình…Khụ khụ." – Tiểu Hoàng chỉ sốt ruột một chút thôi thì đã ho khan rồi.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ho thì chùng lòng xuống. Hắn nhanh nhẹn vỗ về trên lưng Tiểu Hoàng – "Được rồi được rồi, ngươi nói sao thì làm thế đi, ta mà dạy thì thằng nhỏ còn không nên người sao?"

"Ừ nhé." – Tiểu Hoàng gật đầu rồi mãn nguyện nhoẻn cười.

"Nhạc phụ đại nhân có nhắc tới ta không?" – Tư Đồ hào hứng, nhích lại gần hỏi thêm.

Tiểu Hoàng bị hắn chọc cho mỉm cười – "Người chỉ nói có mấy câu thôi, nhưng mà cuối cùng thì cũng có nói rằng, huynh rất tốt…Sau đó thì ta thấy người ra đi cùng với ai đó. Kẻ kia có gì đó giống huynh."

"Vậy à?" – Tư Đồ chớp mắt – "Lẽ nào là cha ta? Sai rồi, lão già ấy đã ngỏm từ mấy chục năm trước còn đâu."

"Huynh lại nói bậy!" – Tiểu Hoàng bất đắc dĩ – "Ta đang nói, người kia cũng vận màu đen toàn thân, vóc người rất cao, và nhìn qua thì cũng ấm áp dịu dàng như thế…"

"Ngươi nói ta ấm áp dịu dàng hửm?" – Tư Đồ sướng rơn giữ lấy Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, gần đây ngươi rất chủ động đó!"

"Ta nghĩ ngươi là ôn thần thì có!" – Từ phía sau có tiếng nói lạnh lùng cất lên. Tư Đồ chợt co giật khóe mi, quay đầu lại nhìn quả nhiên thấy Mộc Lăng đang bưng một bát cháo nóng hôi hổi đứng ở đằng sau nhìn hắn khinh bỉ.

Tư Đồ mau chóng đứng dậy, nâng Tiểu Hoàng lên rồi đặt say lưng y hai lớp đệm để y dựa vào, rồi đón lấy chén cháo từ tay Mộc Lăng để đút cho Tiểu Hoàng.

Đó là một bát cháo cẩu kỷ[2] rất giản đơn, trên mặt có rắc một lớp gừng và hành thái sợi nhỏ, hơi nóng tỏa lên nghi ngút. Khi ngậm trong miệng thì nghe thoảng hương cay và vị ngọt nhẹ, ăn rất dễ chịu.

Tư Đồ chăm chú đút cháo, Tiểu Hoàng chăm chú ăn cháo. Mộc Lăng kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống bên cạnh, bảo – "Thám báo từ kinh thành mới trở về báo lại, đoàn nhân mã đến đón Ngao Thịnh đã ra khỏi thành, chưa đến mười ngày nữa là đến được Hắc Vân Bảo rồi."

Tư Đồ gật gù rồi nhìn sang Tiểu Hoàng, bắt gặp một chút không đành lòng trong đôi mắt y. Hắn hiểu rõ, y đang sợ rằng về sau Ngao Thịnh phải đơn độc đối mặt với những hung hiểm chốn hoàng cung. Hắn sảng khoái bảo – "Đừng lo, ngày mai chúng ta cùng dắt nó tới suối nước nóng. Ngươi dạy nó kế sách, ta dạy nó công phu, tới lúc nó phải về cung thì ta sẽ phái Tương Thanh đi cùng thằng bé."

"Thật ư?" – Tiểu Hoàng vui mừng quá đỗi, Tương Thanh xưa nay rất biết lắng nghe mà khả năng cũng rất cao, nếu để cho y theo Ngao Thịnh thì thật sự không phải lo lắng gì nữa!

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng tươi cười rạng rỡ thì trong lòng ấm nóng. Hắn nghiêng người sang vênh mặt lên – "Chỉ cần người thích thì cho ngươi mạng của ta cũng được đấy."

Mộc Lăng bất giác lẩy bẩy, lắc đầu bưng mâm bát ra ngoài rồi thấy da gà nổi hết cả người.

141. Chương 71

Chương 71 | Ở trong thạch ốc

– Thạch ốc tiểu khế –

Đến buổi trưa hôm sau khi Tiểu Hoàng mơ màng tỉnh dậy, y đã thấy mình không còn ở trong phòng nữa, mà đang ở trong một thạch ốc bày trí rất lịch sự.

"Rốt cuộc cũng dậy rồi hả?" – Bên tai vang lên một giọng nói trẻ con. – "Ngủ gì mà y như heo con…"

Tiểu Hoàng theo bản năng quay nhìn về phía tiếng nói kia, thì thấy Ngao Thịnh đang ngồi trên một chiếc ghế đá cách mình ba bước.

"Thịnh nhi…" – Tiểu Hoàng nhẹ trở người ngồi dậy, thấy thân thể mình đã nhẹ nhõm hơn, chứ không còn nặng nề như hôm qua nữa. Cơn nhức mỏi từ trong xương cốt cũng như nơi các ngón tay cũng đã biến mất, đầu cũng không còn đau, có điều trên người đang nhễ nhại mồ hôi, rất khó chịu.

"Hừ!" – Trông Ngao Thịnh dường như rất chi bất mãn, nó phẩy tay rồi khẽ hừ giọng, chửi nho nhỏ – "Quá vô dụng, coi cứ như là làm bằng đậu hũ ấy, đồ con ma bệnh."

Tiểu Hoàng có hơi ấm ức. Thằng bé này vì sao lại có thể nói mình như vậy chứ? Dù gì mình cũng là ca ca của nó mà. Thế là y hào hển nói – "Không có, chỉ là bất chợt nhiễm phong hàn thôi… Được rồi, đây là đâu, sao ta lại ở chỗ này?"

Ngao Thịnh nghe câu hỏi của y còn chưa xong thì sắc mặt đã càng trở nên khó coi. Nó rống lên – "Sao ta biết chứ? Ngươi đừng hỏi ta!"

Bấy giờ Tiểu Hoàng mới phát hiện có gì đó không ổn ở Ngao Thịnh, nên mới nhẹ nhàng hỏi – "Thịnh nhi… sao ngươi vẫn ngồi bất động chỗ đó?"

Ngao Thịnh đỏ bừng bừng mặt mũi, giận dữ – "Cái này còn không phải trách ngươi à?! Ta phải ngồi như vậy cả canh giờ đấy!"

"Gì…" – Tiểu Hoàng giật mình, thế rồi lại nghe một tiếng nói vừa mừng vừa sợ từ cửa truyền đến – "Tiên Tiên, ngươi tỉnh rồi à?!"

Tư Đồ mang theo một chiếc hộp đựng thức ăn tức tốc chạy vào, đặt nó xuống bàn rồi mau chóng bước đến sờ vào trán Tiểu Hoàng – "Sao rồi, còn chỗ nào khó chịu không? Ta vừa mới đi lấy thuốc cho ngươi, cũng sẵn tiện lấy luôn mấy món đồ ăn… Tên Đầu Gỗ kia cũng nói rồi, ngươi ăn no bảy phần xong rồi nửa canh giờ sau là uống thuốc."

Tư Đồ cứ nói liên miên không ngớt, bất đồ nghe thấy tiếng rống lớn của Ngao Thịnh bên cạnh – "Họ Tư Đồ kia, rốt cuộc ngươi muốn gì?! Mau thả ta!"

Tư Đồ trợn trừng – "Nhà ngươi kêu nữa đi, kêu nữa rồi ta treo ngươi lên."

Tiểu Hoàng sốt ruột, vội vàng kéo tay Tư Đồ lại – "Thịnh nhi làm sao vậy? Sao không thể cử động được?"

"Yên tâm." – Bộ mặt lạnh như băng của Tư Đồ khi quay lại nhìn Tiểu Hoàng thì lập tức tươi cười, nhẹ nhàng nói – "Thằng oắt con này không chịu bắt đầu học, lại còn muốn âm thầm lỉnh đi mất nên ta tóm nó tới đây luôn thể."

"Các người thả ta ra. Ta cảnh cáo mấy người, bây giờ ta là thái tử, đợi ta trở về đăng cơ làm hoàng đế, ta nhất định sẽ diệt hết Hắc Vân Bảo của ngươi." – Ngao Thịnh không có cách nào cử động được cơ thể nên chỉ đành uất nghẹn mắng người.

"À…" – Tư Đồ cười khẩy – "Nhà ngươi còn muốn đăng cơ làm hoàng đế? Với tính cách của ngươi thì đừng nói là hoàng đế, khi về đó thì coi ra cái ghế thái tử ngồi còn chưa ấm mông thì đã bị người ta lấy mạng rồi. Mẫu hậu ngươi đã chết, cữu cữu là phản thần, lão già hoàng đế lại không yêu thương gì ngươi, tưởng lão phong ngươi làm thái tử là thích ngươi à? Lão đang hại ngươi đấy, đẩy ngươi ra trước sóng gió rồi mượn tay kẻ khác tới giết chết ngươi."

"Ngươi…" – Dù sao Ngao Thịnh hãy còn nhỏ, dẫu cho có một số việc nó cũng đã loáng thoáng tính toán được, nhưng bị người ta nói như vậy thì lại tự nghĩ bản thân mình khổ sở, càng nghĩ càng thấy ấm ức. Thế là "Oa" một tiếng khóc rống lên.

"Thịnh nhi… Đệ đừng khóc, bọn ta mang đệ tới đây là muốn nghĩ kế sách giúp đệ." – Tiểu Hoàng thấy thế thì tội nghiệp, bèn vội vàng an ủi nó.

Tư Đồ trừng mắt – "Khóc cái gì? Nam tử hán đại trượng phụ, thà đổ máu chứ không rơi lệ. Nhìn bộ dạng của nhà ngươi coi, còn làm hoàng thái tử cái gì nữa, bỏ hết đi về tìm vú em đi."

"Ngươi!" – Ngao Thịnh càng nghe càng giận bừng bừng. Nó hung tợn nhìn Tư Đồ – "Ngươi nói bậy bạ gì hả?! Ngươi thì biết tới đâu, ta mới rõ nhất này, từ nhỏ không ai thương ta hết…"

"Không ai thương cái rắm!" – Tư Đồ ngẩng mặt nhìn trời – "Có ai bỏ đói ngươi không? Có ai lấy roi đánh đòn ngươi không? Có ai lôi ngươi sau xe như gia súc không? Người khổ hơn ngươi còn nhiều lắm, ngươi gào khóc lần nữa đi? Gào thêm nữa thì ta vứt nhà ngươi ra ngoài núi hoang làm thịt cho thỏ ăn."

Ngao Thịnh vừa giận vừa buồn cười, mắng to – "Ngươi mới ngu ấy! Thỏ nào mà ăn thịt người?"

"Sao ngươi biết không ăn?" – Tư Đồ cười nhạt – "Ta đã thấy chúng ăn rồi đấy! Ngươi cũng đừng khinh thường bọn thỏ nhá, ta đánh cho ngươi bầm dập ra xong điểm hết huyệt đạo ném vào bầy thỏ, chưa qua được buổi trưa thì ngươi chỉ còn là đống xương khô."

Ngao Thịnh nghe mà lạnh run cả người. Mặt thằng bé đã trắng bệt ra rồi, lại còn tấm tức nữa, chỉ biết mím mím môi xong khóc nhè thôi.

Tiểu Hoàng sốt ruột kéo tay Tư Đồ lại – "Huynh bắt nạt đệ ấy làm gì?"

Tư Đồ giở giọng vô tội – "Ta đang dạy dỗ đệ đệ mà."

"Nó là đệ đệ của ta!" – Tiểu Hoàng trừng mắt.

"Của ngươi thì không phải là của ta đó sao?" – Tư Đồ hùng hồn nói to – "Hơn nữa, ngươi thật sự cho rằng thằng nhóc này trong sáng hiền lành lắm ư? Nó là con sói con lòng dạ đen tối nhất ấy."

"Oa…" – Ngao Thịnh khóc đến mức nói cũng nghẹn giọng đi, vừa khóc vừa gào – "Ử đấy, ta là sói con đấy thì sao? Các người có nghĩ cho ta không?"

"Huynh giải huyệt cho nó đi!" – Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn Tư Đồ.

"Con nít phải thương cho roi cho vọt." – Tư Đồ bĩu môi – "Đợi đấy, để ta đét mông nó."

Ngao Thịnh đỏ hoe cả mắt, ánh nhìn tỏ ra một chút sợ sệt, ấy nhưng không phải vì sợ đau mà là sợ bị mất mặt. Đường đường một hoàng thái tử như nó mà bị người ta lột quần đét vào mông thì mặt mũi còn để được vào đâu? Thế là khẩn khoản nhìn sang Tiểu Hoàng, vừa khóc vừa kêu – "Các người đều ăn hiếp ta, từ nhỏ không có ai thương ta, cũng không ai là người thân của ta… Hu hu."

"Huynh thả ra mau!" – Tiểu Hoàng nhéo Tư Đồ một cái. Y cũng gấp đến nỗi khóe mắt cũng đỏ lên rồi, mới dùng sức một chút mà đã phải ho khan. Tư Đồ cả kinh liền ôm y vào lòng nhẹ nhàng vỗ về sau lưng – "Ngươi đừng hấp tấp, thả thì thả, đừng nóng mà, nếu như ngươi lo lắng thì một trăm thằng nhóc cũng đền không nổi."

Tiểu Hoàng không nói gì, y nhìn thấy Ngao Thịnh đang tức tối đến độ mặt mày tái xanh. Gã Tư Đồ này quá ghê tởm, lợi dụng cơ hội này lại mắng nó nữa. Tiểu Hoàng vẫn biết thật ra Tư Đồ vẫn còn để bụng chuyện Ngao Thịnh từng hại mình bị Thụy Vương bắt đi, cho nên mới luôn tìm thời cơ để dạy dỗ Ngao Thịnh. Vất vả lắm mới có được cơ hội này, tất nhiên hắn phải ăn hiếp thằng bé đến chết mới thôi. Cơ mà, nói đi thì cũng phải nói lại, Ngao Thịnh cũng quá ương bướng, hẳn nhiên phải dạy bảo một chút, cho nó biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đừng có cái kiểu nghĩ gì, hành động gì đều chỉ vì chính bản thân mình, coi bản thân là trung tâm mọi thứ.

"Đệ ấy cũng biết nghe lời mà." – Tiểu Hoàng khẽ nhéo tay Tư Đồ – "Huynh thả đệ ấy mau đi, đệ ấy tuổi còn nhỏ, huyệt đạo bị điểm lâu quá sẽ có hại cho thân thể."

Tiểu Hoàng chỉ buông nhẹ một lời mà Tư Đồ đã khó lòng chống đỡ, huống chi là y mềm giọng cầu xin. Tư Đồ đã sớm gật đầu như gà mổ thóc, chồm qua hôn y một cái rồi mặt dày nảo – "Được, ngươi bảo thả thì thả, ta nghe lời ngươi." – Nói rồi thì phất tay áo lên. Ngao Thịnh "Ai u" một tiếng rồi lăn từ trên ghế xuống đất. Nó xoa nắn chỗ vai bị va chạm sinh đau, rồi chợt thấy mình đã có thể cử động được rồi.

Ngao Thịnh quắc mắt đứng dậy, trợn trừng nhìn Tư Đồ hung hãn. Nó quay người dợm bước đi thì nghe Tiểu Hoàng sốt ruột – "Thịnh nhi, đừng đi."

Ngao Thịnh vừa mới đi thì lại nghe tiếng Tư Đồ lạnh lùng – "Ngươi còn dám đi nữa ta cắt đứt chân ngươi."

Ngao Thịnh thật sự muốn sải bước dấn tới, nhưng chân nó đột nhiên cứng còng, ở nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích. Nó biết Tư Đồ nói được làm được, nói cắt đứt chân tức là sẽ cắt thật đó… Thế là không khỏi thấy tủi thân tợn.

"Thịnh nhi, lại đây." – Tiểu Hoàng vùng ra khỏi người Tư Đồ, đến ngồi xuống đầu giường rồi bảo Ngao Thịnh – "Đệ lại đây nào."

Ngao Thịnh quay đầu lại thì thấy Tiểu Hoàng đang giang tay chờ đón nó, như thể muốn ôm lấy nó. Chẳng biết từ nơi nao mà có một cơn tủi thân như bão dập sóng vỗ trào dâng trong lòng. Mắt nó đỏ hoe, mũi thì cay cay, Ngao Thịnh "Òa" một tiếng rồi nhảy bổ vào lòng Tiểu Hoàng, hu hu khóc nức nở lên.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng ôm nó, vỗ về lưng nó, mở giọng êm ái dỗ dành – "Ngoan, đừng khóc nữa, mọi việc sẽ ổn cả thôi."

Ngao Thịnh ôm Tiểu Hoàng mà khóc đến không biết trời trăng, cuối cùng thì giọng nó nấc đến nỗi không nói được thành lời, ấy vậy mà còn chưa quên phải quay lại lườm Tư Đồ một phát ——— Ngươi chờ đấy!

Tư Đồ nhếch môi —— Ta sợ ngươi sao?! Quỷ ranh!

Một trận nhốn nháo hết cả, cuối cùng thì Ngao Thịnh khóc đến lả đi, ngủ ngay trong lòng Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng đỡ nó nằm xuống giường, đắp chăn lên để thằng bé được ngon giấc.

"Tiên Tiên, ngươi đổ nhiều mồ hôi như vậy có cảm thấy ẩm ướt không?" – Tư Đồ nghiêng người hỏi.

"Có" – Tiểu Hoàng đẩy Tư Đồ ra – "Huynh đừng đụng vào… Mồ hôi cả, bẩn lắm."

"Ai nói bẩn? Mồ hôi của ngươi cũng dễ nghe!" – Tư Đồ không biết xấu hổ ôm chầm lấy tiểu hài tử vừa hít hà vừa cọ dụi, nhìn cứ như một con chó to khiến cho Tiểu Hoàng cũng hết cách, đành mặc kệ hắn.

"Đưa ngươi đi tắm suối nước nóng nhé?" – Tư Đồ hỏi.

"Suối nước nóng?" – Tiểu Hoàng mừng rỡ, thế nhưng lập tức quay sang Ngao Thịnh bên cạnh mình, hỏi – "Vậy Thịnh Nhi thì làm sao đây?"

"Để nó ở đây ngủ đi." – Tư Đồ bĩu môi khi thấy Tiểu Hoàng tỏ vẻ lo âu, hắn nói – "Ta cũng đưa Tương Thanh đến đây rồi, đang thủ ở ngoài cửa. Nếu y sẽ cùng theo Ngao Thịnh đến kinh thành thì trước hết nên cho làm quen với nhau đã."

"Ừm" – Tiểu Hoàng gật gù, nắm lấy tay Tư Đồ – "Tư Đồ, huynh suy nghĩ chu đáo quá."

Tư Đồ nghe câu nói ấy của Tiểu Hoàng xong, hắn chợt thông suốt thoải mái từ đỉnh đầu đến tận lòng bàn chân. Hắn duỗi tay cầm lấy áo khoác ngoài bên cạnh để bao bọc Tiểu Hoàng lại thật kín kẽ, lại phủ thêm một lớp áo lông điêu thoáng khí, rồi ôm Tiểu Hoàng bị gói thành tròn vo như thế đi ra khỏi thạch ốc. Vừa mới bước qua khỏi cửa, quả nhiên thấy Tương Thanh đang đứng đợi phía trước động. Thấy Tiểu Hoàng đã tỉnh thì trên mặt y cũng hiện ra một nét nhẹ nhõm, hành lễ với Tư Đồ.

"Trông chừng tên nhóc ranh ấy, đừng để nó làm trò dại dột như thiêu thân gì cả." – Tư Đồ căn dặn.

"Vâng." – Tương Thanh lĩnh mệnh đứng gác ở một bên.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng đi về phía suối nước nóng. Hai tay Tiểu Hoàng vịn lên cổ Tư Đồ, đầu thì dựa vào vai hắn. Y hỏi – "Trong bốn người phó bang chủ, dường như huynh thích Tương Thanh nhất thì phải."

Tư Đồ bật cười – "Sao hửm? Nhóc con ghen tị à?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Không có mà… Ta đang nghĩ, huynh dường như tín nhiệm Tương Thanh nhất."

"Ừ." – Tư Đồ mỉm cười – "Trong Hắc Vân Bảo có gian tế."

Tiểu Hoàng nhìn hắn, không hiểu vì sao Tư Đồ lại đề cập đến chủ đề này.

"Là ai… hẳn ngươi đã biết rồi?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ gật đầu – "Nhưng mà bây giờ vẫn chưa đến lúc, huynh nên giả vờ như không biết."

"A…" – Tư Đồ cười nhạt – "Ta hiểu mà."

"Việc ấy và chuyện huynh tín nhiệm Tương Thanh có liên quan gì?" – Tiểu Hoàng không hiểu.

"Trong Hắc Vân Bảo, những người phát hiện ra gian tế là ai có lẽ chỉ có bốn" – Tư Đồ cười – "Ngươi, ta, Đầu Gỗ, và người còn lại là Tương Thanh. Có một vài việc đương nhiên chỉ có thể giao cho y làm. Ít nhất thì y cũng biết phải tung chiêu thế nào với kẻ kia."

"Ưm." – Tiểu Hoàng gật đầu, thế rồi lại nghe giọng cười Tư Đồ cất cao – "Đừng nghĩ những chuyện này nữa. Tắm rửa trước thôi!" – Nói đoạn, hắn buông Tiểu Hoàng xuống – "Đến rồi!"

Hai chân vừa chạm đất, Tiểu Hoàng ngước mắt trông ra mà ngây ngẩn cả người – Suối nước nóng này là lộ thiên ư?!

"Tiên Tiên" – Từ phía sau, Tư Đồ đã bắt đầu ôm lấy quanh hông y, hôn lên vành tai y, thấp giọng nói – "Ta giúp ngươi tắm nhé."

Mặt Tiểu Hoàng đỏ gay gay, y đẩy cánh tay Tư Đồ đang vịn trên eo mình ra – "Không được… huynh muốn làm… những chuyện kỳ cục. Ta chưa khỏi bệnh đâu."

Tư Đồ cười – "Suối nước nóng này đã được Mộc Lăng cho rất nhiều thảo dược vào trong. Nhưng nếu chỉ ngâm mình không thôi thì không thể nào hấp thu được hết dược tính… Tên Đầu Gỗ kia còn bảo ta… rằng nên vận động gì đó trong nước, để ngươi đổ mồ hôi ra."

"Gì…" – Tiểu Hoàng xấu hổ muốn chết, y những muốn trốn đi thì đã bị Tư Đồ ghì quanh cổ, bắt đầu cởi bỏ vạt áo của mình – "Ta còn nghe nói, làm trong suối nước nóng sẽ rất có cảm giác đó…"

142. Chương 71: Ở Trong Thạch Ốc

Thạch ốc tiểu khế

Đến buổi trưa hôm sau khi Tiểu Hoàng mơ màng tỉnh dậy, y đã thấy mình không còn ở trong phòng nữa, mà đang ở trong một thạch ốc bày trí rất lịch sự.

"Rốt cuộc cũng dậy rồi hả?" – Bên tai vang lên một giọng nói trẻ con. – "Ngủ gì mà y như heo con…"

Tiểu Hoàng theo bản năng quay nhìn về phía tiếng nói kia, thì thấy Ngao Thịnh đang ngồi trên một chiếc ghế đá cách mình ba bước.

"Thịnh nhi…" – Tiểu Hoàng nhẹ trở người ngồi dậy, thấy thân thể mình đã nhẹ nhõm hơn, chứ không còn nặng nề như hôm qua nữa. Cơn nhức mỏi từ trong xương cốt cũng như nơi các ngón tay cũng đã biến mất, đầu cũng không còn đau, có điều trên người đang nhễ nhại mồ hôi, rất khó chịu.

"Hừ!" – Trông Ngao Thịnh dường như rất chi bất mãn, nó phẩy tay rồi khẽ hừ giọng, chửi nho nhỏ – "Quá vô dụng, coi cứ như là làm bằng đậu hũ ấy, đồ con ma bệnh."

Tiểu Hoàng có hơi ấm ức. Thằng bé này vì sao lại có thể nói mình như vậy chứ? Dù gì mình cũng là ca ca của nó mà. Thế là y hào hển nói – "Không có, chỉ là bất chợt nhiễm phong hàn thôi…Được rồi, đây là đâu, sao ta lại ở chỗ này?"

Ngao Thịnh nghe câu hỏi của y còn chưa xong thì sắc mặt đã càng trở nên khó coi. Nó rống lên – "Sao ta biết chứ? Ngươi đừng hỏi ta!"

Bấy giờ Tiểu Hoàng mới phát hiện có gì đó không ổn ở Ngao Thịnh, nên mới nhẹ nhàng hỏi – "Thịnh nhi…sao ngươi vẫn ngồi bất động chỗ đó?"

Ngao Thịnh đỏ bừng bừng mặt mũi, giận dữ – "Cái này còn không phải trách ngươi à?! Ta phải ngồi như vậy cả canh giờ đấy!"

"Gì…" – Tiểu Hoàng giật mình, thế rồi lại nghe một tiếng nói vừa mừng vừa sợ từ cửa truyền đến – "Tiên Tiên, ngươi tỉnh rồi à?!"

Tư Đồ mang theo một chiếc hộp đựng thức ăn tức tốc chạy vào, đặt nó xuống bàn rồi mau chóng bước đến sờ vào trán Tiểu Hoàng – "Sao rồi, còn chỗ nào khó chịu không? Ta vừa mới đi lấy thuốc cho ngươi, cũng sẵn tiện lấy luôn mấy món đồ ăn…Tên Đầu Gỗ kia cũng nói rồi, ngươi ăn no bảy phần xong rồi nửa canh giờ sau là uống thuốc."

Tư Đồ cứ nói liên miên không ngớt, bất đồ nghe thấy tiếng rống lớn của Ngao Thịnh bên cạnh – "Họ Tư Đồ kia, rốt cuộc ngươi muốn gì?! Mau thả ta!"

Tư Đồ trợn trừng – "Nhà ngươi kêu nữa đi, kêu nữa rồi ta treo ngươi lên!"

Tiểu Hoàng sốt ruột, vội vàng kéo tay Tư Đồ lại – "Thịnh nhi làm sao vậy? Sao không thể cử động được?"

"Yên tâm." – Bộ mặt lạnh như băng của Tư Đồ khi quay lại nhìn Tiểu Hoàng thì lập tức tươi cười, nhẹ nhàng nói – "Thằng oắt con này không chịu bắt đầu học, lại còn muốn âm thầm lỉnh đi mất nên ta tóm nó tới đây luôn thể."

"Các người thả ta ra. Ta cảnh cáo mấy người, bây giờ ta là thái tử, đợi ta trở về đăng cơ làm hoàng đế, ta nhất định sẽ diệt hết Hắc Vân Bảo của ngươi!" – Ngao Thịnh không có cách nào cử động được cơ thể nên chỉ đành uất nghẹn mắng người.

"À…" – Tư Đồ cười khẩy – "Nhà ngươi còn muốn đăng cơ làm hoàng đế? Với tính cách của ngươi thì đừng nói là hoàng đế, khi về đó thì coi ra cái ghế thái tử ngồi còn chưa ấm mông thì đã bị người ta lấy mạng rồi! Mẫu hậu ngươi đã chết, cữu cữu là phản thần, lão già hoàng đế lại không yêu thương gì ngươi, tưởng lão phong ngươi làm thái tử là thích ngươi à? Lão đang hại ngươi đấy, đẩy ngươi ra trước sóng gió rồi mượn tay kẻ khác tới giết chết ngươi!"

"Ngươi…" – Dù sao Ngao Thịnh hãy còn nhỏ, dẫu cho có một số việc nó cũng đã loáng thoáng tính toán được, nhưng bị người ta nói như vậy thì lại tự nghĩ bản thân mình khổ sở, càng nghĩ càng thấy ấm ức. Thế là "Oa" một tiếng khóc rống lên.

"Thịnh nhi…Đệ đừng khóc, bọn ta mang đệ tới đây là muốn nghĩ kế sách giúp đệ!" – Tiểu Hoàng thấy thế thì tội nghiệp, bèn vội vàng an ủi nó.

Tư Đồ trừng mắt – "Khóc cái gì? Nam tử hán đại trượng phụ, thà đổ máu chứ không rơi lệ. Nhìn bộ dạng của nhà ngươi coi, còn làm hoàng thái tử cái gì nữa, bỏ hết đi về tìm vú em đi!"

"Ngươi!" – Ngao Thịnh càng nghe càng giận bừng bừng. Nó hung tợn nhìn Tư Đồ – "Ngươi nói bậy bạ gì hả?! Ngươi thì biết tới đâu, ta mới rõ nhất này, từ nhỏ không ai thương ta hết…"

"Không ai thương cái rắm!" – Tư Đồ ngẩng mặt nhìn trời – "Có ai bỏ đói ngươi không? Có ai lấy roi đánh đòn ngươi không? Có ai lôi ngươi sau xe như gia súc không? Người khổ hơn ngươi còn nhiều lắm, ngươi gào khóc lần nữa đi? Gào thêm nữa thì ta vứt nhà ngươi ra ngoài núi hoang làm thịt cho thỏ ăn!"

Ngao Thịnh vừa giận vừa buồn cười, mắng to – "Ngươi mới ngu ấy! Thỏ nào mà ăn thịt người?"

"Sao ngươi biết không ăn?" – Tư Đồ cười nhạt – "Ta đã thấy chúng ăn rồi đấy! Ngươi cũng đừng khinh thường bọn thỏ nhá, ta đánh cho ngươi bầm dập ra xong điểm hết huyệt đạo ném vào bầy thỏ, chưa qua được buổi trưa thì ngươi chỉ còn là đống xương khô."

Ngao Thịnh nghe mà lạnh run cả người. Mặt thằng bé đã trắng bệt ra rồi, lại còn tấm tức nữa, chỉ biết mím mím môi xong khóc nhè thôi.

Tiểu Hoàng sốt ruột kéo tay Tư Đồ lại – "Huynh bắt nạt đệ ấy làm gì?"

Tư Đồ giở giọng vô tội – "Ta đang dạy dỗ đệ đệ mà."

"Nó là đệ đệ của ta!" – Tiểu Hoàng trừng mắt.

"Của ngươi thì không phải là của ta đó sao?" – Tư Đồ hùng hồn nói to – "Hơn nữa, ngươi thật sự cho rằng thằng nhóc này trong sáng hiền lành lắm ư? Nó là con sói con lòng dạ đen tối nhất ấy!"

"Oa…" – Ngao Thịnh khóc đến mức nói cũng nghẹn giọng đi, vừa khóc vừa gào – "Ừ đấy, ta là sói con đấy thì sao? Các người có nghĩ cho ta không?"

"Huynh giải huyệt cho nó đi!" – Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn Tư Đồ.

"Con nít phải thương cho roi cho vọt." – Tư Đồ bĩu môi – "Đợi đấy, để ta đét mông nó!"

Ngao Thịnh đỏ hoe cả mắt, ánh nhìn tỏ ra một chút sợ sệt, ấy nhưng không phải vì sợ đau mà là sợ bị mất mặt. Đường đường một hoàng thái tử như nó mà bị người ta lột quần đét vào mông thì mặt mũi còn để được vào đâu? Thế là khẩn khoản nhìn sang Tiểu Hoàng, vừa khóc vừa kêu – "Các người đều ăn hiếp ta, từ nhỏ không có ai thương ta, cũng không ai là người thân của ta…Hu hu."

"Huynh thả ra mau!" – Tiểu Hoàng nhéo Tư Đồ một cái. Y cũng gấp đến nỗi khóe mắt cũng đỏ lên rồi, mới dùng sức một chút mà đã phải ho khan. Tư Đồ cả kinh liền ôm y vào lòng nhẹ nhàng vỗ về sau lưng – "Ngươi đừng hấp tấp, thả thì thả, đừng nóng mà, nếu như ngươi lo lắng thì một trăm thằng nhóc cũng đền không nổi!"

Tiểu Hoàng không nói gì, y nhìn thấy Ngao Thịnh đang tức tối đến độ mặt mày tái xanh. Gã Tư Đồ này quá ghê tởm, lợi dụng cơ hội này lại mắng nó nữa. Tiểu Hoàng vẫn biết thật ra Tư Đồ vẫn còn để bụng chuyện Ngao Thịnh từng hại mình bị Thụy Vương bắt đi, cho nên mới luôn tìm thời cơ để dạy dỗ Ngao Thịnh. Vất vả lắm mới có được cơ hội này, tất nhiên hắn phải ăn hiếp thằng bé đến chết mới thôi. Cơ mà, nói đi thì cũng phải nói lại, Ngao Thịnh cũng quá ương bướng, hẳn nhiên phải dạy bảo một chút, cho nó biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đừng có cái kiểu nghĩ gì, hành động gì đều chỉ vì chính bản thân mình, coi bản thân là trung tâm mọi thứ.

"Đệ ấy cũng biết nghe lời mà." – Tiểu Hoàng khẽ nhéo tay Tư Đồ – "Huynh thả đệ ấy mau đi, đệ ấy tuổi còn nhỏ, huyệt đạo bị điểm lâu quá sẽ có hại cho thân thể!"

Tiểu Hoàng chỉ buông nhẹ một lời mà Tư Đồ đã khó lòng chống đỡ, huống chi là y mềm giọng cầu xin. Tư Đồ đã sớm gật đầu như gà mổ thóc, chồm qua hôn y một cái rồi mặt dày nảo – "Được, ngươi bảo thả thì thả, ta nghe lời ngươi!" – Nói rồi thì phất tay áo lên. Ngao Thịnh "Ai u" một tiếng rồi lăn từ trên ghế xuống đất. Nó xoa nắn chỗ vai bị va chạm sinh đau, rồi chợt thấy mình đã có thể cử động được rồi.

Ngao Thịnh quắc mắt đứng dậy, trợn trừng nhìn Tư Đồ hung hãn. Nó quay người dợm bước đi thì nghe Tiểu Hoàng sốt ruột – "Thịnh nhi, đừng đi."

Ngao Thịnh vừa mới đi thì lại nghe tiếng Tư Đồ lạnh lùng – "Ngươi còn dám đi nữa ta cắt đứt chân ngươi!"

Ngao Thịnh thật sự muốn sải bước dấn tới, nhưng chân nó đột nhiên cứng còng, ở nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích. Nó biết Tư Đồ nói được làm được, nói cắt đứt chân tức là sẽ cắt thật đó…Thế là không khỏi thấy tủi thân tợn.

"Thịnh nhi, lại đây." – Tiểu Hoàng vùng ra khỏi người Tư Đồ, đến ngồi xuống đầu giường rồi bảo Ngao Thịnh – "Đệ lại đây nào."

Ngao Thịnh quay đầu lại thì thấy Tiểu Hoàng đang giang tay chờ đón nó, như thể muốn ôm lấy nó. Chẳng biết từ nơi nao mà có một cơn tủi thân như bão dập sóng vỗ trào dâng trong lòng. Mắt nó đỏ hoe, mũi thì cay cay, Ngao Thịnh "Òa" một tiếng rồi nhảy bổ vào lòng Tiểu Hoàng, hu hu khóc nức nở lên.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng ôm nó, vỗ về lưng nó, mở giọng êm ái dỗ dành – "Ngoan, đừng khóc nữa, mọi việc sẽ ổn cả thôi."

Ngao Thịnh ôm Tiểu Hoàng mà khóc đến không biết trời trăng, cuối cùng thì giọng nó nấc đến nỗi không nói được thành lời, ấy vậy mà còn chưa quên phải quay lại lườm Tư Đồ một phát ——— Ngươi chờ đấy!

Tư Đồ nhếch môi —— Ta sợ ngươi sao?! Quỷ ranh!

Một trận nhốn nháo hết cả, cuối cùng thì Ngao Thịnh khóc đến lả đi, ngủ ngay trong lòng Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng đỡ nó nằm xuống giường, đắp chăn lên để thằng bé được ngon giấc.

"Tiên Tiên, ngươi đổ nhiều mồ hôi như vậy có cảm thấy ẩm ướt không?" – Tư Đồ nghiêng người hỏi.

"Có" – Tiểu Hoàng đẩy Tư Đồ ra – "Huynh đừng đụng vào…Mồ hôi cả, bẩn lắm."

"Ai nói bẩn? Mồ hôi của ngươi cũng dễ nghe!" – Tư Đồ không biết xấu hổ ôm chầm lấy tiểu hài tử vừa hít hà vừa cọ dụi, nhìn cứ như một con chó to khiến cho Tiểu Hoàng cũng hết cách, đành mặc kệ hắn.

"Đưa ngươi đi tắm suối nước nóng nhé?" – Tư Đồ hỏi.

"Suối nước nóng?" – Tiểu Hoàng mừng rỡ, thế nhưng lập tức quay sang Ngao Thịnh bên cạnh mình, hỏi – "Vậy Thịnh Nhi thì làm sao đây?"

"Để nó ở đây ngủ đi." – Tư Đồ bĩu môi khi thấy Tiểu Hoàng tỏ vẻ lo âu, hắn nói – "Ta cũng đưa Tương Thanh đến đây rồi, đang thủ ở ngoài cửa. Nếu y sẽ cùng theo Ngao Thịnh đến kinh thành thì trước hết nên cho làm quen với nhau đã."

"Ừm" – Tiểu Hoàng gật gù, nắm lấy tay Tư Đồ – "Tư Đồ, huynh suy nghĩ chu đáo quá."

Tư Đồ nghe câu nói ấy của Tiểu Hoàng xong, hắn chợt thông suốt thoải mái từ đỉnh đầu đến tận lòng bàn chân. Hắn duỗi tay cầm lấy áo khoác ngoài bên cạnh để bao bọc Tiểu Hoàng lại thật kín kẽ, lại phủ thêm một lớp áo lông điêu thoáng khí, rồi ôm Tiểu Hoàng bị gói thành tròn vo như thế đi ra khỏi thạch ốc. Vừa mới bước qua khỏi cửa, quả nhiên thấy Tương Thanh đang đứng đợi phía tước động. Thấy Tiểu Hoàng đã tỉnh thì trên mặt y cũng hiện ra một nét nhẹ nhõm, hành lễ với Tư Đồ.

"Trông chừng tên nhóc ranh ấy, đừng để nó làm trò dại dột như thiêu thân gì cả!" – Tư Đồ căn dặn.

"Vâng." – Tương Thanh lĩnh mệnh đứng gác ở một bên.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng đi về phía suối nước nóng. Hai tay Tiểu Hoàng vịn lên cổ Tư Đồ, đầu thì dựa vào vai hắn. Y hỏi – "Trong bốn người phó bang chủ, dường như huynh thích Tương Thanh nhất thì phải."

Tư Đồ bật cười – "Sao hửm? Nhóc con ghen tị à?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Không có mà…Ta đang nghĩ, huynh dường như tín nhiệm Tương Thanh nhất."

"Ừ." – Tư Đồ mỉm cười – "Trong Hắc Vân Bảo có gian tế."

Tiểu Hoàng nhìn hắn, không hiểu vì sao Tư Đồ lại đề cập đến chủ đề này.

"Là ai…hẳn ngươi đã biết rồi?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ gật đầu – "Nhưng mà bây giờ vẫn chưa đến lúc, huynh nên giả vờ như không biết."

"A…" – Tư Đồ cười nhạt – "Ta hiểu mà."

"Việc ấy và chuyện huynh tín nhiệm Tương Thanh có liên quan gì?" – Tiểu Hoàng không hiểu.

"Trong Hắc Vân Bảo, những người phát hiện ra gian tế là ai có lẽ chỉ có bốn" – Tư Đồ cười – "Ngươi, ta, Đầu Gỗ, và người còn lại là Tương Thanh. Có một vài việc đương nhiên chỉ có thể giao cho y làm. Ít nhất thì y cũng biết phải tung chiêu thế nào với kẻ kia."

"Ưm." – Tiểu Hoàng gật đầu, thế rồi lại nghe giọng cười Tư Đồ cất cao – "Đừng nghĩ những chuyện này nữa. Tắm rửa trước thôi!" – Nói đoạn, hắn buông Tiểu Hoàng xuống – "Đến rồi!"

Hai chân vừa chạm đất, Tiểu Hoàng ngước mắt trông ra mà ngây ngẩn cả người – Suối nước nóng này là lộ thiên ư?!

"Tiên Tiên" – Từ phía sau, Tư Đồ đã bắt đầu ôm lấy quanh hông y, hôn lên vành tai y, thấp giọng nói – "Ta giúp ngươi tắm nhé."

Mặt Tiểu Hoàng đỏ gay gay, y đẩy cánh tay Tư Đồ đang vịn trên eo mình ra – "Không được…huynh muốn làm…những chuyện kỳ cục. Ta chưa khỏi bệnh đâu."

Tư Đồ cười – "Suối nước nóng này đã được Mộc Lăng cho rất nhiều thảo dược vào trong. Nhưng nếu chỉ ngâm mình không thôi thì không thể nào hấp thu được hết dược tính…Tên Đầu Gỗ kia còn bảo ta…rằng nên vận động gì đó trong nước, để ngươi đổ mồ hôi ra."

"Gì…" – Tiểu Hoàng xấu hổ muốn chết, y những muốn trốn đi thì đã bị Tư Đồ ghì quanh cổ, bắt đầu cởi bỏ vạt áo của mình – "Ta còn nghe nói, làm trong suối nước nóng sẽ rất có cảm giác đó…"

143. Chương 72

Chương 72 | Giang cánh chờ tung bay

– Triển sí dục phi –

Vốn Tiểu Hoàng đã không có nhiều sức lực, giờ đây chỉ mới ốm dậy, càng trông mềm mại như một chú dê con mặc tình cho người ta xâm chiếm. Y nào có sức gì để chống lại Tư Đồ chứ. Nhưng nghĩ thì cũng đáng giận thật, gã Tư Đồ này lại nhân thời cơ để làm càn làm ẩu, mà lần trước cũng là ở trong nước…

"Huynh… nói không đúng." – Tiểu Hoàng chống cự không được, chẳng còn cách nào khác là chỉ phản kháng ngoài miệng mà thôi. Y đã thấy áo ngoài của mình bị cởi ra, còn áo trong cũng bị mở rộng rồi…

"Gì mà không phải?" – Tư Đồ ngả người sang cười – "Tư Đồ ta là một đại nhân vật, nhất ngôn cửu đỉnh."

"Lần trước… tại Tiên Nhân Nhãn huynh đã đồng ý với ta thế nào?!" – Tiểu Hoàng càng giận hơn.

"Đồng ý với ngươi rằng lần sau sẽ không thân mật trong đầm nước nữa." – Tư Đồ khanh khách cười, bắt đầu cởi bỏ y phục của hắn.

"Huynh… huynh không được cởi." – Tiểu Hoàng duỗi tay ra níu kéo quần áo của Tư Đồ lại. Động tác quá mạnh, mà hai người lại đang đứng bên bờ suối trơn trượt nữa, thế là Tiểu Hoàng quýnh quáng lên trượt chân, toàn thân bật ngửa về sau, rơi vào trong dòng suối la đà hơi nước nóng.

"Tiên Tiên" – Tư Đồ sợ hãi, cũng không cần cởi y phục nữa mà phi thân tiến đến, ôm lấy Tiểu Hoàng rồi hai người cùng nhau rơi vào dòng nước.

"Không sao cả chứ?" – Tư Đồ nhanh nhẹn quan sát Tiểu Hoàng trong lòng hắn, thấy y không sao cả mới cười – "Thấy chưa? Không phải ta làm ngươi rơi xuống mà là ngươi tự rơi đấy nhé."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng vừa quýnh quáng vừa tức tối, nhưng cái gã Tư Đồ vô tâm vô phế lại đi cởi hết y phục ướt sũng sĩnh của y ra, còn lầm bà lầm bầm trong miệng – "Coi này, quần áo đều ướt cả rồi, thế này là muốn để mông trần đi về đây mà."

"Không có mà." – Tiểu Hoàng buồn cười, gã Tư Đồ này lại nói bậy rồi.

"Có nóng không?" – Tư Đồi hỏi Tiểu Hoàng – "Nước ở ven bờ thì kha khá ấm, ra sâu hơn thì sẽ nóng đấy."

"Vừa đủ rồi." – Tiểu Hoàng cởi dây buộc tóc ra, hai tay vịn lấy vai Tư Đồ rồi khẽ ngửa đầu lên, để mái tóc chìm vào trong nước. Khi khi ngẩng đầu trở lại, toàn bộ mái tóc đều đã thấm ướt, mềm mại thả xuống bờ vai. Tiểu Hoàng thư thái thở nhẹ một tiếng.

Tư Đồ trông thấy màu da của Tiểu Hoàng trong lòng mình đã nhuốm lên một màu đỏ ửng, mái tóc ướt mềm bết lại sau gáy, trên hàng mi dài hãy còn vương những hạt nước trong veo. Tỉ mẩn ngắm nhìn, Tư Đồ mới hay tiểu hài tử dường như lại trưởng thành thêm chút nữa. Chẳng biết có phải gần đây bị gầy đi một chút hay không, mà chiếc cằm vốn dĩ tròn trịa giờ đã thon hơn, nơi đầu mày khóe mắt lại hiển hiện sự diễm lệ không nói được thành lời, thật sự rất quyến rũ.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ nhìn đăm đăm vào mình mà ngốc lăng ra thì cảm thấy xấu hổ, bèn xoay người đi tiếp tục chải tóc.

Nước suối ấm áp đã rửa trôi đi cảm giác uể oải của Tiểu Hoàng mấy ngày hôm nay, và làm dấy lên đôi chút buồn ngủ nữa. Tiểu Hoàng bèn dựa vào lồng ngực Tư Đồ, đặt cằm lên vai hắn, toàn thân thả lỏng ra. Cứ dựa sát như thế mà nói – "Thật thoải mái quá chừng."

"Buồn ngủ hử?" – Tư Đồ khẽ vốc nước lên để rửa sạch mái tóc cho Tiểu Hoàng, hạ giọng kề sát vào tai y nói – "Mệt thì ngủ một lúc đi, Đầu Gỗ nói cơ thể ngươi yếu ớt, chỉ có thể ngâm trong suối nước nóng nửa canh giờ thôi, hơn nữa là không tốt đâu."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, thấy Tư Đồ đang dựa vào một tảng đá, thật thà xả tóc ình mà cũng không có ý tứ gì khác thì cười khẽ – "Ta biết huynh sẽ không làm đâu mà."

Tư Đồ nhìn trời – "Ta bảo rằng muốn vận động, chứ có phải muốn thân mật đâu, là ngươi hiểu sai thôi."

Tiểu Hoàng cục cựa sao cho có được tư thế thoải mái, rồi cười với Tư Đồ – "Xoa bóp vai đi, chỗ ấy mỏi quá."

Quả nhiên Tư Đồ nghe theo, xoa bóp bờ vai cho Tiểu Hoàng, vừa xoa vừa nói – "Được rồi, để ta kể cho ngươi nghe một chuyện thú vị."

"Chuyện gì hở?" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ.

Thấy tiểu hài tử trong lòng hắn đã bị nước nóng nhuốm làn ra thành hồng như phấn, Tư Đồ nuốt mấy ngụm nước bọt rồi ấp úng bảo – "Hai hôm trước, khi ngươi bị ốm thì Tứ Nương cũng bảo rằng khó chịu."

"Tứ Nương làm sao?" – Tiểu Hoàng có hơi sốt ruột.

"Đầu Gỗ bắt mạch cho Tứ Nương, kêu rằng đó là hỉ mạch, đã được ba tháng rồi." – Tư Đồ cười.

"Thật ư?" – Tiểu Hoàng vừa mừng vừa sợ – "Vậy chẳng phải là sẽ sinh một tiểu bảo bảo đó sao?"

"Đúng thế." – Tư Đồ nhéo má Tiểu Hoàng – "Tứ Nương nói, nhóc con ấy sinh ra rồi thì sẽ nhận chúng ta làm nghĩa phụ đấy, ngươi sẽ dạy dỗ học vấn cho nó."

"Tiểu bảo bảo nha…" – Tiểu Hoàng dụi vào vai Tư Đồ – "Hẳn phải đáng yêu lắm."

"Tiên Tiên…" – Mặt Tư Đồ hơi ửng đỏ, hắn nói với vẻ hơi xấu hổ – "Ngươi đừng nhích tới nhích lui nữa, nguy hiểm đó!"

"Nguy hiểm gì hở?" – Tiểu Hoàng chẳng hiểu, ngước lên nhìn Tư Đồ. Y thấy sắc mặt Tư Đồ bất bình thường thì vươn người về gần tưởng dùng tay sờ thử trán hắn – "Sao sắc mặt huynh lại khó coi như thế? Huynh không ổn ư?"

"Không…" – Tư Đồ há mồm cả buổi trời mà chỉ phun ra được một chữ, rồi lại nhìn Tiểu Hoàng mà nuốt nước bọt.

Tiểu Hoàng lại càng không hiểu được. Y bèn ngả người đến gần hơn để nhìn kỹ nét mặt của hắn. Chẳng ngờ đâu vừa mới đến gần, thì đã cảm thấy một thứ gì đó cương cứng bên hông mình…

"Nha…" – Tiểu Hoàng lập tức hiểu rõ đó là vật gì. Thảo nào mặt mũi Tư Đồ lại khó coi đến thế. Gã này nhất định lại nghĩ quàng nghĩ xiên rồi. Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt, lúng túng lách người về một phía. Tư Đồ ôm y lại rồi cọ cọ dụi dụi.

Cơ thể Tiểu Hoàng cứng ngắt, xấu hổ trừng mắt lườm Tư Đồ rồi nhỏ giọng mắng một câu – "Sắc lang."

"Ta mà sắc lang?!" – Tư Đồ trừng lại – "Ta mà sắc lang thì còn nhịn khổ cực như vậy làm gì hử? Đã sớm trực tiếp…" – Lời còn chưa dứt đã bị Tiểu Hoàng bịt mồm lại, khuôn mặt ửng hồng của y trợn trừng – "Huynh còn nói bậy nữa!"

Tư Đồ nhướn mày mà im thin thít. Bàn tay bịt miệng Tư Đồ của Tiểu Hoàng run lên rồi thu về, vừa kịp lúc ấy, Tư Đồ liếm vào lòng bàn tay y.

"Huynh… huynh sao lại làm vậy?" – Tiểu Hoàng nhúng bàn tay vào nước nóng.

"Sao hửm?" – Tư Đồ bất mãn – "Hôn cũng không cho à? Ta là tướng công của ngươi đó."

Tiểu Hoàng không nói gì, lại cảm thấy rằng vùng kia của Tư Đồ lại cương to hơn nữa thì y nhăn mặt chun mũi nói – "Đừng to nữa mà… xấu hổ chết đi!"

Tư Đồ rít một hơi – "Nơi này có phải ta muốn nhỏ là nhỏ được đâu." – Nói xong thì cười xấu xa nheo nheo mắt mấy cái ghé vào tai Tiểu Hoàng, nói – "Thực ra, ngươi có cách khiến nó nhỏ lại đấy."

Tiểu Hoàng nhấc chân đá vào chân Tư Đồ một cái, trừng mắt lên – "Lại nói bậy."

Tư Đồ hôn lên làn tóc mai của Tiểu Hoàng, giọng hắn hơi khản đặc – "Tiên Tiên… Xoa ta đi."

Mặt Tiểu Hoàng đỏ như trứng tôm vậy. Y dựa sấp người vào lòng Tư Đồ, giọng cũng nghẽn lại mà thầm nói – "Không cho."

"Khó chịu quá." – Tư Đồ véo cái hông của Tiểu Hoàng – "Ngươi không xoa cho ta, ta ăn hiếp ngươi."

"Huynh không làm đâu." – Tiểu Hoàng tỏ ra dáng vẻ ta–không–sợ–đấy, rồi còn cố ý dựa vào người Tư Đồ cọ cọ, lại ngước lên hôn lên cằm hắn một cái.

Tư Đồ trợn trừng lên, hơi thở hắn gấp gáp hơn một chút, miệng mồm hắn mắng khẽ một tiếng "Chết tiệt". Cơ thể hắn dường như không khống chế được, ôm sát lấy Tiểu Hoàng cọ tới cọ lui – "Tiên Tiên… ta…"

Tiểu Hoàng mềm nhũn tựa vào bờ vai Tư Đồ – "Đầu ta còn choáng váng, không có sức gì cả, bệnh chỉ vừa mới hết, huynh không thể lộn xộn được…"

"Ngươi… học với ai ra đấy hả?!" – Tư Đồ nóng giận. Lòng hắn nhủ thầm rằng nhóc con thật thà như đếm kia lại bây giờ đã hóa thành tiểu yêu tinh rồi, mê chết người đi mà không thể nào ăn. Ấy thế nhưng lòng vẫn dặn lòng là mình phải nhịn, thà rằng như thế, nếu không thân thể của tiểu hài tử sẽ không chịu đựng nổi.

Hiếm hoi lắm Tiểu Hoàng mới có dịp khống chế được Tư Đồ, y đắc ý dựa vào trước lồng ngực hắn rồi cấu khẽ vào cánh tay hắn – "Lần sau xem huynh còn dám ăn hiếp ta không."

"Ngươi mà còn nói được lần sau à." – Tư Đồ cười âm hiểm – "Đợi ngươi khỏi hẳn rồi… lần sau chúng ta lại thanh toán cho xong."

Tiểu Hoàng bất đầu khẩn trương, ngước lên nhìn Tư Đồ – "Sao huynh, sao huynh thù dai như vậy…"

"Phải thế chứ!" – Tư Đồ bật cười – "Có thù mà không báo thì còn là quân tử sao… để lần sau coi ta dạy dỗ ngươi thế nào."

"Không được." – Tiểu Hoàng lùi về một chút – "Ta không muốn làm đâu."

"Không làm?" – Tư Đồ chồm qua – "Chúng ta nói lời phải giữ lấy lời, mười ngày sẽ có một lần, quên rồi ư?"

"Sao huynh… lại như vậy?!" – Tiểu Hoàng ngẫm ngợi một hồi rồi cảm thấy nguy hiểm vẫn sờ sờ ra đó, bèn chịu xuống nước mà rằng – "Vậy… chúng ta làm hòa nhé, được không?"

Tư Đồ mỉm cười, ôm Tiểu Hoàng sát lại rồi cầm lấy tay y, thủ thỉ – "Được thôi, nhưng ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời."

"…Ưm." – Tiểu Hoàng vùi mặt vào lồng ngực Tư Đồ, mặc cho hắn ta cầm lấy bàn tay mình, làm ra mấy chuyện khiến y mặt đỏ bừng còn tim thình thịch đập.

Tương Thanh tựa người vào cửa ra khỏi thạch ốc, ngẩng lên chăm chú ngắm nhìn những làn mây phiêu lãng trên vòm trời. Rồi chậm rãi mở miệng trầm giọng nói – "Bang chủ đã dặn, cậu không được phép ra ngoài."

Ngao Thịnh vừa mới ló cái đầu ra, thì đã nghe thấy tiếng nói của Tương Thanh.

"Ta… ta chỉ ra ngoài có chút xíu, làm gì ghê vậy?" – Ngao Thịnh vẫn cứ ngoan cố bước ra một bước, khiêu khích hất mặt nhìn Tương Thanh – "Ta cứ đi đấy, đố ngươi bắt được ta?!"

Tương Thanh nhìn sang nó một cái, rồi lại tiếp tục ngước lên nhìn mây trôi trên vòm trời.

"Nghe nói ngươi sẽ theo ta về hoàng cung, bảo vệ cho sự an toàn của ta?" – Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh gật đầu, rồi cất giọng hờ hững – "Bang chủ có phân phó ta đi theo cậu."

"Vậy ngươi phải nghe lời của ta?" – Ngao Thịnh đắc ý – "Nghe bảo rằng công phu của ngươi không tồi, vậy sau này ta bảo ngươi dạy dỗ ai thì ngươi phải dạy dỗ kẻ đó!"

Tương Thanh cúi xuống nhìn lướt qua Ngao Thịnh – "Bang chủ bảo ta bảo vệ cậu, chưa từng nói ta phải nghe lời cậu… Ta chỉ vâng theo mệnh lệnh của bang chủ thôi."

"Bang chủ bang chủ." – Ngao Thịnh khinh bỉ bĩu môi ra – "Tư Đồ bảo ngươi đi chết ngươi cũng đi à."

Tương Thanh gật đầu, trả lời gọn ghẽ – "Tất nhiên."

"Ngươi…" – Ngao Thịnh tiến sang giơ chân đá vào chân Tương Thanh một cái – "Sao ngươi dám nói chuyện với ta như thế?!"

Tương Thanh lạnh lùng ngoảnh đi, tiếp tục ngắm mây dạt trôi trên trời cao.

"Này!" – Ngao Thịnh đi đến ngồi xuống nơi chiếc ghế đá trong sân, hỏi Tương Thanh – "Ngươi so với Tư Đồ, ai lợi hại hơn ai?"

Tương Thanh nhìn mây, trả lời ngắn gọn – "Bang chủ là thiên hạ đệ nhất."

"Vậy…" – Ngao Thịnh gật đầu – "Vậy ngươi là thiên hạ đệ mấy hả?"

Tương Thanh chẳng đáp, lại tiếp tục ngắm trời mây.

"Mây móc kia đẹp quái gì chứ?" – Ngao Thịnh vẩu môi ra, đi đến bên cạnh Tương Thanh rồi bảo – "Bằng không thì thế này nhé, ngươi đừng nghe lời tên Tư Đồ kia nữa, nghe theo ta đi. Chờ ta làm hoàng đế rồi sẽ phong cho ngươi làm đại quan, được chứ?"

Tương Thanh hướng mắt xuống nhìn Ngao Thịnh – "Làm chức vị gì?"

"Làm đại quan tốt lắm nhá." – Ngao Thịnh hất mặt lên – "Về sau này, trừ ta nói ra thì ai ngươi cũng không cần nghe theo, đứng dưới một người mà trên cả vạn người, có gì không tốt đâu?"

Tương Thanh cười nhạt – "Ta, trừ bang chủ nói ra, thì không bao giờ nghe những người khác, giữa hai bên có gì khác nhau đâu nào?"

"Nhà ngươi thật sự là cạn nghĩ." – Ngao Thinh day day bàn chân mình rồi kêu – "Ngươi xoa bóp cho ta, lúc nãy Tư Đồ điểm huyệt đạo của ta, cả người ta tê rần rật hết cả."

Tương Thanh không đoái hoài đến nó, tiếp tục đứng im lại chỗ.

"Ê!" – Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh thật kỹ – "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Tương Thanh tiếp tục giữ im lặng.

"Ngươi bị câm, bị điếc đấy à?" – Ngao Thịnh tức tối – "Ta mười bốn tuổi, sắp sang mười lăm rồi, còn ngươi thì sao?"

Tương Thanh khẽ giật mình nhìn vóc dáng Ngao Thịnh chỉ cao ngang tầm ngực mình – "Cậu đã mười bốn tuổi rồi?"

"Đã bảo rằng sắp mười lăm rồi!" – Ngao Thịnh đắc ý – "Hết ba năm nữa là có thể đăng cơ làm hoàng đế được đấy!"

Tương Thanh lắc đầu – "Thì ra tiểu tiên sinh chỉ lớn hơn cậu có ba, bốn tuổi…"

"Phải thôi!" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Y mới là tiểu hài tử ấy, mới lớn hơn ai có mấy tuổi mà đòi làm ca ca."

Tương Thanh ra chiều mờ mịt – "Sao lại chỉ kém bốn tuổi được chứ, cùng máu mủ ruột rà, vì sao lại khác biệt nhau lớn đến thế?"

"Gì chứ hả?" – Ngao Thịnh chẳng rõ – "Gì mà khác biệt lớn?"

"Hoàng tiểu tiên sinh khiến ai ai cũng mến, vừa thông minh vừa tốt bụng, còn cậu…" – Nói đến đó, Tương Thanh quan sát Ngao Thịnh từ đấu đến chân rồi lắc đầu – "Là một con sói con lòng dạ hiểm ác."

"Ngươi nói cái gì?" – Ngap Thịnh trợn tròn – "Hoàng Bán Tiên là ca ca của ta, y và Tư Đồ là chủ tử của ngươi, vậy ta cũng là chủ tử của ngươi."

Tương Thanh chỉ lấy mắt nhìn cho có lệ, rồi lại tiếp tục ngắm trời mây.

"Ta thấy tuổi tác ngươi cũng không lớn." – Ngao Thịnh quan sát Tương Thanh một lần – "Mặt mũi thì vô tình vô cảm, mới nhìn qua đã không ai ưa rồi, cho nên Tư Đồ mới không cần ngươi, để cho ngươi đi theo ta đó thôi… Ta nói cho ngươi biết nhé, tốt nhất phải nghe lời ta đi, không là nếm mùi đau khổ đấy."

"Ta bảo y đi theo ngươi là bởi vì y có tài năng." – Từ phía xa xa, tiếng Tư Đồ vọng đến – "Ngươi muốn y nghe theo ngươi ư? Ta thấy chính ngươi phải nghe lời y mới đúng, nếu không thì trong hoàng cung không có ai che chở cho ngươi đâu."

Ngao Thịnh nghe giọng nói kia mà sợ hãi, quay đầu nhìn lại thì thấy Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng đi đến, bước chân khoan thai không nhanh không chậm.

"Thịnh Nhi, sao đệ có thể nói như vậy với Tương Thanh?" – Tiểu Hoàng cũng ra vẻ không vui, thằng bé này tuổi còn nhỏ như thế mà đã ngang ngược chẳng coi ai ra gì, về sau thì còn thế nào nữa đây.

"Có gì mà không được đâu chứ?!" – Ngao Thịnh ấm ức nhìn Tiểu Hoàng được Tư Đồ đặt xuống đất – "Ngay cả ngươi cũng bảo ta thế à?"

Trong lòng Tiểu Hoàng biết rằng tâm trạng Ngao Thịnh không được tốt, tuy rằng thằng nhỏ không nói ra miệng nhưng hết phân nửa là vì khi nãy bị Tư Đồ dạy ột trận. Hơn nữa, lần hồi cung này đường xa vời vợi, lành dữ còn chưa biết rõ ngọn ngành, nó chẳng có chỗ nào để nương tựa đó thôi…

"Được rồi." – Tiểu Hoàng đưa tay xoa đầu nó – "Đệ xin lỗi Tương Thanh đi, về sau ở trong cung, huynh ấy sẽ chăm lo cho sự an toàn của đệ, đệ phải nghe lời huynh ấy."

"Phi!" – Ngao Thịnh phun một phát – "Y là nô tài, ta làm gì phải nghe lời y chứ?!" – Lời còn chưa nói hết, chợt nghe "chát" một tiếng."

Ngao Thịnh bưng một bên mặt đỏ ké lên, chẳng thể nào tin được vào vẻ giận dữ của Tiểu Hoàng trước mắt nó. Nó không thể nào xác định được rằng người vừa bạt tai nó lại chính là y.

"Ngươi… ngươi…" – Dù Ngao Thịnh chẳng được ai sủng ái, nhưng dẫu sao vẫn là một vị hoàng tử, trong hoàng cung tất nhiên cũng không ai dám động chạm gì vào nó. Với lại, từ khi còn bé tâm cơ của nó đã rất sâu sắc, xưa nay chỉ nó ức hiếp người ta, chứ chưa từng bị người ta ức hiếp bao giờ. Đối với Tiểu Hoàng, cho dù ngoài miệng nó cứ im im chẳng nói, nhưng trong lòng thật ra cũng rất quyến luyến. Nó cảm nhận được rằng Tiểu Hoàng thương nó, cho nên chẳng thèm cả nể mà cứ bám theo y vòi vĩnh làm nũng, mà cứ mỗi lần thế Tiểu Hoàng cứ chiều theo nó. Hôm nay, vì một người ngoài mà Tiểu Hoàng vốn có lòng như Bồ

Tát lại đi đánh nó. Chẳng mấy chốc sau khóe mi Ngao Thịnh đã hoe hoe đỏ, hung dữ trừng mắn nhìn Tiểu Hoàng – "Mấy người chẳng ai tốt cả!" – Xong rồi quay ngoắt đi bỏ chạy vào thạch ốc.

Tương Thanh cũng nhẹ giật mình nhìn Tiểu Hoàng. Sắc mặt Tiểu Hoàng trắng bệt, nhìn bóng dáng Ngao Thịnh chạy đi xa dần mà y vừa tức giận vừa yêu thương. Ấy rồi lại nghe tiếng Tư Đồ vang lên bên cạnh – "Đánh hay lắm!"

144. Chương 72: Giang Cánh Chờ Tung Bay

Triển sí dục phi

Vốn Tiểu Hoàng đã không có nhiều sức lực, giờ đây chỉ mới ốm dậy, càng trông mềm mại như một chú dê con mặc tình cho người ta xâm chiếm. Y nào có sức gì để chống lại Tư Đồ chứ. Nhưng nghĩ thì cũng đáng giận thật, gã Tư Đồ này lại nhân thời cơ để làm càn làm ẩu, mà lần trước cũng là ở trong nước…

"Huynh…nói không đúng." – Tiểu Hoàng chống cự không được, chẳng còn cách nào khác là chỉ phản kháng ngoài miệng mà thôi. Y đã thấy áo ngoài của mình bị cởi ra, còn áo trong cũng bị mở rộng rồi…

"Gì mà không phải?" – Tư Đồ ngả người sang cười – "Tư Đồ ta là một đại nhân vật, nhất ngôn cửu đỉnh."

"Lần trước…tại Tiên Nhân Nhãn huynh đã đồng ý với ta thế nào?!" – Tiểu Hoàng càng giận hơn.

"Đồng ý với ngươi rằng lần sau sẽ không thân mật trong đầm nước nữa." – Tư Đồ khanh khách cười, bắt đầu cởi bỏ y phục của hắn.

"Huynh…huynh không được cởi." – Tiểu Hoàng duỗi tay ra níu kéo quần áo của Tư Đồ lại. Động tác quá mạnh, mà hai người lại đang đứng bên bờ suối trơn trượt nữa, thế là Tiểu Hoàng quýnh quáng lên trượt chân, toàn thân bật ngửa về sau, rơi vào trong dòng suối la đà hơi nước nóng.

"Tiên Tiên" – Tư Đồ sợ hãi, cũng không cần cởi y phục nữa mà phi thân tiến đến, ôm lấy Tiểu Hoàng rồi hai người cùng nhau rơi vào dòng nước.

"Không sao cả chứ?" – Tư Đồ nhanh nhẹn quan sát Tiểu Hoàng trong lòng hắn, thấy y không sao cả mới cười – "Thấy chưa? Không phải ta làm ngươi rơi xuống mà là ngươi tự rơi đấy nhé."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng vừa quýnh quáng vừa tức tối, nhưng cái gã Tư Đồ vô tâm vô phế lại đi cởi hết y phục ướt sũng sĩnh của y ra, còn lầm bà lầm bầm trong miệng – "Coi này, quần áo đều ướt cả rồi, thế này là muốn để mông trần đi về đây mà."

"Không có mà." – Tiểu Hoàng buồn cười, gã Tư Đồ này lại nói bậy rồi.

"Có nóng không?" – Tư Đồi hỏi Tiểu Hoàng – "Nước ở ven bờ thì kha khá ấm, ra sâu hơn thì sẽ nóng đấy."

"Vừa đủ rồi." – Tiểu Hoàng cởi dây buộc tóc ra, hai tay vịn lấy vai Tư Đồ rồi khẽ ngửa đầu lên, để mái tóc chìm vào trong nước. Khi khi ngẩng đầu trở lại, toàn bộ mái tóc đều đã thấm ướt, mềm mại thả xuống bờ vai. Tiểu Hoàng thư thái thở nhẹ một tiếng.

Tư Đồ trông thấy màu da của Tiểu Hoàng trong lòng mình đã nhuốm lên một màu đỏ ửng, mái tóc ướt mềm bết lại sau gáy, trên hàng mi dài hãy còn vương những hạt nước trong veo. Tỉ mẩn ngắm nhìn, Tư Đồ mới hay tiểu hài tử dường như lại trưởng thành thêm chút nữa. Chẳng biết có phải gần đây bị gầy đi một chút hay không, mà chiếc cằm vốn dĩ tròn trịa giờ đã thon hơn, nơi đầu mày khóe mắt lại hiển hiện sự diễm lệ không nói được thành lời, thật sự rất quyến rũ.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ nhìn đăm đăm vào mình mà ngốc lăng ra thì cảm thấy xấu hổ, bèn xoay người đi tiếp tục chải tóc.

Nước suối ấm áp đã rửa trôi đi cảm giác uể oải của Tiểu Hoàng mấy ngày hôm nay, và làm dấy lên đôi chút buồn ngủ nữa. Tiểu Hoàng bèn dựa vào ***g ngực Tư Đồ, đặt cằm lên vai hắn, toàn thân thả lỏng ra. Cứ dựa sát như thế mà nói – "Thật thoải mái quá chừng."

"Buồn ngủ hử?" – Tư Đồ khẽ vốc nước lên để rửa sạch mái tóc cho Tiểu Hoàng, hạ giọng kề sát vào tai y nói – "Mệt thì ngủ một lúc đi, Đầu Gỗ nói cơ thể ngươi yếu ớt, chỉ có thể ngâm trong suối nước nóng nửa canh giờ thôi, hơn nữa là không tốt đâu."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, thấy Tư Đồ đang dựa vào một tảng đá, thật thà xả tóc cho mình mà cũng không có ý tứ gì khác thì cười khẽ – "Ta biết huynh sẽ không làm đâu mà."

Tư Đồ nhìn trời – "Ta bảo rằng muốn vận động, chứ có phải muốn thân mật đâu, là ngươi hiểu sai thôi."

Tiểu Hoàng cục cựa sao cho có được tư thế thoải mái, rồi cười với Tư Đồ – "Xoa bóp vai đi, chỗ ấy mỏi quá."

Quả nhiên Tư Đồ nghe theo, xoa bóp bờ vai cho Tiểu Hoàng, vừa xoa vừa nói – "Được rồi, để ta kể cho ngươi nghe một chuyện thú vị."

"Chuyện gì hở?" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ.

Thấy tiểu hài tử trong lòng hắn đã bị nước nóng nhuốm làn ra thành hồng như phấn, Tư Đồ nuốt mấy ngụm nước bọt rồi ấp úng bảo – "Hai hôm trước, khi ngươi bị ốm thì Tứ Nương cũng bảo rằng khó chịu."

"Tứ Nương làm sao?" – Tiểu Hoàng có hơi sốt ruột.

"Đầu Gỗ bắt mạch cho Tứ Nương, kêu rằng đó là hỉ mạch, đã được ba tháng rồi." – Tư Đồ cười.

"Thật ư?" – Tiểu Hoàng vừa mừng vừa sợ – "Vậy chẳng phải là sẽ sinh một tiểu bảo bảo đó sao?"

"Đúng thế." – Tư Đồ nhéo má Tiểu Hoàng – "Tứ Nương nói, nhóc con ấy sinh ra rồi thì sẽ nhận chúng ta làm nghĩa phụ đấy, ngươi sẽ dạy dỗ học vấn cho nó."

"Tiểu bảo bảo nha…" – Tiểu Hoàng dụi vào vai Tư Đồ – "Hẳn phải đáng yêu lắm."

"Tiên tiên…" – Mặt Tư Đồ hơi ửng đỏ, hắn nói với vẻ hơi xấu hổ – "Ngươi đừng nhích tới nhích lui nữa, nguy hiểm đó!"

"Nguy hiểm gì hở?" – Tiểu Hoàng chẳng hiểu, ngước lên nhìn Tư Đồ. Y thấy sắc mặt Tư Đồ bất bình thường thì vươn người về gần tưởng dùng tay sờ thử trán hắn – "Sao sắc mặt huynh lại khó coi như thế? Huynh không ổn ư?"

"Không…" – Tư Đồ há mồm cả buổi trời mà chỉ phun ra được một chữ, rồi lại nhìn Tiểu Hoàng mà nuốt nước bọt.

Tiểu Hoàng lại càng không hiểu được. Y bèn ngả người đến gần hơn để nhìn kỹ nét mặt của hắn. Chẳng ngờ đâu vừa mới đến gần, thì đã cảm thấy một thứ gì đó cương cứng bên hông mình…

"Nha…" – Tiểu Hoàng lập tức hiểu rõ đó là vật gì. Thảo nào mặt mũi Tư Đồ lại khó coi đến thế. Gã này nhất định lại nghĩ quàng nghĩ xiên rồi! Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt, lúng túng lách người về một phía. Tư Đồ ôm y lại rồi cọ cọ dụi dụi.

Cơ thể Tiểu Hoàng cứng ngắc, xấu hổ trừng mắt lườm Tư Đồ rồi nhỏ giọng mắng một câu – "Sắc lang."

"Ta mà sắc lang?!" – Tư Đồ trừng lại – "Ta mà sắc lang thì còn nhịn khổ cực như vậy làm gì hử? Đã sớm trực tiếp…" – Lời còn chưa dứt đã bị Tiểu Hoàng bịt mồm lại, khuôn mặt ửng hồng của y trợn trừng – "Huynh còn nói bậy nữa!"

Tư Đồ nhướn mày mà im thin thít. Bàn tay bịt miệng Tư Đồ của Tiểu Hoàng run lên rồi thu về, vừa kịp lúc ấy, Tư Đồ liếm vào lòng bàn tay y.

"Huynh…huynh sao lại làm vậy?" – Tiểu Hoàng nhúng bàn tay vào nước nóng.

"Sao hửm?" – Tư Đồ bất mãn – "Hôn cũng không cho à? Ta là tướng công của ngươi đó!"

Tiểu Hoàng không nói gì, lại cảm thấy rằng vùng kia của Tư Đồ lại cương to hơn nữa thì y nhăn mặt chun mũi nói – "Đừng to nữa mà…xấu hổ chết đi!"

Tư Đồ rít một hơi – "Nơi này có phải ta muốn nhỏ là nhỏ được đâu!" – Nói xong thì cười xấu xa nheo nheo mắt mấy cái ghé vào tai Tiểu Hoàng, nói – "Thực ra, ngươi có cách khiến nó nhỏ lại đấy."

Tiểu Hoàng nhấc chân đá vào chân Tư Đồ một cái, trừng mắt lên – "Lại nói bậy."

Tư Đồ hôn lên làn tóc mai của Tiểu Hoàng, giọng hắn hơi khản đặc – "Tiên Tiên…Xoa ta đi."

Mặt Tiểu Hoàng đỏ như trứng tôm vậy. Y dựa sấp người vào lòng Tư Đồ, giọng cũng nghẽn lại mà thầm nói – "Không cho."

"Khó chịu quá." – Tư Đồ véo cái hông của Tiểu Hoàng – "Ngươi không xoa cho ta, ta ăn hiếp ngươi."

"Huynh không làm đâu." – Tiểu Hoàng tỏ ra dáng vẻ ta–không–sợ–đấy, rồi còn cố ý dựa vào người Tư Đồ cọ cọ, lại ngước lên hôn lên cằm hắn một cái.

Tư Đồ trợn trừng lên, hơi thở hắn gấp gáp hơn một chút, miệng mồm hắn mắng khẽ một tiếng "Chết tiệt". Cơ thể hắn dường như không khống chế được, ôm sát lấy Tiểu Hoàng cọ tới cọ lui – "Tiên Tiên…ta…"

Tiểu Hoàng mềm nhũn tựa vào bờ vai Tư Đồ – "Đầu ta còn choáng váng, không có sức gì cả, bệnh chỉ vừa mới hết, huynh không thể lộn xộn được…"

"Ngươi…học với ai ra đấy hả?!" – Tư Đồ nóng giận. Lòng hắn nhủ thầm rằng nhóc con thật thà như đếm kia lại bây giờ đã hóa thành tiểu yêu tinh rồi, mê chết người đi mà không thể nào ăn. Ấy thế nhưng lòng vẫn dặn lòng là mình phải nhịn, thà rằng như thế, nếu không thân thể của tiểu hài tử sẽ không chịu đựng nổi.

Hiếm hoi lắm Tiểu Hoàng mới có dịp khống chế được Tư Đồ, y đắc ý dựa vào trước ***g ngực hắn rồi cấu khẽ vào cánh tay hắn – "Lần sau xem huynh còn dám ăn hiếp ta không."

"Ngươi mà còn nói được lần sau à." – Tư Đồ cười âm hiểm – "Đợi ngươi khỏi hẳn rồi…lần sau chúng ta lại thanh toán cho xong!"

Tiểu Hoàng bắt đầu khẩn trương, ngước lên nhìn Tư Đồ – "Sao huynh, sao huynh thù dai như vậy…"

"Phải thế chứ!" – Tư Đồ bật cười – "Có thù mà không báo thì còn là quân tử sao…để lần sau coi ta dạy dỗ ngươi thế nào!"

"Không được." – Tiểu Hoàng lùi về một chút – "Ta không muốn làm đâu!"

"Không làm?" – Tư Đồ chồm qua – "Chúng ta nói lời phải giữ lấy lời, mười ngày sẽ có một lần, quên rồi ư?"

"Sao huynh…lại như vậy?!" – Tiểu Hoàng ngẫm ngợi một hồi rồi cảm thấy nguy hiểm vẫn sờ sờ ra đó, bèn chịu xuống nước mà rằng – "Vậy…chúng ta làm hòa nhé, được không?"

Tư Đồ mỉm cười, ôm Tiểu Hoàng sát lại rồi cầm lấy tay y, thủ thỉ – "Được thôi, nhưng ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời."

"…Ưm." – Tiểu Hoàng vùi mặt vào ***g ngực Tư Đồ, mặc cho hắn ta cầm lấy bàn tay mình, làm ra mấy chuyện khiến y mặt đỏ bừng còn tim thình thịch đập.

Tương Thanh tựa người vào cửa ra khỏi thạch ốc, ngẩng lên chăm chú ngắm nhìn những làn mây phiêu lãng trên vòm trời. Rồi chậm rãi mở miệng trầm giọng nói – "Bang chủ đã dặn, cậu không được phép ra ngoài."

Ngao Thịnh vừa mới ló cái đầu ra, thì đã nghe thấy tiếng nói của Tương Thanh.

"Ta…ta chỉ ra ngoài có chút xíu, làm gì ghê vậy?" – Ngao Thịnh vẫn cứ ngoan cố bước ra một bước, khiêu khích hất mặt nhìn Tương Thanh – "Ta cứ đi đấy, đố ngươi bắt được ta?!"

Tương Thanh nhìn sang nó một cái, rồi lại tiếp tục ngước lên nhìn mây trôi trên vòm trời.

"Nghe nói ngươi sẽ theo ta về hoàng cung, bảo vệ cho sự an toàn của ta?" – Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh gật đầu, rồi cất giọng hờ hững – "Bang chủ có phân phó ta đi theo cậu."

"Vậy ngươi phải nghe lời của ta?" – Ngao Thịnh đắc ý – "Nghe bảo rằng công phu của ngươi không tồi, vậy sau này ta bảo ngươi dạy dỗ ai thì ngươi phải dạy dỗ kẻ đó!"

Tương Thanh cúi xuống nhìn lướt qua Ngao Thịnh – "Bang chủ bảo ta bảo vệ cậu, chưa từng nói ta phải nghe lời cậu…Ta chỉ vâng theo mệnh lệnh của bang chủ thôi."

"Bang chủ bang chủ." – Ngao Thịnh khinh bỉ bĩu môi ra – "Tư Đồ bảo ngươi đi chết ngươi cũng đi à!"

Tương Thanh gật đầu, trả lời gọn ghẽ – "Tất nhiên."

"Ngươi…" – Ngao Thịnh tiến sang giơ chân đá vào chân Tương Thanh một cái – "Sao ngươi dám nói chuyện với ta như thế?!"

Tương Thanh lạnh lùng ngoảnh đi, tiếp tục ngắm mây dạt trôi trên trời cao.

"Này!" – Ngao Thịnh đi đến ngồi xuống nơi chiếc ghế đá trong sân, hỏi Tương Thanh – "Ngươi so với Tư Đồ, ai lợi hại hơn ai?"

Tương Thanh nhìn mây, trả lời ngắn gọn – "Bang chủ là thiên hạ đệ nhất."

"Vậy…" – Ngao Thịnh gật đầu – "Vậy ngươi là thiên hạ đệ mấy hả?"

Tương Thanh chẳng đáp, lại tiếp tục ngắm trời mây.

"Mây móc kia đẹp quái gì chứ?" – Ngao Thịnh vẩu môi ra, đi đến bên cạnh Tương Thanh rồi bảo – "Bằng không thì thế này nhé, ngươi đừng nghe lời tên Tư Đồ kia nữa, nghe theo ta đi. Chờ ta làm hoàng đế rồi sẽ phong cho ngươi làm đại quan, được chứ?"

Tương Thanh hướng mắt xuống nhìn Ngao Thịnh – "Làm chức vị gì?"

"Làm đại quan tốt lắm nhá!" – Ngao Thịnh hất mặt lên – "Về sau này, trừ ta nói ra thì ai ngươi cũng không cần nghe theo, đứng dưới một người mà trên cả vạn người, có gì không tốt đâu?"

Tương Thanh cười nhạt – "Ta, trừ bang chủ nói ra, thì không bao giờ nghe những người khác, giữa hai bên có gì khác nhau đâu nào?"

"Nhà ngươi thật sự là cạn nghĩ." – Ngao Thinh day day bàn chân mình rồi kêu – "Ngươi xoa bóp cho ta, lúc nãy Tư Đồ điểm huyệt đạo của ta, cả người ta tê rần rật hết cả."

Tương Thanh không đoái hoài đến nó, tiếp tục đứng im lại chỗ.

"Ê!" – Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh thật kỹ – "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Tương Thanh tiếp tục giữ im lặng.

"Ngươi bị câm, bị điếc đấy à?" – Ngao Thịnh tức tối – "Ta mười bốn tuổi, sắp sang mười lăm rồi, còn ngươi thì sao?"

Tương Thanh khẽ giật mình nhìn vóc dáng Ngao Thịnh chỉ cao ngang tầm ngực mình – "Cậu đã mười bốn tuổi rồi?"

"Đã bảo rằng sắp mười lăm rồi!" – Ngao Thịnh đắc ý – "Hết ba năm nữa là có thể đăng cơ làm hoàng đế được đấy!"

Tương Thanh lắc đầu – "Thì ra tiểu tiên sinh chỉ lớn hơn cậu có ba, bốn tuổi…"

"Phải thôi!" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Y mới là tiểu hài tử ấy, mới lớn hơn ai có mấy tuổi mà đòi làm ca ca."

Tương Thanh ra chiều mờ mịt – "Sao lại chỉ kém bốn tuổi được chứ, cùng máu mủ ruột rà, vì sao lại khác biệt nhau lớn đến thế?"

"Gì chứ hả?" – Ngao Thịnh chẳng rõ – "Gì mà khác biệt lớn?"

"Hoàng tiểu tiên sinh khiến ai ai cũng mến, vừa thông minh vừa tốt bụng, còn cậu…" – Nói đến đó, Tương Thanh quan sát Ngao Thịnh từ đấu đến chân rồi lắc đầu – "Là một con sói con lòng dạ hiểm ác."

"Ngươi nói cái gì?" – Ngap Thịnh trợn tròn – "Hoàng Bán Tiên là ca ca của ta, y và Tư Đồ là chủ tử của ngươi, vậy ta cũng là chủ tử của ngươi!"

Tương Thanh chỉ lấy mắt nhìn cho có lệ, rồi lại tiếp tục ngắm trời mây.

"Ta thấy tuổi tác ngươi cũng không lớn." – Ngao Thịnh quan sát Tương Thanh một lần – "Mặt mũi thì vô tình vô cảm, mới nhìn qua đã không ai ưa rồi, cho nên Tư Đồ mới không cần ngươi, để cho ngươi đi theo ta đó thôi…Ta nói cho ngươi biết nhé, tốt nhất phải nghe lời ta đi, không là nếm mùi đau khổ đấy!"

"Ta bảo y đi theo ngươi là bởi vì y có tài năng." – Từ phía xa xa, tiếng Tư Đồ vọng đến – "Ngươi muốn y nghe theo ngươi ư? Ta thấy chính ngươi phải nghe lời y mới đúng, nếu không thì trong hoàng cung không có ai che chở cho ngươi đâu!"

Ngao Thịnh nghe giọng nói kia mà sợ hãi, quay đầu nhìn lại thì thấy Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng đi đến, bước chân khoan thai không nhanh không chậm.

"Thịnh Nhi, sao đệ có thể nói như vậy với Tương Thanh?" – Tiểu Hoàng cũng ra vẻ không vui, thằng bé này tuổi còn nhỏ như thế mà đã ngang ngược chẳng coi ai ra gì, về sau thì còn thế nào nữa đây.

"Có gì mà không được đâu chứ?!" – Ngao Thịnh ấm ức nhìn Tiểu Hoàng được Tư Đồ đặt xuống đất – "Ngay cả ngươi cũng bảo ta thế à?"

Trong lòng Tiểu Hoàng biết rằng tâm trạng Ngao Thịnh không được tốt, tuy rằng thằng nhỏ không nói ra miệng nhưng hết phân nửa là vì khi nãy bị Tư Đồ dạy cho một trận. Hơn nữa, lần hồi cung này đường xa vời vợi, lành dữ còn chưa biết rõ ngọn ngành, nó chẳng có chỗ nào để nương tựa đó thôi…

"Được rồi." – Tiểu Hoàng đưa tay xoa đầu nó – "Đệ xin lỗi Tương Thanh đi, về sau ở trong cung, huynh ấy sẽ chăm lo cho sự an toàn của đệ, đệ phải nghe lời huynh ấy."

"Phi!" – Ngao Thịnh phun một phát – "Y là nô tài, ta làm gì phải nghe lời y chứ?!" – Lời còn chưa nói hết, chợt nghe "chát" một tiếng."

Ngao Thịnh bưng một bên mặt đỏ ké lên, chẳng thể nào tin được vào vẻ giận giữ của Tiểu Hoàng trước mắt nó. Nó không thể nào xác định được rằng người vừa bạt tai nó lại chính là y.

"Ngươi…ngươi…" – Dù Ngao Thịnh chẳng được ai sủng ái, nhưng dẫu sao vẫn là một vị hoàng tử, trong hoàng cung tất nhiên cũng không ai dám động chạm gì vào nó. Với lại, từ khi còn bé tâm cơ của nó đã rất sâu sắc, xưa nay chỉ nó ức hiếp người ta, chứ chưa từng bị người ta ức hiếp bao giờ. Đối với Tiểu Hoàng, cho dù ngoài miệng nó cứ im im chẳng nói, nhưng trong lòng thật ra cũng rất quyến luyến. Nó cảm nhận được rằng Tiểu Hoàng thương nó, cho nên chẳng thèm cả nể mà cứ bám theo y vòi vĩnh làm nũng, mà cứ mỗi lần thế Tiểu Hoàng cứ chiều theo nó. Hôm nay, vì một người ngoài mà Tiểu Hoàng vốn có lòng như Bồ Tát lại đi đánh nó. Chẳng mấy chốc sau khóe mi Ngao Thịnh đã hoe hoe đỏ, hung dữ trừng mắn nhìn Tiểu Hoàng – "Mấy người chẳng ai tốt cả!" – Xong rồi quay ngoắt đi bỏ chạy vào thạch ốc.

Tương Thanh cũng nhẹ giật mình nhìn Tiểu Hoàng. Sắc mặt Tiểu Hoàng trắng bệt, nhìn bóng dáng Ngao Thịnh chạy đi xa dần mà y vừa tức giận vừa yêu thương. Ấy rồi lại nghe tiếng Tư Đồ vang lên bên cạnh – "Đánh hay lắm!"

Chú thích

[1]Nguyên văn là "Lạp bất xuất thủy quái mao khanh" , nghĩa thì đúng là đi ngoài không xong thì trách cái bồn cầu đó! Nhẽ ra về diễn đạt nghĩa có thể dùng "giận cá chém thớt!" nhưng như thế thì không diễn đạt được sự bỉ của chàng Đẹp Trai. Quá bỉ, tui sợ chàng rồi!

[2] Cẩu kỷ: là kỷ tử đó, một vị thuốc Bắc khá quen thuộc (hay thấy trong món lẩu dê bên ta), có tác dụng tăng cường sức đề kháng và giúp cơ thể chống lại với các bệnh lý liên quan đến thay đổi thời tiết cùng nhiều công dụng khác.

145. Chương 73

Chương 73 | Tính trước lo sau

– Vị vũ trù mâu –

Tuy Tiểu Hoàng là người đánh Ngao Thịnh, nhưng cảm giác đau rát lưu lại trên lòng bàn tay vẫn khiến y khó chịu vô cùng. Y thấy Ngao Thịnh một mình bỏ chạy vào gian thạch ốc thì lo lắng lắm, vừa định đuổi theo thì bị Tư Đồ ngăn lại.

Tiểu Hoàng ngoảnh lại nhìn hắn, chợt nghe Tư Đồ cất lời nói với một chất giọng không nhỏ, vọng vào phía trong nhà rằng – "Tiên Tiên, chúng ta đi ăn cơm thôi." – Nói rồi lại lôi Tiểu Hoàng đi thẳng ra ngoài.

"Chậm đã… Thịnh Nhi nó…" – Tiểu Hoàng có hơi do dự.

"Ôi dào… cái thứ con nít ranh như nó thì không thể nuông chiều đâu." – Tư Đồ vươn tay ôm lấy Tiểu Hoàng – "Đừng thèm để ý đến nó nữa, cứ bỏ đói ba ngày ba đêm là khắc biết điều ngay thôi." – Nói xong thì không màng đến việc Tiểu Hoàng đang giãy dụa, cứ thế ôm người đi thẳng một nước.

Ngao Thịnh ở trong phòng nghe được thế thì tức giận đến giậm chân giậm cẳng, miệng mắng rằng – "Đáng ghét, xấu xa, hết thảy đều là người xấu cả."

Ngao Thịnh ôm một cục tức quẩn quanh trong phòng một hồi cũng không thấy Tiểu Hoàng bước vào. Con nít là vậy ấy mà, không có ai để mà làm nũng thì chỉ một lúc cũng tự nhiên mà hết giận thôi. Bụng càng lúc càng réo sôi lên, khiến Ngao Thịnh có phần hơi hoảng sợ. Bộ họ sẽ bỏ đói nó ba ngày thật đó hả? Đúng lúc ấy thì ở ngoài có hương thức ăn đưa đến, làm cho cái bụng rỗng của Ngao Thịnh càng réo to hơn, và nhìn lại thì Tương Thanh đang mang thức ăn đến.

Tương Thanh đặt thực hạp lên bàn rồi thì xoay người định ra ngoài. Ngao Thịnh đưa mắt liếc thực hạp một chốc rồi bảo – "Đứng lại!"

Tương Thanh liền dừng bước và quay lại nhìn nó.

Ngao Thịnh lồm cồm bò từ trên giường xuống, đi đến ngồi bên bàn đá, đảo mắt một vòng rồi hỏi – "Y đâu rồi?"

"Ai cơ?" – Tương Thanh chưa hiểu ra.

"Hoàng… Hoàng Bán Tiên chứ ai!" – Ngao Thịnh mở nắp thực hạp ra, hương thơm xông lên nức mũi – bên trong đều là những món nó thích cả.

"Tiểu tiên sinh và bang chủ đi dùng bữa rồi." – Tương Thanh trả lời xong thì xoay người tiếp tục ra ngoài – "À, phải rồi!" – Vừa đi đến cửa thì y ngoảnh lại nói với Ngao Thịnh – "Thức ăn bên trong đều là tiểu sinh căn dặn trù phòng làm đấy, nghe bảo đều là những món cậu thích cả." – Nói rồi thì ra khỏi cửa.

Ngao Thịnh bĩu môi, sau đó cầm bát đũa lên bắt đầu dùng bữa —— ừm, hương vị cũng không tệ.

Sau khi dùng cơm xong, Ngao Thịnh xoa xoa cái bụng căng phồng, chậm rãi bước ra khỏi gian thạch ốc, chỉ thấy Tương Thanh đang ngồi bên ngoài vách tường, đầu tựa vào tường như thể đang chợp mắt.

"Hừm… phụ trách an toàn gì mà lại nhàn hạ đến thế chứ." – Ngao Thịnh vừa nói vừa nhặt từ dưới đất lên một hòn đá nhỏ, vung tay ném về phía Tương Thanh.

Đúng lúc tưởng chừng như hòn đá sẽ đập trúng người Tương Thanh thì y hơi khoát tay chặn lại, hòn đá bị phản ngược về, và bắp chân của Ngao Thịnh chợt tê rần… – "Úi chao!"

Oạch —— Ngao Thịnh ngã lăn ra đất, ôm chặt lấy chân mình, nhìn lại mới thấy đó chính là hòn đá mình ném đi lúc nãy. Nó bực tức mở miệng mắng ầm lên – "Ngươi dám lấy đá ném ta ư?"

Tương Thanh mở choàng mắt ra, từ trên đầu tường nhảy xuống bảo – "Là cậu lấy đá ném ta mới đúng chứ."

"Ngươi…" – Ngao Thịnh day day ấn ấn bắp chân của mình, vốn nghĩ muốn đứng dậy, nhưng chân lại đau quá chừng. Nó ngẫm nghĩ lại thì mới sớm ngày ra đã bị Tư Đồ lôi cổ đến đây điểm huyệt đạo, kế nữa là bị

Tiểu Hoàng tát ột cái, bây giờ lại bị Tương Thanh đánh cho chân bị thương… Quả nhiên là một ngày xúi quẩy mà, kẻ nào cũng bắt nạt nó hết.

Nó càng nghĩ càng ấm ức, thế là không thèm nghĩ nữa, cứ thế ngồi phịch xuống đất mà rơm rớm nước mắt. Nó nghĩ đến mẫu thân thì đã khuất núi, phụ thân thì không thương yêu gì nó, chẳng ai thân thích, sắp tới đây chẳng biết sẽ thế nào nữa… Nghĩ đến đấy thì không sao nhịn được, ngẩng mặt khóc nức nở.

Ngao Thịnh khóc lên như thế khiến Tương Thanh có hơi bối rối. Mới rồi y đâu có dồn sức nhiều đâu chứ… lẽ nào đã bị thương rồi ư? Tương Thanh bèn bước đến bên Ngao Thịnh, ngồi xổm xuống xem xét thương thế cho nó, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào thì đã bị Ngao Thịnh hất ra. Nó trừng mắt bảo – "Không cần ngươi lo, các người chả có ai tốt cả." – Nói xong thì tự mình khập khiễng lê bước vào nhà, chậm rãi xoa chân, còn lấy tay áo lau nước mắt nữa. Khốn nỗi tay áo của nó toàn là bùn đất, mới lau lau vài cái đã biến thành như con mèo bẩn rồi, mắt cũng bị bụi đất bay vào, càng lúc càng khó chịu, thế là càng khóc lớn hơn.

Tương Thanh hết cách, bèn kéo nước trong giếng lên đổ vào chậu, vắt ướt một chiếc khăn, sau đó vào phòng, kéo Ngao Thịnh đến lau mặt cho nó.

Lau xong thì gương mặt thằng bé cũng trở lại màu trắng nõn như lúc đầu, chỉ có cặp mắt là còn đo đỏ, cái mũi chun chun, mặt mày thì cau có.

"Đừng giận nữa mà!" – Tương Thanh không quen an ủi người khác, chỉ biết nhỏ giọng bảo – "Ai cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi."

"Làm gì có chớ!" – Ngao Thịnh bất mãn bĩu môi – "Các người chả ai thèm thương ta hết."

"Nam tử hán đại trượng phu thì cần gì ai thương yêu chứ." – Tương Thanh nói đầy khó xử.

"Nhưng ta mới mười bốn tuổi thôi mà." – Ngao Thịnh cãi lại – "Các người đều lớn hết cả rồi. Một đám người lớn thế mà xúm lại bắt nạt một nhóc tì là ta."

Tương Thanh tỏ ra không hiểu – "Mười bốn thì sao gọi là nhỏ được? Mười sáu tuổi đã có thể thành thân thì mười bốn có gì gọi là nhỏ đâu."

"Ai nói với ngươi là mười sáu tuổi có thể thành thân hửm?" – Ngao Thịnh nổi giận.

"Tiểu tiên sinh không phải mười bảy thành thân đấy ư?" – Tương Thanh lắc đầu – "Ta đây mười sáu tuổi đã làm phó bang chủ, còn cậu nói không chừng thì mười sáu tuổi đã trở thành hoàng đế, thế mà cứ động một chút là khóc nhè thôi."

"Ngươi mới mười sáu đã là phó bang chủ ư?" – Ngao Thịnh chợt trở nên hưng phấn – "Thế năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

"Không can gì đến cậu." – Tương Thanh trừng mắt nhìn nó – "Mau đứng dậy đi rửa mặt mũi đi, bang chủ và tiểu tiên sinh sẽ quay lại ngay đấy." – Nói xong thì giặt sạch khăn chuẩn bị ra ngoài.

"Không được phép đi!" – Ngao Thịnh nhào đến níu Tương Thanh lại – "Nói đi, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Tương Thanh nhìn tên nhóc con đang quấn lấy mình – "Ta bao nhiêu tuổi thì có quan hệ gì với cậu đâu."

"Ngươi có nói hay không hả?" – Ngao Thịnh nhảy dựng lên, níu chặt không cho Tương Thanh đi, oang oang mồm mà hỏi – "Có nói không? Nói mau!"

"Ba tháng sau y sẽ tròn hai mươi tuổi." – Tư Đồ vừa dùng bữa xong quay lại, cười đáp thay.

"Bang chủ!" – Tương Thanh thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã quay lại, liền túm lấy Ngao Thịnh, mang kẻ đang bám dính lấy mình đẩy sang một bên.

"Hứ…" – Ngao Thịnh bĩu môi khinh thường – "Ta cứ nghĩ là lớn lắm, hóa ra cũng chỉ là một thằng nhóc chưa đến hai mươi tuổi thôi."

Tương Thanh khẽ mím môi, bị chọc tức mà không cãi được, xoay người cáo biệt Tư Đồ và Tiểu Hoàng rồi ra ngoài cửa đứng chờ.

Tư Đồ cảm thấy buồn cười, nhỏ tiếng nói với Tiểu Hoàng – "Tên nhóc tì này cũng lợi hại đấy, hiếm khi thấy được biểu tình thú vị như thế ở Tương Thanh nha."

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn có phần hơi đồng cảm về phía Tương Thanh, bĩu môi với Tư Đồ, bảo hắn ra ngoài chờ. Thế là Tư Đồ nhún vai rời khỏi, để lại Tiểu Hoàng ở lại với Ngao Thịnh.

Đợi bọn họ đi hết rồi thì Tiểu Hoàng quay sang, thấy Ngao Thịnh bó gối ngồi trên trường tháp, một bên mặt lúc nãy bị mình đánh vẫn còn đỏ. Tiểu Hoàng cảm thấy hơi đau lòng, bèn đi đến ngồi bên cạnh, vươn tay muốn xoa má cho nó.

Ngao Thịnh ngả về phía sau, cố tìm cách né tránh, phồng mang trợn mắt liếc Tiểu Hoàng, không thèm nói lời nào.

"Có đau không nào?" – Tiểu Hoàng dịch sát qua, hỏi Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh sờ mặt, tức giận đáp – "Ngươi nói xem?"

Tiểu Hoàng cảm thấy rất áy náy, thấp giọng bảo – "Mới rồi ta giận lắm, thôi như vầy đi…" – Nói xong thì chìa mặt mình ra – "Cho đệ đánh bù lại đó."

"Phụt…" – Ngao Thịnh bị y chọc cười, lắc đầu bảo – "Ta đây chả dám đâu, đánh huynh thì lão Tư Đồ kia còn không chặt nát tay ta à?"

"Vậy thì biết làm sao bây giờ?" – Tiểu Hoàng lại dán vào – "Đệ vẫn còn giận à?"

Ngao Thịnh không đáp, chỉ đảo mắt nhìn y rồi mới hỏi – "Sao huynh lại đánh ta?"

"Vậy sao đệ lại ăn nói như thế với Tương Thanh hử?" – Tiểu Hoàng giảng giải – "Huynh ấy là bằng hữu của bọn ta, cũng là trưởng bối của đệ, sao đệ có thể vô lễ như thế chứ."

"Trưởng bối?" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Y so với ta chỉ hơn có mỗi bốn tuổi, trưởng bối cái củ cà rốt ấy."

Tiểu Hoàng nhấp nháy mắt – "Đệ mười bốn, huynh ấy hai mươi… là sáu tuổi mới đúng chứ."

"Ai bảo thế chứ?" – Ngao Thịnh tỏ ra không phục – "Ta sắp mười lăm, y còn chưa đến hai mươi, vậy thì chỉ có bốn tuổi thôi. Mà ở đâu lại có thứ trưởng bối chỉ hơn có bốn tuổi chứ."

Tiểu Hoàng cũng hết cách. Ngao Thịnh đúng là vẫn còn thứ tâm tính trẻ con. Tiểu Hoàng ôm nó vào lòng, nó cũng không phản kháng, chỉ là còn hơi tức tức thôi. Tiểu Hoàng biết cơn giận của nó đã tiêu tan không ít, bèn xoa đầu nó mà bảo rằng – "Đệ có biết hay không, đợi đến khi hồi cung, nguy cơ trùng trùng, Tương Thanh phải bảo vệ an toàn cho đệ, còn giúp đệ suy nghĩ biện pháp, đệ có chuyện gì phải thương lượng cùng huynh ấy, ngàn vạn lần không được trêu chọc như mới rồi, có biết chưa?"

Ngao Thịnh trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi – "Huynh… huynh không theo giúp ta sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, rồi vỗ lưng Ngao Thịnh mà bảo – "Còn chưa đến lúc đâu."

"Cái gì mà còn chưa đến lúc chứ?" – Ngao Thịnh ngẩng mặt lên – "Huynh có biết không vậy hả? Phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho huynh và Tư Đồ đâu."

"Ý đệ là sao?" – Tiểu Hoàng chưa hiểu.

"Tính tình lão ta quái đản lắm." – Ngao Thịnh nói – "Tẩm cung của lão là nơi không cho phép bất kỳ phi tử nào vào cả. Có một lần ta lén chạy vào xem thử thì thấy trên tường đầy rẫy tranh họa chân dung của Ân Tịch Ly."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng kinh ngạc – "Ý đệ là…"

"Phụ hoàng ta thường xuyên tự nhốt mình trong tẩm cung, có đôi khi sẽ đập vỡ đồ đạc, có đôi khi lại cười rất quái dị… cứ như điên điên khùng khùng ấy." – Ngao Thịnh ngồi thẳng dậy, thở dài bảo – "Ta không muốn về lại nơi ấy."

Tiểu Hoàng nghe nó nói thế liền hỏi – "Thế đệ có muốn làm hoàng đế không?"

"Có, ta muốn!" – Ngao Thịnh gật gù, không chút do dự.

"Vì sao nào?" – Tiểu Hoàng thắc mắc – "Là bởi vì làm hoàng đế sẽ giúp đệ có được những thứ mình muốn ư?"

"Không phải à nha!" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Bộ huynh tưởng ta là thằng ngốc hả? Nếu ta mà không trở thành hoàng đế thì còn có cơ may toàn mạng sao?"

Tiểu Hoàng càng kinh ngạc hơn, nhìn Ngao Thịnh.

"Đừng nói chỉ có ta… đến cả huynh và Tư Đồ cũng đừng hòng có đường sống." – Ngao Thịnh rên rỉ rồi ngồi xếp bằng lại – "Vị Nhị hoàng huynh kia của ta ấy, đừng có thấy hắn có vẻ bệnh hoạn yếu ớt mà xem thường, tâm địa hắn cũng hiểm độc lắm đấy. Lại còn cả ngoại công của hắn, lão già Hạ Viêm Quảng ấy, và cả tên Hạ Lỗ Minh đang nắm giữ binh quyền hoàng thành nữa… Lúc trước Thụy Vương còn ở đó thì bọn họ còn biết dè chừng, bây giờ Thụy Vương mất mà Tề Dịch cũng chẳng còn, quay về cũng chưa biết sẽ ra sao đâu. Tương Thanh cũng chỉ là một tên nhóc, có thể giúp đỡ được gì đâu chứ."

Tiểu Hoàng mỉm cười, cố gắng hết sức để ôm Ngao Thịnh đặt lên chân mình mà nói – "Đệ có biết vì sao Hoàng đế lại phong cho đệ làm Thái tử không?"

Ngao Thịnh nghiêng đầu nghĩ, sau đó nhìn Tiểu Hoàng, tỏ ra khó hiểu – "Dù sao thì chắc chắn là lão cũng có dụng ý riêng… còn cụ thể ra sao thì ta không rõ."

"Sức khỏe của phụ hoàng đệ… rốt cuộc là thế nào vậy?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Bề ngoài thì thấy lão bệnh nặng lắm, nhưng mà…" – Ngao Thịnh vừa nói vừa đổi đề tài câu chuyện – "Ta cứ cảm thấy như lão đang giả vờ ấy."

"Sao đệ lại nghĩ thế?" – Tiểu Hoàng lại hỏi.

"Ta thấy lão lén đổ thuốc của thái y dâng lên… Còn nữa nha, có những lúc lão không chú ý, ta trộm nhìn thấy lão có vẻ khỏe lắm." – Ngao Thịnh trả lời.

"Ông ta không phải là không chú ý để đệ nhìn thấy… mà là cố tình để cho đệ thấy." – Tiểu Hoang vuốt tóc cho nó – "Phụ hoàng đệ phong đệ là Thái tử, bởi vì ông ta biết đệ có ta và Hắc Vân Bảo làm hậu thuẫn. Ông ta muốn lợi dụng Hắc Vân Bảo để diệt trừ Hạ thái sư, sau đó sẽ diệt nốt Hắc Vân Bảo, như thế thì giang sơn sắp lung lay của ông ta sẽ lại rơi vào tay ông ta một lần nữa."

"Lão…" – Ngao Thịnh cau mày suy nghĩ cả buổi rồi mới gật gù – "Thì ra là thế… Thế ta phải làm sao đây?"

Tiểu Hoàng lại vuốt tóc cho nó – "Đệ chỉ cần cố gắng vươn lên, để ông ta cảm thấy là đệ không biết gì cả, vậy là ổn thôi."

"A?" – Ngao Thịnh ngoẹo đầu nhìn Tiểu Hoàng – "Vì sao chứ?"

"Đệ và Nhị hoàng tử nếu mang ra so sánh với nhau, tuy rằng là nhỏ tuổi hơn, nhưng xét về sự xuất sắc thì đệ trội hơn." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Trong chốn cung đình thì tránh sao được chuyện phe phái tranh đấu với nhau nào. Lúc trước Hạ Viêm Quảng bị Thụy Vương áp chế, cho nên thế lực của ông ta không thể bành trướng khắp triều đình và dân gian được. Hơn nữa ta xem cách xử sự của ông ta thì thấy người này là kẻ khẩu phật tâm xà. Thụy Vương vừa nằm xuống là ông ta liền truy cùng giết tận thủ hạ của Thụy Vương, tất sẽ gây ra không ít hận thù… Chính vì vậy, trong thời gian đầu, những bộ hạ cũ của Thụy Vương nếu muốn giữ mạng chỉ có thể dựa vào đệ thôi."

Ngao Thịnh gật gù – "Ý huynh là bảo ta mượn sức của nhóm người Thụy Vương?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Đệ phải biểu hiện rằng mình thật sự có khả năng, trầm tĩnh, có khí chất vương giả, để những người đó chịu đi theo đệ, nhưng không dám tính kế lừa gạt hãm hại đệ. Thái độ của đệ đối với bọn họ không cần cung kính, chỉ cần làm cho bọn họ hiểu rằng, nếu không biết lấy lòng đệ, không phò trợ đệ lên ngôi thì sẽ rơi vào tay Hạ Viêm Quảng, và cũng chỉ có một con đường chết mà thôi."

Ngao Thịnh gật đầu bảo – "Thật ra chuyện này không làm ta lo lắng lắm… Có điều, ta sợ phụ hoàng."

"Đệ sợ ông ta?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Phải!" – Ngao Thịnh gật đầu – "Ta không biết làm sao đối mặt với lão, lão nghĩ gì ta đoán không được."

Tiểu Hoàng mỉm cười – "Kỳ thật người sống trên đời đều như nhau cả thôi."

"Nói thế là sao?" – Ngao Thịnh tỏ ra không hiểu.

"Đệ không biết ông ta đang nghĩ gì, vậy thì ngược lại, ông ta cũng không biết đệ đang nghĩ gì." – Tiểu Hoàng hỏi lại Ngao Thịnh – "Đúng không nào?"

"Đúng!" – Ngao Thịnh gật đầu mà cứ mơ mơ hồ hồ – "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, đệ có một ưu thế, chính là ông ta càng khao khát muốn hiểu đệ, nhiều hơn cả chính đệ muốn hiểu về ông ta."

Ngao Thịnh cảm thấy rất khó hiểu – "Là sao?"

"Hoàng đế là một người luôn nắm tất cả mọi thứ trong tay mình, tâm cơ thâm trầm. Ông ta muốn lợi dụng đệ đến để bảo trụ giang sơn của ông ta, làm sao có thể tự cho phép chính mình không hiểu gì về đệ được." – Tiểu Hoàng nói.

"Ừ ha…" – Ngao Thịnh gật gù – "Nhưng nếu vậy thì ta phải làm sao?"

"Thời gian đầu, đệ phải cố gắng giấu kín tất cả mọi cảm xúc, không được thể hiện ra hỉ nộ ái ố, không để tâm thắng thua, không cho ông ta có cơ hội nào để nhìn thấu đệ. Chuyện duy nhất mà đệ phải làm chính là chuyên tâm mượn sức tất cả những người có thể mượn, gầy dựng thế lực ình, đối với ông ta thì phải hiếu thuận dễ bảo. Phần khác, phải tận tâm tận lực tránh giao tranh chính diện với người nhà họ Hạ. Chỉ cần đệ cố gắng duy trì một năm thôi, cho chính đệ một chút thời gian để trưởng thành hơn."

Ngao Thịnh gật đầu, cố gắng ghi nhớ hết thảy mọi điều – "Lão ta nhất định sẽ trăm phương nghìn kế phái người đến để dò hỏi… Nhưng nếu ta không tín nhiệm bất kỳ ai, cũng không nói ra lời trong lòng, thì lão có chết cũng không thể nhìn thấy được gì cả…."

"Thông minh lắm!" – Tiểu Hoàng gật gù – "Nhưng dù sao một cây làm chẳng nên non mà. Thế nên những lúc đệ cần người để thương lượng thì phải tìm Tương Thanh."

"À…" – Ngao Thịnh gục gặc đầu – "Chả trách huynh bảo ta phải đối xử tốt với y."

"Nhưng mà, trước mặt người khác đệ không được để người ta biết đệ đối xử rất tốt với huynh ấy." – Tiểu Hoàng chỉ vào ngực Ngao Thịnh – "Ở trước mặt người khác thì đệ phải để người ta nghĩ rằng Tương Thanh chỉ là một hộ vệ, một tùy tùng, một nô tài mà bất kỳ lúc nào đệ cũng có thể vứt bỏ được. Nhưng sâu trong lòng đệ, đệ phải nhớ cho kỹ, rằng huynh ấy là người duy nhất mà đệ có thể tin, là bằng hữu của đệ."

Ngao Thịnh trầm mặc chốc lát rồi gật đầu – "Ta hiểu rồi!"

"Thế sau một năm thì sao?" – Ngao Thịnh lại hỏi – "Hết hạn một năm rồi thì ta phải làm gì nữa?"

"Sau một năm…" –Tiểu Hoàng cười có phần buồn bã – "Đến lúc ấy thì ta sẽ đến chỗ đệ."

"Huynh sẽ đến ư? – Ngao Thịnh vừa mừng vừa sợ – "Thật ư?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu – "Đến lúc đó đệ đã mười sáu tuổi rồi, trong tay cũng đã có thế lực." – Tiểu Hoàng xoa đầu Ngao Thịnh – "Đến lúc đó, ta và Tư Đồ sẽ đến giúp đệ, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế."

"Ừm!" – Ngao Thịnh nhào vào lòng Tiểu Hoàng cọ cọ – "Ta biết là huynh không nỡ bỏ mặc ta đâu mà."

"Thịnh Nhi!" – Tiểu Hoàng đột nhiên lên tiếng gọi Ngao Thịnh – "Nhưng ta muốn đệ phải thề một chuyện."

"Thề ư?" – Ngao Thịnh chưa kịp hiểu – "Nhưng là thề chuyện gì cơ?"

"Đệ phải thề, nếu có một ngày đệ nắm được thiên hạ trong tay, tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho Tư Đồ và Hắc Vân Bảo."

"Mắc mớ gì ta phải gây khó dễ cho hắn chứ?" – Ngao Thịnh trừng mắt – "Ta có nhỏ nhen đến thế đâu."

"Đệ thề đi!" – Tiểu Hoàng vẫn kiên trì.

"Được rồi!" – Ngao Thịnh giơ tay lên, thành kính thề với trời – "Ngao Thịnh ta xin thề với trời, không cần biết về sau có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không gây khó dễ cho Tư Đồ và Hắc Vân Bảo. Nếu phạm lời thề này, trời tru đất diệt!" – Nói rồi thì quay sang nhìn Tiểu Hoàng – "Huynh vừa lòng chưa?"

Tiểu Hoàng mỉm cười gật đầu, kéo Ngao Thịnh đến ôm vào lòng, tự lẩm bẩm – "Ừm, đệ nhất định phải nhớ rõ lời thề hôm nay."

146. Chương 73: Tính Trước Lo Sau

Tuy Tiểu Hoàng là người đánh Ngao Thịnh, nhưng cảm giác đau rát lưu lại trên lòng bàn tay vẫn khiến y khó chịu vô cùng. Y thấy Ngao Thịnh một mình bỏ chạy vào gian thạch ốc thì lo lắng lắm, vừa định đuổi theo thì bị Tư Đồ ngăn lại.

Tiểu Hoàng ngoảnh lại nhìn hắn, chợt nghe Tư Đồ cất lời nói với một chất giọng không nhỏ, vọng vào phía trong nhà rằng – "Tiên Tiên, chúng ta đi ăn cơm thôi." – Nói rồi lại lôi Tiểu Hoàng đi thẳng ra ngoài.

"Chậm đã…Thịnh Nhi nó…" – Tiểu Hoàng có hơi do dự.

"Ôi dào…cái thứ con nít ranh như nó thì không thể nuông chiều đâu." – Tư Đồ vươn tay ôm lấy Tiểu Hoàng – "Đừng thèm để ý đến nó nữa, cứ bỏ đói ba ngày ba đêm là khắc biết điều ngay thôi." – Nói xong thì không màng đến việc Tiểu Hoàng đang giãy dụa, cứ thế ôm người đi thẳng một nước.

Ngao Thịnh ở trong phòng nghe được thế thì tức giận đến giậm chân giậm cẳng, miệng mắng rằng – "Đáng ghét, xấu xa, hết thảy đều là người xấu cả."

Ngao Thịnh ôm một cục tức quẩn quanh trong phòng một hồi cũng không thấy Tiểu Hoàng bước vào. Con nít là vậy ấy mà, không có ai để mà làm nũng thì chỉ một lúc cũng tự nhiên mà hết giận thôi. Bụng càng lúc càng réo sôi lên, khiến Ngao Thịnh có phần hơi hoảng sợ. Bộ họ sẽ bỏ đói nó ba ngày thật đó hả? Đúng lúc ấy thì ở ngoài có hương thức ăn đưa đến, làm cho cái bụng rỗng của Ngao Thịnh càng réo to hơn, và nhìn lại thì Tương Thanh đang mang thức ăn đến.

Tương Thanh đặt thực hạp lên bàn rồi thì xoay người định ra ngoài. Ngao Thịnh đưa mắt liếc thực hạp một chốc rồi bảo – "Đứng lại!"

Tương Thanh liền dừng bước và quay lại nhìn nó.

Ngao Thịnh lồm cồm bò từ trên giường xuống, đi đến ngồi bên bàn đá, đảo mắt một vòng rồi hỏi – "Y đâu rồi?"

"Ai cơ?" – Tương Thanh chưa hiểu ra.

"Hoàng…Hoàng Bán Tiên chứ ai!" – Ngao Thịnh mở nắp thực hạp ra, hương thơm xông lên nức mũi – bên trong đều là những món nó thích cả.

"Tiểu tiên sinh và bang chủ đi dùng bữa rồi." – Tương Thanh trả lời xong thì xoay người tiếp tục ra ngoài – "À, phải rồi!" – Vừa đi đến cửa thì y ngoảnh lại nói với Ngao Thịnh – "Thức ăn bên trong đều là tiểu sinh căn dặn trù phòng làm đấy, nghe bảo đều là những món cậu thích cả." – Nói rồi thì ra khỏi cửa.

Ngao Thịnh bĩu môi, sau đó cầm bát đũa lên bắt đầu dùng bữa —— ừm, hương vị cũng không tệ.

Sau khi dùng cơm xong, Ngao Thịnh xoa xoa cái bụng căng phồng, chậm rãi bước ra khỏi gian thạch ốc, chỉ thấy Tương Thanh đang ngồi bên ngoài vách tường, đầu tựa vào tường như thể đang chợp mắt.

"Hừm…phụ trách an toàn gì mà lại nhàn hạ đến thế chứ." – Ngao Thịnh vừa nói vừa nhặt từ dưới đất lên một hòn đá nhỏ, vung tay ném về phía Tương Thanh.

Đúng lúc tưởng chừng như hòn đá sẽ đập trúng người Tương Thanh thì y hơi khoát tay chặn lại, hòn đá bị phản ngược về, và bắp chân của Ngao Thịnh chợt tê rần…– "Úi chao!"

Oạch —— Ngao Thịnh ngã lăn ra đất, ôm chặt lấy chân mình, nhìn lại mới thấy đó chính là hòn đá mình ném đi lúc nãy. Nó bực tức mở miệng mắng ầm lên – "Ngươi dám lấy đá ném ta ư?"

Tương Thanh mở choàng mắt ra, từ trên đầu tường nhảy xuống bảo – "Là cậu lấy đá ném ta mới đúng chứ."

"Ngươi…" – Ngao Thịnh day day ấn ấn bắp chân của mình, vốn nghĩ muốn đứng dậy, nhưng chân lại đau quá chừng. Nó ngẫm nghĩ lại thì mới sớm ngày ra đã bị Tư Đồ lôi cổ đến đây điểm huyệt đạo, kế nữa là bị Tiểu Hoàng tát cho một cái, bây giờ lại bị Tương Thanh đánh cho chân bị thương…Quả nhiên là một ngày xúi quẩy mà, kẻ nào cũng bắt nạt nó hết.

Nó càng nghĩ càng ấm ức, thế là không thèm nghĩ nữa, cứ thế ngồi phịch xuống đất mà rơm rớm nước mắt. Nó nghĩ đến mẫu thân thì đã khuất núi, phụ thân thì không thương yêu gì nó, chẳng ai thân thích, sắp tới đây chẳng biết sẽ thế nào nữa…Nghĩ đến đấy thì không sao nhịn được, ngẩng mặt khóc nức nở.

Ngao Thịnh khóc lên như thế khiến Tương Thanh có hơi bối rối. Mới rồi y đâu có dồn sức nhiều đâu chứ…lẽ nào đã bị thương rồi ư? Tương Thanh bèn bước đến bên Ngao Thịnh, ngồi xổm xuống xem xét thương thế cho nó, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào thì đã bị Ngao Thịnh hất ra. Nó trừng mắt bảo – "Không cần ngươi lo, các người chả có ai tốt cả." – Nói xong thì tự mình khập khiễng lê bước vào nhà, chậm rãi xoa chân, còn lấy tay áo lau nước mắt nữa. Khốn nỗi tay áo của nó toàn là bùn đất, mới lau lau vài cái đã biến thành như con mèo bẩn rồi, mắt cũng bị bụi đất bay vào, càng lúc càng khó chịu, thế là càng khóc lớn hơn.

Tương Thanh hết cách, bèn kéo nước trong giếng lên đổ vào chậu, vắt ướt một chiếc khăn, sau đó vào phòng, kéo Ngao Thịnh đến lau mặt cho nó.

Lau xong thì gương mặt thằng bé cũng trở lại màu trắng nõn như lúc đầu, chỉ có cặp mắt là còn đo đỏ, cái mũi chun chun, mặt mày thì cau có.

"Đừng giận nữa mà!" – Tương Thanh không quen an ủi người khác, chỉ biết nhỏ giọng bảo – "Ai cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi."

"Làm gì có chớ!" – Ngao Thịnh bất mãn bĩu môi – "Các người chả ai thèm thương ta hết."

"Nam tử hán đại trượng phu thì cần gì ai thương yêu chứ." – Tương Thanh nói đầy khó xử.

"Nhưng ta mới mười bốn tuổi thôi mà." – Ngao Thịnh cãi lại – "Các người đều lớn hết cả rồi. Một đám người lớn thế mà xúm lại bắt nạt một nhóc tì là ta."

Tương Thanh tỏ ra không hiểu – "Mười bốn thì sao gọi là nhỏ được? Mười sáu tuổi đã có thể thành thân thì mười bốn có gì gọi là nhỏ đâu."

"Ai nói với ngươi là mười sáu tuổi có thể thành thân hửm?" – Ngao Thịnh nổi giận.

"Tiểu tiên sinh không phải mười bảy thành thân đấy ư?" – Tương Thanh lắc đầu – "Ta đây mười sáu tuổi đã làm phó bang chủ, còn cậu nói không chừng thì mười sáu tuổi đã trở thành hoàng đế, thế mà cứ động một chút là khóc nhè thôi."

"Ngươi mới mười sáu đã là phó bang chủ ư?" – Ngao Thịnh chợt trở nên hưng phấn – "Thế năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

"Không can gì đến cậu." – Tương Thanh trừng mắt nhìn nó – "Mau đứng dậy đi rửa mặt mũi đi, bang chủ và tiểu tiên sinh sẽ quay lại ngay đấy." – Nói xong thì giặt sạch khăn chuẩn bị ra ngoài.

"Không được phép đi!" – Ngao Thịnh nhào đến níu Tương Thanh lại – "Nói đi, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Tương Thanh nhìn tên nhóc con đang quấn lấy mình – "Ta bao nhiêu tuổi thì có quan hệ gì với cậu đâu."

"Ngươi có nói hay không hả?" – Ngao Thịnh nhảy dựng lên, níu chặt không cho Tương Thanh đi, oang oang mồm mà hỏi – "Có nói không? Nói mau!"

"Ba tháng sau y sẽ tròn hai mươi tuổi." – Tư Đồ vừa dùng bữa xong quay lại, cười đáp thay.

"Bang chủ!" – Tương Thanh thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã quay lại, liền túm lấy Ngao Thịnh, mang kẻ đang bám dính lấy mình đẩy sang một bên.

"Hứ…" – Ngao Thịnh bĩu môi khinh thường – "Ta cứ nghĩ là lớn lắm, hóa ra cũng chỉ là một thằng nhóc chưa đến hai mươi tuổi thôi."

Tương Thanh khẽ mím môi, bị chọc tức mà không cãi được, xoay người cáo biệt Tư Đồ và Tiểu Hoàng rồi ra ngoài cửa đứng chờ.

Tư Đồ cảm thấy buồn cười, nhỏ tiếng nói với Tiểu Hoàng – "Tên nhóc tì này cũng lợi hại đấy, hiếm khi thấy được biểu tình thú vị như thế ở Tương Thanh nha."

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn có phần hơi đồng cảm về phía Tương Thanh, bĩu môi với Tư Đồ, bảo hắn ra ngoài chờ. Thế là Tư Đồ nhún vai rời khỏi, để lại Tiểu Hoàng ở lại với Ngao Thịnh.

Đợi bọn họ đi hết rồi thì Tiểu Hoàng quay sang, thấy Ngao Thịnh bó gối ngồi trên trường tháp, một bên mặt lúc nãy bị mình đánh vẫn còn đỏ. Tiểu Hoàng cảm thấy hơi đau lòng, bèn đi đến ngồi bên cạnh, vươn tay muốn xoa má cho nó.

Ngao Thịnh ngả về phía sau, cố tìm cách né tránh, phồng mang trợn mắt liếc Tiểu Hoàng, không thèm nói lời nào.

"Có đau không nào?" – Tiểu Hoàng dịch sát qua, hỏi Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh sờ mặt, tức giận đáp – "Ngươi nói xem?"

Tiểu Hoàng cảm thấy rất áy náy, thấp giọng bảo – "Mới rồi ta giận lắm, thôi như vầy đi…" – Nói xong thì chìa mặt mình ra – "Cho đệ đánh bù lại đó."

"Phụt…" – Ngao Thịnh bị y chọc cười, lắc đầu bảo – "Ta đây chả dám đâu, đánh huynh thì lão Tư Đồ kia còn không chặt nát tay ta à?"

"Vậy thì biết làm sao bây giờ?" – Tiểu Hoàng lại dán vào – "Đệ vẫn còn giận à?"

Ngao Thịnh không đáp, chỉ đảo mắt nhìn y rồi mới hỏi – "Sao huynh lại đánh ta?"

"Vậy sao đệ lại ăn nói như thế với Tương Thanh hử?" – Tiểu Hoàng giảng giải – "Huynh ấy là bằng hữu của bọn ta, cũng là trưởng bối của đệ, sao đệ có thể vô lễ như thế chứ."

"Trưởng bối?" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Y so với ta chỉ hơn có mỗi bốn tuổi, trưởng bối cái củ cà rốt ấy."

Tiểu Hoàng nhấp nháy mắt – "Đệ mười bốn, huynh ấy hai mươi…là sáu tuổi mới đúng chứ."

"Ai bảo thế chứ?" – Ngao Thịnh tỏ ra không phục – "Ta sắp mười lăm, y còn chưa đến hai mươi, vậy thì chỉ có bốn tuổi thôi. Mà ở đâu lại có thứ trưởng bối chỉ hơn có bốn tuổi chứ."

Tiểu Hoàng cũng hết cách. Ngao Thịnh đúng là vẫn còn thứ tâm tính trẻ con. Tiểu Hoàng ôm nó vào lòng, nó cũng không phản kháng, chỉ là còn hơi tức tức thôi. Tiểu Hoàng biết cơn giận của nó đã tiêu tan không ít, bèn xoa đầu nó mà bảo rằng – "Đệ có biết hay không, đợi đến khi hồi cung, nguy cơ trùng trùng, Tương Thanh phải bảo vệ an toàn cho đệ, còn giúp đệ suy nghĩ biện pháp, đệ có chuyện gì phải thương lượng cùng huynh ấy, ngàn vạn lần không được trêu chọc như mới rồi, có biết chưa?"

Ngao Thịnh trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi – "Huynh…huynh không theo giúp ta sao?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, rồi vỗ lưng Ngao Thịnh mà bảo – "Còn chưa đến lúc đâu."

"Cái gì mà còn chưa đến lúc chứ?" – Ngao Thịnh ngẩng mặt lên – "Huynh có biết không vậy hả? Phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho huynh và Tư Đồ đâu."

"Ý đệ là sao?" – Tiểu Hoàng chưa hiểu.

"Tính tình lão ta quái đản lắm." – Ngao Thịnh nói – "Tẩm cung của lão là nơi không cho phép bất kỳ phi tử nào vào cả. Có một lần ta lén chạy vào xem thử thì thấy trên tường đầy rẫy tranh họa chân dung của Ân Tịch Ly."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng kinh ngạc – "Ý đệ là…"

"Phụ hoàng ta thường xuyên tự nhốt mình trong tẩm cung, có đôi khi sẽ đập vỡ đồ đạc, có đôi khi lại cười rất quái dị…cứ như điên điên khùng khùng ấy." – Ngao Thịnh ngồi thẳng dậy, thở dài bảo – "Ta không muốn về lại nơi ấy."

Tiểu Hoàng nghe nó nói thế liền hỏi – "Thế đệ có muốn làm hoàng đế không?"

"Có, ta muốn!" – Ngao Thịnh gật gù, không chút do dự.

"Vì sao nào?" – Tiểu Hoàng thắc mắc – "Là bởi vì làm hoàng đế sẽ giúp đệ có được những thứ mình muốn ư?"

"Không phải à nha!" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Bộ huynh tưởng ta là thằng ngốc hả? Nếu ta mà không trở thành hoàng đế thì còn có cơ may toàn mạng sao?"

Tiểu Hoàng càng kinh ngạc hơn, nhìn Ngao Thịnh.

"Đừng nói chỉ có ta…đến cả huynh và Tư Đồ cũng đừng hòng có đường sống." – Ngao Thịnh rên rỉ rồi ngồi xếp bằng lại – "Vị Nhị hoàng huynh kia của ta ấy, đừng có thấy hắn có vẻ bệnh hoạn yếu ớt mà xem thường, tâm địa hắn cũng hiểm độc lắm đấy. Lại còn cả ngoại công của hắn, lão già Hạ Viêm Quảng ấy, và cả tên Hạ Lỗ Minh đang nắm giữ binh quyền hoàng thành nữa…Lúc trước Thụy Vương còn ở đó thì bọn họ còn biết dè chừng, bây giờ Thụy Vương mất mà Tề Dịch cũng chẳng còn, quay về cũng chưa biết sẽ ra sao đâu. Tương Thanh cũng chỉ là một tên nhóc, có thể giúp đỡ được gì đâu chứ."

Tiểu Hoàng mỉm cười, cố gắng hết sức để ôm Ngao Thịnh đặt lên chân mình mà nói – "Đệ có biết vì sao Hoàng đế lại phong cho đệ làm Thái tử không?"

Ngao Thịnh nghiêng đầu nghĩ, sau đó nhìn Tiểu Hoàng, tỏ ra khó hiểu – "Dù sao thì chắc chắn là lão cũng có dụng ý riêng…còn cụ thể ra sao thì ta không rõ."

"Sức khỏe của phụ hoàng đệ…rốt cuộc là thế nào vậy?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Bề ngoài thì thấy lão bệnh nặng lắm, nhưng mà…" – Ngao Thịnh vừa nói vừa đổi đề tài câu chuyện – "Ta cứ cảm thấy như lão đang giả vờ ấy."

"Sao đệ lại nghĩ thế?" – Tiểu Hoàng lại hỏi.

"Ta thấy lão lén đổ thuốc của thái y dâng lên…Còn nữa nha, có những lúc lão không chú ý, ta trộm nhìn thấy lão có vẻ khỏe lắm." – Ngao Thịnh trả lời.

"Ông ta không phải là không chú ý để đệ nhìn thấy…mà là cố tình để cho đệ thấy." – Tiểu Hoang vuốt tóc cho nó – "Phụ hoàng đệ phong đệ là Thái tử, bởi vì ông ta biết đệ có ta và Hắc Vân Bảo làm hậu thuẫn. Ông ta muốn lợi dụng Hắc Vân Bảo để diệt trừ Hạ thái sư, sau đó sẽ diệt nốt Hắc Vân Bảo, như thế thì giang sơn sắp lung lay của ông ta sẽ lại rơi vào tay ông ta một lần nữa.

"Lão…" – Ngao Thịnh cau mày suy nghĩ cả buổi rồi mới gật gù – "Thì ra là thế…Thế ta phải làm sao đây?"

Tiểu Hoàng lại vuốt tóc cho nó – "Đệ chỉ cần cố gắng vươn lên, để ông ta cảm thấy là đệ không biết gì cả, vậy là ổn thôi."

"A?" – Ngao Thịnh ngoẹo đầu nhìn Tiểu Hoàng – "Vì sao chứ?"

"Đệ và Nhị hoàng tử nếu mang ra so sánh với nhau, tuy rằng là nhỏ tuổi hơn, nhưng xét về sự xuất sắc thì đệ trội hơn." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Trong chốn cung đình thì tránh sao được chuyện phe phái tranh đấu với nhau nào. Lúc trước Hạ Viêm Quảng bị Thụy Vương áp chế, cho nên thế lực của ông ta không thể bành trướng khắp triều đình và dân gian được. Hơn nữa ta xem cách xử sự của ông ta thì thấy người này là kẻ khẩu phật tâm xà. Thụy Vương vừa nằm xuống là ông ta liền truy cùng giết tận thủ hạ của Thụy Vương, tất sẽ gây ra không ít hận thù…Chính vì vậy, trong thời gian đầu, những bộ hạ cũ của Thụy Vương nếu muốn giữ mạng chỉ có thể dựa vào đệ thôi."

Ngao Thịnh gật gù – "Ý huynh là bảo ta mượn sức của nhóm người Thụy Vương?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Đệ phải biểu hiện rằng mình thật sự có khả năng, trầm tĩnh, có khí chất vương giả, để những người đó chịu đi theo đệ, nhưng không dám tính kế lừa gạt hãm hại đệ. Thái độ của đệ đối với bọn họ không cần cung kính, chỉ cần làm cho bọn họ hiểu rằng, nếu không biết lấy lòng đệ, không phò trợ đệ lên ngôi thì sẽ rơi vào tay Hạ Viêm Quảng, và cũng chỉ có một con đường chết mà thôi."

Ngao Thịnh gật đầu bảo – "Thật ra chuyện này không làm ta lo lắng lắm…Có điều, ta sợ phụ hoàng."

"Đệ sợ ông ta?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Phải!" – Ngao Thịnh gật đầu – "Ta không biết làm sao đối mặt với lão, lão nghĩ gì ta đoán không được."

Tiểu Hoàng mỉm cười – "Kỳ thật người sống trên đời đều như nhau cả thôi."

"Nói thế là sao?" – Ngao Thịnh tỏ ra không hiểu.

"Đệ không biết ông ta đang nghĩ gì, vậy thì ngược lại, ông ta cũng không biết đệ đang nghĩ gì." – Tiểu Hoàng hỏi lại Ngao Thịnh – "Đúng không nào?"

"Đúng!" – Ngao Thịnh gật đầu mà cứ mơ mơ hồ hồ – "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, đệ có một ưu thế, chính là ông ta càng khao khát muốn hiểu đệ, nhiều hơn cả chính đệ muốn hiểu về ông ta."

Ngao Thịnh cảm thấy rất khó hiểu – "Là sao?"

"Hoàng đế là một người luôn nắm tất cả mọi thứ trong tay mình, tâm cơ thâm trầm. Ông ta muốn lợi dụng đệ đến để bảo trụ giang sơn của ông ta, làm sao có thể tự cho phép chính mình không hiểu gì về đệ được." – Tiểu Hoàng nói.

"Ừ ha…" – Ngao Thịnh gật gù – "Nhưng nếu vậy thì ta phải làm sao?"

"Thời gian đầu, đệ phải cố gắng giấu kín tất cả mọi cảm xúc, không được thể hiện ra hỉ nộ ái ố, không để tâm thắng thua, không cho ông ta có cơ hội nào để nhìn thấu đệ. Chuyện duy nhất mà đệ phải làm chính là chuyên tâm mượn sức tất cả những người có thể mượn, gầy dựng thế lực cho mình, đối với ông ta thì phải hiếu thuận dễ bảo. Phần khác, phải tận tâm tận lực tránh giao tranh chính diện với người nhà họ Hạ. Chỉ cần đệ cố gắng duy trì một năm thôi, cho chính đệ một chút thời gian để trưởng thành hơn."

Ngao Thịnh gật đầu, cố gắng ghi nhớ hết thảy mọi điều – "Lão ta nhất định sẽ trăm phương nghìn kế phái người đến để dò hỏi…Nhưng nếu ta không tín nhiệm bất kỳ ai, cũng không nói ra lời trong lòng, thì lão có chết cũng không thể nhìn thấy được gì cả…"

"Thông minh lắm!" – Tiểu Hoàng gật gù – "Nhưng dù sao một cây làm chẳng nên non mà. Thế nên những lúc đệ cần người để thương lượng thì phải tìm Tương Thanh."

"À…" – Ngao Thịnh gục gặc đầu – "Chả trách huynh bảo ta phải đối xử tốt với y."

"Nhưng mà, trước mặt người khác đệ không được để người ta biết đệ đối xử rất tốt với huynh ấy." – Tiểu Hoàng chỉ vào ngực Ngao Thịnh – "Ở trước mặt người khác thì đệ phải để người ta nghĩ rằng Tương Thanh chỉ là một hộ vệ, một tùy tùng, một nô tài mà bất kỳ lúc nào đệ cũng có thể vứt bỏ được. Nhưng sâu trong lòng đệ, đệ phải nhớ cho kỹ, rằng huynh ấy là người duy nhất mà đệ có thể tin, là bằng hữu của đệ."

Ngao Thịnh trầm mặc chốc lát rồi gật đầu – "Ta hiểu rồi!"

"Thế sau một năm thì sao?" – Ngao Thịnh lại hỏi – "Hết hạn một năm rồi thì ta phải làm gì nữa?"

"Sau một năm…" –Tiểu Hoàng cười có phần buồn bã – "Đến lúc ấy thì ta sẽ đến chỗ đệ."

"Huynh sẽ đến ư? – Ngao Thịnh vừa mừng vừa sợ – "Thật ư?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu – "Đến lúc đó đệ đã mười sáu tuổi rồi, trong tay cũng đã có thế lực." – Tiểu Hoàng xoa đầu Ngao Thịnh – "Đến lúc đó, ta và Tư Đồ sẽ đến giúp đệ, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế."

"Ừm!" – Ngao Thịnh nhào vào lòng Tiểu Hoàng cọ cọ – "Ta biết là huynh không nỡ bỏ mặc ta đâu mà."

"Thịnh Nhi!" – Tiểu Hoàng đột nhiên lên tiếng gọi Ngao Thịnh – "Nhưng ta muốn đệ phải thề một chuyện."

"Thề ư?" – Ngao Thịnh chưa kịp hiểu – "Nhưng là thề chuyện gì cơ?"

"Đệ phải thề, nếu có một ngày đệ nắm được thiên hạ trong tay, tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho Tư Đồ và Hắc Vân Bảo."

"Mắc mớ gì ta phải gây khó dễ cho hắn chứ?" – Ngao Thịnh trừng mắt – "Ta có nhỏ nhen đến thế đâu."

"Đệ thề đi!" – Tiểu Hoàng vẫn kiên trì.

"Được rồi!" – Ngao Thịnh giơ tay lên, thành kính thề với trời – "Ngao Thịnh ta xin thề với trời, không cần biết về sau có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không gây khó dễ cho Tư Đồ và Hắc Vân Bảo. Nếu phạm lời thề này, trời tru đất diệt!" – Nói rồi thì quay sang nhìn Tiểu Hoàng – "Huynh vừa lòng chưa?"

Tiểu Hoàng mỉm cười gật đầu, kéo Ngao Thịnh đến ôm vào lòng, tự lẩm bẩm – "Ừm, đệ nhất định phải nhớ rõ lời thề hôm nay."

147. Chương 74

Chương 74 | Tính già hóa non

– Lộng xảo thành chuyết –

Tư Đồ đi qua đi lại trước cửa thạch ốc độ hai vòng rồi tìm băng ghế đá dài mà ngồi xuống. Tương Thanh mang đến cho hắn một chén trà. Tư Đồ nhìn y, cười và hỏi – "Bắt ngươi cùng đi với Ngao Thịnh, hẳn là ngươi không được vui?"

Tương Thanh hơi sửng sốt, vội vã lắc đầu bảo – "Bang chủ bảo tôi đi, tôi có thể không đi sao?"

Tư Đồ cười, thản nhiên bảo – "Ngươi cũng không còn nhỏ nữa… chẳng cần thiết phải chôn thân ở mãi một nơi, có thể làm gì thì cứ làm đi."

Tương Thanh ngẩng lên nhìn chằm chằm vào Tư Đồ – "Bang chủ… người…"

"Những thủ hạ dưới trướng của ngươi thì dẫn theo hết đi." – Tư Đồ nhấp một ngụm trà, rồi nói một cách rất bâng quơ.

"Sao cơ?" – Tương Thanh ngạc nhiên – "Bang chủ, tôi dẫn người đi rồi thì Hắc Vân Bảo biết làm sao?"

"Ai… ngươi chỉ dẫn theo người của mình thôi mà, số còn lại có ít đâu mà sợ." – Tư Đồ cười.

"Nhưng mà… tình hình bây giờ…" – Tương Thanh có hơi sốt ruột.

"Việc ở đây ngươi đừng bận lòng." – Tư Đồ mỉm cười ngắt lời Tương Thanh – "Đi theo Ngao Thịnh đến kinh thành đi. Và hãy nhớ rõ nó là đệ đệ của Tiên Tiên đấy."

Tương Thanh im lặng cúi đầu, cuối cùng mới ngẩng lên hỏi – "Vậy… chờ đến khi Ngao Thịnh đăng cơ rồi thì tôi có thể quay về hay không?"

Tư Đồ sửng sốt bật cười – "Vậy phải xem ngươi có muốn về hay không đã."

Tương Thanh kinh hãi hỏi lại – "Bang chủ, người không cần tôi nữa ư?"

Tư Đồ cười ha hả, đứng dậy vỗ vai Tương Thanh – "Sự đời khó nói trước, đợi đến lúc đó mới nói đi."

Mấy ngày sau đó thì mọi người ai nấy đều hết sức bận rộn, Ngao Thịnh cũng không gây chuyện gì náo loạn hơn nữa. Ban ngày thì đi theo Tiểu Hoàng đọc sách, Tiểu Hoàng dạy nó thêm vài điều, buổi tối thì Tư Đồ dạy nó học võ công.

Ngao Thịnh thông minh dị thường, hơn nữa gần đây thằng nhóc con ấy cũng bắt đầu sửa chữa những thói quen của mình trong chuyện sinh hoạt. Vốn dĩ nó vẫn quen thói ương ngạnh, đỏng đảnh do được nuông chiều, hiện giờ thì lại ngoan ngoãn ăn uống, dễ có đến gấp hai lần.

Tư Đồ thầm giật mình, có một ngày không nhịn được phải buông lời hỏi – "Bộ ngươi quyết tâm ănập thây lên hay sao?"

Ngao Thịnh hung hăng trừng mắt liếc trả lại Tư Đồ một cái – "Ta phải mau mau lớn lên chớ. Ngươi cứ chờ đó đi, rồi sẽ có một ngày ta còn cao to hơn ngươi nữa kìa."

Tư Đồ nhướn mày, quay sang nhìn Tiểu Hoàng. Bệnh của tiểu hài tử đã gần như khỏi hẳn rồi, tâm tình gần đây cũng vui vẻ lắm, nhưng chẳng hiểu vì sao mà Tư Đồ cảm thấy hình như y có chút tâm sự gì đó.

…

Những ngày càng vui vẻ thì lại càng chóng vánh trôi qua, chẳng bao lâu sau, có thám báo chạy đến bẩm với Tư Đồ —— đoàn người đón hoàng thái tử đã nhập Thục rồi, ngày mai sẽ đến Hắc Vân Bảo.

Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh, rời khỏi thạch ốc trở về Hắc Vân Bảo.

Tư Đồ và Tương Thanh vẫn còn vài việc bận nên nhanh chóng mất dạng, bỏ lại Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh ngồi trong sân dùng trà. Cả hai người đều chẳng ai đề cập đến việc chia lìa của ngày mai.

Lúc này, ngoài cửa xuất hiện một bóng người đi vào, Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh thấy thế đều đứng bật dậy – "Tứ Nương!"

"Ta đang đi tản bộ một chút." – Tứ Nương bây giờ đang có mang, bụng hơi hơi to ra, vừa cười vừa chào hỏi hai người.

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh dù sao vẫn còn chút tâm tính trẻ con, cứ nhìn chằm chằm vào bụng của Tứ Nương một cách hết sức tò mò.

"Đã biết đạp rồi đấy, hai đứa có muốn sờ thử không?" – Vân Tứ Nương cười mà hỏi.

"Có thể được sao?" – Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đưa mắt liếc nhìn nhau, cẩn thận đưa tay qua chạm nhẹ lên bụng của Tứ Nương…

"Í, em bé đạp này!" – Cả hai đứa trẻ cùng kinh ngạc đến mở to hai mắt, hại cho Tứ Nương phải bật cười lớn.

Mộc Lăng dẫn theo hai người thợ may đến, nói là giúp Ngao Thịnh làm vài thứ y phục tươm tất, để dùng khi nào về đến hoàng cung, bảo Ngao Thịnh đi mặc thử xem sao.

Tứ Nương và Mộc Lăng đều giúp Ngao Thịnh đi thử y phục mới, riêng Tiểu Hoàng thì lấy cớ trong người không khỏe, phải nghỉ ngơi một chốc để ngồi lại trong phòng. Y đợi đến khi tất cả mọi người đi rồi thì cho gọi Tương Thanh đến.

"Tiểu tiên sinh tìm tôi à?" – Tương Thanh vừa vào, thấy không có ai ở đấy thì có phần hơi khó hiểu.

"Huynh ngồi đi!" – Tiểu Hoàng chỉ chiếc ghế bên cạnh.

Tương Thanh bước đến ngồi xuống kế bên Tiểu Hoàng, chờ nghe xem y có gì căn dặn.

"Vật này cho huynh." – Tiểu Hoàng lấy từ trong ngực ra một phong thư dày thật dày đưa cho Tương Thanh.

"Đây là cái gì?" – Tương Thanh đón lấy xem mà chưa hiểu lắm.

"Bên trong có viết về những nguy cơ hai người có thể gặp phải khi lên kinh chuyến này, có cả phương pháp giải quyết nữa." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Huynh phải giữ cẩn thận, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến."

"Ừm!" – Tương Thanh cất thư vào ngực, gật đầu bảo – "Xin cứ yên tâm, tôi sẽ giữ gìn cẩn thận mà."

Tiểu Hoàng gật gù nói tiếp – "Ta còn có một thỉnh cầu."

Tương Thanh nghe qua thì cảm thấy vui – "Tiểu tiên sinh, có chuyện gì thì người cứ dặn dò là được mà, cần gì phải thỉnh cầu chứ."

"Thịnh Nhi tính tình rất ương ngạnh… về sau chắc là huynh phải vất vả nhiều." – Tiểu Hoàng tỏ ra hơi khó xử – "Sau này nếu nó có làm chuyện gì quá đáng, mong huynh hãy nể mặt ta và Tư Đồ mà bỏ quá cho nó."

Tương Thanh gật đầu – "Tôi vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, xin người đừng lo lắng."

Tiểu Hoàng cũng gật đầu – "Còn nữa… huynh có thể tiếp tục dạy nó võ công không?"

"Dạy võ công ư?" – Tương Thanh thắc mắc – "Ý người là muốn tôi dạy Ngao Thịnh sao?"

"Phải!" – Tiểu Hoàng xác nhận – "Tuy rằng các huynh đều có thể bảo vệ nó, nhưng nếu tự mình có thể bảo vệ mình thì vẫn tốt hơn. Huống hồ, ta xem ra Thịnh Nhi cũng thích học võ đấy, vậy ,cảm phiền huynh chịu cực nhọc dạy dỗ nó."

"Được!" – Tương Thanh gật đầu đồng ý, rồi ngồi lại thêm chốc lát. Y thấy Tiểu Hoàng không nói gì liền cáo từ rời đi. Vừa đi đến cửa lại nghe hình như Tiểu Hoàng lẩm bẩm gì đấy – "Thịnh Nhi rất có tâm cơ… nhưng phàm đã là người có tâm cơ thì mọi sự ham muốn cũng nhiều, lại càng không biết quý trọng, vậy nên vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc."

Tương Thanh không mấy hiểu được, chỉ còn cách bỏ đi. Vừa ra đến sân thì bị Ngao Thịnh vốn đã chờ sẵn ở đó chặn lại, hùng hùng hổ hổ hỏi – "Hoàng Hoàng nói gì với ngươi đấy hả?"

Tương Thanh hơi nhướn mi – "Cậu đúng là không biết phép tắc gì cả. Có một vị ca ca tốt như thế mà cũng không biết gọi, cứ kêu là Hoàng Hoàng mãi thôi."

"Ai cần ngươi lo chứ hả?" – Ngao Thịnh trừng mắt – "Huynh ấy nói với ngươi cái gì hả? Có cho ngươi cẩm nang diệu kế gì không? Có thì mau đưa ta xem với."

Tương Thanh ngửa mặt than trời, rồi đáp – "Tiểu tiên sinh nhờ ta dạy cậu học võ công."

"Chỉ vậy thôi?" – Ngao Thịnh tỏ ra không tin.

"Chỉ vậy thôi!" – Tương Thanh gật đầu.

"Hứ… không thèm!" – Ngao Thịnh tìm ghế đá mà ngồi xuống – "Thế mà ta cứ tưởng huynh ấy đẩy ta đi để nói với ngươi chuyện kinh thiên động địa gì ấy chứ."

Tương Thanh hơi giật mình. Đừng thấy đứa trẻ này tuổi chưa lớn mà xem thường, nó rất có tâm cơ, đầu óc cũng thông minh, chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay tiểu tiên sinh cố ý lừa nó đi chỗ khác…

"Y phục thử thế nào rồi?" – Tương Thanh nói lảng sang chuyện khác – "Lúc trở về thì ăn vận cho tươm tất sang trọng một chút."

"Còn chờ đến ngươi phải lo sao?" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Phải rồi, ta cũng chọn cho ngươi một bộ đấy, mau đi thay xem nào."

"Ta không cần đâu!" – Tương Thanh lắc đầu – "Ta chỉ là âm thầm làm việc, không thể thu hút sự chú ý của người khác được."

"Ai bảo cứ mặc y phục mới là thu hút sự chú ý của người khác hử?" – Ngao Thịnh cười cười đầy vẻ gian trá – "Ta cam đoan ngươi mà mặc bộ y phục ấy vào rồi thì sẽ vô cùng, vô cùng không thu hút sự chú ý của người khác."

"Sao cơ?" – Tương Thanh cứ ù ù cạc cạc mà bị Ngao Thịnh lôi kéo.

"Ngươi nghĩ đi! Ngươi đường đường là phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, trên giang hồ có ai mà không biết ngươi chứ?" – Ngao Thịnh nói y như thật – "Ngươi mà lộ diện thì mọi người sẽ đề phòng ngươi ba phần mất thôi. Vậy nên ta quyết định để ngươi cải trang làm thủ hạ của ta, mà còn phải là một văn nhân nữa kìa."

"Cái gì cơ?" – Tương Thanh dở khóc dở cười – "Ta làm sao có thể cải trang thành văn nhân chứ? Này, chờ đã…"

Ngao Thịnh dùng hết sức để túm lấy, lôi tuột Tương Thanh vào phòng, ép y phải thay một bộ y phục màu trắng, loại mà các phu tử hay mặc, sau đó nheo mắt đánh giá, vừa lòng vừa ý mà cười.

Tương Thanh vốn muốn phản đối, nhưng Mộc Lăng và Tứ Nương đều bảo cách ăn vận này tốt lắm, không khiến người khác chú ý đến, cùng lắm sẽ chỉ nghĩ y là một tiên sinh dạy Ngao Thịnh học chữ mà thôi. Tương Thanh cắn răng cắn lợi, lòng thầm mắng tên nhóc con kia lấy việc công để báo thù chuyện tư. Đúng lúc ấy thì có tiếng Mộc Lăng thì thầm bên tai – "Ngươi cũng nên mừng đi, nó chưa bắt ngươi giả trang làm một cô nương đã là may mắn lắm rồi."

Mặt mày Tương Thanh lập tức chuyển sang xanh mét, ngoan ngoãn ngậm miệng lại không nói nữa.

"Nói đi thì cũng phải nói lại…" – Mộc Lăng vuốt cằm đánh giá Tương Thanh – "Ngươi lúc bình thường không phải đen thì cũng là xám, bây giờ chuyển sang màu trắng… cũng ra dáng một chú chó con lắm đó." – Vừa nói vừa nắn nắn quai hàm của Tương Thanh – "Sao mặt mày lại tối sầm vậy hử? Nào nào, cười một cái đi Tương phu tử."

Tương Thanh giận dữ đến mức suýt rút đao chém người. Trong lòng y tự nhủ thầm việc tốt duy nhất khi rời khỏi Hắc Vân Bảo là sẽ không bị tên thần y khùng điên này trêu chọc nữa.

Đêm đến, cả Hắc Vân Bảo đều đã chuẩn bị đâu ra đó sẵn sàng, mọi người cùng đi nghỉ ngơi sớm, đợi sáng sớm mai đội rước sẽ đến.

Tư Đồ xoa cổ về phòng, vừa đến cửa thì thấy Tiểu Hoàng ngơ ngác ngồi ở đầu giường, đầu dựa vào thanh trụ, sách cầm trên tay mà mắt thì lại chăm chăm nhìn vào ánh nến chập chờn trên bàn, mặt mày thẫn thờ.

Tục ngữ xưa có câu, dưới đèn ngắm mỹ nhân. Tiểu Hoàng lẳng lặng ngồi ở đầu giường, được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mềm mại mà ấm áp của những ngọn nến, cả người như được phủ một chiếc chụp đèn mờ ảo, đôi mắt màu hổ phách rực lên những nốt sáng, và những đường cong vốn nhu hòa nay lại càng mềm mại bội phần.

Tư Đồ rất vừa ý, lại nổi cơn hứng thú, ngẫm nghĩ một chốc rồi nhẹ nhàng khép cửa lại, lén lút phi thân lên nóc nhà, dỡ một viên ngói ra, đưa mắt nhìn xuống.

Bên dưới kia, Tiểu Hoàng vẫn đang ngẩn người ra.

Tư Đồ ướm thử khoảng cách đến chỗ đầu giường ngay phía sau Tiểu Hoàng, sau đó bèn nâng tay dỡ thêm mấy viên ngói ra rồi phi thân tiến vào.

Tiểu Hoàng nghe được tiếng động thì cả kinh, hồi phục tinh thần, định quay đầu lại thì bị một người chẹn ngay cổ khống chế, rồi lại nghe có một giọng nói khàn khàn từ phía sau vang lên – "Không được nhúc nhích!"

Tiểu Hoàng hốt hoảng tự nhủ sao giọng nói này nghe quen quá… là ai có khả năng lớn đến thế, có thể đang đêm đột nhập vào Hắc Vân Bảo mà còn ung dung như không đi vào phòng y nữa. Thân thủ người này chắc chắn không tệ đâu… Là ai vậy chứ?

Kỳ thật cái kẻ được gọi là thích khách ấy chỉ là Tư Đồ giả giọng mà ra thôi. Tư Đồ cảm giác được vùng da cổ trắng nõn mịn màng của Tiểu Hoàng nên trong lòng ngứa ngáy lắm, và tự dưng lại nảy ra một chủ ý mới.

"Tư Đồ đâu rồi?" – Tư Đồ trầm giọng hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng hơi hoảng sợ, chẳng lẽ người này là đến vì Tư Đồ ư? – "Huynh ấy không có ở…"

"Thế khi nào thì về?" – người nọ lại hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu – "Không biết… nhưng ngươi là ai."

"Ha ha… Ta là kẻ duy nhất trên đời này có thể đoạt được mạng của Tư Đồ."

Tiểu Hoàng có phần khẩn trương. Người này có vẻ như rất lợi hại, rốt cuộc là có tư thù gì với Tư Đồ vậy chứ?

"Ngươi… có thù oán gì với Tư Đồ vậy?" – Tiểu Hoàng cố trấn tĩnh mà hỏi.

"Đúng vậy, quả thật là có mối thù thâm sâu tựa biển cả. Hắn đã cướp đi người mà ta yêu nhất." – Người phía sau nghiến răng gằn giọng.

Tiểu Hoàng sợ hãi hỏi lại – "Có phải đã có hiểu lầm gì chăng?"

"A… hiểu lầm ư?" – người phía sau cười lạnh – "Ngươi là gì của hắn?"

Tiểu Hoàng sửng sốt khi người này không biết y là ai. Nói cách khác, hắn không phải là người đến từ hoàng thành, mà chỉ đơn thuần là một kẻ đến tìm Tư Đồ để trả thù.

"Ngươi ngủ trong phòng hắn… mà ta nghe bảo hắn đã thành thân." – Người nọ cười – "Nói vậy thì ngươi chính là tên nam nhân mà hắn yêu rồi."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng hơi sốt ruột mà cũng chưa nghĩ ra thêm được gì.

"Haha… vậy ngươi có thích hắn không?" – Người nọ lại trầm giọng hỏi.

Tiểu Hoàng lại nhẹ nhàng gật đầu, khiến cho Tư Đồ ở phía sau vui sướng phát điên, nhưng lại giả vờ tức giận – "Sao lại chẳng nói lời nào thế? Ta biết rồi, ngươi vốn không hề thích hắn, là hắn ép buộc ngươi đúng không?"

"Không phải vậy đâu!" – Tiểu Hoàng vội vã kêu lên – "Ta thích huynh ấy thật mà." – Nói xong thì mặt mày đỏ au lên.

Lòng Tư Đồ còn ngọt ngào hơn cả đổ mật vào, mắt nhìn thấy bóng dáng thon gầy của Tiểu Hoàng, cái cổ trắng nõn, chỉ một nắm tay cũng có thể tóm trọn cả thắt lưng, bật cười lớn – "Ngươi đã là người mà hắn yêu nhất, vậy chi bằng ta cướp ngươi về đi, như vậy xem như đã báo thù được rồi." – Nói xong liền vung tay tóm lấy ngang lưng Tiểu Hoàng.

"Không… không được… thật ra ngươi là ai?" – Tiểu Hoàng tức giận giãy dụa lên.

Tư Đồ tuy rằng giả dạng thành kẻ trộm, nhưng cũng không dám dùng hết sức, sợ làm bị thương bảo bối nhà mình thì không biết khóc với ai đâu.

Hắn nghĩ ngợi một chút rồi đột nhiên tháo đai lưng của Tiểu Hoàng xuống.

"Á… " – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên, còn chưa kịp nói gì thì Tư Đồ đã dùng chính đai lưng ấy bịt mắt y lại.

"Ngươi… ngươi làm gì thế?" – Tiểu Hoàng sốt ruột. Tư Đồ lại xé cả màn giường xuống, dùng nó quấn quanh người Tiểu Hoàng rồi ôm y bay ra khỏi nóc nhà.

"Ngươi làm gì vậy? Mau buông ta ra!" – Tiểu Hoàng giãy dụa, tiếng hét vọng đến tai mấy thủ vệ, lúc ấy đang nhìn Tư Đồ ngây người ra.

Tư Đồ đưa suỵt khẽ ý bảo họ đừng lên tiếng, sau đó ôm chặt Tiểu Hoàng phóng ra khỏi Hắc Vân Bảo.

"Bang chủ đang làm gì vậy?" – Một thủ vệ lên tiếng hỏi.

"À ừ…" – Có người hoang mang lắc đầu đáp – "Không biết nữa à nha, hay là bày trò chơi với tiểu tiên sinh?"

Xa xa có bóng dáng Mộc Lăng đang lắc đầu buông lời mắng – "Cái đồ Tư Đồ cầm thú nhà ngươi! Làm nhiều việc ác như thế cẩn thận về sau không nhúc nhích được nữa đấy."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ đưa đến chỗ đống cỏ khô ở phía sau núi, là một nơi bốn bề vắng lặng. Tư Đồ thấy trăng treo vắt vẻo trên đầu mình, trước mặt là Tiểu Hoàng đã bị bịt kín hai mắt, đang vừa tức tối vừa hoảng hốt giãy dụa kịch liệt, đôi môi khép mở vô cùng gợi cảm thì đã muốn đấm ngực tru lên vài tiếng như sói đói vào đêm trăng rằm.

"Ngươi… thật ra là ngươi muốn làm gì hả?" – Tiểu Hoàng cảm giác được mình đang nằm trên một mớ cỏ khô, cựa quậy muốn thoát khỏi sự quấn chặt của cái màn giường, mang cả mảnh vải đang bịt mắt mình tháo xuống.

"Ha hả…" – Tư Đồ tiếp tục giả dạng làm kẻ bại hoại – "Quả nhiên Tư Đồ là kẻ tinh mắt, ngươi đúng là một mỹ nhân à nha."

"Ngươi… ngươi nói quàng nói xiên gì vậy hả?" – Do không thể nhìn thấy gì nên Tiểu Hoàng càng sợ hãi. Nhưng điểm kỳ quái nhất là người này lại mang đến cho y một cảm giác rất thân thuộc, chẳng lẽ là người quen ư?

"Ta… ta có quen ngươi ư?" – Tiểu Hoàng cố gắng trấn tĩnh để hỏi người nọ.

Tư Đồ mỉm cười, lòng tự nhủ tiểu hài tử quả nhiên có cảm giác thân quen với mình. Hắn đảo mắt rồi bật cười lớn – "Hay là như vầy đi, nếu như ngươi đoán được ta là ai thì ta sẽ thả ngươi ra."

"Nói vậy là ta thật sự có quen ngươi?" – Tiểu Hoàng giật mình.

"Hahahaha… đâu chỉ là quen thôi đâu, mỗi ngày còn gặp nữa đó chứ." – Tư Đồ cười rất chi là tà ác – "Cơ mà đã có thưởng thì cũng phải có phạt. Nếu ngươi đoán sai thì ta sẽ cởi một món y phục của ngươi, có chịu không nào?"

"Không được!" – Tiểu Hoàng từ chối – "Đồ hạ lưu, ta cũng chả thèm biết ngươi là ai."

Tư Đồ cảm thấy được trong lòng run rẩy cả lên. Đừng nghĩ tiểu hài tử bình thường cứ như con thỏ nhỏ nhé, đến lúc đụng chuyện thì vô cùng dũng cảm đấy.

"Không chịu cởi y phục thì thân mật một chút cũng được ha…" – Nói xong liền vươn tay xoa xoa thắt lưng Tiểu Hoàng, còn nhân tiện sờ sờ mông y nữa.

"A……" – Tiểu Hoàng kinh hãi vung tay đánh người nọ – "Ngươi tránh ra mau! Không được đụng đến ta."

Tư Đồ chợt cảm thấy máu nóng đang tràn lên não mình, sảng khoái đến không nói nên lời. Ngoại trừ hắn ra thì tiểu hài tử không cho ai chạm vào. Thế nhưng hắn vẫn vờ tức giận kêu lên – "Ngươi và Tư Đồ cũng đã làm ba cái chuyện đó rồi, vậy mắc mớ gì không cho ta đụng vào hả?"

"Tư Đồ thì khác!" – Tiểu Hoàng hung hăng đánh đá tứ tung – "Ngoại trừ huynh ấy ra thì ai cũng không được, ngươi mà dám làm xằng bậy thì ta chết cho ngươi coi."

Tư Đồ cười đến lệch cả miệng. Ôi, Tiên Tiên nhà hắn ngoại trừ chính hắn thì không cho ai chạm vào hết kìa.

"Ngươi thả ta ra mau!" – Tiểu Hoàng càng nghĩ càng giận, đưa tay đấm vào người trước mặt mình, trong lúc quẫy đạp thì có một vật gì đó rơi trúng xuống tay y, vừa chạm đến thì thấy đó là một khối ngọc bội, mà hình như là đã gặp qua ở đâu rồi.

Tư Đồ đang đắm chìm trong niềm sung sướng vô bờ, tiếp tục giở trò hôn vào cổ Tiểu Hoàng – "Ngươi đúng là đẹp quá mà. Thôi thế này nhé, ngươi đừng theo Tư Đồ nữa, đi theo ta đi, ta so với hắn còn lợi hại hơn gấp bội."

"Ta không thèm!" – Vốn Tiểu Hoàng đang trong cơn nghi hoặc nhưng đến đây thì cũng không còn kịp nghĩ gì nữa, chỉ còn biết làm sao để mau mau thoát thân. Thế nhưng kẻ ở phía trên kia khí lực lớn lắm, với cả cái chỗ ấy ấy của hắn áp sát vào hông y lại còn đang cứng lên nữa. Cảm giác này Tiểu Hoàng biết rõ lắm, lòng thầm mắng người này cũng hạ lưu y hệt Tư Đồ vậy.

"Ha ha ha ha , ngươi có phản kháng cũng vô dụng thôi." – Tư Đồ lúc này đã hứng thú đến cực điểm rồi, càng đùa dai hơn, chỗ này sờ một tí, chỗ kia rờ một tẹo, làm cho Tiểu Hoàng phải giãy dụa liên tục. Sau cùng, Tiểu Hoàng hết sức ngã vật ra đống cỏ, tóc tai rối bù, và rồi đột nhiên khóc nức nở lên.

"Ối…" – Tư Đồ sửng sốt, lòng thầm nhủ không phải chính mình vừa chọc cho Tiên Tiên yêu quý phải khóc rồi chứ. Hắn theo bản năng muốn cất lời an ủi, nhưng sực nhớ lại nếu Tiên Tiên mà biết hắn giả dạng ác nhân đến trêu chọc y, thì ai biết chừng đâu mai mốt sẽ không có đường trèo lên giường nữa đó. Trong cái khó mới ló cái khôn, Tư Đồ dùng giọng nói thật của mình mà hét lên – "Kẻ nào đấy? Mau buông Tiên Tiên ra ngay."

Tiểu Hoàng vừa nghe thấy giọng Tư Đồ thì vừa mừng vừa sợ bèn kêu toáng lên – "Tư Đồ!"

"Tiên Tiên đừng sợ, có ta đây!" – Tư Đồ lại diễn trò, vung tay áo tạo ra âm thanh xé gió bay đến, lại tiếp tục dùng giọng nói của kẻ lạ mặt mà bảo rằng – "Hay cho cái tên Tư Đồ nhà ngươi, còn dám mò đến đây sao? Đúng lúc ta đang định đi tìm ngươi đây." – Nói xong liền xông lên, cùng Tư Đồ so chiêu một trận… Lẽ đương nhiên đều là do một mình Tư Đồ diễn trò thôi.

Tiểu Hoàng cố sức ngồi dậy, đang định tháo mảnh vải che mắt xuống thì nghe có tiếng kêu thảm thiết của ác nhân kia, kế tiếp là có tiếng người chạy mất – "Tư Đồ, ngươi cứ chờ đó đi!"

"Hừ, coi như là ngươi lẹ chân đấy." – Tư Đồ đã kịp diễn xong một màn "chiến đấu" đúng lúc Tiểu Hoàng tháo vải che mắt xuống, liền phi thân trở về chỗ đống cỏ khô – "Tiên Tiên, ngươi có sao không?"

Tiểu Hoàng vẫn còn chưa hoàn hồn, bèn nhào thẳng vào lòng Tư Đồ mà thổn thức – "Tư Đồ…"

"Đừng sợ nữa, hắn đã đi rồi." – Tư Đồ vội ôm lấy Tiểu Hoàng yêu quý của hắn mà vỗ về. Đây là Tiên Tiên nhà hắn chủ động dâng mình lên mà, không ăn thì hắn còn là Tư Đồ sao?

"Người đó là ai vậy?" – Đầu óc Tiểu Hoàng bây giờ hoàn toàn trống rỗng – "Hình như hắn có thù oán gì với huynh ấy, còn bảo huynh đã cướp đi người mà hắn thích nhất nữa."

"Vậy sao?" – Tư Đồ trừng mắt – "Đầu óc hắn có vấn đề đấy, đừng để ý làm chi."

"Thật chứ…" – Tiểu Hoàng vẫn còn cảm thấy có gì đó chưa được rõ ràng, nhưng chưa gì đã bị Tư Đồ đặt lên đống cỏ khô – "Tiên Tiên, ngươi có bị hắn làm gì xằng bậy không?"

"Không…" – Tiểu Hoàng lắc đầu, nhưng rồi lại phát giác ra cái chỗ ấy của Tư Đồ đã… Thế là trong lòng y rất buồn bực, cái con người này, sao cứ như vậy chứ.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ nhào đến ôm Tiểu Hoàng mà cọ cọ – "Địa điểm này không tệ nha, nơi trăng thanh gió mát còn hơn là ở trong giường ấm nệm êm, không làm thì quả thật là rất lãng phí.

"Huynh nói bậy bạ gì đấy hả?" – Tiểu Hoàng tức giận nâng tay đẩy Tư Đồ ra – "Đừng có rộn chuyện nữa, chúng ta phải trở về."

"Trở về?" – Tư Đồ nghiêm mặt lắc đầu – "Vì sao phải về? Tiên Tiên, hôn ta một cái đi! Ngươi hết bệnh rồi mà, lần trước ở suối nước nóng ta đã phải chịu nhịn rồi, ngươi lại muốn ta phải nhịn nữa ư?

Tiểu Hoàng khó xử, ngẫm lại hình như y cũng đã bắt Tư Đồ kiêng cữ lâu lắm rồi.

"Ngươi nhẫn tâm bắt vi phu đây phải nén chịu nỗi bất mãn sao?" – Tư Đồ càng nói càng tỏ ra đáng thương.

"Việc này…" – Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài, sau cùng buông lời – "Vậy… chỉ có thể làm một lần, còn nữa, huynh phải nhẹ một chút, mà cũng không được làm lâu."

"Không thành vấn đề!" – Tư Đồ gầm nhẹ một tiếng, cúi xuống hôn lấy hôn để, sau đó mang Tiểu Hoàng ra ăn sạch sẽ.

Tiểu Hoàng bị hắn ép đến ê ẩm cả mình, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để hiểu được sự nhẫn nhịn và khắc chế của Tư Đồ, trong lòng cảm thấy vui vẻ, đang tính bảo Tư Đồ không cần nhẫn nhịn nữa thì bàn tay lại cầm trúng ngay vật gì đó. A, là vật mới nãy lấy được của tên đại ác nhân kia.

Tiểu Hoàng nhặt món ấy lên, đưa lên trước mắt mình… là một mảnh ngọc bội hình song ngư, chính là vật lần trước mình đã đưa cho Tư Đồ… Thế này thì… đầu óc y lập tức ngẫm nghĩ lại đầu đuôi ngọn nguồn.

Trong cơn giận dữ, Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn kẻ đang mải mê phía trên mình, càng nghĩ thì càng giận, bèn nhấc chân đạp hắn một cái – "Sao huynh lại đáng ghét như vậy hả? Sau này huynh đừng có đến gần ta nữa!"

Tên Tư Đồ đang lúc cao hứng lại thành tính già hóa non, cũng không để tâm đề phòng một cước của Tiểu Hoàng, ăn trọn một cú, sau đó kêu toáng lên và từ trên đống cỏ khô lăn cù mèo xuống đất…

148. Chương 74: Tính Già Hóa Non

Tư Đồ đi qua đi lại trước cửa thạch ốc độ hai vòng rồi tìm băng ghế đá dài mà ngồi xuống. Tương Thanh mang đến cho hắn một chén trà. Tư Đồ nhìn y, cười và hỏi – "Bắt ngươi cùng đi với Ngao Thịnh, hẳn là ngươi không được vui?"

Tương Thanh hơi sửng sốt, vội vã lắc đầu bảo – "Bang chủ bảo tôi đi, tôi có thể không đi sao?"

Tư Đồ cười, thản nhiên bảo – "Ngươi cũng không còn nhỏ nữa…chẳng cần thiết phải chôn thân ở mãi một nơi, có thể làm gì thì cứ làm đi."

Tương Thanh ngẩng lên nhìn chằm chằm vào Tư Đồ – "Bang chủ…người…"

"Những thủ hạ dưới trướng của ngươi thì dẫn theo hết đi." – Tư Đồ nhấp một ngụm trà, rồi nói một cách rất bâng quơ.

"Sao cơ?" – Tương Thanh ngạc nhiên – "Bang chủ, tôi dẫn người đi rồi thì Hắc Vân Bảo biết làm sao?"

"Ai…ngươi chỉ dẫn theo người của mình thôi mà, số còn lại có ít đâu mà sợ." – Tư Đồ cười.

"Nhưng mà…tình hình bây giờ…" – Tương Thanh có hơi sốt ruột.

"Việc ở đây ngươi đừng bận lòng." – Tư Đồ mỉm cười ngắt lời Tương Thanh – "Đi theo Ngao Thịnh đến kinh thành đi. Và hãy nhớ rõ nó là đệ đệ của Tiên Tiên đấy."

Tương Thanh im lặng cúi đầu, cuối cùng mới ngẩng lên hỏi – "Vậy…chờ đến khi Ngao Thịnh đăng cơ rồi thì tôi có thể quay về hay không?"

Tư Đồ sửng sốt bật cười – "Vậy phải xem ngươi có muốn về hay không đã."

Tương Thanh kinh hãi hỏi lại – "Bang chủ, người không cần tôi nữa ư?"

Tư Đồ cười ha hả, đứng dậy vỗ vai Tương Thanh – "Sự đời khó nói trước, đợi đến lúc đó mới nói đi."

Mấy ngày sau đó thì mọi người ai nấy đều hết sức bận rộn, Ngao Thịnh cũng không gây chuyện gì náo loạn hơn nữa. Ban ngày thì đi theo Tiểu Hoàng đọc sách, Tiểu Hoàng dạy nó thêm vài điều, buổi tối thì Tư Đồ dạy nó học võ công.

Ngao Thịnh thông minh dị thường, hơn nữa gần đây thằng nhóc con ấy cũng bắt đầu sửa chữa những thói quen của mình trong chuyện sinh hoạt. Vốn dĩ nó vẫn quen thói ương ngạnh, đỏng đảnh do được nuông chiều, hiện giờ thì lại ngoan ngoãn ăn uống, dễ có đến gấp hai lần.

Tư Đồ thầm giật mình, có một ngày không nhịn được phải buông lời hỏi – "Bộ ngươi quyết tâm ăn cho mập thây lên hay sao?"

Ngao Thịnh hung hăng trừng mắt liếc trả lại Tư Đồ một cái – "Ta phải mau mau lớn lên chớ. Ngươi cứ chờ đó đi, rồi sẽ có một ngày ta còn cao to hơn ngươi nữa kìa."

Tư Đồ nhướn mày, quay sang nhìn Tiểu Hoàng. Bệnh của tiểu hài tử đã gần như khỏi hẳn rồi, tâm tình gần đây cũng vui vẻ lắm, nhưng chẳng hiểu vì sao mà Tư Đồ cảm thấy hình như y có chút tâm sự gì đó.

…

Những ngày càng vui vẻ thì lại càng chóng vánh trôi qua, chẳng bao lâu sau, có thám báo chạy đến bẩm với Tư Đồ —— đoàn người đón hoàng thái tử đã nhập Thục rồi, ngày mai sẽ đến Hắc Vân Bảo.

Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh, rời khỏi thạch ốc trở về Hắc Vân Bảo.

Tư Đồ và Tương Thanh vẫn còn vài việc bận nên nhanh chóng mất dạng, bỏ lại Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh ngồi trong sân dùng trà. Cả hai người đều chẳng ai đề cập đến việc chia lìa của ngày mai.

Lúc này, ngoài cửa xuất hiện một bóng người đi vào, Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh thấy thế đều đứng bật dậy – "Tứ Nương!"

"Ta đang đi tản bộ một chút." – Tứ Nương bây giờ đang có mang, bụng hơi hơi to ra, vừa cười vừa chào hỏi hai người.

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh dù sao vẫn còn chút tâm tính trẻ con, cứ nhìn chằm chằm vào bụng của Tứ Nương một cách hết sức tò mò.

"Đã biết đạp rồi đấy, hai đứa có muốn sờ thử không?" – Vân Tứ Nương cười mà hỏi.

"Có thể được sao?" – Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đưa mắt liếc nhìn nhau, cẩn thận đưa tay qua chạm nhẹ lên bụng của Tứ Nương…

"Í, em bé đạp này!" – Cả hai đứa trẻ cùng kinh ngạc đến mở to hai mắt, hại cho Tứ Nương phải bật cười lớn.

Mộc Lăng dẫn theo hai người thợ may đến, nói là giúp Ngao Thịnh làm vài thứ y phục tươm tất, để dùng khi nào về đến hoàng cung, bảo Ngao Thịnh đi mặc thử xem sao.

Tứ Nương và Mộc Lăng đều giúp Ngao Thịnh đi thử y phục mới, riêng Tiểu Hoàng thì lấy cớ trong người không khỏe, phải nghỉ ngơi một chốc để ngồi lại trong phòng. Y đợi đến khi tất cả mọi người đi rồi thì cho gọi Tương Thanh đến.

"Tiểu tiên sinh tìm tôi à?" – Tương Thanh vừa vào, thấy không có ai ở đấy thì có phần hơi khó hiểu.

"Huynh ngồi đi!" – Tiểu Hoàng chỉ chiếc ghế bên cạnh.

Tương Thanh bước đến ngồi xuống kế bên Tiểu Hoàng, chờ nghe xem y có gì căn dặn.

"Vật này cho huynh." – Tiểu Hoàng lấy từ trong ngực ra một phong thư dày thật dày đưa cho Tương Thanh.

"Đây là cái gì?" – Tương Thanh đón lấy xem mà chưa hiểu lắm.

"Bên trong có viết về những nguy cơ hai người có thể gặp phải khi lên kinh chuyến này, có cả phương pháp giải quyết nữa." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Huynh phải giữ cẩn thận, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến."

"Ừm!" – Tương Thanh cất thư vào ngực, gật đầu bảo – "Xin cứ yên tâm, tôi sẽ giữ gìn cẩn thận mà."

Tiểu Hoàng gật gù nói tiếp – "Ta còn có một thỉnh cầu."

Tương Thanh nghe qua thì cảm thấy vui – "Tiểu tiên sinh, có chuyện gì thì người cứ dặn dò là được mà, cần gì phải thỉnh cầu chứ."

"Thịnh Nhi tính tình rất ương ngạnh…về sau chắc là huynh phải vất vả nhiều." – Tiểu Hoàng tỏ ra hơi khó xử – "Sau này nếu nó có làm chuyện gì quá đáng, mong huynh hãy nể mặt ta và Tư Đồ mà bỏ quá cho nó."

Tương Thanh gật đầu – "Tôi vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, xin người đừng lo lắng."

Tiểu Hoàng cũng gật đầu – "Còn nữa…huynh có thể tiếp tục dạy nó võ công không?"

"Dạy võ công ư?" – Tương Thanh thắc mắc – "Ý người là muốn tôi dạy Ngao Thịnh sao?"

"Phải!" – Tiểu Hoàng xác nhận – "Tuy rằng các huynh đều có thể bảo vệ nó, nhưng nếu tự mình có thể bảo vệ mình thì vẫn tốt hơn. Huống hồ, ta xem ra Thịnh Nhi cũng thích học võ đấy, vậy cảm phiền huynh chịu cực nhọc dạy dỗ nó."

"Được!" – Tương Thanh gật đầu đồng ý, rồi ngồi lại thêm chốc lát. Y thấy Tiểu Hoàng không nói gì liền cáo từ rời đi. Vừa đi đến cửa lại nghe hình như Tiểu Hoàng lẩm bẩm gì đấy – "Thịnh Nhi rất có tâm cơ…nhưng phàm đã là người có tâm cơ thì mọi sự ham muốn cũng nhiều, lại càng không biết quý trọng, vậy nên vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc."

Tương Thanh không mấy hiểu được, chỉ còn cách bỏ đi. Vừa ra đến sân thì bị Ngao Thịnh vốn đã chờ sẵn ở đó chặn lại, hùng hùng hổ hổ hỏi – "Hoàng Hoàng nói gì với ngươi đấy hả?"

Tương Thanh hơi nhướn mi – "Cậu đúng là không biết phép tắc gì cả. Có một vị ca ca tốt như thế mà cũng không biết gọi, cứ kêu là Hoàng Hoàng mãi thôi."

"Ai cần ngươi lo chứ hả?" – Ngao Thịnh trừng mắt – "Huynh ấy nói với ngươi cái gì hả? Có cho ngươi cẩm nang diệu kế gì không? Có thì mau đưa ta xem với."

Tương Thanh ngửa mặt than trời, rồi đáp – "Tiểu tiên sinh nhờ ta dạy cậu học võ công."

"Chỉ vậy thôi?" – Ngao Thịnh tỏ ra không tin.

"Chỉ vậy thôi!" – Tương Thanh gật đầu.

"Hứ…không thèm!" – Ngao Thịnh tìm ghế đá mà ngồi xuống – "Thế mà ta cứ tưởng huynh ấy đẩy ta đi để nói với ngươi chuyện kinh thiên động địa gì ấy chứ."

Tương Thanh hơi giật mình. Đừng thấy đứa trẻ này tuổi chưa lớn mà xem thường, nó rất có tâm cơ, đầu óc cũng thông minh, chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay tiểu tiên sinh cố ý lừa nó đi chỗ khác…

"Y phục thử thế nào rồi?" – Tương Thanh nói lảng sang chuyện khác – "Lúc trở về thì ăn vận cho tươm tất sang trọng một chút."

"Còn chờ đến ngươi phải lo sao?" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Phải rồi, ta cũng chọn cho ngươi một bộ đấy, mau đi thay xem nào."

"Ta không cần đâu!" – Tương Thanh lắc đầu – "Ta chỉ là âm thầm làm việc, không thể thu hút sự chú ý của người khác được."

"Ai bảo cứ mặc y phục mới là thu hút sự chú ý của người khác hử?" – Ngao Thịnh cười cười đầy vẻ gian trá – "Ta cam đoan ngươi mà mặc bộ y phục ấy vào rồi thì sẽ vô cùng, vô cùng không thu hút sự chú ý của người khác."

"Sao cơ?" – Tương Thanh cứ ù ù cạc cạc mà bị Ngao Thịnh lôi kéo.

"Ngươi nghĩ đi! Ngươi đường đường là phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, trên giang hồ có ai mà không biết ngươi chứ?" – Ngao Thịnh nói y như thật – "Ngươi mà lộ diện thì mọi người sẽ đề phòng ngươi ba phần mất thôi. Vậy nên ta quyết định để ngươi cải trang làm thủ hạ của ta, mà còn phải là một văn nhân nữa kìa."

"Cái gì cơ?" – Tương Thanh dở khóc dở cười – "Ta làm sao có thể cải trang thành văn nhân chứ? Này, chờ đã…"

Ngao Thịnh dùng hết sức để túm lấy, lôi tuột Tương Thanh vào phòng, ép y phải thay một bộ y phục màu trắng, loại mà các phu tử hay mặc, sau đó nheo mắt đánh giá, vừa lòng vừa ý mà cười.

Tương Thanh vốn muốn phản đối, nhưng Mộc Lăng và Tứ Nương đều bảo cách ăn vận này tốt lắm, không khiến người khác chú ý đến, cùng lắm sẽ chỉ nghĩ y là một tiên sinh dạy Ngao Thịnh học chữ mà thôi. Tương Thanh cắn răng cắn lợi, lòng thầm mắng tên nhóc con kia lấy việc công để báo thù chuyện tư. Đúng lúc ấy thì có tiếng Mộc Lăng thì thầm bên tai – "Ngươi cũng nên mừng đi, nó chưa bắt ngươi giả trang làm một cô nương đã là may mắn lắm rồi."

Mặt mày Tương Thanh lập tức chuyển sang xanh mét, ngoan ngoãn ngậm miệng lại không nói nữa.

"Nói đi thì cũng phải nói lại…" – Mộc Lăng vuốt cằm đánh giá Tương Thanh – "Ngươi lúc bình thường không phải đen thì cũng là xám, bây giờ chuyển sang màu trắng…cũng ra dáng một chú chó con lắm đó." – Vừa nói vừa nắn nắn quai hàm của Tương Thanh – Sao mặt mày lại tối sầm vậy hử? Nào nào, cười một cái đi Tương phu tử."

Tương Thanh giận dữ đến mức suýt rút đao chém người. Trong lòng y tự nhủ thầm việc tốt duy nhất khi rời khỏi Hắc Vân Bảo là sẽ không bị tên thần y khùng điên này trêu chọc nữa.

Đêm đến, cả Hắc Vân Bảo đều đã chuẩn bị đâu ra đó sẵn sàng, mọi người cùng đi nghỉ ngơi sớm, đợi sáng sớm mai đội rước sẽ đến.

Tư Đồ xoa cổ về phòng, vừa đến cửa thì thấy Tiểu Hoàng ngơ ngác ngồi ở đầu giường, đầu dựa vào thanh trụ, sách cầm trên tay mà mắt thì lại chăm chăm nhìn vào ánh nến chập chờn trên bàn, mặt mày thẫn thờ.

Tục ngữ xưa có câu, dưới đèn ngắm mỹ nhân. Tiểu Hoàng lẳng lặng ngồi ở đầu giường, được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mềm mại mà ấm áp của những ngọn nến, cả người như được phủ một chiếc chụp đèn mờ ảo, đôi mắt màu hổ phách rực lên những nốt sáng, và những đường cong vốn nhu hòa nay lại càng mềm mại bội phần.

Tư Đồ rất vừa ý, lại nổi cơn hứng thú, ngẫm nghĩ một chốc rồi nhẹ nhàng khép cửa lại, lén lút phi thân lên nóc nhà, dỡ một viên ngói ra, đưa mắt nhìn xuống.

Bên dưới kia, Tiểu Hoàng vẫn đang ngẩn người ra.

Tư Đồ ướm thử khoảng cách đến chỗ đầu giường ngay phía sau Tiểu Hoàng, sau đó bèn nâng tay dỡ thêm mấy viên ngói ra rồi phi thân tiến vào.

Tiểu Hoàng nghe được tiếng động thì cả kinh, hồi phục tinh thần, định quay đầu lại thì bị một người chẹn ngay cổ khống chế, rồi lại nghe có một giọng nói khàn khàn từ phía sau vang lên – "Không được nhúc nhích!"

Tiểu Hoàng hốt hoảng tự nhủ sao giọng nói này nghe quen quá…là ai có khả năng lớn đến thế, có thể đang đêm đột nhập vào Hắc Vân Bảo mà còn ung dung như không đi vào phòng y nữa. Thân thủ người này chắc chắn không tệ đâu…Là ai vậy chứ?

Kỳ thật cái kẻ được gọi là thích khách ấy chỉ là Tư Đồ giả giọng mà ra thôi. Tư Đồ cảm giác được vùng da cổ trắng nõn mịn màng của Tiểu Hoàng nên trong lòng ngứa ngáy lắm, và tự dưng lại nảy ra một chủ ý mới.

"Tư Đồ đâu rồi?" – Tư Đồ trầm giọng hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng hơi hoảng sợ, chẳng lẽ người này là đến vì Tư Đồ ư? – "Huynh ấy không có ở…"

"Thế khi nào thì về?" – người nọ lại hỏi.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu – "Không biết…nhưng ngươi là ai."

"Ha ha…Ta là kẻ duy nhất trên đời này có thể đoạt được mạng của Tư Đồ."

Tiểu Hoàng có phần khẩn trương. Người này có vẻ như rất lợi hại, rốt cuộc là có tư thù gì với Tư Đồ vậy chứ?

"Ngươi…có thù oán gì với Tư Đồ vậy?" – Tiểu Hoàng cố trấn tĩnh mà hỏi.

"Đúng vậy, quả thật là có mối thù thâm sâu tựa biển cả. Hắn đã cướp đi người mà ta yêu nhất." – Người phía sau nghiến răng gằn giọng.

Tiểu Hoàng sợ hãi hỏi lại – "Có phải đã có hiểu lầm gì chăng?"

"A…hiểu lầm ư?" – người phía sau cười lạnh – "Ngươi là gì của hắn?"

Tiểu Hoàng sửng sốt khi người này không biết y là ai. Nói cách khác, hắn không phải là người đến từ hoàng thành, mà chỉ đơn thuần là một kẻ đến tìm Tư Đồ để trả thù.

"Ngươi ngủ trong phòng hắn…mà ta nghe bảo hắn đã thành thân." – Người nọ cười – "Nói vậy thì ngươi chính là tên nam nhân mà hắn yêu rồi."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng hơi sốt ruột mà cũng chưa nghĩ ra thêm được gì.

"Haha…vậy ngươi có thích hắn không?" – Người nọ lại trầm giọng hỏi.

Tiểu Hoàng lại nhẹ nhàng gật đầu, khiến cho Tư Đồ ở phía sau vui sướng phát điên, nhưng lại giả vờ tức giận – "Sao lại chẳng nói lời nào thế? Ta biết rồi, ngươi vốn không hề thích hắn, là hắn ép buộc ngươi đúng không?"

"Không phải vậy đâu!" – Tiểu Hoàng vội vã kêu lên – "Ta thích huynh ấy thật mà." – Nói xong thì mặt mày đỏ au lên.

Lòng Tư Đồ còn ngọt ngào hơn cả đổ mật vào, mắt nhìn thấy bóng dáng thon gầy của Tiểu Hoàng, cái cổ trắng nõn, chỉ một nắm tay cũng có thể tóm trọn cả thắt lưng, bật cười lớn – "Ngươi đã là người mà hắn yêu nhất, vậy chi bằng ta cướp ngươi về đi, như vậy xem như đã báo thù được rồi." – Nói xong liền vung tay tóm lấy ngang lưng Tiểu Hoàng.

"Không…không được…thật ra ngươi là ai?" – Tiểu Hoàng tức giận giãy dụa lên.

Tư Đồ tuy rằng giả dạng thành kẻ trộm, nhưng cũng không dám dùng hết sức, sợ làm bị thương bảo bối nhà mình thì không biết khóc với ai đâu.

Hắn nghĩ ngợi một chút rồi đột nhiên tháo đai lưng của Tiểu Hoàng xuống.

"Á…" – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên, còn chưa kịp nói gì thì Tư Đồ đã dùng chính đai lưng ấy bịt mắt y lại.

"Ngươi…ngươi làm gì thế?" – Tiểu Hoàng sốt ruột. Tư Đồ lại xé cả màn giường xuống, dùng nó quấn quanh người Tiểu Hoàng rồi ôm y bay ra khỏi nóc nhà.

"Ngươi làm gì vậy? Mau buông ta ra!" – Tiểu Hoàng giãy dụa, tiếng hét vọng đến tai mấy thủ vệ, lúc ấy đang nhìn Tư Đồ ngây người ra.

Tư Đồ đưa suỵt khẽ ý bảo họ đừng lên tiếng, sau đó ôm chặt Tiểu Hoàng phóng ra khỏi Hắc Vân Bảo.

"Bang chủ đang làm gì vậy?" – Một thủ vệ lên tiếng hỏi.

"À ừ..." – Có người hoang mang lắc đầu đáp – "Không biết nữa à nha, hay là bày trò chơi với tiểu tiên sinh?"

Xa xa có bóng dáng Mộc Lăng đang lắc đầu buông lời mắng – "Cái đồ Tư Đồ cầm thú nhà ngươi! Làm nhiều việc ác như thế cẩn thận về sau không nhúc nhích được nữa đấy."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ đưa đến chỗ đống cỏ khô ở phía sau núi, là một nơi bốn bề vắng lặng. Tư Đồ thấy trăng treo vắt vẻo trên đầu mình, trước mặt là Tiểu Hoàng đã bị bịt kín hai mắt, đang vừa tức tối vừa hoảng hốt giãy dụa kịch liệt, đôi môi khép mở vô cùng gợi cảm thì đã muốn đấm ngực tru lên vài tiếng như sói đói vào đêm trăng rằm.

"Ngươi...thật ra là ngươi muốn làm gì hả?" – Tiểu Hoàng cảm giác được mình đang nằm trên một mớ cỏ khô, cựa quậy muốn thoát khỏi sự quấn chặt của cái màn giường, mang cả mảnh vải đang bịt mắt mình tháo xuống.

"Ha hả..." – Tư Đồ tiếp tục giả dạng làm kẻ bại hoại – "Quả nhiên Tư Đồ là kẻ tinh mắt, ngươi đúng là một mỹ nhân à nha."

"Ngươi...ngươi nói quàng nói xiên gì vậy hả?" – Do không thể nhìn thấy gì nên Tiểu Hoàng càng sợ hãi. Nhưng điểm kỳ quái nhất là người này lại mang đến cho y một cảm giác rất thân thuộc, chẳng lẽ là người quen ư?

"Ta...ta có quen ngươi ư?" – Tiểu Hoàng cố gắng trấn tĩnh để hỏi người nọ.

Tư Đồ mỉm cười, lòng tự nhủ tiểu hài tử quả nhiên có cảm giác thân quen với mình. Hắn đảo mắt rồi bật cười lớn – "Hay là như vầy đi, nếu như ngươi đoán được ta là ai thì ta sẽ thả ngươi ra."

"Nói vậy là ta thật sự có quen ngươi?" – Tiểu Hoàng giật mình.

"Hahahaha...đâu chỉ là quen thôi đâu, mỗi ngày còn gặp nữa đó chứ." – Tư Đồ cười rất chi là tà ác – "Cơ mà đã có thưởng thì cũng phải có phạt. Nếu ngươi đoán sai thì ta sẽ cởi một món y phục của ngươi, có chịu không nào?"

"Không được!" – Tiểu Hoàng từ chối – "Đồ hạ lưu, ta cũng chả thèm biết ngươi là ai."

Tư Đồ cảm thấy được trong lòng run rẩy cả lên. Đừng nghĩ tiểu hài tử bình thường cứ như con thỏ nhỏ nhé, đến lúc đụng chuyện thì vô cùng dũng cảm đấy.

"Không chịu cởi y phục thì thân mật một chút cũng được ha..." – Nói xong liền vươn tay xoa xoa thắt lưng Tiểu Hoàng, còn nhân tiện sờ sờ mông y nữa.

"A..." – Tiểu Hoàng kinh hãi vung tay đánh người nọ – "Ngươi tránh ra mau! Không được đụng đến ta."

Tư Đồ chợt cảm thấy máu nóng đang tràn lên não mình, sảng khoái đến không nói nên lời. Ngoại trừ hắn ra thì tiểu hài tử không cho ai chạm vào. Thế nhưng hắn vẫn vờ tức giận kêu lên – "Ngươi và Tư Đồ cũng đã làm ba cái chuyện đó rồi, vậy mắc mớ gì không cho ta đụng vào hả?"

"Tư Đồ thì khác!" – Tiểu Hoàng hung hăng đánh đá tứ tung – "Ngoại trừ huynh ấy ra thì ai cũng không được, ngươi mà dám làm xằng bậy thì ta chết cho ngươi coi."

Tư Đồ cười đến lệch cả miệng. Ôi, Tiên Tiên nhà hắn ngoại trừ chính hắn thì không cho ai chạm vào hết kìa.

"Ngươi thả ta ra mau!" – Tiểu Hoàng càng nghĩ càng giận, đưa tay đấm vào người trước mặt mình, trong lúc quẫy đạp thì có một vật gì đó rơi trúng xuống tay y, vừa chạm đến thì thấy đó là một khối ngọc bội, mà hình như là đã gặp qua ở đâu rồi.

Tư Đồ đang đắm chìm trong niềm sung sướng vô bờ, tiếp tục giở trò hôn vào cổ Tiểu Hoàng – "Ngươi đúng là đẹp quá mà. Thôi thế này nhé, ngươi đừng theo Tư Đồ nữa, đi theo ta đi, ta so với hắn còn lợi hại hơn gấp bội."

"Ta không thèm!" – Vốn Tiểu Hoàng đang trong cơn nghi hoặc nhưng đến đây thì cũng không còn kịp nghĩ gì nữa, chỉ còn biết làm sao để mau mau thoát thân. Thế nhưng kẻ ở phía trên kia khí lực lớn lắm, với cả cái chỗ ấy ấy của hắn áp sát vào hông y lại còn đang cứng lên nữa. Cảm giác này Tiểu Hoàng biết rõ lắm, lòng thầm mắng người này cũng hạ lưu y hệt Tư Đồ vậy.

"Ha ha ha ha , ngươi có phản kháng cũng vô dụng thôi." – Tư Đồ lúc này đã hứng thú đến cực điểm rồi, càng đùa dai hơn, chỗ này sờ một tí, chỗ kia rờ một tẹo, làm cho Tiểu Hoàng phải giãy dụa liên tục. Sau cùng, Tiểu Hoàng hết sức ngã vật ra đống cỏ, tóc tai rối bù, và rồi đột nhiên khóc nức nở lên.

"Ối…" – Tư Đồ sửng sốt, lòng thầm nhủ không phải chính mình vừa chọc cho Tiên Tiên yêu quý phải khóc rồi chứ. Hắn theo bản năng muốn cất lời an ủi, nhưng sực nhớ lại nếu Tiên Tiên mà biết hắn giả dạng ác nhân đến trêu chọc y, thì ai biết chừng đâu mai mốt sẽ không có đường trèo lên giường nữa đó. Trong cái khó mới ló cái khôn, Tư Đồ dùng giọng nói thật của mình mà hét lên – "Kẻ nào đấy? Mau buông Tiên Tiên ra ngay."

Tiểu Hoàng vừa nghe thấy giọng Tư Đồ thì vừa mừng vừa sợ bèn kêu toáng lên – "Tư Đồ!"

"Tiên Tiên đừng sợ, có ta đây!" – Tư Đồ lại diễn trò, vung tay áo tạo ra âm thanh xé gió bay đến, lại tiếp tục dùng giọng nói của kẻ lạ mặt mà bảo rằng – "Hay cho cái tên Tư Đồ nhà ngươi, còn dám mò đến đây sao? Đúng lúc ta đang định đi tìm ngươi đây." – Nói xong liền xông lên, cùng Tư Đồ so chiêu một trận…Lẽ đương nhiên đều là do một mình Tư Đồ diễn trò thôi.

Tiểu Hoàng cố sức ngồi dậy, đang định tháo mảnh vải che mắt xuống thì nghe có tiếng kêu thảm thiết của ác nhân kia, kế tiếp là có tiếng người chạy mất – "Tư Đồ, ngươi cứ chờ đó đi!"

"Hừ, coi như là ngươi lẹ chân đấy." – Tư Đồ đã kịp diễn xong một màn "chiến đấu" đúng lúc Tiểu Hoàng tháo vải che mắt xuống, liền phi thân trở về chỗ đống cỏ khô – "Tiên Tiên, ngươi có sao không?"

Tiểu Hoàng vẫn còn chưa hoàn hồn, bèn nhào thẳng vào lòng Tư Đồ mà thổn thức – "Tư Đồ…"

"Đừng sợ nữa, hắn đã đi rồi." – Tư Đồ vội ôm lấy Tiểu Hoàng yêu quý của hắn mà vỗ về. Đây là Tiên Tiên nhà hắn chủ động dâng mình lên mà, không ăn thì hắn còn là Tư Đồ sao?

"Người đó là ai vậy?" – Đầu óc Tiểu Hoàng bây giờ hoàn toàn trống rỗng – "Hình như hắn có thù oán gì với huynh ấy, còn bảo huynh đã cướp đi người mà hắn thích nhất nữa."

"Vậy sao?" – Tư Đồ trừng mắt – "Đầu óc hắn có vấn đề đấy, đừng để ý làm chi."

"Thật chứ…" – Tiểu Hoàng vẫn còn cảm thấy có gì đó chưa được rõ ràng, nhưng chưa gì đã bị Tư Đồ đặt lên đống cỏ khô – "Tiên Tiên, ngươi có bị hắn làm gì xằng bậy không?"

"Không…" – Tiểu Hoàng lắc đầu, nhưng rồi lại phát giác ra cái chỗ ấy của Tư Đồ đã…Thế là trong lòng y rất buồn bực, cái con người này, sao cứ như vậy chứ.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ nhào đến ôm Tiểu Hoàng mà cọ cọ – "Địa điểm này không tệ nha, nơi trăng thanh gió mát còn hơn là ở trong giường ấm nệm êm, không làm thì quả thật là rất lãng phí.

"Huynh nói bậy bạ gì đấy hả?" – Tiểu Hoàng tức giận nâng tay đẩy Tư Đồ ra – "Đừng có rộn chuyện nữa, chúng ta phải trở về."

"Trở về?" – Tư Đồ nghiêm mặt lắc đầu – "Vì sao phải về? Tiên Tiên, hôn ta một cái đi! Ngươi hết bệnh rồi mà, lần trước ở suối nước nóng ta đã phải chịu nhịn rồi, ngươi lại muốn ta phải nhịn nữa ư?

Tiểu Hoàng khó xử, ngẫm lại hình như y cũng đã bắt Tư Đồ kiêng cữ lâu lắm rồi.

"Ngươi nhẫn tâm bắt vi phu đây phải nén chịu nỗi bất mãn sao?" – Tư Đồ càng nói càng tỏ ra đáng thương.

"Việc này…" – Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài, sau cùng buông lời – "Vậy…chỉ có thể làm một lần, còn nữa, huynh phải nhẹ một chút, mà cũng không được làm lâu."

"Không thành vấn đề!" – Tư Đồ gầm nhẹ một tiếng, cúi xuống hôn lấy hôn để, sau đó mang Tiểu Hoàng ra ăn sạch sẽ.

Tiểu Hoàng bị hắn ép đến ê ẩm cả mình, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để hiểu được sự nhẫn nhịn và khắc chế của Tư Đồ, trong lòng cảm thấy vui vẻ, đang tính bảo Tư Đồ không cần nhẫn nhịn nữa thì bàn tay lại cầm trúng ngay vật gì đó. A, là vật mới nãy lấy được của tên đại ác nhân kia.

Tiểu Hoàng nhặt món ấy lên, đưa lên trước mắt mình…là một mảnh ngọc bội hình song ngư, chính là vật lần trước mình đã đưa cho Tư Đồ…Thế này thì…đầu óc y lập tức ngẫm nghĩ lại đầu đuôi ngọn nguồn.

Trong cơn giận dữ, Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn kẻ đang mải mê phía trên mình, càng nghĩ thì càng giận, bèn nhấc chân đạp hắn một cái – "Sao huynh lại đáng ghét như vậy hả? Sau này huynh đừng có đến gần ta nữa!"

Tên Tư Đồ đang lúc cao hứng lại thành tính già hóa non, cũng không để tâm đề phòng một cước của Tiểu Hoàng, ăn trọn một cú, sau đó kêu toáng lên và từ trên đống cỏ khô lăn cù mèo xuống đất…

149. Chương 75

Chương 75 | Chặng đường tương lai, thăm thẳm gập ghềnh

– Tiền lộ khảm trả –

Người xưa có câu, rằng không nên đắc tội với người hiền lành, bởi vì một khi người hiền lành mà thịnh nộ, thì đó sẽ là một cơn đại thịnh nộ đấy. Mà Tư Đồ lại vừa cả gan chọc giận Tiểu Hoàng, người hiền lành thuộc hàng nhất nhì trong cả thiên hạ.

Tối hôm qua, sau khi bị Tiểu Hoàng đá văng khỏi đống cỏ khô rồi thì Tư Đồ lại chật vật lồm cồm bò lên, chỉ thấy Tiểu Hoàng nằm giữa đống cỏ mà khóc nức nở, đau lòng đành ôm người ta vào lòng, nhưng Tiểu Hoàng vẫn cứ khóc hoài. Tư Đồ thật sự không hiểu y đây là đang giận mình thật, hay chỉ nhân cơ hội này mà trút hết những chuyện buồn bực trong lòng suốt mấy ngày qua thôi.

Tuy rằng hắn không biết, nhưng kiểu gì thì Tư Đồ cũng cảm thấy đau lòng lắm. Tiểu Hoàng khóc một hồi thì mắt đã đỏ hết cả lên, lại thêm một trận náo loạn vừa nãy nên y phục xộc xệch, trên cổ cũng có mấy vết hồng ngân, mặt thì đầm đìa nước mắt, tóc tai rối bù, cánh môi đỏ hồng lên… Tư Đồ có cảm giác ngứa ngáy khắp người như thể muốn lấy mạng hắn vậy, hắn còn chưa hạ hỏa nữa mà…

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ túm lấy tay áo Tiểu Hoàng, tiểu hài tử cũng chả còn sức đâu mà giãy dụa nữa, nhưng y cũng không thèm nhìn đến hắn, chỉ lặng lẽ dùng tay áo lau nước mắt, lặng thinh không nói tiếng nào.

"Ta sai rồi…" – Tư Đồ thành khẩn nhận sai – "Ngươi đừng giận nữa nha, khóc nữa là thành thỏ thật đó."

Tiểu Hoàng khóc một trận đã nư rồi, cục tức nghẹn trong cổ cũng đã tan hết rồi, cả người dễ chịu hẳn, lại thấy Tư Đồ đang bày ra vẻ mặt áy náy, liên tiếp nhận sai với mình.

Tiểu Hoàng khẽ liếc mắt nhìn, thấy khoảng cách từ trên đống cỏ xuống mặt đất cũng xa lắm, thế mà mới nãy Tư Đồ lại bị mình đá văng xuống… Thật ra người này vốn quen thói cợt nhả, lần này cũng chẳng phải là quá đáng nhất, tất cả chỉ vì bản thân mình tâm tình không tốt, thế nên mới lấy hắn ra để trút giận. Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một hồi lại thấy áy náy, mặt đỏ hồng lên.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng ngừng khóc thì thở phào nhẹ nhõm, bèn tiến sát lại, thấp giọng hỏi – "Dễ chịu hơn chưa? Nếu vẫn còn giận thì ngươi đánh ta đi, đánh đến khi nào nguôi giận mới thôi, chỉ cần ngươi đừng có khóc nữa, ta nhìn thấy thì đau lòng lắm."

Lời này vừa thốt ra thì Tiểu Hoàng lại càng tự trách mình hơn, bèn ngẩng lên nhìn Tư Đồ một cái, thấy đầu cổ tóc tai hắn toàn là cỏ, trên người còn có vết bùn đất, thế là vươn tay giúp hắn sửa sang lại, sau đó cúi đầu hỏi nhỏ – "Huynh có đau không?"

Tư Đồ lắc đầu – "Không đau tí nào, ngươi mới đau ấy… Ái da!" – Lời còn chưa dứt thì đã bị Tiểu Hoàng đánh ột cái.

Tư Đồ cầm tay Tiểu Hoàng đánh vào ngực mình, cười làm lành – "Có còn giận không nào? Đừng giận nữa nhé, được không? Lần sau ta không dám nữa đâu."

Tiểu Hoàng thở dài buồn bã – "Không phải ta giận huynh đâu."

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng ngồi thẳng dậy, giúp y mặc y phục vào, chỉnh trang đâu đó – "Thế ngươi giận gì nào?"

"Ngày mai Thịnh Nhi hồi cung rồi." – Tiểu Hoàng chậm rãi nói – "Con đường phía trước là an lành hay hiểm nguy thì không ai biết được, mà ta lại không giúp gì được cho nó."

Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng, nhìn ra phía xa xăm mà nói – "Nếu nó không muốn làm hoàng đế thì chẳng có gập ghềnh nào, nhưng nó đã muốn làm hoàng đế thì con đường này là do nó tự mình chọn lấy, dù phải trả giá thì cũng không thể trách ai cả, đều là do tự chính nó cả thôi."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng tựa vào lòng mình không nói lời nào, bèn bắt lấy cánh tay của y, nhẹ nhàng nói – "Ngươi còn tâm trí đi lo cho cái khổ của người khác ư? Ngươi mới chính là người vô tội nhất đấy."

Tiểu Hoàng dựa vào Tư Đầu mà lắc đầu, nhỏ tiếng nói – "Ta còn có huynh mà, ông trời đối xử với ta không tệ đâu."

Tư Đồ bật cười, khẽ nâng cằm Tiểu Hoàng lên – "Vậy xem ra ta phải đối xử với ngươi tốt hơn gấp bội mới được, kẻo không sẽ bị trời phạt mất thôi."

Tiểu Hoàng hơi mỉm cười, những bất an trong lòng cũng dần tan biến đi. Tư Đồ thấy thế cũng thở hắt ra nhẹ nhõm. May mà tiểu hài tử không chấp nhất hắn, bằng không thì hắn biết làm sao đây. Hắn vội vàng ôm Tiểu Hoàng quay trở về, giúp y tắm rửa sạch sẽ rồi ru y ngủ. Hắn nhìn Tiểu Hoàng bởi vì đã mệt mà say ngủ thì toàn bộ cơn buồn ngủ đều tiêu tán. Hắn rời khỏi phòng, đứng một mình giữa sân, ngẩng mặt lên trời, chỉ thấy một vầng trăng sáng vằng vặc, sao trời thưa thớt, gió đêm phơ phất thoảng qua… thật lâu sau đó, chẳng biết từ nơi nào truyền đến tiếng tiêu thổi.

Tư Đồ nhảy lên đầu tường, phỏng chừng phương hướng của tiếng tiêu, sau khi xác định được rồi thì tung người nhảy về phía đó. Đợi đến khi đáp xuống rồi thì thấy có một bạch y nhân đang mỉm cười, phong thái có vẻ thong dong lắm.

"Sao lại có nhã hứng như vậy?" – Tư Đồ hỏi mà không thèm nhìn.

"Cũng không ngủ được ư?" – Người nọ trả lời có vẻ tùy hứng – "Xem chừng Tư Đồ bang chủ đang ngổn ngang một bầu tâm sự rồi."

"Vì sao ngươi lại thổi khúc nhạc này?" – Tư Đồ không đáp mà hỏi tiếp.

"À… vì trước kia đã từng nghe được."

"Vậy thì cút xa một chút mà thổi." – Tư Đồ thản nhiên đáp – "Đừng làm phiền đến mộng đẹp của người khác." – Nói rồi thì tung người bỏ trở về, tiếp tục ngắm sao.

Tiếu Lạc Vũ thu tiêu về, lắc đầu than nhẹ một tiếng – "Chỉ là chút tiếng tiêu thôi mà, có cần nhỏ nhen vậy không?" – Nói rồi thì nhảy xuống khỏi cây, thu thập hành lý, bỏ đi mất hút ngay trong đêm.

Tư Đồ đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên thấy Tiểu Hoàng đang nằm trên giường mà hai mắt mở to. Y thấy Tư Đồ vào thì thấp giọng hỏi – "Tiếu Lạc Vũ đi rồi ư?"

Tư Đồ gật đầu – "Xem chừng ngươi tính không sai gì mấy. Người nọ hành tung bí ẩn, thiện ác khó phân, quả nhiên là có chút dính dáng với Ân Tịch Ly."

"Dù sao ta vẫn cảm thấy người đó sẽ không xem Ngao Thịnh là kẻ địch." – Tiểu Hoàng nói – "Tuy rằng ta vẫn không rõ rốt cuộc người ấy muốn làm gì."

"Yên tâm đi!" – Tư Đồ an ủi Tiểu Hoàng – "Ta và Tiếu Lạc Vũ đã từng giao thủ qua, công phu của hắn chưa chắc có thể thắng nổi Tương Thanh đâu, sẽ không thể uy hiếp đến Ngao Thịnh được. Phần khác… tên ấy cứ nhìn thấy ngươi là nước dãi lại chảy ròng ròng, hẳn cũng sẽ nể mặt ngươi vài phần đấy."

Tiểu Hoàng bó tay – "Huynh lại nói vớ vẩn rồi."

"Đã thế tên Tiếu Lạc Vũ ấy còn là đệ nhất mỹ nam chốn võ lâm…" – Tư Đồ bĩu môi – "Đến cả ngươi đẹp thế mà cũng không hơn được hắn."

"Ta là nam tử." – Tiểu Hoàng hung hăng vứt cho Tư Đồ một cái liếc – "Vẻ bề ngoài ra sao không quan trọng."

"Ai thèm quan tâm là nam hay nữ chứ." – Tư Đồ vươn tay nâng cằm Tiểu Hoàng – "Kẻ thấy ngươi mà không động tâm tư thì cầm chắc là hết thở rồi."

Sáng sớm hôm sau, mọi người của Hắc Vân Bảo đều rời khỏi giường rất sớm. Tiểu Hoàng từ sáng sớm đã trở dậy thu xếp mọi thứ, dặn dò phòng bếp chuẩn bị những món mà Ngao Thịnh thích ăn, giúp nó sắp hành lý, và bởi vì sợ khi nó trở về hoàng thành ăn uống không hợp khẩu vị nên cố tình chọn thêm hai đầu bếp để nó dẫn theo.

Tương Thanh an bày một số thuộc hạ lên đường đến kinh thành trước, một số thì mai phục ở ven đường, số khác thì bí mật đi theo, phần còn lại sẽ đi sau. Sau khi an bài thỏa đáng rồi thì Tương Thanh đến nghe Tư Đồ dặn dò lần cuối, chốt lại vẫn là một câu —— "Tự mình xử lý cho tốt, nếu tên oắt con Ngao Thịnh kia không tốt thì cứ bỏ phứt nó đi, mang theo người tự mình lập môn lập phái, hoặc quay về Hắc Vân Bảo cũng được."

Tương Thanh không nói gì, chỉ lặng lẽ thu dọn hành lý, tâm không cam, lòng không nguyện mà thay bộ trường bào màu trắng kia vào, mang theo tay nải chuẩn bị đi tìm Ngao Thịnh, nhưng vừa ra đến cửa thì bị Mộc Lăng chặn lại.

"Đợi đã, cho ngươi mấy thứ này." – Mộc Lăng cười hì hì tiến đến chặn đường Tương Thanh.

"Thứ gì cơ?" – Tương Thanh cảnh giác —— Đừng nói là trước khi đi còn bị trêu chọc một phen đấy.

"Những thứ dược này ngươi mang theo đi." – Mộc Lăng bật cười đưa cho y hai túi gấm – "Nhớ cho rõ, túi màu trắng là để cứu mạng, còn túi màu đen là để đoạt mạng."

Tương Thanh sửng sốt, đưa tay nhận lấy. Sự sửng sốt hiển hiện trong mắt Tương Thanh khiến Mộc Lăng khoái chí lắm, liền xoa xoa tay đầy vẻ tà ác mà bảo rằng – "Ngươi ăn vận thế này chưa được à nha."

Tương Thanh nhìn Mộc Lăng một cách cảnh giác – "Ta thế này là tốt lắm rồi, không cần huynh bận tâm lo lắng đâu."

"Như vậy sao được chứ?" – Mộc Lăng nhìn nhìn rồi cười – "Ngươi nhìn mình đi, y phục thì như văn nhân, nhưng tóc tai buộc cao gọn gàng như thế, nhìn sao vẫn là kẻ tập võ cả. Hơn nữa, ngươi đi đứng cứ hùng hùng hổ hổ, bộ dạng thì oai vệ hiên ngang, thế thì gạt được ai hả?"

Tương Thanh vốn là kẻ hay kiệm lời, vậy thì làm sao là đối thủ của tên Mộc Lăng mỏ nhọn kia được chứ, thế nên trong nhất thời chẳng biết cãi lại làm sao cả. Mộc Lăng thì cứ hay thích bắt nạt người hiền lành, liền nhào đến túm lấy Tương Thanh – "Nào, lại đây, để ta sửa lại giúp ngươi." – Mộc Lăng nói xong thì bất chấp cái lắc đầu của Tương Thanh, vung tay lấy ngay ra một cái đai lưng đã chuẩn bị tự hồi nảo hồi nào, ra sức thắt cho Tương Thanh. Sau đó y tháo tóc của Tương Thanh xuống, làm rối rồi mới buộc lại phía sau đầu, lại còn vốc thêm một nắm phấn hương, xoa xoa trong lòng bàn tay rồi mới vỗ lên mặt Tương Thanh… Và thế là Tương Thanh vốn dĩ đã trắng nay lại càng trắng hơn, vốn đã gầy, nay vì bị thắt chặt đai lưng mà thêm phần văn nhược, thêm vào đó là mái tóc trước giờ vẫn gọn gàng thì nay đã rối tung, phất phơ theo chiều gió. Trong dáng vẻ bây giờ thì cho dù y có cầm đao trên tay thì cũng chả ai tin y là người luyện võ.

Tương Thanh tức giận đến không nói nên lời, lại ngửi được thứ phấn dính trên mặt mình có mùi gì đó, chỉ mong sao có thể lao thẳng xuống sông để rửa cho sạch thôi. Đang lúc y tính nổi giận thì một thủ hạ chạy đến bẩm báo – "Phó bang chủ, người đã đến…" – thủ hạ ấy vừa ngẩng lên thấy Tương Thanh liền ngẩn người ra, muốn cười mà chỉ đành cố nén nhịn. Tương Thanh mặt mày đỏ bừng bừng, liếc Mộc Lăng một cái sắc như dao – "Huynh… kẻ ác ắt có kẻ ác hơn trừng trị. Huynh cứ chờ đó đi, sớm muộn gì cũng có một người sẽ thay trời hành đạo, thu phục huynh à xem." – nói xong thì hầm hầm bỏ đi.

Mộc Lăng trêu chọc thành công thì hứng thú ngút trời xanh, tung ta tung tăng bỏ đi. Ở vào thời điểm lúc bấy giờ y đâu có ngờ được chứ, nhiều năm sau nhớ lại lời Tương Thanh nói ngày hôm nay mới hối hận đến độ chỉ muốn khóc thét thôi —— Kẻ ác ắt có kẻ ác hơn trừng trị, quả nhiên không phải lời nói đùa cho vui mà.

Ngao Thịnh mới sớm ngày ra đã lục tục thức giấc, bồn chồn lo lắng chờ ở trong phòng, cứ đi tới đi lui tự nhẩm lại những điều Tiểu Hoàng đã dạy nó, tự nhủ bản thân mình nhất định phải vững vàng hơn. Con đường mà nó phải đối mặt sau này rất gập ghềnh khó đi, thắng thì nắm được cả thiên hạ trong tay, có thể hô phong hoán vũ, thua thì rơi vào tay kẻ khác, chết không có chỗ chôn thây.

Đang lúc nghĩ ngợi thì Tương Thanh đẩy cửa tiến vào – "Chuẩn bị xong cả chưa?"

Ngao Thịnh ngẩng lên nhìn mãi một lúc mới nhận ra người đó là Tương Thanh, há hốc mồm cả buổi không sao khép lại được, kế tiếp là giậm chân bình bịch mà cười, bao nhiêu lo lắng trong lòng hóa thành hư không hết. Chỉ có Tương Thanh là não lòng muốn chết thôi.

Ngao Thịnh cười xong rồi thì đi đến chủ vị mà ngồi xuống, hỏi – "Có phải người đã đến rồi không?"

Tương Thanh có hơi giật mình khi nó bày ra bộ dạng người trên như thế, liền gật đầu đáp rằng – "Đã đến dưới chân núi rồi."

Ngao Thịnh ngẩng lên vẫy tay với Tương Thanh – "Đến đây nào!"

Tương Thanh cứ như mộng du, nhấc chân bước đến gần Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh chăm chú nhìn y, trầm giọng nói – "Con đường sau này chỉ có mỗi mình ngươi theo giúp ta. Ta thề nếu có thể đoạt được thiên hạ, thì phải trở thành một vị hoàng đế tài giỏi nhất. Còn phần ngươi, nếu đã theo ta ra đi, thì từ giờ trở đi, ngươi không còn là phó bang chủ của Hắc Vân Bảo nữa, mà là người của ta. Chỉ có thể thề nguyện trung thành với ta mà thôi."

Tương Thanh hơi sửng sốt, chỉ thấy Ngao Thịnh mỉm cười – "Nếu ngươi đồng ý thì mau cùng ta lập lời thề ước, từ bây giờ cho đến khi ta nắm được thiên hạ trong tay thì ngươi sẽ không rời bỏ ta, toàn tâm toàn ý, hay nói cách khác, là ngươi hoàn toàn có thể lựa chọn không đi theo ta, một mình ta sẽ tự lo liệu. Ngươi tự quyết định đi!"

Tương Thanh nhìn một Ngao Thịnh đột nhiên thay đổi trước mắt mình, mà không sao nói nên lời. Thật sự thì lúc mới bước vào cửa y vẫn còn lo lắng không biết sắp tới mình phải làm gì, khi mà Ngao Thịnh là một đứa trẻ được chiều quá hóa hư. Nhưng chỉ chớp mắt sau, kẻ trước mặt đã trở nên bừng bừng dã tâm, thâm sâu đến không sao lường nổi… Đứa trẻ này sẽ thay đổi như thế nào, y hoàn toàn không thể đoán ra được. Đang lúc còn chần chừ thì có tiếng người hồi bẩm – "Ngao công tử, đội người nghênh đón đã đến trước cửa Hắc Vân Bảo rồi, bang chủ mời công tử đến tiền sảnh."

Ngao Thịnh khẽ gật đầu – "Ta biết rồi!"

Đợi cho người đi rồi thì Ngao Thịnh mới nói với Tương Thanh – "Ca ca ta bảo ta phải xem ngươi như bằng hữu, nhưng ta làm không được. Ta là kẻ sẽ trở thành hoàng đế, sẽ chỉ có kẻ dưới quyền mà thôi. Ta tuyệt đối không cùng ngồi chung một bàn ăn với bất kỳ kẻ nào, ngươi phải nghe lệnh của ta. Nhưng ta cũng có thể cam đoan, rằng ta sẽ tuyệt đối không xem ngươi như nô tài."

Tương Thanh lại càng kinh ngạc hơn nữa. Hôm qua y đã mang thư của Tiểu Hoàng ình ra đọc hết một lần, trong đó có viết về rất nhiều khó khăn mà y có thể gặp phải, nhưng điều đầu tiên mà Tiểu Hoàng nói cho y biết chính là : Ngao Thịnh là kẻ tâm cao khí ngạo, sẽ không chịu tuân theo sự bày bố của bất kỳ ai. Lẽ dĩ nhiên chuyện bắt Tương Thanh phải tuyệt đối trung thành với Ngao Thịnh thì Tiểu Hoàng không thể ép buộc Tương Thanh được, chỉ đành phụ thuộc vào sự lựa chọn của chính Tương Thanh mà thôi.

Tương Thanh trong lòng rất bội phục Tiểu Hoàng tính toán cứ như thần, chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi ở cùng nhau mà đã hiểu thấu Ngao Thịnh đến nhường ấy.

Đột nhiên y cảm thấy rất lo lắng khi nhìn Ngao Thịnh, và cũng đột nhiên y muốn xem đứa trẻ này rồi sẽ thay đổi trở thành người thế nào. Thế là y khẽ gật đầu, cúi đầu hành lễ với Ngao Thịnh, và nói một câu – "Dạ… Thái tử!"

Một cái cúi đầu của buổi sáng ngày hôm nay, đã kết nối con đường của cả hai người lại làm một. Nhưng Tương Thanh chỉ nghĩ đến đồng cam cộng khổ, chỉ nghĩ đến cùng chia vinh sẻ nhục, thậm chí là nghĩ cùng nhau đồng hành, lại hoàn toàn không hề nghĩ đến rằng, từ nay về sau họ đã là ràng buộc cả một đời với nhau, vạn kiếp bất phục.

Tiểu Hoàng lặng lẽ đứng một mình ở trung đình. Nơi này có thể nhìn thấy rất rõ con đường ăn thông với tiền sảnh. Lúc Tiểu Hoàng nhìn thấy Ngao Thịnh dẫn theo Tương Thanh, một thân rực rỡ, bình thản tiến về phía tiền sảnh thì liền chậm rãi nhắm chặt mắt lại… Ngao Thịnh cũng như hoàng đế, là may mắn hay bất hạnh thì không thể biết được. Y chỉ biết rằng, màn kịch thứ hai mà người đó khổ tâm soạn ra nay đã gióng trống mở màn rồi. Phía sau chợt có một cỗ hơi ấm thân thuộc ùa đến, rồi toàn thân y rơi vào một cái ôm siết. Tiểu Hoàng nắm chặt tay Tư Đồ, và không còn sợ hãi nữa. Bởi lẽ đến khi vở diễn khép màn thì bọn họ vẫn sẽ tiếp tục tay nắm chặt tay, dù cho là cùng nhau về nơi hoàng tuyền.

150. Chương 75: Chặng Đường Tương Lai, Thăm Thẳm Gập Ghềnh

Người xưa có câu, rằng không nên đắc tội với người hiền lành, bởi vì một khi người hiền lành mà thịnh nộ, thì đó sẽ là một cơn đại thịnh nộ đấy. Mà Tư Đồ lại vừa cả gan chọc giận Tiểu Hoàng, người hiền lành thuộc hàng nhất nhì trong cả thiên hạ.

Tối hôm qua, sau khi bị Tiểu Hoàng đá văng khỏi đống cỏ khô rồi thì Tư Đồ lại chật vật lồm cồm bò lên, chỉ thấy Tiểu Hoàng nằm giữa đống cỏ mà khóc nức nở, đau lòng đành ôm người ta vào lòng, nhưng Tiểu Hoàng vẫn cứ khóc hoài. Tư Đồ thật sự không hiểu y đây là đang giận mình thật, hay chỉ nhân cơ hội này mà trút hết những chuyện buồn bực trong lòng suốt mấy ngày qua thôi.

Tuy rằng hắn không biết, nhưng kiểu gì thì Tư Đồ cũng cảm thấy đau lòng lắm. Tiểu Hoàng khóc một hồi thì mắt đã đỏ hết cả lên, lại thêm một trận náo loạn vừa nãy nên y phục xộc xệch, trên cổ cũng có mấy vết hồng ngân, mặt thì đầm đìa nước mắt, tóc tai rối bù, cánh môi đỏ hồng lên…Tư Đồ có cảm giác ngứa ngáy khắp người như thể muốn lấy mạng hắn vậy, hắn còn chưa hạ hỏa nữa mà…

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ túm lấy tay áo Tiểu Hoàng, tiểu hài tử cũng chả còn sức đâu mà giãy dụa nữa, nhưng y cũng không thèm nhìn đến hắn, chỉ lặng lẽ dùng tay áo lau nước mắt, lặng thinh không nói tiếng nào.

"Ta sai rồi…" – Tư Đồ thành khẩn nhận sai – "Ngươi đừng giận nữa nha, khóc nữa là thành thỏ thật đó."

Tiểu Hoàng khóc một trận đã nư rồi, cục tức nghẹn trong cổ cũng đã tan hết rồi, cả người dễ chịu hẳn, lại thấy Tư Đồ đang bày ra vẻ mặt áy náy, liên tiếp nhận sai với mình.

Tiểu Hoàng khẽ liếc mắt nhìn, thấy khoảng cách từ trên đống cỏ xuống mặt đất cũng xa lắm, thế mà mới nãy Tư Đồ lại bị mình đá văng xuống…Thật ra người này vốn quen thói cợt nhả, lần này cũng chẳng phải là quá đáng nhất, tất cả chỉ vì bản thân mình tâm tình không tốt, thế nên mới lấy hắn ra để trút giận. Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một hồi lại thấy áy náy, mặt đỏ hồng lên.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng ngừng khóc thì thở phào nhẹ nhõm, bèn tiến sát lại, thấp giọng hỏi – "Dễ chịu hơn chưa? Nếu vẫn còn giận thì ngươi đánh ta đi, đánh đến khi nào nguôi giận mới thôi, chỉ cần ngươi đừng có khóc nữa, ta nhìn thấy thì đau lòng lắm."

Lời này vừa thốt ra thì Tiểu Hoàng lại càng tự trách mình hơn, bèn ngẩng lên nhìn Tư Đồ một cái, thấy đầu cổ tóc tai hắn toàn là cỏ, trên người còn có vết bùn đất, thế là vươn tay giúp hắn sửa sang lại, sau đó cúi đầu hỏi nhỏ – "Huynh có đau không?"

Tư Đồ lắc đầu – "Không đau tí nào, ngươi mới đau ấy…Ái da!" – Lời còn chưa dứt thì đã bị Tiểu Hoàng đánh cho một cái.

Tư Đồ cầm tay Tiểu Hoàng đánh vào ngực mình, cười làm lành – "Có còn giận không nào? Đừng giận nữa nhé, được không? Lần sau ta không dám nữa đâu."

Tiểu Hoàng thở dài buồn bã – "Không phải ta giận huynh đâu."

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng ngồi thẳng dậy, giúp y mặc y phục vào, chỉnh trang đâu đó – "Thế ngươi giận gì nào?"

"Ngày mai Thịnh Nhi hồi cung rồi." – Tiểu Hoàng chậm rãi nói – "Con đường phía trước là an lành hay hiểm nguy thì không ai biết được, mà ta lại không giúp gì được cho nó."

Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng, nhìn ra phía xa xăm mà nói – "Nếu nó không muốn làm hoàng đế thì chẳng có gập ghềnh nào, nhưng nó đã muốn làm hoàng đế thì con đường này là do nó tự mình chọn lấy, dù phải trả giá thì cũng không thể trách ai cả, đều là do tự chính nó cả thôi."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng tựa vào lòng mình không nói lời nào, bèn bắt lấy cánh tay của y, nhẹ nhàng nói – "Ngươi còn tâm trí đi lo cho cái khổ của người khác ư? Ngươi mới chính là người vô tội nhất đấy."

Tiểu Hoàng dựa vào Tư Đầu mà lắc đầu, nhỏ tiếng nói – "Ta còn có huynh mà, ông trời đối xử với ta không tệ đâu."

Tư Đồ bật cười, khẽ nâng cằm Tiểu Hoàng lên – "Vậy xem ra ta phải đối xử với ngươi tốt hơn gấp bội mới được, kẻo không sẽ bị trời phạt mất thôi."

Tiểu Hoàng hơi mỉm cười, những bất an trong lòng cũng dần tan biến đi. Tư Đồ thấy thế cũng thở hắt ra nhẹ nhõm. May mà tiểu hài tử không chấp nhất hắn, bằng không thì hắn biết làm sao đây. Hắn vội vàng ôm Tiểu Hoàng quay trở về, giúp y tắm rửa sạch sẽ rồi ru y ngủ. Hắn nhìn Tiểu Hoàng bởi vì đã mệt mà say ngủ thì toàn bộ cơn buồn ngủ đều tiêu tán. Hắn rời khỏi phòng, đứng một mình giữa sân, ngẩng mặt lên trời, chỉ thấy một vầng trăng sáng vằng vặc, sao trời thưa thớt, gió đêm phơ phất thoảng qua…thật lâu sau đó, chẳng biết từ nơi nào truyền đến tiếng tiêu thổi.

Tư Đồ nhảy lên đầu tường, phỏng chừng phương hướng của tiếng tiêu, sau khi xác định được rồi thì tung người nhảy về phía đó. Đợi đến khi đáp xuống rồi thì thấy có một bạch y nhân đang mỉm cười, phong thái có vẻ thong dong lắm.

"Sao lại có nhã hứng như vậy?" – Tư Đồ hỏi mà không thèm nhìn.

"Cũng không ngủ được ư?" – Người nọ trả lời có vẻ tùy hứng – "Xem chừng Tư Đồ bang chủ đang ngổn ngang một bầu tâm sự rồi."

"Vì sao ngươi lại thổi khúc nhạc này?" – Tư Đồ không đáp mà hỏi tiếp.

"À…vì trước kia đã từng nghe được."

"Vậy thì cút xa một chút mà thổi." – Tư Đồ thản nhiên đáp – "Đừng làm phiền đến mộng đẹp của người khác." – Nói rồi thì tung người bỏ trở về, tiếp tục ngắm sao.

Tiếu Lạc Vũ thu tiêu về, lắc đầu than nhẹ một tiếng – "Chỉ là chút tiếng tiêu thôi mà, có cần nhỏ nhen vậy không?" – Nói rồi thì nhảy xuống khỏi cây, thu thập hành lý, bỏ đi mất hút ngay trong đêm.

Tư Đồ đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên thấy Tiểu Hoàng đang nằm trên giường mà hai mắt mở to. Y thấy Tư Đồ vào thì thấp giọng hỏi – "Tiếu Lạc Vũ đi rồi ư?"

Tư Đồ gật đầu – "Xem chừng ngươi tính không sai gì mấy. Người nọ hành tung bí ẩn, thiện ác khó phân, quả nhiên là có chút dính dáng với Ân Tịch Ly."

"Dù sao ta vẫn cảm thấy người đó sẽ không xem Ngao Thịnh là kẻ địch." – Tiểu Hoàng nói – "Tuy rằng ta vẫn không rõ rốt cuộc người ấy muốn làm gì."

"Yên tâm đi!" – Tư Đồ an ủi Tiểu Hoàng – "Ta và Tiếu Lạc Vũ đã từng giao thủ qua, công phu của hắn chưa chắc có thể thắng nổi Tương Thanh đâu, sẽ không thể uy hiếp đến Ngao Thịnh được. Phần khác…tên ấy cứ nhìn thấy ngươi là nước dãi lại chảy ròng ròng, hẳn cũng sẽ nể mặt ngươi vài phần đấy."

Tiểu Hoàng bó tay – "Huynh lại nói vớ vẩn rồi."

"Đã thế tên Tiếu Lạc Vũ ấy còn là đệ nhất mỹ nam chốn võ lâm…" – Tư Đồ bĩu môi – "Đến cả ngươi đẹp thế mà cũng không hơn được hắn."

"Ta là nam tử." – Tiểu Hoàng hung hăng vứt cho Tư Đồ một cái liếc – "Vẻ bề ngoài ra sao không quan trọng."

"Ai thèm quan tâm là nam hay nữ chứ." – Tư Đồ vươn tay nâng cằm Tiểu Hoàng – "Kẻ thấy ngươi mà không động tâm tư thì cầm chắc là hết thở rồi."

——

Sáng sớm hôm sau, mọi người của Hắc Vân Bảo đều rời khỏi giường rất sớm. Tiểu Hoàng từ sáng sớm đã trở dậy thu xếp mọi thứ, dặn dò phòng bếp chuẩn bị những món mà Ngao Thịnh thích ăn, giúp nó sắp hành lý, và bởi vì sợ khi nó trở về hoàng thành ăn uống không hợp khẩu vị nên cố tình chọn thêm hai đầu bếp để nó dẫn theo.

Tương Thanh an bày một số thuộc hạ lên đường đến kinh thành trước, một số thì mai phục ở ven đường, số khác thì bí mật đi theo, phần còn lại sẽ đi sau. Sau khi an bài thỏa đáng rồi thì Tương Thanh đến nghe Tư Đồ dặn dò lần cuối, chốt lại vẫn là một câu —— "Tự mình xử lý cho tốt, nếu tên oắt con Ngao Thịnh kia không tốt thì cứ bỏ phứt nó đi, mang theo người tự mình lập môn lập phái, hoặc quay về Hắc Vân Bảo cũng được."

Tương Thanh không nói gì, chỉ lặng lẽ thu dọn hành lý, tâm không cam, lòng không nguyện mà thay bộ trường bào màu trắng kia vào, mang theo tay nải chuẩn bị đi tìm Ngao Thịnh, nhưng vừa ra đến cửa thì bị Mộc Lăng chặn lại.

"Đợi đã, cho ngươi mấy thứ này." – Mộc Lăng cười hì hì tiến đến chặn đường Tương Thanh.

"Thứ gì cơ?" – Tương Thanh cảnh giác —— Đừng nói là trước khi đi còn bị trêu chọc một phen đấy.

"Những thứ dược này ngươi mang theo đi." – Mộc Lăng bật cười đưa cho y hai túi gấm – "Nhớ cho rõ, túi màu trắng là để cứu mạng, còn túi màu đen là để đoạt mạng."

Tương Thanh sửng sốt, đưa tay nhận lấy. Sự sửng sốt hiển hiện trong mắt Tương Thanh khiến Mộc Lăng khoái chí lắm, liền xoa xoa tay đầy vẻ tà ác mà bảo rằng – "Ngươi ăn vận thế này chưa được à nha."

Tương Thanh nhìn Mộc Lăng một cách cảnh giác – "Ta thế này là tốt lắm rồi, không cần huynh bận tâm lo lắng đâu."

"Như vậy sao được chứ?" – Mộc Lăng nhìn nhìn rồi cười – "Ngươi nhìn mình đi, y phục thì như văn nhân, nhưng tóc tai buộc cao gọn gàng như thế, nhìn sao vẫn là kẻ tập võ cả. Hơn nữa, ngươi đi đứng cứ hùng hùng hổ hổ, bộ dạng thì oai vệ hiên ngang, thế thì gạt được ai hả?"

Tương Thanh vốn là kẻ hay kiệm lời, vậy thì làm sao là đối thủ của tên Mộc Lăng mỏ nhọn kia được chứ, thế nên trong nhất thời chẳng biết cãi lại làm sao cả. Mộc Lăng thì cứ hay thích bắt nạt người hiền lành, liền nhào đến túm lấy Tương Thanh – "Nào, lại đây, để ta sửa lại giúp ngươi." – Mộc Lăng nói xong thì bất chấp cái lắc đầu của Tương Thanh, vung tay lấy ngay ra một cái đai lưng đã chuẩn bị tự hồi nảo hồi nào, ra sức thắt cho Tương Thanh. Sau đó y tháo tóc của Tương Thanh xuống, làm rối rồi mới buộc lại phía sau đầu, lại còn vốc thêm một nắm phấn hương, xoa xoa trong lòng bàn tay rồi mới vỗ lên mặt Tương Thanh…Và thế là Tương Thanh vốn dĩ đã trắng nay lại càng trắng hơn, vốn đã gầy, nay vì bị thắt chặt đai lưng mà thêm phần văn nhược, thêm vào đó là mái tóc trước giờ vẫn gọn gàng thì nay đã rối tung, phất phơ theo chiều gió. Trong dáng vẻ bây giờ thì cho dù y có cầm đao trên tay thì cũng chả ai tin y là người luyện võ.

Tương Thanh tức giận đến không nói nên lời, lại ngửi được thứ phấn dính trên mặt mình có mùi gì đó, chỉ mong sao có thể lao thẳng xuống sông để rửa cho sạch thôi. Đang lúc y tính nổi giận thì một thủ hạ chạy đến bẩm báo – "Phó bang chủ, người đã đến…" – thủ hạ ấy vừa ngẩng lên thấy Tương Thanh liền ngẩn người ra, muốn cười mà chỉ đành cố nén nhịn. Tương Thanh mặt mày đỏ bừng bừng, liếc Mộc Lăng một cái sắc như dao – "Huynh…kẻ ác ắt có kẻ ác hơn trừng trị. Huynh cứ chờ đó đi, sớm muộn gì cũng có một người sẽ thay trời hành đạo, thu phục huynh cho mà xem." – nói xong thì hầm hầm bỏ đi.

Mộc Lăng trêu chọc thành công thì hứng thú ngút trời xanh, tung ta tung tăng bỏ đi. Ở vào thời điểm lúc bấy giờ y đâu có ngờ được chứ, nhiều năm sau nhớ lại lời Tương Thanh nói ngày hôm nay mới hối hận đến

độ chỉ muốn khóc thét thôi —— Kẻ ác ắt có kẻ ác hơn trừng trị, quả nhiên không phải lời nói đùa cho vui mà.

Ngao Thịnh mới sớm ngày ra đã lục tục thức giấc, bồn chồn lo lắng chờ ở trong phòng, cứ đi tới đi lui tự nhẩm lại những điều Tiểu Hoàng đã dạy nó, tự nhủ bản thân mình nhất định phải vững vàng hơn. Con đường mà nó phải đối mặt sau này rất gập ghềnh khó đi, thắng thì nắm được cả thiên hạ trong tay, có thể hô phong hoán vũ, thua thì rơi vào tay kẻ khác, chết không có chỗ chôn thây.

Đang lúc nghĩ ngợi thì Tương Thanh đẩy cửa tiến vào – "Chuẩn bị xong cả chưa?"

Ngao Thịnh ngẩng lên nhìn mãi một lúc mới nhận ra người đó là Tương Thanh, há hốc mồm cả buổi không sao khép lại được, kế tiếp là giậm chân bình bịch mà cười, bao nhiêu lo lắng trong lòng hóa thành hư không hết. Chỉ có Tương Thanh là não lòng muốn chết thôi.

Ngao Thịnh cười xong rồi thì đi đến chủ vị mà ngồi xuống, hỏi – "Có phải người đã đến rồi không?"

Tương Thanh có hơi giật mình khi nó bày ra bộ dạng người trên như thế, liền gật đầu đáp rằng – "Đã đến dưới chân núi rồi."

Ngao Thịnh ngẩng lên vẫy tay với Tương Thanh – "Đến đây nào!"

Tương Thanh cứ như mộng du, nhấc chân bước đến gần Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh chăm chú nhìn y, trầm giọng nói – "Con đường sau này chỉ có mỗi mình ngươi theo giúp ta. Ta thề nếu có thể đoạt được thiên hạ, thì phải trở thành một vị hoàng đế tài giỏi nhất. Còn phần ngươi, nếu đã theo ta ra đi, thì từ giờ trở đi, ngươi không còn là phó bang chủ của Hắc Vân Bảo nữa, mà là người của ta. Chỉ có thể thề nguyện trung thành với ta mà thôi."

Tương Thanh hơi sửng sốt, chỉ thấy Ngao Thịnh mỉm cười – "Nếu ngươi đồng ý thì mau cùng ta lập lời thề ước, từ bây giờ cho đến khi ta nắm được thiên hạ trong tay thì ngươi sẽ không rời bỏ ta, toàn tâm toàn ý, hay nói cách khác, là ngươi hoàn toàn có thể lựa chọn không đi theo ta, một mình ta sẽ tự lo liệu. Ngươi tự quyết định đi!"

Tương Thanh nhìn một Ngao Thịnh đột nhiên thay đổi trước mắt mình, mà không sao nói nên lời. Thật sự thì lúc mới bước vào cửa y vẫn còn lo lắng không biết sắp tới mình phải làm gì, khi mà Ngao Thịnh là một đứa trẻ được chiều quá hóa hư. Nhưng chỉ chớp mắt sau, kẻ trước mặt đã trở nên bừng bừng dã tâm, thâm sâu đến không sao lường nổi…Đứa trẻ này sẽ thay đổi như thế nào, y hoàn toàn không thể đoán ra được. Đang lúc còn chần chừ thì có tiếng người hồi bẩm – "Ngao công tử, đội người nghênh đón đã đến trước cửa Hắc Vân Bảo rồi, bang chủ mời công tử đến tiền sảnh."

Ngao Thịnh khẽ gật đầu – "Ta biết rồi!"

Đợi cho người đi rồi thì Ngao Thịnh mới nói với Tương Thanh – "Ca ca ta bảo ta phải xem ngươi như bằng hữu, nhưng ta làm không được. Ta là kẻ sẽ trở thành hoàng đế, sẽ chỉ có kẻ dưới quyền mà thôi. Ta tuyệt đối không cùng ngồi chung một bàn ăn với bất kỳ kẻ nào, ngươi phải nghe lệnh của ta. Nhưng ta cũng có thể cam đoan, rằng ta sẽ tuyệt đối không xem ngươi như nô tài."

Tương Thanh lại càng kinh ngạc hơn nữa. Hôm qua y đã mang thư của Tiểu Hoàng cho mình ra đọc hết một lần, trong đó có viết về rất nhiều khó khăn mà y có thể gặp phải, nhưng điều đầu tiên mà Tiểu Hoàng nói cho y biết chính là : Ngao Thịnh là kẻ tâm cao khí ngạo, sẽ không chịu tuân theo sự bày bố của bất kỳ ai. Lẽ dĩ nhiên chuyện bắt Tương Thanh phải tuyệt đối trung thành với Ngao Thịnh thì Tiểu Hoàng không thể ép buộc Tương Thanh được, chỉ đành phụ thuộc vào sự lựa chọn của chính Tương Thanh mà thôi.

Tương Thanh trong lòng rất bội phục Tiểu Hoàng tính toán cứ như thần, chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi ở cùng nhau mà đã hiểu thấu Ngao Thịnh đến nhường ấy.

Đột nhiên y cảm thấy rất lo lắng khi nhìn Ngao Thịnh, và cũng đột nhiên y muốn xem đứa trẻ này rồi sẽ thay đổi trở thành người thế nào. Thế là y khẽ gật đầu, cúi đầu hành lễ với Ngao Thịnh, và nói một câu – "Dạ…Thái tử!"

Một cái cúi đầu của buổi sáng ngày hôm nay, đã kết nối con đường của cả hai người lại làm một. Nhưng Tương Thanh chỉ nghĩ đến đồng cam cộng khổ, chỉ nghĩ đến cùng chia vinh sẻ nhục, thậm chí là nghĩ cùng

nhau đồng hành, lại hoàn toàn không hề nghĩ đến rằng, từ nay về sau họ đã là ràng buộc cả một đời với nhau, vạn kiếp bất phục.

Tiểu Hoàng lặng lẽ đứng một mình ở trung đình. Nơi này có thể nhìn thấy rất rõ con đường ăn thông với tiền sảnh. Lúc Tiểu Hoàng nhìn thấy Ngao Thịnh dẫn theo Tương Thanh, một thân rực rỡ, bình thản tiến về phía tiền sảnh thì liền chậm rãi nhắm chặt mắt lại…Ngao Thịnh cũng như hoàng đế, là may mắn hay bất hạnh thì không thể biết được. Y chỉ biết rằng, màn kịch thứ hai mà người đó khổ tâm soạn ra nay đã gióng trống mở màn rồi. Phía sau chợt có một cỗ hơi ấm thân thuộc ùa đến, rồi toàn thân y rơi vào một cái ôm siết. Tiểu Hoàng nắm chặt tay Tư Đồ, và không còn sợ hãi nữa. Bởi lẽ đến khi vở diễn khép màn thì bọn họ vẫn sẽ tiếp tục tay nắm chặt tay, dù cho là cùng nhau về nơi hoàng tuyền.

151. Chương 76

Chương 76 | Tay trong tay đi suốt đường xa

– Huề thủ viễn hành –

Đội ngũ đến Hắc Vân Bảo để nghênh đón vượt xa khỏi sức tưởng tượng của hết thảy mọi người. Thái sư Hạ Viêm Quảng cùng với đại tướng quân Khâu Minh Phiền đích thân cùng nhau dẫn theo nghi trượng, câu liễn trùng trùng điệp điệp. Còn có thêm một ngàn tinh binh, nhất tề kéo đến dưới chân núi.

Tinh binh cùng ngựa xe đều ở lại dưới chân núi. Hạ Viêm Quảng dẫn đầu đi trước, phía sau là Quốc cữu Hạ Lỗ Minh cùng Đại tướng quân Khâu Minh Phiền, ba người cùng nhau sải bước đi vào sảnh trước của Hắc Vân Bảo.

Họ ngước nhìn lên thì thấy Ngao Thịnh đang nghiêm chỉnh ngồi ở chính giữa phía trên, nhìn xuống hết thảy. Tuổi tác hẳng còn nhỏ, tầm đâu mười bốn, mười lăm, dáng vẻ thanh tú, thẳng như còn thấy được bóng dáng của đương kim hoàng thượng… Phụ tử họ quả rất giống nhau.

Ba vị trọng thần đều quỳ xuống hành lễ, miệng hô – "Chúng thần chờ cung nghênh thái tử hồi cung."

Ngao Thịnh nhìn qua mọi người một chút rồi từ tốn gật đầu – "Miễn lễ đi, ta đã lâu không ở trong cung, những thứ lễ nghi này nếu miễn được thì miễn."

Tương Thanh đứng ở phía sau nó thầm giật mình. Thật ra, trước đây Hoàng tiểu tiên sinh đã cố tình tìm người đến dạy dỗ các lễ nghi cho Ngao Thịnh, thế nhưng trong lòng y vẫn nhớ như in lá thư mà Tiểu Hoàng gửi đến ình, trong ấy bảo – Từ lúc còn nhỏ, Ngao Thịnh đã bị đưa đến Ngao gia, thằng bé đã nếm trải sâu sắc nỗi khổ của cô đơn, đối với người trong cung thì rất thù hận, cho nên không màng gì đến những thứ lễ nghĩa lễ nghi. Lúc bình thường thì không sao cả, trái lại còn có vẻ gần gũi bình dị, nhưng đến thời điểm mấu chốt thì nhất nhất đều phải chú ý, cho nên mới mong Tương Thanh ở cạnh bên nhắc nhở.

Mồ hôi không khỏi ứa ra trên trán Tương Thanh… Từng bước từng bước đều đoán được tiên cơ, nếu như Hoàng Bán Tiên thật sự không phải thần thánh hạ phàm thì cũng là Khổng Minh chuyển thế. Rồi y lại nghĩ, với thực lực lúc này của Hắc Vân Bảo, giả như bang chủ cùng Hoàng tiên sinh mong muốn, thì cho dù không thể hoàn toàn đoạt được thiên hạ nhưng ít nhất cũng phân đôi giang sơn với hoàng đế… Thảo nào lão hoàng đế lại xem Hắc Vân Bảo như là mối họa lớn canh cánh trong lòng. Mà thực tế, bảo kiêng kỵ Tư Đồ bang chủ, chi bằng nói thẳng ra là kiêng kỵ Tiểu Hoàng.

Các vị lão thần hành lễ xong thì đứng dậy. Nhìn một lượt trái phải, Hạ Viêm Quảng cất tiếng hỏi Ngao Thịnh "Thái tử điện hạ, chẳng hay Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiên sinh đang ở nơi nào? Trước khi lão thần khởi hành, hoàng thượng đã ngàn lần căn dặn, rằng nhất định phải nói lời cảm tạ đến hai vị, đồng thời ban tặng hai vị ngự tứ phong thưởng."

Ngao Thịnh gật nhẹ, ngoái lại hỏi Tương Thanh – "Sư phụ và Tư Đồ bang chủ ở đâu vậy?" – Lời vừa nói xong, bọn người Hạ Viêm Quảng đều kinh sợ —— Hoàng Bán Tiên là sư phụ của Ngao Thịnh sao?

Tương Thanh thấp giọng thưa – "Ở phía sau núi."

Ngao Thinh gật đầu, cười khổ với chính bản thân mình – "Hai vị đều là bậc thế ngoại cao nhân, không ràng buộc vào lễ nghi phồn tục rồi." – Đoạn thì tư lự một lát, lại nhìn sang Tương Thanh bảo – "Ngươi thử đi mời họ xem sao, nếu mời không được thì đừng miễn cưỡng."

"Vâng!" – Tương Thanh gật đầu, xoay người ra khỏi tiền sảnh, một lát sau thì trở lại hồi bẩm – "Bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh đã xuất môn có việc, nói rằng ba ngày sau mới trở về."

"Ôi chao… sao lại khéo như vậy?" – Ngao Thịnh có chút buồn nản – "Hay là sư phụ sợ khi chia tay sẽ khó xử, nên cố ý lảng tránh sao?"

Tương Thanh thấp giọng hỏi – "Không cần đi tìm chứ?"

"Bỏ đi!" – Ngao Thịnh khoát khoát tay – "Ta đã ở chung với nhị vị nhiều ngày, tình cảm thâm sâu… thôi cứ bỏ đi, đỡ phải đau buồn."

Tương Thanh gật đầu, đứng về phía sau Ngao Thịnh, bất giác mồ hôi lạnh ứa trong lòng bàn tay… Y có chút không hiểu nổi rằng kẻ ở trước mắt mình là ai nữa. Dù rằng ban đầu cũng đã hoạch định xong hết, để tránh phiền phức, Tiểu Hoàng và Tư Đồ sẽ không ra mặt. Thế nhưng Ngao Thịnh diễn xuất có gì đó quá chân thật, mới hôm qua thôi còn là một hài tử ngây thơ thích nhõng nhẽo, sáng nay vì phục trang của y mà cười ngặt nghẽo, nhưng giờ đây lại hoàn toàn biến thành một con người khác. Xem ra, nó đã hạ quyết tâm thật rồi.

"Nhưng mà…" – Hạ Viêm Quảng có chút sốt ruột – "Hoàng thượng căn dặn…"

"Chao ôi… Thái sư!" – Đại tướng quân Khâu Minh Phiền ở phía sau khoát tay ngăn cản – "Cứ làm theo như phân phó của Thái tử đi. Hoàng thượng người đang rất nhớ mong Thái tử, lệnh cho chúng ta đón Thái tử xong thì mau chóng về kinh đó…Chúng ta không nên làm lỡ mất hành trình thì hơn."

"Việc này…" – Trong lòng Hạ Viêm Quảng dường như còn chưa cam tâm, nhưng xem ra Khâu Minh Phiền bên cạnh ông ta quả không thể nhẫn nại được. Ông ta đành bất đắc dĩ gật đầu, cung nghênh Ngao Thịnh hạ sơn.

Ngao Thịnh đứng dậy ra ngoài, chợt bén nhạy phát hiện ra một điều – Có gì đó giữa Khâu Minh Phiền và Hạ Viêm Quảng. Lúc trước Tiểu Hoàng từng nói qua với nó, rằng mong nó phải để tâm quan sát. Hoàng đế muốn lợi dụng nó, cho nên nhất định sẽ an bài một người đối địch với thế lực của nhà họ Hạ bên cạnh nó, nó phải thận trọng lợi dụng người này.

Xuống đến chân núi, Ngao Thịnh ngước mắt ngoái nhìn lại về Hắc Vân Bảo trên đỉnh núi, rồi yên lặng lên cỗ xe ngựa xa hoa. Dọc đường, chỉ là suối trong xanh, đường im vắng, màu nâu vàng của đất trải suốt lối đi. Đội quân đi về phía trước, trên đường còn đón nhận triều bái của bách tính hai bên đường. Ngao Thịnh ngồi trong xe ngựa, tình cảnh này nó đã tha thiết ước ao từ nhỏ. Vậy mà giờ đây, nó nghĩ hành vi này buồn cười đến cùng cực… Hoàng đế coi như cũng không đối xử tệ với nó nhỉ. Muốn nó chết, nhưng cũng thỏa mãn tâm nguyện của nó. Có điều, với người phụ thân này, nó chỉ có hận thù mà thôi.

Trên ngọn Bạch Đế, Tiểu Hoàng đứng cùng Tư Đồ nơi một vách núi, ngóng nhìn ngựa xe đi xa mãi.

"Người đi rồi." – Tư Đồ thấy vẻ nhạt nhòa trên khuôn mặt Tiểu Hoàng, dường như có nét sầu bi mơ hồ, bèn trêu đùa – "Cuối cùng cũng đuổi thằng nhóc con đó đi được, đỡ phải có nó chen chân vào giữa chúng ta."

"Huynh lại nói bậy rồi." – Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói – "Tiếp theo…"

"Xuất môn đi?" – Đột ngột Tư Đồ bảo

"Xuất môn?" – Tiểu Hoàng gật mình

"Chuyện Ngao Thịnh đoạt lại ngôi vị hoàng đế thì cứ giao cho Tương Thanh thôi, sự vụ của Hắc Vân Bảo thì để Chu lão gia tử lo. Lô Ngự Phong với Mộc Lăng săn sóc cho Tứ Nương sinh hài tử… hết chuyện của

chúng mình rồi." – Tư Đồ khanh khách cười, nghiêng người hôn lên cổ Tiểu Hoàng – "Chúng ta đi du ngoạn nửa năm đi, chờ Tứ Nương sinh nở xong rồi về, sao hử?"

Tiểu Hoàng dở cười dở khóc – "Huynh thật là… nguy cơ thì trùng trùng trước mắt, còn huynh cứ tiêu dao như thế."

"Dĩ nhiên thôi!" – Đột ngột Tư Đồ cao giọng cười, dùng một tay ôm lấy Tiểu Hoàng – "Tiêu dao hay không tiêu dao thì hiểm nguy cứ trùng trùng thế thôi, thế thì cớ gì mà không tiêu dao tự tại?" – Nói rồi, ôm Tiểu Hoàng trở về – "Đêm nay chúng ta lên đường. Khi trước đã đi qua Liêu Đông và Giang Nam rồi, lần này chúng ta đi Tây Hải, lại đi thêm Mạc Bắc, rong chơi một lần cho hết gầm trời này, được không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một chút rồi bất chợt nói – "Tư Đồ, chúng ta đi tìm một thứ đi!"

"Tìm một thứ?" – Tư Đồ giật mình – "Tìm thứ gì?"

"Ưm… huynh có từng nghe nói đến địa mạch không?" – Tiểu Hoàng vịn lấy bờ vai Tư Đồ mà ngước lên hỏi hắn.

"Địa mạch?" – Tư Đồ có chút không rõ ý của y – "Đó là vật gì?"

"Ngày xưa ta có đọc qua một quyển du ký, có ghi chép lại sự tồn tại của một địa mạch thần bí." – Tiểu Hoàng giải thích cho Tư Đồ – "Có người bảo rằng, địa mạch này ăn thông khắp mọi nơi."

"Vậy sao?" – Tư Đồ nghe rồi nhưng cũng không hiểu gì, liền hỏi – "Ăn thông khắp bốn phương là nghĩa gì?"

"Tương truyền rằng, trong những trận chiến thời kỳ Chiến quốc, để có thể chiếm được tiên cơ bất ngờ trong khi đánh nhau, các nước đều sử dụng các đội quân đào hầm, đã đào ra không ít địa đạo." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Về sau có một vị du hiệp tên gọi là Lạc Trĩ, đã ghi lại vị trí của các địa mạch này, rồi họa thành một địa đồ, gọi là "Lạc Trĩ Đồ"."

"Lạc Trĩ?" – Tư Đồ trầm tư một thoáng – "Địa mạch… Nếu như chúng ta có được Lạc Trĩ Đồ thì…"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Mai kia có khai chiến thì hẳn là rất có lợi."

"Vậy ngươi có manh mối hay không? Phải đi tìm ở nơi nào?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi bảo – "Ta chỉ biết rằng Lạc Trĩ qua đời tại vùng Tây Hải, nếu chúng ta đi xuống Tây Hải thì… thuận đường tìm thử nhé?"

Sớm mai sau, người hạ nhân luôn hầu hạ Tư Đồ cầm một phong thư đến gửi Mộc Lăng. Vừa mở ra đọc, Mộc Lăng chỉ thấy thư viết rằng —— Du lịch, nửa năm sau về.

Mộc Lăng tức giận đến nỗi xé thư nát vụn, sau đó chạy ào ra phía trước núi giậm chân – "Đồ khốn kiếp Tư Đồ nhà ngươi, sự vụ trong bang vứt hết cho ta à. Ta tuyệt giao với ngươi luôn."

Trên đường cái, Tư Đồ ngồi trên lưng ngựa hắt xì một cái rõ to. Tiểu Hoàng trong lòng hắn khẩn khoản nhìn lên thăm hỏi – "Huynh sao vậy? Bị cảm lạnh ư?"

Tư Đồ nhìn khuôn mặt mịn màng của y mà máu nóng sôi trào, xúi xuống hôn lên má Tiểu Hoàng một cái, rồi ve vãn bên tai y nói nhỏ – "Tiên Tiên, thế sự nửa năm sau khó đoán, nên nửa năm này chúng ta phải chơi thật thỏa mới được. Có vậy thì sau này phải chết cũng không tiếc nuối!"

Tiểu Hoàng có vẻ cảm động, dựa vào bờ ngực Tư Đồ mà gật đầu, ai dè đâu Tư Đồ lại bồi thêm ột câu – "Vì đã kêu là phải tận hưởng lạc thú trước mắt, sớm nay có rượu sớm nay say, chuyện mười ngày một lần kia cũng đừng quan tâm nữa nha. Ngươi nghĩ mà coi, nửa năm lận đó, nếu mỗi ngày đều làm thì sẽ được hơn một trăm lần, có đúng không nào?"

Vừa mới dứt lời xong, hắn đã bị Tiểu Hoàng đấm ột quyền, cả giận kêu lên – "Hóa ra huynh nghĩ như thế à! Một tháng một lần!"

"Cái gì?" – Tư Đồ sợ hãi – "Như vậy sao được? Ba ngày đi nha? Ta thấy ngươi cũng thích ứng khá tốt rồi mà, mỗi lần đều rất có cảm giác…"

"Huynh không được nói bậy giữa ban ngày ban mặt." – Mặt Tiểu Hoàng đỏ bừng bừng.

Tư Đồ trông thấy mà ngứa ngáy khó chịu, ôm chầm lấy y – "Tiên Tiên, ngươi có nghĩ muốn làm trên lưng ngựa không?"

"A! Huynh… không được nháo!"

"Tiên Tiên!"

"Ưm…"

Hai người bọn họ thả lỏng tâm sự, giản đơn chỉ là du sơn ngoạn thủy, suốt đường đi về phía tây đều thích thú lạ thường.

Tư Đồ sợ rằng Tiểu Hoàng cưỡi ngựa sẽ mỏi mệt nên mua một chiếc xe ngựa. Tự hắn đánh xe lấy, hai người chuyển từ cưỡi ngựa sang ngồi xe. Nếu như mua được sách Tiểu Hoàng thích thì cũng có thể đặt vào trong xe nữa.

Cứ đi như thế mà qua độ chừng mười hôm, họn họ đến được bên ngoài một trấn điếm. Tiểu Hoàng ngước lên nhìn cửa thành, trầm lặng trong thoáng chốc rồi hỏi sang Tư Đồ – "Bách Kiếm Thành… không phải đã đến phụ cận Đại Lý rồi sao?"

Tư Đồ gật đầu có hơi bất đắc dĩ, rồi nói – "Xem ra lộ trình đi đã có sai sót, lẽ ra phải đi về hướng Tây Bắc, nhưng rốt cuộc là đi về Tây Nam."

"Không sao cả, về sau chúng ta chuyển lại đi về hướng Bắc cũng không muộn đâu." – Tiểu Hoàng hỏi – "Huynh có đến Bách Kiếm Thành lần nào chưa?"

Tư Đồ nhún vai – "Chưa, nhưng Bách Kiếm Thành ấy à… hẳn Bách Kiếm Sơn Trang cũng ở nơi đây thôi."

"Bách Kiếm Sơn Trang?" – Tiểu Hoàng không rõ.

"Ừ… Có không ít thợ thủ công lành nghề tập trung sinh sống ở nơi này, danh xưng ở đây cũng từ nghề đúc, rèn kiếm mà có. Xưa kia Bách Kiếm Sơn Trang chỉ là một hiệu rèn kiếm, tuy nhiên trải qua trăm năm dốc lòng cực nhọc kinh doanh, thì đã nổi lên trên giang hồ thành một môn phái." – Tư Đồ giảng giải cẩn thận cho Tiểu Hoàng – "Tất cả môn hạ đệ tử của Bách Kiếm Sơn Trang đều biết rèn kiếm, cũng biết cả sử kiếm, còn mối lái chủ yếu cũng là việc buôn bán, truy tìm kiếm."

"Tìm các thanh kiếm?" – Tiểu Hoàng không được rõ. – "Kiếm thì tìm như thế nào?"

"À…" – Tư Đồ cười – "Ngươi cũng đã đọc qua nhiều pho sách, có phải rằng một số quyển có ghi chép lại một vài món thần khí thời thượng cổ không?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật gù – "Thanh Hắc Kim Hầu của huynh là một thần khí thời thượng cổ."

Tư Đồ gật đầu – "Bách Kiếm Sơn Trang rất thông thạo các pho điển tịch, kinh sử ghi chép về các loại kiếm. Nói khác đi, chỉ cần ngươi có đủ tiền để ra giá, ngươi muốn thanh bảo kiếm nào cũng có thể tìm được cả."

"Thật sao?" – Tiểu Hoàng giật mình.

Tư Đồ lắc đầu rồi nhéo má Tiểu Hoàng – "Ngươi thật thà quá đi. Đó là thủ đoạn quen thuộc của người trong giang hồ. Nếu hắn ta tìm được thì nói tốt đẹp ra sao cũng được. Nhưng những món bảo khí hắn ta tìm không được thì sẽ hét giá lên trên trời, dĩ nhiên không ai thèm mua rồi. Có thể còn giở cả trò bịp bợm nữa."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hóa ra là thế."

Cỗ xe ngựa của cả hai từ tốn tiến về phía cổng thành. Tư Đồ hỏi Tiểu Hoàng – "Hôm nay muộn rồi, chúng ta ở lại Bách Kiếm Thành đi."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu rồi nhìn về phía trước, tò mò hỏi – "Vì sao lại có đông người tụ tập nơi cổng thành như vậy?"

Tư Đồ giương mắt nhìn sang, thấy có một trạm gác đang đặt trước cổng thành, bộ khoái nha sai đang đứng gác trước cổng, mở to một bức hoàng bảng để đối chiếu với từng người một.

Đợi đến lượt của Tư Đồ, bộ khoái ngẩng mặt lên nhìn hắn rồi hỏi – "Người trong xe kia là ai?"

Tư Đồ đánh mắt về hoàng bảng dán trên tường, thấy trong tranh là một nam tử tuổi còn trẻ mà diện mạo thì đầu trâu mặt ngựa, bèn nói – "Không phải là người các ngươi muốn tìm."

Người bộ khoái dẫn đầu thấy Tư Đồ khí độ bất phàm thì ra vẻ rất khách khí mà rằng – "Để cho thuận lợi thì chúng tôi phải nhìn thấy một lần mới được, vì việc công mà thôi."

Tư Đồ nhướn mày, còn chưa nói gì thì rèm xe đã vén lên. Tiểu Hoàng ở bên trong nghe được đối thoại bên ngoài, bèn ló đầu ra xem thử.

Người bộ khoái kia vừa thấy Tiểu Hoàng thì ngẩn cả người ra, mãi lâu về sau mới phản ứng lại, lùi bước ra phía sau để Tư Đồ đi qua. Thế rồi chợt như vừa nhớ ra điều gì, nên bước lên mấy bước gọi Tư Đồ lại – "Vị huynh đài, xin dừng bước cho."

Tư Đồ ghìm xe ngựa dừng lại, ngoái đầu nhìn gã. Người bộ khoái trước mắt hắn tướng mạo ngay thẳng, nói năng cũng rất lễ độ, không khiến cho người ta phản cảm.

"Ôi chao… Tha thứ tôi mạo muội, trong xe là một vị thiếu niên phải không?" – Bộ khoái thoải mái nói – "Rất thanh tú."

Tư Đồ nhíu mày, thản nhiên bảo – "Ngươi muốn nói gì?"

"Chúng tôi gác ở cổng thành là muốn bắt một kẻ tên là Hoa Liên Mạch." – Bộ khoái trầm giọng nói với Tư Đồ – "Chính là một tên hái hoa tặc xú danh rành rành, hơn nữa còn chuyên tìm những thiếu niên thanh tú để hạ thủ… Gần đây không biết vì sao mà tới Bách Kiếm Thành, đã hại chết ba thiếu niên rồi, cho nên…"

Tư Đồ khẽ gật đầu – "Ngươi đang nói ta nên cẩn thận chú ý đến người trong xe?"

Bộ khoái gật đầu – "Thứ lỗi tôi nói thẳng, vị thiếu niên trong xe phải hết sức giữ gìn không nên đi lại bên ngoài, nếu không sẽ bị ác tặc ra tay đó."

Tư Đồ cười hỏi – "Quý tính?"

"Tại hạ Tề Phàm." – Bộ khoái trả lời – "Phủ nha cách đây cũng không xa, nếu có việc, có thể đến tìm tôi."

Tư Đồ gật đầu rồi ôm quyền – "Đa tạ" – rồi nhanh chóng đánh cỗ xe đi tiếp.

Ở trong xe, Tiểu Hoàng nghe thấy rất rõ, cách lớp rèn hỏi Tư Đồ – "Huynh đài kia vừa nói…"

"À…" – Tư Đồ cười, thấp giọng bảo – "Ai bảo dáng vẻ ngươi cứ khiến người ta nhớ đến làm chi?"

Tiểu Hoàng bất mãn – "Huynh lại nói bậy, nhưng thật ra là kẻ nào thương thiên hại lý như vậy?"

"Mặc kệ đi." – Tư Đồ ghìm xe ngựa dừng lại trước cửa khách sạn lớn nhất Bách Kiếm Thành, đỡ Tiểu Hoàng xuống xe – "Ai dám đụng đến một sợi tóc của ngươi, lão tử thiến hắn một trăm lần, tống cổ vào cung làm thái giám cho Ngao Thịnh."

"A…" – Tiểu Hoàng không nhịn được, nhoẻn cười.

152. Chương 76: Tay Trong Tay Đi Suốt Đường Xa

Đội ngũ đến Hắc Vân Bảo để nghênh đón vượt xa khỏi sức tưởng tượng của hết thảy mọi người. Thái sư Hạ Viêm Quảng cùng với đại tướng quân Khâu Minh Phiền đích thân cùng nhau dẫn theo nghi trượng, câu liễn trùng trùng điệp điệp. Còn có thêm một ngàn tinh binh, nhất tề kéo đến dưới chân núi.

Tinh binh cùng ngựa xe đều ở lại dưới chân núi. Hạ Viêm Quảng dẫn đầu đi trước, phía sau là Quốc cữu Hạ Lỗ Minh cùng Đại tướng quân Khâu Minh Phiền, ba người cùng nhau sải bước đi vào sảnh trước của Hắc Vân Bảo.

Họ ngước nhìn lên thì thấy Ngao Thịnh đang nghiêm chỉnh ngồi ở chính giữa phía trên, nhìn xuống hết thảy. Tuổi tác hẳng còn nhỏ, tầm đâu mười bốn, mười lăm, dáng vẻ thanh tú, thẳng như còn thấy được bóng dáng của đương kim hoàng thượng…Phụ tử họ quả rất giống nhau.

Ba vị trọng thần đều quỳ xuống hành lễ, miệng hô – "Chúng thần chờ cung nghênh thái tử hồi cung."

Ngao Thịnh nhìn qua mọi người một chút rồi từ tốn gật đầu – "Miễn lễ đi, ta đã lâu không ở trong cung, những thứ lễ nghi này nếu miễn được thì miễn."

Tương Thanh đứng ở phía sau nó thầm giật mình. Thật ra, trước đây Hoàng tiểu tiên sinh đã cố tình tìm người đến dạy dỗ các lễ nghi cho Ngao Thịnh, thế nhưng trong lòng y vẫn nhớ như in lá thư mà Tiểu Hoàng gửi đến cho mình, trong ấy bảo – Từ lúc còn nhỏ, Ngao Thịnh đã bị đưa đến Ngao gia, thằng bé đã nếm trải sâu sắc nỗi khổ của cô đơn, đối với người trong cung thì rất thù hận, cho nên không màng gì đến những thứ lễ nghĩa lễ nghi. Lúc bình thường thì không sao cả, trái lại còn có vẻ gần gũi bình dị, nhưng đến thời điểm mấu chốt thì nhất nhất đều phải chú ý, cho nên mới mong Tương Thanh ở cạnh bên nhắc nhở.

Mồ hôi không khỏi ứa ra trên trán Tương Thanh…Từng bước từng bước đều đoán được tiên cơ, nếu như Hoàng Bán Tiên thật sự không phải thần thánh hạ phàm thì cũng là Khổng Minh chuyển thế. Rồi y lại nghĩ, với thực lực lúc này của Hắc Vân Bảo, giả như bang chủ cùng Hoàng tiên sinh mong muốn, thì cho dù không thể hoàn toàn đoạt được thiên hạ nhưng ít nhất cũng phân đôi giang sơn với hoàng đế…Thảo nào lão hoàng đế lại xem Hắc Vân Bảo như là mối họa lớn canh cánh trong lòng. Mà thực tế, bảo kiêng kỵTư Đồ bang chủ, chi bằng nói thẳng ra là kiêng kỵ Tiểu Hoàng.

Các vị lão thần hành lễ xong thì đứng dậy. Nhìn một lượt trái phải, Hạ Viêm Quảng cất tiếng hỏi Ngao Thịnh: "Thái tử điện hạ, chẳng hay Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiên sinh đang ở nơi nào? Trước khi lão thần khởi hành, hoàng thượng đã ngàn lần căn dặn, rằng nhất định phải nói lời cảm tạ đến hai vị, đồng thời ban tặng hai vị ngự tứ phong thưởng."

Ngao Thịnh gật nhẹ, ngoái lại hỏi Tương Thanh – "Sư phụ và Tư Đồ bang chủ ở đâu vậy?" – Lời vừa nói xong, bọn người Hạ Viêm Quảng đều kinh sợ —— Hoàng Bán Tiên là sư phụ của Ngao Thịnh sao?

Tương Thanh thấp giọng thưa – "Ở phía sau núi."

Ngao Thinh gật đầu, cười khổ với chính bản thân mình – "Hai vị đều là bậc thế ngoại cao nhân, không ràng buộc vào lễ nghi phồn tục rồi." – Đoạn thì tư lự một lát, lại nhìn sang Tương Thanh bảo – "Ngươi thử đi mời họ xem sao, nếu mời không được thì đừng miễn cưỡng."

"Vâng!" – Tương Thanh gật đầu, xoay người ra khỏi tiền sảnh, một lát sau thì trở lại hồi bẩm – "Bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh đã xuất môn có việc, nói rằng ba ngày sau mới trở về."

"Ôi chao…sao lại khéo như vậy?" – Ngao Thịnh có chút buồn nản – "Hay là sư phụ sợ khi chia tay sẽ khó xử, nên cố ý lảng tránh sao?"

Tương Thanh thấp giọng hỏi – "Không cần đi tìm chứ?"

"Bỏ đi!" – Ngao Thịnh khoát khoát tay – "Ta đã ở chung với nhị vị nhiều ngày, tình cảm thâm sâu…thôi cứ bỏ đi, đỡ phải đau buồn."

Tương Thanh gật đầu, đứng về phía sau Ngao Thịnh, bất giác mồ hôi lạnh ứa trong lòng bàn tay…Y có chút không hiểu nổi rằng kẻ ở trước mắt mình là ai nữa. Dù rằng ban đầu cũng đã hoạch định xong hết, để tránh phiền phức, Tiểu Hoàng và Tư Đồ sẽ không ra mặt. Thế nhưng Ngao Thịnh diễn xuất có gì đó quá chân thật, mới hôm qua thôi còn là một hài tử ngây thơ thích nhõng nhẽo, sáng nay vì phục trang của y mà người ngặt nghẽo, nhưng giờ đây lại hoàn toàn biến thành một con người khác. Xem ra, nó đã hạ quyết tâm thật rồi.

"Nhưng mà…" – Hạ Viêm Quảng có chút sốt ruột – "Hoàng thượng căn dặn…"

"Chao ôi…Thái sư!" – Đại tướng quân Khâu Minh Phiền ở phía sau khoát tay ngăn cản – "Cứ hành sự theo như phân phó của Thái tử đi. Hoàng thượng người đang rất nhớ mong Thái tử, lệnh cho chúng ta đón Thái tử xong thì mau chóng về kinh đó…Chúng ta không nên làm lỡ mất hành trình thì hơn!"

"Việc này…" – Trong lòng Hạ Viêm Quảng dường như còn chưa cam tâm, nhưng xem ra Khâu Minh Phiền bên cạnh ông ta quả không thể nhẫn nại được. Ông ta đành bất đắc dĩ gật đầu, cung nghênh Ngao Thịnh hạ sơn.

Ngao Thịnh đứng dậy ra ngoài, chợt bén nhạy phát hiện ra một điều – Có gì đó giữa Khâu Minh Phiền và Hạ Viêm Quảng. Lúc trước Tiểu Hoàng từng nói qua với nó, rằng mong nó phải để tâm quan sát. Hoàng đế muốn lợi dụng nó, cho nên nhất định sẽ an bài một người đối địch với thế lực của nhà họ Hạ bên cạnh nó, nó phải thận trọng lợi dụng người này.

Xuống đến chân núi, Ngao Thịnh ngước mắt ngoái nhìn lại về Hắc Vân Bảo trên đỉnh núi, rồi yên lặng lên cỗ xe ngựa xa hoa. Dọc đường. chỉ là suối trong xanh, đường im vắng, màu nâu vàng của đất trải suốt lối đi. Đội quân đi về phía trước, dọc đường còn đón nhận triều bái của bách tính hai bên đường. Ngao Thịnh ngồi trong xe ngựa, tình cảnh này nó đã tha thiết ước ao từ nhỏ. Vậy mà giờ đây, nó nghĩ hành vi này buồn cười đến cùng cực…Hoàng đế coi như cũng không đối xử tệ với nó nhỉ. Muốn nó chết, nhưng cũng thỏa mãn tâm nguyện của nó. Có điều, với người phụ thân này, nó chỉ có hận thù mà thôi.

Trên ngọn Bạch Đế, Tiểu Hoàng đứng cùng Tư Đồ nơi một vách núi, ngóng nhìn ngựa xe đi xa mãi.

"Người đi rồi." – Tư Đồ thấy vẻ nhạt nhòa trên khuôn mặt Tiểu Hoàng, dường như có nét sầu bi mơ hồ, bèn trêu đùa – "Cuối cùng cũng đuổi thằng nhóc con đó đi được, đỡ phải có nó chen chân vào giữa chúng ta."

"Huynh lại nói bậy rồi." – Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói – "Tiếp theo…"

"Xuất môn đi?" – Đột ngột Tư Đồ bảo

"Xuất môn?" – Tiểu Hoàng gật mình

"Chuyện Ngao Thịnh đoạt lại ngôi vị hoàng đế thì cứ giao cho Tương Thanh thôi, sự vụ của Hắc Vân Bảo thì để Chu lão gia tử lo. Lô Ngự Phong với Mộc Lăng săn sóc cho Tứ Nương sinh hài tử…hết chuyện của chúng mình rồi." – Tư Đồ khanh khách cười, nghiêng người hôn lên cổ Tiểu Hoàng – "Chúng ta đi du ngoạn nửa năm đi, chờ Tứ Nương sinh nở xong rồi về, sao hử?"

Tiểu Hoàng dở cười dở khóc – "Huynh thật là…nguy cơ thì trùng trùng trước mắt, còn huynh cứ tiêu dao như thế."

"Dĩ nhiên thôi!" – Đột ngột Tư Đồ cao giọng cười, dùng một tay ôm lấy Tiểu Hoàng – "Tiêu dao hay không tiêu dao thì hiểm nguy cứ trùng trùng thế thôi, thế thì cớ gì mà không tiêu dao tự tại?" – Nói rồi, ôm Tiểu Hoàng trở về – "Đêm nay chúng ta lên đường. Khi trước đã đi qua Liêu Đông và Giang Nam rồi, lần này chúng ta đi Tây Hải, lại đi thêm Mạc Bắc, rong chơi một lần cho hết gầm trời này, được không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một chút rồi bất chợt nói – "Tư Đồ, chúng ta đi tìm một thứ đi!"

"Tìm một thứ?" – Tư Đồ giật mình – "Tìm thứ gì?"

"Ưm…huynh có từng nghe nói đến địa mạch không?" – Tiểu Hoàng vịn lấy bờ vai Tư Đồ mà ngước lên hỏi hắn.

"Địa mạch?" – Tư Đồ có chút không rõ ý của y – "Đó là vật gì?"

"Ngày xưa ta có đọc qua một quyển du ký, có ghi chép lại sự tồn tại của một địa mạch thần bí." – Tiểu Hoàng giải thích cho Tư Đồ – "Có người bảo rằng, địa mạch này ăn thông khắp mọi nơi."

"Vậy sao?" – Tư Đồ nghe rồi nhưng cũng không hiểu gì, liền hỏi – "Ăn thông khắp bốn phương là nghĩa gì?"

"Tương truyền rằng, trong những trận chiến thời kỳ Chiến quốc, để có thể chiếm được tiên cơ bất ngờ trong khi đánh nhau, các nước đều sử dụng các đội quân đào hầm, đã đào ra không ít địa đạo." – Tiểu Hoàng thấp giọng nói – "Về sau có một vị du hiệp tên gọi là Lạc Trĩ, đã ghi lại vị trí của các địa mạch này, rồi họa thành một địa đồ, gọi là "Lạc Trĩ Đồ"."

"Lạc Trĩ?" – Tư Đồ trầm tư một thoáng – "Địa mạch…Nếu như chúng ta có được Lạc Trĩ Đồ thì…"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Mai kia có khai chiến thì hẳn là rất có lợi!"

"Vậy ngươi có manh mối hay không? Phải đi tìm ở nơi nào?" – Tư Đồ hỏi.

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi bảo – "Ta chỉ biết rằng Lạc Trĩ qua đời tại vùng Tây Hải, nếu chúng ta đi xuống Tây Hải thì…thuận đường tìm thử nhé?"

Sớm mai sau, người hạ nhân luôn hầu hạ Tư Đồ cầm một phong thư đến gửi Mộc Lăng. Vừa mở ra đọc, Mộc Lăng chỉ thấy thư viết rằng —— Du lịch, nửa năm sau về.

Mộc Lăng tức giận đến nỗi xé thư nát vụn, sau đó chạy ào ra phía trước núi giậm chân – "Đồ khốn kiếp Tư Đồ nhà ngươi, sự vụ trong bang vứt hết cho ta à. Ta tuyệt giao với ngươi luôn!"

Trên đường cái, Tư Đồ ngồi trên lưng ngựa hắt xì một cái rõ to. Tiểu Hoàng trong lòng hấn khẩn khoản nhìn lên thăm hỏi – "Huynh sao vậy? Bị cảm lạnh ư?"

Tư Đồ nhìn khuôn mặt mịn màng của y mà máu nóng sôi trào, xúi xuống hôn lên má Tiểu Hoàng một cái, rồi ve vãn bên tai y nói nhỏ – "Tiên Tiên, thế sự nửa năm sau khó đoán, nên nửa năm này chúng ta phải chơi thật thỏa mới được. Có vậy thì sau này phải chết cũng không tiếc nuối!"

Tiểu Hoàng có vẻ cảm động, dựa vào bờ ngực Tư Đồ mà gật đầu, ai dè đâu Tư Đồ lại bồi thêm cho một câu: – "Vì đã kêu là phải tận hưởng lạc thú trước mắt, sớm nay có rượu sớm nay say, chuyện mười ngày một lần kia cũng đừng quan tâm nữa nha! Ngươi nghĩ mà coi, nửa năm lận đó, nếu mỗi ngày đều làm thì sẽ được hơn một trăm lần, có đúng không nào?"

Vừa mới dứt lời xong, hấn đã bị Tiểu Hoàng đấm cho một quyền, cả giận kêu lên – "Hóa ra huynh nghĩ như thế à! Một tháng một lần!"

"Cái gì?" – Tư Đồ sợ hãi – "Như vậy sao được? Ba ngày đi nha? Ta thấy ngươi cũng thích ứng khá tốt rồi mà, mỗi lần đều rất có cảm giác…"

"Huynh không được nói bậy giữa ban ngày ban mặt!" – Mặt Tiểu Hoàng đỏ bừng bừng.

Tư Đồ trông thấy mà ngứa ngáy khó chịu, ôm chầm lấy y – "Tiên Tiên, ngươi có nghĩ muốn làm trên lưng ngựa không?"

"A! Huynh…không được nháo!"

"Tiên Tiên!"

"Ưm…"

Hai người bọn họ thả lỏng tâm sự, giản đơn chỉ là du sơn ngoạn thủy, suốt đường đi về phía tây đều thích thú lạ thường.

Tư Đồ sợ rằng Tiểu Hoàng cưỡi ngựa sẽ mỏi mệt nên mua một chiếc xe ngựa. Tự hấn đánh xe lấy, hai người chuyển từ cưỡi ngựa sang ngồi xe. Nếu như mua được sách Tiểu Hoàng thích thì cũng có thể đặt vào trong xe nữa.

Cứ đi như thế mà qua độ chừng mười hôm, họn họ đến được bên ngoài một trấn ***. Tiểu Hoàng ngước lên nhìn cửa thành, trầm lặng trong thoáng chốc rồi hỏi sang Tư Đồ: – "Bách Kiếm Thành…không phải đã đến phụ cận Đại Lý rồi sao?"

Tư Đồ gật đầu có hơi bất đắc dĩ, rồi nói – "Xem ra lộ trình đi đã có sai sót, lẽ ra phải đi về hướng Tây Bắc, nhưng rốt cuộc là đi về Tây Nam."

"Không sao cả, về sau chúng ta chuyển lại đi về hướng Bắc cũng không muộn đâu." – Tiểu Hoàng hỏi – "Huynh có đến Bách Kiếm Thành lần nào chưa?"

Tư Đồ nhún vai – "Chưa, nhưng Bách Kiếm Thành ấy à…hẳn Bách Kiếm Sơn Trang cũng ở nơi đây thôi."

"Bách Kiếm Sơn Trang?" – Tiểu Hoàng không rõ.

"Ừ…Có không ít thợ thủ công lành nghề tập trung sinh sống ở nơi này, danh xưng ở đây cũng từ nghề đúc, rèn kiếm mà có. Xưa kia Bách Kiếm Sơn Trang chỉ là một hiệu rèn kiếm, tuy nhiên trải qua trăm năm dốc lòng cực nhọc kinh doanh, thì đã nổi lên trên giang hồ thành một môn phái." – Tư Đồ giảng giải cẩn thận cho Tiểu Hoàng – "Tất cả môn hạ đệ tử của Bách Kiếm Sơn Trang đều biết rèn kiếm, cũng biết cả sử kiếm, còn mối lái chủ yếu cũng là việc buôn bán, truy tìm kiếm."

"Tìm các thanh kiếm?" – Tiểu Hoàng không được rõ. – "Kiếm thì tìm như thế nào?"

"À…" – Tư Đồ cười – "Ngươi cũng đã đọc qua nhiều pho sách, có phải rằng một số quyển có ghi chép lại một vài món thần khí thời thượng cổ không?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật gù – "Thanh Hắc Kim Hầu của huynh là một thần khí thời thượng cổ!"

Tư Đồ gật đầu – "Bách Kiếm Sơn Trang rất thông thạo các pho điển tịch, kinh sử ghi chép về các loại kiếm. Nói khác đi, chỉ cần ngươi có đủ tiền để ra giá, ngươi muốn thanh bảo kiếm nào cũng có thể tìm được cả."

"Thật sao?" – Tiểu Hoàng giật mình.

Tư Đồ lắc đầu rồi nhéo má Tiểu Hoàng – "Ngươi thật thà quá đi. Đó là thủ đoạn quen thuộc của người trong giang hồ. Nếu hắn ta tìm được thì nói tốt đẹp ra sao cũng được. Nhưng những món bảo khí hắn ta tìm không được thì sẽ hét giá lên trên trời, dĩ nhiên không ai thèm mua rồi! Có thể còn giở cả trò bịp bợm nữa."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hóa ra là thế."

Cỗ xe ngựa của cả hai từ tốn tiến về phía cổng thành. Tư Đồ hỏi Tiểu Hoàng – "Hôm nay muộn rồi, chúng ta ở lại Bách Kiếm Thành đi."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu rồi nhìn về phía trước, tò mò hỏi – "Vì sao lại có đông người tụ tập nơi cổng thành như vậy?"

Tư Đồ giương mắt nhìn sang, thấy có một trạm gác đang đặt trước cổng thành, bộ khoái nha sai đang đứng gác trước cổng, mở to một bức hoàng bảng để đối chiếu với từng người một.

Đợi đến lượt của Tư Đồ, bộ khoái ngẩng mặt lên nhìn hắn rồi hỏi – "Người trong xe kia là ai?"

Tư Đồ đánh mắt về hoàng bảng dán trên tường, thấy trong tranh là một nam tử tuổi còn trẻ mà diện mạo thì đầu trâu mặt ngựa, bèn nói – "Không phải là người các ngươi muốn tìm."

Người bộ khoái dẫn đầu thấy Tư Đồ khí độ bất phàm thì ra vẻ rất khách khí mà rằng – "Để cho thuận lợi thì chúng tôi phải nhìn thấy một lần mới được, vì việc công mà thôi."

Tư Đồ nhướn mày, còn chưa nói gì thì rèm xe đã vén lên. Tiểu Hoàng ở bên trong nghe được đối thoại bên ngoài, bèn ló đầu ra xem thử.

Người bộ khoái kia vừa thấy Tiểu Hoàng thì ngẩn cả người ra, mãi lâu về sau mới phản ứng lại, lùi bước ra phía sau để Tư Đồ đi qua. Thế rồi chợt như vừa nhớ ra điều gì, nên bước lên mấy bước gọi Tư Đồ lại – "Vị huynh đài, xin dừng bước cho."

Tư Đồ ghìm xe ngựa dừng lại, ngoái đầu nhìn gã. Người bộ khoái trước mắt hắn tướng mạo ngay thẳng, nói năng cũng rất lễ độ, không khiến cho người ta phản cảm.

"Ôi chao…Tha thứ tôi mạo muội, trong xe là một vị thiếu niên phải không?" – Bộ khoái thoải mái nói – "Rất thanh tú."

Tư Đồ nhíu mày, thản nhiên bảo – "Ngươi muốn nói gì?"

"Chúng tôi gác ở cổng thành là muốn bắt một kẻ tên là Hoa Liên Mạch." – Bộ khoái trầm giọng nói với Tư Đồ – "Chính là một tên hái hoa tặc xú danh rành rành, hơn nữa còn chuyên tìm những thiếu niên thanh tú để hạ thủ…Gần đây không biết vì sao mà tới Bách Kiếm Thành, đã hại chết ba thiếu niên rồi, cho nên…"

Tư Đồ khẽ gật đầu – "Ngươi đang nói ta nên cẩn thận chú ý đến người trong xe?"

Bộ khoái gật đầu – "Thứ lỗi tôi nói thẳng, vị thiếu niên trong xe phải hết sức giữ gìn không nên đi lại bên ngoài, nếu không sẽ bị ác tặc ra tay đó."

Tư Đồ cười hỏi – "Quý tính?"

"Tại hạ Tề Phàm." – Bộ khoái trả lời – "Phủ nha cách đây cũng không xa, nếu có việc, có thể đến tìm tôi!"

Tư Đồ gật đầu rồi ôm quyền – "Đa tạ" – rồi nhanh chóng đánh cỗ xe đi tiếp.

Ở trong xe, Tiểu Hoàng nghe thấy rất rõ, cách lớp rèn hỏi Tư Đồ – "Huynh đài kia vừa nói…"

"À…" – Tư Đồ cười, thấp giọng bảo – "Ai bảo dáng vẻ ngươi cứ khiến người ta nhớ đến làm chi?"

Tiểu Hoàng bất mãn – "Huynh lại nói bậy, nhưng bất quá là kẻ nào thương thiên hại lý như vậy?"

"Mặc kệ đi." – Tư Đồ ghìm xe ngựa dừng lại trước cửa khách sạn lớn nhất Bách Kiếm Thành, đỡ Tiểu Hoàng xuống xe – "Ai dám đụng đến một sợi tóc của ngươi, lão tử thiến hắn một trăm lần, tống cổ vào cung làm thái giám cho Ngao Thịnh!"

"A…" – Tiểu Hoàng không nhịn được, nhoẻn cười.

153. Chương 77

Chương 77 | Bay lên trời, chui xuống đất

– Phi thiên độn địa –

Quy mô của Bách Kiếm Thành không phải nhỏ, những thương buôn, khách khứa vãng lai rất nhộn nhịp, cho nên khách điếm cũng náo nhiệt như thế.

Khách điếm mà Tư Đồ và Tiểu Hoàng chuẩn bị nghỉ chân lại là khách sạn lớn nhất trong Bách Kiếm Thành – Khách sạn Vạn Hoa. Lúc hai người đến nơi là giữa lúc khuất bóng chiều. Ngay giờ ăn nên khách đến dùng bữa cũng đông đúc. Sảnh lớn nơi tầng dưới của khách sạn đã đông kín người ngồi.

Tư Đồ giao cả ngựa và xe lại cho điếm tiểu nhị, còn bản thân mình thì dắt tay Tiểu Hoàng vào trong điếm. Vì trong điếm quá ồn ào, nên cũng không có mấy ai chú ý đến khách nhân mới đến.

Chưởng quỹ ở sau quầy đang vội vàng tính toán sổ sách, ngước mắt lên thấy có người đến thì nhanh nhảu cười tươi chào đón hỏi – "Khách quan muốn dùng bữa phỏng?"

Tư Đồ đánh giá bày biện trong khách sạn một lượt, nghĩ cũng ổn thỏa bèn nói – "Ở trọ, cần một gian phòng hảo hạng."

"Vâng…" – Chữ "Vâng" mà chưởng quỹ vừa hô lên miệng chỉ được một nửa, khi nhìn thấy Tiểu Hoàng ở bên cạnh Tư Đồ thì lại nuốt lại vào trong. Ông ta xấu hổ ngần ngừ trong chốc lát, rút quyển sổ ra lật tới lật lui, nói – "Ai da, thật bất cẩn quá khách quan ơi… hết phòng hảo hạng rồi."

Tư Đồ khẽ cau mày, lạnh lùng lườm mắt về phía chưởng quỹ kia. Ông ta chợt giật thót người, mau mắn cười làm lành – "Ôi… xem tôi hồ đồ chưa này, hôm nay làm ăn tốt quá nên phòng hảo hạng không còn nữa. Khách quan, đi về phía trước thêm hai phố nữa còn có một khách sạn khác, chi bằng các vị sang bên đó thử xem?"

Tư Đồ không nói không rằng. Người chưởng quỹ này ấp a ấp úng, rõ ràng là đột nhiên đổi giọng nói không còn phòng hảo hạng nữa, đã thấy rõ ông ta không muốn bán buôn gì với hắn.

Người chưởng quỹ này buôn bán cũng nhiều năm rồi, cũng không phải không có nhãn lực để nhìn người. Mới thoạt nhìn thấy Tư Đồ khí độ bất phàm là biết ngay đây không phải là kẻ có thể đắc đội, sợ hắn nổi giận nên đành phải liên tiếp mở miệng cười làm lành.

Tiểu Hoàng chứng kiến sự khó xử nơi chưởng quỹ, bèn nhẹ nhàng kéo áo Tư Đồ bảo – "Đi sang nơi khác thôi."

Dù trong lòng Tư Đồ không được thoải mái, nhưng tâm tình hôm nay cũng không phải quá tệ, hắn cũng lười tính toán với người chưởng quỹ này nên dắt tay Tiểu Hoàng quay bước ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi cửa thì thấy hai người khách giang hồ lưng mang hành lý bước vội vào trong điếm. Chưởng quỹ bèn hối hả ra đón chào.

"Này chưởng quỹ, hai gian phòng hảo hạng nhé." – Một người khách giang hồ thuận miệng hô to – "Còn nữa, hai bình rượu ngon, một mâm cơm ngon nữa.... đói chết đi!"

"Vâng ạ!" – Chưởng quỹ nhanh nhẹn dặn dò tiểu nhị – "Dọn dẹp phòng ốc cho khách đi, dọn đồ ăn, dọn đồ ăn lên."

Nhĩ lực của Tư Đồ rất tốt, những câu trò chuyện kia hắn đều nghe rõ mồn một, chân đã bước qua khỏi cửa liền thu về. Tiểu Hoàng cũng loáng thoáng nghe thấy lời của chưởng quỹ vừa bắt chuyện với các khách nhân kia, trong lòng hiểu rõ rằng nguy rồi. Tư Đồ nhất định sắp sửa nổi giận. Ngoảnh mặt nhìn qua, quả nhiên mặt Tư Đồ tối sầm, hắn chậm rãi xoay người lại, ném một cái liếc mắt về phía chưởng quỹ.

Vừa hay lúc đó chưởng quỹ cũng ngẩng đầu lên, hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. Trong tích tắc sắc mặt lão tái nhợt, mồm há hốc còn tay chân thì quýnh quíu cả lên.

Tư Đồ là ai? Nói một cách không được dễ nghe thì hắn là một Diêm La hành tẩu. Người ta muốn tránh hắn thì không tài nào tránh kịp. Thế nhưng hôm nay lão chưởng quỹ này lại luôn phiên chọc giận hắn. Tiểu Hoàng chứng kiến thấy nét cười nửa có nửa không của Tư Đồ thì căng thẳng trong lòng. Lão chưởng quỹ này gặp vận rủi rồi.

"Ối cha... khách quan..." – Chưởng quỹ luôn tay lau mồ hôi, nhìn thấy Tư Đồ từ từ bước lại gần thì lạnh toát sống lưng, tay chân tê dại.

"Một gian phòng hảo hạng" – Tư Đồ cười lạnh, nói – "Có hay không?"

"Ôi chao..." – Chưởng quỹ nuốt mấy ngụm nước bọt rồi lật giở sổ sách ra, gật đầu – "Việc này... có chứ, có chứ.... tôi già lẩm cẩm rồi, nhìn xa không rõ nữa..."

"Thế à?" – Tư Đồ mỉm cười – "Sao mắt ông lại kém như vậy? Ta có quen một đại phu mát tay lắm, kêu tới xem cho ông một lần nhé?"

"Vâng... được." – Chưởng quỹ tiếp tục quẹt mồ hôi.

Tư Đồ nhìn xung quanh một chút – "Vậy ông đi lấy một cái hộp đến đây, móc mắt ra bỏ vào, ta thay ông mang đến cho thần y xem thử."

Chưởng quỹ rít một hơi khí lạnh rồi liên tục cười giảng hòa – "Là... là lão đầu tôi có mắt không tròng, khách quan đừng tính toán với tiểu nhân... Tôi cũng có nỗi khổ mà thôi, chứ nào có phải không muốn bán buôn với ngài đâu."

Tiểu Hoàng khẽ kéo tay Tư Đồ rồi hỏi chưởng quỹ – "Vì sao lại không giao dịch với chúng ta?"

"Ai..." – Chưởng quỹ nói với Tiểu Hoàng bằng ý tứ không mấy tốt lành – "Thật ra... là vì tiểu huynh đệ cậu đây."

Cả Tư Đồ và Tiểu Hoàng đều sửng sốt, nhất là Tư Đồ. Giả như lão chưởng quỹ kia bảo rằng là vì tướng mạo hắn hung ác, cho nên ông ta không dám chiêu đãi thì hắn cũng nhịn được đi. Nhưng dung mạo của tiểu hài tử thì ai gặp cũng thích, vì sao lại có người không chịu tiếp đón y?

"Gần đây ấy, trên trấn không còn yên lành nữa, tất cả đều vì hái hoa tặc đến nháo." – Đoạn, chưởng quỹ chỉ tay vào những vũ nhân đang ăn uống ngon lành trong điếm mà rằng – "Ngô trang chủ của Bách Kiếm Sơn Trang đang treo giải thưởng nghìn lượng vàng ròng để bắt tặc tử, cho nên mới có nhiều khách giang hồ đến thế."

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đưa mắt nhìn nhau, gật đầu. Tiểu Hoàng nhỏ giọng hỏi – "Vậy thì có liên quan gì đến ta?"

Tư Đồ có chút bất lực nhìn Tiểu Hoàng. Chưởng quỹ cũng phì cười nói khẽ với y – "Tiểu công tử, nam tử thanh tú như cậu đây thật sự rất hiếm thấy, tôi sợ rằng tặc tử nhắm vào cậu rồi đến điếm của tôi làm loạn, đến khi đó vạn nhất hắn ta đánh nhau với đám người giang hồ kia, thì điếm của tôi đi tong mất."

Tiểu Hoàng bất giác đỏ mặt lên, níu lấy tay Tư Đồ, rõ ràng có hơi bất mãn.

Tư Đồ gật đầu hỏi chưởng quỹ – "Ông là sợ tai ương xảy ra trong điếm nên không chịu tiếp đãi chúng ta?"

"Vâng, phải…" – Chưởng quỹ nhanh nhảu cười – "Tôi nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ rồi." – Nói xong thì mau chóng dặn dò điếm tiểu nhị dẫn hai người lên phòng.

Tư Đồ mỉm cười, trước khi đi còn hạ giọng bảo với chưởng quỹ rằng – "Ông cũng rõ, chưa chắc đến tận khi có đánh nhau thì điếm của ông mới tiêu tùng." – Nói rồi thì lướt qua lão chưởng quỹ hằng còn tối tăm mặt mũi, rồi cùng Tiểu Hoàng lên lầu.

Thân ảnh hai người biến mất sau khúc quanh trên lầu. Chưởng quỹ thở một hơi dài thượt, vừa mới phục hồi tinh thần lại thì chợt nghe một tràng "răng rắc" rộn lên. Lão còn đang mơ hồ thì đã nghe thấy "rầm" một tiếng to. Toàn bộ bàn trong điếm đều gãy đổ, tất cả khách nhân đương ăn đương uống trong điếm nhất loạt ngã chổng vó.

Mọi người trong điếm bàng hoàng cả, trong phút chốc ấy cũng không ai biết phải phản ứng thế nào. Khi đó, tiểu nhị dẫn Tư Đồ và Tiểu Hoàng lên đầu hớn ha hớn hở chạy xuống thưa với chưởng quỹ rằng – "Ông chủ ơi, vị khách nhân này rộng rãi thật đó, tặng cho chúng ta một trăm lượng để mua thêm bàn ghế…" – Lời còn chưa dứt thì trông thấy tình cảnh hỗn loạn trong điếm, tức thì dừng hẳn.

Mọi khách khứa đều đã đứng dậy cả, to mồm chửi bàn ghế trong điếm không vững gì cả, cũng có người chạy ra bên ngoài kêu rằng động đất rồi, nói chung mọi người đều chộn rộn râm ran. Chỉ có chưởng quỹ thì mồ hôi hột ứa đầy trên trán, dặn tiểu nhị – "Hầu hạ cẩn thận… hầu hạ cẩn thận…"

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đóng cửa phòng lại, cũng chẳng hay biết đến động tĩnh bên dưới lầu. Có điều chẳng bao lâu sau, chưởng quỹ đã sai người dâng lên một bàn vi cá, nói rằng để xin lỗi Tiểu Hoàng chuyện đã chậm trễ mới rồi.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng ngồi xuống ăn, vừa nhặt xương cá ra cho y vừa nói – "Thành Bách Kiếm này làm sao vậy kìa? Bị một gã dâm tặc quậy cho long trời lở đất, gã Hoa Liên Mạch này cũng không có tên tuổi, có gì mà phải cần đến quần hùng giang hồ đến bắt?"

"Ta cũng cho rằng rất kỳ lạ." – Tiểu Hoàng múc một chén canh cho Tư Đồ rồi đưa sang – "Không phải chuyện bắt tặc tử thì quan phủ phải treo giải thưởng sao? Vì sao lại là Bách Kiếm Sơn Trang treo tiền thưởng?"

"Chuyện này trên giang hồ cũng có." – Tư Đồ gắp một đũa cá đút đến bên miệng Tiểu Hoàng – "Bất quá, nếu thật sự làm vậy, thường giữa đôi bên phải có thâm cừu đại hận."

"Nói vậy là… Bách Kiếm Sơn Trang cùng tên dâm tặc này có cừu oán?" – Tiểu Hoàng còn chưa nuốt xong đũa cá, Tư Đồ lại đút thêm một đũa rau. Y còn muốn nói thêm mà lại phải nhai nữa rồi, động tác thì y như chú thỏ con đang nhai lá cây vậy, cứ chỉ ngây thơ đến nỗi chọc cho Tư Đồ cười ha ha.

Cơm nước xong xuôi, Tư Đồ lại đi tìm người chuẩn bị nước nóng tắm rửa. Chính lúc này thì nghe được một trận đại loạn ở bên ngoài.

"Hình như có chuyện xảy ra." – Tiểu Hoàng nói, đi đến đẩy cánh cửa sổ hướng ra phía phố xá để nhìn xuống, thấy nơi đằng xa kia có một nhóm người đang giơ cao đuốc sáng, tay lăm lăm đao đang ùn ùn đổ ra, cảnh tượng rất hỗn loạn. Có nhiều người trong miệng còn kêu – "Người đâu, mau đuổi theo, không được để ác tặc kia chạy thoát!"

Tiểu Hoàng còn muốn xem nữa nhưng Tư Đồ đã vươn tay đóng cửa sổ lại rồi – "Cẩn thận kẻo cảm lạnh đấy."

"Bọn họ hình như tìm được kẻ xấu kia rồi." – Tiểu Hoàng bảo.

"À…" – Tư Đồ cười khẩy – "Bọn người giang hồ kia đổi nghề đi xay đậu nành được rồi đó, đến một tên dâm tặc thôi cũng phải dùng cách đó để bắt?"

Tiểu Hoàng nghe mà chẳng hiểu, ngước mặt lên hỏi – "Vì sao phải đổi nghề đi xay đậu nành?"

Tư Đồ nhoẻn môi cười, đưa tay véo gò má mềm mềm của y, kêu rằng – "Đậu nành xay ra tất nhiên là để nấu đậu hũ đó… Làm đậu hũ cho ngon thì bọn họ tự dưng đụng độ hắn thôi."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ chọc cho cười mãi thôi. Gã Tư Đồ này quả thực hết sức bậy bạ.

"Tắm xong rồi ngủ nào." – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng qua, đang muốn cởi đồ cho y thì bất thình lình cánh tay ghìm lại. Mắt hắn trở lạnh, nhoài cánh tay xuống nước lần tìm một trận, khi vung lên thì… Tiểu Hoàng chỉ thấy một luồng sắc trắng bay tuốt lên phía trên nóc nhà. Sau đó từ bên trên thét xuống một tiếng kêu đau đớn…. rồi tức khắc là phần phật tiếng tay áo tung bay.

Tiểu Hoàng xem ra không hiểu tình hình cho lắm, mờ mịt nhìn sang Tư Đồ. Tư Đồ vươn bàn tay vừa vung lên khỏi nước vuốt ve đôi chút lên cổ Tiểu Hoàng.

"Nha…" – Tiểu Hoàng lạnh run lên, nhìn sang bàn tay Tư Đồ, bên trên đó còn dính mấy mẩu băng.

Tiểu Hoàng ấm ức xoa xoa cổ mình, nhìn Tư Đồ hỏi – "Vừa rồi huynh làm gì?"

"Có kẻ muốn nhìn trộm ngươi tắm rửa." – Tư Đồ nghiêng sang hôn một cái, cùng lúc đó, mé ngoài kia cũng văng vẳng tiếng quát thét – "Hắn ta ở đâu? Không được cho hắn chạy, đuổi theo mau."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ hôn, dùng tay đẩy đầu hắn ra, hỏi – "Lúc nãy… là gã dâm tặc kia sao?"

Tư Đồ nhún vai, vừa cởi áo Tiểu Hoàng ra vừa nói – "Không biết. Có điều hắn bị ta đả thương rồi, chắc chắn không thể đào tẩu quá xa được. Nếu lần này mà đám người giang hồ kia không bắt được hắn, thì về vườn trồng đậu hết đi thôi."

Tiểu Hoàng nghe thế, cười khúc khích mãi thôi, ngoan ngoãn để cho Tư Đồ cởi hết y phục mình ra chỉ còn mỗi chiếc áo cánh ngắn, rồi bế lên thả vào trong nước nóng.

Sớm hôm sau, Tư Đồ thức dậy gọi người mang điểm tâm lên. Có lẽ do Tiểu Hoàng đi đường đã suốt mấy hôm nên hơi uể oải, nằm ôm chăn mãi không chịu đứng lên. Dáng vẻ lười biếng của y khiến Tư Đồ nhìn mà máu nóng rần rần.

Tiểu Hoàng ở trên giường chỉ mặc mỗi chiếc áo ngắn trắng tinh, còn phía dưới là một chiếc quần cộc, hết nửa người đã lộ ra bên ngoài tấm chăn rồi. Lúc xoay người thì chiếc áo ngắn kia cũng để hở một vùng thắt lưng trắng trẻo, chiếc bụng nhỏ hơi hõm xuống, còn có đôi chân nhỏ nhắn cũng trắng ngần duỗi ra khỏi chiếc quần con. Đôi chân ấy lộ ra bên ngoài, nhìn rất tinh tế mềm mại. Mái tóc dài xõa rối trên gối đầu, vừa đen nhung vừa mượt.

Tư Đồ thấy mà miệng khô lưỡi khô, phải lấy chén trà nguội ngắt trên bàn uống cái ực. Mới uống xong một hớp thì Tiểu Hoàng khẽ ngước đầu dậy hỏi – "Trà có lạnh không? Ta cũng muốn uống."

Tư Đồ đến ngồi cạnh giường, vươn tay bắt lấy chiếc eo nhỏ mềm của tiểu hài tử hỏi – "Uống trà lạnh không sợ bị tiêu chảy à? Ta mua sữa đậu nành ấm, uống không hở?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng vươn người dậy đặt cằm lên chân Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Ta muốn uống, cũng đói nữa, muốn ăn bánh bao."

Tư Đồ lầm bầm than khổ trong bụng. Ăn bánh bao cái nỗi gì. Ta đang muốn ăn ngươi đây này…

Hắn ngồi ôm Tiểu Hoàng cho ăn sáng mà mặt mũi bí xị. Tư Đồ nhân dịp này cũng ăn đậu hũ được mấy miếng, có điều cũng không dám làm tới. Dù sao đã đi ra ngoài rồi nên Tư Đồ cũng không thường xuyên làm cho lắm. Cơ thể Tiểu Hoàng không mấy khỏe mạnh, vạn nhất có làm y tổn thương thì đào tên Đầu Gỗ đâu ra để trị bây giờ?

"Hôm nay chúng ta đi về hướng Bắc hay ở lại đây thêm dăm ngày nữa?" – Tiểu Hoàng ngước lên hỏi.

"Ngươi đến đây đã ngắm nhìn được gì chưa?" – Tư Đồ hỏi.

"Chưa." – Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Vậy ta đi dạo chơi thôi." – Tư Đồ cười bảo – "Nơi đây cũng xem như một vùng rất trù phú của Đại Lý, món ngon cảnh đẹp rất nhiều. Hơn nữa có một vài thứ có lẽ ngươi rất có hứng thú đấy."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Đại Lý rất sùng Phật Pháp, nên sở hữu rất nhiều điển tịch Phật gia." – Tư Đồ nói – "Cũng có rất nhiều tượng Phật được chạm trổ từ đá, cũng có mấy bài thi từ, một vài tấm bia chữ do cổ nhân để lại…. Mọt Sách nhà ngươi hẳn là sẽ thích xem."

"Thật sao?!" – Tiểu Hoàng thoáng chốc đã tỉnh táo hẳn ra, sột soạt đứng dậy nói – "Vậy chúng ta đi dạo đi, ngay bây giờ nhé."

Tư Đồ bất đắc dĩ phải lắc đầu, nghiêng mặt qua nói – "Hôn cái đi."

"Ừ." – Tiểu Hoàng nghe lời ngả người sang, vịn lấy cổ Tư Đồ, hôn ngay khóe môi Tư Đồ một cái.

Tư Đồ thấy cả người nóng ran lên. Hắn chộp lấy eo Tiểu Hoàng xong đè lên giường hung hăng hôn một trận, hôn cho đến khi Tiểu Hoàng mềm nhũn đẩy ra thì hắn mới chịu buông.

Bọn họ rời giường thu xếp một chút, rồi ra ngoài.

Xuống đến dưới lầu, thấy toàn bộ bàn ghế trong điếm đều đã thay mới, nhưng mà khách khứa rất thưa thớt. Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau —— Có lẽ hôm qua đều ham vui góp mặt vào bắt dâm tặc, bây giờ đều đang ngủ bù cả rồi.

"Chao ôi… hai vị dậy sớm quá đi." – Chưởng quỹ giờ đây đã khôn ra, đi đến đon đả chào mời – "Đã dùng điểm tâm chưa? Có muốn chúng tôi dọn một bình trà sớm để dùng không ạ?"

Tư Đồ gật đầu, chọn lấy một chiếc bàn cùng Tiểu Hoàng ngồi xuống. Vừa uống trà vừa hỏi han lão chưởng quỹ rằng những đền miếu, danh thắng ở chung quanh khu vực ở đâu, còn mua kinh Phật điển tịch thì ở nơi nào.

Chưởng quỹ đều nhất nhất chỉ ra hết đường đi cho bọn họ. Lúc này, có vài người giang hồ thân bám đầy bụi đất từ bên ngoài vào trong, mới ngồi phịch xuống đã kêu – "Chưởng quỹ ơi cho đồ ăn đi!"

Chưởng quỹ mau lẹ dặn dò chuẩn bị, vừa làm vừa hỏi – "Các vị đại hiệp, đã bắt được tên dâm tặc kia chưa?"

"Hây dà, chớ nói tới nữa đi, để cho hắn chuồn mất tiêu rồi." – Một người trong đó hung dữ đập bàn – "Thằng giặc này chạy nhanh lắm."

Tư Đồ khẽ cau mày, xoay sang thấy Tiểu Hoàng cũng không hiểu nhìn hắn, như muốn hỏi —— Sao nhiều người như vậy mà không bắt được một kẻ đã bị thương cơ chứ?"

Tư Đồ cũng cảm thấy rất quái dị. Hôm qua hắn trông xem hơi thở kẻ nọ thì thấy công phu của người này chỉ thường thường bậc trung, rồi lại thấy hắn ta bị đả thương nữa… Sao mà thoát được, lẽ nào kẻ đêm qua không phải dâm tặc?

"Tà môn hết!" – Một người giang hồ khác lại nói – "Tên tiểu tử đó biết bay lên trời chui xuống đất sao? Rõ ràng bọn ta đã thấy bước chân hắn khập khà khập khiễng, coi bộ đã bị một vị anh hùng nào đả thương rồi. Nhưng lúc đuổi tới phía Bắc thành thì người đột nhiên biến mất."

"Má ơi…" – Chưởng quỹ thất kinh – "Biến mất?"

"Không thể nào được." – Người giang hồ này căm hận – "Vết máu trên đất đã dẫn đến cửa thành phía Bắc thì đột ngột biến mất… Cửa thành cũng có người canh gác, không một ai thấy hắn ta chạy qua."

Tư Đồ nghe xong mấy câu đối thoại kia thì khẽ nhướn mày lên, nghiêng người sang nói nhỏ vào tai Tiểu Hoàng – "Có chút kỳ lạ, chúng ta đến cửa Bắc thành xem thử đi."

Tiểu Hoàng gật đầu, sau đó lại như có một chút khẩn trương – "Xem xét rồi thì phải đi mua kinh Phật nha."

Tư Đồ cắn răng —— Bà mẹ nó, nếu ngày nào cũng được làm thì tốt quá chừng!

154. Chương 77: Bay Lên Trời, Chui Xuống Đất

Quy mô của Bách Kiếm Thành không phải nhỏ, những thương buôn, khách khứa vãng lai rất nhộn nhịp, cho nên khách *** cũng náo nhiệt như thế.

Khách *** mà Tư Đồ và Tiểu Hoàng chuẩn bị nghỉ chân lại là khách sạn lớn nhất trong Bách Kiếm Thành – Khách sạn Vạn Hoa. Lúc hai người đến nơi là giữa lúc khuất bóng chiều. Ngay giờ ăn nên khách đến dùng bữa cũng đông đúc. Sảnh lớn nơi tầng dưới của khách sạn đã đông kín người ngồi.

Tư Đồ giao cả ngựa và xe lại cho *** tiểu nhị, còn bản thân mình thì dắt tay Tiểu Hoàng vào trong ***. Vì trong *** quá ồn ào, nên cũng không có mấy ai chú ý đến khách nhân mới đến.

Chưởng quỹ ở sau quầy đang vội vàng tính toán sổ sách, ngước mắt lên thấy có người đến thì nhanh nhảu cười tươi chào đón hỏi – "Khách quan muốn dùng bữa phỏng?"

Tư Đồ đánh giá bày biện trong khách sạn một lượt, nghĩ cũng ổn thỏa bèn nói – "Ở trọ, cần một gian phòng hảo hạng."

"Vâng…" – Chữ "Vâng" mà chưởng quỹ vừa hô lên miệng chỉ được một nửa, khi nhìn thấy Tiểu Hoàng ở bên cạnh Tư Đồ thì lại nuốt lại vào trong. Ông ta xấu hổ ngần ngừ trong chốc lát, rút quyển sổ ra lật tới lật lui, nói – "Ai da, thật bất cẩn quá khách quan ơi…hết phòng hảo hạng rồi."

Tư Đồ khẽ cau mày, lạnh lùng lườm mắt về phía chưởng quỹ kia. Ông ta chợt giật thót người, mau mắn cười làm lành – "Ôi…xem tôi hồ đồ chưa này, hôm nay làm ăn tốt quá nên phòng hảo hạng không còn nữa. Khách quan, đi về phía trước thêm hai phố nữa còn có một khách sạn khác, chi bằng các vị sang bên đó thử xem?"

Tư Đồ không nói không rằng. Người chưởng quỹ này ấp a ấp úng, rõ ràng là đột nhiên đổi giọng nói không còn phòng hảo hạng nữa, đã thấy rõ ông ta không muốn bán buôn gì với hắn.

Người chưởng quỹ này buôn bán cũng nhiều năm rồi, cũng không phải không có nhãn lực để nhìn người. Mới thoạt nhìn thấy Tư Đồ khí độ bất phàm là biết ngay đây không phải là kẻ có thể đắc đội, sợ hắn nổi giận nên đành phải liên tiếp mở miệng cười làm lành.

Tiểu Hoàng chứng kiến sự khó xử nơi chưởng quỹ, bèn nhẹ nhàng kéo áo Tư Đồ bảo – "Đi sang nơi khác thôi."

Dù trong lòng Tư Đồ không được thoải mái, nhưng tâm tình hôm nay cũng không phải quá tệ, hắn cũng lười tính toán với người chưởng quỹ này nên dắt tay Tiểu Hoàng quay bước ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi cửa thì thấy hai người khách giang hồ lưng mang hành lý bước vội vào trong ***. Chưởng quỹ bèn hối hả ra đón chào.

"Này chưởng quỹ, hai gian phòng hảo hạng nhé." – Một người khách giang hồ thuận miệng hô to – "Còn nữa, hai bình rượu ngon, một mâm cơm ngon nữa… đói chết đi!"

"Vâng ạ!" – Chưởng quỹ nhanh nhẹn dặn dò tiểu nhị – "Dọn dẹp phòng ốc cho khách đi, dọn đồ ăn, dọn đồ ăn lên."

Nhĩ lực của Tư Đồ rất tốt, những câu trò chuyện kia hắn đều nghe rõ mồn một, chân đã bước qua khỏi cửa liền thu về. Tiểu Hoàng cũng loáng thoáng nghe thấy lời của chưởng quỹ vừa bắt chuyện với các khách nhân kia, trong lòng hiểu rõ rằng nguy rồi. Tư Đồ nhất định sắp sửa nổi giận. Ngoảnh mặt nhìn qua, quả nhiên mặt Tư Đồ tối sầm, hắn chậm rãi xoay người lại, ném một cái liếc mắt về phía chưởng quỹ.

Vừa hay lúc đó chưởng quỹ cũng ngẩng đầu lên, hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. Trong tích tắc sắc mặt lão tái nhợt, mồm há hốc còn tay chân thì quýnh quíu cả lên.

Tư Đồ là ai? Nói một cách không được dễ nghe thì hắn là một Diêm La hành tẩu. Người ta muốn tránh hắn thì không tài nào tránh kịp. Thế nhưng hôm nay lão chưởng quỹ này lại luôn phiên chọc giận hắn. Tiểu Hoàng chứng kiến thấy nét cười nửa có nửa không của Tư Đồ thì căng thẳng trong lòng. Lão chưởng quỹ này gặp vận rủi rồi.

"Ối cha…khách quan…" – Chưởng quỹ luôn tay lau mồ hôi, nhìn thấy Tư Đồ từ từ bước lại gần thì lạnh toát sống lưng, tay chân tê dại.

"Một gian phòng hảo hạng" – Tư Đồ cười lạnh, nói – "Có hay không?"

"Ôi chao…" – Chưởng quỹ nuốt mấy ngụm nước bọt rồi lật giở sổ sách ra, gật đầu – "Việc này…có chứ, có chứ… tôi già lẩm cẩm rồi, nhìn xa không rõ nữa…"

"Thế à?" – Tư Đồ mỉm cười – "Sao mắt ông lại kém như vậy? Ta có quen một đại phu mát tay lắm, kêu tới xem cho ông một lần nhé?"

"Vâng…được." – Chưởng quỹ tiếp tục quẹt mồ hôi.

Tư Đồ nhìn xung quanh một chút – "Vậy ông đi lấy một cái hộp đến đây, móc mắt ra bỏ vào, ta thay ông mang đến cho thần y xem thử."

Chưởng quỹ rít một hơi khí lạnh rồi liên tục cười giảng hòa – "Là…là lão đầu tôi có mắt không tròng, khách quan đừng tính toán với tiểu nhân…Tôi cũng có nỗi khổ mà thôi, chứ nào có phải không muốn bán buôn với ngài đâu."

Tiểu Hoàng khẽ kéo tay Tư Đồ rồi hỏi chưởng quỹ – "Vì sao lại không giao dịch với chúng ta?"

"Ai…" – Chưởng quỹ nói với Tiểu Hoàng bằng ý tứ không mấy tốt lành – "Thật ra…là vì tiểu huynh đệ cậu đây."

Cả Tư Đồ và Tiểu Hoàng đều sửng sốt, nhất là Tư Đồ. Giả như lão chưởng quỹ kia bảo rằng là vì tướng mạo hắn hung ác, cho nên ông ta không dám chiêu đãi thì hắn cũng nhịn được đi. Nhưng dung mạo của tiểu hài tử thì ai gặp cũng thích, vì sao lại có người không chịu tiếp đón y?

"Gần đây ấy, trên trấn không còn yên lành nữa, tất cả đều vì hái hoa tặc đến nháo." – Đoạn, chưởng quỹ chỉ tay vào những vũ nhân đang ăn uống ngon lành trong *** mà rằng – "Ngô trang chủ của Bách Kiếm Sơn Trang đang treo giải thưởng nghìn lượng vàng ròng để bắt tặc tử, cho nên mới có nhiều khách giang hồ đến thế."

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đưa mắt nhìn nhau, gật đầu. Tiểu Hoàng nhỏ giọng hỏi – "Vậy thì có liên quan gì đến ta?"

Tư Đồ có chút bất lực nhìn Tiểu Hoàng. Chưởng quỹ cũng phì cười nói khẽ với y – "Tiểu công tử, nam tử thanh tú như cậu đây thật sự rất hiếm thấy, tôi sợ rằng tặc tử nhắm vào cậu rồi đến *** của tôi làm loạn, đến khi đó vạn nhất hắn ta đánh nhau với đám người giang hồ kia, thì *** của tôi đi tong mất."

Tiểu Hoàng bất giác đỏ mặt lên, níu lấy tay Tư Đồ, rõ ràng có hơi bất mãn.

Tư Đồ gật đầu hỏi chưởng quỹ – "Ông là sợ tai ương xảy ra trong *** nên không chịu tiếp đãi chúng ta?"

"Vâng, phải…" – Chưởng quỹ nhanh nhảu cười – "Tôi nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ rồi." – Nói xong thì mau chóng dặn dò *** tiểu nhị dẫn hai người lên phòng.

Tư Đồ mỉm cười, trước khi đi còn hạ giọng bảo với chưởng quỹ rằng – "Ông cũng rõ, chưa chắc đến tận khi có đánh nhau thì *** của ông mới tiêu tùng." – Nói rồi thì lướt qua lão chưởng quỹ hằng còn tối tăm mặt mũi, rồi cùng Tiểu Hoàng lên lầu.

Thân ảnh hai người biến mất sau khúc quanh trên lầu. Chưởng quỹ thở một hơi dài thượt, vừa mới phục hồi tinh thần lại thì chợt nghe một tràng "răng rắc" rộn lên. Lão còn đang mơ hồ thì đã nghe thấy "rầm" một tiếng to. Toàn bộ bàn trong *** đều gãy đổ, tất cả khách nhân đương ăn đương uống trong *** nhất loạt ngã chổng vó.

Mọi người trong *** bàng hoàng cả, trong phút chốc ấy cũng không ai biết phải phản ứng thế nào. Khi đó, tiểu nhị dẫn Tư Đồ và Tiểu Hoàng lên đầu hớn ha hớn hở chạy xuống thưa với chưởng quỹ rằng – "Ông chủ ơi, vị khách nhân này rộng rãi thật đó, tặng cho chúng ta một trăm lượng để mua thêm bàn ghế…" – Lời còn chưa dứt thì trông thấy tình cảnh hỗn loạn trong ***, tức thì dừng hẳn.

Mọi khách khứa đều đã đứng dậy cả, to mồm chửi bàn ghế trong *** không vững gì cả, cũng có người chạy ra bên ngoài kêu rằng động đất rồi, nói chung mọi người đều chộn rộn râm ran. Chỉ có chưởng quỹ thì mồ hôi hột ứa đầy trên trán, dặn tiểu nhị – "Hầu hạ cẩn thận…hầu hạ cẩn thận…"

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đóng cửa phòng lại, cũng chẳng hay biết đến động tĩnh bên dưới lầu. Có điều chẳng bao lâu sau, chưởng quỹ đã sai người dâng lên một bàn vi cá, nói rằng để xin lỗi Tiểu Hoàng chuyện đã chậm trễ mới rồi.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng ngồi xuống ăn, vừa nhặt xương cá ra cho y vừa nói – "Thành Bách Kiếm này làm sao vậy kìa? Bị một gã *** tặc quậy cho long trời lở đất, gã Hoa Liên Mạch này cũng không có tên tuổi, có gì mà phải cần đến quần hùng giang hồ đến bắt?"

"Ta cũng cho rằng rất kỳ lạ." – Tiểu Hoàng múc một chén canh cho Tư Đồ rồi đưa sang – "Không phải chuyện bắt tặc tử thì quan phủ phải treo giải thưởng sao? Vì sao lại là Bách Kiếm Sơn Trang treo tiền thưởng?"

"Chuyện này trên giang hồ cũng có." – Tư Đồ gắp một đũa cá đút đến bên miệng Tiểu Hoàng – "Bất quá, nếu thật sự làm vậy, thường giữa đôi bên phải có thâm cừu đại hận."

"Nói vậy là…Bách Kiếm Sơn Trang cùng tên *** tặc này có cừu oán?" – Tiểu Hoàng còn chưa nuốt xong đũa cá, Tư Đồ lại đút thêm một đũa rau. Y còn muốn nói thêm mà lại phải nhai nữa rồi, động tác thì y như chú thỏ con đang nhai lá cây vậy, cứ chỉ ngây thơ đến nỗi chọc cho Tư Đồ cười ha ha.

Cơm nước xong xuôi, Tư Đồ lại đi tìm người chuẩn bị nước nóng tắm rửa. Chính lúc này thì nghe được một trận đại loạn ở bên ngoài.

"Hình như có chuyện xảy ra." – Tiểu Hoàng nói, đi đến đẩy cánh cửa sổ hướng ra phía phố xá để nhìn xuống, thấy nơi đằng xa kia có một nhóm người đang giơ cao đuốc sáng, tay lăm lăm đao đang ùn ùn đổ ra, cảnh tượng rất hỗn loạn. Có nhiều người trong miệng còn kêu – "Người đâu, mau đuổi theo, không được để ác tặc kia chạy thoát!"

Tiểu Hoàng còn muốn xem nữa nhưng Tư Đồ đã vươn tay đóng cửa sổ lại rồi – "Cẩn thận kẻo cảm lạnh đấy."

"Bọn họ hình như tìm được kẻ xấu kia rồi." – Tiểu Hoàng bảo.

"À…" – Tư Đồ cười khẩy – "Bọn người giang hồ kia đổi nghề đi xay đậu nành được rồi đó, đến một tên *** tặc thôi cũng phải dùng cách đó để bắt?"

Tiểu Hoàng nghe mà chẳng hiểu, ngước mặt lên hỏi – "Vì sao phải đổi nghề đi xay đậu nành?"

Tư Đồ nhoẻn môi cười, đưa tay véo gò má mềm mềm của y, kêu rằng – "Đậu nành xay ra tất nhiên là để nấu đậu hũ đó…Làm đậu hũ cho ngon thì bọn họ tự dưng đụng độ hắn thôi."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ chọc cho cười mãi thôi. Gã Tư Đồ này quả thực hết sức bậy bạ.

"Tắm xong rồi ngủ nào." – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng qua, đang muốn cởi đồ cho y thì bất thình lình cánh tay ghìm lại. Mắt hắn trở lạnh, nhoài cánh tay xuống nước lần tìm một trận, khi vung lên thì…Tiểu Hoàng chỉ thấy một luồng sắc trắng bay tuốt lên phía trên nóc nhà. Sau đó từ bên trên thét xuống một tiếng kêu đau đớn… rồi tức khắc là phần phật tiếng tay áo tung bay.

Tiểu Hoàng xem ra không hiểu tình hình cho lắm, mờ mịt nhìn sang Tư Đồ. Tư Đồ vươn bàn tay vừa vung lên khỏi nước vuốt ve đôi chút lên cổ Tiểu Hoàng.

"Nha…" – Tiểu Hoàng lạnh run lên, nhìn sang bàn tay Tư Đồ, bên trên đó còn dính mấy mẩu băng.

Tiểu Hoàng ấm ức xoa xoa cổ mình, nhìn Tư Đồ hỏi – "Vừa rồi huynh làm gì?"

"Có kẻ muốn nhìn trộm ngươi tắm rửa." – Tư Đồ nghiêng sang hôn một cái, cùng lúc đó, mé ngoài kia cũng văng vẳng tiếng quát thét – "Hắn ta ở đâu? Không được cho hắn chạy, đuổi theo mau."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ hôn, dùng tay đẩy đầu hắn ra, hỏi – "Lúc nãy…là gã *** tặc kia sao?"

Tư Đồ nhún vai, vừa cởi áo Tiểu Hoàng ra vừa nói – "Không biết. Có điều hắn bị ta đả thương rồi, chắc chắn không thể đào tẩu quá xa được. Nếu lần này mà đám người giang hồ kia không bắt được hắn, thì về vườn trồng đậu hết đi thôi."

Tiểu Hoàng nghe thế, cười khúc khích mãi thôi, ngoan ngoãn để cho Tư Đồ cởi hết y phục mình ra chỉ còn mỗi chiếc áo cánh ngắn, rồi bế lên thả vào trong nước nóng.

Sớm hôm sau, Tư Đồ thức dậy gọi người mang điểm tâm lên. Có lẽ do Tiểu Hoàng đi đường đã suốt mấy hôm nên hơi uể oải, nằm ôm chăn mãi không chịu đứng lên. Dáng vẻ lười biếng của y khiến Tư Đồ nhìn mà máu nóng rần rần.

Tiểu Hoàng ở trên giường chỉ mặc mỗi chiếc áo ngắn trắng tinh, còn phía dưới là một chiếc quần cộc, hết nửa người đã lộ ra bên ngoài tấm chăn rồi. Lúc xoay người thì chiếc áo ngắn kia cũng để hở một vùng thắt lưng trắng trẻo, chiếc bụng nhỏ hơi hõm xuống, còn có đôi chân nhỏ nhắn cũng trắng ngần duỗi ra khỏi chiếc quần con. Đôi chân ấy lộ ra bên ngoài, nhìn rất tinh tế mềm mại. Mái tóc dài xõa rối trên gối đầu, vừa đen nhung vừa mượt.

Tư Đồ thấy mà miệng khô lưỡi khô, phải lấy chén trà nguội ngắt trên bàn uống cái ực. Mới uống xong một hớp thì Tiểu Hoàng khẽ ngước đầu dậy hỏi – "Trà có lạnh không? Ta cũng muốn uống."

Tư Đồ đến ngồi cạnh giường, vươn tay bắt lấy chiếc eo nhỏ mềm của tiểu hài tử hỏi – "Uống trà lạnh không sợ bị tiêu chảy à? Ta mua sữa đậu nành ấm, uống không hở?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng vươn người dậy đặt cằm lên chân Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Ta muốn uống, cũng đói nữa, muốn ăn bánh bao."

Tư Đồ lầm bầm than khổ trong bụng. Ăn bánh bao cái nỗi gì. Ta đang muốn ăn ngươi đây này…

Hắn ngồi ôm Tiểu Hoàng cho ăn sáng mà mặt mũi bí xị. Tư Đồ nhân dịp này cũng ăn đậu hũ được mấy miếng, có điều cũng không dám làm tới. Dù sao đã đi ra ngoài rồi nên Tư Đồ cũng không thường xuyên làm cho lắm. Cơ thể Tiểu Hoàng không mấy khỏe mạnh, vạn nhất có làm y tổn thương thì đào tên Đầu Gỗ đâu ra để trị bây giờ?

"Hôm nay chúng ta đi về hướng Bắc hay ở lại đây thêm dăm ngày nữa?" – Tiểu Hoàng ngước lên hỏi.

"Ngươi đến đây đã ngắm nhìn được gì chưa?" – Tư Đồ hỏi.

"Chưa." – Tiểu Hoàng lắc đầu.

"Vậy ta đi dạo chơi thôi." – Tư Đồ cười bảo – "Nơi đây cũng xem như một vùng rất trù phú của Đại Lý, món ngon cảnh đẹp rất nhiều. Hơn nữa có một vài thứ có lẽ ngươi rất có hứng thú đấy."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Đại Lý rất sùng Phật Pháp, nên sở hữu rất nhiều điển tịch Phật gia." – Tư Đồ nói – "Cũng có rất nhiều tượng Phật được chạm trổ từ đá, cũng có mấy bài thi từ, một vài tấm bia chữ do cổ nhân để lại… Mọt Sách nhà ngươi hẳn là sẽ thích xem."

"Thật sao?!" – Tiểu Hoàng thoáng chốc đã tỉnh táo hẳn ra, sột soạt đứng dậy nói – "Vậy chúng ta đi dạo đi, ngay bây giờ nhé."

Tư Đồ bất đắc dĩ phải lắc đầu, nghiêng mặt qua nói – "Hôn cái đi."

"Ừ." – Tiểu Hoàng nghe lời ngả người sang, vịn lấy cổ Tư Đồ, hôn ngay khóe môi Tư Đồ một cái.

Tư Đồ thấy cả người nóng ran lên. Hắn chộp lấy eo Tiểu Hoàng xong đè lên giường hung hăng hôn một trận, hôn cho đến khi Tiểu Hoàng mềm nhũn đẩy hắn ra thì hắn mới chịu buông.

Bọn họ rời giường thu xếp một chút, rồi ra ngoài.

Xuống đến dưới lầu, thấy toàn bộ bàn ghế trong *** đều đã thay mới, nhưng mà khách khứa rất thưa thớt. Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau —— Có lẽ hôm qua đều ham vui góp mặt vào bắt *** tặc, bây giờ đều đang ngủ bù cả rồi.

"Chao ôi…hai vị dậy sớm quá đi." – Chưởng quỹ giờ đây đã khôn ra, đi đến đon đả chào mời – "Đã dùng điểm tâm chưa? Có muốn chúng tôi dọn một bình trà sớm để dùng không ạ?"

Tư Đồ gật đầu, chọn lấy một chiếc bàn cùng Tiểu Hoàng ngồi xuống. Vừa uống trà vừa hỏi han lão chưởng quỹ rằng những đền miếu, danh thắng ở chung quanh khu vực ở đâu, còn mua kinh Phật điển tịch thì ở nơi nào.

Chưởng quỹ đều nhất nhất chỉ ra hết đường đi cho bọn họ. Lúc này, có vài người giang hồ thân bám đầy bụi đất từ bên ngoài vào trong, mới ngồi phịch xuống đã kêu – "Chưởng quỹ ơi cho đồ ăn đi!"

Chưởng quỹ mau lẹ dặn dò chuẩn bị, vừa làm vừa hỏi – "Các vị đại hiệp, đã bắt được tên *** tặc kia chưa?"

"Hây dà, chớ nói tới nữa đi, để cho hắn chuồn mất tiêu rồi." – Một người trong đó hung dữ đập bàn – "Thằng giặc này chạy nhanh lắm."

Tư Đồ khẽ cau mày, xoay sang thấy Tiểu Hoàng cũng không hiểu nhìn hắn, như muốn hỏi —— Sao nhiều người như vậy mà không bắt được một kẻ đã bị thương cơ chứ?"

Tư Đồ cũng cảm thấy rất quái dị. Hôm qua hắn trông xem hơi thở kẻ nọ thì thấy công phu của người này chỉ thường thường bậc trung, rồi lại thấy hắn ta bị đả thương nữa…Sao mà thoát được, lẽ nào kẻ đêm qua không phải *** tặc?"

"Tà môn hết!" – Một người giang hồ khác lại nói – "Tên tiểu tử đó biết bay lên trời chui xuống đất sao? Rõ ràng bọn ta đã thấy bước chân hắn khập khà khập khiễng, coi bộ đã bị một vị anh hùng nào đả thương rồi. Nhưng lúc đuổi tới phía Bắc thành thì người đột nhiên biến mất."

"Má ơi…" – Chưởng quỹ thất kinh – "Biến mất?"

"Không thể nào được." – Người giang hồ này căm hận – "Vết máu trên đất đã dẫn đến cửa thành phía Bắc thì đột ngột biến mất…Cửa thành cũng có người canh gác, không một ai thấy hắn ta chạy qua."

Tư Đồ nghe xong mấy câu đối thoại kia thì khẽ nhướn mày lên, nghiêng người sang nói nhỏ vào tai Tiểu Hoàng – "Có chút kỳ lạ, chúng ta đến cửa Bắc thành xem thử đi."

Tiểu Hoàng gật đầu, sau đó lại như có một chút khẩn trương – "Xem xét rồi thì phải đi mua kinh Phật nha."

Tư Đồ cắn răng ——— Bà mẹ nó, nếu ngày nào cũng được làm thì tốt quá chừng!

155. Chương 78

Chương 78 | Không phải tặc, cũng chẳng phải binh

– Phi tặc phi binh –

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng đi về phía Bắc thành, thấy cứ cách đôi ba bước ven đường thì có một tấm cáo thị treo thưởng tróc nã Hoa Liên Mạch.

Tiểu Hoàng nhìn thấy mà có đôi chút mơ hồ, hỏi Tư Đồ – "Những khi tróc nã giang dương đại đạo, tội ác tày trời hình như cũng không đến mức này."

Tư Đồ cười nhạt – "Tiểu tử này quả xứng với cái danh chuột chạy qua đường."[1] – Hai người vừa đi vừa nói, nhanh chóng đến được cửa Bắc thành.

"Là ở đây sao?" – Tiểu Hoàng nhìn những vết máu lấm tấm trên mặt đất mà hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ quay sang nhìn, các đốm máu rơi rớt thành một hàng liên tục, nhưng đến chỗ này thì thốt nhiên mất dấu. Hơn nữa, mặt đất phẳng lì như vậy, không hề có dấu vết bị san lấp nào cả.

"Tiểu tử đó độn thổ rồi sao?" – Tư Đồ lấy làm lạ, giẫm giẫm chân lên chỗ đất kia. Tiểu Hoàng chỉ thấy Tư Đồ nhếch chân mày lên như vừa phát hiện được điều gì. Hắn không ngừng giẫm chân lên đất, sau đó lộ ra một nụ cười thấu hiểu, lắc lắc đầu rồi kéo tay Tiểu Hoàng bảo – "Chạy mất rồi."

"Chạy mất rồi?" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ kéo tay quay về, không hiểu mà hỏi – "Huynh đã phát hiện được gì? Trong đầu ta ngay một chữ cũng không có."

Tư Đồ cười, đưa tay xoa má y – "Tên tặc này giặc chẳng phải giặc mà binh chẳng phải binh… Giặc ngu gặp lính ngốc đấy." – Nói rồi thì tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ như làm cho lọt vào sương mù, không rõ được gì cả nên phải cầm lấy bàn tay của Tư Đồ hỏi – "Huynh nói cho ta biết đi, ta đoán không ra."

Tư Đồ cúi xuống, nói nhẹ vào tai Tiểu Hoàng mấy câu.

Khi Tiểu Hoàng ngước lên trở lại thì vẻ mặt y như bừng tỉnh đại ngộ vậy, nhìn Tư Đồ mà cười – "Tư Đồ, huynh thật thông minh nha."

Tư Đồ khẽ sửng sốt, lắc đầu cười hỏi – "Ngươi có biết vì sao kẻ thông minh không được người ta thích hay không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu

Tư Đồ nắm lấy tay y, vừa đi vừa nói – "Những kẻ thông minh đều có một điểm giống nhau, rằng bọn họ đều thích người ta khen mình thông minh, nhưng không thích khen người khác thông minh."

Tiểu Hoàng ngơ ngác gật đầu – "Nói có lý."

Tư Đồ bị y chọc cười, véo cằm y rồi bảo – "Nhưng mà, thật ra chuyện sảng khoái nhất trên thế gian chính là được người thông minh khen mình thông minh."

Mặt Tiểu Hoàng hơi đỏ lên.

Tư Đồ ghé vào bên tai y thì thầm – "Cho nên đó, ngươi càng thông minh thì người ta càng thích."

Quả nhiên theo lời nói thốt ra của hắn, mặt Tiểu Hoàng mỗi lúc một đỏ, Tư Đồ thấy thế thì sảng khoái cả người.

Hai người y theo kế hoạch mà dạo chơi thăm thú Bách Kiếm Thành. Tư Đồ quả nói chẳng ngoa, Bách Kiếm thành này thật sự là thánh địa của Phật gia. Ngoại trừ kinh kệ ra thì còn có rất nhiều quyển sách kể về nhà Phật. Tiểu Hoàng rất đỗi hớn hở, trong lúc không hay biết đã mua rất nhiều sách. Khi hai người bước ra, Tư Đồ đã đeo hai cái túi vải to tướng. Sách mà Tiểu Hoàng chọn đều nằm trong túi đó. Họ tiếp tục đi dạo một mạch, mãi đến giờ cơm trưa thì Tư Đồ mới khẽ xốc hai chiếc túi to ấy lại.

Tiểu Hoàng hơi áy náy, bèn nói – "Ta đeo một túi cho."

Tư Đồ cười, đưa một túi cho y mang. Tiểu Hoàng vừa đưa tay ra đón lấy đã …. phịch …. túi rơi xuống đất mất tiêu. Tiểu Hoàng cúi xuống nhặt túi sách lên. Tư Đồ khanh khách cười, xách chiếc túi lên.

"Nặng quá ha." – Tiểu Hoàng thấy mình cũng hơi quá đáng rồi, tự dưng lại chọn nhiều sách thế kia rồi để Tư Đồ mang hết. Vậy hắn phải mệt lắm đây. Tiểu Hoàng bèn đưa tay lau mồ hôi cho Tư Đồ, rồi chỉ về một tửu lầu phía trước nói – "Có mệt không? Ăn gì đó trước rồi nghỉ ngơi nha."

Tư Đồ cảm nhận được đôi bàn tay mềm mại, mát lạnh của tiểu hài tử đang mơn trớn trên vầng trán mình…. Mệt gì mà mệt? Đừng nói là hai túi, có một chục túi hắn cũng xách luôn. Mà, vị bang chủ đệ nhất thiên hạ kia còn chưa phát giác ra bộ dáng chó xù ngời ngời hạnh phúc của mình đâu.

Hai người đi vào trong một tửu lầu có tên gọi "Thuận Phong." Tiểu nhị hớn hở nhiệt tình chạy ra đón, còn chó xù Tư Đồ ở phía trước Tiểu Hoàng lập tức lấy lại phong cách đại gia, bảo điếm tiểu nhị chọn một chỗ tốt, cập song cửa trên lầu, rồi gọi một bàn món ngon Đại Lý.

Tiểu nhị lập tức dẫn hai người lên lầu. Tư Đồ vác theo hai túi sách to ụ như túi bông to, nhìn chẳng thấy nặng nề gì cả. Hắn ở dưới lầu cười cười nói nói với Tiểu Hoàng, khiến cho không ít người trong điếm phải chú ý. Bất quá, người thật sự từng gặp mặt Tư Đồ cũng không có mấy ai, cho nên không ai nhận ra hắn. Nhưng còn Tiểu Hoàng, lúc xưa kia đã từng có hoàng bảng ban ra ngợi khen y. Dù bây giờ Tiểu Hoàng đã trưởng thành hơn lúc đó nhiều rồi, thường thì người ta cũng sẽ không nhớ đến việc kia nữa, nhưng rốt cuộc vẫn đưa đến nhiều ánh mắt tò mò…. Tướng mạo thiếu niên này thanh tú quá chừng.

Tư Đồ ngẫm nghĩ, cơm nước xong rồi còn phải đưa Tiểu Hoàng đi dạo nữa, không thể nào vác theo hai túi sách to kia được. Nên bèn cho tên tiểu nhị mấy ngân lượng, để cho gã thuê xe ngựa chở về khách sạn. Tiểu nhị phải kêu đến bốn gã phụ việc mới mang được sách xuống dưới lầu.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đang rót cho hắn chén nước, còn tỏ vẻ ngưỡng mộ nhìn hắn nữa thì trong lòng vui vẻ lắm. Tiểu hài tử quả nhiên vừa nghe lời vừa bén nhạy, dẫn theo bên cạnh mình thì hiểu ý mình ngay.

Khẩu vị của vùng Đại Lý này so với Thục Trung chẳng có bao nhiêu khác biệt, đều là mùi vị phải cay nồng, đậm đà. Vì dạ dày của Tiểu Hoàng không tốt lắm, cho nên ngày thường khi Mộc Lăng ra thực đơn cho y đều là lấy những món thanh đạm là chính. Nhưng Tư Đồ hiểu rõ nhất, tiểu hài tử thích ăn cay vô cùng.

Lúc này Tư Đồ cố tình gọi thêm mấy món cay, khiến Tiểu Hoàng ăn rất hào hứng. Tiểu Hoàng vừa ăn cay vừa hít hà, khuôn mặt thì ửng hồng lên như phấn, miệng cũng đo đỏ nữa. Tư Đồ ở bên cạnh ân cần rót cho y một chén rượu mát lạnh.

Tiểu Hoàng ăn nhiều hơn hẳn từ trước đến giờ. Tư Đồ vươn tay qua sờ, bụng nhỏ đã căng cứng rồi… Nhìn thấy vẻ mặt thỏa thuê của Tiểu Hoàng, Tư Đồ thật sự rất vui vẻ. Cơm no rượu say rồi, lại có thêm một bình trà Phổ Nhĩ loại ngon nhất. Hai người vừa nhấp trà ngon, vừa thảo luận về lộ trình sắp tới.

Tiểu Hoàng muốn lên núi xem hang đá, nhưng Tư Đồ sợ y vừa mới ăn no xong, không được để bản thân mệt mỏi hoặc trúng gió núi, mới đề nghị rằng buổi chiều sẽ đến miếu bái thần, hôm sau nữa hãy đi vào hang động… Mặt khác, hiếm có dịp Tiểu Hoàng ăn no thế này, dường như khiến cho y không cử động được nhiều, nên cũng sẽ mập mạp hơn.

Ngay khi bọn họ vừa uống cạn bình trà, chuẩn bị rời khỏi quán thì thấy trên phố xá bên ngoài có một đám người đang đuổi bắt một kẻ khác đang tiến về đây. Kẻ bị truy đuổi chạy đến bên dưới lầu Thuận Phong, tung người nhảy lên đã bay xẹt vào trong lầu hai.

"Lên lầu rồi! Đuổi theo mau!" – Người bên dưới lầu cầm đao ùa lên, bao vây kẻ kia lại.

Rất nhiều khách khứa trên lầu thấy đao gươm đánh đấm thì hốt hoảng trả tiền rượu bỏ về. Chỉ còn lại những kẻ lớn gan ngồi tại chỗ xem náo nhiệt.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng giương mắt lên, đánh giá kẻ bị truy đuổi trước. Người này nhìn qua còn chưa đến ba mươi tuổi, đôi mắt thì híp lại cứ như không nhìn thấy gì, mặc trên người bộ quần áo ngắn màu xanh đen của võ sinh, phía sau mang hai thanh đao dài hình dợn sóng kỳ quái.

Gã vọt lên tửu lầu rồi cũng không nói nhiều lời, chộp lấy bình trà trên chiếc bàn gần nhất rồi tu ừng ực, ừng ực. Uống xong thì lau mép hào hển nói – "Mẹ kiếp, mệt chết lão tử rồi!"

Tiểu Hoàng quay lại nhỏ giọng hỏi Tư Đồ – "Ai vậy?"

Tư Đồ quan sát gã từ trên xuống dưới, trong bụng đã biết rõ thì mỉm cười rót cho Tiểu Hoàng một chén trà – "Tên này có một biệt hiệu."

Tiểu Hoàng hấp háy mắt đợi Tư Đồ nói tiếp.

Tư Đồ nghiêng sang, nói vào tai y ba chữ —— Thiên Bất Lượng.

Thoạt tiên Tiểu Hoàng sửng sốt rồi lập tức sực nhớ ra. Con người này mắt hẹp ti hí, cứ như không mở ra được, suốt ngày mắt cứ nhắm tìn tịt như thế không phải Thiên Bất Lượng thì còn là gì… Càng nghĩ càng thấy thú vị, Tiểu Hoàng ghìm không được "phụt" cười một tiếng.

Tiếng cười kia đã khiến gã nọ chú ý, gã quay mặt qua lườm Tiểu Hoàng sau đó dời mắt qua Tư Đồ ở bên cạnh, trong nháy mắt gã sửng sốt há hốc mồm ra.

Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ – "Huynh biết gã sao?"

Tư Đồ nhướn mày hạ giọng bảo – "Có gặp một lần."

Lời vừa dứt, bất đồ nghe thấy một tràng rối ren xộc tới từ đám người truy đuổi. Một người thanh niên dẫn đầu sải bước dấn tới hét to lên – "Dâm tặc, mi hết đường trốn rồi!"

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ khẽ giật mình…. Dâm tặc?

Có không ít quân sĩ đang ngồi trong tửu lầu, vừa mới nghe thấy tiếng hét của người thanh niên kia thì nhất tề đứng dậy – "Thiếu trang chủ, gã ta là Hoa Liên Mạch à?"

Tiểu Hoàng thấy một nét nghi ngờ lộ ra trên khuôn mặt Tư Đồ thì hiểu rõ trong lòng, kẻ này ắt hẳn không phải là Hoa Liên Mạch.

Gã Thiên Bất Lượng ném phắt bình trà xuống bàn, tỏ vẻ bất đắc dĩ – "Ta nói, Bách Kiếm Thành các ông ai cũng điên hết rồi phỏng? Tròng mắt nào nhận ra ta là Hoa Liên Mạch hử?"

"Mi đừng có xạo sự!" – Thiếu trang chủ nọ trừng mắt vào Thiên Bất Lượng – "Dù đêm qua trời rất tối, ta không thấy rõ được hình dáng của mi, nhưng đôi binh khí trên lưng kia thì chúng ta nhận ra đấy."

"Huầy!" – Thiên Bất Lượng ngồi phịch xuống một cái ghế rồi chỉ chỉ tay vào thiếu trang chủ kia – "Trên đời này người dùng binh khí giống nhau có mà đầy. Dựa vào cái gì mà nói đó chắc chắn là ta? Hơn nữa, kẻ các ông tìm là họ Hoa, ta đây họ Ngô, khác nhau đó."

"Họ Ngô?" – Thiếu trang chủ kia áng chừng không tin tưởng – "Mi tên gì?"

"Tên là Phú Cần." – Thiên Bất Lượng vỗ vỗ ngực – "Muốn phú quý phải cần lao, sao hả, tên rất hay có phải không?"

"Ngô Phú Cần…" – Thiếu trang chủ lặp lại cái tên kia, thấy có gì đó không tự nhiên lắm, có điều cũng không buồn suy nghĩ nhiều. Đang lúc y muốn nói tiếp thì nghe thấy một giọng cười thiếu niên vang lên từ mé cập song cửa. Chính là Tiểu Hoàng.

Thật ra nếu không ai cười, tất cả mọi người sẽ không bận lòng nghĩ suy rằng rốt cuộc là cười cái gì. Nhưng chỉ cần một ai đó cười thôi, tất cả mọi người đều ngẫm nghĩ cười vì cái gì… Mà tiếng cười kia rõ ràng là cười câu lặp lại của thiếu trang chủ kia…. "Ngô Phú Cần"…. Ngô phụ thân….[2]

Người nghĩ ra như thế càng lúc càng nhiều, trong đám đông kia dấy lên hàng tràng cười nhạo, còn vị thiếu trang chủ kia cũng tỉnh ngộ rồi.

"Mi… mi dám được nước làm tới?!" – Sắc mặt thiếu trang chủ xấu đi, rút soạt kiếm ra chĩa vào Thiên Bất Lượng.

Thiên Bất Lượng bất đắc dĩ kêu lên – "Ngươi muốn trách thì trách phụ thân của lão tử đây này, tên ta đúng thật là thế ấy."

Vị thiếu trang chủ kia sắc mặt thoắt trắng thoắt đỏ, nhớ tới lúc nãy không phải Tiểu Hoàng bật cười thì người ta đã không chú ý rồi. Quả là mỉa mai mà, nếu như cái tên đó là gã ta phịa ra thì khác nào do mình thiếu não mà bị nhục, còn nếu như đó là tên thật thì chính là tự rước lấy nhục. Càng nghĩ càng thấy giận, bèn hung dữ trợn mắt nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cũng hơi áy náy. Tư Đồ bên cạnh rót cho y chén trà, thấp giọng bảo – "Trà này ngon thật, quả nhiên trà ngon phải pha với nước trong, lòng bẩn đi với phổi hư nha. Cho nên mới kêu rằng chớ trách trà không ngon cũng không trách nước không trong, là do người dụng tâm không tốt mà thôi."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười nhìn Tư Đồ, như hỏi hắn —— Sao huynh còn bỏ đá xuống giếng vậy?

Tư Đồ thấy mà ngứa ngáy, thật chỉ muốn ôm một phát xong cắn cho hai ba miếng thôi.

Vị thiếu trang chủ nghe Tư Đồ nói xong thì sắc mặt biến đổi hết mấy lượt, họng cứng còng chẳng thể nói ra được. Trong cơn xấu hổ thì nghe thấy một tràng đại loạn dưới lầu. Người bộ khoái Tề Phàm mà Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng gặp mặt hôm qua ở cổng thành đã dẫn theo rất nhiều nha dịch đến đây. Gã nói – "Không xong, một tiểu hòa thượng ở Thu Diệp Tự bị hại rồi, coi ra là Hoa Liên Mạch gây án."

"Ngươi còn nói gì nữa hả?!" – Thiếu trang chủ đột nhiên chỉ tay vào Thiên Bất Lượng – "Chúng ta vừa mới phát hiện ngươi ở Thu Diệp Tự!"

"Cái gì?" – Bộ khoái giật mình hỏi Thiên Bất Lượng – "Ngươi thật sự là Hoa Liên Mạch sao?"

Thiên Bất Lượng hết đường chối cãi, mắt trông thấy đám người kia đều đùng đùng phẫn nộ, như muốn cùng xông lên tới nơi rồi. Thiên Bất Lượng ra vẻ cầu cứu với Tư Đồ – "Tư Đồ bang chủ, ngài thấy chết mà không cứu hay sao?"

"Tư Đồ bang chủ?" – Những người giang hồ có liên quan tức khắc xì xầm, hồ nghi nhìn vào Tư Đồ rồi cùng sợ hãi than không ngớt. Trên đời này còn có mấy bang chủ họ Tư Đồ đây?!

Cả vị thiếu trang chủ và Tề Phàm nhìn nhau rồi đều đánh mắt qua Tư Đồ với vẻ khiếp sợ.

Chậm rãi, Tư Đồ buông chén trà trong tay ra rồi nói với hết thảy – "Tiểu tử này đích thực là một dâm tặc."

"A…" – Mọi người nhất loạt rít một hơi khí lạnh. Gã Thiên Bất Lượng kia cũng rít một hơi, tình thế đương lúc chực giương cung bạt kiếm thì Tư Đồ lại chậm chạp nhả ra một câu – "Có điều là ba năm trước lận."

Ai nấy đều không hiểu gì cả. Tề Phàm hỏi – "Là dâm tặc ba năm trước đây?"

"Ừ." – Tư Đồ gật gù – "Theo như chỗ ta biết thì, đã cải tà quy chính rồi."

"À…" – Thiếu trang chủ cười nhạt – "Là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời đây mà."

Tư Đồ thở dài bảo – "Ta đã nói mà, lòng bẩn đi với phổi hư."

"Ngươi…" – Thiếu trang chủ kia lại muốn nổi sùng thì bị vài người bản ngăn… Người ở trước mặt đây xét khí độ hay trang phục thì đều giống như Tư Đồ trong lời đồn như đúc. Nếu thật sự là hắn thì không thể đắc tội đâu đó.

"Vậy xin làm rõ cho." – Tề Phàm thi lễ với Tư Đồ.

Tư Đồ rất lấy làm thú vị với người này. Gã không kiêu căng hay nịnh hót, nhưng cũng không làm mất lễ nghi, là một nhân tài, bèn nói – "Dù cho gã có cải hay không thì bây giờ lực bất tòng tâm rồi."

Mọi người đều quay mặt nhìn nhau. Thiên Bất Lượng mắc cỡ gãi gãi đầu – "Việc này… ba năm trước đây ta phạm tội, bị Tư Đồ bang chủ và Mộc thần y bắt được. Hai vị đã rủ lòng Bồ Tát mà tha cho ta một mạng."

Nghe thấy bốn chữ "Rủ lòng Bồ Tát", tất cả mọi người đều lẩy bẩy không cầm được. Dù thế nào cũng không được dây dưa với gã Tư Đồ này.

"Có điều… Mộc thần y cho ta uống một viên thuốc, ta uống xong rồi thì đời này hết xí quách luôn…" – Thiên Bất Lượng ha hả cười to hai tiếng xong nhìn vào đám người kia – "Mấy ông tìm sai người thật rồi đó."

Mọi người khóe miệng co quắp, từ nay về sau đều không thể làm việc kia nữa… Thần y này độc địa quá đi.

Tiểu Hoàng nghe Thiên Bất Lượng nói thì vẻ mặt cũng ra vẻ đăm chiêu, sau đó ngước lên nhìn Tư Đồ, hỏi mà mắt đầy vẻ mong chờ – "Thật sự có loại thuốc này sao?"

Tư Đồ nghe thấy ngữ khí của tiểu hài tử như thể là đã tìm thấy một loại thần dược mà khổ sở tìm mãi không ra vậy… Hắn hốt hoảng giật giật mí mắt, lòng mắng —— Tiểu hài tử chết giẫm!

Còn Tiểu Hoàng thì đang tính toán: Mộc Lăng quả thật lợi hại quá nha, nếu huynh ấy có thể làm ra được loại thuốc khiến người ta cả đời không cần phòng the nữa, thì nhất định cũng có thể làm ra loại thuốc khiến người ta mỗi tháng chỉ làm được một lần duy nhất. Rồi y nhìn lại Tư Đồ, mặt đỏ hồng lên…. Cũng không phải là không làm, không tốt đâu, ừ nhé, mỗi tháng một lần thôi, quay về thì đòi Mộc Lăng nào!

—

Chú thích:

[1] Chuột chạy qua đường: Nguyên văn (Quá nhai lão thử). Ví với kẻ xấu, bị người người căm ghét. Có câu rằng "Chuột chạy qua đường, mọi người kêu đánh."

[2] Ngô Phú Cần ( ) và "ngô phụ thân" ( ) (cha của ta) đều phiên âm giống nhau là "wu fù qín".

156. Chương 78: Không Phải Tặc, Cũng Chẳng Phải Binh

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng đi về phía Bắc thành, thấy cứ cách đôi ba bước ven đường thì có một tấm cáo thị treo thưởng tróc nã Hoa Liên Mạch.

Tiểu Hoàng nhìn thấy mà có đôi chút mơ hồ, hỏi Tư Đồ – "Những khi tróc nã giang dương đại đạo, tội ác tày trời hình như cũng không đến mức này."

Tư Đồ cười nhạt – "Tiểu tử này quả xứng với cái danh chuột chạy qua đường[1]." – Hai người vừa đi vừa nói, nhanh chóng đến được cửa Bắc thành.

"Là ở đây sao?" – Tiểu Hoàng nhìn những vết máu lấm tấm trên mặt đất mà hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ quay sang nhìn, các đốm máu rơi rớt thành một hàng liên tục, nhưng đến chỗ này thì thốt nhiên mất dấu. Hơn nữa, mặt đất phẳng lì như vậy, không hề có dấu vết bị san lấp nào cả.

"Tiểu tử đó độn thổ rồi sao?" – Tư Đồ lấy làm lạ, giẫm giẫm chân lên chỗ đất kia. Tiểu Hoàng chỉ thấy Tư Đồ nhếch chân mày lên như vừa phát hiện được điều gì. Hắn không ngừng giẫm chân lên đất, sau đó lộ ra một nụ cười thấu hiểu, lắc lắc đầu rồi kéo tay Tiểu Hoàng bảo – "Chạy mất rồi."

"Chạy mất rồi?" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ kéo tay quay về, không hiểu mà hỏi – "Huynh đã phát hiện được gì? Trong đầu ta ngay một chữ cũng không có."

Tư Đồ cười, đưa tay xoa má y – "Tên tặc này giặc chẳng phải giặc mà binh chẳng phải binh…Giặc ngu gặp lính ngốc đấy." – Nói rồi thì tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ như làm cho lọt vào sương mù, không rõ được gì cả nên phải cầm lấy bàn tay của Tư Đồ hỏi – "Huynh nói cho ta biết đi, ta đoán không ra."

Tư Đồ cúi xuống, nói nhẹ vào tai Tiểu Hoàng mấy câu.

Khi Tiểu Hoàng ngước lên trở lại thì vẻ mặt y như bừng tỉnh đại ngộ vậy, nhìn Tư Đồ mà cười – "Tư Đồ, huynh thật thông minh nha."

Tư Đồ khẽ sửng sốt, lắc đầu cười hỏi – "Ngươi có biết vì sao kẻ thông minh không được người ta thích hay không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu

Tư Đồ nắm lấy tay y, vừa đi vừa nói – "Những kẻ thông minh đều có một điểm giống nhau, rằng bọn họ đều thích người ta khen mình thông minh, nhưng không thích khen người khác thông minh."

Tiểu Hoàng ngơ ngác gật đầu – "Nói có lý."

Tư Đồ bị y chọc cười, véo cằm y rồi bảo – "Nhưng mà, thật ra chuyện sảng khoái nhất trên thế gian chính là được người thông minh khen mình thông minh!"

Mặt Tiểu Hoàng hơi đỏ lên.

Tư Đồ ghé vào bên tai y thì thầm – "Cho nên đó, ngươi càng thông minh thì người ta càng thích."

Quả nhiên theo lời nói thốt ra của hắn, mặt Tiểu Hoàng mỗi lúc một đỏ, Tư Đồ thấy thế thì sảng khoái cả người.

Hai người y theo kế hoạch mà dạo chơi thăm thú Bách Kiếm Thành. Tư Đồ quả nói chẳng ngoa, Bách Kiếm thành này thật sự là thánh địa của Phật gia. Ngoại trừ kinh kệ ra thì còn có rất nhiều quyển sách kể về nhà Phật. Tiểu Hoàng rất đỗi hớn hở, trong lúc không hay biết đã mua rất nhiều sách. Khi hai người bước ra, Tư Đồ đã đeo hai cái túi vải to tướng. Sách mà Tiểu Hoàng chọn đều nằm trong túi đó. Họ tiếp tục đi dạo một mạch, mãi đến giờ cơm trưa thì Tư Đồ mới khẽ xốc hai chiếc túi to ấy lại.

Tiểu Hoàng hơi áy náy, bèn nói – "Ta đeo một túi cho."

Tư Đồ cười, đưa một túi cho y mang. Tiểu Hoàng vừa đưa tay ra đón lấy đã… phịch… túi rơi xuống đất mất tiêu. Tiểu Hoàng cúi xuống nhặt túi sách lên. Tư Đồ khanh khách cười, xách chiếc túi lên.

"Nặng quá ha." – Tiểu Hoàng thấy mình cũng hơi quá đáng rồi, tự dưng lại chọn nhiều sách thế kia rồi để Tư Đồ mang hết. Vậy hắn phải mệt lắm đây. Tiểu Hoàng bèn đưa tay lau mồ hôi cho Tư Đồ, rồi chỉ về một tửu lầu phía trước nói – "Có mệt không? Ăn gì đó trước rồi nghỉ ngơi nha."

Tư Đồ cảm nhận được đôi bàn tay mềm mại, mát lạnh của tiểu hài tử đang mơn trớn trên vầng trán mình… Mệt gì mà mệt? Đừng nói là hai túi, có một chục túi hắn cũng xách luôn! Mà, vị bang chủ đệ nhất thiên hạ kia còn chưa phát giác ra bộ dáng chó xù ngời ngời hạnh phúc của mình đâu.

Hai người đi vào trong một tửu lầu có tên gọi "Thuận Phong." Tiểu nhị hớn hở nhiệt tình chạy ra đón, còn chó xù Tư Đồ ở phía trước Tiểu Hoàng lập tức lấy lại phong cách đại gia, bảo *** tiểu nhị chọn một chỗ tốt, cập song cửa trên lầu, rồi gọi một bàn món ngon Đại Lý.

Tiểu nhị lập tức dẫn hai người lên lầu. Tư Đồ vác theo hai túi sách to ụ như túi bông to, nhìn chẳng thấy nặng nề gì cả. Hắn ở dưới lầu cười cười nói nói với Tiểu Hoàng, khiến cho không ít người trong *** phải chú ý. Bất quá, người thật sự từng gặp mặt Tư Đồ cũng không có mấy ai, cho nên không ai nhận ra hắn. Nhưng còn Tiểu Hoàng, lúc xưa kia đã từng có hoàng bảng ban ra ngợi khen y. Dù bây giờ Tiểu Hoàng đã trưởng thành hơn lúc đó nhiều rồi, thường thì người ta cũng sẽ không nhớ đến việc kia nữa, nhưng rốt cuộc vẫn đưa đến nhiều ánh mắt tò mò… Tướng mạo thiếu niên này thanh tú quá chừng.

Tư Đồ ngẫm nghĩ, cơm nước xong rồi còn phải đưa Tiểu Hoàng đi dạo nữa, không thể nào vác theo hai túi sách to kia được. Nên bèn cho tên tiểu nhị mấy ngân lượng, để cho gã thuê xe ngựa chở về khách sạn. Tiểu nhị phải kêu đến bốn gã phụ việc mới mang được sách xuống dưới lầu.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đang rót cho hắn chén nước, còn tỏ vẻ ngưỡng mộ nhìn hắn nữa thì trong lòng vui vẻ lắm. Tiểu hài tử quả nhiên vừa nghe lời vừa bén nhạy, dẫn theo bên cạnh mình thì hiểu ý mình ngay.

Khẩu vị của vùng Đại Lý này so với Thục Trung chẳng có bao nhiêu khác biệt, đều là mùi vị phải cay nồng, đậm đà. Vì dạ dày của Tiểu Hoàng không tốt lắm, cho nên ngày thường khi Mộc Lăng ra thực đơn cho y đều là lấy những món thanh đạm là chính. Nhưng Tư Đồ hiểu rõ nhất, tiểu hài tử thích ăn cay vô cùng.

Lúc này Tư Đồ cố tình gọi thêm mấy món cay, khiến Tiểu Hoàng ăn rất hào hứng. Tiểu Hoàng vừa ăn cay vừa hít hà, khuôn mặt thì ửng hồng lên như phấn, miệng cũng đo đỏ nữa. Tư Đồ ở bên cạnh ân cần rót cho y một chén rượu mát lạnh.

Tiểu Hoàng ăn nhiều hơn hẳn từ trước đến giờ. Tư Đồ vươn tay qua sờ, bụng nhỏ đã căng cứng rồi…Nhìn thấy vẻ mặt thỏa thuê của Tiểu Hoàng, Tư Đồ thật sự rất vui vẻ. Cơm no rượu say rồi, lại có thêm một bình trà Phổ Nhĩ loại ngon nhất. Hai người vừa nhấp trà ngon, vừa thảo luận về lộ trình sắp tới.

Tiểu Hoàng muốn lên núi xem hang đá, nhưng Tư Đồ sợ y vừa mới ăn no xong, không được để bản thân mệt mỏi hoặc trúng gió núi, mới đề nghị rằng buổi chiều sẽ đến miếu bái thần, hôm sau nữa hãy đi vào hang động…Mặt khác, hiếm có dịp Tiểu Hoàng ăn no thế này, dường như khiến cho y không cử động được nhiều, nên cũng sẽ mập mạp hơn.

Ngay khi bọn họ vừa uống cạn bình trà, chuẩn bị rời khỏi quán thì thấy trên phố xá bên ngoài có một đám người đang đuổi bắt một kẻ khác đang tiến về đây. Kẻ bị truy đuổi chạy đến bên dưới lầu Thuận Phong, tung người nhảy lên đã bay xẹt vào trong lầu hai.

"Lên lầu rồi! Đuổi theo mau!" – Người bên dưới lầu cầm đao ùa lên, bao vây kẻ kia lại.

Rất nhiều khách khứa trên lầu thấy đao gươm đánh đấm thì hốt hoảng trả tiền rượu bỏ về. Chỉ còn lại những kẻ lớn gan ngồi tại chỗ xem náo nhiệt.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng giương mắt lên, đánh giá kẻ bị truy đuổi trước. Người này nhìn qua còn chưa đến ba mươi tuổi, đôi mắt thì híp lại cứ như không nhìn thấy gì, mặc trên người bộ quần áo ngắn màu xanh đen của võ sinh, phía sau mang hai thanh đao dài hình dợn sóng kỳ quái.

Gã vọt lên tửu lầu rồi cũng không nói nhiều lời, chộp lấy bình trà trên chiếc bàn gần nhất rồi tu ừng ực, ừng ực. Uống xong thì lau mép hào hển nói – "Mẹ kiếp, mệt chết lão tử rồi!"

Tiểu Hoàng quay lại nhỏ giọng hỏi Tư Đồ – "Ai vậy?"

Tư Đồ quan sát gã từ trên xuống dưới, trong bụng đã biết rõ thì mỉm cười rót cho Tiểu Hoàng một chén trà – "Tên này có một biệt hiệu."

Tiểu Hoàng hấp háy mắt đợi Tư Đồ nói tiếp.

Tư Đồ nghiêng sang, nói vào tai y ba chữ —— Thiên Bất Lượng.

Thoạt tiên Tiểu Hoàng sửng sốt rồi lập tức sực nhớ ra. Con người này mắt hẹp ti hí, cứ như không mở ra được, suốt ngày mắt cứ nhắm tìn tịt như thế không phải Thiên Bất Lượng thì còn là gì…Càng nghĩ càng thấy thú vị, Tiểu Hoàng ghìm không được "phụt" cười một tiếng.

Tiếng cười kia đã khiến gã nọ chú ý, gã quay mặt qua lườm Tiểu Hoàng sau đó dời mắt qua Tư Đồ ở bên cạnh, trong nháy mắt gã sửng sốt há hốc mồm ra.

Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ – "Huynh biết gã sao?"

Tư Đồ nhướn mày hạ giọng bảo – "Có gặp một lần."

Lời vừa dứt, bất đồ nghe thấy một tràng rối ren xộc tới từ đám người truy đuổi. Một người thanh niên dẫn đầu sải bước dấn tới hét to lên – "Dâm tặc, mi hết đường trốn rồi!"

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ khẽ giật mình… Dâm tặc?

Có không ít quân sĩ đang ngồi trong tửu lầu, vừa mới nghe thấy tiếng hét của người thanh niên kia thì nhất tề đứng dậy – "Thiếu trang chủ, gã ta là Hoa Liên Mạch à?"

Tiểu Hoàng thấy một nét nghi ngờ lộ ra trên khuôn mặt Tư Đồ thì hiểu rõ trong lòng, kẻ này ắt hẳn không phải là Hoa Liên Mạch.

Gã Thiên Bất Lượng ném phắt bình trà xuống bàn, tỏ vẻ bất đắc dĩ – "Ta nói, Bách Kiếm Thành các ông ai cũng điên hết rồi phỏng? Tròng mắt nào nhận ra ta là Hoa Liên Mạch hử?"

"Mi đừng có xạo sự!" – Thiếu trang chủ nọ trừng mắt vào Thiên Bất Lượng – "Dù đêm qua trời rất tối, ta không thấy rõ được hình dáng của mi, nhưng đôi binh khí trên lưng kia thì chúng ta nhận ra đấy!"

"Huầy!" – Thiên Bất Lượng ngồi phịch xuống một cái ghế rồi chỉ chỉ tay vào thiếu trang chủ kia – "Trên đời này người dùng binh khí giống nhau có mà đầy! Dựa vào cái gì mà nói đó chắc chắn là ta? Hơn nữa, kẻ các ông tìm là họ Hoa, ta đây họ Ngô, khác nhau đó."

"Họ Ngô?" – Thiếu trang chủ kia áng chừng không tin tưởng – "Mi tên gì?"

"Tên là Phú Cần." – Thiên Bất Lượng vỗ vỗ ngực – "Muốn phú quý phải cần lao, sao hả, tên rất hay có phải không?"

"Ngô Phú Cần…" – Thiếu trang chủ lặp lại cái tên kia, thấy có gì đó không tự nhiên lắm, có điều cũng không buồn suy nghĩ nhiều. Đang lúc y muốn nói tiếp thì nghe thấy một giọng cười thiếu niên vang lên từ mé cập song cửa. Chính là Tiểu Hoàng.

Thật ra nếu không ai cười, tất cả mọi người sẽ không bận lòng nghĩ suy rằng rốt cuộc là cười cái gì. Nhưng chỉ cần một ai đó cười thôi, tất cả mọi người đều ngẫm nghĩ cười vì cái gì…Mà tiếng cười kia rõ ràng là cười câu lặp lại của thiếu trang chủ kia… "Ngô Phú Cần"… Ngô phụ thân…[2]

Người nghĩ ra như thế càng lúc càng nhiều, trong đám đông kia dấy lên hàng tràng cười nhạo, còn vị thiếu trang chủ kia cũng tỉnh ngộ rồi.

"Mi…mi dám được nước làm tới?!" – Sắc mặt thiếu trang chủ xấu đi, rút soạt kiếm ra chĩa vào Thiên Bất Lượng.

Thiên Bất Lượng bất đắc dĩ kêu lên – "Ngươi muốn trách thì trách phụ thân của lão tử đây này, tên ta đúng thật là thế ấy!"

Vị thiếu trang chủ kia sắc mặt thoắt trắng thoắt đỏ, nhớ tới lúc nãy không phải Tiểu Hoàng bật cười thì người ta đã không chú ý rồi. Quả là mỉa mai mà, nếu như cái tên đó là gã ta phịa ra thì khác nào do mình

thiếu não mà bị nhục, còn nếu như đó là tên thật thì chính là tự rước lấy nhục! Càng nghĩ càng thấy giận, bèn hung dữ trợn mắt nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cũng hơi náy náy. Tư Đồ bên cạnh rót cho y chén trà, thấp giọng bảo – "Trà này ngon thật, quả nhiên trà ngon phải pha với nước trong, lòng bẩn đi với phổi hư nha. Cho nên mới kêu rằng chớ trách trà không ngon cũng không trách nước không trong, là do người dụng tâm không tốt mà thôi."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười nhìn Tư Đồ, như hỏi hắn —— Sao huynh còn bỏ đá xuống giếng vậy?

Tư Đồ thấy mà ngứa ngáy, thật chỉ muốn ôm một phát xong cắn cho hai ba miếng thôi.

Vị thiếu trang chủ nghe Tư Đồ nói xong thì sắc mặt biến đổi hết mấy lượt, họng cứng còng chẳng thể nói ra được. Trong cơn xấu hổ thì nghe thấy một tràng đại loạn dưới lầu. Người bộ khoái Tề Phàm mà Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng gặp mặt hôm qua ở cổng thành đã dẫn theo rất nhiều nha dịch đến đây. Gã nói – "Không xong, một tiểu hòa thượng ở Thu Diệp Tự bị hại rồi, coi ra là Hoa Liên Mạch gây án!"

"Ngươi còn nói gì nữa hả?!" – Thiếu trang chủ đột nhiên chỉ tay vào Thiên Bất Lượng – "Chúng ta vừa mới phát hiện ngươi ở Thu Diệp Tự!"

"Cái gì?" – Bộ khoái giật mình hỏi Thiên Bất Lượng – "Ngươi thật sự là Hoa Liên Mạch sao?"

Thiên Bất Lượng hết đường chối cãi, mắt trông thấy đám người kia đều đùng đùng phẫn nộ, như muốn cùng xông lên tới nơi rồi. Thiên Bất Lượng ra vẻ cầu cứu với Tư Đồ – "Tư Đồ bang chủ, ngài thấy chết mà không cứu hay sao?"

"Tư Đồ bang chủ?" – Những người giang hồ có liên quan tức khắc xì xầm, hồ nghi nhìn vào Tư Đồ rồi cùng sợ hãi than không ngớt. Trên đời này còn có mấy bang chủ họ Tư Đồ đây?!

Cả vị thiếu trang chủ và Tề Phàm nhìn nhau rồi đều đánh mắt qua Tư Đồ với vẻ khiếp sợ.

Chậm rãi, Tư Đồ buông chén trà trong tay ra rồi nói với hết thảy – "Tiểu tử này đích thực là một *** tặc."

"A…" – Mọi người nhất loạt rít một hơi khí lạnh. Gã Thiên Bất Lượng kia cũng rít một hơi, tình thế đương lúc chực giương cung bạt kiếm thì Tư Đồ lại chậm chạp nhả ra một câu – "Có điều là ba năm trước lận."

Ai nấy đều không hiểu gì cả. Tề Phàm hỏi – "Là *** tặc ba năm trước đây?"

"Ừ." – Tư Đồ gật gù – "Theo như chỗ ta biết thì, đã cải tà quy chính rồi."

"À…" – Thiếu trang chủ cười nhạt – "Là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời đây mà."

Tư Đồ thở dài bảo – "Ta đã nói mà, lòng bẩn đi với phổi hư."

"Ngươi…" – Thiếu trang chủ kia lại muốn nổi sùng thì bị vài người bản ngăn…Người ở trước mặt đây xét khí độ hay trang phục thì đều giống như Tư Đồ trong lời đồn như đúc. Nếu thật sự là hắn thì không thể đắc tội đâu đó.

"Vậy xin làm rõ cho." – Tề Phàm thi lễ với Tư Đồ.

Tư Đồ rất lấy làm thú vị với người này. Gã không kiêu căng hay nịnh hót, nhưng cũng không làm mất lễ nghi, là một nhân tài, bèn nói – "Dù cho gã có cải hay không thì bây giờ lực bất tòng tâm rồi."

Mọi người đều quay mặt nhìn nhau. Thiên Bất Lượng mắc cỡ gãi gãi đầu – "Việc này…ba năm trước đây ta phạm tội, bị Tư Đồ bang chủ và Mộc thần y bắt được. Hai vị đã rủ lòng Bồ Tát mà tha cho ta một mạng."

Nghe thấy bốn chữ "Rủ lòng Bồ Tát", tất cả mọi người đều lẩy bẩy không cầm được. Dù thế nào cũng không được dây dưa với gã Tư Đồ này.

"Có điều…Mộc thần y cho ta uống một viên thuốc, ta uống xong rồi thì đời này hết xí quách luôn…" – Thiên Bất Lượng ha hả cười to hai tiếng xong nhìn vào đám người kia – "Mấy ông tìm sai người thật rồi đó."

Mọi người khóe miệng co quắp, từ nay về sau đều không thể làm việc kia nữa…Thần y này độc địa quá đi.

Tiểu Hoàng nghe Thiên Bất Lượng nói thì vẻ mặt cũng ra vẻ đăm chiêu, sau đó ngước lên nhìn Tư Đồ, hỏi mà mắt đầy vẻ mong chờ – "Thật sự có loại thuốc này sao?"

Tư Đồ nghe thấy ngữ khí của tiểu hài tử như thể là đã tìm thấy một loại thần dược mà khổ sở tìm mãi không ra vậy…Hắn hốt hoảng giật giật mí mắt, lòng mắng —— Tiểu hài tử chết giẫm!

Còn Tiểu Hoàng thì đang tính toán: Mộc Lăng quả thật lợi hại quá nha, nếu huynh ấy có thể làm ra được loại thuốc khiến người ta cả đời không cần phòng the nữa, thì nhất định cũng có thể làm ra loại thuốc khiến người ta mỗi tháng chỉ làm được một lần duy nhất. Rồi y nhìn lại Tư Đồ, mặt đỏ hồng lên… Cũng không phải là không làm, không tốt đâu, ừ nhé, mỗi tháng một lần thôi, quay về thì đòi Mộc Lăng nào!

Chú thích

[1]Chuột chạy qua đường: Nguyên văn (Quá nhai lão thử). Ví với kẻ xấu, bị người người căm ghét. Có câu rằng "Chuột chạy qua đường, mọi người kêu đánh."

[2] Ngô Phú Cần ( ) và "ngô phụ thân" ( ) (cha của ta) đều phiên âm giống nhau là "wu fù qín".

157. Chương 79

Chương 79 | Dần lộ manh mối

– Tiệm lộ đoan nghê –

Tư Đồ vừa thốt lên xong thì tất cả những ai có mặt ở đó đều lộ ra ánh mắt ba phần đồng cảm hướng về phía Thiên Bất Lượng Ngô Phú Cần. Ngô Phú Cần bị nhìn như thế thì có hơi ngượng ngùng, bèn cười nhạt bảo – "Vậy… vậy thì có thể chứng minh chuyện ấy không phải do ta làm rồi chứ?"

Tề Phàm nhìn thoáng qua tên Thiếu trang chủ ngay sát bên mình, gật đầu.

"Hơn nữa ngày hôm qua rõ ràng là thấy tên Hoa Liên Mạch ấy đã bị thương nơi chân rồi." – Trong đám đông có người lên tiếng – "Chân tên tiểu tử này hình như không bị gì cả."

Thiên Bất Lượng vội vã gật đầu, còn cố sức dùng chân đạp vài cái vào bàn – "Chân của ta quả thật là không có việc gì thật đấy, các người xem đi."

Quần hùng giang hồ đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt thu đao thu kiếm về.

Tư Đồ thấy chả còn kịch hay mà xem, liền ném tiền lại trên bàn rồi kéo Tiểu Hoàng chuẩn bị rời đi.

Tề Phàm vội vàng tiến lên và nói – "Xin dừng bước cho… Các hạ mang họ Tư Đồ … phải chăng chính là Tư Đồ bang chủ của Hắc Vân Bảo ở Thục Trung?"

Tiểu Hoàng dường như có thể cảm nhận được những người ở tứ phía đều đang nín thở chờ đợi câu trả lời.

Tư Đồ nhìn thoáng qua Tề Phàm một chút, không nhanh không chậm mà đáp rằng – "Ta chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi, không cần khẩn trương đến thế đâu."

Nếu đã không phủ nhận, thì tức là thừa nhận rồi! Mấy kẻ giang hồ kia liền hít một hơi lạnh, đưa mắt nhìn nhau mà không nói nên lời, sợ sệt trông về phía Tư Đồ.

Tiểu Hoàng vẫn để nguyên tay mình trong tay Tư Đồ, lẳng lặng đánh giá những người đang nhìn Tư Đồ, trong mắt chứa đầy sự sợ hãi, hoài nghi, khiếp đảm, hâm mộ… trong lòng chợt thấy hơi khó chịu. Vì nguyên nhân gì mà thế gian lại nhìn Tư Đồ như thế? Thật ra Tư Đồ cũng chỉ là một người bình thường thôi mà, mọi người đâu cần dùng thứ ánh mắt đó để nhìn huynh ấy cơ chứ.

Tiểu Hoàng giật giật tay Tư Đồ, buông một câu hờn mát – "Đi thôi!"

Tư Đồ có hơi sửng sốt, nhưng rồi sau đó lại cảm thấy rất cao hứng, tiểu hài tử là đang giận thay hắn đây mà.

Đợi đến khi nhóm người giang hồ hoàn hồn trở lại thì Tư Đồ đã kéo Tiểu Hoàng xuống khỏi tầng lầu. Thật lâu sau đó mới có một người lên tiếng – "Vậy… vậy thiếu niên bên cạnh Tư Đồ bang chủ chẳng lẽ là…"

"Hẳn đó chính là Hoàng Bán Tiên được đồn đại rồi." – Có vài người khác khẽ nói – "Ta nghe người ta đồn đãi rằng y và Tư Đồ đã thành thân với nhau, khi ấy ta còn thấy là chuyện vớ vẩn … nhưng bây giờ thì…"

"Đúng vậy! Nam nhân xinh đẹp như vậy quả thật hiếm thấy trên đời. Nếu ai mà cũng như thế thì ta tình nguyện không cần nữ nhân nữa."

Lời còn chưa dứt thì cả bọn đã bị Tề Phàm quẳng ột cái trừng mắt – "Các người ăn nói hàm hồ gì thế? Hoàng tiên sinh là người có bán tiên thể, các người nói như thế không sợ bị trời bắt phạt sao?"

Thế là bọn người kia lập tức câm họng không dám nói nữa.

Lúc bấy giờ thì Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng đã rời khỏi khách điếm rồi. Tư Đồ nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiểu Hoàng và hỏi – "Có muốn đi dâng hương không?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhưng là đi đâu dâng hương mới được?"

Tư Đồ ngẫm nghĩ một chút rồi bảo – "Vậy thì đến nơi vừa xảy ra án mạng, Thu Diệp Tự đi."

Từ Thục Trung đến hoàng thành, tuy rằng không phải là trăm sông ngàn núi, nhưng cũng có thể tính là đường sá xa xôi, hơn nữa gần đây thời tiết lại càng lúc càng nóng dần lên, mà Ngao Thịnh suốt dọc đường cứ phải ngồi chết dí trong xe kéo, nóng đến mức muốn lột phăng áo ra.

Bởi vì Tiểu Hoàng trước khi đi đã dặn đi dặn lại hàng bao nhiêu lần, rằng quãng thời gian di chuyển là nguy hiểm nhất, bởi lẽ rất có thể Hạ Viêm Quảng sẽ ra tay hạ sát Ngao Thịnh, tránh để đêm dài lắm mộng. Chính vì vậy, suốt cả quãng đường đi NgaoThịnh phải ở sát bên Tương Thanh. Cũng vì thế mà Tương Thanh cũng vào xe ngựa chung với Ngao Thịnh, ngồi ở cách nó không xa lắm.

Ngao Thịnh nóng bức trong người đã khó chịu, lại thêm buồn chán, vừa hé mắt nhìn đã thấy Tương Thanh ngồi tại một góc, hai mắt nhìn vô định hướng về phía bên ngoài xe, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì, hơn nữa trông dáng vẻ y không có chút gì là đang nóng cả.

Ngao Thịnh thấy lạ lắm, bèn len lén bò lại gần, rồi lại len lén sờ lên bàn tay đang đặt hờ trên đầu gối của Tương Thanh, sờ rồi thì giật mình – "Sao tay của ngươi lại lạnh vậy chứ hả?"

Tương Thanh quay sang nhìn nó, hỏi lại – "Cái gì lạnh cơ?"

Ngao Thịnh cảm thấy rất khó bề lý giải, liền chồm thẳng đến sờ vào mặt trong áo Tương Thanh, và rồi kinh ngạc vô cùng – "Sao ngươi cũng không đổ mồ hôi nữa?"

Tương Thanh lại càng không hiểu – "Vì sao phải đổ mồ hôi chứ? Hôm nay trời có nóng đâu."

"Ngươi… ngươi nói bậy, hôm nay rõ ràng là nóng quá trời." – Ngao Thịnh kéo y phục mình ra – "Nóng đến sắp chết rồi nè."

Tương Thanh lắc đầu bảo – "Không phải cậu nóng đâu, là do cơ thể cậu khô hanh quá đấy."

"Khô hanh?" – Ngao Thịnh cảm thấy khó hiểu, sau đó nghiêm nghị ngồi sát vào bên cạnh Tương Thanh, vươn tay cầm lấy tay y —— ôi chao, mát quá! Thế rồi hỏi tiếp – "Như thế là sao?"

"Nóng một chút thì đổ mồ hôi, lạnh một chút thì bị cảm phong hàn, đây đều là minh chứng cho việc thân thể cậu bị thể hư hỏa vượng." – Tương Thanh nhìn nó cười cười – "Nói thẳng ra là, cơ thể cậu không đủ cường tráng."

"Ngươi!" – Ngao Thịnh giận điên lên, đang muốn đứng bật dậy mà tranh cãi thì đã thấy Tương Thanh suỵt khẽ một tiếng – "Cậu là thái tử mà, phải chú trọng lễ nghi chứ, đừng làm như mình là một con chó hoang thế."

Ngao Thịnh há mồm thở dốc, tức tối đến không nói nên lời, nhưng nó ngẫm nghĩ một chốc rồi ngồi xuống, trầm mặc hồi lâu mới cất tiếng hỏi – "Vậy… ngươi nói xem phải làm sao thì mới không bị khô hanh?"

Tương Thanh chỉ mỉm cười. Trong phong thư Tiểu Hoàng giao cho y có viết rằng, trên đường đi, ngoại trừ việc phòng bị Hạ Viêm Quảng tập kích, còn có một việc trọng yếu khác là phải dạy Ngao Thịnh luyện công.

Bản tính của một người không phải dễ dàng mà thay đổi được, đặc biệt là tiểu hài tử, đứa nào cũng khó tránh khỏi tính tình nóng nảy khó chịu. Nhưng vào hoàng cung rồi, bất kỳ lúc nào cũng có thể phải đối diện với tình thế bất lợi, nếu không thể bảo trì sự bình tĩnh thì rất dễ đi sai bước. Cho nên, quãng thời gian di chuyển này đối với Ngao Thịnh là một cơ hội rất tốt, có thể thừa dịp mà chuẩn bị sẵn sàng, luyện tập khí công, làm cho tinh thần của mình trầm tĩnh lại hơn.

"Nếu cậu không muốn bị như thế thì để ta dạy cậu chút nội công tâm pháp vậy." – Tương Thanh nói với Ngao Thịnh.

"Ngươi? Dạy ta á?" – Ngao Thịnh giật mình, hạ giọng thì thầm – "Không phải ngươi ghét ta lắm sao?"

Tương Thanh cũng giật mình theo – "Ta đâu có ghét cậu."

"Còn không phải nữa ư?" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Chả phải các ngươi đều thích Hoàng Hoàng sao? Huynh ấy cao quý lại có học vấn, dung mạo đẹp thôi không nói, tính tình cũng tốt nữa, ai mà không thích huynh ấy chứ, còn ta thì… mới rồi ngươi cũng nói đó thôi, là con chó hoang, vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược, dĩ nhiên là không ai thích nổi rồi."

Tương Thanh bị nó chọc cho phải bật cười – "Hóa ra cậu cũng rất biết khuyết điểm của mình đấy chứ."

"Hừ!" – Ngao Thịnh quay mặt sang hướng khác, mặt tỏ vẻ bất phục.

Tương Thanh thản nhiên đáp – "Cậu còn nhỏ tuổi mà, tính tình như thế cũng tính là ngoan rồi."

Ngao Thịnh kinh ngạc quay lại nhìn – "Thật sao?"

"Ừ!" – Tương Thanh gật đầu – "Hoàng tiểu tiên sinh là một trường hợp đặc biệt. Thú thật thì chúng ta đều hy vọng cậu ấy có thể giống cậu phần nào, đôi khi cũng ngang ngược kiêu ngạo một chút, hoặc làm nũng này nọ."

"Vì sao chứ?" – Ngao Thịnh ngạc nhiên – "Huynh ấy ngoan ngoãn như thế không tốt sao?"

Tương Thanh ngẩng mặt lên nhìn về xa xăm, tự lẩm bẩm – "Tiểu hài tử ngoan là tốt, nhưng ngoan đến mức ai nhìn cũng yêu cũng thương thì cũng không tốt lắm."

Ngao Thịnh không nói lời nào, chỉ trợn mắt nhìn Tương Thanh – "Ta… cũng có thể tính là ngoan sao?"

Tương Thanh lại gật đầu, vươn tay sang xoa đầu Ngao Thịnh – "Kỳ thật, có đôi khi cậu cũng khiến người ta nhìn vào phải yêu thương đấy."

Ngao Thịnh sững sờ chết sững người không biết nói gì, cuối cùng chỉ thấy hai mắt hoe đỏ, vung tay đẩy Tương Thanh ra – "Ngươi chỉ toàn nói vớ vẩn bậy bạ thôi. Ta đây đường đường là hoàng thái tử, ai cần các ngươi thương chứ."

Tương Thanh chỉ còn biết lắc đầu, tiếp tục nhìn ra ngoài ngắm cảnh xung quanh.

Một lát sau, Ngao Thịnh lại kéo kéo tay áo y – "Ta nóng… ngươi dạy ta nội công tâm pháp đi nha."

Tương Thanh gật nhẹ, bắt đầu tỉ mỉ giảng về khẩu quyết nội công cho thằng bé.

Ngao Thịnh nhất nhất ghi nhớ, dựa theo phương pháp mà Tương Thanh chỉ dẫn, vận công một lượt, dần dần cả người thư thả hẳn, sự nóng bức trong người cũng tan biến dần, cuối cùng còn cảm nhận được một làn gió mát hây hẩy thổi qua nữa. Bởi vì rất thư thái, nên Ngao Thịnh luyện một hồi lại thấy buồn ngủ. Một chốc sau, trong cơn mơ mơ màng màng, Ngao Thịnh cảm thấy đầu mình đang gối trên một vật gì đó êm êm, cố sức mở mắt ra, chỉ thấy láng nháng trước mặt mình là một bộ y phục trắng như tuyết, đến lúc mở to thêm được một chút thì thấy đó là Tương Thanh đang tựa vào ngay sát bên, còn chính mình thì lại gối đầu lên chân y. Tương Thanh cầm sách trong tay, nhẹ nhàng quạt cho Ngao Thịnh, từng làn gió dịu nhẹ thảng hoặc đưa mình đáp trên gương mặt nó, khiến Ngao Thịnh cố sức một lúc vẫn không sao tỉnh giấc được, cuối cùng đành mặc kệ mà tiếp tục ngủ. Cảm giác này sao lại quen thuộc đến nhường ấy… Trong giấc mộng, Ngao Thịnh như quay ngược dòng hồi ức, thấy lại được hình ảnh của chính bản thân mình và mẫu thân. Cũng là trong một ngày mùa hạ, bà ôm lấy nó nằm trên tháp, dùng một chiếc quạt hương bồ, khẽ phe phẩy mang đến những làn gió dịu mát, mềm mại mà còn mang hơi lạnh. Hồi ức ấy đẹp đến mức xa vời … đẹp đến xa vời…

Tương Thanh thấy đứa nhóc đang gối đầu lên chân mình say giấc nồng đột nhiên chớp mi, và rồi từ trong khóe mắt đột nhiên lại xuất hiện một giọt lệ. Tương Thanh lắc đầu giúp nó lau đi giọt nước mắt ấy. Và đúng vào khoảnh khắc ấy, chẳng biết gió từ đâu nổi lên, đưa mình đẩy đến, hất tung tấm rèm che lên… Cảnh tượng ấy không thể lọt qua khỏi tầm mắt của Hạ Viêm Quảng. Bất chợt trong mắt Hạ Viêm Quảng xuất hiện một sự nghi hoặc. Ông ta quay lưng lại phía sau theo thói quen, những muốn nhìn xem đứa con Hạ Lỗ Minh của mình có thấy gì không, thì bắt gặp Hạ Lỗ Minh đang nhìn chằm chằm vào một Tương Thanh đang cúi đầu quạt ru giấc cho Ngao Thịnh trong xe…

Thu Diệp Tự chính là ngôi chùa nằm ở vị trí trung tâm của hàng loạt chùa chiền miếu mạo ở Bách Kiếm Thành, cũng là nơi được hương khói nhiều nhất. Thứ nhất là bởi vì vị trí của nó ở tại Bách Kiếm Thành, phần khác là bởi vì ngôi chùa này là nơi thu nhận những đứa trẻ lưu lạc từ phương xa đến hoặc những cô nhi bị thân nhân vất bỏ. Những đứa trẻ này khi lớn lên, nếu vẫn giữ ý niệm dốc lòng tu hành thì sẽ được đưa đến những ngôi chùa lớn khác bên ngoài thành, còn nếu không muốn tu hành nữa thì có thể hoàn tục. Bởi thế nên ở tại Thu Diệp Tự đa phần đều là những tiểu hòa thượng dưới đôi mươi, khó trách sao lại khiến tên ác tặc kia nảy sinh tà ý.

Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ đi về hướng Thu Diệp Tự, tỏ ra hơi khó hiểu mà hỏi rằng – "Vì sao lại chọn đến Thu Diệp Tự vậy? Phải chăng huynh cảm thấy có gì không ổn?"

Tư Đồ cười, khẽ nói với Tiểu Hoàng – "Ngày hôm qua chân của tên dâm tặc ấy đã bị ta dùng 'băng' làm bị thương, hẳn ngươi cũng nghe bọn quần hùng kia nói rồi đúng không?"

Tiểu Hoàng cố nén tiếng cười mà gật đầu – "Phải rồi, lúc này quần hùng có nói."

"Thế ngươi có chú ý đến vết máu không?" – Tư Đồ hỏi tiếp.

"Ừm!" – Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Hắn chảy máu rất nhiều…" – nói đến đây thì chợt nghĩ ra điều gì đó – "Đúng rồi, hắn chắc chắn là bị thương rất nặng, vậy thì sao có thể gây án được nữa chứ?"

Tư Đồ nghe Tiểu Hoàng nói xong thì mỉm cười – "Trọng điểm không phải ở đó, mà trọng điểm là ở… chân bị thương rồi, thì làm chuyện ấy thế quái nào được."

Tiểu Hoàng sửng sốt, nhất thời không biết đáp thế nào.

"Ngươi nghĩ thử đi, lúc ta và ngươi làm chuyện ấy đấy, thì ta dựa vào gì nào?" – Tư Đồ cười tủm tỉm tiến đến kề sát vào tai Tiểu Hoàng mà nói – "Còn không phải là dựa vào ba chỗ sao? Là nơi ấy, thắt lưng và chân nữa…"

Tiểu Hoàng đỏ ửng hết mặt mày lên, trừng mắt với Tư Đồ, lòng tự nhủ thầm, cái con người này chẳng những võ công đứng đầu thiên hạ, mà nếu hôm nay mang sự hạ lưu vô sỉ ra làm tiêu chí xếp hạng thì Tư Đồ chắc chắn sẽ không nhường cho ai ngôi vị đầu bảng đâu, và thậm chí còn đạp cả vị trí thứ hai bay xa tít mù nữa kìa.

"Hơn nữa!" – Tư Đồ thản nhiên nói tiếp – "Tên đó bị thương đổ máu, hẳn là mất nhiều sức lắm rồi, vậy lúc ấy còn sức đâu mà làm ba cái chuyện ấy nữa chứ. Làm bằng cách nào chớ."

"Ý của huynh là…" – Tiểu Hoàng suy nghĩ một lát – "Kẻ bị huynh đả thương hôm qua không phải là dâm tặc ư?"

Tư Đồ mỉm cười véo mũi Tiểu Hoàng một cái – "Không phải dâm tặc ấy à? Vậy mắc mớ gì hắn lại lén nhìn ngươi tắm rửa hử?"

"Vậy…" – Tiểu Hoàng trưng ra vẻ mặt đau khổ vì nghĩ mãi chả ra.

"Dâm tặc là chắc chắn không sai rồi đấy." – Tư Đồ nhìn về phía Thu Diệp Tự đã hiện ra ngay trước mắt – "Chỉ có điều tên dâm tặc này không phải là tên dâm tặc kia thôi…"

158. Chương 79: Dần Lộ Manh Mối

Tư Đồ vừa thốt lên xong thì tất cả những ai có mặt ở đó đều lộ ra ánh mắt ba phần đồng cảm hướng về phía Thiên Bất Lượng Ngô Phú Cần. Ngô Phú Cần bị nhìn như thế thì có hơi ngượng ngùng, bèn cười nhạt bảo – "Vậy…vậy thì có thể chứng minh chuyện ấy không phải do ta làm rồi chứ?"

Tề Phàm nhìn thoáng qua tên Thiếu trang chủ ngay sát bên mình, gật đầu.

"Hơn nữa ngày hôm qua rõ ràng là thấy tên Hoa Liên Mạch ấy đã bị thương nơi chân rồi." – Trong đám đông có người lên tiếng – "Chân tên tiểu tử này hình như không bị gì cả."

Thiên Bất Lượng vội vã gật đầu, còn cố sức dùng chân đạp vài cái vào bàn – "Chân của ta quả thật là không có việc gì thật đấy, các người xem đi."

Quần hùng giang hồ đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt thu đao thu kiếm về.

Tư Đồ thấy chả còn kịch hay mà xem, liền ném tiền lại trên bàn rồi kéo Tiểu Hoàng chuẩn bị rời đi.

Tề Phàm vội vàng tiến lên và nói – "Xin dừng bước cho…Các hạ mang họ Tư Đồ…phải chăng chính là Tư Đồ bang chủ của Hắc Vân Bảo ở Thục Trung?"

Tiểu Hoàng dường như có thể cảm nhận được những người ở tứ phía đều đang nín thở chờ đợi câu trả lời.

Tư Đồ nhìn thoáng qua Tề Phàm một chút, không nhanh không chậm mà đáp rằng – "Ta chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi, không cần khẩn trương đến thế đâu."

Nếu đã không phủ nhận, thì tức là thừa nhận rồi! Mấy kẻ giang hồ kia liền hít một hơi lạnh, đưa mắt nhìn nhau mà không nói nên lời, sợ sệt trông về phía Tư Đồ.

Tiểu Hoàng vẫn để nguyên tay mình trong tay Tư Đồ, lẳng lặng đánh giá những người đang nhìn Tư Đồ, trong mắt chứa đầy sự sợ hãi, hoài nghi, khiếp đảm, hâm mộ…trong lòng chợt thấy hơi khó chịu. Vì nguyên nhân gì mà thế gian lại nhìn Tư Đồ như thế? Thật ra Tư Đồ cũng chỉ là một người bình thường thôi mà, mọi người đâu cần dùng thứ ánh mắt đó để nhìn huynh ấy cơ chứ.

Tiểu Hoàng giật giật tay Tư Đồ, buông một câu hờn mát – "Đi thôi!"

Tư Đồ có hơi sửng sốt, nhưng rồi sau đó lại cảm thấy rất cao hứng, tiểu hài tử là đang giận thay hắn đây mà.

Đợi đến khi nhóm người giang hồ hoàn hồn trở lại thì Tư Đồ đã kéo Tiểu Hoàng xuống khỏi tầng lầu. Thật lâu sau đó mới có một người lên tiếng – "Vậy…vậy thiếu niên bên cạnh Tư Đồ bang chủ chẳng lẽ là…"

"Hẳn đó chính là Hoàng Bán Tiên được đồn đại rồi." – Có vài người khác khẽ nói – "Ta nghe người ta đồn đãi rằng y và Tư Đồ đã thành thân với nhau, khi ấy ta còn thấy là chuyện vớ vẩn…nhưng bây giờ thì…"

"Đúng vậy! Nam nhân xinh đẹp như vậy quả thật hiếm thấy trên đời. Nếu ai mà cũng như thế thì ta tình nguyện không cần nữ nhân nữa."

Lời còn chưa dứt thì cả bọn đã bị Tề Phàm quẳng cho một cái trừng mắt – "Các người ăn nói hàm hồ gì thế? Hoàng tiên sinh là người có bán tiên thể, các người nói như thế không sợ bị trời bắt phạt sao?"

Thế là bọn người kia lập tức câm họng không dám nói nữa.

Lúc bấy giờ thì Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng đã rời khỏi khách *** rồi. Tư Đồ nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiểu Hoàng và hỏi – "Có muốn đi dâng hương không?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhưng là đi đâu dâng hương mới được?"

Tư Đồ ngẫm nghĩ một chút rồi bảo – "Vậy thì đến nơi vừa xảy ra án mạng, Thu Diệp Tự đi."

Từ Thục Trung đến hoàng thành, tuy rằng không phải là trăm sông ngàn núi, nhưng cũng có thể tính là đường sá xa xôi, hơn nữa gần đây thời tiết lại càng lúc càng nóng dần lên, mà Ngao Thịnh suốt dọc đường cứ phải ngồi chết dí trong xe kéo, nóng đến mức muốn lột phăng áo ra.

Bởi vì Tiểu Hoàng trước khi đi đã dặn đi dặn lại hàng bao nhiêu lần, rằng quãng thời gian di chuyển là nguy hiểm nhất, bởi lẽ rất có thể Hạ Viêm Quảng sẽ ra tay hạ sát Ngao Thịnh, tránh để đêm dài lắm mộng. Chính vì vậy, suốt cả quãng đường đi NgaoThịnh phải ở sát bên Tương Thanh. Cũng vì thế mà Tương Thanh cũng vào xe ngựa chung với Ngao Thịnh, ngồi ở cách nó không xa lắm.

Ngao Thịnh nóng bức trong người đã khó chịu, lại thêm buồn chán, vừa hé mắt nhìn đã thấy Tương Thanh ngồi tại một góc, hai mắt nhìn vô định hướng về phía bên ngoài xe, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì, hơn nữa trông dáng vẻ y không có chút gì là đang nóng cả.

Ngao Thịnh thấy lạ lắm, bèn len lén bò lại gần, rồi lại len lén sờ lên bàn tay đang đặt hờ trên đầu gối của Tương Thanh, sờ rồi thì giật mình – "Sao tay của ngươi lại lạnh vậy chứ hả?"

Tương Thanh quay sang nhìn nó, hỏi lại – "Cái gì lạnh cơ?"

Ngao Thịnh cảm thấy rất khó bề lý giải, liền chồm thẳng đến sờ vào mặt trong áo Tương Thanh, và rồi kinh ngạc vô cùng – "Sao ngươi cũng không đổ mồ hôi nữa?"

Tương Thanh lại càng không hiểu – "Vì sao phải đổ mồ hôi chứ? Hôm nay trời có nóng đâu."

"Ngươi…ngươi nói bậy, hôm nay rõ ràng là nóng quá trời." – Ngao Thịnh kéo y phục mình ra – "Nóng đến sắp chết rồi nè."

Tương Thanh lắc đầu bảo – "Không phải cậu nóng đâu, là do cơ thể cậu khô hanh quá đấy."

"Khô hanh?" – Ngao Thịnh cảm thấy khó hiểu, sau đó nghiêm nghị ngồi sát vào bên cạnh Tương Thanh, vươn tay cầm lấy tay y —— ôi chao, mát quá! Thế rồi hỏi tiếp – "Như thế là sao?"

"Nóng một chút thì đổ mồ hôi, lạnh một chút thì bị cảm phong hàn, đây đều là minh chứng cho việc thân thể cậu bị thể hư hỏa vượng." – Tương Thanh nhìn nó cười cười – "Nói thẳng ra là, cơ thể cậu không đủ cường tráng."

"Ngươi!" – Ngao Thịnh giận điên lên, đang muốn đứng bật dậy mà tranh cãi thì đã thấy Tương Thanh suỵt khẽ một tiếng – "Cậu là thái tử mà, phải chú trọng lễ nghi chứ, đừng làm như mình là một con chó hoang thế."

Ngao Thịnh há mồm thở dốc, tức tối đến không nói nên lời, nhưng nó ngẫm nghĩ một chốc rồi ngồi xuống, trầm mặc hồi lâu mới cất tiếng hỏi – "Vậy…ngươi nói xem phải làm sao thì mới không bị khô hanh?"

Tương Thanh chỉ mỉm cười. Trong phong thư Tiểu Hoàng giao cho y có viết rằng, trên đường đi, ngoại trừ việc phòng bị Hạ Viêm Quảng tập kích, còn có một việc trọng yếu khác là phải dạy Ngao Thịnh luyện công.

Bản tính của một người không phải dễ dàng mà thay đổi được, đặc biệt là tiểu hài tử, đứa nào cũng khó tránh khỏi tính tình nóng nảy khó chịu. Nhưng vào hoàng cung rồi, bất kỳ lúc nào cũng có thể phải đối diện với tình thế bất lợi, nếu không thể bảo trì sự bình tĩnh thì rất dễ đi sai bước. Cho nên, quãng thời gian di chuyển này đối với Ngao Thịnh là một cơ hội rất tốt, có thể thừa dịp mà chuẩn bị sẵn sàng, luyện tập khí công, làm cho tinh thần của mình trầm tĩnh lại hơn.

"Nếu cậu không muốn bị như thế thì để ta dạy cậu chút nội công tâm pháp vậy." – Tương Thanh nói với Ngao Thịnh.

"Ngươi? Dạy ta á?" – Ngao Thịnh giật mình, hạ giọng thì thầm – "Không phải ngươi ghét ta lắm sao?"

Tương Thanh cũng giật mình theo – "Ta đâu có ghét cậu."

"Còn không phải nữa ư?" – Ngao Thịnh bĩu môi – "Chả phải các ngươi đều thích Hoàng Hoàng sao? Huynh ấy cao quý lại có học vấn, dung mạo đẹp thôi không nói, tính tình cũng tốt nữa, ai mà không thích huynh ấy chứ, còn ta thì…mới rồi ngươi cũng nói đó thôi, là con chó hoang, vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược, dĩ nhiên là không ai thích nổi rồi."

Tương Thanh bị nó chọc cho phải bật cười – "Hóa ra cậu cũng rất biết khuyết điểm của mình đấy chứ."

"Hừ!" – Ngao Thịnh quay mặt sang hướng khác, mặt tỏ vẻ bất phục.

Tương Thanh thản nhiên đáp – "Cậu còn nhỏ tuổi mà, tính tình như thế cũng tính là ngoan rồi."

Ngao Thịnh kinh ngạc quay lại nhìn – "Thật sao?"

"Ừ!" – Tương Thanh gật đầu – "Hoàng tiểu tiên sinh là một trường hợp đặc biệt. Thú thật thì chúng ta đều hy vọng cậu ấy có thể giống cậu phần nào, đôi khi cũng ngang ngược kiêu ngạo một chút, hoặc làm nũng này nọ."

"Vì sao chứ?" – Ngao Thịnh ngạc nhiên – "Huynh ấy ngoan ngoãn như thế không tốt sao?"

Tương Thanh ngẩng mặt lên nhìn về xa xăm, tự lẩm bẩm – "Tiểu hài tử ngoan là tốt, nhưng ngoan đến mức ai nhìn cũng yêu cũng thương thì cũng không tốt lắm."

Ngao Thịnh không nói lời nào, chỉ trợn mắt nhìn Tương Thanh – "Ta…cũng có thể tính là ngoan sao?"

Tương Thanh lại gật đầu, vươn tay sang xoa đầu Ngao Thịnh – "Kỳ thật, có đôi khi cậu cũng khiến người ta nhìn vào phải yêu thương đấy."

Ngao Thịnh sững sờ chết sững người không biết nói gì, cuối cùng chỉ thấy hai mắt hoe đỏ, vung tay đẩy Tương Thanh ra – "Ngươi chỉ toàn nói vớ vẩn bậy bạ thôi. Ta đây đường đường là hoàng thái tử, ai cần các ngươi thương chứ."

Tương Thanh chỉ còn biết lắc đầu, tiếp tục nhìn ra ngoài ngắm cảnh xung quanh.

Một lát sau, Ngao Thịnh lại kéo kéo tay áo y – "Ta nóng…ngươi dạy ta nội công tâm pháp đi nha."

Tương Thanh gật nhẹ, bắt đầu tỉ mỉ giảng về khẩu quyết nội công cho thằng bé.

Ngao Thịnh nhất nhất ghi nhớ, dựa theo phương pháp mà Tương Thanh chỉ dẫn, vận công một lượt, dần dần cả người thư thả hẳn, sự nóng bức trong người cũng tan biến dần, cuối cùng còn cảm nhận được một làn gió mát hây hẩy thổi qua nữa. Bởi vì rất thư thái, nên Ngao Thịnh luyện một hồi lại thấy buồn ngủ. Một chốc sau, trong cơn mơ mơ màng màng, Ngao Thịnh cảm thấy đầu mình đang gối trên một vật gì đó êm êm, cố sức mở mắt ra, chỉ thấy láng nháng trước mặt mình là một bộ y phục trắng như tuyết, đến lúc mở to thêm được một chút thì thấy đó là Tương Thanh đang tựa vào ngay sát bên, còn chính mình thì lại gối đầu lên chân y. Tương Thanh cầm sách trong tay, nhẹ nhàng quạt cho Ngao Thịnh, từng làn gió dịu nhẹ thẳng hoặc đưa mình đáp trên gương mặt nó, khiến Ngao Thịnh cố sức một lúc vẫn không sao tỉnh giấc được, cuối cùng đành mặc kệ mà tiếp tục ngủ. Cảm giác này sao lại quen thuộc đến nhường ấy…Trong giấc mộng, Ngao Thịnh như quay ngược dòng hồi ức, thấy lại được hình ảnh của chính bản thân mình và mẫu thân. Cũng là trong một ngày mùa hạ, bà ôm lấy nó nằm trên tháp, dùng một chiếc quạt hương bồ, khẽ phe phẩy mang đến những làn gió dịu mát, mềm mại mà còn mang hơi lạnh. Hồi ức ấy đẹp đến mức xa vời…đẹp đến xa vời…

Tương Thanh thấy đứa nhóc đang gối đầu lên chân mình say giấc nồng đột nhiên chớp mi, và rồi từ trong khóe mắt đột nhiên lại xuất hiện một giọt lệ. Tương Thanh lắc đầu giúp nó lau đi giọt nước mắt ấy. Và đúng vào khoảnh khắc ấy, chẳng biết gió từ đâu nổi lên, đưa mình đẩy đến, hất tung tấm rèm che lên…Cảnh tượng ấy không thể lọt qua khỏi tầm mắt của Hạ Viêm Quảng. Bất chợt trong mắt Hạ Viêm Quảng xuất hiện một sự nghi hoặc. Ông ta quay lưng lại phía sau theo thói quen, những muốn nhìn xem đứa con Hạ Lỗ Minh của mình có thấy gì không, thì bắt gặp Hạ Lỗ Minh đang nhìn chằm chằm vào một Tương Thanh đang cúi đầu quạt ru giấc cho Ngao Thịnh trong xe…

Thu Diệp Tự chính là ngôi chùa nằm ở vị trí trung tâm của hàng loạt chùa chiền miếu mạo ở Bách Kiếm Thành, cũng là nơi được hương khói nhiều nhất. Thứ nhất là bởi vì vị trí của nó ở tại Bách Kiếm Thành, phần khác là bởi vì ngôi chùa này là nơi thu nhận những đứa trẻ lưu lạc từ phương xa đến hoặc những cô nhi bị thân nhân vất bỏ. Những đứa trẻ này khi lớn lên, nếu vẫn giữ ý niệm dốc lòng tu hành thì sẽ được đưa đến những ngôi chùa lớn khác bên ngoài thành, còn nếu không muốn tu hành nữa thì có thể hoàn tục. Bởi thế nên ở tại Thu Diệp Tự đa phần đều là những tiểu hòa thượng dưới đôi mươi, khó trách sao lại khiến tên ác tặc kia nảy sinh tà ý.

Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ đi về hướng Thu Diệp Tự, tỏ ra hơi khó hiểu mà hỏi rằng – "Vì sao lại chọn đến Thu Diệp Tự vậy? Phải chăng huynh cảm thấy có gì không ổn?"

Tư Đồ cười, khẽ nói với Tiểu Hoàng – "Ngày hôm qua chân của tên *** tặc ấy đã bị ta dùng 'băng' làm bị thương, hẳn ngươi cũng nghe bọn quần hùng kia nói rồi đúng không?"

Tiểu Hoàng cố nén tiếng cười mà gật đầu – "Phải rồi, lúc này quần hùng có nói."

"Thế ngươi có chú ý đến vết máu không?" – Tư Đồ hỏi tiếp.

"Ừm!" – Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Hắn chảy máu rất nhiều…" – nói đến đây thì chợt nghĩ ra điều gì đó – "Đúng rồi, hắn chắc chắn là bị thương rất nặng, vậy thì sao có thể gây án được nữa chứ?"

Tư Đồ nghe Tiểu Hoàng nói xong thì mỉm cười – "Trọng điểm không phải ở đó, mà trọng điểm là ở…chân bị thương rồi, thì làm chuyện ấy thế quái nào được."

Tiểu Hoàng sửng sốt, nhất thời không biết đáp thế nào.

"Ngươi nghĩ thử đi, lúc ta và ngươi làm chuyện ấy đấy, thì ta dựa vào gì nào?" – Tư Đồ cười tủm tỉm tiến đến kề sát vào tai Tiểu Hoàng mà nói – "Còn không phải là dựa vào ba chỗ sao? Là nơi ấy, thắt lưng và chân nữa…"

Tiểu Hoàng đỏ ửng hết mặt mày lên, trừng mắt với Tư Đồ, lòng tự nhủ thầm, cái con người này chẳng những võ công đứng đầu thiên hạ, mà nếu hôm nay mang sự hạ lưu vô sỉ ra làm tiêu chí xếp hạng thì Tư Đồ chắc chắn sẽ không nhường cho ai ngôi vị đầu bảng đâu, và thậm chí còn đạp cả vị trí thứ hai bay xa tít mù nữa kìa.

"Hơn nữa!" – Tư Đồ thản nhiên nói tiếp – "Tên đó bị thương đổ máu, hẳn là mất nhiều sức lắm rồi, vậy lúc ấy còn sức đâu mà làm ba cái chuyện ấy nữa chứ. Làm bằng cách nào chớ."

"Ý của huynh là…" – Tiểu Hoàng suy nghĩ một lát – "Kẻ bị huynh đả thương hôm qua không phải là *** tặc ư?"

Tư Đồ mỉm cười véo mũi Tiểu Hoàng một cái – "Không phải *** tặc ấy à? Vậy mắc mớ gì hắn lại lén nhìn ngươi tắm rửa hử?"

"Vậy…" – Tiểu Hoàng trưng ra vẻ mặt đau khổ vì nghĩ mãi chả ra.

"Dâm tặc là chắc chắn không sai rồi đấy." – Tư Đồ nhìn về phía Thu Diệp Tự đã hiện ra ngay trước mắt – "Chỉ có điều tên *** tặc này không phải là tên *** tặc kia thôi…"

159. Chương 80

Chương 80 | Như có đăm chiêu

– Nhược hữu sở tư –

Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng vào trong Thu Diệp Tự. Có lẽ bởi vì vừa xảy ra án mạng nên tuy rằng chùa không đóng cửa, nhưng khắp cả sân vô cùng quạnh quẽ, chỉ có mấy tiểu hòa thượng đang quét tước. Họ vừa thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng đến thì đều tỏ ra hơi giật mình.

"Thí chủ…" – một tiểu hòa thượng tiến đến, chắp tay lễ Tư Đồ và Tiểu Hoàng – "Nhị vị có việc gì ư?"

Tư Đồ cảm thấy hơi buồn cười bèn hỏi lại – "Đã đến chùa thì dĩ nhiên là để lễ phật rồi, chứ sao lại hỏi là có việc gì không."

"Ối…" – tiểu hòa thượng hơi ngượng ngập – "Việc này… hôm nay bổn tự không tiếp khách, chi bằng thí chủ về đi, hôm khác lại đến vậy."

"Hửm?" – Tư Đồ đưa mắt nhìn tiểu hòa thượng – "Sao thế? Phật Tổ đi vắng à? Hay là la cà chơi đùa ở chùa khác mất rồi?"

Tiểu hòa thượng cuống quít xua tay, rối rít bảo – "Thí chủ, ở nơi linh thiêng xin đừng nói ra những lời bất kính như thế, kẻo động chạm đến thần phật thì…"

"Ta đã nói gì đâu." – Tư Đồ cười – "Có khua có động thì cũng là ngươi ấy chứ, vậy nếu Phật Tổ có trách có phạt gì thì tự nhiên phải tìm ngươi thôi."

"Không… không… tiểu tăng sao có thể…" – Tiểu hòa thượng vội vàng niệm "a di đà phật" liên tục.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ rõ ràng là đang trêu ghẹo vị tiểu hòa thượng thành thật này, bèn giật giật tay áo hắn, nhân tiện trừng mắt liếc một cái cảnh cáo, ý muốn trách —— sao huynh lại làm thế ở nơi cửa Phật, ngẩng đầu lên ba thước đều là thần linh cả đấy.

Tư Đồ bĩu môi không đáp, nhưng cũng không trêu đùa tiểu hòa thượng kia thêm nữa.

Tiểu Hoàng quay sang hỏi vị tiểu hòa thượng – "Tiểu sư phụ, vì sao lại không cho dâng hương thế ạ?"

Tiểu hòa thượng quay trái quay phải ngó nghiêng, sau đó nhỏ giọng nói – "Nhị vị thí chủ hẳn là từ nơi khác đến đây rồi. Tế Thanh sư đệ ở bổn tự vừa bị kẻ xấu hại chết."

Tư Đồ nghe xong liền cả cười – "Xem ra là Bồ Tát chả dùng được chỗ nào cả, nếu không thì sao chẳng che chở cho vị tiểu hòa thượng ấy chứ."

Mấy câu mà Tư Đồ nói khiến vị tiểu hòa thượng xua tay liên tục, miệng niệm liên hồi – "Bồ Tát xá tội…"

Tiểu Hoàng cũng tỏ ra khó xử, quay sang phía Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Sao huynh lại bất kính thế chứ?"

Tư Đồ nhún vai – "Ngay cả đệ tử của mình mà cũng không bảo vệ được, vậy Bồ Tát này còn kính để mà làm gì? Hay là Bồ Tát này thật đã bỏ nhà đi chơi rồi, nên mới không quản nổi việc nhỏ nhặt này."

"A di đà phật!" – từ bên trong đại điện đằng sau lưng tiểu hòa thượng chợt có tiếng niệm, sau đó thì thấy một lão hòa thượng đang đứng đó – "Nguyên Kính, sao có thể ngăn trở các vị thí chủ dâng hương chứ? Mau lui ra!"

Tiểu hòa thượng tỏ ra oan ức – "Nhưng mà… mới rồi người của nha môn."

Lão hòa thượng trừng mắt – "Phật môn là nơi thanh tịnh, có liên quan gì đến công môn đâu? Mau tránh lối!"

"Dạ!" – Tiểu hòa thượng vội vàng tránh sang một bên nhường lối cho Tư Đồ và Tiểu Hoàng.

Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng đến chánh điện, Tiểu Hoàng liền chắp tay trước ngực thi lễ – "Đại sư, đã đắc tội rồi."

Tư Đồ đứng cạnh tỏ ra không mấy kiên nhẫn, đảo mắt nhìn một lượt nhưng không nói gì.

Lão hòa thượng liền mau mắn đáp lễ lại với Tiểu Hoàng – "Khách quý đến cửa, là lão nạp thất lễ."

Tiểu Hoàng hơi giật mình, bèn ngẩng mặt lên nhìn vị đại hòa thượng này, thấy râu của ông đã hoa râm, quả nhiên là người đại phát từ bi.

Lão hòa thượng nhìn sang chỗ Tư Đồ, mỉm cười bảo – "Thí chủ hình như không tin Phật."

Tư Đồ nhìn lão một chốc rồi bảo – "Phật chưa từng phù hộ ta, vậy tại sao ta phải tin Phật?"

"Không phải vậy đâu." – Lão hòa thượng khoát tay – "Là bởi vì từ đó đến nay, đối với thí chủ thì tất cả những điều ham muốn hoặc điều khó khăn đều do bản thân tự mình giải quyết, cho nên mới không tin Phật."

Tư Đồ nhướn mi có vẻ hứng thú, chờ xem lão hòa thượng kia sẽ nói tiếp thế nào.

"Rồi sẽ có một ngày, có một việc gì đó mà thí chủ không thể giải quyết bằng thực lực của mình, khi ấy thì thí chủ sẽ tin Phật thôi."

Tư Đồ liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng, ý như muốn bảo —— xem lão hòa thượng này có thể khoác lác đến đâu nào.

Tiểu Hoàng thì lại cảm thấy lão hòa thượng nói rất có lý, bèn thi lễ – "Đa tạ đại sư đã chỉ dạy cho. Huynh ấy chỉ là ác khẩu thôi, không có ý bất kính với Phật Tổ đâu, mong đại sư bỏ quá."

"Không dám, không dám!" – Lão hòa thượng đáp lễ – "Tiểu thí chủ dung mạo từ bi, lại mang tiên cốt, tuy rằng có kiếp nạn trong người, nhưng cuối cùng sẽ gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa an, cùng người trong lòng bên nhau đến răng long đầu bạc."

Tiểu Hoàng còn đương sửng sốt thì Tư Đồ bên cạnh đã bật cười ha hả, vươn tay vỗ vai lão hòa thượng mà bảo – "Lão hòa thượng à, vì mấy lời này của lão nên chắc là ta cũng phải đi mà cúi chào Phật Tổ của lão thôi." – Nói rồi thì kéo tay Tiểu Hoàng đi thẳng vào chánh điện, chợt nghe lão hòa thượng chép miệng – "Phật Tổ cũng như lão nạp, tai điếc mắt hoa cả rồi, cho nên trong lòng có ước nguyện gì thì phải nói ra thành lời, kẻo không các vị ấy sẽ không nghe thấy được đâu." – Nói xong thì cười cười bỏ đi mất.

Tư Đồ ngoảnh lại nhìn theo lão hòa thượng ấy, rồi lại nhìn Tiểu Hoàng – "Lão hòa thượng ấy thật thú vị." – Nói xong đã thấy Tiểu Hoàng đang nghiêm mặt nhìn mình, bèn hỏi – "Sao thế?"

Tiểu Hoàng hơi lắc đầu – "Sao huynh có thể ăn nói như thế với Phật Tổ chứ? Thế là đại bất kính đấy."

Tư Đồ mỉm cười – "Ngươi nghĩ ta chưa từng cầu xin Phật Tổ ư? Đã từng cầu rồi, nhưng Phật Tổ không để ý đến ta, cho nên ta mới cảm thấy vẫn nên dựa vào chính mình thì tốt hơn."

Tiểu Hoàng quỳ xuống trước án thờ, tiện tay kéo kéo vạt áo Tư Đồ luôn. Tư Đồ cũng quỳ xuống cạnh bên nhưng có vẻ không cam lòng lắm.

Tiểu Hoàng chắp tay trước ngực, thành kính cầu Bồ Tát, dáng vẻ trầm lặng như đang niệm trong lòng. Thế là ý xấu của Tư Đồ lại trỗi dậy, bèn vươn người qua bảo – "Sao lại chỉ nói thầm trong lòng thế? Mới nãy ngươi không nghe lão hòa thượng nói gì sao? Phật Tổ già rồi, tai điếc mắt hoa rồi, ngươi muốn gì thì phải nói thẳng ra, bằng không sẽ không linh nghiệm đâu."

Tiểu Hoàng có phần khó xử – "Vậy huynh nói trước đi."

Tư Đồ phì cười – "Ta có việc gì cần cầu đâu, vậy thì nói cái gì nào?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp – "Vậy huynh bịt kín tai lại đi, nhắm cả mắt lại nữa."

Tư Đồ cố nén cười, dùng tay bịt kín hai tai mình lại, mắt cũng nhắm tịt lại. Nhưng mà Tư Đồ có phải người thành thật gì cho cam, hai tay hắn chỉ giả vờ bịt tai thôi, kỳ thật cái gì cũng nghe rõ được hết đấy.

Một lát sau thì chợt có tiếng gọi nhỏ – "Tư Đồ à…"

Tư Đồ làm bộ như không nghe thấy, một chút phản ứng cũng không có. Thế là Tiểu Hoàng an tâm xoay người lại, một lần nữa thành tâm thành ý cầu Bồ Tát rằng – "Cầu Bồ Tát phù hộ…" – Nói xong lại khẽ đảo mắt trông sang chỗ Tư Đồ, hắn liền nhíu chặt mắt tỏ ra đã nhắm lại, cái gì cũng không hay không biết.

Tiểu Hoàng quay đầu lại, dùng ngữ giọng càng nhỏ hơn để khấn – "Cầu Bồ Tát phù hộ Tư Đồ và Hắc Vân Bảo có thể không gặp trắc trở gì, phúc thọ an khang."

Y lại xoay người lần nữa, thấy Tư Đồ vẫn không phản ứng, liền nói tiếp – "Phù hộ cho Ngao Thịnh và Tương Thanh chuyến này tiến cung có thể chuyển nguy thành an." – cuối cùng mới dùng thanh âm nhỏ xíu như muỗi vo ve mà khấn – "Còn nữa… xin hãy phù hộ con có thể bình an vượt qua kiếp nạn ba năm này, cùng Tư Đồ… cả đời bên nhau."

Vừa dứt lời thì chợt nghe Tư Đồ lên tiếng – "Sao lại khấn cuối cùng hả? Lẽ ra phải khấn trước tiên mới đúng chứ."

Tiểu Hoàng giật mình há hốc, chốc lát sau mới có phản ứng tức giận – "Sao huynh lại nghe lén hả?"

Tư Đồ chả thèm trả lời, chỉ cầm tay Tiểu Hoàng mà nói với tượng phật rằng – "Bồ Tát à, những điều y vừa nói ấy, thứ tự có chút thay đổi nha. Chuyện đầu tiên mà ông phải làm là phù hộ tiểu hài tử bình an vượt qua kiếp nạn ba năm, sau đó cùng ta bên nhau đến răng long đầu bạc."

Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, chỉ muốn rút tay về thôi, nhưng Tư Đồ bắt lại rất nhanh khiến Tiểu Hoàng nổi giận, nhưng rồi Tư Đồ lại nói tiếp – "Chỉ cần Bồ Tát ông có thể làm được chuyện đó, thì dẫu có bắt Tư Đồ ta bái lạy ông mỗi ngày suốt nửa đời sau này cũng chả thành vấn đề gì cả."

Tiểu Hoàng còn đương kinh ngạc thì đã nghe Tư Đồ nói – "Nhưng nếu ông mà không làm được ấy, thì từ nay về sau, hễ ta gặp một ngôi chùa ngôi miếu nào là đập nát ngôi chùa ngôi miếu ấy, thấy một pho tượng phật nào là đốt pho tượng phật ấy."

Tiểu Hoàng kinh hãi, vội vã bịt mồm Tư Đồ lại – "Sao huynh lại nói như thế được, huynh … ư ừm…"

Lời còn chưa kịp dứt thì Tư Đồ đã nhào đến ôm chầm lấy Tiểu Hoàng mà hôn tới tấp, hôn xong rồi thì đè người ta đang còn thở hổn hển lại mà nói – "Tư Đồ ta nói được là làm được, thần linh chứng giám cho."

Tiểu Hoàng không nói gì, trên mặt có phần hơi ngượng ngùng, nhưng trong lòng thì cảm động lắm, chỉ ở yên trong lòng Tư Đồ mà cọ cọ thôi. Đúng lúc Tư Đồ muốn hôn thêm một phen nữa thì từ phía sau điện thờ có tiếng ồn ào, rồi tiếng người hét lên – "Đừng chạy!"

Tư Đồ mất hứng, đứng dậy, cũng đỡ Tiểu Hoàng đứng dậy theo, nói nhạt – "Phiền phức!"

Rất nhanh sau đó, từ sau điện có hàng loạt tiếng bước chân khua khoắng, có một người chạy vào, phía sau lại có hằng hà sa số người khác. Người chạy ở phía trước động tác vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt thì bỏ chạy ra khỏi đại điện, vọt đến trong sân viện, những muốn thoát đi bằng cửa lớn. Nhưng rồi hắn thấy ở cửa chính cũng xuất hiện người truy đuổi, là Tề Phàm đang dẫn theo một số nha sai, mà từ sau viện đuổi đến chính là tên Thiếu trang chủ lúc nãy.

Mọi người nhìn thấy đứng trước tượng Phật lúc bấy giờ là Tiểu Hoàng và Tư Đồ thì cả kinh, khiến Tư Đồ cũng bó tay, đành nhìn Tiểu Hoàng nháy mắt —— những người này đúng thật là âm hồn không tiêu tan nổi mà.

Chợt nghe Tề Phàm lên tiếng nói với kẻ bị truy đuổi rằng – "Hoa Liên Mạch, ngươi làm nhiều việc ác, hôm nay nhất định sẽ không trốn thoát được, mau ngoan ngoãn đưa tay chịu trói đi."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng nghe xong thì đều nhịn không được mà phải đưa mắt nhìn người tên Hoa Liên Mạch kia một cái, thì thấy thân hình hắn gầy gò, mặt mũi có vẻ rất giống trên bức họa, tay cầm hai thanh đao mà không giống đao, xẻng cũng chả ra xẻng, có hình dạng hoa sen. Hơn nữa, trên đùi hắn lúc này còn có một lớp băng vải, trên băng vải lấm tấm những vết máu.

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Hoàng là —— Người này chính là kẻ bị Tư Đồ đả thương vào chân ngày hôm qua.

Tư Đồ nhìn thấy binh khí trên tay người này thì hơi sửng sốt, sau đó nhịn không được phải cười cười lắc đầu.

Người nọ bị truy đuổi đến đường cùng, bèn vung xẻng lên cao, đúng lúc ấy thì chợt nghe có rất nhiều tiếng thét lên trong đám người giang hồ – "Mau bắt lấy hắn, hắn muốn chui xuống đất đấy." – Vừa dứt lời thì chỉ nghe thấy tiếng cười lạnh của Hoa Liên Mạch. Hắn cầm binh khí trong tay, đan chéo vào nhau, cắm thẳng hướng từ trên xuống mặt đất, sau đó đảo mình, cả người chui tọt xuống đất, mà chỗ cái hốc hắn chui xuống lập tức bị đất lấp lại ngay.

Chờ đến khi Tề Phàm đuổi đến nơi thì mặt đất đã bị san phẳng như mới, ngay cả một chút dấu vết cũng tìm không ra.

"Lại để cho hắn chạy thoát rồi." – Đám người giang hồ bực tức đến xoay vòng vòng tại chỗ. Tư Đồ lắc đầu, thấp giọng mắng – "Lũ ăn hại!"

Hắn xoay mặt lại, thấy trong tay tượng đá giữ cửa điện có một cây thương, bèn vung tay áo lên, cây thương lập tức bay thẳng vào tay hắn. Tư Đồ mở tay ra, xoay vật trong tay hai vòng, tạo ra tiếng gió rít khiến mọi người phải chú ý. Lúc mọi người quay lại xem là chuyện gì thì đã thấy Tư Đồ nâng tay ném đi, thương kia vút bay ra xa, mũi thương hướng xuống, tạo thành một vòng cung trong không trung, sau đó cắm thẳng vào nền đất ngay sát cửa lớn.

Sau đó, từ dưới mặt đất có một tiếng "choang" rất lớn, như thể có vật gì đó đã va phải cây thương. Cùng lúc đó, Tư Đồ nhẹ nhàng vén vạt áo, giơ chân nện thẳng xuống nền đất, và rồi một tiếng âm thanh nứt vỡ truyền đến…

Một lát sau, chợt có tiếng "ầm", và rồi trên mặt đất xuất hiện một cái động lớn, kế nữa là một tiếng thét thảm thiết, cả cái tên vừa mới đào tẩu lẫn cây thương đều bay ra ngoài.

Người nọ văng lên không trung cao lắm, sau khi lộn nhào vài vòng thì rơi bộp xuống ngay trước mặt Tề Phàm.

Hoa Liên Mạch vừa mới chạm đất, còn đang muốn đứng dậy thì đã thấy hàn quang lóe lên trước mắt, thanh thương mới nãy rơi ầm xuống, cắm thẳng vào nền đất sát bên cơ thể hắn, mũi thương còn mắc vào cả vạt áo tên Hoa Liên Mạch phía sát cạnh be sườn hắn, lún vào đất dễ phải đến hơn nửa trượng là ít.

Hoa Liên Mạch mở to hai mắt, thật lâu sau đó mới dám nhấp một ngụm nước bọt, cả người cứng đờ, một chút động đậy cũng chả dám.

Mà những kẻ giang hồ khác cũng theo bản năng mà nhấp một ngụm nước bọt, mặt mày kinh hãi nhìn Tư Đồ, trong lòng ai nấy chỉ có một ý nghĩ mà thôi —— đúng là danh bất hư truyền mà.

Tư Đồ liếc mắt nhìn Hoa Liên Mạch, không thèm nói gì, chỉ kéo Tiểu Hoàng đi ra ngoài.

Tề Phàm lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng vái chào Tư Đồ – "Đa tạ Tư Đồ bang chủ!" – Sau đó ra lệnh cho nha sai trói gô Hoa Liên Mạch lại.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ra đến cửa thì nghe Hoa Liên Mạch hét lên – "Này! Tên Tư Đồ kia, ngươi rõ ràng biết không phải do ta làm, vậy sao còn giúp họ bắt ta chứ?"

Tư Đồ khẽ nhếch khóe môi, lạnh lùng buông ra một câu – "Ngứa mắt với ngươi." – sau đó kéo Tiểu Hoàng đi thẳng một nước, bỏ lại Hoa Liên Mạch đang gào thét thảm thương – "Lão tử bị oan mà, lão tử không có giết người."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ lôi ra ngoài, liền hỏi – "Huynh có biết tên Hoa Liên Mạch kia à?"

Tư Đồ cười bảo – "Hắn không gọi là Hoa Liên Mạch, tên thật thì ta không biết, nhưng hắn có một ngoại hiệu, gọi là Hoa Liên Thử."

"Hoa Liên Thử?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Ngươi thấy binh khí trên tay hắn chứ?" – Tư Đồ hỏi.

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Vũ khí kia rất kỳ quái, ta chưa từng thấy qua."

"Món ấy gọi là Hoa Liên Sạn, là công cụ chuyên dùng để đào đất." – Tư Đồ giải thích cho Tiểu Hoàng – "Ngươi đọc nhiều sách như thế, vậy có biết Công Tôn Toản thời Tam quốc không?"[1]

"Có!" – Tiểu Hoàng hưng phấn – "Chính là người về sau bị Viên Thiệu vây khốn, tự sát ở lầu Dịch Kinh đúng không?"

Tư Đồ gật đầu – "Năm đó Triệu Tử Long thay ông ta thủ thành, còn Công Tôn Toản thì trốn ở lầu Dịch Kinh, vốn dĩ là rất an toàn."

"Đúng!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhưng sau đó Viên Thiệu sử dụng quân binh chuyên đào đất, bí mật tiến vào."

"Hoa Liên Sạn, chính là một trong những công cụ của đội quân ấy." – Tư Đồ nói – "Đặc điểm lớn nhất của loại dụng cụ này là đất bị đào ra sẽ ôm trọn lấy người đào, chỉ cần làm một vài động tác chân thì có thể khiến mặt đất kín bưng lại, trừ bỏ một chút đất hơi lỏng lẻo ra thì cơ hồ là không có chút kẽ hở nào cả."

"Lợi hại vậy sao?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Khó trách chả làm sao bắt được hắn."

"Tên Hoa Liên Thử này đúng thật là tên dâm tặc." – Tư Đồ cười lạnh – "Nhưng kẻ thủ ác lần này không phải là hắn."

"Kẻ giết người không phải là hắn sao?" – Tiểu Hoàng sốt ruột – "Nếu hắn đã là người vô tội thì sao huynh còn giúp nhóm người kia bắt hắn nữa?"

Tư Đồ lắc đầu cười – "Tên tiểu tử này tội ác tày trời, có gì mà vô tội cơ chứ. Huống gì, Bách Kiếm sơn trang hao tổn tâm tư lớn đến thế để bắt hắn, hẳn là phải có mục đích… Chúng ta không khiến hắn bị bắt thì làm sao biết được nội tình nào."

"Huynh lại muốn đi nghe lén nữa à?" – Tiểu Hoàng nghiêm mặt nói nhỏ.

Tư Đồ cảm thấy tiểu hài tử rất đáng yêu, bèn xoa xoa quai hàm y – "Vậy ngươi có muốn đi cùng không?"

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu – "Có!"

Tư Đồ cúi đầu xuống, chìa một bên má ra – "Vậy hôn ta một cái đi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng ngoan ngoãn ưng thuận, kiễng chân hôn Tư Đồ cái chóc.

Mã xa của Ngao Thịnh đi suốt bốn ngày, cuối cùng đã rời khỏi đất Thục, thời tiết cũng chuyển từ oi bức sang mưa dầm kéo dài.

Bởi vì mưa lớn đường trơn nên Hạ Viêm Quảng hạ lệnh giảm bớt tốc độ. Đại tướng quân Khâu Minh Phiền tuy rằng phản đối, nhưng vì Thái sư mang sức khỏe của Thái tử ra làm cái cớ, nên không thể nói gì thêm được nữa.

Trước khi lên đường, Tiểu Hoàng đã nói với Tương Thanh rằng thời gian tiến vào hoàng thành càng trễ thì lại càng tốt. Nói cách khác, thời gian di chuyển càng lâu thì càng có lợi cho Ngao Thịnh. Điều này sẽ khiến cho nó chẳng cần phải căng thẳng, đồng thời cũng khiến Hoàng đế chờ đợt sốt ruột lên.

Ngao Thịnh suốt dọc đường đi đều cố gắng luyện tập nội công tâm pháp mà Tương Thanh dạy mình, điều hòa khí huyết, thân thể cũng không sợ lạnh. Hơn nữa, Ngao Thịnh còn phát hiện ra dù là mình đang tĩnh tọa nhưng lại có thể khiến cho thể xác và tinh thần đều thư thái, còn có thể suy nghĩ một vài chuyện, lúc nào mệt thì gối đầu lên chân Tương Thanh mà ngủ một chốc.

Một ngày nọ, đi được đến sau giờ Ngọ một chút thì trong không trung mây đen kéo đến dày đặc, cho thấy sắp đổ trận mưa to. Mọi người cũng đến gần Lạc Thủy thành, quyết định vào đó ngủ lại một đêm.

Nhưng rồi họ chưa kịp đến một khách điếm để trọ lại thì đã nghe sấm rền nơi cuối chân trời. Thấy phía trước có một ngôi miếu đổ nát, Khâu Minh Phiền bèn hạ lệnh ọi người đến đó đụt mưa.

Xe ngựa vừa tiến vào miếu thì ngoài trời sấm sét nổ đì đùng, sau đó cuồng phong gào thét, mưa đổ ào ạt xuống.

Ngao Thịnh đã lâu không nhìn thấy cơn mưa nào tầm tã như thế, bèn nhảy xuống xe đến ngay cửa miếu mà nhìn ngắm.

Tương Thanh không thể bỏ mặc nó, nên cũng xuống xe theo, nhưng y vừa vén mành xe thì đã thấy có một bàn tay đưa ra trước mặt mình, nhìn lại mới hay là Quốc cữu Hạ Lỗ Minh. Hắn cười nhẹ bảo rằng – "Để ta đỡ tiên sinh xuống."

Tương Thanh hơi chau mày, lòng tự nhủ ta cần gì ngươi đỡ chứ. Nhưng rồi nghĩ lại mới nhớ ra, rằng mọi người không hề biết mình là Phó bang chủ võ công cái thế của Hắc Vân Bảo, Tương Thanh. Ngao Thịnh bảo với mọi người y tên là Lạc Thanh, là một phu tử do Tiểu Hoàng mời đến dạy nó đọc sách, chăm lo cho cuộc sống của nó thôi.

Tương Thanh do dự không biết có nên để người kia đỡ mình không, nhưng rồi sau đó lại muốn, bởi cũng may mà hắn tiến đến xin đỡ, bằng không chính mình sẽ phóng vèo từ trên xe xuống, chả khác nào để cho người ta biết bản thân mình một thân công phu đầy rẫy.

Nhưng cũng chính sự do dự này đã khiến Hạ Lỗ Minh thu tay trở về. Tương Thanh cũng không nghĩ nhiều, chỉ vỗ vỗ lên xe, đang nghĩ cách để cải trang sao cho giống một tên 'văn nhược' tìm đường xuống xe —— thật đúng là khổ sở mà.

Thấy y mãi vẫn chưa xuống, Hạ Lỗ Minh liền sải bước đến, vươn tay ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, bế bổng y lên, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Lúc hai chân chạm đất thì Tương Thanh có hơi thất thần, nhưng sau khi phục hồi tinh thần lại rồi thì tức giận đến mặt mày đỏ bừng, đã nghĩ đến việc một cước đá chết cái tên khốn hết muốn sống này.

Hạ Lỗ Minh thấy gương mặt nhợt nhạt của Tương Thanh đỏ au lên thì lại nhìn chằm chằm, hoàn toàn không hay biết chính mình vừa dạo một vòng qua quỷ môn rồi trở về.

Tương Thanh đấu tranh tâm lý một lúc mới tạm nuốt cục giận này xuống. Phải biết lấy đại cục làm trọng. Y lạnh lùng liếc Hạ Lỗ Minh một cái, vừa xoay người bỏ đi đã thấy Ngao Thịnh đứng ngay cửa, hơi hơi chau mày nhìn mình, tựa hồ như có chút đăm chiêu.

—

Chú thích:

[1] Công Tôn Toản, tự Bá Khuê, là một thủ lĩnh quân phiệt cát cứ thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Người này là đồng môn của Lưu Bị, trước liên minh với Viên Thiệu, nhưng về sau thì bị Viên Thiệu tấn công. Sau cùng, ông ta giết vợ con rồi tự sát.

160. Chương 80: Như Có Đăm Chiêu

Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng vào trong Thu Diệp Tự. Có lẽ bởi vì vừa xảy ra án mạng nên tuy rằng chùa không đóng cửa, nhưng khắp cả sân vô cùng quạnh quẽ, chỉ có mấy tiểu hòa thượng đang quét tước. Họ vừa thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng đến thì đều tỏ ra hơi giật mình.

"Thí chủ…" – một tiểu hòa thượng tiến đến, chắp tay lễ Tư Đồ và Tiểu Hoàng – "Nhị vị có việc gì ư?"

Tư Đồ cảm thấy hơi buồn cười bèn hỏi lại – "Đã đến chùa thì dĩ nhiên là để lễ phật rồi, chứ sao lại hỏi là có việc gì không."

"Ối…" – tiểu hòa thượng hơi ngượng ngập – "Việc này…hôm nay bổn tự không tiếp khách, chi bằng thí chủ về đi, hôm khác lại đến vậy."

"Hửm?" – Tư Đồ đưa mắt nhìn tiểu hòa thượng – "Sao thế? Phật Tổ đi vắng à? Hay là la cà chơi đùa ở chùa khác mất rồi?"

Tiểu hòa thượng cuống quít xua tay, rối rít bảo – "Thí chủ, ở nơi linh thiêng xin đừng nói ra những lời bất kính như thế, kẻo động chạm đến thần phật thì…"

"Ta đã nói gì đâu." – Tư Đồ cười – "Có khua có động thì cũng là ngươi ấy chứ, vậy nếu Phật Tổ có trách có phạt gì thì tự nhiên phải tìm ngươi thôi."

"Không…không…tiểu tăng sao có thể…" – Tiểu hòa thượng vội vàng niệm "a di đà phật" liên tục.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ rõ ràng là đang trêu ghẹo vị tiểu hòa thượng thành thật này, bèn giật giật tay áo hắn, nhân tiện trừng mắt liếc một cái cảnh cáo, ý muốn trách —— sao huynh lại làm thế ở nơi cửa Phật, ngẩng đầu lên ba thước đều là thần linh cả đấy.

Tư Đồ bĩu môi không đáp, nhưng cũng không trêu đùa tiểu hòa thượng kia thêm nữa.

Tiểu Hoàng quay sang hỏi vị tiểu hòa thượng – "Tiểu sư phụ, vì sao lại không cho dâng hương thế ạ?"

Tiểu hòa thượng quay trái quay phải ngó nghiêng, sau đó nhỏ giọng nói – "Nhị vị thí chủ hẳn là từ nơi khác đến đây rồi. Tế Thanh sư đệ ở bổn tự vừa bị kẻ xấu hại chết."

Tư Đồ nghe xong liền cả cười – "Xem ra là Bồ Tát chả dùng được chỗ nào cả, nếu không thì sao chẳng che chở cho vị tiểu hòa thượng ấy chứ."

Mấy câu mà Tư Đồ nói khiến vị tiểu hòa thượng xua tay liên tục, miệng niệm liên hồi – "Bồ Tát xá tội…"

Tiểu Hoàng cũng tỏ ra khó xử, quay sang phía Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Sao huynh lại bất kính thế chứ?"

Tư Đồ nhún vai – "Ngay cả đệ tử của mình mà cũng không bảo vệ được, vậy Bồ Tát này còn kính để mà làm gì? Hay là Bồ Tát này thật đã bỏ nhà đi chơi rồi, nên mới không quản nổi việc nhỏ nhặt này."

"A di đà phật!" – từ bên trong đại điện đằng sau lưng tiểu hòa thượng chợt có tiếng niệm, sau đó thì thấy một lão hòa thượng đang đứng đó – "Nguyên Kính, sao có thể ngăn trở các vị thí chủ dâng hương chứ? Mau lui ra!"

Tiểu hòa thượng tỏ ra oan ức – "Nhưng mà...mới rồi người của nha môn."

Lão hòa thượng trừng mắt – "Phật môn là nơi thanh tịnh, có liên quan gì đến công môn đâu? Mau tránh lối!"

"Dạ!" – Tiểu hòa thượng vội vàng tránh sang một bên nhường lối cho Tư Đồ và Tiểu Hoàng.

Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng đến chánh điện, Tiểu Hoàng liền chắp tay trước ngực thi lễ – "Đại sư, đã đắc tội rồi."

Tư Đồ đứng cạnh tỏ ra không mấy kiên nhẫn, đảo mắt nhìn một lượt nhưng không nói gì.

Lão hòa thượng liền mau mắn đáp lễ lại với Tiểu Hoàng – "Khách quý đến cửa, là lão nạp thất lễ."

Tiểu Hoàng hơi giật mình, bèn ngẩng mặt lên nhìn vị đại hòa thượng này, thấy râu của ông đã hoa râm, quả nhiên là người đại phát từ bi.

Lão hòa thượng nhìn sang chỗ Tư Đồ, mỉm cười bảo – "Thí chủ hình như không tin Phật."

Tư Đồ nhìn lão một chốc rồi bảo – "Phật chưa từng phù hộ ta, vậy tại sao ta phải tin Phật?"

"Không phải vậy đâu." – Lão hòa thượng khoát tay – "Là bởi vì từ đó đến nay, đối với thí chủ thì tất cả những điều ham muốn hoặc điều khó khăn đều do bản thân tự mình giải quyết, cho nên mới không tin Phật."

Tư Đồ nhướn mi có vẻ hứng thú, chờ xem lão hòa thượng kia sẽ nói tiếp thế nào.

"Rồi sẽ có một ngày, có một việc gì đó mà thí chủ không thể giải quyết bằng thực lực của mình, khi ấy thì thí chủ sẽ tin Phật thôi."

Tư Đồ liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng, ý như muốn bảo —— xem lão hòa thượng này có thể khoác lác đến đâu nào.

Tiểu Hoàng thì lại cảm thấy lão hòa thượng nói rất có lý, bèn thi lễ – "Đa tạ đại sư đã chỉ dạy cho. Huynh ấy chỉ là ác khẩu thôi, không có ý bất kính với Phật Tổ đâu, mong đại sư bỏ quá."

"Không dám, không dám!" – Lão hòa thượng đáp lễ – "Tiểu thí chủ dung mạo từ bi, lại mang tiên cốt, tuy rằng có kiếp nạn trong người, nhưng cuối cùng sẽ gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa an, cùng người trong lòng bên nhau đến răng long đầu bạc."

Tiểu Hoàng còn đương sửng sốt thì Tư Đồ bên cạnh đã bật cười ha hả, vươn tay vỗ vai lão hòa thượng mà bảo – "Lão hòa thượng à, vì mấy lời này của lão nên chắc là ta cũng phải đi mà cúi chào Phật Tổ của lão thôi." – Nói rồi thì kéo tay Tiểu Hoàng đi thẳng vào chánh điện, chợt nghe lão hòa thượng chép miệng – "Phật Tổ cũng như lão nạp, tai điếc mắt hoa cả rồi, cho nên trong lòng có ước nguyện gì thì phải nói ra thành lời, kẻo không các vị ấy sẽ không nghe thấy được đâu." – Nói xong thì cười cười bỏ đi mất.

Tư Đồ ngoảnh lại nhìn theo lão hòa thượng ấy, rồi lại nhìn Tiểu Hoàng – "Lão hòa thượng ấy thật thú vị." – Nói xong đã thấy Tiểu Hoàng đang nghiêm mặt nhìn mình, bèn hỏi – "Sao thế?"

Tiểu Hoàng hơi lắc đầu – "Sao huynh có thể ăn nói như thế với Phật Tổ chứ? Thế là đại bất kính đấy."

Tư Đồ mỉm cười – "Ngươi nghĩ ta chưa từng cầu xin Phật Tổ ư? Đã từng cầu rồi, nhưng Phật Tổ không để ý đến ta, cho nên ta mới cảm thấy vẫn nên dựa vào chính mình thì tốt hơn."

Tiểu Hoàng quỳ xuống trước án thờ, tiện tay kéo kéo vạt áo Tư Đồ luôn. Tư Đồ cũng quỳ xuống cạnh bên nhưng có vẻ không cam lòng lắm.

Tiểu Hoàng chắp tay trước ngực, thành kính cầu Bồ Tát, dáng vẻ trầm lặng như đang niệm trong lòng. Thế là ý xấu của Tư Đồ lại trỗi dậy, bèn vươn người qua bảo – "Sao lại chỉ nói thầm trong lòng thế? Mới nãy ngươi không nghe lão hòa thượng nói gì sao? Phật Tổ già rồi, tai điếc mắt hoa rồi, ngươi muốn gì thì phải nói thẳng ra, bằng không sẽ không linh nghiệm đâu."

Tiểu Hoàng có phần khó xử – "Vậy huynh nói trước đi."

Tư Đồ phì cười – "Ta có việc gì cần cầu đâu, vậy thì nói cái gì nào?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp – "Vậy huynh bịt kín tai lại đi, nhắm cả mắt lại nữa."

Tư Đồ cố nén cười, dùng tay bịt kín hai tai mình lại, mắt cũng nhắm tịt lại. Nhưng mà Tư Đồ có phải người thành thật gì cho cam, hai tay hắn chỉ giả vờ bịt tai thôi, kỳ thật cái gì cũng nghe rõ được hết đấy.

Một lát sau thì chợt có tiếng gọi nhỏ – "Tư Đồ à…"

Tư Đồ làm bộ như không nghe thấy, một chút phản ứng cũng không có. Thế là Tiểu Hoàng an tâm xoay người lại, một lần nữa thành tâm thành ý cầu Bồ Tát rằng – "Cầu Bồ Tát phù hộ…" – Nói xong lại khẽ đảo mắt trông sang chỗ Tư Đồ, hắn liền nhíu chặt mắt tỏ ra đã nhắm lại, cái gì cũng không hay không biết.

Tiểu Hoàng quay đầu lại, dùng ngữ giọng càng nhỏ hơn để khấn – "Cầu Bồ Tát phù hộ Tư Đồ và Hắc Vân Bảo có thể không gặp trắc trở gì, phúc thọ an khang."

Y lại xoay người lần nữa, thấy Tư Đồ vẫn không phản ứng, liền nói tiếp – "Phù hộ cho Ngao Thịnh và Tương Thanh chuyến này tiến cung có thể chuyển nguy thành an." – cuối cùng mới dùng thanh âm nhỏ xíu như muỗi vo ve mà khấn – "Còn nữa…xin hãy phù hộ con có thể bình an vượt qua kiếp nạn ba năm này, cùng Tư Đồ…cả đời bên nhau."

Vừa dứt lời thì chợt nghe Tư Đồ lên tiếng – "Sao lại khấn cuối cùng hả? Lẽ ra phải khấn trước tiên mới đúng chứ."

Tiểu Hoàng giật mình há hốc, chốc lát sau mới có phản ứng tức giận – "Sao huynh lại nghe lén hả?"

Tư Đồ chả thèm trả lời, chỉ cầm tay Tiểu Hoàng mà nói với tượng phật rằng – "Bồ Tát à, những điều y vừa nói ấy, thứ tự có chút thay đổi nha. Chuyện đầu tiên mà ông phải làm là phù hộ tiểu hài tử bình an vượt qua kiếp nạn ba năm, sau đó cùng ta bên nhau đến răng long đầu bạc."

Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, chỉ muốn rút tay về thôi, nhưng Tư Đồ bắt lại rất nhanh khiến Tiểu Hoàng nổi giận, nhưng rồi Tư Đồ lại nói tiếp – "Chỉ cần Bồ Tát ông có thể làm được chuyện đó, thì dẫu có bắt Tư Đồ ta bái lạy ông mỗi ngày suốt nửa đời sau này cũng chả thành vấn đề gì cả."

Tiểu Hoàng còn đương kinh ngạc thì đã nghe Tư Đồ nói – "Nhưng nếu ông mà không làm được ấy, thì từ nay về sau, hễ ta gặp một ngôi chùa ngôi miếu nào là đập nát ngôi chùa ngôi miếu ấy, thấy một pho tượng phật nào là đốt pho tượng phật ấy."

Tiểu Hoàng kinh hãi, vội vã bịt mồm Tư Đồ lại – "Sao huynh lại nói như thế được, huynh…ư ừm…"

Lời còn chưa kịp dứt thì Tư Đồ đã nhào đến ôm chầm lấy Tiểu Hoàng mà hôn tới tấp, hôn xong rồi thì đè người ta đang còn thở hổn hển lại mà nói – "Tư Đồ ta nói được là làm được, thần linh chứng giám cho."

Tiểu Hoàng không nói gì, trên mặt có phần hơi ngượng ngùng, nhưng trong lòng thì cảm động lắm, chỉ ở yên trong lòng Tư Đồ mà cọ cọ thôi. Đúng lúc Tư Đồ muốn hôn thêm một phen nữa thì từ phía sau điện thờ có tiếng ồn ào, rồi tiếng người hét lên – "Đừng chạy!"

Tư Đồ mất hứng, đứng dậy, cũng đỡ Tiểu Hoàng đứng dậy theo, nói nhạt – "Phiền phức!"

Rất nhanh sau đó, từ sau điện có hàng loạt tiếng bước chân khua khoắng, có một người chạy vào, phía sau lại có hằng hà sa số người khác. Người chạy ở phía trước động tác vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt thì bỏ chạy ra khỏi đại điện, vọt đến trong sân viện, những muốn thoát đi bằng cửa lớn. Nhưng rồi hắn thấy ở cửa chính cũng xuất hiện người truy đuổi, là Tề Phàm đang dẫn theo một số nha sai, mà từ sau viện đuổi đến chính là tên Thiếu trang chủ lúc nãy.

Mọi người nhìn thấy đứng trước tượng Phật lúc bấy giờ là Tiểu Hoàng và Tư Đồ thì cả kinh, khiến Tư Đồ cũng bó tay, đành nhìn Tiểu Hoàng nháy mắt —— những người này đúng thật là âm hồn không tiêu tan nổi mà.

Chợt nghe Tề Phàm lên tiếng nói với kẻ bị truy đuổi rằng – "Hoa Liên Mạch, ngươi làm nhiều việc ác, hôm nay nhất định sẽ không trốn thoát được, mau ngoan ngoãn đưa tay chịu trói đi."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng nghe xong thì đều nhịn không được mà phải đưa mắt nhìn người tên Hoa Liên Mạch kia một cái, thì thấy thân hình hắn gầy gò, mặt mũi có vẻ rất giống trên bức họa, tay cầm hai thanh đao mà không giống đao, xẻng cũng chả ra xẻng, có hình dạng hoa sen. Hơn nữa, trên đùi hắn lúc này còn có một lớp băng vải, trên băng vải lấm tấm những vết máu.

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Hoàng là —— Người này chính là kẻ bị Tư Đồ đả thương vào chân ngày hôm qua.

Tư Đồ nhìn thấy binh khí trên tay người này thì hơi sửng sốt, sau đó nhịn không được phải cười cười lắc đầu.

Người nọ bị truy đuổi đến đường cùng, bèn vung xẻng lên cao, đúng lúc ấy thì chợt nghe có rất nhiều tiếng thét lên trong đám người giang hồ – "Mau bắt lấy hắn, hắn muốn chui xuống đất đấy." – Vừa dứt lời thì chỉ nghe thấy tiếng cười lạnh của Hoa Liên Mạch. Hắn cầm binh khí trong tay, đan chéo vào nhau, cắm thẳng hướng từ trên xuống mặt đất, sau đó đảo mình, cả người chui tọt xuống đất, mà chỗ cái hốc hắn chui xuống lập tức bị đất lấp lại ngay.

Chờ đến khi Tề Phàm đuổi đến nơi thì mặt đất đã bị san phẳng như mới, ngay cả một chút dấu vết cũng tìm không ra.

"Lại để cho hắn chạy thoát rồi." – Đám người giang hồ bực tức đến xoay vòng vòng tại chỗ. Tư Đồ lắc đầu, thấp giọng mắng – "Lũ ăn hại!"

Hắn xoay mặt lại, thấy trong tay tượng đá giữ cửa điện có một cây thương, bèn vung tay áo lên, cây thương lập tức bay thẳng vào tay hắn. Tư Đồ mở tay ra, xoay vật trong tay hai vòng, tạo ra tiếng gió rít khiến mọi người phải chú ý. Lúc mọi người quay lại xem là chuyện gì thì đã thấy Tư Đồ nâng tay ném đi, thương kia vút bay ra xa, mũi thương hướng xuống, tạo thành một vòng cung trong không trung, sau đó cắm thẳng vào nền đất ngay sát cửa lớn.

Sau đó, từ dưới mặt đất có một tiếng "choang" rất lớn, như thể có vật gì đó đã va phải cây thương. Cùng lúc đó, Tư Đồ nhẹ nhàng vén vạt áo, giơ chân nện thẳng xuống nền đất, và rồi một tiếng âm thanh nứt vỡ truyền đến…

Một lát sau, chợt có tiếng "ầm", và rồi trên mặt đất xuất hiện một cái động lớn, kế nữa là một tiếng thét thảm thiết, cả cái tên vừa mới đào tẩu lẫn cây thương đều bay ra ngoài.

Người nọ văng lên không trung cao lắm, sau khi lộn nhào vài vòng thì rơi bộp xuống ngay trước mặt Tề Phàm.

Hoa Liên Mạch vừa mới chạm đất, còn đang muốn đứng dậy thì đã thấy hàn quang lóe lên trước mắt, thanh thương mới nãy rơi ầm xuống, cắm thẳng vào nền đất sát bên cơ thể hắn, mũi thương còn mắc vào cả vạt áo tên Hoa Liên Mạch phía sát cạnh be sườn hắn, lún vào đất dễ phải đến hơn nửa trượng là ít.

Hoa Liên Mạch mở to hai mắt, thật lâu sau đó mới dám nhấp một ngụm nước bọt, cả người cứng đờ, một chút động đậy cũng chả dám.

Mà những kẻ giang hồ khác cũng theo bản năng mà nhấp một ngụm nước bọt, mặt mày kinh hãi nhìn Tư Đồ, trong lòng ai nấy chỉ có một ý nghĩ mà thôi —— đúng là danh bất hư truyền mà.

Tư Đồ liếc mắt nhìn Hoa Liên Mạch, không thèm nói gì, chỉ kéo Tiểu Hoàng đi ra ngoài.

Tề Phàm lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng vái chào Tư Đồ – "Đa tạ Tư Đồ bang chủ!" – Sau đó ra lệnh cho nha sai trói gô Hoa Liên Mạch lại.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ra đến cửa thì nghe Hoa Liên Mạch hét lên – "Này! Tên Tư Đồ kia, ngươi rõ ràng biết không phải do ta làm, vậy sao còn giúp họ bắt ta chứ?"

Tư Đồ khẽ nhếch khóe môi, lạnh lùng buông ra một câu – "Ngứa mắt với ngươi." – sau đó kéo Tiểu Hoàng đi thẳng một nước, bỏ lại Hoa Liên Mạch đang gào thét thảm thương – "Lão tử bị oan mà, lão tử không có giết người."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ lôi ra ngoài, liền hỏi – "Huynh có biết tên Hoa Liên Mạch kia à?"

Tư Đồ cười bảo – "Hắn không gọi là Hoa Liên Mạch, tên thật thì ta không biết, nhưng hắn có một ngoại hiệu, gọi là Hoa Liên Thử."

"Hoa Liên Thử?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Ngươi thấy binh khó trên tay hắn chứ?" – Tư Đồ hỏi.

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Vũ khí kia rất kỳ quái, cho đến ta chưa từng thấy qua."

"Món ấy gọi là Hoa Liên Sạn, là công cụ chuyên dùng để đào đất." – Tư Đồ giải thích cho Tiểu Hoàng – "Ngươi đọc nhiều sách như thế, vậy có biết Công Tôn Toản thời Tam quốc không?"[1]

"Có!" – Tiểu Hoàng hưng phấn – "Chính là người về sau bị Viên Thiệu vây khốn, tự sát ở lầu Dịch Kinh đúng không?"

Tư Đồ gật đầu – "Năm đó Triệu Tử Long thay ông ta thủ thành, còn Công Tôn Toản thì trốn ở lầu Dịch Kinh, vốn dĩ là rất an toàn."

"Đúng!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nhưng sau đó Viên Thiệu sử dụng quân binh chuyên đào đất, bí mật tiến vào."

"Hoa Liên Sạn, chính là một trong những công cụ của đội quân ấy." – Tư Đồ nói – "Đặc điểm lớn nhất của loại dụng cụ này là đất bị đào ra sẽ ôm trọn lấy người đào, chỉ cần làm một vài động tác chân thì có thể khiến mặt đất kín bưng lại, trừ bỏ một chút đất hơi lỏng lẻo ra thì cơ hồ là không có chút kẽ hở nào cả."

"Lợi hại vậy sao?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Khó trách chả làm sao bắt được hắn."

"Tên Hoa Liên Thử này đúng thật là tên *** tặc." – Tư Đồ cười lạnh – "Nhưng kẻ thủ ác lần này không phải là hắn."

"Kẻ giết người không phải là hắn sao?" – Tiểu Hoàng sốt ruột – "Nếu hắn đã là người vô tội thì sao huynh còn giúp nhóm người kia bắt hắn nữa?"

Tư Đồ lắc đầu cười – "Tên tiểu tử này tội ác tày trời, có gì mà vô tội cơ chứ. Huống gì, Bách Kiếm sơn trang hao tổn tâm tư lớn đến thế để bắt hắn, hắn là phải có mục đích…Chúng ta không khiến hắn bị bắt thì làm sao biết được nội tình nào."

"Huynh lại muốn đi nghe lén nữa à?" – Tiểu Hoàng nghiêm mặt nói nhỏ.

Tư Đồ cảm thấy tiểu hài tử rất đáng yêu, bèn xoa xoa quai hàm y – "Vậy ngươi có muốn đi cùng không?"

Tiểu Hoàng thành thật gật đầu – "Có!"

Tư Đồ cúi đầu xuống, chìa một bên má ra – "Vậy hôn ta một cái đi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng ngoan ngoãn ưng thuận, kiễng chân hôn Tư Đồ cái chóc.

Mã xa của Ngao Thịnh đi suốt bốn ngày, cuối cùng đã rời khỏi đất Thục, thời tiết cũng chuyển từ oi bức sang mưa dầm kéo dài.

Bởi vì mưa lớn đường trơn nên Hạ Viêm Quảng hạ lệnh giảm bớt tốc độ. Đại tướng quân Khâu Minh Phiền tuy rằng phản đối, nhưng vì Thái sư mang sức khỏe của Thái tử ra làm cái cớ, nên không thể nói gì thêm được nữa.

Trước khi lên đường, Tiểu Hoàng đã nói với Tương Thanh rằng thời gian tiến vào hoàng thành càng trễ thì lại càng tốt. Nói cách khác, thời gian di chuyển càng lâu thì càng có lợi cho Ngao Thịnh. Điều này sẽ khiến cho nó chẳng cần phải căng thẳng, đồng thời cũng khiến Hoàng đế chờ đợt sốt ruột lên.

Ngao Thịnh suốt dọc đường đi đều cố gắng luyện tập nội công tâm pháp mà Tương Thanh dạy mình, điều hòa khí huyết, thân thể cũng không sợ lạnh. Hơn nữa, Ngao Thịnh còn phát hiện ra dù là mình đang tĩnh tọa nhưng lại có thể khiến cho thể xác và tinh thần đều thư thái, còn có thể suy nghĩ một vài chuyện, lúc nào mệt thì gối đầu lên chân Tương Thanh mà ngủ một chốc.

Một ngày nọ, đi được đến sau giờ Ngọ một chút thì trong không trung mây đen kéo đến dày đặc, cho thấy sắp đổ trận mưa to. Mọi người cũng đến gần Lạc Thủy thành, quyết định vào đó ngủ lại một đêm.

Nhưng rồi họ chưa kịp đến một khách *** để trọ lại thì đã nghe sấm rền nơi cuối chân trời. Thấy phía trước có một ngôi miếu đổ nát, Khâu Minh Phiền bèn hạ lệnh cho mọi người đến đó đụt mưa.

Xe ngựa vừa tiến vào miếu thì ngoài trời sấm sét nổ đì đùng, sau đó cuồng phong gào thét, mưa đổ ào ạt xuống.

Ngao Thịnh đã lâu không nhìn thấy cơn mưa nào tầm tã như thế, bèn nhảy xuống xe đến ngay cửa miếu mà nhìn ngắm.

Tương Thanh không thể bỏ mặc nó, nên cũng xuống xe theo, nhưng y vừa vén mành xe thì đã thấy có một bàn tay đưa ra trước mặt mình, nhìn lại mới hay là Quốc cữu Hạ Lỗ Minh. Hắn cười nhẹ bảo rằng – "Để ta đỡ tiên sinh xuống."

Tương Thanh hơi chau mày, lòng tự nhủ ta cần gì ngươi đỡ chứ. Nhưng rồi nghĩ lại mới nhớ ra, rằng mọi người không hề biết mình là Phó bang chủ võ công cái thế của Hắc Vân Bảo, Tương Thanh. Ngao Thịnh bảo với mọi người y tên là Lạc Thanh, là một phu tử do Tiểu Hoàng mời đến dạy nó đọc sách, chăm lo cho cuộc sống của nó thôi.

Tương Thanh do dự không biết có nên để người kia đỡ mình không, nhưng rồi sau đó lại muốn, bởi cũng may mà hắn tiến đến xin đỡ, bằng không chính mình sẽ phóng vèo từ trên xe xuống, chả khác nào để cho người ta biết bản thân mình một thân công phu đầy rẫy.

Nhưng cũng chính sự do dự này đã khiến Hạ Lỗ Minh thu tay trở về. Tương Thanh cũng không nghĩ nhiều, chỉ vỗ vỗ lên xe, đang nghĩ cách để cải trang sao cho giống một tên 'văn nhược' tìm đường xuống xe —— thật đúng là khổ sở mà.

Thấy y mãi vẫn chưa xuống, Hạ Lỗ Minh liền sải bước đến, vươn tay ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, bế bổng y lên, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Lúc hai chân chạm đất thì Tương Thanh có hơi thất thần, nhưng sau khi phục hồi tinh thần lại rồi thì tức giận đến mặt mày đỏ bừng, đã nghĩ đến việc một cước đá chết cái tên khốn hết muốn sống này.

Hạ Lỗ Minh thấy gương mặt nhợt nhạt của Tương Thanh đỏ au lên thì lại nhìn chằm chằm, hoàn toàn không hay biết chính mình vừa dạo một vòng qua quỷ môn rồi trở về.

Tương Thanh đấu tranh tâm lý một lúc mới tạm nuốt cục giận này xuống. Phải biết lấy đại cục làm trọng. Y lạnh lùng liếc Hạ Lỗ Minh một cái, vừa xoay người bỏ đi đã thấy Ngao Thịnh đứng ngay cửa, hơi hơi chau mày nhìn mình, tựa hồ như có chút đăm chiêu.

161. Chương 81

Chương 81 | Như gần như xa

– Nhược tức nhược li –

Hoa Liên Mạch tuy rằng đã bị bắt, nhưng khi Tề Phàm muốn áp giải hắn về nha môn thì lại bị Thiếu trang chủ cản trở.

Tề Phàm thì nói – "Tên Hoa Liên Mạch này phạm đến quốc pháp, vậy thì đương nhiên là phải áp giải hắn lên công đường, thẩm án xong thì định tội rồi."

Nhưng Thiếu trang chủ lại nói – "Đây đều là ân oán của giới giang hồ, không thể dễ dàng buông tha cho hắn được."

Hai bên cứ tranh chấp qua lại, không khí căng thẳng vô cùng.

Còn Tư Đồ và Tiểu Hoàng vốn dĩ đã rời khỏi chùa từ lâu thì lúc này lại đang ẩn mình trên một thân cây cao bên ngoài Thu Diệp Tự, lẳng lặng theo dõi tình hình bên dưới.

Tiểu Hoàng có chút không vừa ý, hỏi Tư Đồ – "Tên Thiếu trang chủ kia sao có thể cướp người từ tay quan phủ chứ?"

Tư Đồ mỉm cười bảo – "Mấy chuyện thế này trên giang hồ thật ra rất bình thường. Ở mỗi địa phương luôn có một môn phái lớn nào đó, mà quan phủ ở nơi ấy phải dựa dẫm vào họ, chính vì thế nên có nhiều khi quan lại địa phương đều phải nhìn sắc mặt mấy người đó mà hành sự."

Tiểu Hoàng gục gặc đầu, rồi đột nhiên quay sang hỏi Tư Đồ – "Vậy… Hắc Vân Bảo phải chăng cũng như thế?"

Tư Đồ cười – "Hắc Vân Bảo sao có thể mang ra đánh đồng với loại rẻ tiền như Bách Kiếm sơn trang chứ. Ngươi cũng quá xem thường tướng công của mình rồi đấy."

Tiểu Hoàng trừng mắt liếc Tư Đồ một cái – "Huynh lại ăn nói bậy bạ nữa rồi."

Tư Đồ vươn tay véo cằm tiểu hài tử – "Ai nói bậy bạ hồi nào? Hắc Vân Bảo ta nếu thật là thế thì cả cái triều đình này đều phải xem sắc mặt Tư Đồ ta đấy, không tin thì chúng ta thử xem sao héng?"

Tiểu Hoàng nén cười, nhỏ giọng thì thầm – "Biết huynh lợi hại rồi mà."

Tư Đồ nhìn tình hình trong chốc lát rồi bảo – "Xem chừng là chả có gì hay cả, chi bằng chúng ta đi ăn một bữa no nê đi, chờ đến tối lại đến Bách Kiếm sơn trang vậy."

Tiểu Hoàng giật mình hỏi – "Sao huynh lại biết cuối cùng người sẽ bị dẫn về Bách Kiếm sơn trang chứ? Ta thấy người tên Tề Phàm kia có vẻ rất chính trực mà."

Tư Đồ gật đầu – "Bộ khoái này đúng là không tệ thật, nhưng hắn lại không phải kẻ có quyền quyết định. Cho dù bây giờ hắn thắng được tên Thiếu trang chủ kia, áp giải người đi thì cũng không đảm bảo Huyện thái gia không giao người lại cho Bách Kiếm sơn trang."

"Sao thế như thế được…" – Tiểu Hoàng lắc đầu như còn muốn nói gì đó thì chợt nghe Tư Đồ lên tiếng – "Hơn nữa, hình như có người đang rất muốn mời chúng ta dùng bữa đấy."

Tiểu Hoàng sửng sốt – "Ai cơ?"

Tư Đồ đưa tay chỉ vào sân viện, Tiểu Hoàng quay đầu nhìn theo, thấy vị lão hòa thượng ban nãy chẳng biết từ bao giờ đã bày trên bàn đá trong sân một mâm cơm chay, đang ngước lên nhìn, cười nhẹ vẫy tay với hai người.

Tiểu Hoàng vẫn chưa kịp hết giật mình thì đã bị Tư Đồ ôm lấy, phi thân vào trong viện.

"Lão hòa thượng sao lại khách khí như thế chứ?" – Tư Đồ thoải mái ngồi vào bàn, đưa mũi hít một hơi rồi khen – "Thơm quá!"

Lão hòa thượng cười – "Dĩ nhiên rồi, khách quý đến chơi mà, miếu nhỏ này không có sơn trân hải vị gì, nhưng cũng có thể thu vén được vài món ăn chay."

Tiểu Hoàng khách khí mà ngồi xuống, bảo với lão hòa thượng – "Đã làm phiền đại sư rồi."

Lão hòa thượng nghiêng đầu nhìn Tiểu Hoàng một chặp, sau đó không nhịn được phải ngẩng mặt lên mà bật cười – "Sao thế gian này lại có một đôi phụ tử chả giống nhau chút nào thế nhỉ… Ha ha ha!"

"Phụ tử?" – Tiểu Hoàng sửng sốt kêu lên, Tư Đồ cũng giật mình hỏi lại – "Lão hòa thượng, ông đang nói gì thế?"

Lão hòa thượng vuốt râu bảo – "Dùng bữa đi đã, vừa ăn vừa nói chuyện vậy." – Nói xong liền dùng đũa gắp một món mà Tiểu Hoàng chưa bao giờ thấy qua đặt vào chén cho y – "Đây là đặc sản vùng núi nơi này đấy, ở chỗ khác không có đâu."

Tiểu Hoàng cầm đũa lên nhấm một chút, tuy rằng hương vị rất ngon, nhưng y làm gì còn tâm trí đâu mà dùng bữa nữa chứ, cứ bồn chồn mở to hai mắt nhìn lão hòa thượng, trông có vẻ rất đáng thương.

Thế là lão hòa thượng lại cười phá lên – "Người kia chắc chắn là đời này đã làm nhiều việc ác lắm, cho nên ông trời mới ban cho ông ta một đứa con thành thật thế này, lại còn cố tình sắp đặt sao cho hai khuôn mặt giống nhau như tạc, thật sự là chết cười mất thôi."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng lòng nóng như lửa đốt, mà lão hòa thượng thì chẳng chịu nói vào trọng tâm câu chuyện thì bắt đầu nổi giận, bèn cười lạnh một tiếng – "Lão hòa thượng kia, có chuyện gì thì nói mau đi."

Tiểu Hoàng vội kéo tay Tư Đồ, tạ lỗi với lão hòa thượng – "Đại sư, ông nói cho văn bối được biết đi."

Lão hòa thượng gật đầu – "Là do lão nạp nhiều lời rồi. Đây, cho tiểu thí chủ!" – Nói xong thì lấy từ trong ngực ra một phong thư giao cho Tiểu Hoàng – "Người nọ cách đây không lâu đã đến chùa này, hết ăn lại uống suốt nửa tháng ròng, trước khi đi có bảo trong vòng ba ngày thì tiểu thí chủ sẽ đến, dặn ta nếu gặp thì mang vật này đưa cho tiểu thí chủ."

"Ý ông là… ba ngày trước người ấy đã ở nơi này?" – Tiểu Hoàng nhìn lão hòa thượng, đưa tay lên nhận lấy lá thư.

"Đúng vậy!" – Lão hòa thượng gật đầu – "Trước kia khi ông ta mang quân đi đánh Nam Vương thì chúng ta quen nhau, ta xem như là đã quen phải một tên bằng hữu thường xuyên lừa gạt ăn đồ chùa vậy."

Tiểu Hoàng cầm thư trong tay mà ngẩn ngơ, tự lẩm bà lẩm bẩm – "Là thế sao… ba ngày trước vẫn còn ở nơi này à…?"

Tư Đồ thấy tiểu hài tử thương tâm thì đau lòng lắm – "Người đó cũng thật quá đáng, sao đã đến mà không chịu gặp mặt, ngay cả một lời cũng chả thèm nói, ở đâu ra kiểu làm cha như vậy chứ?"

Lão hòa thượng chỉ nhìn Tiểu Hoàng cười nhẹ rồi bảo – "Ông ta có nỗi khổ riêng của mình, tiểu thí chủ đừng trách ông ta."

Tiểu Hoàng gật đầu, lâu thật lâu sau đó mới nói – "Vãn bối hiểu."

"Dù sao thì ông ta sống tốt lắm, tiểu thí chủ có thể an tâm." – Lão hòa thượng lại gắp thêm một ít thức ăn cho Tiểu Hoàng – "Mau dùng bữa đi!"

Tiểu Hoàng cất kỹ thư vào người, sau đó bưng bát lên, ngoan ngoãn ăn hết cả một bữa cơm. Tư Đồ thấy bộ dạng tiểu hài tử như thế thì bất giác lại thấy đau lòng.

Sau khi dùng cơm xong tại sân của lão hòa thượng, hai người cáo từ ra về. Trở lại khách điếm rồi thì Tiểu Hoàng ngồi xuống giường, cẩn thận mở phong thư ra.

Tư Đồ đứng ở xa xa, chờ cho đến khi Tiểu Hoàng xem xong, thấy y cứ lật tới lật lui có vẻ rất đăm chiêu thì liền hỏi – "Sao thế? Nhạc phụ đại nhân nói gì vậy?"

Tiểu Hoàng có hơi khó xử mà đáp rằng – "Ông ấy nói huynh là người không tốt, bảo ta có dịp thì đổi người khác đi."

"Cái gì?" – Tư Đồ nổi giận – "Lão rùa già chết giẫm kia dám nói thế về ta à?"

Tiểu Hoàng kinh ngạc rồi cũng tức giận theo – "Huynh mới là cái đồ rùa già chết giẫm ấy."

Tư Đồ há hốc miệng nhìn Tiểu Hoàng —— tiểu hài tử dám mắng hắn ư?

Tiểu Hoàng mới rồi chỉ là nóng nảy nhất thời, lời thốt ra khỏi miệng thì mặt mày đỏ ửng, bèn thu thư về, nhìn Tư Đồ ra vẻ hối lỗi.

Tư Đồ sấn đến đoạt thư mà xem, lòng tự nhủ cứ để ta bắt gặp lão nói xấu ta một câu đi, xem ta có xé nát thư của lão không thì biết… nhưng nhìn hết một lượt từ đầu đến đuôi thì thần thái của Tư Đồ cũng thả lỏng ra, bèn ngồi xuống cạnh bên Tiểu Hoàng – "Chả phải ông ấy bảo ta tốt lắm sao?"

Tiểu Hoàng bèn cướp thư lại – "Vậy mà huynh còn mắng ông ấy nữa."

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng vào lòng mà ôm, vuốt giận cho y – "Ông cha của ngươi đúng là thần toán, chuyện như thế mà cũng có thể dự đoán được, quả nhiên là không đơn giản tí nào."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu bảo – "Ông ấy so với ta cũng nhìn xa trông rộng hơn nhiều."

Tư Đồ cầm chậu than đến gần, tức thì Tiểu Hoàng mang thư giấu ra sau lưng ngay.

Tư Đồ bật cười – "Chả phải trong thư đã viết hễ xem xong thì phải hủy ngay sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ giọng nói – "Ta biết chứ… nhưng có thể đợi thêm một ngày nữa không?"

Tư Đồ thấy nét mặt luyến tiếc của Tiểu Hoàng, ngẫm lại thì chợt hiểu. Những điều mà Ân Tịch Ly từng cho y quả thật quá ít ỏi, ngoại trừ hằng hà sa số những kiếp nạn, thì cũng chỉ có phong thư này, như thể đó là minh chứng cho tình thương mà ông ta dành cho y vậy.

Hắn vừa định mang chậu than ra chỗ khác thì Tiểu Hoàng lại giữ chặt tay hắn, nửa muốn nửa không mà chìa lá thư ra.

Tư Đồ đón lấy phong thư nhìn một lượt, sau đó vung tay áo dập lửa than, rồi mang thư cất vào trong ngực cho Tiểu Hoàng.

"Không đốt sao?" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Không phải ông ấy là thần toán sao?" – Tư Đồ cười lạnh – "Vậy thì việc này hẳn cũng đã tính được rồi, thế thì cứ giữ lại đi."

Tiểu Hoàng nghĩ một chút rồi gật đầu.

Tư Đồ nhìn sắc trời rồi bảo – "Cũng không còn sớm nữa rồi, chúng ta đến Bách Kiếm sơn trang một chuyến xem tình hình thế nào."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng đồng ý, vừa định đứng dậy thì đã nghe Tư Đồ nói – "Cứ thế mà đi thì không được đâu."

Tiểu Hoàng tỏ ra khó hiểu – "Sao lại không được?"

"Kiểu ăn vận của ngươi ấy." – Tư Đồ nheo mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn ngươi đi, bình thường tay chân vụng về, y phục này thì dài thậm thượt, ngươi sẩy chân vấp ngã cũng chả biết bao nhiêu lần nữa. Lần này là chúng ta đi nghe lén đấy."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" – Tiểu Hoàng cảm thấy Tư Đồ nói rất có lý.

Tư Đồ thấy quỷ kế đã thành, bèn lấy từ trong hành lý ra một bộ y phục dạ hành – "Ngươi thay bộ này đi, rồi ta dẫn ngươi theo."

Tiểu Hoàng đón lấy y phục rồi thì hỏi lại – "Sao trông nó nhỏ thế?"

Tư Đồ bật cười – "Y phục dạ hành mà, dĩ nhiên là phải nhỏ rồi."[1]

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một chặp, sau đó buông mành xuống, bảo với Tư Đồ – "Huynh không được nhìn lén." – Sau đó giấu mình sau tấm mành giường, bắt đầu thay y phục.

Một lát sau, mành giường hơi hé mở, rồi cái đầu của Tiểu Hoàng ló ra, nhỏ giọng cất lời – "Y phục nhỏ quá hà."

Tư Đồ âm thầm cười trộm trong lòng, đáp – "Nhỏ sao? Hay là ngươi béo lên? Rõ ràng là ta đã y theo dáng vóc bình thường của ngươi để làm mà."

"Thật không…" – Tiểu Hoàng lại ngẫm nghĩ, hay là mình béo ra thật? Không phải đâu… y khẽ véo véo tay mình, vẫn nhỏ xíu như thế mà.

"Thôi thì như vầy đi, ngươi bỏ bớt y phục ra là được mà." – Tư Đồ đề nghị.

Tiểu Hoàng đỏ mặt lên – "Không mặc lý y ư…"

Tư Đồ gật đầu – "Đúng vậy, dù gì bây giờ trời cũng không lạnh, chả phải ngươi cũng cứ ồn ào than nóng mãi đấy sao? Y phục dạ hành này cũng đủ dày rồi.

"Ừ hử…" – Tiểu Hoàng lại thụt lui vào, bắt đầu cởi lý y của mình, rồi cởi cả chiếc áo cánh ngắn, thế rồi đột nhiên Tư Đồ ló đầu vào – "Oái… thật sự béo lên kìa."

"Không được nhìn!" – Tiểu Hoàng vung tay ném ngay một cái gối ra.

Tư Đồ ôm gối ngồi ở bên ngoài mà tiếc nuối khôn xiết. Vào sớm quá rồi, phải chờ đến khi tiểu hài tử cởi nốt quần thì lại vào xem lần nữa mới được.

Một lát sau thì nghe có tiếng từ bên trong truyền ra – "Được rồi…"

Tư Đồ vừa nghe thì hí hửng lắm, bèn cười hì hì – "Được ư? Vậy sao còn không ra đây vậy?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vén một bên mành giường lên, nhìn Tư Đồ rồi hỏi nhỏ – "Cứ phải mặc thế này sao?"

Tư Đồ nhanh chóng mang phần mành còn lại cũng vén lên, người đang mặc y phục dạ hành bó sát hiện ra rõ mồn một trước mắt hắn, khiến cho hắn nhìn đến suýt lòi cả tròng mắt, chỉ biết nuốt khan mà gật đầu – "Nhất định là phải mặc như thế đó."

Nhìn lại Tiểu Hoàng, người này vốn trước nay chỉ mặc những bộ trường bào màu đen, dáng người chỉ khi không mặc y phục gì thì mới có thể nhìn thấy rõ, mà bản thân tiểu hài tử thì cứ hay e thẹn ngượng ngùng, thế nên Tư Đồ có mấy khi thấy được đâu. Lần này khéo sao y phục dạ hành bằng tơ lụa màu đen, ôm sát lấy người Tiểu Hoàng, hình dáng cơ thể hiện rõ ra. Tư Đồ vừa nhìn đã không ngừng khen thầm… tiểu hài tử này đúng là đẹp bẩm sinh mà, thân hình nhỏ nhắn, tứ chi cân xứng, thân người ngắn mà tay chân dài, thắt lưng nhỏ gọn. Hắn nhịn không được bèn tiến đến véo một phen —— trơn láng mịn màng thật đã tay quá sức.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ có vẻ mặt cười chả lấy gì làm đứng đắn, đã định cởi phứt bộ y phục ra thì lại bị Tư Đồ kéo đi – "Đi thôi, đã đến giờ rồi." – Nói xong thì ôm Tiểu Hoàng nhảy ra khỏi phòng theo đường cửa sổ, phi thân lên đầu tường.

Tiểu Hoàng có chút buồn bực trong lòng, Tư Đồ cũng đâu phải mới đi lần một lần hai, sao lần này lại hưng phấn đến thế chứ.

"Nha…" – Đang nghĩ ngợi thì Tiểu Hoàng cả kinh thốt lên. Tư Đồ đương ôm y chạy, nhưng tay thì lại không tốt chút nào, đang véo véo mông y. Thế là Tiểu Hoàng lập tức hiểu ra, là Tư Đồ cố y may y phục nhỏ lại, ép y không mặc y phục lót bên trong.

"Huynh,… sao huynh lại vô vị thế chứ hả?" – Tiểu Hoàng trừng Tư Đồ, còn Tư Đồ thì lại sờ sờ Tiểu Hoàng cách qua một lớp y phục lụa mềm mại, khiến Tiểu Hoàng giãy dụa một phen. Tâm tình Tư Đồ bây giờ đang tốt lắm, mặt khác thì cũng không biết là làm sao, mà chỉ cần nghĩ đến việc bên trong Tiểu Hoàng chả mặc gì thì đã thấy mũi ngứa ngáy, máu nóng sôi lên sùng sục.

——

Mưa to liên tục đến nửa đêm cũng chẳng ngớt, Ngao Thịnh nhìn ngó một hồi cũng chán, bèn đòi quay trở vào xe ngựa.

Vào đến nơi rồi thì Ngao Thịnh chợt nghĩ đến điều gì, bèn quay sang hỏi Tương Thanh cũng vừa vào đến – "Nghe Mộc Lăng bảo ngươi biết thổi tiêu đúng không?"

Tương Thanh sửng sốt, sau đó gật đầu.

"Làm sao mà biết thổi thế?" – Ngao Thịnh hỏi với vẻ hứng thú.

Tương Thanh đáp – "Trước đây có học qua chút ít, thổi cũng không lấy gì làm hay cả."

"Nhưng mà…" – Ngao Thịnh chỉ hành lý của Tương Thanh – "Ngươi vẫn mang tiêu theo mà?"

Tương Thanh xoay mặt nhìn hành lý của mình, cũng không nói thêm gì, lại nghe Ngao Thịnh bảo – "Ngươi thổi một khúc đi, ta muốn nghe."

Tương Thanh giật mình – "Bây giờ ư?"

"Ừ!" – Ngao Thịnh gật đầu, tiến đến nằm sát bên Tương Thanh, đầu gối lên chân y – "Thổi khúc nào êm ái ấy, ta muốn vừa ngủ vừa nghe."

Tương Thanh tỏ ra hơi khó xử – "Thanh âm của tiêu thê lương lắm, không thích hợp ru giấc đâu…"

"Ta muốn nghe mà." – Ngao Thịnh đột nhiên ăn vạ – "Đến một chút chuyện cỏn con thế mà ngươi cũng không chịu làm cho ta sao?"

Tương Thanh hết cách, đành vươn tay hạ mành xe xuống, chắn ngang tầm mắt những người bên ngoài. Nói thật tình thì y đã bị Hạ Lỗ Minh nhìn đến lạnh hết cả sống lưng. Cũng chả biết tên Hạ Lỗ Minh này có ý gì, cứ như mắt đã bị dán dính lên người y, một chút chuyển dời ánh nhìn cũng chả có, nhìn đến mức y không thể thở nổi ấy.

Sau khi mành được hạ xuống thì Tương Thanh nhẹ nhàng thở hắt ra, còn Hạ Lỗ Minh thì có chút tiếc nuối, chỉ cúi đầu cầm một nhánh cây mà khêu lửa. Thế rồi chợt nghe có tiếng tiêu thổi từ trong xe vọng ra.

Tiếng tiêu này thật đặc biệt, nhẹ nhàng lưu loát, thê lương đến không nói nên lời. Hạ Lỗ Minh lại theo thói quen mà nhìn về phía tấm mành xe. Lúc này đây, Ngao Thịnh đang gối đầu lên chân Tương Thanh đột nhiên duỗi thẳng chân, đá tung tấm mành xe, khiến nó hất lên.

Trong chớp mắt, Hạ Lỗ Minh nhìn thấy được cảnh tượng trong xe, là một Tương Thanh đang hơi cúi đầu, tóc dài xõa tung, hai mắt khép hờ, chuyên tâm thổi tiêu, làm cho hắn phải cứng đờ cả người ra.

Ngao Thịnh cũng tinh ý mà thấy được Hạ Lỗ Minh đang nhìn chằm chằm về phía này. Hiện giờ nếu là ở nơi không người thì dám chắc hắn sẽ nhảy bổ đến đây lắm ấy.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, mà Ngao Thịnh xoay ngang người, ôm chầm lấy thắt lưng Tương Thanh, sau đó chui vào lòng y mà cọ cọ.

Tiếng tiêu của Tương Thanh ngưng bặt lại. Y cúi đầu xuống nhìn Ngao Thịnh đang ôm thắt lưng mình, có phần hơi xấu hổ, nhất thời chẳng biết nên phản ứng ra sao. Nhưng hình như Ngao Thịnh chỉ là một đứa trẻ làm nũng lúc ngủ mà thôi.

Ngao Thịnh quay đầu lại, hi hí mắt nhìn lén Hạ Lỗ Minh bên ngoài xe, chỉ thấy gương mặt hắn vốn có màu ngăm đen thì nay lại chuyển sang đỏ hồng, nhìn Tương Thanh đang bị nó ôm đến không dám chớp mắt, chỉ nuốt nước bọt liên tục mà thôi.

Ngao Thịnh thu chân về, mành xe lại buông xuống, cảnh bên trong xe lại được che kín, cũng chắn đi ánh mắt đầy ham muốn của Hạ Lỗ Minh bên ngoài kia.

Ngao Thịnh cười lạnh… hóa ra chỉ là một tên ngốc thôi. Nó ngẫm nghĩ một chút rồi lại ôm chặt thắt lưng Tương Thanh hơn, cả người dựa sát vào người y. Tương Thanh định đẩy nó ra, bởi tuy rằng nó vẫn là một đứa trẻ, nhưng là một đứa trẻ mười bốn tuổi rồi, cứ thế này… hình như không hay lắm thì phải.

Nhưng khi hắn vừa chạm đến vai Ngao Thịnh thì chợt nghe Ngao Thịnh nói mớ – "Mẫu thân!"

Tương Thanh chợt khựng lại, tay đặt ngay vai nó cũng thu về, lại nghe Ngao Thịnh nói tiếp – "Mẫu thân… vỗ lưng…"

Tương Thanh chần chừ một chút, sau cùng chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh vốn chỉ là muốn đùa dai thôi, nhưng động tác của Tương Thanh lại khiến nó sửng sốt. Một lúc sau, nó tự mình mỉm cười, đột nhiên nhìn chằm chằm Tương Thanh mà cười – "Mẫu thân, hôn một cái đi nha…"

Tương Thanh giật nảy người, Ngao Thịnh thì bật cười ha hả, khiến Tương Thanh giận lắm, đẩy nó dạt ra một bên.

Ngao Thịnh trở mình, tủm tỉm cười mà thưởng thức gương mặt đỏ ửng của Tương Thanh.

—

Chú thích:

[1] Ở đây là Nhĩ Nhã cố tình chơi chữ. Y phục dạ hành chỉ dành cho những kẻ làm việc lén lút vào ban đêm mặc, đã lén lút thì hiển nhiên là những kẻ tiểu nhân. Tiểu nhân này nếu dịch nghĩa bóng là kẻ bụng dạ xấu xa, nhưng nếu dịch nghĩa đen thì là người nhỏ bé, vậy người nhỏ bé mặc y phục kích cỡ nhỏ là đúng rồi.

162. Chương 81: Như Gần Như Xa

Hoa Liên Mạch tuy rằng đã bị bắt, nhưng khi Tề Phàm muốn áp giải hắn về nha môn thì lại bị Thiếu trang chủ cản trở.

Tề Phàm thì nói – "Tên Hoa Liên Mạch này phạm đến quốc pháp, vậy thì đương nhiên là phải áp giải hắn lên công đường, thẩm án xong thì định tội rồi."

Nhưng Thiếu trang chủ lại nói – "Đây đều là ân oán của giới giang hồ, không thể dễ dàng buông tha cho hắn được."

Hai bên cứ tranh chấp qua lại, không khí căng thẳng vô cùng.

Còn Tư Đồ và Tiểu Hoàng vốn dĩ đã rời khỏi chùa từ lâu thì lúc này lại đang ẩn mình trên một thân cây cao bên ngoài Thu Diệp Tự, lẳng lặng theo dõi tình hình bên dưới.

Tiểu Hoàng có chút không vừa ý, hỏi Tư Đồ – "Tên Thiếu trang chủ kia sao có thể cướp người từ tay quan phủ chứ?"

Tư Đồ mỉm cười bảo – "Mấy chuyện thế này trên giang hồ thật ra rất bình thường. Ở mỗi địa phương luôn có một môn phái lớn nào đó, mà quan phủ ở nơi ấy phải dựa dẫm vào họ, chính vì thế nên có nhiều khi quan lại địa phương đều phải nhìn sắc mặt mấy người đó mà hành sự."

Tiểu Hoàng gục gặc đầu, rồi đột nhiên quay sang hỏi Tư Đồ – "Vậy… Hắc Vân Bảo phải chăng cũng như thế?"

Tư Đồ cười – "Hắc Vân Bảo sao có thể mang ra đánh đồng với loại rẻ tiền như Bách Kiếm sơn trang chứ. Ngươi cũng quá xem thường tướng công của mình rồi đấy."

Tiểu Hoàng trừng mắt liếc Tư Đồ một cái – "Huynh lại ăn nói bậy bạ nữa rồi."

Tư Đồ vươn tay véo cằm tiểu hài tử – "Ai nói bậy bạ hồi nào? Hắc Vân Bảo ta nếu thật là thế thì cả cái triều đình này đều phải xem sắc mặt Tư Đồ ta đấy, không tin thì chúng ta thử xem sao héng?"

Tiểu Hoàng nén cười, nhỏ giọng thì thầm – "Biết huynh lợi hại rồi mà."

Tư Đồ nhìn tình hình trong chốc lát rồi bảo – "Xem chừng là chả có gì hay cả, chi bằng chúng ta đi ăn một bữa no nê đi, chờ đến tối lại đến Bách Kiếm sơn trang vậy."

Tiểu Hoàng giật mình hỏi – "Sao huynh lại biết cuối cùng người sẽ bị dẫn về Bách Kiếm sơn trang chứ? Ta thấy người tên Tề Phàm kia có vẻ rất chính trực mà."

Tư Đồ gật đầu – "Bộ khoái này đúng là không tệ thật, nhưng hắn lại không phải kẻ có quyền quyết định. Cho dù bây giờ hắn thắng được tên Thiếu trang chủ kia, áp giải người đi thì cũng không đảm bảo Huyện thái gia không giao người lại cho Bách Kiếm sơn trang."

"Sao thế như thế được…" – Tiểu Hoàng lắc đầu như còn muốn nói gì đó thì chợt nghe Tư Đồ lên tiếng – "Hơn nữa, hình như có người đang rất muốn mời chúng ta dùng bữa đấy."

Tiểu Hoàng sửng sốt – "Ai cơ?"

Tư Đồ đưa tay chỉ vào sân viện, Tiểu Hoàng quay đầu nhìn theo, thấy vị lão hòa thượng ban nãy chẳng biết từ bao giờ đã bày trên bàn đá trong sân một mâm cơm chay, đang ngước lên nhìn, cười nhẹ vẫy tay với hai người.

Tiểu Hoàng vẫn chưa kịp hết giật mình thì đã bị Tư Đồ ôm lấy, phi thân vào trong viện.

"Lão hòa thượng sao lại khách khí như thế chứ?" – Tư Đồ thoải mái ngồi vào bàn, đưa mũi hít một hơi rồi khen – "Thơm quá!"

Lão hòa thượng cười – "Dĩ nhiên rồi, khách quý đến chơi mà, miếu nhỏ này không có sơn trân hải vị gì, nhưng cũng có thể thu vén được vài món ăn chay."

Tiểu Hoàng khách khí mà ngồi xuống, bảo với lão hòa thượng – "Đã làm phiền đại sư rồi."

Lão hòa thượng nghiêng đầu nhìn Tiểu Hoàng một chặp, sau đó không nhịn được phải ngẩng mặt lên mà bật cười – "Sao thế gian này lại có một đôi phụ tử chả giống nhau chút nào thế nhỉ… Ha ha ha!"

"Phụ tử?" – Tiểu Hoàng sửng sốt kêu lên, Tư Đồ cũng giật mình hỏi lại – "Lão hòa thượng, ông đang nói gì thế?"

Lão hòa thượng vuốt râu bảo – "Dùng bữa đi đã, vừa ăn vừa nói chuyện vậy." – Nói xong liền dùng đũa gắp một món mà Tiểu Hoàng chưa bao giờ thấy qua đặt vào chén cho y – "Đây là đặc sản vùng núi nơi này đấy, ở chỗ khác không có đâu."

Tiểu Hoàng cầm đũa lên nhấm một chút, tuy rằng hương vị rất ngon, nhưng y làm gì còn tâm trí đâu mà dùng bữa nữa chứ, cứ bồn chồn mở to hai mắt nhìn lão hòa thượng, trông có vẻ rất đáng thương.

Thế là lão hòa thượng lại cười phá lên – "Người kia chắc chắn là đời này đã làm nhiều việc ác lắm, cho nên ông trời mới ban cho ông ta một đứa con thành thật thế này, lại còn cố tình sắp đặt sao cho hai khuôn mặt giống nhau như tạc, thật sự là chết cười mất thôi."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng lòng nóng như lửa đốt, mà lão hòa thượng thì chẳng chịu nói vào trọng tâm câu chuyện thì bắt đầu nổi giận, bèn cười lạnh một tiếng – "Lão hòa thượng kia, có chuyện gì thì nói mau đi."

Tiểu Hoàng vội kéo tay Tư Đồ, tạ lỗi với lão hòa thượng – "Đại sư, ông nói cho văn bối được biết đi."

Lão hòa thượng gật đầu – "Là do lão nạp nhiều lời rồi. Đây, cho tiểu thí chủ!" – Nói xong thì lấy từ trong ngực ra một phong thư giao cho Tiểu Hoàng – "Người nọ cách đây không lâu đã đến chùa này, hết ăn lại uống suốt nửa tháng ròng, trước khi đi có bảo trong vòng ba ngày thì tiểu thí chủ sẽ đến, dặn ta nếu gặp thì mang vật này đưa cho tiểu thí chủ."

"Ý ông là… ba ngày trước người ấy đã ở nơi này?" – Tiểu Hoàng nhìn lão hòa thượng, đưa tay lên nhận lấy lá thư.

"Đúng vậy!" – Lão hòa thượng gật đầu – "Trước kia khi ông ta mang quân đi đánh Nam Vương thì chúng ta quen nhau, ta xem như là đã quen phải một tên bằng hữu thường xuyên lừa gạt ăn đồ chùa vậy."

Tiểu Hoàng cầm thư trong tay mà ngẩn ngơ, tự lẩm bà lẩm bẩm – "Là thế sao… ba ngày trước vẫn còn ở nơi này à…?"

Tư Đồ thấy tiểu hài tử thương tâm thì đau lòng lắm – "Người đó cũng thật quá đáng, sao đã đến mà không chịu gặp mặt, ngay cả một lời cũng chả thèm nói, ở đâu ra kiểu làm cha như vậy chứ?"

Lão hòa thượng chỉ nhìn Tiểu Hoàng cười nhẹ rồi bảo – "Ông ta có nỗi khổ riêng của mình, tiểu thí chủ đừng trách ông ta."

Tiểu Hoàng gật đầu, lâu thật lâu sau đó mới nói – "Vãn bối hiểu."

"Dù sao thì ông ta sống tốt lắm, tiểu thí chủ có thể an tâm." – Lão hòa thượng lại gắp thêm một ít thức ăn cho Tiểu Hoàng – "Mau dùng bữa đi!"

Tiểu Hoàng cất kỹ thư vào người, sau đó bưng bát lên, ngoan ngoãn ăn hết cả một bữa cơm. Tư Đồ thấy bộ dạng tiểu hài tử như thế thì bất giác lại thấy đau lòng.

Sau khi dùng cơm xong tại sân của lão hòa thượng, hai người cáo từ ra về. Trở lại khách điếm rồi thì Tiểu Hoàng ngồi xuống giường, cẩn thận mở phong thư ra.

Tư Đồ đứng ở xa xa, chờ cho đến khi Tiểu Hoàng xem xong, thấy y cứ lật tới lật lui có vẻ rất đăm chiêu thì liền hỏi – "Sao thế? Nhạc phụ đại nhân nói gì vậy?"

Tiểu Hoàng có hơi khó xử mà đáp rằng – "Ông ấy nói huynh là người không tốt, bảo ta có dịp thì đổi người khác đi."

"Cái gì?" – Tư Đồ nổi giận – "Lão rùa già chết giẫm kia dám nói thế về ta à?"

Tiểu Hoàng kinh ngạc rồi cũng tức giận theo – "Huynh mới là cái đồ rùa già chết giẫm ấy."

Tư Đồ há hốc miệng nhìn Tiểu Hoàng —— tiểu hài tử dám mắng hắn ư?

Tiểu Hoàng mới rồi chỉ là nóng nảy nhất thời, lời thốt ra khỏi miệng thì mặt mày đỏ ửng, bèn thu thư về, nhìn Tư Đồ ra vẻ hối lỗi.

Tư Đồ sấn đến đoạt thư mà xem, lòng tự nhủ cứ để ta bắt gặp lão nói xấu ta một câu đi, xem ta có xé nát thư của lão không thì biết… nhưng nhìn hết một lượt từ đầu đến đuôi thì thần thái của Tư Đồ cũng thả lỏng ra, bèn ngồi xuống cạnh bên Tiểu Hoàng – "Chả phải ông ấy bảo ta tốt lắm sao?"

Tiểu Hoàng bèn cướp thư lại – "Vậy mà huynh còn mắng ông ấy nữa."

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng vào lòng mà ôm, vuốt giận cho y – "Ông cha của ngươi đúng là thần toán, chuyện như thế mà cũng có thể dự đoán được, quả nhiên là không đơn giản tí nào."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu bảo – "Ông ấy so với ta cũng nhìn xa trông rộng hơn nhiều."

Tư Đồ cầm chậu than đến gần, tức thì Tiểu Hoàng mang thư giấu ra sau lưng ngay.

Tư Đồ bật cười – "Chả phải trong thư đã viết hễ xem xong thì phải hủy ngay sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhỏ giọng nói – "Ta biết chứ… nhưng có thể đợi thêm một ngày nữa không?"

Tư Đồ thấy nét mặt luyến tiếc của Tiểu Hoàng, ngẫm lại thì chợt hiểu. Những điều mà Ân Tịch Ly từng cho y quả thật quá ít ỏi, ngoại trừ hằng hà sa số những kiếp nạn, thì cũng chỉ có phong thư này, như thể đó là minh chứng cho tình thương mà ông ta dành cho y vậy.

Hắn vừa định mang chậu than ra chỗ khác thì Tiểu Hoàng lại giữ chặt tay hắn, nửa muốn nửa không mà chìa lá thư ra.

Tư Đồ đón lấy phong thư nhìn một lượt, sau đó vung tay áo dập lửa than, rồi mang thư cất vào trong ngực cho Tiểu Hoàng.

"Không đốt sao?" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Không phải ông ấy là thần toán sao?" – Tư Đồ cười lạnh – "Vậy thì việc này hẳn cũng đã tính được rồi, thế thì cứ giữ lại đi."

Tiểu Hoàng nghĩ một chút rồi gật đầu.

Tư Đồ nhìn sắc trời rồi bảo – "Cũng không còn sớm nữa rồi, chúng ta đến Bách Kiếm sơn trang một chuyến xem tình hình thế nào."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng đồng ý, vừa định đứng dậy thì đã nghe Tư Đồ nói – "Cứ thế mà đi thì không được đâu."

Tiểu Hoàng tỏ ra khó hiểu – "Sao lại không được?"

"Kiểu ăn vận của ngươi ấy." – Tư Đồ nheo mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Ngươi nhìn ngươi đi, bình thường tay chân vụng về, y phục này thì dài thậm thượt, ngươi sẩy chân vấp ngã cũng chả biết bao nhiêu lần nữa. Lần này là chúng ta đi nghe lén đấy."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" – Tiểu Hoàng cảm thấy Tư Đồ nói rất có lý.

Tư Đồ thấy quỷ kế đã thành, bèn lấy từ trong hành lý ra một bộ y phục dạ hành – "Ngươi thay bộ này đi, rồi ta dẫn ngươi theo."

Tiểu Hoàng đón lấy y phục rồi thì hỏi lại – "Sao trông nó nhỏ thế?"

Tư Đồ bật cười – "Y phục dạ hành mà, dĩ nhiên là phải nhỏ rồi."[1]

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ một chặp, sau đó buông mành xuống, bảo với Tư Đồ – "Huynh không được nhìn lén." – Sau đó giấu mình sau tấm mành giường, bắt đầu thay y phục.

Một lát sau, mành giường hơi hé mở, rồi cái đầu của Tiểu Hoàng ló ra, nhỏ giọng cất lời – "Y phục nhỏ quá hà."

Tư Đồ âm thầm cười trộm trong lòng, đáp – "Nhỏ sao? Hay là ngươi béo lên? Rõ ràng là ta đã y theo dáng vóc bình thường của ngươi để làm mà."

"Thật không…" – Tiểu Hoàng lại ngẫm nghĩ, hay là mình béo ra thật? Không phải đâu… y khẽ véo véo tay mình, vẫn nhỏ xíu như thế mà.

"Thôi thì như vầy đi, ngươi bỏ bớt y phục ra là được mà." – Tư Đồ đề nghị.

Tiểu Hoàng đỏ mặt lên – "Không mặc lý y ư…"

Tư Đồ gật đầu – "Đúng vậy, dù gì bây giờ trời cũng không lạnh, chả phải ngươi cũng cứ ồn ào than nóng mãi đấy sao? Y phục dạ hành này cũng đủ dày rồi.

"Ừ hử…" – Tiểu Hoàng lại thụt lui vào, bắt đầu cởi lý y của mình, rồi cởi cả chiếc áo cánh ngắn, thế rồi đột nhiên Tư Đồ ló đầu vào – "Oái… thật sự béo lên kìa."

"Không được nhìn!" – Tiểu Hoàng vung tay ném ngay một cái gối ra.

Tư Đồ ôm gối ngồi ở bên ngoài mà tiếc nuối khôn xiết. Vào sớm quá rồi, phải chờ đến khi tiểu hài tử cởi nốt quần thì lại vào xem lần nữa mới được.

Một lát sau thì nghe có tiếng từ bên trong truyền ra – "Được rồi…"

Tư Đồ vừa nghe thì hí hửng lắm, bèn cười hì hì – "Được ư? Vậy sao còn không ra đây vậy?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vén một bên mành giường lên, nhìn Tư Đồ rồi hỏi nhỏ – "Cứ phải mặc thế này sao?"

Tư Đồ nhanh chóng mang phần mành còn lại cũng vén lên, người đang mặc y phục dạ hành bó sát hiện ra rõ mồn một trước mắt hắn, khiến cho hắn nhìn đến suýt lòi cả tròng mắt, chỉ biết nuốt khan mà gật đầu – "Nhất định là phải mặc như thế đó."

Nhìn lại Tiểu Hoàng, người này vốn trước nay chỉ mặc những bộ trường bào màu đen, dáng người chỉ khi không mặc y phục gì thì mới có thể nhìn thấy rõ, mà bản thân tiểu hài tử thì cứ hay e thẹn ngượng ngùng, thế nên Tư Đồ có mấy khi thấy được đâu. Lần này khéo sao y phục dạ hành bằng tơ lụa màu đen, ôm sát lấy người Tiểu Hoàng, hình dáng cơ thể hiện rõ ra. Tư Đồ vừa nhìn đã không ngừng khen thầm… tiểu hài tử này đúng là đẹp bẩm sinh mà, thân hình nhỏ nhắn, tứ chi cân xứng, thân người ngắn mà tay chân dài, thắt lưng nhỏ gọn. Hắn nhịn không được bèn tiến đến véo một phen —— trơn láng mịn màng thật đã tay quá sức.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ có vẻ mặt cười chả lấy gì làm đứng đắn, đã định cởi phứt bộ y phục ra thì lại bị Tư Đồ kéo đi – "Đi thôi, đã đến giờ rồi." – Nói xong thì ôm Tiểu Hoàng nhảy ra khỏi phòng theo đường cửa sổ, phi thân lên đầu tường.

Tiểu Hoàng có chút buồn bực trong lòng, Tư Đồ cũng đâu phải mới đi lần một lần hai, sao lần này lại hưng phấn đến thế chứ.

"Nha…" – Đang nghĩ ngợi thì Tiểu Hoàng cả kinh thốt lên. Tư Đồ đương ôm y chạy, nhưng tay thì lại không tốt chút nào, đang véo véo mông y. Thế là Tiểu Hoàng lập tức hiểu ra, là Tư Đồ cố y may y phục nhỏ lại, ép y không mặc y phục lót bên trong.

"Huynh,… sao huynh lại vô vị thế chứ hả?" – Tiểu Hoàng trừng Tư Đồ, còn Tư Đồ thì lại sờ sờ Tiểu Hoàng cách qua một lớp y phục lụa mềm mại, khiến Tiểu Hoàng giãy dụa một phen. Tâm tình Tư Đồ bây giờ đang tốt lắm, mặt khác thì cũng không biết là làm sao, mà chỉ cần nghĩ đến việc bên trong Tiểu Hoàng chả mặc gì thì đã thấy mũi ngứa ngáy, máu nóng sôi lên sùng sục.

Mưa to liên tục đến nửa đêm cũng chẳng ngớt, Ngao Thịnh nhìn ngó một hồi cũng chán, bèn đòi quay trở vào xe ngựa.

Vào đến nơi rồi thì Ngao Thịnh chợt nghĩ đến điều gì, bèn quay sang hỏi Tương Thanh cũng vừa vào đến – "Nghe Mộc Lăng bảo ngươi biết thổi tiêu đúng không?"

Tương Thanh sửng sốt, sau đó gật đầu.

"Làm sao mà biết thổi thế?" – Ngao Thịnh hỏi với vẻ hứng thú.

Tương Thanh đáp – "Trước đây có học qua chút ít, thổi cũng không lấy gì làm hay cả."

"Nhưng mà…" – Ngao Thịnh chỉ hành lý của Tương Thanh – "Ngươi vẫn mang tiêu theo mà?"

Tương Thanh xoay mặt nhìn hành lý của mình, cũng không nói thêm gì, lại nghe Ngao Thịnh bảo – "Ngươi thổi một khúc đi, ta muốn nghe."

Tương Thanh giật mình – "Bây giờ ư?"

"Ừ!" – Ngao Thịnh gật đầu, tiến đến nằm sát bên Tương Thanh, đầu gối lên chân y – "Thổi khúc nào êm ái ấy, ta muốn vừa ngủ vừa nghe."

Tương Thanh tỏ ra hơi khó xử – "Thanh âm của tiêu thê lương lắm, không thích hợp ru giấc đâu…"

"Ta muốn nghe mà." – Ngao Thịnh đột nhiên ăn vạ – "Đến một chút chuyện cỏn con thế mà ngươi cũng không chịu làm cho ta sao?"

Tương Thanh hết cách, đành vươn tay hạ mành xe xuống, chắn ngang tầm mắt những người bên ngoài. Nói thật tình thì y đã bị Hạ Lỗ Minh nhìn đến lạnh hết cả sống lưng. Cũng chả biết tên Hạ Lỗ Minh này có ý gì, cứ như mắt đã bị dán dính lên người y, một chút chuyển dời ánh nhìn cũng chả có, nhìn đến mức y không thể thở nổi ấy.

Sau khi mành được hạ xuống thì Tương Thanh nhẹ nhàng thở hắt ra, còn Hạ Lỗ Minh thì có chút tiếc nuối, chỉ cúi đầu cầm một nhánh cây mà khêu lửa. Thế rồi chợt nghe có tiếng tiêu thổi từ trong xe vọng ra.

Tiếng tiêu này thật đặc biệt, nhẹ nhàng lưu loát, thê lương đến không nói nên lời. Hạ Lỗ Minh lại theo thói quen mà nhìn về phía tấm mành xe. Lúc này đây, Ngao Thịnh đang gối đầu lên chân Tương Thanh đột nhiên duỗi thẳng chân, đá tung tấm mành xe, khiến nó hất lên.

Trong chớp mắt, Hạ Lỗ Minh nhìn thấy được cảnh tượng trong xe, là một Tương Thanh đang hơi cúi đầu, tóc dài xõa tung, hai mắt khép hờ, chuyên tâm thổi tiêu, làm cho hắn phải cứng đờ cả người ra.

Ngao Thịnh cũng tinh ý mà thấy được Hạ Lỗ Minh đang nhìn chằm chằm về phía này. Hiện giờ nếu là ở nơi không người thì dám chắc hắn sẽ nhảy bổ đến đây lắm ấy.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, mà Ngao Thịnh xoay ngang người, ôm chầm lấy thắt lưng Tương Thanh, sau đó chui vào lòng y mà cọ cọ.

Tiếng tiêu của Tương Thanh ngưng bặt lại. Y cúi đầu xuống nhìn Ngao Thịnh đang ôm thắt lưng mình, có phần hơi xấu hổ, nhất thời chẳng biết nên phản ứng ra sao. Nhưng hình như Ngao Thịnh chỉ là một đứa trẻ làm nũng lúc ngủ mà thôi.

Ngao Thịnh quay đầu lại, hi hí mắt nhìn lén Hạ Lỗ Minh bên ngoài xe, chỉ thấy gương mặt hắn vốn có màu ngăm đen thì nay lại chuyển sang đỏ hồng, nhìn Tương Thanh đang bị nó ôm đến không dám chớp mắt, chỉ nuốt nước bọt liên tục mà thôi.

Ngao Thịnh thu chân về, mành xe lại buông xuống, cảnh bên trong xe lại được che kín, cũng chắn đi ánh mắt đầy ham muốn của Hạ Lỗ Minh bên ngoài kia.

Ngao Thịnh cười lạnh… hóa ra chỉ là một tên ngốc thôi. Nó ngẫm nghĩ một chút rồi lại ôm chặt thắt lưng Tương Thanh hơn, cả người dựa sát vào người y. Tương Thanh định đẩy nó ra, bởi tuy rằng nó vẫn là một đứa trẻ, nhưng là một đứa trẻ mười bốn tuổi rồi, cứ thế này… hình như không hay lắm thì phải.

Nhưng khi hắn vừa chạm đến vai Ngao Thịnh thì chợt nghe Ngao Thịnh nói mớ – "Mẫu thân!"

Tương Thanh chợt khựng lại, tay đặt ngay vai nó cũng thu về, lại nghe Ngao Thịnh nói tiếp – "Mẫu thân… vỗ lưng…"

Tương Thanh chần chừ một chút, sau cùng chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh vốn chỉ là muốn đùa dai thôi, nhưng động tác của Tương Thanh lại khiến nó sửng sốt. Một lúc sau, nó tự mình mỉm cười, đột nhiên nhìn chằm chằm Tương Thanh mà cười – "Mẫu thân, hôn một cái đi nha…"

Tương Thanh giật nảy người, Ngao Thịnh thì bật cười ha hả, khiến Tương Thanh giận lắm, đẩy nó dạt ra một bên.

Ngao Thịnh trở mình, tủm tỉm cười mà thưởng thức gương mặt đỏ ửng của Tương Thanh.

163. Chương 82

Chương 82 | Phong ba dần nổi

– Phong ba tiệm khởi –

Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng tung người nhảy mấy bước đã vào trong Bách Kiếm Sơn Trang. Bách Kiếm sơn trang này không hổ là môn phái lớn nhất Ở Bách Kiếm Thành. Toàn trang dựa vào lưng núi Bách Kiếm, bề thế hùng vĩ, nhìn mà chấn động.

Tư Đồ đáp xuống đầu tường rồi hơi băn khoăn, hỏi Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên này, ngươi nói xem vì sao bên trong sơn trang nào cũng phải có một cái tháp nhỉ… hay là cũng cho xây một cái trong Hắc Vân Bảo đi."

Tiểu Hoàng gắng vùng ra, hung hăng đập đập lên tay Tư Đồ – "Không cho huynh sờ bậy! Nhột muốn chết!"

Tư Đồ vừa nghe đã hăng hái, ngả ngớn qua hỏi – "Nhột chỗ nào? Ta gãi cho ngươi nha."

Tiểu Hoàng muốn rụt lại một chút, nhưng quên mất đi rằng cả hai đang ở trên nóc nhà nên người loạng choạng – "…Nha…"

"Ai đó?" – Một gã thủ vệ ở cách đó không xa đã phát hiện ra.

Tư Đồ vươn tay chụp Tiểu Hoàng lại, phi thân nhảy vào bụi cỏ kế bên, ra hiệu cho Tiểu Hoàng im lặng.

Hai gã thủ vệ chạy tới nơi, sục sạo tìm kiếm.

"Ngươi có nghe thấy lúc nãy không?" – Một gã hỏi – "Tuồng như có người."

"Có phải mèo không ta?"

Tư Đồ nhìn sang Tiểu Hoàng một cái, ghé vào bên tai y hạ giọng kêu – "Bắt chước mèo kêu meo meo hai tiếng đi."

Tiểu Hoàng trừng lên, nhưng mắt thấy đối phương đã chạy đến gần bụi cỏ rồi, nếu lúc này mà bị phát hiện ra thì chẳng phải là đã cản bước Tư Đồ đó sao? Tiểu Hoàng bất đắc dĩ, hé miệng ra nhỏ tiếng kêu – "Meo meo ~"

"Coi đi… ta đã bảo là mèo hoang ở quanh đây mà."

"Nhưng con mèo này kêu dễ nghe thật ấy nha." – Hai gã thủ vệ vừa nói chuyện vừa quay người bỏ đi. Để lại Tư Đồ ở nơi đấy bụm miệng nín cười.

Tiểu Hoàng đỏ mặt, trừng mắt liếc Tư Đồ – "Đều tại huynh hết!"

Tư Đồ chồm qua hung dữ cắn một cái vào má y, hai tiếng "meo meo" lúc nãy của Tiểu Hoàng khiến Tư Đồ nghe xong thì hồn phách bay hết ra ngoài rồi.

"Không biết gã Hoa Liên Mạch kia có ở trong Bách Kiếm Sơn Trang không?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ cười – "Dễ ợt thôi, tóm một tên nào đấy hỏi một phát là ra ngay chứ gì?" – Nói rồi thì túm Tiểu Hoàng ra ngoài sân, hướng về phía có ánh đèn chạy đến.

Lần thứ hai tiếp đất, hai người đi đến trước cửa trù phòng.

"Ồ? Bách Kiếm Sơn Trang đang thết đãi khách khứa kìa." – Tư Đồ ngắm nghía những cái bóng người hầu bận rộn tới lui bên trong trù phòng.

"Làm phô trương như vậy, dường như là một vị khách khó mời lắm đây." – Tiểu Hoàng cũng thấy rất lạ lùng, kéo kéo Tư Đồ – "Chúng ta cùng đi xem đi."

Tư Đồ gật gù dẫn Tiểu Hoàng đi, âm thầm nối gót một tên hạ nhân đang bưng thức ăn mà đi đến sảnh trước.

Trong sảnh trước lúc này đang bày tiệc rượu, khắp viện đều thấy múa ca tưng bừng, cánh cửa sương phòng rộng mở, bên trong đều là tiệc rượu ngập tràn. Ngồi bên trong là một người mập ú đã luống tuổi, mặt mũi trơn bóng như dầu. Bên cạnh là hai nữ tử xinh đẹp đang hầu rượu gắp thức ăn cho lão. Đang khoanh tay hầu hạ ở bên dưới là một lão giả nho nhã, tuổi đã quá năm mươi. Ngồi bên cạnh lão giả ấy là vị Thiếu trang chủ kia.

Vì Tiểu Hoàng không có võ công, nên Tư Đồ phải ẩn nấp ở khá xa, may sao trong viện đang ca múa rộn rã như thế, cho nên muốn phát hiện cũng khó lòng.

"Đằng kia hẳn phải là trang chủ Ngô Mông của Bách Kiếm Sơn Trang rồi." – Tư Đồ chỉ tay về phía lão giả đang hầu rượu.

"Vậy còn kẻ ngồi trên ghế là ai?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ lắc đầu – "Không nhận ra, nhìn bộ dáng của gã này không giống như có võ công."

Nhĩ lực của Tư Đồ rất tốt, hắn nín thở ngưng thần chăm chú nghe bọn người kia nói cười, chợt nghe thấy tiếng Ngô Mông nói với kẻ đang ngồi – "Lần này đã làm phiền Hứa huyện lệnh quá, nên chúng tôi mới có thể bắt được tên tặc tử kia, tôi thay mặt cho bách tính của Bách Kiếm thành, xin đa tạ Hứa huyện lệnh đã tận tụy hết lòng."

Tư Đồ nghe thấy thì bĩu môi cười khẩy – "Lại còn tận tụy hết lòng cơ đấy, nhìn bộ dángục ịch của lão ta đâu có giống quan thanh liêm đâu."

"Ha ha… nào có, nào có chứ." – Đừng thấy vóc người của huyện lệnh kia béo núc mà lầm, giọng nói của lão the thé, nhỏ xíu – "Có thể phân ưu cùng thái sư, ấy là vinh hạnh của ta."

"Thái sư?" – Tư Đồ nhẹ chau mày.

"Có liên quan gì đến Hạ Viêm Quảng?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ lắc đầu, ý bảo hãy nghe tiếp.

"Có điều là," – Huyện lệnh kia nói tiếp – "Các ngươi cần phải gạt tên Tề Phàm đó… Con mắt kẻ này tinh tường chết bỏ, nếu như để cho hắn biết ta đưa người tới chỗ các ngươi là biết sẽ loạn lên thế nào rồi đấy."

"Xin yên lòng, nhất định tôi sẽ an bài thỏa đáng." – Ngô Mông nhanh tay rót thêm rượu gắp thêm thịt cho tên huyện lệnh kia. Suốt cả bữa tiệc, hai cha con ông ta thay phiên nhau rót rượu cho lão. Chẳng mấy chốc sau, huyện lệnh đã say ngất ngư, nghiêng trái ngả phải. Cuối cùng, Ngô Mông dặn dò người của ông ta đưa khách vào trong phòng nghỉ ngơi, còn hai cha con thì chạy ra sau hậu viện.

Tư Đồ bĩu môi – "Lão huyện thái gia này cũng chịu uống ghê nhỉ, lâu như vậy mới chịu say." – Hắn ngoảnh lại nhìn, suýt nữa đã phụt cười thành tiếng, vì thấy Tiểu Hoàng đã dựa vào cánh tay hắn, ngủ say sưa mất rồi.

Tư Đồ lắc đầu, mới sớm hôm nay họ đã phải đi dạo phố mua sách, hẳn cũng mệt mỏi rồi. Hắn ôm lấy Tiểu Hoàng, sự cử động nho nhỏ ấy khiến Tiểu Hoàng mơ màng tỉnh lại, vươn tay vịn lấy vai Tư Đồ – "Ăn xong rồi nha…"

Tư Đồ gật đầu – "Ngươi cứ ngủ tiếp đi."

"Ừm" – Tiểu Hoàng thật sự vùi vào trong lồng ngực Tư Đồ, dụi dụi, xong ngủ tiếp.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, khẽ lắc đầu hết cách, rồi đuổi theo hai phụ tử kia đi đến hậu viện.

Phụ tử họ Ngô vào trong sài phòng sau hậu viện, nhóm đốm lửa cháy lên. Tư Đồ từ xa nhìn tới, thấy gã Hoa Liên Mạch kia bị trói gô lại, nhét vào bên cạnh đống cỏ khô.

Thấy hai người kia tới gần, Hoa Liên Mạch nhẹ ngóc đầu dậy, ngơ ngác nhìn chung quanh.

"Hoa Liên Mạch" – Ngô Mông nói – "Ngươi còn không chịu lấy thứ kia giao ra đây?"

Hoa Liên Mạch thở dài – "Thứ mà các ngươi nói tới, ngay cả nghe ta còn chưa nghe qua, sao mà giao cho các ngươi được?"

"Ngươi thành thật khai ra đi" – Ngô Mông cười nhạt – "Người họ Lạc các ngươi rất giỏi đào địa đạo, đây là chuyện trên giang hồ ai ai cũng biết, ngươi có chối cũng chẳng ích lợi gì."

"Người nhà chúng ta biết đào địa đạo đấy thì sao hử?" – Hoa Liên Mạch trừng mắt lên – "Ta không có bản đồ địa mạch Nam Cương gì sất, các người thả ta ra đi."

"Nam Cương địa mạch đồ?" – Tiểu Hoàng trong lòng Tư Đồ động đậy lỗ tai mấy cái, rồi tỉnh dậy.

Tư Đồ khẽ nhướn mày với y – "Từ cái ngày bọn họ bắt đầu truy bắt Hoa Liên Mạch, ta đã nghĩ tới chuyện có thể có liên quan đến địa đạo rồi. Nhưng ngờ đâu là thật sự. Coi bộ, đã có người có thể cho chúng ta manh mối tốt để tìm Lạc Trĩ đồ rồi."

"Lúc này… huyện lệnh kia có nhắc đến Thái sư." – Tiểu Hoàng lại nói – "Nếu nói thế tức là có liên quan đến Hạ Viêm Quảng, ông ta đã có ý muốn tìm địa mạch rồi sao?"

Tư Đồ sờ sờ cằm – "Nhưng mà có chút chuyện kỳ quái, gã kia nói là Nam Cương địa mạch đồ, chứ không phải Lạc Trĩ đồ… Thế là thế nào?"

Hai người kiên nhẫn nghe tiếp cuộc nói chuyện phía bên trong, vẫn nghe thấy phụ tử họ Ngô hết lần này đến lần khác ép hỏi Hoa Liên Mạch những chuyện có liên quan đến địa mạch Nam Cương, nhưng Hoa Liên Mạch bảo không biết là không biết. Cuối cùng Ngô Mông có chút không kềm chế được, bảo nhi tử mang roi đến quất dữ tợn vào Hoa Liên Mạch.

Nghe thấy Hoa Liên Mạch rên thảm thiết một tiếng rồi lại một tiếng, mặt mũi Tiểu Hoàng trắng nhợt đi. Y dựa vào lòng Tư Đồ mà nói – "Nếu chúng ta không bắt được gã, gã cũng sẽ không phải chịu đau khổ thế này."

Tư Đồ cười khì – "Không phải như ngươi nói đâu, tiểu tử này làm chuyện xấu xa không ít, bị quất cho vài roi thì đã là gì… Có điều, ở đây trừ chúng ta ra còn có kẻ khác đang lặng lẽ nhìn chằm chặp đấy."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Còn một người nữa sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Vừa mới tới, công phu không tệ đâu." – Nói rồi thì ghé vào bên tai Tiểu Hoàng bổ sung – "Là một phụ nữ."

Tiểu Hoàng hơi tò mò, cũng hết buồn ngủ rồi, hỏi Tư Đồ – "Nam hay nữ cũng nghe ra được ư?"

"Tất nhiên là được." – Tư Đồ vờ vịt như thật – "Không tin à, ngươi qua nghe một chút này."

Tiểu Hoàng tiến qua thật, nghe ngóng tiếng thở của Tư Đồ, bất thình lình bị Tư Đồ hôn lên lỗ tai một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng cả kinh, thốt ra mà không hề có phòng bị, thanh âm cũng không nhỏ, tức khắc bị phụ tử họ Ngô nghe thấy.

"Ai đó?" – Ngô Mông cùng nhi tử phi thân vọt ra ngoài, hét to một tiếng – "Đi ra!"

Tiểu Hoàng mau lẹ che miệng lại, nhìn sang Tư Đồ có hơi áy náy. Tư Đồ vươn tay nhẹ nhàng xoa lưng y bảo – "Sao lại bất cẩn như thế hửm? Đáng bị phạt!" – Nói rồi, bàn tay chậm rãi lần xuống dưới, tóm lấy mông Tiểu Hoàng.

"Ư…" – Tiểu Hoang bịt mồm không dám hé răng, nhưng khó chịu quá chừng đi, ngước lên nhìn Tư Đồ thì bị Tư Đồ ghì lấy mà hôn.

"Ai đó? Mau ra đây!" – Ngô Mông lại rống thêm một tiếng. Tiểu Hoàng khẩn trương nhìn Tư Đồ. Tư Đồ lại lơ lơ đãng đãng, cứ hôn Tiểu Hoàng không buông. Đôi tay hắn cách lớp y phục bằng lụa mỏng cứ lần lên mò xuống quanh cơ thể Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vùng vẫy không xong, vừa tức vừa gấp. Tên Tư Đồ này, da mặt còn dày hơn tường thành nữa.

Ngay lúc phụ tử họ Ngô muốn rút đao xông lên, chợt nghe thấy nơi bờ tường đối diện vọng đến tiếng cười nữ nhân hơi trầm đục – "Ha ha…"

Hai phụ tử họ Ngô cả kinh ngước lên, thấy từ mé đầu tường nhảy xuống một người phụ nữ áo hoa tóc dài.

Người này vừa đáp xuống viện thì cười khẩy nhìn Ngô Mông – "Có câu này nói quả thực chẳng sai, rằng quân tử nổi danh nhất chốn giang hồ, thật ra là ngụy quân tử không biết xấu hổ nhất giang hồ."

Dưới bóng trăng, chỉ thấy vừa đáp xuống kia là một nữ tử vóc dáng nhỏ nhắn, tuổi đã không còn trẻ nữa. Thoạt trông như đã quá bốn mươi. Nước da bà rất trắng trẻo, ngũ quan cũng rất đoan chính, vận trên người một bộ áo hoa thêu ánh bạc, nhìn bộ dáng không giống người Trung Nguyên.

Ngô Mông nhìn bà ta đăm đăm một lúc lâu, sau đó mới lắp ba lắp bắp buông lời – "Tô Mẫn…"

Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng xơ múi hết lượt xong, nghe Ngô Mông nói vậy thì giật mình nhướn mày lên nói – "Nam Vương Tô Mẫn sao? Có địa vị lắm đấy!"

Tiểu Hoàng cũng chui ra khỏi lòng Tư Đồ, dò xét nhìn ra bên ngoài, hỏi – "Đấy là Nam Vương Tô Mẫn ư?"

Tư Đồ vui mừng – "Năm xưa không phải tương truyền chuyện Tô Mẫn vì tránh né việc Ân Tịch Ly cưới bà ta nên mới xé cờ tạo phản đó sao?"

"Ừ. Việc này ta cũng có nghe nói đến." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Có điều sau này Ân… Ân tướng quốc không phải đã bắt sống được Tô Mẫn xong lại thả ra, sau đó nhận bà làm tỷ tỷ sao?"

"Cho nên mới nói," – Tư Đồ cười – "Không phải người ngoài, là cô cô của ngươi."

Tiểu Hoàng thận trọng quan sát bà… Kia là Tô Mẫn đó.

Ngô Mông khẽ trấn tĩnh lại rồi hỏi – "Nam Vương đại giá quang lâm, chẳng hay có chuyện gì?"

Tô Mẫn mỉm cười – "Số là ta nghe đệ đệ của ta nói rằng cậu cháu khả ái của ta ở chỗ này nên mới đến gặp gỡ, bất quá trùng hợp ngay lúc Bách Kiếm Thành treo khoản tiền lớn bắt dâm tặc, nên mới được đại khai nhãn giới đấy chứ."

"Gì cơ…. Sao cháu trai của Nam Vương lại ở Bách Kiếm Thành cho được?" – Ngô Mông cười nhạt – "Vậy Nam Vương còn không mau đi gặp gỡ thân nhân đi, đừng dừng lại…"

"Ha ha…" – Tô Mẫn cười – "Ngô trang chủ rất có hứng thú với Nam Cương địa mạch đồ đấy à? Sao đây, muốn lấy cương thổ Nam quốc của ta sao?"

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau – Hóa ra là thế, Nam Cương dẫu rằng rất ít binh mã, nhưng lại có nhiều rừng rậm núi non, thủ thì dễ mà công thì khó. Nhất thiết phải là một khi chiếm được bản đồ địa mạch rồi thì trực tiếp tiến công đến Vương thành, vậy thì cương thổ Nam quốc ấy có thể nói là dễ như trở bàn tay rồi.

"Có điều Tô Mẫn cũng thật là, một mình tiến vào Bách Kiếm Sơn Trang như vậy, cường long khó áp chế lũ rắn độc…" – Tư Đồ lẩm bẩm.

"Vậy phải làm sao đây?" – Tiểu Hoàng có hơi sốt ruột hỏi Tư Đồ – "Phải nhanh nghĩ cách lên."

Tư Đồ vừa nghĩ qua, trên mặt hắn nhoẻn một cái cười như đùa cợt.

"Huynh… huynh lại có mưu ma chước quỷ gì nữa đấy?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ khẽ cảnh giác.

Tư Đồ mỉm cười, nói – "Nghe đâu Ngô Mông có một tiểu thiếp, là đệ nhất tiểu mỹ nhân ở Bách Kiếm Thành… Chúng ta tới xem thử coi nhé?"

Tiểu Hoàng khẽ tức giận – "Lúc này là lúc nào mà huynh còn có tâm tư đó chứ…"

Tư Đồ thấy tiểu hài tử dỗi thế thì lòng hả hê lắm, hắn nói – "Tự ta có diệu kế!" – Nói rồi, ôm choàng qua Tiểu Hoàng, phi thân bỏ đi.

Đi vòng ra sương phòng ở hậu viện, Tư Đồ tìm thấy tên Hứa huyện lệnh say mèm ngoẹo đầu ngủ mê man kia, hắn rút một tấm màn giường gói lão lại, xem lão như lợn chết tha ra ngoài sân.

"Huynh muốn làm gì ha?" – Tiểu Hoàng nhìn mà sợ hãi, như vậy chẳng được mấy bước thì người sẽ tỉnh lại rồi.

"Tục ngữ có câu, kim ốc tàng Kiều, ngươi nhìn tòa Bát bảo linh lung tháp kia đi, chắc chắn phải là nơi Ngô Mông giấu tiểu thiếp nhà lão rồi." – Đoạn, Tư Đồ giấu Tiểu Hoàng bên trong tòa giả sơn trong sân, còn mình thì tha tên huyện lệnh nhảy lên bảo tháp.

Tiểu Hoàng ở yên tại chỗ, sốt ruột mà không dám lên tiếng. Còn chưa nghĩ ra được đầu đuôi thì Tư Đồ đã trở về rồi.

"Huynh làm gì vậy?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ đưa tay lên "sụyt" một tiếng. Cùng lúc đó, chợt nghe thấy từ trên Bát bảo linh lung tháp vọng xuống tiếng thét chói lói của nữ nhân – "Nha… người đâu, có dâm tặc!"

Tòa tháp này xây cũng khá cao, cộng thêm tiểu thiếp của Ngô Mông vốn là một ca cơ, giọng thì lanh lảnh rõ to đi. Một tiếng thét kia, tất thảy mọi người trong Bách Kiếm Sơn Trang đều nghe thấy, ngay cả xóm giềng cũng nghe thấy luôn.

Sau đó, Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vọt lên trên bờ tường, chợt nghe thấy Tư Đồ vận nội lực lên, quay ra không trung rống to – "Dâm tặc lại ra ngoài hại người này! Đã chuồn vào trong phòng tiểu thiếp của Ngô trang chủ này!"

Một tràng rống xong xuôi, đèn đuốc toàn thành rực sáng, lính lác đang tuần tra đêm ở phía xa cũng hồng hộc chạy tới. Tư Đồ nhìn ra xa thật xa, phát hiện dẫn đầu chính là Tề Phàm, xong đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng – Thế này càng thêm náo nhiệt đó.

Tiểu Hoàng hơi dở cười dở khóc, chiêu này của Tư Đồ thật độc địa quá sức.

Cùng lúc đó, phụ tử họ Ngô đang giằng co với Tô Mẫn nơi hậu viện cũng nghe được động tĩnh. Tô Mẫn sửng sốt, sau đó khanh khách cười vang – "Ngô trang chủ, xem ra trang vụ của ông bận rộn quá đấy."

Bộ mặt Ngô Mông đỏ gay gay. Lão nhìn sang gã Hoa Liên Mạch đang ở sài phòng phía sau mình. Đương lúc lão không biết phải làm sao thì có hạ nhân hấp ta hấp tấp chạy tới thưa – "Lão gia, không xong rồi. Huyện thái gia không biết làm sao mà lõa lồ chạy vào trong phòng của Tam phu nhân… Tam phu nhân trong lúc hốt hoảng… đã đem ngài ấy, ngài ấy ra…"

"Khiến người ta làm sao?" – Ngô Mông trợn trừng.

"Tam phu nhân… cầm lấy con gao gọt hoa quả, thiến mất Hứa huyện lệnh rồi…" – Hạ nhân thưa xong thì phập phồng sợ sệt.

Trong tích tắc Ngô Mông biến sắc.

Tư Đồ ở phía sau mím môi nhìn Tiểu Hoàng – "Oa, cô Tam phu nhân này cũng lợi hại quá chừng."

Tiểu Hoàng sốt ruột – "Đều do huynh hồ đồ… bây giờ phải làm sao đây?"

Tư Đồ nhướn mi – "Làm sao là làm sao? Tên huyện thái gia này nhìn qua tốt tướng lắm… Trong nhà chắc chắn thê thiếp cả đàn, con cái thì đầy đất… Yên tâm đi, không đoạn tử tuyệt tôn đâu, chỉ là để cho lão sau này đừng có làm chuyện ác nữa thôi." – Nói rồi vươn tay ôm lấy Tiểu Hoàng – "Chúng ta dẫn Hoa Liên Mạch đi!" – Nói xong, tung người nhảy lên.

Phụ tử Ngô Mông chợt nghe "Đùng" một tiếng, nóc sài phòng bất thình lình nổ tung, ngói tường vỡ nát rơi xuống đất. Đợi khi bọn họ định thần lại, Hoa Liên Mạch trong sài phòng đã không còn thấy tăm hơi.

Tô Mẫn phi thân nhảy lên đuổi theo, hô to – "Đừng chạy!"

164. Chương 82: Phong Ba Đần Nỗi

Phong ba tiệm khởi

Tư Đồ dẫn Tiểu Hoàng tung người nhảy mấy bước đã vào trong Bách Kiếm Sơn Trang. Bách Kiếm sơn trang này không hổ là môn phái lớn nhất Ở Bách Kiếm Thành. Toàn trang dựa vào lưng núi Bách Kiếm, bề thế hùng vĩ, nhìn mà chấn động.

Tư Đồ đáp xuống đầu tường rồi hơi băn khoăn, hỏi Tiểu Hoàng: "Tiên Tiên này, ngươi nói xem vì sao bên trong sơn trang nào cũng phải có một cái tháp nhỉ…hay là cũng cho xây một cái trong Hắc Vân Bảo đi."

Tiểu Hoàng gắng vùng ra, hung hăng đập đập lên tay Tư Đồ – "Không cho huynh sờ bậy! Nhột muốn chết!"

Tư Đồ vừa nghe đã hăng hái, ngả ngớn qua hỏi – "Nhột chỗ nào? Ta gãi cho ngươi nha."

Tiểu Hoàng muốn rụt lại một chút, nhưng quên mất đi rằng cả hai đang ở trên nóc nhà nên người loạng choạng – "…Nha…"

"Ai đó?" – Một gã thủ vệ ở cách đó không xa đã phát hiện ra.

Tư Đồ vươn tay chụp Tiểu Hoàng lại, phi thân nhảy vào bụi cỏ kế bên, ra hiệu cho Tiểu Hoàng im lặng.

Hai gã thủ vệ chạy tới nơi, sục sạo tìm kiếm.

"Ngươi có nghe thấy lúc nãy không?" – Một gã hỏi – "Tuồng như có người."

"Có phải mèo không ta?"

Tư Đồ nhìn sang Tiểu Hoàng một cái, ghé vào bên tai y hạ giọng kêu – "Bắt chước mèo kêu meo meo hai tiếng đi."

Tiểu Hoàng trừng lên, nhưng mắt thấy đối phương đã chạy đến gần bụi cỏ rồi, nếu lúc này mà bị phát hiện ra thì chẳng phải là đã cản bước Tư Đồ đó sao? Tiểu Hoàng bất đắc dĩ, hé miệng ra nhỏ tiếng kêu – "Meo meo ~"

"Coi đi…ta đã bảo là mèo hoang ở quanh đây mà."

"Bất quá con mèo này kêu dễ nghe thật ấy nha." – Hai gã thủ vệ vừa nói chuyện vừa quay người bỏ đi. Để lại Tư Đồ ở nơi đấy bụm miệng nín cười.

Tiểu Hoàng đỏ mặt, trừng mắt liếc Tư Đồ – "Đều tại huynh hết!"

Tư Đồ chồm qua hung dữ cắn một cái vào má y, hai tiếng "meo meo" lúc nãy của Tiểu Hoàng khiến Tư Đồ nghe xong thì hồn phách bay hết ra ngoài rồi.

"Không biết gã Hoa Liên Mạch kia có ở trong Bách Kiếm Sơn Trang không nhỉ?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ cười – "Dễ ợt thôi, tóm một tên nào đấy hỏi một phát là ra ngay chứ gì?" – Nói rồi thì túm Tiểu Hoàng ra ngoài sân, hướng về phía có ánh đèn chạy đến.

Lần thứ hai tiếp đất, hai người đi đến trước cửa trù phòng.

"Ồ? Bách Kiếm Sơn Trang đang thết đãi khách khứa kìa." – Tư Đồ ngắm nghía những cái bóng người hầu bận rộn tới lui bên trong trù phòng.

"Làm phô trương như vậy, dường như là một vị khách khó mời lắm đây." – Tiểu Hoàng cũng thấy rất lạ lùng, kéo kéo Tư Đồ – "Chúng ta cùng đi xem đi."

Tư Đồ gật gù dẫn Tiểu Hoàng đi, âm thầm nối gót một tên hạ nhân đang bưng thức ăn mà đi đến sảnh trước.

Trong sảnh trước lúc này đang bày tiệc rượu, khắp viện đều thấy múa ca tưng bừng, cánh cửa sương phòng rộng mở, bên trong đều là tiệc rượu ngập tràn. Ngồi bên trong là một người mập ú đã luống tuổi, mặt mũi trơn bóng như dầu. Bên cạnh lão là hai nữ tử xinh đẹp đang hầu rượu gắp thức ăn cho lão. Đang khoanh tay hầu hạ ở bên dưới là một lão giả nho nhã, tuổi đã quá năm mươi. Ngồi bên cạnh lão giả ấy là vị Thiếu trang chủ kia.

Vì Tiểu Hoàng không có võ công, nên Tư Đồ phải ẩn nấp ở khá xa, may sao trong viện đang ca múa rộn rã như thế, cho nên muốn phát hiện cũng khó lòng.

"Đằng kia hẳn phải là trang chủ Ngô Mông của Bách Kiếm Sơn Trang rồi." – Tư Đồ chỉ tay về phía lão giả đang hầu rượu.

"Vậy còn kẻ ngồi trên ghế là ai?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ lắc đầu – "Không nhận ra, nhìn bộ dáng của gã này không giống như có võ công."

Nhĩ lực của Tư Đồ rất tốt, hắn nín thở ngưng thần chăm chú nghe bọn người kia nói cười, chợt nghe thấy tiếng Ngô Mông nói với kẻ đang ngồi – "Lần này đã làm phiền Hứa huyện lệnh quá, nên chúng tôi mới có thể bắt được tên tặc tử kia, tôi thay mặt cho bách tính của Bách Kiếm thành, xin đa tạ Hứa huyện lệnh đã tận tụy hết lòng."

Tư Đồ nghe thấy thì bĩu môi cười khẩy – "Lại còn tận tụy hết lòng cơ đấy, nhìn bộ dáng ục ịch của lão ta đâu có giống quan thanh liêm đâu."

"Ha ha…nào có, nào có chứ." – Đừng thấy vóc người của huyện lệnh kia béo núc mà lầm, giọng nói của lão the thé, nhỏ xíu – "Có thể phân ưu cùng thái sư, ấy là vinh hạnh của ta."

"Thái sư?" – Tư Đồ nhẹ chau mày.

"Có liên quan gì đến Hạ Viêm Quảng?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ lắc đầu, ý bảo hãy nghe tiếp.

"Có điều là," – Huyện lệnh kia nói tiếp – "Các ngươi cần phải gạt tên Tề Phàm đó…Con mắt kẻ này tinh tường chết bỏ, nếu như để cho hắn biết ta đưa người tới chỗ các ngươi là biết sẽ loạn lên thế nào rồi đấy."

"Xin yên lòng, nhất định tôi sẽ an bài thỏa đáng!" – Ngô Mông nhanh tay rót thêm rượu gắp thêm thịt cho tên huyện lệnh kia. Suốt cả bữa tiệc, hai cha con ông ta thay phiên nhau rót rượu cho lão. Chẳng mấy chốc sau, huyện lệnh đã say ngất ngư, nghiêng trái ngả phải. Cuối cùng, Ngô Mông dặn dò người của ông ta đưa khách vào trong phòng nghỉ ngơi, còn hai cha con thì chạy ra sau hậu viện.

Tư Đồ bĩu môi – "Lão huyện thái gia này cũng chịu uống ghê nhỉ, lâu như vậy mới chịu say!" – Hắn ngoảnh lại nhìn, suýt nữa đã phụt cười thành tiếng, vì thấy Tiểu Hoàng đã dựa vào cánh tay hắn, ngủ say sưa mất rồi.

Tư Đồ lắc đầu, mới sớm hôm nay họ đã phải đi dạo phố mua sách, hẳn cũng mệt mỏi rồi. Hắn ôm lấy Tiểu Hoàng, sự cử động nho nhỏ ấy khiến Tiểu Hoàng mơ màng tỉnh lại, vươn tay vịn lấy vai Tư Đồ – "Ăn xong rồi nha…"

Tư Đồ gật đầu – "Ngươi cứ ngủ tiếp đi!"

"Ừm" – Tiểu Hoàng thật sự vùi vào trong ***g ngực Tư Đồ, dụi dụi, xong ngủ tiếp.

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, khẽ lắc đầu hết cách, rồi đuổi theo hai phụ tử kia đi đến hậu viện.

Phụ tử họ Ngô vào trong sài phòng sau hậu viện, nhóm đốm lửa cháy lên. Tư Đồ từ xa nhìn tới, thấy gã Hoa Liên Mạch kia bị trói gô lại, nhét vào bên cạnh đống cỏ khô.

Thấy hai người kia tới gần, Hoa Liên Mạch nhẹ ngóc đầu dậy, ngơ ngác nhìn chung quanh.

"Hoa Liên Mạch" – Ngô Mông nói – "Ngươi còn không chịu lấy thứ kia giao ra đây?"

Hoa Liên Mạch thở dài – "Thứ mà các ngươi nói tới, ngay cả nghe ta còn chưa nghe qua, sao mà giao cho các ngươi được?"

"Ngươi thành thật khai ra đi" – Ngô Mông cười nhạt – "Người họ Lạc các ngươi rất giỏi đào địa đạo, đây là chuyện trên giang hồ ai ai cũng biết, ngươi có chối cũng chẳng ích lợi gì!"

"Người nhà chúng ta biết đào địa đạo đấy thì sao hử?" – Hoa Liên Mạch trừng mắt lên – "Ta không có bản đồ địa mạch Nam Cương gì sất, các người thả ta ra đi."

"Nam Cương địa mạch đồ?" – Tiểu Hoàng trong lòng Tư Đồ động đậy lỗ tai mấy cái, rồi tỉnh dậy.

Tư Đồ khẽ nhướn mày với y – "Từ cái ngày bọn họ bắt đầu truy bắt Hoa Liên Mạch, ta đã nghĩ tới chuyện có thể có liên quan đến địa đạo rồi. Nhưng ngờ đâu là thật sự. Coi bộ, đã có người có thể cho chúng ta manh mối tốt để tìm Lạc Trĩ đồ rồi."

"Lúc này…huyện lệnh kia có nhắc đến Thái sư." – Tiểu Hoàng lại nói – "Nếu nói thế tức là có liên quan đến Hạ Viêm Quảng, ông ta đã có ý muốn tìm địa mạch rồi sao?"

Tư Đồ sờ sờ cằm – "Nhưng mà có chút chuyện kỳ quái, gã kia nói là Nam Cương địa mạch đồ, chứ không phải Lạc Trĩ đồ…Thế là thế nào?"

Hai người kiên nhẫn nghe tiếp cuộc nói chuyện phía bên trong, vẫn nghe thấy phụ tử họ Ngô hết lần này đến lần khác ép hỏi Hoa Liên Mạch những chuyện có liên quan đến địa mạch Nam Cương, nhưng Hoa Liên Mạch bảo không biết là không biết. Cuối cùng Ngô Mông có chút không kềm chế được, bảo nhi tử mang roi đến quất dữ tợn vào Hoa Liên Mạch.

Nghe thấy Hoa Liên Mạch rên thảm thiết một tiếng rồi lại một tiếng, mặt mũi Tiểu Hoàng trắng nhợt đi. Y dựa vào lòng Tư Đồ mà nói – "Nếu chúng ta không bắt được gã, gã cũng sẽ không phải chịu đau khổ thế này."

Tư Đồ cười khì – "Không phải như ngươi nói đâu, tiểu tử này làm chuyện xấu xa không ít, bị quất cho vài roi thì đã là gì…Có điều, ở đây trừ chúng ta ra còn có kẻ khác đang lặng lẽ nhìn chằm chặp đấy."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Còn một người nữa sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Vừa mới tới, công phu không tệ đâu." – Nói rồi thì ghé vào bên tai Tiểu Hoàng bổ sung – "Là một phụ nữ."

Tiểu Hoàng hơi tò mò, cũng hết buồn ngủ rồi, hỏi Tư Đồ – "Nam hay nữ cũng nghe ra được ư?"

"Tất nhiên là được." – Tư Đồ vờ vịt như thật – "Không tin à, ngươi qua nghe một chút này."

Tiểu Hoàng tiến qua thật, nghe ngóng tiếng thở của Tư Đồ, bất thình lình bị Tư Đồ hôn lên lỗ tai một cái.

"Nha…" – Tiểu Hoàng cả kinh, thốt ra mà không hề có phòng bị, thanh âm cũng không nhỏ, tức khắc bị phụ tử họ Ngô nghe thấy.

"Ai đó?" – Ngô Mông cùng nhi tử phi thân vọt ra ngoài, hét to một tiếng – "Đi ra!"

Tiểu Hoàng mau lẹ che miệng lại, nhìn sang Tư Đồ có hơi áy náy. Tư Đồ vươn tay nhẹ nhàng xoa lưng y bảo – "Sao lại bất cẩn như thế hửm? Đáng bị phạt!" – Nói rồi, bàn tay chậm rãi lần xuống dưới, tóm lấy mông Tiểu Hoàng.

"Ư…" – Tiểu Hoang bịt mồm không dám hé răng, nhưng khó chịu quá chừng đi, ngước lên nhìn Tư Đồ thì bị Tư Đồ ghì lấy mà hôn.

"Ai đó? Mau ra đây!" – Ngô Mông lại rống thêm một tiếng. Tiểu Hoàng khẩn trương nhìn Tư Đồ. Tư Đồ lại lơ lơ đãng đãng, cứ hôn Tiểu Hoàng không buông. Đôi tay hắn cách lớp y phục bằng lụa mỏng cứ lần lên mò xuống quanh cơ thể Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vùng vẫy không xong, vừa tức vừa gấp. Tên Tư Đồ này, da mặt còn dày hơn tường thành nữa!

Ngay lúc phụ tử họ Ngô muốn rút đao xông lên, chợt nghe thấy nơi bờ tường đối diện vọng đến tiếng cười nữ nhân hơi trầm đục – "Ha ha…"

Hai phụ tử họ Ngô cả kinh ngước lên, thấy từ mé đầu tường nhảy xuống một người phụ nữ áo hoa tóc dài.

Người này vừa đáp xuống viện thì cười khẩy nhìn Ngô Mông – "Có câu này nói quả thực chẳng sai, rằng quân tử nổi danh nhất chốn giang hồ, thật ra là ngụy quân tử không biết xấu hổ nhất giang hồ!"

Dưới bóng trăng, chỉ thấy vừa đáp xuống kia là một nữ tử vóc dáng nhỏ nhắn, tuổi đã không còn trẻ nữa. Thoạt trông như đã quá bốn mươi. Nước da bà rất trắng trẻo, ngũ quan cũng rất đoan chính, vận trên người một bộ áo hoa thêu ánh bạc, nhìn bộ dáng không giống người Trung Nguyên.

Ngô Mông nhìn bà ta đăm đăm một lúc lâu, sau đó mới lắp ba lắp bắp buông lời – "Tô Mẫn…"

Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng xơ múi hết lượt xong, nghe Ngô Mông nói vậy thì giật mình nhướn mày lên nói – "Nam Vương Tô Mẫn sao? Có địa vị lắm đấy!"

Tiểu Hoàng cũng chui ra khỏi lòng Tư Đồ, dò xét nhìn ra bên ngoài, hỏi – "Đấy là Nam Vương Tô Mẫn ư?"

Tư Đồ vui mừng – "Năm xưa không phải tương truyền chuyện Tô Mẫn vì tránh né việc Ân Tịch Ly cưới bà ta nên mới xé cờ tạo phản đó sao?"

"Ừ. Việc này ta cũng có nghe nói đến." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Có điều sau này Ân…Ân tướng quốc không phải đã bắt sống được Tô Mẫn xong lại thả ra, sau đó nhận bà làm tỷ tỷ sao?"

"Cho nên mới nói," – Tư Đồ cười – "Không phải người ngoài, là cô cô của ngươi."

Tiểu Hoàng thận trọng quan sát bà…Kia là Tô Mẫn đó.

Ngô Mông khẽ trấn tĩnh lại rồi hỏi – "Nam Vương đại giá quang lâm, chẳng hay có chuyện gì?"

Tô Mẫn mỉm cười – "Số là ta nghe đệ đệ của ta nói rằng cậu cháu khả ái của ta ở chỗ này nên mới đến gặp gỡ, bất quá trùng hợp ngay lúc Bách Kiếm Thành treo khoản tiền lớn bắt *** tặc, nên mới được đại khai nhãn giới đấy chứ."

"Gì cơ… Sao cháu trai của Nam Vương lại ở Bách Kiếm Thành cho được?" – Ngô Mông cười nhạt – "Vậy Nam Vương còn không mau đi gặp gỡ thân nhân đi, đừng dừng lại…"

"Ha ha…" – Tô Mẫn cười – "Ngô trang chủ rất có hứng thú với Nam Cương địa mạch đồ đấy à? Sao đây, muốn lấy cương thổ Nam quốc của ta sao?"

Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau – Hóa ra là thế, Nam Cương dẫu rằng rất ít binh mã, nhưng lại có nhiều rừng rậm núi non, thủ thì dễ mà công thì khó. Nhất thiết phải là một khi chiếm được bản đồ địa mạch rồi thì trực tiếp tiến công đến Vương thành, vậy thì cương thổ Nam quốc ấy có thể nói là dễ như trở bàn tay rồi.

"Có điều Tô Mẫn cũng thật là, một mình tiến vào Bách Kiếm Sơn Trang như vậy, cường long khó áp chế lũ rắn độc…" – Tư Đồ lẩm bẩm.

"Vậy phải làm sao đây?" – Tiểu Hoàng có hơi sốt ruột hỏi Tư Đồ – "Phải nhanh nghĩ cách lên!"

Tư Đồ vừa nghĩ qua, trên mặt hắn nhoẻn một cái cười như đùa cợt.

"Huynh…huynh lại có mưu ma chước quỷ gì nữa đấy?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ khẽ cảnh giác.

Tư Đồ mỉm cười, nói – "Nghe đâu Ngô Mông có một tiểu thiếp, là đệ nhất tiểu mỹ nhân ở Bách Kiếm Thành…Chúng ta tới xem thử coi nhé?"

Tiểu Hoàng khẽ tức giận – "Lúc này là lúc nào mà huynh còn có tâm tư đó chứ…"

Tư Đồ thấy tiểu hài tử dỗi thế thì lòng hả hê lắm, hắn nói – "Tự ta có diệu kế!" – Nói rồi, ôm choàng qua Tiểu Hoàng, phi thân bỏ đi.

Đi vòng ra sương phòng ở hậu viện, Tư Đồ tìm thấy tên Hứa huyện lệnh say mèm ngoẹo đầu ngủ mê man kia, hắn rút một tấm màn giường gói lão lại, xem lão như lợn chết tha ra ngoài sân.

"Huynh muốn làm gì ha?" – Tiểu Hoàng nhìn mà sợ hãi, như vậy chẳng được mấy bước thì người sẽ tỉnh lại rồi.

"Tục ngữ có câu, kim ốc tàng Kiều, ngươi nhìn tòa Bát bảo linh lung tháp kia đi, chắc chắn phải là nơi Ngô Mông giấu tiểu thiếp nhà lão rồi." – Đoạn, Tư Đồ giấu Tiểu Hoàng bên trong tòa giả sơn trong sân, còn mình thì tha tên huyện lệnh nhảy lên bảo tháp.

Tiểu Hoàng ở yên tại chỗ, sốt ruột mà không dám lên tiếng. Còn chưa nghĩ ra được đầu đuôi thì Tư Đồ đã trở về rồi.

"Huynh làm gì vậy?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ đưa tay lên "sụyt" một tiếng. Cùng lúc đó, chợt nghe thấy từ trên Bát bảo linh lung tháp vọng xuống tiếng thét chói lói của nữ nhân – "Nha…người đâu, có *** tặc!"

Tòa tháp này xây cũng khá cao, cộng thêm tiểu thiếp của Ngô Mông vốn là một ca cơ, giọng thì lanh lảnh rõ to đi. Một tiếng thét kia, tất thảy mọi người trong Bách Kiếm Sơn Trang đều nghe thấy, ngay cả xóm giềng cũng nghe thấy luôn.

Sau đó, Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vọt lên trên bờ tường, chợt nghe thấy Tư Đồ vận nội lực lên, quay ra không trung rống to – "Dâm tặc lại ra ngoài hại người này! Đã chuồn vào trong phòng tiểu thiếp của Ngô trang chủ này!"

Một tràng rống xong xuôi, đèn đuốc toàn thành rực sáng, lính lác đang tuần tra đêm ở phía xa cũng hồng hộc chạy tới. Tư Đồ nhìn ra xa thật xa, phát hiện dẫn đầu chính là Tề Phàm, xong đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng – Thế này càng thêm náo nhiệt đó.

Tiểu Hoàng hơi dở cười dở khóc, chiêu này của Tư Đồ thật độc địa quá sức!

Cùng lúc đó, phụ tử họ Ngô đang giằng co với Tô Mẫn nơi hậu viện cũng nghe được động tĩnh. Tô Mẫn sửng sốt, sau đó khanh khách cười vang – "Ngô trang chủ, xem ra trang vụ của ông bận rộn quá đấy!"

Bộ mặt Ngô Mông đỏ gay gay. Lão nhìn sang gã Hoa Liên Mạch đang ở sài phòng phía sau mình. Đương lúc lão không biết phải làm sao thì có hạ nhân hấp ta hấp tấp chạy tới thưa – "Lão gia, không xong rồi. Huyện thái gia không biết làm sao mà lõa lồ chạy vào trong phòng của Tam phu nhân…Tam phu nhân trong lúc hốt hoảng…đã đem ngài ấy, ngài ấy ra…"

"Khiến người ta làm sao?" – Ngô Mông trợn trừng.

"Tam phu nhân…cầm lấy con gao gọt hoa quả, thiến mất Hứa huyện lệnh rồi…" – Hạ nhân thưa xong thì phập phồng sợ sệt.

Trong tích tắc Ngô Mông biến sắc.

Tư Đồ ở phía sau mím môi nhìn Tiểu Hoàng – "Oa, cô Tam phu nhân này cũng lợi hại quá chừng!"

Tiểu Hoàng sốt ruột – "Đều do huynh hồ đồ…bây giờ phải làm sao đây?"

Tư Đồ nhướn mi – "Làm sao là làm sao? Tên huyện thái gia này nhìn qua tốt tướng lắm…Trong nhà chắc chắn thê thiếp cả đàn, con cái thì đầy đất…Yên tâm đi, không đoạn tử tuyệt tôn đâu, chỉ là để cho lão sau này đừng có làm chuyện ác nữa thôi!" – Nói rồi vươn tay ôm lấy Tiểu Hoàng – "Chúng ta dẫn Hoa Liên Mạch đi!" – Nói xong, tung người nhảy lên.

Phụ tử Ngô Mông chợt nghe "Đùng" một tiếng, nóc sài phòng bất thình lình nổ tung, ngói tường vỡ nát rơi xuống đất. Đợi khi bọn họ định thần lại, Hoa Liên Mạch trong sài phòng đã không còn thấy tăm hơi.

Tô Mẫn phi thân nhảy lên đuổi theo, hô to – "Đừng chạy!"

165. Chương 83

Chương 83 | Sắc sảo dần rõ

– Phong mang tiệm lộ –

"Đứng lại!" – Tô Mẫn đuổi theo ở phía sau, phát giác ra có đuổi thế nào cũng đuổi không kịp. Người ở phía trước bà khinh công quả rất giỏi, lại còn ôm thêm một người… mà vẫn đi lưu loát như thế. Thân thủ như vậy có thể thấy rằng người này rất có lai lịch. Bà chợt nghĩ đến các cao thủ khả dĩ đang ở trong Bách Kiếm Thành này, nếu nói là phù hợp chỉ duy có một người… Tô Mẫn càng thêm sốt ruột, không ngừng bám theo sau.

Tư Đồ thấy Tô Mẫn đuổi theo phía sau thì cười với Tiểu Hoàng – "Cô cô của ngươi khinh công khá đấy."

Hai tay Tiểu Hoàng vịn vai Tư Đồ, chỉ lấp ló đầu ra một chút, ngoái nhìn về phía sau. Ánh mắt sắc sảo của Tô Mẫn vừa lia qua đã thấy thiếu niên vóc dáng nhỏ bé mà Tư Đồ che chở cẩn thận trong lòng. Vừa hay người kia ngoảnh nhìn về phía sau ——— khuôn mặt kia… Quả nhiên!

"Tiên Tiên!" – Tô Mẫn hô to một tiếng – "Cháu là Tiên Tiên phải không? Dừng lại đi, ta là cô cô của cháu đây!"

Tư Đồ nhìn sang Tiểu Hoàng, thấy Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ tung người liền mấy lượt rồi đáp xuống mặt đất, vứt Hoa Liên Mạch lên nền đất rồi mới nhẹ nhàng thả Tiểu Hoàng trong lòng xuống. Hắn cẩn thận sửa lại y phục hơi nhàu của Tiểu Hoàng lại cho ngay ngắn, cũng tiện tay xoa lên lưng y một cái.

Tiểu Hoàng trừng mắt với hắn, Tư Đồ ngượng ngùng rụt tay về, xong rồi khẽ chán nản đi đến dựa người vào một gốc cây đợi chờ.

Khó khăn lắm Tô Mẫn mới đuổi theo được Tư Đồ, khi bà đáp xuống trước mặt Tiểu Hoàng thì trước tiên là hào hển thở cả buổi mới lấy lại hơi thở đều đặn. Sau đó bà khẩn trương không kìm được mà ngước nhìn lên Tiểu Hoàng. Vừa nhìn qua đã há hốc mồm, lại đến gần thêm mấy bước để nhìn cho thật rõ, hỏi – "Tiên Tiên?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta là Tô Mẫn." – Tô Mẫn nói rồi thì đến gần một chút – "Là cô cô của cháu đó."

Tiểu Hoàng lại nhẹ gật đầu, ngắm nghía Tô Mẫn.

Tô Mẫn vỗ vỗ đầu – "Ôi, có phải cháu đang không tin ta? Thôi được, ta có mang theo lệnh bài của Nam Vương, còn có cả…" – Đoạn, bà lấy từ trong lòng ra tấm lệnh bài màu vàng kim nặng trịch đưa cho Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng nhận lấy rồi xem qua, quả nhiên chính là lệnh bài của Nam Vương. Sau đó Tô Mẫn lại lấy ra một nửa miếng ngọc bội hình hai chú cá nhỏ, để cho Tiểu Hoàng xem – "Đây là gia huy của nhà họ Ân cháu, khi bọn ta kết bái năm xưa, cha cháu đã cho ta."

Tiểu Hoàng cũng đón lấy xem qua, thật sự giống với nửa mảnh mình đang mang trên cổ như đúc. Y bèn gật đầu, đưa trả lại cả lệnh bài cho Tô Mẫn.

Tô Mẫn cầm lại rồi nhỏ giọng hỏi – "Cháu này, cháu có tin ta là cô cô của cháu hay không?"

Tiểu Hoàng gật đầu, nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Tư Đồ ở bên cạnh nín cười, tiểu hài tử này ngốc quá đi, Tô Mẫn là muốn thằng nhóc gọi bà ta là cô cô đấy mà.

Tô Mẫn cũng có hơi dở khóc dở cười, bèn bảo Tiểu Hoàng – "Vậy… gọi một tiếng cô cô đi?"

Tiểu Hoàng khẽ thẳng thốt, sau đó thì mặt hơi hơi đỏ lên, hé miệng ra, dùng thanh âm lí nhí như muỗi mà se sẽ gọi – "Cô… cô."

Tô Mẫn sững sốt hồi lâu, rồi bất thình lình nhào qua ôm chầm Tiểu Hoàng cọ cọ, trong miệng cứ lẩm bẩm – "Trời ạ, lão hồ ly tinh Ân Tịch Ly kia vì sao lại sinh được một con thỏ con dễ thương như thế chứ? Nha…"

Tư Đồ thấy Tô Mẫn ôm Tiểu Hoàng vừa hôn hít vừa cọ dụi, dù rằng là cô cô đi nữa…. Nhưng hắn lúc này hắn khó chịu lắm rồi, dấn tới đưa tay kéo Tiểu Hoàng về, trợn trừng nhìn Tô Mẫn.

Tô Mẫn chùi chùi bọt mép, ánh mắt di chuyển sang trên người Tư Đồ, quan sát từ trên xuống dưới một lượt rồi gật gù – "Ừm, nghe Tịch Ly bảo thỏ con đã tìm được một tên nam nhân tốt, nhìn cũng không tệ…"

Tư Đồ nhướn mày, nam nhân tốt? Nói thế tức là nhạc phụ đại nhân đã hoàn toàn ưng ý hắn rồi sao? Mặt mũi hắn tức khắc lộ ra nét cười, nhẹ thi lễ với Tô Mẫn, ăn theo Tiểu Hoàng gọi một tiếng "Cô cô."

"Ừ." – Tô Mẫn hài lòng gật gù – "Ngoan." – Vừa nói vừa nhìn ngó Tiểu Hoàng, lại nhìn ngó sang Tư Đồ, "chậc chậc" đôi tiếng rồi tán thán từ đáy lòng – "Xứng đôi quá chừng đi!"

Tiểu Hoàng thấy mặt mũi Tư Đồ rỡ ràng hẳn ra. Hắn trở nên hiền hòa, bắt đầu hàn thuyên cùng Tô Mẫn, đồng thời dùng thái độ tốt nhất trong suốt cuộc đời của hắn mời Tô Mẫn khi nào rỗi rãi hãy đến Thục Trung làm khách. Tiểu Hoàng than thở trong lòng, Tô Mẫn không hổ là Nam Vương, thật đúng là nữ trung hào kiệt. Mới vừa gặp, nói được mấy câu đã khuất phục được gã Tư Đồ vốn kiệt ngạo cứng đầu bậc nhất. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, là do Tư Đồ dễ bị lừa quá đó mà.

Đương trò chuyện rất thân mật, đột nhiên thấy Tư Đồ đánh mắt về phía rặng cây cối bên cạnh. Tô Mẫn cười bảo – "Đừng khẩn trương, là hộ vệ của ta đó." – Vừa nói, vừa gọi to – "Tử Tịnh, ra ngoài đi."

Lời vừa nói xong, thì có một nữ tử thân mặc áo tím dẫn theo vài hộ vệ xuất hiện ở phía sau Tô Mẫn, quỳ xuống hành lễ với bà, cũng nhân tiện trách bà vì sao lại một thân một mình chạy đến nơi này.

Tô Mẫn lại chỉ vào Tiểu Hoàng hỏi các cô – "Các muội xem, các muội xem, là Tiên Tiên!"

Các hộ vệ kia ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hoàng, tất cả đều sững người ra.

"Cậu ấy là…" – Thị vệ trưởng tên gọi Tử Tịnh kia tỏ vẻ sợ hãi – "… Hoàng Bán Tiên?"

"Đúng thế." – Tô Mẫn hào hứng – "Có khả ái không nào?"

Tiểu Hoàng thấy mấy vị đại tỷ cứ nhìn chăm chăm mãi vào mình thì khẽ rụt người lại, chui tọt về phía sau Tư Đồ nhỏ giọng nói – "Dạ, chào các tỷ."

"Ôi chao…" – Các thủ vệ rít một hơi khí lạnh, nuốt một ngụm nước bọt rồi mở tròn hai mắt nhìn chăm chú vào Tiểu Hoàng. Mãi lâu sau Tử Tịnh mới thều thào một câu – "Thật… thật là kỳ tích."

Lại thêm một lúc lặng lẽ nữa, rồi bất ngờ thấy các thủ vệ kia ào lên, vây quanh Tiểu Hoàng bắt đầu rộn rã – "Nha… khả ái quá à!"

"Gọi là Tiên Tiên sao, bao nhiêu tuổi rồi?"

"Thỏ con nha… đáng yêu quá, so với tên hồ ly kia thì tốt hơn nhiều lắm."

"Gọi tỷ tỷ nghe một cái đi mà…"

Tiểu Hoàng sợ sệt bám vào bờ vai Tư Đồ không dám rời ra. Y kinh hãi nhìn các vị anh thư trong tích tắc đã dâng trào tình mẫu tử kia.

Tư Đồ nở nụ cười chào hỏi các thủ vệ – "Ta là tướng công của y."

"Chao ơi… thật là có phúc đó!"

"Phải đó, hai người thật xứng đôi quá!"

"Thật ước ao chết đi được ấy!"

Tư Đồ thỏa thuê, ngửa mặt lên trời cười to khanh khách. Hắn nghĩ Nam quốc thật là một miền đất tốt lành, sau này cứ việc định cư với Tiên Tiên ở đây là được.

Ồn ào một trận qua đi, Tư Đồ giao Hoa Liên Mạch cho đám thị vệ kia. Hắn cùng với Tiểu Hoàng chấp nhận lời mời của Tô Mẫn, du hành xuống Nam quốc một chuyến.

….

Đoàn nhân mã nghênh đón Ngao Thịnh cứ đi rồi lại dừng, độ chừng nửa tháng thì rốt cuộc cũng về đến Lương Thành. Đó là thành trấn gần với hoàng thành nhất. Khi mọi người vào đến Lương Thành thì trời đã nhập nhoạng tối. Vì vậy. Hạ Viêm Quảng ra lệnh cho nghỉ ngơi một đêm tại khách sạn trong thành. Sáng mai đã có thể vào thành, tiến cung diện thánh rồi.

Đêm buông xuống, mọi người đều về phòng nghỉ ngơi. Suốt đường đi, Ngao Thịnh đều ở cùng một gian phòng với Tương Thanh. Ngay từ ban đầu Hạ Viêm Quảng đã nghĩ mãi mà không ra. Còn Ngao Thịnh thì giải thích, rằng mỗi đêm nó đều cần phải nghe tiếng tiêu của Tương Thanh mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Cũng vì thế, mỗi đêm Tương Thanh đều bị nài ép phải thổi một khúc.

"Chán quá nhỉ, ra ngoài dạo chơi không?" – Ngao Thịnh đứng bên cửa sổ, quay sang hỏi Tương Thanh đang ngồi bên bàn.

Tương Thanh ngước lên nhìn thằng bé, lắc đầu – "Không thích hợp cho lắm đâu, sẽ có nguy hiểm."

Ngao Thịnh đi đến ngồi xuống bên bàn, nhìn Tương Thanh – "Có ngươi đi cùng ta là được rồi mà?"

Tương Thanh khẽ cau mày – "Ngày mai là vào hoàng thành rồi, cậu còn có tâm tư ra ngoài ư?"

Ngao Thịnh hơi tức tối – "Chính vì ngày mai đã vào hoàng cung rồi ấy, cho nên hôm nay ta muốn đi chơi cho thỏa thích một chút, không biết về sau có cơ hội hay không đâu."

Tương Thanh có chút bất lực – "Tuổi cậu còn trẻ, đừng nói những thứ thui chột như vậy."

"Hừ." – Ngao Thịnh bĩu môi, buồn chán nhúng ngón tay vào nước trong chén, vẽ vòng vòng lên bức tranh trên bàn, thi thoảng lại nhìn trộm Tương Thanh, rồi đột nhiên cười bảo – "Gã Hạ Lỗ Minh kia, suốt đường đi đều nhìn ngươi như mất hết hồn vía đó."

Trên mặt Tương Thanh có gì đó không được tự nhiên. Y nhìn Ngao Thịnh nói – "Tiểu hài tử, đừng nghĩ mấy chuyện kỳ quái cho ta."

"Ngươi gọi tiểu hài tử nữa xem ta có trở mặt với ngươi không!" – Ngao Thịnh bật dậy.

Tương Thanh bất đắc dĩ nhìn nó một cái, rồi đứng dậy đi đến bên giường ngồi xuống – "Mới mười bốn tuổi, không phải tiểu hài tử đấy là gì?" – Vừa nói vừa cởi áo ngoài ra – "Tiểu hài tử thì nên đi ngủ sớm một chút."

"Ngươi…" – Mặt mũi Ngao Thịnh hầm hầm. Nó trèo lên giường, bấu vào cổ Tương Thanh – "Ngươi nói nữa đi! Ta kêu ngươi nói nữa đi, ta căn bản không phải tiểu hài tử, ngươi cũng nhỏ tuổi còn gì."

Tương Thanh bị nó làm cho giật mình ngạc nhiên. Sao thằng bé này lại hung dữ như một con cún hoang thế nhỉ.

"Đừng lộn xộn." – Tương Thanh đẩy thằng bé ra. Ngao Thịnh túm cổ tay y hung tợn cắn một cái.

"Ối…" – Tương Thanh mau lẹ rút tay về, kinh hãi nhìn nó – "Cậu thật sự là chó hoang à? Sao lại cắn người?!"

"Đúng vậy, ta là chó hoang đấy, ta cắn ngươi đấy!" – Ngao Thịnh nhân lúc Tương Thanh không phòng hờ, chớp mắt đã đè lên người y, tóm lấy cổ y. Tương Thanh nổi giận nhưng lại không thể ra tay, lỡ vạn nhất có làm nó bị thương cũng không hay ho tí nào. Y nắm hai cánh tay Ngao Thịnh mà cảnh cáo – "Cậu đừng càn quấy nữa, không là ta không khách khí đâu đấy."

"Sợ ngươi chắc!" – Ngao Thịnh rống lên một tiếng. Tay nó vùng vẫy không xong thì chồm qua, cắn vào cổ Tương Thanh một miếng.

"A…" – Tương Thanh đau đến nỗi kêu lên một tiếng. Y rút hai tay về ghì chặt lấy cổ tay Ngao Thịnh.

"Nha!" – Ngao Thịnh kêu một tiếng rồi lập tức nhũn ra, dựa vào người Tương Thanh rên rỉ – "Đau quá, đau muốn chết luôn!" – Giọng nói thằng bé nghe như lẩy bẩy. Tương Thanh vội vàng thả lỏng tay ra. Loáng cái Ngao Thịnh đã trở tay tóm lấy tay y, cười khẩy – "Hừ!"

Tương Thanh bất đắc dĩ nhìn lên nó. Thằng nhóc con này quỷ quái quá đi, lại còn hung dữ, thật sự là chó hoang chuyển thế đó à? Có chút nào giống huynh đệ của Tiểu Hoàng đâu?

"Cắn chết ngươi này!" – Ngao Thịnh chồm qua cắn vào cổ Tương Thanh. Tương Thanh hơi vận chân khí, định đá Ngao Thinh xuống dưới. Lúc này chợt có người lộc cộc gõ cửa. Giọng nói của Hạ Lỗ Minh truyền đến – "Thái tử…"

Động tác của Tương Thanh bị kiềm hãm, y định đẩy Ngao Thịnh xuống. Nhưng tâm tư Ngao Thịnh khẽ động, hai chân kềm lấy Tương Thanh không chịu thả ra, rống về phía cửa – "Vào đi!"

Thấy Tương Thanh cả kinh, Ngao Thịnh cười khì một cái rồi lại ngả người day cắn cổ y. Hạ Lỗ Minh đẩy cửa vào trong, Tương Thanh bối rối không biết phải làm sao, mà Ngao Thịnh lại cương quyết cắn y đến phát đau, khiến y tức tối, mặt mũi đỏ bừng.

Hạ Lỗ Minh vốn đã nghe thấy có động tĩnh không nhỏ từ bên ngoài, nên mới muốn đến xem thử. Nhưng hắn vừa nhìn đã sững sờ, chỉ thấy Ngao Thịnh đang cưỡi trên người Tương Thanh, cúi đầu xuống như đang hôn Tương Thanh vậy.

Cũng ngay lúc đó, Ngao Thịnh đột nhiên thay đổi, không còn vẻ hung hăng lúc nãy tí nào, mà thành ra khả ái vô vàn ôm cổ Tương Thanh làm nũng – "Thanh… ta muốn ra ngoài chơi đó, ngươi dẫn ta đi nha…."

Tương Thanh xấu hổ nhìn Ngao Thịnh bám trước người mình một cách khó hiểu. Y thật sự không biết cho đến cùng thì trong hồ lô của thằng nhóc còn có cái gì nữa.

Mặt Hạ Lỗ Minh cũng nhuốm đỏ lên bất thường. Ánh mắt hắn ta khẽ tránh đi, nhưng vẫn bất giác lướt qua người Tương Thanh. Vừa trải qua một trận "tranh đấu" nên tóc mai của Tương Thanh khẽ tản mác, khuôn mặt ửng hồng, áo quần cũng bị Ngao Thịnh túm túm mở mở, cổ áo hở rộng ra, lộ rõ chiếc cổ gầy nhỏ và xương quai xanh, còn có vết cắn đầy ám muội trên cổ nữa.

Khi hắn còn đang đờ ra, Ngao Thịnh đột nhiên ngoái đầu lại hỏi – "Hạ tướng quân, tối nay ngươi có rảnh không?"

"Hả?" – Hạ Lỗ Minh giật mình phản ứng lại, gật đầu thưa – "À, có."

"Như vầy đi." – Ngao Thịnh vẽ ra một nụ cười ngây thơ nhìn Tương Thanh – "Không phải ngươi lo cho sự an toàn của ta sao? Vậy để cho Hạ tướng quân đi cùng chúng ta là được rồi, công phu của hắn giỏi như vậy mà, có đúng không?"

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh ngờ vực, không được rõ ý đồ của nó cho lắm, nhất thời không biết trả lời ra sao.

"Đi đi mà, có được không?" – Ngao Thịnh ôm chầm Tương Thanh tiếp tục làm nũng, rồi quay sang Hạ Lỗ Minh nói – "Hạ tướng quân, sắc mặt của Thanh xấu xí quá, ngươi đến xem có phải y bị bệnh không?"

"Dạ… vâng." – Hạ Lỗ Minh chậm rãi đi tới, đôi mắt hắn có vẻ tham lam nhìn vào thân người Tương Thanh. Tương Thanh chỉ thấy mình bị nhìn đến mức nổi hết cả da gà, mau chóng sửa sang y phục lại cho chỉnh tề, đứng dậy nói – "Ta không sao."

"Không có gì sao?" – Ngao Thịnh đưa tay sờ cằm Tương Thanh, nâng khuôn mặt y lên xem xét kỹ lưỡng – "Sắc mặt ngươi xấu quá đó? Có phải là do ở mãi trong phòng không, chúng ta ra ngoài hít thở khí trời đi."

"Đúng vậy!" – Hạ Lỗ Minh dứt khoát gật đầu – "Chi bằng ra ngoài dạo một chút, nếu chỉ ở trong viện thôi thì cũng không có gì cả đâu."

Ngao Thịnh liên tục gật đầu, nói với Hạ Lỗ Minh – "Ta muốn đi ra ngoài, ngươi giúp ta đỡ Thanh đi."

"Vâng!" – Hạ Lỗ Minh cầu còn không được, bước lên thận trọng đỡ Tương Thanh dậy, hai mắt hắn vẫn tiếp tục lướt nhìn lên người Tương Thanh. Còn Tương Thanh thì khó hiểu nhìn Ngao Thịnh đi đến bên giường.

Chỉ thấy, Ngao Thịnh quay lại mỉm cười với y.

Tương Thanh cau mày nhìn Ngao Thịnh, như muốn hỏi nó – Cậu muốn làm gì?

Ánh nhìn của Ngao Thịnh chậm rãi dời khỏi người Tương Thanh, chuyển đến Hạ Lỗ Minh bên cạnh, lúc này đã có chút đỉnh chếnh choáng. Tương Thanh thấy ánh mắt Ngao Thịnh nhìn Hạ Lỗ Minh chằm chằm thoắt trở nên lạnh buốt âm trầm. Cùng lúc đó, bàn tay Ngao Thịnh móc từ dưới gối ra một thanh trủy thủ xinh xảo, giắt vào sau đai lưng.

Tương Thanh sợ hãi, Ngao Thịnh muốn làm gì đây? Y quay lại nhìn Hạ Lỗ Minh, tâm tư của hắn ta đều đang đặt trên người y, không mảy may phát hiện Ngao Thịnh có điều gì đó lạ lùng.

"Hạ tướng quân." – Ngao Thịnh đi đến Hạ Lỗ Minh nhỏ giọng nói – "Trong viện cũng chẳng có gì vui, chúng ta ra phố dạo chơi đi."

Hạ Lỗ Minh phản ứng lại có chút chậm chạp, hắn hỏi – "Ra phố... Không được đâu, tướng quân và thái sư sẽ trách mắng..."

"Ngươi không nói, ta không nói, ai mà biết chứ." – Ngao Thịnh đến bên cửa sổ chuẩn bị nhảy xuống, vẫy tay gọi Hạ Lỗ Minh – "Giúp ta mang Tương Thanh xuống dưới đó nhé."

"Vâng, vâng." – Hạ Lỗ Minh gật đầu liên tục, vừa ôm vừa giữ Tương Thanh cùng nhảy xuống theo Ngao Thịnh. Ba người thận trọng lẻn ra ngoài phố xá náo nhiệt.

Dọc đường đi, Hạ Lỗ Minh chạy ngược chạy xuôi dẫn đường cùng với mua đồ cho Tương Thanh và Ngao Thịnh. Đợi hắn đi xa được vài bước, Tương Thanh tóm lấy Ngao Thịnh, thấp giọng hỏi – "Cậu muốn làm gì chứ?"

Ngao Thịnh mỉm cười – "Ngươi đoán xem, như vầy có thể có thích khách đến ám sát chúng ta hay không?"

Tương Thanh sửng sốt.

Ngao Thịnh nghiêng nghiêng đầu, cười tươi – "Nếu lúc này có thích khách tới ám sát, đúng lúc Hạ Lỗ Minh còn đang bị thương, rồi hắn lại dẫn ta ra ngoài một mình nữa, ngươi đoán hắn và Hạ thái sư có phải chịu tội bảo vệ không chu toàn hay không?" – Đoạn, ha hả cười đi mất.

Tương Thanh đứng lại ngay nơi đó, trước mắt y phảng phất như còn bóng dáng nụ cười của Ngao Thịnh, mà toàn thân cũng rét run – Tiểu Hoàng từng nói, Hạ Viêm Quảng có thể sẽ nhân lúc họ chưa vào thành mà ám sát Ngao Thịnh. Còn Ngao Thịnh lại muốn mượn cơ hội này mà chém mất một quân của Hạ Viêm Quảng. Một đứa con nít mới mười bốn tuổi, tâm cơ ấy là thế nào đây?

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đi theo Tô Mẫn đến đô thành của Nam quốc – Bạch Thành. Còn cách không bao xa, đã thấy đông kín người vây quanh cổng thành.

"Sao vậy ạ?" – Tiểu Hoàng không hiểu, hỏi Tô Mẫn.

"À... cô không có con cái nối dõi." – Tô Mẫn cười – "Chỉ có cháu là cháu trai duy nhất thôi, nên tất nhiên cháu là hoàng tử của Nam quốc này rồi. Đấy là lễ nghi tiếp đón hoàng tử của thần dân Nam quốc."

Tiểu Hoàng và Tư Đồ cả kinh, nói không thành tiếng.

Tử Tịnh giải thích cho Tiểu Hoàng – "Nam Vương lần này là cố tình đến Bách Kiếm thành đón hoàng tử ạ. Nhìn xem! Nghi thức đón tiếp đã chuẩn bị hết từ lâu!" – Nói rồi thì chỉ tay về phía trước.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng nương theo ngón tay của cô ta mà ngóng nhìn, thấy lẫn trong đám người nơi cửa thành còn có hai chú voi phục sức rất tinh xảo, trên lưng voi là ghế dựa to, còn có lọng che nữa.

Tư Đồ nhướn mày – "Khí thế thật đấy!"

Tiểu Hoàng cũng bị voi kia khiến cho ngây người ra. Mồm há to ra, y hiếu kỳ chạy đến vươn tay sờ sờ – "Đây là voi nha, giống trong sách tả quá chừng!"

"Nhìn thôi thì làm gì, lên luôn nào!" – Tư Đồ đưa tay kéo Tiểu Hoàng nhảy lên ngồi vào ghế trên lưng voi. Cảm giác lắc lắc lư lư khiến Tiểu Hoàng khẩn trương túm chặt y phục Tư Đồ.

Tô Mẫn khanh khách cười to, leo lên chú voi phía trước, hạ lệnh – Mở cổng thành!

Cổng thành chậm chạp mở ra, voi khoan thai bước vào. Bên cạnh có một lượng lớn quân lính đã được vũ trang của Nam Quốc đi cùng, tràn vào trong thành trấn phong tình của Nam quốc. Đầu đường cuối ngõ, nơi đâu cũng người thôi là người, các tòa lầu hai bên đường cũng đặc kín. Đám đông reo hò không dứt, nghễnh cổ ra để ngắm nhìn hoàng tử của bọn họ.

Lúc này đây, trời cũng đã sáng lắm rồi. Tiểu Hoàng sực nhớ đến trên người mình rõ ràng còn mặc bộ y phục dạ hành bó sát cơ thể, tức thì lúng ta lúng túng, cố sống cố chết bám víu vào vạt áo Tư Đồ, chôn khuôn

mặt đỏ bừng của mình vào đó, khiến hết thảy dân chúng toàn thành choáng váng nghĩ – Hoàng tử khả ái quá đi thôi!

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng chui vào trong lòng mình để trốn, ôm lấy y cười ha hả.

166. Chương 83: Sắc Sảo Dần Rõ

"Đứng lại!" – Tô Mẫn đuổi theo ở phía sau, phát giác ra có đuổi thế nào cũng đuổi không kịp. Người ở phía trước bà khinh công quả rất giỏi, lại còn ôm thêm một người…mà vẫn đi lưu loát như thế. Thân thủ như vậy có thể thấy rằng người này rất có lai lịch. Bà chợt nghĩ đến các cao thủ khả dĩ đang ở trong Bách Kiếm Thành này, nếu nói là phù hợp chỉ duy có một người…Tô Mẫn càng thêm sốt ruột, không ngừng bám theo sau.

Tư Đồ thấy Tô Mẫn đuổi theo phía sau thì cười với Tiểu Hoàng – "Cô cô của ngươi khinh công khá đấy."

Hai tay Tiểu Hoàng vịn vai Tư Đồ, chỉ lấp ló đầu ra một chút, ngoái nhìn về phía sau. Ánh mắt sắc sảo của Tô Mẫn vừa lia qua đã thấy thiếu niên vóc dáng nhỏ bé mà Tư Đồ che chở cẩn thận trong lòng. Vừa hay người kia ngoảnh nhìn về phía sau ——— khuôn mặt kia…Quả nhiên!

"Tiên Tiên!" – Tô Mẫn hô to một tiếng – "Cháu là Tiên Tiên phải không? Dừng lại đi, ta là cô cô của cháu đây!"

Tư Đồ nhìn sang Tiểu Hoàng, thấy Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ tung người liền mấy lượt rồi đáp xuống mặt đất, vứt Hoa Liên Mạch lên nền đất rồi mới nhẹ nhàng thả Tiểu Hoàng trong lòng xuống. Hắn cẩn thận sửa lại y phục hơi nhàu của Tiểu Hoàng lại cho ngay ngắn, cũng tiện tay xoa lên lưng y một cái.

Tiểu Hoàng trừng mắt với hắn, Tư Đồ ngượng ngùng rụt tay về, xong rồi khẽ chán nản đi đến dựa người vào một gốc cây đợi chờ.

Khó khăn lắm Tô Mẫn mới đuổi theo được Tư Đồ, khi bà đáp xuống trước mặt Tiểu Hoàng thì trước tiên là hào hển thở cả buổi mới lấy lại hơi thở đều đặn. Sau đó bà khẩn trương không kìm được mà ngước nhìn lên Tiểu Hoàng. Vừa nhìn qua đã há hốc mồm, lại đến gần thêm mấy bước để nhìn cho thật rõ, hỏi – "Tiên Tiên?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta là Tô Mẫn." – Tô Mẫn nói rồi thì đến gần một chút – "Là cô cô của cháu đó."

Tiểu Hoàng lại nhẹ gật đầu, ngắm nghía Tô Mẫn.

Tô Mẫn vỗ vỗ đầu – "Ôi, có phải cháu đang không tin ta? Thôi được, ta có mang theo lệnh bài của Nam Vương, còn có cả…" – Đoạn, bà lấy từ trong lòng ra tấm lệnh bài màu vàng kim nặng trịch đưa cho Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng nhận lấy rồi xem qua, quả nhiên chính là lệnh bài của Nam Vương. Sau đó Tô Mẫn lại lấy ra một nửa miếng ngọc bội hình hai chú cá nhỏ, để cho Tiểu Hoàng xem – "Đây là gia huy của nhà họ Ân cháu, khi bọn ta kết bái năm xưa, cha cháu đã cho ta."

Tiểu Hoàng cũng đón lấy xem qua, thật sự giống với nửa mảnh mình đang mang trên cổ như đúc. Y bèn gật đầu, đưa trả lại cả lệnh bài cho Tô Mẫn.

Tô Mẫn cầm lại rồi nhỏ giọng hỏi – "Cháu này, cháu có tin ta là cô cô của cháu hay không?"

Tiểu Hoàng gật đầu, nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Tư Đồ ở bên cạnh nín cười, tiểu hài tử này ngốc quá đi, Tô Mẫn là muốn thằng nhóc gọi bà ta là cô cô đấy mà.

Tô Mẫn cũng có hơi dở khóc dở cười, bèn bảo Tiểu Hoàng – "Vậy…gọi một tiếng cô cô đi?"

Tiểu Hoàng khẽ thẳng thốt, sau đó thì mặt hơi hơi đỏ lên, hé miệng ra, dùng thanh âm lí nhí như muỗi mà se sẽ gọi – "Cô…cô."

Tô Mẫn sững sốt hồi lâu, rồi bất thình lình nhào qua ôm chầm Tiểu Hoàng cọ cọ, trong miệng cứ lẩm bẩm – "Trời ạ, lão hồ ly tinh Ân Tịch Ly kia vì sao lại sinh được một con thỏ con dễ thương như thế chứ? Nha…"

Tư Đồ thấy Tô Mẫn ôm Tiểu Hoàng vừa hôn hít vừa cọ dụi, dù rằng là cô cô đi nữa… Nhưng hắn lúc này hắn khó chịu lắm rồi, dấn tới đưa tay kéo Tiểu Hoàng về, trợn trừng nhìn Tô Mẫn.

Tô Mẫn chùi chùi bọt mép, ánh mắt di chuyển sang trên người Tư Đồ, quan sát từ trên xuống dưới một lượt rồi gật gù – "Ừm, nghe Tịch Ly bảo thỏ con đã tìm được một tên nam nhân tốt, nhìn cũng không tệ…"

Tư Đồ nhướn mày, nam nhân tốt? Nói thế tức là nhạc phụ đại nhân đã hoàn toàn ưng ý hắn rồi sao? Mặt mũi hắn tức khắc lộ ra nét cười, nhẹ thi lễ với Tô Mẫn, ăn theo Tiểu Hoàng gọi một tiếng "Cô cô."

"Ừ." – Tô Mẫn hài lòng gật gù – "Ngoan." – Vừa nói vừa nhìn ngó Tiểu Hoàng, lại nhìn ngó sang Tư Đồ, "chậc chậc" đôi tiếng rồi tán thán từ đáy lòng – "Xứng đôi quá chừng đi!"

Tiểu Hoàng thấy mặt mũi Tư Đồ rỡ ràng hẳn ra. Hắn trở nên hiền hòa bắt đầu hàn thuyên cùng Tô Mẫn, đồng thời dùng thái độ tốt nhất trong suốt cuộc đời của hắn mời Tô Mẫn khi nào rỗi rãi hãy đến Thục Trung làm khách. Tiểu Hoàng than thở trong lòng, Tô Mẫn không hổ là Nam Vương, thật đúng là nữ trung hào kiệt. Mới vừa gặp, nói được mấy câu đã khuất phục được gã Tư Đồ vốn kiệt ngạo cứng đầu bậc nhất. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, là do Tư Đồ dễ bị lừa quá đó mà.

Đương trò chuyện rất thân mật, đột nhiên thấy Tư Đồ đánh mắt về phía rặng cây cối bên cạnh. Tô Mẫn cười bảo – "Đừng khẩn trương, là hộ vệ của ta đó." – Vừa nói, vừa gọi to – "Tử Tịnh, ra ngoài đi."

Lời vừa nói xong, thì có một nữ tử thân mặc áo tím dẫn theo vài hộ vệ xuất hiện ở phía sau Tô Mẫn, quỳ xuống hành lễ với bà, cũng nhân tiện trách bà vì sao lại một thân một mình chạy đến nơi này.

Tô Mẫn lại chỉ vào Tiểu Hoàng hỏi các cô – "Các muội xem, các muội xem, là Tiên Tiên!"

Các hộ vệ kia ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hoàng, tất cả đều sững người ra.

"Cậu ấy là…" – Thị vệ trưởng tên gọi Tử Tịnh kia tỏ vẻ sợ hãi – "…Hoàng Bán Tiên?"

"Đúng thế." – Tô Mẫn hào hứng – "Có khả ái không nào?"

Tiểu Hoàng thấy mấy vị đại tỷ cứ nhìn chăm chăm mãi vào mình thì khẽ rụt người lại, chui tọt về phía sau Tư Đồ nhỏ giọng nói – "Dạ, chào các tỷ."

"Ôi chao…" – Các thủ vệ rít một hơi khí lạnh, nuốt một ngụm nước bọt rồi mở tròn hai mắt nhìn chăm chú vào Tiểu Hoàng. Mãi lâu sau Tử Tịnh mới thều thào một câu – "Thật…thật là kỳ tích."

Lại thêm một lúc lặng lẽ nữa, rồi bất ngờ thấy các thủ vệ kia ào lên, vây quanh Tiểu Hoàng bắt đầu rộn rã – "Nha…khả ái quá à!"

"Gọi là Tiên Tiên sao, bao nhiêu tuổi rồi?"

"Thỏ con nha…đáng yêu quá, so với tên hồ ly kia thì tốt hơn nhiều lắm!"

"Gọi tỷ tỷ nghe một cái đi mà…"

Tiểu Hoàng sợ sệt bám vào bờ vai Tư Đồ không dám rời ra. Y kinh hãi nhìn các vị anh thư trong tích tắc đã dâng trào tình mẫu tử kia.

Tư Đồ nở nụ cười chào hỏi các thủ vệ – "Ta là tướng công của y."

"Chao ơi…thật là có phúc đó!"

"Phải đó, hai người thật xứng đôi quá!"

"Thật ước ao chết đi được ấy!"

Tư Đồ thỏa thuê, ngửa mặt lên trời cười to khanh khách. Hắn nghĩ Nam quốc thật là một miền đất tốt lành, sau này cứ việc định cư với Tiên Tiên ở đây là được!

Ồn ào một trận qua đi, Tư Đồ giao Hoa Liên Mạch cho đám thị vệ kia. Hắn cùng với Tiểu Hoàng chấp nhận lời mời của Tô Mẫn, du hành xuống Nam quốc một chuyến.

…

Đoàn nhân mã nghênh đón Ngao Thịnh cứ đi rồi lại dừng, độ chừng nửa tháng thì rốt cuộc cũng về đến Lương Thành. Đó là thành trấn gần với hoàng thành nhất. Khi mọi người vào đến Lương Thành thì trời đã nhập nhoạng tối. Vì vậy. Hạ Viêm Quảng ra lệnh cho nghỉ ngơi một đêm tại khách sạn trong thành. Sáng mai đã có thể vào thành, tiến cung diện thánh rồi.

Đêm buông xuống, mọi người đều về phòng nghỉ ngơi. Suốt đường đi, Ngao Thịnh đều ở cùng một gian phòng với Tương Thanh. Ngay từ ban đầu Hạ Viêm Quảng đã nghĩ mãi mà không ra. Còn Ngao Thịnh thì giải thích, rằng mỗi đêm nó đều cần phải nghe tiếng tiêu của Tương Thanh mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Cũng vì thế, mỗi đêm Tương Thanh đều bị nài ép phải thổi một khúc.

"Chán quá nhỉ, ra ngoài dạo chơi không?" – Ngao Thịnh đứng bên cửa sổ, quay sang hỏi Tương Thanh đang ngồi bên bàn.

Tương Thanh ngước lên nhìn thằng bé, lắc đầu – "Không thích hợp cho lắm đâu, sẽ có nguy hiểm."

Ngao Thịnh đi đến ngồi xuống bên bàn, nhìn Tương Thanh – "Có ngươi đi cùng ta là được rồi mà?"

Tương Thanh khẽ cau mày – "Ngày mai là vào hoàng thành rồi, cậu còn có tâm tư ra ngoài ư?"

Ngao Thịnh hơi tức tối – "Chính vì ngày mai đã vào hoàng cung rồi ấy, cho nên hôm nay ta muốn đi chơi cho thỏa thích một chút, không biết về sau có cơ hội hay không đâu."

Tương Thanh có chút bất lực – "Tuổi cậu còn trẻ, đừng nói những thứ thui chột như vậy!"

"Hừ." – Ngao Thịnh bĩu môi, buồn chán nhúng ngón tay vào nước trong chén, vẽ vòng vòng lên bức tranh trên bàn, thi thoảng lại nhìn trộm Tương Thanh, rồi đột nhiên cười bảo – "Gã Hạ Lỗ Minh kia, suốt đường đi đều nhìn ngươi như mất hết hồn vía đó."

Trên mặt Tương Thanh có gì đó không được tự nhiên. Y nhìn Ngao Thịnh nói – "Tiểu hài tử, đừng nghĩ mấy chuyện kỳ quái cho ta."

"Ngươi gọi tiểu hài tử nữa xem ta có trở mặt với ngươi không!" – Ngao Thịnh bật dậy.

Tương Thanh bất đắc dĩ nhìn nó một cái, rồi đứng dậy đi đến bên giường ngồi xuống – "Mới mười bốn tuổi, không phải tiểu hài tử đấy là gì?" – Vừa nói vừa cởi áo ngoài ra – "Tiểu hài tử thì nên đi ngủ sớm một chút."

"Ngươi…" – Mặt mũi Ngao Thịnh hầm hầm. Nó trèo lên giường, bấu vào cổ Tương Thanh – "Ngươi nói nữa đi! Ta kêu ngươi nói nữa đi, ta căn bản không phải tiểu hài tử, ngươi cũng nhỏ tuổi còn gì!"

Tương Thanh bị nó làm cho giật mình ngạc nhiên. Sao thằng bé này lại hung dữ như một con cún hoang thế nhỉ.

"Đừng lộn xộn." – Tương Thanh đẩy thằng bé ra. Ngao Thịnh túm cổ tay y hung tợn cắn một cái.

"Ối…" – Tương Thanh mau lẹ rút tay về, kinh hãi nhìn nó – "Cậu thật sự là chó hoang à? Sao lại cắn người?!"

"Đúng vậy, ta là chó hoang đấy, ta cắn ngươi đấy!" – Ngao Thịnh nhân lúc Tương Thanh không phòng hờ, chớp mắt đã đè lên người y, tóm lấy cổ y. Tương Thanh nổi giận nhưng lại không thể ra tay, lỡ vạn nhất có làm nó bị thương cũng không hay ho tí nào. Y nắm hai cánh tay Ngao Thịnh mà cảnh cáo – "Cậu đừng càn quấy nữa, không là ta không khách khí đâu đấy!"

"Sợ ngươi chắc!" – Ngao Thịnh rống lên một tiếng. Tay nó vùng vẫy không xong thì chồm qua, cắn vào cổ Tương Thanh một miếng.

"A…" – Tương Thanh đau đến nỗi kêu lên một tiếng. Y rút hai tay về ghì chặt lấy cổ tay Ngao Thịnh.

"Nha!" – Ngao Thịnh kêu một tiếng rồi lập tức nhũn ra, dựa vào người Tương Thanh rên rỉ – "Đau quá, đau muốn chết luôn!" – Giọng nói thằng bé nghe như lẩy bẩy. Tương Thanh vội vàng thả lỏng tay ra. Loáng cái Ngao Thịnh đã trở tay tóm lấy tay y, cười khẩy – "Hừ!"

Tương Thanh bất đắc dĩ nhìn lên nó. Thằng nhóc con này quỷ quái quá đi, lại còn hung dữ, thật sự là chó hoang chuyển thế đó à? Có chút nào giống huynh đệ của Tiểu Hoàng đâu?

"Cắn chết ngươi này!" – Ngao Thịnh chồm qua cắn vào cổ Tương Thanh. Tương Thanh hơi vận chân khí, định đá Ngao Thinh xuống dưới. Lúc này chợt có người lộc cộc gõ cửa. Giọng nói của Hạ Lỗ Minh truyền đến – "Thái tử…"

Động tác của Tương Thanh bị kiềm hãm, y định đẩy Ngao Thịnh xuống. Nhưng tâm tư Ngao Thịnh khẽ động, hai chân kềm lấy Tương Thanh không chịu thả ra, rống về phía cửa – "Vào đây!"

Thấy Tương Thanh cả kinh, Ngao Thịnh cười khì một cái rồi lại ngả người day cắn cổ y. Hạ Lỗ Minh đẩy cửa vào trong, Tương Thanh bối rối không biết phải làm sao, mà Ngao Thịnh lại cương quyết cắn y đến phát đau, khiến y tức tối, mặt mũi đỏ bừng.

Hạ Lỗ Minh vốn đã nghe thấy có động tĩnh không nhỏ từ bên ngoài, nên mới muốn đến xem thử. Nhưng hắn vừa nhìn đã sững sờ, chỉ thấy Ngao Thịnh đang cưỡi trên người Tương Thanh, cúi đầu xuống như đang hôn Tương Thanh vậy.

Cũng ngay lúc đó, Ngao Thịnh đột nhiên thay đổi, không còn vẻ hung hăng lúc nãy tí nào, mà thành ra khả ái vô vàn ôm cổ Tương Thanh làm nũng – "Thanh…ta muốn ra ngoài chơi đó, ngươi dẫn ta đi nha…"

Tương Thanh xấu hổ nhìn Ngao Thịnh bám trước người mình một cách khó hiểu. Y thật sự không biết cho đến cùng thì trong hồ lô của thằng nhóc còn có cái gì nữa.

Mặt Hạ Lỗ Minh cũng nhuốm đỏ lên bất thường. Ánh mắt hắn ta khẽ tránh đi, nhưng vẫn bất giác lướt qua người Tương Thanh. Vừa trải qua một trận "tranh đấu" nên tóc mai của Tương Thanh khẽ tản mác, khuôn mặt ửng hồng, áo quần cũng bị Ngao Thịnh túm túm mở mở, cổ áo hở rộng ra, lộ rõ chiếc cổ gầy nhỏ và xương quai xanh, còn có vết cắn đầy ám muội trên cổ nữa.

Khi hắn còn đang đờ ra, Ngao Thịnh đột nhiên ngoái đầu lại hỏi – "Hạ tướng quân, tối nay ngươi có rảnh không?"

"Hả?" – Hạ Lỗ Minh giật mình phản ứng lại, gật đầu thưa – "Ách, có."

"Như vầy đi." – Ngao Thịnh vẽ ra một nụ cười ngây thơ nhìn Tương Thanh – "Không phải ngươi lo cho sự an toàn của ta sao? Vậy để cho Hạ tướng quân đi cùng chúng ta là được rồi, công phu của hắn giỏi như vậy mà, có đúng không?"

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh ngờ vực, không được rõ ý đồ của nó cho lắm, nhất thời không biết trả lời ra sao.

"Đi đi mà, có được không?" – Ngao Thịnh ôm chầm Tương Thanh tiếp tục làm nũng, rồi quay sang Hạ Lỗ Minh nói – "Hạ tướng quân, sắc mặt của Thanh xấu xí quá, ngươi đến xem có phải y bị bệnh không?"

"Ách…vâng." – Hạ Lỗ Minh chậm rãi đi tới, đôi mắt hắn có vẻ tham lam nhìn vào thân người Tương Thanh. Tương Thanh chỉ thấy mình bị nhìn đến mức nổi hết cả da gà, mau chóng sửa sang y phục lại cho chỉnh tề, đứng dậy nói – "Ta không sao."

"Không có gì sao?" – Ngao Thịnh đưa tay sờ cằm Tương Thanh, nâng khuôn mặt y lên xem xét kỹ lưỡng – "Sắc mặt ngươi xấu quá đó? Có phải là do ở mãi trong phòng không, chúng ta ra ngoài hít thở khí trời đi!"

"Đúng vậy!" – Hạ Lỗ Minh dứt khoát gật đầu – "Chi bằng ra ngoài dạo một chút, nếu chỉ ở trong viện thôi thì cũng không có gì cả đâu."

Ngao Thịnh liên tục gật đầu, nói với Hạ Lỗ Minh – "Ta muốn đi ra ngoài, ngươi giúp ta đỡ Thanh đi!"

"Vâng!" – Hạ Lỗ Minh cầu còn không được, bước lên thận trọng đỡ Tương Thanh dậy, hai mắt hắn vẫn tiếp tục lướt nhìn lên người Tương Thanh. Còn Tương Thanh thì khó hiểu nhìn Ngao Thịnh đi đến bên giường.

Chỉ thấy, Ngao Thịnh quay lại mỉm cười với y.

Tương Thanh cau mày nhìn Ngao Thịnh, như muốn hỏi nó – Cậu muốn làm gì?

Ánh nhìn của Ngao Thịnh chậm rãi dời khỏi người Tương Thanh, chuyển đến Hạ Lỗ Minh bên cạnh, lúc này đã có chút đỉnh chếnh choáng. Tương Thanh thấy ánh mắt Ngao Thịnh nhìn Hạ Lỗ Minh chằm chằm thoắt trở nên lạnh buốt âm trầm. Cùng lúc đó, bàn tay Ngao Thịnh móc từ dưới gối ra một thanh trủy thủ xinh xảo, giắt vào sau đai lưng.

Tương Thanh sợ hãi, Ngao Thịnh muốn làm gì đây? Y quay lại nhìn Hạ Lỗ Minh, tâm tư của hắn ta đều đang đặt trên người y, không mảy may phát hiện Ngao Thịnh có điều gì đó lạ lùng.

"Hạ tướng quân." – Ngao Thịnh đi đến Hạ Lỗ Minh nhỏ giọng nói – "Trong viện cũng chẳng có gì vui, chúng ta ra phố dạo chơi đi."

Hạ Lỗ Minh phản ứng lại có chút chậm chạp, hắn hỏi – "Ra phố…Không được đâu, tướng quân và thái sư sẽ trách mắng…"

"Ngươi không nói, ta không nói, ai mà biết chứ." – Ngao Thịnh đến bên cửa sổ chuẩn bị nhảy xuống, vẫy tay gọi Hạ Lỗ Minh – "Giúp ta mang Tương Thanh xuống dưới đó nhé!"

"Vâng, vâng." – Hạ Lỗ Minh gật đầu liên tục, vừa ôm vừa giữ Tương Thanh cùng nhảy xuống theo Ngao Thịnh. Ba người thận trọng lẻn ra ngoài phố xá náo nhiệt.

Dọc đường đi, Hạ Lỗ Minh chạy ngược chạy xuôi dẫn đường cùng với mua đồ cho Tương Thanh và Ngao Thịnh. Đợi hắn đi xa được vài bước, Tương Thanh tóm lấy Ngao Thịnh, thấp giọng hỏi – "Cậu muốn làm gì chứ?"

Ngao Thịnh mỉm cười – "Ngươi đoán xem, như vầy có thể có thích khách đến ám sát chúng ta hay không?"

Tương Thanh sửng sốt.

Ngao Thịnh nghiêng nghiêng đầu, cười tươi – "Nếu lúc này có thích khách tới ám sát, đúng lúc Hạ Lỗ Minh còn đang bị thương, rồi hắn lại dẫn ta ra ngoài một mình nữa, ngươi đoán hắn và Hạ thái sư có phải chịu tội bảo vệ không chu toàn hay không?" – Đoạn, ha hả cười đi mất.

Tương Thanh đứng lại ngay nơi đó, trước mắt y phảng phất như còn bóng dáng nụ cười của Ngao Thịnh, mà toàn thân cũng rét run – Tiểu Hoàng từng nói, Hạ Viêm Quảng có thể sẽ nhân lúc họ chưa vào thành mà ám sát Ngao Thịnh. Còn Ngao Thịnh lại muốn mượn cơ hội này mà chém mất một quân của Hạ Viêm Quảng. Một đứa con nít mới mười bốn tuổi, tâm cơ ấy là thế nào đây?

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đi theo Tô Mẫn đến đô thành của Nam quốc – Bạch Thành. Còn cách không bao xa, đã thấy đông kín người vây quanh cổng thành.

"Sao vậy ạ?" – Tiểu Hoàng không hiểu, hỏi Tô Mẫn.

"À…cô không có con cái nối dõi." – Tô Mẫn cười – "Chỉ có cháu là cháu trai duy nhất thôi, nên tất nhiên cháu là hoàng tử của Nam quốc này rồi. Đấy là lễ nghi tiếp đón hoàng tử của thần dân Nam quốc."

Tiểu Hoàng và Tư Đồ cả kinh, nói không thành tiếng.

Tử Tịnh giải thích cho Tiểu Hoàng – "Nam Vương lần này là cố tình đến Bách Kiếm thành đón hoàng tử ạ. Nhìn xem! Nghi thức đón tiếp đã chuẩn bị hết từ lâu!" – Nói rồi thì chỉ tay về phía trước.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng nương theo ngón tay của cô ta mà ngóng nhìn, thấy lẫn trong đám người nơi cửa thành còn có hai chú voi phục sức rất tinh xảo, trên lưng voi là ghế dựa to, còn có lọng che nữa.

Tư Đồ nhướn mày – "Khí thế thật đấy!"

Tiểu Hoàng cũng bị voi kia khiến cho ngây người ra. Mồm há to ra, y hiếu kỳ chạy đến vươn tay sờ sờ – "Đây là voi nha, giống trong sách tả quá chừng!"

"Nhìn thôi thì làm gì, lên luôn nào!" – Tư Đồ đưa tay kéo Tiểu Hoàng nhảy lên ngồi vào ghế trên lưng voi. Cảm giác lắc lắc lư lư khiến Tiểu Hoàng khẩn trương túm chặt y phục Tư Đồ.

Tô Mẫn khanh khách cười to, leo lên chú voi phía trước, hạ lệnh – Mở cổng thành!

Cổng thành chậm chạp mở ra, voi khoan thai bước vào. Bên cạnh có một lượng lớn quân lính đã được vũ trang của Nam Quốc đi cùng, tràn vào trong thành trấn phong tình của Nam quốc. Đầu đường cuối ngõ, nơi đâu cũng người thôi là người, các tòa lầu hai bên đường cũng đặc kín. Đám đông reo hò không dứt, nghễnh cổ ra để ngắm nhìn hoàng tử của bọn họ.

Lúc này đây, trời cũng đã sáng lắm rồi. Tiểu Hoàng sực nhớ đến trên người mình rõ ràng còn mặc bộ y phục dạ hành bó sát cơ thể, tức thì lúng ta lúng túng, cố sống cố chết bám víu vào vạt áo Tư Đồ, chôn khuôn mặt đỏ bừng của mình vào đó, khiến hết thảy dân chúng toàn thành choáng váng nghĩ – Hoàng tử khả ái quá đi thôi!

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng chui vào trong lòng mình để trốn, ôm lấy y cười ha hả.

167. Chương 84

Chương 84 | Làm chỉ đùa, mà sự thành ra thật

– Sự bán công bội –

Lễ rước Tiểu Hoàng vào thành có thể nói là long trọng. Sau khi đến hoàng thành Nam quốc, Tô Mẫn bày tiệc thết đãi Tiểu Hoàng và Tư Đồ ăn uống. Thấy Tiểu Hoàng vẫn câu nệ chuyện y phục mặc trên người, bà không hổ danh làm cô cô, lập tức lệnh cho người mang y phục mới để Tiểu Hoàng thay đổi.

Tư Đồ muốn đi theo, nhưng bị Tiểu Hoàng quyết liệt trừng mắt lên không cho, hắn đành tiu nghỉu ngồi ngoan ngoãn chờ trong đại điện.

"Ngận Suất à, cháu cùng Tiểu Hoàng đến Nam Cương là vì sao vậy?" – Tô Mẫn hỏi Tư Đồ.

"Khụ khụ…" – Tư Đồ nghe thấy có người gọi thẳng đại danh của hắn thì thật sự có chút không quen, sặc cả ngụm rượu ra. Hắn ho hai ba tiếng xong rồi trả lời – "À, bọn ta nhàn rỗi không việc gì làm, tín mã do cương thôi, tới Bách Kiếm Thành cũng là việc tình cờ."

"Thật à?" – Tô Mẫn cười to – "Nên mới bảo là có duyên đấy."

Tư Đồ hớp rượu, trong lòng nhủ thầm, tính cách của Tô Mẫn ——— thật sự rất đoan chính.

Lại uống thêm mấy chén nữa thì thấy rèm cửa sau điện nhẹ lung lay, Tiểu Hoàng "lộc cộc cộc" đi ra.

Sao lại là "lộc cộc cộc" ư? Vì Tiểu Hoàng đang mang một đôi hài gỗ.

Nam quốc có khí hậu oi nóng quanh năm, do đó phòng ốc đều làm bằng tre trúc, mục đích là để tránh các loại rắn, trùng đến quấy nhiễu. Đôi hài gỗ nhỏ kia là hài cao, làm bằng gỗ, mang vào thì mát mẻ, lúc bước đi thì tạo ra những chuỗi âm lốc cốc.

Dẫn Tiểu Hoàng vào thay y phục là thị vệ trưởng Tử Tịnh của Tô Mẫn. Nàng ta cho Tiểu Hoàng mặc một tấm áo màu xanh ngọc, trên lớp áp còn có điểm tô bằng bạc, là phục sức đặc biệt theo kiểu của Nam quốc. Tiểu Hoàng mặc vào trông phù hợp lạ, rồi mang đôi hài gỗ ra ngoài như thế Tư Đồ trông thấy thì nhìn chằm chằm, xoa cằm… Nam quốc thật sự là một vùng rất tốt nha.

Mọi người ngồi xuống xong rồi, Tô Mẫn gọi lên những món ăn đặc sản của Nam Quốc, còn có thêm một vò rượu hùng hoàng để diệt sâu bọ, vừa ăn vừa huyên thuyên chuyện trò.

Khi hỏi han đến những sự kiện mà Tiểu Hoàng đã trải qua, Tô Mẫn nghe xong thì tức giận lật cả bàn dậy, dậm chân mắng lão cẩu hoàng đế kia, mắng chửi lão cả đời này chưa đủ lại mắng chửi qua tới kiếp sau của lão, rồi còn mắng Ân Tịch Ly làm cha mà không có trách nhiệm gì cả.

"Được rồi, cô cô, gã Hoa Liên Mạch kia và Nam Cương địa mạch đồ là chuyện gì vậy ạ?" – Tiểu Hoàng hỏi Tô Mẫn.

"Ừ… nói tới địa mạch đồ, người đâu, áp giải Hoa Liên Mạch lên đây đi!" – Tô Mẫn ra lệnh cho thủ hạ.

Rất nhanh, đã có người trói gô Hoa Liên Mạch giải lên. Hoa Liên Mạch ủ ê vào trong đại điện quỳ xuống, nói có vẻ bất đắc dĩ – "Ai, họ Lạc cũng là có tội sao? Thôi quên đi, coi như ta xui xẻo!"

"Từ đâu mà ngươi biết đến Nam Cương địa mạch đồ?" – Tô Mẫn hỏi Hoa Liên Mạch.

"Là mới vừa bị bắt xong thì nghe tới đấy." – Hoa Liên Mạch lườm một cái – "Vốn ta căn bản không biết có cái thứ quỷ quái đó."

Tô Mẫn cau mày, nói với thủ hạ – "Giải xuống phía dưới trước, tăng cường canh giữ!"

Chờ khi thủ hạ dẫn người lui xuống xong, Tô Mẫn mới quay mặt sang nhìn Tiểu Hoàng và Tư Đồ, nói – "Các cháu đi theo ta, ta cho các cháu xem vài thứ."

Tiểu Hoàng và Tư Đồ cùng liếc mắt nhìn nhau, đứng lên cùng Tô Mẫn đi đến sau điện, rồi đến tiểu trúc lâu nơi bà sinh sống hằng ngày.

Tô Mẫn kéo một ngăn tủ nơi đầu giường ra, lấy một quyển trục đưa sang cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng đón lấy rồi nhìn qua, thấy tên trên quyển trục viết rằng ————- Địa mạch đồ.

"Địa mạch đồ?!" – Tiểu Hoàng thất kinh, lại chú ý thấy rằng bên dưới ấn trạc còn có viết tên, Ân Tịch Ly.

"Trong trận chiến khi trước, khi Ân Tịch Ly bắt được cô đã nói rằng phải giao lại cho cháu. Đệ ấy đã miệt mài chế tác hết nửa năm mới vẽ xong." – Tô Mẫn cười nói – "Con biết thì cũng như cha biết đấy mà."

Tiểu Hoàng nhanh tay mở địa đồ ra nhìn qua, thấy phía trên có vẽ lại địa mạch của một vài thành trấn, từng địa phương đều đánh dấu lại, còn ở phía dưới thì viết rất nhiều chiến lược, những gì cần phải chuẩn bị, tất cả đều giống như sở liệu khi trước của Tiểu Hoàng như đúc.

"Đây là…" – Tiểu Hoàng giật mình xem địa đồ, xem ra những phương cách của y đều đã được Ân Tịch Ly tiên liệu cả.

"Cái gọi là Nam Cương địa mạch đồ thật ra không hề tồn tại." – Tô Mẫn đến ngồi bên cạnh ghế trúc, rồi tường thận giảng giải cho Tiểu Hoàng và Tư Đồ – "Vùng Nam Cương này của ta, rừng nhiều non lắm, chướng khí rất dày đặc trong những vạt rừng sâu, lại có thêm các loại trùng độc, rắn độc, nên phòng thủ thì dễ mà tấn công vào thì khó."

"Ừm." – Tư Đồ cũng ngồi xuống, nói – "Cho tới lúc này, thật sự công phá được Nam Cương cũng chỉ có mỗi Ân Tịch Ly thôi, đúng không?"

Tô Mẫn gật đầu – "Năm xưa, ta nhất thời hành động theo cảm tính, xé cờ tạo phản. Tịch Ly thấy chiến sự sắp sửa nổ ra, mà đệ ấy từ nhỏ đã thấu hết quần thư, từ lâu đã xem qua du ký của Lạc Trĩ, do đó đã hiểu được địa mạch phần nào. Có điều, các địa danh mà Lạc Trĩ ghi lại bao hàm rất nhiều cái tên thời cổ, tối nghĩa khó hiểu. Cũng chỉ có đệ ấy có thể dùng thời gian mấy ngày mà đã vẽ được địa mạch của toàn vùng Nam Cương, kết quả, dựa vào địa mạch, không đánh mà thắng, chiếm cứ hết toàn bộ thành đô của ta."

"Thì ra là vậy." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Thảo nào năm xưa mọi người cũng không biết Ân Tịch Ly dùng phương cách nào để đánh Nam Cương, còn nói là người đã mượn được thiên binh nữa."

Tô Mẫn bật cười – "Đệ ấy hành sự rất không phép không tắc, vào thành rồi thì ăn không uống không còn chưa nói, lại còn nổi máu ba hoa chích chòe lên, bảo rằng cái gì mà thiên binh thiên tướng hạ phàm…"

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau. Tô Mẫn là nữ trung hào kiệt, nhưng những khi bà nhắc đến Ân Tịch Ly thì trên khuôn mặt lại bất giác có một chút thẹn thùng cùng chờ mong, là thần thái rất đỗi nữ nhi…. Xem ra, Tô Mẫn đối với ông ta là tình còn chưa dứt.

Tư Đồ thấy tình huống không còn đúng đắn nữa thì nhắc trở lại vấn đề chính – "Bản địa mạch đồ này là do ông ta vẽ gần đây nhất sao?"

"Phải" – Tô Mẫn chấn chỉnh tâm tình lại nói với Tiểu Hoàng – "Đệ ấy bảo, cháu nhất định sẽ tìm kiếm Lạc Trĩ du ký và địa mạch đồ, núi cao sông dài, các cháu có tìm khắp mọi nơi cũng không biết phải tìm ở đâu, cho nên cứ đưa hẳn bản đồ cho cháu là xong, cháu tự xem mà dùng lấy."

Tiểu Hoàng cuộn bản địa đồ lại, nhẹ nhàng cho vào trong lòng Tư Đồ, ý bảo hắn giữ cho tốt.

Tư Đồ nhanh chóng cất đi, tự nhủ, đây chính là một phần tâm ý của nhạc phụ đại nhân rồi.

"Đệ ấy còn nói." – Tô Mẫn tiếp tục – "Trong khoảng thời gian này, các cháu coi như tĩnh dưỡng, cứ du ngoạn ở Nam Cương đi."

Tiểu Hoàng gật đầu, Tô Mẫn vỗ vổ lên vai y – "Có điều nếu chuyện Nam cương địa mạch đồ đã lan truyền ra bên ngoài, thì tức đã có kẻ đến dọ thám thứ này rồi…"

Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày, nói – "Có lẽ là vì người kia sợ chúng ta sẽ liên kết với nhau, cho nên mới nghĩ đến việc bình định Nam Cương,"

Tô Mẫn lắc đầu – "Lão tặc Hạ Viêm Quảng kia, năm xưa ta phải thật sự làm thịt lão mới đúng."

"Đừng lo" – Tiểu Hoàng thoải mái cười với Tô Mẫn – "Cháu có cách, sẽ không khiến lửa chiến sự bùng đến Nam Cương đâu."

Tô Mẫn dụi vào người Tiểu Hoàng – "Ngoan quá chừng, sao lại khả ái thế chứ?"

Sau đó, Tô Mẫn có chính sự cần xử lý, để lại Tử Tịnh dẫn hai người bọn họ đi đến nơi ở, sau đó đi dạo chơi ở Nam quốc. Chuyện ăn ở Tô Mẫn đã lo cả, chỉ cần hai người thoải mái hưởng thụ là tốt lắm rồi.

Tư Đồ nhẹ kéo tay Tiểu Hoàng bước lảo đảo ra ngoài, nhân lúc Tử Tịnh ở phía trước không chú tâm thì cúi xuống nói với Tiểu Hoàng – "Vị cô cô này của ngươi là tình còn chưa dứt đó."

Tiểu Hoàng cũng có một chút u buồn, gật đầu – "Thảo nào cô cô tới bây giờ vẫn lẻ loi một mình."

Tư Đồ cười – "Lão cha của ngươi cũng không biết là yêu nghiệt gì nữa, ngươi nghĩ xem ông ta đã trêu ghẹo bao nhiêu người rồi? Một mình Tề Dịch còn chưa đủ, còn có lão hoàng đế, rồi Nam Vương, hơn nữa tất cả đều si ông ta thành cuồng… chậc chậc."

Tiểu Hoàng trừng mắt lên với Tư Đồ – "Huynh còn nói vậy à, người đã chuẩn bị cho chúng ta tấm địa mạch đồ này đã tốn rất nhiều công phu rồi, có nó, trận này chúng ta xem như đã thắng được phân nửa."

"À…" – Tư Đồ bĩu môi – "Ông ta hại ngươi phải chịu nhiều đắng cay như vậy, làm như thế cũng phải thôi." – Nói rồi, không đợi Tiểu Hoàng phản bác lại đã hỏi Tử Tịnh ở trước mặt – "Tử Tịnh này, Nam Cương có chỗ nào chơi vui không?"

"Có đấy." – Tử Tịnh quay đầu lại nói – "Có thể đi ngắm biển, còn có thể đi đến thôn làng… trên núi có cả suối nước nóng Tiểu Ngư! Chỗ các vị ở chính là nơi đó."

Tiểu Hoàng vừa nghe đến mấy chữ "suối nước nóng" thì sợ hãi. Y đối với suối nước nóng có rất nhiều ký ức chẳng tốt đẹp gì. Đang muốn lắc đầu lại nghe thấy Tư Đồ cười ha hả – "Suối nước nóng hả? Nghe được đấy!" – Nói rồi thì tóm lấy Tiểu Hoàng đang vùng vẫy – "Tiên Tiên, chúng mình đi tắm suối nước nóng đi!"

Lương Thành không hổ danh là thành trấn gần kinh thành nhất, vào buổi đêm thì náo nhiệt vô cùng. Ngao Thịnh kéo Tương Thanh một mạch lủi đi vòng lại, vẻ mặt hớn ha hớn hở. Tương Thanh không nhận ra, cho đến cùng là nó vui vẻ thật hay là chỉ bày ra cho người khác xem. Y đã không còn nhìn rõ được Ngao Thịnh nữa rồi.

Nhưng gã Hạ Lỗ Minh đi bên cạnh Tương Thanh dường như cứ nhớ mãi chuyện Tương Thanh không được thoải mái. Đi chưa được mấy bước hắn đã hỏi – "Tiên sinh không được khỏe ở đâu sao? Có muốn uống nước không?" đại loại thế.

Tương Thanh trừ việc phiền lòng chuyện Hạ Lỗ Minh cứ nhìn mình chằm chằm rồi đờ đẫn, còn lại cũng không ghét kiểu người thật thà như hắn, hơn nữa hắn luôn ân cần rào trước đón sau như thế khiến y thật lòng có đôi chút phân vân. Thái độ đối với hắn cũng không lạnh nhạt như lúc trước nữa. Thỉnh thoảng y còn tươi cười với hắn. Hạ Lỗ Minh trông thấy, thế là cứ bồn chồn lo lắng suốt cả buổi.

Ngao Thịnh lạnh lùng nhìn, không biết vì sao mà trong lòng có gì đó khó chịu. Chỉ cần Tương Thanh và Hạ Lỗ Minh bắt đầu trò chuyện, thằng nhóc sẽ sấn tới túm lấy Tương Thanh, nói lảng ngay qua chuyện khác.

Ba người đi dạo một hồi, trông thấy trời càng lúc càng tối dần. Kẻ qua người lại trên phố xá cũng mỗi lúc một thưa thớt. Hạ Lỗ Minh hơi lo lo, xin Ngao Thịnh hãy trở lại. Ngao Thịnh nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu, khi vừa quay người lại thì Tương Thanh cúi xuống kề vào tai nó thì thầm – có người theo dõi.

Ngao Thịnh vừa nghe thấy thế đã tỉnh táo trở lại, tiện thể đỡ Tương Thanh – "Thanh? Ngươi làm sao vậy?"

Hạ Lỗ Minh đang đi phía trước nghe thấy vậy bèn sửng sốt, nhanh chóng quay trở về xem sao. Tương Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể giả vờ không được khỏe cho lắm, được Ngao Thịnh đỡ lấy.

Mãng hán như Hạ Lỗ Minh, vừa bước đến thấy sắc mặt Tương Thanh không khỏe đã bế y lên, bảo rằng phải đưa về cho quân y xem thử.

Ngao Thịnh trừng mắt với hắn ta – "Ngươi nghĩ rằng đang có chiến tranh à? Trong số đoàn người đi theo chúng ta làm gì có quân y?"

Hạ Lỗ Minh sửng sốt – "Vậy, vậy phải quay về tìm người mời đại phu."

Ngao Thịnh lạnh lùng nói – "Ngươi buông Thanh xuống cho ta!"

Hạ Lỗ Minh nhìn Tương Thanh, Tương Thanh cũng khó chịu gần chết, nhủ thầm, kẻ ngu ngơ này vì sao lại lỗ mãng như thế? Y cũng nói – "Buông ta xuống đi!"

Hạ Lỗ Minh lập tức nghe theo thả y xuống. Tương Thanh chạm đất rồi, Ngao Thịnh nhìn quanh quất, thấy bên kia có một tửu lâu, bèn nói – "Ta cùng Thanh vào bên trong chờ, ngươi nhanh chóng tìm lang trung lại đây xem."

"Ách… Chỉ hai người các vị thôi sao?" – Hạ Lỗ Minh lo lắng.

"Sợ cái gì?!" – Ngao Thịnh trừng mắt – "Đang ở chốn rõ ràng an toàn như vậy, hơn nữa ta cũng có võ công, ngươi đi nhanh về nhanh là xong."

"Vâng!" – Hạ Lỗ Minh nhanh chóng chạy đi, Ngao Thịnh đỡ Tương Thanh lên khách điếm, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi – "Có bao nhiêu người?"

Tương Thanh nói – "Bốn hoặc năm."

"Được." – Ngao Thịnh cười nhạt.

Vào trong khách điếm ngồi xuống đâu đấy xong, Ngao Thịnh dặn chưởng quỹ dâng trà lên. Không ngoài dự đoán của họ, chưởng quỹ xuống dưới lầu một hồi lâu, lúc trở lên thì là một tiểu nhị.

"Hai vị, mời uống trà!" – Tiểu nhị đặt trà xuống bàn, Ngao Thịnh vờ như thong dong đưa tay ra cầm chén trà, nhưng bất thình lình hất nước trà lên mặt điếm tiểu nhị.

"Á…" – Tiểu nhị kêu lên. Vì trong nước trà đã bỏ kịch độc, do đó vừa tiếp xúc đến da mặt đã đau rát. Kẻ này vừa che mặt vừa thấy nhói bên hông. Tương Thanh xuất thủ nhanh như chớp, đã điểm huyệt đạo của gã.

Cùng lúc đó, từ trên lầu nhảy xuống bốn tên sát thủ che mặt, đao lăm lăm trên tay, hướng về hai người xông tới.

Lúc trước, Ngao Thịnh đã trải qua sự dạy dỗ của Tư Đồ và Tương Thanh, công phu coi như cũng không tệ, nhưng cũng loay hoay mới ngăn chặn được cả bốn tên. Tương Thanh rút từ ống đồng trên bàn ra một chiếc đũa, xoay về phía bốn tên kia vung tay lên. Chiếc đũa bay một vòng qua cả bốn tên rồi trở về trong tay Tương Thanh. Nhìn qua bốn tên kia, tất cả đều bất động.

Ngao Thịnh cầm trủy thủ, quắc mắt một cái, xoay qua một trong bốn tên thích khách đâm tới.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, tiểu hài tử Ngao Thịnh này thật sự là lòng dạ ngoan độc.

Khi ấy, chợt nghe bên ngoài có tiếng rống lên, một người lao vọt đến.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh ngẩng đầu lên, thì ra là Hạ Lỗ Minh đã trở về. Hắn ta dắt theo một lão đầu, rồi chợt nhìn thấy có mấy kẻ giương đao định chém Ngao Thịnh và Tương Thanh, vội hét to lên rồi xông tới.

Ngao Thịnh thấy cơ hội đã tới. Nó mỉm cười, nhẹ nhàng tóm lấy một tên sát thủ không thể cục cựa trước mắt. Kẻ này liền bị ném thẳng về phía Tương Thanh rồi ngã ngay xuống đất. Mà Ngao Thịnh, giả vờ như tấn công vào tên đó, khi trở tay đã đâm chết tên thích khách bất động kia.

"Tiên sinh cẩn thận!" – Hạ Lỗ Minh phi thân xông đến, tóm lấy tên thích khách, xoay tay tung một đao chém vào tên kia để bảo vệ Tương Thanh.

Tương Thanh nhẹ chau mày, trong nháy mắt đã hiểu thấu dụng ý của Ngao Thịnh. Hạ Lỗ Minh đánh ngã tên thích khách rồi nghĩ đến việc kiểm tra thương thế của Tương Thanh, chợt nghe Ngao Thịnh ở phía sau thét lên – "Cẩn thận…"

Cùng lúc đó, Hạ Lỗ Minh cảm thấy phía sau hông tê rần lên, ngoái đầu lại thì thấy một kẻ vận y phục của tiểu nhị đang đứng phía sau hắn, còn trên hông hắn thì đang cắm một thanh trủy thủ.

Thật ra trong nháy mắt đó, Tương Thanh đã thấy rất rõ ràng, là Ngao Thịnh phóng phi đao qua đâm phập vào thắt lưng Hạ Lỗ Minh, rồi đẩy gã tiểu nhị bất động kia về phía trước.

Hạ Lỗ Minh đau nhói bên hông, nhưng trong lúc vô ý thức vẫn bảo hộ cho Tương Thanh, lật tay lại chém điếm tiểu nhị một đao, sau đó ngã nhoài về phía Tương Thanh.

Tương Thanh mau chóng đỡ hắn dậy, thấy Ngao Thịnh đang lộ vẻ cười đắc ý, y cảm thấy bất đắc dĩ, đỡ lấy Hạ Lỗ Minh – "Hạ tướng quân?"

"Không… không việc gì." – Hạ Lỗ Minh lắc đầu, còn muốn gượng gạo nhếch môi cười.

Tương Thanh dở khóc dở cười. Người này không những là một kẻ khờ, mà còn là một thằng ngốc. Y quay mặt sang đã thấy lão lang trung cứng đờ người ra. – "Mau đến trị thương!"

Chật vật lắm lang trung mới phản ứng lại được, nhanh chóng mang theo hòm thuốc vào bên trong.

Một tràng rối loạn nơi đây cũng đã dẫn những người lại qua trên phố đến, còn có mấy kẻ hiếu sự đi báo cho quan phủ.

Nhóm quân lính đi tuần đêm đã tới, Ngao Thịnh quay sang kẻ đi đầu đưa ra một tấm thẻ bài giắt trên đai lưng. Kẻ này sợ hãi quỳ rạp xuống. Ngao Thịnh nâng hắn dậy, bảo hắn không được để lộ ra ngoài, mau mau đi tới khách sạn phía trước mời Thái sư tới đây.

Nhóm quân lính kia vâng mệnh rút đi, Ngao Thịnh quay lại, thấy Hạ Lỗ Minh bị thương nặng đã hôn mê bất tỉnh, lão lang trung đang chữa thương cho hắn. Tương Thanh ở một bên nhìn, lo lắng mơ hồ nổi lên trong đôi mắt.

Ngao Thịnh khẽ cau mày, trong ngực đột nhiên có tí chút khó chịu, đi qua đưa tay kéo lấy Tương Thanh – "Bộ ngươi lo lắm sao?"

Tương Thanh sửng sốt quay sang nhìn hắn – "Là tự nhiên thôi."

Sắc mặt Ngao Thịnh càng thêm xấu xí.

Lúc này, Thái sư và Khâu Minh Phiền dẫn theo nhân mã đã chạy tới, thấy tình trạng hỗn loạn, Hạ Lỗ Minh bị thương nặng, còn Ngao Thịnh thì mặt mũi khó coi đến mức không nói nên lời, hối hả thưa thốt đầy sợ hãi với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh quay sang, thấy Tương Thanh hãy còn đang nhìn lão lang trung trị thương cho Hạ Lỗ Minh, vốn nó định nói mấy câu khó nghe với Hạ Viêm Quảng, nhưng lúc này đây thì tâm tình gì cũng không có nữa, chỉ buông một lời – "Thái sư, ông tự xử lý đi" – rồi mới đưa tay kéo Tương Thanh, mạnh mẽ lôi người đi mất.

168. Chương 84: Làm Chỉ Đùa, Mà Sự Thành Ra Thật

Sự bán công bội

Lễ rước Tiểu Hoàng vào thành có thể nói là long trọng. Sau khi đến hoàng thành Nam quốc, Tô Mẫn bày tiệc thết đãi Tiểu Hoàng và Tư Đồ ăn uống. Thấy Tiểu Hoàng vẫn câu nệ chuyện y phục mặc trên người, bà không hổ danh làm cô cô, lập tức lệnh cho người mang y phục mới cho Tiểu Hoàng thay đổi.

Tư Đồ muốn đi theo, nhưng bị Tiểu Hoàng quyết liệt trừng mắt lên không cho, hắn đành tiu nghỉu ngồi ngoan ngoãn chờ trong đại điện.

"Ngận Suất à, cháu cùng Tiểu Hoàng đến Nam Cương là vì sao vậy?" – Tô Mẫn hỏi Tư Đồ.

"Khụ khụ…" – Tư Đồ nghe thấy có người gọi thẳng đại danh của hắn thì thật sự có chút không quen, sặc cả ngụm rượu ra. Hắn ho hai ba tiếng xong rồi trả lời – "À, bọn ta nhàn rỗi không việc gì làm, tín mã do cương[1] thôi, tới Bách Kiếm Thành cũng là việc tình cờ."

"Thật à?" – Tô Mẫn cười to – "Nên mới bảo là có duyên đấy!"

Tư Đồ hớp rượu, trong lòng nhủ thầm, tính cách của Tô Mẫn ——— thật sự rất đoan chính.

Lại uống thêm mấy chén nữa thì thấy rèm cửa sau điện nhẹ lung lay, Tiểu Hoàng "lộc cộc cộc" đi ra.

Sao lại là "lộc cộc cộc" ư? Vì Tiểu Hoàng đang mang một đôi hài gỗ.

Nam quốc có khí hậu oi nóng quanh năm, do đó phòng ốc đều làm bằng tre trúc, mục đích là để tránh các loại rắn, trùng đến quấy nhiễu. Đôi hài gỗ nhỏ kia là hài cao, làm bằng gỗ, mang vào thì mát mẻ, lúc bước đi thì tạo tra những chuỗi âm lốc cốc.

Dẫn Tiểu Hoàng vào thay y phục là thị vệ trưởng Tử Tịnh của Tô Mẫn. Nàng ta cho Tiểu Hoàng mặc một tấm áo màu xanh ngọc, trên lớp áp còn có điểm tô bằng bạc, là phục sức đặc biệt theo kiểu của Nam quốc. Tiểu Hoàng mặc vào trông phù hợp lạ, rồi mang đôi hài gỗ ra ngoài như thế Tư Đồ trông thấy thì nhìn chằm chằm, xoa cằm…Nam quốc thật sự là một vùng rất tốt nha.

Mọi người ngồi xuống xong rồi, Tô Mẫn gọi lên những món ăn đặc sản của Nam Quốc, còn có thêm một vò rượu hùng hoàng để diệt sâu bọ, vừa ăn vừa huyên thuyên chuyện trò.

Khi hỏi han đến những sự kiện mà Tiểu Hoàng đã trải qua, Tô Mẫn nghe xong thì tức giận lật cả bàn dậy, dậm chân mắng lão cẩu hoàng đế kia, mắng chửi lão cả đời này chưa đủ lại mắng chửi qua tới kiếp sau của lão, rồi còn mắng Ân Tịch Ly làm cha mà không có trách nhiệm gì cả.

"Được rồi, cô cô, gã Hoa Liên Mạch kia và Nam Cương địa mạch đồ là chuyện gì vậy ạ?" – Tiểu Hoàng hỏi Tô Mẫn.

"Ừ…nói tới địa mạch đồ, người đâu, áp giải Hoa Liên Mạch lên đây đi!" – Tô Mẫn ra lệnh cho thủ hạ.

Rất nhanh, đã có người trói gô Hoa Liên Mạch giải lên. Hoa Liên Mạch ủ ê vào trong đại điện quỳ xuống, nói có vẻ bất đắc dĩ – "Ai, họ Lạc cũng là có tội sao? Thôi quên đi, coi như ta xui xẻo!"

"Từ đâu mà ngươi biết đến Nam Cương địa mạch đồ?" – Tô Mẫn hỏi Hoa Liên Mạch.

"Là mới vừa bị bắt xong thì nghe tới đấy." – Hoa Liên Mạch lườm một cái – "Vốn ta căn bản không biết có cái thứ quỷ quái đó."

Tô Mẫn cau mày, nói với thủ hạ – "Giải xuống phía dưới trước, tăng cường canh giữ!"

Chờ khi thủ hạ dẫn người lui xuống xong, Tô Mẫn mới quay mặt sang nhìn Tiểu Hoàng và Tư Đồ, nói – "Các cháu đi theo ta, ta cho các cháu xem vài thứ!"

Tiểu Hoàng và Tư Đồ cùng liếc mắt nhìn nhau, đứng lên cùng Tô Mẫn đi đến sau điện, rồi đến tiểu trúc lâu nơi bà sinh sống hằng ngày.

Tô Mẫn kéo một ngăn tủ nơi đầu giường ra, lấy một quyển trục đưa sang cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng đón lấy rồi nhìn qua, thấy tên trên quyển trục viết rằng ———- Địa mạch đồ.

"Địa mạch đồ?!" – Tiểu Hoàng thất kinh, lại chú ý thấy rằng bên dưới ấn trạc còn có viết tên, Ân Tịch Ly.

"Trong trận chiến khi trước, khi Ân Tịch Ly bắt được cô đã nói rằng phải giao lại cho cháu. Đệ ấy đã miệt mài chế tác hết nửa năm mới vẽ xong." – Tô Mẫn cười nói – "Con biết thì cũng như cha biết đấy mà."

Tiểu Hoàng nhanh tay mở địa đồ ra nhìn qua, thấy phía trên có vẽ lại địa mạch của một vài thành trấn, từng địa phương đều đánh dấu lại, còn ở phía dưới thì viết rất nhiều chiến lược, những gì cần phải chuẩn bị, tất cả đều giống như sở liệu khi trước của Tiểu Hoàng như đúc.

"Đây là..." – Tiểu Hoàng giật mình xem địa đồ, xem ra những phương cách của y đều đã được Ân Tịch Ly tiên liệu cả.

"Cái gọi là Nam Cương địa mạch đồ thật ra không hề tồn tại" – Tô Mẫn đến ngồi bên cạnh ghế trúc, rồi tường thận giảng giải cho Tiểu Hoàng và Tư Đồ – "Vùng Nam Cương này của ta, rừng nhiều non lắm, chướng khí rất dày đặc trong những vạt rừng sâu, lại có thêm các loại trùng độc, rắn độc, nên phòng thủ thì dễ mà tấn công vào thì khó."

"Ừm." – Tư Đồ cũng ngồi xuống, nói – "Cho tới lúc này, thật sự công phá được Nam Cương cũng chỉ có mỗi Ân Tịch Ly thôi, đúng không?"

Tô Mẫn gật đầu – "Năm xưa, ta nhất thời hành động theo cảm tính, xé cờ tạo phản. Tịch Ly thấy chiến sự sắp sửa nổ ra, mà đệ ấy từ nhỏ đã thấu hết quần thư, từ lâu đã xem qua du ký của Lạc Trĩ, do đó đã hiểu được địa mạch phần nào. Có điều, các địa danh mà Lạc Trĩ ghi lại bao hàm rất nhều cái tên thời cổ, tối nghĩa khó hiểu. Cũng chỉ có đệ ấy có thể dùng thời gian mấy ngày mà đã vẽ được địa mạch của toàn vùng Nam Cương, kết quả, dựa vào địa mạch, không đánh mà thắng, chiếm cứ hết toàn bộ thành đô của ta."

"Thì ra là vậy." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Thảo nào năm xưa mọi người cũng không biết Ân Tịch Ly dùng phương cách nào để đánh Nam Cương, còn nói là người đã mượn được thiên binh nữa."

Tô Mẫn bật cười – "Đệ ấy hành sự rất không phép không tắc, vào thành rồi thì ăn không uống không còn chưa nói, lại còn nổi máu ba hoa chích chòe lên, bảo rằng cái gì mà thiên binh thiên tướng hạ phàm..."

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau. Tô Mẫn là nữ trung hào kiệt, nhưng những khi bà nhắc đến Ân Tịch Ly thì trên khuôn mặt lại bất giác có một chút thẹn thùng cùng chờ mong, là thần thái rất đỗi nữ nhi... Xem ra, Tô Mẫn đối với ông ta là tình còn chưa dứt.

Tư Đồ thấy tình huống không còn đúng đắn nữa thì nhắc trở lại vấn đề chính – "Bản địa mạch đồ này là do ông ta vẽ gần đây nhất sao?"

"Phải" – Tô Mẫn chấn chỉnh tâm tình lại nói với Tiểu Hoàng – "Đệ ấy bảo, cháu nhất định sẽ tìm kiếm Lạc Trĩ du ký và địa mạch đồ, núi cao sông dài, các cháu có tìm khắp mọi nơi cũng không biết phải tìm ở đâu, cho nên cứ đưa hẳn bản đồ cho cháu là xong, cháu tự xem mà dùng lấy."

Tiểu Hoàng cuộn bản địa đồ lại, nhẹ nhàng cho vào trong lòng Tư Đồ, ý bảo hắn giữ cho tốt.

Tư Đồ nhanh chóng cất đi, tự nhủ, đây chính là một phần tâm ý của nhạc phụ đại nhân rồi.

"Đệ ấy còn nói," – Tô Mẫn tiếp tục – "Trong khoảng thời gian này, các cháu coi như tĩnh dưỡng, cứ du ngoạn ở Nam Cương đi."

Tiểu Hoàng gật đầu, Tô Mẫn vỗ vổ lên vai y – "Có điều nếu chuyện Nam cương địa mạch đồ đã lan truyền ra bên ngoài, thì tức đã có kẻ đến dọ thám thứ này rồi..."

Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày, nói – "Có lẽ là vì người kia sợ chúng ta sẽ liên kết với nhau, cho nên mới nghĩ đến việc bình định Nam Cương,"

Tô Mẫn lắc đầu – "Lão tặc Hạ Viêm Quảng kia, năm xưa ta phải thật sự làm thịt lão mới đúng."

"Đừng lo" – Tiểu Hoàng thoải mái cười với Tô Mẫn – "Cháu có cách, sẽ không khiến lửa chiến sự bùng đến Nam Cương đâu."

Tô Mẫn dụi vào người Tiểu Hoàng – "Ngoan quá chừng, sao lại khả ái thế chứ?"

Sau đó, Tô Mẫn có chính sự cần xử lý, để lại Tử Tịnh dẫn hai người bọn họ đi đến nơi ở, sau đó đi dạo hơi ở Nam quốc. Chuyện ăn ở Tô Mẫn đã lo cả, chỉ cần hai người thoải mái hưởng thụ là tốt lắm rồi.

Tư Đồ nhẹ kéo tay Tiểu Hoàng bước lảo đảo ra ngoài, nhân lúc Tử Tịnh ở phía trước không chú tâm thì cúi xuống nói với Tiểu Hoàng – "Vị cô cô này của ngươi là tình còn chưa dứt đó!"

Tiểu Hoàng cũng có một chút u buồn, gật đầu – "Thảo nào cô cô tới bây giờ vẫn lẻ loi một mình."

Tư Đồ cười – "Lão cha của ngươi cũng không biết là yêu nghiệt gì nữa, ngươi nghĩ xem ông ta đã trêu ghẹo bao nhiêu người rồi? Một mình Tề Dịch còn chưa đủ, còn có lão hoàng đế, rồi Nam Vương, hơn nữa tất cả đều si ông ta thành cuồng…chậc chậc."

Tiểu Hoàng trừng mắt lên với Tư Đồ – "Huynh còn nói vậy à, người đã chuẩn bị cho chúng ta tấm địa mạch đồ này đã tốn rất nhiều công phu rồi, có nó, trận này chúng ta xem như đã thắng được phân nửa!"

"À…" – Tư Đồ bĩu môi – "Ông ta hại ngươi phải chịu nhiều đắng cay như vậy, làm như thế cũng phải thôi!" – Nói rồi, không đợi Tiểu Hoàng phản bác lại đã hỏi Tử Tịnh ở trước mặt – "Tử Tịnh này, Nam Cương có chỗ nào chơi vui không?"

"Có đấy." – Tử Tịnh quay đầu lại nói – "Có thể đi ngắm biển, còn có thể đi đến thôn làng…trên núi có cả suối nước nóng Tiểu Ngư! Chỗ các vị ở chính là nơi đó."

Tiểu Hoàng vừa nghe đến mấy chữ "suối nước nóng" thì sợ hãi. Y đối với suối nước nóng có rất nhiều ký ức chẳng tốt đẹp gì. Đang muốn lắc đầu lại nghe thấy Tư Đồ cười ha hả – "Suối nước nóng hả? Nghe được đấy!" – Nói rồi thì tóm lấy Tiểu Hoàng đang vùng vẫy – "Tiên Tiên, chúng mình đi tắm suối nước nóng đi!"

Lương Thành không hổ danh là thành trấn gần kinh thành nhất, vào buổi đêm thì náo nhiệt vô cùng. Ngao Thịnh kéo Tương Thanh một mạch lủi đi vòng lại, vẻ mặt hớn ha hớn hở. Tương Thanh không nhận ra, cho đến cùng là nó vui vẻ thật hay là chỉ bày ra cho người khác xem. Y đã không còn nhìn rõ được Ngao Thịnh nữa rồi.

Nhưng gã Hạ Lỗ Minh đi bên cạnh Tương Thanh dường như cứ nhớ mãi chuyện Tương Thanh không được thoải mái. Đi chưa được mấy bước hắn đã hỏi – "Tiên sinh không được khỏe ở đâu sao? Có muốn uống nước không?" đại loại thế.

Tương Thanh trừ việc phiền lòng chuyện Hạ Lỗ Minh cứ nhìn mình chằm chằm rồi đờ đẫn, còn lại cũng không ghét kiểu người thật thà như hắn, hơn nữa hắn luôn ân cần rào trước đón sau như thế khiến y thật lòng có đôi chút phân vân. Thái độ đối với hắn cũng không lạnh nhạt như lúc trước nữa. Thỉnh thoảng y còn tươi cười với hắn. Hạ Lỗ Minh trông thấy, thế là cứ bồn chồn lo lắng suốt cả buổi.

Ngao Thịnh lạnh lùng nhìn, không biết vì sao mà trong lòng có gì đó khó chịu, Chỉ cần Tương Thanh và Hạ Lỗ Minh bắt đầu trò chuyện, thằng nhóc sẽ sấn tới túm lấy Tương Thanh, nói lảng ngay qua chuyện khác.

Ba người đi dạo một hồi, trông thấy trời càng lúc càng tối dần. Kẻ qua người lại trên phố xá cũng mỗi lúc một thưa thớt. Hạ Lỗ Minh hơi lo lo, xin Ngao Thịnh hãy trở lại. Ngao Thịnh nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu, khi vừa quay người lại thì Tương Thanh cúi xuống kề vào tai nó thì thầm – có người theo dõi.

Ngao Thịnh vừa nghe thấy thế đã tỉnh táo trở lại, tiện thể đỡ Tương Thanh – "Thanh? Ngươi làm sao vậy?"

Hạ Lỗ Minh đang đi phía trước nghe thấy vậy bèn sửng sốt, nhanh chóng quay trở về xem sao. Tương Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể giả vờ không được khỏe cho lắm, được Ngao Thịnh đỡ lấy.

Mãng hán như Hạ Lỗ Minh, vừa bước đến thấy sắc mặt Tương Thanh không khỏe đã bế y lên, bảo rằng phải đưa về cho quân y xem thử.

Ngao Thịnh trừng mắt với hắn ta – "Ngươi nghĩ rằng đang có chiến tranh à? Trong số đoàn người đi theo chúng ta làm gì có quân y?"

Hạ Lỗ Minh sửng sốt – "Vậy, vậy phải quay về tìm người mời đại phu."

Ngao Thịnh lạnh lùng nói – "Ngươi buông Thanh xuống cho ta!"

Hạ Lỗ Minh nhìn Tương Thanh, Tương Thanh cũng khó chịu gần chết, nhủ thầm, kẻ ngu ngơ này vì sao lại lỗ mãng như thế? Y cũng nói – "Buông ta xuống đi!"

Hạ Lỗ Minh lập tức nghe theo thả y xuống. Tương Thanh chạm đất rồi, Ngao Thịnh nhìn quanh quất, thấy bên kia có một tửu lâu, bèn nói – "Ta cùng Thanh vào bên trong chờ, ngươi nhanh chóng tìm lang trung lại đây xem!"

"Ách…Chỉ hai người các vị thôi sao?" – Hạ Lỗ Minh lo lắng.

"Sợ cái gì?!" – Ngao Thịnh trừng mắt – "Đang ở chốn rõ ràng an toàn như vậy, hơn nữa ta cũng có võ công, ngươi đi nhanh về nhanh là xong!"

"Vâng!" – Hạ Lỗ Minh nhanh chóng chạy đi, Ngao Thịnh đỡ Tương Thanh lên khách ***, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi – "Có bao nhiêu người?"

Tương Thanh nói – "Bốn hoặc năm."

"Được." – Ngao Thịnh cười nhạt.

Vào trong khách *** ngồi xuống đâu đấy xong, Ngao Thịnh dặn chưởng quỹ dâng trà lên. Không ngoài dự đoán của họ, chưởng quỹ xuống dưới lầu một hồi lâu, lúc trở lên thì là một tiểu nhị.

"Hai vị, mời uống trà!" – Tiểu nhị đặt trà xuống bàn, Ngao Thịnh vờ như thong dong đưa tay ra cầm chén trà, nhưng bất thình lình hất nước trà lên mặt *** tiểu nhị.

"Á…" – Tiểu nhị kêu lên. Vì trong nước trà đã bỏ kịch độc, do đó vừa tiếp xúc đến da mặt đã đau rát. Kẻ này vừa che mặt vừa thấy nhói bên hông. Tương Thanh xuất thủ nhanh như chớp, đã điểm huyệt đạo của gã.

Cùng lúc đó, từ trên lầu nhảy xuống bốn tên sát thủ che mặt, đao lăm lăm trên tay, hướng về hai người xông tới.

Lúc trước, Ngao Thịnh đã trải qua sự dạy dỗ của Tư Đồ và Tương Thanh, công phu coi như cũng không tệ, nhưng cũng loay hoay mới ngăn chặn được cả bốn tên. Tương Thanh rút từ ống đồng trên bàn ra một chiếc đũa, xoay về phía bốn tên kia vung tay lên. Chiếc đũa bay một vòng qua cả bốn tên rồi trở về trong tay Tương Thanh. Nhìn qua bốn tên kia, tất cả đều bất động.

Ngao Thịnh cầm trủy thủ, quắc mắt một cái, xoay qua một trong bốn tên thích khách đâm tới.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, tiểu hài tử Ngao Thịnh này thật sự là lòng dạ ngoan độc.

Khi ấy, chợt nghe bên ngoài có tiếng rống lên, một người lao vọt đến.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh ngẩng đầu lên, thì ra là Hạ Lỗ Minh đã trở về. Hắn ta dắt theo một lão đầu, rồi chợt nhìn thấy có mấy kẻ giương đao định chém Ngao Thịnh và Tương Thanh, vội hét to lên rồi xông tới.

Ngao Thịnh thấy cơ hội đã tới. Nó mỉm cười, nhẹ nhàng tóm lấy một tên sát thủ không thể cục cựa trước mắt. Kẻ này liền bị ném thẳng về phía Tương Thanh rồi ngã ngay xuống đất. Mà Ngao Thịnh, giả vờ như tấn công vào tên đó, khi trở tay đã đâm chết tên thích khách bất động kia.

"Tiên sinh cẩn thận!" – Hạ Lỗ Minh phi thân xông đến, tóm lấy tên thích khách, xoay tay tung một đao chém vào tên kia để bảo vệ Tương Thanh.

Tương Thanh nhẹ chau mày, trong nháy mắt đã hiểu thấu dụng ý của Ngao Thịnh. Hạ Lỗ Minh đánh ngã tên thích khách rồi nghĩ đến việc kiểm tra thương thế của Tương Thanh, chợt nghe Ngao Thịnh ở phía sau thét lên – "Cẩn thận…"

Cùng lúc đó, Hạ Lỗ Minh cảm thấy phía sau hông tê rần lên, ngoái đầu lại thì thấy một kẻ vận y phục của tiểu nhị đang đứng phía sau hắn, còn trên hông hắn thì đang cắm một thanh trủy thủ.

Thật ra trong nháy mắt đó, Tương Thanh đã thấy rất rõ ràng, là Ngao Thịnh phóng phi đao qua đâm phập vào thắt lưng Hạ Lỗ Minh, rồi đẩy gã tiểu nhị bất động kia về phía trước.

Hạ Lỗ Minh đau nhói bên hông, nhưng trong lúc vô ý thức vẫn bảo hộ cho Tương Thanh, lật tay lại chém *** tiểu nhị một đao, sau đó ngã nhoài về phía Tương Thanh.

Tương Thanh mau chóng đỡ hắn dậy, thấy Ngao Thịnh đang lộ vẻ cười đắc ý, y cảm thấy bất đắc dĩ, đỡ lấy Hạ Lỗ Minh – "Hạ tướng quân?"

"Không…không việc gì." – Hạ Lỗ Minh lắc đầu, còn muốn gượng gạo nhếch môi cười.

Tương Thanh dở khóc dở cười. Người này không những là một kẻ khờ, mà còn là một thằng ngốc. Y quay mặt sang đã thấy lão lang trung cứng đờ người ra. – "Mau đến trị thương!"

Chật vật lắm lang trung mới phản ứng lại được, nhanh chóng mang theo hòm thuốc vào bên trong.

Một tràng rối loạn nơi đây cũng đã dẫn những người lại qua trên phố đến, còn có mấy kẻ hiếu sự đi báo cho quan phủ.

Nhóm quân lính đi tuần đêm đã tới, Ngao Thịnh quay sang kẻ đi đầu đưa ra một tấm thẻ bài giắt trên đai lưng. Kẻ này sợ hãi quỳ rạp xuống. Ngao Thịnh nâng hắn dậy, bảo hắn không được để lộ ra ngoài, mau mau đi tới khách sạn phía trước mời Thái sư tới đây.

Nhóm quân lính kia vâng mệnh rút đi, Ngao Thịnh quay lại, thấy Hạ Lỗ Minh bị thương nặng đã hôn mê bất tỉnh, lão lang trung đang chữa thương cho hắn. Tương Thanh ở một bên nhìn, lo lắng mơ hồ nổi lên trong đôi mắt.

Ngao Thịnh khẽ cau mày, trong ngực đột nhiên có tí chút khó chịu, đi qua đưa tay kéo lấy Tương Thanh – "Bộ ngươi lo lắm sao?"

Tương Thanh sửng sốt quay sang nhìn hắn – "Là tự nhiên thôi."

Sắc mặt Ngao Thịnh càng thêm xấu xí.

Lúc này, Thái sư và Khâu Minh Phiền dẫn theo nhân mã đã chạy tới, thấy tình trạng hỗn loạn, Hạ Lỗ Minh bị thương nặng, còn Ngao Thịnh thì mặt mũi khó coi đến mức không nói nên lời, hối hả thưa thốt đầy sợ hãi với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh quay sang, thấy Tương Thanh hãy còn đang nhìn lão lang trung trị thương cho Hạ Lỗ Minh, vốn nó định nói mấy câu khó nghe với Hạ Viêm Quảng, nhưng lúc này đây thì tâm tình gì cũng không có nữa, chỉ buông một lời – "Thái sư, ông tự xử lý đi" – rồi mới đưa tay kéo Tương Thanh, mạnh mẽ lôi người đi mất.

Chú thích

[1] Tín mã do cương: Tùy ý thả lỏng cương, để ngựa tự do đi tới. Nghĩa là tự do tự tại.

Câu này rất đặc biệt với mình, về sau có dịp sẽ nói nhiều hơn.

169. Chương 85

Chương 85 | Đổi thay bất ngờ

– Phong vân biến huyễn –

Tiểu Hoàng ở suối nước nóng bị Tư Đồ làm khổ, cho nên cả người mềm nhũn dán mình trên giường suốt ba ngày, mãi đến ngày thứ tư mới có thể bước chân xuống mặt đất, vừa hay lại nhận được một tin tức thú vị… Từ trong hoàng thành truyền đến rằng Hoàng thượng lâm trọng bệnh, bốn hôm trước đã di giá đến hành cung dưỡng bệnh. Hoàng đế ra đi gấp rút, không kịp gặp mặt Thái tử, chỉ hạ lệnh cho Thái tử thay mặt chấp chính trong vòng một năm. Trong một năm này sẽ có ba vị đại thần phò trợ, một là Thái sư Hạ Viêm Quảng, hai là Đại tướng quân Khâu Minh Phiền, người còn lại chính là ca ca cùng cha khác mẹ, Viên Thần Quý.

Lúc nhận được tin này thì Tiểu Hoàng đang ở trên trúc tháp đọc sách, Tư Đồ ở sát một bên bóc vỏ cua gỡ thịt, cẩn thận chấm xì dầu dâng tận miệng cho y. Nhiều ngày trôi qua, Tư Đồ chợt phát hiện Tiểu Hoàng

rất thích các loại hải sản, tôm cua cá mực đưa đến miệng liền hớn hở mặt mày ngay. Tư Đồ vì phúc lợi của chính mình mà bắt đầu tận sức mời các đầu bếp của hoàng thành, bắt họ chế biến ra đủ các món hải sản đa dạng, để hắn mang đến vỗ về cục cưng.

Sau khi nghe được tin này thì Tiểu Hoàng cũng không giải thích gì nhiều, chỉ hơi mỉm cười.

"Lão Hoàng đế hồ ly này lại bày ra trò bịp bợm gì nữa đây?" – Tư Đồ sau khi cho người truyền tin lui ra liền ngoảnh sang hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi đáp – "Đại khái là muốn Thịnh Nhi và Hạ Viêm Quảng xung khắc với nhau."

"Hử?" – Tư Đồ dùng khăn lau tay, sau đó ngồi xuống cạnh Tiểu Hoàng – "Nói thế là sao?"

"Đứng ở phương diện Hoàng đế thì chính là muốn Thịnh Nhi và Hạ Viêm Quảng song phương lâm vào cảnh ngươi chết ta sống, lão ở giữa đắc lợi, đúng không nào?" – Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ.

"Phải!" – Tư Đồ gật đầu – "Nhưng lão triệu Ngao Thịnh hồi cung, rồi lại trốn trốn núp núp không gặp là đạo lý gì chứ?"

Tiểu Hoàng cười cười – "Trong chuyện này còn có huyền cơ."

Tư Đồ nhoài người qua ôm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, cười lớn – "Hoàng tiên sinh à, ngươi đừng có mà thừa nước đục thả câu, mau giải nghĩa cho vi phu hiểu đi."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ lại tỏ ra không đứng đắn bèn nhấc chân đạp hắn một cái, nhưng Tư Đồ nhanh mắt thấy được, thế là chụp lấy chân Tiểu Hoàng, nâng lên hôn cái chóc. Chỉ một động tác nhỏ thế này cũng khiến Tiểu Hoàng mặt mày đỏ bừng, vội vã rụt chân về. Thế là Tư Đồ men theo đó tiến lên hôn môi y, y liền vung tay đánh – "Huynh làm cái trò gì vậy? Hết hôn chân lại hôn môi là sao?"

Tư Đồ cười – "Vậy ngươi có nói hay không nào?"

Tiểu Hoàng ngồi xếp bằng lại rồi đáp – "Hoàng đế là muốn khơi mào việc cạnh tranh giữa Ngao Thịnh và Thần Quý."

Tư Đồ khẽ nhíu mày – "À… nếu nói như ngươi vậy thì Hạ Viêm Quảng sẽ đứng về phe ngoại tôn của lão, còn Khâu Minh Phiền thì giúp Ngao Thịnh, hai đối hai. Tuy rằng bề ngoài thì thực lực của bên phía Ngao Thịnh yếu thế hơn Hạ Viêm Quảng đôi phần, mà hoàng đế thì muốn giúp hắn mạnh thêm một chút rồi mới để họ đấu. Nào ai ngờ đâu Ngao Thịnh thẳng đường tiến cung, chẳng những không bị hại mà còn khiến Hạ Lỗ Minh thụ thương. Thế cho nên hoàng đế nhường chiến trường lại cho nó đấu."

"Thật thông minh!" – Tiểu Hoàng vỗ vai Tư Đồ – "Hiểu một lại suy được những ba."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng cười tủm tỉm lập tức xoay người nhanh như hổ đói rình mồi, áp sát mục tiêu.

….

Trong lúc Tư Đồ và Tiểu Hoàng đang ấm áp mãn nguyện thì Ngao Thịnh ở đầu kia đang vội vội vàng vàng chuẩn bị đại điển đăng vị thái tử. Ngao Thịnh phải tỏ ra bộ dạng người lớn, bụng dạ thâm sâu không lường được, đi tiếp đãi các quan viên, kẻ hiếu kỳ có, mà kẻ tâm thuật bất chính cũng có. Thế nên tuy rằng Ngao Thịnh đã hạ lệnh mỗi ngày không tiếp quá mười quan viên nhưng vẫn mệt đến đứt cả hơi.

Đoàn đoàn lớp lớp quan viên trước kia đối với nó đến cả liếc mắt nhìn cũng không thèm, thế mà giờ đây lại thi lễ đủ ba khấu chín bái. Thời gian đầu, Ngao Thịnh còn cảm thấy có phần sung sướng thầm, nhưng sau đó lại cảm thấy chả có gì thú vị cả.

Hạ Lỗ Minh thụ thương ngoài dự đoán, Hạ Viêm Quảng tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng trên mặt vẫn hiển hiện rõ sự đau lòng. Ngao Thịnh vốn cảm thấy rất sảng khoái, song tâm tình sung sướng này chẳng duy trì được bao lâu, bởi lẽ đã bị thái độ của Tương Thanh khiến ất tăm mất tích hết.

Tương Thanh là người ngay thật, tâm địa thiện lương, tuy rằng ngoài mặt lạnh lùng nhưng lại vô cùng cứng cỏi, rất có chủ kiến. Đây chính là điểm Ngao Thịnh ghét nhất, bởi nó cảm thấy không có cách nào có thể khống chế y được. Đã thế con người này lại cứ hay ở trước mặt nó bày ra bộ dạng trưởng bối nữa chứ.

Thế là Ngao Thịnh thầm hạ quyết tâm nhất định phải mau chóng trở thành một đại nhân vật có thể một mình đảm đương mọi việc.

…

Ban đêm, tại một bờ biển tràn ngập những hàng dừa ở miền nam, Tiểu Hoàng ngồi trên gốc cây khô, ôm một chiếc lá cây thật to, nhìn Tư Đồ đang nướng cá.

Cá này là vừa mới bắt được. Lúc Tư Đồ bắt cá cơ hồ khiến y bị dọa cho chết khiếp. Sau khi Tư Đồ lên bờ phải dỗ dành một phen mới khiến sắc mặt của tiểu hài tử hồng hào trở lại.

Tiểu Hoàng thấy ánh hoàng hôn đang khuất dần trên mặt biển cả, thủy triều dâng lên mang theo những luồng sáng lấp loáng, ào ạt vỗ bờ cát trắng… Nâng trái dừa lên nhấp một ngụm, lại hít một hơi căng tràn hương vị của gió biển… Thật là biết bao sảng khoái.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ cầm hai xiên cá nướng đến ngồi bên cạnh Tiểu Hoàng, đưa một xiên cho y.

Tiểu Hoàng đón lấy, thấy cá nướng vàng ươm, ghé miệng cắn một miếng, nóng đến phồng rộp cả lưỡi. Cá này mặt ngoài cháy sém, mặt trong lại mềm, hơn nữa trước khi nướng Tư Đồ còn cố ý tẩm qua một lượt nước biển nên hương vị rất vừa ăn.

"Ngon lắm!" – Tiểu Hoàng một tay ôm trái dừa, một tay cầm xiên cá, bờ môi đỏ ửng lên, cao hứng như chưa bao giờ cao hứng vậy.

Tư Đồ chồm đến, một tay ôm vai y, tay kia cầm xiên cá bảo – "Nếu có rượu thì tốt rồi, uống nước dừa chẳng đã thèm gì cả. Đúng rồi, ta nghe bảo có rượu chưng cất từ nước dừa, ngày mai đi tìm nếm thử một chút xem sao."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng ăn hết con cá đầu tiên liền đánh mắt sang con còn lại trên tay Tư Đồ.

Tư Đồ mỉm cười – "Vẫn còn muốn ăn nữa sao?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, Tư Đồ bèn đưa nó cho y, còn mình thì ôm lấy y, để cho y ngồi trên đùi mình thong thả ăn. Đương ăn thì Tiểu Hoàng đưa tay chỉ về phía bờ biển – "Tư Đồ, rùa!"

Tư Đồ trừng mắt lại – "Ngươi mới là đồ rùa con ấy!"

Tiểu Hoàng giật mình bật cười bảo – "Không phải mắng huynh, nhìn phía kia kìa! Có rùa! Một con to ơi là to."

Tư Đồ ngẩng lên thấy – "Ngươi muốn ăn sao? Ta đi bắt mang về nướng nhé." – vừa nói xong đã muốn phóng đi ngay.

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười níu hắn lại – "Nói bậy bạ gì đấy? Ở đâu có người ăn thịt rùa chứ?"

"Rùa này ghê gớm thật!" – Tư Đồ từ xa nhìn đến – "Còn đào hang nữa chứ."

"Chắc là sắp đẻ trứng đấy mà." – Tiểu Hoàng cười – "Hai tháng sau sẽ nở thành rùa con đấy, đến lúc đó chúng ta đến xem có được không?"

Tư Đồ cúi xuống hôn quai hàm y, tiếp đến là vành tai, rồi đến cổ…

Tiểu Hoàng mới đầu có cảm giác hơi ngứa ngáy, nhưng bởi lực chú ý đều đặt ở xiên cá nướng trên tay với rùa ở xa xa, thế nên mãi đến lúc Tư Đồ bắt đầu mở vạt áo thì y mới phát giác, vội quay đầu lại – "Huynh… ưm…"

Tư Đồ nhanh chóng chặn miệng Tiểu Hoàng lại, nhẹ nhàng cởi bỏ áo y, cởi bỏ cả áo của chính mình.

"Tư Đồ…!" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ khóa chặt đôi môi, nhìn thấy tay mình dính đầy mỡ, một tay cầm cá, tay kia còn nửa trái dừa chưa uống xong…

"Huynh đừng có náo loạn!" – Tiểu Hoàng giãy giụa nhưng không dám động tay. Dừa là mới rồi Tư Đồ trèo lên cây hái cho y, cá là mới rồi Tư Đồ bắt cho y, y không nỡ vất bỏ chút nào.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư Tiểu Hoàng – "Cá là ta tận tâm tận lực nướng đấy, vất thì tiếc lắm, còn nữa, dừa cũng không thể lãng phí nha."

Tiểu Hoàng khóc không ra nước mắt, chỉ đành trơ người nhìn tay Tư Đồ đã tiến đến tháo dỡ dây dưng mình.

"Huynh…" – Tiểu Hoàng cực thẹn thùng. Đây là bên ngoài mà. Ở ôn tuyền thì tốt xấu gì cũng là nơi không có ai, còn ở đây ngộ nhỡ có người đi qua thì…

"Huynh đừng náo loạn nữa mà." – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ tỏ vẻ đáng thương– "Có người thấy thì biết làm sao?"

Tư Đồ cười – "Trong vòng mấy dặm đều không có ai cả, nếu có thì ta sẽ nghe thấy thôi."

"Nhưng mà…. ưm!" – Tiểu Hoàng còn chưa dứt lời thì đã kêu lên sợ hãi. Tay Tư Đồ đã chạy vào tận trong quần y, bắt đúng vào nơi thẹn thùng rồi.

"Gì cơ?" – Tư Đồ vừa cắn nhẹ tai Tiểu Hoàng vừa hỏi – "Sao vậy, chưa chạm vào đã có cảm giác rồi ư?"

Mặt mày Tiểu Hoàng đỏ bừng bừng, xoay mặt trừng mắt liếc hắn một cái. Đáng tiếc cái liếc mắt này chẳng có lấy nửa phần hung hãn, ngược lại chỉ tà mị mê hoặc thôi. Thế là Tư Đồ toàn thân vui sướng, động tác tay cũng nhanh hơn, miệng càng không nhàn rỗi – "Tiên Tiên háo sắc quá đi! Miệng cứ bảo không cần, nhưng trong lòng cũng đã nghĩ đến mấy chuyện kia rồi, có phải hay không?"

"Không có mà!" – Tiểu Hoàng giận dữ, tay hơi run rẩy, trái dừa nặng quá …

"Còn chối nữa!" – Tư Đồ lại cười – "Ướt đẫm cả ra rồi đây này."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng cực kỳ giận dữ. Tên Tư Đồ này cứ chiếm tiện nghi của người khác thôi, đến miệng cũng chẳng chịu yên giùm nữa. Y càng nghĩ càng giận, bèn cầm luôn xiên cá nướng nhét vào miệng Tư Đồ.

Tư Đồ nháy mắt mấy cái. Mới rồi hắn vốn định cúi xuống hôn môi Tiểu Hoàng, ai ngờ đâu lại bị tọng đầy một họng cá nướng thế này.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ ngây ngốc ngậm cá nướng thì buồn cười đến quên cả giận, liền bật cười khanh khách. Nhưng y đã quên người huynh đệ nhỏ của mình còn nằm trong tay Tư Đồ. Mà Tư Đồ cũng thật hư hỏng, dùng lưỡi lừa xương phun ra ngoài, sau đó cười to hỏi Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, còn muốn ăn cá nữa không?"

Tiểu Hoàng cả kinh, hốt hoảng nhìn Tư Đồ – "Huynh, huynh muốn làm gì vậy?"

Tư Đồ cười, cúi thấp lưng xuống, hé miệng ngậm lấy vật thể nhỏ đã ngẩng dậy của Tiểu Hoàng.

"Á…" – Tiểu Hoàng nhớ đến mới rồi miệng Tư Đồ còn đầy cá nướng thì rùng cả mình, giãy giụa bảo – "Huynh…. bẩn quá đi!"

Tư Đồ cười – "Cái gì bẩn cơ? Chẳng phải mới rồi ngươi cũng ăn cá nướng sao?"

"Không phải!" – Tiểu Hoàng dùng tay kẹp chặt đầu Tư Đồ lại, nhưng khi Tư Đồ bắt đầu phun ra nuốt vào thì chẳng mấy chốc sau Tiểu Hoàng đã mềm nhũn cả ra, tựa vào vai Tư Đồ thở hổn hển, rồi tiết ra. Tiểu Hoàng toàn thân mồ hôi đổ ròng ròng ngã vào lòng Tư Đồ, thấy người nọ đang nuốt cái gì đó, lại còn liếm môi nữa chứ. Tiểu Hoàng như sắp sửa bốc khói lên đến đầu, trừng Tư Đồ – "Huynh…"

Tư Đồ cười đến thắt ruột thắt gan nhìn Tiểu Hoàng, sau đó liền bảo – "Tiên Tiên, sao vẫn còn cầm trái dừa trong tay, không nặng à?"

Lúc bấy giờ Tiểu Hoàng mới nhớ đến. Mới nãy vì quá khẩn trương mà quên mất trên tay mình còn đang cầm cả một trái dừa – "Đều tại huynh hết đó!" – Tiểu Hoàng thở phì phì ném nguyên trái dừa vào giữa mặt Tư Đồ.

Tư Đồ chẳng biết là cố tình hay vô tình, mà lại để cho trái dừa đập thẳng vào mặt mình.

"Nha…" – Tiên Tiên hoảng hốt vội nhào đến xem mặt của Tư Đồ. Y xem xét kỹ càng rồi thì thở phào nhẹ nhõm. May mà da thịt người này dày cui nên dường như không xảy ra việc gì cả.

Tiểu Hoàng thì chỗ nào cũng cảm thấy đau lòng, trong khi Tư Đồ chẳng đau cũng chẳng ngứa, nhìn thấy lá cây trên tay thì lại thầm nghĩ… Thân thể tiểu hài tử trắng nõn mềm mại, còn trắng hơn cả cơm dừa nữa, thật là đẹp quá. Thế là hắn đột ngột vươn tay trút bỏ y phục của Tiểu Hoàng, rồi dùng nước dừa… tưới khắp người Tiểu Hoàng.

"Nha…" – Tiểu Hoàng kinh hãi, trừng mắt lên – "Huynh, làm gì vậy? Sao lại dội hết cả lên người ta thế này?"

Tư Đồ cười – "Đừng lãng phí mà, để ta ăn."

Tiểu Hoàng nổi giận – "Đều vung vãi cả rồi, còn ăn làm sao được nữa chứ?"

Tư Đồ cười gian tà – "Ta khắc có biện pháp thôi." – Nói xong liền giữ chặt Tiểu Hoàng rồi bắt đầu liếm, và quả nhiên đã liếm sạch sẽ toàn bộ nước dừa trên người Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cảm giác được đầu lưỡi nóng hừng hực của Tư Đồ lả lướt trải khắp người mình, khó chịu đến cực điểm, vừa thẹn lại vừa khô khốc cả người. Cuối cùng, Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng, để cho y ngồi ngay phía trên mình, canh cho tư thế vừa vặn liền thuận theo đó mà tiến vào.

"Ừm…" – Tiểu Hoàng nhắm chặt hai mắt. Chẳng biết vì là ở tư thế ngồi, hay là bởi nơi đây lộ thiên mà hôm nay y có cảm giác rất đặc biệt, miệng cũng vì thế mà phát ra những âm thanh rên xiết nỉ non. Tư Đồ hiếm khi thấy Tiểu Hoàng động tình như thế, lại thấy mồ hôi y chảy ròng ròng trên đầu thì sợ y bị cảm lạnh. Thế là hắn vội dùng áo ngoài của mình phủ lên người y, ôm chặt lấy y vào lòng. Tiểu Hoàng cảm thấy trên áo còn có nhiệt độ cơ thể của Tư Đồ, cảm nhận được sự cẩn thận của hắn thì trong lòng muôn phần cảm động. Y ngả người vào lòng Tư Đồ, nương theo những đẩy đưa của hắn, tay choàng quanh vai hắn mà vươn người lên hôn.

Tư Đồ vốn đã ý loạn tình mê, nay Tiểu Hoàng lại còn chủ động yêu thương bày tỏ thì sướng tê cả người. Hỏa nhiệt của hắn xông thẳng đến đỉnh đầu, kềm lòng không đặng liền ôm siết lấy Tiểu Hoàng, vùi càng sâu càng chặt dục vọng của mình vào cơ thể Tiểu Hoàng.

…

Hai người thở dốc một phen rồi đưa mắt nhìn nhau, phát hiện trên người còn dính đầy bạch dịch. Tiểu Hoàng nghĩ đến việc bản thân và Tư Đồ giữa ban ngày ban mặt mà lại… thì cảm thấy rất xấu hổ liền chui vào lòng tư Đồ, lại nghe Tư Đồ nói nhỏ vào tai mình – "Nghe bảo rùa con sinh ra rồi, bơi đi khắp nẻo biển cả bao la rồi, đến lúc sinh sản thì sẽ về lại nơi xưa mà đẻ trứng."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu.

"Vậy mỗi năm chúng ta đều đến đây để xem rùa đẻ trứng đi." – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng. – "Xem cho đến khi râu đều bạc trắng hết cả, có được không?"

Tiểu Hoàng chợt thấy sống mũi cay cay, chỉ biết vùi mặt vào vai Tư Đồ mà gật đầu – "Ừ!"

Những ngày vui vẻ thoải mái luôn chẳng tày gang. Hai tháng sau, rùa con nở ra. Những chú rùa be bé tròn vo dưới ánh nhìn chăm chú của Tiểu Hoàng và Tư Đồ, bơi ra biển lớn.

Lại thêm hai tháng sau là nhập thu, Hắc Vân Bảo cho người mang tin đến báo, Vân Tứ Nương cuối tháng sẽ lâm bồn, Mộc Lăng thỉnh Tư Đồ và Tiểu Hoàng mau chóng hồi gia.

Ba ngày sau, Tư Đồ và Tiểu Hoàng từ biệt Tô Mẫn, trở về Hắc Vân Bảo.

Nửa tháng sau, Vân Tứ Nương hạ sinh một nữ hài tử. Tiểu Hoàng đặt tên cho nó là Lô Hân, nhũ danh là Bảo Bảo.

Nửa năm sau, sinh thần lần thứ mười sáu của Ngao Thịnh, khắp chốn mừng vui. Thế lực của Thái tử tại triều đình đã vượt xa Hạ Thái sư, bên người có tầng tầng lớp lớp nghĩa sỹ tụ hội. Những ai gặp qua Ngao Thịnh đều bảo rằng —— có tướng đế vương.

Ba tháng sau, Tiểu Hoàng tròn mười chín tuổi. Ba năm chi kiếp nay chỉ còn một năm.

Một tháng sau, thay đổi bất ngờ xảy đến…

170. Chương 85: Đổi Thay Bất Ngờ

Tiểu Hoàng ở suối nước nóng bị Tư Đồ làm khổ, cho nên cả người mềm nhũn dán mình trên giường suốt ba ngày, mãi đến ngày thứ tư mới có thể bước chân xuống mặt đất, vừa hay lại nhận được một tin tức thú vị…Từ trong hoàng thành truyền đến rằng Hoàng thượng lâm trọng bệnh, bốn hôm trước đã di giá đến hành cung dưỡng bệnh. Hoàng đế ra đi gấp rút, không kịp gặp mặt Thái tử, chỉ hạ lệnh cho Thái tử thay mặt chấp chính trong vòng một năm. Trong một năm này sẽ có ba vị đại thần phò trợ, một là Thái sư Hạ Viêm Quảng, hai là Đại tướng quân Khâu Minh Phiền, người còn lại chính là ca ca cùng cha khác mẹ, Viên Thần Quý.

Lúc nhận được tin này thì Tiểu Hoàng đang ở trên trúc tháp đọc sách, Tư Đồ ở sát một bên bóc vỏ cua gỡ thịt, cẩn thận chấm xì dầu dâng tận miệng cho y. Nhiều ngày trôi qua, Tư Đồ chợt phát hiện Tiểu Hoàng rất thích các loại hải sản, tôm cua cá mực đưa đến miệng liền hớn hở mặt mày ngay. Tư Đồ vì phúc lợi của chính mình mà bắt đầu tận sức mời các đầu bếp của hoàng thành, bắt họ chế biến ra đủ các món hải sản đa dạng, để hắn mang đến vỗ về bảo bối.

Sau khi nghe được tin này thì Tiểu Hoàng cũng không giải thích gì nhiều, chỉ hơi mỉm cười.

"Lão Hoàng đế hồ ly này lại bày ra trò bịp bợm gì nữa đây?" – Tư Đồ sau khi cho người truyền tin lui ra liền ngoảnh sang hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi đáp – "Đại khái là muốn Thịnh Nhi và Hạ Viêm Quảng xung khắc với nhau."

"Hử?" – Tư Đồ dùng khăn lau tay, sau đó ngồi xuống cạnh Tiểu Hoàng – "Nói thế là sao?"

"Đứng ở phương diện Hoàng đế thì chính là muốn Thịnh Nhi và Hạ Viêm Quảng song phương lâm vào cảnh ngươi chết ta sống, lão ở giữa đắc lợi, đúng không nào?" – Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ.

"Phải!" – Tư Đồ gật đầu – "Nhưng lão triệu Ngao Thịnh hồi cung, rồi lại trốn trốn núp núp không gặp là đạo lý gì chứ?"

Tiểu Hoàng cười cười – "Trong chuyện này còn có huyền cơ."

Tư Đồ nhoài người qua ôm lấy thắt lưng Tiểu Hoàng, cười lớn – "Hoàng tiên sinh à, ngươi đừng có mà thừa nước đục thả câu, mau giải nghĩa cho vi phu hiểu đi."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ lại tỏ ra không đứng đắn bèn nhấc chân đạp hắn một cái, nhưng Tư Đồ nhanh mắt thấy được, thế là chụp lấy chân Tiểu Hoàng, nâng lên hôn cái chóc. Chỉ một động tác nhỏ thế này cũng khiến Tiểu Hoàng mặt mày đỏ bừng, vội vã rụt chân về. Thế là Tư Đồ men theo đó tiến lên hôn môi y, y liền vung tay đánh – "Huynh làm cái trò gì vậy? Hết hôn chân lại hôn môi là sao?"

Tư Đồ cười – "Vậy ngươi có nói hay không nào?"

Tiểu Hoàng ngồi xếp bằng lại rồi đáp – "Hoàng đế là muốn khơi mào việc cạnh tranh giữa Ngao Thịnh và Thần Quý."

Tư Đồ khẽ nhíu mày – "À…nếu nói như ngươi vậy thì Hạ Viêm Quảng sẽ đứng về phe ngoại tôn của lão, còn Khâu Minh Phiền thì giúp Ngao Thịnh, hai đối hai. Tuy rằng bề ngoài thì thực lực của bên phía Ngao Thịnh yếu thế hơn Hạ Viêm Quảng đôi phần, mà hoàng đế thì muốn giúp hắn mạnh thêm một chút rồi mới để họ đấu. Nào ai ngờ đâu Ngao Thịnh thẳng đường tiến cung, chẳng những không bị hại mà còn khiến Hạ Lỗ Minh thụ thương. Thế cho nên hoàng đế nhường chiến trường lại cho nó đấu."

"Thật thông minh!" – Tiểu Hoàng vỗ vai Tư Đồ – "Hiểu một lại suy được những ba."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng cười tủm tỉm lập tức xoay người nhanh như hổ đói rình mồi, áp sát mục tiêu.

…

Trong lúc Tư Đồ và Tiểu Hoàng đang ấm áp mãn nguyện thì Ngao Thịnh ở đầu kia đang vội vội vàng vàng chuẩn bị đại điển đăng vị thái tử. Ngao Thịnh phải tỏ ra bộ dạng người lớn, bụng dạ thâm sâu không lường

được, đi tiếp đãi các quan viên, kẻ hiếu kỳ có, mà kẻ tâm thuật bất chính cũng có. Thế nên tuy rằng Ngao Thịnh đã hạ lệnh mỗi ngày không tiếp quá mười quan viên nhưng vẫn mệt đến đứt cả hơi.

Đoàn đoàn lớp lớp quan viên trước kia đối với nó đến cả liếc mắt nhìn cũng không thèm, thế mà giờ đây lại thi lễ đủ ba khấu chín bái. Thời gian đầu, Ngao Thịnh còn cảm thấy có phần sung sướng thầm, nhưng sau đó lại cảm thấy chả có gì thú vị cả.

Hạ Lỗ Minh thụ thương ngoài dự đoán, Hạ Viêm Quảng tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng trên mặt vẫn hiển hiện rõ sự đau lòng. Ngao Thịnh vốn cảm thấy rất thống khoái, song tâm tình sung sướng này chẳng duy trì được bao lâu, bởi lẽ đã bị thái độ của Tương Thanh khiến cho mất tăm mất tích hết.

Tương Thanh là người ngay thật, tâm địa thiện lương, tuy rằng ngoài mặt lạnh lùng nhưng lại vô cùng cứng cỏi, là một người rất có chủ kiến. Đây chính là điểm Ngao Thịnh ghét nhất, bởi nó cảm thấy không có cách nào có thể khống chế y được. Đã thế con người này lại cứ hay ở trước mặt nó bày ra bộ dạng trưởng bối nữa chứ.

Thế là Ngao Thịnh thầm hạ quyết tâm nhất định phải mau chóng trở thành một đại nhân vật có thể một mình đảm đương mọi việc.

…

Ban đêm, tại một bờ biển tràn ngập những hàng dừa ở miền nam, Tiểu Hoàng ngồi trên gốc cây khô, ôm một chiếc lá cây thật to, nhìn Tư Đồ đang nướng cá.

Cá này là vừa mới bắt được. Lúc Tư Đồ bắt cá cơ hồ khiến y bị dọa cho chết khiếp. Sau khi Tư Đồ lên bờ phải dỗ dành một phen mới khiến sắc mặt của tiểu hài tử hồng hào trở lại.

Tiểu Hoàng thấy ánh hoàng hôn đang khuất dần trên mặt biển cả, thủy triều dâng lên mang theo những luồng sáng lấp loáng, ào ạt vỗ bờ cát trắng…Nâng trái dừa lên nhấp một ngụm, lại hít một hơi căng tràn hương vị của gió biển…Thật là biết bao sảng khoái.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ cầm hai xiên cá nướng đến ngồi bên cạnh Tiểu Hoàng, đưa một xiên cho y.

Tiểu Hoàng đón lấy, thấy cá nướng vàng ươm, ghé miệng cắn một miếng, nóng đến phồng rộp cả lưỡi. Cá này mặt ngoài cháy sém, mặt trong lại mềm, hơn nữa trước khi nướng Tư Đồ còn cố ý tẩm qua một lượt nước biển nên hương vị rất vừa ăn.

"Ngon lắm!" – Tiểu Hoàng một tay ôm trái dừa, một tay cầm xiên cá, bờ môi đỏ ửng lên, cao hứng như chưa bao giờ cao hứng vậy.

Tư Đồ chồm đến, một tay ôm vai y, tay kia cầm xiên cá bảo – "Nếu có rượu thì tốt rồi, uống nước dừa chẳng đã thèm gì cả. Đúng rồi, ta nghe bảo có rượu chưng cất từ nước dừa, ngày mai đi tìm nếm thử một chút xem sao."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng ăn hết con cá đầu tiên liền đánh mắt sang con còn lại trên tay Tư Đồ.

Tư Đồ mỉm cười – "Vẫn còn muốn ăn nữa sao?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, Tư Đồ bèn đưa nó cho y, còn mình thì ôm lấy y, để cho y ngồi trên đùi mình thong thả ăn. Đương ăn thì Tiểu Hoàng đưa tay chỉ về phía bờ biển – "Tư Đồ, rùa!"

Tư Đồ trừng mắt lại – "Ngươi mới là đồ rùa con ấy!"

Tiểu Hoàng giật mình bật cười bảo – "Không phải mắng huynh, nhìn phía kia kìa! Có rùa! Một con to ơi là to."

Tư Đồ ngẩng lên thấy – "Ngươi muốn ăn sao? Ta đi bắt mang về nướng nhé." – vừa nói xong đã muốn phóng đi ngay.

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười níu hắn lại – "Nói bậy bạ gì đấy? Ở đâu có người ăn thịt rùa chứ?"

"Rùa này ghê gớm thật!" – Tư Đồ từ xa nhìn đến – "Còn đào hang nữa chứ."

"Chắc là sắp đẻ trứng đấy mà." – Tiểu Hoàng cười – "Hai tháng sau sẽ nở thành rùa con đấy, đến lúc đó chúng ta đến xem có được không?"

Tư Đồ cúi xuống hôn quai hàm y, tiếp đến là vành tai, rồi đến cổ…

Tiểu Hoàng mới đầu có cảm giác hơi ngứa ngáy, nhưng bởi lực chú ý đều đặt ở xiên cá nướng trên tay với rùa ở xa xa, thế nên mãi đến lúc Tư Đồ bắt đầu giải khai vạt áo thì y mới phát giác, vội quay đầu lại – "Huynh…ưm…"

Tư Đồ nhanh chóng chặn miệng Tiểu Hoàng lại, nhẹ nhàng cởi bỏ áo y, cởi bỏ cả áo của chính mình.

"Tư Đồ…!" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ khóa chặt đôi môi, nhìn thấy tay mình dính đầy mỡ, một tay cầm cá, tay kia còn nửa trái dừa chưa uống xong…

"Huynh đừng có náo loạn!" – Tiểu Hoàng giãy giụa nhưng không dám động tay. Dừa là mới rồi Tư Đồ trèo lên cây hái cho y, cá là mới rồi Tư Đồ bắt cho y, y không nỡ vất bỏ chút nào.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư Tiểu Hoàng – "Cá là ta tận tâm tận lực nướng đấy, vất thì tiếc lắm, còn nữa, dừa cũng không thể lãng phí nha."

Tiểu Hoàng khóc không ra nước mắt, chỉ đành trơ người nhìn tay Tư Đồ đã tiến đến tháo dỡ dây dưng mình.

"Huynh…" – Tiểu Hoàng cực thẹn thùng. Đây là bên ngoài mà. Ở ôn tuyền thì tốt xấu gì cũng là nơi không có ai, còn ở đây ngộ nhỡ có người đi qua thì…

"Huynh đừng náo loạn nữa mà." – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ tỏ vẻ đáng thương– "Có người thấy thì biết làm sao?"

Tư Đồ cười – "Trong vòng mấy dặm đều không có ai cả, nếu có thì ta sẽ nghe thấy thôi."

"Nhưng mà… ưm!" – Tiểu Hoàng còn chưa dứt lời thì đã kêu lên sợ hãi. Tay Tư Đồ đã chạy vào tận trong quần y, bắt đúng vào nơi thẹn thùng rồi.

"Gì cơ?" – Tư Đồ vừa cắn nhẹ tai Tiểu Hoàng vừa hỏi – "Sao vậy, chưa chạm vào đã có cảm giác rồi ư?"

Mặt mày Tiểu Hoàng đỏ bừng bừng, xoay mặt trừng mắt liếc hắn một cái. Đáng tiếc cái liếc mắt này chẳng có lấy nửa phần hung hãn, ngược lại chỉ tà mị mê hoặc thôi. Thế là Tư Đồ toàn thân vui sướng, động tác tay cũng nhanh hơn, miệng càng không nhàn rỗi – "Tiên Tiên háo sắc quá đi! Miệng cứ bảo không cần, nhưng trong lòng cũng đã nghĩ đến mấy chuyện kia rồi, có phải hay không?"

"Không có mà!" – Tiểu Hoàng giận dữ, tay hơi run rẩy, trái dừa nặng quá…

"Còn chối nữa!" – Tư Đồ lại cười – "Ướt đẫm cả ra rồi đây này."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng cực kỳ giận dữ. Tên Tư Đồ này cứ chiếm tiện nghi của người khác thôi, đến miệng cũng chẳng chịu yên giùm nữa. Y càng nghĩ càng giận, bèn cầm luôn xiên cá nướng nhét vào miệng Tư Đồ.

Tư Đồ nháy mắt mấy cái. Mới rồi hắn vốn định cúi xuống hôn môi Tiểu Hoàng, ai ngờ đâu lại bị tọng đầy một họng cá nướng thế này.

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ ngây ngốc ngậm cá nướng thì buồn cười đến quên cả giận, liền bật cười khanh khách. Nhưng y đã quên người huynh đệ nhỏ của mình còn nằm trong tay Tư Đồ. Mà Tư Đồ cũng thật hư hỏng, dùng lưỡi lừa xương phun ra ngoài, sau đó cười to hỏi Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, còn muốn ăn cá nữa không?"

Tiểu Hoàng cả kinh, hốt hoảng nhìn Tư Đồ – "Huynh, huynh muốn làm gì vậy?"

Tư Đồ cười, cúi thấp lưng xuống, hé miệng ngậm lấy vật thể nhỏ đã ngẩng dậy của Tiểu Hoàng.

"Á…" – Tiểu Hoàng nhớ đến mới rồi miệng Tư Đồ còn đầy cá nướng thì rùng cả mình, giãy giụa bảo – "Huynh… bẩn quá đi!"

Tư Đồ cười – "Cái gì bẩn cơ? Chẳng phải mới rồi ngươi cũng ăn cá nướng sao?"

"Không phải!" – Tiểu Hoàng dùng tay kẹp chặt đầu Tư Đồ lại, nhưng khi Tư Đồ bắt đầu phun ra nuốt vào thì chẳng mấy chốc sau Tiểu Hoàng đã mềm nhũn cả ra, tựa vào vai Tư Đồ thở hổn hển, rồi tiết ra. Tiểu Hoàng toàn thân mồ hôi đổ ròng ròng ngã vào lòng Tư Đồ, thấy người nọ đang nuốt cái gì đó, lại còn liếm môi nữa chứ. Tiểu Hoàng như sắp sửa bốc khói lên đến đầu, trừng Tư Đồ – "Huynh…"

Tư Đồ cười đến thắt ruột thắt gan nhìn Tiểu Hoàng, sau đó liền bảo – "Tiên Tiên, sao vẫn còn cầm trái dừa trong tay, không nặng à?"

Lúc bấy giờ Tiểu Hoàng mới nhớ đến. Mới nãy vì quá khẩn trương mà quên mất trên tay mình còn đang cầm cả một trái dừa – "Đều tại huynh hết đó!" – Tiểu Hoàng thở phì phì ném nguyên trái dừa vào giữa mặt Tư Đồ.

Tư Đồ chẳng biết là cố tình hay vô tình, mà lại để cho trái dừa đập thẳng vào mặt mình.

"Nha…" – Tiên Tiên hoảng hốt vội nhào đến xem mặt của Tư Đồ. Y xem xét kỹ càng rồi thì thở phào nhẹ nhõm. May mà da thịt người này dày cui nên dường như không xảy ra việc gì cả.

Tiểu Hoàng thì chỗ nào cũng cảm thấy đau lòng, trong khi Tư Đồ chẳng đau cũng chẳng ngứa, nhìn thấy lá cây trên tay thì lại thầm nghĩ…Thân thể tiểu hài tử trắng nõn mềm mại, còn trắng hơn cả cơm dừa nữa, thật là đẹp quá. Thế là hắn đột ngột vươn tay trút bỏ y phục của Tiểu Hoàng, rồi dùng nước dừa…tưới khắp người Tiểu Hoàng.

"Nha…" – Tiểu Hoàng kinh hãi, trừng mắt lên – "Huynh, làm gì vậy? Sao lại dội hết cả lên người ta thế này?"

Tư Đồ cười – "Đừng lãng phí mà, để ta ăn."

Tiểu Hoàng nổi giận – "Đều vung vãi cả rồi, còn ăn làm sao được nữa chứ?"

Tư Đồ cười gian tà – "Ta khắc có biện pháp thôi." – Nói xong liền giữ chặt Tiểu Hoàng rồi bắt đầu liếm, và quả nhiên đã liếm sạch sẽ toàn bộ nước dừa trên người Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cảm giác được đầu lưỡi nóng hừng hực của Tư Đồ lả lướt trải khắp người mình, khó chịu đến cực điểm, vừa thẹn lại vừa khô khốc cả người. Cuối cùng, Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng, để cho y ngồi ngay phía trên mình, canh cho tư thế vừa vặn liền thuận theo đó mà tiến vào.

"Ừm…" – Tiểu Hoàng nhắm chặt hai mắt. Chẳng biết vì là ở tư thế ngồi, hay là bởi nơi đây lộ thiên mà hôm nay y có cảm giác rất đặc biệt, miệng cũng vì thế mà phát ra những âm thanh rên xiết nỉ non. Tư Đồ hiếm khi thấy Tiểu Hoàng động tình như thế, lại thấy mồ hôi y chảy ròng ròng trên đầu thì sợ y bị cảm lạnh. Thế là hắn vội dùng áo ngoài của mình phủ lên người y, ôm chặt lấy y vào lòng. Tiểu Hoàng cảm thấy trên áo còn có nhiệt độ cơ thể của Tư Đồ, cảm nhận được sự cẩn thận của hắn thì trong lòng muôn phần cảm động. Y ngả người vào lòng Tư Đồ, nương theo những đẩy đưa của hắn, tay choàng quanh vai hắn mà vươn người lên hôn.

Tư Đồ vốn đã ý loạn tình mê, nay Tiểu Hoàng lại còn chủ động yêu thương bày tỏ thì sướng tê cả người. Hỏa nhiệt của hắn xông thẳng đến đỉnh đầu, kềm lòng không đặng liền ôm siết lấy Tiểu Hoàng, vùi càng sâu càng chặt dục vọng của mình vào cơ thể Tiểu Hoàng.

…

Hai người thở dốc một phen rồi đưa mắt nhìn nhau, phát hiện trên người còn dính đầy bạch dịch. Tiểu Hoàng nghĩ đến việc bản thân và Tư Đồ giữa ban ngày ban mặt mà lại…thì cảm thấy rất xấu hổ liền chui vào lòng tư Đồ, lại nghe Tư Đồ nói nhỏ vào tai mình – "Nghe bảo rùa con sinh ra rồi, bơi đi khắp nẻo biển cả bao la rồi, đến lúc sinh sản thì sẽ về lại nơi xưa mà đẻ trứng."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu.

"Vậy mỗi năm chúng ta đều đến đây để xem rùa đẻ trứng đi." – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng. – "Xem cho đến khi râu đều bạc trắng hết cả, có được không?"

Tiểu Hoàng chợt thấy sống mũi cay cay, chỉ biết vùi mặt vào vai Tư Đồ mà gật đầu – "Ừ!"

Những ngày vui vẻ thoải mái luôn chẳng tày gang. Hai tháng sau, rùa con nở ra. Những chú rùa be bé tròn vo dưới ánh nhìn chăm chú của Tiểu Hoàng và Tư Đồ, bơi ra biển lớn.

Lại thêm hai tháng sau là nhập thu, Hắc Vân Bảo cho người mang tin đến báo, Vân Tứ Nương cuối tháng sẽ lâm bồn, Mộc Lăng thỉnh Tư Đồ và Tiểu Hoàng mau chóng hồi gia.

Ba ngày sau, Tư Đồ và Tiểu Hoàng từ biệt Tô Mẫn, trở về Hắc Vân Bảo.

Nửa tháng sau, Vân Tứ Nương hạ sinh một nữ hài tử. Tiểu Hoàng đặt tên cho nó là Lô Hân, nhũ danh là Bảo Bảo.

Nửa năm sau, sinh thần lần thứ mười sáu của Ngao Thịnh, khắp chốn mừng vui. Thế lực của Thái tử tại triều đình đã vượt xa Hạ Thái sư, bên người có tầng tầng lớp lớp nghĩa sỹ tụ hội. Những ai gặp qua Ngao Thịnh đều bảo rằng —— có tướng đế vương.

Ba tháng sau, Tiểu Hoàng tròn mười chín tuổi. Ba năm chi kiếp nay chỉ còn một năm.

Một tháng sau, thay đổi bất ngờ xảy đến…

171. Chương 86

Chương 86 | Lời đồn giả dối

– Truyện ngôn đa hư –

Hắc Vân Bảo gần đây vô cùng náo nhiệt, ấy là bởi vì mọi người đang chuẩn bị lễ mừng thôi nôi cho Lô Hân.

Từ khi Lô Hân ra đời thì đã mang đến cho Hắc Vân Bảo biết bao nhiêu là tiếng cười. Đứa bé này vô cùng đáng yêu, dáng người tròn vo bụ bẫm, nhưng cũng rất biết ý, cứ thấy Tứ Nương hay Tiểu Hoàng đến thì lại bật cười khanh khách, còn nếu người đến là Lô Ngự Phong hay Tư Đồ thì lại khóc oa oa lên.

Tiểu Hoàng tận mắt nhìn đứa bé này từ khi nó còn đỏ hỏn, nhăn nheo, nay đã có thể đứng, còn chập chững bước đến níu níu góc áo y, miệng bi bô còn chưa nói tròn chữ, chỉ có thể kêu ư ử thôi.

Tiểu Hoàng hợp với đứa bé này lắm, từ sau khi nó biết đi thì cứ bám riết lấy Tiểu Hoàng đòi ẵm đòi bồng, còn không thì sẽ gọi váng lên "Hoảng Hoảng, Hoảng Hoảng…"[1]

Nhóc con này lúc mới sinh ra thì chỉ có tám cân, đến khi đầy năm thì đã được hai mươi cân[2], trong khi ấy Tiểu Hoàng lại gầy guộc, tay nhỏ chân nhỏ mà còn đi bế con nít, nên thường xuyên bị đè cho bẹp dí.

Cũng chả biết có phải vì vẻ mặt Tư Đồ rất hung ác hay không mà con bé này không thích hắn. Cứ mỗi lần thấy Tư Đồ nếu không khóc thì cũng ôm chặt Tiểu Hoàng và nhăn mặt với hắn, khiến Tư Đồ hận đến không nói nên lời, nhưng biết làm sao đây, ai bảo nó là con gái nuôi của hắn chứ.

Dạo này xảy ra vài trận mưa to khiến đê ở sau núi bị hư hỏng phần nào, nên Tư Đồ phải đưa người đến sửa chữa, Lô Ngự Phong và Tứ Nương ngoại trừ lo xử lý bang vụ còn phải lo chuẩn bị lễ mừng thôi nôi cho Lô Hân, thế nên nhóc con kia được giao thẳng cho Tiểu Hoàng và Mộc Lăng trông nom.

Hôm nay vừa qua khỏi giữa trưa, Tiểu Hoàng ngồi tại một chiếc ghế đá nhỏ trong viện, Lô Hân ngồi trên đùi y. Tiểu Hoàng tay cầm sách, vừa xem vừa kể chuyện ngày xưa cho Lô Hân nghe. Con bé nghe qua chẳng hiểu gì mấy, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng tiểu hài tử thì sẽ rất vui.

"Bảo Bảo hình như lại béo ra thêm một tí nữa rồi." – Mộc Lăng tiến đến cầm lấy cánh tay tròn vo trắng trẻo như thể một củ sen của con bé mà véo.

Lô Hân đối với Mộc Lăng áng chừng cũng lễ phép, nên dù bị véo vẫn không khóc, chứ nếu đổi lại là Tư Đồ thì đã khóc toáng lên rồi.

"Chả biết Tư Đồ khi còn nhỏ thì trông thế nào nhỉ?" – Tiểu Hoàng đột nhiên lên tiếng.

"Phụt…" – Mộc Lăng phì cười mà khuyên Tiểu Hoàng – "Đừng nghĩ đến thì hơn, kẻo sẽ gặp ác mộng đấy."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi cũng bật cười. Đúng lúc ấy, một tiểu giáo chạy vào bẩm báo rằng dưới chân núi xuất hiện một kiếm khách, muốn tìm bang chủ luận võ.

Mộc Lăng nghe thấy thì hứng thú lắm – "Ở đâu ra kẻ hết muốn sống thế vậy? Đuổi đi đi!"

"Chúng tôi đã nói với hắn rồi, là bang chủ không thích luận võ với ai cả, mà có động thủ thì ngươi cũng chả có số đâu để nhìn." – Viên tiểu giáo trả lời đầy khó xử – "Nhưng tên tiểu tử vẫn chả chịu nghe, cứ một mực đòi luận võ với bang chủ, dẫu chết cũng cam lòng, còn huênh hoang bảo chưa biết chừng là ai thắng ai bại đâu."

"Kiêu ngạo đến thế sao? Tên hắn là gì, bao nhiêu tuổi, người ở môn phái nào?" – Mộc Lăng lại hỏi.

"Hắn bảo hắn tên là Phùng Ngộ Thủy, không môn không phái, thoạt nhìn qua chắc áng chừng chỉ chừng mười tám hay mười chín tuổi gì đó thôi." – Tiểu giáo ấy tỏ ra khinh thường – "Trên tay cứ ôm khư khư một thanh kiếm mẻ."

Mộc Lăng lắc đầu, vươn tay vỗ vai viên tiểu giáo, nói một cách đầy ẩn ý – "Hây dà, ngươi cũng biết bang chủ của ngươi dạo này vì chuyện tu sửa đê điều mà bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, lại thêm Tiểu Lô Hân cứ ăn hiếp hắn, nên tâm tình của hắn đang rất chi là ác liệt đúng không?"

Người này vội vã gật đầu, đúng là gần đây tâm tình của bang chủ không được tốt lắm, nhưng thật ra người này không hề biết rằng, sở dĩ Tư Đồ bực bội, chẳng qua là vì bận rộn quá nên thời gian ở bên Tiểu Hoàng bị giảm đi một nửa ấy mà. Đã thế Tiểu Lô Hân cứ bám riết lấy Tiểu Hoàng, lại mất thêm nửa còn lại. Thêm vào đó thì hình như cũng đã lâu rồi chưa có làm chuyện ấy ấy, khiến Tư Đồ bất mãn vô cùng. Hắn nhớ quãng thời gian ở Nam Cương muốn chết, khi ấy hầu như là ngày nào cũng làm… sớm biết thế này thì không đã không quay về rồi.

"Tôi lập tức đuổi kẻ kia đi." – Viên tiểu giáo vội chạy đi. Mộc Lăng gật gù quay lại ngồi cạnh Tiểu Hoàng, thò tay chọt chọt vào cái bụng nhỏ của Lô Hân.

"Ta ở Hắc Vân Bảo lâu như thế, đây là lần đầu tiên thấy có người tìm Tư Đồ khiêu chiến đấy." – Tiểu Hoàng hỏi Mộc Lăng – "Trước kia từng có chuyện như thế sao?"

Mộc Lăng nhún vai – "Những năm trước thì nhiều lắm, nhưng mấy năm gần đây lại gần như là không có. Tại vì hầu hết đều bị thảm bại từ lâu rồi, với cả dạo này võ lâm làm gì xuất hiện được nhân tài mới chứ, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có mấy kẻ già đầu xưa kia thôi."

Tiểu Hoàng gật đầu và hỏi tiếp – "Tư Đồ cũng đâu có lớn tuổi, vậy vì sao lại lợi hại đến thế?"

Mộc Lăng bật cười – "Vậy ngươi tuổi cũng có lớn đâu, nhưng vẫn rất hiểu biết mà."

Tiểu Hoàng mỉm cười ngại ngùng với Mộc Lăng, khiến y cảm thấy ngứa ngáy tay chân, những muốn nhéo tiểu hài tử một cái. Sao lại đáng yêu thế nhỉ?

Đương lúc dở chuyện thì viên tiểu giáo ban nãy lại quay vào với vẻ mặt hoang mang – "Mộc đương gia, nguy to, hắn xông vào đây rồi."

"Hửm?" – Mộc Lăng chưa hiểu – "Ai xông vào cơ?"

"Chính là cái tên Phùng Ngộ Thủy ban nãy ấy. Chúng tôi thông báo với hắn là bang chủ không gặp, bảo hắn về đi, hắn chẳng nói lời nào cứ thế xông thẳng vào đây." – Vừa nói vừa lau mồ hôi – "Ôi chao, tên tiểu tử này lợi hại lắm, chúng tôi chả ai cản được cả."

"Sao lại vô dụng vậy hả?" – Mộc Lăng bĩu môi – "Chu lão gia tử ở tiền sơn hửm?"

"Sáng nay lão gia tử đi một vòng ở tiền sơn thấy không có việc gì làm, bèn sang bên đê giúp bang chủ một tay rồi… Mấy vị đương gia đều đi vắng hết, Lô phó bang chủ sáng nay đã vào thành đổi hàng hóa, Tứ Nương đang ở hậu sơn." – Người này càng nói càng thiểu não – "Phải chi mà Tương phó bang chủ ở nhà thì tốt biết mấy, chỉ một chiêu là giải quyết xong ngay."

Mộc Lăng nghe thế liền cười cười – "Thôi được rồi, để ta đi nhìn xem sao." – Nói rồi theo tiểu giáo ấy đi ra mé tiền sơn.

Tiểu Hoàng cũng muốn đi theo, nhưng do trên tay còn đang bận bế Lô Hân, mà bản thân y cũng biết mình tay chân vụng về, đừng đi để tránh thêm phiền, thế nên chỉ đành cố nén tò mò, ngồi ở trong sân, múc từng muỗng cháo nhỏ đút cho Lô Hân.

Mới ăn được mấy miếng thì nghe thấy một trận gió thổi tới. Tiểu Hoàng ngẩng lên thấy trong viện xuất hiện một người. Người này là một thiếu niên tầm mười tám, mười chín tuổi, tóc dài hơi bù xù, buộc cẩu thả phía sau, mặt mày sạch sẽ dù màu da có hơi tái xanh. Hắn mặc y phục bố sam cũ nát, mặt trên còn vá chằng vá đụp, chân mang giày rơm, trong tay là một thanh kiếm rỉ sét.

Thiếu niên vừa đáp xuống, nhìn lại thì thấy Tiểu Hoàng đang ngồi trên ghế đá, tay ôm Tiểu Lô Hân, trong lòng có phần hơi sững sờ. Trong lúc hắn còn chưa kịp phản ứng thì hai trong số các ám vệ đã nhảy ra, ngáng trước mặt hắn, một người khác đứng trên tường viện liền lên tiếng – "Tiên sinh, mời người quay về phòng."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, ôm Tiểu Lô Hân đứng lên, quay người định vào phòng. Chợt, thiếu niên kia hét lên – "Chậm đã, ngươi là Tư Đồ ư?"

Tiểu Hoàng không mấy để tâm đến hắn, chỉ muốn đưa Tiểu Lô Hân về phòng thôi, thế là thiếu niên kia nhảy vọt đến đuổi theo Tiểu Hoàng. Mấy người ám vệ vội vã ngăn hắn lại, chẳng ngờ khinh công của thiếu niên này quỷ dị vô cùng, chỉ cần ở trên không trung lách mình một cái thì đã như một con rắn mà vượt mặt họ, lao nhanh về phía Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng theo bản năng ra sức bảo vệ Lô Hân. Nhưng người nọ còn chưa đến nơi thì có bóng người nháng lên, ấy là Mộc Lăng vừa quay lại, liền xông tới nắm cổ áo hắn, quăng ngã hắn ngược hướng ra mé ngoài.

Thiếu niên không có sự phòng bị trước, bị ném một cú đến nỗi khi đáp xuống phải lảo đảo. Hắn cố gắng giữ thăng bằng, mặt mày thất kinh nhìn Mộc Lăng vừa đáp xuống sát bên Tiểu Hoàng.

"Hừ, tên tiểu quỷ nhà ngươi chạy trốn cũng nhanh đấy." – Mộc Lăng nheo mắt đánh giá đối phương – "Ngươi chính là Phùng Ngộ Thủy ư?"

Thiếu niên cũng nhíu mày nhìn Mộc Lăng – "Ngươi là Tư Đồ? Sao chẳng giống gì với lời đồn cả."

"Hửm?" – Mộc Lăng cố nhịn cười – "Thế Tư Đồ trong lời đồn ra làm sao nào?"

"Chả phải bảo là hung thần ác sát, cứ như ma quỷ chuyển thế đấy à? Trông ngươi có vẻ nhã nhặn lắm." – Hóa ra thiếu niên kia lại là người thành thật.

"Ha ha…" – cuối cùng Mộc Lăng cũng không nhịn được nữa – "Vậy ngoài hung thần ác sát thì còn gì nữa?"

"Còn có… dâm tà cực kỳ, không ham nữ sắc, chỉ sính nam sắc thôi." – Nói xong liền đánh mắt sang liếc Tiểu Hoàng một cái.

"Tư Đồ không phải như vậy." – Tiểu Hoàng có chút giận dữ, nghiêm mặt nói với thiếu niên – "Đây đều là những lời đồn đãi ác miệng, là do những kẻ bất lương đơm đặt tiếng xấu cho Tư Đồ thôi, không thể tin được."

Thiếu niên thấy Tiểu Hoàng ăn nói đanh thép thế, nhất thời cũng chả biết bắt bẻ thế nào, trong lòng thầm nghĩ người trước mặt mình sao lại có dáng vẻ đáng mến vậy chứ.

Mộc Lăng vỗ vai an ủi Tiểu Hoàng – "Đừng giận, hắn chỉ là một thằng nhóc thôi, biết cái gì chứ."

Tiểu Hoàng gật đầu, ánh mắt nhìn thiếu niên kia có phần không thiện cảm lắm.

Phùng Ngộ Thủy hơi xấu hổ. Người bên cạnh Mộc Lăng kia, phải chăng chính là Hoàng Bán Tiên đã thành thân với Tư Đồ như trong lời đồn không nhỉ, nhìn sao cũng đâu thấy lớn tuổi hơn mình, thế mà sao lại có năng lực đến nhường ấy.

"Ta muốn luận võ với ngươi." – Phùng Ngộ Thủy nhướn mày với Mộc Lăng – "Ngươi thắng thì muốn chém muốn giết sao tùy ngươi, nhưng đổi lại nếu ta thắng, vậy thiên hạ đệ nhất chính là ta."

Mộc Lăng cảm thấy rất buồn cười – "Ngươi chỉ là một nhóc con, cần cái danh thiên hạ đệ nhất ấy để làm gì?"

Thiếu niên đỏ mặt – "Ngươi không cần biết, bây giờ ngươi có so tài hay không thì bảo."

Mấy ám vệ thấy Mộc Lăng đã về bèn lui hết về chỗ cũ, nhường sân viện cho ba người nói chuyện. Mộc Lăng bước đến giữa sân, đưa mắt đánh giá thiếu niên một phen, khiến cho hắn càng đỏ mặt hơn, lắp bắp hỏi – "Ngươi nhìn cái gì hả?"

"A… hóa ra là con nít con nôi." – Mộc Lăng bĩu môi – "Thôi, xem ngươi thế kia, căn bản là không thể tiếp nổi của Tư Đồ một chiêu nửa thức đâu. Ngươi đi mau đi, tuổi ngươi còn trẻ lắm, không cần vứt bỏ tính mệnh của mình như vậy."

"Ngươi… ngươi dám xem thường ta." – mặt Phùng Ngộ Thủy đỏ bừng bừng lên, vội vàng chụp lấy thanh kiếm bên hông mình. Mộc Lăng vẫn tiếp tục cười – "Làm gì vậy, tức giận rồi ư? Chẳng đã bảo ngươi là oắt con đấy sao, đại nhân thì phải nói đạo lý, chỉ có con nít mới không thèm nói đạo lý mà động tay động chân ngay thôi."

Phùng Ngộ Thủy vừa nhìn đã biết ngay là một thiếu niên chân chất, làm sao mồm mép qua được Mộc Lăng chứ, nhất thời chả biết đối đáp làm sao, bối rối đến độ mồ hôi đầy đầu, tay nắm chặt kiếm, rút không được mà không rút cũng chả xong.

Mộc Lăng cảm thấy thú vị lắm, bèn tiếp tục trêu ghẹo – "Tuổi hẳng còn trẻ, không cần theo đuổi mấy thứ hư danh đâu, muốn có thành tựu thì phải làm cho đến nơi đến chốn. Nhưng ta áng chừng ngươi không giống người có học vấn, có giảng đạo lý cũng chả hiểu được, chả trách sao. Thôi thì có muốn Hoàng phu tử giảng cho ngươi chút ít không?"

"Ta…" – Phùng Ngộ Thủy ra giang hồ chưa được bao lâu, mới đó đã đụng nhằm tên đại phu Mộc Lăng có mồm mép lợi hại đến thế – "Ngươi ít nói nhảm đi. Mau rút đao ra!"

Mộc Lăng ngoẹo đầu nhìn hắn – "Ta cần gì phải rút đao chớ? Ta có phải Tư Đồ đâu."

Thiếu niên sửng sốt, còn mấy người ám vệ thì ai nấy không nhịn được cười. Thiếu niên tức giận lắm, nói với Mộc Lăng – "Ngươi đã không phải là Tư Đồ, vậy sao còn lôi thôi làm gì?"

Mộc Lăng chạy đến núp sau lưng Tiểu Hoàng – "Hoàng phu tử à, tên nhóc con này chả có tí giáo dục nào cả, trên tay người chả phải là Tam tự kinh sao, mau cho hắn xem đi."

"Ngươi…" – Phùng Ngộ Thủy cắn răng bảo – "Gọi Tư Đồ ra đây, ta cùng quyết chiến với hắn một phen, ta nhất định phải trở thành thiên hạ đệ nhất."

Tiểu Hoàng cảm thấy thiếu niên này không giống người xấu, dường như là trong lòng có điều gì khó nói, vừa định hỏi thì đã nghe có tiếng nói lạnh như băng thốt lên – "Thiên hạ đệ nhất có mang ra ăn hay mặc được không, vậy thì tranh lấy để làm gì?"

Thiếu niên cả kinh thất sắc, bởi lẽ thanh âm ấy phát ra từ phía sau hắn, vừa quay đầu lại đã thấy một hắc y nhân dáng vẻ to lớn đứng cách mình không đầy mấy bước chân, ấy thế mà hắn không hề phát hiện ra.

Phùng Ngộ Thủy vội vàng thối lui, nhưng người ấy không hề để tâm đến hắn, bước thẳng đến bên Tiểu Hoàng và hỏi – "Đã ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa, ta muốn chờ huynh về cùng ăn." – Tiểu Hoàng vừa nói vừa vỗ vỗ để bụi bẩn trên áo người trước mặt rơi xuống. Người này là ai? Dĩ nhiên chính là Tư Đồ rồi. Tư Đồ lúc bấy giờ đang ở phía sau núi cùng các huynh đệ gia cố đê đập. Thật ra thủ hạ đã sớm chạy đến bẩm báo việc có người muốn cùng hắn luận võ, nhưng hắn không vội trở về. Dù sao thì vẫn còn Mộc Lăng ở đấy mà, hẳn là y sẽ biết cách giải quyết thôi. Quả nhiên, đợi xong việc về thì thấy Mộc Lăng đang bắt nạt tiểu hài tử rồi.

"Bế như vậy có nặng không?" – Tư Đồ liếc Lô Hân đang được Tiểu Hoàng ôm trong lòng, sau đó thò tay xách cổ áo con bé, nhấc bổng nó lên, quẳng về phía Mộc Lăng.

"Tư Đồ, ngươi muốn chết à?" – Mộc Lăng nhanh tay đón được Lô Hân, quả nhiên con bé đã khóc òa lên.

"Ngươi có biết xót không vậy hả?" – Mộc Lăng trừng mắt – "Nó là con gái nuôi của ngươi đó."

Tiểu Hoàng thấy Lô Hân vừa khóc vừa quơ tay đòi mình, đang muốn đến xem thế nào thì bị Tư Đồ bắt lấy mang về phòng – "Đi ăn cơm với ta cái đã rồi nói sau, đói muốn chết."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ toàn thân đầy bụi bẩn, lại còn bảo là đói sắp chết thì có hơi đau lòng, vội vàng phân phó hạ nhân chuẩn bị thức ăn và nước ấm. Mộc Lăng ôm Lô Hân vào lòng, liên tục dỗ dành – "Ngoan nào, ngoan nào, đừng để ý đến tên bại hoại kia nữa."

Phùng Ngộ Thủy nhìn cả nhà người ta hòa thuận vui vẻ thì có hơi ngơ ngác. Chẳng lẽ đây chính là Hắc Vân Bảo, nơi đáng sợ nhất mà giang hồ vẫn đồn đại sao? Còn tên nam nhân đang dịu dàng ôm Tiểu Hoàng vào phòng kia, lại chính là quỷ dạ xoa đầu thai Tư Đồ ư?

Rất nhanh sau đó, nhóm hạ nhân đã sắp xếp xong bàn ăn cả trong phòng lẫn ngoài viện, Mộc Lăng bế Lô Hân đến dặn dò – "Mang cả thức ăn của Hân lên đây, ta đút con bé ăn."

Chỉ chốc lát sau, có nhiều người từ bên ngoài đi vào, Tứ Nương cũng từ hậu sơn chạy đến ôm Lô Hân hôn lấy hôn để, cả mấy vị phó bang chủ khác lẫn các huynh đệ đi gia cố đê điều đều đến, ai nấy thoải mái ngồi vào bàn bắt đầu dùng cơm, vừa ăn vừa chuyện trò rôm rả. Phùng Ngộ Thủy đứng giữa viện như trời trồng, bỏ đi cũng dở mà ở lại cũng không xong.

Ở trong phòng, Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng đang ngồi ăn tại bàn, Tiểu Hoàng gắp thức ăn cho Tư Đồ, Tư Đồ đút Tiểu Hoàng ăn, vô cùng thắm thiết.

Mộc Lăng nhấc ghế đến gần, bưng bát canh, đút cho cô bé con Lô Hân trong lòng Tứ Nương. Bất thình lình, y quay sang hỏi Phùng Ngộ Thủy – "Này, ngươi đã ăn cơm chưa?"

Phùng Ngộ Thủy thành thật lắc đầu. Mấy vị huynh đệ đương ngồi trong bàn liền xoay ra hỏi – "Đây là ai thế?"

"À, hình như là kẻ mới nãy lên núi đòi tìm bang chủ để giao đấu đấy."

"Úi chao… tiểu tử có gan lớn nhỉ?"

"Này~~" – Một đầu bếp đưa cho Phùng Ngộ Thủy bát cơm – "Ở đây còn trống chỗ, ăn cơm cái đã rồi nói sau."

Phùng Ngộ Thủy ngẩn người ra, đành thật tình ngồi xuống đón lấy bát cơm, vừa ăn vừa nghĩ bụng … thức ăn của Hắc Vân Bảo hình như không tồi nhỉ.

—

Chú thích:

[1] Ấy là do bé con đang tập nói còn ngọng nghịu, nên thay vì gọi "Hoàng Hoàng" thì lại thành "Hoảng Hoảng".

[2] Cân này là cân ta theo cách đo lường cũ. 1 cân ta bằng 0.605kg ngày nay.

172. Chương 86: Lời Đồn Giả Dối

Hắc Vân Bảo gần đây vô cùng náo nhiệt, ấy là bởi vì mọi người đang chuẩn bị lễ mừng thôi nôi cho Lô Hân.

Từ khi Lô Hân ra đời thì đã mang đến cho Hắc Vân Bảo biết bao nhiêu là tiếng cười. Đứa bé này vô cùng đáng yêu, dáng người tròn vo bụ bẫm, nhưng cũng rất biết ý, cứ thấy Tứ Nương hay Tiểu Hoàng đến thì lại bật cười khanh khách, còn nếu người đến là Lô Ngự Phong hay Tư Đồ thì lại khóc oa oa lên.

Tiểu Hoàng tận mắt nhìn đứa bé này từ khi nó còn đỏ hỏn, nhăn nheo, nay đã có thể đứng, còn chập chững bước đến níu níu góc áo y, miệng bi bô còn chưa nói tròn chữ, chỉ có thể kêu ư ử thôi.

Tiểu Hoàng hợp với đứa bé này lắm, từ sau khi nó biết đi thì cứ bám riết lấy Tiểu Hoàng đòi ẵm đòi bồng, còn không thì, còn không thì sẽ gọi váng lên "Hoảng Hoảng, Hoảng Hoảng…"[1]

Nhóc con này lúc mới sinh ra thì chỉ có tám cân, đến khi đầy năm thì đã được hai mươi cân[2], trong khi ấy Tiểu Hoàng lại gầy guộc, tay nhỏ chân nhỏ mà còn đi bế con nít, nên thường xuyên bị đè cho bẹp dí.

Cũng chả biết có phải vì vẻ mặt Tư Đồ rất hung ác hay không mà con bé này không thích hắn. Cứ mỗi lần thấy Tư Đồ nếu không khóc thì cũng ôm chặt Tiểu Hoàng và nhăn mặt với hắn, khiến Tư Đồ hận đến không nói nên lời, nhưng biết làm sao đây, ai bảo nó là con gái nuôi của hắn chứ.

Dạo này xảy ra vài trận mưa to khiến đê ở sau núi bị hư hỏng phần nào, nên Tư Đồ phải đưa người đến sửa chữa, Lô Ngự Phong và Tứ Nương ngoại trừ lo xử lý bang vụ còn phải lo chuẩn bị lễ mừng thôi nôi cho Lô Hân, thế nên nhóc con kia được giao thẳng cho Tiểu Hoàng và Mộc Lăng trông nom.

Hôm nay vừa qua khỏi giữa trưa, Tiểu Hoàng ngồi tại một chiếc ghế đá nhỏ trong viện, Lô Hân ngồi trên đùi y. Tiểu Hoàng tay cầm sách, vừa xem vừa kể chuyện ngày xưa cho Lô Hân nghe. Con bé nghe qua chẳng hiểu gì mấy, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng tiểu hài tử thì sẽ rất vui.

"Bảo Bảo hình như lại béo ra thêm một tí nữa rồi." – Mộc Lăng tiến đến cầm lấy cánh tay tròn vo trắng trẻo như thể một củ sen của con bé mà véo.

Lô Hân đối với Mộc Lăng áng chừng cũng lễ phép, nên dù bị véo vẫn không khóc, chứ nếu đổi lại là Tư Đồ thì đã khóc toáng lên rồi.

"Chả biết Tư Đồ khi còn nhỏ thì trông thế nào nhỉ?" – Tiểu Hoàng đột nhiên lên tiếng.

"Phụt…" – Mộc Lăng phì cười mà khuyên Tiểu Hoàng – "Đừng nghĩ đến thì hơn, kẻo sẽ gặp ác mộng đấy."

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một lúc rồi cũng bật cười. Đúng lúc ấy, một tiểu giáo chạy vào bẩm báo rằng dưới chân núi xuất hiện một kiếm khách, muốn tìm bang chủ luận võ.

Mộc Lăng nghe thấy thì hứng thú lắm – "Ở đâu ra kẻ hết muốn sống thế vậy? Đuổi đi đi!"

"Chúng tôi đã nói với hắn rồi, là bang chủ không thích luận võ với ai cả, mà có động thủ thì ngươi cũng chả có số đâu để nhìn." – Viên tiểu giáo trả lời đầy khó xử – "Nhưng tên tiểu tử vẫn chả chịu nghe, cứ một mực đòi luận võ với bang chủ, dẫu chết cũng cam lòng, còn huênh hoang bảo chưa biết chừng là ai thắng ai bại đâu."

"Kiêu ngạo đến thế sao? Tên hắn là gì, bao nhiêu tuổi, người ở môn phái nào?" – Mộc Lăng lại hỏi.

"Hắn bảo hắn tên là Phùng Ngộ Thủy, không môn không phái, thoạt nhìn qua chắc áng chừng chỉ chừng mười tám hay mười chín tuổi gì đó thôi." – Tiểu giáo ấy tỏ ra khinh thường – "Trên tay cứ ôm khư khư một thanh kiếm mẻ."

Mộc Lăng lắc đầu, vươn tay vỗ vai viên tiểu giáo, nói một cách đầy ẩn ý – "Hây dà, ngươi cũng biết bang chủ của ngươi dạo này vì chuyện tu sửa đê điều mà bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, lại thêm Tiểu Lô Hân cứ ăn hiếp hắn, nên tâm tình của hắn đang rất chi là ác liệt đúng không?"

Người này vội vã gật đầu, đúng là gần đây tâm tình của bang chủ không được tốt lắm, nhưng thật ra người này không hề biết rằng, sở dĩ Tư Đồ bực bội, chẳng qua là vì bận rộn quá nên thời gian ở bên Tiểu Hoàng bị giảm đi một nửa ấy mà. Đã thế Tiểu Lô Hân cứ bám riết lấy Tiểu Hoàng, lại mất thêm nửa còn lại. Thêm vào đó thì hình như cũng đã lâu rồi chưa có làm chuyện ấy ấy, khiến Tư Đồ bất mãn vô cùng. Hắn nhớ quãng thời gian ở Nam Cương muốn chết, khi ấy hầu như là ngày nào cũng làm…sớm biết thế này thì không đã không quay về rồi.

"Tôi lập tức đuổi kẻ kia đi." – Viên tiểu giáo vội chạy đi. Mộc Lăng gật gù quay lại ngồi cạnh Tiểu Hoàng, thò tay chọt chọt vào cái bụng nhỏ của Lô Hân.

"Ta ở Hắc Vân Bảo lâu như thế, đây là lần đầu tiên thấy có người tìm Tư Đồ khiêu chiến đấy." – Tiểu Hoàng hỏi Mộc Lăng – "Trước kia từng có chuyện như thế sao?"

Mộc Lăng nhún vai – "Những năm trước thì nhiều lắm, nhưng mấy năm gần đây lại gần như là không có. Tại vì hầu hết đều bị thảm bại từ lâu rồi, với cả dạo này võ lâm làm gì xuất hiện được nhân tài mới chứ, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có mấy kẻ già đầu xưa kia thôi."

Tiểu Hoàng gật đầu và hỏi tiếp – "Tư Đồ cũng đâu có lớn tuổi, vậy vì sao lại lợi hại đến thế?"

Mộc Lăng bật cười – "Vậy ngươi tuổi cũng có lớn đâu, nhưng vẫn rất hiểu biết mà."

Tiểu Hoàng mỉm cười ngại ngùng với Mộc Lăng, khiến y cảm thấy ngứa ngáy tay chân, những muốn nhéo tiểu hài tử một cái. Sao lại đáng yêu thế nhỉ?

Đương lúc dở chuyện thì viên tiểu giáo ban nãy lại quay vào với vẻ mặt hoang mang – "Mộc đương gia, nguy to, hắn xông vào đây rồi."

"Hửm?" – Mộc Lăng chưa hiểu – "Ai xông vào cơ?"

"Chính là cái tên Phùng Ngộ Thủy ban nãy ấy. Chúng tôi thông báo với hắn là bang chủ không gặp, bảo hắn về đi, hắn chẳng nói lời nào cứ thế xông thẳng vào đây." – Vừa nói vừa lau mồ hôi – "Ôi chao, tên tiểu tử này lợi hại lắm, chúng tôi chả ai cản được cả."

"Sao lại vô dụng vậy hả?" – Mộc Lăng bĩu môi – "Chu lão gia tử ở tiền sơn hửm?"

"Sáng nay lão gia tử đi một vòng ở tiền sơn thấy không có việc gì làm, bèn sang bên đê giúp bang chủ một tay rồi…Mấy vị đương gia đều đi vắng hết, Lô phó bang chủ sáng nay đã vào thành đổi hàng hóa, Tứ Nương đang ở hậu sơn." – Người này càng nói càng thiểu não – "Phải chi mà Tương phó bang chủ ở nhà thì tốt biết mấy, chỉ một chiêu là giải quyết xong ngay."

Mộc Lăng nghe thế liền cười cười – "Thôi được rồi, để ta đi nhìn xem sao." – Nói rồi theo tiểu giáo ấy đi ra mé tiền sơn.

Tiểu Hoàng cũng muốn đi theo, nhưng do trên tay còn đang bận bế Lô Hân, mà bản thân y cũng biết mình tay chân vụng về, đừng đi để tránh thêm phiền, thế nên chỉ đành cố nén tò mò, ngồi ở trong sân, múc từng muỗng cháo nhỏ đút cho Lô Hân.

Mới ăn được mấy miếng thì nghe thấy một trận gió thổi tới. Tiểu Hoàng ngẩng lên thấy trong viện xuất hiện một người. Người này là một thiếu niên tầm mười tám, mười chín tuổi, tóc dài hơi bù xù, buộc cẩu thả phía sau, mặt mày sạch sẽ dù màu da có hơi tái xanh. Hắn mặc y phục bố sam cũ nát, mặt trên còn vá chằng vá đụp, chân mang giày rơm, trong tay là một thanh kiếm rỉ sét.

Thiếu niên vừa đáp xuống, nhìn lại thì thấy Tiểu Hoàng đang ngồi trên ghế đá, tay ôm Tiểu Lô Hân, trong lòng có phần hơi sững sờ. Trong lúc hắn còn chưa kịp phản ứng thì hai trong số các ám vệ đã nhảy ra, ngáng trước mặt hắn, một người khác đứng trên tường viện liền lên tiếng – "Tiên sinh, mời người quay về phòng."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu, ôm Tiểu Lô Hân đứng lên, quay người định vào phòng. Chợt, thiếu niên kia hét lên – "Chậm đã, ngươi là Tư Đồ ư?"

Tiểu Hoàng không mấy để tâm đến hắn, chỉ muốn đưa Tiểu Lô Hân về phòng thôi, thế là thiếu niên kia nhảy vọt đến đuổi theo Tiểu Hoàng. Mấy người ám vệ vội vã ngăn hắn lại, chẳng ngờ khinh công của thiếu niên này quỷ dị vô cùng, chỉ cần ở trên không trung lách mình một cái thì đã như một con rắn mà vượt mặt họ, lao nhanh về phía Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng theo bản năng ra sức bảo vệ Lô Hân. Nhưng người nọ còn chưa đến nơi thì có bóng người nháng lên, ấy là Mộc Lăng vừa quay lại, liền xông tới nắm cổ áo hắn, quăng ngã hắn ngược hướng ra mé ngoài.

Thiếu niên không có sự phòng bị trước, bị ném một cú đến nỗi khi đáp xuống phải lảo đảo. Hắn cố gắng giữ thăng bằng, mặt mày thất kinh nhìn Mộc Lăng vừa đáp xuống sát bên Tiểu Hoàng.

"Hừ, tên tiểu quỷ nhà ngươi chạy trốn cũng nhanh đấy." – Mộc Lăng nheo mắt đánh giá đối phương – "Ngươi chính là Phùng Ngộ Thủy ư?"

Thiếu niên cũng nhíu mày nhìn Mộc Lăng – "Ngươi là Tư Đồ? Sao chẳng giống gì với lời đồn cả."

"Hửm?" – Mộc Lăng cố nhịn cười – "Thế Tư Đồ trong lời đồn ra làm sao nào?"

"Chả phải bảo là hung thần ác sát, cứ như ma quỷ chuyển thế đấy à? Trông ngươi có vẻ nhã nhặn lắm." – Hóa ra thiếu niên kia lại là người thành thật.

"Ha ha…" – cuối cùng Mộc Lăng cũng không nhịn được nữa – "Vậy ngoài hung thần ác sát thì còn gì nữa?"

"Còn có…*** tà cực kỳ, không ham nữ sắc, chỉ sính nam sắc thôi." – Nói xong liền đánh mắt sang liếc Tiểu Hoàng một cái.

"Tư Đồ không phải như vậy." – Tiểu Hoàng có chút giận dữ, nghiêm mặt nói với thiếu niên – "Đây đều là những lời đồn đãi ác miệng, là do những kẻ bất lương đơm đặt tiếng xấu cho Tư Đồ thôi, không thể tin được."

Thiếu niên thấy Tiểu Hoàng ăn nói đanh thép thế, nhất thời cũng chả biết bắt bẻ thế nào, trong lòng thầm nghĩ người trước mặt mình sao lại có dáng vẻ đáng mến vậy chứ.

Mộc Lăng vỗ vai an ủi Tiểu Hoàng – "Đừng giận, hắn chỉ là một thằng nhóc thôi, biết cái gì chứ."

Tiểu Hoàng gật đầu, ánh mắt nhìn thiếu niên kia có phần không thiện cảm lắm.

Phùng Ngộ Thủy hơi xấu hổ. Người bên cạnh Mộc Lăng kia, phải chăng chính là Hoàng Bán Tiên đã thành thân với Tư Đồ như trong lời đồn không nhỉ, nhìn sao cũng đâu thấy lớn tuổi hơn mình, thế mà sao lại có năng lực đến nhường ấy.

"Ta muốn luận võ với ngươi." – Phùng Ngộ Thủy nhướn mày với Mộc Lăng – "Ngươi thắng thì muốn chém muốn giết sao tùy ngươi, nhưng đổi lại nếu ta thắng, vậy thiên hạ đệ nhất chính là ta."

Mộc Lăng cảm thấy rất buồn cười – "Ngươi chỉ là một nhóc con, cần cái danh thiên hạ đệ nhất ấy để làm gì?"

Thiếu niên đỏ mặt – "Ngươi không cần biết, bây giờ ngươi có so tài hay không thì bảo."

Mấy ám vệ thấy Mộc Lăng đã về bèn lui hết về chỗ cũ, nhường sân viện cho ba người nói chuyện. Mộc Lăng bước đến giữa sân, đưa mắt đánh giá thiếu niên một phen, khiến cho hắn càng đỏ mặt hơn, lắp bắp hỏi – "Ngươi nhìn cái gì hả?"

"A…hóa ra là con nít con nôi." – Mộc Lăng bĩu môi – "Thôi, xem ngươi thế kia, căn bản là không thể tiếp nổi của Tư Đồ một chiêu nửa thức đâu. Ngươi đi mau đi, tuổi ngươi còn trẻ lắm, không cần vứt bỏ tính mệnh của mình như vậy."

"Ngươi…ngươi dám xem thường ta." – mặt Phùng Ngộ Thủy đỏ bừng bừng lên, vội vàng chụp lấy thanh kiếm bên hông mình. Mộc Lăng vẫn tiếp tục cười – "Làm gì vậy, tức giận rồi ư? Chẳng đã bảo ngươi là oắt con đấy sao, đại nhân thì phải nói đạo lý, chỉ có con nít mới không thèm nói đạo lý mà động tay động chân ngay thôi."

Phùng Ngộ Thủy vừa nhìn đã biết ngay là một thiếu niên chân chất, làm sao mồm mép qua được Mộc Lăng chứ, nhất thời chả biết đối đáp làm sao, bối rối đến độ mồ hôi đầy đầu, tay nắm chặt kiếm, rút cũng không được mà không rút cũng chả xong.

Mộc Lăng cảm thấy thú vị lắm, bèn tiếp tục trêu ghẹo – "Tuổi hẵng còn trẻ, không cần theo đuổi mấy thứ hư danh đâu, muốn có thành tựu thì phải làm cho đến nơi đến chốn. Nhưng ta áng chừng ngươi không giống người có học vấn, có giảng đạo lý cũng chả hiểu được, chả trách sao. Thôi thì có muốn Hoàng phu tử giảng cho ngươi chút ít không?"

"Ta…" – Phùng Ngộ Thủy ra giang hồ chưa được bao lâu, mới đó đã đụng nhằm tên đại phu Mộc Lăng có mồm mép lợi hại đến thế – "Ngươi ít nói nhảm đi. Mau rút đao ra!"

Mộc Lăng ngoẹo đầu nhìn hắn – "Ta cần gì phải rút đao chớ? Ta có phải Tư Đồ đâu."

Thiếu niên sửng sốt, còn mấy người ám vệ thì ai nấy không nhịn được cười. Thiếu niên tức giận lắm, nói với Mộc Lăng – "Ngươi đã không phải là Tư Đồ, vậy sao còn lôi thôi làm gì?"

Mộc Lăng chạy đến núp sau lưng Tiểu Hoàng – "Hoàng phu tử à, tên nhóc con này chả có tí giáo dục nào cả, trên tay người chả phải là Tam tự kinh sao, mau cho hắn xem đi."

"Ngươi…" – Phùng Ngộ Thủy cắn răng bảo – "Gọi Tư Đồ ra đây, ta cùng quyết chiến với hắn một phen, ta nhất định phải trở thành thiên hạ đệ nhất."

Tiểu Hoàng cảm thấy thiếu niên này không giống người xấu, dường như là trong lòng có điều gì khó nói, vừa định hỏi thì đã nghe có tiếng nói lạnh như băng thốt lên – "Thiên hạ đệ nhất có mang ra ăn hay mặc được không, vậy thì tranh lấy để làm gì?"

Thiếu niên cả kinh thất sắc, bởi lẽ thanh âm ấy phát ra từ phía sau hắn, vừa quay đầu lại đã thấy một hắc y nhân dáng vẻ to lớn đứng cách mình không đầy mấy bước chân, ấy thế mà hắn không hề phát hiện ra.

Phùng Ngộ Thủy vội vàng thối lui, nhưng người ấy không hề để tâm đến hắn, bước thẳng đến bên Tiểu Hoàng và hỏi – "Đã ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa, ta muốn chờ huynh về cùng ăn." – Tiểu Hoàng vừa nói vừa vỗ vỗ để bụi bẩn trên áo người trước mặt rơi xuống. Người này là ai? Dĩ nhiên chính là Tư Đồ rồi. Tư Đồ lúc bấy giờ đang ở phía sau núi cùng các huynh đệ gia cố đê đập. Thật ra thủ hạ đã sớm chạy đến bẩm báo việc có người muốn cùng hắn luận võ, nhưng hắn không vội trở về. Dù sao thì vẫn còn Mộc Lăng ở đấy mà, hẳn là y sẽ biết cách giải quyết thôi. Quả nhiên, đợi xong việc về thì thấy Mộc Lăng đang bắt nạt tiểu hài tử rồi.

"Bế như vậy có nặng không?" – Tư Đồ liếc Lô Hân đang được Tiểu Hoàng ôm trong lòng, sau đó thò tay xách cổ áo con bé, nhấc bổng nó lên, quẳng về phía Mộc Lăng.

"Tư Đồ, ngươi muốn chết à?" – Mộc Lăng nhanh tay đón được Lô Hân, quả nhiên con bé đã khóc òa lên.

"Ngươi có biết xót không vậy hả?" – Mộc Lăng trừng mắt – "Nó là con gái nuôi của ngươi đó."

Tiểu Hoàng thấy Lô Hân vừa khóc vừa quơ tay đòi mình, đang muốn đến xem thế nào thì bị Tư Đồ bắt lấy mang về phòng – "Đi ăn cơm với ta cái đã rồi nói sau, đói muốn chết."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ toàn thân đầy bụi bẩn, lại còn bảo là đói sắp chết thì có hơi đau lòng, vội vàng phân phó hạ nhân chuẩn bị thức ăn và nước ấm. Mộc Lăng ôm Lô Hân vào lòng, liên tục dỗ dành – "Ngoan nào, ngoan nào, đừng để ý đến tên bại hoại kia nữa."

Phùng Ngộ tTủy nhìn cả nhà người ta hòa thuận vui vẻ thì có hơi ngơ ngác. Chẳng lẽ đây chính là Hắc Vân Bảo, nơi đáng sợ nhất mà giang hồ vẫn đồn đại sao? Còn tên nam nhân đang dịu dàng ôm Tiểu Hoàng vào phòng kia, lại chính là quỷ dạ xoa đầu thai Tư Đồ ư?

Rất nhanh sau đó, nhóm hạ nhân đã sắp xếp xong bàn ăn cả trong phòng lẫn ngoài viện, Mộc Lăng bế Lô Hân đến dặn dò – "Mang cả thức ăn của Hân lên đây, ta đút con bé ăn."

Chỉ chốc lát sau, có nhiều người từ bên ngoài đi vào, Tứ Nương cũng từ hậu sơn chạy đến ôm Lô Hân hôn lấy hôn để, cả mấy vị phó bang chủ khác lẫn các huynh đệ đi gia cố đê điều đều đến, ai nấy thoải mái ngồi vào bàn bắt đầu dùng cơm, vừa ăn vừa chuyện trò rôm rả. Phùng Ngộ Thủy đứng giữa viện như trời trồng, bỏ đi cũng dở mà ở lại cũng không xong.

Ở trong phòng, Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng đang ngồi ăn tại bàn, Tiểu Hoàng gắp thức ăn cho Tư Đồ, Tư Đồ đút Tiểu Hoàng ăn, vô cùng thắm thiết.

Mộc Lăng nhấc ghế đến gần, bưng bát canh, đút cho cô bé con Lô Hân trong lòng Tứ Nương. Bất thình lình, y quay sang hỏi Phùng Ngộ Thủy – "Này, ngươi đã ăn cơm chưa?"

Phùng Ngộ Thủy thành thật lắc đầu. Mấy vị huynh đệ đương ngồi trong bàn liền xoay ra hỏi – "Đây là ai thế?"

"À, hình như là kẻ mới nãy lên núi đòi tìm bang chủ để giao đấu đấy."

"Úi chao…tiểu tử có gan lớn nhỉ?"

"Này~~" – Một đầu bếp đưa cho Phùng Ngộ Thủy bát cơm – "Ở đây còn trống chỗ, ăn cơm cái đã rồi nói sau."

Phùng Ngộ Thủy ngẩn người ra, đành thật tình ngồi xuống đón lấy bát cơm, vừa ăn vừa nghĩ bụng…thức ăn của Hắc Vân Bảo hình như không tồi nhỉ.

173. Chương 87

Chương 87 | Tranh đấu gay gắt

– Minh tranh ám đấu – [1]

Lúc Phùng Ngộ Thủy ăn đến bát thứ bảy thì ai nấy đều ngẩn hết người ra.

Mộc Lăng cầm bát canh đã được Tiểu Lô Hân uống sạch trơn trên tay, ngơ ngác nhìn hắn.

Phùng Ngộ Thủy lùa vội mấy miếng nữa, cuối cùng cũng ăn xong, sau đó buông bát bảo – "Thức ăn ngon lắm."

Đầu bếp ở cạnh bên vẫn đang quen tay xới cơm bèn hỏi – "Ủa, ăn no rồi sao, tiểu ca?"

Phùng Ngộ Thủy ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp – "Cũng lưng lửng dạ rồi."

…

Mọi người trầm mặc một hồi, sau đó bật cười ha hả lên. Mộc Lăng cười đến giậm chân giậm cẳng, chỉ vào Phùng Ngộ Thủy mà bảo rằng – "Hóa ra là một cái thùng cơm đấy."

Phùng Ngộ Thủy nghe thấy thế đỏ lự mặt mày. Thật ra thì lúc bình thường hắn chỉ ăn có ba bốn chén gì đó thôi, ai mà ngờ thức ăn của Hắc Vân Bảo ngon quá, nên hắn nhịn không được mà ăn hơi bị nhiều hơn một tẹo.

Vân Tứ Nương cũng cười – "Ngươi đang tuổi ăn tuổi lớn mà, ăn nhiều một chút cũng tốt thôi."

Phùng Ngộ Thủy nhòm sang bên bàn chỗ mấy vị đương gia đã dùng bữa xong, hiện giờ đang uống trà, lòng chẳng biết phải nói ra làm sao. Thật lâu sau đó hắn mới hỏi một người bên cạnh mình – "Chỗ các ngươi đây… thật sự là Hắc Vân Bảo ư?"

"Này, oắt con, dám khiêu chiến với bang chủ thì hẳn công phu cũng không tệ nhỉ?" – Một hán tử trung niên, dáng vóc vạm vỡ đứng dậy hỏi hắn – "Sao nào, có dám đấu với ta vài chiêu trước không?"

Mọi người nghe thấy tiếng bèn nhìn lại, thì ra là trại chủ Tôn Tường, thủ hạ dưới trướng của Lô Ngự Phong, vốn là một người hào sảng, thích nhất là luận võ với người khác, công phu rất khá.

Phùng Ngộ Thủy ngẩng đầu lên nhìn người nọ, gật đầu đồng ý – "Được!"

Tất cả mọi người đều hưng phấn, liền bảo nhau sắp xếp một chút ở trước viện, chuẩn bị so tài.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ngồi trong phòng, đột nhiên quay sang hỏi Tiểu Hoàng – "Tên ngốc tử này ở đâu mọc ra thế?"

Tiểu Hoàng cười – "Sao huynh lại gọi người ta là ngốc tử chứ, trông có vẻ là một người rất biết phấn đấu mà."

Tư Đồ hơi nhướn mày – "Đã lâu lắm rồi không có ai dám lên núi khiêu chiến… thằng nhóc này chả biết là nghĩ thế nào nữa."

Rất nhanh sau đó, mọi người dọn dẹp lấy một khoảng trống trong sân, song phương mặt đối mặt ngay trung tâm. Phùng Ngộ Thủy lúc ăn cơm vẫn còn là bộ dạng ngờ nghệch, nhưng vừa bước vào khu vực giữa viện thì đã lộ ra đôi phần sát khí.

Tư Đồ bật cười – "A… xem chừng Tôn Tường yếu thế hơn rồi."

"Hửm?" – Tiểu Hoàng tò mò quay sang nhìn Tư Đồ – "Ý huynh là người kia so với Tôn trại chủ thì lợi hại hơn sao?"

Tư Đồ gật đầu đáp – "Thằng nhóc này cũng có chút công phu đấy, nhưng là người của môn phái nào thì nhìn không ra."

Trận tỉ thí này suy cho cùng chỉ là góp chút trò vui sau bữa ăn, vậy nên đương nhiên không ai dùng binh khí. Hai bên vừa giao thủ thì Tôn Tường đã giật mình tự nhủ – "Tiểu quỷ này đúng là lợi hại mà."

Chỉ mới so qua tầm mười chiêu thì Tôn Tường đã có phần không chống đỡ nổi nữa, chỉ biết nghĩ thầm – "Thằng nhóc này quả nhiên không phải ăn lắm cơm chỉ để chơi không, khí lực lớn vô cùng."

Đánh tiếp thêm mười chiêu nữa thì trán Tôn Tường lấm tấm mồ hôi, vội vã tung người rời khỏi vòng đấu – "Không đánh nữa! Lợi hại lắm, ta đánh không lại." – Khiến cho người xung quanh bật cười vang trời.

Đổi lại, Phùng Ngộ Thủy cũng phải giật mình, vì Tôn Tường vốn công phu đâu tệ, rõ ràng vẫn có thể cầm cự thêm một lát, vậy sao đã vội nhận thua chứ?

"Tiểu tử à, công phu của ngươi quả thật không tồi, nhưng so với bang chủ thì còn kém xa lắm." – Tôn Tường quay trở lại chỗ ngồi, cười to bảo rằng – "Còn phải khổ luyện thêm nhiều đấy."

Phùng Ngộ Thủy ngẫm nghĩ hồi lâu, thấy ông ta nói rất có lý, thế nên chợt thấy bối rối – "Vậy… chức vị thiên hạ đệ nhất phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Hoàng cảm thấy rất lạ, bèn hỏi hắn – "Tiểu ca à, vì sao huynh cứ muốn trở thành thiên hạ đệ nhất vậy?"

Phùng Ngộ Thủy trả lời – "Vậy thì có thể làm quan rồi."

"Làm quan ư?" – Mọi người không ai hiểu gì cả – "Nói vậy là sao?"

Phùng Ngộ Thủy trả lời – "Hạ Thái sư muốn chiêu nạp môn khách, nếu là thiên hạ đệ nhất thì có thể trở thành đại quan, cả đời sẽ có cơm ăn."

Tiểu Hoàng hơi nhíu mày, hỏi tiếp – "Là chức quan gì?"

"Phò mã." – Phùng Ngộ Thủy đáp – "Nghe nói là chức quan dưới một người mà trên vạn người đó."

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, riêng Tôn Tường thì cười lớn – "Đúng là cái đồ ngốc tử, phò mã chính là kẻ phải ở rể trong nhà hoàng đế, về sau có sinh con cũng phải mang theo họ nhà vợ đấy."

"Vì sao chứ?" – Phùng Ngộ Thủy tỏ ra không hiểu – "Chả phải đó là chức quan lớn nhất ư, so với các chức quan khác thì to hơn ba cấp ư?"

"Thật ra thì nói vậy cũng đúng." – Mộc Lăng gật gù – "Vậy trừ ngươi ra thì chả ai muốn làm phò mã nữa à?"

"Có nhiều người muốn lắm." – Phùng Ngộ Thủy đáp – "Thái sư mời đến những ba nghìn môn khách, tổ chức luận võ trong phủ, dựa trên năng lực mà an bài chức quan, tìm ra một kẻ lợi hại nhất đến khiêu chiến với Tư Đồ, nếu thắng thì có thể trở thành phò mã… Ta thấy chờ đánh tới đánh lui như thế thì mất thời gian quá, cho nên đi trước một bước đến đây."

Tiểu Hoàng lại nhíu mày – "Xem chừng Thái sư đang tụ tập lực lượng, chuẩn bị liều mình một phen."

Mộc Lăng đảo mắt một vòng – "Này, tiểu tử ngốc, là cơm trong phủ Thái sư ngon hơn, hay là cơm ở Hắc Vân Bảo này ngon hơn hử?"

Phùng Ngộ Thủy không đắn đo đáp rằng – "Cơm ở Hắc Vân Bảo ngon lắm."

"Vậy cho ngươi ăn cả đời, ngươi có chịu không?" – Mộc Lăng vừa hỏi vừa cười hì hì.

Phùng Ngộ Thủy nghĩ ngợi một chốc, rồi đáp – "Chịu!"

Mộc Lăng nhìn Lô Ngự Phong, Chu lão gia tử và Vân Tứ Nương và hỏi – "Các vị có đồng ý không?"

Chu lão gia tử hình như vẫn còn lo lắng, nhỏ giọng nói với Mộc Lăng – "Kẻ này lai lịch không rõ ràng… thu giữ hắn liệu có ổn không?"

Mộc Lăng cười nhẹ, hỏi Phùng Ngộ Thủy – "Nếu ngươi khiêu chiến thất bại thì sẽ đi đâu?"

Phùng Ngộ Thủy nghĩ thêm một lát, sau đó lắc đầu – "Thì quay về phủ Thái sư thôi, nơi nào có cơm ăn thì đi nơi đó."

Tất cả những ai có mặt đều bị hắn chọc cho cười nắc nẻ. Vân Tứ Nương bảo – "Vậy thôi cứ ở lại chỗ ta đi, dù sao chỗ ta cũng chỉ là chút việc vặt mé hậu sơn, không mấy quan trọng. Chờ đến khi xong việc rồi thì lại chuyển sang nơi khác."

Mọi người nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại liếc sang chỗ Tiểu Hoàng – "Ngươi thấy sao?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Vậy thì tốt rồi!"

Vậy là Phùng Ngộ Thủy cứ thế mà ở lại Hắc Vân Bảo, trở thành thủ hạ dưới trướng của Vân Tứ Nương. Sau vài hôm, Tứ Nương khen hắn không ngớt lời, bảo cái gì mà thằng bé này chỉ cần ăn no thì bảo hắn làm gì cũng được, chỉ cần có ăn là vui, ngày nào cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười. Mộc Lăng thấy kẻ vừa đến này chỉ là một tên ngốc tử thì cả ngày chọc ghẹo bắt nạt hắn, thường xuyên khiến hắn phát hỏa thì mới vừa lòng vừa dạ mà chạy đi.

…

Tiểu Hoàng mấy hôm nay lo phái người đi thăm dò tin tức trong hoàng cung, Tư Đồ thấy y lo lắng bất an thì hỏi han ngay – "Sao thế? Ngươi đang lo gì vậy?"

"Thịnh Nhi đã mười sáu tuổi rồi." – Tiểu Hoàng dựa vào vai Tư Đồ, lẩm bẩm – "Thời gian cũng không còn xa nữa, hắn đã sắp đến phút cuối cùng."

"Nói bậy bạ gì đấy?" – Tư Đồ chau mày – "Không được nói linh tinh như thế."

Tiểu Hoàng cười bảo – "Trong vòng không tới ba ngày nữa, nhất định sẽ có biến cố xảy ra."

"Biến cố ư?" – Tư Đồ vươn tay kéo Tiểu Hoàng vào lòng mình – "Ai thèm để tâm xem là biến cố gì chứ, dù sao thì ngươi cũng là của ta, ai cũng đừng hòng cướp được."

Tiểu Hoàng dựa vào lòng Tư Đồ, khẽ chuyển tư thế, chọn một góc ngồi cho thoải mái hơn rồi nói – "Lần này là tránh không được đâu. Tư Đồ à, chúng ta phải chủ động mới được, chỉ cần vượt qua một năm này nữa thôi, thì chúng ta có thể tự do tự tại sống bên nhau rồi."

Tư Đồ dẫu không cam lòng nhưng vẫn phải nghe Tiểu Hoàng trình bày cho hết các bước tiếp theo của kế hoạch. Hôm đó, hai người trò chuyện cả một đêm.

Quả nhiên, ba ngày sau, có thám mã về báo lại, rằng Hoàng đế phái Hạ Viêm Quảng đến hạ thánh chỉ, đi theo còn có cả Tiếu Lạc Vũ.

"Tiếu Lạc Vũ đến đây làm gì?" – Mộc Lăng giật mình.

"Hắn còn dẫn theo cả bảy vị trại chủ của Thất Tinh thủy trại, cùng với ba mươi vạn quân hoàng thành nữa."

… Mọi người đều trầm mặc không nói nên lời, ba mươi vạn nhân mã ư, còn có cả bảy vị trại chủ của Thất Tinh thủy trại ư?

"A!" – Tư Đồ cười – "Tiếu Lạc Vũ đến góp vui sao?"

"Bang chủ, làm sao bây giờ?" – Chu lão gia tử tỏ ra rất lo lắng.

"Còn làm gì nữa chứ? Tốt xấu gì thì cũng đợi chúng đến đây, xem có mục đích gì rồi mới nói." – Tư Đồ vung tay áo – "Thôi giải tán đi, chuyện ai nấy làm."

Mọi người tản đi hết, Tư Đồ và Tiểu Hoàng trở lại thư phòng. Sau khi đóng cửa lại, Tư Đồ hỏi – "Thật sự muốn y theo kế hoạch ngươi nói tối qua mà làm ư?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Ừm, nhất định phải làm thế."

Tư Đồ thở dài, bước đến ngồi xuống bên bàn – "Nếu ta không đồng ý thì sao?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn – "Sao… sao huynh lại không đồng ý?"

"Hỏi vớ vẩn, ta sao có thể đồng ý chứ?" – Tư Đồ trừng mắt – "Cái đồ ngốc nhà ngươi nghĩ ra thứ chủ ý quái quỷ gì thế không biết."

Tiểu Hoàng hơi buồn – "Huynh… vẫn có thể đi theo mà."

"Dù thế thì ta cũng không thể chịu nổi." – Tư Đồ càng nghĩ càng buồn bực, vung tay kéo Tiểu Hoàng lại gần – "Tiên Tiên, ta mang ngươi cao bay xa chạy không được sao?"

Tiểu Hoàng sửa sang lại y phục cho Tư Đồ – "Chúng ta không thể chỉ vì chính mình được, còn có các huynh đệ Hắc Vân Bảo, dân chúng miền nam, Thịnh Nhi, còn cả phụ thân ta…"

"Này, ai cũng được, riêng ông cha già của ngươi thì miễn đi nhé." – Tư Đồ hừ mũi – "Ta không thích!"

Tiểu Hoàng bật cười nhào đến ôm lấy cổ Tư Đồ – "Hơn nữa, ta không muốn chúng ta phải lén lút sống hết nửa đời sau này đâu, ta muốn chúng ta quang minh chính đại ở bên nhau cơ."

Tư Đồ tỏ ra hơi khó xử – "Ngươi… phải để ta đi theo đó."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Mạng của ta còn phải nhờ huynh cứu ra mà."

"Thế đấy!" – Tư Đồ nhướn mày – "Có ta ở đây, để xem kẻ nào có thể động đến ngươi nào, lão tử sẽ xé xác kẻ đó ngay."

Tiểu Hoàng dựa vào lòng Tư Đồ, đầu cúi xuống, cố không để cho hắn thấy nét ưu sầu trong mắt mình.

Ngày hôm sau, Tư Đồ vội vội vàng vàng rời khỏi Hắc Vân Bảo, cũng chả ai biết là đi đâu, Tiểu Hoàng một mình ở trong sân, bế Lô Hân đi tới đi lui. Lúc bấy giờ Tiểu Lô Hân đang bi bô tập nói, tuy rằng chỉ mới nói được mấy tiếng đơn giản gọi cha mẹ, hoặc "Hoàng Hoàng" thôi. Mộc Lăng thường xuyên vì ganh tị mà bảo với Tiểu Hoàng rằng – "Con nhóc con nói được bốn chữ thì đã có đến hai chữ là gọi Tiểu Hoàng, thế này thì còn ưu ái hơn cả phụ mẫu nó nữa."

Tiểu Hoàng đương lúc đi dạo trong viện thì Phùng Ngộ Thủy bưng một chậu hoa đi đến – "Tứ Nương bảo mang đến cho cậu, thế đặt ở đâu đây?"

Tiểu Hoàng cười chỉ chiếc bàn đá – "Nơi này!" – Phùng Ngộ Thủy gật đầu rồi mang chậu hoa đặt lên đấy. Hắn nhác thấy trên bàn có một chén chè đậu xanh thơm phưng phức.

"Mau ăn chè đi." – Tiểu Hoàng cười với hắn – "Hôm nay trời nắng nóng quá."

"Ừm!" – Phùng Ngộ Thủy bưng chén lên tu một hơi hết sạch, xong rồi còn liếm mép – "Ngọt quá!"

"Có ngon không?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Ngon lắm!"

"Là Tứ Nương nấu đấy." – Tiểu Hoàng gợi chuyện với Phùng Ngộ Thủy.

"Tứ Nương là người tốt nhất." – Phùng Ngộ Thủy buột miệng khen.

"Chỉ bởi một chén chè thôi ư?" – Tiểu Hoàng bật cười.

"Không phải!" – Phùng Ngộ Thủy lắc đầu – "Tứ Nương biết ta ăn không đủ no, lần nào cũng cố tình lấy nhiều điểm tâm cho ta, còn có canh. Đã thế Tứ Nương còn may y phục mới cho ta nữa. Nói chung là Tứ Nương tốt lắm, hệt như mẫu thân ta vậy."

Tiểu Hoàng gật đầu hỏi lại – "Vậy… nếu có ai đó muốn hại Tứ Nương, huynh có cứu giúp không?"

"Là kẻ nào?" – Phùng Ngộ Thủy đanh mặt lại – "Kẻ kia là ai? Ta sẽ giết hắn."

Tiểu Hoàng mỉm cười đưa tay vẫy Phùng Ngộ Thủy – "Huynh đến gần đây, ta nói với huynh một việc."

Phùng Ngộ Thủy chồm người đến gần, kề tai cho y thì thầm to nhỏ gì đó, nghe xong thì nhíu mày nhìn y, rồi lại nhìn bé con Lô Hân.

"Có muốn bế con bé một chốc không?" – Tiểu Hoàng chuyền Lô Hân qua chỗ Phùng Ngộ Thủy.

Phùng Ngộ Thủy hết hồn hết vía, vội vã xua tay – "Từ đó đến giờ ta có bế trẻ con bao giờ chứ, nhỡ đâu làm chết con bé thì sao? Nó là cục cưng, là sinh mạng của Tứ Nương đó."

"Làm sao mà chết dễ dàng như vậy chứ." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Huynh nhẹ tay một chút, bế con bé thử xem nào."

Phùng Ngộ Thủy thấy Lô Hân trắng trẻo bụ bẫm thì thích lắm, bèn bước lại gần, từ từ đón lấy con bé.

Tiểu Lô Hân vươn tay chạm vào mặt Phùng Ngộ Thủy, đôi bàn tay tròn vo tí xíu kia vỗ nhẹ vào hai bên mặt hắn, sau đó con bé bật cười khanh khách lên.

Phùng Ngộ Thủy nghe con bé cười thì vô cùng hưng phấn, bèn bảo với Tiểu Hoàng – "Thích quá!"

"Tiểu Phùng!" – Tiểu Hoàng thành thật nói với hắn – "Nếu huynh thật sự muốn báo đáp cho Tứ Nương thì giúp ta một việc nhé."

Phùng Ngộ Thủy nhìn Tiểu Hoàng chốc lát, sau đó gật đầu – "Cậu nói đi!"

Tiểu Hoàng kề sát vào tai Phùng Ngộ Thủy, nói nhỏ vài câu. Phùng Ngộ Thủy nghe xong gật đầu – "Ta biết rồi, cậu cứ yên tâm đi."

Thời gian chả mấy chốc lại trôi qua, Hạ Viêm Quảng và nhân mã của Tiếu Lạc Vũ đã đến bên dưới chân núi Hắc Vân Bảo. Vừa mới ra lệnh cho quân binh hạ trại xong thì Hạ Viêm Quảng vội vàng cầm theo thánh chỉ lên núi tuyên chỉ.

Chiếu thư của Hoàng đế viết rất đơn giản, đại khái ý tứ trong đó thế này, "Ngao Thịnh chấp chính nay đã gần một năm, thành tích lớn lao, chứng tỏ là do Hoàng tiểu tiên sinh khéo dạy dỗ. Hiện nay, Ngao Thịnh đã qua mười sáu tuổi, hơn nữa long thể Hoàng thượng dạo này đã khỏe mạnh nhiều, bởi thế ngài quyết định hồi cung, cũng là để Ngao Thịnh có thể thảnh thơi học tập rèn luyện thêm. Bởi thế, Hoàng thượng có ý vời Tiểu Hoàng tiến cung đảm nhận chức vị Thái phó của Thái tử."

Tư Đồ nghe xong khẽ nhíu mày bảo – "Chả phải lúc đầu đã nói qua rồi sao, Tiên Tiên nhà ta không làm quan."

Hạ Viêm Quảng hít một hơi, nhưng lại không thể nói gì. Trên đời này, dám ngồi tiếp thánh chỉ, Hoàng đế phong quan cho còn bảo không làm, e chắc cũng chỉ có mỗi mình tên Tư Đồ này.

"Tư Đồ bang chủ, thánh mệnh không thể làm trái đâu." – Hạ Viêm Quảng bật cười – "Không thể phá bỏ quy củ được… Còn nữa, Hoàng thượng có bảo, người biết Hoàng tiên sinh và Tư Đồ bang chủ quan hệ đặc biệt, nên nếu Tư Đồ bang chủ nguyện ý, bang chủ có thể cùng tiến cung. Phần khác, chờ hai năm nữa, khi Thái tử gia làm lễ lập quan[2] thì có thể đăng cơ. Đến lúc đó Hoàng tiên sinh là ân sư của Thái tử, muốn quay về lúc nào cũng được, như vậy cũng tốt thôi."

Tư Đồ nghe ông ta nói xong liền bảo – "Trong thánh chỉ cũng không bảo khi nào thì phải đi. Thái sư lặn lội đường xa hẳn cũng mệt mỏi, chi bằng quay về nghỉ ngơi trước đi, hôm khác chúng ta lại nói tiếp vậy." – nói xong liền ra lệnh tiễn khách.

Hạ Viêm Quảng lâm vào tình thế dở khóc dở cười, lòng tự bảo tên Tư Đồ này đúng là không thèm nể nang ai, đến cả bữa cơm còn không mời đã đuổi ông ta ra khỏi cửa. Dù sao thì cũng đành bó tay thôi. Tục ngữ có câu, chủ nào tớ nấy[3], thủ hạ của Hắc Vân Bảo nào thèm biết ngươi là ai, chức vị thế nào, chỉ cần bang chủ nói tiễn khách thì sẽ mau lẹ tống tiễn ngươi ra ngoài thôi.

Hạ Viêm Quảng vác bộ mặt xám xịt quay lại doanh trại, vừa hay đụng phải Tiếu Lạc Vũ đang ngồi trong đại trướng uống trà. Tiếu Lạc Vũ ngước lên thấy bộ dạng chật vật của ông ta liền cười – "Sao rồi, người ta không thèm nể mặt phải không?"

Hạ Viêm Quảng vừa thở phì phò vừa ngồi xuống – "Tên Tư Đồ kia quả nhiên rất kiêu ngạo. Phải rồi, Tiếu trại chủ, nếu đối phó với hắn thì ngài nắm chắc được mấy phần thắng?"

Tiếu Lạc Vũ cười – "Nếu nói là ta, và thậm chí là cộng cả bảy vị trại chủ còn lại, cao lắm cũng chỉ có thể cùng đánh ngang tay với Tư Đồ thôi."

"Hả?" – Hạ Viêm Quảng suýt chút nữa là sặc nước trà – "Vậy thì còn đánh đấm cái quái gì nữa. Hắn còn có biết bao nhiêu bang chủ trại chủ khác kia kìa."

"A…" – Tiếu Lạc Vũ lắc đầu – "Thái sư, những bang chủ trại chủ ấy là phần sau rồi, đừng quên, Hắc Vân Bảo ngoại trừ thiên hạ đệ nhất cao thủ là Tư Đồ, còn có thiên hạ đệ nhất thần toán Hoàng Bán Tiên đấy… đúng rồi." – Tiếu Lạc Vũ vỗ trán, khiến Hạ Viêm Quảng sợ đến run bắn người, phải hỏi lại – "Còn gì nữa?"

Tiếu Lạc Vũ bật cười – "Ta vừa sực nhớ ra, Hắc Vân Bảo vẫn còn một tên Diêm vương địch Mộc Lăng nữa… Nói thật, nếu là luận về võ công, chỉ sợ cái chức danh đệ nhị của ta cũng phải nhường cho y thôi."

… Hạ Viêm Quảng ngồi chết trân tại chỗ, sốt ruột đến mức mồ hôi ra đầy đầu – "Vậy phải là sao bây giờ?"

"Làm sao là làm sao?" – Tiếu Lạc Vũ thản nhiên – "Đã không thể đánh ngoài sáng được, vậy thì giở trò trong tối đi."

—

Chú thích:

[1] Minh tranh ám đấu : nguyên gốc là , nếu dịch cả cụm sẽ là "tranh đấu gay gắt", nhưng nếu tách hai từ một ra sẽ có nghĩa là "đánh công khai" và "đánh lén từ trong tối".

[2] Còn gọi là lễ đội mũ. Ngày xưa, trẻ con được cho để tóc trái đào, đến tuổi trưởng thành rồi sẽ làm một lễ trưởng thành, khi ấy nam sẽ được đội mũ, nữ sẽ được cài trâm.

[3] Nguyên gốc là , Hán Việt viết là chủ tử đa đại nô tài đa đại, ý bảo chủ tử làm sao thì nô tài y vậy.

174. Chương 87: Tranh Đấu Gay Gắt

– Minh tranh ám đấu – [3]

Lúc Phùng Ngộ Thủy ăn đến bát thứ bảy thì ai nấy đều ngẩn hết người ra.

Mộc Lăng cầm bát canh đã được Tiểu Lô Hân uống sạch trơn trên tay, ngơ ngác nhìn hắn.

Phùng Ngộ Thủy lùa vội mấy miếng nữa, cuối cùng cũng ăn xong, sau đó buông bát bảo – "Thức ăn ngon lắm."

Đầu bếp ở cạnh bên vẫn đang quen tay xới cơm bèn hỏi – "Ủa, ăn no rồi sao, tiểu ca?"

Phùng Ngộ Thủy ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp – "Cũng lưng lửng dạ rồi."

…

Mọi người trầm mặc một hồi, sau đó bật cười ha hả lên. Mộc Lăng cười đến giậm chân giậm cẳng, chỉ vào Phùng Ngộ Thủy mà bảo rằng – "Hóa ra là một cái thùng cơm đấy."

Phùng Ngộ Thủy nghe thấy thế đỏ lự mặt mày. Thật ra thì lúc bình thường hắn chỉ ăn có ba bốn chén gì đó thôi, ai mà ngờ thức ăn của Hắc Vân Bảo ngon quá, nên hắn nhịn không được mà ăn hơi bị nhiều hơn một tẹo.

Vân Tứ Nương cũng cười – "Ngươi đang tuổi ăn tuổi lớn mà, ăn nhiều một chút cũng tốt thôi."

Phùng Ngộ Thủy nhòm sang bên bàn chỗ mấy vị đương gia đã dùng bữa xong, hiện giờ đang uống trà, lòng chẳng biết phải nói ra làm sao. Thật lâu sau đó hắn mới hỏi một người bên cạnh mình – "Chỗ các ngươi đây…thật sự là Hắc Vân Bảo ư?"

"Này, oắt con, dám khiêu chiến với bang chủ thì hẳn công phu cũng không tệ nhỉ?" – Một hán tử trung niên, dáng vóc vạm vỡ đứng dậy hỏi hắn – "Sao nào, có dám đấu với ta vài chiêu trước không?"

Mọi người nghe thấy tiếng bèn nhìn lại, thì ra là trại chủ Tôn Tường, thủ hạ dưới trướng của Lô Ngự Phong, vốn là một người hào sảng, thích nhất là luận võ với người khác, công phu rất khá.

Phùng Ngộ Thủy ngẩng đầu lên nhìn người nọ, gật đầu đồng ý – "Được!"

Tất cả mọi người đều hưng phấn, liền bảo nhau sắp xếp một chút ở trước viện, chuẩn bị so tài.

Tư Đồ và Tiểu Hoàng ngồi trong phòng, đột nhiên quay sang hỏi Tiểu Hoàng – "Tên ngốc tử này ở đâu mọc ra thế?"

Tiểu Hoàng cười – "Sao huynh lại gọi người ta là ngốc tử chứ, trông có vẻ là một người rất biết phấn đấu mà."

Tư Đồ hơi nhướn mày – "Đã lâu lắm rồi không có ai dám lên núi khiêu chiến…thằng nhóc này chả biết là nghĩ thế nào nữa."

Rất nhanh sau đó, mọi người dọn dẹp lấy một khoảng trống trong sân, song phương mặt đối mặt ngay trung tâm. Phùng Ngộ Thủy lúc ăn cơm vẫn còn là bộ dạng ngờ nghệch, nhưng vừa bước vào khu vực giữa viện thì đã lộ ra đôi phần sát khí.

Tư Đồ bật cười – "A…xem chừng Tôn Tường yếu thế hơn rồi."

"Hửm?" – Tiểu Hoàng tò mò quay sang nhìn Tư Đồ – "Ý huynh là người kia so với Tôn trại chủ thì lợi hại hơn sao?"

Tư Đồ gật đầu đáp – "Thằng nhóc này cũng có chút công phu đấy, nhưng là người của môn phái nào thì nhìn không ra."

Trận tỉ thí này suy cho cùng chỉ là góp chút trò vui sau bữa ăn, vậy nên đương nhiên không ai dùng binh khí. Hai bên vừa giao thủ thì Tôn Tường đã giật mình tự nhủ – "Tiểu quỷ này đúng là lợi hại mà."

Chỉ mới so qua tầm mười chiêu thì Tôn Tường đã có phần không chống đỡ nổi nữa, chỉ biết nghĩ thầm – "Thằng nhóc này quả nhiên không phải ăn lắm cơm chỉ để chơi không, khí lực lớn vô cùng."

Đánh tiếp thêm mười chiêu nữa thì trán Tôn Tường lấm tấm mồ hôi, vội vã tung người rời khỏi vòng đấu – "Không đánh nữa! Lợi hại lắm, ta đánh không lại." – Khiến cho người xung quanh bật cười vang trời.

Đổi lại, Phùng Ngộ Thủy cũng phải giật mình, vì Tôn Tường vốn công phu đâu tệ, rõ ràng vẫn có thể cầm cự thêm một lát, vậy sao đã vội nhận thua chứ?

"Tiểu tử à, công phu của ngươi quả thật không tồi, nhưng so với bang chủ thì còn kém xa lắm." – Tôn Tường quay trở lại chỗ ngồi, cười to bảo rằng – "Còn phải khổ luyện thêm nhiều đấy."

Phùng Ngộ Thủy ngẫm nghĩ hồi lâu, thấy ông ta nói rất có lý, thế nên chợt thấy bối rối – "Vậy…chức vị thiên hạ đệ nhất phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Hoàng cảm thấy rất lạ, bèn hỏi hắn – "Tiểu ca à, vì sao huynh cứ muốn trở thành thiên hạ đệ nhất vậy?"

Phùng Ngộ Thủy trả lời – "Vậy thì có thể làm quan rồi."

"Làm quan ư?" – Mọi người không ai hiểu gì cả – "Nói vậy là sao?"

Phùng Ngộ Thủy trả lời – "Hạ Thái sư muốn chiêu nạp môn khách, nếu là thiên hạ đệ nhất thì có thể trở thành đại quan, cả đời sẽ có cơm ăn."

Tiểu Hoàng hơi nhíu mày, hỏi tiếp – "Là chức quan gì?"

"Phò mã." – Phùng Ngộ Thủy đáp – "Nghe nói là chức quan dưới một người mà trên vạn người đó."

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, riêng Tôn Tường thì cười lớn – "Đúng là cái đồ ngốc tử, phò mã chính là kẻ phải ở rể trong nhà hoàng đế, về sau có sinh con cũng phải mang theo họ nhà vợ đấy."

"Vì sao chứ?" – Phùng Ngộ Thủy tỏ ra không hiểu – "Chả phải đó là chức quan lớn nhất ư, so với các chức quan khác thì to hơn ba cấp ư?"

"Thật ra thì nói vậy cũng đúng." – Mộc Lăng gật gù – "Vậy trừ ngươi ra thì chả ai muốn làm phò mã nữa à?"

"Có nhiều người muốn lắm." – Phùng Ngộ Thủy đáp – "Thái sư mời đến những ba nghìn môn khách, tổ chức luận võ trong phủ, dựa trên năng lực mà an bài chức quan, tìm ra một kẻ lợi hại nhất đến khiêu chiến

với Tư Đồ, nếu thắng thì có thể trở thành phò mã…Ta thấy chờ đánh tới đánh lui như thế thì mất thời gian quá, cho nên đi trước một bước đến đây."

Tiểu Hoàng lại nhíu mày – "Xem chừng Thái sư đang tụ tập lực lượng, chuẩn bị liều mình một phen."

Mộc Lăng đảo mắt một vòng – "Này, tiểu tử ngốc, là cơm trong phủ Thái sư ngon hơn, hay là cơm ở Hắc Vân Bảo này ngon hơn hử?"

Phùng Ngộ Thủy không đắn đo đáp rằng – "Cơm ở Hắc Vân Bảo ngon lắm."

"Vậy cho ngươi ăn cả đời, ngươi có chịu không?" – Mộc Lăng vừa hỏi vừa cười hì hì.

Phùng Ngộ Thủy nghĩ ngợi một chốc, rồi đáp – "Chịu!"

Mộc Lăng nhìn Lô Ngự Phong, Chu lão gia tử và Vân Tứ Nương và hỏi – "Các vị có đồng ý không?"

Chu lão gia tử hình như vẫn còn lo lắng, nhỏ giọng nói với Mộc Lăng – "Kẻ này lai lịch không rõ ràng…thu giữ hắn liệu có ổn không?"

Mộc Lăng cười nhẹ, hỏi Phùng Ngộ Thủy – "Nếu ngươi khiêu chiến thất bại thì sẽ đi đâu?"

Phùng Ngộ Thủy nghĩ thêm một lát, sau đó lắc đầu – "Thì quay về phủ Thái sư thôi, nơi nào có cơm ăn thì đi nơi đó."

Tất cả những ai có mặt đều bị hắn chọc cho cười nắc nẻ. Vân Tứ Nương bảo – "Vậy thôi cứ ở lại chỗ ta đi, dù sao chỗ ta cũng chỉ là chút việc vặt mé hậu sơn, không mấy quan trọng. Chờ đến khi xong việc rồi thì lại chuyển sang nơi khác."

Mọi người nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại liếc sang chỗ Tiểu Hoàng – "Ngươi thấy sao?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Vậy thì tốt rồi!"

Vậy là Phùng Ngộ Thủy cứ thế mà ở lại Hắc Vân Bảo, trở thành thủ hạ dưới trướng của Vân Tứ Nương. Sau vài hôm, Tứ Nương khen hắn không ngớt lời, bảo cái gì mà thằng bé này chỉ cần ăn no thì bảo hắn làm gì cũng được, chỉ cần có ăn là vui, ngày nào cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười. Mộc Lăng thấy kẻ vừa đến này chỉ là một tên ngốc tử thì cả ngày chọc ghẹo bắt nạt hắn, thường xuyên khiến hắn phát hỏa thì mới vừa lòng vừa dạ mà chạy đi.

…

Tiểu Hoàng mấy hôm nay lo phái người đi thăm dò tin tức trong hoàng cung, Tư Đồ thấy y lo lắng bất an thì hỏi han ngay – "Sao thế? Ngươi đang lo gì vậy?"

"Thịnh Nhi đã mười sáu tuổi rồi." – Tiểu Hoàng dựa vào vai Tư Đồ, lẩm bẩm – "Thời gian cũng không còn xa nữa, hắn đã sắp đến phút cuối cùng."

"Nói bậy bạ gì đấy?" – Tư Đồ chau mày – "Không được nói linh tinh như thế."

Tiểu Hoàng cười bảo – "Trong vòng không tới ba ngày nữa, nhất định sẽ có biến cố xảy ra."

"Biến cố ư?" – Tư Đồ vươn tay kéo Tiểu Hoàng vào lòng mình – "Ai thèm để tâm xem là biến cố gì chứ, dù sao thì ngươi cũng là của ta, ai cũng đừng hòng cướp được."

Tiểu Hoàng dựa vào lòng Tư Đồ, khẽ chuyển tư thế, chọn một góc ngồi cho thoải mái hơn rồi nói – "Lần này là tránh không được đâu. Tư Đồ à, chúng ta phải chủ động mới được, chỉ cần vượt qua một năm này nữa thôi, thì chúng ta có thể tự do tự tại sống bên nhau rồi."

Tư Đồ dẫu không cam lòng nhưng vẫn phải nghe Tiểu Hoàng trình bày cho hết các bước tiếp theo của kế hoạch. Hôm đó, hai người trò chuyện cả một đêm.

Quả nhiên, ba ngày sau, có thám mã về báo lại, rằng Hoàng đế phái Hạ Viêm Quảng đến hạ thánh chỉ, đi theo còn có cả Tiếu Lạc Vũ.

"Tiếu Lạc Vũ đến đây làm gì?" – Mộc Lăng giật mình.

"Hắn còn dẫn theo cả bảy vị trại chủ của Thất Tinh thủy trại, cùng với ba mươi vạn quân hoàng thành nữa."

…Mọi người đều trầm mặc không nói nên lời, ba mươi vạn nhân mã ư, còn có cả bảy vị trại chủ của Thất Tinh thủy trại ư?

"A!" – Tư Đồ cười – "Tiểu Lạc Vũ đến góp vui sao?"

"Bang chủ, làm sao bây giờ?" – Chu lão gia tử tỏ ra rất lo lắng.

"Còn làm gì nữa chứ? Tốt xấu gì thì cũng đợi chúng đến đây, xem có mục đích gì rồi mới nói." – Tư Đồ vung tay áo – "Thôi giải tán đi, chuyện ai nấy làm."

Mọi người tản đi hết, Tư Đồ và Tiểu Hoàng trở lại thư phòng. Sau khi đóng cửa lại, Tư Đồ hỏi – "Thật sự muốn y theo kế hoạch ngươi nói tối qua mà làm ư?"

Tiểu Hoàng gật đầu – "Ừm, nhất định phải làm thế."

Tư Đồ thở dài, bước đến ngồi xuống bên bàn – "Nếu ta không đồng ý thì sao?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn – "Sao…sao huynh lại không đồng ý?"

"Hỏi vớ vẩn, ta sao có thể đồng ý chứ?" – Tư Đồ trừng mắt – "Cái đồ ngốc nhà ngươi nghĩ ra thứ chủ ý quái quỷ gì thế không biết."

Tiểu Hoàng hơi buồn – "Huynh…vẫn có thể đi theo mà."

"Dù thế thì ta cũng không thể chịu nổi." – Tư Đồ càng nghĩ càng buồn bực, vung tay kéo Tiểu Hoàng lại gần – "Tiên Tiên, ta mang ngươi cao bay xa chạy không được sao?"

Tiểu Hoàng sửa sang lại y phục cho Tư Đồ – "Chúng ta không thể chỉ vì chính mình được, còn có các huynh đệ Hắc Vân Bảo, dân chúng miền nam, Thịnh Nhi, còn cả phụ thân ta…"

"Này, ai cũng được, riêng ông cha già của ngươi thì miễn đi nhé." – Tư Đồ hừ mũi – "Ta không thích!"

Tiểu Hoàng bật cười nhào đến ôm lấy cổ Tư Đồ – "Hơn nữa, ta không muốn chúng ta phải lén lút sống hết nửa đời sau này đâu, ta muốn chúng ta quang minh chính đại ở bên nhau cơ."

Tư Đồ tỏ ra hơi khó xử – "Ngươi…phải để ta đi theo đó."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Mạng của ta còn phải nhờ huynh cứu ra mà."

"Thế đấy!" – Tư Đồ nhướn mày – "Có ta ở đây, để xem kẻ nào có thể động đến ngươi nào, lão tử sẽ xé xác kẻ đó ngay."

Tiểu Hoàng dựa vào lòng Tư Đồ, đầu cúi xuống, cố không để cho hắn hắn nét ưu sầu trong mắt mình.

Ngày hôm sau, Tư Đồ vội vội vàng vàng rời khỏi Hắc Vân Bảo, cũng chả ai biết là đi đâu, Tiểu Hoàng một mình ở trong sân, bế Lô Hân đi tới đi lui. Lúc bấy giờ Tiểu Lô Hân đang bi bô tập nói, tuy rằng chỉ mới nói được mấy tiếng đơn giản gọi cha mẹ, hoặc "Hoàng Hoàng" thôi. Mộc Lăng thường xuyên vì ganh tị mà bảo với Tiểu Hoàng rằng – "Con nhóc con nói được bốn chữ thì đã có đến hai chữ là gọi Tiểu Hoàng, thế này thì còn ưu ái hơn cả phụ mẫu nó nữa."

Tiểu Hoàng đương lúc đi dạo trong viện thì Phùng Ngộ Thủy bưng một chậu hoa đi đến – "Tứ Nương bảo mang đến cho cậu, thế đặt ở đâu đây?"

Tiểu Hoàng cười chỉ chiếc bàn đá – "Nơi này!" – Phùng Ngộ Thủy gật đầu rồi mang chậu hoa đặt lên đấy. Hắn nhác thấy trên bàn có một chén chè đậu xanh thơm phưng phức.

"Mau ăn chè đi." – Tiểu Hoàng cười với hắn – "Hôm nay trời nắng nóng quá."

"Ừm!" – Phùng Ngộ Thủy bưng chén lên tu một hơi hết sạch, xong rồi còn liếm mép – "Ngọt quá!"

"Có ngon không?" – Tiểu Hoàng hỏi.

"Ngon lắm!"

"Là Tứ Nương nấu đấy." – Tiểu Hoàng gợi chuyện với Phùng Ngộ Thủy.

"Tứ Nương là người tốt nhất." – Phùng Ngộ Thủy buột miệng khen.

"Chỉ bởi một chén chè thôi ư?" – Tiểu Hoàng bật cười.

"Không phải!" – Phùng Ngộ Thủy lắc đầu – "Tứ Nương biết ta ăn không đủ no, lần nào cũng cố tình lấy nhiều điểm tâm cho ta, còn có canh. Đã thế Tứ Nương còn may y phục mới cho ta nữa. Nói chung là Tứ Nương tốt lắm, hệt như mẫu thân ta vậy."

Tiểu Hoàng gật đầu hỏi lại – "Vậy…nếu có ai đó muốn hại Tứ Nương, huynh có cứu giúp không?"

"Là kẻ nào?" – Phùng Ngộ Thủy đanh mặt lại – "Kẻ kia là ai? Ta sẽ giết hắn."

Tiểu Hoàng mỉm cười đưa tay vẫy Phùng Ngộ Thủy – "Huynh đến gần đây, ta nói với huynh một việc."

Phùng Ngộ Thủy chồm người đến gần, kề tai cho y thì thầm to nhỏ gì đó, nghe xong thì nhíu mày nhìn y, rồi lại nhìn bé con Lô Hân.

"Có muốn bế con bé một chốc không?" – Tiểu Hoàng chuyền Lô Hân qua chỗ Phùng Ngộ Thủy.

Phùng Ngộ Thủy hết hồn hết vía, vội vã xua tay – "Từ đó đến giờ ta có bế trẻ con bao giờ chứ, nhỡ đâu làm chết con bé thì sao? Nó là cục cưng, là sinh mạng của Tứ Nương đó."

"Làm sao mà giết dễ dàng như vậy chứ." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Huynh nhẹ tay một chút, bế con bé thử xem nào."

Phùng Ngộ Thủy thấy Lô Hân trắng trẻo bụ bẫm thì thích lắm, bèn bước lại gần, từ từ đón lấy con bé.

Tiểu Lô Hân vươn tay chạm vào mặt Phùng Ngộ Thủy, đôi bàn tay tròn vo tí xíu kia vỗ nhẹ vào hai bên mặt hắn, sau đó con bé bật cười khanh khách lên.

Phùng Ngộ Thủy nghe con bé cười thì vô cùng hưng phấn, bèn bảo với Tiểu Hoàng – "Thích quá!"

"Tiểu Phùng!" – Tiểu Hoàng thành thật nói với hắn – "Nếu huynh thật sự muốn báo đáp cho Tứ Nương thì giúp ta một việc nhé."

Phùng Ngộ Thủy nhìn Tiểu Hoàng chốc lát, sau đó gật đầu – "Cậu nói đi!"

Tiểu Hoàng kề sát vào tai Phùng Ngộ Thủy, nói nhỏ vài câu. Phùng Ngộ Thủy nghe xong gật đầu – "Ta biết rồi, cậu cứ yên tâm đi."

Thời gian chả mấy chốc lại trôi qua, Hạ Viêm Quảng và nhân mã của Tiếu Lạc Vũ đã đến bên dưới chân núi Hắc Vân Bảo. Vừa mới ra lệnh cho quân binh hạ trại xong thì Hạ Viêm Quảng vội vàng cầm theo thánh chỉ lên núi tuyên chỉ.

Chiếu thư của Hoàng đế viết rất đơn giản, đại khái ý tứ trong đó thế này, "Ngao Thịnh chấp chính nay đã gần một năm, thành tích lớn lao, chứng tỏ là do Hoàng tiểu tiên sinh khéo dạy dỗ. Hiện nay, Ngao Thịnh đã qua mười sáu tuổi, hơn nữa long thể Hoàng thượng dạo này đã khỏe mạnh nhiều, bởi thế ngài quyết định hồi cung, cũng là để Ngao Thịnh có thể thảnh thơi học tập rèn luyện thêm. Bởi thế, Hoàng thượng có ý vời Tiểu Hoàng tiến cung đảm nhận chức vị Thái phó của Thái tử."

Tư Đồ nghe xong khẽ nhíu mày bảo – "Chả phải lúc đầu đã nói qua rồi sao, Tiên Tiên nhà ta không làm quan."

Hạ Viêm Quảng hít một hơi, nhưng lại không thể nói gì. Trên đời này, dám ngồi tiếp thánh chỉ, Hoàng đế phong quan cho còn bảo không làm, e chắc cũng chỉ có mỗi mình tên Tư Đồ này.

"Tư Đồ bang chủ, thánh mệnh không thể làm trái đâu." – Hạ Viêm Quảng bật cười – "Không thể phá bỏ quy củ được…Còn nữa, Hoàng thượng có bảo, người biết Hoàng tiên sinh và Tư Đồ bang chủ quan hệ đặc biệt, nên nếu Tư Đồ bang chủ nguyện ý, bang chủ có thể cùng tiến cung. Phần khác, chờ hai năm nữa, khi Thái tử gia làm lễ lập quan[4] thì có thể đăng cơ. Đến lúc đó Hoàng tiên sinh là ân sư của Thái tử, muốn quay về lúc nào cũng được, như vậy cũng tốt thôi."

Tư Đồ nghe ông ta nói xong liền bảo – "Trong thánh chỉ cũng không bảo khi nào thì phải đi. Thái sư lặn lội đường xa hẳn cũng mệt mỏi, chi bằng quay về nghỉ ngơi trước đi, hôm khác chúng ta lại nói tiếp vậy." – nói xong liền ra lệnh tiễn khách.

Hạ Viêm Quảng lâm vào tình thế dở khóc dở cười, lòng tự bảo tên Tư Đồ này đúng là không thèm nể nang ai, đến cả bữa cơm còn không mời đã đuổi ông ta ra khỏi cửa. Dù sao thì cũng đành bó tay thôi. Tục ngữ có câu, chủ nào tớ nấy[5], thủ hạ của Hắc Vân Bảo nào thèm biết ngươi là ai, chức vị thế nào, chỉ cần bang chủ nói tiễn khách thì sẽ mau lẹ tống tiễn ngươi ra ngoài thôi.

Hạ Viêm Quảng vác bộ mặt xám xịt quay lại doanh trại, vừa hay đụng phải Tiếu Lạc Vũ đang ngồi trong đại trướng uống trà. Tiếu Lạc Vũ ngước lên thấy bộ dạng chật vật của ông ta liền cười – "Sao rồi, người ta không thèm nể mặt phải không?"

Hạ Viêm Quảng vừa thở phì phò vừa ngồi xuống – "Tên Tư Đồ kia quả nhiên rất kiêu ngạo. Phải rồi, Tiếu trại chủ, nếu đối phó với hắn thì ngài nắm chắc được mấy phần thắng?"

Tiếu Lạc Vũ cười – "Nếu nói là ta, và thậm chí là cộng cả bảy vị trại chủ còn lại, cao lắm cũng chỉ có thể cùng đánh ngang tay với Tư Đồ thôi."

"Hả?" – Hạ Viêm Quảng suýt chút nữa là sặc nước trà – "Vậy thì còn đánh đấm cái quái gì nữa. Hắn còn có biết bao nhiêu bang chủ trại chủ khác kia kìa."

"A…" – Tiếu Lạc Vũ lắc đầu – "Thái sư, những bang chủ trại chủ ấy là phần sau rồi, đừng quên, Hắc Vân Bảo ngoại trừ thiên hạ đệ nhất cao thủ là Tư Đồ, còn có thiên hạ đệ nhất thần toán Hoàng Bán Tiên đấy…đúng rồi." – Tiếu Lạc Vũ vỗ trán, khiến Hạ Viêm Quảng sợ đến run bắn người, phải hỏi lại – "Còn gì nữa?"

Tiếu Lạc Vũ bật cười – "Ta vừa sực nhớ ra, Hắc Vân Bảo vẫn còn một tên Diêm vương địch Mộc Lăng nữa…Nói thật, nếu là luận về võ công, chỉ sợ cái chức danh đệ nhị của ta cũng phải nhường cho y thôi."

…Hạ Viêm Quảng ngồi chết trân tại chỗ, sốt ruột đến mức mồ hôi ra đầy đầu – "Vậy phải là sao bây giờ?"

"Làm sao là làm sao?" – Tiếu Lạc Vũ thản nhiên – "Đã không thể đánh ngoài sáng được, vậy thì giở trò trong tối đi."

Chú thích

[1] Ấy là do bé con đang tập nói còn ngọng nghịu, nên thay vì gọi "Hoàng Hoàng" thì lại thành "Hoảng Hoảng".

[2] Cân này là cân ta theo cách đo lường cũ. 1 cân ta bằng 0.605kg ngày nay.

[3] Minh tranh ám đấu : nguyên gốc là , nếu dịch cả cụm sẽ là "tranh đấu gay gắt", nhưng nếu tách hai từ một ra sẽ có nghĩa là "đánh công khai" và "đánh lén từ trong tối".

[4] Còn gọi là lễ đội mũ. Ngày xưa, trẻ con được cho để tóc trái đào, đến tuổi trưởng thành rồi sẽ làm một lễ trưởng thành, khi ấy nam sẽ được đội mũ, nữ sẽ được cài trâm.

[5] Nguyên gốc là , Hán Việt viết là chủ tử đa đại nô tài đa đại, ý bảo chủ tử làm sao thì nô tài y vậy.

175. Chương 88

Chương 88 | Phân ly tan rã

– Phân băng ly tích –

Tư Đồ nói xong câu hôm khác bàn tiếp kia liền đóng kín cửa không tiếp Hạ thái sư. Hạ Viêm Quảng cuống cuồng ra mặt nhưng Tiếu Lạc Vũ vẫn giữ vẻ bình thản, chậm không chậm mà nhanh không nhanh. Lại mấy hôm nữa trôi qua, không một tin tức nào từ Hắc Vân Bảo báo đến. Hạ Viêm Quảng đứng ngồi không yên

bèn hỏi han Tiếu Lạc Vũ – "Tiếu trại chủ, kỳ hạn mà hoàng thượng đưa ra cũng đã gần tới rồi, ngài phải nghĩ cách đi chứ."

"Hạ thái sư, ta còn có thể có cách nào đây?" Tiếu Lạc Vũ vẫn ung dung nhàn nhã – "Nếu đã mời mà không đi thì đánh thôi, nếu không thì hoàng thượng đã chẳng phái đông người theo giúp ông vậy làm gì."

"Đánh… nhưng không phải chính ngài nói là đánh không lại sao?" – Thái sư cau có – "Đánh không lại mà còn muốn đánh à?"

Tiếu Lạc Vũ cười cười lắc đầu – "Thái sư, sao ông hồ đồ rồi vậy… Hắc Vân Bảo chịu đánh, Tư Đồ cũng chịu đánh nốt, nhưng ông đi hỏi Hoàng Bán Tiên xem y có chịu đánh hay không?"

Hạ Viêm Quảng sững sờ.

"Nói một cách khác đi, Hắc Vân Bảo đã trêu chọc tới ai nào?" – Tiếu Lạc Vũ hỏi thái sư – "Sở dĩ bọn họ bị cuốn vào hồi phân tranh này còn không phải là vì Hoàng Bán Tiên sao?"

Hạ Viêm Quảng ngẫm nghĩ một lát rồi vỗ đầu – "Đúng thế! Nếu như thật sự phải đánh, Hắc Vân Bảo khó tránh khỏi có tử thương. Hoàng Bán Tiên lúc đó sẽ phải ăn nói với bản thân y ra sao? Chưa hết, ta nghe nói Hoàng Bán Tiên rất có lòng Bồ tát, tâm tính nhân hậu… Tất nhiên sẽ không nỡ nào nhìn thấy huynh đệ của Hắc Vân Bảo hy sinh tính mạng oan ức vì mình." – Thái sư phấn chấn hẳn lên, luôn miệng kêu – "Có đạo lý, có đạo lý." Nói rồi thì kích động chạy ra ngoài.

Sau khi Hạ Viêm Quảng đi mất rồi, nụ cười vốn dĩ ở trên môi Tiếu Lạc Vũ sa sầm xuống. Y lắc đầu, tiếp tục ngồi uống trà mà thừ người ra.

Sau đó, Hạ Viêm Quảng cho tất cả nhân mã bày binh bố trận, hình thành nên thế vây khốn Hắc Vân Bảo, lại còn phái người đi thông báo cho Hoàng Bán Tiên ép buộc y phải ngay lập tức vào kinh. Nếu như kháng chỉ không nghe, sẽ san bằng Hắc Vân Bảo.

"Khẩu khí lớn thật đấy." – Mộc Lăng nghe được thì cười khùng khục – "Bằng từng này nhân mã mà san bằng được Hắc Vân Bảo à? Còn khuya nhé!"

Tư Đồ đuổi cổ gã đưa tin thì lờ luôn chẳng buồn đếm xỉa. Tiểu Hoàng lại như trĩu nặng suy tư. Buổi chiều cùng ngày hôm đó, bờ đê phía sau núi lại xảy ra chyện. Tư Đồ dẫn người đi sửa đê. Nếu để Tiểu Hoàng ở lại một mình trong bảo thì hắn không yên lòng, nên dắt theo cả y ra phía sau núi.

Mọi người vá đê đến tận chập tối, vừa định ngơi tay về nghỉ thì bất thình lình một hạ nhân từ trong phòng Lô Ngự Phong chạy tới thưa lên – "Chủ nhân, nguy rồi, Hân nhi mất tích rồi."

"Cái gì?" – Tất cả đều hoảng hồn. Lô Ngự Phong chạy như bay trở về. Tư Đồ cau mày, cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng – "Xem ra ngươi đã đoán đúng rồi."

Tiểu Hoàng gật nhẹ, nhỏ giọng hỏi Tư Đồ – "Huynh đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Tư Đồ lặng lẽ hồi lâu, bước đến ôm chầm Tiểu Hoàng mà nói – "Tiên Tiên, ta không nỡ cho ngươi đi."

Tiểu Hoàng cầm bàn tay hắn – "Không lâu đâu mà, huynh phải tin ở ta."

Tư Đồ ôm y thêm chặt. Hai người đứng như thế bên triền đê rất lâu rồi mới trở về.

Trong Hắc Vân Bảo, tất cả đều hỗn loạn. Lô Hân là bảo bối của toàn bộ Hắc Vân Bảo. Kẻ nào có thể băng xuyên qua hàng rào thủ vệ dày đặc, đánh hôn mê nha hoàn trông giữ bé con rồi mang bé con đi mất… chỉ có người trong nội bộ mà thôi.

Cùng lúc đó, chẳng biết có ai đã thốt lên – "Phùng Ngộ Thủy cũng đâu mất tiêu rồi."

"Tên tiểu tử kia… quả thật lai lịch bất minh." – Chu lão gia tử nói xong rồi định tiếp tục, nhưng ngước đầu đã chạm phải ánh mắt của Tiểu Hoàng.

Mộc Lăng chau mày – "Lão gia tử, ông có ý gì đây?"

Chu lão gia tử sửng sốt nhìn Mộc Lăng, cười nhạt – "Nhị đương gia, cậu nói tôi có ý tứ gì đây?"

"Đừng ầm ĩ nữa" – Tư Đồ lạnh lùng lườm cả hai người, lệnh cho thủ hạ – "Ra ngoài tìm kiếm đi!"

"Bang chủ, tôi rất muốn tới doanh trại xem thử." – Lô Ngự Phong nói – "Biết đâu chừng…"

"Ta đi cho." – Mộc Lăng thốt lên.

"Ngưng cãi cọ hết đi." – Tư Đồ nói – "Ta đi" – Nói đoạn đã muốn dợm bước đi, một tiểu giáo úy đã xộc vào từ ngoài cửa – "Bang chủ, Hạ Viêm Quảng vừa phái người đưa tới cái này." – Nói rồi thì hai tay dâng lên một chiếc hộp nhỏ.

Tư Đồ mở ra nhìn xem, thấy bên trong là một đôi hài đầu hổ nhỏ màu xanh ngọc.

"Là của bé con." – Vân Tứ Nương đoạt lấy đôi hài, giận dữ gầm lên – "Tên thối tha Hạ Viêm Quảng dám cả gan tổn thương con gái ta, lão nương liều mạng với hắn."

"Tứ nương!" – Lô Ngự Phong nhanh tay giữ Tứ Nương lại – "Đừng kích động."

"Kẻ đưa giày tới nói…" – Tiểu giáo tiếp tục thưa lên – "Nói là cô bé bị lạc đường, để cho Hoàng tiểu tiên sinh ngày mai tới đón về."

Tất cả ánh mắt đổ về Hoàng Bán Tiên.

Mộc Lăng cười nhạt – "Rõ rồi, bọn chúng muốn bắt bé con để uy hiếp. Muốn chúng ta phải giao nộp Tiểu Hoàng ra đây mà." – Nói rồi thì đứng bật đậy – "Ta đi san bằng luôn doanh trại của lão!"

"Chờ chút đã." – Chu lão gia tử cản lại, nói – "Bọn chúng đã dám cho người tới truyền tin thì đã biểu lộ rõ rằng không sợ chúng ta tới chém giết rồi."

"Lẽ nào phải để Tiểu Hoàng đi sang đó hay sao?" – Mộc Lăng trừng mắt với Chu lão gia tử – "Lão gia tử ông đang sắp đặt cái quái gì trong đầu vậy?"

Chu lão gia tử đập bàn – "Ta sắp đặt quái gì là quái gì? Ta ở Hắc Vân Bảo này cũng ngót nghét vài chục năm, cậu nói ta trù tính gì là sao hử?"

"Ầm ĩ quá đi!" – Tư Đồ lạnh giọng nạt một tiếng.

Hết thảy mọi người đều không dám nói gì thêm. Tư Đồ bảo – "Để ta nghĩ cách, ai cũng không được manh động, giải tán." – Bang chúng bất đắc dĩ, không còn cách nào khác đành tản hết cả đi. Lô Ngự Phong vừa bước ra khỏi cửa đã bị Tư Đồ gọi lại – "Ngự Phong, huynh đi trông coi Tứ Nương, đừng để cho tỷ ấy quá kích động, Hân Hân nhất định sẽ trở về."

Lô Ngự Phong gật đầu, nói – "Bang chủ, tôi hiểu rồi."

Sau khi mọi người đi hết, Tư Đồ cười khẽ lắc đầu – "Ngự Phong hẳn cũng phát hiện ra rồi."

Tiểu Hoàng gật đầu, bảo – "Tư Đồ, huynh phải vững vàng lên, phải hành xử bao dung, rộng lượng nhé."

Tư Đồ thở ra thật dài, lắc đầu – "Ta đây buông tha cho ai cũng được, chỉ cần ngươi đừng đi."

Tiểu Hoàng nắm lấy tay Tư Đồ – "Chỉ còn một màn kịch đêm nay nữa thôi…. Huynh nhất định phải kiên trì đứng vững."

Tư Đồ sầu muộn gãi gãi đầu – "Ta chỉ sợ tên Đầu Gỗ diễn sao thành hỏng bét hết cả thôi."

"Mộc Lăng cơ linh như vậy, không có đâu." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng xuống, nói rồi đột nhiên kéo Tư Đồ vào trong phòng.

Tư Đồ mơ hồ không hiểu, chỉ theo y vào phòng. Cửa đóng lại rồi, Tiểu Hoàng đến ngồi xuống bên giường, chẳng biết vì sao mà đỏ mặt lên. Tư Đồ nhìn mà lo lắng, đến gần xoa xoa trán y – "Sao vậy, có chỗ nào khó chịu ư?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, vươn tay kéo Tư Đồ để hắn đền ngồi sát cạnh mình, rồi ngẩng mặt lên nhìn hắn đầy nghiêm túc.

Tư Đồ và y bốn mắt nhìn nhau một hồi, hắn vươn người qua hôn y một chút rồi trầm giọng hỏi han – "Có việc gì muốn nói với ta sao?"

Tiểu Hoàng bị hôn một cái thì ngẩng mặt lên, hôn lại lên cằm Tư Đồ. Tư Đồ sửng sốt, nhìn chăm chăm Tiểu Hoàng không hiểu nguồn cơn. Tiểu hài tử này rất e thẹn, dù cho có thành thân rồi nhưng những việc như thế này y có bao giờ chủ động đâu…

Tư Đồ nghĩ tới nghĩ lui rồi lắc đầu cười khổ – "Tiên Tiên, ngươi muốn cho ta làm phải không?"

Tiểu Hoàng đỏ lựng lên – "Không được nói như vậy…"

"Ngươi sợ ta sẽ nhớ ngươi sao?" – Tư Đồ vươn người ôm chặt lấy Tiểu Hoàng – "Ta không làm đâu."

Tiểu Hoàng cả kinh. Bình sinh Tư Đồ từ trước đến nay luôn lấy chuyện "phải làm" là mục tiêu trước nhất. Trước nay hắn chẳng e dè chuyện gì cả, chỉ cần mình lườm hắn một cái thôi hắn cũng sẽ bổ nhào qua làm tới, vậy nhưng hôm nay mình chủ động lần đầu tiên mà hắn tự dưng lại bảo rằng không làm đâu?

Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng đặt lên chân mình – "Mỗi lần làm xong ngươi đều phải ở trên giường nghỉ ngơi hai ba ngày, lần này thì sao? Bảo ta phải để ngươi chịu đau mà đi đến doanh trại quân kẻ địch à?"

Khóe mắt Tiểu Hoàng hoe hoe đỏ – "Ta nghĩ rằng…"

"Ngươi có muốn cũng không cho làm." – Tư Đồ cười – "Cho ngươi biết mùi vị của mỗi ngày ngóc mỏ lên chờ."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười, nắm chặt lấy bàn tay Tư Đồ mà rằng – "Huynh làm gì cũng phải suy xét cẩn thận, biết không."

Tư Đồ gật đầu – "…. Ngươi cũng phải cẩn thận, chờ ta giải quyết xong xuôi mọi sự rồi sẽ đi theo cùng ngươi, mỗi ngày đều bảo vệ ngươi."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, nhắm mắt lại dựa vào lòng Tư Đồ. Cả hai ngồi lặng im bên giường, mãi cho đến mặt trời khuất bóng sau núi non.

Đêm đó, Tư Đồ tĩnh tọa một mình trong thư phòng. Mộc Lăng kích động xông vào – "Tư Đồ, chúng ta tới doanh trại bọn quân địch cướp Hân Hân về đi."

Tư Đồ chỉ cúi đầu không nói gì.

"Này, nhà ngươi đờ ra cái gì hả?" – Mộc Lăng đạp cho hắn một cú – "Đi mau!"

Tư Đồ ngước lên nhìn Mộc Lăng lạnh lùng – "Ta không thể đem tính mạng của huynh đệ Hắc Vân Bảo ra đùa giỡn."

Mộc Lăng chấn động, nhìn chằm chằm vào Tư Đồ như thể không nhận ra hắn vậy, rồi y hất tay lật cả chiếc bàn – "Tư Đồ ngươi bị điên rồi à?! Nói lại lần nữa xem!"

Tư Đồ trầm lặng một hồi lâu rồi nói – "Ta đang dự tính, để ngày mai Tiên Tiên cứu Lô Hân ra trước, sau đó một mình ta đi cứu Tiên Tiên."

Mộc Lăng sững sờ rất lâu rồi mới khẩy môi cười – "Họ Tư Đồ kia, hôm nay ta mới nhận ra, bà mẹ nó ngươi không xứng đáng với Tiểu Hoàng. Từ hôm nay trở đi lão tử tuyệt giao với ngươi!" – Nói xong xé tay áo mình rách toạc, quay người bỏ đi.

Ở bên ngoài sân, Tiểu Hoàng ngơ ngác đứng lặng đó nghe hai người bọn họ nói cho hết lời, rồi mới quay lưng bước đi.

Đi đến cửa viện thì thấy Chu lão gia tử đứng trước mặt. Lão hỏi – "Tiểu tiên sinh sao vậy? Mắt đỏ lên rồi kìa?"

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn lão một chút rồi nhỏ giọng hỏi – "Lão gia tử, sao ông lại ở đây? Ông đến tìm Tư Đồ à?"

"Ấy cha…" – Chu lão gia tử lắc đầu nói – "Tôi tới tìm cậu đấy."

Tiểu Hoàng không hiểu – "Ông có việc gì sao?"

Chu lão gia tử phân vân một hồi mới nói – "Tiểu tiên sinh… Tôi biết phụ thân của bang chủ."

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn ông ta, ý bảo ông ta kể tiếp.

"Cậu là một người thông minh, tôi cũng không còn gì để nói nữa." – Chu lão gia tử bảo – "Tôi mong sao bang chủ có thể làm nở mày nở mặt cho tổ tông… nối dõi tông đường."

Tiểu hoàng chấn động nhìn Chu lão gia tử – "Nối dõi tông đường…"

Chu lão gia tử gật đầu – "Bang chủ luôn luôn đặt các huynh đệ kết nghĩa của mình lên hàng đầu, cho nên tất cả mọi người mới đồng ý vì bang chủ mà không tiếc tính mạng mình."

Tiểu Hoàng cười khổ sở – "Ta đã hiểu rồi… ông không cần nói gì nữa."

———-

Tư Đồ im lìm ngồi trong thư phòng đến tận đêm khuya mới chậm rãi đứng lên. Hắn đơn độc phi thân lên mái nhà Hắc Vân Bảo, trông thấy cửa phòng ngủ của Tiểu Hoàng chậm chạp mở ra. Tiểu Hoàng đeo một túi quần áo nhỏ trên vai, bước ra ngoài, theo đường cửa sau rời khỏi Hắc Vân Bảo. Mà cũng khéo làm sao…. tất cả mọi thủ vệ phía sau núi không biết đã rút đi hết từ khi nào…. Cảnh tượng này là do Chu lão gia tử sắp đặt.

Tư Đồ vẫn đi theo Tiểu Hoàng trên mái ngói. Tiểu Hoàng nhất nhất không hề ngước đầu lên, thận trọng dò dẫm đi xuống chân núi. Quần áo y mặc trông cũng khá ấm áp, nên Tư Đồ thoáng an lòng một chút.

Đi xuống chân núi rồi, Tiểu Hoàng dừng lại, ngoái đầu nhìn Hắc Vân Bảo, bình thản nói – "Ta sẽ tự chăm sóc ình ổn cả thôi."

Tư Đồ ẩn nấp tại một nơi bí mật gần đó, nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu Hoàng quay lại, đi về phía doanh trại của Hạ Viêm Quảng. Lúc này, trời đang dần dà chuyển rạng.

Tư Đồ lẳng lặng đứng giữa cánh rừng, ngơ ngác dõi theo. Chợt nghe thấy từ phía sau có tiếng ai đó vang lên. – "Ngươi có muốn khóc một chút không hở?"

Tư Đồ bất đắc dĩ quay đầu lại, thấy Mộc Lăng đang đứng đó.

Hắn ném nửa đoạn tay áo cho y – "Không phải ngươi muốn tuyệt giao với ta sao?"

"Hừm…" – Mộc Lăng bắt lấy đoạn tay áo đó – "Ngay cả tên ngốc tử Lô Ngự Phong mà còn nhận ra cớ sự thì làm sao ta lại nhìn không ra? Một năm trước đã biết tỏng cả rồi."

Tư Đồ nhìn Mộc Lăng một cái, nói – "Đầu Gỗ, ta tin ngươi nhất."

Mộc Lăng mỉm cười – "Ầy… Ai bảo ngươi nhân cách là đồ bỏ, ngoại trừ ta ra thì chả ma nào chịu đựng được ngươi."

Tư Đồ quay người lại – "Ta cần mười ngày để giải quyết mọi chuyện. Mười ngày này, Tiên Tiên nhờ vào ngươi vậy."

Mộc Lăng cười, lôi một chiếc gậy sắt dài hai thước từ sau lưng ra múa vài vòng trên tay, nói – "Yên tâm đi, ai mà động đến Tiên Tiên nhà ngươi thì phải làm thịt Mộc Lăng ta trước."

Tư Đồ nhìn chiếc gậy trên tay Mộc Lăng, nói – "Đa tạ."

Nói xong, hai người bọn họ một theo hướng nam, kẻ đi hướng bắc, nhất loạt phi thân ra đi. Một người thì đuổi theo Tiểu Hoàng, người còn lại chạy về Hắc Vân Bảo.

"Ai đó?" – Gã quan binh canh gác doanh trại thấy có người tới gần, bước tới ngăn chặn, chợt mới nhìn rõ ra đó là một thiếu niên rất đỗi thanh tú.

"Xin vào trong thông báo cho Hạ thái sư biết, rằng Hoàng Bán Tiên đã tới, chờ ông ấy mang Lô Hân ra đón." – Tiểu Hoàng hơi uốn người về trước, nên cho dù nét mặt rất thanh tú nhưng cũng biểu lộ một phần sự nghiêm nghị. Mấy gã thủ vệ lúc này mới để ý thấy, đó không phải là một thiếu niên, mà là một nam tử thanh tú có đường nét của một thanh niên hòa quyện cùng sắc thái của một thiếu niên, một dáng vóc thanh tao tựa như thần tiên giáng trần.

Gã thủ vệ nhanh chóng đi vào trong bẩm báo. Chỉ trong thời gian một tuần trà nhỏ, Hạ thái sư đã hối hả dẫn theo đại đội nhân mã đi ra nghênh tiếp. Khi hai bên cuối cùng đã chạm mặt nhau, Hạ Viêm Quảng mới chính thức thấy rõ được tướng mạo của Tiểu Hoàng. Nhất thời lão nói không nên lời, y quả thật trông rất giống Ân Tịch Ly của năm xa xưa ấy.

"Tiểu tiên sinh… đã lâu ta ngưỡng mộ đại…"

"Cháu bé đâu?" – Tiểu Hoàng ngắt ngang lời Hạ Viêm Quảng – "Trả cháu bé trở về, ta theo các ông về triều."

"Tất nhiên rồi!" – Hạ Viêm Quảng cười cười. Có một hạ nhân ẵm tiểu Lô Hân bước đến. Mặc kệ cho nhũ mẫu có dỗ dành ra sao thì ra, Lô Hân vẫn thút tha thút thít khóc.

Tiểu Hoàng đưa tay đón lấy, dịu dàng vỗ về bé con. Tiểu Lô Hân nín khóc ngay tắp lự, nhấc bàn tay xíu xiu lên bấu vào vạt áo Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng bế bé con một lúc thì trả về cho nhũ mẫu. Y lấy trong áo ra một chuỗi dây vỏ sò bảy màu rất xinh xắn mà lúc ở Nam Cương Tô Mẫn đã đưa cho y, đeo vào cho Lô Hân. Lô Hân đeo dây chuỗi đó rồi thì an tĩnh lại, dù có bị nhũ mẫu ẵm bồng cũng không còn khóc nữa.

Hạ Viêm Quảng gọi người mang Lô Hân trở về Hắc Vân Bảo. Tiểu Hoàng ngóng theo đội người kia đi lên ngọn Bạch Đế rồi mới chậm rãi quay người lại, đi theo Hạ Viêm Quảng vào doanh trại.

Nhóm người đi đưa Lô Hân do một gã hầu thân cận với Hạ Viêm Quảng dẫn đầu. Bọn chúng đi lên Bạch Đế sơn nhưng không hướng về Hắc Vân Bảo, mà rẽ vào một vạt rừng nhỏ bên đường.

"Xin lỗi tiểu quỷ vậy." – Gã người hầu kia rút trủy thủ ra nói với Lô Hân – "Ngươi muốn trách thì trách thái sư đi." – Đoạn, vung đao định chém xuống nhưng chợt cảm thấy bên cổ mình mát lạnh, sau đó, ngay cả rên còn chưa kịp đã bổ nhào xuống đất, người một nơi, cánh tay một nơi. Đám thị vệ kia kinh hoảng, nhưng hết thảy còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một kiếm đoạt mạng đi mất.

Lô Hân ngơ ngác cười với hắc y nhân nọ. Bé con còn nhớ rõ kẻ này, hắn đã từng đi chung với Tiểu Hoàng, đã từng ẵm cô bé. Chính là Phùng Ngộ Thủy.

Khom xuống bế tiểu Lô Hân lên, Phùng Ngộ Thủy nói – "Bé con yên tâm, Tứ Nương có ân với huynh, huynh sẽ bảo vệ bé con trở về với cha mẹ bình an vô sự."

Lô Hân nắm lấy chuỗi vỏ ốc bảy màu trên cổ, cười lên khanh khách. Phùng Ngộ Thủy bế cô bé lên, lẩn vào trong rừng cây.

Ba ngày sau, từ Thục Trung lan truyền một tin tức chấn động đất trời. Đại đương gia Tư Đồ của Hắc Vân Bảo chia áo dứt nghĩa với Nhị đương gia Mộc Lăng, từ nay về sau mỗi người một ngả. Lô Hân biến mất. Vân Tứ Nương và Lô Ngự Phong hai vị trại chủ của Hắc Vân Bảo rời khỏi bảo thoái ẩn giang hồ. Còn phó trại chủ Chu lão gia tử làm phản, đã bị Tư Đồ trục xuất ra khỏi Hắc Vân Bảo… Hắc Vân Bảo – thiên hạ đệ nhất đại phái, thấm thoắt chỉ một đêm trôi qua, hầu như hoàn toàn sụp đổ.

176. Chương 88: Phân Ly Tan Rã

Tư Đồ nói xong câu hôm khác bàn tiếp kia liền đóng kín cửa không tiếp Hạ thái sư. Hạ Viêm Quảng cuống cuồng ra mặt nhưng Tiếu Lạc Vũ vẫn giữ vẻ bình thản, chậm không chậm mà nhanh không nhanh. Lại mấy hôm nữa trôi qua, không một tin tức nào từ Hắc Vân Bảo báo đến. Hạ Viêm Quảng đứng ngồi không yên bèn hỏi han Tiếu Lạc Vũ – "Tiếu trại chủ, kỳ hạn mà hoàng thượng đưa ra cũng đã gần tới rồi, ngài phải nghĩ cách đi chứ."

"Hạ thái sư, ta còn có thể có cách nào đây?" Tiếu Lạc Vũ vẫn ung dung nhàn nhã – "Nếu đã mời mà không đi thì đánh thôi, nếu không thì hoàng thượng đã chẳng phái đông người theo giúp ông vậy làm gì."

"Đánh…nhưng không phải chính ngài nói là đánh không lại sao?" – Thái sư cau có – "Đánh không lại mà còn muốn đánh à?"

Tiếu Lạc Vũ cười cười lắc đầu – "Thái sư, sao ông hồ đồ rồi vậy…Hắc Vân Bảo chịu đánh, Tư Đồ cũng chịu đánh nốt, nhưng ông đi hỏi Hoàng Bán Tiên xem y có chịu đánh hay không?"

Hạ Viêm Quảng sững sờ.

"Nói một cách khác đi, Hắc Vân Bảo đã trêu chọc tới ai nào?" – Tiếu Lạc Vũ hỏi thái sư – "Sở dĩ bọn họ bị cuốn vào hồi phân tranh này còn không phải là vì Hoàng Bán Tiên sao?"

Hạ Viêm Quảng ngẫm nghĩ một lát rồi vỗ đầu – "Đúng thế! Nếu như thật sự phải đánh, Hắc Vân Bảo khó tránh khỏi có tử thương. Hoàng Bán Tiên lúc đó sẽ phải ăn nói với bản thân y ra sao? Chưa hết, ta nghe nói Hoàng Bán Tiên rất có lòng Bồ tát, tâm tính nhân hậu…Tất nhiên sẽ không nỡ nào nhìn thấy huynh đệ của Hắc Vân Bảo hy sinh tính mạng oan ức vì mình." – Thái sư phấn chấn hẳn lên, luôn miệng kêu – "Có đạo lý, có đạo lý." Nói rồi thì kích động chạy ra ngoài.

Sau khi Hạ Viêm Quảng đi mất rồi, nụ cười vốn dĩ ở trên môi Tiếu Lạc Vũ sa sầm xuống. Y lắc đầu, tiếp tục ngồi uống trà mà thừ người ra.

Sau đó, Hạ Viêm Quảng cho tất cả nhân mã bày binh bố trận, hình thành nên thế vây khốn Hắc Vân Bảo, lại còn phái người đi thông báo cho Hoàng Bán Tiên ép buộc y phải ngay lập tức vào kinh. Nếu như kháng chỉ không nghe, sẽ san bằng Hắc Vân Bảo.

"Khẩu khí lớn thật đấy." – Mộc Lăng nghe được thì cười khùng khục – "Bằng từng này nhân mã mà san bằng được Hắc Vân Bảo à? Còn khuya nhé!"

Tư Đồ đuổi cổ gã đưa tin thì lờ luôn chẳng buồn đếm xỉa. Tiểu Hoàng lại như trĩu nặng suy tư. Buổi chiều cùng ngày hôm đó, bờ đê phía sau núi lại xảy ra chyện. Tư Đồ dẫn người đi sửa đê. Nếu để Tiểu Hoàng ở lại một mình trong bảo thì hắn không yên lòng, nên dắt theo cả y ra phía sau núi.

Mọi người vá đê đến tận chập tối, vừa định ngơi tay về nghỉ thì bất thình lình một hạ nhân từ trong phòng Lô Ngự Phong chạy tới thưa lên – "Chủ nhân, nguy rồi, Hân nhi mất tích rồi."

"Cái gì?" – Tất cả đều hoảng hồn. Lô Ngự Phong chạy như bay trở về. Tư Đồ cau mày, cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng – "Xem ra ngươi đã đoán đúng rồi."

Tiểu Hoàng gật nhẹ, nhỏ giọng hỏi Tư Đồ – "Huynh đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Tư Đồ lặng lẽ hồi lâu, bước đến ôm chầm Tiểu Hoàng mà nói – "Tiên Tiên, ta không nỡ cho ngươi đi."

Tiểu Hoàng cầm bàn tay hắn – "Không lâu đâu mà, huynh phải tin ở ta."

Tư Đồ ôm y thêm chặt. Hai người đứng như thế bên triền đê rất lâu rồi mới trở về.

Trong Hắc Vân Bảo, tất cả đều hỗn loạn. Lô Hân là bảo bối của toàn bộ Hắc Vân Bảo. Kẻ nào có thể băng xuyên qua hàng rào thủ vệ dày đặc, đánh hôn mê nha hoàn trông giữ bé con rồi mang bé con đi mất…chỉ có người trong nội bộ mà thôi.

Cùng lúc đó, chẳng biết có ai đã thốt lên – "Phùng Ngộ Thủy cũng đâu mất tiêu rồi."

"Tên tiểu tử kia…quả thật lai lịch bất minh." – Chu lão gia tử nói xong rồi định tiếp tục, nhưng ngước đầu đã chạm phải ánh mắt của Tiểu Hoàng.

Mộc Lăng chau mày – "Lão gia tử, ông có ý gì đây?"

Chu lão gia tử sửng sốt nhìn Mộc Lăng, cười nhạt – "Nhị đương gia, cậu nói tôi có ý tứ gì đây?"

"Đừng ầm ĩ nữa" – Tư Đồ lạnh lùng lườm cả hai người, lệnh cho thủ hạ – "Ra ngoài tìm kiếm đi!"

"Bang chủ, tôi rất muốn tới doanh trại xem thử." – Lô Ngự Phong nói – "Biết đâu chừng…"

"Ta đi cho." – Mộc Lăng thốt lên.

"Ngưng cãi cọ hết đi." – Tư Đồ nói – "Ta đi" – Nói đoạn đã muốn dợm bước đi, một tiểu giáo úy đã xộc vào từ ngoài cửa – "Bang chủ, Hạ Viêm Quảng vừa phái người đưa tới cái này." – Nói rồi thì hai tay dâng lên một chiếc hộp nhỏ.

Tư Đồ mở ra nhìn xem, thấy bên trong là một đôi hài đầu hổ nhỏ màu xanh ngọc.

"Là của bé con." – Vân Tứ Nương đoạt lấy đôi hài, giận dữ gầm lên – "Tên thối tha Hạ Viêm Quảng dám cả gan tổn thương con gái ta, lão nương liều mạng với hắn!"

"Tứ nương!" – Lô Ngự Phong nhanh tay giữ Tứ Nương lại – "Đừng kích động."

"Kẻ đưa giày tới nói…" – Tiểu giáo tiếp tục thưa lên – "Nói là cô bé bị lạc đường, để cho Hoàng tiểu tiên sinh ngày mai tới đón về."

Tất cả ánh mắt đổ về Hoàng Bán Tiên.

Mộc Lăng cười nhạt – "Rõ rồi, bọn chúng muốn bắt bé con để uy hiếp. Muốn chúng ta phải giao nộp Tiểu Hoàng ra đây mà." – Nói rồi thì đứng bật đậy – "Ta đi san bằng luôn doanh trại của lão!"

"Chờ chút đã." – Chu lão gia tử cản lại, nói – "Bọn chúng đã dám cho người tới truyền tin thì đã biểu lộ rõ rằng không sợ chúng ta tới chém giết rồi."

"Lẽ nào phải để Tiểu Hoàng đi sang đó hay sao?" – Mộc Lăng trừng mắt với Chu lão gia tử – "Lão gia tử ông đang sắp đặt cái quái gì trong đầu vậy?"

Chu lão gia tử đập bàn – "Ta sắp đặt quái gì là quái gì? Ta ở Hắc Vân Bảo này cũng ngót nghét vài chục năm, cậu nói ta trù tính gì là sao hử?"

"Ầm ĩ quá đi!" – Tư Đồ lạnh giọng nạt một tiếng.

Hết thảy mọi người đều không dám nói gì thêm. Tư Đồ bảo – "Để ta nghĩ cách, ai cũng không được manh động, giải tán." – Bang chúng bất đắc dĩ, không còn cách nào khác đành tản hết cả đi. Lô Ngự Phong vừa bước ra khỏi cửa đã bị Tư Đồ gọi lại – "Ngự Phong, huynh đi trông coi Tứ Nương, đừng để cho tỷ ấy quá kích động, Hân Hân nhất định sẽ trở về."

Lô Ngự Phong gật đầu, nói – "Bang chủ, tôi hiểu rồi."

Sau khi mọi người đi hết, Tư Đồ cười khẽ lắc đầu – "Ngự Phong hẳn cũng phát hiện ra rồi."

Tiểu Hoàng gật đầu, bảo – "Tư Đồ, huynh phải vững vàng lên, phải hành xử bao dung, rộng lượng nhé."

Tư Đồ thở ra thật dài, lắc đầu – "Ta đây buông tha cho ai cũng được, chỉ cần ngươi đừng đi."

Tiểu Hoàng nắm lấy tay Tư Đồ – "Chỉ còn một màn kịch đêm nay nữa thôi… Huynh nhất định phải kiên trì đứng vững."

Tư Đồ sầu muộn gãi gãi đầu – "Ta chỉ sợ tên Đầu Gỗ diễn sao thành hỏng bét hết cả thôi."

"Mộc Lăng cơ linh như vậy, không có đâu." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng xuống, nói rồi đột nhiên kéo Tư Đồ vào trong phòng.

Tư Đồ mơ hồ không hiểu, chỉ theo y vào phòng. Cửa đóng lại rồi, Tiểu Hoàng đến ngồi xuống bên giường, chẳng biết vì sao mà đỏ mặt lên. Tư Đồ nhìn mà lo lắng, đến gần xoa xoa trán y – "Sao vậy, có chỗ nào khó chịu ư?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, vươn tay kéo Tư Đồ để hắn đền ngồi sát cạnh mình, rồi ngẩng mặt lên nhìn hắn đầy nghiêm túc.

Tư Đồ và y bốn mắt nhìn nhau một hồi, hắn vươn người qua hôn y một chút rồi trầm giọng hỏi han – "Có việc gì muốn nói với ta sao?"

Tiểu Hoàng bị hôn một cái thì ngẩng mặt lên, hôn lại lên cằm Tư Đồ. Tư Đồ sửng sốt, nhìn chăm chăm Tiểu Hoàng không hiểu nguồn cơn. Tiểu hài tử này rất e thẹn, dù cho có thành thân rồi nhưng những việc như thế này y có bao giờ chủ động đâu…

Tư Đồ nghĩ tới nghĩ lui rồi lắc đầu cười khổ – "Tiên Tiên, ngươi muốn cho ta làm phải không?"

Tiểu Hoàng đỏ lựng lên – "Không được nói như vậy…"

"Ngươi sợ ta sẽ nhớ ngươi sao?" – Tư Đồ vươn người ôm chặt lấy Tiểu Hoàng – "Ta không làm đâu."

Tiểu Hoàng cả kinh. Bình sinh Tư Đồ từ trước đến nay luôn lấy chuyện "phải làm" là mục tiêu trước nhất. Trước nay hắn chẳng e dè chuyện gì cả, chỉ cần mình lườm hắn một cái thôi hắn cũng sẽ bổ nhào qua làm tới, vậy nhưng hôm nay mình chủ động lần đầu tiên mà hắn tự dưng lại bảo rằng không làm đâu?

Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng đặt lên chân mình – "Mỗi lần làm xong ngươi đều phải ở trên giường nghỉ ngơi hai ba ngày, lần này thì sao? Bảo ta phải để ngươi chịu đau mà đi đến doanh trại quân kẻ địch à?"

Khóe mắt Tiểu Hoàng hoe hoe đỏ – "Ta nghĩ rằng…"

"Ngươi có muốn cũng không cho làm." – Tư Đồ cười – "Cho ngươi biết mùi vị của mỗi ngày ngóc mỏ lên chờ."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười, nắm chặt lấy bàn tay Tư Đồ mà rằng – "Huynh làm gì cũng phải suy xét cẩn thận, biết không."

Tư Đồ gật đầu – "… Ngươi cũng phải cẩn thận, chờ ta giải quyết xong xuôi mọi sự rồi sẽ đi theo cùng ngươi, mỗi ngày đều bảo vệ ngươi."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, nhắm mắt lại dựa vào lòng Tư Đồ. Cả hai ngồi lặng im bên giường, mãi cho đến mặt trời khuất bóng sau núi non.

Đêm đó, Tư Đồ tĩnh tọa một mình trong thư phòng. Mộc Lăng kích động xông vào – "Tư Đồ, chúng ta tới doanh trại bọn quân địch cướp Hân Hân về đi."

Tư Đồ chỉ cúi đầu không nói gì.

"Này, nhà ngươi đờ ra cái gì hả?" – Mộc Lăng đạp cho hắn một cú – "Đi mau!"

Tư Đồ ngước lên nhìn Mộc Lăng lạnh lùng – "Ta không thể đem tính mạng của huynh đệ Hắc Vân Bảo ra đùa giỡn."

Mộc Lăng chấn động, nhìn chằm chằm vào Tư Đồ như thể không nhận ra hắn vậy, rồi y hất tay lật cả chiếc bàn – "Tư Đồ ngươi bị điên rồi à?! Nói lại lần nữa xem!"

Tư Đồ trầm lặng một hồi lâu rồi nói – "Ta đang dự tính, để ngày mai Tiên Tiên cứu Lô Hân ra trước, sau đó một mình ta đi cứu Tiên Tiên."

Mộc Lăng sững sờ rất lâu rồi mới khẩy môi cười – "Họ Tư Đồ kia, hôm nay ta mới nhận ra, bà mẹ nó ngươi không xứng đáng với Tiểu Hoàng. Từ hôm nay trở đi lão tử tuyệt giao với ngươi!" – Nói xong xé tay áo mình rách toạc, quay người bỏ đi.

Ở bên ngoài sân, Tiểu Hoàng ngơ ngác đứng lặng đó nghe hai người bọn họ nói cho hết lời, rồi mới quay lưng bước đi.

Đi đến cửa viện thì thấy Chu lão gia tử đứng trước mặt. Lão hỏi – "Tiểu tiên sinh sao vậy? Mắt đỏ lên rồi kìa?"

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn lão một chút rồi nhỏ giọng hỏi – "Lão gia tử, sao ông lại ở đây? Ông đến tìm Tư Đồ à?"

"Ấy cha…" – Chu lão gia tử lắc đầu nói – "Tôi tới tìm cậu đấy."

Tiểu Hoàng không hiểu – "Ông có việc gì sao?"

Chu lão gia tử phân vân một hồi mới nói – "Tiểu tiên sinh…Tôi biết phụ thân của bang chủ."

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn ông ta, ý bảo ông ta kể tiếp.

"Cậu là một người thông minh, tôi cũng không còn gì để nói nữa." – Chu lão gia tử bảo – "Tôi mong sao bang chủ có thể làm nở mày nở mặt cho tổ tông…nối dõi tông đường."

Tiểu hoàng chấn động nhìn Chu lão gia tử – "Nối dõi tông đường…"

Chu lão gia tử gật đầu – "Bang chủ luôn luôn đặt các huynh đệ kết nghĩa của mình lên hàng đầu, cho nên tất cả mọi người mới đồng ý vì bang chủ mà không tiếc tính mạng mình."

Tiểu Hoàng cười khổ sở – "Ta đã hiểu rồi…ông không cần nói gì nữa."

———-

Tư Đồ im lìm ngồi trong thư phòng đến tận đêm khuya mới chậm rãi đứng lên. Hắn đơn độc phi thân lên mái nhà Hắc Vân Bảo, trông thấy cửa phòng ngủ của Tiểu Hoàng chậm chạp mở ra. Tiểu Hoàng đeo một túi quần áo nhỏ trên vai, bước ra ngoài, theo đường cửa sau rời khỏi Hắc Vân Bảo. Mà cũng khéo làm sao… tất cả mọi thủ vệ phía sau núi không biết đã rút đi hết từ khi nào… Cảnh tượng này là do Chu lão gia tử sắp đặt.

Tư Đồ vẫn đi theo Tiểu Hoàng trên mái ngói. Tiểu Hoàng nhất nhất không hề ngước đầu lên, thận trọng dò dẫm đi xuống chân núi. Quần áo y mặc trông cũng khá ấm áp, nên Tư Đồ thoáng an lòng một chút.

Đi xuống chân núi rồi, Tiểu Hoàng dừng lại, ngoái đầu nhìn Hắc Vân Bảo, bình thản nói – "Ta sẽ tự chăm sóc cho mình ổn cả thôi."

Tư Đồ ẩn nấp tại một nơi bí mật gần đó, nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu Hoàng quay lại, đi về phía doanh trại của Hạ Viêm Quảng. Lúc này, trời đang dần dà chuyển rạng.

Tư Đồ lẳng lặng đứng giữa cánh rừng, ngơ ngác dõi theo. Chợt nghe thấy từ phía sau có tiếng ai đó vang lên. – "Ngươi có muốn khóc một chút không hở?"

Tư Đồ bất đắc dĩ quay đầu lại, thấy Mộc Lăng đang đứng đó.

Hắn ném nửa đoạn tay áo cho y – "Không phải ngươi muốn tuyệt giao với ta sao?"

"Hừm…" – Mộc Lăng bắt lấy đoạn tay áo đó – "Ngay cả tên ngốc tử Lô Ngự Phong mà còn nhận ra cớ sự thì làm sao ta lại nhìn không ra? Một năm trước đã biết tỏng cả rồi."

Tư Đồ nhìn Mộc Lăng một cái, nói – "Đầu Gỗ, ta tin ngươi nhất."

Mộc Lăng mỉm cười – "Ầy…Ai bảo ngươi nhân cách là đồ bỏ, ngoại trừ ta ra thì chả ma nào chịu đựng được ngươi."

Tư Đồ quay người lại – "Ta cần mười ngày để giải quyết mọi chuyện. Mười ngày này, Tiên Tiên nhờ vào ngươi vậy."

Mộc Lăng cười, lôi một chiếc gậy sắt dài hai thước từ sau lưng ra múa vài vòng trên tay, nói – "Yên tâm đi, ai mà động đến Tiên Tiên nhà ngươi thì phải làm thịt Mộc Lăng ta trước."

Tư Đồ nhìn chiếc gậy trên tay Mộc Lăng, nói – "Đa tạ."

Nói xong, hai người bọn họ một theo hướng nam, kẻ đi hướng bắc, nhất loạt phi thân ra đi. Một người thì đuổi theo Tiểu Hoàng, người còn lại chạy về Hắc Vân Bảo.

"Ai đó?" – Gã quan binh canh gác doanh trại thấy có người tới gần, bước tới ngăn chặn, chợt mới nhìn rõ ra đó là một thiếu niên rất đỗi thanh tú.

"Xin vào trong thông báo cho Hạ thái sư biết, rằng Hoàng Bán Tiên đã tới, chờ ông ấy mang Lô Hân ra đón." – Tiểu Hoàng hơi ưỡn người về trước, nên cho dù nét mặt rất thanh tú nhưng cũng biểu lộ một phần sự nghiêm nghị. Mấy gã thủ vệ lúc này mới để ý thấy, đó không phải là một thiếu niên, mà là một nam tử thanh tú có đường nét của một thanh niên hòa quyện cùng sắc thái của một thiếu niên, một dáng vóc thanh tao tựa như thần tiên giáng trần.

Gã thủ vệ nhanh chóng đi vào trong bẩm báo. Chỉ trong thời gian một tuần trà nhỏ, Hạ thái sư đã hối hả dẫn theo đại đội nhân mã đi ra nghênh tiếp. Khi hai bên cuối cùng đã chạm mặt nhau, Hạ Viêm Quảng mới chính thức thấy rõ được tướng mạo của Tiểu Hoàng. Nhất thời lão nói không nên lời, y quả thật trông rất giống Ân Tịch Ly của năm xa xưa ấy.

"Tiểu tiên sinh…đã lâu ta ngưỡng mộ đại…"

"Cháu bé đâu?" – Tiểu Hoàng ngắt ngang lời Hạ Viêm Quảng – "Trả cháu bé trở về, ta theo các ông về triều."

"Tất nhiên rồi!" – Hạ Viêm Quảng cười cười. Có một hạ nhân ẵm tiểu Lô Hân bước đến. Mặc kệ cho nhũ mẫu có dỗ dành ra sao thì ra, Lô Hân vẫn thút tha thút thít khóc.

Tiểu Hoàng đưa tay đón lấy, dịu dàng vỗ về bé con. Tiểu Lô Hân nín khóc ngay tắp lự, nhấc bàn tay xíu xiu lên bấu vào vạt áo Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng bế bé con một lúc thì trả về cho nhũ mẫu. Y lấy trong áo ra một chuỗi dây vỏ sò bảy màu rất xinh xắn mà lúc ở Nam Cương Tô Mẫn đã đưa cho y, đeo vào cho Lô Hân. Lô Hân đeo dây chuỗi đó rồi thì an tĩnh lại, dù có bị nhũ mẫu ẵm bồng cũng không còn khóc nữa.

Hạ Viêm Quảng gọi người mang Lô Hân trở về Hắc Vân Bảo. Tiểu Hoàng ngóng theo đội người kia đi lên ngọn Bạch Đế rồi mới chậm rãi quay người lại, đi theo Hạ Viêm Quảng vào doanh trại.

Nhóm người đi đưa Lô Hân do một gã hầu thân cận với Hạ Viêm Quảng dẫn đầu. Bọn chúng đi lên Bạch Đế sơn nhưng không hướng về Hắc Vân Bảo, mà rẽ vào một vạt rừng nhỏ bên đường.

"Xin lỗi tiểu quỷ vậy." – Gã người hầu kia rút trủy thủ ra nói với Lô Hân – "Ngươi muốn trách thì trách thái sư đi." – Đoạn, vung đao định chém xuống nhưng chợt cảm thấy bên cổ mình mát lạnh, sau đó, ngay cả rên còn chưa kịp đã bổ nhào xuống đất, người một nơi, cánh tay một nơi. Đám thị vệ kia kinh hoảng, nhưng hết thảy còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một kiếm đoạt mạng đi mất.

Lô Hân ngơ ngác cười với hắc y nhân nọ. Bé con còn nhớ rõ kẻ này, hắn đã từng đi chung với Tiểu Hoàng, đã từng ẵm cô bé. Chính là Phùng Ngộ Thủy.

Khom xuống bế tiểu Lô Hân lên, Phùng Ngộ Thủy nói – "Bé con yên tâm, Tứ Nương có ân với huynh, huynh sẽ bảo vệ bé con trở về với cha mẹ bình an vô sự."

Lô Hân nắm lấy chuỗi vỏ ốc bảy màu trên cổ, cười lên khanh khách. Phùng Ngộ Thủy bế cô bé lên, lẩn vào trong rừng cây.

Ba ngày sau, từ Thục Trung lan truyền một tin tức chấn động đất trời. Đại đương gia Tư Đồ của Hắc Vân Bảo chia áo dứt nghĩa với Nhị đương gia Mộc Lăng, từ nay về sau mỗi người một ngả. Lô Hân biến mất. Vân Tứ Nương và Lô Ngự Phong hai vị trại chủ của Hắc Vân Bảo rời khỏi bảo thoái ẩn giang hồ. Còn phó trại chủ Chu lão gia tử làm phản, đã bị Tư Đồ trục xuất ra khỏi Hắc Vân Bảo…Hắc Vân Bảo – thiên hạ đệ nhất đại phái, thấm thoắt chỉ một đêm trôi qua, hầu như hoàn toàn sụp đổ.

177. Chương 89

Chương 89 | Tương tư khôn tỏ

– Nan ký tương tư –

Nhóm người đón tiếp Hoàng Bán Tiên so với lần đón Thái tử hồi triều còn hùng hậu phô trương hơn hẳn. Chỉ hai mươi vạn binh mã tháp tùng theo cũng đủ làm người ta phải hãi hùng. Họ vung chiêng gióng trống mở đường tiến bước, cờ xí lũ lượt dẫm lên lớp đất nâu vàng trên lối đi, dường như muốn tuyên bố với cả thế gian rằng Hoàng Bán Tiên đã quyết định sẽ vào cung vậy.

Tiểu Hoàng ngồi một mình trong cỗ xe rèm lụa rộng thênh thang, trong xe lót một lớp đệm làm bằng lông cừu rất mềm mại. Bên cạnh y là sách vở, còn có hoa quả tươi sẵn có. Nhưng Tiểu Hoàng vẫn luôn ngồi ngẩn người ra trong xe, không có lòng nào mà đọc sách, càng chẳng có tâm tư để ăn uống gì. Y ngồi lặng lẽ, thấy chỗ bên cạnh mình trống trơn thì nhớ đến dù ình có cưỡi ngựa hay ngồi xe, mình đều bám chặt vào Tư Đồ ở bên cạnh. Dựa vào hắn thật sự rất thư thái. Ngày hè thì mát, đông sang thì ấm, còn nữa, bàn tay hắn luôn ấm nóng… Nếu Tư Đồ ở đây mà thấy y cứ rầu rĩ mãi thế này thì chắc chắn sẽ nghiêng sang hôn khẽ mình một chút, sau đó sẽ mở mồm nói toàn những chuyện tào lao trời đất, chọc ình cười lên mới chịu thôi.

Mới xa cách Tư Đồ có ba ngày ngắn ngủi thôi, mà Tiểu Hoàng bỗng dưng phát hiện ra rằng mỗi lúc mình càng nhớ hắn hơn, trong lòng mình cũng lặng lẽ ngóng chờ rằng Tư Đồ có việc cần phải xử lý thì có lẽ đại khái trong mười ngày sẽ xong cả thôi. Rồi hắn đuổi kịp mình cũng sẽ mất thêm ba, bốn hôm nữa… Dù cước trình của Tư Đồ rất nhanh, nhưng Tiểu Hoàng lại mong Tư Đồ có thể nghỉ ngơi một lát, hắn đừng vội vàng quá… thế thì là sáu ngày đi vậy. Tổng cộng sẽ mất mười sáu ngày. Bây giờ mới là ngày thứ ba, còn đến mười ba ngày nữa… Tiểu Hoàng giơ những ngón tay ra, bắt đầu đếm từng ngày trôi đi.

Đang suy nghĩ mông lung, cỗ xe chợt rung lên dữ dội. Tiểu Hoàng không kịp chú ý nên ngã nhào khỏi chỗ ngồi. May sao khắp khoang xe đều lót lông cừu, cho nên Tiểu Hoàng chỉ bị ngã xuống sàn mà không bị lăn đi. Tiểu Hoàng buồn bực gượng dậy. Lại nghĩ tới nếu Tư Đồ có ở đây thì nhất định sẽ đón được mình, rồi kéo vào lòng hắn, sau đó cười ha hả bắt đầu giở trò xấu xa…. Thế là y ngồi ngơ ngẩn dưới sàn xe mà nhớ đến Tư Đồ, lúc này rèm xe chợt giở lên. Tiếu Lạc Vũ ló đầu vào trong, hỏi – "Cậu không việc gì chứ?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, quay qua hỏi y – "Sao lại ngừng xe?"

Tiếu Lạc Vũ cười khanh khách – "Tiểu Tiên Tiên có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng không buồn chú ý.

"Tiểu Tiên Tiên?" – Tiếu Lạc Vũ lại hỏi thêm lần nữa.

Tiểu Hoàng nhìn y một cái, lạnh lùng bảo – "Ta không thích ai ngoài Tư Đồ gọi như vậy. Ông và tất cả những người khác gọi Hoàng tiên sinh là được rồi."

"Đi thôi, Tiểu Hoàng tiên sinh" – Tiếu Lạc Vũ vẫn chớt nhả như trước. Tiểu Hoàng cũng không phản ứng lại y, chỉ gượng dậy trở về chỗ ngồi… Trong lòng y buồn bực, bản thân mình trước giờ chẳng thường trút giận lên kẻ khác như thế. Có lẽ là vì cứ nhớ đến Tư Đồ mà thôi….

Khi đó Hạ Viêm Quảng cũng rời đội quân phía trước đi tới, nói với Tiểu Hoàng – "Hoàng tiên sinh, trời cũng tối rồi, hôm nay dừng chân nghỉ ngơi tại khách sạn này được không?"

Tiểu Hoàng nhẹ gật đầu – "Sao cũng được."

Sau đó, Hạ Viêm Quảng đi thu xếp để dừng chân buổi tối nay. Toàn bộ khách sạn đều được bao, không còn bóng dáng khách khứa nào khác, để một gian phòng hảo hạng cho Tiểu Hoàng ở. Tiếu Lạc Vũ ở phía bên tay trái phòng y, Thái sư ở gian bên phải.

Đến bữa tối, Thái sư cho dọn lên bàn của Tiểu Hoàng một bàn đầy ắp thức ăn. Tiểu Hoàng nhìn mà ngấy, bảo hạ nhân dọn tất cả xuống, nhưng không nên vứt đi mà cứ để cho các quân sĩ được cơm nước cho tử tế.

Dặn dò cho thủ vệ canh ngoài cửa không được đến gần quấy rầy xong, Tiểu Hoàng ngồi một mình trên giường, ngơ ngẩn nhìn chú thỏ ngọc trong tay mình, nghĩ chi bằng đi ngủ sớm một chút, như thế ngày thứ ba sẽ mau chóng đến một chút rồi, và từ mười ba ngày sẽ chỉ còn lại mười hai ngày mà thôi.

Đang lúc suy nghĩ miên an, chợt nghe có tiếng cửa sổ bị gõ cộc cộc.

Tiểu Hoàng biết chắc chắn rằng không thể nào là Tư Đồ được, nhưng y cũng đứng lên đi đến mở cửa sổ ra. Điều đầu tiên cảm nhận thấy mà mùi hương của món canh đuôi bò mà mình thường hay uống. Sau đó là thấy Mộc Lăng bưng theo chung canh ngồi xổm trên bậu cửa.

Tiểu Hoàng cảm thấy rất vui, vừa định nói điều gì đó thì thấy Mộc Lăng nhẹ nhàng thở dài với y một tiếng. Sau đó Mộc Lăng vào bên trong, nhẹ nhàng khép cửa sổ lại.

Mộc Lăng đặt chung canh xuống bàn, quay lại nhìn thì thấy Tiểu Hoàng hỏi han có vẻ rất khẩn thiết – "Tư Đồ thế nào rồi?"

Mộc Lăng bĩu môi, đưa tay nhéo má Tiểu Hoàng – "Đồ nhỏ mọn nhà ngươi, chỉ biết nhớ tới Tư Đồ thôi."

Tiểu Hoàng xoa xoa má, nhưng vẫn hỏi tiếp chưa thôi – "Huynh ấy thế nào rồi?"

Mộc Lăng ngẫm nghĩ một hồi rồi nghiêng người qua bảo – "Tư Đồ ấy à… chao ôi…" – Đoạn, thở thật dài ra, lắc đầu.

"Huynh ấy làm sao?" – Tiểu Hoàng càng sốt ruột tợn.

Mộc Lăng thấy bộ dạng âu lo của y thì cũng không còn lòng dạ nào đùa giỡn nữa. Y nói – "Tên Tư Đồ của ngươi xảy ra được chuyện gì chứ? Hắn nhớ ngươi lắm."

Tiểu Hoàng gật đầu, ngồi xuống bên bàn rồi trầm giọng xuống – "Chuyện của Chu lão gia tử, thật ra Tư Đồ đã biết lâu rồi, có điều huynh ấy vẫn không muốn nói ra đấy thôi…. Tư Đồ nhất định rất đau lòng."

"Yên tâm đi" – Mộc Lăng mở nắp chung canh ra, đưa muỗng cho Tiểu Hoàng – "Tư Đồ bảo ta trông nom ngươi mười ngày, bây giờ đã qua ba ngày rồi, chỉ còn bảy ngày nữa thôi là ngươi đã có thể gặp hắn rồi nha."

Tiểu Hoàng nhìn Mộc Lăng – "Thật sao?"

"Cũng chưa biết chừng." – Mộc Lăng đẩy chung canh đến trước mặt Tiểu Hoàng – "Thôi, cứ ăn cho no đi đã, nuôi ngươi cho béo tốt lên để tới chừng đó Tư Đồ làm thịt ngươi."

Tiểu Hoàng đỏ mặt lên lầm bầm – "Nói bậy…" – Vừa nói, vừa bắt đầu ăn canh.

Mấy hôm nay, Tiểu Hoàng ăn không ngon ngủ không yên, thêm vào đó thức ăn mà thái sư chuẩn bị cho lại có quá nhiều dầu mỡ, không hợp khẩu vị tí nào. Nói theo cách khác đi, chuyện ăn uống của y đã bị Tư Đồ nuôi cho đến sinh hư luôn rồi, những thứ mà Tư Đồ chuẩn bị cho đều ngon lành cả, cho dù người khác có làm món ngon đến đâu chăng nữa thì vào trong miệng y vẫn cứ nhạt thếch mà thôi.

Mộc Lăng thấy Tiểu Hoàng ngoan ngoãn uống canh thì cũng an lòng đi ít nhiều. – "Thôi, ta không ở lâu được, Tiếu Lạc Vũ ở sát vách ngươi nhạy bén lắm."

Tiểu Hoáng gật đầu, lại hỏi với chút lo âu – "Mộc Lăng à, buổi tối huynh ở đâu?"

Mộc Lăng chỉ tay lên nóc nhà – "Đừng lo, mười ngày này ta sẽ luôn ở gần ngươi."

Tiểu Hoàng lo lắng – "Buổi tối huynh ở bên ngoài sao? Thân thể của huynh có sao không?"

Mộc Lăng đưa một vật gì đó vào lòng bàn tay Tiểu Hoàng, hì hì cười – "Nếu ta sơ sẩy để cho ngươi bị mất đi cọng tóc nào, tới chừng đó kẻ mà Tư Đồ muốn làm thịt sẽ là ta đây này." – Nói rồi, nháy mắt mấy cái, mở cửa sổ luồn ra ngoài.

Tiểu Hoàng mở lòng bàn tay ra, thấy đó là một chú tượng đất nung, nhìn dữ tợn, mặt mày thì kiêu căng, thân mặc áo đen tuyền… sao mà giống Tư Đồ quá chừng.

Tiểu Hoàng nhìn tượng đất ấy mỉm cười, rồi ngoan ngoãn uống cho hết chung canh, leo lên giường nằm ngủ, đặt chú tượng nhỏ ở cạnh bên gối và ngủ một giấc say sưa.

Mấy ngày sau, hễ khi nào có cơ hội Mộc Lăng đều đến thăm Tiểu Hoàng, nhưng cũng không phải là mang đồ ăn thức uống gì cho y cả, mà là đem đến những món đồ chơi. Mỗi ngày trôi qua, Tiểu Hoàng lại càng thêm hy vọng. Ngày trôi đi rất mau chóng, cũng rất thú vị.

Lại thêm mấy hôm nữa, rốt cuộc cũng gần đến được hoàng thành. Lòng Tiểu Hoàng cũng khẩn trương hơn. Hôm nay nữa là mười ngày rồi. Hắn Tư Đồ đã thu xếp xong mọi sự vụ, hay nói cách khác, huynh ấy đã bắt đầu khởi hành chạy đến đây rồi.

Sáng sớm hôm ấy, Tiểu Hoàng đã rất bồn chồn, lúc ngựa xe đến được Lạc thành vào tầm trưa, khí trời bỗng dưng thay đổi, gió lớn từ ở đâu không biết ào ào nổi lên. Rèm xe Tiểu Hoàng ngồi bị gió thổi mà run bần bật không ngừng, nghi trượng đi ở phía trước cũng bị gió cản bước.

Tiểu Hoàng nắm chặt tượng đất trong xe, thầm nghĩ… hôm nay gió lớn như vậy, Tư Đồ đi trên đường nhất định không được suôn sẻ rồi. Dù mình rất muốn gặp huynh ấy, nhưng mà… Ừm, gặp muộn một ngày thì có sao đâu nào.

Tiếu Lạc Vũ thấy xe ngựa chật vật không đi được bèn nói với Hạ Viêm Quảng – "Thái sư à, Thất Tinh Thủy trại của chúng ta có một biệt viện tại Lạc thành, chi bằng tới đó nghỉ ngơi một chút đã, chờ gió lặng hẳn rồi mới đi tiếp."

Thái sư vẫn hỏi ý Tiểu Hoàng như thường lệ. Tiểu Hoàng ước sao có thể dừng ở nơi này mấy ngày đợi Tư Đồ thêm ít lâu, nên mới gật đầu đồng ý.

Rồi đại đội nhân mã tiến vào trong Lạc thành, dừng bước trước một tòa trang viên bề thế có tên là Bách Hoa Trang.

Tiểu Hoàng trên đường đi tâm trạng vẫn luôn bất an, nào có tâm tưởng để thưởng thức kỳ hoa dị thảo trong biệt viện này chứ. Hạ Viêm Quãng ở bên cạnh y tấm tắc khen ngợi – "Tiểu trại chủ à, biệt viện này của ngài rất có khí phách."

Tiểu Lạc Vũ cười sảng khoái, bình thản nói – "Nếu đem so với Hắc Vân Bảo thì khác nào đâu đem núi thấp so với núi cao, chẳng phải Hoàng tiểu tiên sinh ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn đấy sao?"

Tiểu Hoàng lúc này mới phản ứng lại, y ngẩng nhìn xung quanh một lát, thấy kỳ hoa dị thảo chen chúc đầy sân thì nhỏ nhẹ cười, nói – "Sở thích của Tư Đồ khác với Tiểu Trại chủ, huynh ấy không thích trồng những loài hoa thơm cỏ lạ chật kín trong một hoa viên, mà thích để các loài cỏ hoa ấy được tự do sinh trưởng, có thể cao lớn được bao nhiêu thì cao lớn bấy nhiêu."

Thái sư nghe mà thấy hơi bực bội – "Vậy có khác gì để cỏ dại mọc tràn sân à? Làm sao mà so được với lầu gác, suối chảy róc rách, tao nhã nhưng vẫn rất sang trọng nơi này! Nói Tư Đồ nắm hết mọi phú quý của thiên hạ như vậy có phải là nói quá lên không?"

Tiểu Hoàng nhìn ông ta thấp giọng nói – "Tư Đồ là đại anh hùng, không thích những thứ chỉ tỏ vẻ cho có. Huynh ấy thích cỏ dại hoa đồng, cười nhìn mây ngàn trôi, xa lánh những thứ tầm thường cũ rích."

"Ha ha ha…." – Tiểu Lạc Vũ vỗ tay liên tục, cười to – "Xét cho cùng thì đem cảnh trí này cho Tư Đồ thì không thích hợp chút nào đâu."

Tiểu Hoàng thoáng chốc đã đi dạo khá nhiều trong sân, thấy bản thân cũng hơi mệt mỏi, muốn vào phòng nghỉ ngơi.

Tiểu Lạc Vũ lập tức sai người dọn dẹp cho Tiểu Hoàng một gian viện biệt lập rất đẹp đẽ. Hạ Viêm Quảng muốn bố trí thủ vệ, Tiểu Lạc Vũ cười cản lại – "Kẻ đã có thể dễ dàng đột nhập vào biệt viện của Thất Tinh Thủy trại thì một hai tên thủ vệ há có thể chống lại sao, đừng lãng phí sức người."

Thái sư bất đắc dĩ đành thôi, Tiểu Hoàng có một chút mơ hồ, Tiểu Lạc Vũ rốt cuộc là có tâm tư gì đây? Y hồi này thì giúp bọn họ, hồi khác lại hại họ, chính không chính mà tà cũng không tà…. Chẳng biết rốt cuộc con người này có mục đích thật sự là gì đây.

Gọi tất cả mọi người ra khỏi viện hết rồi, Tiểu Hoàng lẳng lặng một mình ngồi trong sân chờ đợi. Mãi đến trời khuất bóng phía tây, trăng treo lơ lửng trên mái đầu, sao trời bốn phương đều nhấp nháy…. mà Tư Đồ nào thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Hoàng ngồi trong sân nhủ thầm, cũng phải mà… mới vừa qua mười ngày thôi, cho dù Tư Đồ có một mạch không ngủ chạy đến đây thì cũng không thể nào từ Hắc Vân Bảo đến Lạc Thành chỉ trong một ngày được.

Y lấy chiếc đàn mình mang theo từ trong phòng ra, nhẹ nhàng rung những dây đàn, tiếng đàn đing đang theo ngọn gió khoan nhặt trôi đi.

Hôm nay ngay cả Mộc Lăng cũng mất dạng… Tiểu Hoàng đưa tay chống cằm, nhìn tượng đất nhỏ trên bàn mà ngơ ngẩn. Đang ngắm nhìn, đột nhiên có cơn gió thốc tới… Tiểu Hoàng híp mắt lại, lúc mở mắt ra thì…. Tượng đất biến mất rồi.

"Hở?" – Tiểu Hoàng lấy làm lạ, bèn tìm hết cả trên bàn lẫn dưới đất – "Lạ thật, rớt ở đâu vậy chứ?"

Bên dưới bàn cũng không thấy. Tiểu Hoàng hơi hoảng lên, tiểu Tư Đồ của y biến đâu mất rồi…

Trong lúc hoảng hốt, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng – "Ai làm cho ngươi nhăn mặt nhăn mũi như thế hử?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở ấm áp phía sau lưng mình. Y chậm rãi quay lại, thấy Tư Đồ đang đứng ở phía sau, tay hắn cầm chú tượng đất nhỏ kia, mỉm môi cười…

"Tư…" – Tiểu Hoàng bắt đầu phấn chấn, nhưng còn chưa kịp mở miệng hết đã bị Tư Đồ kéo về.

Tiểu Hoàng cảm nhận được chiếc ôm quen thuộc, lòng thoáng yên lại, đưa tay vòng ôm lấy Tư Đồ.

Tư Đồ cúi xuống, đưa mặt Tiểu Hoàng lên quan sát một lúc, y trông vẫn dễ nhìn như vậy, cũng không phải, mới có đôi ba ngày không gặp càng khả ái hơn xưa…. Hắn nhịn không được, cúi xuống hung hăng hôn lên một cái. Nhưng một cái còn chưa thỏa cơn nghiện, hắn bèn dứt khoát dán kín miệng hai người vào nhau. Tư Đồ tiếp tục mãnh liệt hôn, vói đầu lưỡi vào trong miệng Tiểu Hoàng, cảm nhận được tiểu hài tử cũng đáp lại mình, nên tâm trạng lơ lửng của mấy ngày nay rốt cuộc mới đắm xuống trở lại. Kết thúc nụ hôn thật dài, cả hai đều khẽ thở dốc. Tư Đồ nhìn khuôn mặt Tiểu Hoàng, hồi lâu sau mới thốt ra được một câu – "Mẹ nó, muốn lão tử chết đây mà."

Tiểu Hoàng nhịn không được bật cười, quay người kéo Tư Đồ đang vô cùng cao hứng vào bên trong phòng.

Mới đóng cửa xong, Tiểu Hoàng đã bị Tư Đồ đặt lên giường tiếp tục hôn. Tư Đồ bên này vừa buông rèm xuống, miệng vừa lẩm bẩm – "Để ta xem một chút, coi béo lên hay gầy nhom đi đây."

Tiểu Hoàng vừa nhột nhạt nhưng cũng rất cao hứng, đang lúc động tình bèn ôm lấy cổ Tư Đồ, chủ động hôn hắn. Tất nhiên, đổi lại là một trận hôn môi như mưa dữ gió rền.

Hai người ôm ấp nhau một lúc, Tiểu Hoàng mới phát hiện ra rằng trên y phục của Tư Đồ bết thẫm sương mai, giầy cũng mòn vẹt, tóc rối tung rối mù, lẫn đâu đó còn có lá cỏ vướng vào…. Y đau lòng không thôi, hỏi han – "Huynh lên đường suốt đêm sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Tiên Tiên, ta sắp chết tới nơi rồi, mỗi ngày nhìn cái gì cũng ra ngươi, ban ngày ban đêm cũng không phân biệt được, nếu không gặp được ngươi ta thật sự muốn chết."

Trong lòng Tiểu Hoàng vừa ngọt ngào vừa chua xót. Y chợt đứng dậy, kéo Tư Đồ ấn vào trong tủ. Sau đó Tiểu Hoàng ra ngoài gọi hạ nhân ngoài viện chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, còn có một bàn thức ăn ngon. Bọn hạ nhân cũng không nhiều lời, nhanh chân đi chuẩn bị cho Tiểu Hoàng, sau đó đều bị cho lui hết ra ngoài.

Tiểu Hoàng kéo Tư Đồ từ ngăn tủ ra ngoài, trước hết ấn hắn ngồi xuống bàn, đút cho hắn ăn.

Tư Đồ chạy một mạch suốt ngày đêm, không hề dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một khắc, lúc này chắc chắn phải đói meo lên rồi. Hắn vừa ăn vừa trò chuyện với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, tất cả đều làm xong hết theo ý ngươi, mấy ngày nay giang hồ đồn ầm lên, tất cả cho rằng Hắc Vân Bảo sắp phân rã rồi."

Tiểu Hoàng rót cho Tư Đồ một chén rượu, nhỏ giọng hỏi – "Hân nhi không sao chứ?"

"Không sao cả." – Tư Đồ cười – "Phùng Ngộ Thủy đưa con bé an toàn về với cha mẹ rồi, Tứ Nương và Lô Ngự Phong mang theo một phần bang chúng, ta đã dàn xếp cho họ ở khe núi phía sau Cao Hạp. Lúc trước Tứ Nương đã cho trữ lương thực và thú săn ở đó, đủ để bọn họ có thể cầm cự qua hơn nửa năm."

"Vậy… còn Chu lão gia tử?" – Tiểu Hoàng dè dặt hỏi.

Tư Đồ buông bát cơm xuống, buồn bã nói – "Ta cũng không đành lòng giết ông ta. Như ngươi đã nói, phải luôn khoan dung rộng lượng. Có điều, ông ta phản bội ta, ta có thể tha thứ, nhưng ông ta lại đi làm ra cái việc hại đến tất cả mọi người…. Ta đã phế võ công của ông ta, phái người đưa ông ta đến phương bắc, cho ông ta chút ngân lượng, bắt ông ta mãi mãi không được về Trung Nguyên."

Tiểu Hoàng gật gù, gắp cho Tư Đồ một đũa thức ăn – "Ông ta cũng vì lo nghĩ cho huynh mà thôi."

Tư Đồ lắc đầu cười nhạt – "Ông ta có một đứa con gái, luôn muốn cô ta thành thân với ta, muốn làm lão tử của ta, nối dõi tông đường vinh hiển đời sau vân vân, có ai còn lạ gì?" – Đoạn, ôm Tiểu Hoàng hôn một cái – "Ai dám khiến chúng ta xa nhau, ta đều không khách khí với kẻ đó, cho dù có là ai cũng vậy!"

178. Chương 89: Tương Tư Khôn Tỏ

Nan ký tương tư.

Nhóm người đón tiếp Hoàng Bán Tiên so với lần đón Thái tử hồi triều còn hùng hậu phô trương hơn hẳn. Chỉ hai mươi vạn binh mã tháp tùng theo cũng đủ làm người ta phải hãi hùng. Họ vung chiêng gióng trống

mở đường tiến bước, cờ xí lũ lượt dẫm lên lớp đất nâu vàng trên lối đi, dường như muốn tuyên bố với cả thế gian rằng Hoàng Bán Tiên đã quyết định sẽ vào cung vậy.

Tiểu Hoàng ngồi một mình trong cỗ xe rèm lụa rộng thênh thang, trong xe lót một lớp đệm làm bằng lông cừu rất mềm mại. Bên cạnh y là sách vở, còn có hoa quả tươi sẵn có. Nhưng Tiểu Hoàng vẫn luôn ngồi ngẩn người ra trong xe, không có lòng nào mà đọc sách, càng chẳng có tâm tư để ăn uống gì. Y ngồi lặng lẽ, thấy chỗ bên cạnh mình trống trơn thì nhớ đến dù cho mình có cưỡi ngựa hay ngồi xe, mình đều bám chặt vào Tư Đồ ở bên cạnh. Dựa vào hắn thật sự rất thư thái. Ngày hè thì mát, đông sang thì ấm, còn nữa, bàn tay hắn luôn ấm nóng…Nếu Tư Đồ ở đây mà thấy y cứ rầu rĩ mãi thế này thì chắc chắn sẽ nghiêng sang hôn khẽ mình một chút, sau đó sẽ mở mồm nói toàn những chuyện tào lao trời đất, chọc cho mình cười lên mới chịu thôi.

Mới xa cách Tư Đồ có ba ngày ngắn ngủi thôi, mà Tiểu Hoàng bỗng dưng phát hiện ra rằng mỗi lúc mình càng nhớ hắn hơn, trong lòng mình cũng lặng lẽ ngóng chờ rằng Tư Đồ có việc cần phải xử lý thì có lẽ đại khái trong mười ngày sẽ xong cả thôi. Rồi hắn đuổi kịp mình cũng sẽ mất thêm ba, bốn hôm nữa…Dù cước trình của Tư Đồ rất nhanh, nhưng Tiểu Hoàng lại mong Tư Đồ có thể nghỉ ngơi một lát, hắn đừng vội vàng quá…thế thì là sáu ngày đi vậy. Tổng cộng sẽ mất mười sáu ngày. Bây giờ mới là ngày thứ ba, còn đến mười ba ngày nữa…Tiểu Hoàng giơ những ngón tay ra, bắt đầu đếm từng ngày trôi đi.

Đang suy nghĩ mông lung, cỗ xe chợt rung lên dữ dội. Tiểu Hoàng không kịp chú ý nên ngã nhào khỏi chỗ ngồi. May sao khắp khoang xe đều lót lông cừu, cho nên Tiểu Hoàng chỉ bị ngã xuống sàn mà không bị lăn đi. Tiểu Hoàng buồn bực gượng dậy. Lại nghĩ tới nếu Tư Đồ có ở đây thì nhất định sẽ đón được mình, rồi kéo vào lòng hắn, sau đó cười ha hả bắt đầu giở trò xấu xa… Thế là y ngồi ngơ ngẩn dưới sàn xe mà nhớ đến Tư Đồ, lúc này rèm xe chợt giở lên. Tiếu Lạc Vũ ló đầu vào trong, hỏi – "Cậu không việc gì chứ?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, quay qua hỏi y – "Sao lại ngừng xe?"

Tiếu Lạc Vũ cười khanh khách – "Tiểu Tiên Tiên có đói bụng không?"

Tiểu Hoàng không buồn chú ý.

"Tiểu Tiên Tiên?" – Tiếu Lạc Vũ lại hỏi thêm lần nữa.

Tiểu Hoàng nhìn y một cái, lạnh lùng bảo – "Ta không thích ai ngoài Tư Đồ gọi như vậy. Ông và tất cả những người khác gọi Hoàng tiên sinh là được rồi."

"Đi thôi, Tiểu Hoàng tiên sinh" – Tiếu Lạc Vũ vẫn chớt nhả như trước. Tiểu Hoàng cũng không phản ứng lại y, chỉ gượng dậy trở về chỗ ngồi…Trong lòng y buồn bực, bản thân mình trước giờ chẳng thường trút giận lên kẻ khác như thế. Có lẽ là vì cứ nhớ đến Tư Đồ mà thôi…

Khi đó Hạ Viêm Quảng cũng rời đội quân phía trước đi tới, nói với Tiểu Hoàng – "Hoàng tiên sinh, trời cũng tối rồi, hôm nay dừng chân nghỉ ngơi tại khách sạn này được không?"

Tiểu Hoàng nhẹ gật đầu – "Sao cũng được."

Sau đó, Hạ Viêm Quảng đi thu xếp để dừng chân buổi tối nay. Toàn bộ khách sạn đều được bao, không còn bóng dáng khách khứa nào khác, để một gian phòng hảo hạng cho Tiểu Hoàng ở. Tiếu Lạc Vũ ở phía bên tay trái phòng y, Thái sư ở gian bên phải.

Đến bữa tối, Thái sư cho dọn lên bàn của Tiểu Hoàng một bàn đầy ắp thức ăn. Tiểu Hoàng nhìn mà ngấy, bảo hạ nhân dọn tất cả xuống, nhưng không nên vứt đi mà cứ để cho các quân sĩ được cơm nước cho tử tế.

Dặn dò cho thủ vệ canh ngoài cửa không được đến gần quấy rầy xong, Tiểu Hoàng ngồi một mình trên giường, ngơ ngẩn nhìn chú thỏ ngọc trong tay mình, nghĩ chi bằng đi ngủ sớm một chút, như thế ngày thứ ba sẽ mau chóng đến một chút rồi, và từ mười ba ngày sẽ chỉ còn lại mười hai ngày mà thôi.

Đang lúc suy nghĩ miên an, chợt nghe có tiếng cửa sổ bị gõ cộc cộc.

Tiểu Hoàng biết chắc chắn rằng không thể nào là Tư Đồ được, nhưng y cũng đứng lên đi đến mở cửa sổ ra. Điều đầu tiên cảm nhận thấy mà mùi hương của món canh đuôi bò mà mình thường hay uống. Sau đó là thấy Mộc Lăng bưng theo chung canh ngồi xổm trên bậu cửa.

Tiểu Hoàng cảm thấy rất vui, vừa định nói điều gì đó thì thấy Mộc Lăng nhẹ nhàng thở dài với y một tiếng. Sau đó Mộc Lăng vào bên trong, nhẹ nhàng khép cửa sổ lại.

Mộc Lăng đặt chung canh xuống bàn, quay lại nhìn thì thấy Tiểu Hoàng hỏi han có vẻ rất khẩn thiết – "Tư Đồ thế nào rồi?"

Mộc Lăng bĩu môi, đưa tay nhéo má Tiểu Hoàng – "Đồ nhỏ mọn nhà ngươi, chỉ biết nhớ tới Tư Đồ thôi."

Tiểu Hoàng xoa xoa má, nhưng vẫn hỏi tiếp chưa thôi – "Huynh ấy thế nào rồi?"

Mộc Lăng ngẫm nghĩ một hồi rồi nghiêng người qua bảo – "Tư Đồ ấy à…chao ôi…" – Đoạn, thở thật dài ra, lắc đầu.

"Huynh ấy làm sao?" – Tiểu Hoàng càng sốt ruột tợn.

Mộc Lăng thấy bộ dạng âu lo của y thì cũng không còn lòng dạ nào đùa giỡn nữa. Y nói – "Tên Tư Đồ của ngươi xảy ra được chuyện gì chứ? Hắn nhớ ngươi lắm."

Tiểu Hoàng gật đầu, ngồi xuống bên bàn rồi trầm giọng xuống – "Chuyện của Chu lão gia tử, thật ra Tư Đồ đã biết lâu rồi, có điều huynh ấy vẫn không muốn nói ra đấy thôi… Tư Đồ nhất định rất đau lòng."

"Yên tâm đi" – Mộc Lăng mở nắp chung canh ra, đưa muỗng cho Tiểu Hoàng – "Tư Đồ bảo ta trông nom ngươi mười ngày, bây giờ đã qua ba ngày rồi, chỉ còn bảy ngày nữa thôi là ngươi đã có thể gặp hắn rồi nha."

Tiểu Hoàng nhìn Mộc Lăng – "Thật sao?"

"Cũng chưa biết chừng." – Mộc Lăng đẩy chung canh đến trước mặt Tiểu Hoàng – "Thôi, cứ ăn cho no đi đã, nuôi ngươi cho béo tốt lên để tới chừng đó Tư Đồ làm thịt ngươi."

Tiểu Hoàng đỏ mặt lên lầm bầm – "Nói bậy…" – Vừa nói, vừa bắt đầu ăn canh.

Mấy hôm nay, Tiểu Hoàng ăn không ngon ngủ không yên, thêm vào đó thức ăn mà thái sư chuẩn bị cho lại có quá nhiều dầu mỡ, không hợp khẩu vị tí nào. Nói theo cách khác đi, chuyện ăn uống của y đã bị Tư Đồ nuôi cho đến sinh hư luôn rồi, những thứ mà Tư Đồ chuẩn bị cho đều ngon lành cả, cho dù người khác có làm món ngon đến đâu chăng nữa thì vào trong miệng y vẫn cứ nhạt thếch mà thôi.

Mộc Lăng thấy Tiểu Hoàng ngoan ngoãn uống canh thì cũng an lòng đi ít nhiều. – "Thôi, ta không ở lâu được, Tiếu Lạc Vũ ở sát vách ngươi nhạy bén lắm."

Tiểu Hoáng gật đầu, lại hỏi với chút lo âu – "Mộc Lăng à, buổi tối huynh ở đâu?"

Mộc Lăng chỉ tay lên nóc nhà – "Đừng lo, mười ngày này ta sẽ luôn ở gần ngươi."

Tiểu Hoàng lo lắng – "Buổi tối huynh ở bên ngoài sao? Thân thể của huynh có sao không?"

Mộc Lăng đưa một vật gì đó vào lòng bàn tay Tiểu Hoàng, hì hì cười – "Nếu ta sơ sẩy để cho ngươi bị mất đi cọng tóc nào, tới chừng đó kẻ mà Tư Đồ muốn làm thịt sẽ là ta đây này!" – Nói rồi, nháy mắt mấy cái, mở cửa sổ luồn ra ngoài.

Tiểu Hoàng mở lòng bàn tay ra, thấy đó là một chú tượng đất nung, nhìn dữ tợn, mặt mày thì kiêu căng, thân mặc áo đen tuyền…sao mà giống Tư Đồ quá chừng.

Tiểu Hoàng nhìn tượng đất ấy mỉm cười, rồi ngoan ngoãn uống cho hết chung canh, leo lên giường nằm ngủ, đặt chú tượng nhỏ ở cạnh bên gối và ngủ một giấc say sưa.

Mấy ngày sau, hễ khi nào có cơ hội Mộc Lăng đều đến thăm Tiểu Hoàng, nhưng cũng không phải là mang đồ ăn thức uống gì cho y cả, mà là đem đến những món đồ chơi. Mỗi ngày trôi qua, Tiểu Hoàng lại càng thêm hy vọng. Ngày trôi đi rất mau chóng, cũng rất thú vị.

Lại thêm mấy hôm nữa, rốt cuộc cũng gần đến được hoàng thành. Lòng Tiểu Hoàng cũng khẩn trương hơn. Hôm nay nữa là mười ngày rồi. Hẳn Tư Đồ đã thu xếp xong mọi sự vụ, hay nói cách khác, huynh ấy đã bắt đầu khởi hành chạy đến đây rồi.

Sáng sớm hôm ấy, Tiểu Hoàng đã rất bồn chồn, lúc ngựa xe đến được Lạc thành vào tầm trưa, khí trời bỗng dưng thay đổi, gió lớn từ ở đâu không biết ào ào nổi lên. Rèm xe Tiểu Hoàng ngồi bị gió thổi mà run bần bật không ngừng, nghi trượng đi ở phía trước cũng bị gió cản bước.

Tiểu Hoàng nắm chặt tượng đất trong xe, thầm nghĩ…hôm nay gió lớn như vậy, Tư Đồ đi trên đường nhất định không được suôn sẻ rồi. Dù mình rất muốn gặp huynh ấy, nhưng mà…Ừm, gặp muộn một ngày thì có sao đâu nào.

Tiếu Lạc Vũ thấy xe ngựa chật vật không đi được bèn nói với Hạ Viêm Quảng – "Thái sư à, Thất Tinh Thủy trại của chúng ta có một biệt viện tại Lạc thành, chi bằng tới đó nghỉ ngơi một chút đã, chờ gió lặng hẳn rồi mới đi tiếp."

Thái sư vẫn hỏi ý Tiểu Hoàng như thường lệ. Tiểu Hoàng ước sao có thể dừng ở nơi này mấy ngày đợi Tư Đồ thêm ít lâu, nên mới gật đầu đồng ý.

Rồi đại đội nhân mã tiến vào trong Lạc thành, dừng bước trước một tòa trang viên bề thế có tên là Bách Hoa Trang.

Tiểu Hoàng trên đường đi tâm trạng vẫn luôn bất an, nào có tâm tưởng để thưởng thức kỳ hoa dị thảo trong biệt viện này chứ. Hạ Viêm Quãng ở bên cạnh y tấm tắc khen ngợi – "Tiếu trại chủ à, biệt viện này của ngài rất có khí phách."

Tiếu Lạc Vũ cười sảng khoái, bình thản nói – "Nếu đem so với Hắc Vân Bảo thì khác nào đâu đem núi thấp so với núi cao, chẳng phải Hoàng tiểu tiên sinh ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn đấy sao?"

Tiểu Hoàng lúc này mới phản ứng lại, y ngẩng nhìn xung quanh một lát, thấy kỳ hoa dị thảo chen chúc đầy sân thì nhỏ nhẹ cười, nói – "Sở thích của Tư Đồ khác với Tiếu Trại chủ, huynh ấy không thích trồng những loài hoa thơm cỏ lạ chật kín trong một hoa viên, mà thích để các loài cỏ hoa ấy được tự do sinh trưởng, có thể cao lớn được bao nhiêu thì cao lớn bấy nhiêu."

Thái sư nghe mà thấy hơi bực bội – "Vậy có khác gì để cỏ dại mọc tràn sân à? Làm sao mà so được với lầu gác, suối chảy róc rách, tao nhã nhưng vẫn rất sang trọng nơi này! Nói Tư Đồ nắm hết mọi phú quý của thiên hạ như vậy có phải là nói quá lên không?"

Tiểu Hoàng nhìn ông ta thấp giọng nói – "Tư Đồ là đại anh hùng, không thích những thứ chỉ tỏ vẻ cho có. Huynh ấy thích cỏ dại hoa đồng, cười nhìn mây ngàn trôi, xa lánh những thứ tầm thường cũ rích."

"Ha ha ha…" – Tiếu Lạc Vũ vỗ tay liên tục, cười to – "Xét cho cùng thì đem cảnh trí này cho Tư Đồ thì không thích hợp chút nào đâu."

Tiểu Hoàng thoáng chốc đã đi dạo khá nhiều trong sân, thấy bản thân cũng hơi mệt mỏi, muốn vào phòng nghỉ ngơi.

Tiếu Lạc Vũ lập tức sai người dọn dẹp cho Tiểu Hoàng một gian viện biệt lập rất đẹp đẽ. Hạ Viêm Quảng muốn bố trí thủ vệ, Tiếu Lạc Vũ cười cản lại – "Kẻ đã có thể dễ dàng đột nhập vào biệt viện của Thất Tinh Thủy trại thì một hai tên thủ vệ há có thể chống lại sao, đừng lãng phí sức người."

Thái sư bất đắc dĩ đành thôi, Tiểu Hoàng có một chút mơ hồ, Tiếu Lạc Vũ rốt cuộc là có tâm tư gì đây? Y hồi này thì giúp bọn họ, hồi khác lại hại họ, chính không chính mà tà cũng không tà… Chẳng biết rốt cuộc con người này có mục đích thật sự là gì đây.

Gọi tất cả mọi người ra khỏi viện hết rồi, Tiểu Hoàng lẳng lặng một mình ngồi trong sân chờ đợi. Mãi đến trời khuất bóng phía tây, trăng treo lơ lửng trên mái đầu, sao trời bốn phương đều nhấp nháy… mà Tư Đồ nào thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Hoàng ngồi trong sân nhủ thầm, cũng phải mà…mới vừa qua mười ngày thôi, cho dù Tư Đồ có một mạch không ngủ chạy đến đây thì cũng không thể nào từ Hắc Vân Bảo đến Lạc Thành chỉ trong một ngày được.

Y lấy chiếc đàn mình mang theo từ trong phòng ra, nhẹ nhàng rung những dây đàn, tiếng đàn đing đang theo ngọn gió khoan nhặt trôi đi.

Hôm nay ngay cả Mộc Lăng cũng mất dạng…Tiểu Hoàng đưa tay chống cằm, nhìn tượng đất nhỏ trên bàn mà ngơ ngẩn. Đang ngắm nhìn, đột nhiên có cơn gió thốc tới…Tiểu Hoàng híp mắt lại, lúc mở mắt ra thì… Tượng đất biến mất rồi.

"Hở?" – Tiểu Hoàng lấy làm lạ, bèn tìm hết cả trên bàn lẫn dưới đất – "Lạ thật, rớt ở đâu vậy chứ?"

Bên dưới bàn cũng không thấy. Tiểu Hoàng hơi hoảng lên, tiểu Tư Đồ của y biến đâu mất rồi…

Trong lúc hoảng hốt, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng – "Ai làm cho ngươi nhăn mặt nhăn mũi như thế hử?"

Tiểu Hoàng sửng sốt, bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở ấm áp phía sau lưng mình. Y chậm rãi quay lại, thấy Tư Đồ đang đứng ở phía sau, tay hắn cầm chú tượng đất nhỏ kia, mỉm môi cười…

"Tư…" – Tiểu Hoàng bắt đầu phấn chấn, nhưng còn chưa kịp mở miệng hết đã bị Tư Đồ kéo về.

Tiểu Hoàng cảm nhận được chiếc ôm quen thuộc, lòng thoáng yên lại, đưa tay vòng ôm lấy Tư Đồ.

Tư Đồ cúi xuống, đưa mặt Tiểu Hoàng lên quan sát một lúc, y trông vẫn dễ nhìn như vậy, cũng không phải, mới có đôi ba ngày không gặp càng khả ái hơn xưa… Hắn nhịn không được, cúi xuống hung hăng hôn lên một cái. Nhưng một cái còn chưa thỏa cơn nghiện, hắn bèn dứt khoát dán kín miệng hai người vào nhau. Tư Đồ tiếp tục mãnh liệt hôn, vói đầu lưỡi vào trong miệng Tiểu Hoàng, cảm nhận được tiểu hài tử cũng đáp lại mình, nên tâm trạng lơ lửng của mấy ngày nay rốt cuộc mới đầm xuống trở lại. Kết thúc nụ hôn thật dài, cả hai đều khẽ thở dốc. Tư Đồ nhìn khuôn mặt Tiểu Hoàng, hồi lâu sau mới thốt ra được một câu – "Mẹ nó, muốn lão tử chết đây mà."

Tiểu Hoàng nhịn không được bật cười, quay người kéo Tư Đồ đang vô cùng cao hứng vào bên trong phòng.

Mới đóng cửa xong, Tiểu Hoàng đã bị Tư Đồ đặt lên giường tiếp tục hôn. Tư Đồ bên này vừa buông rèm xuống, miệng vừa lẩm bẩm – "Để ta xem một chút, coi béo lên hay gầy nhom đi đây."

Tiểu Hoàng vừa nhột nhạt nhưng cũng rất cao hứng, đang lúc động tình bèn ôm lấy cổ Tư Đồ, chủ động hôn hắn. Tất nhiên, đổi lại là một trận hôn môi như mưa dữ gió rền.

Hai người ôm ấp nhau một lúc, Tiểu Hoàng mới phát hiện ra rằng trên y phục của Tư Đồ bết thẫm sương mai, giầy cũng mòn vẹt, tóc rối tung rối mù, lẫn đâu đó còn có lá cỏ vướng vào… Y đau lòng không thôi, hỏi han – "Huynh lên đường suốt đêm sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Tiên Tiên, ta sắp chết tới nơi rồi, mỗi ngày nhìn cái gì cũng ra ngươi, ban ngày ban đêm cũng không phân biệt được, nếu không gặp được ngươi ta thật sự muốn chết."

Trong lòng Tiểu Hoàng vừa ngọt ngào vừa chua xót. Y chợt đứng dậy, kéo Tư Đồ ấn vào trong tủ. Sau đó Tiểu Hoàng ra ngoài gọi hạ nhân ngoài viện chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, còn có một bàn thức ăn ngon. Bọn hạ nhân cũng không nhiều lời, nhanh chân đi chuẩn bị cho Tiểu Hoàng, sau đó đều bị cho lui hết ra ngoài.

Tiểu Hoàng kéo Tư Đồ từ ngăn tủ ra ngoài, trước hết ấn hắn ngồi xuống bàn, đút cho hắn ăn.

Tư Đồ chạy một mạch suốt ngày đêm, không hề dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một khắc, lúc này chắc chắn phải đói meo lên rồi. Hắn vừa ăn vừa trò chuyện với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, tất cả đều làm xong hết theo ý ngươi, mấy ngày nay giang hồ đồn ầm lên, tất cả cho rằng Hắc Vân Bảo sắp phân rã rồi."

Tiểu Hoàng rót cho Tư Đồ một chén rượu, nhỏ giọng hỏi – "Hân nhi không sao chứ?"

"Không sao cả." – Tư Đồ cười – "Phùng Ngộ Thủy đưa con bé an toàn về với cha mẹ rồi, Tứ Nương và Lô Ngự Phong mang theo một phần bang chúng, ta đã dàn xếp cho họ ở khe núi phía sau Cao Hạp. Lúc trước Tứ Nương đã cho trữ lương thực và thú săn ở đó, đủ để bọn họ có thể cầm cự qua hơn nửa năm."

"Vậy…còn Chu lão gia tử?" – Tiểu Hoàng dè dặt hỏi.

Tư Đồ buông bát cơm xuống, buồn bã nói – "Ta cũng không đành lòng giết ông ta. Như ngươi đã nói, phải luôn khoan dung rộng lượng. Có điều, ông ta phản bội ta, ta có thể tha thứ, nhưng ông ta lại đi làm ra cái

việc hại đến tất cả mọi người… Ta đã phế võ công của ông ta, phái người đưa ông ta đến phương bắc, cho ông ta chút ngân lượng, bắt ông ta mãi mãi không được về Trung Nguyên."

Tiểu Hoàng gật gù, gắp cho Tư Đồ một đũa thức ăn – "Ông ta cũng vì lo nghĩ cho huynh mà thôi."

Tư Đồ lắc đầu cười nhạt – "Ông ta có một đứa con gái, luôn muốn cô ta thành thân với ta, muốn làm lão tử của ta, nối dõi tông đường vinh hiển đời sau vân vân, có ai còn lạ gì?" – Đoạn, ôm Tiểu Hoàng hôn một cái – "Ai dám khiến chúng ta xa nhau, ta đều không khách khí với kẻ đó, cho dù có là ai cũng vậy!"

179. Chương 90

Chương 90 | Giữ sức chờ thời cơ

– Súc thế đãi phát –

Chờ đến khi Tư Đồ ăn xong rồi, Tiểu Hoàng cởi hết quần áo bết đầy bụi bặm trên người hắn ra, đẩy vào trong nước nóng. Ngâm mình trong nước rồi, Tư Đồ thư thái thở hắt ra một hơi dài, thấp giọng nói – "Hô…. thoải mái quá đi."

Tiểu Hoàng thấy tội nghiệp, vắt khăn ướt nhẹ nhàng lau người cho Tư Đồ rồi hỏi han – "Có mệt mỏi không?"

Tư Đồ dựa người vào thành bồn tắm, dụi vào bên mặt Tiểu Hoàng nhỏ giọng bảo – "Chỉ biết có mỗi nhớ ngươi, ngoài ra thì cái gì cũng không cảm thấy – lạ thật nhỉ?"

Tiểu Hoàng nghe vậy mà lòng thêm rung động, bèn nói – "Hôm nay huynh ngủ một giấc ở đây đi."

Tư Đồ nhìn thấy vẻ mặt quan hoài của tiểu hài tử thì hỏi – "Ngươi không sợ bị phát hiện à?"

Tiểu Hoàng trừng mắt lên rắn rỏi nói – "Sợ gì chứ? Chúng ta thành thân rồi, ai mà quản được?"

Tư Đồ cười đến không khép mồm lại được, kéo Tiểu Hoàng sang mà hôn lên.

"Đừng quẫy nữa, nước sắp nguội rồi." – Tiểu Hoàng lại đẩy Tư Đồ vào trong nước, xắn tay áo múc nước lên cẩn thận gội đầu cho Tư Đồ, bộ dáng rất chăm chú. Tư Đồ hận vì sao mình lại không mọc ra thêm hai cái chân nữa cơ chứ? Sớm sớm đến đây được chút xíu thì tốt rồi.

Tắm rửa xong, Tiểu Hoàng thay y phục sạch sẽ cho Tư Đồ. Tư Đồ có chút buồn phiền – "Ngay cả y phục mà ngươi cũng mang theo?"

Tiểu Hoàng mỉm cười thì thầm – "Ta mang theo hai bộ, lúc huynh không ở đây ta đều giữ…. Ưm." – Nói còn chưa hết đã bị Tư Đồ cúi xuống hôn.

Tiểu hài tử mang y phục của hắn theo bên mình, lúc nhớ hắn thì đem ra nhìn ngắm, lại còn chú tượng đất nhỏ kia, và con thỏ ngọc đeo trên cổ tay nâng niu như bảo bối…. Không có một giờ, một khắc nào mà tiểu hài tử không nhớ đến hắn hết.

Tư Đồ cẩn trọng ôm Tiểu Hoàng vào lòng, bước đến bên giường, thả tiểu hài nhi xuống.

Tiểu Hoàng ngước mặt nhìn Tư Đồ, thấy hắn cúi xuống hôn mình nên Tiểu Hoàng nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn của Tư Đồ đang thả xuống trên gương mặt mình. Y vươn hai tay ra nhẹ nhàng vịn lấy cổ Tư Đồ, kéo hắn đến phía trước mình, ngưỡng lên hôn khuôn mặt hắn.

Tư Đồ mỉm cười cởi áo ngoài của Tiểu Hoàng ra, trầm giọng bảo – "Có nhớ ta không?"

Tiểu Hoàng gật đầu không đắn đo, thì thầm đáp – "Nhớ chứ."

Tư Đồ cười khẽ, môi bắt đầu hôn lên chiếc cổ mềm mại xinh xắn cả Tiểu Hoàng, dần dần tiến xuống, khi khoan khi nhặt. Tiểu Hoàng khẽ run lên, không biết là do mẫn cảm hay đang hưng phấn. Tư Đồ nom như rất thoải mái khi xoa lên lưng Tiểu Hoàng, thì thầm – "Đừng lo, ta không làm đến cùng đâu."

Tiểu Hoàng dù có chút xấu hổ nhưng vẫn nói – "Đừng lo mà.. ta không để ý đâu."

Tư Đồ vẫn cố chấp lắc đầu mà nói – "Ta đã nói từ trước rồi, không mang ngươi trọn vẹn trở ra ngoài, ta tuyệt đối không làm. Chúng ta cùng kiên nhẫn, tính toán chắc chắn được miếng nào thì ăn miếng nấy."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười đánh hắn một cái, nói – "Có phải cơm đâu mà tính miếng chứ?"

Tư Đồ cười nói – "Ăn ngươi ngon hơn cơm nhiều" – Nói đoạn, hôn lên làn da trắng ngần bên dưới vạt áo Tiểu Hoàng, nụ hôn rất nhỏ nhẹ, lực đạo đã được kềm chế, cứ như sợ rằng y sẽ bị thương.

Tiểu Hoàng thấy hắn quí trọng mình, trong lúc mừng cũng có nỗi lo âu. Y nhấc cằm Tư Đồ lên nói – "Thật ra không cần lo đâu, ta không muốn huynh phải nhẫn."

Tư Đồ cười khổ – "Ta nhẫn nhịn có bằng được một phần ngàn sự nhẫn nhịn của ngươi đâu? Tư Đồ ta dù không thể giúp ngươi ngay được việc gì, nhưng cũng không thể cản trở ngươi được, có đúng không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Tư Đồ, may nhờ có huynh ở đây, nếu không ta sẽ không đứng vững được."

Tư Đồ hôn lên trán y – "Cho nên mới nói đấy, chỉ cần ngươi bình an trở lại bên cạnh ta, ta nhịn một năm thì có sao đâu? Kêu ta một năm này trai giới quy y làm hòa thượng ta cũng đi nốt."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ càng nói càng liều thì cũng bị hắn chọc cho bật cười, chỉ là…

"Nha…" – Tiểu Hoàng mặt đỏ lựng lên nhìn Tư Đồ, lí nhí hỏi – "Huynh chạm vào…đâu vậy?"

Tư Đồ cười đen tối, hôn lên mặt Tiểu Hoàng – "Coi bộ ngươi thật sự rất nhớ ta, còn chưa chạm đến đã có phản ứng rồi sao?"

Tiểu Hoàng ngượng muốn chết, thấy Tư Đồ cười xấu xa như vậy thì bảo hắn – "Không phải huynh… huynh cũng vậy à?" – Nói rồi, làm như đang dỗi mà thu hết can đảm ra sờ soạng Tư Đồ.

"A…" – Tư Đồ rít một hơi khí lạnh, trừng Tiểu Hoàng một cái – "Nhóc con này, ngươi muốn lấy mạng ta sao?"

Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn hắn – "Huynh mới nhỏ ấy, ta mười chín tuổi rồi."

Tư Đồ tiếp tục cười, tăng thêm sức chỗ bàn tay, khiến Tiểu Hoàng phải bật tiếng rên khẽ, mặt mũi chín đỏ yếu ớt lườm Tư Đồ – "Huynh… sao huynh lại như vậy?"

Tư Đồ bị cái lườm kia của Tiểu Hoàng khiến cho hồn phách chực bay ra ngoài mất tiêu, hắn mắng một câu chết tiệt rồi cúi xuống chặn miệng Tiểu Hoàng. Y tránh ra không cho hắn hôn. Tư Đồ tức giận, tay xoa nhanh thêm vài lần, miệng mắng – "Tiểu bại hoại!"

Tiểu Hoàng rất sợ hãi, thốt lên – "Đừng cử động."

Tư Đồ cười – "Ta không cử động vậy thì ngươi cử động nhé?"

Tiểu Hoàng yếu ớt lắc đầu, đấm cho Tư Đồ một cái – "Sao mới có vài ngày không gặp mà huynh càng lúc càng không biết xấu hổ."

Tư Đồ đắc ý – "Thể diện thì bán được mấy cắc hử? Tư Đồ ta chỉ cần thích ý là được." – Đoạn, lại chồm qua hôn lấy hôn để, tay cũng mạnh thêm khiến cho Tiểu Hoàng không ngừng thở dốc, cuối cùng là không cầm cự được nữa, ra trong bàn tay của Tư Đồ.

Tư Đồ xoa xoa chất dịch trơn dính trong lòng bàn tay, cười bảo Tiểu Hoàng – "Nhiều như vậy à? Đã nhịn lâu rồi sao?

Tiểu Hoàng mắc cỡ không nói năng chi, định lẩn vào trong chăn. Tư Đồ tỏ vẻ đáng thương nghiêng sang – "Cưng à, còn ta thì sao?"

Tiểu Hoàng ủ rũ vùi trong chăn, sau đó chìa một tay ra giúp Tư Đồ….

Tư Đồ cười, túm Tiểu Hoàng ra khỏi chăn, cầm lấy đôi tay mềm mại của y giúp mình hạ hỏa.

Bọn họ náo loạn một trận xong xuôi mới thoáng giải bớt đi nỗi khổ tương tư. Tiểu Hoàng chủ động bước xuống giường, gom tấm đệm giường đi đổi. Tư Đồ nhanh tay cản y lại – "Để ta làm."

"Ta chưa mệt đâu." – Tiểu Hoàng đẩy Tư Đồ trở về – "Huynh cứ nghỉ ngơi đi, để ta làm cho!" – Nói xong thì loay hoay thu dọn một trận.

Tư Đồ nằm xuống giữa đệm chăn mềm mại đã được thay mới, hỏi Tiểu Hoàng – "Còn mớ đã bẩn kia thì sao?"

Tiểu Hoàng cười khì nhỏ tiếng bảo – "Vất vào dưới cùng ngăn tủ rồi."

Tư Đồ dở khóc dở cười, xoa xoa mặt Tiểu Hoàng – "Vài ngày sau còn không mốc meo lên đấy à?"

"Mặc kệ nó" – Tiểu Hoàng chun mũi – "Nói đi nói lại thì chỗ này cũng là nhà của Tiếu Lạc Vũ mà."

Tư Đồ mỉm cười vùi càng sâu vào trong chăn. Tiểu Hoàng dụi vào người hắn, nắm lấy bàn tay hắn, sửa sang lại tóc tai cho hắn rồi thì thầm – "Huynh an tâm ngủ một giấc đi, không ai đến quấy rầy đâu."

Tư Đồ gật đầu, ôm sát tiểu hài tử vào lòng, mỹ mãn thiếp ngủ.

Đêm buông đã sâu, Tiểu Hoàng vẫn còn đang ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ say của Tư Đồ. Trước đây có khi nào y chú ý đâu, lúc Tư Đồ ngủ say thật ra rất ôn hòa, còn có đôi nét trẻ con nữa. Gắng gượng cầm cự được đến khuya, Tiểu Hoàng đã không chịu được nữa, cũng ngủ say.

Lúc sắp chìm vào mộng, thì thầm mà nói – "Tư Đồ, huynh tốt nhất, ta thích huynh nhất."

Tiểu Hoàng không biết, Tư Đồ võ công cao cường, lúc càng mệt mỏi thì càng phải luyện tập nội lực. Từ lúc đầu đến giờ hắn chỉ là nửa mê nửa tỉnh, chân khí vận hành khắp cơ thể. Một câu thủ thỉ kia của Tiểu Hoàng khiến Tư Đồ sung sướng tới mức thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma…

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hoàng bị Tư Đồ hôn đánh thức. Từ cảm giác ẩm ướt trên mặt cũng đoán ra được Tư Đồ đã hôn được một lúc rồi. Tiểu Hoàng buồn bực đánh hắn một cái. Tư Đồ mau lẹ né tránh, tủi thân nói – "Tiên Tiên, sao ngươi bạo lực thế hử?"

Tiểu Hoàng không đồng tình, nhăn nhăn mũi – "Ai cho cho huynh đánh lén ta." – Ngoài miệng thì mắng, tuy nhiên nhận thấy khí sắc Tư Đồ đã khỏe mạnh thì Tiểu Hoàng cũng yên tâm đứng dậy. Tư Đồ vẫn cứ như thường ngày mà lấy y phục cho y, giúp y mặc vào, rồi còn bưng nước đến cho y rửa mặt.

Một hồi sau chợt có tiếng gõ cửa cốc cốc ngoài phòng, sau đó là giọng của hạ nhân vang lên – "Hoàng tiên sinh, trại chủ hỏi người đã dậy chưa, muốn ra sảnh trước để dùng bữa sáng hay là muốn dùng trong phòng riêng?"

"Ở trong phòng ăn sáng, được rồi, ta muốn hai phần."

"Vâng ạ" – Hạ nhân của Thất Tinh Thủy trại quả không hổ danh rất biết cư xử. Bọn họ không nhiều lời nữa, lui xuống một lúc sau thì mang hai phần ăn sáng vào. Tiểu Hoàng lại giấu Tư Đồ vào ngăn tủ như lần trước, đợi tất cả bọn họ rút đi hết rồi mời bày thức ăn ra, cùng Tư Đồ ngồi xuống bàn để ăn sáng.

"Có lẽ ăn xong sẽ khởi hành đấy." – Tiểu Hoàng nói.

Tư Đồ gật đầu, ngả người hôn lên vầng trán Tiểu Hoàng – "Đừng lo nhé, những gì cần phải chuẩn bị ta đã chuẩn bị xong, ngươi cứ thong thả đấu với lão hoàng đế đó. Ta và Mộc Lăng sẽ ở bên cạnh bảo vệ cho ngươi, dẫu có thiên quân vạn mã cũng có thể đảm bảo cứu ngươi ra ngoài toàn vẹn. Nếu ta không làm được thế thì sẽ đi làm thịt lão hoàng đế luôn."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ trêu cho bật cười, gật đầu bảo hắn – "Ta biết rồi, nhất định sẽ không thua ông ta đâu!"

Quả nhiên không được bao lâu sau khi dùng điểm tâm xong, Hạ Viêm Quảng đã tới giục giã phải mau chóng lên đường. Tiểu Hoàng bảo ông ta sẽ xong ngay tức khắc, bảo ông ta chờ bên ngoài đi. Hạ Viêm Quảng đi rồi, Tiểu Hoàng đứng dậy ngắm nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ thấy vẻ không cam lòng hiện ra trên khuôn mặt của tiểu hài tử, bèn đem chú tượng đất nọ đặt vào trong bàn tay Tiểu Hoàng, hôn nhẹ lên vành tai y bảo – "Trước hết cứ để tiểu Tư Đồ ngồi trong xe ngựa cùng ngươi, ta sẽ bám theo phía bên ngoài, lúc thích hợp sẽ gặp ngươi, nhé?"

Tiểu Hoàng gật đầu rồi kiễng chân lên hôn Tư Đồ một cái – "Huynh phải cẩn thận đó."

"Đừng lo." – Tư Đồ mỉm cười vỗ về khuôn mặt Tiểu Hoàng, nắm hai tay y lên mà hôn, rồi nhảy vụt qua khỏi cửa sổ, biến mất dạng.

Tiểu Hoàng còn cảm nhận được hơi ấm trên tay, y phục trên người cũng là do sớm nay Tư Đồ giúp y mặc vào, có cảm tưởng như bên trên nó còn lưu lại hơi ấm từ người hắn. Y nắm chặt chú tượng đất kia, đẩy cửa, bước ra khỏi phòng.

Tiểu Hoàng lên xe, buông rèm xuống, chọn một góc thoải mái trong khoang xe mà nằm xuống. Nếu theo đúng tính toán của y thì tối nay họ có thể sẽ đến được hoàng thành. Nói như vậy, sáng sớm mai lập tức sẽ vào cung diện thánh rồi. Tiểu Hoàng tận dụng thời gian này mà ngủ một giấc thật tốt trong xe ngựa. Trời đổ bóng chiều, Lạc thành đã lùi xa, chỉ còn cách một quãng nữa thôi là cổng thành của Hoàng thành rồi.

Từ phía xa xôi, Hạ Viêm Quảng đã trông thấy Ngao Thịnh mang theo đại đội nhân mã chờ đợi dưới cổng thành.

Hạ Viêm Quảng mau chóng xuống ngựa hành lễ với Ngao Thịnh. Tiếu Lạc Vũ do không phải là quan viên, lại có thân phận tôn quý nên chỉ việc đứng đợi ở một bên. Ngao Thịnh cũng không buồn tính toán với y, tiến tới mấy bước mà vái chào rất sâu – "Thịnh nhi cung nghênh Thái phó đã trở về."

Tiểu Hoàng chậm rãi vén rèm xe bước xuống, đến trước mặt Ngao Thịnh tỉ mỉ ngắm nhìn một lượt. Bụng dạ Tiểu Hoàng kinh hãi, chỉ một năm không gặp thôi mà toàn thân Ngao Thịnh đã cao lớn hẳn lên. Khi xưa thằng bé con thấp hơn mình nửa cái đầu, giờ đây hắn đã cao hơn y cả một cái đầu. Hơn nữa cơ thể xem qua rất rắn rỏi, thần thái toàn thân rất tự tin sảng khoái, rất có khí phách điềm tĩnh ung dung vương giả.

Tiểu Hoàng đưa tay nâng Ngao Thịnh đang hành lễ nhẹ nhàng đứng dậy, bảo – "Thịnh nhi trưởng thành rồi."

Sự mừng vui cùng một phần nỗi nhớ ánh lên trong ánh mắt của Ngao Thịnh làm Tiểu Hoàng rất vui… Thằng bé này tuy sống trong cảnh giàu sang phú quý, nhưng tâm tính thật sự vẫn như cũ… Xem ra là công lao dạy bảo của Tương Thanh rồi.

Tiểu Hoàng quay sang, thấy Tương Thanh đứng ở phía sau Ngao Thịnh. Dáng vẻ của y vẫn như cũ, trang phục theo lối văn nhân. Nhưng nếu so với lúc còn ở Hắc Vân Bảo thì nom có hơi gầy đi một chút.

Tương Thanh thấy Tiểu Hoàng đang nhìn mình thì nhẹ nhàng thi lễ với y – "Tiểu tiên sinh có khỏe không?"

Tiểu Hoàng khẽ giật mình. Trước đây quãng thời gian khi Tương Thanh còn ở bên cạnh Tư Đồ, dù cho nói năng rất chừng mực nhưng tích cách vẫn có cảm giác từa tựa như một đứa trẻ. Nhưng y bây giờ đây, ngoài sự hư vô ra còn có một sự lạnh lùng đạm bạc…. Không phải đã xảy ra việc gì đó chứ?

Tiểu Hoàng muốn ngắm nhìn cho thật rõ, nhưng Ngao Thịnh không biết vô tình hay cố ý mà cứ lẩn quẩn bên cạnh, ngáng đường giữa Tiểu Hoàng và Tương Thanh, cũng chặn lại ánh mắt săm soi tìm hiểu của Tiểu Hoàng.

"Thái phó, ta đã chuẩn bị xe ngựa, người có thể nào ngồi cùng xe với đệ tử không?" – Ngao Thịnh khéo léo nói, nhưng vẫn không làm mất đi sự thân thiết.

Tiểu Hoàng nhìn sang Hạ Viêm Quảng. Hạ thái sư mau chóng gật đầu – "Xin Hoàng tiên sinh cứ tự nhiên."

Ngao Thịnh dặn dò – "Thái sư, đêm nay Thái phó và ta sẽ cùng ở lại hành cung. Các người đều lui hết đi, sáng mai ta cùng Thái phó sẽ vào cung diện kiến hoàng thượng."

Hạ Viêm Quảng nhận lệnh lui xuống. Tiếu Lạc Vũ cũng lễ độ cúi chào Tiểu Hoàng, rồi cười hì hì bảo – "Tiểu Hoàng tiên sinh, sau này chúng ta còn có ngày gặp nhau." – Nói rồi thì dẫn theo thủ hạ của y ra đi.

Ngao Thịnh thân mật kéo Tiểu Hoàng lên xe, lệnh cho xe đi về hành cung của Thái tử. Xe ngựa lộc cộc rảo đi, Tương Thanh vẫn đứng ngây người tại chỗ, chợt nghe từ phía sau có một tiếng thở dài.

Tương Thanh quay đầu lại, thấy Tư Đồ đang ở phía sau mình.

"Bang chủ…" – Trong mắt Tương Thanh lóe lên niềm vui sướng vì đã lâu không gặp lại, khiến cho Tư Đồ có chút khổ sở, vỗ vỗ vai y và nói – "Ngươi vất vả rồi."

Tương Thanh mỉm cười, lắc đầu hỏi – "Nghe nói Tứ Nương làm mẹ rồi… cháu bé có khả ái không?"

"Đáng yêu lắm." – Tư Đồ cười sóng vai cùng Tương Thanh đi về phía trước. – "Không chỉ đáng yêu đâu mà còn đáng sợ nữa, thấy ta thì khóc rống lên."

Tương Thanh cũng cười – "Thật muốn ngắm một cái quá."

Tư Đồ liếc nhìn Tương Thanh, nói – "Ngươi chính là phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, cũng không phải là không cần ngươi nữa, nếu như ngươi muốn thì lúc nào về cũng được."

Tương Thanh gật gù, ủ rũ nói – "Thật ra tôi muốn quay về lắm đấy."

Tiểu Hoàng cùng Ngao Thịnh ngồi xuống, y cảm tưởng như Ngao Thịnh ở trước mặt mình có gì đó xa lạ. Lại nghe thấy tiếng tên tiểu quỷ kia đắc ý cười khì – "Sao huynh còn nhỏ con như vậy? Ta đã cao lớn hơn hẳn huynh này."

Tiểu Hoàng thấy tính cách của hắn vẫn tinh quái như xưa thì thoáng thở phào ra.

"Gần một năm nay có rất nhiều việc xảy ra, ngày mai còn phải tiến cung diện thánh, chúng ta nhất định phải hợp sức lại." – Ngao Thịnh nói.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng khoát tay cắt ngang lời Ngao Thịnh – "Đệ đừng gấp, ta có vài việc muốn hỏi đệ."

"Việc gì?"

Tiểu Hoàng trầm mặc một hồi mới hỏi – "Tương Thanh làm sao vậy?"

Ngao Thịnh đột nhiên im bặt. Một lúc thật lâu sau mới khàn giọng bảo – "Ta không trả y lại cho Tư Đồ đâu."

Tiểu Hoàng sửng sốt nhìn Ngao Thịnh – "Thịnh nhi? Tương Thanh là một con người độc lập chứ không phải của Tư Đồ, sao lại nói là không trả lại?"

"Ta có nói y không phải người đâu." – Ngao Thịnh lắc đầu – "Y là người, có điều là người của ta, ta sẽ không để y bỏ đi đâu."

Tiểu Hoàng càng lúc càng thấy mù mờ. Y thấy Ngao Thịnh xua tay cản lại – "Huynh yên tâm đi, ta không có ức hiếp y, thật ra là y suýt làm ta tức chết thì có."

Tiểu Hoàng càng không tin hơn nữa. Tương Thanh từ trước đến nay luôn rất hiểu chuyện, sao lại có thể ức hiếp người ta suýt chết chứ?

"Chuyện của y trước hết huynh đừng đả động gì tới cả" – Ngao Thịnh thở dài – "Để sau này tự ta giải quyết lấy… có điều lúc này khẩn cấp nhất là về phía Hoàng thượng. Theo lý mà nói thì đêm nay lão ta sẽ hồi cung, ta rất sợ lão cho tuyên triệu huynh ngay trong đêm."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng cười, lắc đầu – "Đệ yên tâm, đêm nay ông ta chưa về đâu."

180. Chương 90: Giữ Sức Chờ Thời Cơ

Súc thế đãi phát

Chờ đến khi Tư Đồ ăn xong rồi, Tiểu Hoàng cởi hết quần áo bết đầy bụi bặm trên người hắn ra, đẩy vào trong nước nóng. Ngâm mình trong nước rồi, Tư Đồ thư thái thở hắt ra một hơi dài, thấp giọng nói – "Hô… thoải mái quá đi."

Tiểu Hoàng thấy tội nghiệp, vắt khăn ướt nhẹ nhàng lau người cho Tư Đồ rồi hỏi han – "Có mệt mỏi không?"

Tư Đồ dựa người vào thành bồn tắm, dụi vào bên mặt Tiểu Hoàng nhỏ giọng bảo – "Chỉ biết có mỗi nhớ ngươi, ngoài ra thì cái gì cũng không cảm thấy – lạ thật nhỉ?"

Tiểu Hoàng nghe vậy mà lòng thêm rung động, bèn nói – "Hôm nay huynh ngủ một giấc ở đây đi."

Tư Đồ nhìn thấy vẻ mặt quan hoài của tiểu hài tử thì hỏi – "Ngươi không sợ bị phát hiện à?"

Tiểu Hoàng trừng mắt lên rắn rỏi nói – "Sợ gì chứ? Chúng ta thành thân rồi, ai mà quản được?"

Tư Đồ cười đến không khép mồm lại được, kéo Tiểu Hoàng sang mà hôn lên.

"Đừng quẫy nữa, nước sắp nguội rồi." – Tiểu Hoàng lại đẩy Tư Đồ vào trong nước, xắn tay áo múc nước lên cẩn thận gội đầu cho Tư Đồ, bộ dáng rất chăm chú. Tư Đồ hận vì sao mình lại không mọc ra thêm hai cái chân nữa cơ chứ? Sớm sớm đến đây được chút xíu thì tốt rồi.

Tắm rửa xong, Tiểu Hoàng thay y phục sạch sẽ cho Tư Đồ. Tư Đồ có chút buồn phiền – "Ngay cả y phục mà ngươi cũng mang theo?"

Tiểu Hoàng mỉm cười thì thầm – "Ta mang theo hai bộ, lúc huynh không ở đây ta đều giữ… Ưm." – Nói còn chưa hết đã bị Tư Đồ cúi xuống hôn.

Tiểu hài tử mang y phục của hắn theo bên mình, lúc nhớ hắn thì đem ra nhìn ngắm, lại còn chú tượng đất nhỏ kia, và con thỏ ngọc đeo trên cổ tay nâng niu như bảo bối… Không có một giờ, một khắc nào mà tiểu hài tử không nhớ đến hắn hết.

Tư Đồ cẩn trọng ôm Tiểu Hoàng vào lòng, bước đến bên giường, thả tiểu hài nhi xuống.

Tiểu Hoàng ngước mặt nhìn Tư Đồ, thấy hắn cúi xuống hôn mình nên Tiểu Hoàng nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn của Tư Đồ đang thả xuống trên gương mặt mình. Y vươn hai tay ra nhẹ nhàng vịn lấy cổ Tư Đồ, kéo hắn đến phía trước mình, ngưỡng lên hôn khuôn mặt hắn.

Tư Đồ mỉm cười cởi áo ngoài của Tiểu Hoàng ra, trầm giọng bảo – "Có nhớ ta không?"

Tiểu Hoàng gật đầu không đắn đo, thì thầm đáp – "Nhớ chứ."

Tư Đồ cười khẽ, môi bắt đầu hôn lên chiếc cổ mềm mại xinh xắn cả Tiểu Hoàng, dần dần tiến xuống, khi khoan khi nhặt. Tiểu Hoàng khẽ run lên, không biết là do mẫn cảm hay đang hưng phấn. Tư Đồ nom như rất thoải mái khi xoa lên lưng Tiểu Hoàng, thì thầm – "Đừng lo, ta không làm đến cùng đâu."

Tiểu Hoàng dù có chút xấu hổ nhưng vẫn nói – "Đừng lo mà.. ta không để ý đâu."

Tư Đồ vẫn cố chấp lắc đầu mà nói – "Ta đã nói từ trước rồi, không mang ngươi trọn vẹn trở ra ngoài, ta tuyệt đối không làm. Chúng ta cùng kiên nhẫn, tính toán chắc chắn được miếng nào thì ăn miếng nấy."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười đánh hắn một cái, nói – "Có phải cơm đâu mà tính miếng chứ?"

Tư Đồ cười nói – "Ăn ngươi ngon hơn cơm nhiều" – Nói đoạn, hôn lên làn da trắng ngần bên dưới vạt áo Tiểu Hoàng, nụ hôn rất nhỏ nhẹ, lực đạo đã được kềm chế, cứ như sợ rằng y sẽ bị thương.

Tiểu Hoàng thấy hắn quí trọng mình, trong lúc mừng cũng có nỗi lo âu. Y nhấc cằm Tư Đồ lên nói – "Thật ra không cần lo đâu, ta không muốn huynh phải nhẫn."

Tư Đồ cười khổ – "Ta nhẫn nhịn có bằng được một phần ngàn sự nhẫn nhịn của ngươi đâu? Tư Đồ ta dù không thể giúp ngươi ngay được việc gì, nhưng cũng không thể cản trở ngươi được, có đúng không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Tư Đồ, may nhờ có huynh ở đây, nếu không ta sẽ không đứng vững được."

Tư Đồ hôn lên trán y – "Cho nên mới nói đấy, chỉ cần ngươi bình an trở lại bên cạnh ta, ta nhịn một năm thì có sao đâu? Kêu ta một năm này trai giới quy y làm hòa thượng ta cũng đi nốt."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ càng nói càng liều thì cũng bị hắn chọc cho bật cười, chỉ là…

"Nha…" – Tiểu Hoàng mặt đỏ lựng lên nhìn Tư Đồ, lí nhí hỏi – "Huynh chạm vào…đâu vậy?"

Tư Đồ cười đen tối, hôn lên mặt Tiểu Hoàng – "Coi bộ ngươi thật sự rất nhớ ta, còn chưa chạm đến đã có phản ứng rồi sao?"

Tiểu Hoàng ngượng muốn chết, thấy Tư Đồ cười xấu xa như vậy thì bảo hắn – "Không phải huynh…huynh cũng vậy à?" – Nói rồi, làm như đang dỗi mà thu hết can đảm ra sờ soạng Tư Đồ.

"A…" – Tư Đồ rít một hơi khí lạnh, trừng Tiểu Hoàng một cái – "Nhóc con này, ngươi muốn lấy mạng ta sao?"

Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn hắn – "Huynh mới nhỏ ấy, ta mười chín tuổi rồi."

Tư Đồ tiếp tục cười, tăng thêm sức chỗ bàn tay, khiến Tiểu Hoàng phải bật tiếng rên khẽ, mặt mũi chín đỏ yếu ớt lườm Tư Đồ – "Huynh…sao huynh lại như vậy?"

Tư Đồ bị cái lườm kia của Tiểu Hoàng khiến cho hồn phách chực bay ra ngoài mất tiêu, hắn mắng một câu chết tiệt rồi cúi xuống chặn miệng Tiểu Hoàng. Y tránh ra không cho hắn hôn. Tư Đồ tức giận, tay xoa nhanh thêm vài lần, miệng mắng – "Tiểu bại hoại!"

Tiểu Hoàng rất sợ hãi, thốt lên – "Đừng cử động."

Tư Đồ cười – "Ta không cử động vậy thì ngươi cử động nhé?"

Tiểu Hoàng yếu ớt lắc đầu, đấm cho Tư Đồ một cái – "Sao mới có vài ngày không gặp mà huynh càng lúc càng không biết xấu hổ!"

Tư Đồ đắc ý – "Thể diện thì bán được mấy cắc hử? Tư Đồ ta chỉ cần thích ý là được." – Đoạn, lại chồm qua hôn lấy hôn để, tay cũng mạnh thêm khiến cho Tiểu Hoàng không ngừng thở dốc, cuối cùng là không cầm cự được nữa, ra trong bàn tay của Tư Đồ.

Tư Đồ xoa xoa chất dịch trơn dính trong lòng bàn tay, cười bảo Tiểu Hoàng – "Nhiều như vậy à? Đã nhịn lâu rồi sao?

Tiểu Hoàng mắc cỡ không nói năng chi, định lẩn vào trong chăn. Tư Đồ tỏ vẻ đáng thương nghiêng sang – "Cưng à, còn ta thì sao?"

Tiểu Hoàng ủ rũ vùi trong chăn, sau đó chìa một tay ra giúp Tư Đồ…

Tư Đồ cười, túm Tiểu Hoàng ra khỏi chăn, cầm lấy đôi tay mềm mại của y giúp mình hạ hỏa.

Bọn họ náo loạn một trận xong xuôi mới thoáng giải bớt đi nỗi khổ tương tư. Tiểu Hoàng chủ động bước xuống giường, gom tấm đệm giường đi đổi. Tư Đồ nhanh tay cản y lại – "Để ta làm."

"Ta chưa mệt đâu." – Tiểu Hoàng đẩy Tư Đồ trở về – "Huynh cứ nghỉ ngơi đi, để ta làm cho!" – Nói xong thì loay hoay thu dọn một trận.

Tư Đồ nằm xuống giữa đệm chăn mềm mại đã được thay mới, hỏi Tiểu Hoàng – "Còn mớ đã bẩn kia thì sao?"

Tiểu Hoàng cười khì nhỏ tiếng bảo – "Vất vào dưới cùng ngăn tủ rồi."

Tư Đồ dở khóc dở cười, xoa xoa mặt Tiểu Hoàng – "Vài ngày sau còn không mốc meo lên đấy à?"

"Mặc kệ nó" – Tiểu Hoàng chun mũi – "Nói đi nói lại thì chỗ này cũng là nhà của Tiếu Lạc Vũ mà."

Tư Đồ mỉm cười vùi càng sâu vào trong chăn. Tiểu Hoàng dụi vào người hắn, nắm lấy bàn tay hắn, sửa sang lại tóc tai cho hắn rồi thì thầm – "Huynh an tâm ngủ một giấc đi, không ai đến quấy rầy đâu."

Tư Đồ gật đầu, ôm sát tiểu hài tử vào lòng, mỹ mãn thiếp ngủ.

Đêm buông đã sâu, Tiểu Hoàng vẫn còn đang ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ say của Tư Đồ. Trước đây có khi nào y chú ý đâu, lúc Tư Đồ ngủ say thật ra rất ôn hòa, còn có đôi nét trẻ con nữa. Gắng gượng cầm cự được đến khuya, Tiểu Hoàng đã không chịu được nữa, cũng ngủ say.

Lúc sắp chìm vào mộng, thì thầm mà nói – "Tư Đồ, huynh tốt nhất, ta thích huynh nhất."

Tiểu Hoàng không biết, Tư Đồ võ công cao cường, lúc càng mệt mỏi thì càng phải luyện tập nội lực. Từ lúc đầu đến giờ hắn chỉ là nửa mê nửa tỉnh, chân khí vận hành khắp cơ thể. Một câu thủ thỉ kia của Tiểu Hoàng khiến Tư Đồ sung sướng tới mức thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma…

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hoàng bị Tư Đồ hôn đánh thức. Từ cảm giác ẩm ướt trên mặt cũng đoán ra được Tư Đồ đã hôn được một lúc rồi. Tiểu Hoàng buồn bực đánh hắn một cái. Tư Đồ mau lẹ né tránh, tủi thân nói – "Tiên Tiên, sao ngươi bạo lực thế hử?"

Tiểu Hoàng không đồng tình, nhăn nhăn mũi – "Ai cho cho huynh đánh lén ta." – Ngoài miệng thì mắng, tuy nhiên nhận thấy khí sắc Tư Đồ đã khỏe mạnh thì Tiểu Hoàng cũng yên tâm đứng dậy. Tư Đồ vẫn cứ như thường ngày mà lấy y phục cho y, giúp y mặc vào, rồi còn bưng nước đến cho y rửa mặt.

Một hồi sau chợt có tiếng gõ cửa cốc cốc ngoài phòng, sau đó là giọng của hạ nhân vang lên – "Hoàng tiên sinh, trại chủ hỏi người đã dậy chưa, muốn ra sảnh trước để dùng bữa sáng hay là muốn dùng trong phòng riêng?"

"Ở trong phòng ăn sáng, được rồi, ta muốn hai phần."

"Vâng ạ" – Hạ nhân của Thất Tinh Thủy trại quả không hổ danh rất biết cư xử. Bọn họ không nhiều lời nữa, lui xuống một lúc sau thì mang hai phần ăn sáng vào. Tiểu Hoàng lại giấu Tư Đồ vào ngăn tủ như lần trước, đợi tất cả bọn họ rút đi hết rồi mời bày thức ăn ra, cùng Tư Đồ ngồi xuống bàn để ăn sáng.

"Có lẽ ăn xong sẽ khởi hành đấy." – Tiểu Hoàng nói.

Tư Đồ gật đầu, ngả người hôn lên vầng trán Tiểu Hoàng – "Đừng lo nhé, những gì cần phải chuẩn bị ta đã chuẩn bị xong, ngươi cứ thong thả đấu với lão hoàng đế đó. Ta và Mộc Lăng sẽ ở bên cạnh bảo vệ cho ngươi, dẫu có thiên quân vạn mã cũng có thể đảm bảo cứu ngươi ra ngoài toàn vẹn. Nếu ta không làm được thế thì sẽ đi làm thịt lão hoàng đế luôn!"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ trêu cho bật cười, gật đầu bảo hắn – "Ta biết rồi, nhất định sẽ không thua ông ta đâu!"

Quả nhiên không được bao lâu sau khi dùng điểm tâm xong, Hạ Viêm Quảng đã tới giục giã phải mau chóng lên đường. Tiểu Hoàng bảo ông ta sẽ xong ngay tức khắc, bảo ông ta chờ bên ngoài đi. Hạ Viêm Quảng đi rồi, Tiểu Hoàng đứng dậy ngắm nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ thấy vẻ không cam lòng hiện ra trên khuôn mặt của tiểu hài tử, bèn đem chú tượng đất nọ đặt vào trong bàn tay Tiểu Hoàng, hôn nhẹ lên vành tai y bảo – "Trước hết cứ để tiểu Tư Đồ ngồi trong xe ngựa cùng ngươi, ta sẽ bám theo phía bên ngoài, lúc thích hợp sẽ gặp ngươi, nhé?"

Tiểu Hoàng gật đầu rồi kiễng chân lên hôn Tư Đồ một cái – "Huynh phải cẩn thận đó."

"Đừng lo." – Tư Đồ mỉm cười vỗ về khuôn mặt Tiểu Hoàng, nắm hai tay y lên mà hôn, rồi nhảy vụt qua khỏi cửa sổ, biến mất dạng.

Tiểu Hoàng còn cảm nhận được hơi ấm trên tay, y phục trên người cũng là do sớm nay Tư Đồ giúp y mặc vào, có cảm tưởng như bên trên nó còn lưu lại hơi ấm từ người hắn. Y nắm chặt chú tượng đất kia, đẩy cửa, bước ra khỏi phòng.

Tiểu Hoàng lên xe, buông rèm xuống, chọn một góc thoải mái trong khoang xe mà nằm xuống. Nếu theo đúng tính toán của y thì tối nay họ có thể sẽ đến được hoàng thành. Nói như vậy, sáng sớm mai lập tức sẽ vào cung diện thánh rồi. Tiểu Hoàng tận dụng thời gian này mà ngủ một giấc thật tốt trong xe ngựa. Trời đổ bóng chiều, Lạc thành đã lùi xa, chỉ còn cách một quãng nữa thôi là cổng thành của Hoàng thành rồi.

Từ phía xa xôi, Hạ Viêm Quảng đã trông thấy Ngao Thịnh mang theo đại đội nhân mã chờ đợi dưới cổng thành.

Hạ Viêm Quảng mau chóng xuống ngựa hành lễ với Ngao Thịnh. Tiếu Lạc Vũ do không phải là quan viên, lại có thân phận tôn quý nên chỉ việc đứng đợi ở một bên. Ngao Thịnh cũng không buồn tính toán với y, tiến tới mấy bước mà vái chào rất sâu – "Thịnh nhi cung nghênh Thái phó đã trở về."

Tiểu Hoàng chậm rãi vén rèm xe bước xuống, đến trước mặt Ngao Thịnh tỉ mỉ ngắm nhìn một lượt. Bụng dạ Tiểu Hoàng kinh hãi, chỉ một năm không gặp thôi mà toàn thân Ngao Thịnh đã cao lớn hẳn lên. Khi xưa thằng bé con thấp hơn mình nửa cái đầu, giờ đây hắn đã cao hơn y cả một cái đầu. Hơn nữa cơ thể

xem qua rất rắn rỏi, thần thái toàn thân rất tự tin sảng khoái, rất có khí phách điềm tĩnh ung dung vương giả.

Tiểu Hoàng đưa tay nâng Ngao Thịnh đang hành lễ nhẹ nhàng đứng đậy, bảo – "Thịnh nhi trưởng thành rồi."

Sự mừng vui cùng một phần nỗi nhớ ánh lên trong ánh mắt của Ngao Thịnh làm Tiểu Hoàng rất vui…Thằng bé này tuy sống trong cảnh giàu sang phú quý, nhưng tâm tính thật sự vẫn như cũ…Xem ra là công lao dạy bảo của Tương Thanh rồi.

Tiểu Hoàng quay sang, thấy Tương Thanh đứng ở phía sau Ngao Thịnh. Dáng vẻ của y vẫn như cũ, trang phục theo lối văn nhân. Nhưng nếu so với lúc còn ở Hắc Vân Bảo thì nom có hơi gầy đi một chút.

Tương Thanh thấy Tiểu Hoàng đang nhìn mình thì nhẹ nhàng thi lễ với y – "Tiểu tiên sinh có khỏe không?"

Tiểu Hoàng khẽ giật mình. Trước đây quãng thời gian khi Tương Thanh còn ở bên cạnh Tư Đồ, dù cho nói năng rất chừng mực nhưng tích cách vẫn có cảm giác tửa tựa như một đứa trẻ. Nhưng y bây giờ đây, ngoài sự hư vô ra còn có một sự lạnh lùng đạm bạc… Không phải đã xảy ra việc gì đó chứ?

Tiểu Hoàng muốn ngắm nhìn cho thật rõ, nhưng Ngao Thịnh không biết vô tình hay cố ý mà cứ lẩn quẩn bên cạnh, ngáng đường giữa Tiểu Hoàng và Tương Thanh, cũng chặn lại ánh mắt săm soi tìm hiểu của Tiểu Hoàng.

"Thái phó, ta đã chuẩn bị xe ngựa, người có thể nào ngồi cùng xe với đệ tử không?" – Ngao Thịnh khéo léo nói, nhưng vẫn không làm mất đi sự thân thiết.

Tiểu Hoàng nhìn sang Hạ Viêm Quảng. Hạ thái sư mau chóng gật đầu – "Xin Hoàng tiên sinh cứ tự nhiên."

Ngao Thịnh dặn dò – "Thái sư, điêm nay Thái phó và ta sẽ cùng ở lại hành cung. Các người đều lui hết đi, sáng mai ta cùng Thái phó sẽ vào cung diện kiến hoàng thượng."

Hạ Viêm Quảng nhận lệnh lui xuống. Tiếu Lạc Vũ cũng lễ độ cúi chào Tiểu Hoàng, rồi cười hì hì bảo – "Tiểu Hoàng tiên sinh, sau này chúng ta còn có ngày gặp nhau." – Nói rồi thì dẫn theo thủ hạ của y ra đi.

Ngao Thịnh thân mật kéo Tiểu Hoàng lên xe, lệnh cho xe đi về hành cung của Thái tử. Xe ngựa lộc cộc rảo đi, Tương Thanh vẫn đứng ngây người tại chỗ, chợt nghe từ phía sau có một tiếng thở dài.

Tương Thanh quay đầu lại, thấy Tư Đồ đang ở phía sau mình.

"Bang chủ…" – Trong mắt Tương Thanh lóe lên niềm vui sướng vì đã lâu không gặp lại, khiến cho Tư Đồ có chút khổ sở, vỗ vỗ vai y và nói – "Ngươi vất vả rồi."

Tương Thanh mỉm cười, lắc đầu hỏi – "Nghe nói Tứ Nương làm mẹ rồi…cháu bé có khả ái không?"

"Đáng yêu lắm." – Tư Đồ cười sóng vai cùng Tương Thanh đi về phía trước. – "Không chỉ đáng yêu đâu mà còn đáng sợ nữa, thấy ta thì khóc rống lên."

Tương Thanh cũng cười – "Thật muốn ngắm một cái quá."

Tư Đồ liếc nhìn Tương Thanh, nói – "Ngươi chính là phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, cũng không phải là không cần ngươi nữa, nếu như ngươi muốn thì lúc nào về cũng được."

Tương Thanh gật gù, ủ rũ nói – "Thật ra tôi muốn quay về lắm đấy."

Tiểu Hoàng cùng Ngao Thịnh ngồi xuống, y cảm tưởng như Ngao Thịnh ở trước mặt mình có gì đó xa lạ. Lại nghe thấy tiếng tên tiểu quỷ kia đắc ý cười khì – "Sao huynh còn nhỏ con như vậy? Ta đã cao lớn hơn hẳn huynh này."

Tiểu Hoàng thấy tính cách của hắn vẫn tinh quái như xưa thì thoáng thở phào ra.

"Gần một năm nay có rất nhiều việc xảy ra, ngày mai còn phải tiến cung diện thánh, chúng ta nhất định phải hợp sức lại." – Ngao Thịnh nói.

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng khoát tay cắt ngang lời Ngao Thịnh – "Đệ đừng gấp, ta có vài việc muốn hỏi đệ."

"Việc gì?"

Tiểu Hoàng trầm mặc một hồi mới hỏi – "Tương Thanh làm sao vậy?"

Ngao Thịnh đột nhiên im bặt. Một lúc thật lâu sau mới khàn giọng bảo – "Ta không trả y lại cho Tư Đồ đâu."

Tiểu Hoàng sửng sốt nhìn Ngao Thịnh – "Thịnh nhi? Tương Thanh là một con người độc lập chứ không phải của Tư Đồ, sao lại nói là không trả lại?"

"Ta có nói y không phải người đâu." – Ngao Thịnh lắc đầu – "Y là người, có điều là người của ta, ta sẽ không để y bỏ đi đâu."

Tiểu Hoàng càng lúc càng thấy mù mờ. Y thấy Ngao Thịnh xua tay cản lại – "Huynh yên tâm đi, ta không có ức hiếp y, thật ra là y suýt làm ta tức chết thì có."

Tiểu Hoàng càng không tin hơn nữa. Tương Thanh từ trước đến nay luôn rất hiểu chuyện, sao lại có thể ức hiếp người ta suýt chết chứ?

"Chuyện của y trước hết huynh đừng đả động gì tới cả" – Ngao Thịnh thở dài – "Để sau này tự ta giải quyết lấy…có điều lúc này khẩn cấp nhất là về phía Hoàng thượng. Theo lý mà nói thì đêm nay lão ta sẽ hồi cung, ta rất sợ lão cho tuyên triệu huynh ngay trong đêm."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng cười, lắc đầu – "Đệ yên tâm, đêm nay ông ta chưa về đâu."

181. Chương 91

Chương 91 | Bộc phát nghi ngờ

– Nghi đậu thành sinh –

Đêm đó, mã xa của Hoàng thượng trên đường hồi kinh thì bị chặn lại. Chả biết vì mấy hôm trước trời đổ mưa to, hay vì nguyên nhân gì khác mà có rất nhiều tảng đá từ trên sườn núi lăn xuống, chẹn ngang đường.

Hoàng đế ngồi bên trong xe nghe trưởng thị vệ bẩm báo lại rằng – "Ít nhất phải hai canh giờ mới có thể thông đường được ạ."

Hoàng đế chậm rãi xoay hai quả cầu đá trong tay, gật đầu bảo – "Vậy các ngươi cứ làm đi, trẫm chờ."

Trưởng thị vệ nơm nớp lui xuống. Hoàng đế ho khan vài tiếng, một kẻ hầu cận vội vàng dâng nước lên – "Hoàng thượng, thỉnh người dùng nước."

Hoàng đế gật nhẹ, vươn tay đón lấy chén nước nhấp một ngụm, sau đó hỏi nhạt – "Ngươi đã gặp qua thằng bé ấy?"

"Dạ!" – kẻ ấy cúi đầu đáp.

"Có khả ái không?" – lão hoàng đế nhìn chằm chằm vào hai quả cầu trong tay mình.

"Dạ!" – kẻ kia gật lia lịa – "Vô cùng được lòng người khác ạ."

"Quả nhiên là thế thật sao?" – hoàng đế ngẩng lên, lưng tựa vào tấm đệm – "Năm ấy khi ta gặp nó thì nó hẳn còn nhỏ lắm, bây giờ hẳn đã trưởng thành rồi… Mười chín tuổi à, năm xưa khi gặp y thì y cũng vừa mười chín tuổi, ta vẫn còn nhớ kỹ dáng vẻ của y mà."

Kẻ hầu cận nhẹ nhàng đỡ vai hoàng đế – "Trí nhớ của bệ hạ thật tốt."

Hoàng đế mỉm cười, thản nhiên bảo – "Không phải trí nhớ trẫm tốt, mà kẻ ấy thật khiến người ta không thể quên được."

…

Sau khi cùng Ngao Thịnh trở lại hành cung, Tiểu Hoàng xuống xe, đi theo Ngao Thịnh vào thư phòng. Tiểu Hoàng xem qua mấy quyển sách Ngao Thịnh đương đọc dở chừng, xem cả mấy bản chữ hắn viết, vui mừng nhận ra đệ đệ mình đã trưởng thành nhiều, đối với tình hình hiện giờ có cách lý giải rất độc đáo, phương pháp hành xử cũng mới mẻ. Quả nhiên là một nhân tài hiếm thấy.

"Tư Đồ không đến cùng với huynh ư?" – Ngao Thịnh hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng hơi mỉm cười nhưng không đáp, chỉ gọi Ngao Thịnh đến ngồi bên cạnh mình, từ tốn hỏi hắn những chuyện đã xảy ra suốt một năm qua. Ngao Thịnh kể lại tất cả với Tiểu Hoàng, y nghe xong thì gật đầu.

"Hạ Viêm Quảng và Nhị hoàng huynh thời gian gần đây rất an phận." – Ngao Thịnh nhìn Tiểu Hoàng hơi lo lắng – "Ta cảm thấy bọn họ thật ra là đang chuẩn bị lực lượng. Theo đúng lý mà nói thì năm nay phụ hoàng sẽ thoái vị nhường ngôi cho ta… hẳn họ sẽ không từ bỏ mưu đồ dễ dàng vậy đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Đợi ngày mai tiến cung rồi tính sau… đêm nay đệ nghỉ ngơi sớm đi."

Ngao Thịnh tiễn Tiểu Hoàng ra cửa, Tiểu Hoàng bảo hắn không cần tiễn, nhưng hắn vẫn đưa y đến tận biệt viện – "Hoàng Hoàng, ngày mai gặp phụ hoàng rồi, có cần chuẩn bị gì không? Ta tiến cung đã một năm nhưng cùng lắm chỉ nhận được thủ dụ của lão thôi… ngày mai là lần đầu tiên ta gặp lão ấy."

Tiểu Hoàng vỗ vai Ngao Thịnh – "Đừng lo lắng quá, cứ thong dong tự tại thì tốt rồi."

"Thong dong tự tại?" – Ngao Thịnh tỏ ra không hiểu – "Hiện giờ đầu óc ta cứ trống trơn cả, chả biết phải ứng đối thế nào nữa."

"Chính như thế mới hay đấy." – Tiểu Hoàng cười – "Nếu ngay cả đệ mà cũng không biết mình đang suy nghĩ gì thì người khác làm sao đoán ra được."

Ngao Thịnh sửng sốt, sau đó bật cười tự giễu – "Huynh nói phải nhỉ?" – nói rồi thì cáo từ rời đi.

Tiểu Hoàng chờ Ngao Thịnh đi khuất dáng rồi mà vẫn không vào nhà, chỉ thất thần ngồi một mình ngay sân viện.

"Làm sao thế?" – có tiếng Tư Đồ vang lên – "Đã hài lòng với tên đệ đệ này chưa?"

Tiểu Hoàng quay sang nhìn Tư Đồ – "Có chuyện gì với Tương Thanh thế?"

Tư Đồ nhún vai – "Làm sao ta biết được chứ."

"Huynh đã gặp mặt huynh ấy rồi mà. Huynh kể cho ta nghe đi." – Tiểu Hoàng hỏi.

"Y chỉ bảo muốn quay về Hắc Vân Bảo, còn hỏi cả về Hân Hân nữa." – Tư Đồ tỏ ra bất đắc dĩ – "Chẳng biết có phải do đã lâu không gặp không, nhưng sao ta cứ có cảm giác khác lạ so với trước kia."

Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Con người ai cũng phải thay đổi cả mà. Nếu cứ ở cạnh bên nhau thì không biết, nhưng xa cách một thời gian thì sẽ nhận ra thôi."

"Nói có lý lắm." – Tư Đồ ngồi xuống ôm lấy Tiểu Hoàng – "Hệt như ngươi vậy, trước kia đến cả nhìn ta cũng không dám, nhưng bây giờ hở chút là giơ tay đánh ngay."

Hai người ngồi trong sân một chốc, sau đó Tiểu Hoàng đứng dậy kéo Tư Đồ vào phòng, bàn bạc chuyện trò chặp hồi rồi tắt đèn nghỉ ngơi.

Một đêm yên lành trôi qua. Sáng sớm hôm sau có người đến truyền chỉ rằng Hoàng đế triệu kiến Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh.

"Hẳn là đêm qua lão bị kẹt lại trên đường lâu lắm đây." – Tư Đồ nhỏ giọng – "Sớm thế mà đã tuyên triệu các ngươi, đủ thấy lão sốt ruột ra sao rồi."

Tiểu Hoàng gật đầu đồng tình.

Tư Đồ kề sát vào và hỏi – "Ngươi đoán xem lão gấp rút như thế là muốn gặp Ngao Thịnh hay là gặp ngươi?"

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ – "Người mà ông ta thật sự muốn gặp không phải ta cũng không phải Ngao Thịnh." – nói xong liền thay y phục thái phó, ấy bởi vì Hoàng đế có lệnh cho Tiểu Hoàng phải vận quan phục mà nhập triều.

Tiểu Hoàng vào phòng trong thay đổi triều phục, Tư Đồ cũng nằng nặc đòi vào theo. Tiểu Hoàng không từ chối được đành phải để cho hắn vào.

"Thật ngứa mắt!" – Tư Đồ cầm lấy bộ quan phục thái phó lên – "Là màu trắng."

Tiểu Hoàng cũng thấy hơi khó hiểu – "Vì sao lại là mãng bào[1] nhỉ?"

Tư Đồ nghĩ ngợi rồi cười lạnh – "Tiên Tiên, trang phục thế này nhìn có quen mắt không?"

Tiểu Hoàng nhíu mày không nói gì.

"Có còn nhớ bức họa Ân Tịch Ly mà chúng ta từng có dịp thấy qua không?" – Tư Đồ hỏi – "Tuy rằng màu sắc không giống lắm, nhưng kiểu dáng thì y hệt như thế."

Tiểu Hoàng tuy lòng không muốn nhưng vẫn phải cởi áo khoác ngoài ra, thay bộ triều phục màu trắng vào… Triều phục tuy rằng thuần một màu trắng, nhưng lại có hoa văn được thêu chỉ bạc trông rất đẹp, đai lưng thắt ngang hông cũng được nạm vàng khảm ngọc quý giá. Quan mão trên tóc còn có một cây trâm bạch ngọc tinh xảo nữa…[2] Nhìn lại Tiểu Hoàng đẹp cứ như thiên tiên trên trời vậy.

Tư Đồ có chút bực bội – "Con bà nó, ăn mặc đẹp như thế mà lại để cho lão quỷ kia xem."

Tiểu Hoàng nở nụ cười véo mặt Tư Đồ – "Không phải đã cho huynh xem trước đấy ư."

Tư Đồ đắc ý bảo – "Thế này thì có sá gì, dù sao bộ dạng khi cởi hết ra cũng chỉ có mình ta thấy được mà." – một câu nói ra lập tức đổi lấy vẻ mặt đỏ bừng bừng của Tiểu Hoàng. Y thẹn quá liền nhấc chân đá hắn một cước.

Vốn dĩ cứ tưởng khi phải tiến cung thì không khí sẽ căng thẳng lắm, nhưng sau khi Tư Đồ và Tiểu Hoàng đùa với nhau xong thì Tiểu Hoàng bình tĩnh lại hẳn. Trước lúc đi, Tư Đồ hôn nhẹ lên trán Tiểu Hoàng và dặn – "Ta ở ngay gần đấy, nếu ngươi thấy lão hoàng đế kia ngứa mắt thì cứ gọi to một tiếng, ta xông ra giết lão ngay."

Tiểu Hoàng mỉm cười gật đầu, cùng Ngao Thịnh lên xe tiến cung diện thánh.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hoàng tiến cung. Cấm cung trong mắt y thật nghiêm cẩn với những dải tường cao và dài hun hút. Y không rõ vì sao có nhiều người cứ muốn bước vào nơi này như thế. Hoàng cung trông qua cứ như một mê cung, dù đi bất cứ nơi đâu cũng không tìm thấy lối ra, khiến người ta không làm sao thở nổi.

Xe đi một chốc thì ngừng lại ở trước bậc thang dẫn lên chính điện. Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh xuống xe, quan trông cửa bước vào thông truyền trước, sau đó mới có tiếng của tầng tầng lớp lớp thị vệ truyền lời ra – "Tuyên Thái tử cùng Thái phó vào điện."

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đưa mắt nhìn nhau, thu hết bình tĩnh và cùng đi vào.

Hai người vừa vào, chưa kịp quỳ xuống hành lễ thì đã nghe Hoàng đế bảo – "Bước đến gần hơn một chút, nơi đó xa quá, trẫm nhìn không rõ."

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh bước về phía trước, mãi đến khi cách long án không quá ba bước chân thì Hoàng đế mới gật đầu – "Đã thấy rồi."

Cả Tiểu Hoàng lẫn Ngao Thịnh đều cúi đầu nhìn xuống, bởi lẽ quy củ đầu tiên là thánh nhan không thể tùy tiện nhìn ngó, hoàng đế chưa cho ngươi ngẩng lên thì ngàn vạn lần không được ngẩng lên. Nếu chẳng may ngươi khiến thánh thượng phật ý thì cầm chắc sẽ bị chém đầu. Tiểu Hoàng chợt nghĩ, nếu Tư Đồ mà là người diện kiến hoàng đế thì dẫu có đến cả trăm cái đầu cũng chẳng đủ để chém.[3]

"Ngẩng đầu lên cho trẫm xem nào." – Hoàng đế ban lệnh, Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh cùng ngẩng dậy… bốn phía xung quanh đồng loạt có tiếng hít vào. Bá quan văn võ trong triều đều là cựu thần, vừa nhìn thấy dung nhan Tiểu Hoàng thì đều nhớ ngay đến Ân Tịch Ly của năm đó… thật sự là giống vô cùng.

Tiểu Hoàng chậm rãi ngước lên nhìn thẳng vào Hoàng đế, chợt nghĩ đến việc của năm đó, ông ta đã già đi nhiều lắm. Tiểu Hoàng nhìn khí sắc thì biết ông ta sẽ chẳng sống quá hai ba năm nữa. Thân thể của Hoàng đế thật sự không tốt.

Hoàng đế cũng nhìn Tiểu Hoàng, sau đó quay sang nhìn Ngao Thịnh – "Thái tử… một năm vừa rồi con làm tốt lắm."

Ngao Thịnh chợt cảm thấy hơi khó chịu trong lòng. Hoàng đế nhìn Tiểu Hoàng chăm chú là thế, ấy mà với mình chỉ liếc mắt một cái rồi thôi. Tuy vậy hắn vẫn không biểu lộ cảm xúc gì trên mặt – "Đa tạ phụ hoàng khích lệ."

Hoàng đế gật gù tỏ vẻ hài lòng với biểu hiện của Ngao Thịnh, lại nói tiếp với Hoàng Bán Tiên – "Nghe bảo Hoàng tiên sinh và Bảo chủ của Hắc Vân Bảo là Tư Đồ thành thân với nhau."

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt, không nghĩ đến vấn đề đầu tiên mà ông ta hỏi lại là chuyện này, nhưng rồi y vẫn gật đầu đáp – "Dạ phải!"

"À!" – hoàng đế thuận miệng buông một tiếng, sau đó mới đưa mắt nhìn chúng quan và hỏi – "Các khanh nhìn xem có giống không?"

Quần thần nhìn nhau rồi đồng loạt đáp – "Giống, thật sự rất giống."

Hoàng đế bật cười, cười rồi lại ho khan, càng lúc càng dữ dội hơn. Đúng lúc này có một tên người hầu từ phía sau tấm bình phong chạy đến dâng nước – "Hoàng thượng, xin người bảo trọng long thể."

Tiểu Hoàng ngước nhìn người nọ một cái liền sửng sốt… Người kia chính là kẻ hoàn toàn mất tích sau cái chết của Thụy Vương, Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh cũng liếc nhìn Tiểu Hoàng, đợi cho Hoàng đế dùng trà xong liền nhận lại chén và đứng một bên thị hầu.

"Đúng rồi, Thần Quý đâu?" – Hoàng đế đột nhiên hỏi Hạ Viêm Quảng – "Sao không thấy nó vào triều."

Hạ Viêm Quảng nhanh chóng bước ra giữa đại điện – "Bẩm Hoàng thượng, Nhị Hoàng tử hôm qua bị cảm phong hàn nên phải nghỉ ngơi."

Hoàng đế nhíu mày khẽ bảo – "Sao lại bệnh nữa rồi… Ai chà." – ông ta thở dài dặn dò Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi, con có rảnh rỗi thì đến thăm Nhị hoàng huynh đi."

"Dạ, sau khi hạ triều nhi thần sẽ đến ngay ạ." – Ngao Thịnh gật đầu.

"Dẫn cả Thái phó theo." – Hoàng đế nhìn Hoàng Bán Tiên – "Thái phó là người tài cao, nói không chừng có thể giúp Thần Quý chữa dứt bệnh." – nói xong liền phất tay – "Hôm nay đến đây thôi, còn ai có việc gì cần tấu không?"

Chúng thần đều lắc đầu, thế là Hoàng đế liền hạ lệnh bãi triều rồi rời đi.

Lần đầu tiên gặp mặt cũng không đến mức gian nan như Ngao Thịnh vẫn nghĩ, càng không nhìn ra được ý đồ của Hoàng đế là đâu. Hắn cùng Tiểu Hoàng rời khỏi đại điện, cùng sánh bước ra ngoài hoàng cung. Ngao Thịnh nhịn không được phải hỏi – "Sao chỉ hỏi có mấy câu rồi thôi?"

Tiểu Hoàng cũng không nói gì, chỉ hỏi lại – "Bao giờ thì đệ đi thăm Nhị hoàng tử?"

Ngao Thịnh bĩu môi – "Ăn trưa xong thì đi, thấy hắn, ta chẳng nuốt nổi cơm nữa."

Tiểu Hoàng lắc đầu níu hắn lại – "Vẫn nên đi ngay đi."

"Vì sao chứ?" – Ngao Thịnh có phần bất mãn – "Sao phải làm vậy."

Tiểu Hoàng kéo hắn lên xe ngựa – "Đệ nghe ta đi, ta cũng muốn xem sao."

Ngao Thịnh hết cách, đành đưa Tiểu Hoàng đến phủ đệ của Nhị hoàng tử Thần Quý. Hạ nhân sau khi đi bẩm báo liền dẫn đường cho hai người vào phủ… Tiểu Hoàng trông qua mà giật mình, phủ đệ của Nhị hoàng tử có vẻ đơn sơ, nhìn sao cũng không ra là nơi ở của một vị hoàng tử cả.

Ngao Thịnh nhìn ra băn khoăn của Tiểu Hoàng nên giải thích – "Bởi vì khi trước hắn thân cận với Thụy Vương quá, sau Thụy Vương tạo phản thất bại nên hắn phải làm ra vẻ thế này. Nói cho tốt lành hơn là tự mình sám hối."

Tiểu Hoàng gật đầu.

Hai người đi hết sân thì thấy có vài người đang vội vàng bước về phía họ, đi đầu nhóm người chính là Nhị hoàng tử, trông sắc diện quả nhiên là có bệnh trong người.

"Thần Quý tham kiến Thái tử." – Nhị hoàng tử vừa ho vừa hành lễ với Ngao Thịnh. Ngao Thịnh nhanh chóng tiến lên đỡ lấy y – "Hoàng huynh đang không khỏe, lẽ ra phải ở trong phòng nghỉ ngơi, cần gì phải ra đây đón tiếp chứ."

"À!" – Thần Quý lắc đầu thở dài – "Thần Quý nghe báo là Thái tử và Thái phó đến thăm, không ra thì thật thất lễ…" – nói xong liền đánh mắt sang chỗ Hoàng Bán Tiên – "Vị này là…"

Tiểu Hoàng mỉm cười chắp tay vái Thần Quý – "Tham kiến Nhị hoàng tử."

Nhị hoàng tử gật đầu cẩn thận nhìn Tiểu Hoàng – "Hoàng tiên sinh vẫn khỏe chứ? Từ sau khi từ biệt ở Hạc Minh sơn trang đến nay dễ cũng hai năm rồi còn gì."

Tiểu Hoàng cười gật đầu đáp lời – "Nhị hoàng tử vẫn khỏe chứ?"

"Ai chà… khỏe gì mà khỏe chứ?" – Thần Quý lắc đầu cười khổ – "Chỉ có Hoàng tiên sinh khỏe chứ ta đã là ngọn nến trước gió kéo chút hơi tàn thôi."

"Sao hoàng huynh lại nói thế?" – Ngao Thịnh trong lòng tự nhủ ngươi bệnh thật hay bệnh giả thì hôm nay khắc biết thôi – "Lần này phụ hoàng đặc biệt phái Hoàng tiên sinh đến xem bệnh cho huynh đấy."

"Ôi…" – sắc mặt Thần Quý hơi biến chuyển – "Hoàng tiên sinh biết xem bệnh ư?"

Ngao Thịnh cười – "Hoàng tiên sinh có một nửa là thần tiên mà." – Ngao Thịnh sấn thêm một bước, gần giọng với Thần Quý – "Trừ phi là không có bệnh, bằng ngược lại thì bệnh gì cũng có thể chữa khỏi cả."

Thần Quý cười nhẹ tỏ ra ngại ngùng – "Thái tử nói đùa rồi… Nào, mời vào trong."

Hai người tuy lòng nghĩ khác nhau nhưng trên mặt ai cũng vẽ ra nét tươi cười cùng bước vào thư phòng của nhị hoàng tử Thần Quý. Sau khi vào phòng, Thần Quý dặn dò người hầu dâng trà, mời Ngao Thịnh ngồi ở ghế trên.

Ngồi xuống nói chuyện được dăm ba câu thì Ngao Thịnh mời Tiểu Hoàng chẩn mạch cho Thần Quý xem thế nào. Thần Quý vốn định từ chối, nhưng Ngao Thịnh lại nửa thật nửa đùa mà bảo rằng – "Đây là lời phụ hoàng dặn dò, chúng ta còn phải trở về bẩm báo kết quả cho người."

Sắc mặt Thần Quý càng lúc càng khó coi, Tiểu Hoàng mỉm cười bước lên phía trước – "Nhị hoàng tử chớ quá lo lắng, cứ để ta bắt mạch là được rồi."

Thần Quý gật đầu, đặt tay lên bàn. Tiểu Hoàng ấn tay vào mạch của Thần Quý, trầm lặng theo dõi chốc lát rồi rút tay về, sau đó bảo – "Bệnh tình của Nhị hoàng tử quả thật rất nặng."

Nét mặt của cả Ngao Thịnh lẫn Thần Quý nhất thời cùng giống hệt như nhau. Ngao Thịnh vội hỏi – "Bệnh tình của hoàng huynh sao rồi?"

Tiểu Hoằng thấy sắc diện Thần Quý đã trắng bệch ra, liền hỏi – "Chẳng hay có phải Nhị hoàng tử đã từng dùng các loại thuốc có tính nhiệt trong một thời gian dài?"

Thần Quý nhướn mày, gật đầu – "Đúng là trước đây có dùng không ít… nhưng đã ngừng hơn cả năm rồi."

Tiểu Hoàng thở dài – "Chỉ e, đã ăn sâu vào thể tạng rồi."

Sắc mặt Thần Quý mỗi lúc một trắng thêm – "Vậy… có cách nào chữa được không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi đáp – "Chỉ sợ là … khó lắm."

Một câu nói ra như thể gáo nước lạnh dội xuống đầu Thần Quý, trong thoáng chốc tay chân hắn trở nên lạnh ngắt hết… Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh ngồi thêm một lát, thấy Thần Quý có vẻ không yên lòng bèn đứng dậy cáo từ.

Hai người lên xe quay lại phủ Thái tử, Ngao Thịnh cau mày – "Ta cứ nghĩ hắn giả bệnh, ai ngờ đâu lại là thật."

Tiểu Hoàng thản nhiên đáp – "Đệ không nghĩ sai đâu, hắn thật sự giả bệnh đấy."

"A?" – Ngao Thịnh giật mình – "Vậy sao huynh lại bảo bệnh của hắn nặng lắm."

Tiểu Hoàng lắc đầu cười nhẹ – "Phụ hoàng đệ bảo chúng ta đến xem bệnh cho Thần Quý là muốn vạch trần chuyện giả bệnh của hắn, khơi mào ra chuyện tranh đấu giữa hai bên."

Ngao Thịnh chợt hiểu ra – "À… huynh bảo hắn bệnh nặng là cố tình để hắn nảy sinh lòng nghi ngờ. Nhưng hắn thật sự mắc mưu dễ dàng vậy sao?"

Tiểu Hoàng gật gù – "Thật ra lúc trước Thần Quý đích thật đã sử dụng nhiều thứ thuốc có hại cho cơ thể hắn, cho nên một năm qua hắn như thế là nhằm để chữa bệnh."

"Thì ra là thế." – Ngao Thịnh vỡ lẽ – "Chả trách sao một năm hắn và Hạ Viêm Quảng lại thủ thế như vậy."

Tiểu Hoàng nhìn Ngao Thịnh – "Đã lâu như thế, Thần Quý hẳn đã mời rất nhiều ngự y trong triều đến chữa trị ình."

Ngao Thịnh cười – "Nhưng dù cho là ngự y nào nói hắn không sao thì hắn vẫn chưa an tâm, đúng không?"

Tiểu Hoàng tựa lưng vào ghế ngồi – "Đúng!"

—

Chú thích:

[1] Mãng bào là triều phục dành cho quan lại thời phong kiến xưa ở Trung Quốc, thậm chí những người phụ nữ nếu được phong danh hào thì cũng có thể mặc loại trang phục này. Sở dĩ gọi là mãng bào vì trên áo có thêu hoa văn hình rắn hoặc trăn.

[2] Đây là mũ đội đầu dành cho quan lại khi xưa. Tóc sẽ búi cao, dùng chiếc mũ quan này trùm quanh tóc, cố định bằng trâm.

[3] Theo quy định của thời phong kiến thì khi vào chầu vua tất cả mọi người phải cúi mặt xuống, không được nhìn mặt vua, trừ phi được cho phép.

182. Chương 91: Bộc Phát Nghi Ngờ

Đêm đó, mã xa của Hoàng thượng trên đường hồi kinh thì bị chặn lại. Chả biết vì mấy hôm trước trời đổ mưa to, hay vì nguyên nhân gì khác mà có rất nhiều tảng đá từ trên sườn núi lăn xuống, chẹn ngang đường.

Hoàng đế ngồi bên trong xe nghe trưởng thị vệ bẩm báo lại rằng – "Ít nhất phải hai canh giờ mới có thể thông đường được ạ."

Hoàng đế chậm rãi xoay hai quả cầu đá trong tay, gật đầu bảo – "Vậy các ngươi cứ làm đi, trẫm chờ."

Trưởng thị vệ nơm nớp lui xuống. Hoàng đế ho khan vài tiếng, một kẻ hầu cận vội vàng dâng nước lên – "Hoàng thượng, thỉnh người dùng nước."

Hoàng đế gật nhẹ, vươn tay đón lấy chén nước nhấp một ngụm, sau đó hỏi nhạt – "Ngươi đã gặp qua thằng bé ấy?"

"Dạ!" – kẻ ấy cúi đầu đáp.

"Có khả ái không?" – lão hoàng đế nhìn chằm chằm vào hai quả cầu trong tay mình.

"Dạ!" – kẻ kia gật lia lịa – "Vô cùng được lòng người khác ạ."

"Quả nhiên là thế thật sao?" – hoàng đế ngẩng lên, lưng tựa vào tấm đệm – "Năm ấy khi ta gặp nó thì nó hẳng còn nhỏ lắm, bây giờ hẳn đã trưởng thành rồi…Mười chín tuổi à, năm xưa khi gặp y thì y cũng vừa mười chín tuổi, ta vẫn còn nhớ kỹ dáng vẻ của y mà."

Kẻ hầu cận nhẹ nhàng đỡ vai hoàng đế – "Trí nhớ của bệ hạ thật tốt."

Hoàng đế mỉm cười, thản nhiên bảo – "Không phải trí nhớ trẫm tốt, mà kẻ ấy thật khiến người ta không thể quên được."

…

Sau khi cùng Ngao Thịnh trở lại hành cung, Tiểu Hoàng xuống xe, đi theo Ngao Thịnh vào thư phòng. Tiểu Hoàng xem qua mấy quyển sách Ngao Thịnh đương đọc dở chừng, xem cả mấy bản chữ hắn viết, vui mừng nhận ra đệ đệ mình đã trưởng thành nhiều, đối với tình hình hiện giờ có cách lý giải rất độc đáo, phương pháp hành xử cũng mới mẻ. Quả nhiên là một nhân tài hiếm thấy.

"Tư Đồ không đến cùng với huynh ư?" – Ngao Thịnh hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng hơi mỉm cười nhưng không đáp, chỉ gọi Ngao Thịnh đến ngồi bên cạnh mình, từ tốn hỏi hắn những chuyện đã xảy ra suốt một năm qua. Ngao Thịnh kể lại tất cả với Tiểu Hoàng, y nghe xong thì gật đầu.

"Hạ Viêm Quảng và Nhị hoàng huynh thời gian gần đây rất an phận." – Ngao Thịnh nhìn Tiểu Hoàng hơi lo lắng – "Ta cảm thấy bọn họ thật ra là đang chuẩn bị lực lượng. Theo đúng lý mà nói thì năm nay phụ hoàng sẽ thoái vị nhường ngôi cho ta…hẳn họ sẽ không từ bỏ mưu đồ dễ dàng vậy đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Đợi ngày mai tiến cung rồi tính sau…đêm nay đệ nghỉ ngơi sớm đi."

Ngao Thịnh tiễn Tiểu Hoàng ra cửa, Tiểu Hoàng bảo hắn không cần tiễn, nhưng hắn vẫn đưa y đến tận biệt viện – "Hoàng Hoàng, ngày mai gặp phụ hoàng rồi, có cần chuẩn bị gì không? Ta tiến cung đã một năm nhưng cùng lắm chỉ nhận được thủ dụ của lão thôi…ngày mai là lần đầu tiên ta gặp lão ấy."

Tiểu Hoàng vỗ vai Ngao Thịnh – "Đừng lo lắng quá, cứ thong dong tự tại thì tốt rồi."

"Thong dong tự tại?" – Ngao Thịnh tỏ ra không hiểu – "Hiện giờ đầu óc ta cứ trống trơn cả, chả biết phải ứng đối thế nào nữa."

"Chính như thế mới hay đấy." – Tiểu Hoàng cười – "Nếu ngay cả đệ mà cũng không biết mình đang suy nghĩ gì thì người khác làm sao đoán ra được."

Ngao Thịnh sửng sốt, sau đó bật cười tự giễu – "Huynh nói phải nhỉ?" – nói rồi thì cáo từ rời đi.

Tiểu Hoàng chờ Ngao Thịnh đi khuất dáng rồi mà vẫn không vào nhà, chỉ thất thần ngồi một mình ngay sân viện.

"Làm sao thế?" – có tiếng Tư Đồ vang lên – "Đã hài lòng với tên đệ đệ này chưa?"

Tiểu Hoàng quay sang nhìn Tư Đồ – "Có chuyện gì với Tương Thanh thế?"

Tư Đồ nhún vai – "Làm sao ta biết được chứ."

"Huynh đã gặp mặt huynh ấy rồi mà. Huynh kể cho ta nghe đi." – Tiểu Hoàng hỏi.

"Y chỉ bảo muốn quay về Hắc Vân Bảo, còn hỏi cả về Hân Hân nữa." – Tư Đồ tỏ ra bất đắc dĩ – "Chẳng biết có phải do đã lâu không gặp không, nhưng sao ta cứ có cảm giác khác lạ so với trước kia."

Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Con người ai cũng phải thay đổi cả mà. Nếu cứ ở cạnh bên nhau thì không biết, nhưng xa cách một thời gian thì sẽ nhận ra thôi."

"Nói có lý lắm." – Tư Đồ ngồi xuống ôm lấy Tiểu Hoàng – "Hệt như ngươi vậy, trước kia đến cả nhìn ta cũng không dám, nhưng bây giờ hở chút là giơ tay đánh ngay."

Hai người ngồi trong sân một chốc, sau đó Tiểu Hoàng đứng dậy kéo Tư Đồ vào phòng, bàn bạc chuyện trò chặp hồi rồi tắt đèn nghỉ ngơi.

Một đêm yên lành trôi qua. Sáng sớm hôm sau có người đến truyền chỉ rằng Hoàng đế triệu kiến Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh.

"Hẳn là đêm qua lão bị kẹt lại trên đường lâu lắm đây." – Tư Đồ nhỏ giọng – "Sớm thế mà đã tuyên triệu các ngươi, đủ thấy lão sốt ruột ra sao rồi."

Tiểu Hoàng gật đầu đồng tình.

Tư Đồ kề sát vào và hỏi – "Ngươi đoán xem lão gấp rút như thế là muốn gặp Ngao Thịnh hay là gặp ngươi?"

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ – "Người mà ông ta thật sự muốn gặp không phải ta cũng không phải Ngao Thịnh." – nói xong liền thay y phục thái phó, ấy bởi vì Hoàng đế có lệnh cho Tiểu Hoàng phải vận quan phục mà nhập triều.

Tiểu Hoàng vào phòng trong thay đổi triều phục, Tư Đồ cũng nằng nặc đòi vào theo. Tiểu Hoàng không từ chối được đành phải để cho hắn vào.

"Thật ngứa mắt!" – Tư Đồ cầm lấy bộ quan phục thái phó lên – "Là màu trắng."

Tiểu Hoàng cũng thấy hơi khó hiểu – "Vì sao lại là mãng bào[1] nhỉ?"

Tư Đồ nghĩ ngợi rồi cười lạnh – "Tiên Tiên, trang phục thế này nhìn có quen mắt không?"

Tiểu Hoàng nhíu mày không nói gì.

"Có còn nhớ bức họa Ân Tịch Ly mà chúng ta từng có dịp thấy qua không?" – Tư Đồ hỏi – "Tuy rằng màu sắc không giống lắm, nhưng kiểu dáng thì y hệt như thế."

Tiểu Hoàng tuy lòng không muốn nhưng vẫn phải cởi áo khoác ngoài ra, thay bộ triều phục màu trắng vào…Triều phục tuy rằng thuần một màu trắng, nhưng lại có hoa văn được thêu chỉ bạc trông rất đẹp, đai lưng thắt ngang hông cũng được nạm vàng khảm ngọc quý giá. Quan mão trên tóc còn có một cây trâm bạch ngọc tinh xảo nữa…[2] Nhìn lại Tiểu Hoàng đẹp cứ như thiên tiên trên trời vậy.

Tư Đồ có chút bực bội – "Con bà nó, ăn mặc đẹp như thế mà lại để cho lão quỷ kia xem."

Tiểu Hoàng nở nụ cười véo mặt Tư Đồ – "Không phải đã cho huynh xem trước đấy ư."

Tư Đồ đắc ý bảo – "Thế này thì có sá gì, dù sao bộ dạng khi cởi hết ra cũng chỉ có mình ta thấy được mà." – một câu nói ra lập tức đổi lấy vẻ mặt đỏ bừng bừng của Tiểu Hoàng. Y thẹn quá liền nhấc chân đá hắn một cước.

Vốn dĩ cứ tưởng khi phải tiến cung thì không khí sẽ căng thẳng lắm, nhưng sau khi Tư Đồ và Tiểu Hoàng đùa với nhau xong thì Tiểu Hoàng bình tĩnh lại hẳn. Trước lúc đi, Tư Đồ hôn nhẹ lên trán Tiểu Hoàng và dặn – "Ta ở ngay gần đấy, nếu ngươi thấy lão hoàng đế kia ngứa mắt thì cứ gọi to một tiếng, ta xông ra giết lão ngay."

Tiểu Hoàng mỉm cười gật đầu, cùng Ngao Thịnh lên xe tiến cung diện thánh.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hoàng tiến cung. Cấm cung trong mắt y thật nghiêm cẩn với những dải tường cao và dài hun hút. Y không rõ vì sao có nhiều người cứ muốn bước vào nơi này như thế. Hoàng cung trông qua cứ như một mê cung, dù đi bất cứ nơi đâu cũng không tìm thấy lối ra, khiến người ta không làm sao thở nổi.

Xe đi một chốc thì ngừng lại ở trước bậc thang dẫn lên chính điện. Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh xuống xe, quan trông cửa bước vào thông truyền trước, sau đó mới có tiếng của tầng tầng lớp lớp thị vệ truyền lời ra – "Tuyên Thái tử cùng Thái phó vào điện."

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đưa mắt nhìn nhau, thu hết bình tĩnh và cùng đi vào.

Hai người vừa vào, chưa kịp quỳ xuống hành lễ thì đã nghe Hoàng đế bảo – "Bước đến gần hơn một chút, nơi đó xa quá, trẫm nhìn không rõ."

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh bước về phía trước, mãi đến khi cách long án không quá ba bước chân thì Hoàng đế mới gật đầu – "Đã thấy rồi."

Cả Tiểu Hoàng lẫn Ngao Thịnh đều cúi đầu nhìn xuống, bởi lẽ quy củ đầu tiên là thánh nhan[3] không thể tùy tiện nhìn ngó, hoàng đế chưa cho ngươi ngẩng lên thì ngàn vạn lần không được ngẩng lên. Nếu chẳng may ngươi khiến thánh thượng phật ý thì cầm chắc sẽ bị chém đầu. Tiểu Hoàng chợt nghĩ, nếu Tư Đồ mà là người diện kiến hoàng đế thì dẫu có đến cả trăm cái đầu cũng chẳng đủ để chém.

"Ngẩng đầu lên cho trẫm xem nào." – Hoàng đế ban lệnh, Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh cùng ngẩng dậy…bốn phía xung quanh đồng loạt có tiếng hít vào. Bá quan văn võ trong triều đều là cựu thần, vừa nhìn thấy dung nhan Tiểu Hoàng thì đều nhớ ngay đến Ân Tịch Ly của năm đó…thật sự là giống vô cùng.

Tiểu Hoàng chậm rãi ngước lên nhìn thẳng vào Hoàng đế, chợt nghĩ đến việc của năm đó, ông ta đã già đi nhiều lắm. Tiểu Hoàng nhìn khí sắc thì biết ông ta sẽ chẳng sống quá hai ba năm nữa. Thân thể của Hoàng đế thật sự không tốt.

Hoàng đế cũng nhìn Tiểu Hoàng, sau đó quay sang nhìn Ngao Thịnh – "Thái tử…một năm vừa rồi con làm tốt lắm."

Ngao Thịnh chợt cảm thấy hơi khó chịu trong lòng. Hoàng đế nhìn Tiểu Hoàng chăm chú là thế, ấy mà với mình chỉ liếc mắt một cái rồi thôi. Tuy vậy hắn vẫn không biểu lộ cảm xúc gì trên mặt – "Đa tạ phụ hoàng khích lệ."

Hoàng đế gật gù tỏ vẻ hài lòng với biểu hiện của Ngao Thịnh, lại nói tiếp với Hoàng Bán Tiên – "Nghe bảo Hoàng tiên sinh và Bảo chủ của Hắc Vân Bảo là Tư Đồ thành thân với nhau."

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt, không nghĩ đến vấn đề đầu tiên mà ông ta hỏi lại là chuyện này, nhưng rồi y vẫn gật đầu đáp – "Dạ phải!"

"À!" – hoàng đế thuận miệng buông một tiếng, sau đó mới đưa mắt nhìn chúng quan và hỏi – "Các khanh nhìn xem có giống không?"

Quần thần nhìn nhau rồi đồng loạt đáp – "Giống, thật sự rất giống."

Hoàng đế bật cười, cười rồi lại ho khan, càng lúc càng dữ dội hơn. Đúng lúc này có một tên người hầu từ phía sau tấm bình phong chạy đến dâng nước – "Hoàng thượng, xin người bảo trọng long thể."

Tiểu Hoàng ngước nhìn người nọ một cái liền sửng sốt…Người kia chính là kẻ hoàn toàn mất tích sau cái chết của Thụy Vương, Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh cũng liếc nhìn Tiểu Hoàng, đợi cho Hoàng đế dùng trà xong liền nhận lại chén và đứng một bên thị hầu.

"Đúng rồi, Thần Quý đâu?" – Hoàng đế đột nhiên hỏi Hạ Viêm Quảng – "Sao không thấy nó vào triều."

Hạ Viêm Quảng nhanh chóng bước ra giữa đại điện – "Bẩm Hoàng thượng, Nhị Hoàng tử hôm qua bị cảm phong hàn nên phải nghỉ ngơi."

Hoàng đế nhíu mày khẽ bảo – "Sao lại bệnh nữa rồi…Ai chà." – ông ta thở dài dặn dò Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi, con có rảnh rỗi thì đến thăm Nhị hoàng huynh đi."

"Dạ, sau khi hạ triều nhi thần sẽ đến ngay ạ." – Ngao Thịnh gật đầu.

"Dẫn cả Thái phó theo." – Hoàng đế nhìn Hoàng Bán Tiên – "Thái phó là người tài cao, nói không chừng có thể giúp Thần Quý chữa dứt bệnh." – nói xong liền phất tay – "Hôm nay đến đây thôi, còn ai có việc gì cần tấu không?"

Chúng thần đều lắc đầu, thế là Hoàng đế liền hạ lệnh bãi triều rồi rời đi.

Lần đầu tiên gặp mặt cũng không đến mức gian nan như Ngao Thịnh vẫn nghĩ, càng không nhìn ra được ý đồ của Hoàng đế là đâu. Hắn cùng Tiểu Hoàng rời khỏi đại điện, cùng sánh bước ra ngoài hoàng cung. Ngao Thịnh nhịn không được phải hỏi – "Sao chỉ hỏi có mấy câu rồi thôi?"

Tiểu Hoàng cũng không nói gì, chỉ hỏi lại – "Bao giờ thì đệ đi thăm Nhị hoàng tử?"

Ngao Thịnh bĩu môi – "Ăn trưa xong thì đi, thấy hắn ta chẳng nuốt nổi cơm nữa."

Tiểu Hoàng lắc đầu níu hắn lại – "Vẫn nên đi ngay đi."

"Vì sao chứ?" – Ngao Thịnh có phần bất mãn – "Sao phải làm vậy."

Tiểu Hoàng kéo hắn lên xe ngựa – "Đệ nghe ta đi, ta cũng muốn xem sao."

Ngao Thịnh hết cách, đành đưa Tiểu Hoàng đến phủ đệ của Nhị hoàng tử Thần Quý. Hạ nhân sau khi đi bẩm báo liền dẫn đường cho hai người vào phủ…Tiểu Hoàng trông qua mà giật mình, phủ đệ của Nhị hoàng tử có vẻ đơn sơ, nhìn sao cũng không ra là nơi ở của một vị hoàng tử cả.

Ngao Thịnh nhìn ra băn khoăn của Tiểu Hoàng nên giải thích – "Bởi vì khi trước hắn thân cận với Thụy Vương quá, sau Thụy Vương tạo phản thất bại nên hắn phải làm ra vẻ thế này. Nói cho tốt lành hơn là tự mình sám hối."

Tiểu Hoàng gật đầu.

Hai người đi hết sân thì thấy có vài người đang vội vàng bước về phía họ, đi đầu nhóm người chính là Nhị hoàng tử, trông sắc diện quả nhiên là có bệnh trong người.

"Thần Quý tham kiến Thái tử." – Nhị hoàng tử vừa ho vừa hành lễ với Ngao Thịnh. Ngao Thịnh nhanh chóng tiến lên đỡ lấy y – "Hoàng huynh đang không khỏe, lẽ ra phải ở trong phòng nghỉ ngơi, cần gì phải ra đây đón tiếp chứ."

"À!" – Thần Quý lắc đầu thở dài – "Thần Quý nghe báo là Thái tử và Thái phó đến thăm, không ra thì thật thất lễ…" – nói xong liền đánh mắt sang chỗ Hoàng Bán Tiên – "Vị này là…"

Tiểu Hoàng mỉm cười chắp tay vái Thần Quý – "Tham kiến Nhị hoàng tử."

Nhị hoàng tử gật đầu cẩn thận nhìn Tiểu Hoàng – "Hoàng tiên sinh vẫn khỏe chứ? Từ sau khi từ biệt ở Hạc Minh sơn trang đến nay dễ cũng hai năm rồi còn gì."

Tiểu Hoàng cười gật đầu đáp lời – "Nhị hoàng tử vẫn khỏe chứ?"

"Ai chà…khỏe gì mà khỏe chứ?" – Thần Quý lắc đầu cười khổ – "Chỉ có Hoàng tiên sinh khỏe chứ ta đã là ngọn nến trước gió kéo chút hơi tàn thôi."

"Sao hoàng huynh lại nói thế?" – Ngao Thịnh trong lòng tự nhủ ngươi bệnh thật hay bệnh giả thì hôm nay khắc biết thôi – "Lần này phụ hoàng đặc biệt phái Hoàng tiên sinh đến xem bệnh cho huynh đấy."

"Ôi…" – sắc mặt Thần Quý hơi biến chuyển – "Hoàng tiên sinh biết xem bệnh ư?"

Ngao Thịnh cười – "Hoàng tiên sinh có một nửa là thần tiên mà." – Ngao Thịnh sấn thêm một bước, gần giọng với Thần Quý – "Trừ phi là không có bệnh, bằng ngược lại thì bệnh gì cũng có thể chữa khỏi cả."

Thần Quý cười nhẹ tỏ ra ngại ngùng – "Thái tử nói đùa rồi…Nào, mời vào trong."

Hai người tuy lòng nghĩ khác nhau nhưng trên mặt ai cũng vẽ ra nét tươi cười cùng bước vào thư phòng của nhị hoàng tử Thần Quý. Sau khi vào phòng, Thần Quý dặn dò người hầu dâng trà, mời Ngao Thịnh ngồi ở ghế trên.

Ngồi xuống nói chuyện được dăm ba câu thì Ngao Thịnh mời Tiểu Hoàng chẩn mạch cho Thần Quý xem thế nào. Thần Quý vốn định từ chối, nhưng Ngao Thịnh lại nửa thật nửa đùa mà bảo rằng – "Đây là lời phụ hoàng dặn dò, chúng ta còn phải trở về bẩm báo kết quả cho người."

Sắc mặt Thần Quý càng lúc càng khó coi, Tiểu Hoàng mỉm cười bước lên phía trước – "Nhị hoàng tử chớ quá lo lắng, cứ để ta bắt mạch là được rồi."

Thần Quý gật đầu, đặt tay lên bàn. Tiểu Hoàng ấn tay vào mạch của Thần Quý, trầm lặng theo dõi chốc lát rồi rút tay về, sau đó bảo – "Bệnh tình của Nhị hoàng tử quả thật rất nặng."

Nét mặt của cả Ngao Thịnh lẫn Thần Quý nhất thời cùng giống hệt như nhau. Ngao Thịnh vội hỏi – "Bệnh tình của hoàng huynh sao rồi?"

Tiểu Hoằng thấy sắc diện Thần Quý đã trắng bệch ra, liền hỏi – "Chẳng hay có phải Nhị hoàng tử đã từng dùng các loại thuốc có tính nhiệt trong một thời gian dài?"

Thần Quý nhướn mày, gật đầu – "Đúng là trước đây có dùng không ít…nhưng đã ngừng hơn cả năm rồi."

Tiểu Hoàng thở dài – "Chỉ e, đã ăn sâu vào thể tạng rồi."

Sắc mặt Thần Quý mỗi lúc một trắng thêm – "Vậy…có cách nào chữa được không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi đáp – "Chỉ sợ là…khó lắm."

Một câu nói ra như thể gáo nước lạnh dội xuống đầu Thần Quý, trong thoáng chốc tay chân hắn trở nên lạnh ngắt hết…Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh ngồi thêm một lát, thấy Thần Quý có vẻ không yên lòng bèn đứng dậy cáo từ.

Hai người lên xe quay lại phủ Thái tử, Ngao Thịnh cau mày – "Ta cứ nghĩ hắn giả bệnh, ai ngờ đâu lại là thật."

Tiểu Hoàng thản nhiên đáp – "Đệ không nghĩ sai đâu, hắn thật sự giả bệnh đấy."

"A?" – Ngao Thịnh giật mình – "Vậy sao huynh lại bảo bệnh của hắn nặng lắm."

Tiểu Hoàng lắc đầu cười nhẹ – "Phụ hoàng đệ bảo chúng ta đến xem bệnh cho Thần Quý là muốn vạch trần chuyện giả bệnh của hắn, khơi mào ra chuyện tranh đấu giữa hai bên."

Ngao Thịnh chợt hiểu ra – "À…huynh bảo hắn bệnh nặng là cố tình để hắn nảy sinh lòng nghi ngờ. Nhưng hắn thật sự mắc mưu dễ dàng vậy sao?"

Tiểu Hoàng gật gù – "Thật ra lúc trước Thần Quý đích thật đã sử dụng nhiều thứ thuốc có hại cho cơ thể hắn, cho nên một năm qua hắn như thế là nhằm để chữa bệnh."

"Thì ra là thế." – Ngao Thịnh vỡ lẽ – "Chả trách sao một năm hắn và Hạ Viêm Quảng lại thủ thế như vậy."

Tiểu Hoàng nhìn Ngao Thịnh – "Đã lâu như thế, Thần Quý hẳn đã mời rất nhiều ngự y trong triều đến chữa trị cho mình."

Ngao Thịnh cười – "Nhưng dù cho là ngự y nào nói hắn không sao thì hắn vẫn chưa an tâm, đúng không?"

Tiểu Hoàng tựa lưng vào ghế ngồi – "Đúng!"

183. Chương 92

Chương 92 | Thoảng như mây khói

– Quá nhãn vân yên –

Lúc Tiểu Hoàng trở lại biệt viện thì thấy hơi đau đầu, bèn vào phòng ngồi xuống bên bàn tự day ấn huyệt thái dương của mình, có phần chua xót trong lòng, mà cổ họng cũng rát rạt khó chịu,

"Mệt sao?"

Kỳ thật lúc Tiểu Hoàng nghe được giọng nói cũng nhận ra đấy là Tư Đồ rồi, nhưng vẫn bị dọa cho hết hồn.

"Sao thế?" – Tư Đồ nhanh nhẹn ngồi vào cạnh bên, ôm lấy Tiểu Hoàng đặt lên đùi mình – "Bị dọa à?"

Tiểu Hoàng lắc đầu tựa vào lòng Tư Đồ, ngẩn người ra.

Tư Đồ nhẹ nhàng giúp y day huyệt thái dương – "Sao lại lo lắng như thế?"

Tiểu Hoàng thả lỏng cả người để cho Tư Đồ ôm, Tư Đồ lại sờ sờ cánh tay y hệt như sờ một con mèo nhỏ – "Tiên Tiên, ai làm ngươi sợ nào?"

Tiểu Hoàng càng vùi sâu vào lòng Tư Đồ hơn.

"Ngươi nói cho ta biết đi, lão tử đi giết hắn." – Tư Đồ gầm gừ – "Ngươi nói xem, muốn hầm chín hay lăn tái?"

Tiểu Hoàng nhịn không được phải bật cười, vươn tay cầm lấy tay Tư Đồ – "Không có việc gì đâu, chỉ là lần đầu tiên gặp hoàng đế nên có hơi lo lắng. Ông ta so với tưởng tượng của ta còn khó đối phó hơn."

Tư Đồ gật đầu hỏi lại – "Muốn hầm chín hay lăn tái hử?"

Tiên Tiên cười vỗ vỗ hắn, tâm tình cũng tốt hẳn lên.

"Bệnh của hoàng đế thật sự nghiêm trọng." – Tiểu Hoàng kể – "Xem chừng ông ta sẽ hành động sớm."

"Có một chuyện ta vẫn chưa hiểu được." – Tư Đồ hỏi – "Lão ta như thế thì cần chi phải khiến cho hai đứa con tranh đấu đến ngươi chết ta sống, sau đó chính mình cũng chẳng thể kéo dài tính mệnh? Lão ta thật sự muốn gì chứ? Sống ngày yên ổn quá nên sinh nhàm chán à?"

"Ta cũng chỉ đoán thôi, không chắc là đúng, dù sao lòng người khó liệu, ông ta thật sự muốn gì thì chỉ có ông ta mới biết." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Nhưng đến cả Viên Thần Quý kia cũng không dễ đối phó."

"Hiển nhiên rồi." – Tư Đồ bĩu môi – "Sói cha đương nhiên phải sinh ra sói con rồi."

"Nhưng hình như Ngao Thịnh không để y vào mắt lắm." – Tiểu Hoàng cọ quậy trong lòng Tư Đồ, chọn ình một tư thế thoải mái. Tư Đồ cúi xuống hôn y – "Thằng oắt kia cũng là sói con, nó có từng để ai vào mắt đâu."

"Không hẳn như thế." – Tiểu Hoàng cân nhắc lời nói – "Cứ như là nó nắm chắc có cách đối phó với bọn họ vậy."

"Hửm?" – Tư Đồ không khỏi khen thầm – "Nói thật ra thằng nhóc này chỉ sau một năm đã lột xác, đúng là bất ngờ. Ta nhìn qua thấy công phu nó cũng tiến bộ, chắc là theo Tương Thanh học đấy."

"Phải rồi, nhắc đến Tương Thanh." – Tiểu Hoàng vịn vai Tư Đồ – "Sao ta không thấy huynh ấy đi cùng Thịnh Nhi?"

Tư Đồ còn chưa mở miệng đã ngoảnh ra phía ngoài, Ngao Thịnh đang hớt hơ hớt hải chạy vào hỏi hai người – "Thanh có ở đây không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, Tư Đồ thì đáp – Ta mới nhìn thấy y và Mộc Lăng cùng đi rồi."

"Mộc Lăng?" – Ngao Thịnh khẽ nhíu mày – "Bọn họ rất thân với nhau sao?"

Tiểu Hoàng vừa định lên tiếng thì bị Tư Đồ véo nhẹ hông một cái, bao nhiêu lời định nói đều nghẹn lại hết. Tư Đồ cười bảo – "Đương nhiên rồi, Tương Thanh đi theo Mộc Lăng từ nhỏ đến lớn, tình cảm đôi bên rất tốt."

Ngao Thịnh chau mày, hậm hực bỏ đi.

Tiểu Hoàng ngây ra hỏi Tư Đồ – "Có thật vậy không? Sao ta cảm thấy Mộc Lăng với Tương Thanh cứ như nước với lửa ấy, gặp nhau nói không quá ba câu đã cãi nhau rồi."

Tư Đồ lắc đầu nựng nhẹ cằm Tiểu Hoàng – "Ngươi đúng là thật thà quá đi. Ta gạt nó đó."

"Tại sao chứ?" – Tiểu Hoàng tỏ ra khó hiểu.

Tư Đồ ngẫm nghĩ rồi bảo – "Tương Thanh ở bên phía viện của Ngao Thịnh, mà nơi ấy chỉ có một gian phòng thôi… huống hồ gần đây Tương Thanh lại thay đổi, chắc chắn là có can hệ đến thằng oắt quỷ quái kia."

"Ý huynh là Ngao Thịnh đã làm ra việc gì phật lòng Tương Thanh ư?" – Tiểu Hoàng trầm tư – "Không đúng đâu, Tương Thanh giỏi võ thế mà, sẽ không thể bị ăn hiếp được."

"Ai chà!" – Tư Đồ lại lắc đầu – "Ngươi có biết vì sao tên đầu gỗ kia rất thích trêu chọc Tương Thanh không?"

Tiểu Hoàng nhỏ giọng đáp – "Mộc Lăng thì ai mà chả trêu…"

"Y luôn thích chọn người thành thật để trêu. Ngươi đừng thấy võ công Tương Thanh tốt mà lầm, y cũng là người thành thật, còn thằng sói con kia lại tinh ranh, không có gì đảm bảo Tương Thanh không bị bắt nạt đâu."

Tiểu Hoàng tỏ ra khó xử – "Huynh đừng nói thế chứ, nó là đệ đệ của ta, nếu nó mà tinh ranh thì ta đây cũng có tốt lành gì đâu."

"Làm sao mà giống được." – Tư Đồ ôm chầm lấy Tiểu Hoàng – "Ngươi là thần tiên hạ phàm, cha mẹ sinh con trời sinh tính mà, đâu thể giống nhau được, làm gì có ai sánh được với ngươi chứ?"

Tư Đồ nói xong liền nhào đến ôm Tiểu Hoàng, bắt đầu ăn đậu hũ.

Đến lúc dùng bữa chiều thì trong cung chợt có người đến truyền lệnh, rằng Hoàng thượng hạ lệnh cho Tiểu Hoàng tiến cung cùng ngắm trăng.

Tư Đồ ngẩng lên nhìn bầu trời mịt mờ tăm tối, mây cũng dày đặc, đào đâu ra trăng mà ngắm chứ – "Ta đi theo ngươi, nếu lão già đó mà dám động vào một sợi tóc của ngươi là ta lấy mạng lão ngay."

Tiểu Hoàng tỏ ra bất đắc dĩ – "Ông ta chỉ muốn thử một chút, sẽ không làm gì xằng bậy đâu, huynh yên tâm đi." – nói xong liền thay y phục lên xe ngựa vào cung.

Xe ngựa theo lối cửa hông tiến vào nội cung, đến trước cửa hoa viên thì dừng lại. Tiểu Hoàng xuống xe, nhìn thấy hoàng thượng vận y phục thường ngày, đang ngồi ở đình chờ đợi.

Tiểu Hoàng bước đến, đang định hành lễ thì hoàng đế khoát tay bảo thôi – "Cùng đi với ta một lát."

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ gật đầu. Hoàng đế đứng dậy dẫn Tiểu Hoàng đi dọc theo lối mòn trong hoa viên, thẳng một đường mà bước.

"Mười chín rồi phải không?" – vừa đi, Hoàng đế vừa hỏi.

"Vâng!" – Tiểu Hoàng đáp.

"Tư Đồ đối xử với ngươi có tốt không?" – Hoàng đế hỏi tiếp.

Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Tốt lắm!"

Sau đó không khí rơi vào sự trầm mặc. Hoàng đế dẫn Tiểu Hoàng đến một chiếc bàn đá bên cạnh ao sen, trên bàn có bày sẵn một vò rượu cùng vài món bánh ngọt.

"Ngồi đi!" – Hoàng đế bảo Tiểu Hoàng ngồi xuống, rót cho y một chén rượu. Vừa nghe qua hương thơm thì Tiểu Hoàng đã biết đó là Lê Hoa Bạch, loại rượu mà Ân Tịch Ly thích nhất.

"Đã lâu rồi ta không đến nơi này uống rượu." – Hoàng đế nâng chén lên cạn.

Tiểu Hoàng cũng nhấp một ngụm, đây là loại rượu ngon nhất, hương hoa lê tỏa ra ngan ngát, lại ngoảnh mặt nhìn bốn phía, quả nhiên là hoa lê nở trắng đầy cây…

Hai người cứ thế vừa nhấm rượu vừa nói chuyện phiếm, mãi đến khi vò rượu hết sạch thì hoàng đế mới cười bảo – "Đã nhiều năm rồi mới lại được vui vẻ như thế."

Tiểu Hoàng buông chén xuống, thật ra trong bụng lão hoàng đế đang trù tính điều gì?

"Tịch Ly và hoàng hậu không phải là tư thông với nhau đâu…" – Hoàng đế dùng giọng nói khá bình thản để nói.

Tiểu Hoàng sửng sốt, trong lòng có hơi bồn chồn nhưng không hỏi thêm gì.

Hoàng đế quay sang nhìn y chằm chằm, rồi nói tiếp – "Hoàng hậu thật ra chỉ là một công cụ."

Tiểu Hoàng nghe được thì cảm thấy rất chói tai… mang người khác ra làm công cụ ư? Quả nhiên là lời lẽ của kẻ làm đế vương mà.

"Nơi này có vài thứ." – Hoàng đế đột nhiên đẩy một quyển sách nhỏ đến trước mặt Tiểu Hoàng, là viết về những chuyện đã qua.

Tiểu Hoàng đón lấy, nhưng không mở ra xem.

"Cứ xem đi." – Hoàng đế sửa sang lại ống tay áo mình – "Xem rồi thì ngươi sẽ hiểu vì sao ta lại làm như thế."

Tiểu Hoàng mở tập sách ra, từng tờ, từng tờ một được giở sang… Tập sách này kể lại tuần tự những sự kiện từ khi Ân Tịch Ly vào cung đến khi ông ấy mất tích. Sách là viết tay, dùng theo ngôi xưng hô của hoàng đế, bởi thế Tiểu Hoàng đoán rằng đây là bút tích của Hoàng thượng. Trong sách còn có một bức họa, trên ấy là chân dung Ân Tịch Ly, sống động lạ thường… xem qua cũng đủ hiểu tâm tư người vẽ tranh.

Tiểu Hoàng cứ chậm rãi giở từng trang sách, tay cũng bắt đầu run rẩy, đợi đến khi xem đến trang cuối cùng thì nhẹ nhàng gập sách lại, không biết nên nói gì.

"Xem xong rồi thì về đi thôi, thứ này cho ngươi đấy." – Hoàng đế mỉm cười nói, vừa dứt lời thì Tiểu Hoàng đứng dậy bỏ đi.

Hoàng đế nhìn thấy bờ vai Tiểu Hoàng phía trước mình hơi run rẩy thì đột nhiên lên tiếng – "Tiên Tiên, cả một chuỗi sự kiện, chỉ có mỗi mình con xem như là kết cục tốt mà thôi."

Tiểu Hoàng chợt thấy dưới chân mình như bị níu lại, bèn dụng sức chạy nhanh hơn ra phía ngoài.

Hoàng đế nhìn thấy bóng dáng Tiểu Hoàng biến mất ngoài cửa thì mỉm cười, ho khan nặng nhọc. Văn Xương Minh nãy giờ vẫn đứng xa xa dõi theo liền chạy đến, dâng thuốc cho hoàng đế. Hoàng đế khoát tay đón lấy khăn chặn lên miệng mình, lưu lại trên ấy một vệt máu đỏ thẫm, sau đó lại mang khăn trả lại cho Văn Xương Minh. Hoàng đế âm trầm hỏi – "Ngươi có còn nhớ hay không, vì sao trẫm giữ lại cái mạng này cho ngươi?"

Văn Xương Minh gật đầu – "Dạ, là vì Hoàng thượng có tấm lòng nhân hậu."

Hoàng đế lắc đầu – "Sai rồi, là bởi vì một câu nói của ngươi."

Văn Xương Minh sửng sốt, hoàng đế nhìn lên tầng tầng lớp lớp hoa lê nở rộ trắng cả cành, thản nhiên đáp – "Lúc ấy trẫm hỏi ngươi, vì nguyên nhân gì mà ngươi kiên trì muốn sống sót."

Văn Xương Minh lại gật đầu – "Nô tài nhớ rõ."

"Ha hả… ngươi nói, ngươi muốn sống đến lúc cuối cùng, để xem ông trời sẽ cho ngươi thứ kết cục gì." – Hoàng đế lại ho khan – "Trẫm cũng muốn xem."

…

Tiểu Hoàng chạy ra khỏi cửa bên, cũng không để ý đến kiệu phu đang chờ mà chạy thẳng ra phía ngoài, lao về phía con đường vắng, lại chẳng biết là muốn đi đâu. Sắc trời tối muộn, màn đêm thâm trầm, Tiểu Hoàng chỉ chạy chốc lát mà bên người đã vắng lặng bóng người, kế tiếp cứ thế mà lao đầu thẳng vào lòng Tư Đồ.

"Tiên Tiên, ngươi làm sao thế?" – Tư Đồ kinh hãi, sao Tiểu Hoàng lại thế này, hay là trong rượu lão hoàng đế cho y uống có vấn đề gì rồi.

Tiểu Hoàng níu chặt tay áo Tư Đồ, cứ thế vùi mặt vào lòng Tư Đồ mà khóc nức nở.

Tư Đồ choáng váng cả người. Tiểu Hoàng tuy rằng không biết võ công, tính tình cũng thành thật, trông qua hệt như thỏ con nhưng kỳ thật lại rất ít khi khóc, lúc nào ấm ức lắm cũng chỉ rơi vài giọt nước mắt rồi thôi. Nhưng sao hôm nay lại khóc thương tâm đến thế chứ?

Tư Đồ cúi đầu nhìn, thấy Tiểu Hoàng khóc đến độ vai run rẩy, đau lòng xót ruột xót gan, liền ôm lấy Tiểu Hoàng – "Có phải lão hoàng đế kia làm gì ngươi không, lão tử đi làm thịt lão."

Tiểu Hoàng giữ chặt Tư Đồ không cho đi, chỉ lắc đầu và tiếp tục khóc.

Tư Đồ vò đầu bứt tai, chẳng biết nên làm sao mới tốt, chợt hắn nhìn thấy tập sách trên tay Tiểu Hoàng. Hắn sực nhớ lại mới nãy mình ẩn mặt từ một nơi bí mật, hình như Tiểu Hoàng sau khi xem sách thì bắt đầu mới có thái độ khác lạ.

Tư Đồ bắt lấy tập sách lật ra xem, mới nhìn vài trang đã hít sâu một hơi đóng gập lại, cho vào ống tay áo. Đoạn, hắn ôm lấy tiểu hài tử, nhẹ nhàng vỗ lưng để mặc cho y khóc.

Tiểu Hoàng khóc một chặp lâu, cảm thấy những xúc cảm uất ức nơi lồng ngực đã tiêu tán bớt mới chậm rãi ngừng lại.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đã ngừng khóc mới cúi đầu xuống lau sạch nước mặt cho y, nhỏ giọng hỏi – "Ổn rồi chứ?"

Tiểu Hoàng gật đầu, lại tiếp tục tựa vào lòng Tư Đồ không nói lời nào.

"Ít nhất thì ngươi cũng biết hiện giờ ông ấy đang sống rất tốt, có phải không nào?" – Tư Đồ xoa nhẹ cằm Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi gật đầu – "Ừm, bọn họ ai cũng bảo ông ấy giờ đây sống rất tốt."

Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng, phi thân đến bờ sông, lấy tập sách kia ra, vận nội lực vung tay lên, cả tập sách đều bị đốt cháy,

"A…" – Tiểu Hoàng có chút không đành lòng nhưng lại bị Tư Đồ ôm lại. Tập sách nhanh chóng hóa thành những lớp tro tàn rơi xuống lòng sông. Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng lại – "Tất cả đều là chuyện đã qua, tội tình gì phải lưu giữ lại thứ khiến ngươi đau buồn."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại cúi xuống hôn hắn – "Lão quỷ kia nói được một câu rất đúng. Chỉ có ngươi là kết cục tốt đẹp. Vậy cho nên Ân Tịch Ly cũng sẽ không hối hận đâu."

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ thật lâu, sau đó ôm chầm lấy hắn, nhẹ giọng bảo – "Ông trời đối đãi với ta tốt lắm, để cho ta gặp gỡ huynh ngay từ buổi ban đầu… một chút uất ức cũng chưa từng chịu qua."

Tư Đồ mỉm cười giúp Tiểu Hoàng sửa sang đầu tóc lại, còn cúi người hôn nhẹ lên cằm y – "Về đi thôi, quên tất cả những chuyện này đi. Những việc trong quá khứ đều thuộc về Ân Tịch Ly, không cần cũng là quá khứ của ngươi, quá khứ của ngươi chỉ nên có mỗi mình ta."

Tiểu Hoàng gật đầu cười nhẹ, được Tư Đồ nắm tay dẫn đi. Vừa đi được hai bước thì Tư Đồ đã hỏi – "Có mệt không nào? Có muốn ta ẵm không?"

Tiểu Hoàng ngượng ngùng gật đầu. Thế là Tư Đồ bế bổng y lên, vừa cười vừa nói quay trở về.

Về đến phủ Thái tử thì vừa vặn đúng giờ Tý. Tư Đồ định đưa Tiểu Hoàng về phòng thì đột nhiên nghĩ đến việc gì bèn nói khẽ với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, đến biệt viện của Ngao Thịnh xem một lát đi."

Tiểu Hoàng sửng sốt nhìn Tư Đồ, sau đó lập tức gật đầu đồng ý.

Tư Đồ bế Tiểu Hoàng, thận trọng phi thân lên đầu tường đi đến bên ngoài biệt viện của Ngao Thịnh. Bởi vì sợ bị phát hiện hơi thở nên Tư Đồ nhẹ nhàng che kín mũi miệng Tiểu Hoàng, ý bảo y đừng lên tiếng.

Đèn trong phòng Ngao Thịnh vẫn còn sáng, bản thân hắn thì đi tới đi lui ra chiều rất sốt ruột. Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau —— Tương Thanh còn chưa về ư?

Đang lúc buồn bực thì Tương Thanh và Mộc Lăng từ ngoài cửa tiến vào. Mộc Lăng vừa đi vừa nói chuyện – "Chu choa, thật sự là trắng vô cùng héng, vừa mềm lại vừa thơm, quả nhiên là cực phẩm nhân gian mà."

Tương Thanh chỉ cười không nói, Mộc Lăng xấn tới bá vai y – "Ta nói này Tiểu Thanh, mới rồi sao ngươi không ra tay vậy? Trời ơi, nhiều như thế mà, loại nào cũng có, chả lẽ ngươi không thích cái nào ư?"

Tư Đồ nhíu mày có vẻ bực mình. Tiểu Hoàng biết hắn đang suy nghĩ gì, chắc chắn là oán trách Mộc Lăng đi dạy hư Tương Thanh rồi.

Hai người vừa đến chỗ cửa đại viện phủ Thái tử thì Ngao Thịnh cũng vội vàng chạy đến. Hắn nhìn chằm chằm vào Tương Thanh, tầm mắt dừng lại chỗ cánh tay bá lên vai của Mộc Lăng.

Tư Đồ đưa mắt với Tiểu Hoàng, nhỏ tiếng thì thầm – "Thằng nhóc này sắp gặp họa rồi."

Tiểu Hoàng mở to mắt nhìn Tư Đồ có vẻ không hiểu.

Tư Đồ cười, bĩu môi nhìn về phía Mộc Lăng – "Tên đầu gỗ này ranh ma lắm, làm gì chịu buông tha cho cơ hội tốt thế này chứ."

Quả nhiên thế, Mộc Lăng vừa nhìn thấy sắc mặt Ngao Thịnh thì biết ngay hắn có vấn đề. Nếu bỏ qua cơ hội trêu chọc người thì y còn là Mộc Lăng sao, thế là y lôi kéo Tương Thanh – "Tiểu Thanh, tối nay chúng ta ngủ chung với nhau đi, hệt như trước kia vậy. Ngươi không biết đâu, vắng ngươi nên suốt một năm qua ta ngủ cứ bị sái cổ hà."

Tương Thanh trắng bệch mặt ra, mệt mỏi đưa mắt nhìn Mộc Lăng. Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng lắc đầu, sao Mộc Lăng lại thiếu đạo đức thế kia chứ.

Ngao Thịnh nghe xong lời Mộc Lăng nói thì trong thoáng chốc sắc mặt đã sa sầm, lạnh lùng gườm Mộc Lăng, sau đó lại chuyển qua Tương Thanh – "Mau theo ta vào đây, ta có chuyện cần ngươi làm."

"Oa…" – Mộc Lăng ôm chặt lấy Tương Thanh – "Tiểu Thanh à, thằng nhóc này dám sai bảo ngươi như thế sao? Ngay cả Tư Đồ cũng chưa dám thế nữa là. Thảo nào mà ngươi bảo muốn quay về Hắc Vân Bảo."

Ngao Thịnh sửng sốt ngó Tương Thanh trừng trừng – "Ngươi phải về Hắc Vân Bảo sao?"

Tương Thanh hơi khó xử, cuối cùng vẫn gật đầu – "Sớm muộn gì cũng phải về thôi."

Ngao Thịnh nghiến răng, lạnh lùng buông lời – "Vào đây cho ta!"

Tiểu Hoàng và Tư Đồ ở trên đầu tường bị thái độ của Ngao Thịnh làm cho kinh ngạc vô cùng, Mộc Lăng cũng sửng sốt… thằng nhóc này làm sao thế?

Ngao Thịnh níu chặt tay Tương Thanh lôi về hướng biệt viện – "Ta là hoàng đế tương lai, thiên hạ này là của ta, ngươi cũng là của ta, đừng hòng nghĩ đến chuyện đi đâu cả. Kẻ nào dám thu nhận ngươi thì ta sẽ giết sạch cả nhà kẻ đó." – nói xong liền xoay lại hung hăng bảo với Mộc Lăng – "Những nơi hạ lưu đấy sau này ngươi đi một mình đi, đừng có lôi kéo Thanh đến đó nữa." – nói xong liền vung chân đạp tung cửa.

Mộc Lăng gãi đầu, ngẩng mặt hỏi Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở trên đầu tường – "Nơi hạ lưu là nơi nào?"

Tư Đồ bĩu môi – "Mới nãy ngươi bảo cái gì mà trắng trắng thơm thơm, lại còn mềm mại, là cực phẩm nhân gian ấy."

Mộc Lăng nhấp nháy mắt, ngoẹo đầu đáp – "Cửa tiệm bánh nếp mà…"[1]

—

Chú thích:

Thật ra trong nguyên gốc Nhĩ Nhã dùng chữ " ", Hán Việt là "ma khoai", tức là bánh nếp kiểu Nhật, mà cụ thể ở đây chính là Daifuku.

184. Chương 92: Thoảng Như Mây Khói

Lúc Tiểu Hoàng trở lại biệt viện thì thấy hơi đau đầu, bèn vào phòng ngồi xuống bên bàn tự day ấn huyệt thái dương của mình, có phần chua xót trong lòng, mà cổ họng cũng rát rạt khó chịu,

"Mệt sao?"

Kỳ thật lúc Tiểu Hoàng nghe được giọng nói cũng nhận ra đấy là Tư Đồ rồi, nhưng vẫn bị dọa cho hết hồn.

"Sao thế?" – Tư Đồ nhanh nhẹn ngồi vào cạnh bên, ôm lấy Tiểu Hoàng đặt lên đùi mình – "Bị dọa à?"

Tiểu Hoàng lắc đầu tựa vào lòng Tư Đồ, ngẩn người ra.

Tư Đồ nhẹ nhàng giúp y day huyệt thái dương – "Sao lại lo lắng như thế?"

Tiểu Hoàng thả lỏng cả người để cho Tư Đồ ôm, Tư Đồ lại sờ sờ cánh tay y hệt như sờ một con mèo nhỏ – "Tiên Tiên, ai làm ngươi sợ nào?"

Tiểu Hoàng càng vùi sâu vào lòng Tư Đồ hơn.

"Ngươi nói cho ta biết đi, lão tử đi giết hắn." – Tư Đồ gầm gừ – "Ngươi nói xem, muốn hầm chín hay lăn tái?"

Tiểu Hoàng nhịn không được phải bật cười, vươn tay cầm lấy tay Tư Đồ – "Không có việc gì đâu, chỉ là lần đầu tiên gặp hoàng đế nên có hơi lo lắng. Ông ta so với tưởng tượng của ta còn khó đối phó hơn."

Tư Đồ gật đầu hỏi lại – "Muốn hầm chín hay lăn tái hử?"

Tiên Tiên cười vỗ vỗ hắn, tâm tình cũng tốt hẳn lên.

"Bệnh của hoàng đế thật sự nghiêm trọng." – Tiểu Hoàng kể – "Xem chừng ông ta sẽ hành động sớm."

"Có một chuyện ta vẫn chưa hiểu được." – Tư Đồ hỏi – "Lão ta như thế thì cần chi phải khiến cho hai đứa con tranh đấu đến ngươi chết ta sống, sau đó chính mình cũng chẳng thể kéo dài tính mệnh? Lão ta thật sự muốn gì chứ? Sống ngày yên ổn quá nên sinh nhàm chán à?"

"Ta cũng chỉ đoán thôi, không chắc là đúng, dù sao lòng người khó liệu, ông ta thật sự muốn gì thì chỉ có ông ta mới biết." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Nhưng đến cả Viên Thần Quý kia cũng không dễ đối phó."

"Hiển nhiên rồi." – Tư Đồ bĩu môi – "Sói cha đương nhiên phải sinh ra sói con rồi."

"Nhưng hình như Ngao Thịnh không để y vào mắt lắm." – Tiểu Hoàng cọ quậy trong lòng Tư Đồ, chọn cho mình một tư thế thoải mái. Tư Đồ cúi xuống hôn y – "Thằng oắt kia cũng là sói con, nó có từng để ai vào mắt đâu."

"Không hẳn như thế." – Tiểu Hoàng cân nhắc lời nói – "Cứ như là nó nắm chắc có cách đối phó với bọn họ vậy."

"Hửm?" – Tư Đồ không khỏi khen thầm – "Nói thật ra thằng nhóc này chỉ sau một năm đã lột xác, đúng là bất ngờ. Ta nhìn qua thấy công phu nó cũng tiến bộ, chắc là theo Tương Thanh học đấy."

"Phải rồi, nhắc đến Tương Thanh." – Tiểu Hoàng vịn vai Tư Đồ – "Sao ta không thấy huynh ấy đi cùng Thịnh Nhi?"

Tư Đồ còn chưa mở miệng đã ngoảnh ra phía ngoài, Ngao Thịnh đang hớt hơ hớt hải chạy vào hỏi hai người – "Thanh có ở đây không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, Tư Đồ thì đáp – Ta mới nhìn thấy y và Mộc Lăng cùng đi rồi."

"Mộc Lăng?" – Ngao Thịnh khẽ nhíu mày – "Bọn họ rất thân với nhau sao?"

Tiểu Hoàng vừa định lên tiếng thì bị Tư Đồ véo nhẹ hông một cái, bao nhiêu lời định nói đều nghẹn lại hết. Tư Đồ cười bảo – "Đương nhiên rồi, Tương Thanh đi theo Mộc Lăng từ nhỏ đến lớn, tình cảm đôi bên rất tốt."

Ngao Thịnh chau mày, hậm hực bỏ đi.

Tiểu Hoàng ngây ra hỏi Tư Đồ – "Có thật vậy không? Sao ta cảm thấy Mộc Lăng với Tương Thanh cứ như nước với lửa ấy, gặp nhau nói không quá ba câu đã cãi nhau rồi."

Tư Đồ lắc đầu nựng nhẹ cằm Tiểu Hoàng – "Ngươi đúng là thật thà quá đi. Ta gạt nó đó."

"Tại sao chứ?" – Tiểu Hoàng tỏ ra khó hiểu.

Tư Đồ ngẫm nghĩ rồi bảo – "Tương Thanh ở bên phía viện của Ngao Thịnh, mà nơi ấy chỉ có một gian phòng thôi…huống hồ gần đây Tương Thanh lại thay đổi, chắc chắn là có can hệ đến thằng oắt quỷ quái kia."

"Ý huynh là Ngao Thịnh đã làm ra việc gì phật lòng Tương Thanh ư?" – Tiểu Hoàng trầm tư – "Không đúng đâu, Tương Thanh giỏi võ thế mà, sẽ không thể bị ăn hiếp được."

"Ai chà!" – Tư Đồ lại lắc đầu – "Ngươi có biết vì sao tên đầu gỗ kia rất thích trêu chọc Tương Thanh không?"

Tiểu Hoàng nhỏ giọng đáp – "Mộc Lăng thì ai mà chả trêu…"

"Y luôn thích chọn người thành thật để trêu. Ngươi đừng thấy võ công Tương Thanh tốt mà lầm, y cũng là người thành thật, còn thằng sói con kia lại tinh ranh, không có gì đảm bảo Tương Thanh không bị bắt nạt đâu."

Tiểu Hoàng tỏ ra khó xử – "Huynh đừng nói thế chứ, nó là đệ đệ của ta, nếu nó mà tinh ranh thì ta đây cũng có tốt lành gì đâu."

"Làm sao mà giống được chứ." – Tư Đồ ôm chầm lấy Tiểu Hoàng – "Ngươi là thần tiên hạ phàm, cha mẹ sinh con trời sinh tính mà, đâu thể giống nhau được, làm gì có ai sánh được với ngươi chứ?"

Tư Đồ nói xong liền nhào đến ôm Tiểu Hoàng, bắt đầu ăn đậu hũ.

Đến lúc dùng bữa chiều thì trong cung chợt có người đến truyền lệnh, rằng Hoàng thượng hạ lệnh cho Tiểu Hoàng tiến cung cùng ngắm trăng.

Tư Đồ ngẩng lên nhìn bầu trời mịt mờ tăm tối, mây cũng dày đặc, đào đâu ra trăng mà ngắm chứ – "Ta đi theo ngươi, nếu lão già đó mà dám động vào một sợi tóc của ngươi là ta lấy mạng lão ngay."

Tiểu Hoàng tỏ ra bất đắc dĩ – "Ông ta chỉ muốn thử một chút, sẽ không làm gì xằng bậy đâu, huynh yên tâm đi." – nói xong liền thay y phục lên xe ngựa vào cung.

Xe ngựa theo lối cửa hông tiến vào nội cung, đến trước cửa hoa viên thì dừng lại. Tiểu Hoàng xuống xe, nhìn thấy hoàng thượng vận y phục thường ngày, đang ngồi ở đình chờ đợi.

Tiểu Hoàng bước đến, đang định hành lễ thì hoàng đế khoát tay bảo thôi – "Cùng đi với ta một lát."

Tiểu Hoàng không nói gì, chỉ gật đầu. Hoàng đế đứng dậy dẫn Tiểu Hoàng đi dọc theo lối mòn trong hoa viên, thẳng một đường mà bước.

"Mười chín rồi phải không?" – vừa đi, Hoàng đế vừa hỏi.

"Vâng!" – Tiểu Hoàng đáp.

"Tư Đồ đối xử với ngươi có tốt không?" – Hoàng đế hỏi tiếp.

Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Tốt lắm!"

Sau đó không khí rơi vào sự trầm mặc. Hoàng đế dẫn Tiểu Hoàng đến một chiếc bàn đá bên cạnh ao sen, trên bàn có bày sẵn một vò rượu cùng vài món bánh ngọt.

"Ngồi đi!" – Hoàng đế bảo Tiểu Hoàng ngồi xuống, rót cho y một chén rượu. Vừa nghe qua hương thơm thì Tiểu Hoàng đã biết đó là Lê Hoa Bạch, loại rượu mà Ân Tịch Ly thích nhất.

"Đã lâu rồi ta không đến nơi này uống rượu." – Hoàng đế nâng chén lên cạn.

Tiểu Hoàng cũng nhấp một ngụm, đây là loại rượu ngon nhất, hương hoa lê tỏa ra ngan ngát, lại ngoảnh mặt nhìn bốn phía, quả nhiên là hoa lê nở trắng đầy cây…

Hai người cứ thế vừa nhấm rượu vừa nói chuyện phiếm, mãi đến khi vò rượu hết sạch thì hoàng đế mới cười bảo – "Đã nhiều năm rồi mới lại được vui vẻ như thế."

Tiểu Hoàng buông chén xuống, thật ra trong bụng lão hoàng đế đang trù tính điều gì?

"Tịch Ly và hoàng hậu không phải là tư thông với nhau đâu…" – Hoàng đế dùng giọng nói khá bình thản để nói.

Tiểu Hoàng sửng sốt, trong lòng có hơi bồn chồn nhưng không hỏi thêm gì.

Hoàng đế quay sang nhìn y chằm chằm, rồi nói tiếp – "Hoàng hậu thật ra chỉ là một công cụ."

Tiểu Hoàng nghe được thì cảm thấy rất chói tai…mang người khác ra làm công cụ ư? Quả nhiên là lời lẽ của kẻ làm đế vương mà.

"Nơi này có vài thứ." – Hoàng đế đột nhiên đẩy một quyển sách nhỏ đến trước mặt Tiểu Hoàng, là viết về những chuyện đã qua.

Tiểu Hoàng đón lấy, nhưng không mở ra xem.

"Cứ xem đi." – Hoàng đế sửa sang lại ống tay áo mình – "Xem rồi thì ngươi sẽ hiểu vì sao ta lại làm như thế."

Tiểu Hoàng mở tập sách ra, từng tờ, từng tờ một được giở sang…Tập sách này kể lại tuần tự những sự kiện từ khi Ân Tịch Ly vào cung đến khi ông ấy mất tích. Sách là viết tay, dùng theo ngôi xưng hô của hoàng đế, bởi thế Tiểu Hoàng đoán rằng đây là bút tích của Hoàng thượng. Trong sách còn có một bức họa, trên ấy là chân dung Ân Tịch Ly, sống động lạ thường…xem qua cũng đủ hiểu tâm tư người vẽ tranh.

Tiểu Hoàng cứ chậm rãi giở từng trang sách, tay cũng bắt đầu run rẩy, đợi đến khi xem đến trang cuối cùng thì nhẹ nhàng gập sách lại, không biết nên nói gì.

"Xem xong rồi thì về đi thôi, thứ này cho ngươi đấy." – Hoàng đế mỉm cười nói, vừa dứt lời thì Tiểu Hoàng đứng dậy bỏ đi.

Hoàng đế nhìn thấy bờ vai Tiểu Hoàng phía trước mình hơi run rẩy thì đột nhiên lên tiếng – "Tiên Tiên, cả một chuỗi sự kiện, chỉ có mỗi mình con xem như là kết cục tốt mà thôi."

Tiểu Hoàng chợt thấy dưới chân mình như bị níu lại, bèn dụng sức chạy nhanh hơn ra phía ngoài.

Hoàng đế nhìn thấy bóng dáng Tiểu Hoàng biến mất ngoài cửa thì mỉm cười, ho khan nặng nhọc. Văn Xương Minh nãy giờ vẫn đứng xa xa dõi theo liền chạy đến, dâng thuốc cho hoàng đế. Hoàng đế khoát tay đón lấy khăn chặn lên miệng mình, lưu lại trên ấy một vệt máu đỏ thẫm, sau đó lại mang khăn trả lại cho Văn Xương Minh. Hoàng đế âm trầm hỏi – "Ngươi có còn nhớ hay không, vì sao trẫm giữ lại cái mạng này cho ngươi?"

Văn Xương Minh gật đầu – "Dạ, là vì Hoàng thượng có tấm lòng nhân hậu."

Hoàng đế lắc đầu – "Sai rồi, là bởi vì một câu nói của ngươi."

Văn Xương Minh sửng sốt, hoàng đế nhìn lên tầng tầng lớp lớp hoa lê nở rộ trắng cả cành, thản nhiên đáp – "Lúc ấy trẫm hỏi ngươi, vì nguyên nhân gì mà ngươi kiên trì muốn sống sót."

Văn Xương Minh lại gật đầu – "Nô tài nhớ rõ."

"Ha hả…ngươi nói, ngươi muốn sống đến lúc cuối cùng, để xem ông trời sẽ cho ngươi thứ kết cục gì." – Hoàng đế lại ho khan – "Trẫm cũng muốn xem."

…

Tiểu Hoàng chạy ra khỏi cửa bên, cũng không để ý đến kiệu phu đang chờ mà chạy thẳng ra phía ngoài, lao về phía con đường vắng, lại chẳng biết là muốn đi đâu. Sắc trời tối muộn, màn đêm thâm trầm, Tiểu Hoàng chỉ chạy chốc lát mà bên người đã vắng lặng bóng người, kế tiếp cứ thế mà lao đầu thẳng vào lòng Tư Đồ.

"Tiên Tiên, ngươi làm sao thế?" – Tư Đồ kinh hãi, sao Tiểu Hoàng lại thế này, hay là trong rượu lão hoàng đế cho y uống có vấn đề gì rồi.

Tiểu Hoàng níu chặt tay áo Tư Đồ, cứ thế vùi mặt vào lòng Tư Đồ mà khóc nức nở.

Tư Đồ choáng váng cả người. Tiểu Hoàng tuy rằng không biết võ công, tính tình cũng thành thật, trông qua hệt như thỏ con nhưng kỳ thật lại rất ít khi khóc, lúc nào ấm ức lắm cũng chỉ rơi vài giọt nước mắt rồi thôi. Nhưng sao hôm nay lại khóc thương tâm đến thế chứ?

Tư Đồ cúi đầu nhìn, thấy Tiểu Hoàng khóc đến độ vai run rẩy, đau lòng xót ruột xót gan, liền ôm lấy Tiểu Hoàng – "Có phải lão hoàng đế kia làm gì ngươi không, lão tử đi làm thịt lão."

Tiểu Hoàng giữ chặt Tư Đồ không cho đi, chỉ lắc đầu và tiếp tục khóc.

Tư Đồ vò đầu bứt tai, chẳng biết nên làm sao mới tốt, chợt hắn nhìn thấy tập sách trên tay Tiểu Hoàng. Hắn sực nhớ lại mới nãy mình ẩn mặt từ một nơi bí mật, hình như Tiểu Hoàng sau khi xem sách thì bắt đầu mới có thái độ khác lạ.

Tư Đồ bắt lấy tập sách lật ra xem, mới nhìn vài trang đã hít sâu một hơi đóng gập lại, cho vào ống tay áo. Đoạn, hắn ôm lấy tiểu hài tử, nhẹ nhàng vỗ lưng để mặc cho y khóc.

Tiểu Hoàng khóc một chặp lâu, cảm thấy những xúc cảm uất ức nơi ***g ngực đã tiêu tán bớt mới chậm rãi ngừng lại.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng đã ngừng khóc mới cúi đầu xuống lau sạch nước mặt cho y, nhỏ giọng hỏi – "Ổn rồi chứ?"

Tiểu Hoàng gật đầu, lại tiếp tục tựa vào lòng Tư Đồ không nói lời nào.

"Ít nhất thì ngươi cũng biết hiện giờ ông ấy đang sống rất tốt, có phải không nào?" – Tư Đồ xoa nhẹ cằm Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi gật đầu – "Ừm, bọn họ ai cũng bảo ông ấy giờ đây sống rất tốt."

Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng, phi thân đến bờ sông, lấy tập sách kia ra, vận nội lực vung tay lên, cả tập sách đều bị đốt cháy,

"A…" – Tiểu Hoàng có chút không đành lòng nhưng lại bị Tư Đồ ôm lại. Tập sách nhanh chóng hóa thành những lớp tro tàn rơi xuống lòng sông. Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng lại – "Tất cả đều là chuyện đã qua, tội tình gì phải lưu giữ lại thứ khiến ngươi đau buồn."

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại cúi xuống hôn hắn – "Lão quỷ kia nói được một câu rất đúng. Chỉ có ngươi là kết cục tốt đẹp. Vậy cho nên Ân Tịch Ly cũng sẽ không hối hận đâu."

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ thật lâu, sau đó ôm chầm lấy hắn, nhẹ giọng bảo – "Ông trời đối đãi với ta tốt lắm, để cho ta gặp gỡ huynh ngay từ buổi ban đầu…một chút uất ức cũng chưa từng chịu qua."

Tư Đồ mỉm cười giúp Tiểu Hoàng sửa sang đầu tóc lại, còn cúi người hôn nhẹ lên cằm y – "Về đi thôi, quên tất cả những chuyện này đi. Những việc trong quá khứ đều thuộc về Ân Tịch Ly, không cần cũng là quá khứ của ngươi, quá khứ của ngươi chỉ nên có mỗi mình ta."

Tiểu Hoàng gật đầu cười nhẹ, được Tư Đồ nắm tay dẫn đi. Vừa đi được hai bước thì Tư Đồ đã hỏi – "Có mệt không nào? Có muốn ta ẵm không?"

Tiểu Hoàng ngượng ngùng gật đầu. Thế là Tư Đồ bế bổng y lên, vừa cười vừa nói quay trở về.

Về đến phủ Thái tử thì vừa vặn đúng giờ Tý. Tư Đồ định đưa Tiểu Hoàng về phòng thì đột nhiên nghĩ đến việc gì bèn nói khẽ với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, đến biệt viện của Ngao Thịnh xem một lát đi."

Tiểu Hoàng sửng sốt nhìn Tư Đồ, sau đó lập tức gật đầu đồng ý.

Tư Đồ bế Tiểu Hoàng, thận trọng phi thân lên đầu tường đi đến bên ngoài biệt viện của Ngao Thịnh. Bởi vì sợ bị phát hiện hơi thở nên Tư Đồ nhẹ nhàng che kín mũi miệng Tiểu Hoàng, ý bảo y đừng lên tiếng.

Đèn trong phòng Ngao Thịnh vẫn còn sáng, bản thân hắn thì đi tới đi lui ra chiều rất sốt ruột. Tiểu Hoàng và Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau —— Tương Thanh còn chưa về ư?

Đang lúc buồn bực thì Tương Thanh và Mộc Lăng từ ngoài cửa tiến vào. Mộc Lăng vừa đi vừa nói chuyện – "Chu choa, thật sự là trắng vô cùng héng, vừa mềm lại vừa thơm, quả nhiên là cực phẩm nhân gian mà."

Tương Thanh chỉ cười không nói, Mộc Lăng xấn tới bá vai y – "Ta nói này Tiểu Thanh, mới rồi sao ngươi không ra tay vậy? Trời ơi, nhiều như thế mà, loại nào cũng có, chả lẽ ngươi không thích cái nào ư?"

Tư Đồ nhíu mày có vẻ bực mình. Tiểu Hoàng biết hắn đang suy nghĩ gì, chắc chắn là oán trách Mộc Lăng đi dạy hư Tương Thanh rồi.

Hai người vừa đến chỗ cửa đại viện phủ Thái tử thì Ngao Thịnh cũng vội vàng chạy đến. Hắn nhìn chằm chằm vào Tương Thanh, tầm mắt dừng lại chỗ cánh tay bá lên vai của Mộc Lăng.

Tư Đồ đưa mắt với Tiểu Hoàng, nhỏ tiếng thì thầm – "Thằng nhóc này sắp gặp họa rồi."

Tiểu Hoàng mở to mắt nhìn Tư Đồ có vẻ không hiểu.

Tư Đồ cười, bĩu môi nhìn về phía Mộc Lăng – "Tên đầu gỗ này ranh ma lắm, làm gì chịu buông tha cho cơ hội tốt thế này chứ."

Quả nhiên thế, Mộc Lăng vừa nhìn thấy sắc mặt Ngao Thịnh thì biết ngay hắn có vấn đề. Nếu bỏ qua cơ hội trêu chọc người thì y còn là Mộc Lăng sao, thế là y lôi kéo Tương Thanh – "Tiểu Thanh, tối nay chúng ta ngủ chung với nhau đi, hệt như trước kia vậy. Ngươi không biết đâu, vắng ngươi nên suốt một năm qua ta ngủ cứ bị sái cổ hà."

Tương Thanh trắng bệch mặt ra, mệt mỏi đưa mắt nhìn Mộc Lăng. Tư Đồ và Tiểu Hoàng cũng lắc đầu, sao Mộc Lăng lại thiếu đạo đức thế kia chứ.

Ngao Thịnh nghe xong lời Mộc Lăng nói thì trong thoáng chốc sắc mặt đã sa sầm, lạnh lùng gườm Mộc Lăng, sau đó lại chuyển qua Tương Thanh – "Mau theo ta vào đây, ta có chuyện cần ngươi làm."

"Oa…" – Mộc Lăng ôm chặt lấy Tương Thanh – "Tiểu Thanh à, thằng nhóc này dám sai bảo ngươi như thế sao? Ngay cả Tư Đồ cũng chưa dám thế nữa là. Thảo nào mà ngươi bảo muốn quay về Hắc Vân Bảo."

Ngao Thịnh sửng sốt ngó Tương Thanh trừng trừng – "Ngươi phải về Hắc Vân Bảo sao?"

Tương Thanh hơi khó xử, cuối cùng vẫn gật đầu – "Sớm muộn gì cũng phải về thôi."

Ngao Thịnh nghiến răng, lạnh lùng buông lời – "Vào đây cho ta!"

Tiểu Hoàng và Tư Đồ ở trên đầu tường bị thái độ của Ngao Thịnh làm cho kinh ngạc vô cùng, Mộc Lăng cũng sửng sốt…thằng nhóc này làm sao thế?

Ngao Thịnh níu chặt tay Tương Thanh lôi về hướng biệt viện – "Ta là hoàng đế tương lai, thiên hạ này là của ta, ngươi cũng là của ta, đừng hòng nghĩ đến chuyện đi đâu cả. Kẻ nào dám thu nhận ngươi thì ta sẽ giết sạch cả nhà kẻ đó." – nói xong liền xoay lại hung hăng bảo với Mộc Lăng – "Những nơi hạ lưu đấy sau này ngươi đi một mình đi, đừng có lôi kéo Thanh đến đó nữa." – nói xong liền vung chân đạp tung cửa.

Mộc Lăng gãi đầu, ngẩng mặt hỏi Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở trên đầu tường – "Nơi hạ lưu là nơi nào?"

Tư Đồ bĩu môi – "Mới nãy ngươi bảo cái gì mà trắng trắng thơm thơm, lại còn mềm mại, là cực phẩm nhân gian ấy."

Mộc Lăng nhấp nháy mắt, ngoẹo đầu đáp – "Cửa tiệm bánh nếp[4] mà…"

185. Chương 93

Chương 93 | Bán thổ bán lộ [1]

Ngày kế tiếp, Tiểu Hoàng ngủ đến tận khi mặt trời lên ới tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Tư Đồ tựa vào đầu giường, còn chính mình lại gối đầu lên bụng hắn.

"Tư Đồ?" – Tiểu Hoàng mơ màng gọi một tiếng, Tư Đồ nhẹ nhàng nựng mặt y – "Dậy rồi sao?"

Tiểu Hoàng choải tay ngồi dậy, đưa mắt nhìn những tia nắng xuyên vào nhà – "Bây giờ là canh nào rồi?"

"Đã trưa rồi." – Tư Đồ véo mặt y – "Còn chưa tỉnh ngủ hử?"

"Trưa rồi ư?" – Tiểu Hoàng hốt hoảng ngồi bật dậy tìm y phục – "Sao huynh không gọi ta dậy?"

"Trông ngươi ngủ say như thế, ta nỡ lòng nào gọi chứ." – Tư Đồ cười hì hì chồm qua hôn lên trán y cái chóc – "Có đói không nào?"

Quả thật Tiểu Hoàng đang thấy bụng mình trống rỗng, cũng muốn ăn chút gì đó, nhưng ngẫm nghĩ một hồi lại đưa mắt nhìn Tư Đồ – "Vậy còn huynh, vẫn chưa ăn sáng sao?"

Tư Đồ giả vờ tội nghiệp – "Ngươi ngủ đè lên bụng ta thế vậy ta làm sao mà dám động đậy chứ."

Tiểu Hoàng vừa áy náy vừa đau lòng, vươn tay xoa xoa bụng cho Tư Đồ – "Có đói không?"

Tư Đồ cảm giác được bàn tay ấm áp mềm mại của Tiểu Hoàng, xoa đến mức tâm tư hắn loạn hết cả lên, liền thò tay tóm ngay lấy hôn mấy cái… Hắn tự dưng cảm thấy bụng mình đói ngấu lên, bèn đè Tiểu Hoàng xuống giường – "Tiên Tiên, cho ta hôn bụng cái nào."

Tiểu Hoàng đỏ mặt kéo vội chiếc áo cánh che đi phần bụng mình, ngượng ngùng bảo – "Sao huynh lại đòi hôn nơi ấy chứ?"

Tư Đồ bèn cúi xuống nói vào tai Tiểu Hoàng – "Thế thôi hôn mông nhé."

"Không được!" – Tiểu Hoàng trừng mắt liếc Tư Đồ – "Không đứng đắn tí nào."

Tư Đồ xoa bụng – "Ôi, đói chết rồi."

Tiểu Hoàng cảm thấy bộ dạng của Tư Đồ rất đỗi đáng thương, đành nhượng bộ – "Thôi, cho huynh hôn đấy, nhưng phải nhẹ đấy nhé, kẻo không thì nhột lắm."

Tư Đồ lập tức tươi tỉnh hẳn, nghiêm mặt bảo – "Vậy ngươi nằm xuống, đưa bụng ra đây."

Mặt Tiểu Hoàng càng lúc càng đỏ hơn, thế nhưng y vẫn ngoan ngoãn nằm xuống, đưa tay kéo vạt áo để lộ bụng mình ra.

Tư Đồ nhìn chiếc bụng bằng phẳng của Tiểu Hoàng, nhìn cả chiếc rốn nho nhỏ xinh xinh thì chợt nhớ đến bánh nếp mà Mộc Lăng kể hôm qua … mềm mại lại thơm thơm, đúng là cực phẩm chốn nhân gian mà.

"Sao huynh còn chưa hôn nữa?" – Tiểu Hoàng ấm ức nhìn Tư Đồ, lòng tự nhủ —— bụng thì có gì đẹp đâu cơ chứ.

Tư Đồ nhẹ nhàng sờ thắt lưng Tiểu Hoàng – "Sao vẫn gầy thế này?"

Tiểu Hoàng nghe được trong giọng nói của Tư Đồ tràn đầy yêu thương thì thấy ngọt ngào lắm – "Gầy thì tốt mà."

"Béo mới tốt chứ." – Tư Đồ hôn nhẹ cái chóc lên bụng Tiểu Hoàng – "Đến khi nào mà cái bụng trở nên tròn vo thì mới tốt ấy."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ trêu cho phá lên cười, muốn dùng tay đẩy hắn ra thì bị hắn tóm lấy. Tư Đồ nằm đè lên, hôn lấy hôn để trên bụng Tiểu Hoàng, kéo sang tận rốn… khiến cho Tiểu Hoàng nhột đến không thể ngưng cười được.

Hai người đùa nhau một phen, sau cùng cũng chịu rời giường.

"Ừm…" – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Hôm nay sao không thấy Ngao Thịnh vào triều nhỉ?"

Tư Đồ nhún vai – "Còn chưa thấy nó đâu, chờ đến lúc ăn cơm ngươi tự mình hỏi đi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu. Hai người đang dở chuyện thì có tiếng đập cửa, Tiểu Hoàng lo lắng nhìn Tư Đồ, nhưng hắn chỉ khoát tay – "Là Ngao Thịnh."

Tiểu Hoàng bước ra mở cửa, quả nhiên là Ngao Thịnh.

"Thịnh Nhi." – Tiểu Hoàng thấy sắc mặt tên nhóc không mấy vui vẻ liền hỏi – "Có chuyện gì thế?"

Ngao Thịnh liếc ngang thấy có cả Tư Đồ ở đó bèn bước vào trong rồi đóng sầm cửa lại – "Phụ hoàng bảo chiều nay sẽ tổ chức đi săn."

"Đi săn ư?" – Tiểu Hoàng cảm thấy rất kỳ quái – "Bây giờ là mùa đi săn sao?"

"Hôm nay có mấy tên thủ lĩnh các bộ tộc phương Bắc đến triều." – Ngao Thịnh chau mày – "Có vài kẻ ngông cuồng tự đại, bảo rằng người Trung Nguyên chúng ta làm sao bì được tài cưỡi ngựa bắn cung của chúng."

Tiểu Hoàng gật đầu tiếp lời – "Sau đó Thần Quý liền thay mặt người Trung Nguyên tranh luận, khẩu chiến với họ một phen, còn bảo là Thái tử điện hạ văn võ toàn tài, nếu không tin thì cứ tỷ thí đi, rồi cả Hoàng đế cũng tán đồng, có phải không?"

Ngao Thịnh há hốc mồm ra nhìn Tiểu Hoàng, mãi một lúc lâu mới hỏi lại – "Huynh… làm sao huynh biết?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Xem chừng Thần Quý muốn mượn cơ hội lần này để làm cho đệ bẽ mặt."

"Ta tuy rằng cũng thạo về cưỡi ngựa bắn cung đấy." – Ngao Thịnh ngó Tiểu Hoàng – "Nhưng những người Mông Cổ kia dũng mãnh thiện chiến, cưỡi ngựa bắn cung lại lợi hại như thế, ta đây so ra chỉ e là kém xa bọn họ."

Tiểu Hoàng đánh mắt sang Tư Đồ, Tư Đồ bèn gật đầu – "Yên tâm đi, dễ thôi mà, đảm bảo ngươi sẽ thắng cuộc."

"Thật ư?" – Ngao Thịnh giật mình – "Như thế cũng được sao? Liệu có bị phát hiện không?"

"Đương nhiên là không." – Tư Đồ cười đáp lại, nhưng vừa quay sang đã thấy Tiểu Hoàng dường như đang suy tư gì đó.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ hỏi – "Ngươi sao thế, lo lắng gì ư?"

Tiểu Hoàng vội lắc đầu – "Không phải… Ta chỉ nghĩ nếu Hoàng đế muốn tỷ thí, hoặc thậm chí là làm Thịnh Nhi mất mặt hay muốn hạ nhục uy phong của địch nhân… thì sẽ chọn bắn tên, cưỡi ngựa, đại loại thế… sao lại chọn săn bắn?"

Ngao Thịnh và Tư Đồ đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy Tiểu Hoàng nói rất có lý.

"Thật ra lão Hoàng đế này đang tính toán gì vậy?" – Tư Đồ khẽ nhíu mày – "Hiện giờ còn chưa đến mùa săn bắn, huống hồ số lượng người tham gia đông như thế thì kết quả cũng khó bề khống chế. Tuy vậy, cũng là một dịp tốt để giả vờ đây."

"Giả vờ…" – Tiểu Hoàng nghĩ một chút rồi hỏi Ngao Thịnh – "Thần Quý không tham gia à?"

Ngao Thịnh bật cười – "Đến cả dây cung hắn còn không kéo nổi, vậy tham gia kiểu gì chứ?"

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Không phải đâu… Hoàng đế hạ lệnh đi săn có thể là muốn thêm phần thuận lợi cho Thần Quý đấy, lát nữa đệ phải cẩn thận nhiều hơn."

Ngao Thịnh và Tư Đồ liếc nhìn nhau, sau đó gật đầu – "Phải rồi, phụ hoàng có bảo đưa cả Hoàng Hoàng đến nữa."

"Ta ư?" – Tiểu Hoàng không hiểu – "Ta chỉ là một văn nhân, các người đi săn thì ta đến để làm gì chứ?"

"Lão là hoàng đế mà, lão bảo muốn để huynh đi xem chuyện náo nhiệt thì ai mà dám phản bác." – Ngao Thịnh nhún vai.

"Lão muốn làm trò gì đấy?" – Tư Đồ sờ cằm – "Đã thế thì ta và Mộc Lăng phải đi theo mới được, bảo cả Tương Thanh đi cùng nữa."

"Cả Thanh cũng đi ư?" – Ngao Thịnh tựa chừng như không mấy hài lòng – "Cả năm nay y lúc nào cũng cải trang thành một văn nhân âm thầm giúp ta làm việc mà."

Tư Đồ gật đầu – "Cũng bởi vì y là một văn nhân nên mới có cớ ở bên cạnh Tiên Tiên chứ sao."

Ngao Thịnh sửng sốt, sau đó gật đầu theo – "Đúng thế thật, nếu có kẻ nào muốn nhân cơ hội này ra tay với Hoàng Hoàng thì nguy."

Tư Đồ gật nhẹ, rồi lại nhìn Tiểu Hoàng, thấy y vẫn nhíu mày không nói gì. Tư Đồ sợ nhất là Tiểu Hoàng không vui, bởi thế vội vàng kéo y đến gần, dặn dò hạ nhân dâng thức ăn lên, dỗ dành đến lúc y chịu ăn mới thôi.

Ngao Thịnh thấy Tiểu Hoàng và Tư Đồ ân ân ái ái như thế thì hâm mộ không ngớt. Tiểu Hoàng thật sự rất ngoan, gần như Tư Đồ nói gì thì nghe nấy… còn tên Tương Thanh kia mới đáng ghét làm sao. Hắn càng nghĩ thì càng tức, cứ thế hậm hực bỏ đi.

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ ăn uống nghỉ ngơi chốc lát, sau đó thay đổi y phục, cùng Ngao Thịnh ra bãi săn.

"Tiên Tiên!" – trước lúc khởi hành, Tư Đồ ngăn Tiểu Hoàng lại – "Ngươi phải cẩn thận đấy."

Tiểu Hoàng vỗ nhẹ lên vai Tư Đồ – "Huynh an tâm đi, có Tương Thanh ở bên cạnh ta mà, sao có thể xảy ra việc gì chứ."

"Ta cứ cảm thấy có việc gì mờ ám bên trong ấy." – Tư Đồ lắc đầu – "Lão hoàng đế kia cáo già vô cùng, huống hồ gì trong lòng cũng toàn mưu ma chước quỷ."

Tiểu Hoàng gật đầu đáp trả – "Huynh cũng giúp ta trông chừng Ngao Thịnh, chuyện con mồi trông cậy cả vào huynh và Mộc Lăng. Phen này Thịnh Nhi nhất định phải thắng."

Tư Đồ ưng thuận – "Ngươi yên tâm, ta sẽ không để nó thua hay xảy ra việc gì đâu."

Tiểu Hoàng kiễng chân lên hôn Tư Đồ một cái, vừa định xoay người đi thì bị Tư Đồ túm lại hôn lấy hôn để, mãi đến khi Tương Thanh đến tận nơi để đón mới lưu luyến rời tay.

…

Trên đường ra bãi săn Tiểu Hoàng và Tương Thanh ngồi chung một xe. Tiểu Hoàng thấy nét mặt Tương Thanh có vẻ lạnh nhạt, tựa hồ như đang có tâm sự bèn hỏi – "Huynh có tâm sự gì ư?"

Tương Thanh ngẩng lên nhìn Tiểu Hoàng, nhìn mãi hồi lâu, sau đó mới chậm rãi gật đầu thừa nhận.

"Có thể nói với ta không?" – Tiểu Hoàng ngồi dịch về phía Tương Thanh – "Biết đâu chừng ta có thể giúp đỡ."

Tiểu Hoàng luôn luôn có một năng lực thần kỳ, ấy là khiến người ta không cách chi cự tuyệt được. Tương Thanh khe khẽ thở dài kể với Tiểu Hoàng – "Tôi ở bên cạnh Ngao Thịnh suốt một năm qua, nhìn thấy thằng bé trưởng thành từng ngày, lại thấy mỗi ngày một thêm xa cách."

Tiểu Hoàng thấy Tương Thanh có vẻ thương tâm – "Ngao Thịnh trước kia khiến huynh hoài niệm, còn Ngao Thịnh bây giờ khiến huynh sợ hãi, có phải không?"

Tương Thanh tỏ ra khó xử, cuối cùng đành gật đầu – "Tôi không biết câu nào của hắn là thật, câu nào là giả…"

"Cho nên huynh cũng không biết tình cảm của nó đối với huynh là thật hay là giả, đúng không nào?" – Tiểu Hoàng vừa hỏi vừa sửa sang lại ống tay áo mình.

Tương Thanh gật đầu, tỏ ra bất lực – "Tôi không thích sự thay đổi lớn như thế… cậu và bang chủ gần như không thay đổi gì, vậy vì sao Ngao Thịnh lại thay đổi nhanh đến thế chứ?"

Tiểu Hoàng dùng hai bàn tay chống cằm, khuỷu tay lại chống lên đầu gối, tủm tỉm cười mà nhìn Tương Thanh – "Thật ra ta và Tư Đồ cũng có thay đổi đấy."

"Tôi không hề nhìn thấy vậy." – Tương Thanh lắc đầu.

Tiểu Hoàng cười – "Nhìn không thấy là bởi vì tự chính bản thân huynh cũng đã thay đổi."

"Hửm…?" – Tương Thanh có vẻ chưa kịp hiểu ra.

"Huynh thay đổi, Ngao Thịnh cũng thay đổi." – Tiểu Hoàng thản nhiên đáp – "Huynh cảm thấy được Ngao Thịnh thay đổi, nhưng ta và Tư Đồ thay đổi thì huynh lại bảo là không có."

Tương Thanh có vẻ như đã bị làm cho rối trí – "Điều này có nghĩa là gì?"

"Có nghĩa là, thật ra chúng ta ai cũng thay đổi cả, có điều Thịnh Nhi thì thay đổi nhanh hơn một chút mà thôi." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vỗ vai Tương Thanh – "Khi ta vừa đến đây, lúc nhìn thấy Thịnh Nhi cũng giật mình, không biết đã xảy ra biến cố gì mà lại khiến một người thay đổi nhanh đến thế."

"Tôi cũng không hiểu nổi." – Tương Thanh lại lắc đầu – "Một năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng ngoại trừ việc dẹp yên phe đối lập, bồi dưỡng lực lượng của mình là không mấy dễ, nhưng cũng không phải khó khăn thì đâu còn việc gì khác. Hoàng đế không gây khó cho hắn, đối thủ cũng không làm gì nguy hại đến hắn, vậy nguyên nhân là do đâu."

Tiểu Hoàng nhịn không được phải bật cười khiến cho Tương Thanh không sao hiểu nổi – "Sao thế, có việc gì buồn cười ư?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Thằng bé còn có thể thay đổi vì ai khác nào? Còn chẳng phải là vì đuổi theo huynh đấy ư?"

"Tôi…?" – Tương Thanh vẫn chưa thấu suốt – "Hắn đuổi theo tôi làm gì chứ?"

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn phía bên ngoài xe ngựa, thấy Ngao Thịnh đang chậm rãi cưỡi ngựa ở cách đó không xa, chốc chốc lại quay đầu liếc mắt về phía này.

"Huynh thật sự không nhìn ra chút gì sao?" – Tiểu Hoàng nhìn Tương Thanh – "Ta cảm thấy Thịnh Nhi … xem trọng huynh đấy."

Tương Thanh ngượng ngùng lắc đầu, nhỏ giọng – "Tôi biết cậu muốn nói đến việc gì."

Tiểu Hoàng có chút hơi xấu hổ. Thật ra y vốn định bảo là Ngao Thịnh thích Tương Thanh, nhưng lời ấy không làm sao thốt ra miệng được, đành phải sửa thành xem trọng.

"Hắn xem trọng tôi, tôi gánh không nổi đâu." – Tương Thanh nói xong một câu liền ngậm chặt miệng không nói thêm câu gì khác. Tiểu Hoàng lắc đầu tỏ ra bất đắc dĩ. Thật sự thì giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì thế, sao cứ mỗi lúc một xa nhau thế này…

Sau đó hai người không nói gì nữa, xe ngựa cứ thong thả lăn bánh trên con lộ dài, cuối cùng cũng đến được bên ngoài bãi săn. Tiểu Hoàng và Tương Thanh xuống xe, theo sau Ngao Thịnh đi vào trong.

—

Chú thích:

[1] Câu này vốn là một câu thành ngữ bên Trung Quốc nên mình giữ nguyên văn.

Câu này xuất xứ từ tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần, ý muốn nói kiểu ăn nói lấp lửng mơ hồ không dứt khoát.

Trong hồi thứ 50 của Hồng lâu mộng, khi nhân vật Tiết Bảo Cầm, là em họ xa của Tiết Bảo Thoa đến chơi nhà họ Giả, Giả mẫu và Vương Hy Phượng thấy cô ta xinh đẹp thì có ý muốn làm mai. Tiết phu nhân thấy thế cũng rất lấy làm ưng ý, ngặt nỗi Tiết Bảo Cầm đã được hứa hôn từ trước nên bà ta quyết định dùng cách nói lấp lửng để từ chối mà vẫn làm đẹp lòng hai người kia.

186. Chương 93: Bán Thổ Bán Lộ

Ngày kế tiếp, Tiểu Hoàng ngủ đến tận khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Tư Đồ tựa vào đầu giường, còn chính mình lại gối đầu lên bụng hắn.

"Tư Đồ?" – Tiểu Hoàng mơ màng gọi một tiếng, Tư Đồ nhẹ nhàng nựng mặt y – "Dậy rồi sao?"

Tiểu Hoàng choải tay ngồi dậy, đưa mắt nhìn những tia nắng xuyên vào nhà – "Bây giờ là canh nào rồi?"

"Đã trưa rồi." – Tư Đồ véo mặt y – "Còn chưa tỉnh ngủ hử?"

"Trưa rồi ư?" – Tiểu Hoàng hốt hoảng ngồi bật dậy tìm y phục – "Sao huynh không gọi ta dậy?"

"Trông ngươi ngủ say như thế, ta nỡ lòng nào gọi chứ." – Tư Đồ cười hì hì chồm qua hôn lên trán y cái chóc – "Có đói không nào?"

Quả thật Tiểu Hoàng đang thấy bụng mình trống rỗng, cũng muốn ăn chút gì đó, nhưng ngẫm nghĩ một hồi lại đưa mắt nhìn Tư Đồ – "Vậy còn huynh, vẫn chưa ăn sáng sao?"

Tư Đồ giả vờ tội nghiệp – "Ngươi ngủ đè lên bụng ta thế vậy ta làm sao mà dám động đậy chứ."

Tiểu Hoàng vừa áy náy vừa đau lòng, vươn tay xoa xoa bụng cho Tư Đồ – "Có đói không?"

Tư Đồ cảm giác được bàn tay ấm áp mềm mại của Tiểu Hoàng, xoa đến mức tâm tư hắn loạn hết cả lên, liền thò tay tóm ngay lấy hôn mấy cái…Hắn tự dưng cảm thấy bụng mình đói ngấu lên, bèn đè Tiểu Hoàng xuống giường – "Tiên Tiên, cho ta hôn bụng cái nào."

Tiểu Hoàng đỏ mặt kéo vội chiếc áo cánh che đi phần bụng mình, ngượng ngùng bảo – "Sao huynh lại đòi hôn nơi ấy chứ?"

Tư Đồ bèn cúi xuống nói vào tai Tiểu Hoàng – "Thế thôi hôn mông nhé."

"Không được!" – Tiểu Hoàng trừng mắt liếc Tư Đồ – "Không đứng đắn tí nào."

Tư Đồ xoa bụng – "Ôi, đói chết rồi."

Tiểu Hoàng cảm thấy bộ dạng của Tư Đồ rất đỗi đáng thương, đành nhượng bộ – "Thôi, cho huynh hôn đấy, nhưng phải nhẹ đấy nhé, kẻo không thì nhột lắm."

Tư Đồ lập tức tươi tỉnh hẳn, nghiêm mặt bảo – "Vậy ngươi nằm xuống, đưa bụng ra đây."

Mặt Tiểu Hoàng càng lúc càng đỏ hơn, thế nhưng y vẫn ngoan ngoãn nằm xuống, đưa tay kéo vạt áo để lộ bụng mình ra.

Tư Đồ nhìn chiếc bụng bằng phẳng của Tiểu Hoàng, nhìn cả chiếc rốn nho nhỏ xinh xinh thì chợt nhớ đến bánh nếp mà Mộc Lăng kể hôm qua…mềm mại lại thơm thơm, đúng là cực phẩm chốn nhân gian mà.

"Sao huynh còn chưa hôn nữa?" – Tiểu Hoàng ấm ức nhìn Tư Đồ, lòng tự nhủ —— bụng thì có gì đẹp đâu cơ chứ.

Tư Đồ nhẹ nhàng sờ thắt lưng Tiểu Hoàng – "Sao vẫn gầy thế này?"

Tiểu Hoàng nghe được trong giọng nói của Tư Đồ tràn đầy yêu thương thì thấy ngọt ngào lắm – "Gầy thì tốt mà."

"Béo mới tốt chứ." – Tư Đồ hôn nhẹ cái chóc lên bụng Tiểu Hoàng – "Đến khi nào mà cái bụng trở nên tròn vo thì mới tốt ấy."

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ trêu cho phá lên cười, muốn dùng tay đẩy hắn ra thì bị hắn tóm lấy. Tư Đồ nằm đè lên, hôn lấy hôn để trên bụng Tiểu Hoàng, kéo sang tận rốn…khiến cho Tiểu Hoàng nhột đến không thể ngưng cười được.

Hai người đùa nhau một phen, sau cùng cũng chịu rời giường.

"Ừm…" – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Hôm nay sao không thấy Ngao Thịnh vào triều nhỉ?"

Tư Đồ nhún vai – "Còn chưa thấy nó đâu, chờ đến lúc ăn cơm ngươi tự mình hỏi đi."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu. Hai người đang dở chuyện thì có tiếng đập cửa, Tiểu Hoàng lo lắng nhìn Tư Đồ, nhưng hắn chỉ khoát tay – "Là Ngao Thịnh."

Tiểu Hoàng bước ra mở cửa, quả nhiên là Ngao Thịnh.

"Thịnh Nhi." – Tiểu Hoàng thấy sắc mặt tên nhóc không mấy vui vẻ liền hỏi – "Có chuyện gì thế?"

Ngao Thịnh liếc ngang thấy có cả Tư Đồ ở đó bèn bước vào trong rồi đóng sầm cửa lại – "Phụ hoàng bảo chiều nay sẽ tổ chức đi săn."

"Đi săn ư?" – Tiểu Hoàng cảm thấy rất kỳ quái – "Bây giờ là mùa đi săn sao?"

"Hôm nay có mấy tên thủ lĩnh các bộ tộc phương Bắc đến triều." – Ngao Thịnh chau mày – "Có vài kẻ ngông cuồng tự đại, bảo rằng người Trung Nguyên chúng ta làm sao bì được tài cưỡi ngựa bắn cung của chúng."

Tiểu Hoàng gật đầu tiếp lời – "Sau đó Thần Quý liền thay mặt người Trung Nguyên tranh luận, khẩu chiến với họ một phen, còn bảo là Thái tử điện hạ văn võ toàn tài, nếu không tin thì cứ tỷ thí đi, rồi cả Hoàng đế cũng tán đồng, có phải không?"

Ngao Thịnh há hốc mồm ra nhìn Tiểu Hoàng, mãi một lúc lâu mới hỏi lại – "Huynh…làm sao huynh biết?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Xem chừng Thần Quý muốn mượn cơ hội lần này để làm cho đệ bẽ mặt."

"Ta tuy rằng cũng thạo về cưỡi ngựa bắn cung đấy." – Ngao Thịnh ngó Tiểu Hoàng – "Nhưng những người Mông Cổ kia dũng mãnh thiện chiến, cưỡi ngựa bắn cung lại lợi hại như thế, ta đây so ra chỉ e là kém xa bọn họ."

Tiểu Hoàng đánh mắt sang Tư Đồ, Tư Đồ bèn gật đầu – "Yên tâm đi, dễ thôi mà, đảm bảo ngươi sẽ thắng cuộc."

"Thật ư?" – Ngao Thịnh giật mình – "Như thế cũng được sao? Liệu có bị phát hiện không?"

"Đương nhiên là không." – Tư Đồ cười đáp lại, nhưng vừa quay sang đã thấy Tiểu Hoàng dường như đang suy tư gì đó.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ hỏi – "Ngươi sao thế, lo lắng gì ư?"

Tiểu Hoàng vội lắc đầu – "Không phải…Ta chỉ nghĩ nếu Hoàng đế muốn tỷ thí, hoặc thậm chí là làm Thịnh Nhi mất mặt hay muốn hạ nhục uy phong của địch nhân…thì sẽ chọn bắn tên, cưỡi ngựa, đại loại thế…sao lại chọn săn bắn?"

Ngao Thịnh và Tư Đồ đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy Tiểu Hoàng nói rất có lý.

"Thật ra lão Hoàng đế này đang tính toán gì vậy?" – Tư Đồ khẽ nhíu mày – "Hiện giờ còn chưa đến mùa săn bắn, huống hồ số lượng người tham gia đông như thế thì kết quả cũng khó bề khống chế. Tuy vậy, cũng là một dịp tốt để giả vờ đây."

"Giả vờ…" – Tiểu Hoàng nghĩ một chút rồi hỏi Ngao Thịnh – "Thần Quý không tham gia à?"

Ngao Thịnh bật cười – "Đến cả dây cung hắn còn không kéo nổi, vậy tham gia kiểu gì chứ?"

Tiểu Hoàng lắc đầu bảo – "Không phải đâu…Hoàng đế hạ lệnh đi săn có thể là muốn thêm phần thuận lợi cho Thần Quý đấy, lát nữa đệ phải cẩn thận nhiều hơn."

Ngao Thịnh và Tư Đồ liếc nhìn nhau, sau đó gật đầu – "Phải rồi, phụ hoàng có bảo đưa cả Hoàng Hoàng đến nữa."

"Ta ư?" – Tiểu Hoàng không hiểu – "Ta chỉ là một văn nhân, các người đi săn thì ta đến để làm gì chứ?"

"Lão là hoàng đế mà, lão bảo muốn để huynh đi xem chuyện náo nhiệt thì ai mà dám phản bác." – Ngao Thịnh nhún vai.

"Lão muốn làm trò gì đấy?" – Tư Đồ sờ cằm – "Đã thế thì ta và Mộc Lăng phải đi theo mới được, bảo cả Tương Thanh đi cùng nữa."

"Cả Thanh cũng đi ư?" – Ngao Thịnh tựa chừng như không mấy hài lòng – "Cả năm nay y lúc nào cũng cải trang thành một văn nhân âm thầm giúp ta làm việc mà."

Tư Đồ gật đầu – "Cũng bởi vì y là một văn nhân nên mới có cớ ở bên cạnh Tiên Tiên chứ sao."

Ngao Thịnh sửng sốt, sau đó gật đầu theo – "Đúng thế thật, nếu có kẻ nào muốn nhân cơ hội này ra tay với Hoàng Hoàng thì nguy."

Tư Đồ gật nhẹ, rồi lại nhìn Tiểu Hoàng, thấy y vẫn nhíu mày không nói gì. Tư Đồ sợ nhất là Tiểu Hoàng không vui, bởi thế vội vàng kéo y đến gần, dặn dò hạ nhân dâng thức ăn lên, dỗ dành đến lúc y chịu ăn mới thôi.

Ngao Thịnh thấy Tiểu Hoàng và Tư Đồ ân ân ái ái như thế thì hâm mộ không ngớt. Tiểu Hoàng thật sự rất ngoan, gần như Tư Đồ nói gì thì nghe nấy…còn tên Tương Thanh kia mới đáng ghét làm sao! Hắn càng nghĩ thì càng tức, cứ thế hậm hực bỏ đi.

Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ ăn uống nghỉ ngơi chốc lát, sau đó thay đổi y phục, cùng Ngao Thịnh ra bãi săn.

"Tiên Tiên!" – trước lúc khởi hành, Tư Đồ ngăn Tiểu Hoàng lại – "Ngươi phải cẩn thận đấy."

Tiểu Hoàng vỗ nhẹ lên vai Tư Đồ – "Huynh an tâm đi, có Tương Thanh ở bên cạnh ta mà, sao có thể xảy ra việc gì chứ."

"Ta cứ cảm thấy có việc gì mờ ám bên trong ấy." – Tư Đồ lắc đầu – "Lão hoàng đế kia cáo già vô cùng, huống hồ gì trong lòng cũng toàn mưu ma chước quỷ."

Tiểu Hoàng gật đầu đáp trả – "Huynh cũng giúp ta trông chừng Ngao Thịnh, chuyện con mồi trông cậy cả vào huynh và Mộc Lăng. Phen này Thịnh Nhi nhất định phải thắng."

Tư Đồ ưng thuận – "Ngươi yên tâm, ta sẽ không để nó thua hay xảy ra việc gì đâu."

Tiểu Hoàng kiễng chân lên hôn Tư Đồ một cái, vừa định xoay người đi thì bị Tư Đồ túm lại hôn lấy hôn để, mãi đến khi Tương Thanh đến tận nơi để đón mới lưu luyến rời tay.

...

Trên đường ra bãi săn Tiểu Hoàng và Tương Thanh ngồi chung một xe. Tiểu Hoàng thấy nét mặt Tương Thanh có vẻ lạnh nhạt, tựa hồ như đang có tâm sự bèn hỏi – "Huynh có tâm sự gì ư?"

Tương Thanh ngẩng lên nhìn Tiểu Hoàng, nhìn mãi hồi lâu, sau đó mới chậm rãi gật đầu thừa nhận.

"Có thể nói với ta không?" – Tiểu Hoàng ngồi dịch về phía Tương Thanh – "Biết đâu chừng ta có thể giúp đỡ."

Tiểu Hoàng luôn luôn có một năng lực thần kỳ, ấy là khiến người ta không cách chi cự tuyệt được. Tương Thanh khe khẽ thở dài kể với Tiểu Hoàng – "Tôi ở bên cạnh Ngao Thịnh suốt một năm qua, nhìn thấy thằng bé trưởng thành từng ngày, lại thấy mỗi ngày một thêm xa cách."

Tiểu Hoàng thấy Tương Thanh có vẻ thương tâm – "Ngao Thịnh trước kia khiến huynh hoài niệm, còn Ngao Thịnh bây giờ khiến huynh sợ hãi, có phải không?"

Tương Thanh tỏ ra khó xử, cuối cùng đành gật đầu – "Tôi không biết câu nào của hắn là thật, câu nào là giả..."

"Cho nên huynh cũng không biết tình cảm của nó đối với huynh là thật hay là giả, đúng không nào?" – Tiểu Hoàng vừa hỏi vừa sửa sang lại ống tay áo mình.

Tương Thanh gật đầu, tỏ ra bất lực – "Tôi không thích sự thay đổi lớn như thế...cậu và bang chủ gần như không thay đổi gì, vậy vì sao Ngao Thịnh lại thay đổi nhanh đến thế chứ?"

Tiểu Hoàng dùng hai bàn tay chống cằm, khuỷu tay lại chống lên đầu gối, tủm tỉm cười mà nhìn Tương Thanh – "Thật ra ta và Tư Đồ cũng có thay đổi đấy."

"Tôi không hề nhìn thấy vậy." – Tương Thanh lắc đầu.

Tiểu Hoàng cười – "Nhìn không thấy là bởi vì tự chính bản thân huynh cũng đã thay đổi."

"Hửm...?" – Tương Thanh có vẻ chưa kịp hiểu ra.

"Huynh thay đổi, Ngao Thịnh cũng thay đổi." – Tiểu Hoàng thản nhiên đáp – "Huynh cảm thấy được Ngao Thịnh thay đổi, nhưng ta và Tư Đồ thay đổi thì huynh lại bảo là không có."

Tương Thanh có vẻ như đã bị làm cho rối trí – "Điều này có nghĩa là gì?"

"Có nghĩa là, thật ra chúng ta ai cũng thay đổi cả, có điều Thịnh Nhi thì thay đổi nhanh hơn một chút mà thôi." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vỗ vai Tương Thanh – "Khi ta vừa đến đây, lúc nhìn thấy Thịnh Nhi cũng giật mình, không biết đã xảy ra biến cố gì mà lại khiến một người thay đổi nhanh đến thế."

"Tôi cũng không hiểu nổi." – Tương Thanh lại lắc đầu – "Một năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng ngoại trừ việc dẹp yên phe đối lập, bồi dưỡng lực lượng của mình là không mấy dễ, nhưng cũng không phải khó khăn thì đâu còn việc gì khác. Hoàng đế không gây khó cho hắn, đối thủ cũng không làm gì nguy hại đến hắn, vậy nguyên nhân là do đâu."

Tiểu Hoàng nhịn không được phải bật cười khiến cho Tương Thanh không sao hiểu nổi – "Sao thế, có việc gì buồn cười ư?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Thằng bé còn có thể thay đổi vì ai khác nào? Còn chẳng phải là vì đuổi theo huynh đấy ư?"

"Tôi…?" – Tương Thanh vẫn chưa thấu suốt – "Hắn đuổi theo tôi làm gì chứ?"

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn phía bên ngoài xe ngựa, thấy Ngao Thịnh đang chậm rãi cưỡi ngựa ở cách đó không xa, chốc chốc lại quay đầu liếc mắt về phía này.

"Huynh thật sự không nhìn ra chút gì sao?" – Tiểu Hoàng nhìn Tương Thanh – "Ta cảm thấy Thịnh Nhi…xem trọng huynh đấy."

Tương Thanh ngượng ngùng lắc đầu, nhỏ giọng – "Tôi biết cậu muốn nói đến việc gì."

Tiểu Hoàng có chút hơi xấu hổ. Thật ra y vốn định bảo là Ngao Thịnh thích Tương Thanh, nhưng lời ấy không làm sao thốt ra miệng được, đành phải sửa thành xem trọng.

"Hắn xem trọng tôi, tôi gánh không nổi đâu." – Tương Thanh nói xong một câu liền ngậm chặt miệng không nói thêm câu gì khác. Tiểu Hoàng lắc đầu tỏ ra bất đắc dĩ. Thật sự thì giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì thế, sao cứ mỗi lúc một xa nhau thế này…

Sau đó hai người không nói gì nữa, xe ngựa cứ thong thả lăn bánh trên con lộ dài, cuối cùng cũng đến được bên ngoài bãi săn. Tiểu Hoàng và Tương Thanh xuống xe, theo sau Ngao Thịnh đi vào trong.

187. Chương 94

Chương 94 | Gió mưa ào ã

– Phong vũ mãn lâu –

Lúc ba người đến được bãi săn, toàn bộ văn võ đại thần trong triều đã chờ đợi ở đó. Dù gì thì Ngao Thịnh cũng là thái tử đương triều. Bá quan văn võ thấy hắn tiến tới đều nhất loạt quỳ xuống hành lễ.

Tiểu Hoàng và Tương Thanh bước theo sau Ngao Thịnh, tất nhiên cũng nhận được sự triều bái của văn võ bá quan, cảm giác hơi lạ lùng một chút.

Ngao Thịnh khoát khoát tay với văn võ bá quan bảo chư vị không cần đa lễ, rồi đi thẳng tới vị trí phía trên đài chỗ bên cạnh Hoàng đế và ngồi xuống.

Các quan thần cũng lần lượt ngồi cả. Chỗ của Tiểu Hoàng là bên cạnh Ngao Thịnh, y cũng ngồi xuống. Tương Thanh đứng ở phía sau y. Ngao Thịnh ngoảnh sang nhìn Tương Thanh một cái. Tương Thanh đảo mắt đi nhìn sang chỗ khác, tránh không tiếp xúc với ánh mắt của Ngao Thịnh. Tiểu Hoàng nhìn tình cảnh hai người bọn họ…. y khẽ thở dài bất đắc dĩ.

Thoáng chốc sau, xa liễn của hoàng đế đã từ bên ngoài bãi săn đi vào trong. Quần thần nhanh nhẹn đứng dậy tiếp đón. Còn có vài đoàn ngựa đi theo phía sau Hoàng đế, bên trên lưng ngựa là đám hán tử Mông Cổ, mặt mũi nhìn rất khôi ngô dũng mãnh. Tiểu Hoàng thầm đổ mồ hôi thương cho bọn ngựa kia. Đám người này nom dáng vóc chắc nịch, hẳn là rất nặng. Bọn ngựa ấy chẳng phải mệt chết hay sao.

Sau khi quần thần chào xong, Hoàng đế bước vào chỗ ngồi, buông lời với quan thần – "Hiếm có được một ngày tất cả mọi người đều hào hứng như hôm nay, tất cả cùng cổ vũ cho cuộc săn này đi." – Nói rồi ông ta khoát tay với tất cả – "Sức khỏe trẫm không tốt, lũ thanh niên các ngươi cứ chơi đùa đi, trẫm xem."

Mọi người cùng vâng lời, nhất loạt chuẩn bị cho cuộc săn bắn.

"Hoàng thượng, bây giờ không có nhiều con mồi cho lắm. Vi thần đã chuẩn bị thêm một ít hươu và ngựa hoang làm mồi, với lại thả thêm rất nhiều thỏ rừng."

Hoàng đế gật gù. Khi cuộc chuyện trò còn chưa dứt, một chú nai lông đốm lốc cốc nhảy ra từ trong bãi săn. Chú nai con này nhìn rất đáng yêu, màu lông cũng đẹp nữa, chắc chưa ra đời được bao lâu. Chú ta nhảy phắt từ trong rừng ra như thế thấy cả đám đông người đang tụ lại một chỗ, thoáng cái ngơ ngẩn ra.

Một tên Mông Cổ đại hãn cười cười nhấc cung tên xốc tới nói – "Ha ha, cho ta bắn con vật nhỏ này trước để khai cuộc nào." – Đoạn, giương cung tên lên ra chiều sắp bắn ra.

Tiểu Hoàng từ xa nhìn đã thấy chú nai con này khả ái lạ thường thì chẳng đành lòng chút nào cả. Y thấy gã lỗ mãng kia giương cung chực bắn thì không ghìm được phải thốt lên – "Đợi đã…" Nhưng lời chỉ vừa mới nói ra, mũi tên từ hán tử nọ đã phóng vút ra ngoài. Lạ lùng thay, khi mũi tên vừa dợm bắn đến gần nai con, chú ta bước thêm lên mấy bước. Mũi tên rớt xuống phía sau chú.

Nai con ngoảnh nhìn mũi tên kia một hồi rồi nhảy phốc vào giữa đám đông, rồi chạy đến bên cạnh Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng cũng khẽ giật mình, chú nai ấy rúc vào bên chân y run lập cập lên vì sợ. Tiểu Hoàng giang tay ôm lấy chú đặt lên chân mình, nhẹ nhàng vuốt ve lông chú. Nai con ngâm nga mấy tiếng rồi ngoan ngoãn dựa vào đùi Tiểu Hoàng.

"Coi ra nó thích con." – Hoàng đế lấy làm thú vị, bảo khẽ với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng mỉm cười cúi xuống nhìn nai con với ánh mắt đầy trìu mến.

"Thái phó quả không hổ danh là bán tiên thể, một nửa là người trời." – Thần Quý đang ngồi phía bên kia của hoàng đế đột nhiên nói – "Ở đây đông đúc như vậy nhưng con nai này đều không màng đến, ngay cả phụ hoàng ngồi trên ngôi cửu ngũ nó cũng lờ đi, chỉ chuyên chú vào đúng Thái phó, thật sự thần kỳ quá."

Trong lòng Tiểu Hoàng hiểu hết, y không nói nhiều lời, chỉ thản nhiên bảo rằng – "Nó chỉ là sợ hãi cho nên hoảng loạn chạy tới thôi mà."

Thần Quý vốn định nói mấy câu gây hấn, nhưng không ngờ được Tiểu Hoàng đã ngăn cản một cách có trọng lượng chẳng kém gì. Y cũng xấu hổ, rồi nghe thấy Tiểu Hoàng quay sang nói với hoàng thượng – "Hoàng thượng, xin ngài cho ta con nai nhỏ này đi, đừng bắn chết nó."

Hoàng thượng mỉm cười gật đầu, ôn tồn nói với Tiểu Hoàng – "Ừ, thích thì con cứ giữ đi."

Tiểu Hoàng mỉm cười gật đầu, tiếp tục vuốt ve bộ lông của nai con. Các quan văn võ đều nghệch mặt nhìn nhau… Thái độ này của hoàng thượng với Hoàng Bán Tiên xem ra rất yêu chiều y.

Gã Hán tử Mông Cổ kia thấy mũi tên đầu tiên bắn ra trật lất, còn con nai thì bị Tiểu Hoàng phỗng mất. Gã tỏ vẻ bất mãn hỏi ngay Hoàng thượng – "Hoàng thượng, thiếu niên này cũng là quan viên hay sao?"

Ngao Thịnh nhìn sang gã – "Y là Thái phó của ta."

"Thái phó?" – Đại hán kia nhướn mày tỏ vẻ khinh thường – "À… té ra là một thầy dạy học, thư sinh yếu đuối, thảo nào lòng dạ đàn bà như thế."

Lời vừa nói xong, một tiếng "Chát" giòn tan nổ ra. Bộ mặt của tên đại hãn Mông Cổ kia bị quật hẳn sang một bên, trên mặt xuất hiện một dấu bàn tay đỏ ửng, cảm giác như vừa bị tát ột cú.

"Ối…" – Hắn lắp ba lắp bắp định nói thêm… thì phát hiện ra cú giáng vừa rồi khiến xương hàm mình bị trật khớp. Nhưng khi gã ngước đầu lên nhìn thì bốn phía chả có ai, ngay cả ai đánh gã cũng còn không biết, quẫn bách tới nỗi mắt long lên sòng sọc.

"Ha ha ha…." – Tiếu Lạc Vũ ngồi cách đó không bao xa cố gắng nhịn không phun ngụm trà trong miệng ra, sau đó cười rộ một tràng rồi nói – "Ta nói này vị anh hùng, ngươi phải kềm chế lời nói của mình một chút mới được. Vị Hoàng Thái phó này có bán tiên thể đấy." – Đoạn vung ngón tay lên chỉ trời cao – "Y có thần tiên phù hộ cho, ngươi cẩn thận chớ có làm thần linh nổi sùng, tới lúc đó mình chết ra làm sao còn không biết đó."

Mấy gã Mông Cổ kia đều thất kinh, chỉ biết câm nín quay mặt nhìn nhau. Tang Đạt, thủ lĩnh của đám người Mông Cổ kia thấy bộ hạ mình vô lễ thì liền bước ra hành lễ với Hoàng Bán Tiên – "Thì ra các hạ chính là Hoàng Bán Tiên lừng lẫy, thuộc hạ của ta đã mạo phạm người, xin tiên sinh đại nhân đại lượng không nên tính toán với gã."

Tất nhiên Tiểu Hoàng biết đó là Tư Đồ đang bí mật phá rối, y cũng bất đắc dĩ nên bèn gật đầu bảo – "Đừng lo." – Nói rồi, tên thuộc hạ kia lại trúng thêm một bạt tai…. cằm bị hất lên trời.

Đại hán kia hãi hùng, cuống quít bưng cằm lùi sang một bên không dám mở miệng ra nữa. Tang Đạt nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng, thấp giọng nói – "Người tài của Thiên triều xuất hiện lớp lớp, thật sự phải khiến người ta nhìn bằng con mắt khác."

Hết lượt quần thần văn võ đều nở mày nở mặt, ưỡn ngực đầy tự hào. Ngao Thịnh cũng thỏa mãn. Nhưng Tiểu Hoàng chỉ cúi xuống dành hết cả tâm tình vào chú nai đốm nhỏ kia. Nai con dụi dụi vào lòng Tiểu Hoàng chừng như rất thích y. Tiểu Hoàng cảm thán, sao lại dễ thương thế cơ chứ.

Sau đó, cuộc tỷ thí săn bắn chính thức bắt đầu. Cả Thần Quý cũng cầm cung cầm tên lên bảo muốn tham gia. Hoàng đế nhìn y có chút lo âu. – "Ngươi với ta đều là bọn ma ốm yếu, đi xem náo nhiệt cái gì chứ."

Thần Quý cười bảo rằng – "Hôm nay con thấy khỏe rồi, nên định thử xem."

Hoàng đế gật gù bảo Ngao Thịnh – "Thịnh nhi, ngươi phải trông chừng ca ca, thân thể nó không tốt."

"Vâng." – Ngao Thịnh gật đầu cưỡi ngựa cùng Thần Quý đi tới. Trong lòng Ngao Thịnh chắc mẩm Thần Quý đây là muốn theo dõi riêng hắn, khiến cho hắn không có cách nào để giở trò nữa.

Những tên hán tử Mông Cổ nọ xoát xoát tay ra bộ chuẩn bị rầm rộ vào cuộc. Hoàng đế đưa mắt sang Tiếu Lạc Vũ hỏi – "Tiếu trại chủ không có hứng thú ra chơi cùng à?"

Tiếu Lạc Vũ vột khoát tay mà rằng – "Chuyện này tôi không am hiểu, uống trà là được rồi."

Hoàng thượng mỉm cười quay sang chỗ của nội thị, gật đầu. Bỗng nghe quan truyền lệnh hô lên một tiếng – "Bắt đầu!"

Theo một tiếng lệnh buông, tất cả cùng thúc ngựa phóng vào cánh rừng.

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn hết thảy đều đã tiến vào rừng sâu, bụi mù bốc lên mịt mù trời đất. Lòng y có một chút lo âu, tự nhủ… Thần Quý đi theo Ngao Thịnh nhất định có mục đích nào đó khác, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Đang lúc nghĩ suy, chợt nghe thấy tiếng hoàng đế thốt ra – "Thái phó không cần lo lắng đâu… có thần linh phù hộ, Thịnh Nhi tất nhiên sẽ gặp dữ hóa lành thôi mà, có đúng không."

Tiểu Hoàng nghe thấy ẩn ý bên trong lời nói của Hoàng đế nhưng cũng không đáp lại, chỉ mỉm cười cúi xuống kéo chân sau của chú nai con ấy mà xem… thì ra là một cô nai nhỏ.

Hoàng đế bị cử động của y khiến ỉm cười, ông ta nói – "E là con nai này mới sinh cũng chưa đầy nửa tháng, nó còn nhỏ như vậy thôi nhưng độ chừng khoảng một năm rưỡi nữa, con có thể cưỡi nó đi được rồi."

Tiểu Hoàng nghe mà thích lắm, trong lòng đang đắn đo lựa chọn một cái tên hay để đặt cho nai con… Tư Đồ, tiểu Tư Tư…

"Phải rồi, ngươi tên là Tương Thanh phải không?" – Đột ngột hoàng đế lên tiếng, hỏi Tương Thanh đang đứng bên cạnh Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng và cả Tương Thanh đều sửng sốt. Tương Thanh khẽ cúi đầu hành lễ với hoàng đế, nhỏ giọng thưa – "Vâng."

"À…. Nghe nói một năm nay đều là ngươi dạy dỗ Thịnh Nhi học hành sao." – Hoàng đế khoan thai nói – "Thật đã vất vả cho ngươi rồi."

Tương Thanh khẽ lắc đầu – "Thái tử thông minh, nói một mà có thể hiểu đến ba, dạy dỗ cũng không có gì vất vả cả."

"Thật à." – Hoàng đế gật gù rồi hỏi – "Tiên sinh có biết võ công không?"

Tim Tương Thanh giật nảy lên một chút, không biết phải đáp lời làm sao mới phải. Nhất thời lòng y suốt ruột, nếu cứ chần chừ mãi thì sẽ để lộ ra mất. Đang lúc hoảng hốt, chợt nghe Tiểu Hoàng đáp lời – "Chỉ biết sơ sơ một chút thôi, không phải nhiều nhặn gì lắm đâu."

Tương Thanh thở phào một hơi. May mà có Tiểu Hoàng thông minh, chỉ một câu trả lời thế thôi đã rất đỗi kín kẽ, như thế này nếu như Ngao Thịnh có trở về mà hoàng đế hỏi hắn, dù cho hắn có nói rằng không đi nữa thì cũng không có gì sai sót.

Hoàng đế gật đầu, cũng không nói thêm điều gì nữa, Tiểu Hoàng phóng mắt nhìn về phía rừng cây, có điều gì đó nghẹn ứ chẳng thế nào nói rõ. Không biết rằng họ có thể nào gặp việc không lành hay không, rồi lại nghĩ trong này có một âm mưu gì đó.

Tương Thanh đứng ở đằng sau nhìn ra được nỗi lo lắng của Tiểu Hoàng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai y. Tiểu Hoàng quay lại ngước đầu lên nhìn, Tương Thanh mỉm cười với y như muốn bảo – Có bang chủ ở đó, Ngao Thịnh sẽ không sao cả đâu.

……

Ngao Thịnh cùng Thần Quý hai người cùng cưỡi ngựa tiến vào rừng xong thì liền bắt đầu tìm kiếm con mồi. Cả hai người bọn họ đều rất non kinh nghiệm săn bắn nên không thể nào phân biệt rõ ràng được dấu chân của những con thú đã đi qua. Họ cứ lòng vòng mãi tại một chỗ. Từ một vùng tối Tư Đồ bất đắc dĩ nhìn thấy, bèn ra hiệu cho Mộc Lăng xua con mồi chạy ra.

"Một năm nay Thái Tử quả đã thay đổi không ít rồi đấy." – Thần Quý đột nhiên trò chuyện với Ngao Thịnh tự nhiên như đang tán gẫu việc nhà – "Nhất là khí độ đã cao quý tao nhã, thay da đổi thịt thật rồi."

Ngao Thịnh không buồn nhìn sang y, chỉ buông lời – "Trưởng thành thôi."

"Ta thấy, việc này phải là công của lão sư đã bồi dưỡng ngươi rồi?" – Thần Quý cười nói.

Ngao Thịnh cũng chỉ cười – "Thái phó tất nhiên không phải người tầm thường rồi."

"Người ta nói không phải là Thái phó." – Thần Quý cười cười – "Ta đang nói đến vị Thanh phu tử kia…"

Sắc mặt Ngao Thịnh lạnh băng, lườm lườm Thần Quý, im lặng không nói tiếng nào.

Thần Quý thấy Ngao Thịnh im lìm như vậy thì bèn bảo – "Ta cũng rất muốn có một vị phu tử như thế đến chỉ dạy cho… Thế này nhé Thái tử, đệ không phải đã có Hoàng Thái phó rồi sao, chi bằng hãy cho ta mượn Thanh phu tử vài ngày?"

Lời vừa mới nói ra, chợt Thấy Ngao Thịnh bất thình lình giường cung lên quay về phía y, một mũi tên bắn véo ra. Thần Quý hãi hùng cương lại ngay tại trận, hồi lâu sau mới bừng tỉnh lại. Nhìn về phía sau, thấy cách đó không xa có một con hươu đã bị mũi tên của Ngao Thịnh bắn chết.

Lúc này Thần Quý mới thở phào ra, thấy Ngao Thịnh thúc ngựa đi ngang qua y rồi lạnh lùng bỏ lại một câu – "Có những thứ nói được, cũng có những thứ không nên nói, huynh to đầu như vậy rồi nên cũng không cần ta phải chỉ cho huynh đâu nhỉ."

Ực một ngụm nước bọt xuống, Thần Quý nhìn theo bóng lưng Ngao Thịnh, trong ánh mắt y thấp thoáng một vẻ lạnh lùng.

Cuộc săn sau đó, Ngao Thịnh cực kỳ thuận buồm xuôi gió, mọi mũi tên hễ bắn ra hầu như đều đi trúng đích. Lũ chim bay cá nhảy kia nom cũng quá lạ lùng, tất thảy đều liều mạng chạy ra trước mặt Ngao Thịnh. Cuộc săn kết thúc độ một canh giờ sau đó, con mồi của Ngao Thịnh nhiều tới mức phải gọi tới mười tên thái giám cùng khiêng ra ngoài, chất đống thành một ngọn núi nho nhỏ.

Hoàng đế cười khanh khách, nói – "Xem chừng con của ta so với người Mông còn giỏi hơn một bậc đấy."

Tang Đạt cũng cười cầu hòa mà thưa – "Thái tử có thần minh phò trợ, quả thật không ngờ được…"

Hoàng đế vui vẻ, ban thưởng cho tất cả mọi người. Lão đang chuẩn bị cho vời tất cả tham gia buổi tiệc tối thì chợt thấy một gã thị vệ bên cạnh Thần Quý rút soạt đao ra khỏi vỏ, giằng lấy Thần Quý, giương đao rống to một tiếng – "Tặc tử, ta muốn mi đoạn tử tuyệt tôn!" – Đoạn, bổ một đao về phía Thần Quý.

Thần Quý hốt hoảng. May thay còn có tướng quân Khâu Minh Phiền đứng ngay sát đó, kéo Thần Quý soạt ra một bên, tung một cước ngay về phía tay thị vệ nọ. Tên thị vệ trưởng lăn đi một vòng ngay tại chỗ, còn chưa gượng dậy được đã vội vung tay phóng một ám tiễn về phía Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh bấy giờ trong tay không một tấc sắt. Hắn muốn né đi nhưng ở phía sau vẫn còn có Tiểu Hoàng ở đó. Lúc còn đang phân vân, chợt thấy Tương Thanh tiến lên một bước, che chắn phía trước Tiểu Hoàng, rồi túm lấy Ngao Thịnh gạt đi. Mũi ám tiễn kia cũng vừa vặn cắm phập vào bả vai của Tương Thanh….

188. Chương 94: Gió Mưa Ào Ã

Lúc ba người đến được bãi săn, toàn bộ văn võ đại thần trong triều đã chờ đợi ở đó. Dù gì thì Ngao Thịnh cũng là thái tử đương triều. Bá quan văn võ thấy hắn tiến tới đều nhất loạt quỳ xuống hành lễ.

Tiểu Hoàng và Tương Thanh bước theo sau Ngao Thịnh, tất nhiên cũng nhận được sự triều bái của văn võ bá quan, cảm giác hơi lạ lùng một chút.

Ngao Thịnh khoát khoát tay với văn võ bá quan bảo chư vị không cần đa lễ, rồi đi thẳng tới vị trí phía trên đài chỗ bên cạnh Hoàng đế và ngồi xuống.

Các quan thần cũng lần lượt ngồi cả. Chỗ của Tiểu Hoàng là bên cạnh Ngao Thịnh, y cũng ngồi xuống. Tương Thanh đứng ở phía sau y. Ngao Thịnh ngoảnh sang nhìn Tương Thanh một cái. Tương Thanh đảo mắt đi nhìn sang chỗ khác, tránh không tiếp xúc với ánh mắt của Ngao Thịnh. Tiểu Hoàng nhìn tình cảnh hai người bọn họ… y khẽ thở dài bất đắc dĩ.

Thoáng chốc sau, xa liễn của hoàng đế đã từ bên ngoài bãi săn đi vào trong. Quần thần nhanh nnhẹn đứng dậy tiếp đón. Còn có vài đoàn ngựa đi theo phía sau Hoàng đế, bên trên lưng ngựa là đám hán tử Mông Cổ, mặt mũi nhìn rất khôi ngô dũng mãnh. Tiểu Hoàng thầm đổ mồ hôi thương cho bọn ngựa kia. Đám người này nom dáng vóc chắc nịch, hẳn là rất nặng. Bọn ngựa ấy chẳng phải mệt chết hay sao.

Sau khi quần thần chào xong, Hoàng đế bước vào chỗ ngồi, buông lời với quan thần – "Hiếm có được một ngày tất cả mọi người đều hào hứng như hôm nay, tất cả cùng cổ vũ cho cuộc săn này đi." – Nói rồi ông ta khoát tay với tất cả – "Sức khỏe trẫm không tốt, lũ thanh niên các ngươi cứ chơi đùa đi, trẫm xem."

Mọi người cùng vâng lời, nhất loạt chuẩn bị cho cuộc săn bắn.

"Hoàng thượng, bây giờ không có nhiều con mồi cho lắm. Vi thần đã chuẩn bị thêm một ít hươu và ngựa hoang làm mồi, với lại thả thêm rất nhiều thỏ rừng."

Hoàng đế gật gù. Khi cuộc chuyện trò còn chưa dứt, một chú nai lông đốm lốc cốc nhảy ra từ trong bãi săn. Chú nai con này nhìn rất đáng yêu, màu lông cũng đẹp nữa, chắc chưa ra đời được bao lâu. Chú ta nhảy phắt từ trong rừng ra như thế thấy cả đám đông người đang tụ lại một chỗ, thoáng cái ngơ ngẩn ra.

Một tên Mông Cổ đại hãn cười cười nhấc cung tên xốc tới nói – "Ha ha, cho ta bắn con vật nhỏ này trước để khai cuộc nào." – Đoạn, giương cung tên lên ra chiều sắp bắn ra.

Tiểu Hoàng từ xa nhìn đã thấy chú nai con này khả ái lạ thường thì chẳng đành lòng chút nào cả. Y thấy gã lỗ mãng kia giương cung chực bắn thì không ghìm được phải thốt lên – "Đợi đã…" Nhưng lời chỉ vừa mới nói ra, mũi tên từ hán tử nọ đã phóng vút ra ngoài. Lạ lùng thay, khi mũi tên vừa dợm bắn đến gần nai con, chú ta bước thêm lên mấy bước. Mũi tên rớt xuống phía sau chú.

Nai con ngoảnh nhìn mũi tên kia một hồi rồi nhảy phốc vào giữa đám đông, rồi chạy đến bên cạnh Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng cũng khẽ giật mình, chú nai ấy rúc vào bên chân y run lập cập lên vì sợ. Tiểu Hoàng giang tay ôm lấy chú đặt lên chân mình, nhẹ nhàng vuốt ve lông chú. Nai con ngâm nga mấy tiếng rồi ngoan ngoãn dựa vào đùi Tiểu Hoàng.

"Coi ra nó thích con." – Hoàng đế lấy làm thú vị, bảo khẽ với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng mỉm cười cúi xuống nhìn nai con với ánh mắt đầy trìu mến.

"Thái phó quả không hổ danh là bán tiên thể, một nửa là người trời." – Thần Quý đang ngồi phía bên kia của hoàng đế đột nhiên nói – "Ở đây đông đúc như vậy nhưng con nai này đều không màng đến, ngay cả phụ hoàng ngồi trên ngôi cửu ngũ nó cũng lờ đi, chỉ chuyên chú vào đúng Thái phó, thật sự thần kỳ quá."

Trong lòng Tiểu Hoàng hiểu hết, y không nói nhiều lời, chỉ thản nhiên bảo rằng: "Nó chỉ là sợ hãi cho nên hoảng loạn chạy tới thôi mà."

Thần Quý vốn định nói mấy câu gây hấn, nhưng không ngờ được Tiểu Hoàng đã ngăn cản một cách có trọng lượng chẳng kém gì. Y cũng xấu hổ, rồi nghe thấy Tiểu Hoàng quay sang nói với hoàng thượng – "Hoàng thượng, xin ngài cho ta con nai nhỏ này đi, đừng bắn chết nó."

Hoàng thượng mỉm cười gật đầu, ôn tồn nói với Tiểu Hoàng – "Ừ, thích thì con cứ giữ đi."

Tiểu Hoàng mỉm cười gật đầu, tiếp tục vuốt ve bộ lông của nai con. Các quan văn võ đều nghệch mặt nhìn nhau…Thái độ này của hoàng thượng với Hoàng Bán Tiên xem ra rất yêu chiều y.

Gã Hán tử Mông Cổ kia thấy mũi tên đầu tiên bắn ra trật lất, còn con nai thì bị Tiểu Hoàng phỗng mất. Gã tỏ vẻ bất mãn hỏi ngay Hoàng thượng – "Hoàng thượng, thiếu niên này cũng là quan viên hay sao?"

Ngao Thịnh nhìn sang gã – "Y là Thái phó của ta."

"Thái phó?" – Đại hán kia nhướn mày tỏ vẻ khinh thường – "À…té ra là một thầy dạy học, thư sinh yếu đuối, thảo nào lòng dạ đàn bà như thế."

Lời vừa nói xong, một tiếng "Chát" giòn tan nổ ra. Bộ mặt của tên đại hãn Mông Cổ kia bị quật hẳn sang một bên, trên mặt xuất hiện một dấu bàn tay đỏ ửng, cảm giác như vừa bị tát cho một cú.

"Ối…" – Hắn lắp ba lắp bắp định nói thêm…thì phát hiện ra cú giáng vừa rồi khiến xương hàm mình bị trật khớp. Nhưng khi gã ngước đầu lên nhìn thì bốn phía chả có ai, ngay cả ai đánh gã cũng còn không biết, quẫn bách tới nỗi mắt long lên sòng sọc.

"Ha ha ha…" – Tiếu Lạc Vũ ngồi cách đó không bao xa cố gắng nhịn không phun ngụm trà trong miệng ra, sau đó cười rộ một tràng rồi nói – "Ta nói này vị anh hùng, ngươi phải kềm chế lời nói của mình một chút mới được. Vị Hoàng Thái phó này có bán tiên thể đấy." – Đoạn vung ngón tay lên chỉ trời cao – "Y có thần tiên phù hộ cho đấy, ngươi cẩn thận chớ có làm thần linh nổi sùng, tới lúc đó mình chết ra làm sao còn không biết đó."

Mấy gã Mông Cổ kia đều thất kinh, chỉ biết câm nín quay mặt nhìn nhau. Tang Đạt, thủ lĩnh của đám người Mông Cổ kia thấy bộ hạ mình vô lễ thì liền bước ra hành lễ với Hoàng Bán Tiên – "Thì ra các hạ chính là Hoàng Bán Tiên lừng lẫy, thuộc hạ của ta đã mạo phạm người, xin tiên sinh đại nhân đại lượng không nên tính toán với gã."

Tất nhiên Tiểu Hoàng biết đó là Tư Đồ đang bí mật phá rối, y cũng bất đắc dĩ nên bèn gật đầu bảo – "Đừng lo." – Nói rồi, tên thuộc hạ kia lại trúng thêm một bạt tai… cằm bị hất lên trời.

Đại hán kia hãi hùng, cuống quít bưng cằm lùi sang một bên không dám mở miệng ra nữa. Tang Đạt nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng, thấp giọng nói – "Người tài của Thiên triều xuất hiện lớp lớp, thật sự phải khiến người ta nhìn bằng con mắt khác."

Hết lượt quần thần văn võ đều nở mày nở mặt, ưỡn ngực đầy tự hào. Ngao Thịnh cũng thỏa mãn. Nhưng Tiểu Hoàng chỉ cúi xuống dành hết cả tâm tình vào chú nai đốm nhỏ kia. Nai con dụi dụi vào lòng Tiểu Hoàng chừng như rất thích y. Tiểu Hoàng cảm thán, sao lại dễ thương thế cơ chứ.

Sau đó, cuộc tỷ thí săn bắn chính thức bắt đầu. Cả Thần Quý cũng cầm cung cầm tên lên bảo muốn tham gia. Hoàng đế nhìn y có chút lo âu. – "Ngươi với ta đều là bọn ma ốm yếu, đi xem náo nhiệt cái gì chứ."

Thần Quý cười bảo rằng – "Hôm nay con thấy khỏe rồi, nên định thử xem."

Hoàng đế gật gù bảo Ngao Thịnh – "Thịnh nhi, ngươi phải trông chừng ca ca, thân thể nó không tốt."

"Vâng." – Ngao Thịnh gật đầu cưỡi ngựa cùng Thần Quý đi tới. Trong lòng Ngao Thịnh chắc mẩm Thần Quý đây là muốn theo dõi riêng hắn, khiến cho hắn không có cách nào để giở trò nữa.

Những tên hán tử Mông Cổ nọ xoát xoát tay ra bộ chuẩn bị rầm rộ vào cuộc. Hoàng đế đưa mắt sang Tiếu Lạc Vũ hỏi – "Tiếu trại chủ không có hứng thú ra chơi cùng à?"

Tiếu Lạc Vũ vột khoát tay mà rằng – "Chuyện này tôi không am hiểu, uống trà là được rồi."

Hoàng thượng mỉm cười quay sang chỗ của nội thị, gật đầu. Bỗng nghe quan truyền lệnh hô lên một tiếng – "Bắt đầu!"

Theo một tiếng lệnh buông, tất cả cùng thúc ngựa phóng vào cánh rừng.

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn hết thảy đều đã tiến vào rừng sâu, bụi mù bốc lên mịt mù trời đất. Lòng y có một chút lo âu, tự nhủ…Thần Quý đi theo Ngao Thịnh nhất định có mục đích nào đó khác, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Đang lúc nghĩ suy, chợt nghe thấy tiếng hoàng đế thốt ra – "Thái phó không cần lo lắng đâu…có thần linh phù hộ, Thịnh Nhi thất nhiên sẽ gặp dữ hóa lành thôi mà, có đúng không."

Tiểu Hoàng nghe thấy ẩn ý bên trong lời nói của Hoàng đế nhưng cũng không đáp lại, chỉ mỉm cười cúi xuống kéo chân sau của chú nai con ấy mà xem…thì ra là một cô nai nhỏ.

Hoàng đế bị cử động của y khiến cho mỉm cười, ông ta nói – "E là con nai này mới sinh cũng chưa đầy nửa tháng, nó còn nhỏ như vậy thôi nhưng độ chừng khoảng một năm rưỡi nữa, con có thể cưỡi nó đi được rồi."

Tiểu Hoàng nghe mà thích lắm, trong lòng đang đắn đo lựa chọn một cái tên hay để đặt cho nai con…Tư Đồ, tiểu Tư Tư…

"Phải rồi, ngươi tên là Tương Thanh phải không?" – Đột ngột hoàng đế lên tiếng, hỏi Tương Thanh đang đứng bên cạnh Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng và cả Tương Thanh đều sửng sốt. Tương Thanh khẽ cúi đầu hành lễ với hoàng đế, nhỏ giọng thưa – "Vâng."

"À… Nghe nói một năm nay đều là ngươi dạy dỗ Thịnh Nhi học hành sao." – Hoàng đế khoan thai nói – "Thật đã vất vả cho ngươi rồi."

Tương Thanh khẽ lắc đầu – "Thái tử thông minh, nói một mà có thể hiểu đến ba, dạy dỗ cũng không có gì vất vả cả."

"Thật à." – Hoàng đế gật gù rồi hỏi – "Tiên sinh có biết võ công không?"

Tim Tương Thanh giật nảy lên một chút, không biết phải đáp lời làm sao mới phải. Nhất thời lòng y suốt ruột, nếu cứ chần chừ mãi thì sẽ để lộ ra mất. Đang lúc hoảng hốt, chợt nghe Tiểu Hoàng đáp lời – "Chỉ biết sơ sơ một chút thôi, không phải nhiều nhặn gì lắm đâu."

Tương Thanh thở phào một hơi. May mà có Tiểu Hoàng thông minh, chỉ một câu trả lời thế thôi đã rất đỗi kín kẽ, như thế này nếu như Ngao Thịnh có trở về mà hoàng đế hỏi hắn, dù cho hắn có nói rằng không đi nữa thì cũng không có gì sai sót.

Hoàng đế gật đầu, cũng không nói thêm điều gì nữa, Tiểu Hoàng phóng mắt nhìn về phía rừng cây, có điều gì đó nghẹn ứ chẳng thế nào nói rõ. Không biết rằng họ có thể nào gặp việc không lành hay không, rồi lại nghĩ trong này có một âm mưu gì đó.

Tương Thanh đứng ở đằng sau nhìn ra được nỗi lo lắng của Tiểu Hoàng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai y. Tiểu Hoàng quay lại ngước đầu lên nhìn, Tương Thanh mỉm cười với y như muốn bảo – Có bang chủ ở đó, Ngao Thịnh sẽ không sao cả đâu.

…

Ngao Thịnh cùng Thần Quý hai người cùng cưỡi ngựa tiếng vào rừng xong thì liền bắt đầu tìm kiếm con mồi. Cả hai người bọn họ đều rất non kinh nghiệm săn bắn nên không thể nào phân biệt rõ ràng được dấu chân của những con thú đã đi qua. Họ cứ lòng vòng mãi tại một chỗ. Từ một vùng tối Tư Đồ bất đắc dĩ nhìn thấy, bèn ra hiệu cho Mộc Lăng xua con mồi chạy ra.

"Một năm nay Thái Tử quả đã thay đổi không ít rồi đấy." – Thần Quý đột nhiên trò chuyện với Ngao Thịnh tự nhiên như đang tán gẫu việc nhà – "Nhất là khí độ đã cao quý tao nhã, thay da đổi thịt thật rồi."

Ngao Thịnh không buồn nhìn sang y, chỉ buông lời – "Trưởng thành thôi."

"Ta thấy, việc này phải là công của lão sư đã bồi dưỡng ngươi rồi?" – Thần Quý cười nói.

Ngao Thịnh cũng chỉ cười – "Thái phó tất nhiên không phải người tầm thường rồi."

"Người ta nói không phải là Thái phó." – Thần Quý cười cười – "Ta đang nói đến vị Thanh phu tử kia…"

Sắc mặt Ngao Thịnh lạnh băng, lườm lườm Thần Quý, im lặng không nói tiếng nào.

Thần Quý thấy Ngao Thịnh im lìm như vậy thì bèn nào – "Ta cũng rất muốn có một vị phu tử như thế đến chỉ điểm cho…Thế này nhé Thái tử, đệ không phải đã có Hoàng Thái phó rồi sao, chi bằng hãy cho ta mượn Thanh phu tử vài ngày?"

Lời vừa mới nói ra, chợt Thấy Ngao Thịnh bất thình lình giường cung lên quay về phía y, một mũi tên bắn véo ra. Thần Quý hãi hùng cương lại ngay tại trận, hồi lâu sau mới bừng tỉnh lại. Nhìn về phía sau, thấy cách đó không xa có một con hươu đã bị mũi tên của Ngao Thịnh bắn chết.

Lúc này Thần Quý mới thở phào ra, thấy Ngao Thịnh thúc ngựa đi ngang qua y rồi lạnh lùng bỏ lại một câu – "Có những thứ nói được, cũng có những thứ không nên nói, huynh to đầu như vậy rồi nên cũng không cần ta phải chỉ cho huynh đâu nhỉ."

Ực một ngụm nước bọt xuống, Thần Quý nhìn theo bóng lưng Ngao Thịnh, trong ánh mắt y thấp thoáng một vẻ lạnh lùng.

Cuộc săn sau đó, Ngao Thịnh cực kỳ thuận buồm xuôi gió, mọi mũi tên hễ bắn ra hầu như đều đi trúng đích. Lũ chim bay cá nhảy kia nom cũng quá lạ lùng, tất thảy đều liều mạng chạy ra trước mặt Ngao Thịnh. Cuộc săn kết thúc độ một canh giờ sau đó, con mồi của Ngao Thịnh nhiều tới mức phải gọi tới mười tên thái giám cùng khiêng ra ngoài, chất đống thành một ngọn núi nho nhỏ.

Hoàng đế cười khanh khách, nói – "Xem chừng con của ta so với người Mông còn giỏi hơn một bậc đấy."

Tang Đạt cũng cười cầu hòa mà thưa – "Thái tử có thần minh phò trợ, quả thật không ngờ được…"

Hoàng đế vui vẻ, ban thưởng cho tất cả mọi người. Ông đang chuẩn bị cho vời tất cả tham gia buổi tiệc tối thì chợt thấy một gã thị vệ bên cạnh Thần Quý rút soạt đao ra khỏi vỏ, giằng lấy Thần Quý, giương đao rống to một tiếng – "Tặc tử, ta muốn mi đoạn tử tuyệt tôn!" – Đoạn, bổ một đao về phía Thần Quý.

Thần Quý hốt hoảng. May thay còn có tướng quân Khâu Minh Phiền đứng ngay sát đó, kéo Thần Quý soạt ra một bên, tung một cước ngay về phía tay thị vệ nọ. Tên thị vệ trưởng lăn đi một vòng ngay tại chỗ, còn chưa gượng dậy được đã vội vung tay phóng một ám tiễn về phía Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh bấy giờ trong tay không một tấc sắt. Hắn muốn né đi nhưng ở phía sau vẫn còn có Tiểu Hoàng ở đó. Lúc còn đang phân vân, chợt thấy Tương Thanh tiến lên một bước, che chắn phía trước Tiểu Hoàng, rồi túm lấy Ngao Thịnh gạt đi. Mũi ám tiễn kia cũng vừa vặn cắm phập vào bả vai của Tương Thanh…

189. Chương 95

Chương 95 | Chó cùng rứt giậu

– Khẩu cấp khiêu tường –

Mũi ám tiễn lóe sắc xanh ghim sâu vào bả vai Tương Thanh. Cùng lúc đó, Tương Thanh đẩy Ngao Thịnh ra một bên. Mặt khác lại còn phải che chở cho Tiểu Hoàng. Hơn nữa vừa mới đáp lời hoàng thượng rằng mình không có võ công gì cả, cho nên cũng chỉ có thể khẽ cắn môi gồng mình chịu đựng mũi ám tiễn kia.

"Tương Thanh" – Tiểu Hoàng còn ôm nai con trong tay, chỉ quan sát thấy Tương Thanh bị thương nên hối hả bước tới đỡ dậy. Nhưng động tác của Ngao Thịnh so với y nhanh hơn một bậc, đỡ ngay lấy Tương Thanh rồi hỏi han – "Thanh, sao rồi?"

Tương Thanh lắc đầu, sắc mặt có đôi chút tái đi. Cảm giác này hoàn toàn khắc hẳn, chứng tỏ rõ ràng rằng mũi tên ám khí kia chắc chắn là có độc. Trong lòng y đột nhiên nghĩ, may mắn người trúng tên không phải là Ngao Thịnh hay Tiểu Hoàng gì cả… sau đó mắt hoa lên, ngất lịm đi.

Ngao Thịnh ôm lấy Tương Thanh, thấy y ngất xỉu thì rống to – "Gọi thái y tới đây!"

Chúng đại thần hết thảy đều loạn nháo nhào cả lên, chợt nghe Thần Quý gào to – "Giết thái giám to gan kia mau!"

Liền ngay đó đã có quân lính vung đao xông tới, tên thích khách nọ hung hãn vo cùng, cầm lấy đao định sấn sổ về trước. Khâu Minh Phiền tung một cước giậm gã một phát ngay tại chỗ. Đám quân lính ở hai bên giơ đao lên định chém xuống thì nghe tiếng Tiểu Hoàng kêu lên – "Giữ hắn ta sống."

Nhưng ngay khi lời nói vừa được thốt ra, lưỡi đao của quân lính cũng đã chém xuống. Trong một tích tắc ngay sát sau đó, nghe như có một trận kình phong thốc qua. Những thanh đao kia dường như bị một lực hút nào đó dẫn dắt, nhất loạt bị ném ra hết một bên. Một bóng người hạ xuống rồi trừng mắt nhìn bọn quân lính – "Đã nói phải giữ người sống, các ngươi không nghe thấy à?"

Mọi người đều chăm chú nhìn vào thì thấy đó là một thư sinh áo xanh, dáng người gầy gò nhìn qua trông có vẻ khá là ốm yếu, nhưng khuôn mặt thì mi thanh mục tú… Còn nữa, con người này vừa mới xông tới đã tung ra được một chiêu như vậy, công phu không hề kém cỏi đâu.

Tiếu Lạc Vũ vốn đang ở phía ngoài xem cuộc vui đột nhiên cười phá lên – "Hóa ra là Nhị đương gia của Hắc Vân Bảo, quả nhiên danh bất hư truyền."

Đứng ở trước mắt của tất cả mọi người ngăn cản quân lính ra tay chém giết, quả thật là Mộc Lăng. Mộc Lăng đột nhiên xuất hiện như vậy chắc chắn không phải lý do gì khác ngoài việc đến xem thương thế của Tương Thanh. Bọn thái y kia đều nhức đầu nhăn trán rồi thôi, còn về phần vết thương nhiễm chất độc cụ thể ra sao, cả đám người bọn họ đều chỉ biết trắng bệch ra quẫn bách.

"Đừng động vào y." – Mộc Lăng quay qua nói to với vị thái y đang định chữa trị cho Tương Thanh. Mấy người thái y khác thì quay đầu lại nhìn Mộc Lăng, thấy y đang khoát khoát tay áo vừa đi về phía họ vừa nói – "Tránh ra hết mau lên."

Trên đời này chắc hẳn chỉ có mỗi mình Mộc Lăng là có thể hất hàm sai khiến ngự y như thế. Nhưng tất nhiên các vị ngự y chẳng có tí ti gì oán giận cả. Họ đều cung kính lùi bước sang bên. Dù sao đó cũng là kẻ địch của Diêm Vương lừng danh khắp trời đất, thiên hạ đệ nhất thần y mà.

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh cùng liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn sang gã thích khách kia. Bấy giờ lòng Ngao Thịnh rối như tơ vò. Thấy Mộc Lăng tới, hắn rốt cuộc mới thoáng thở phào được một hơi. Địch thủ của Diêm Vương thì ắt hẳn một mũi ám tiễn kia chẳng thể nào làm khó được y. Dàn xếp tinh thần mình ổn thỏa lại, Ngao Thịnh quay đầu lại nhìn tên thích khách đã bị bắt sống kia, vừa định mở miệng nói thì chợt nghe Thần Quý đột nhiên quỳ xuống thưa lên với Hoàng thượng – "Phụ hoàng, là do nhi thần bất cẩn mới có thể để cho tặc tử như thế trà trộn đến gần. Bây giờ đã khiến cho người khác bị thương, xin phụ hoàng giao kẻ này cho nhi thần, nhi thần dĩ nhiên sẽ tra khảo thật nghiêm khắc."

Hoàng thượng ngẫm nghĩ một lúc nhưng không lên tiếng trả lời, ông quay sang nhìn Ngao Thịnh mà hỏi – "Thịnh nhi, người bị thương là ở chỗ ngươi, ngươi nghĩ thế nào?"

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc rồi thưa – "Phụ hoàng, hài nhi muốn tự mình thẩm vấn thích khách này."

"Thái tử không tin tưởng kẻ làm hoàng huynh là ta hay sao?" – Thần Quý nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh không buồi đôi co với y, chỉ nhìn vào hoàng đế.

Hoàng đế nghĩ ngợi rồi gật đầu – "Thì giao cho thái tử vậy."

Ngao Thịnh gật đầu, quay người gọi thủ hạ giải gã đi, sau đó lại dặn dò một đôi câu với một thuộc hạ. Tất cả những thuộc hạ này đều là thủ hạ trước kia từ Hắc Vân Bảo, là bộ hạ của Tương Thanh. Bọn họ công phu đều rất cao cường, làm việc rất đắc lực. Những thuộc hạ này trói gô thích khách lại, áp tải về phủ Thái tử chờ thẩm vấn.

"Hôm nay thật sự mất hứng quá, giải tán cả đi, trị thương cho y thật tốt vào." – Hoàng đế chốt lại một câu thì đứng dậy bỏ đi đầu tiên, khi đi ngang qua Tiểu Hoàng cũng không quên nói – "Con nai nhỏ này nhìn thì như đã cai sữa rồi đấy, chắc chắc thích ăn bắp ngô với cà rốt nhất." – Xong, người liền đi mất.

Ngao Thịnh cũng bất chấp bộ mặt trắng nhợt ra của Thần Quý, nhanh nhẹn hỏi Mộc Lăng – "Thanh thế nào?"

Mộc Lăng cau có – "Loại độc này bá đạo, đưa y lên kiệu mau, ta rút mũi tên ra cho y."

"Cuối cùng y có làm sao không?" – Ngao Thịnh gặng hỏi.

"Ta có thể khiến cho y không làm sao hết." – Mộc Lăng đáp gọn hơ – "Có điều bây giờ cái gì cũng phải nghe lời ta."

Ngao Thịnh lập tức căn dặn cho người đánh xe đến, tự mình ôm Tương Thanh bước lên xe. May sao bên người Mộc Lăng vẫn mang theo hòm thuốc, buông rèm xe xuống, Mộc Lăng rút mũi tên độc ra khỏi Tương Thanh. Bên ngoài rèm xe, lớp người phòng bị lại càng gia tăng.

Tiểu Hoàng nhìn thấy không ai còn chú ý đến nữa thì ôm nai con chạy vào trong rừng. – "Tư Đồ… Tư…"

Vừa mới hô lên hai tiếng, Tư Đồ đã đáp xuống phía sau y, gọi – "Tiên Tiên."

Tiểu Hoàng quay người lại, Tư Đồ ngay lúc đó lại vọt lên phía trước y. Sau đó Tiểu Hoàng chuyển mình sang thì thấy Tư Đồ đâu mất tiêu, lại xoay người, thì vừa vặn ngã vào lòng Tư Đồ.

"Ôi…" – Tiểu Hoàng đâm sầm vào bờ ngực rắn rỏi của Tư Đồ, có chút choáng váng.

Tư Đồ nhanh nhẹn đỡ lấy y, bật cười – "Đừng nóng vội chứ."

"Mau đi theo đi, nhất định Thần Quý sẽ tìm người đi giết tên thích khách kia giữa đường đi mất." – Tiểu Hoàng giục.

Tư Đồ cau mày – "Để ta đi giết tên Thần Quý đó cho rảnh tay là được, càng nhìn càng phiền phức."

"Không được." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Bây giờ chưa phải là lúc."

Tư Đồ bất đắc dĩ nói – "Ta muốn đợi ở đây một lúc, xem Tương Thanh có việc gì hay không."

Tiểu Hoàng biết Tư Đồ lo lắng cho Tương Thanh, bảo – "Lúc nãy, may nhờ có Tương Thanh."

Tư Đồ nhún vai – "Tiểu tử Ngao Thịnh kia cũng không phải là một kẻ tàn nhẫn hung ác, vong ân bội nghĩa, dù có ám tiễn phóng tới cũng không tránh đi vì sợ làm ngươi bị thương… Ngươi che chở cho hắn quả không sai."

"Cho nên mới nói, tên thích khách này đối với đệ ấy rất quan trọng, huynh đi đi." – Tiểu Hoàng phồng má – "Có đi không?"

"Được rồi, được rồi…" – Tư Đồ mau mắn xua tay – "Ta đi đây, ngươi mau chóng trở về lẫn vào đám người kia đi, hay nhất là đi bên cạnh Mộc Lăng trong xe, ta sẽ không cần lo lắng."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, ôm nai con định chạy đi nhưng bị Tư Đồ níu lại hôn một cái rồi mới thả cho đi.

Thấy Tiểu Hoàng nhanh chân chạy đến bên cạnh rèm cỗ xe ngựa kia, Tư Đồ mới phi thân vọt đi. Vừa mới được mấy bước thì quả nhiên đã thấy nhóm người đang áp giải thích khách bị một gã bịt mặt xông tới đánh. Tư Đồ chau mày lướt đến trước một vòng rồi lại nấp người vào một góc tối. Mọi người đều chỉ cảm thấy hoa mắt, nhưng nào có biết được chính ngay lúc ấy tên bịt mặt kia đã bị điểm huyệt đạo. Mấy người thủ hạ kia của Tương Thanh đều hiểu rõ, có thể làm được tất cả những việc này họa chăng chỉ có bang chủ Tư Đồ của bọn họ mà thôi. Vừa nghĩ đến việc bang chủ đang ở nơi này, họ còn gì mà lo sợ nữa chứ? Vì vậy tất cả đều phấn chấn hẳn lên, dẫn tên thích khách kia đi không ngừng nghỉ, ngay cả kẻ đến đột kích họ cũng mang đi nốt.

Tiểu Hoàng về đến bên cạnh xa liễn, vừa im lặng ngồi đợi bên cạnh rèm xe vừa vuốt ve bộ lông của nai con, trong lòng cũng đang khẩn xin cho Tương Thanh có thể được bình an vô sự. Sắc trời dần dần tối sầm, Ngao Thịnh sai người đốt khắp chung quanh cỗ xe mười ngọn đèn, soi chiếu quanh xe sáng trưng.

Qua thêm lúc nữa, khi mặt trăng vừa mọc, Mộc Lăng mới thở phào ra nhẹ nhõm, nói với Ngao Thịnh – "Ổn rồi đấy."

Ngao Thịnh vẫn đang đợi trong xe, trong lòng thắt lại thành một mối. Mộc Lăng nhất loạt khoét sâu cả nơi mũi tên găm phải và vùng da thịt ở kế cận, trên bả vai y lồ lộ một cái hốc rất to. Hơn nữa mũi tên đã găm trúng vào xương, độc tố đã lan tràn vào, Mộc Lăng dùng một mũi dao róc xương nhỏ, cạo sạch lớp độc tố bên trên bề mặt xương. Nỗi đau buốt xé tận tim gan khiến Tương Thanh mấy lần đau quá phải sực tỉnh, rồi lại vài lần vì quá đau mà ngất lịm đi, môi y cắn đến mức gần như chảy ra máu, nhưng tuyệt đối không hề có một tiếng kêu nào thoát ra.

Mộc Lăng cắn răng quyết chí trị liệu cho Tương Thanh, trong lòng khen thầm Tương Thanh thật sự là một người quá đỗi kiên cường, đau đến thế mà vẫn có thể kềm chế không kêu lên gì cả.

Một tiếng "Ổn rồi" như tiếng trời vậy, khiến Tương Thanh thở phào nhẹ nhõm, rồi hôn mê bất tỉnh đi. Ngao Thịnh cũng thở hắt ra ngồi gần bên cạnh Tương Thanh, nhìn vết thương bị cột kín trong lớp băng vải, nghiến răng mà nói – "Thần Quý, ta muốn ngươi phải trả giá gấp mười lần."

Ở phía ngoài, Tiểu Hoàng nghe ngóng thấy có động tĩnh, bèn tiến vào hỏi han – "Sao rồi hở? Tương Thanh đã ổn chưa?"

"Không sao rồi." – Mộc Lăng quệt mồ hôi rồi nói với Ngao Thịnh – "Mau mau quay về thôi, ta còn phải bốc thuốc cho y nữa."

Ngao Thịnh lệnh cho người bên ngoài cỗ xe – "Hồi phủ!" – Cũng không quên bổ sung – "Lúc đánh xe phải cẩn thận hơn một chút, tất cả đá cuội phía trước đường đều dẹp hết đi!"

"Vâng!" – Mười mấy quân lính tràn lên phía trước, nhặt bỏ hết những hòn đá cuội có khả năng làm xe xóc nảy trên đường đi, lúc đến đoạn đường không được bằng phẳng tất cả cùng khiêng xe lên mà vượt qua.

Tiểu Hoàng ngồi bên trong xe ngựa, đặt lên đùi mình chú nai con yên lặng mở tròn mắt tò mò nhìn tất cả mọi người. Nom Mộc Lăng có vẻ khá mệt mỏi, đang dựa vào bên hông xe nghỉ ngơi. Ngao Thịnh ngồi ở bên cạnh Tương Thanh, đưa tay nắm lấy bàn tay Tương Thanh, rồi lau mồ hôi trên trán giúp y.

Tiểu Hoàng nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Ngao Thịnh, chỉ khẽ thở dài ra.

Ngao Thịnh ngước mắt lên nhìn Tiểu Hoàng mà hỏi – "Lần này chắc chắn là Thần Quý giở trò quỷ."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hẳn là phải."

"Ta phải làm sao đây?" – Ngao Thịnh nhìn Tiểu Hoàng mà ánh mắt chất chứa sát khí.

Tiểu Hoàng dõi theo ánh mắt của hắn một hồi thì hỏi – "Đệ muốn làm thế nào?"

"Ta muốn hắn chết." – Ngao Thịnh sa sầm xuống, lạnh tanh.

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hoàng đế cũng nghĩ như vậy đấy."

Ngao Thịnh thảng thốt, ngay cả Mộc Lăng cũng phải choàng mắt dậy ngán ngẩm nói – "Ông hoàng đế kia có phải bị bệnh không vậy hả? Nhìn tướng của ổng là thấy muốn khơi dậy đống lửa đấu đá giữa hai huynh đệ các ngươi rồi, hơn nữa ông ta còn cố tình giao tên thích khách cho ngươi… đây chẳng phải rõ ràng là muốn làm mất mặt Thần Quý sao?"

Ngao Thịnh nhíu mi nhìn Tiểu Hoàng – "Ông ta làm nhhư vậy cuối cùng là có mục đích gì?"

Tiểu Hoàng trầm ngâm một hồi, nói – "Mục đich cuối cùng là gì ta thật lòng không nghĩ ra, có điều… Thần Quý nom như chó cùng rứt giậu rồi đấy nhé."

"Là ý gì?" – Ngao Thịnh không hiểu.

"Một năm về trước, Thần Quý thao quang dưỡng hối, có lẽ là do chính hoàng đế bảo hắn phải làm vậy để y có thể dưỡng bệnh cho tốt." – Tiểu Hoàng trầm lặng một lúc rồi tiếp tục – "Lần trước khi chúng ta đi gặp hắn, ta có bắt mạch cho hắn. Thân thể của hắn đã khỏe hẳn rồi, chỉ là ta cố tình lừa gạt rằng hắn còn rất yếu ớt đó thôi."

Ngao Thịnh gật đầu – "Có lẽ Thần Quý nghĩ hoàng đế lừa hắn."

"Đúng vậy." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nói thật, khoảng thời gian một năm qua đối với cả hai người đều có lợi. Một năm về trước thực lực của đệ quá non kém, không có chút trợ lực trong triều đình. Một năm sau vây cánh của đệ đã đầy ắp rồi, người cũng lớn khôn hẳn, thực lực đã vượt qua khỏi Thần Qúy. Một năm này với Thần Quý, so thế lực thì nhìn còn xa mới theo kịp được đệ, điều duy nhất có thể làm hắn yên tâm có lẽ chính là hoàng đế ở cùng phe với hắn, và cả thân thể hắn đã khỏe mạnh lại."

"À… hóa ra là vậy." – Mộc Lăng gật đầu – "Bất quá ngươi lừa hắn, hắn sẽ nghĩ thân thể của mình vẫn còn rất ốm yếu, hoàng đế hôm nay lại đẩy tên thích khách về phía Ngao Thịnh thì sẽ khiến Thần Quý nghĩ hoàng đế căn bản chẳng có gì là đứng cùng phe với hắn. Cứ như vậy mà nói, hắn sẽ nghĩ một năm trời nay là dã tràng xe cát…. Là hoàng đế mượn cớ để Ngao Thịnh có thể tích trữ lực lượng, làm hắn phải dây dưa mất một năm trời."

"Hơn nữa lần trước ta có nói mạng hắn không được lâu dài… và cả hoàng đế cũng hay ám chỉ ông ta và hắn rất giống nhau, cơ thể không được khang kiện nên sẽ đoản mệnh…" – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Khẳng định Thần Quý sẽ mất kiên nhẫn, cho nên hắn mới nảy ra ý bí quá làm liều, tìm cơ hội giết chết Thịnh nhi đi. Hoàng tử chỉ có mỗi hai người, nay một người đã chết, ngôi vị hoàng đế chắc chắn sẽ thuộc về người kia mà thôi."

"Dường như hoàng đế muốn thế lực hai người phải ngang ngửa nhau, sau đó chém giết lẫn nhau đấy." – Mộc Lăng gác chân lên nói – "Vì sao vậy kìa? Lẽ nào làm hoàng đế làm tới chán ngắt lên, cho nên mới đi giỡn với hai thằng con trai của mình à?"

Tiểu Hoàng mệt mỏi nhìn Mộc Lăng. Ngao Thịnh cũng không nói không rằng, cũng chẳng biết rốt cuộc hoàng đế có ý định gì.

Loáng cái, xe ngựa đã về đến phủ Thái tử. Ngao Thịnh ôm Tương Thanh vào trong phòng, Mộc Lăng bước theo vào trong.

Tiểu Hoàng ôm chú nai con quay về gian phòng của mình, vừa bước ra đến sân đã chạm phải Tư Đồ. Tư Đồ bật cười – "Cưng à, xem ra ngươi thật sự rất muốn ta phải không, nếu không thì làm sao lao vào lòng ta như thế hử?"

Tiểu Hoàng trừng mắt với hắn – "Huynh còn đùa nữa sao, không đi hỏi thăm xem Tương Thanh thế nào rồi?"

Tư Đồ cười – "Nhìn bộ dáng của ngươi là biết không có việc gì rồi, nếu không đã chẳng khóc nhè lên đấy à?"

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài – "Nếu không phải Tương Thanh vì cứu ta, vì lo lắng cho tương lai của Ngao Thịnh, thì sẽ không phải chịu nhiều đau đớn như vậy… Ta thật sự có lỗi với huynh ấy."

"Đừng có ngốc thế" – Tư Đồ vươn tay xoa má Tiểu Hoàng – "Người của Hắc Vân Bảo ta, ai ai cũng đồng ý bỏ mạng vì ngươi, đó là tình cảm giữa những người huynh đệ với nhau. Ngươi cũng có thể vì bọn họ mà từ bỏ tính mạng, không ai nợ ai gì cả. Còn thằng nhóc Ngao Thịnh kia… đó là vấn đề của riêng hắn, hắn thiếu thì sẽ phải trả, dùng mạng đổi mạng, tình cảm đổi lấy tình cảm, công bằng thôi."

Tiểu Hoàng nghe xong thì gật đầu – "Huynh nói đúng."

"Được rồi." – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng quay về trong viện, nói – "Lúc nãy trên đường suýt chút nữa bọn chúng đã chuồn mất, ta bắt hết tất cả về, còn…"

"Huynh còn tranh thủ đi thám thính ở phủ đệ của Thần Quý nữa, đúng không?" – Tiểu Hoàng không đợi Tư Đồ nói xong đã vội hỏi.

Tư Đồ khẽ sửng sốt, mỉm cười cúi xuống hôn y – "Thông minh quá."

"Huynh thám thính được gì rồi?" – Tiểu Hoàng hỏi – "Có phải hắn sắp sửa hành động không?"

Tư Đồ gật đầu – "Tên Thần Quý này đã là chó cùng rứt giậu, chuẩn bị vồ một cú cuối cùng đây."

190. Chương 95: Chó Cùng Rứt Giậu

Mũi ám tiễn lóe sắc xanh ghim sâu vào bả vai Tương Thanh. Cùng lúc đó, Tương Thanh đẩy Ngao Thịnh ra một bên. Mặt khác lại còn phải che chở cho Tiểu Hoàng. Hơn nữa vừa mới đáp lời hoàng thượng rằng mình không có võ công gì cả, cho nên cũng chỉ có thể khẽ cắn môi gồng mình chịu đựng mũi ám tiễn kia.

"Tương Thanh" – Tiểu Hoàng còn ôm nai con trong tay, chỉ quan sát thấy Tương Thanh bị thương nên hối hả bước tới đỡ dậy. Nhưng động tác của Ngao Thịnh so với y nhanh hơn một bậc, đỡ ngay lấy Tương Thanh rồi hỏi han – "Thanh, sao rồi?"

Tương Thanh lắc đầu, sắc mặt có đôi chút tái đi. Cảm giác này hoàn toàn khắc hẳn, chứng tỏ rõ ràng rằng mũi tên ám khí kia chắc chắn là có độc. Trong lòng y đột nhiên nghĩ, may mắn người trúng tên không phải là Ngao Thịnh hay Tiểu Hoàng gì cả…sau đó mắt hoa lên, ngất lịm đi.

Ngao Thịnh ôm lấy Tương Thanh, thấy y ngất xỉu thì rống to – "Gọi thái y tới đây!"

Chúng đại thần hết thảy đều loạn nháo nhào cả lên, chợt nghe Thần Quý gào to – "Giết thái giám to gan kia mau!"

Liền ngay đó đã có quân lính vung đao xông tới, tên khích nọ hung hãn vo cùng, cầm lấy đao định sấn sổ về trước. Khâu Minh Phiền tung một cước giậm gã một phát ngay tại chỗ. Đám quân lính ở hai bên giơ đao lên định chém xuống thì nghe tiếng Tiểu Hoàng kêu lên – "Giữ hắn ta sống."

Nhưng ngay khi lời nói vừa được thốt ra, lưỡi đao của quân lính cũng đã chém xuống. Trong một tích tắc ngay sát sau đó, nghe như có một trận kình phong thốc qua. Những thanh đao kia dường như bị một lực hút nào đó dẫn dắt, nhất loạt bị ném ra hết một bên. Một bóng người hạ xuống rồi trừng mắt nhìn bọn quân lính – "Đã nói phải giữ người sống, các ngươi không nghe thấy à?"

Mọi người đều chăm chú nhìn vào thì thấy đó là một thư sinh áo xanh, dáng người gầy gò nhìn qua trông có vẻ khá là ốm yếu, nhưng khuôn mặt thì mi thanh mục tú…Còn nữa, con người này vừa mới xông tới đã tung ra được một chiêu như vậy, công phu không hề kém cỏi đâu.

Tiếu Lạc Vũ vốn đang ở phía ngoài xem cuộc vui đột nhiên cười phá lên – "Hóa ra là Nhị đương gia của Hắc Vân Bảo, quả nhiên danh bất hư truyền."

Đứng ở trước mắt của tất cả mọi người ngăn cản quân lính ra tay chém giết, quả thật là Mộc Lăng. Mộc Lăng đột nhiên xuất hiện như vậy chắc chắn không phải lý do gì khác ngoài việc đến xem thương thế của Tương Thanh. Bọn thái y kia đều nhức đầu nhăn trán rồi thôi, còn về phần vết thương nhiễm chất độc cụ thể ra sao, cả đám người bọn họ đều chỉ biết trắng bệch ra quẫn bách.

"Đừng động vào y." – Mộc Lăng quay qua nói to với vị thái y đang định chữa trị cho Tương Thanh. Mấy người thái y khác thì quay đầu lại nhìn Mộc Lăng, thấy y đang khoát khoát tay áo vừa đi về phía họ vừa nói – "Tránh ra hết mau lên."

Trên đời này chắc hẳn chỉ có mỗi mình Mộc Lăng là có thể hất hàm sai khiến ngự y như thế. Nhưng tất nhiên các vị ngự y chẳng có tí ti gì oán giận cả. Họ đều cung kính lùi bước sang bên. Dù sao đó cũng là kẻ địch của Diêm Vương lừng danh khắp trời đất, thiên hạ đệ nhất thần y mà.

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh cùng liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn sang gã thích khách kia. Bấy giờ lòng Ngao Thịnh rối như tơ vò. Thấy Mộc Lăng tới, hắn rốt cuộc mới thoáng thở phào được một hơi. Địch thủ của Diêm Vương thì ắt hẳn một mũi ám tiễn kia chẳng thể nào làm khó được y. Dàn xếp tinh thần mình ổn thỏa lại, Ngao Thịnh quay đầu lại nhìn tên thích khách đã bị bắt sống kia, vừa định mở miệng nói thì chợt nghe Thần Quý đột nhiên quỳ xuống thưa lên với Hoàng thượng – "Phụ hoàng, là do nhi thần bất cẩn mới có thể để cho tặc tử như thế trà trộn đến gần. Bây giờ đã khiến cho người khác bị thương, xin phụ hoàng giao kẻ này cho nhi thần, nhi thần dĩ nhiên sẽ tra khảo thật nghiêm khắc."

Hoàng thượng ngẫm nghĩ một lúc nhưng không lên tiếng trả lời, ông quay sang nhìn Ngao Thịnh mà hỏi – "Thịnh nhi, người bị thương là ở chỗ ngươi, ngươi nghĩ thế nào?"

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc rồi thưa – "Phụ hoàng, hài nhi muốn tự mình thẩm vấn thích khách này."

"Thái tử không tin tưởng kẻ làm hoàng huynh là ta hay sao?" – Thần Quý nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh không buồi đôi co với y, chỉ nhìn vào hoàng đế.

Hoàng đế nghĩ ngợi rồi gật đầu – "Thì giao cho thái tử vậy."

Ngao Thịnh gật đầu, quay người gọi thủ hạ giải gã đi, sau đó lại dặn dò một đôi câu với một thuộc hạ. Tất cả những thuộc hạ này đều là thủ hạ trước kia từ Hắc Vân Bảo, là bộ hạ của Tương Thanh. Bọn họ công phu đều rất cao cường, làm việc rất đắc lực. Những thuộc hạ này trói gô thích khách lại, áp tải về phủ Thái tử chờ thẩm vấn.

"Hôm nay thật sự mất hứng quá, giải tán cả đi, trị thương cho y thật tốt vào." – Hoàng đế chốt lại một câu thì đứng dậy bỏ đi đầu tiên, khi đi ngang qua Tiểu Hoàng cũng không quên nói – "Con nai nhỏ này nhìn thì như đã cai sữa rồi đấy, chắc chắc thích ăn bắp ngô với cà rốt nhất." – Xong, người liền đi mất.

Ngao Thịnh cũng bất chấp bộ mặt trắng nhợt ra của Thần Quý, nhanh nhẹn hỏi Mộc Lăng – "Thanh thế nào?"

Mộc Lăng cau có – "Loại độc này bá đạo, đưa y lên kiệu mau, ta rút mũi tên ra cho y."

"Cuối cùng y có làm sao không?" – Ngao Thịnh gặng hỏi.

"Ta có thể khiến cho y không làm sao hết." – Mộc Lăng đáp gọn hơ – "Có điều bây giờ cái gì cũng phải nghe lời ta."

Ngao Thịnh lập tức căn dặn cho người đánh xe đến, tự mình ôm Tương Thanh bước lên xe. May sao bên người Mộc Lăng vẫn mang theo hòm thuốc, buông rèm xe xuống, Mộc Lăng rút mũi tên độc ra khỏi Tương Thanh. Bên ngoài rèm xe, lớp người phòng bị lại càng gia tăng.

Tiểu Hoàng nhìn thấy không ai còn chú ý đến nữa thì ôm nai con chạy vào trong rừng. – "Tư Đồ…Tư…"

Vừa mới hô lên hai tiếng, Tư Đồ đã đáp xuống phía sau y, gọi – "Tiên Tiên."

Tiểu Hoàng quay người lại, Tư Đồ ngay lúc đó lại vọt lên phía trước y. Sau đó Tiểu Hoàng chuyển mình sang thì thấy Tư Đồ đâu mất tiêu, lại xoay người, thì vừa vặn ngã vào lòng Tư Đồ.

"Ôi…" – Tiểu Hoàng đâm sầm vào bờ ngực rắn rỏi của Tư Đồ, có chút choáng váng.

Tư Đồ nhanh nhẹn đỡ lấy y, bật cười – "Đừng nóng vội chứ."

"Mau đi theo đi, nhất định Thần Quý sẽ tìm người đi giết tên thích khách kia giữa đường đi mất." – Tiểu Hoàng giục.

Tư Đồ cau mày – "Để ta đi giết tên Thần Quý đó cho rảnh tay là được, càng nhìn càng phiền phức."

"Không được." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Bây giờ chưa phải là lúc."

Tư Đồ bất đắc dĩ nói – "Ta muốn đợi ở đây một lúc, xem Tương Thanh có việc gì hay không."

Tiểu Hoàng biết Tư Đồ lo lắng cho Tương Thanh, bảo – "Lúc nãy, may nhờ có Tương Thanh."

Tư Đồ nhún vai – "Tiểu tử Ngao Thịnh kia cũng không phải là một kẻ tàn nhẫn hung ác, vong ân bội nghĩa, dù có ám tiễn phóng tới cũng không tránh đi vì sợ làm ngươi bị thương…Ngươi che chở cho hắn quả không sai."

"Cho nên mới nói, tên thích khách này đối với đệ ấy rất quan trọng, huynh đi đi." – Tiểu Hoàng phồng má – "Có đi không?"

"Được rồi, được rồi…" – Tư Đồ mau mắn xua tay – "Ta đi đây, ngươi mau chóng trở về lẫn vào đám người kia đi, hay nhất là đi bên cạnh Mộc Lăng trong xe, ta sẽ không cần lo lắng."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu, ôm nai con định chạy đi nhưng bị Tư Đồ níu lại hôn một cái rồi mới thả cho đi.

Thấy Tiểu Hoàng nhanh chân chạy đến bên cạnh rèm cỗ xe ngựa kia, Tư Đồ mới phi thân vọt đi. Vừa mới được mấy bước thì quả nhiên đã thấy nhóm người đang áp giải thích khách bị một gã bịt mặt xông tới đánh. Tư Đồ chau mày lướt đến trước một vòng rồi lại nấp người vào một góc tối. Mọi người đều chỉ cảm thấy

hoa mắt, nhưng nào có biết được chính ngay lúc ấy tên bịt mặt kia đã bị điểm huyệt đạo. Mấy người thủ hạ kia của Tương Thanh đều hiểu rõ, có thể làm được tất cả những việc này họa chăng chỉ có bang chủ Tư Đồ của bọn họ mà thôi. Vừa nghĩ đến việc bang chủ đang ở nơi này, họ còn gì mà lo sợ nữa chứ? Vì vậy tất cả đều phấn chấn hẳn lên, dẫn tên thích khách kia đi không ngừng nghỉ, ngay cả kẻ đến đột kích họ cũng mang đi nốt.

Tiểu Hoàng về đến bên cạnh xa liễn, vừa im lặng ngồi đợi bên cạnh rèm xe vừa vuốt ve bộ lông của nai con, trong lòng cũng đang khẩn xin cho Tương Thanh có thể được bình an vô sự. Sắc trời dần dần tối sầm, Ngao Thịnh sai người đốt khắp chung quanh cỗ xe mười ngọn đèn, soi chiếu quanh xe sáng trưng.

Qua thêm lúc nữa, khi mặt trăng vừa mọc, Mộc Lăng mới thở phào ra nhẹ nhõm, nói với Ngao Thịnh – "Ổn rồi đấy."

Ngao Thịnh vẫn đang đợi trong xe, trong lòng thắt lại thành một mối. Mộc Lăng nhất loạt khoét sâu cả nơi mũi tên găm phải và vùng da thịt ở kế cận, trên bả vai y lồ lộ một cái hốc rất to. Hơn nữa mũi tên đã găm trúng vào xương, độc tố đã lan tràn vào, Mộc Lăng dùng một mũi dao róc xương nhỏ, cạo sạch lớp độc tố bên trên bề mặt xương. Nỗi đau buốt xé tận tim gan khiến Tương Thanh mấy lần đau quá phải sực tỉnh, rồi lại vài lần vì quá đau mà ngất lịm đi, môi y cắn đến mức gần như chảy ra máu, nhưng tuyệt đối không hề có một tiếng kêu nào thoát ra.

Mộc Lăng cắn răng quyết chí trị liệu cho Tương Thanh, trong lòng khen thầm Tương Thanh thật sự là một người quá đỗi kiên cường, đau đến thế mà vẫn có thể kềm chế không kêu lên gì cả.

Một tiếng "Ổn rồi" như tiếng trời vậy, khiến Tương Thanh thở phào nhẹ nhõm, rồi hôn mê bất tỉnh đi. Ngao Thịnh cũng thở hắt ra ngồi gần bên cạnh Tương Thanh, nhìn vết thương bị cột kín trong lớp băng vải, nghiến răng mà nói – "Thần Quý, ta muốn ngươi phải trả giá gấp mười lần."

Ở phía ngoài, Tiểu Hoàng nghe ngóng thấy có động tĩnh, bèn tiến vào hỏi han – "Sao rồi hở? Tương Thanh đã ổn chưa?"

"Không sao rồi." – Mộc Lăng quệt mồ hôi rồi nói với Ngao Thịnh – "Mau mau quay về thôi, ta còn phải bốc thuốc cho y nữa."

Ngao Thịnh lệnh cho người bên ngoài cỗ xe – "Hồi phủ!" – Cũng không quên bổ sung – "Lúc đánh xe phải cẩn thận hơn một chút, tất cả đá cuội phía trước đường đều dẹp hết đi!"

"Vâng!" – Mười mấy quân lính tràn lên phía trước, nhặt bỏ hết những hòn đá cuội có khả năng làm xe xóc nảy trên đường đi, lúc đến đoạn đường không được bằng phẳng tất cả cùng khiêng xe lên mà vượt qua.

Tiểu Hoàng ngồi bên trong xe ngựa, đặt lên đùi mình chú nai con yên lặng mở tròn mắt tò mò nhìn tất cả mọi người. Nom Mộc Lăng có vẻ khá mệt mỏi, đang dựa vào bên hông xe nghỉ ngơi. Ngao Thịnh ngồi ở bên cạnh Tương Thanh, đưa tay nắm lấy bàn tay Tương Thanh, rồi lau mồ hôi trên trán giúp y.

Tiểu Hoàng nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Ngao Thịnh, chỉ khẽ thở dài ra.

Ngao Thịnh ngước mắt lên nhìn Tiểu Hoàng mà hỏi – "Lần này chắc chắn là Thần Quý giở trò quỷ."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hẳn là phải."

"Ta phải làm sao đây?" – Ngao Thịnh nhìn Tiểu Hoàng mà ánh mắt chất chứa sát khí.

Tiểu Hoàng dõi theo ánh mắt của hắn một hồi thì hỏi – "Đệ muốn làm thế nào?"

"Ta muốn hắn chết." – Ngao Thịnh sa sầm xuống, lạnh tanh.

Tiểu Hoàng gật đầu – "Hoàng đế cũng nghĩ như vậy đấy."

Ngao Thịnh thảng thốt, ngay cả Mộc Lăng cũng phải choàng mắt dậy ngán ngẩm nói – "Ông hoàng đế kia có phải bị bệnh không vậy hả? Nhìn tướng của ổng là thấy muốn khơi dậy đống lửa đấu đá giữa hai huynh đệ các ngươi rồi, hơn nữa ông ta còn cố tình giao tên thích khách cho ngươi…đây chẳng phải rõ ràng là muốn làm mất mặt Thần Quý sao?"

Ngao Thịnh nhíu mi nhìn Tiểu Hoàng – "Ông ta làm nhhư vậy cuối cùng là có mục đích gì?"

Tiểu Hoàng trầm ngâm một hồi, nói – "Mục đích cuối cùng là gì ta thật lòng không nghĩ ra, có điều…Thần Quý nom như chó cùng rứt giậu rồi đấy nhé."

"Là ý gì?" – Ngao Thịnh không hiểu.

"Một năm về trước, Thần Quý thao quang dưỡng hối, có lẽ là do chính hoàng đế bảo hắn phải làm vậy để y có thể dưỡng bệnh cho tốt." – Tiểu Hoàng trầm lặng một lúc rồi tiếp tục – "Lần trước khi chúng ta đi gặp hắn, ta có bắt mạch cho hắn. Thân thể của hắn đã khỏe hẳn rồi, chỉ là ta cố tình lừa gạt rằng hắn còn rất yếu ớt đó thôi."

Ngao Thịnh gật đầu – "Có lẽ Thần Quý nghĩ hoàng đế lừa hắn."

"Đúng vậy." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Nói thật, khoảng thời gian một năm qua đối với cả hai người đều có lợi. Một năm về trước thực lực của đệ quá non kém, không có chút trợ lực trong triều đình. Một năm sau vây cánh của đệ đã đầy ắp rồi, người cũng lớn khôn hẳn, thực lực đã vượt qua khỏi Thần Qúy. Một năm này với Thần Quý, so thế lực thì nhìn còn xa mới theo kịp được đệ, điều duy nhất có thể làm hắn yên tâm có lẽ chính là hoàng đế ở cùng phe với hắn, và cả thân thể hắn đã khỏe mạnh lại."

"À…hóa ra là vậy." – Mộc Lăng gật đầu – "Bất quá ngươi lừa hắn, hắn sẽ nghĩ thân thể của mình vẫn còn rất ốm yếu, hoàng đế hôm nay lại đẩy tên thích khách về phía Ngao Thịnh thì sẽ khiến Thần Quý nghĩ hoàng đế căn bản chẳng có gì là đứng cùng phe với hắn. Cứ như vậy mà nói, hắn sẽ nghĩ một năm trời nay là dã tràng xe cát… Là hoàng đế mượn cớ để Ngao Thịnh có thể tích trữ lực lượng, làm hắn phải dây dưa mất một năm trời."

"Hơn nữa lần trước ta có nói mạng hắn không được lâu dài…và cả hoàng đế cũng hay ám chỉ ông ta và hắn rất giống nhau, cơ thể không được khang kiện nên sẽ đoản mệnh…" – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Khẳng định Thần Quý sẽ mất kiên nhẫn, cho nên hắn mới nảy ra ý bí quá làm liều, tìm cơ hội giết chết Thịnh nhi đi. Hoàng tử chỉ có mỗi hai người, nay một người đã chết, ngôi vị hoàng đế chắc chắn sẽ thuộc về người kia mà thôi."

"Dường như hoàng đế muốn thế lực hai người phải ngang ngửa nhau, sau đó chém giết lẫn nhau đấy." – Mộc Lăng gác chân lên nói – "Vì sao vậy kìa? Lẽ nào làm hoàng đế làm tới chán ngắt lên, cho nên mới đi giỡn với hai thằng con trai của mình à?"

Tiểu Hoàng mệt mỏi nhìn Mộc Lăng. Ngao Thịnh cũng không nói không rằng, cũng chẳng biết rốt cuộc hoàng đế có ý định gì.

Loáng cái, xe ngựa đã về đến phủ Thái tử. Ngao Thịnh ôm Tương Thanh vào trong phòng, Mộc Lăng bước theo vào trong.

Tiểu Hoàng ôm chú nai con quay về gian phòng của mình, vừa bước ra đến sân đã chạm phải Tư Đồ. Tư Đồ bật cười – "Cưng à, xem ra ngươi thật sự rất muốn ta phải không, nếu không thì làm sao lao vào lòng ta như thế hử?"

Tiểu Hoàng trừng mắt với hắn – "Huynh còn đùa nữa sao, không đi hỏi thăm xem Tương Thanh thế nào rồi?"

Tư Đồ cười – "Nhìn bộ dáng của ngươi là biết không có việc gì rồi, nếu không đã chẳng khóc nhè lên đấy à?"

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài – "Nếu không phải Tương Thanh vì cứu ta, vì lo lắng cho tương lai của Ngao Thịnh, thì sẽ không phải chịu nhiều đau đớn như vậy…Ta thật sự có lỗi với huynh ấy."

"Đừng có ngốc thế" – Tư Đồ vươn tay xoa má Tiểu Hoàng – "Người của Hắc Vân Bảo ta, ai ai cũng đồng ý bỏ mạng vì ngươi, đó là tình cảm giữa những người huynh đệ với nhau. Ngươi cũng có thể vì bọn họ mà từ bỏ tính mạng, không ai nợ ai gì cả. Còn thằng nhóc Ngao Thịnh kia…đó là vấn đề của riêng hắn, hắn thiếu thì sẽ phải trả, dùng mạng đổi mạng, tình cảm đổi lấy tình cảm, công bằng thôi!"

Tiểu Hoàng nghe xong thì gật đầu – "Huynh nói đúng."

"Được rồi." – Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng quay về trong viện, nói – "Lúc nãy trên đường suýt chút nữa bọn chúng đã chuồn mất, ta bắt hết tất cả về, còn…"

"Huynh còn tranh thủ đi thám thính ở phủ đệ của Thần Quý nữa, đúng không?" – Tiểu Hoàng không đợi Tư Đồ nói xong đã vội hỏi.

Tư Đồ khẽ sửng sốt, mỉm cười cúi xuống hôn y – "Thông minh quá."

"Huynh thám thính được gì rồi?" – Tiểu Hoàng hỏi – "Có phải hắn sắp sửa hành động không?"

Tư Đồ gật đầu – "Tên Thần Quý này đã là chó cùng rứt giậu, chuẩn bị vồ một cú cuối cùng đây."

191. Chương 96

Chương 96 | Kế sách dối lòng

– Vi tâm chi kế –

"Thần Quý và Hạ Viêm Quảng thương lượng tạo phản?" – Nghe Tư Đồ nói xong, Tiểu Hoàng thảng thốt một chút – "Bọn họ điều binh mã từ đâu?"

Tư Đồ cười cười, bước đến ngồi xuống bên bàn – "Hình như là nhân mã từ Phương Bắc cùng với nhân mã trong cấm quân."

Tiểu Hoàng khẽ trầm tư – "Ta hiểu rồi, đại khái trong một năm nay hắn đã thu phục được đám tàn binh của Tề Dịch ở miền Bắc, với cả tăng cường thế lực trong cấm quân, lại liên kết thêm với vây cánh xưa kia của Thụy Vương."

"Như vậy nói mười vạn người là còn ít ỏi nhỉ? Hắn ta đã có nhân mã như vậy, nếu muốn bất thình lình ép vua phải thoái vị thì hoàng đế cũng bó tay thôi." – Tư Đồ nói.

Tiểu Hoàng suy nghĩ một hồi rồi lại nói – "Thật ra… ta sợ hắn ta không phải là bức vua thoái vị, mà là đến đây ám sát Thịnh nhi."

"À…. như vậy thì là do hắn tự muốn chết thôi." – Tư Đồ nhướn mày – "Lời hay không nên nói với bọn quỷ ma, đến một tên ta giết chết một tên."

"Ừ…" – Tiểu Hoàng đi qua đi lại trong phòng – "Phải khiến cho Thần Quý ngược lại đánh vào trong cung mới được."

"Tại sao?" – Tư Đồ thấy rất lạ lùng nên nghiêng người qua hỏi.

"Trên tay Ngao Thịnh cái gì cũng có, chỉ không có binh quyền." – Tiểu Hoàng đi tới đi lui hai vòng rồi nói – "Nếu như Thần Quý bức vua thoái vị, Ngao Thịnh có thể danh chính ngôn thuận đến hộ giá, thuận tiện tiếp quản một phần binh quyền."

"Có cách nào khiến cho Thần Quý tạo phản hay không?" – Tư Đồ hỏi.

"Thực tế… Thần Quý giết chết Thịnh nhi hay tạo phản đều phiêu lưu tương đương nhau mà thôi. Bất quá nếu hắn ta hợp tác cùng Hạ Viêm Quảng, có lẽ Hạ Viêm Quảng sẽ chủ trương bức vua thoái vị."

"Vì sao lại nói vậy?" – Tư Đồ hỏi – "Thần Quý không phải là cháu ngoại của lão ta hay sao?"

"Cháu ngoại thì ích lợi gì?" – Tiểu Hoàng bật cười – "Ông ta còn có con trai cơ mà."

"Ồ… phải rồi." – Tư Đồ gật gù – "Hạ Lỗ Minh đang tuổi tráng niên chính trực, lúc này mà gã lên làm hoàng đế thì rất vừa vặn. Tới lúc đó, giang sơn đã có thể là của họ Hạ rồi."

"Phải." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Phải khiến cho Hạ Lỗ Minh muốn làm hoàng đế mới được."

"Nhắc tới Hạ Lỗ Minh thì con người này rất kỳ quái đó." – Đột nhiên Tư Đồ nói.

"Vì sao lại kỳ quái hở?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Gã ta nghe nói Tương Thanh bị thương thì bộ dáng coi mòi rất lo lắng, còn muốn ngay tức khắc chạy đến thăm y nữa đấy."

Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày – "Thật à?"

"Ừ." – Tư Đồ gật đầu.

"Vì sao lại thế nhỉ?" – Tiểu Hoàng dường như không nghĩ ra.

Tư Đồ ngẫm ngợi một lúc rồi nhìn ra ngoài cửa – "Vậy ngươi thử hỏi kẻ đứng bên ngoài cửa kia có biết hay không cái đã."

Tiểu Hoàng sửng sốt. Thoáng chốc sau cửa phòng đã bị đẩy ra. Ngao Thịnh bước vào trong tỏ vẻ ngượng ngùng – "Ta… ta không phải cố tình nghe lén đâu, chỉ là đi ngang qua ngoài cửa thì nghe thấy các người đang nói tới cái gì mà nhà họ Hạ tạo phản nên tình cờ nghe được thôi."

Tư Đồ gật đầu, hỏi – "Vậy ngươi có cách gì hay không?"

Ngao Thịnh do dự hồi lâu rồi gật đầu – "Ta có."

"Cách gì?" – Tiểu Hoàng hiếu kỳ hỏi.

Ngao Thịnh chỉ se sẽ lắc đầu mà thở dài – "Cách thì không phải là không có, chẳng phải là khiến Hạ Mỗ Minh muốn làm hoàng đế sao…. chỉ cần người kia mở lời trước là được cả thôi."

"Ai?" – Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng bật hỏi.

Nhưng Ngao Thịnh ngậm tăm chẳng nói tiếng nào, lúc quay người dợm bước ra ngoài thì lại nghe thấy tiếng của Tiểu Hoàng – "Thịnh nhi, e rằng việc này không thể chần chừ được nữa đâu."

"Ừm" – Ngao Thịnh gật đầu, bỏ đi.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ hai mặt nhìn nhau – Thế này là thế nào?"

Sớm mai hôm sau khi Tương Thanh tỉnh giấc, chợt cảm thấy rằng có một đôi bàn tay êm dịu đang lau trán ình…. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, thì thấy khuôn mặt của Tiểu Hoàng xuất hiện trước mắt, cười tủm tỉm "suỵt" với y một tiếng.

Lúc này Tương Thanh mới tỉnh táo hẳn dậy, lại nghĩ có gì đó nằng nặng đặt trên người nên cúi xuống nhìn, liền thấy Ngao Thịnh đang dựa vào bên cạnh mình mà ngủ, đầu lại gối lên thân người mình, còn tay thì nắm chặt tay mình.

"Tỉnh rồi à?" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng hỏi han.

"Ừm." – Tương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, liếc mắt nhìn sang Ngao Thịnh.

"Thịnh nhi đã ở cùng huynh cả đêm đấy." – Tiểu Hoàng cứ tiếp tục tủm tỉm cười – "Huynh thấy đỡ hơn chưa? Ta đi gọi Mộc Lăng tới."

Tương Thanh lắc đầu mà rằng – "Tôi không sao cả."

Tiểu Hoàng cảm thấy có gì đó đang kéo kéo góc áo mình, cúi xuống nhìn thì thấy là chú nai con đang ngoạm gấu áo mình kéo kéo đi. Tiểu Hoàng khom xuống bế nó lên, vẫy vẫy tay chào Tương Thanh rồi ra ngoài gọi Mộc Lăng đến.

Tương Thanh nhìn Tiểu Hoàng rời khỏi, lại cúi xuống nhìn Ngao Thịnh. Dù hắn rõ là đã lớn khôn lên nhiều, nhưng lúc ngủ thì mặt mũi vẫn còn trẻ con thế thôi, vẫn nguyên vẹn là một đứa trẻ.

Tương Thanh những muốn đưa tay gỡ lại những sợi tóc rối cho Ngao Thịnh, chỉ mới khẽ cục cựa thôi mà Ngao Thịnh đã tỉnh giấc.

"Thanh… ngươi tỉnh rồi à?" – Ngao Thịnh dụi dụi mắt rồi chồm sang – "Đã khỏe hơn chưa?"

Tương Thanh nhìn hắn gật đầu, nói – "Ngủ thêm một chút nữa đi."

Ngao Thịnh ngả người sang chăm chú ngắm khuôn mặt Tương Thanh một hồi, rồi vươn qua hôn lên khóe môi y một cái.

Tương Thanh sửng sốt, mở tròn hai mắt chằm chặp nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh mỉm cười nói – "Hiếm khi ngươi ngoan ngoãn nghe lời như vậy."

Khuôn mặt Tương Thanh khẽ ửng hồng lên, y ngoảnh mắt đi không nhìn Ngao Thịnh nữa. Ngao Thịnh lại càng lúc càng to gan hơn, lại nghiêng qua hung dữ cắn thêm một miếng. Tương Thanh đoán chừng có hơi nổi giận, trừng mắt nhìn Ngao Thịnh – "Ngươi đừng có quá phận."

"Cứ muốn đấy!" – Ngao Thịnh vừa nói vừa nắm lấy miệng Tương Thanh, mở hai khớp hàm ra để đầu lưỡi của mình tiến vào mà hôn. Ngao Thịnh không biết vì đâu mà mình có thể lôi ra được lá gan bạo như thế, bản thân hắn đã nhịn rất lâu rồi, động tác quả thật rất hung dữ độc địa. Tương Thanh bị hắn cắn đến phát đau lên, nhưng vì thương tích mà không thể tránh né, chỉ có thể chịu đựng….

Ngao Thịnh hôn đến mức chẳng bao lâu sau bản thân mình thở còn chẳng ra hơi nữa, lúc này mới bất đắc dĩ rời môi ra rồi chậm rãi lùi về sau, nhìn Tương Thanh nhẹ nhàng thở dốc.

Liếm liếm môi, Ngao Thịnh vừa có chút đắc ý vừa thấy thỏa mãn, nói – "Sau này nếu ngươi cứ ngoan ngoãn để cho ta hôn như vậy thì tốt rồi…"

Tương Thanh không nói năng gì, chỉ quay mặt đi không ngó ngàng gì đến hắn.

Chính lúc này, có tiếng hạ nhân gõ cửa phía bên ngoài, bảo rằng Hạ Lỗ Minh tới, thưa muốn thăm hỏi thương thế của Thanh phu tử.

Tương Thanh sửng sốt, Ngao Thịnh thấp giọng hỏi – "Ngươi có muốn gặp không?"

Tương Thanh lắc đầu.

"Ngươi… thôi thì gặp một lát đi." – Ngao Thịnh chần chừ lên tiếng.

Tương Thanh có vẻ sửng sốt mà nhìn Ngao Thịnh – "Không phải ngươi ghét nhất ta gặp gỡ hắn hay sao?"

"Tất nhiên!" – Giọng Ngao Thịnh nâng cao lên mấy phần, rồi sau lại thấp xuống, – "Thanh… Ngươi không thể giúp ta được một việc hay sao?"

Tương Thanh ngước mắt nhìn Ngao Thịnh – "Giúp điều gì?"

"…." –Ngao Thịnh trầm lặng đi thật lâu rồi nói – "Ta… Ta muốn Hạ Lỗ Minh tạo phản."

Tương Thanh sững sờ, ngơ ngác nhìn Ngao Thịnh, lát sau thì nhẹ giọng nói – "Có phải Thần Quý muốn đối phó với ngươi hay không?"

Ngao Thịnh gật đầu – "Ừm, ngươi thật thông minh."

Tương Thanh khổ sở cười – "Bang chủ và Mộc Lăng đều ở đây, Thần Quý có tới thì cũng là tự chui đầu vào rọ, bọn họ không thể tổn thương ngươi được đâu."

Ánh mắt Ngao Thịnh trở nên quyết đoán, hắn thấp giọng – "Ta muốn làm hoàng đế."

Tương Thanh há hốc mồm nhưng không thể nói được gì, mãi lâu sau mới lên tiếng được – "Nếu Thần Quý ám sát ngươi mà thất bại, kẻ phải chết chỉ có một mình hắn. Nhưng nếu Hạ Lỗ Minh tạo phản, không những Thần Quý phải chết, mà còn là cả nhà họ Hạ."

"Nói vậy…." – Ngao Thịnh gật đầu – "Ta sẽ có thể một phát diệt trừ tất cả kẻ địch hiện có, đồng thời còn thâu tóm được binh quyền. Đối với ta thì đây là lựa chọn tốt nhất."

Tương Thanh trở nên lặng lẽ. Lúc này, một trận náo loạn ầm ầm ngoài cửa. Hạ Lỗ Minh thấy hạ nhân đi bẩm báo một lúc lâu sau cũng không trở ra ngoài thì nghĩ rằng Ngao Thịnh cản ngăn không cho gặp mặt nên xông thẳng vào trong.

Tiểu Hoàng bế nai con đang đi cùng Mộc Lăng đến phòng của Tương Thanh, thấy Hạ Lỗ Minh hùng hổ như trâu điên sấn sổ xông tới thì đều giật mình.

Hạ Lỗ Minh nhìn thấy Tiểu Hoàng thì dừng lại, cung kính thi lễ với Tiểu Hoàng, thưa – "Hoàng Thái phó."

Ấn tượng Tiểu Hoàng đối với Hạ Lỗ Minh quả nhiên không sai, trông gã hoàn toàn không có chút gì gọi là di truyền của lão phụ thân cáo già, mà ngược lại thái độ còn rất thành thật.

"Hạ tướng quân đến thăm Thanh phu tử à?" – Tiểu Hoàng hỏi gã.

"À…" – Hạ Lỗ Minh gật đầu, hỏi han lo lắng – "Tiên sinh đã thế nào rồi, có khỏe hơn chút nào chưa?"

"Huynh ấy đã không sao cả rồi, nhưng còn cần tĩnh dưỡng" – Tiểu Hoàng cười bảo – "Không nên gây ồn ào nhiều quá."

Hạ Lỗ Minh đỏ mặt lên nhận lỗi – "Là do tôi lỗ mãng…. Tiên sinh đừng phiền lòng, tôi… tôi muốn gặp Thanh…"

Lời còn chưa dứt thì đã có tiếng "kẽo kẹt" vang lên. Ngao Thịnh mở toang cửa bước ra ngoài. Tiểu Hoàng nom sắc mặt hắn không tốt thì lấy làm lạ, tự hỏi không phải là đã cãi nhau đấy chứ? Làm sao có khả năng được, mới vừa nãy còn thấy bộ dáng lo âu của Ngao Thịnh thế kia, sao mà mới đây đã cãi nhau với Tương Thanh rồi?"

Hạ Lỗ Minh hành lễ chào Ngao Thịnh – "Thái tử."

Ngao Thịnh gật đầu, đi ra ngoài thấp giọng nói – "Thanh cho ngươi vào."

"…. Vâng." – Dường như Hạ Lỗ Minh rất phấn chấn, vừa đáp một tiếng đã vọt vào trong.

Tiểu Hoàng càng cảm thấy lạ lùng hơn nữa, chợt nghe một tiếng trầm trầm của Mộc Lăng bảo y – "Tò mò thì quay về hỏi Tư Đồ đi, hắn có âm thầm nghe lén đó."

Tiểu Hoàng mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng… Thật thế à?

Mộc Lăng nhìn lại Tiểu Hoàng rồi lại nhìn qua con nai nhỏ trong lòng y rồi than thở — Thật giống quá đi mất, dễ thương muốn chết luôn.

Hạ Lỗ Minh bước vào trong phòng rồi thong thả bước đến bên giường, nhỏ giọng gọi – "Tiên sinh…"

Tương Thanh chậm rãi mỡ mắt ra, nhìn Hạ Lỗ Minh một cái rồi nhỏ nhẹ nói – "Hạ tướng quân."

"Ha ha." – Hạ Lỗ Minh đến bên giường nhẹ nhàng ngồi xuống – "Đã nói với huynh không ít lần rồi, cứ gọi ta Lỗ Minh là được, cái gì mà tướng quân với cả nguyên soái, khách sáo quá."

Tương Thanh man mác cười – "Huynh cũng gọi ta là tiên sinh."

"Vậy, ta có thể nào gọi huynh là… Thanh?" – Hạ Lỗ Minh rụt rè ướm hỏi.

Tương Thanh vẫn một mực lặng im, trông thấy niềm si mê dâng đầy trong mắt của gã, mà những điều bản thân y sắp làm đây cũng tựa hồ như đưa gã lên đoạn đầu đài vậy, trong lòng khó chịu không biết nói sao, chỉ đành ngoảnh mắt nhìn ra nơi khác.

Hạ Lỗ Minh thấy Tương Thanh dường như có điều gì sầu lo thì nghĩ rằng y đang ấm ức chuyện gì đó, lại nghĩ đến chuyện Thần Quý gần đây muốn ám sát Ngao Thịnh. Nếu như Ngao Thịnh chết rồi, vậy Thanh sẽ không còn nơi nào để nương tựa, một thư sinh yếu ớt như thể dạt trôi theo gió như y thật sự rất đáng thương.

Nghĩ ngợi một hồi, Hạ Lỗ Minh cố gom góp dũng khí, hỏi – "Thanh, huynh có đồng ý theo ta không?"

Tương Thanh sửng sốt, chằm chằm nhìn Hạ Lỗ Minh

Hạ Lỗ Minh đỏ mặt gãi gãi ót – "À thì… ta có thể không làm tướng quân gì nữa hết, ở biên giới phía Tây Bắc ta có một bãi cỏ chăn thả, tiền bạc cũng khá khẩm lắm… Chúng ta cùng tới đó đi."

Tương Thanh cảm động trong lòng, thật sự không nỡ nào lừa một người đối với mình cuồng dại một cách thân thật và chất phác đến thế. Nhưng về phía Ngao Thịnh thì lại không cách nào phụ bạc được, trong tình thế khó xử đó, khóe mắt y hoen đỏ.

"Thanh… Ta chỉ buột miệng nói thế thôi, nếu huynh không chịu thì đừng lo, không cần vội vàng đâu." – Hạ Lỗ Minh lúng ta lúng túng.

Tương Thanh khẽ lắc đầu – "Ta không thể đi."

Hạ Lỗ Minh giật mình hỏi – "Vì sao? Ta có thể bảo vệ huynh mà."

Tương Thanh cắn răng nhỏ giọng nói – "Huynh bảo vệ không được…"

Hạ Lỗ Minh sửng sốt, lo lắng không yên nhìn Tương Thanh rồi đặt tay lên ngực tự hỏi…. Ta thật sự không thể bảo vệ được cho huynh ấy. Nếu Thần Quý thật sự thất bại, Ngao Thịnh tất yếu không buông tha cho hắn, bản thân mình cũng không thể nào tốt lành được. Nhưng nếu Thần Quý thành công, với thủ đoạn độc địa của hắn, chắc chắn sẽ không chừa lại mạng của phu tử tâm phúc của Ngao Thịnh làm họa lớn bên người… Còn phụ thân cũng không thể nào cho phép mình đi yêu thương một người nam tử, thật sự không thể nào bảo vệ được y. Trừ phi… bản thân ta phải mạnh mẽ hơn cả Ngao Thịnh và Thần Quý.

Tương Thanh nhìn vẻ mặt buồn bã âu lo của Hạ Lỗ Minh, biết mục đích của mình đã đạt thành thì cảm thấy lồng ngực khó chịu, còn đầu thì ong u, buột miệng nói – "Ta muốn ở một mình, huynh về trước đi."

Hạ Lỗ Minh ngoái lại nhìn Tương Thanh, cố lấy hết dũng khí cầm lấy bàn tay Tương Thanh – "Huynh dưỡng bệnh cho khỏe lại đi, ta sẽ không để huynh phải chịu uất ức nữa đâu." – Đoạn, quay người bước đi.

Tương Thanh hãy còn nhắm mắt, ngóng về phía cửa và thì thầm – "Ta thiếu nợ huynh một mạng, ta sẽ trả lại cho huynh."

Tiểu Hoàng thấy Hạ Lỗ Minh vào trong một lúc thì lại hùng hổ đi ra ngoài. Mộc Lăng nhanh mồm nói – "Tên lỗ mãng này cũng làm cái gì phạm tới tảng đá trong đó hả ta ơi? Để ta đi coi!" – Nói rồi thì chạy vào trong.

Tiểu Hoàng nghĩ một hồi lại thấy buồn bực trong lòng, bèn ôm nai con vội vàng đi về biệt viện của mình. Vừa vào đến khoảnh sân đã thấy Tư Đồ nhảy từ không trung xuống mặt đất.

Tiểu Hoàng thấy hàn ý tràn dâng trong mắt Tư Đồ, trông như hắn đang vô cùng giận dữ, vừa định hỏi tại sao thì đã thấy Tư Đồ đột ngột tung một cước đá văng chiếc ghế đá trong sân văng ra ngoài.

"Ầm" một tiếng, ghế đá đập vào vách tường, để lại trên bờ tường một lỗ thủng to tướng, đá vụn vỡ rơi đầy mặt đất, bụi mù bốc lên mãi theo gió thổi qua…

192. Chương 96: Kế Sách Dối Lòng

"Thần Quý và Hạ Viêm Quảng thương lượng tạo phản?" – Nghe Tư Đồ nói xong, Tiểu Hoàng thảng thốt một chút – "Bọn họ điều binh mã từ đâu?"

Tư Đồ cười cười, bước đến ngồi xuống bên bàn – "Hình như là nhân mã từ Phương Bắc cùng với nhân mã trong cấm quân."

Tiểu Hoàng khẽ trầm tư – "Ta hiểu rồi, đại khái trong một năm nay hắn đã thu phục được đám tàn binh của Tề Dịch ở miền Bắc, với cả tăng cường thế lực trong cấm quân, lại liên kết thêm với vây cánh xưa kia của Thụy Vương."

"Như vậy nói mười vạn người là còn ít ỏi nhỉ? Hắn ta đã có nhân mã như vậy, nếu muốn bất thình lình ép vua phải thoái vị thì hoàng đế cũng bó tay thôi." – Tư Đồ nói.

Tiểu Hoàng suy nghĩ một hồi rồi lại nói – "Thật ra…ta sợ hắn ta không phải là bức vua thoái vị, mà là đến đây ám sát Thịnh nhi."

"À… như vậy thì là do hắn tự muốn chết thôi." – Tư Đồ nhướn mày – "Lời hay không nên nói với bọn quỷ ma, đến một tên ta giết chết một tên."

"Ừ…" – Tiểu Hoàng đi qua đi lại trong phòng – "Phải khiến cho Thần Quý ngược lại đánh vào trong cung mới được."

"Tại sao?" – Tư Đồ thấy rất lạ lùng nên nghiêng người qua hỏi.

"Trên tay Ngao Thịnh cái gì cũng có, chỉ không có binh quyền." – Tiểu Hoàng đi tới đi lui hai vòng rồi nói – "Nếu như Thần Quý bức vua thoái vị, Ngao Thịnh có thể danh chính ngôn thuận đến hộ giá, thuận tiện tiếp quản một phần binh quyền."

"Có cách nào khiến cho Thần Quý tạo phản hay không?" – Tư Đồ hỏi.

"Thực tế…Thần Quý giết chết Thịnh nhi hay tạo phản đều phiêu lưu tương đương nhau mà thôi. Bất quá nếu hắn ta hợp tác cùng Hạ Viêm Quảng, có lẽ Hạ Viêm Quảng sẽ chủ trương bức vua thoái vị."

"Vì sao lại nói vậy?" – Tư Đồ hỏi – "Thần Quý không phải là cháu ngoại của lão ta hay sao?"

"Cháu ngoại thì ích lợi gì?" – Tiểu Hoàng bật cười – "Ông ta còn có con trai cơ mà."

"Ồ…phải rồi." – Tư Đồ gật gù – "Hạ Lỗ Minh đang tuổi tráng niên chính trực, lúc này mà gã lên làm hoàng đế thì rất vừa vặn. Tới lúc đó, giang sơn đã có thể là của họ Hạ rồi."

"Phải." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Phải khiến cho Hạ Lỗ Minh muốn làm hoàng đế mới được."

"Nhắc tới Hạ Lỗ Minh thì con người này rất kỳ quái đó." – Đột nhiên Tư Đồ nói.

"Vì sao lại kỳ quái hở?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Gã ta nghe nói Tương Thanh bị thương thì bộ dáng coi mòi rất lo lắng, còn muốn ngay tức khắc chạy đến thăm y nữa đấy."

Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày – "Thật à?"

"Ừ." – Tư Đồ gật đầu.

"Vì sao lại thế nhỉ?" – Tiểu Hoàng dường như không nghĩ ra.

Tư Đồ ngẫm ngợi một lúc rồi nhìn ra ngoài cửa – "Vậy ngươi thử hỏi kẻ đứng bên ngoài cửa kia có biết hay không cái đã."

Tiểu Hoàng sửng sốt. Thoáng chốc sau cửa phòng đã bị đẩy ra. Ngao Thịnh bước vào trong tỏ vẻ ngượng ngùng – "Ta…ta không phải cố tình nghe lén đâu, chỉ là đi ngang qua ngoài cửa thì nghe thấy các người đang nói tới cái gì mà nhà họ Hạ tạo phản nên tình cờ nghe được thôi."

Tư Đồ gật đầu, hỏi – "Vậy ngươi có cách gì hay không?"

Ngao Thịnh do dự hồi lâu rồi gật đầu – "Ta có."

"Cách gì?" – Tiểu Hoàng hiếu kỳ hỏi.

Ngao Thịnh chỉ se sẽ lắc đầu mà thở dài – "Cách thì không phải là không có, chẳng phải là khiến Hạ Mỗ Minh muốn làm hoàng đế sao… chỉ cần người kia mở lời trước là được cả thôi."

"Ai?" – Tư Đồ và Tiểu Hoàng cùng bật hỏi.

Nhưng Ngao Thịnh ngậm tăm chẳng nói tiếng nào, lúc quay người dợm bước ra ngoài thì lại nghe thấy tiếng của Tiểu Hoàng – "Thịnh nhi, e rằng việc này không thể chần chừ được nữa đâu."

"Ừm" – Ngao Thịnh gật đầu, bỏ đi.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ hai mặt nhìn nhau – Thế này là thế nào?"

Sớm mai hôm sau khi Tương Thanh tỉnh giấc, chợt cảm thấy rằng có một đôi bàn tay êm dịu đang lau trán cho mình… Mơ mơ màng màng mở mắt ra, thì thấy khuôn mặt của Tiểu Hoàng xuất hiện trước mắt, cười tủm tỉm "suỵt" với y một tiếng.

Lúc này Tương Thanh mới tỉnh táo hẳn dậy, lại nghĩ có gì đó nằng nặng đặt trên người nên cúi xuống nhìn, liền thấy Ngao Thịnh đang dựa vào bên cạnh mình mà ngủ, đầu lại gối lên thân người mình, còn tay thì nắm chặt tay mình.

"Tỉnh rồi à?" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng hỏi han.

"Ừm." – Tương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, liếc mắt nhìn sang Ngao Thịnh.

"Thịnh nhi đã ở cùng huynh cả đêm đấy." – Tiểu Hoàng cứ tiếp tục tủm tỉm cười – "Huynh thấy đỡ hơn chưa? Ta đi gọi Mộc Lăng tới."

Tương Thanh lắc đầu mà rằng – "Tôi không sao cả."

Tiểu Hoàng cảm thấy có gì đó đang kéo kéo góc áo mình, cúi xuống nhìn thì thấy là chú nai con đang ngoạm gấu áo mình kéo kéo đi. Tiểu Hoàng khom xuống bế nó lên, vẫy vẫy tay chào Tương Thanh rồi ra ngoài gọi Mộc Lăng đến.

Tương Thanh nhìn Tiểu Hoàng rời khỏi, lại cúi xuống nhìn Ngao Thịnh. Dù hắn rõ là đã lớn khôn lên nhiều, nhưng lúc ngủ thì mặt mũi vẫn còn trẻ con thế thôi, vẫn nguyên vẹn là một đứa trẻ.

Tương Thanh những muốn đưa tay gỡ lại những sợi tóc rối cho Ngao Thịnh, chỉ mới khẽ cục cựa thôi mà Ngao Thịnh đã tỉnh giấc.

"Thanh…ngươi tỉnh rồi à?" – Ngao Thịnh dụi dụi mắt rồi chồm sang – "Đã khỏe hơn chưa?"

Tương Thanh nhìn hắn gật đầu, nói – "Ngủ thêm một chút nữa đi."

Ngao Thịnh ngả người sang chăm chú ngắm khuôn mặt Tương Thanh một hồi, rồi vươn qua hôn lên khóe môi y một cái.

Tương Thanh sửng sốt, mở tròn hai mắt chằm chằp nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh mỉm cười nói – "Hiếm khi ngươi ngoan ngoãn nghe lời như vậy."

Khuôn mặt Tương Thanh khẽ ửng hồng lên, y ngoảnh mắt đi không nhìn Ngao Thịnh nữa. Ngao Thịnh lại càng lúc càng to gan hơn, lại nghiêng qua hung dữ cắn thêm một tiếng. Tương Thanh đoán chừng có hơi nổi giận, trừng mắt nhìn Ngao Thịnh – "Ngươi đừng có quá phận."

"Cứ muốn đấy!" – Ngao Thịnh vừa nói vừa nắm lấy miệng Tương Thanh, mở hai khớp hàm ra để đầu lưỡi của mình tiến vào mà hôn. Ngao Thịnh không biết vì đâu mà mình có thể lôi ra được lá gan bạo như thế, bản thân hắn đã nhịn rất lâu rồi, động tác quả thật rất hung dữ độc địa. Tương Thanh bị hắn cắn đến phát đau lên, nhưng vì thương tích mà không thể tránh né, chỉ có thể chịu đựng…

Ngao Thịnh hôn đến mức chẳng bao lâu sau bản thân mình thở còn chẳng ra hơi nữa, lúc này mới bất đắc dĩ rời môi ra rồi chậm rãi lùi về sau, nhìn Tương Thanh nhẹ nhàng thở dốc.

Liếm liếm môi, Ngao Thịnh vừa có chút đắc ý vừa thấy thỏa mãn, nói – "Sau này nếu ngươi cứ ngoan ngoãn để cho ta hôn như vậy thì tốt rồi…"

Tương Thanh không nói năng gì, chỉ quay mặt đi không ngó ngàng gì đến hắn.

Chính lúc này, có tiếng hạ nhân gõ cửa phía bên ngoài, bảo rằng Hạ Lỗ Minh tới, thưa muốn thăm hỏi thương thế của Thanh phu tử.

Tương Thanh sửng sốt, Ngao Thịnh thấp giọng hỏi – "Ngươi có muốn gặp không?"

Tương Thanh lắc đầu.

"Ngươi…thôi thì gặp một lát đi." – Ngao Thịnh chần chừ lên tiếng.

Tương Thanh có vẻ sửng sốt mà nhìn Ngao Thịnh – "Không phải ngươi ghét nhất ta gặp gỡ hắn hay sao?"

"Tất nhiên!" – Giọng Ngao Thịnh nâng cao lên mấy phần, rồi sau lại thấp xuống, – "Thanh…Ngươi không thể giúp ta được một việc hay sao?"

Tương Thanh ngước mắt nhìn Ngao Thịnh – "Giúp điều gì?"

"…" -Ngao Thịnh trầm lặng đi thật lâu rồi nói – "Ta…Ta muốn Hạ Lỗ Minh tạo phản."

Tương Thanh sững sờ, ngơ ngác nhìn Ngao Thịnh, lát sau thì nhẹ giọng nói – "Có phải Thần Quý muốn đối phó với ngươi hay không?"

Ngao Thịnh gật đầu – "Ừm, ngươi thật thông minh."

Tương Thanh khổ sở cười – "Bang chủ và Mộc Lăng đều ở đây, Thần Quý có tới thì cũng là tự chui đầu vào rọ, bọn họ không thể tổn thương ngươi được đâu."

Ánh mắt Ngao Thịnh trở nên quyết đoán, hắn thấp giọng – "Ta muốn làm hoàng đế."

Tương Thanh há hốc mồm nhưng không thể nói được gì, mãi lâu sau mới lên tiếng được – "Nếu Thần Quý ám sát ngươi mà thất bại, kẻ phải chết chỉ có một mình hắn. Nhưng nếu Hạ Lỗ Minh tạo phản, không những Thần Quý phải chết, mà còn là cả nhà họ Hạ."

"Nói vậy…" – Ngao Thịnh gật đầu – "Ta sẽ có thể một phát diệt trừ tất cả kẻ địch hiện có, đồng thời còn thâu tóm được binh quyền. Đối với ta thì đây là lựa chọn tốt nhất."

Tương Thanh trở nên lặng lẽ. Lúc này, một trận náo loạn ầm ầm ngoài cửa. Hạ Lỗ Minh thấy hạ nhân đi bẩm báo một lúc lâu sau cũng không trở ra ngoài thì nghĩ rằng Ngao Thịnh cản ngăn không cho gặp mặt nên xông thẳng vào trong.

Tiểu Hoàng bế nai con đang đi cùng Mộc Lăng đến phòng của Tương Thanh, thấy Hạ Lỗ Minh hùng hổ như trâu điên sấn sổ xông tới thì đều giật mình.

Hạ Lỗ Minh nhìn thấy Tiểu Hoàng thì dừng lại, cung kính thi lễ với Tiểu Hoàng, thưa – "Hoàng Thái phó."

Ấn tượng Tiểu Hoàng đối với Hạ Lỗ Minh quả nhiên không sai, trông gã hoàn toàn không có chút gì gọi là di truyền của lão phụ thân cáo già, mà ngược lại thái độ còn rất thành thật.

"Hạ tướng quân đến thăm Thanh phu tử à?" – Tiểu Hoàng hỏi gã.

"À…" – Hạ Lỗ Minh gật đầu, hỏi han lo lắng – "Tiên sinh đã thế nào rồi, có khỏe hơn chút nào chưa?"

"Y đã không sao cả rồi, nhưng còn cần tĩnh dưỡng" – Tiểu Hoàng cười bảo – "Không nên gây ồn ào nhiều quá."

Hạ Lỗ Minh đỏ mặt lên nhận lỗi – "Là do tôi lỗ mãng… Tiên sinh đừng phiền lòng, tôi…tôi muốn gặp Thanh…"

Lời còn chưa dứt thì đã có tiếng "kẽo kẹt" vang lên. Ngao Thịnh mở toang cửa bước ra ngoài. Tiểu Hoàng nom sắc mặt hắn không tốt thì lấy làm lạ, tự hỏi không phải là đã cãi nhau đấy chứ? Làm sao có khả năng được, mới vừa nãy còn thấy bộ dáng lo âu của Ngao Thịnh thế kia, sao mà mới đây đã cãi nhau với Tương Thanh rồi?"

Hạ Lỗ Minh hành lễ chào Ngao Thịnh – "Thái tử."

Ngao Thịnh gật đầu, đi ra ngoài thấp giọng nói – "Thanh cho ngươi vào."

"… Vâng." – Dường như Hạ Lỗ Minh rất phấn chấn, vừa đáp một tiếng đã vọt vào trong.

Tiểu Hoàng càng cảm thấy lạ lùng hơn nữa, chợt nghe một tiếng trầm trầm của Mộc Lăng bảo y – "Tò mò thì quay về hỏi Tư Đồ đi, hắn có âm thầm nghe lén đó."

Tiểu Hoàng mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng…Thật thế à?

Mộc Lăng nhìn lại Tiểu Hoàng rồi lại nhìn qua con nai nhỏ trong lòng y rồi than thở — Thật giống quá đi mất, dễ thương muốn chết luôn.

Hạ Lỗ Minh bước vào trong phòng rồi thong thả bước đến bên giường, nhỏ giọng gọi – "Tiên sinh…"

Tương Thanh chậm rãi mở mắt ra, nhìn Hạ Lỗ Minh một cái rồi nhỏ nhẹ nói – "Hạ tướng quân."

"Ha ha." – Hạ Lỗ Minh đến bên giường nhẹ nhàng ngồi xuống – "Đã nói với huynh không ít lần rồi, cứ gọi ta Lỗ Minh là được, cái gì mà tướng quân với cả nguyên soái, khách sáo quá."

Tương Thanh man mác cười – "Huynh cũng gọi ta là tiên sinh."

"Vậy, ta có thể nào gọi huynh là…Thanh?" – Hạ Lỗ Minh rụt rè ướm hỏi.

Tương Thanh vẫn một mực lặng im, trông thấy niềm si mê dâng đầy trong mắt của gã, mà những điều bản thân y sắp làm đây cũng tựa hồ như đưa gã lên đoạn đầu đài vậy, trong lòng khó chịu không biết nói sao, chỉ đành ngoảnh mắt nhìn ra nơi khác.

Hạ Lỗ Minh thấy Tương Thanh dường như có điều gì sầu lo thì nghĩ rằng y đang ấm ức chuyện gì đó, lại nghĩ đến chuyện Thần Quý gần đây muốn ám sát Ngao Thịnh. Nếu như Ngao Thịnh chết rồi, vậy Thanh sẽ không còn nơi nào để nương tựa, một thư sinh yếu ớt như thể dạt trôi theo gió như y thật sự rất đáng thương.

Nghĩ ngợi một hồi, Hạ Lỗ Minh cố gom góp dũng khí, hỏi – "Thanh, huynh có đồng ý theo ta không?"

Tương Thanh sửng sốt, chằm chằm nhìn Hạ Lỗ Minh

Hạ Lỗ Minh đỏ mặt gãi gãi ót – "À thì…ta có thể không làm tướng quân gì nữa hết, ở biên giới phía Tây Bắc ta có một bãi cỏ chăn thả, tiền bạc cũng khá khẩm lắm…Chúng ta cùng tới đó đi."

Tương Thanh cảm động trong lòng, thật sự không nỡ nào lừa một người đối với mình cuồng dại một cách thân thật và chất phác đến thế. Nhưng về phía Ngao Thịnh thì lại không cách nào phụ bạc được, trong tình thế khó xử đó, khóe mắt y hoen đỏ.

"Thanh…Ta chỉ buột miệng nói thế thôi, nếu huynh không chịu thì đừng lo, không cần vội vàng đâu." – Hạ Lỗ Minh lúng ta lúng túng.

Tương Thanh khẽ lắc đầu – "Ta không thể đi."

Hạ Lỗ Minh giật mình hỏi – "Vì sao? Ta có thể bảo vệ huynh mà."

Tương Thanh cắn răng nhỏ giọng nói – "Huynh bảo vệ không được…"

Hạ Lỗ Minh sửng sốt, lo lắng không yên nhìn Tương Thanh rồi đặt tay lên ngực tự hỏi… Ta thật sự không thể bảo vệ được cho huynh ấy. Nếu Thần Quý thật sự thất bại, Ngao Thịnh tất yếu không buông tha cho hắn, bản thân mình cũng không thể nào tốt lành được. Nhưng nếu Thần Quý thành công, với thủ đoạn độc địa của hắn, chắc chắn sẽ không chừa lại mạng của phu tử tâm phúc của Ngao Thịnh làm họa lớn bên người…Còn phụ thân cũng không thể nào cho phép mình đi yêu thương một người nam tử, thật sự không thể nào bảo vệ được y. Trừ phi…bản thân ta phải mạnh mẽ hơn cả Ngao Thịnh và Thần Quý.

Tương Thanh nhìn vẻ mặt buồn bã âu lo của Hạ Lỗ Minh, biết mục đích của mình đã đạt thành thì cảm thấy ***g ngực khó chịu, còn đầu thì ong u, buột miệng nói – "Ta muốn ở một mình, huynh về trước đi."

Hạ Lỗ Minh ngoái lại nhìn Tương Thanh, cố lấy hết dũng khí cầm lấy bàn tay Tương Thanh – "Huynh dưỡng bệnh cho khỏe lại đi, ta sẽ không để huynh phải chịu uất ức nữa đâu." – Đoạn, quay người bước đi.

Tương Thanh hãy còn nhắm mắt, ngóng về phía cửa và thì thầm – "Ta thiếu nợ huynh một mạng, ta sẽ trả lại cho huynh."

Tiểu Hoàng thấy Hạ Lỗ Minh vào trong một lúc thì lại hùng hổ đi ra ngoài. Mộc Lăng nhanh mồm nói – "Tên lỗ mãng này cũng làm cái gì phạm tới tảng đá trong đó hả ta ơi? Để ta đi coi!" – Nói rồi thì chạy vào trong.

Tiểu Hoàng nghĩ một hồi lại thấy buồn bực trong lòng, bèn ôm nai con vội vàng đi về biệt viện của mình. Vừa vào đến khoảnh sân đã thấy Tư Đồ nhảy từ không trung xuống mặt đất.

Tiểu Hoàng thấy hàn ý tràn dâng trong mắt Tư Đồ, trông như hắn đang vô cùng giận dữ, vừa định hỏi tại sao thì đã thấy Tư Đồ đột ngột tung một cước đá văng chiếc ghế đá trong sân văng ra ngoài.

"Ầm" một tiếng, ghế đá đập vào vách tường, để lại trên bờ tường một lỗ thủng to tướng, đá vụn vỡ rơi đầy mặt đất, bụi mù bốc lên mãi theo gió thổi qua…

193. Chương 97

Chương 97 | Đại chiến sát kề

– Đại chiến tương chí –

Tiểu Hoàng bị cơn giận đột ngột làm cho hoảng sợ, nhìn lại thấy tường thủng một mảng to, bèn nhỏ giọng hỏi Tư Đồ – "Huynh… sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng, miệng há to thở dốc liên hồi nên chẳng nói được lời nào, cuối cùng chỉ lắc đầu thở dài – "Không có gì đâu."

Tiểu Hoàng tin sao cho nổi chứ, bộ dạng đó của Tư Đồ rõ ràng là giận dữ đến cực điểm, mà cũng rõ ràng là hắn đi nghe lén xem Ngao Thịnh dùng biện pháp gì thuyết phục Hạ Lỗ Minh tạo phản, vậy phải chăng chính phương pháp ấy của Ngao Thịnh đã chọc giận hắn?

Tiểu Hoàng càng nghĩ càng buồn bực. Tuy rằng tính tình Tư Đồ lúc thường cũng nóng nảy, nhưng có mấy khi hắn nổi trận lôi đình thế này đâu… Dáng vẻ này thật sự là giận dữ ghê gớm lắm.

"Huynh nói cho ta biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?" – Tiểu Hoàng tiến đến níu chặt góc áo Tư Đồ.

Tư Đồ đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng đang ôm nai con mà nói không nên lời. Tiểu hài tử này từ lúc đến hoàng thành thì cứ lo trước lo sau, bây giờ khó khăn lắm mới xuất hiện một con nai khiến y vui vẻ được mấy hôm, cả ngày cứ ôm lấy nó chạy tới chạy lui. Việc này mà để cho y biết thì cầm chắc sẽ tự trách mình… Mà thế thì hắn làm sao mà nỡ lòng nói đây.

"Không có gì." – Tư Đồ xoa đầu Tiểu Hoàng – "Là ta nhìn Hạ Lỗ Minh không thuận mắt thôi."

Tiểu Hoàng vẫn còn hoài nghi – "Chỉ vậy thôi sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Chỉ thế thôi."

Tiểu Hoàng ngồi phịch xuống, nổi giận – "Ta không tin đâu, huynh gạt ta."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng không vui liền vội vàng ôm lấy y đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng bảo – "… Là tên Hạ Lỗ Minh khó ưa ấy dám động tay động chân với Tương Thanh. Tương Thanh đang trọng thương không thể trả đũa, mà ta cũng không biết hỗ trợ y làm sao cả."

Tư Đồ đành tùy tiện buông mấy câu nói dối Tiểu Hoàng.

"Thật ư?" – Tiểu Hoàng mở to mắt, vẻ mặt tỏ ra tức giận – "Tên Hạ Lỗ Minh này thật là… Uổng công ta nghĩ hắn là chính nhân quân tử đấy, ai mà ngờ lại là một kẻ tiểu nhân. Tương Thanh không sao chứ?"

Tư Đồ lắc đầu, lại xoa đầu Tiểu Hoàng lần nữa – "Yên tâm đi, không có việc gì đâu."

"Thế… Ngao Thịnh làm cách nào để Hạ Lỗ Minh tạo phản vậy?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"…" – Tư Đồ ngẫm nghĩ, sau đó nhỏ giọng đáp – "Hạ Lỗ Minh sớm đã có tâm muốn làm hoàng đế rồi, nên cũng không cần mấy công sức, Ngao Thịnh chỉ bảo Tương Thanh đi khích tướng hắn thôi."

Tiểu Hoàng nghe xong liền gật gù – "Ra là thế! Nhưng mà Tương Thanh bình sinh tính tình thiện lương, dẫu cho Hạ Lỗ Minh là kẻ tâm thuật bất chính, nhưng bảo huynh ấy đi hại người thế này đúng là làm khó huynh ấy mà."

Tư Đồ nghe vậy thì khẽ nhíu mày. Nếu để Tiểu Hoàng biết được tình hình thực tế, nói không chừng có chưa biết sẽ tổn thương rồi tức giận đến mức nào đâu.

"Tư Đồ!" – Tiểu Hoàng đưa tay sờ lên mặt Tư Đồ – "Sắc mặt huynh không tốt này, đừng giận nữa nha."

Tư Đồ gật đầu, vươn tay ôm Tiểu Hoàng vào lòng, còn sờ cả đầu cả nai con y đang ôm nữa. Tiểu Hoàng ngước lên cười với hắn, hắn lại càng ôm chặt Tiểu Hoàng hơn, nhẹ nhàng vỗ về lưng y.

Cổ Tư Đồ kề sát vào cổ Tiểu Hoàng, cho hắn cảm nhận về sự mềm mại trên người y, cũng khiến hắn nghĩ rằng, tất cả mọi điều thương tâm đau khổ chỉ nên để một mình ta gánh vác, phần ngươi, hãy cứ vĩnh viễn vui vẻ như thế đi.

Tiểu Hoàng dụi đầu vào ngực Tư Đồ, hai mắt đỏ hoe… Mỗi khi Tư Đồ nói dối, ánh mắt hắn chưa bao giờ dám đối diện với y cả…

Vài ngày sau đó hoàng thành vẫn bình an vô sự, nhưng kỳ thật theo thám tử mà Tư Đồ an bài ở phương Bắc báo đến, thì gần đây bộ binh ở nơi ấy đang có sự điều động lớn, ngay cả cấm quân trong hoàng thành cũng đã bắt đầu rục rịch.

"Xem ra Ngao Thịnh đang chiêu binh mãi mã đây." – Tư Đồ thương lượng với Tiểu Hoàng – "Chúng ta cần chuẩn bị những gì?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, sau đó đáp – "Giúp Ngao Thịnh trù bị một số tinh binh, bảo nó mỗi đêm đều nhập cung thỉnh an hoàng đế… Còn nữa, cho binh mã mai phục ở những trạm kiểm soát chính yếu trong hoàng thành… Vài hôm nữa là đại thọ của Hoàng đế, ta áng chừng bọn người Thần Quý sẽ động thủ vào dịp ấy."

"Ba ngày sau à… Vậy ta sẽ đi căn dặn người chuẩn bị." – Tư Đồ xoay người đương chuẩn bị rời đi thì chợt khựng lại, sau đó ngoảnh sang bảo với Tiểu Hoàng – "Phải đưa ngươi đến chỗ của Tương Thanh trước, tên Đầu Gỗ cũng ở bên ấy, bỏ ngươi ở đây một mình ta lo lắm."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu đi theo Tư Đồ sang chỗ Tương Thanh.

Tư Đồ vừa đi khỏi thì cửa phòng Tương Thanh xịch mở, sau đó Mộc Lăng lao ra níu chặt lấy Tiểu Hoàng – "Hoàng Hoàng, đệ đệ ngươi khi dễ ta kìa."

Tiểu Hoàng sửng sốt, thấy Ngao Thịnh vác cái mặt đen sì đi đến, trừng mắt ngó Mộc Lăng.

"Thịnh Nhi?" – Tiểu Hoàng cảm thấy khó hiểu.

Ngao Thịnh hậm hực – "Ta chỉ bảo hắn thay thuốc thôi mà, mắc mớ gì lại sờ mó lung tung thế hả?"

"Đã thay thuốc thì hiển nhiên là phải sờ vào rồi." – Mộc Lăng bĩu môi – "Không sờ thì làm sao mà thay chớ."

Tiểu Hoàng lúc này mới hiểu ra, bèn bảo với Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi à, đừng thế mà, Mộc Lăng giúp Tương Thanh thay thuốc thì tránh sao khỏi việc động chạm chứ."

Ngao Thịnh liếc Mộc Lăng – "Ngươi đã thay xong đâu, chạy cái gì hả?"

Mộc Lăng bĩu môi, chồm đến cọ cọ Tiểu Hoàng – "Hoàng Hoàng, đệ đệ của ngươi hung dữ quá đi. Ta và Tiểu Thanh vốn là thanh mai trúc mã mà… hắn nỡ lòng nào chia uyên rẽ thúy vậy chứ."

"Ngươi…" – Ngao Thịnh dựng đứng hết cả chân mày lên – "Ngươi dám nói quàng nói xiên nữa thử xem."

Tiểu Hoàng cũng đành bó tay trước Mộc Lăng, chỉ biết vỗ về y – "Mộc Lăng à, vẫn là nên mau mau giúp Tương Thanh thay thuốc đi."

"Thay thuốc thì dễ thôi." – Mộc Lăng nhướn mày liếc Ngao Thịnh – "Nhưng hắn thì không được bước chân vào."

Ngao Thịnh lại sắp nổi lửa thì bị Tiểu Hoàng níu chặt – "Đệ ở đấy Mộc Lăng mới trêu đệ ấy. Huynh ấy và Tương Thanh chả phải thanh mai trúc mã gì đâu, huynh ấy với Tư Đồ mới là bạn bè từ nhỏ …"

"Ọe…" – Tiểu Hoàng còn chưa dứt lời thì Mộc Lăng đã làm ra bộ dạng buồn nôn, tay bịt chặt hai tai vọt thẳng vào phòng Tương Thanh để giúp y thay thuốc.

Ngao Thịnh những muốn vào theo thì bị Tiểu Hoàng vịn lại – "Đợi đã, có chuyện muốn nói với đệ này."

Ngao Thịnh bồn chồn đi theo Tiểu Hoàng đến ngồi ở ghế đá trong viện. Tiểu Hoàng thấp giọng bảo – "Ba ngày sau, có lẽ Thần Quý sẽ nhân dịp đại thọ Hoàng đế mà động thủ… Đến lúc đó đệ phải nắm thế chủ động."

Ngao Thịnh nghe nói đến việc chính sự liền nghiêm chỉnh lại ngay, gật gật đầu.

Tiểu Hoàng thấy hắn trước sau cứ ủ rũ liền hỏi – "Thịnh Nhi, đệ làm sao vậy, có tâm sự gì à?"

Hắn ngẩng lên nhìn Tiểu Hoàng, thật lâu sau đó mới đáp – "Hoàng Hoàng, ta cảm thấy từ xưa đến nay hình như Hoàng đế rất cô đơn."

Tiểu Hoàng gật gù – "Tự cổ chí kim quân vương đã lắm đơn côi rồi."

Ngao Thịnh quay sang, nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng – "Nếu huynh không thương Tư Đồ, vậy liệu có xảy ra việc hắn cưỡng ép huynh không?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng mỉm cười và gật đầu.

Ngao Thịnh tỏ ra không hiểu – "Hắn cưỡng ép huynh mà huynh không tức giận sao?"

Tiểu Hoàng lại nghĩ, sau đó lắc đầu – "Thịnh Nhi, cưỡng ép và thương tổn là hai phạm trù rất khác nhau."

"Nghĩa là sao?" – Ngao Thịnh không mấy rõ.

"Tư Đồ thích ta, nhưng là cưỡng ép ta để cho huynh ấy thích, chứ không phải cưỡng ép ta thích huynh ấy… Đệ có hiểu không?" – Tiểu Hoàng nhẹ giọng hỏi.

Ngao Thịnh tựa hồ như không hiểu, nhưng rồi lại tựa hồ như đã hiểu, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Còn nữa." – Tiểu Hoàng nhìn hắn – "Chỉ cần trong những thời khắc yêu thì toàn tâm toàn ý trao đi tình yêu là được rồi, không nhất thiết mỗi phút mỗi giây đều phải yêu đâu."

Ngao Thịnh hơi nhíu mày, suy ngẫm thật lâu, sau đó mới cất giọng – "Đó là huynh thôi… Ta đây chả có điểm nào khiến người ta yêu quý, lúc nào cũng muốn biết y cảm thấy gì về ta. Chỉ cần ánh mắt y không dừng lại trên người ta thì sẽ cảm thấy y không thích mình, tâm tư cũng rối loạn cả lên."

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài. Ngao Thịnh từ bé đã không có nhiều tình thương, bởi thế thằng bé không có cả tự tin lẫn cảm giác an toàn, bất cứ khi nào cũng hoài nghi chính mình. Xem chừng đứng về phía nó mà nói thì nó đã thật sự yêu Tương Thanh đến khổ sở rồi.

"Suốt một năm qua đã xảy ra việc gì sao?" – Tiểu Hoàng cười.

Ngao Thịnh sửng sốt đến há hốc mồm – "Ừm… không thể nói rõ ràng được, nhưng tóm lại y là người đối tốt với ta nhất, và ta biết là mình thích y."

Tiểu Hoàng lại mỉm cười, vươn tay đến vỗ nhẹ lên mu bàn tay Ngao Thịnh để an ủi – "Đừng lo, đệ thích huynh ấy là tốt rồi, từ từ sẽ ổn thôi."

Ngao Thịnh thở dài – "Đúng… là ta quá vội vàng rồi."

Trong phòng kia Mộc Lăng vừa giúp Tương Thanh thay thuốc vừa dỏng tai nghe lỏm chuyện người ta, lúc quay sang thì thấy mặt Tương Thanh ửng đỏ.

Mộc Lăng cười gian tà – "Ái chà chà… chả biết là ai may mắn đến thế, hoàng đế tương lai đối với y quả nhiên là thần hồn điên đảo rồi nha."

Tương Thanh liếc xéo y – "Lời huynh nói ra thật khiến người ta muốn đập huynh một trận."

Mộc Lăng nhịn không được phải bật cười, thay thuốc cho Tương Thanh xong bèn nói – "Khó khăn lắm mới tống cổ được thằng nhóc kia, ngươi có gì muốn nói với ta thì mau tranh thủ đi."

Tương Thanh ngẩng lên nhìn chằm chằm Mộc Lăng trong chốc lát rồi nói nhỏ – "Ta muốn… huynh giúp ta một việc."

Mộc Lăng thu gọn hòm thuốc – "Nói đi!"

…

Đêm đó Tư Đồ ôm một thân phong trần trở về, vừa vào phòng đã nói với Tiểu Hoàng – "Nhân mã của Thần Quý và Hạ Viêm Quảng không ít đâu, cũng may thằng oắt con này bản chất cũng thành thật, bằng không lỡ hắn tạo phản thì ngôi vị hoàng đế sớm đã là của hắn rồi."

Tiểu Hoàng lắc đầu khó xử – "Chả trách sao hoàng đế từ nhỏ đã không thèm quan tâm đến Ngao Thịnh. Ông ta lo lắng nếu Thần Quý mà biết thì sẽ giết Ngao Thịnh ngay, sau đó còn lập tức tạo phản."

Tư Đồ cười khổ – "Không phải ta ác mồm, nhưng sức chịu đựng của hoàng đế quả là to lớn."

Tiểu Hoàng hỏi – "Việc chuẩn bị thế nào rồi?"

"Yên tâm đi, hết thảy đều tốt cả rồi." – Tư Đồ nói xong liền lấy từ trong ngực ra một chiếc chuông bạc nhỏ, phía trên còn lồng một sợi dây da.

"Cái này là?" – Tiểu Hoàng đón lấy.

"Cho nai con của ngươi đấy." – Tư Đồ hôn nhẹ lên mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhẹ tay lắc lắc sợi dây, chuông liền kêu lên đinh đinh đang đang, vừa thanh thoát vừa êm tai.

"Hay quá!" – Tiểu Hoàng ôm nai con đặt lên đầu gối mình, đeo chuông vào cho nó.

Nai con cảm giác cổ bị có vật gì đó vướng vào liền vươn chân khều khều khiến chuông lại vang lên, âm thanh vô cùng dễ nghe.

Tiểu Hoàng cảm thấy nó rất đáng yêu bèn nhoẻn miệng cười. Tư Đồ chồm sang bảo – "Còn một cái khác là cho ngươi." – Nói xong lại lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng bạc tinh xảo, phía trên còn đính thêm vài chiếc chuông nhỏ.

Tiểu Hoàng đón lấy – "Đeo vào tay à?"

Tư Đồ mỉm cười ngồi xổm xuống bắt lấy chân y. Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, những muốn rụt chân về nhưng lại bị Tư Đồ nắm chặt lấy, nhẹ nhàng cởi giày y ra, tay cầm lấy bàn chân nhỏ xíu trắng trẻo.

Tiểu Hoàng vốn mang một đôi giày vải nhỏ, giày bị tuột mất rồi thì lộ ra mấy đầu ngón chân tròn vo, cả chiếc cẳng chân nhỏ nhắn nữa. Tư Đồ lại còn không biết xấu hổ mà nâng chân y lên hôn một cái chóc.

Mặt Tiểu Hoàng lập tức đỏ bừng, bàn tay ôm nai con chợt luống cuống, hai mắt hướng xuống, tuy có hơi ngượng ngùng nhưng hoàn toàn không hề muốn trốn tránh.

"Cái này đeo ở cổ chân." – Tư Đồ nhấc lấy chiếc vòng từ tay Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng đeo vào chân cho y.

Tiểu Hoàng hấp háy mắt mấy cái, nhẹ nhàng thu chân về, quả nhiên khiến mấy chiếc chuông trên chân mình vang lên leng keng. Vòng trang sức bạc đeo trên cổ chân trắng nõn như tuyết của Tiểu Hoàng, đẹp đến không nói nên lời.

Tư Đồ ngẩng lên hỏi – "Có thích không nào."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Có!"

Tiểu Hoàng ôm nai con trong nay, đầu hơi cúi xuống hôn lên môi Tư Đồ. Hai người họ nhẹ nhàng hôn nhau, nai nhỏ trên đầu gối Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng ngước lên, tò mò nhìn hai người kia hôn gì mà chăm chú thế.

Ba ngày sau, đại thọ của Hoàng đế, cũng là khi đại chiến nổ ra…

194. Chương 97: Đại Chiến Sát Kề

– Đại chiến tương chí –

Tiểu Hoàng bị cơn giận đột ngột làm cho hoảng sợ, nhìn lại thấy tường thủng một mảng to, bèn nhỏ giọng hỏi Tư Đồ – "Huynh…sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng, miệng há to thở dốc liên hồi nên chẳng nói được lời nào, cuối cùng chỉ lắc đầu thở dài – "Không có gì đâu."

Tiểu Hoàng tin sao cho nổi chứ, bộ dạng đó của Tư Đồ rõ ràng là giận dữ đến cực điểm, mà cũng rõ ràng là hắn đi nghe lén xem Ngao Thịnh dùng biện pháp gì thuyết phục Hạ Lỗ Minh tạo phản, vậy phải chăng chính phương pháp ấy của Ngao Thịnh đã chọc giận hắn?

Tiểu Hoàng càng nghĩ càng buồn bực. Tuy rằng tính tình Tư Đồ lúc thường cũng nóng nảy, nhưng có mấy khi hắn nổi trận lôi đình thế này đâu…Dáng vẻ này thật sự là giận dữ ghê gớm lắm.

"Huynh nói cho ta biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?" – Tiểu Hoàng tiến đến níu chặt góc áo Tư Đồ.

Tư Đồ đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng đang ôm nai con mà nói không nên lời. Tiểu hài tử này từ lúc đến hoàng thành thì cứ lo trước lo sau, bây giờ khó khăn lắm mới xuất hiện một con nai khiến y vui vẻ được mấy hôm, cả ngày cứ ôm lấy nó chạy tới chạy lui. Việc này mà để cho y biết thì cầm chắc sẽ tự trách mình…Mà thế thì hắn làm sao mà nỡ lòng nói đây.

"Không có gì." – Tư Đồ xoa đầu Tiểu Hoàng – "Là ta nhìn Hạ Lỗ Minh không thuận mắt thôi."

Tiểu Hoàng vẫn còn hoài nghi – "Chỉ vậy thôi sao?"

Tư Đồ gật đầu – "Chỉ thế thôi."

Tiểu Hoàng ngồi phịch xuống, nổi giận – "Ta không tin đâu, huynh gạt ta."

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng không vui liền vội vàng ôm lấy y đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng bảo – "…Là tên Hạ Lỗ Minh khó ưa ấy dám động tay động chân với Tương Thanh. Tương Thanh đang trọng thương không thể trả đũa, mà ta cũng không biết hỗ trợ y làm sao cả."

Tư Đồ đành tùy tiện buông mấy câu nói dối Tiểu Hoàng.

"Thật ư?" – Tiểu Hoàng mở to mắt, vẻ mặt tỏ ra tức giận – "Tên Hạ Lỗ Minh này thật là…Uổng công ta nghĩ hắn là chính nhân quân tử đấy, ai mà ngờ lại là một kẻ tiểu nhân. Tương Thanh không sao chứ?"

Tư Đồ lắc đầu, lại xoa đầu Tiểu Hoàng lần nữa – "Yên tâm đi, không có việc gì đâu."

"Thế…Ngao Thịnh làm cách nào để Hạ Lỗ Minh tạo phản vậy?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"…" – Tư Đồ ngẫm nghĩ, sau đó nhỏ giọng đáp – "Hạ Lỗ Minh sớm đã có tâm muốn làm hoàng đế rồi, nên cũng không cần mấy công sức, Ngao Thịnh chỉ bảo Tương Thanh đi khích tướng hắn thôi."

Tiểu Hoàng nghe xong liền gật gù – "Ra là thế! Nhưng mà Tương Thanh bình sinh tính tình thiện lương, dẫu cho Hạ Lỗ Minh là kẻ tâm thuật bất chính, nhưng bảo huynh ấy đi hại người thế này đúng là làm khó huynh ấy mà."

Tư Đồ nghe vậy thì khẽ nhíu mày. Nếu để Tiểu Hoàng biết được tình hình thực tế, nói không chừng có chưa biết sẽ tổn thương rồi tức giận đến mức nào đâu.

"Tư Đồ!" – Tiểu Hoàng đưa tay sờ lên mặt Tư Đồ – "Sắc mặt huynh không tốt này, đừng giận nữa nha."

Tư Đồ gật đầu, vươn tay ôm Tiểu Hoàng vào lòng, còn sờ cả đầu cả nai con y đang ôm nữa. Tiểu Hoàng ngước lên cười với hắn, hắn lại càng ôm chặt Tiểu Hoàng hơn, nhẹ nhàng vỗ về lưng y.

Cổ Tư Đồ kề sát vào cổ Tiểu Hoàng, cho hắn cảm nhận về sự mềm mại trên người y, cũng khiến hắn nghĩ rằng, tất cả mọi điều thương tâm đau khổ chỉ nên để một mình ta gánh vác, phần ngươi, hãy cứ vĩnh viễn vui vẻ như thế đi.

Tiểu Hoàng dụi đầu vào ngực Tư Đồ, hai mắt đỏ hoe…Mỗi khi Tư Đồ nói dối, ánh mắt hắn chưa bao giờ dám đối diện với y cả…

Vài ngày sau đó hoàng thành vẫn bình an vô sự, nhưng kỳ thật theo thám tử mà Tư Đồ an bài ở phương Bắc báo đến, thì gần đây bộ binh ở nơi ấy đang có sự điều động lớn, ngay cả cấm quân trong hoàng thành cũng đã bắt đầu rục rịch.

"Xem ra Ngao Thịnh đang chiêu binh mãi mã đây." – Tư Đồ thương lượng với Tiểu Hoàng – "Chúng ta cần chuẩn bị những gì?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, sau đó đáp – "Giúp Ngao Thịnh trù bị một số tinh binh, bảo nó mỗi đêm đều nhập cung thỉnh an hoàng đế…Còn nữa, cho binh mã mai phục ở những trạm kiểm soát chính yếu trong hoàng thành…Vài hôm nữa là đại thọ của Hoàng đế, ta áng chừng bọn người Thần Quý sẽ động thủ vào dịp ấy."

"Ba ngày sau à…Vậy ta sẽ đi căn dặn người chuẩn bị." – Tư Đồ xoay người đương chuẩn bị rời đi thì chợt khựng lại, sau đó ngoảnh sang bảo với Tiểu Hoàng – "Phải đưa ngươi đến chỗ của Tương Thanh trước, tên Đầu Gỗ cũng ở bên ấy, bỏ ngươi ở đây một mình ta lo lắm."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu đi theo Tư Đồ sang chỗ Tương Thanh.

Tư Đồ vừa đi khỏi thì cửa phòng Tương Thanh xịch mở, sau đó Mộc Lăng lao ra níu chặt lấy Tiểu Hoàng – "Hoàng Hoàng, đệ đệ ngươi khi dễ ta kìa."

Tiểu Hoàng sửng sốt, thấy Ngao Thịnh vác cái mặt đen sì đi đến, trừng mắt ngó Mộc Lăng.

"Thịnh Nhi?" – Tiểu Hoàng cảm thấy khó hiểu.

Ngao Thịnh hậm hực – "Ta chỉ bảo hắn thay thuốc thôi mà, mắc mớ gì lại sờ mó lung tung thế hả?"

"Đã thay thuốc thì hiển nhiên là phải sờ vào rồi." – Mộc Lăng bĩu môi – "Không sờ thì làm sao mà thay chớ."

Tiểu Hoàng lúc này mới hiểu ra, bèn bảo với Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi à, đừng thế mà, Mộc Lăng giúp Tương Thanh thay thuốc thì tránh sao khỏi việc động chạm chứ."

Ngao Thịnh liếc Mộc Lăng – "Ngươi đã thay xong đâu, chạy cái gì hả?"

Mộc Lăng bĩu môi, chồm đến cọ cọ Tiểu Hoàng – "Hoàng Hoàng, đệ đệ của ngươi hung dữ quá đi. Ta và Tiểu Thanh vốn là thanh mai trúc mã mà…hắn nỡ lòng nào chia uyên rẽ thúy vậy chứ."

"Ngươi…" – Ngao Thịnh dựng đứng hết cả chân mày lên – "Ngươi dám nói quàng nói xiên nữa thử xem."

Tiểu Hoàng cũng đành bó tay trước Mộc Lăng, chỉ biết vỗ về y – "Mộc Lăng à, vẫn là nên mau mau giúp Tương Thanh thay thuốc đi."

"Thay thuốc thì dễ thôi." – Mộc Lăng nhướn mày liếc Ngao Thịnh – "Nhưng hắn thì không được bước chân vào."

Ngao Thịnh lại sắp nổi lửa thì bị Tiểu Hoàng níu chặt – "Đệ ở đấy Mộc Lăng mới trêu đệ ấy. Huynh ấy và Tương Thanh chả phải thanh mai trúc mã gì đâu, huynh ấy với Tư Đồ mới là bạn bè từ nhỏ…"

"Qe…" – Tiểu Hoàng còn chưa dứt lời thì Mộc Lăng đã làm ra bộ dạng buồn nôn, tay bịt chặt hai tai vọt thẳng vào phòng Tương Thanh để giúp y thay thuốc.

Ngao Thịnh những muốn vào theo thì bị Tiểu Hoàng vịn lại – "Đợi đã, có chuyện muốn nói với đệ này."

Ngao Thịnh bồn chồn đi theo Tiểu Hoàng đến ngồi ở ghế đá trong viện. Tiểu Hoàng thấp giọng bảo – "Ba ngày sau, có lẽ Thần Quý sẽ nhân dịp đại thọ Hoàng đế mà động thủ…Đến lúc đó đệ phải nắm thế chủ động."

Ngao Thịnh nghe nói đến việc chính sự liền nghiêm chỉnh lại ngay, gật gật đầu.

Tiểu Hoàng thấy hắn trước sau cứ ủ rũ liền hỏi – "Thịnh Nhi, đệ làm sao vậy, có tâm sự gì à?"

Hắn ngẩng lên nhìn Tiểu Hoàng, thật lâu sau đó mới đáp – "Hoàng Hoàng, ta cảm thấy từ xưa đến nay hình như Hoàng đế rất cô đơn."

Tiểu Hoàng gật gù – "Tự cổ chí kim quân vương đã lắm đơn côi rồi."

Ngao Thịnh quay sang, nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng – "Nếu huynh không thương Tư Đồ, vậy liệu có xảy ra việc hắn cưỡng ép huynh không?"

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng mỉm cười và gật đầu.

Ngao Thịnh tỏ ra không hiểu – "Hắn cưỡng ép huynh mà huynh không tức giận sao?"

Tiểu Hoàng lại nghĩ, sau đó lắc đầu – "Thịnh Nhi, cưỡng ép và thương tổn là hai phạm trù rất khác nhau."

"Nghĩa là sao?" – Ngao Thịnh không mấy rõ.

"Tư Đồ thích ta, nhưng là cưỡng ép ta để cho huynh ấy thích, chứ không phải cưỡng ép ta thích huynh ấy…Đệ có hiểu không?" – Tiểu Hoàng nhẹ giọng hỏi.

Ngao Thịnh tựa hồ như không hiểu, nhưng rồi lại tựa hồ như đã hiểu, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Còn nữa." – Tiểu Hoàng nhìn hắn – "Chỉ cần trong những thời khắc yêu thì toàn tâm toàn ý trao đi tình yêu là được rồi, không nhất thiết mỗi phút mỗi giây đều phải yêu đâu."

Ngao Thịnh hơi nhíu mày, suy ngẫm thật lâu, sau đó mới cất giọng – "Đó là huynh thôi…Ta đây chả có điểm nào khiến người ta yêu quý, lúc nào cũng muốn biết y cảm thấy gì về ta. Chỉ cần ánh mắt y không dừng lại trên người ta thì sẽ cảm thấy y không thích mình, tâm tư cũng rối loạn cả lên."

Tiểu Hoàng khe khẽ thở dài. Ngao Thịnh từ bé đã không có nhiều tình thương, bởi thế thằng bé không có cả tự tin lẫn cảm giác an toàn, bất cứ khi nào cũng hoài nghi chính mình. Xem chừng đứng về phía nó mà nói thì nó đã thật sự yêu Tương Thanh đến khổ sở rồi.

"Suốt một năm qua đã xảy ra việc gì sao?" – Tiểu Hoàng cười.

Ngao Thịnh sửng sốt đến há hốc mồm – "Ừm…không thể nói rõ ràng được, nhưng tóm lại y là người đối tốt với ta nhất, và ta biết là mình thích y."

Tiểu Hoàng lại mỉm cười, vươn tay đến vỗ nhẹ lên mu bàn tay Ngao Thịnh để an ủi – "Đừng lo, đệ thích huynh ấy là tốt rồi, từ từ sẽ ổn thôi."

Ngao Thịnh thở dài – "Đúng…là ta quá vội vàng rồi."

Trong phòng kia Mộc Lăng vừa giúp Tương Thanh thay thuốc vừa dỏng tai nghe lỏm chuyện người ta, lúc quay sang thì thấy mặt Tương Thanh ửng đỏ.

Mộc Lăng cười gian tà – "Ái chà chà…chả biết là ai may mắn đến thế, hoàng đế tương lai đối với y quả nhiên là thần hồn điên đảo rồi nha."

Tương Thanh liếc xéo y – "Lời huynh nói ra thật khiến người ta muốn đập huynh một trận."

Mộc Lăng nhịn không được phải bật cười, thay thuốc cho Tương Thanh xong bèn nói – "Khó khăn lắm mới tống cổ được thằng nhóc kia, ngươi có gì muốn nói với ta thì mau tranh thủ đi."

Tương Thanh ngẩng lên nhìn chằm chằm Mộc Lăng trong chốc lát rồi nói nhỏ – "Ta muốn…huynh giúp ta một việc."

Mộc Lăng thu gọn hòm thuốc – "Nói đi!"

…

Đêm đó Tư Đồ ôm một thân phong trần trở về, vừa vào phòng đã nói với Tiểu Hoàng – "Nhân mã của Thần Quý và Hạ Viêm Quảng không ít đâu, cũng may thằng oắt con này bản chất cũng thành thật, bằng không lỡ hắn tạo phản thì ngôi vị hoàng đế sớm đã là của hắn rồi."

Tiểu Hoàng lắc đầu khó xử – "Chả trách sao hoàng đế từ nhỏ đã không thèm quan tâm đến Ngao Thịnh. Ông ta lo lắng nếu Thần Quý mà biết thì sẽ giết Ngao Thịnh ngay, sau đó còn lập tức tạo phản."

Tư Đồ cười khổ – "Không phải ta ác mồm, nhưng sức chịu đựng của hoàng đế quả là to lớn."

Tiểu Hoàng hỏi – "Việc chuẩn bị thế nào rồi?"

"Yên tâm đi, hết thảy đều tốt cả rồi." – Tư Đồ nói xong liền lấy từ trong ngực ra một chiếc chuông bạc nhỏ, phía trên còn ***g một sợi dây da.

"Cái này là?" – Tiểu Hoàng đón lấy.

"Cho nai con của ngươi đấy." – Tư Đồ hôn nhẹ lên mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhẹ tay lắc lắc sợi dây, chuông liền kêu lên đinh đinh đang đang, vừa thanh thoát vừa êm tai.

"Hay quá!" – Tiểu Hoàng ôm nai con đặt lên đầu gối mình, đeo chuông vào cho nó.

Nai con cảm giác cổ bị có vật gì đó vướng vào liền vươn chân khều khều khiến chuông lại vang lên, âm thanh vô cùng dễ nghe.

Tiểu Hoàng cảm thấy nó rất đáng yêu bèn nhoẻn miệng cười. Tư Đồ chồm sang bảo – "Còn một cái khác là cho ngươi." – Nói xong lại lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng bạc tinh xảo, phía trên còn đính thêm vài chiếc chuông nhỏ.

Tiểu Hoàng đón lấy – "Đeo vào tay à?"

Tư Đồ mỉm cười ngồi xổm xuống bắt lấy chân y. Tiểu Hoàng đỏ ửng mặt mày, những muốn rụt chân về nhưng lại bị Tư Đồ nắm chặt lấy, nhẹ nhàng cởi giày y ra, tay cầm lấy bàn chân nhỏ xíu trắng trẻo.

Tiểu Hoàng vốn mang một đôi giày vải nhỏ, giày bị tuột mất rồi thì lộ ra mấy đầu ngón chân tròn vo, cả chiếc cẳng chân nhỏ nhắn nữa. Tư Đồ lại còn không biết xấu hổ mà nâng chân y lên hôn một cái chóc.

Mặt Tiểu Hoàng lập tức đỏ bừng, bàn tay ôm nai con chợt luống cuống, hai mắt hướng xuống, tuy có hơi ngượng ngùng nhưng hoàn toàn không hề muốn trốn tránh.

"Cái này đeo ở cổ chân." – Tư Đồ nhấc lấy chiếc vòng từ tay Tiểu Hoàng, nhẹ nhàng đeo vào chân cho y.

Tiểu Hoàng hấp háy mắt mấy cái, nhẹ nhàng thu chân về, quả nhiên khiến mấy chiếc chuông trên chân mình vang lên leng keng. Vòng trang sức bạc đeo trên cổ chân trắng nõn như tuyết của Tiểu Hoàng, đẹp đến không nói nên lời.

Tư Đồ ngẩng lên hỏi – "Có thích không nào."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Có!"

Tiểu Hoàng ôm nai con trong nay, đầu hơi cúi xuống hôn lên môi Tư Đồ. Hai người họ nhẹ nhàng hôn nhau, nai nhỏ trên đầu gối Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng ngước lên, tò mò nhìn hai người kia hôn gì mà chăm chú thế.

Ba ngày sau, đại thọ của Hoàng đế, cũng là khi đại chiến nổ ra…

195. Chương 98

Chương 98 | Chuẩn bị xong xuôi

– Chuẩn bị tựu tự –

"Lần đại thọ này cái gì không đáng thì cứ lược bỏ bớt đi." – Lúc lâm triều hoàng đế bảo với các bá quan văn võ – "Trẫm không mấy khỏe, mà gần đây phía nam lại xảy ra úng ngập nghiêm trọng, tốt nhất là đừng lãng phí làm gì."

Quần thần đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám kiến nghị gì, chỉ đưa mắt về phía Ngao Thịnh và Thần Quý.

"Bẩm phụ hoàng!" – Thần Quý tiến ra tấu rằng – "Phụ hoàng yêu dân như con, muốn nêu cao tinh thần cần kiệm để chăm lo cho đời sống thiên hạ, quả thật khiến chúng thần phải cảm động. Nhưng đại thọ mỗi năm chỉ có một lần, huống chi người là chân long thiên tử, quyết không thể giản lược được."

"Ừm…" – Hoàng đế gật đầu, rồi ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi, ngươi cảm thấy thế nào?"

Ngao Thịnh tiến lên một bước, tâu – "Phụ hoàng, gần đây Hoàng tiên sinh xem thiên văn, bảo rằng xung quanh đế tinh kéo đầy mây mù che lấp, là điềm báo xấu… nhất định phải làm việc vui để xua đi."

"À!" – Hoàng đế gật gù – "Đã thế thì… được rồi, Thịnh Nhi, trẫm giao cho ngươi chủ trì, nhưng nhớ phải tiết kiệm triệt để đấy."

"Dạ!" – Ngao Thịnh lĩnh mệnh, đang định lui xuống thì Thần Quý lên tiếng – "Phụ hoàng, nhi thần bạo gan xin người giao việc chuẩn bị thọ yến cho nhi thần ạ."

Hoàng đế sửng sốt đưa mắt ngó hắn – "Sao thế? Muốn tranh việc với đệ đệ ngươi à?"

"Dạ không phải thế…" – Thần Quý vội lắc đầu – "Thái tử vốn đã bận rộn chính sự, vả chăng thân thể nhi thần dạo này khỏe hơn nhiều, cho nên muốn nhân dịp này ra chút sức, vì phụ hoàng làm một vài việc. Kính mong phụ hoàng thành toàn cho chút lòng hiếu đạo này của nhi thần."

Hoàng thượng gật đầu, thở dài bảo – "Được rồi, vậy giao cho ngươi đấy… À, Thịnh Nhi này, thương thế vị phu tử chỗ ngươi thế nào rồi?"

"Dạ… đã không sao cả rồi ạ." – Ngao Thịnh nhanh chóng thi lễ – "Tạ phụ hoàng quan tâm."

"Đã tra ra ai là kẻ chủ mưu chưa?" – Hoàng đế hỏi một cách bâng quơ. Ngao Thịnh liếc sang thấy rõ Thần Quý đang căng thẳng vô cùng, tựa chừng như có gì đó lo lắng.

"Dạ vẫn còn đang tra xét, tên thích khách ấy cứng đầu ra phết ạ." – Ngao Thịnh cười nhẹ – "Nhưng nhi thần đã phái kẻ có ngón nghề phụ trách rồi, không đến ba ngày ắt sẽ tra ra ai là kẻ chủ mưu thôi."

"Ừm." – Hoàng đế gật gù – "Thế thôi hôm nay tạm dừng ở đây, bãi triều đi." – nói rồi liền đứng dậy bỏ đi.

Ngao Thịnh thấy Thần Quý đưa tay quệt mồ hôi liền mỉm cười xoay người ra ngoài. Thần Quý ngoảnh lại, nhìn theo bóng dáng rời di của Ngao Thịnh, âm thầm nghiến răng… Đợi đến khi ta chiếm được hoàng thành, bước lên ngai vàng rồi thì việc đầu tiên ta làm là lấy đầu ngươi và tên Thái phó Hoàng Bán Tiên để tế cờ.

Ngao Thịnh về đến nhà liền đi thẳng một mạch đến chỗ Tiểu Hoàng, vừa hay lại bắt gặp Tư Đồ đang ngồi chỗ bậc tam cấp ngay cửa ra vào. Bên cạnh hắn là một gốc hoa lê sum xuê tươi tốt, hoa nở trắng cả cành. Ngồi trên chân Tư Đồ hiển nhiên chính là Tiểu Hoàng, đầu dựa vào vai hắn ra chiều như đang ngủ. Trên bụng Tiểu Hoàng lại là con nai bé xíu cũng đang thiu thiu ngủ. So với vẻ gầy guộc mấy hôm trước thì hôm nay trông nó đã có da có thịt hơn, lớp lông trên người cũng sáng bóng, nổi rõ những đốm hoa văn màu vàng, trông rất đáng yêu.

Tư Đồ thấy Ngao Thịnh vào liền hạ giọng hỏi – "Thế nào rồi?"

"Đều ổn cả." – Ngao Thịnh bước đến cạnh họ, tìm một tảng đá mà ngồi, cũng nhỏ giọng đáp – "Hoàng đế giao việc chuẩn bị thọ yến cho Thần Quý, mấy lời Hoàng Hoàng dặn dò ta cũng đã nói hết rồi."

Tư Đồ gật đầu đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng vẫn đang ngủ say sưa trong lòng mình, không nỡ đánh thức y, bèn bảo với Ngao Thịnh – "Y lo lắng cả đêm, trằn trọc không yên giấc… Ngươi bận gì thì cứ đi làm, đợi đến khi Tiên Tiên tỉnh ta sẽ bảo với y."

"Ừm!" – Ngao Thịnh gật đầu bỏ đi, ba chân bốn cẳng chạy về chỗ mình xem Tương Thanh thế nào.

Ngao Thịnh vừa đi thì Mộc Lăng lại đến, y bảo với Tư Đồ – "Thuốc đã chuẩn bị đâu vào đấy." – Vừa nói vừa đặt hai lọ thuốc to lên bàn.

"Làm giả thành lọ nước à?" – Tư Đồ thắc mắc – "Vậy hạ thuốc vào đâu? Bỏ vào rượu nhé, nhưng nếu có kẻ không uống rượu thì sao?"

"Xì xì…" – Mộc Lăng bĩu môi – "Ta nói này, ngươi có cần xem thường ta đến thế không hả? Ta đây mà lại đi làm ba cái chuyện thiếu đầu óc đó sao?" – Y nói xong liền mở nắp lọ ra, và rồi một hương thơm thoang thoảng theo gió tản ra.

"Cái gì mà thơm thế?" – Tư Đồ ngóng cổ nhìn về phía cái lọ trong tay Mộc Lăng.

"Đây là thuốc bột, có hương thơm." – Mộc Lăng vừa nói vừa đậy nắp lọ lại – "Chỉ cần ngửi một chút thôi thì có thể giải được hầu hết các loại độc và Mông hãn dược. Thọ yến quá nửa là sẽ tổ chức ở ngự hoa viên, nơi ấy nhiều loài hoa thơm cỏ lạ, vậy hương này sẽ không khiến ai sinh nghi cả."

Tư Đồ nhướn mày đón lấy, đúng lúc đó thì Tiểu Hoàng hơi lẩm bẩm mấy tiếng, sau đó lại chui vào lòng Tư Đồ mà ngủ tiếp. Tư Đồ nổi hứng trêu ghẹo, bèn thò tay ngắt một cọng cỏ ngay kế bên, khẽ khàng khều khều mũi Tiểu Hoàng.

"Ư ừ…" – Tiểu Hoàng ngọ nguậy người ôm chặt lấy eo Tư Đồ, đầu chúi thẳng vào bụng hắn, dường như là muốn né cọng cỏ phá rối kia.

Tư Đồ lại dùng cọng cỏ ấy mà khều khều tai Tiểu Hoàng, y lại kêu kên mấy tiếng rồi ôm đầu ngủ tiếp.

Tư Đồ bật cười to, trong khi Mộc Lăng ngay bên cạnh thì bĩu môi – "Tư Đồ à, cái bộ dạng tươi cười đang yêu của ngươi trông thật là ghê tởm đấy." – Lời vừa dứt đã bị Tư Đồ vất ngay ột cái nhìn khinh thường.

Tư Đồ không đành lòng trêu ghẹo tiểu hài tử nữa, chỉ ôm Tiểu Hoàng vào lòng thật chặt, dùng tay áo chắn bớt ánh nắng mặt trời, để y được an giấc hơn.

"Phải rồi!" – Mộc Lăng nhấc chú nai con ra khỏi người Tiểu Hoàng, vừa vuốt lông nó vừa bảo với Tư Đồ – "Tương Thanh vừa nhờ ta giúp một việc."

Tư Đồ nghe kể xong thì hơi sửng sốt, sau đó liền gật đầu đáp – "Vậy ngươi giúp y đi."

Mộc Lăng méo xệch cả miệng, mắt cứ ngó Tư Đồ chằm chằm – "Ôi giời, chả trách người ta hay bảo tìm được một người vợ hiền là quan trọng lắm."

Tư Đồ liếc y – "Ngươi lại muốn xiên xỏ gì đây?"

"Ừ đấy, ngươi xem đi, ngươi thì có Tiểu Hoàng, Ngao Thịnh thì có Tương Thanh… Bà mẹ nó, lão tử cũng phải đi tìm ình một người vợ hiền, để mỗi khi lão tử trêu ghẹo cũng không dám phản kháng lại."

Tư Đồ nhìn hắn đầy vẻ ngứa mắt, ngón tay chĩa thẳng ra cửa lớn – "Mau cút đi, đừng làm rộn giấc ngủ của Tiên Tiên."

"Hừ!" – Mộc Lăng hầm hừ thả nai con trở lại vào lòng Tiểu Hoàng, tức tối bỏ đi.

Tư Đồ thở dài cúi đầu xuống, chợt thấy Tiểu Hoàng đang khúc khích cười, bèn đưa tay véo má y một cái – "Tỉnh rồi chưa?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng cọ quậy trong lòng Tư Đồ – "Mới rồi vừa tỉnh đã nghe Mộc Lăng bảo cái gì vợ hiền ấy?"

"Vừa nãy Ngao Thịnh có đến, nó bảo mọi sự đều tiến hành thuận lợi." – Tư Đồ giúp Tiểu Hoàng sửa sang đầu tóc lại, còn xoa xoa cả bụng y – "Có đói không nào?"

"Không" – Tiểu Hoàng lắc đầu hỏi – "Phía bên Tô Mẫn và Lô phó bang chủ thì sao rồi?"

"Đều an bài thỏa đáng cả." – Tư Đồ trả lời – "Ba ngày sau Tô Mẫn sẽ khởi binh, Lô Ngự Phong cũng đã sẵn sàng."

Tiểu Hoàng nghe xong thì gật đầu, nhưng đôi mày vẫn cau chặt, như thể đang lo lắng chuyện gì vậy – "Sao hử?" – Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng, cúi đầu hôn y – "Còn có việc gì nghĩ không ra ư?"

"Sao lần này Hoàng đế lại phối hợp tốt thế nhỉ?" – Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày – "Ta cứ cảm thấy ông ta còn có âm mưu gì khác nữa ấy."

"Ngươi xem bộ dạng lão vừa già cả vừa bệnh tật, còn có thể oai phong được bao lâu nữa đâu, áng chừng có sống qua cuối năm nay mới là vấn đề quan trọng nhất. Đừng lo lắng nữa!" – Nói xong liền thò tay véo mông Tiểu Hoàng một cái, khiến Tiểu Hoàng giật bắn mình, sau là liền trừng mắt cảnh cáo y.

Tư Đồ lấy từ trong lòng ra một thanh đao nhỏ, chế tác rất tinh xảo, đưa cho Tiểu Hoàng.

"Đây là cái gì vậy?" – Tiểu Hoàng đón lấy. Thanh đao rất nhỏ, có thể dễ dàng giấu trong tay áo, những muốn rút ra… nhưng rút không được.

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn Tư Đồ ra vẻ van nài. Tư Đồ lắc đầu véo mũi y – "Đừng nói đây là lần đầu tiên trong đời ngươi rút đao nha. Có nút kia kìa." – nói xong liền ấn nhẹ vào một cái nút nhỏ.

Tiểu Hoàng lúc bấy giờ mới thở phào – "Thế mà ta cứ tưởng mình vô dụng lắm, ngay một thanh đao bé xíu cũng rút không nổi." – Vừa dứt lời liền ấn nhẹ vào cái nút kia rút đao ra… một vầng sáng nhánh lên khiến Tiểu Hoàng ngây ngẩn cả người. Y thấy thân đao mỏng như cánh ve, tuy rằng nhỏ bé nhưng cầm trong tay thì dày đặc hàn khí.

"Đây là…" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Đây là đao cánh ve." – Tư Đồ cười khẽ – "Loại đao này nhẹ và mỏng nhất, ngươi mang theo trong người sẽ không nặng."

Tiểu Hoàng gật nhẹ, vươn tay định sờ vào lưỡi đao thì bị Tư Đồ ngăn lại – "Trời ạ, đừng nghịch dại chứ." – Tư Đồ toát mồ hôi hột, vội vàng tịch thu thanh đao.

"Không được!" – Tiểu Hoàng giấu biến đao đi – "Huynh đã bảo là cho ta mà."

"Ngươi chém một đao vào tảng đá kia xem." – Tư Đồ nói.

Tiểu Hoàng nhủ thầm đao này mỏng là thế, chém vào đá nhỡ như bị nứt hoặc gãy thì tiếc lắm.

"Cứ thử đi!" – Tư Đồ cất lời giục.

Tiểu Hoàng đành phải dùng đao chém một nhát vào tảng đá... Kỳ lạ thay, đao chém vào đá mà cứ như cắt vào một miếng đậu phụ, đến khi hạ hẳn xuống thì nghe ầm một tiếng, tảng đá đã bị tách làm hai khối.

"Ôi chao, đao thật là sắc bén." – Tiểu Hoàng trầm trồ.

"Cho nên mới bảo ngàn vạn lần không được sờ vào lưỡi đao, có biết không?" – Tư Đồ cảnh cáo Tiểu Hoàng – "Còn nữa, lúc bình thường chả có mấy ai đề phòng ngươi cả, vậy nên ngươi phải giấu kỹ thanh đao này, ngộ nhỡ một ngày nào đó gặp nguy hiểm thì phải tìm thời cơ để tự bảo vệ chính mình."

Tiểu Hoàng lại gật đầu, cẩn thận giấu đao vào trong tay áo, sau đó nhào đến hôn Tư Đồ – "Tư Đồ, huynh suy nghĩ thật là chu đáo."

Tư Đồ ôm siết lấy y, xoa xoa vuốt vuốt, nhân tiện tìm ình vài phần lợi lộc.

Bỏ qua đêm đó, buổi trưa hôm sau, Thần Quý sai người đến thông báo thọ yến đã chuẩn bị xong, hết thảy an bày ở ngự hoa viên, đêm nay thỉnh Ngao Thịnh và Tiểu Hoàng đến nơi ấy chúc thọ Hoàng đế.

"Thịnh Nhi, ngự lâm quân nơi ấy thế nào?" – Tiểu Hoàng hỏi Ngao Thịnh.

"Tất cả tướng lĩnh ta đều đã kết giao qua cả rồi." – Ngao Thịnh cười – "Cả phục binh ngoài thành cũng đã bố trí."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Đêm nay là thời điểm mấu chốt, tuyệt đối không thể cho người ta nhìn ra chúng ta sớm đã chuẩn bị mọi việc. Lúc đầu đệ dẫn thủ vệ tử thủ hoàng thành, chờ đến khi nhân mã của Thần Quý bao vây lấy hoàng cung. Khi ấy nhóm Khâu Minh Phiền và các võ tướng sẽ tự thống lĩnh binh mã của họ, cửa hoàng thành cũng đóng chặt, phòng chừng có thể cầm cự trong chốc lát. Bấy giờ đệ nhân cơ hội lao ra chống trả với quân địch, khiến cho hoàng đế giao hổ phù điều động binh mã cho đệ, để đệ nắm giữ binh quyền. Sau đó Tư Đồ sẽ phục trong hoàng thành giúp chúng ta ngăn nhân mã của Thần Quý lại, phần đệ sẽ được Mộc Lăng hộ tống ra ngoài. Ra ngoài rồi thì phải lập tức xua binh đến, hội ngộ cùng người của chúng ta đang mai phục sẵn, trước sau cùng công kích, tiêu diệt hoàn toàn phản quân của Thần Quý."

Ngao Thịnh gật gù đáp trả – "Hoàng Hoàng, huynh suy nghĩ thấu đáo cẩn thận lắm."

Tiểu Hoàng vươn tay vỗ vai Ngao Thịnh – "Đêm nay là lần đầu tiên kể từ khi đệ hồi cung mà có khí thế đến vậy, phải cố nắm chắc lấy phần thắng trong tay."

196. Chương 98: Chuẩn Bị Xong Xuôi

– Chuẩn bị tựu tự –

"Lần đại thọ này cái gì không đáng thì cứ lược bỏ bớt đi." – Lúc lâm triều hoàng đế bảo với các bá quan văn võ – "Trẫm không mấy khỏe, mà gần đây phía nam lại xảy ra úng ngập nghiêm trọng, tốt nhất là đừng lãng phí làm gì."

Quần thần đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám kiến nghị gì, chỉ đưa mắt về phía Ngao Thịnh và Thần Quý.

"Bẩm phụ hoàng!" – Thần Quý tiến ra tấu rằng – "Phụ hoàng yêu dân như con, muốn nêu cao tinh thần cần kiệm để chăm lo cho đời sống thiên hạ, quả thật khiến chúng thần phải cảm động. Nhưng đại thọ mỗi năm chỉ có một lần, huống chi người là chân long thiên tử, quyết không thể giản lược được."

"Ừm…" – Hoàng đế gật đầu, rồi ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi, ngươi cảm thấy thế nào?"

Ngao Thịnh tiến lên một bước, tâu – "Phụ hoàng, gần đây Hoàng tiên sinh xem thiên văn, bảo rằng xung quanh đế tinh kéo đầy mây mù che lấp, là điềm báo xấu…nhất định phải làm việc vui để xua đi."

"À!" – Hoàng đế gật gù – "Đã thế thì…được rồi, Thịnh Nhi, trẫm giao cho ngươi chủ trì, nhưng nhớ phải tiết kiệm triệt để đấy."

"Dạ!" – Ngao Thịnh lĩnh mệnh, đang định lui xuống thì Thần Quý lên tiếng – "Phụ hoàng, nhi thần bạo gan xin người giao việc chuẩn bị thọ yến cho nhi thần ạ."

Hoàng đế sửng sốt đưa mắt ngó hắn – "Sao thế? Muốn tranh việc với đệ đệ ngươi à?"

"Dạ không phải thế…" – Thần Quý vội lắc đầu – "Thái tử vốn đã bận rộn chính sự, vả chăng thân thể nhi thần dạo này khỏe hơn nhiều, cho nên muốn nhân dịp này ra chút sức, vì phụ hoàng làm một vài việc. Kính mong phụ hoàng thành toàn cho chút lòng hiếu đạo này của nhi thần."

Hoàng thượng gật đầu, thở dài bảo – "Được rồi, vậy giao cho ngươi đấy…À, Thịnh Nhi này, thương thế vị phu tử chỗ ngươi thế nào rồi?"

"Dạ…đã không sao cả rồi ạ." – Ngao Thịnh nhanh chóng thi lễ – "Tạ phụ hoàng quan tâm."

"Đã tra ra ai là kẻ chủ mưu chưa?" – Hoàng đế hỏi một cách bâng quơ. Ngao Thịnh liếc sang thấy rõ Thần Quý đang căng thẳng vô cùng, tựa chừng như có gì đó lo lắng.

"Dạ vẫn còn đang tra xét, tên thích khách ấy cứng đầu ra phết ạ." – Ngao Thịnh cười nhẹ – "Nhưng nhi thần đã phái kẻ có ngón nghề phụ trách rồi, không đến ba ngày ắt sẽ tra ra ai là kẻ chủ mưu thôi."

"Ừm." – Hoàng đế gật gù – "Thế thôi hôm nay tạm dừng ở đây, bãi triều đi." – nói rồi liền đứng dậy bỏ đi.

Ngao Thịnh thấy Thần Quý đưa tay quệt mồ hôi liền mỉm cười xoay người ra ngoài. Thần Quý ngoảnh lại, nhìn theo bóng dáng rời di của Ngao Thịnh, âm thầm nghiến răng…Đợi đến khi ta chiếm được hoàng thành, bước lên ngai vàng rồi thì việc đầu tiên ta làm là lấy đầu ngươi và tên Thái phó Hoàng Bán Tiên để tế cờ.

Ngao Thịnh về đến nhà liền đi thẳng một mạch đến chỗ Tiểu Hoàng, vừa hay lại bắt gặp Tư Đồ đang ngồi chỗ bậc tam cấp ngay cửa ra vào. Bên cạnh hắn là một gốc hoa lê sum xuê tươi tốt, hoa nở trắng cả cành. Ngồi trên chân Tư Đồ hiển nhiên chính là Tiểu Hoàng, đầu dựa vào vai hắn ra chiều như đang ngủ. Trên bụng Tiểu Hoàng lại là con nai bé xíu cũng đang thiu thiu ngủ. So với vẻ gầy guộc mấy hôm trước thì hôm nay trông nó đã có da có thịt hơn, lớp lông trên người cũng sáng bóng, nổi rõ những đốm hoa văn màu vàng, trông rất đáng yêu.

Tư Đồ thấy Ngao Thịnh vào liền hạ giọng hỏi – "Thế nào rồi?"

"Đều ổn cả." – Ngao Thịnh bước đến cạnh họ, tìm một tảng đá mà ngồi, cũng nhỏ giọng đáp – "Hoàng đế giao việc chuẩn bị thọ yến cho Thần Quý, mấy lời Hoàng Hoàng dặn dò ta cũng đã nói hết rồi."

Tư Đồ gật đầu đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng vẫn đang ngủ say sưa trong lòng mình, không nỡ đánh thức y, bèn bảo với Ngao Thịnh – "Y lo lắng cả đêm, trằn trọc không yên giấc…Ngươi bận gì thì cứ đi làm, đợi đến khi Tiên Tiên tỉnh ta sẽ bảo với y."

"Ừm!" – Ngao Thịnh gật đầu bỏ đi, ba chân bốn cẳng chạy về chỗ mình xem Tương Thanh thế nào.

Ngao Thịnh vừa đi thì Mộc Lăng lại đến, y bảo với Tư Đồ – "Thuốc đã chuẩn bị đâu vào đấy." – Vừa nói vừa đặt hai lọ thuốc to lên bàn.

"Làm giả thành lọ nước à?" – Tư Đồ thắc mắc – "Vậy hạ thuốc vào đâu? Bỏ vào rượu nhé, nhưng nếu có kẻ không uống rượu thì sao?"

"Xì xì…" – Mộc Lăng bĩu môi – "Ta nói này, ngươi có cần xem thường ta đến thế không hả? Ta đây mà lại đi làm ba cái chuyện thiếu đầu óc đó sao?" – Y nói xong liền mở nắp lọ ra, và rồi một hương thơm thoang thoảng theo gió tản ra.

"Cái gì mà thơm thế?" – Tư Đồ ngóng cổ nhìn về phía cái lọ trong tay Mộc Lăng.

"Đây là thuốc bột, có hương thơm." – Mộc Lăng vừa nói vừa đậy nắp lọ lại – "Chỉ cần ngửi một chút thôi thì có thể giải được hầu hết các loại độc và Mông hãn dược. Thọ yến quá nửa là sẽ tổ chức ở ngự hoa viên, nơi ấy nhiều loài hoa thơm cỏ lạ, vậy hương này sẽ không khiến ai sinh nghi cả."

Tư Đồ nhướn mày đón lấy, đúng lúc đó thì Tiểu Hoàng hơi lẩm bẩm mấy tiếng, sau đó lại chui vào lòng Tư Đồ mà ngủ tiếp. Tư Đồ nổi hứng trêu ghẹo, bèn thò tay ngắt một cọng cỏ ngay kế bên, khẽ khàng khều khều mũi Tiểu Hoàng.

"Ư ừ..." – Tiểu Hoàng ngọ nguậy người ôm chặt lấy eo Tư Đồ, đầu chúi thẳng vào bụng hắn, dường như là muốn né cọng cỏ phá rối kia.

Tư Đồ lại dùng cọng cỏ ấy mà khều khều tai Tiểu Hoàng, y lại kêu kên mấy tiếng rồi ôm đầu ngủ tiếp.

Tư Đồ bật cười to, trong khi Mộc Lăng ngay bên cạnh thì bĩu môi – "Tư Đồ à, cái bộ dạng tươi cười đang yêu của ngươi trông thật là ghê tởm đấy." – Lời vừa dứt đã bị Tư Đồ vất ngay cho một cái nhìn khinh thường.

Tư Đồ không đành lòng trêu ghẹo tiểu hài tử nữa, chỉ ôm Tiểu Hoàng vào lòng thật chặt, dùng tay áo chắn bớt ánh nắng mặt trời, để y được an giấc hơn.

"Phải rồi!" – Mộc Lăng nhấc chú nai con ra khỏi người Tiểu Hoàng, vừa vuốt lông nó vừa bảo với Tư Đồ – "Tương Thanh vừa nhờ ta giúp một việc."

Tư Đồ nghe kể xong thì hơi sửng sốt, sau đó liền gật đầu đáp – "Vậy ngươi giúp y đi."

Mộc Lăng méo xệch cả miệng, mắt cứ ngó Tư Đồ chằm chằm – "Ôi giời, chả trách người ta hay bảo tìm được một người vợ hiền là quan trọng lắm."

Tư Đồ liếc y – "Ngươi lại muốn xiên xỏ gì đây?"

"Ừ đấy, ngươi xem đi, ngươi thì có Tiểu Hoàng, Ngao Thịnh thì có Tương Thanh...Bà mẹ nó, lão tử cũng phải đi tìm cho mình một người vợ hiền, để mỗi khi lão tử trêu ghẹo cũng không dám phản kháng lại."

Tư Đồ nhìn hắn đầy vẻ ngứa mắt, ngón tay chĩa thẳng ra cửa lớn – "Mau cút đi, đừng làm rộn giấc ngủ của Tiên Tiên."

"Hừ!" – Mộc Lăng hầm hừ thả nai con trở lại vào lòng Tiểu Hoàng, tức tối bỏ đi.

Tư Đồ thở dài cúi đầu xuống, chợt thấy Tiểu Hoàng đang khúc khích cười, bèn đưa tay véo má y một cái – "Tỉnh rồi chưa?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng cọ quậy trong lòng Tư Đồ – "Mới rồi vừa tỉnh đã nghe Mộc Lăng bảo cái gì vợ hiền ấy?"

"Vừa nãy Ngao Thịnh có đến, nó bảo mọi sự đều tiến hành thuận lợi." – Tư Đồ giúp Tiểu Hoàng sửa sang đầu tóc lại, còn xoa xoa cả bụng y – "Có đói không nào?"

"Không" – Tiểu Hoàng lắc đầu hỏi – "Phía bên Tô Mẫn và Lô phó bang chủ thì sao rồi?"

"Đều an bài thỏa đáng cả." – Tư Đồ trả lời – "Ba ngày sau Tô Mẫn sẽ khởi binh, Lô Ngự Phong cũng đã sẵn sàng."

Tiểu Hoàng nghe xong thì gật đầu, nhưng đôi mày vẫn cau chặt, như thể đang lo lắng chuyện gì vậy – "Sao hử?" – Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng vào lòng, cúi đầu hôn y – "Còn có việc gì nghĩ không ra ư?"

"Sao lần này Hoàng đế lại phối hợp tốt thế nhỉ?" – Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày – "Ta cứ cảm thấy ông ta còn có âm mưu gì khác nữa ấy."

"Ngươi xem bộ dạng lão vừa già cả vừa bệnh tật, còn có thể oai phong được bao lâu nữa đâu, áng chừng có sống qua cuối năm nay mới là vấn đề quan trọng nhất. Đừng lo lắng nữa!" – Nói xong liền thò tay véo mông Tiểu Hoàng một cái, khiến Tiểu Hoàng giật bắn mình, sau là liền trừng mắt cảnh cáo y.

Tư Đồ lấy từ trong lòng ra một thanh đao nhỏ, chế tác rất tinh xảo, đưa cho Tiểu Hoàng.

"Đây là cái gì vậy?" – Tiểu Hoàng đón lấy. Thanh đao rất nhỏ, có thể dễ dàng giấu trong tay áo, những muốn rút ra…nhưng rút không được.

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn Tư Đồ ra vẻ van nài. Tư Đồ lắc đầu véo mũi y – "Đừng nói đây là lần đầu tiên trong đời ngươi rút đao nha. Có nút kia kìa." – nói xong liền ấn nhẹ vào một cái nút nhỏ.

Tiểu Hoàng lúc bấy giờ mới thở phào – "Thế mà ta cứ tưởng mình vô dụng lắm, ngay một thanh đao bé xíu cũng rút không nổi." – Vừa dứt lời liền ấn nhẹ vào cái nút kia rút đao ra…một vầng sáng nháng lên khiến Tiểu Hoàng ngây ngẩn cả người. Y thấy thân đao mỏng như cánh ve, tuy rằng nhỏ bé nhưng cầm trong tay thì dày đặc hàn khí.

"Đây là…" – Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ.

"Đây là đao cánh ve." – Tư Đồ cười khẽ – "Loại đao này nhẹ và mỏng nhất, ngươi mang theo trong người sẽ không nặng."

Tiểu Hoàng gật nhẹ, vươn tay định sờ vào lưỡi đao thì bị Tư Đồ ngăn lại – "Trời ạ, đừng nghịch dại chứ." – Tư Đồ toát mồ hôi hột, vội vàng tịch thu thanh đao.

"Không được!" – Tiểu Hoàng giấu biến đao đi – "Huynh đã bảo là cho ta mà."

"Ngươi chém một đao vào tảng đá kia xem." – Tư Đồ nói.

Tiểu Hoàng nhủ thầm đao này mỏng là thế, chém vào đá nhỡ như bị nứt hoặc gãy thì tiếc lắm.

"Cứ thử đi!" – Tư Đồ cất lời giục.

Tiểu Hoàng đành phải dùng đao chém một nhát vào tảng đá…Kỳ lạ thay, đao chém vào đá mà cứ như cắt vào một miếng đậu phụ, đến khi hạ hẳn xuống thì nghe ầm một tiếng, tảng đá đã bị tách làm hai khối.

"Ôi chao, đao thật là sắc bén." – Tiểu Hoàng trầm trồ.

"Cho nên mới bảo ngàn vạn lần không được sờ vào lưỡi đao, có biết không?" – Tư Đồ cảnh cáo Tiểu Hoàng – "Còn nữa, lúc bình thường chả có mấy ai đề phòng ngươi cả, vậy nên ngươi phải giấu kỹ thanh đao này, ngộ nhỡ một ngày nào đó gặp nguy hiểm thì phải tìm thời cơ để tự bảo vệ chính mình."

Tiểu Hoàng lại gật đầu, cẩn thận giấu đao vào trong tay áo, sau đó nhào đến hôn Tư Đồ – "Tư Đồ, huynh suy nghĩ thật là chu đáo."

Tư Đồ ôm siết lấy y, xoa xoa vuốt vuốt, nhân tiện tìm cho mình vài phần lợi lộc.

Bỏ qua đêm đó, buổi trưa hôm sau, Thần Quý sai người đến thông báo thọ yến đã chuẩn bị xong, hết thảy an bày ở ngự hoa viên, đêm nay thỉnh Ngao Thịnh và Tiểu Hoàng đến nơi ấy chúc thọ Hoàng đế.

"Thịnh Nhi, ngự lâm quân nơi ấy thế nào?" – Tiểu Hoàng hỏi Ngao Thịnh.

"Tất cả tướng lĩnh ta đều đã kết giao qua cả rồi." – Ngao Thịnh cười – "Cả phục binh ngoài thành cũng đã bố trí."

Tiểu Hoàng gật đầu – "Đêm nay là thời điểm mấu chốt, tuyệt đối không thể cho người ta nhìn ra chúng ta sớm đã chuẩn bị mọi việc. Lúc đầu đệ dẫn thủ vệ tử thủ hoàng thành, chờ đến khi nhân mã của Thần Quý bao vây lấy hoàng cung. Khi ấy nhóm Khâu Minh Phiền và các võ tướng sẽ tự thống lĩnh binh mã của họ, cửa hoàng thành cũng đóng chặt, phỏng chừng có thể cầm cự trong chốc lát. Bấy giờ đệ nhân cơ hội lao ra chống trả với quân địch, khiến cho hoàng đế giao hổ phù điều động binh mã cho đệ, để đệ nắm giữ binh quyền. Sau đó Tư Đồ sẽ phục trong hoàng thành giúp chúng ta ngăn nhân mã của Thần Quý lại, phần đệ sẽ được Mộc Lăng hộ tống ra ngoài. Ra ngoài rồi thì phải lập tức xua binh đến, hội ngộ cùng người của chúng ta đang mai phục sẵn, trước sau cùng công kích, tiêu diệt hoàn toàn phản quân của Thần Quý."

Ngao Thịnh gật gù đáp trả – "Hoàng Hoàng, huynh suy nghĩ thấu đáo cẩn thận lắm."

Tiểu Hoàng vươn tay vỗ vai Ngao Thịnh – "Đêm nay là lần đầu tiên kể từ khi đệ hồi cung mà có khí thế đến vậy, phải cố nắm chắc lấy phần thắng trong tay."

197. Chương 99

Chương 99 | Huynh đệ tương tàn

Đêm hôm ấy Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh cùng đến tham gia thọ yến của hoàng đế. Thần Quý xem chừng làm việc cũng rất hiệu quả, bày được mấy bàn tiệc ngay giữa ngự hoa viên, mời tất cả các vương công đại thần đến dự. Yến hội thế này thật khiến người ta có cảm giác như thể một đại gia tộc đang tụ hội cùng nhau. Hoàng đế có vẻ rất ưng lòng, sau khi buông một câu "Con ta có năng lực đấy." liền nhập tiệc. Ngồi cùng mâm với hoàng đế là Ngao Thịnh, Thần Quý, Hạ Viêm Quảng, Hạ Lỗ Minh, và hiển nhiên là có cả Tiểu Hoàng nữa.

Sự yêu thích mà hoàng đế dành cho Tiểu Hoàng là không sao kể xiết, ông ta cứ cười cười nói nói với Tiểu Hoàng, còn không ngừng tiếp thức ăn cho y nữa.

Tư Đồ nấp ở một nơi bí mật gần đó bĩu môi tự nhủ lão già háo sắc nhà ngươi liệu hồn cái tay đấy, dám sờ soạng cục cưng của ông đi, xem ông đây có bẻ răng lão không.

Đương lúc dùng bữa thì Tiểu Hoàng chợt nhỏ giọng nhận xét – "Hương hoa lê thơm quá chừng."

Mọi người đều gật gù đồng tình, vừa nhấm rượu vừa thưởng hoa. Thật ra những lời này Tiểu Hoàng ý muốn nói cho Tư Đồ nghe. Hôm nay hắn có một nhiệm vụ rất quan trọng là phụ trách vấn đề thuốc giải, bởi rất có thể Thần Quý đã hạ mấy thứ thuốc mê này nọ trong rượu và thức ăn. Mới rồi mải lo tức giận, phải đến khi Tiểu Hoàng nhắc thì Tư Đồ mới sực nhớ ra. Hắn liên tục lắc đầu tự mắng mình là đồ vô dụng, sau đó lấy chiếc lọ Mộc Lăng đưa cho từ trong tay áo ra, mở nắp lọ… thế là một cỗ hương thơm tỏa tràn.

Mọi người cảm nhận được hương thơm ấy vờn qua thì thoải mái lắm, chén tạc chén thù ra chiều rất vui vẻ, không khí náo nhiệt vô cùng. Rượu quá ba tuần thì đã có mấy vị đại thần uống quá chén mà ngả trái ngả phải. Thần Quý xem chừng cũng đã ngà ngà say, bèn đứng dậy tâu với Hoàng đế – "Phụ hoàng, nhi thần có chút không khỏe trong người, muốn tìm một điện nào đó nghỉ ngơi trong chốc lát."

Hoàng đế gật đầu bảo – "Hôm nay con đã vất vả nhiều rồi, mau đi nghỉ thôi."

Thần Quý rời bàn đi, Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đưa mắt liếc nhìn nhau, xem chừng đã bắt đầu rồi. Tư Đồ nhẩm thử thì thấy bấy giờ đã đúng một canh giờ từ sau khi yến hội bắt đầu, không sai lấy một khắc so với giờ giấc mà Tiểu Hoàng lường trước.

Tại các chốt kiểm soát trọng yếu ngoài thành đều có người của Hắc Vân Bảo mai phục. Tương Thanh và Mộc Lăng cùng mang theo người trấn ngay cửa thành, chỉ thấy cách đó không xa bụi cuốn mịt mù, ấy là hàng ngàn hàng vạn binh mã đang kéo đến. Trong thành, các cấm vệ quân cũng lặng lẽ thay ca, tất đều đổi thành người của Hạ Viêm Quảng. Có vài người cảm thấy chuyện sao mà kỳ lạ, những muốn đi bẩm báo cũng bị sát hại ngay.

Sau đó Thần Quý rời khỏi cung, được phó tướng hộ tống rời khỏi thành, thay đổi giáp phục, mang theo binh khí rồi chễm chệ trên lưng ngựa dẫn đại đội nhân mã áp sát hoàng thành. Thủ vệ trong thành trở tay không kịp, mà cũng chả làm sao phân biệt được ai là quân giữ thành ai là quân phản loạn. Huống hồ chi kẻ dẫn đầu kia chính là Nhị hoàng tử Thần Quý nên nhất thời họ không biết phải làm sao cả. Trong một khoảng thời gian ngắn, hoàng thành xảy ra chém giết khắp tứ bề, lửa bốc ngùn ngụt tận trời cao. May mắn sao Thần Quý vốn chỉ có ý định đoạt ngai vị chứ không phải muốn hủy hoại hoàng thành, thời điểm này lại là lúc nửa đêm nên dân chúng đều sợ đến mức trốn kỹ trong nhà không dám ló ra, nếu không thì mức độ nguy hại còn đến chừng nào.

Cuối cùng cũng có mấy quân binh chạy vào hoàng cung bẩm tấu. Hoàng đế đang giữa cuộc vui thì Văn Xương Minh dẫn theo hai binh sỹ mình đầy máu tươi ùa vào – "Hoàng thượng, nguy rồi, có người tấn công thành."

Tiểu Hoàng chăm chú theo dõi vẻ mặt của hoàng đế, thấy rõ lúc ông ta nghe tin thì chả lấy gì làm giật mình, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên, sau đó mới bày ra bộ dáng giật mình – "Cái gì?"

"Có… có người tạo phản." – Tên binh sỹ rống lên – "Đã sắp đánh đến hoàng cung rồi."

"Là kẻ nào to gan như thế?" – Hạ Lỗ Minh đập vỡ chén rồi đứng bật dậy thét to một tiếng, không thèm đợi binh sỹ kia trả lời đã chắp tay bảo với hoàng đế – "Bệ hạ, vi thần dẫn quân đi dẹp bọn phản tặc này. Dám tác loạn ngay trong đại thọ của Hoàng thượng, quả đúng là đáng tội tru di!" – Nói xong liền mang binh khí cùng Khâu Minh Phiền và mấy võ tướng xông ra.

Hoàng đế vẫn bình tĩnh theo dõi, thấy mấy người kia đã đi rồi bèn bảo với tên quan văn đang run như cầy sấy – "Đều uống rượu tiếp đi."

Tiểu Hoàng hiểu rõ lão hoàng đế sớm đã biết tỏng mọi chuyện, hay nói cách khác thì chuyện này cũng nằm trong sự tính toán của lão thôi. Nhưng lão lại không chuẩn bị gì cả, rốt cuộc là vì sao chứ? Đúng lúc còn đang hoang mang thì hoàng đế lại rót một chén rượu cho y – "Đừng lo lắng, mấy chuyện thế này ta đã trải qua nhiều lần lắm rồi… Chả có việc gì đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu đón lấy chén rượu và nhấp một ngụm, mắt khẽ thoáng đưa về phía Ngao Thịnh. Ngao Thịnh cũng tiếp tục nốc rượu, nhưng hình như không mấy yên lòng.

…

Hạ Lỗ Minh cùng Khâu Minh Phiền và các võ tướng ra khỏi hoàng cung, đang dự tính lên ngựa đi triệu tập người của mình nhưng tất thảy đều sớm đã bị người do Hạ Lỗ Minh an bài giết sạch. Hạ Lỗ Minh thừa lúc Khâu Minh Phiền đang chờ hầu cận liền vung đao đâm lén sau lưng ông ta. Sau đó chợt có nhân mã của Hạ gia ào ạt xông ra từ bốn phía, mang tất cả các võ tướng diệt trừ.

"Ngươi…" – Khâu Minh Phiền tuy rằng không ưa gì Hạ Viêm Quảng, nhưng Hạ Lỗ Minh lúc thường ngày vốn là người chính trực, không mấy mưu mô xảo trá, vậy nên vẫn làm ông ta có cảm tình mấy phần. Chẳng ngờ hôm nay thần tình khí chất lại thay đổi đến thế này, thật khiến người ta không sao nói nên lời.

Đúng lúc này có một viên phó tướng thừa lúc rối loạn mà thoát thân, vội vàng quay trở lại bẩm báo – "Hạ Lỗ Minh tạo phản, Hạ Lỗ Minh cũng tạo phản rồi."

Trong hoàng cung bấy giờ vẫn còn cấm quân, vốn đều là thân tín của hoàng đế. Bọn họ tập trung hết lại, cố sống cố chết thủ chặt cửa thành.

Hạ Lỗ Minh một mặt ra lệnh công thành, mặt khác quay đầu ngóng chờ, quả nhiên nhân mã của Thần Quý đang đuổi dần đến nơi.

Lại nói đến Hạ Viêm Quảng ở ngự hoa viên. Lúc bấy giờ ông ta đang đứng ngồi không yên, tay cầm chặt thanh trủy thủ giấu trong ống tay áo, lòng phập phồng chờ đợi Hạ Lỗ Minh hợp quân cùng Thần Quý tiến vào hoàng cung thì ông ta sẽ dùng dao uy hiếp hoàng đế, sau đó lệnh cho kẻ dưới quyền giết Ngao Thịnh trước, rồi kế sẽ bức hoàng đế thoái vị nhường ngôi cho Thần Quý… Đương nhiên ông ta cũng sớm bàn tính với Hạ Lỗ Minh rồi. Chờ đến khi binh quyền đã đến tay thì hai người sẽ ám sát Thần Quý, cướp lấy giang sơn xã tắc.

Nhưng rõ ràng theo tính toán thì Hạ Lỗ Minh sẽ sớm quay trở lại, thế mà không hiểu sao mãi vẫn lặng lẽ không chút động tĩnh.

Đang lúc lo lắng không thôi thì tên phó tướng kia quay lại, vừa chạy vừa hét – "Hoàng thượng, không xong rồi, đến Hạ Lỗ Minh cũng tạo phản."

Lời vừa nói ra thì mọi người đều sợ đến ngẩn ra. Đột nhiên, Hạ Viêm Quảng rút thanh chủy thủ ra, xông đến áp sát vào hoàng đế. Ông ta cười lạnh – "Lui hết ra phía sau! Không ai được đến đây!" – Ngay lập tức những tên thủ hạ của ông ta cũng ập vào.

Tiểu Hoàng được Ngao Thịnh kéo lại phía sau, Ngao Thịnh đón lấy kiếm do thủ vệ dâng lên, tức giận bảo với Hạ Viêm Quảng – "Hạ Thái sư, ngươi dám uy hiếp hoàng thượng ư… Thì ra là thế, thực chất Hạ gia ngươi và Thần Quý đã sớm mưu tính cả rồi, là muốn nhân đêm nay mà tạo phản… ngươi đáng tội gì chứ?"

Lúc này các tùy tùng của Ngao Thịnh cùng cầm binh khí bước đến, cả cấm quân cũng tham chiến, bao vây lấy Hạ Viêm Quảng. Thật ra bản thân Hạ Viêm Quảng cũng có hơi chút sợ hãi, lòng thầm nghĩ chả biết bọn Hạ Lỗ Minh đang mò mẫm cái khỉ gì mà giờ này còn chưa thấy mặt mũi đâu.

Ngay khi ấy, Tư Đồ từ chỗ nấp bí ẩn của mình phóng một chiếc lá cây ra, đập trúng vào cổ tay của Hạ Viêm Quảng khiến ông ta chùn tay. Ngao Thịnh tinh mắt thấy được, tung ngay một cước đá văng ông ta, sau đó cầm kiếm xông tới lấy mạng đối phương.

Hạ Viêm Quảng thân vong ngay tức thì. Tư Đồ nhìn thấy thân thể Tiểu Hoàng run lẩy bẩy thì có phần tức giận trong lòng. Tên tiểu quỷ Ngao Thịnh này gấp gáp cái gì vậy? Hạ gia sớm muộn gì cũng chỉ có đường chết, cần gì phải giết người ngay trước mặt Tiểu Hoàng chứ. Hắn thật muốn nhào ra ôm tiểu hài tử để an ủi, xem thử y có sợ hãi gì không.

"Bắt tất cả người của Hạ Viêm Quảng lại." – Ngao Thịnh vừa ra lệnh thì cấm vệ quân lẫn tùy tùng của hắn đã giải quyết gọn ghẽ nhóm người kia.

Ngao Thịnh vội vàng đỡ hoàng đế ngồi xuống – "Phụ hoàng thất kinh rồi."

Hoàng đế thở hắt ra một hơi, sau đó khoát tay – "Đừng lo!"

Đương lúc nói chuyện thì lại có thủ vệ chạy đến bẩm báo, nói là cửa thành sắp không giữ được nữa, xin hoàng thượng mau định đoạt.

"Phụ hoàng, để nhi thần đi." – Ngao Thịnh tâu – "Dẫu nhi thần chỉ đơn thân độc mã thì cũng muốn bắt hết đám phản tặc kia lại."

Hoàng đế gật đầu lấy ra một đạo lệnh bài – "Ở thành Nam còn có quân doanh, nơi ấy trú hơn mười vạn tinh binh, ngoại trừ lệnh bài này thì không ai có thể điều động được. Con mau điều chúng đến đây đi."

"Dạ!" – Ngao Thịnh nhận lệnh bài và dặn dò thủ hạ – "Bảo hộ cho Hoàng thượng và các vị đại quan." – sau đó ra khỏi cửa.

Nhóm thủ vệ dưới tay nhận mệnh, hộ tống hoàng đế trở về đại điện và canh giữ bên ngoài. Tiểu Hoàng gật đầu với Tư Đồ đang nấp trong tối một cái, Tư Đồ liền đi theo Ngao Thịnh. Quả nhiên Hạ Lỗ Minh ở cửa thành sắp phá được phòng tuyến, vậy Ngao Thịnh biết ra bằng lối nào đây. Tư Đồ đáp xuống bên trong viện, mang theo Ngao Thịnh phi thân theo hướng tường thành, nơi ấy có hơn trăm cao thủ Hắc Vân bảo, hết thảy đều cưỡi ngựa chờ sẵn. Những người này đều do Tư Đồ gọi đến, công phu vô cùng cao cường.

Tư Đồ dặn dò họ – "Hộ tống Thái tử đến đại bản doanh phía thành Nam." – Các cao thủ Hắc Vân Bảo lĩnh mệnh và vội vàng đưa Ngao Thịnh đi.

Tư Đồ lắc đầu rồi phi thân trở lại hoàng cung, lúc đến cửa cung thì thấy những người thủ thành đang rơi vào thế hạ phong. Hắn thản nhiên bảo – "Mở cửa!"

Mấy người giữ thành kia bị Tư Đồ làm cho hoảng sợ, chỉ kịp thấy Tư Đồ hơi vung tay, và rồi một tấm lưới màu đen nháng qua, dần dần toát ra hàn khí, khiến ảnh lưới mềm oặt trong phút chốc hóa thành một lưỡi đao bằng băng, lớn chừng bốn thước.

"Hắc Kim Hầu!" – một người có kiến thức vội hét lên – "Là Hắc Vân bảo chủ, là Tư Đồ bang chủ."

Mấy người ấy đều ngoảnh lại ngó Tư Đồ, như thể bắt được một niềm hy vọng vậy. Tư Đồ liếc nhìn họ và lạnh lùng buông lời – "Mở cửa! Sau đó chạy được bao xa thì chạy, nấn ná thì sẽ bỏ mạng ngay tại đây."

Mấy thủ vệ nhìn nhau, sau đó vất hết binh khí và bỏ chạy về phía hoàng cung.

Đám binh lính vừa đào tẩu thì thì cửa thành cũng mở ra… Hạ Lỗ Minh và Thần Quý chỉ thấy giữa đôi cửa thành sừng sững không có lấy bóng dáng một binh sỹ nào, chỉ có độc nhất một hắc y nhân tóc dài, ngũ quan sắc bén tinh nhạy, từ trên người toát ra một cỗ tà khí lạ lùng, lại cầm trên tay một thanh trường đao lạnh cứng.

"Là kẻ nào?" – Thần Quý nhíu mày lớn giọng hỏi, chợt nghe Hạ Lỗ Minh bên cạnh hít hơi lạnh – "Hoàng tử, hắn là Tư Đồ." – Hạ Lỗ Minh bảo – "Chỉ e là có biến rồi…"

Thần Quý khẽ nhíu mày. Ai mà chẳng biết Tư Đồ là tình nhân của Hoàng Bán Tiên, và cũng là người cùng phe với Ngao Thịnh. Bây giờ hắn xuất hiện ở đây, chứng tỏ Ngao Thịnh vốn đã có sự chuẩn bị rồi… Nhưng mà ngôi vị Hoàng đế đã ở ngay trước mắt khiến cho y không sao giữ nổi kiên nhẫn. Thế là y phất tay –

"Cần gì biết hắn là ai, dù lợi hại đến mấy thì cũng chỉ có một thân một mình, có địch nổi mười vạn đại quân của ta không? Mau, xông lên cho ta!"

Dứt lời liền vung tay ra hiệu cho tướng tiên phong phi ngựa lên trước.

Tư Đồ nhếch mép cười lạnh, nâng Hắc Kim Hầu lên đối phó với quân tiên phong kia. Trong một khoảnh khắc, hàn quang bắn ra tứ phía, huyết bay tung trời.

Hạ Lỗ Minh và Thần Quý kinh hãi nhìn thấy chỉ trong chớp mắt mà cả ngàn quân tiên phong cùng chiến mã đều đã bỏ mình. Ấy là Tư Đồ còn hạ thủ lưu tình, chỉ chém bị thương thôi chứ chưa giết.

"Hoàng tử, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt." – Hạ Lỗ Minh cảm nhận được điều quái lạ, xem chừng là họ đã sập bẫy bèn đề nghị Thần Quý mau rút lui.

Thần Quý lúc bấy giờ mới thấy sợ, lại chợt nhớ khi trước đã từng có dịp cùng Thụy Vương giáp mặt Tư Đồ ở Hạc Minh sơn trang. Có điều khi ấy chỉ là đứng từ xa mà nhìn, mà y cũng nào dám đối mặt với Tư Đồ chứ… quả nhiên hắn là một Tu la ác quỷ.

"Lui!" – Thần Quý ra lệnh cho thuộc hạ lui binh, nhằm theo hướng cửa thành phía Bắc mà chạy, dự định trốn về phương bắc. Nhưng vừa quay đầu thì thấy cả cửa thành bắc lẫn cửa thành nam đều có đại binh đang xông vào.

"Quả nhiên là có mai phục." – Hạ Lỗ Minh than thầm trong bụng, đang định mở đường máu thoát thân thì nhân mã của hắn đã bị đối phương chia cắt. Thần Quý làm gì biết võ công, chẳng mấy chốc đã rơi vào tay địch. Hạ Lỗ Minh thấy Ngao Thịnh đang dẫn quân từ xa tiến về phía cửa Nam thì biết rằng ngày chết của mình đã đến rồi.

Hạ Lỗ Minh dù gì cũng từng kinh qua trăm trận, bèn liều mình tìm đường chạy, qua được vài trạm thì đã trúng thương nghiêm trọng. Hắn thấy trước mắt có nguy cơ bị bắt, đã chủ định tự sát để tránh chịu nhục. Nhưng rồi hắn nghĩ đến Tương Thanh thì trong lòng không nỡ. Hắn nhủ thầm nếu mình cố liều thoát được, chạy đến phương Bắc tích tụ lực lượng, nói đâu chừng sẽ có thể đoạt lại Thanh. Đúng vào lúc khó khăn muôn trùng ấy thì có một bóng người chợt lóe lên trong không trung, bắt lấy vai hắn, đưa hắn bay bổng lên trời.

Hạ Lỗ Minh cảm thấy được mình đang được nhấc lên, đề lực mấy lần thì đã cách xa vài trượng, tiến thẳng về phía cửa thành. Trong lòng hắn kinh ngạc lắm, chẳng biết là ai có khinh công cao đến thế. Hắn ngước mắt nhìn lên, vừa thấy thì… sửng sốt muôn phần.

Mấy binh sỹ đang định đuổi theo thì có tiếng Mộc Lăng vang lên – "Mấy tên tép riu ấy thì đừng quan tâm, mau bắt bọn chủ lực kìa."

Thế là quân binh vội tập trung truy kích đại bộ phận phản quân. Quân phiến loại thấy tướng soái đã xuống ngựa thì cũng nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng theo.

Ngao Thịnh ngồi trên lưng ngựa, cứ mãi nhìn chằm chằm hai bóng người đã đào tẩu, nhíu chặt hai mày, đang tính gọi người đuổi theo thì chợt thấy sau lưng phát lạnh. Hắn xoay mặt lại, thấy Tư Đồ đứng cách mình không xa. Vừa đụng phải ánh mắt kia thì Ngao Thịnh đã sởn hết gai ốc, đành buông tay, ra lệnh cho thủ hạ – "Tốc chiến tốc thắng, phân chia lực lượng một phần giúp dân chúng cứu hỏa, một phần truy kích bọn phản quân đã đào thoát, số còn lại tăng cường trấn thủ hoàng thành."

Các tướng sỹ nhận mệnh lui xuống. Ngao Thịnh nhìn Thần Quý đang bị trấn áp, lạnh lùng cười bảo – "Theo ta đi gặp phụ hoàng."

…

Tại một cánh rừng ở ngoại ô có một chiếc xe ngựa cùng mấy xa phu đang chờ.

Hạ Lỗ Minh cảm nhận được người cứu mình buông nhẹ tay ra, sau đó bản thân ngã xuống đất, và rồi một bóng người đáp xuống trước mắt mình… Người ấy bỏ đi bộ bạch y, thay vào một thân hắc y nhìn có vẻ hơi xa lạ. Trên bả vai y vẫn thấy rõ mồn một vết thương còn đang rướm máu, mặt mày tái nhợt, toàn thân đều toát mồ hôi lạnh.

Hạ Lỗ Minh nhìn Tương Thanh đang đứng trước mặt mình, há hốc mồm sửng sốt một lúc lâu, rồi đột nhiên mỉm cười. Đợi đến khi nụ cười tắt lịm thì mới hỏi – "Thật ra ngươi là ai?"

Tương Thanh trầm mặc trong chốc lát rồi đáp – "Phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, Tương Thanh."

Hạ Lỗ Minh gật đầu, bộ dáng vỡ vạc ra nhiều điều – "Là vị phó bang chủ công phu cao nhất, cũng là kẻ thần bí nhất, cao thủ xếp hàng thứ ba trong thiên hạ…. A… thì ra là thế đấy."

Tương Thanh nhìn cỗ xe ngựa phía sau Hạ Lỗ Minh – "Bọn họ có thể bảo hộ ngươi an toàn đến Mạc Bắc."

Hạ Lỗ Minh ngồi im tại chỗ không động đậy, thật lâu sau mới lên tiếng – "Không giết ta, ngươi ắt sẽ hối hận."

Tương Thanh gật đầu – "Ta biết ngươi hận ta. Ta hại chết cả nhà ngươi, ngươi hận ta cũng đúng thôi."

"A……" – Hạ Lỗ Minh lắc đầu mỉm cười – "Ta không hận ngươi hại chết cả nhà ta. Ta và phụ thân mưu đồ tạo phản, thành thì là vua làm chúa, bại thì phải diệt môn. Chúng ta sớm đã chuẩn bị tâm lý cả rồi, nên ta chưa từng nghĩ đến việc sẽ trách ai cả."

Tương Thanh hơi cau mày nhìn Hạ Lỗ Minh.

"Mỗi người thờ một chủ, kẻ ngươi nguyện trung thành là Tư Đồ, là Ngao Thịnh, dù ngươi làm bất cứ việc gì vì bọn họ thì ta cũng không trách ngươi, bởi ngươi cũng có chỗ khó của mình… Nhưng vì sao ngươi lại cứu ta?" – Hạ Lỗ Minh lạnh lùng nhìn Tương Thanh – "Ta thà nghĩ rằng cùng một Thanh trong trẻo mà lạnh lùng ôn nhu chết đi, cũng không muốn chỉ vì một cái chớp mắt lại ôm hận với ngươi và sống sót, đó là nỗi hận cả một đời người, ngươi có hiểu hay không?"

Tương Thanh nhìn Hạ Lỗ Minh rất lâu, sau đó mới thở dài bảo rằng – "Bảo trọng!" – và rồi xoay người bỏ đi.

Bên trong hoàng thành, bởi vì Ngao Thịnh xử lý mọi việc rất thỏa đáng nên cục diện hỗn loạn nhanh chóng được vãn hồi. Các đại thần được đưa về phủ an toàn, toàn bộ phản quân bị bắt giữ. Ngao Thịnh phái ra một số lượng lớn quân trấn giữ hoàng thành, toàn thành hạ lệnh giới nghiêm. Suốt đêm, các binh sỹ dọn dẹp thi thể, cọ rửa đường phố. Đến lúc bình minh, khi dân chúng ra khỏi cửa thì chỉ thấy dấu vết hư hại, riêng phần thi thể và máu tanh thì hoàn toàn không có.

Lúc Tiểu Hoàng được Mộc Lăng hộ tống về phủ thì Tư Đồ đã tắm gội sạch sẽ và đang đợi y. Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng, vỗ về vai y – "Có mệt không hở?"

Tiểu Hoàng cọ nhẹ vào vai Tư Đồ – "Không sao đâu!"

Mấy ngày sau đó Ngao Thịnh cho đổi toàn bộ cấm quân thành thân tín của mình, chính thức nắm lấy binh quyền.

198. Chương 99: Huynh Đệ Tương Tàn

Đêm hôm ấy Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh cùng đến tham gia thọ yến của hoàng đế. Thần Quý xem chừng làm việc cũng rất hiệu quả, bày được mấy bàn tiệc ngay giữa ngự hoa viên, mời tất cả các vương công đại thần đến dự. Yến hội thế này thật khiến người ta có cảm giác như thể một đại gia tộc đang tụ hội cùng nhau. Hoàng đế có vẻ rất ưng lòng, sau khi buông một câu "Con ta có năng lực đấy." liền nhập tiệc. Ngồi cùng mâm với hoàng đế là Ngao Thịnh, Thần Quý, Hạ Viêm Quảng, Hạ Lỗ Minh, và hiển nhiên là có cả Tiểu Hoàng nữa.

Sự yêu thích mà hoàng đế dành cho Tiểu Hoàng là không sao kể xiết, ông ta cứ cười cười nói nói với Tiểu Hoàng, còn không ngừng tiếp thức ăn cho y nữa.

Tư Đồ nấp ở một nơi bí mật gần đó bĩu môi tự nhủ lão già háo sắc nhà ngươi liệu hồn cái tay đấy, dám sờ soạng cục cưng của ông đi, xem ông đây có bẻ răng lão không.

Đương lúc dùng bữa thì Tiểu Hoàng chợt nhỏ giọng nhận xét – "Hương hoa lê thơm quá chừng."

Mọi người đều gật gù đồng tình, vừa nhấm rượu vừa thưởng hoa. Thật ra những lời này Tiểu Hoàng ý muốn nói cho Tư Đồ nghe. Hôm nay hắn có một nhiệm vụ rất quan trọng là phụ trách vấn đề thuốc giải, bởi rất có thể Thần Quý đã hạ mấy thứ thuốc mê này nọ trong rượu và thức ăn. Mới rồi mải lo tức giận, phải đến khi Tiểu Hoàng nhắc thì Tư Đồ mới sực nhớ ra. Hắn liên tục lắc đầu tự mắng mình là đồ vô dụng, sau đó lấy chiếc lọ Mộc Lăng đưa cho từ trong tay áo ra, mở nắp lọ…thế là một cỗ hương thơm tỏa tràn.

Mọi người cảm nhận được hương thơm ấy vờn qua thì rất thoải mái, chén tạc chén thù ra chiều rất vui vẻ, không khí náo nhiệt vô cùng. Rượu quá ba tuần thì đã có mấy vị đại thần uống quá chén mà ngả trái ngả phải. Thần Quý xem chừng cũng đã ngà ngà say, bèn đứng dậy tâu với Hoàng đế – "Phụ hoàng, nhi thần có chút không khỏe trong người, muốn tìm một điện nào đó nghỉ ngơi trong chốc lát."

Hoàng đế gật đầu bảo – "Hôm nay con đã vất vả nhiều rồi, mau đi nghỉ thôi."

Thần Quý rời bàn đi, Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đưa mắt liếc nhìn nhau, xem chừng đã bắt đầu rồi. Tư Đồ nhẩm thử thì thấy bấy giờ đã đúng một canh giờ từ sau khi yến hội bắt đầu, không sai lấy một khắc so với giờ giấc mà Tiểu Hoàng lường trước.

Tại các chốt kiểm soát trọng yếu ngoài thành đều có người của Hắc Vân Bảo mai phục. Tương Thanh và Mộc Lăng cùng mang theo người trấn ngay cửa thành, chỉ thấy cách đó không xa bụi cuốn mịt mù, ấy là hàng ngàn hàng vạn binh mã đang kéo đến. Trong thành, các cấm vệ quân cũng lặng lẽ thay ca, tất đều đổi thành người của Hạ Viêm Quảng. Có vài người cảm thấy chuyện sao mà kỳ lạ, những muốn đi bẩm báo cũng bị sát hại ngay.

Sau đó Thần Quý rời khỏi cung, được phó tướng hộ tống rời khỏi thành, thay đổi giáp phục, mang theo binh khí rồi chễm chệ trên lưng ngựa dẫn đại đội nhân mã áp sát hoàng thành. Thủ vệ trong thành trở tay không kịp, mà cũng chả làm sao phân biệt được ai là quân giữ thành ai là quân phản loạn. Huống hồ chi kẻ dẫn đầu kia chính là Nhị hoàng tử Thần Quý nên nhất thời họ không biết phải làm sao cả. Trong một khoảng thời gian ngắn, hoàng thành xảy ra chém giết khắp tứ bề, lửa bốc ngùn ngụt tận trời cao. May mắn sao Thần Quý vốn chỉ có ý định đoạt ngai vị chứ không phải muốn hủy hoại hoàng thành, thời điểm này lại là lúc nửa đêm nên dân chúng đều sợ đến mức trốn kỹ trong nhà không dám ló ra, nếu không thì mức độ nguy hại còn đến chừng nào.

Cuối cùng cũng có mấy quân binh chạy vào hoàng cung bẩm tấu. Hoàng đế đang giữa cuộc vui thì Văn Xương Minh dẫn theo hai binh sỹ mình đầy máu tươi ùa vào – "Hoàng thượng, nguy rồi, có người tấn công thành."

Tiểu Hoàng chăm chú theo dõi vẻ mặt của hoàng đế, thấy rõ lúc ông ta nghe tin thì chả lấy gì làm giật mình, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên, sau đó mới bày ra bộ dáng giật mình – "Cái gì?"

"Có…có người tạo phản." – Tên binh sỹ rống lên – "Đã sắp đánh đến hoàng cung rồi."

"Là kẻ nào to gan như thế?" – Hạ Lỗ Minh đập vỡ chén rồi đứng bật dậy thét to một tiếng, không thèm đợi binh sỹ kia trả lời đã chắp tay bảo với hoàng đế – "Bệ hạ, vi thần dẫn quân đi dẹp bọn phản tặc này. Dám tác loạn ngay trong đại thọ của Hoàng thượng, quả đúng là đáng tội tru di!" – Nói xong liền mang binh khí cùng Khâu Minh Phiền và mấy võ tướng xông ra.

Hoàng đế vẫn bình tĩnh theo dõi, thấy mấy người kia đã đi rồi bèn bảo với tên quan văn đang run như cầy sấy – "Đều uống rượu tiếp đi."

Tiểu Hoàng hiểu rõ lão hoàng đế sớm đã biết tỏng mọi chuyện, hay nói cách khác thì chuyện này cũng nằm trong sự tính toán của lão thôi. Nhưng lão lại không chuẩn bị gì cả, rốt cuộc là vì sao chứ? Đúng lúc còn đang hoang mang thì hoàng đế lại rót một chén rượu cho y – "Đừng lo lắng, mấy chuyện thế này ta đã trải qua nhiều lần lắm rồi…Chả có việc gì đâu."

Tiểu Hoàng gật đầu đón lấy chén rượu và nhấp một ngụm, mắt khẽ thoáng đưa về phía Ngao Thịnh. Ngao Thịnh cũng tiếp tục nốc rượu, nhưng hình như không mấy yên lòng.

…

Hạ Lỗ Minh cùng Khâu Minh Phiền và các võ tướng ra khỏi hoàng cung, đang dự tính lên ngựa đi triệu tập người của mình nhưng tất thảy đều sớm đã bị người do Hạ Lỗ Minh an bài giết sạch. Hạ Lỗ Minh thừa lúc

Khâu Minh Phiền đang chờ hầu cận liền vung đao đâm lén sau lưng ông ta. Sau đó chợt có nhân mã của Hạ gia ào ạt xông ra từ bốn phía, mang tất cả các võ tướng diệt trừ.

"Ngươi…" – Khâu Minh Phiền tuy rằng không ưa gì Hạ Viêm Quảng, nhưng Hạ Lỗ Minh lúc thường ngày vốn là người chính trực, không mấy mưu mô xảo trá, vậy nên vẫn làm ông ta có cảm tình mấy phần. Chẳng ngờ hôm nay thần tình khí chất lại thay đổi đến thế này, thật khiến người ta không sao nói nên lời.

Đúng lúc này có một viên phó tướng thừa lúc rối loạn mà thoát thân, vội vàng quay trở lại bẩm báo – "Hạ Lỗ Minh tạo phản, Hạ Lỗ Minh cũng tạo phản rồi."

Trong hoàng cung bấy giờ vẫn còn cấm quân, vốn đều là thân tín của hoàng đế. Bọn họ tập trung hết lại, cố sống cố chết thủ chặt cửa thành.

Hạ Lỗ Minh một mặt ra lệnh công thành, mặt khác quay đầu ngóng chờ, quả nhiên nhân mã của Thần Quý đang đuổi dần đến nơi.

Lại nói đến Hạ Viêm Quảng ở ngự hoa viên. Lúc bấy giờ ông ta đang đứng ngồi không yên, tay cầm chặt thanh trủy thủ giấu trong ống tay áo, lòng phập phồng chờ đợi Hạ Lỗ Minh hợp quân cùng Thần Quý tiến vào hoàng cung thì ông ta sẽ dùng dao uy hiếp hoàng đế, sau đó lệnh cho kẻ dưới quyền giết Ngao Thịnh trước, rồi kế sẽ bức hoàng đế thoái vị nhường ngôi cho Thần Quý…Đương nhiên ông ta cũng sớm bàn tính với Hạ Lỗ Minh rồi. Chờ đến khi binh quyền đã đến tay thì hai người sẽ ám sát Thần Quý, cướp lấy giang sơn xã tắc.

Nhưng rõ ràng theo tính toán thì Hạ Lỗ Minh sẽ sớm quay trở lại, thế mà không hiểu sao mãi vẫn lặng lẽ không chút động tĩnh.

Đang lúc lo lắng không thôi thì tên phó tướng kia quay lại, vừa chạy vừa hét – "Hoàng thượng, không xong rồi, đến Hạ Lỗ Minh cũng tạo phản."

Lời vừa nói ra thì mọi người đều sợ đến ngẩn ra. Đột nhiên, Hạ Viêm Quảng rút thanh chủy thủ ra, xông đến áp sát vào hoàng đế. Ông ta cười lạnh – "Lui hết ra phía sau! Không ai được đến đây!" – Ngay lập tức những tên thủ hạ của ông ta cũng ập vào.

Tiểu Hoàng được Ngao Thịnh kéo lại phía sau, Ngao Thịnh đón lấy kiếm do thủ vệ dâng lên, tức giận bảo với Hạ Viêm Quảng – "Hạ Thái sư, ngươi dám uy hiếp hoàng thượng ư…Thì ra là thế, thực chất Hạ gia ngươi và Thần Quý đã sớm mưu tính cả rồi, là muốn nhân đêm nay mà tạo phản…ngươi đáng tội gì chứ?"

Lúc này các tùy tùng của Ngao Thịnh cùng cầm binh khí bước đến, cả cấm quân cũng tham chiến, bao vây lấy Hạ Viêm Quảng. Thật ra bản thân Hạ Viêm Quảng cũng có hơi chút sợ hãi, lòng thầm nghĩ chả biết bọn Hạ Lỗ Minh đang mò mẫm cái khỉ gì mà giờ này còn chưa thấy mặt mũi đâu.

Ngay khi ấy, Tư Đồ từ chỗ nấp bí ẩn của mình phóng một chiếc lá cây ra, đập trúng vào cổ tay của Hạ Viêm Quảng khiến ông ta chùn tay. Ngao Thịnh tinh mắt thấy được, tung ngay một cước đá văng ông ta, sau đó cầm kiếm xông tới lấy mạng đối phương.

Hạ Viêm Quảng thân vong ngay tức thì. Tư Đồ nhìn thấy thân thể Tiểu Hoàng run lẩy bẩy thì có phần tức giận trong lòng. Tên tiểu quỷ Ngao Thịnh này gấp gáp cái gì vậy? Hạ gia sớm muộn gì cũng chỉ có đường chết, cần gì phải giết người ngay trước mặt Tiểu Hoàng chứ. Hắn thật muốn nhào ra ôm tiểu hài tử để an ủi, xem thử y có sợ hãi gì không.

"Bắt tất cả người của Hạ Viêm Quảng lại." – Ngao Thịnh vừa ra lệnh thì cấm vệ quân lẫn tùy tùng của hắn đã giải quyết gọn ghẽ nhóm người kia.

Ngao Thịnh vội vàng đỡ hoàng đế ngồi xuống – "Phụ hoàng thất kinh rồi."

Hoàng đế thở hắt ra một hơi, sau đó khoát tay – "Đừng lo!"

Đương lúc nói chuyện thì lại có thủ vệ chạy đến bẩm báo, nói là cửa thành sắp không giữ được nữa, xin hoàng thượng mau định đoạt.

"Phụ hoàng, để nhi thần đi." – Ngao Thịnh tâu – "Dẫu nhi thần chỉ đơn thân độc mã thì cũng muốn bắt hết đám phản tặc kia lại."

Hoàng đế gật đầu lấy ra một đạo lệnh bài – "Ở thành Nam còn có quân doanh, nơi ấy trú hơn mười vạn tinh binh, ngoại trừ lệnh bài này thì không ai có thể điều động được. Con mau điều chúng đến đây đi."

"Dạ!" – Ngao Thịnh nhận lệnh bài và dặn dò thủ hạ – "Bảo hộ cho Hoàng thượng và các vị đại quan." – sau đó ra khỏi cửa.

Nhóm thủ vệ dưới tay nhận mệnh, hộ tống hoàng đế trở về đại điện và canh giữ bên ngoài. Tiểu Hoàng gật đầu với Tư Đồ đang nấp trong tối một cái, Tư Đồ liền đi theo Ngao Thịnh. Quả nhiên Hạ Lỗ Minh ở cửa thành sắp phá được phòng tuyến, vậy Ngao Thịnh biết ra bằng lối nào đây. Tư Đồ đáp xuống bên trong viện, mang theo Ngao Thịnh phi thân theo hướng tường thành, nơi ấy có hơn trăm cao thủ Hắc Vân bảo, hết thảy đều cưỡi ngựa chờ sẵn. Những người này đều do Tư Đồ gọi đến, công phu vô cùng cao cường.

Tư Đồ dặn dò họ – "Hộ tống Thái tử đến đại bản doanh phía thành Nam." – Các cao thủ Hắc Vân Bảo lĩnh mệnh và vội vàng đưa Ngao Thịnh đi.

Tư Đồ lắc đầu rồi phi thân trở lại hoàng cung, lúc đến cửa cung thì thấy những người thủ thành đang rơi vào thế hạ phong. Hắn thản nhiên bảo – "Mở cửa!"

Mấy người giữ thành kia bị Tư Đồ làm cho hoảng sợ, chỉ kịp thấy Tư Đồ hơi vung tay, và rồi một tấm lưới màu đen nháng qua, dần dần toát ra hàn khí, khiến cho mảnh lưới mềm oặt trong phút chốc hóa thành một lưỡi đao bằng băng, lớn chừng bốn thước.

"Hắc Kim Hầu!" – một người có kiến thức vội hét lên – "Là Hắc Vân bảo chủ, là Tư Đồ bang chủ."

Mấy người ấy đều ngoảnh lại ngó Tư Đồ, như thể bắt được một niềm hy vọng vậy. Tư Đồ liếc nhìn họ và lạnh lùng buông lời – "Mở cửa! Sau đó chạy được bao xa thì chạy, nấn ná thì sẽ bỏ mạng ngay tại đây."

Mấy thủ vệ nhìn nhau, sau đó vất hết binh khí và bỏ chạy về phía hoàng cung.

Đám binh lính vừa đào tẩu thì thì cửa thành cũng mở ra…Hạ Lỗ Minh và Thần Quý chỉ thấy giữa đôi cửa thành sừng sững không có lấy bóng dáng một binh sỹ nào, chỉ có độc nhất một hắc y nhân tóc dài, ngũ quan sắc bén tinh nhạy, từ trên người toát ra một cỗ tà khí lạ lùng, lại cầm trên tay một thanh trường đao lạnh cứng.

"Là kẻ nào?" – Thần Quý nhíu mày lớn giọng hỏi, chợt nghe Hạ Lỗ Minh bên cạnh hít hơi lạnh – "Hoàng tử, hắn là Tư Đồ." – Hạ Lỗ Minh bảo – "Chỉ e là có biến rồi…"

Thần Quý khẽ nhíu mày. Ai mà chẳng biết Tư Đồ là tình nhân của Hoàng Bán Tiên, và cũng là người cùng phe với Ngao Thịnh. Bây giờ hắn xuất hiện ở đây, chứng tỏ Ngao Thịnh vốn đã có sự chuẩn bị rồi…Nhưng mà ngôi vị Hoàng đế đã ở ngay trước mắt khiến cho y không sao giữ nổi kiên nhẫn. Thế là y phất tay – "Cần gì biết hắn là ai, dù lợi hại đến mấy thì cũng chỉ có một thân một mình, có địch nổi mười vạn đại quân của ta không? Mau, xông lên cho ta!"

Dứt lời liền vung tay ra hiệu cho tướng tiên phong phi ngựa lên trước.

Tư Đồ nhếch mép cười lạnh, nâng Hắc Kim Hầu lên đối phó với quân tiên phong kia. Trong một khoảnh khắc, hàn quang bắn ra tứ phía, huyết bay tung trời.

Hạ Lỗ Minh và Thần Quý kinh hãi nhìn thấy chỉ trong chớp mắt mà cả ngàn quân tiên phong cùng chiến mã đều đã bỏ mình. Ấy là Tư Đồ còn hạ thủ lưu tình, chỉ chém bị thương thôi chứ chưa giết.

"Hoàng tử, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt." – Hạ Lỗ Minh cảm nhận được điều quái lạ, xem chừng là họ đã sập bẫy bèn đề nghị Thần Quý mau rút lui.

Thần Quý lúc bấy giờ mới thấy sợ, lại chợt nhớ khi trước đã từng có dịp cùng Thụy Vương giáp mặt Tư Đồ ở Hạc Minh sơn trang. Có điều khi ấy chỉ là đứng từ xa mà nhìn, mà y cũng nào dám đối mặt với Tư Đồ chứ…quả nhiên hắn là một Tu la ác quỷ.

"Lui!" – Thần Quý ra lệnh cho thuộc hạ lui binh, nhằm theo hướng cửa thành phía Bắc mà chạy, dự định trốn về phương bắc. Nhưng vừa quay đầu thì thấy cả cửa thành bắc lẫn cửa thành nam đều có đại binh đang xông vào.

"Quả nhiên là có mai phục." – Hạ Lỗ Minh than thầm trong bụng, đang định mở đường máu thoát thân thì nhân mã của hắn đã bị đối phương chia cắt. Thần Quý làm gì biết võ công, chẳng mấy chốc đã rơi vào tay địch. Hạ Lỗ Minh thấy Ngao Thịnh đang dẫn quân từ xa tiến về phía cửa Nam thì biết rằng ngày chết của mình đã đến rồi.

Hạ Lỗ Minh dù gì cũng từng kinh qua trăm trận, bèn liều mình tìm đường chạy, qua được vài trạm thì đã trúng thương nghiêm trọng. Hắn thấy trước mắt có nguy cơ bị bắt, đã chủ định tự sát để tránh chịu nhục. Nhưng rồi hắn nghĩ đến Tương Thanh thì trong lòng không nỡ. Hắn nhủ thầm nếu mình cố liều thoát được, chạy đến phương Bắc tích tụ lực lượng, nói đâu chừng sẽ có thể đoạt lại Thanh. Đúng vào lúc khó khăn muôn trùng ấy thì có một bóng người chợt lóe lên trong không trung, bắt lấy vai hắn, đưa hắn bay bổng lên trời.

Hạ Lỗ Minh cảm thấy được mình đang được nhấc lên, đề lực mấy lần thì đã cách xa vài trượng, tiến thẳng về phía cửa thành. Trong lòng hắn kinh ngạc lắm, chẳng biết là ai có khinh công cao đến thế. Hắn ngước mắt nhìn lên, vừa thấy thì…sửng sốt muôn phần.

Mấy binh sỹ đang định đuổi theo thì có tiếng Mộc Lăng vang lên – "Mấy tên tép riu ấy thì đừng quan tâm, mau bắt bọn chủ lực kìa."

Thế là quân binh vội tập trung truy kích đại bộ phận phản quân. Quân phiến loại thấy tướng soái đã xuống ngựa thì cũng nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng theo.

Ngao Thịnh ngồi trên lưng ngựa, cứ mãi nhìn chằm chằm hai bóng người đã đào tẩu, nhíu chặt hai mày, đang tính gọi người đuổi theo thì chợt thấy sau lưng phát lạnh. Hắn xoay mặt lại, thấy Tư Đồ đứng cách mình không xa. Vừa đụng phải ánh mắt kia thì Ngao Thịnh đã sởn hết gai ốc, đành buông tay, ra lệnh cho thủ hạ – "Tốc chiến tốc thắng, phân chia lực lượng một phần giúp dân chúng cứu hỏa, một phần truy kích bọn phản quân đã đào thoát, số còn lại tăng cường trấn thủ hoàng thành."

Các tướng sỹ nhận mệnh lui xuống. Ngao Thịnh nhìn Thần Quý đang bị trấn áp, lạnh lùng cười bảo – "Theo ta đi gặp phụ hoàng."

…

Tại một cánh rừng ở ngoại ô có một chiếc xe ngựa cùng mấy xa phu đang chờ.

Hạ Lỗ Minh cảm nhận được người cứu mình buông nhẹ tay ra, sau đó bản thân ngã xuống đất, và rồi một bóng người đáp xuống trước mắt mình…Người ấy bỏ đi bộ bạch y, thay vào một thân hắc y nhìn có vẻ hơi xa lạ. Trên bả vai y vẫn thấy rõ mồn một vết thương còn đang rướm máu, mặt mày tái nhợt, toàn thân đều toát mồ hôi lạnh.

Hạ Lỗ Minh nhìn Tương Thanh đang đứng trước mặt mình, há hốc mồm sửng sốt một lúc lâu, rồi đột nhiên mỉm cười. Đợi đến khi nụ cười tắt lịm thì mới hỏi – "Thật ra ngươi là ai?"

Tương Thanh trầm mặc trong chốc lát rồi đáp – "Phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, Tương Thanh."

Hạ Lỗ Minh gật đầu, bộ dáng vỡ vạc ra nhiều điều – "Là vị phó bang chủ công phu cao nhất, cũng là kẻ thần bí nhất, cao thủ xếp hàng thứ ba trong thiên hạ… A…thì ra là thế đấy."

Tương Thanh nhìn cỗ xe ngựa phía sau Hạ Lỗ Minh – "Bọn họ có thể bảo hộ ngươi an toàn đến Mạc Bắc."

Hạ Lỗ Minh ngồi im tại chỗ không động đậy, thật lâu sau mới lên tiếng – "Không giết ta, ngươi ắt sẽ hối hận."

Tương Thanh gật đầu – "Ta biết ngươi hận ta. Ta hại chết cả nhà ngươi, ngươi hận ta cũng đúng thôi."

"A…" – Hạ Lỗ Minh lắc đầu mỉm cười – "Ta không hận ngươi hại chết cả nhà ta. Ta và phụ thân mưu đồ tạo phản, thành thì là vua làm chúa, bại thì phải diệt môn. Chúng ta sớm đã chuẩn bị tâm lý cả rồi, nên ta chưa từng nghĩ đến việc sẽ trách ai cả."

Tương Thanh hơi cau mày nhìn Hạ Lỗ Minh.

"Mỗi người thờ một chủ, kẻ ngươi nguyện trung thành là Tư Đồ, là Ngao Thịnh, dù ngươi làm bất cứ việc gì vì bọn họ thì ta cũng không trách ngươi, bởi ngươi cũng có chỗ khó của mình…Nhưng vì sao ngươi lại cứu

ta?" – Hạ Lỗ Minh lạnh lùng nhìn Tương Thanh – "Ta thà nghĩ rằng cùng một Thanh trong trẻo mà lạnh lùng ôn nhu chết đi, cũng không muốn chỉ vì một cái chớp mắt lại ôm hận với ngươi và sống sót, đó là nỗi hận cả một đời người, ngươi có hiểu hay không?"

Tương Thanh nhìn Hạ Lỗ Minh rất lâu, sau đó mới thở dài bảo rằng – "Bảo trọng!" – và rồi xoay người bỏ đi.

Bên trong hoàng thành, bởi vì Ngao Thịnh xử lý mọi việc rất thỏa đáng nên cục diện hỗn loạn nhanh chóng được vãn hồi. Các đại thần được đưa về phủ an toàn, toàn bộ phản quân bị bắt giữ. Ngao Thịnh phái ra một số lượng lớn quân trấn giữ hoàng thành, toàn thành hạ lệnh giới nghiêm. Suốt đêm, các binh sỹ dọn dẹp thi thể, cọ rửa đường phố. Đến lúc bình minh, khi dân chúng ra khỏi cửa thì chỉ thấy dấu vết hư hại, riêng phần thi thể và máu tanh thì hoàn toàn không có.

Lúc Tiểu Hoàng được Mộc Lăng hộ tống về phủ thì Tư Đồ đã tắm gội sạch sẽ và đang đợi y. Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng, vỗ về vai y – "Có mệt không hở?"

Tiểu Hoàng cọ nhẹ vào vai Tư Đồ – "Không sao đâu!"

Mấy ngày sau đó Ngao Thịnh cho đổi toàn bộ cấm quân thành thân tín của mình, chính thức nắm lấy binh quyền.

199. Chương 100

Chương 100 | Trận đánh cuối cùng

– Tối hậu nhất dịch –

Phong ba của phản loạn chỉ trong một đêm ngắn ngủi đã giải quyết gọn ghẽ. Hạ Viêm Quảng bị Ngao Thịnh giết chết, Hạ Lỗ Minh tháo chạy. Đám phó tướng nhất loạt đều bị trảm thủ, Thần Quý bị giam hãm vào một tòa lãnh cung tĩnh mịch sâu hun hút trong hoàng cung, nhốt vào trong một gian phòng nhỏ giữa một tiểu viện, suốt đời này cũng đừng hòng bước ra ngoài được nửa bước.

Giờ đây phản loạn đã qua đi, trong lòng của các đại thần trong hoàng cung đều đã tính toán, rằng ngôi vị hoàng đế kia ngoại trừ Ngao Thịnh ra thì không còn ai khác thâu tóm được nữa. Do đó tất cả đều đối xử với Ngao Thịnh cực kỳ tốt đẹp. Còn hoàng đế, gần đây ông ta đóng cửa phòng không ra ngoài, bảo rằng đêm hôm ấy do bị Thần Quý chọc giận nên bệnh cũ tái phát, khăng khăng dưỡng bệnh trong cung không chịu gặp người ngoài. Nhanh chóng, hoàng thành lấy lại vẻ tĩnh lặng, tất cả mọi người đều đang im lìm chờ đợi ngày tân hoàng đăng cơ đến.

Nhưng dưới bộ mặt bình tĩnh bên ngoài kia, sóng gió thật ra đã cuộn trào dữ dội. Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đều không tin rằng hoàng thượng sẽ nhường bước thoái lui, chỉ là không biết nước đi tiếp theo của ông ta là gì, cho nên đều im lặng quan sát mọi đổi thay.

Lại qua thêm mấy ngày nữa, một lời đồn đại lại nổi lên trong hoàng thành, nói rằng thái tử đương triều Ngao Thịnh cũng không phải là đứa con ruột thịt của hoàng thường… Năm xưa lúc Hoàng Hà Long Vương Ngao Kim Long chăm sóc cho hắn thì đã tráo đổi, Ngao Thịnh chính là con trai của Ngao Kim Long.

Ngay từ đầu, Ngao Thịnh cũng bỏ qua không màng đến, có điều càng truyền tụng thì càng trở thành lạ lùng, cái gì cũng có, mọi người bắt đầu nghĩ rằng không ổn rồi.

"Chắc chắn là có kẻ ra ngoài phao tin." – Ngao Thịnh ra chiều bất mãn mà nói – "Không biết là xuất phát từ mục đích nào nữa."

Tiểu Hoàng suy nghĩ một láy, nói – "Bây giờ kẻ có khả năng tranh giành ngôi hoàng đế với Thịnh Nhi, do đó mà phao tin đồn này ra ngoài chỉ có thể là một người mà thôi."

"Hoàng đế?" – Tư Đồ hỏi.

"Phải" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Chỉ là không biết ý định sau cùng của ông ta là gì."

Đang khi trò chuyện, có người từ trong hoàng cung đến truyền khẩu dụ, bảo rằng hoàng đế cho gọi Ngao Thịnh và Hoàng Bán Tiên vào cung nghị sự.

"Coi ra lại phiền toái rồi đây." – Tư Đồ mất hứng bĩu môi, hắn đang tính chuyện ôm lấy Tiểu Hoàng mà ôn tồn một lúc, rồi cùng ăn một bữa cơm đấy mà.

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh khởi hành vào trong cung. Tư Đồ lặng lẽ bám theo sau, tưởng muốn nhìn lão hoàng đế kia đang đùa cợt chuyện quái gì nữa. Mộc Lăng ở nhà chăm sóc cho Tương Thanh. Vì đang lúc bị thương mà còn vận nội lực mất một hồi, thương tích của Tương Thanh càng trở nặng thêm. Chuyện của y khiến cho Mộc Lăng gấp gáp đến giậm chân.

"Đưa nhân mã của Hạ Lỗ Minh đến Mạc Bắc chưa?" Đột nhiên Tương Thanh hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhìn Tương Thanh một lát, ngồi xuống bên giường mà nói – "Đi được nửa đường, Hạ Lỗ Minh giết chết tất cả ngựa phu và người khác, còn bản thân gã đi đâu thì không ai hay biết."

Tương Thanh cau mày, giật đầu – "Ừ."

Mộc Lăng tỏ vẻ bất đắc dĩ dọn dẹp lại hòm thuốc, mỉm cười vơi Tương Thanh – "Ngươi đó nha, sau này đừng có để tâm tới mấy chuyện vặt vãnh này nữa, nên hồ đồ một chút đi."

Tương Thanh gật đầu, cười cười.

—

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh tới Hoàng cung, chỉ thấy tất thảy văn võ đại thần đều mang bộ mặt chẳng lành, nơm nớp sợ hãi đứng trong đó, như thể có chuyện gì lớn lắm đã xảy ra không bằng.

"Nhi thần tham kiến hoàng thượng." – Ngao Thịnh hành lễ với hoàng đế, thấy hoàng đế khẽ gật đầu – "Thịnh Nhi, nhìn tấm thiếp này." – Đoạn, đưa tấm thiếp cho nội thị, nội thị bước xuống đài đưa tấm thiếp đó cho Ngao Thịnh. Ngao Thịnh vừa mở ra nhìn thì cau mày một chút – "Tô Mẫn ở Nam Quốc tạo phản?"

Thật ra trong lòng Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đã biết trước từ lâu, nhất cử nhất động của Tô Mẫn đều là do bọn họ sắp xếp. Tiểu Hoàng nhìn sắc mặt của hoàng đế, nước đi này có vẻ như ngoài sự dự tính của ông ta. Có điều cũng phải, từ khi hai bên bắt đầu tranh đấu đến nay vẫn chỉ có hoàng thượng ra chiêu, còn phía của Tiểu Hoàng thì đón đỡ. Bất quá, Tiểu Hoàng lần đầu chủ động xuất kích, nom hoàng đế dường như có một chút mịt mờ.

"Ả Tô Mẫn ở Nam Quốc này từ xưa đến nay vẫn rất an phận, có điều thật sự ả không hề thích ta…" Hoàng đế trầm mặc một hồi, nói – "Thịnh Nhi có ý kiến gì không?"

Ngao Thịnh suy nghĩ một hồi rồi thưa – "Tô Mẫn cầm quân chắc chắn biết được tình hình về khí hậu, không thể cầm cự lâu dài."

Hoàng đế gật đầu, đưa mắt sang các vương công đại thần, nói – "Mấy hôm trước đây hoàng thành vừa trải qua một cơn bạo kiếp, bây giờ nguyên khí còn chưa phục hồi, các ngươi nói đi, ai đi đánh trận này là tốt nhất?"

Chúng vương công đại thần hai mặt nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng đưa mắt về phía Ngao Thịnh và Tiểu Hoàng. Hoàng đế vừa thu ánh mắt nhìn tất cả mọi người lại, hỏi – "Hoàng Thái phó có kế sách gì hay không?"

Tiểu Hoàng nhìn sang hoàng đế mà cười – "Chi bằng hoàng thượng ngự giá thân chinh."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngơ ngác. Ngay cả hoàng thượng cũng sửng sốt, sau đó vỗ chân bắt đầu cười ha hả, vừa cười vừa ho sù sụ – "Ha ha, Hoàng thái phó đã để mắt trẫm như thế, trẫm chỉ sợ rằng đến đao còn cầm không xong nữa thôi."

Có mấy vị quan văn vốn luôn luôn không phục Hoàng Bán Tiên tuổi còn nhỏ như vậy mà được quá nhiều ân sủng, bọn họ sớm đã nảy lòng đố kị, hôm nay đã chờ được cơ hội tới nên nhất loạt lên tiếng chỉ trích – "Hoàng thái phó sao có thể nói đùa ngoài miệng như vậy được?"

Tiểu Hoàng nhìn lại bọn họ, không một nét hoang mang nào, y chỉ cười – "Đêm hôm qua ta trông tinh tượng, chân long thiên tử sắp tới sẽ rời khỏi Hoàng thành mà đi về phía nam… Thiên ý không thể nào trái, cho nên ta nghĩ, hoàng thượng còn đang độ tráng niên, tiêu diệt một phản tặc có gì là không được đâu? Hay là các vị đại thần nghĩ hoàng thượng không còn đánh trận được?"

"Ơ…" – Đám đại thần kia đều im thin thít không nói được câu gì nữa. Bụng dạ bọn họ thầm than, đừng xem Hoàng Bán Tiên kia bình thường hiền lành như thỏ con, quả thật đúng là lợi hại, không dễ đùa vào được đâu.

Trên đời này vĩnh viễn không thiếu những kẻ biết trông mặt mà gửi lời, ngả theo chiều gió lại biết vuốt mông ngựa. Chẳng mấy chốc sau đã có mấy đại thần thông minh đề nghị – "Chi bằng hãy để Thái tử đi, Thái tử rồi đây cũng sẽ thành chân long Thiên tử, như vậy sẽ không vi phạm vào thiên ý, hơn thế nữa Thái tử điện hạ văn võ toàn tài, tất nhiên sẽ mã đáo thành công, thuận lợi san bằng quân phản loạn."

Hoàng thượng gật đầu nhìn sang Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi, ngươi nghĩ sao?"

Ngao Thịnh hành lễ với hoàng thượng – "Nhi thần nguyện vì phụ hoàng phân ưu."

"Tốt lắm." – Hoàng Thượng gật đầu – "Nhân mã ngươi cứ việc chọn lựa, đi nhanh về nhanh!"

"Vâng." – Ngao Thịnh lĩnh mệnh rồi lại thưa – "Phụ hoàng, nhi thần muốn Hoàng thái phó làm quân sư của con."

Hoàng thượng cười, nói – "Trông Hoàng thái phó có vẻ như không chịu nổi ngựa xe mệt nhọc, hay là bỏ đi, văn võ bá quan ở kia ngươi muốn chọn ai thì chọn. Về Hoàng thái phó, nghe nói y tinh thông kinh sử, dạo gần đây trẫm có một vài việc cần thỉnh giáo…."

Ngao Thịnh đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng – Lão cáo già này hẳn là muốn giữ Tiểu Hoàng lại làm con tin, may mà Tiểu Hoàng từ trước đó đã liệu trước rồi.

Trở về phủ thái tử, tất cả mọi người cùng hội họp lại để bàn thảo, Ngao Thịnh đã chọn lựa được binh tướng tinh nhuệ để chuẩn bị sáng mai ra khỏi thành. Tiểu Hoàng thấy hắn dường như có gì đó sốt ruột bèn hỏi han – "Thịnh Nhi, gấp gáp như vậy làm gì?"

Ngao Thịnh lắc đầu, nói – "Chậm trễ tất sinh biến." – Mộc Lăng bước vào – "Tương Thanh còn chưa được khỏe hẳn, ta đi cùng ngươi."

Ngao Thịnh sửng sốt – "Một mình Thanh ở lại hoàng thành à?"

Mộc Lăng bị hắn chọc cười – "Nhà ngươi gấp rút cái gì hả? Sợ y chạy mất tiêu chăng?"

"Không phải." – Ngao Thịnh lắc đầu quay sang Tiểu Hoàng nói – "Hoàng hoàng, ta sẽ dựa theo đúng kế hoạch của huynh mà hành sự, huynh ở lại hoàng thành phải cẩn thận, nhất là những lúc phụ hoàng tìm tới huynh."

"Yên tâm đi" – Tiểu Hoàng nở nụ cười – "Đệ cũng phải cẩn thận đấy."

Sau đó, Ngao Thịnh đi ra ngoài để kiểm tra binh mã, chuẩn bị những bước cuối cùng để lâm chinh. Tiểu Hoàng và Tư Đồ trở về trong biệt viện.

"Lão quỷ đó lại giở trò ma quái gì nữa đây?" – Tư Đồ hỏi Tiểu Hoàng – "Nghĩ cho cùng thì sẽ không mấy thuận lợi đâu."

Tiểu Hoàng ngồi trên đệm giường, dường như cũng có điều rầu rĩ – "Phải đấy, ta cũng không rõ lắm, chỉ có thể đi từng bước một mà thôi."

Tư Đồ nghiêng người hôn lên má y – "Cũng có thể là lão hoàng đế đã hồ đồ nên làm liều thôi, có điều lần trước Mộc Lăng quan sát sắc khí lão, nói lão không sống qua nửa tháng nữa."

"Thật à?" – Tiểu Hoàng thất kinh – "Ta nhìn ra được cơ thể ông ta không ổn, nhưng không nghĩ tới bệnh đã nguy kịch như vậy rồi…"

"Chỉ cần lão ta chết đi, chẳng phải kiếp số của ngươi sẽ qua hẳn, không phải sao?" – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng đặt lên đùi mình – "Đợi thêm vài ngày nữa là được rồi."

Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày, đột nhiên hỏi Tư Đồ – "Nếu như nói, huynh có người huynh yêu nhất…."

"Còn không phải ngươi à?" – Tư Đồ trợn mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Còn nói nếu như cái gì nữa."

"Giả như không có ta, trước lúc huynh chết, huynh sẽ muốn làm điều gì nhất?" – Tiểu Hoàng nói còn chưa xong câu đã bị Tư Đồ hung dữ nhéo một cái – "Ngươi còn nói nữa!"

Tiểu Hoàng ấm ấm ức ức méo miệng nói – "Ta chỉ hỏi chút xíu thôi mà, đã bảo là nếu như rồi."

"Lời vô ích!" – Tư Đồ trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Không gặp ngươi một ngày thôi ta đã nhớ, hai ngày là phát điên, ba ngày là chết chắc, còn nghĩ ngợi được cái gì hả? Đương nhiên là muốn tìm thấy ngươi."

Tiểu Hoàng khẽ đỏ mặt lên, cọ cọ vào cánh tay Tư Đồ, nhỏ giọng bảo – "Ta đang nghĩ, nếu như hoàng đế thật sự sắp chết, tâm nguyện của ông ta hẳn phải là…. gặp lại Ân Tịch Ly một lần nữa."

"Lão ta muốn thông qua chúng ta để dẫn dụ Ân Tịch Ly?" – Tư Đồ cau mày – "Có điều lão ma quỷ cha của ngươi rất khôn ngoan, không dễ dàng bị khích mà ra mặt như vậy đâu, ngươi chịu nhiều ấm úc như vậy ông ta còn chưa liếc đến ngươi nửa con mắt."

Tiểu Hoàng đưa tay bịt miệng Tư Đồ lại – "Không cho huynh nói bậy."

Tư Đồ gật gù – "Cũng phải ha, đó là cha vợ của ta mà."

Tiểu Hoàng lườm mắt nhìn hắn một cái – "Là cha chồng."

"Ối chà…" – Tư Đồ tươi roi rói – "Nhóc con tạo phản nha." – Tư Đồ đặt Tiểu Hoàng xuống giường rồi hôn – "Để cho ngươi biết rốt cuộc là phải gọi là cha vợ hay cha chồng này!"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ sờ soạng vuốt ve tới lui đến nỗi y phải rúc người lại trốn tránh, cuối cùng phải đè tay hắn lại – "Không cho huynh càn quấy, còn chưa có nói chuyện chính sự xong."

"Nói tiếp đi." – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, hôn lên cổ y.

"Ừm. ta nghĩ cuối cùng ông ta sẽ có thể làm một việc." – Tiểu Hoàng khẽ thở dài – "Nếu thật sự là như vậy thì không xong đâu."

"Chuyện gì?" – Tư Đồ không hiểu.

Tiểu Hoàng nằm sấp bên tai Tư Đồ, thì thầm thì thầm nói qua một lúc. Tư Đồ cau mày – "Chiêu này tuy rằng có tổn hại ông ta một chút, nhưng có điều quả thật là rất độc địa đấy."

Cả đêm dài không nói năng gì, hôm sau Ngao Thịnh chuẩn bị tiếp tục, nhưng nghĩ ngợi một hồi rồi đi một chuyến đến biệt viện của Tương Thanh. Tương Thanh đang thay thuốc, thấy Ngao Thịnh đến thì có chút giật mình.

"Sao lại tự mình thay thuốc?" – Ngao Thịnh cau mày – "Hạ nhân đâu, đi hết chỗ nào rồi vậy? Người đâu!"

"Đừng gọi, chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà." – Tương Thanh đã tự thay thuốc thành quen tay, kéo băng vải đắp lại cho kín.

"Ngươi… chuẩn bị đi tiễn đưa sao?" – Ngao Thịnh nhìn áo khoác Tương Thanh đặt ở bên giường, dường như là muốn sau khi thay thuốc xong xuôi sẽ ra ngoài, nên mới dè dặt hỏi thế.

"Ừm." – Tương Thanh gật đầu, vẻ như không hiểu cho lắm mà ngẩng lên hỏi hắn – "Không phải hôm nay ngươi xuất chinh đó sao?"

"Phải đấy." – Ngao Thịnh mỉm cười – "Ta còn tưởng đâu ngươi sẽ không đi…"

"Đi thôi." – Tương Thanh vừa khoác thêm áo đã dợm đứng dậy, nhưng bị Ngao Thịnh cản lại – "Đừng hấp tấp, thân thể của ngươi chưa khỏe, từ từ dưỡng là được rồi, tiễn ta ngay tại đây cũng như nhau thôi, không phải sao?"

Tương Thanh gật đầu. Hai người bọn họ, một ngồi một đứng, không nói chỉ nhìn nhau.

"Thanh… Ngươi dưỡng bệnh cho thật khỏe đấy, ta sẽ chóng trở về thôi." – Ngao Thịnh thấp giọng bảo.

"Ừ." – Tương Thanh gật đầu, khẽ mỉm cười – "Ngươi phải cẩn thận một chút."

Ngao Thịnh ngả người sang. Cơ thể Tương Thanh căng cứng lại, nhưng y không chút nào tránh né. Ngao Thịnh mừng rỡ, hôn lên khóe môi của Tương Thanh rồi mỉm cười – "Không cho ngươi chạy lung tung đâu đấy nhé, phải ngoan ngoãn ở ngay đây đợi ta về."

Tương Thanh khẽ gật đầu. Ngao Thịnh thỏa lòng, lại nắm lấy bàn tay y hôn lên trên mu bàn tay, xoay người đi mà có gì chẳng nỡ. Không như thường lệ, Tương Thanh thuận theo như vậy khiến Ngao Thịnh rất mãn nguyện. Hắn mặc khôi giáp vào, leo lên lưng ngựa, chợt thấy Tiểu Hoàng vội vàng bước đến.

"Hoàng Hoàng, huynh không cần lo lắng." – Ngao Thịnh cúi xuống nói với Tiểu Hoàng – "Đây là ván cuối cùng, nhất định chúng ta sẽ thắng."

Tiểu Hoàng gật đầu, lấy một phong thư ra giao cho hắn, thì thầm – "Đệ giữ cái này đi."

"Là gì vậy?" – Ngao Thịnh tò mò nhìn qua bề mặt phong thư, nhưng đã bị sáp dán kín lại."

"Ta muốn, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, đệ đều có thể tin tưởng ở ta." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Nếu như thật sự đến lúc không còn nghĩ ra được gì nữa, hãy mở lá thư này mà đọc."

Ngao Thịnh gật đầu, thận trọng cất bức thư trở lại. Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vỗ lên cổ con ngựa hắn đang cưỡi, nhẹ nhàng cất tiếng – "Bảo trọng."

"Vâng." – Ngao Thịnh kéo đầu ngựa một cái, dẫn đại đội nhân mã theo sau, vụt roi khởi hành.

Tiểu Hoàng nhìn Ngao Thịnh hất bụi mù ra đi rồi ngước lên nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, mây dời đổi chóng vánh trên đỉnh đầu…. Đã đến hồi kết thúc rồi sao?

Mười ngày sau, Ngao Thịnh và nhân mã của Tô Mẫn gặp nhau tại Thục Trung. Cùng lúc đó, hoàng thượng lại hạ ra một đạo chiếu thư rất đỗi dị thường, "Hoàng Bán Tiên mới chính là đại hoàng tử thật sự… Là đứa con mà năm xưa Quốc Tướng Ân Tịch Ly đã sinh ra." – Nói theo kiểu của hoàng đế, Ân Tịch Ly, là nữ nhân.

Loáng cái, toàn bộ hoàng thành, thậm chí là cả thiên hạ này, đều nổ tung.

200. Chương 100: Trận Đánh Cuối Cùng

Phong ba của phản loạn chỉ trong một đêm ngắn ngủi đã giải quyết gọn ghẽ. Hạ Viêm Quảng bị Ngao Thịnh giết chết, Hạ Lỗ Minh tháo chạy. Đám phó tướng nhất loạt đều bị trảm thủ, Thần Quý bị giam hãm vào một tòa lãnh cung tĩnh mịch sâu hun hút trong hoàng cung, nhốt vào trong một gian phòng nhỏ giữa một tiểu viện, suốt đời này cũng đừng hòng bước ra ngoài được nửa bước.

Giờ đây phản loạn đã qua đi, trong lòng của các đại thần trong hoàng cung đều đã tính toán, rằng ngôi vị hoàng đế kia ngoại trừ Ngao Thịnh ra thì không còn ai khác thâu tóm được nữa. Do đó tất cả đều đối xử với Ngao Thịnh cực kỳ tốt đẹp. Còn hoàng đế, gần đây ông ta đóng cửa phòng không ra ngoài, bảo rằng đêm hôm ấy do bị Thần Quý chọc giận nên bệnh cũ tái phát, khăng khăng dưỡng bệnh trong cung không chịu gặp người ngoài. Nhanh chóng, hoàng thành lấy lại vẻ tĩnh lặng, tất cả mọi người đều đang im lìm chờ đợi ngày tân hoàng đăng cơ đến.

Nhưng dưới bộ mặt bình tĩnh bên ngoài kia, sóng gió thật ra đã cuộn trào dữ dội. Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đều không tin rằng hoàng thượng sẽ nhường bước thoái lui, chỉ là không biết nước đi tiếp theo của ông ta là gì, cho nên đều im lặng quan sát mọi đổi thay.

Lại qua thêm mấy ngày nữa, một lời đồn đại lại nổi lên trong hoàng thành, nói rằng thái tử đương triều Ngao Thịnh cũng không phải là đứa con ruột thịt của hoàng thường…Năm xưa lúc Hoàng Hà Long Vương Ngao Kim Long chăm sóc cho hắn thì đã tráo đổi, Ngao Thịnh chính là con trai của Ngao Kim Long.

Ngay từ đầu, Ngao Thịnh cũng bỏ qua không màng đến, có điều càng truyền tụng thì càng trở thành lạ lùng, cái gì cũng có, mọi người bắt đầu nghĩ rằng không ổn rồi.

"Chắc chắn là có kẻ ra ngoài phao tin." – Ngao Thịnh ra chiều bất mãn mà nói – "Không biết là xuất phát từ mục đích nào nữa."

Tiểu Hoàng suy nghĩ một láy, nói – "Bây giờ kẻ có khả năng tranh giành ngôi hoàng đế với Thịnh Nhi, do đó mà phao tin đồn này ra ngoài chỉ có thể là một người mà thôi."

"Hoàng đế?" – Tư Đồ hỏi.

"Phải" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Chỉ là không biết ý định sau cùng của ông ta là gì."

Đang khi trò chuyện, có người từ trong hoàng cung đến truyền khẩu dụ, bảo rằng hoàng đế cho gọi Ngao Thịnh và Hoàng Bán Tiên vào cung nghị sự.

"Coi ra lại phiền toái rồi đây." – Tư Đồ mất hứng bĩu môi, hắn đang tính chuyện ôm lấy Tiểu Hoàng mà ôn tồn một lúc, rồi cùng ăn một bữa cơm đấy mà.

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh khởi hành vào trong cung. Tư Đồ lặng lẽ bám theo sau, tưởng muốn nhìn lão hoàng đế kia đang đùa cợt chuyện quái gì nữa. Mộc Lăng ở nhà chăm sóc cho Tương Thanh. Vì đang lúc bị thương mà còn vận nội lực mất một hồi, thương tích của Tương Thanh càng trở nặng thêm. Chuyện của y khiến cho Mộc Lăng gấp gáp đến giậm chân.

"Đưa nhân mã của Hạ Lỗ Minh đến Mạc Bắc chưa?" Đột nhiên Tương Thanh hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhìn Tương Thanh một lát, ngồi xuống bên giường mà nói: "Đi được nửa đường, Hạ Lỗ Minh giết chết tất cả ngựa phu và người khác, còn bản thân gã đi đâu thì không ai hay biết."

Tương Thanh cau mày, giật đầu – "Ừ."

Mộc Lăng tỏ vẻ bất đắc dĩ dọn dẹp lại hòm thuốc, mỉm cười vơi Tương Thanh – "Ngươi đó nha, sau này đừng có để tâm tới mấy chuyện vặt vãnh này nữa, nên hồ đồ một chút đi."

Tương Thanh gật đầu, cười cười.

—

Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh tới Hoàng cung, chỉ thấy tất thảy văn võ đại thần đều mang bộ mặt chẳng lành, nơm nớp sợ hãi đứng trong đó, như thể có chuyện gì lớn lắm đã xảy ra không bằng.

"Nhi thần tham kiến hoàng thượng." – Ngao Thịnh hành lễ với hoàng đế, thấy hoàng đế khẽ gật đầu – "Thịnh Nhi, nhìn tấm thiếp này." – Đoạn, đưa tấm thiếp cho nội thị, nội thị bước xuống đài đưa tấm thiếp đó cho Ngao Thịnh. Ngao Thịnh vừa mở ra nhìn thì cau mày một chút – "Tô Mẫn ở Nam Quốc tạo phản?"

Thật ra trong lòng Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh đã biết trước từ lâu, nhất cử nhất động của Tô Mẫn đều là do bọn họ sắp xếp. Tiểu Hoàng nhìn sắc mặt của hoàng đế, nước đi này có vẻ như ngoài sự dự tính của ông ta. Có điều cũng phải, từ khi hai bên bắt đầu tranh đấu đến nay vẫn chỉ có hoàng thượng ra chiêu, còn phía của Tiểu Hoàng thì đón đỡ. Bất quá, Tiểu Hoàng lần đầu chủ động xuất kích, nom hoàng đế dường như có một chút mịt mờ.

"Ả Tô Mẫn ở Nam Quốc này từ xưa đến nay vẫn rất an phận, có điều thật sự ả không hề thích ta…" Hoàng đế trầm mặc một hồi, nói: "Thịnh Nhi có ý kiến gì không?"

Ngao Thịnh suy nghĩ một hồi rồi thưa – "Tô Mẫn cầm quân chắc chắn biết được tình hình về khí hậu, không thể cầm cự lâu dài."

Hoàng đế gật đầu, đưa mắt sang các vương công đại thần, nói – "Mấy hôm trước đây hoàng thành vừa trải qua một cơn hạo kiếp, bây giờ nguyên khí còn chưa phục hồi, các ngươi nói đi, ai đi đánh trận này là tốt nhất?"

Chúng vương công đại thần hai mặt nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng đưa mắt về phía Ngao Thịnh và Tiểu Hoàng. Hoàng đế vừa thu ánh mắt nhìn tất cả mọi người lại, hỏi – "Hoàng Thái phó có kế sách gì hay không?"

Tiểu Hoàng nhìn sang hoàng đế mà cười – "Chi bằng hoàng thượng ngự giá thân chinh."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngơ ngác. Ngay cả hoàng thượng cũng sửng sốt, sau đó vỗ chân bắt đầu cười ha hả, vừa cười vừa ho sù sụ – "Ha ha, Hoàng thái phó đã để mắt trẫm như thế, trẫm chỉ sợ rằng đến đao còn cầm không xong nữa thôi."

Có mấy vị quan văn vốn luôn luôn không phục Hoàng Bán Tiên tuổi còn nhỏ như vậy mà được quá nhiều ân sủng, bọn họ sớm đã nảy lòng đố kị, hôm nay đã chờ được cơ hội tới nên nhất loạt lên tiếng chỉ trích – "Hoàng thái phó sao có thể nói đùa ngoài miệng như vậy được?"

Tiểu Hoàng nhìn lại bọn họ, không một nét hoang mang nào, y chỉ cười – "Đêm hôm qua ta trông tinh tượng, chân long thiên tử sắp tới sẽ rời khỏi Hoàng thành mà đi về phía nam…Thiên ý không thể nào trái, cho nên ta nghĩ, hoàng thượng còn đang độ tráng niên, tiêu diệt một phản tặc có gì là không được đâu? Hay là các vị đại thần nghĩ hoàng thượng không còn đánh trận được?"

"Ơ…" – Đám đại thần kia đều im thin thít không nói được câu gì nữa. Bụng dạ bọn họ thầm than, đừng xem Hoàng Bán Tiên kia bình thường hiền lành như thỏ con, quả thật đúng là lợi hại, không dễ đùa vào được đâu.

Trên đời này vĩnh viễn không thiếu những kẻ biết trông mặt mà gửi lời, ngả theo chiều gió lại biết vuốt mông ngựa. Chẳng mấy chốc sau đã có mấy đại thần thông minh đề nghị – "Chi bằng hãy để Thái tử đi, Thái tử rồi đây cũng sẽ thành chân long Thiên tử, như vậy sẽ không vi phạm vào thiên ý, hơn thế nữa Thái tử điện hạ văn võ toàn tài, tất nhiên sẽ mã đáo thành công, thuận lợi san bằng quân phản loạn."

Hoàng thượng gật đầu nhìn sang Ngao Thịnh – "Thịnh Nhi, ngươi nghĩ sao?"

Ngao Thịnh hành lễ với hoàng thượng – "Nhi thần nguyện vì phụ hoàng phân ưu."

"Tốt lắm." Hoàng Thượng gật đầu, "Nhân mã ngươi cứ việc chọn lựa, đi nhanh về nhanh!"

"Vâng." – Ngao Thịnh lĩnh mệnh rồi lại thưa – "Phụ hoàng, nhi thần muốn Hoàng thái phó làm quân sư của con."

Hoàng thượng cười, nói – "Trông Hoàng thái phó có vẻ như không chịu nổi ngựa xe mệt nhọc, hay là bỏ đi, văn võ bá quan ở kia ngươi muốn chọn ai thì chọn. Về Hoàng thái phó, nghe nói y tinh thông kinh sử, dạo gần đây trẫm có một vài việc cần thỉnh giáo…"

Ngao Thịnh đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng – Lão cáo già này hẳn là muốn giữ Tiểu Hoàng lại làm con tin, may mà Tiểu Hoàng từ trước đó đã liệu trước rồi.

Trở về phủ thái tử, tất cả mọi người cùng hội họp lại để bàn thảo, Ngao Thịnh đã chọn lựa được binh tướng tinh nhuệ để chuẩn bị sáng mai ra khỏi thành. Tiểu Hoàng thấy hắn dường như có gì đó sốt ruột bèn hỏi han – "Thịnh Nhi, gấp gáp như vậy làm gì?"

Ngao Thịnh lắc đầu, nói – "Chậm trễ tất sinh biến." – Mộc Lăng bước vào – "Tương Thanh còn chưa được khỏe hẳn, ta đi cùng ngươi."

Ngao Thịnh sửng sốt – "Một mình Thanh ở lại hoàng thành à?"

Mộc Lăng bị hắn chọc cười – "Nhà ngươi gấp rút cái gì hả? Sợ y chạy mất tiêu chăng?"

"Không phải." – Ngao Thịnh lắc đầu quay sang Tiểu Hoàng nói – "Hoàng hoàng, ta sẽ dựa theo đúng kế hoạch của huynh mà hành sự, huynh ở lại hoàng thành phải cẩn thận, nhất là những lúc phụ hoàng tìm tới huynh."

"Yên tâm đi" – Tiểu Hoàng nở nụ cười – "Đệ cũng phải cẩn thận đấy."

Sau đó, Ngao Thịnh đi ra ngoài để kiểm tra binh mã, chuẩn bị những bước cuối cùng để lâm chinh. Tiểu Hoàng và Tư Đồ trở về trong biệt viện.

"Lão quỷ đó lại giở trò ma quái gì nữa đây?" – Tư Đồ hỏi Tiểu Hoàng – "Nghĩ cho cùng thì sẽ không mấy thuận lợi đâu."

Tiểu Hoàng ngồi trên đệm giường, dường như cũng có điều rầu rĩ – "Phải đấy, ta cũng không rõ lắm, chỉ có thể đi từng bước một mà thôi."

Tư Đồ nghiêng người hôn lên má y – "Cũng có thể là lão hoàng đế đã hồ đồ nên làm liều thôi, có điều lần trước Mộc Lăng quan sát sắc khí lão, nói lão không sống qua nửa tháng nữa."

"Thật à?" – Tiểu Hoàng thất kinh – "Ta nhìn ra được cơ thể ông ta không ổn, nhưng không nghĩ tới bệnh đã nguy kịch như vậy rồi…"

"Chỉ cần lão ta chết đi, chẳng phải kiếp số của ngươi sẽ qua hẳn, không phải sao?" – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng đặt lên đùi mình – "Đợi thêm vài ngày nữa là được rồi."

Tiểu Hoàng khẽ nhíu mày, đột nhiên hỏi Tư Đồ – "Nếu như nói, huynh có người huynh yêu nhất…"

"Còn không phải ngươi à?" – Tư Đồ trợn mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Còn nói nếu như cái gì nữa."

"Giả như không có ta, trước lúc huynh chết, huynh sẽ muốn làm điều gì nhất?" – Tiểu Hoàng nói còn chưa xong câu đã bị Tư Đồ hung dữ nhéo một cái – "Ngươi còn nói nữa!"

Tiểu Hoàng ấm ấm ức ức méo miệng nói – "Ta chỉ hỏi chút xíu thôi mà, đã bảo là nếu như rồi."

"Lời vô ích!" – Tư Đồ trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng – "Không gặp ngươi một ngày thôi ta đã nhớ, hai ngày là phát điên, ba ngày là chết chắc, còn nghĩ ngợi được cái gì hả? Đương nhiên là muốn tìm thấy ngươi."

Tiểu Hoàng khẽ đỏ mặt lên, cọ cọ vào cánh tay Tư Đồ, nhỏ giọng bảo – "Ta đang nghĩ, nếu như hoàng đế thật sự sắp chết, tâm nguyện của ông ta hẳn phải là… gặp lại Ân Tịch Ly một lần nữa."

"Lão ta muốn thông qua chúng ta để dẫn dụ Ân Tịch Ly?" – Tư Đồ cau mày – "Có điều lão ma quỷ cha của ngươi rất khôn ngoan, không dễ dàng bị khích mà ra mặt như vậy đâu, ngươi chịu nhiều ấm ức như vậy ông ta còn chưa liếc đến ngươi nửa con mắt."

Tiểu Hoàng đưa tay bịt miệng Tư Đồ lại – "Không cho huynh nói bậy."

Tư Đồ gật gù – "Cũng phải ha, đó là cha vợ của ta mà."

Tiểu Hoàng lườm mắt nhìn hắn một cái – "Là cha chồng."

"Ối chà…" – Tư Đồ tươi roi rói – "Nhóc con tạo phản nha." – Tư Đồ đặt Tiểu Hoàng xuống giường rồi hôn – "Để cho ngươi biết rốt cuộc là phải gọi là cha vợ hay cha chồng này!"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ sờ soạng vuốt ve tới lui đến nỗi y phải rúc người lại trốn tránh, cuối cùng phải đè tay hắn lại – "Không cho huynh càn quấy, còn chưa có nói chuyện chính sự xong."

"Nói tiếp đi." – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, hôn lên cổ y.

"Ừm. ta nghĩ cuối cùng ông ta sẽ có thể làm một việc." – Tiểu Hoàng khẽ thở dài – "Nếu thật sự là như vậy thì không xong đâu."

"Chuyện gì?" – Tư Đồ không hiểu.

Tiểu Hoàng nằm sấp bên tai Tư Đồ, thì thầm thì thầm nói qua một lúc. Tư Đồ cau mày – "Chiêu này tuy rằng có tổn hại ông ta một chút, nhưng có điều quả thật là rất độc địa đấy!"

Cả đêm dài không nói năng gì, hôm sau Ngao Thịnh chuẩn bị tiếp tục, nhưng nghĩ ngợi một hồi rồi đi một chuyến đến biệt viện của Tương Thanh. Tương Thanh đang thay thuốc, thấy Ngao Thịnh đến thì có chút giật mình.

"Sao lại tự mình thay thuốc?" – Ngao Thịnh cau mày – "Hạ nhân đâu, đi hết chỗ nào rồi vậy? Người đâu!"

"Đừng gọi, chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà." – Tương Thanh đã tự thay thuốc thành quen tay, kéo băng vải đắp lại cho kín.

"Ngươi…chuẩn bị đi tiễn đưa sao?" – Ngao Thịnh nhìn áo khoác Tương Thanh đặt ở bên giường, dường như là muốn sau khi thay thuốc xong xuôi sẽ ra ngoài, nên mới dè dặt hỏi thế.

"Ừm." – Tương Thanh gật đầu, vẻ như không hiểu cho lắm mà ngẩng lên hỏi hắn – "Không phải hôm nay ngươi xuất chinh đó sao?"

"Phải đấy." – Ngao Thịnh mỉm cười – "Ta còn tưởng đâu ngươi sẽ không đi…"

"Đi thôi." – Tương Thanh vừa khoác thêm áo đã dợm đứng dậy, nhưng bị Ngao Thịnh cản lại – "Đừng hấp tấp, thân thể của ngươi chưa khỏe, từ từ dưỡng là được rồi, tiễn ta ngay tại đây cũng như nhau thôi, không phải sao?"

Tương Thanh gật đầu. Hai người bọn họ, một ngồi một đứng, không nói chỉ nhìn nhau.

"Thanh…Ngươi dưỡng bệnh cho thật khỏe đấy, ta sẽ chóng trở về thôi." – Ngao Thịnh thấp giọng bảo.

"Ừ." – Tương Thanh gật đầu, khẽ mỉm cười – "Ngươi phải cẩn thận một chút."

Ngao Thịnh ngả người sang. Cơ thể Tương Thanh căng cứng lại, nhưng y không chút nào tránh né. Ngao Thịnh mừng rỡ, hôn lên khóe môi của Tương Thanh rồi mỉm cười – "Không cho ngươi chạy lung tung đâu đấy nhé, phải ngoan ngoãn ở ngay đây đợi ta về."

Tương Thanh khẽ gật đầu. Ngao Thịnh thỏa lòng, lại nắm lấy bàn tay y hôn lên trên mu bàn tay, xoay người đi mà có gì chẳng nỡ. Không như thường lệ, Tương Thanh thuận theo như vậy khiến Ngao Thịnh rất mãn nguyện. Hắn mặc khôi giáp vào, leo lên lưng ngựa, chợt thấy Tiểu Hoàng vội vàng bước đến.

"Hoàng Hoàng, huynh không cần lo lắng." – Ngao Thịnh cúi xuống nói với Tiểu Hoàng – "Đây là ván cuối cùng, nhất định chúng ta sẽ thắng."

Tiểu Hoàng gật đầu, lấy một phong thư ra giao cho hắn, thì thầm – "Đệ giữ cái này đi."

"Là gì vậy?" – Ngao Thịnh tò mò nhìn qua bề mặt phong thư, nhưng đã bị sáp dán kín lại."

"Ta muốn, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, đệ đều có thể tin tưởng ở ta." – Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Nếu như thật sự đến lúc không còn nghĩ ra được gì nữa, hãy mở lá thư này mà đọc."

Ngao Thịnh gật đầu, thận trọng cất bức thư trở lại. Tiểu Hoàng nhẹ nhàng vỗ lên cổ con ngựa hắn đang cưỡi, nhẹ nhàng cất tiếng – "Bảo trọng."

"Vâng." – Ngao Thịnh kéo đầu ngựa một cái, dẫn đại đội nhân mã theo sau, vụt roi khởi hành.

Tiểu Hoàng nhìn Ngao Thịnh hất bụi mù ra đi rồi ngước lên nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, mây dời đổi chóng vánh trên đỉnh đầu… Đã đến hồi kết thúc rồi sao?

Mười ngày sau, Ngao Thịnh và nhân mã của Tô Mẫn gặp nhau tại Thục Trung. Cùng lúc đó, hoàng thượng lại hạ ra một đạo chiếu thư rất đỗi dị thường, "Hoàng Bán Tiên mới chính là đại hoàng tử thật sự…Là đứa con mà năm xưa Quốc Tướng Ân Tịch Ly đã sinh ra." – Nói theo kiểu của hoàng đế, Ân Tịch Ly, là nữ nhân.

Loáng cái, toàn bộ hoàng thành, thậm chí là cả thiên hạ này, đều nổ tung.

201. Chương 101

Chương 101 | Rơi vào tuyệt cảnh

– Hãm nhậm tuyệt cảnh –

"Nữ nhân? Ha ha ha…" – Tư Đồ bị bức chiếu thư đặt trên đùi khiến cho cười phá lên ha hả, vừa cười vừa lắc đầu – "Lão già này điên rồi… Ngay cả chủ ý này cũng nghĩ ra cho được. Tiên Tiên ngươi thật là giỏi, cả như vậy cũng đoán ra được."

Mộc Lăng cũng cười mỏi cả miệng – "Ôi mẹ ơi, lão hoàng đế này có khả năng lừa người ta quá đi chứ, mắc cười chết bỏ đấy."

Tiểu Hoàng nhìn hai người ở trước mặt y cười nắc cười nẻ đến lăn lộn mà dở cười dở khóc, bất đắc dĩ lắc đầu – "Các huynh đừng có cười nữa, khó lường đấy biết không?"

"Ta biết chứ." – Tư Đồ phẩy phẩy tay – "Cơ mà Tiên Tiên, ngươi phải để ta cười thêm tí nữa đã, cái này thật là cười lăn lộn luôn đấy."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ còn đang ôm bụng cười sằng sặc bèn không còn nhịn nổi nữa, bước lên tung cho hắn một cước.

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng thở phì phò thì rốt cuộc mới chịu nhịn không cười nữa, hỏi – "Tiếp sau là gì đây?"

"Hoàng đế muốn ta và Ngao Thịnh cùng tranh ngôi hoàng đế." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng nói.

"Thôi đi, ngươi đoạt cái ngôi hoàng đế chó má đấy làm quái gì." – Tư Đồ bĩu môi – "Lão có dằn vặt ngươi cũng vô dụng thôi."

"Nhưng Thịnh Nhi sẽ không nghĩ như vậy đâu." – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ và Mộc Lăng một cái – "Nếu như không thể chứng minh ta không phải là con ruột của hoàng đế, không có cách nào để tranh ngôi hoàng đế với đệ ấy, chỉ e rằng sự tồn tại của chúng ta sẽ trở thành một mối tâm bệnh của Thịnh Nhi. Bây giờ thì không nói gì rồi, nhưng mai này cũng sẽ… Kiếp nạn ba năm không đáng sợ, đáng sợ nhất là biến thành kiếp số vĩnh viễn ấy."

"Đừng hấp tấp thế." – Tư Đồ thấy bộ dáng sốt ruột của Tiểu Hoàng thì rất thương, bèn nhanh chóng ôm y trấn an – "Ta có cách, chỉ cần tìm ra Ân Tịch Ly, sau đó làm rõ hết mọi chuyện để cho người trong thiên hạ nhìn vào, chứng minh ông ta là nam là xong chứ gì?"

"Khụ, khụ…" – Mộc Lăng ho sặc hết một ngụm, nói chẳng nên hơi, không làm gì khác được ngoài chuyện giơ ngón tay cái lên với Tư Đồ – "Cao kiến!"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ chọc đến tức cười, cầm lấy cánh tay mà Tư Dồ đang ôm mình mà cắn một phát hung dữ lên – "Huynh lại nói bậy nữa!"

Tư Đồ hoảng sợ nhìn Tiểu Hoàng bị chọc cho tức đến đỏi mặt đỏ bừng bừng thì mặt dày lên vươn đầu lưỡi ra – "Tiên Tiên, lãng phí quá nha, cắn ở đây này." – Vừa nói vừa chồm qua.

Tiểu Hoàng thật sự bị Tư Đồ chọc cho tức chết đi thôi. Rốt cuộc y ngồi phắt xuống trên người hắn, không buồn nhìn hắn. Lúc này Tư Đồ mới kềm chế bớt lại một chút, ôm Tiểu Hoàng mà vỗ về, hôn lên má y – "Được rồi, không chọc ngươi nữa, ngươi nói bây giờ phải làm gì mới được?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chút – "Cứ y theo kế hoạch mà tiến hành. Còn mọi việc, đều đành trông vào Ngao Thịnh sẽ làm gì mà thôi."

Tư Đồ cau mày – "Nếu tên tiểu thử đó mà có lòng xấu xa, lão tử sẽ giết hắn."

Tiểu Hoàng trừng mắt với hắn – "Giết Thịnh Nhi thì ai làm hoàng đế? Huynh nghĩ ta sẽ làm à?"

Tư Đồ nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng phải, hắn còn muốn cùng bảo bối nhà hắn đi du sơn ngoạn thủy ruổi ngựa khắp gầm trời này cơ mà, ai mà muốn làm thứ hoàng đế đồ bỏ đó chứ. Thấy Tiểu Hoàng trợn mắt lên, trong mắt y có hắn, Tư Đồ nghiêm mặt lại nói – "Tiên Tiên, gần đây ngươi đối với ta rất hung dữ, thật là bội tình bạc nghĩa."

Tiểu Hoàng không nói gì cả, da mặt của Tư Đồ càng lúc lại càng dày tợn.

Lúc này đây lòng Tiểu Hoàng rối như tơ vò. Về phía Ngao Thịnh thì mỗi ngày càng trở nên bất an hơn. Mấy ngày nay tin tức chuyện hoàng đế muốn lập Tiểu Hoàng làm thái tử hầu như đã lan truyền ra khắp thiên hạ. Bởi Tiểu Hoàng có bán tiên thể, có thể nhìn thấy được thiên cơ và có khả năng mà quỷ thần cũng khó lường, lại vừa là hậu nhân của Thần toán… Rất nhiều người nghĩ Hoàng Bán Tiên thích hợp làm hoàng đế hơn hắn. Tự đáy lòng của hắn, Ngao Thịnh cũng có một chút hoài nghi. Tiểu Hoàng và hắn là anh em cùng mẹ khác cha, Ân Tịch Ly không phải là nữ nhân, điều này hắn biết rất rõ ràng là vậy. Nhưng mà… nhưng mà quả thật hoàng đế yêu Ân Tịch Ly hơn hẳn mẫu hậu của hắn, nếu như ông ta không thật

sự muốn cho Tiểu Hoàng làm hoàng đế, thì cần gì đến mình và Thần Quý phải tàn sát lẫn nhau…. Giờ đây nhân mã hắn đang sử dụng trừ một phần cấm quân ra, còn lại hầu hết đều là của Tiểu Hoàng. Hắc Vân Bảo là của Tiểu Hoàng, Tô Mẫn của Nam Quốc là cô cô của Tiểu Hoàng nốt… Ngay cả Tương Thanh ở bên cạnh hắn, là người hắn tin tưởng nhất cũng là của Hắc Vân Bảo, cũng tính là của Tiểu Hoàng rồi! Càng suy nghĩ lòng hắn càng lạnh lẽo, Ngao Thịnh ngồi bên soái án, bắt đầu ngơ ngác.

Nhưng có một vài chuyện khi càng nghĩ tới thì càng thêm phiền muộn. Ngao Thịnh ngồi mà bất an, đành đứng phắt dậy bước ra khỏi lều lớn mà đi dạo một vòng. Nhưng chỉ vừa đi được vài bước chân đã nghe thấy tiếng xì xầm của bọn quân lính, bảo rằng Tiểu Hoàng trạch tâm nhân hậu, nếu như y có thể làm hoàng đế, còn được cả ông trời phù hộ, đến lúc đó thật sự rất có thể được quốc thái dân an.

Áp lực của Ngao Thịnh càng nặng nề thêm nữa. Hắn quay lưng bỏ về trong lều, rồi đột nhiên nhớ đến lúc trước khi đi Tiểu Hoàng đã đưa cho hắn một phong thư, dặn rằng lúc mà hắn không thể nghĩ ra được gì cả thì hãy mở ra đọc. Nhớ đến đấy, hắn vội vàng rút phong thư, mở ra xem.

Bên trong bao, trừ phần thư hàm mà Tiểu Hoàng tự tay viết, còn có một tấm địa đồ bằng da dê, nhìn sơ qua cũng biết là do Tiểu Hoàng tự tay vẽ lấy.

Nội dung trên bức thư hàm thật ra rất giản đơn, đại thể viết rằng, Tiểu Hoàng đã sớm ngờ vực ra hoàng đế sẽ bày đến màn kịch lúc này, có điều đây cũng là chiêu cuối cùng của ông ta. Y bảo Ngao Thịnh không cần quan tâm tới, vì căn bản, Tiểu Hoàng không có lòng dạ nào để màng đến ngôi vị hoàng đế cả. Mặt khác, thật sự y không hề có huyết thống của hoàng gia, không có khả năng để làm hoàng đế. Đi kèm với lá thư, là bức địa mạch đồ trải dài từ Thục Trung cho tới tận kinh thành. Nếu đi qua đường địa mạch này, có thể trong vòng ba ngày chóng vánh ập tới đoạt hoàng thành mà thần không biết, quỷ không hay. Dù cho hoàng đế có trăm tính ngàn tính, cũng không thể nào đoán được Ngao Thịnh có thể trong ba ngày ngắn ngủi có thể dẫn binh mã đánh tới hoàng thành. Tới lúc đó nếu ông ta chưa chuẩn bị đầy đủ, chắc chắn sẽ tháo chạy về hướng Bắc. Khi ấy, Ngao Thịnh có thể nhập hoàng thành trước để đăng cơ, còn về hoàng đế chạy về phương Bắc… Tiểu Hoàng đã an bài nhân mã để thu phục ông ta.

Ngao Thịnh đọc xong lá thư thì im lặng mãi hồi lâu, rồi đứng dậy đi đến gặp Tô Mẫn, đưa lá thư cho bà xem qua. Tô Mẫn lập tức sắp xếp quân đội, suốt đêm chạy vào bên trong địa mạch, đi thẳng đến kinh thành.

Trước khi xuống địa mạch, Ngao Thịnh hỏi Tô Mẫn – "Bà nghĩ, là Tiểu Hoàng làm hoàng đế sẽ tốt, hay là ta làm sẽ tốt?"

Tô Mẫn quan sát Ngao Thịnh từ trên xuống dưới một lượt, rồi cười nhạt – "Ai tốt ai xấu không quan trọng, quan trọng là… ta không muốn đứa cháu bảo bối của ta đi làm cái thứ hoàng đế đồ bỏ ấy." – Nói đoạn, bà dẫn binh đi xuống động, tiến về hoàng thành.

Song song lúc đó, hoàng thượng hạ chiếu thư. Vào lúc chính ngọ của ba ngày sau, tại tế đàn tổ tiên, phong cho Tiểu Hoàng làm hoàng tử. Đồng thời phái một số lượng lớn quân canh giữ ở các chốt gác trong ngoài thành, hầu như bao kín hoàng thành lại. Mặt khác, ông ta còn cho triệu tập rất nhiều quân trú ở phía Bắc vào hoàng thành.

Ba ngày ấy, thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng. Tiểu Hoàng sắp xếp cho kế hoạch cùng ngày với đại điển, Tương Thanh ra đi bảo vệ cho Ngao Thịnh. Vì đến khi Ngao Thịnh dẫn binh tiến đến tất nhiên sẽ phải đứng ở đầu sóng gió, nhiệm vụ chủ yếu của Tương Thanh là bảo vệ Ngao Thịnh thật tốt. Vạn nhất Ngao Thịnh có làm điều gì sai lầm thì thất bại chỉ là trong gang tấc mà thôi.

Ở phía bên kia, Mộc Lăng và Tư Đồ sẽ phụ trách hai cửa thành. Tư Đồ sẽ đánh mở đường cửa hoàng thành phía nam, cũng là cửa có nhiều trọng binh canh gác nhất. Như vậy, người của Ngao Thịnh sẽ nhanh chóng lọt qua khỏi cửa thành. Còn Mộc Lăng thì sẽ dẫn người đến đóng tại thành bắc, vì binh mã của hoàng đế ở phương bắc sẽ đến trước so với viện quân của chúng ta, tuyệt đối không thể để thả cho đội quân này kéo đến rồi giao chiến với viện quân, cho nên tốt nhất là sẽ giải quyết hết chúng ở hoàng thành.

"Còn ngươi thì sao?" – Tư Đồ vừa nghe qua đã trừng mắt lên – "Ngươi muốn ta để cho ngươi một thân một mình đi dự đại điển à? Ai sẽ bảo vệ ngươi an toàn hử?"

Tiểu Hoàng trầm mặc một hồi rồi nói – "Ba bước này, chỉ cần một người trong chúng ta phạm sai lầm, đều có thể thành vạn kiếp bất phục…. Ta có thể tự bảo vệ được mình, dù sao cũng chỉ là một lúc chóng qua mà thôi, hơn nữa bốn phía khuôn viên tế đàn đều trống trải trăm dặm, dù có huynh ở đó cũng chỉ có thể nấp ở rất xa… Có xảy ra việc gì thì ta chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi."

Tư Đồ nhíu mày thật sâu, lúc nguy nan như thế này mà để cho Tiểu Hoàng đơn độc đi vào hang cọp… Làm sao hắn có thể yên tâm bây giờ?

"Yên tâm đi, ám vệ của huynh không phải luôn đi theo ta sao. Bọn họ đều giỏi giang như thế, tí nhất cũng sẽ bảo vệ cho ta được mấy canh giờ, sẽ không sao cả đâu mà!" – Tiểu Hoàng hít sâu một hơi rồi vỗ về bờ vai Tư Đồ – "Huynh đã cùng ta đi bao nhiêu lâu như thế, ít nhất cũng phải để cho ta tự mình đi vài bước, không được như thế thì làm sao sau này có thể đi đến cuối cùng đây?"

Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng vào lòng, hôn lên mái tóc y – "Ngươi mặc nhuyễn giáp vào, cố gắng cầm cự nửa canh giờ thôi, chỉ cần nửa canh giờ ta sẽ có thể phá xong cửa thành, sau đó lập tức sẽ quay trở lại cứu ngươi, ngàn vạn lần ngươi đừng xảy ra chuyện gì hết đấy!"

Tiểu Hoàng gật đầu ôm Tư Đồ – "Tư Đồ, một cửa cuối cùng này, nhất định chúng ta sẽ có thể vượt qua."

…

Ba ngày sau, bầu trời xám xịt, không một chút gì nhìn ra không khí hân hoan tưng bừng của ngày lễ. Tiểu Hoàng thay quan phục, lên xe ngựa vào hoàng cung, đi về phía tế đàn.

Bốn phía quan tế đàn đều có quan viên quỳ rạp, hầu như tất cả văn võ triều đình đều kéo tới. Tiểu Hoàng thân vận quan phục màu trắng tinh tươm, phía đuôi áo phía sau trải ra thật dài, mái tóc dài phủ quá đôi vai, trông như một vị thiên nhân từ nơi xa xa chầm chậm bước về phía tế đàn. Ngày hôm nay, khí sắc của hoàng đế nhìn không tệ chút nào, trên người mặc long bào sáng chói, thay vào vẻ nhợt nhạt thường thấy trên khuôn mặt ông ta là một vẻ hồng hào tươi tỉnh.

Tiểu Hoàng bước đến tế đàn, từng bước một đi về phía hoàng đế. Trong tay hoàng đế cầm một chiếc ngân quan. Điển lễ hôm nay chính là vì hoàng đế muốn tự ông ta vấn tóc cho Tiểu Hoàng, đội lên cho y chiếc ngân quan tượng trưng cho thân phận hoàng tử.

Vào giữa trưa, mà trời xám xịt như tro.

Tiểu Hoàng từ tốn đi đến trước mặt hoàng đế. Hoàng đế đưa tay vuốt lên tóc Tiểu Hoàng đầy trìu mến, ông thì thầm – "Con hắn đã đọc qua quyển sổ ấy rồi… Chắc là con đã biết, dù cho con là do hoàng hậu sinh ra, nhưng thật sự là hài tử của ta và Tịch Ly… Ta sẽ khiến con trở thành hoàng thái tử chân chính."

Tiểu Hoàng chợt nhớ đến bức họa vẽ trên trang sách ấy, hết cả người y run rẩy, khuôn mặt cố nén một nét chán ghét và giận dữ.

Hoàng đế quan sát sắc diện của Tiểu Hoàng, khuôn mặt ông ta chậm chạp vẽ lên một ý cười. Ông cầm lấy ngân quan, lúc đang định vấn tóc lên cho Tiểu Hoàng thì nhác nghe thấy phía ngòai thành bất thình lình bùng lên ba tiếng pháo nổ, và cả tiếng binh mã hô vang dậy đến kinh thiên động địa.

Hoàng đế nhíu chặt lông mày, lẩm bẩm – "Vì sao lại nhanh tới như thế." – Nói rồi thì cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng, nhưng chỉ thấy trên khuôn mặt của Tiểu Hoàng là một vẻ hờ hững, không có bất kỳ biểu lộ nào. Trong đáy mắt của hoàng đề lập tức bừng lên một tia khiếp sợ.

"Hoàng thượng…" – Lúc này đây có vài tên quân lính chạy vào nói – "Đại sự không hay rồi, Thái tử dẫn theo một lượng binh mã rất lớn đang liều lĩnh xông vào trong, bảo rằng có người muốn ám sát hoàng thượng nên ngài ấy phải vào hộ giá!"

Tiếng nói vừa chấm dứt, chúng quần thần "Ồ" lên, tất cả đều châu đầu lại xì xào.

Sắc mặt của Hoàng Thượng thay đổi vài lượt, đột nhiên ông ta cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng lạnh lùng nói – "Con quả thật không hổ danh là nhi tử của người ấy, còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của ta đấy."

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn thẳng vào mắt hoàng đế, bình thản nói – "Thoái vị nhường ngôi cho Ngao Thịnh đi, đừng gây ra sóng gió nữa, ông chỉ nghĩ đến những ham muốn ích kỷ của bản thân mình mà đã

hi sinh quá nhiều người. Ân Tịch Ly đã ra đi rồi, ông ấy sẽ không bao giờ trở về nữa đâu. Ông làm những việc này với ông ấy, cho dù ông ấy còn sống cũng sẽ không thể nào tha thứ cho ông đâu."

Lúc này đây hoàng thượng thảng thốt, lại nghe thấy tiếng hét "Giết" rầm vang bốn phía hoàng thành, hiển nhiên đã có đại đội binh mã phá xong cửa thành tràn vào. Còn bên ngoài cửa thành phía Bắc cũng đã nổ giòn tiếng pháo, như thể có hai đội quân đang trong lúc giao chiến, có điều là đang ở rất xa chứ chưa đánh đến trong thành.

"Ha ha…" – Hoàng đế gật đầu, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Tiểu Hoàng, cười khẽ – "Xem chừng Tư Đồ đã phá được cửa Nam, còn Mộc Lăng thì thủ phía cửa Bắc nhỉ."

Tiểu Hoàng sửng sốt. Hoàng đế tóm chặt lấy y – "Có ngươi như thế này là đủ rồi." – Đoạn, bất thình lình ông ta đưa chân giẫm lên một viên gạch nằm gồ lên ở ngay sát đó, "răng rắc" một tiếng, phía dưới tế đàn xuất hiện một đường thông đạo ăn sâu xuống.

Tiểu Hoàng kinh sợ, nhưng mà hoàng đế đã ôm ghì lấy y, nhanh chân nhảy vào trong địa đạo, phía trên đỉnh đầu lại sập một tiếng, cửa hầm đã đóng.

Trong tất cả những thứ vừa xảy ra như vậy, trong tích tắc bọn quần thần đều nháo nhào hỗn loạn. Vì trận Thần Quý tạo phản mới rồi mà hầu như tất cả võ quan đều đã chết, hiện tại cả triều đình chỉ còn rặt quan văn, bọn họ cũng không biết phải làm cách nào cho đúng đành phải chịu trận chờ ngay tại chỗ.

Loáng sau, nhân mã của Ngao Thịnh đã ùa vào hoàng thành, lũ lượt tiến về hoàng cung trong thế như chẻ tre. Tư Đồ sau khi đánh mở được cửa thành cũng đã nhảy vọt về phía hoàng cung. Nhưng khi đến tế đàn, trừ đám triều thần văn võ ra, còn lại thì không thấy bóng dáng của Tiểu Hoàng và hoàng đế ở đâu cả.

"Bang chủ!" – Một nhóm ám vệ nhảy từ bên ngoài bờ tường vào bên trong,ập tới tế đàn chỉ vào dưới nền đất mà nói – "Vừa rồi hoàng đế đã ôm Hoàng tiểu tiên sinh nhảy vào trong!"

"Cái gì?" – Tư Đồ rối loạn, hấn loay hoay tìm quanh cả buổi trời cùng không thấy bóng dáng của Tiểu Hoàng đâu, cuối cùng đơn giản vận nội lực lên chấn động xung quanh, đánh nát toàn bộ tế đàn. Nhưng lạ lùng thay, bên dưới tế đàn ngoài đất ra cũng chỉ là đất, căn bản không có miệng động hay bất kỳ cái gì khác.

Trong thoáng chốc lòng Tư Đồ như lửa đốt, hấn quát lên – "Địa đạo này thông đi đâu hả?"

Văn võ trong triều đều không thể trả lời, tất cả chỉ quay mặt nhìn nhau.

"Đi tìm hết cho ta!" – Tư Đồ lệnh cho bọn ám vệ – "Tất cả các huynh đệ của Hắc Vân Nảo, đều đi tìm hết cho ta!"

"Dạ!" – Bọn ám vệ lập tức tản đi, sau đó, mấy vạn bang chúng của Hắc Vân Bảo đánh vào kinh thành rồi thì bỏ rơi hết đội ngũ, tản mác ra khắp nơi truy tìm dấu vết của Tiểu Hoàng.

Tư Đồ tìm quanh quất mấy vòng rồi trong đầu chợt có một hình ảnh nhánh lên, lòng hấn khấp khởi mừng thầm, phi thân về phía hậu sơn.

Hoàng đế ôm Tiểu Hoàng chui xuống địa đạo ào ạt chạy đi. Tiểu Hoàng giật mình phát giác ra rằng dù cho hoàng đề có bệnh, nhưng trước kia công phu của ông ta thật sự rất tốt, hơn nữa y còn để ý thấy bên hông hoàng đế còn đeo theo một thanh đao.

Tiểu Hoàng cũng không giãy dụa, bị hoàng đế xốc lên chạy mải miết về phía trước, trong đầu y mơ mơ hồ hồ nhớ đến tập tranh có liên quan đến cuộc đời của Ân Tịch Ly lúc trước mà hoàng đế đã cho y xem, dường như cũng có một cảnh giống như thế này.

"À…" – Hoàng Đế cười lạnh lùng – "Sao đây? Thấy quen thuộc à? Năm xưa ta đã băng qua địa đào này mà mang Tịch Ly đi. Lẽ ra chúng ta đã luôn ở bên nhau, nhưng về sau ta đổi Tịch Ly lấy ngôi hoàng đế… Thật ra, ta không hề muốn."

Tiểu Hoàng nhìn thấy đôi đồng tử của hoàng đế hằn đường máu thì biết mạng của ông ta không còn kéo được lâu nữa. Trong lòng y lúc này đây không rõ là cảm giác gì đây nữa. Từ lúc mới mở mắt chào đời, đây là lần đầu tiên y có ước ao muốn một ai đó chết đi.

Lại chạy thêm một lúc nữa, phía trước mặt đã thấy hình dáng một bức tường, không còn lối đi nào phía trước nữa. Hoàng đế đạp mạnh lên tường một cước, và rồi một cửa hang xuất hiện, tia nắng chói lóa soi rọi xuống, Tiểu Hoàng không chịu được phải nhắm ngay mắt lại.

Hoàng đế thả người xuống, ôm Tiểu Hoàng phóng về phía trước, thấy trước mặt bọn họ là một sườn núi, bên dưới là khe vực sâu hoắm không thấy đáy.

"Ha ha…" – Hoàng đế nhìn xuống khe núi rồi cười, bảo Tiểu Hoàng – "Ta và cha của ngươi đã từng có lúc ở nơi này, ngươi chính do chúng ta ở nơi này tạo ra, chúng ta cùng nhau quay lại đây có được không? Chờ cha của ngươi đến."

Tiểu Hoàng nhìn hoàng đế đầy mịt mờ, dường như ông ta đã điên mất rồi. Bất đồ, Tiểu Hoàng chú ý đến phía sau hoàng đế… có một người đang đứng đó!

"Viên Lạc, đã lâu không gặp rồi." – Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Hoàng đế sửng sốt dữ dội. Ông chậm chạp ngoái đầu lại, thấy một người trung niên thân mặc nhuyễn giáp, tay đang cầm đao đứng ở nơi kia — Tề Dịch.

"Tề Dịch?" – Hoàng đến trợn trừng đôi mắt, dường như không thể nghĩ đến việc Tề Dịch vì sao không chết, càng không nghĩ ra được lão sẽ biết được nơi này.

"Tịch Ly nói cho ta biết đấy." – Tề Diệt bất ngờ thốt lên – "Lần đó khi đánh Hắc Vân Bảo, nhân mã của ta hầu hết đều không tổn hại bao lăm cả. Tư Đồ sắp xếp cho chúng ta ở trong Tiên Nhân Nhãn phía sau núi, sau đó chúng ta cùng đi qua địa mạch hướng về phía Bắc, thần không biết mà quỷ không hay, cùng với Tô Mẫn ở phía nam và nhân mã của Hắc Vân Bảo giáp công cả hai phía nam bắc…. Viện quân ở phía bắc của ngươi đã đụng độ với quân của ta bên ngoài cửa thành, ngươi đoán xem, bên nào sẽ thắng đây?"

"Tịch Ly… nhà ngươi đã gặp được Tịch Ly?" – Hoàng đế tỏ vẻ không tin cùng lòng đố kỵ – "Y thật sự đi gặp nhà ngươi sao?"

"Ha ha ha…" – Tề Dịch lắc đầu – "Y nói cho ta biết, cứ đến nơi này chờ đợi, rồi cứu thoát nhi tử bảo bối của y. Y còn bảo ta nói cho ngươi biết rằng, Hoàng Bán Tiên chỉ là đứa con của riêng mình y, còn đối với kẻ cầm thú là ngươi, tuyệt đối không có một chút dây dưa quan hệ nào cả. Ngươi đấy, cả đời này, rồi đời sau, cũng không xứng đáng có bất kỳ quan hệ gì với y."

"A a a…" – Nghe Tề Dịch nói xong, bất thình lình hoàng đế rống to lên một tràng, ném Tiểu Hoàng ra một phía.

"Ối…" – Tiểu Hoàng bị ném sang bên, may thay lực tương đối nhẹ, nên khi va xuống đất chỉ trầy xước chút ít, không có hư tổn gì cả.

Hoàng đế rút đao ra định đâm tới Tiểu Hoàng, trong miệng ông ta gào thét – "Được, vậy ta sẽ giết nhi tử của ngươi."

"Choang" một tiếng, đao của Tề Dịch đã vung tới chặn đao của Hoàng Đế lại – "Ngày hôm nay, chúng ta sẽ hiểu rõ hết tất cả mọi cừu hận giữa chúng ta. Viên Lạc, ngươi thiếu nợ ta, ngươi thiếu nợ Tịch Ly, ta muốn cái mạng của ngươi để trả nợ!" – Đoạn, quay sang nói với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên mau đi đi, nơi này là hậu sơn của ngon núi phía sau hoàng thành! Đi về phía đông đi, nhớ cho rõ ngàn vạn lần cũng không được đi vào rừng, nếu đi vào trong rồi thì không thể nào thoát ra đâu… Tịch Ly nói Tư Đồ nhất định sẽ đến cứu ngươi, các ngươi nhất định sẽ lại được bên nhau."

Tiểu Hoàng nhìn Tề Dịch một chốc, gật đầu – "Ừm." – Y gượng người dậy, cởi bỏ tấm trường bào vướng víu thân người đi, rồi chạy về phía đàng đông.

Đợi cho Tiểu Hoàng đi rồi, Tề Dịch và Viên Lạc cùng đưa mắt nhìn nhau, giương đao lên, bổ nhào vào đối phương.

…

Tiểu Hoàng chạy một mạch về phía đông, trong lòng ghi nhớ rất kỹ rằng không được tiến vào trong rừng. Chạy đã một lúc lâu nhưng không hề thấy điểm cuối cùng là ở nơi đâu. Y vừa định đứng lại nghỉ ngơi chốc

lát, bất thình lình thấy từ mé vạt rừng kề bên có người đang lăn ra ngoài, như thể đang ngã từ phía trên ngã xuống tới đây. Người kia lăn đến vệ đường, vừa hay dừng lại ở bên chân Tiểu Hoàng. Gã gượng người đứng dậy, ngẩng đầu lên đối diện với Tiểu Hoàng… Cả hai đều ngây người ra.

Tiểu Hoàng rít một hơi khí lạnh, trông thấy kẻ do bất cẩn mà ngã xuống kia, chính là Thần Quý.

Thần Quý cũng khẽ giật mình nhìn Tiểu Hoàng đột nhiên xuất hiện trước mặt, thấy y mặc trường sam trắng ngần toàn thân, bên hông lại đeo ngọc, mái tóc dài đen nhánh rối bời buông xuống một bên, trên vầng trán lấm tấm mồ hôi, còn bết vài sợi tóc mai… khuôn mặt thanh tú lạ lùng, còn đôi môi vì cú chạy thục mạng vừa rồi khiến cho thành đỏ ửng.

"Ha ha…" – Chợt Thần Quý mở miệng bật cười.

Tiểu Hoàng nhìn bộ mặt tươi cười của hắn, trong lòng nảy sinh sợ hãi, kềm không được phải bước lùi về sau một bước.

Thần Quý cười lạnh lùng sấn tới – "Nghe nói Ngao Thịnh dẫn theo binh mã tạo phản tới nơi rồi, thủ vệ trông coi ta đều bỏ chạy, ta bèn trèo tường ra ngoài, không ngờ đâu vừa lăn xuống đất đã thấy đại cừu nhân."

Đường lùi của Tiểu Hoàng bị một gốc cây đại thụ chắn lại, Thần Quý khanh khách cười mấy tiếng – "Ngươi nói đi, ta phải hành hạ ngươi như thế nào mới giải được mối hận trong lòng ta đây?

202. Chương 101: Rơi Vào Tuyệt Cảnh

Hãm nhậm tuyệt cảnh

"Nữ nhân? Ha ha ha…" – Tư Đồ bị bức chiếu thư đặt trên đùi khiến cho cười phá lên ha hả, vừa cười vừa lắc đầu – "Lão già này điên rồi…Ngay cả chủ ý này cũng nghĩ ra cho được. Tiên Tiên ngươi thật là giỏi, cả như vậy cũng đoán ra được."

Mộc Lăng cũng cười mỏi cả miệng – "Ôi mẹ ơi, lão hoàng đế này có khả năng lừa người ta quá đi chứ, mắc cười chết bỏ đấy."

Tiểu Hoàng nhìn hai người ở trước mặt y cười nắc cười nẻ đến lăn lộn mà dở cười dở khóc, bất đắc dĩ lắc đầu – "Các huynh đừng có cười nữa, khó lường đấy biết không?"

"Ta biết chứ." – Tư Đồ phẩy phẩy tay – "Cơ mà Tiên Tiên, ngươi phải để ta cười thêm tí nữa đã, cái này thật là cười lăn lộn luôn đấy."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ còn đang ôm bụng cười sằng sặc bèn không còn nhịn nổi nữa, bước lên tung cho hắn một cước.

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng thở phì phò thì rốt cuộc mới chịu nhịn không cười nữa, hỏi – "Tiếp sau là gì đây?"

"Hoàng đế muốn ta và Ngao Thịnh cùng tranh ngôi hoàng đế." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng nói.

"Thôi đi, ngươi đoạt cái ngôi hoàng đế chó má đấy làm quái gì." – Tư Đồ bĩu môi – "Lão có dằn vặt ngươi cũng vô dụng thôi."

"Nhưng Thịnh Nhi sẽ không nghĩ như vậy đâu." – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ và Mộc Lăng một cái – "Nếu như không thể chứng minh ta không phải là con ruột của hoàng đế, không có cách nào để tranh ngôi hoàng đế với đệ ấy, chỉ e rằng sự tồn tại của chúng ta sẽ trở thành một mối tâm bệnh của Thịnh Nhi. Bây giờ thì không nói gì rồi, nhưng mai này cũng sẽ…Kiếp nạn ba năm không đáng sợ, đáng sợ nhất là biến thành kiếp số vĩnh viễn ấy."

"Đừng hấp tấp thế." – Tư Đồ thấy bộ dáng sốt ruột của Tiểu Hoàng thì rất thương, bèn nhanh chóng ôm y trấn an – "Ta có cách, chỉ cần tìm ra Ân Tịch Ly, sau đó làm rõ hết mọi chuyện để cho người trong thiên hạ nhìn vào, chứng minh ông ta là nam là xong chứ gì?"

"Khụ, khụ…" – Mộc Lăng ho sặc hết một ngụm, nói chẳng nên hơi, không làm gì khác được ngoài chuyện giơ ngón tay cái lên với Tư Đồ – "Cao kiến!"

Tiểu Hoàng bị Tư Đồ chọc đến tức cười, cầm lấy cánh tay mà Tư Dồ đang ôm mình mà cắn một phát hung dữ lên – "Huynh lại nói bậy nữa!"

Tư Đồ hoảng sợ nhìn Tiểu Hoàng bị chọc cho tức đến đỗi mặt đỏ bừng bừng thì mặt dày lên vươn đầu lưỡi ra – "Tiên Tiên, lãng phí quá nha, cắn ở đây này." – Vừa nói vừa chồm qua.

Tiểu Hoàng thật sự bị Tư Đồ chọc cho tức chết đi thôi. Rốt cuộc y ngồi phắt xuống trên người hắn, không buồn nhìn hắn. Lúc này Tư Đồ mới kềm chế bớt lại một chút, ôm Tiểu Hoàng mà vỗ về, hôn lên má y – "Được rồi, không chọc ngươi nữa, ngươi nói bây giờ phải làm gì mới được?"

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chút – "Cứ y theo kế hoạch mà tiến hành. Còn mọi việc, đều đành trông vào Ngao Thịnh sẽ làm gì mà thôi."

Tư Đồ cau mày – "Nếu tên tiểu thử đó mà có lòng xấu xa, lão tử sẽ giết hắn."

Tiểu Hoàng trừng mắt với hắn – "Giết Thịnh Nhi thì ai làm hoàng đế? Huynh nghĩ ta sẽ làm à?"

Tư Đồ nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng phải, hắn còn muốn cùng bảo bối nhà hắn đi du sơn ngoạn thủy ruổi ngựa khắp gầm trời này cơ mà, ai mà muốn làm thứ hoàng đế đồ bỏ đó chứ. Thấy Tiểu Hoàng trợn mắt lên, trong mắt y có hắn, Tư Đồ nghiêm mặt lại nói – "Tiên Tiên, gần đây ngươi đối với ta rất hung dữ, thật là bội tình bạc nghĩa!"

Tiểu Hoàng không nói gì cả, da mặt của Tư Đồ càng lúc lại càng dày tợn.

Lúc này đây lòng Tiểu Hoàng rối như tơ vò. Về phía Ngao Thịnh thì mỗi ngày càng trở nên bất an hơn. Mấy ngày nay tin tức chuyện hoàng đế muốn lập Tiểu Hoàng làm thái tử hầu như đã lan truyền ra khắp thiên hạ. Bởi Tiểu Hoàng có bán tiên thể, có thể nhìn thấy được thiên cơ và có khả năng mà quỷ thần cũng khó lường, lại vừa là hậu nhân của Thần toán…Rất nhiều người nghĩ Hoàng Bán Tiên thích hợp làm hoàng đế hơn hắn. Tự đáy lòng của hắn, Ngao Thịnh cũng có một chút hoài nghi. Tiểu Hoàng và hắn là anh em cùng mẹ khác cha, Ân Tịch Ly không phải là nữ nhân, điều này hắn biết rất rõ ràng là vậy. Nhưng mà…nhưng mà quả thật hoàng đế yêu Ân Tịch Ly hơn hẳn mẫu hậu của hắn, nếu như ông ta không thật sự muốn cho Tiểu Hoàng làm hoàng đế, thì cần gì đến mình và Thần Quý phải tàn sát lẫn nhau… Giờ đây nhân mã hắn đang sử dụng trừ một phần cấm quân ra, còn lại hầu hết đều là của Tiểu Hoàng. Hắc Vân Bảo là của Tiểu Hoàng, Tô Mẫn của Nam Quốc là cô cô của Tiểu Hoàng nốt…Ngay cả Tương Thanh ở bên cạnh hắn, là người hắn tin tưởng nhất cũng là của Hắc Vân Bảo, cũng tính là của Tiểu Hoàng rồi! Càng suy nghĩ lòng hắn càng lạnh lẽo, Ngao Thịnh ngồi bên soái án, bắt đầu ngơ ngác.

Nhưng có một vài chuyện khi càng nghĩ tới thì càng thêm phiền muộn. Ngao Thịnh ngồi mà bất an, đành đứng phắt dậy bước ra khỏi lều lớn mà đi dạo một vòng. Nhưng chỉ vừa đi được vài bước chân đã nghe thấy tiếng xì xầm của bọn quân lính, bảo rằng Tiểu Hoàng trạch tâm nhân hậu, nếu như y có thể làm hoàng đế, còn được cả ông trời phù hộ, đến lúc đó thật sự rất có thể được quốc thái dân an.

Áp lực của Ngao Thịnh càng nặng nề thêm nữa. Hắn quay lưng bỏ về trong lều, rồi đột nhiên nhớ đến lúc trước khi đi Tiểu Hoàng đã đưa cho hắn một phong thư, dặn rằng lúc mà hắn không thể nghĩ ra được gì cả thì hãy mở ra đọc. Nhớ đến đấy, hắn vội vàng rút phong thư, mở ra xem.

Bên trong bao, trừ phần thư hàm mà Tiểu Hoàng tự tay viết, còn có một tấm địa đồ bằng da dê, nhìn sơ qua cũng biết là do Tiểu Hoàng tự tay vẽ lấy.

Nội dung trên bức thư hàm thật ra rất giản đơn, đại thể viết rằng, Tiểu Hoàng đã sớm ngờ vực ra hoàng đế sẽ bày đến màn kịch lúc này, có điều đây cũng là chiêu cuối cùng của ông ta. Y bảo Ngao Thịnh không cần quan tâm tới, vì căn bản, Tiểu Hoàng không có lòng dạ nào để màng đến ngôi vị hoàng đế cả. Mặt khác, thật sự y không hề có huyết thống của hoàng gia, không có khả năng để làm hoàng đế. Đi kèm với lá thư, là bức địa mạch đồ trải dài từ Thục Trung cho tới tận kinh thành. Nếu đi qua đường địa mạch này, có thể trong vòng ba ngày chóng vánh ập tới đoạt hoàng thành mà thần không biết, quỷ không hay. Dù cho hoàng đế có trăm tính ngàn tính, cũng không thể nào đoán được Ngao Thịnh có thể trong ba ngày ngắn ngủi có thể dẫn binh mã đánh tới hoàng thành. Tới lúc đó nếu ông ta chưa chuẩn bị đầy đủ, chắc chắn sẽ tháo chạy về hướng Bắc. Khi ấy, Ngao Thịnh có thể nhập hoàng thành trước để đăng cơ, còn về hoàng đế chạy về phương Bắc…Tiểu Hoàng đã an bài nhân mã để thu phục ông ta.

Ngao Thịnh đọc xong lá thư thì im lặng mãi hồi lâu, rồi đứng dậy đi đến gặp Tô Mẫn, đưa lá thư cho bà xem qua. Tô Mẫn lập tức sắp xếp quân đội, suốt đêm chạy vào bên trong địa mạch, đi thẳng đến kinh thành.

Trước khi xuống địa mạch, Ngao Thịnh hỏi Tô Mẫn – "Bà nghĩ, là Tiểu Hoàng làm hoàng đế sẽ tốt, hay là ta làm sẽ tốt?"

Tô Mẫn quan sát Ngao Thịnh từ trên xuống dưới một lượt, rồi cười nhạt – "Ai tốt ai xấu không quan trọng, quan trọng là…ta không muốn đứa cháu bảo bối của ta đi làm cái thứ hoàng đế đồ bỏ ấy!" – Nói đoạn, bà dẫn binh đi xuống động, tiến về hoàng thành.

Song song lúc đó, hoàng thượng hạ chiếu thư. Vào lúc chính ngọ của ba ngày sau, tại tế đàn tổ tiên, phong cho Tiểu Hoàng làm hoàng tử. Đồng thời phái một số lượng lớn quân canh giữ ở các chốt gác trong ngoài thành, hầu như bao kín hoàng thành lại. Mặt khác, ông ta còn cho triệu tập rất nhiều quân trú ở phía Bắc vào hoàng thành.

Ba ngày ấy, thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng. Tiểu Hoàng sắp xếp cho kế hoạch cùng ngày với đại điển, Tương Thanh ra đi bảo vệ cho Ngao Thịnh. Vì đến khi Ngao Thịnh dẫn binh tiến đến tất nhiên sẽ phải đứng ở đầu sóng gió, nhiệm vụ chủ yếu của Tương Thanh là bảo vệ Ngao Thịnh thật tốt. Vạn nhất Ngao Thịnh có làm điều gì sai lầm thì thất bại chỉ là trong gang tấc mà thôi.

Ở phía bên kia, Mộc Lăng và Tư Đồ sẽ phụ trách hai cửa thành. Tư Đồ sẽ đánh mở đường cửa hoàng thành phía nam, cũng là cửa có nhiều trọng binh canh gác nhất. Như vậy, người của Ngao Thịnh sẽ nhanh chóng lọt qua khỏi cửa thành. Còn Mộc Lăng thì sẽ dẫn người đến đóng tại thành bắc, vì binh mã của hoàng đế ở phương bắc sẽ đến trước so với viện quân của chúng ta, tuyệt đối không thể để thả cho đội quân này kéo đến rồi giao chiến với viện quân, cho nên tốt nhất là sẽ giải quyết hết chúng ở hoàng thành.

"Còn ngươi thì sao?" – Tư Đồ vừa nghe qua đã trừng mắt lên – "Ngươi muốn ta để cho ngươi một thân một mình đi dự đại điển à? Ai sẽ bảo vệ ngươi an toàn hử?"

Tiểu Hoàng trầm mặc một hồi rồi nói – "Ba bước này, chỉ cần một người trong chúng ta phạm sai lầm, đều có thể thành vạn kiếp bất phục… Ta có thể tự bảo vệ được mình, dù sao cũng chỉ là một lúc chóng qua mà thôi, hơn nữa bốn phía khuôn viên tế đàn đều trống trải trăm dặm, dù có huynh ở đó cũng chỉ có thể nấp ở rất xa…Có xảy ra việc gì thì ta chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi."

Tư Đồ nhíu mày thật sâu, lúc nguy nan như thế này mà để cho Tiểu Hoàng đơn độc đi vào hang cọp…Làm sao hắn có thể yên tâm bây giờ?

"Yên tâm đi, ám vệ của huynh không phải luôn đi theo ta sao. Bọn họ đều giỏi giang như thế, tí nhất cũng sẽ bảo vệ cho ta được mấy canh giờ, sẽ không sao cả đâu mà!" – Tiểu Hoàng hít sâu một hơi rồi vỗ về bờ vai Tư Đồ – "Huynh đã cùng ta đi bao nhiêu lâu như thế, ít nhất cũng phải để cho ta tự mình đi vài bước, không được như thế thì làm sao sau này có thể đi đến cuối cùng đây?"

Tư Đồ ôm lấy Tiểu Hoàng vào lòng, hôn lên mái tóc y – "Ngươi mặc nhuyễn giáp vào, cố gắng cầm cự nửa canh giờ thôi, chỉ cần nửa canh giờ ta sẽ có thể phá xong cửa thành, sau đó lập tức sẽ quay trở lại cứu ngươi, ngàn vạn lần ngươi đừng xảy ra chuyện gì hết đấy!"

Tiểu Hoàng gật đầu ôm Tư Đồ – "Tư Đồ, một cửa cuối cùng này, nhất định chúng ta sẽ có thể vượt qua."

…

Ba ngày sau, bầu trời xám xịt, không một chút gì nhìn ra không khí hân hoan tưng bừng của ngày lễ. Tiểu Hoàng thay quan phục, lên xe ngựa vào hoàng cung, đi về phía tế đàn.

Bốn phía quan tế đàn đều có quan viên quỳ rạp, hầu như tất cả văn võ triều đình đều kéo tới. Tiểu Hoàng thân vận quan phục màu trắng tinh tươm, phía đuôi áo phía sau trải ra thật dài, mái tóc dài phủ quá đôi vai, trông như một vị thiên nhân từ nơi xa xa chầm chậm bước về phía tế đàn. Ngày hôm nay, khí sắc của hoàng đế nhìn không tệ chút nào, trên người mặc long bào sáng chói, thay vào vẻ nhợt nhạt thường thấy trên khuôn mặt ông ta là một vẻ hồng hào tươi tỉnh.

Tiểu Hoàng bước đến tế đàn, từng bước một đi về phía hoàng đế. Trong tay hoàng đế cầm một chiếc ngân quan. Điển lễ hôm nay chính là vì hoàng đế muốn tự ông ta vấn tóc cho Tiểu Hoàng, đội lên cho y chiếc ngân quan tượng trưng cho thân phận hoàng tử.

Vào giữa trưa, mà trời xám xịt như tro.

Tiểu Hoàng từ tốn đi đến trước mặt hoàng đế. Hoàng đế đưa tay vuốt lên tóc Tiểu Hoàng đầy trìu mến, ông thì thầm – "Con hẳn đã đọc qua quyển sổ ấy rồi…Chắc là con đã biết, dù cho con là do hoàng hậu sinh ra, nhưng thật sự là hài tử của ta và Tịch Ly…Ta sẽ khiến con trở thành hoàng thái tử chân chính."

Tiểu Hoàng chợt nhớ đến bức họa vẽ trên trang sách ấy, hết cả người y run rẩy, khuôn mặt cố nén một nét chán ghét và giận dữ.

Hoàng đế quan sát sắc diện của Tiểu Hoàng, khuôn mặt ông ta chậm chạp vẽ lên một ý cười. Ông cầm lấy ngân quan, lúc đang định vấn tóc lên cho Tiểu Hoàng thì nhác nghe thấy phía ngòai thành bất thình lình bùng lên ba tiếng pháo nổ, và cả tiếng binh mã hô vang dậy đến kinh thiên động địa.

Hoàng đế nhíu chặt lông mày, lẩm bẩm – "Vì sao lại nhanh tới như thế." – Nói rồi thì cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng, nhưng chỉ thấy trên khuôn mặt của Tiểu Hoàng là một vẻ hờ hững, không có bất kỳ biểu lộ nào. Trong đáy mắt của hoàng đề lập tức bừng lên một tia khiếp sợ.

"Hoàng thượng…" – Lúc này đây có vài tên quân lính chạy vào nói – "Đại sự không hay rồi, Thái tử dẫn theo một lượng binh mã rất lớn đang liều lĩnh xông vào trong, bảo rằng có người muốn ám sát hoàng thượng nên ngài ấy phải vào hộ giá!"

Tiếng nói vừa chấm dứt, chúng quần thần "Ồ" lên, tất cả đều châu đầu lại xì xào.

Sắc mặt của Hoàng Thượng thay đổi vài lượt, đột nhiên ông ta cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng lạnh lùng nói – "Con quả thật không hổ danh là nhi tử của người ấy, còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của ta đấy."

Tiểu Hoàng ngước mặt lên nhìn thẳng vào mắt hoàng đế, bình thản nói – "Thoái vị nhường cho Ngao Thịnh đi, đừng gây ra sóng gió nữa, ông chỉ nghĩ đến những ham muốn ích kỷ của bản thân mình mà đã hi sinh quá nhiều người. Ân Tịch Ly đã ra đi rồi, ông ấy sẽ không bao giờ trở về nữa đâu. Ông làm những việc này với ông ấy, cho dù ông ấy còn sống cũng sẽ không thể nào tha thứ cho ông đâu."

Lúc này đây hoàng thượng thảng thốt, lại nghe thấy tiếng hét "Giết" rầm vang bốn phía hoàng thành, hiển nhiên đã có đại đội binh mã phá xong cửa thành tràn vào. Còn bên ngoài cửa thành phía Bắc cũng đã nổ giòn tiếng pháo, như thể có hai đội quân đang trong lúc giao chiến, có điều là đang ở rất xa chứ chưa đánh đến trong thành.

"Ha ha…" – Hoàng đế gật đầu, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Tiểu Hoàng, cười khẽ – "Xem chừng Tư Đồ đã phá được cửa Nam, còn Mộc Lăng thì thủ phía cửa Bắc nhỉ."

Tiểu Hoàng sửng sốt. Hoàng đế tóm chặt lấy y – "Có ngươi như thế này là đủ rồi." – Đoạn, bất thình lình ông ta đưa chân giẫm lên một viên gạch nằm gồ lên ở ngay sát đó, "răng rắc" một tiếng, phía dưới tế đàn xuất hiện một đường thông đạo ăn sâu xuống.

Tiểu Hoàng kinh sợ, nhưng mà hoàng đế đã ôm ghì lấy y, nhanh chân nhảy vào trong địa đạo, phía trên đỉnh đầu lại sập một tiếng, cửa hầm đã đóng.

Trong tất cả những thứ vừa xảy ra như vậy, trong tích tắc bọn quần thần đều nháo nhào hỗn loạn. Vì trận Thần Quý tạo phản mới rồi mà hầu như tất cả võ quan đều đã chết, hiện tại cả triều đình chỉ còn rặt quan văn, bọn họ cũng không biết phải làm cách nào cho đúng đành phải chịu trận chờ ngay tại chỗ.

Loáng sau, nhân mã của Ngao Thịnh đã ùa vào hoàng thành, lũ lượt tiến về hoàng cung trong thế như chẻ tre. Tư Đồ sau khi đánh mở được cửa thành cũng đã nhảy vọt về phía hoàng cung. Nhưng khi đến tế đàn, trừ đám triều thần văn võ ra, còn lại thì không thấy bóng dáng của Tiểu Hoàng và hoàng đế ở đâu cả.

"Bang chủ!" – Một nhóm ám vệ nhảy từ bên ngoài bờ tường vào bên trong, ập tới tế đàn chỉ vào dưới nền đất mà nói – "Vừa rồi hoàng đế đã ôm Hoàng tiểu tiên sinh nhảy vào trong!"

"Cái gì?" – Tư Đồ rối loạn, hắn loay hoay tìm quanh cả buổi trời cùng không thấy bóng dáng của Tiểu Hoàng đâu, cuối cùng đơn giản vận nội lực lên chấn động xung quanh, đánh nát toàn bộ tế đàn. Nhưng lạ lùng thay, bên dưới tế đàn ngoài đất ra cũng chỉ là đất, căn bản không có miệng động hay bất kỳ cái gì khác.

Trong thoáng chốc lòng Tư Đồ như lửa đốt, hắn quát lên – "Địa đạo này thông đi đâu hả?"

Văn võ trong triều đều không thể trả lời, tất cả chỉ quay mặt nhìn nhau.

"Đi tìm hết cho ta!" – Tư Đồ lệnh cho bọn ám vệ – "Tất cả các huynh đệ của Hắc Vân Nảo, đều đi tìm hết cho ta!"

"Dạ!" – Bọn ám vệ lập tức tản đi, sau đó, mấy vạn bang chúng của Hắc Vân Bảo đánh vào kinh thành rồi thì bỏ rơi hết đội ngũ, tản mác ra khắp nơi truy tìm dấu vết của Tiểu Hoàng.

Tư Đồ tìm quanh quất mấy vòng rồi trong đầu chợt có một hình ảnh nháng lên, lòng hắn khấp khởi mừng thầm, phi thân về phía hậu sơn.

Hoàng đế ôm Tiểu Hoàng chui xuống địa đạo ào ạt chạy đi. Tiểu Hoàng giật mình phát giác ra rằng dù cho hoàng đề có bệnh, nhưng trước kia công phu của ông ta thật sự rất tốt, hơn nữa y còn để ý thấy bên hông hoàng đế còn đeo theo một thanh đao.

Tiểu Hoàng cũng không giãy dụa, bị hoàng đế xốc lên chạy mải miết về phía trước, trong đầu y mơ mơ hồ hồ nhớ đến tập tranh có liên quan đến cuộc đời của Ân Tịch Lu lúc trước mà hoàng đế đã cho y xem, dường như cũng có một cảnh giống như thế này.

"À…" – Hoàng Đế cười lạnh lùng – "Sao đây? Thấy quen thuộc à? Năm xưa ta đã băng qua địa đào này mà mang Tịch Ly đi! Lẽ ra chúng ta đã luôn ở bên nhau, nhưng về sau ta đổi Tịch Ly lấy ngôi hoàng đế…Thật ra, ta không hề muốn."

Tiểu Hoàng nhìn thấy đôi đồng tử của hoàng đế hằn đường máu thì biết mạng của ông ta không còn kéo được lâu nữa. Trong lòng y lúc này đây không rõ là cảm giác gì đây nữa. Từ lúc mới mở mắt chào đời, đây là lần đầu tiên y có ước ao muốn một ai đó chết đi.

Lại chạy thêm một lúc nữa, phía trước mặt đã thấy hình dáng một bức tường, không còn lối đi nào phía trước nữa. Hoàng đế đạp mạnh lên tường một cước, và rồi một cửa hang xuất hiện, tia nắng chói lóa soi rọi xuống, Tiểu Hoàng không chịu được phải nhắm ngay mắt lại.

Hoàng đế thả người xuống, ôm Tiểu Hoàng phóng về phía trước, thấy trước mặt bọn họ là một sườn núi, bên dưới là khe vực sâu hoắm không thấy đáy.

"Ha ha…" – Hoàng đế nhìn xuống khe núi rồi cười, bảo Tiểu Hoàng – "Ta và cha của ngươi đã từng có lúc ở nơi này, ngươi chính do chúng ta ở nơi này tạo ra, chúng ta cùng nhau quay lại đây có được không? Chờ cha của ngươi đến."

Tiểu Hoàng nhìn hoàng đế đầy mịt mờ, dường như ông ta đã điên mất rồi. Bất đồ, Tiểu Hoàng chú ý đến phía sau hoàng đế…có một người đang đứng đó!

"Viên Lạc, đã lâu không gặp rồi." – Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Hoàng đế sửng sốt dữ dội. Ông chậm chạp ngoái đầu lại, thấy một người trung niên thân mặc nhuyễn giáp, tay đang cầm đao đứng ở nơi kia — Tề Dịch.

"Tề Dịch?" – Hoàng đến trợn trừng đôi mắt, dường như không thể nghĩ đến việc Tề Dịch vì sao không chết, càng không nghĩ ra được lão sẽ biết được nơi này.

"Tịch Ly nói cho ta biết đấy." – Tề Diệt bất ngờ thốt lên – "Lần đó khi đánh Hắc Vân Bảo, nhân mã của ta hầu hết đều không tổn hại bao lăm cả. Tư Đồ sắp xếp cho chúng ta ở trong Tiên Nhân Nhãn phía sau núi, sau đó chúng ta cùng đi qua địa mạch hướng về phía Bắc, thần không biết mà quỷ không hay, cùng với Tô Mẫn ở phía nam và nhân mã của Hắc Vân Bảo giáp công cả hai phía nam bắc… Viện quân ở phía bắc của ngươi đã đụng độ với quân của ta bên ngoài cửa thành, ngươi đoán xem, bên nào sẽ thắng đây?"

"Tịch Ly…nhà ngươi đã gặp được Tịch Ly?" – Hoàng đế tỏ vẻ không tin cùng lòng đố kỵ – "Y thật sự đi gặp nhà ngươi sao?"

"Ha ha ha…" – Tề Dịch lắc đầu – "Y nói cho ta biết, cứ đến nơi này chờ đợi, rồi cứu thoát nhi tử bảo bối của y. Y còn bảo ta nói cho ngươi biết rằng, Hoàng Bán Tiên chỉ là đứa con của riêng mình y, còn đối với kẻ cầm thú là ngươi, tuyệt đối không có một chút dây dưa quan hệ nào cả. Ngươi đấy, cả đời này, rồi đời sau, cũng không xứng đáng có bất kỳ quan hệ gì với y."

"A a a…" – Nghe Tề Dịch nói xong, bất thình lình hoàng đế rống to lên một tràng, ném Tiểu Hoàng ra một phía.

"Ối…" – Tiểu Hoàng bị ném sang bên, may thay lực tương đối nhẹ, nên khi va xuống đất chỉ trầy xước chút ít, không có hư tổn gì cả.

Hoàng đế rút đao ra định đâm tới Tiểu Hoàng, trong miệng ông ta gào thét – "Được, vậy ta sẽ giết nhi tử của ngươi!"

"Choang" một tiếng, đao của Tề Dịch đã vung tới chận đao của Hoàng Đế lại – "Ngày hôm nay, chúng ta sẽ hiểu rõ hết tất cả mọi cừu hận giữa chúng ta. Viên Lạc, ngươi thiếu nợ ta, ngươi thiếu nợ Tịch Ly, ta muốn cái mạng của ngươi để trả nợ!" – Đoạn, quay sang nói với Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên mau đi đi, nơi này là hậu sơn của ngon núi phía sau hoàng thành! Đi về phía đông đi, nhớ cho rõ ngàn vạn lần cũng không được đi vào rừng, nếu đi vào trong rồi thì không thể nào thoát ra đâu…Tịch Ly nói Tư Đồ nhất định sẽ đến cứu ngươi, các ngươi nhất định sẽ lại được bên nhau."

Tiểu Hoàng nhìn Tề Dịch một chốc, gật đầu – "Ừm." – Y gượng người dậy, cởi bỏ tấm trường bào vướng víu thân người đi, rồi chạy về phía đàng đông.

Đợi cho Tiểu Hoàng đi rồi, Tề Dịch và Viên Lạc cùng đưa mắt nhìn nhau, giương đao lên, bổ nhào vào đối phương.

…

Tiểu Hoàng chạy một mạch về phía đông, trong lòng ghi nhớ rất kỹ rằng không được tiến vào trong rừng. Chạy đã một lúc lâu nhưng không hề thấy điểm cuối cùng là ở nơi đâu. Y vừa định đứng lại nghỉ ngơi chốc lát, bất thình lình thấy từ mé vạt rừng kề bên có người đang lăn ra ngoài, như thể đang ngã từ phía trên ngã xuống tới đây. Người kia lăn đến vệ đường, vừa hay dừng lại ở bên chân Tiểu Hoàng. Gã gượng người đứng dậy, ngẩng đầu lên đối diện với Tiểu Hoàng…Cả hai đều ngây người ra.

Tiểu Hoàng rít một hơi khí lạnh, trông thấy kẻ do bất cẩn mà ngã xuống kia, chính là Thần Quý.

Thần Quý cũng khẽ giật mình nhìn Tiểu Hoàng đột nhiên xuất hiện trước mặt, thấy y mặc trường sam trắng ngần toàn thân, bên hông lại đeo ngọc, mái tóc dài đen nhánh rối bời buông xuống một bên, trên vầng trán lấm tấm mồ hôi, còn bết vài sợi tóc mai…khuôn mặt thanh tú lạ lùng, còn đôi môi vì cú chạy thục mạng vừa rồi khiến cho thành đỏ ửng.

"Ha ha…" – Chợt Thần Quý mở miệng bật cười.

Tiểu Hoàng nhìn bộ mặt tươi cười của hắn, trong lòng nảy sinh sợ hãi, kềm không được phải bước lùi về sau một bước.

Thần Quý cười lạnh lùng sấn tới – "Nghe nói Ngao Thịnh dẫn theo binh mã tạo phản tới nơi rồi, thủ vệ trông coi ta đều bỏ chạy, ta bèn trèo tường ra ngoài, không ngờ đâu vừa lăn xuống đất đã thấy đại cừu nhân."

Đường lùi của Tiểu Hoàng bị một gốc cây đại thụ chắn lại, Thần Quý khanh khách cười mấy tiếng – "Ngươi nói đi, ta phải hành hạ ngươi như thế nào mới giải được mối hận trong lòng ta đây?"

203. Chương 102

Chương 102 | Gặp lại cố nhân

– Cố nhân tương kiến –

Tiểu Hoàng trông thấy nụ cười dị dạng trên bộ mặt của Thần Quý thì biết đại sự chẳng lành. Y cố gắng hết sức để chính bản thân mình không hoảng loạn, rồi dựa vào thân cây chăm chăm nhìn Thần Quý đang từng bước tiến về phía mình, nghĩ ngợi xem có cách nào chạy thoát được hay không…

Đúng lúc đó, từ chỗ mà Thần Quý rơi xuống bất thình lình rơi thêm một người nữa, người này vừa đáp xuống lại vùng lên lao về phía Thần Quý, đưa cả hai tay thóp lấy cổ của gã. Sau khi đã chế ngự được gã thì quay sang nói với Tiểu Hoàng – "Chạy mau!"

Tiểu Hoàng giật thót, nhìn thấy kẻ đang chế ngự Thần Quý mặc trên người bộ y phục nội thị, trông rất đỗi gầy gò, trên khuôn mặt có một vết sẹo rất dài xấu xí, chính là Văn Xương Minh.

Tiểu Hoàng nhìn Thần Quý vùng vẫy đánh lại Văn Xương Minh thì sửng sốt. Văn Xương Minh cũng không biết võ công, Thần Quý là hoàng tử, dù rằng thường ngày gã giả vờ bệnh hoạn nhưng công phu quyền cước cơ bản hẳn nhiên phải biết. Gã thấy một tên nô tài như Văn Xương Minh còn dám đánh mình thì bốc lửa giận bừng bừng đánh lại, tóm lấy Văn Xương Minh hung dữ quẳng về phía trước rồi nhảy xổ vào tung quyền đánh tán loạn, bộ dáng trông rất hung ác độc địa. Văn Xương Minh làm sao là đối thủ của gã dược, đành liều mạng tóm lấy Thần Quý cho Tiểu Hoàng bỏ chạy thật mau.

Tiểu Hoàng thối lui đến phía sau Thần Quý, bây giờ nếu như y bỏ đi thì Văn Xương Minh sẽ phải chết… hơn nữa cũng khó lòng đảm bảo Thần Quý sẽ không đuổi theo. Nghĩ lại, Tiểu Hoàng lấy chiếc trủy thủ mà Tư Đồ cho y ra khỏi áo, rút trủy thủ ra xong, Tiểu Hoàng tiến tới, đâm phập con dao vào sau lưng Thần Quý.

"A…" –Thần Quý đau đớn tới nỗi phải thét lớn lên, trở một quyền định tống vào Tiểu Hoàng.

Dù Tiểu Hoàng hai tay trói gà không chặt, thế nhưng trước đây khi Tư Đồ cười đùa với y cũng đã dạy cho y được mấy chiêu. Y thấy Thần Quý tung một quyền đánh tới thì theo bản năng lùi về phía sau một bước, định giơ tay để chống đỡ… Một nắm đấm của Thần Quý trượt vào khoảng không, người gã cũng đau tới mức tuột xuống khỏi người Văn Xương Minh. Gã định đưa tay nhổ thanh dao sau lưng mình, nhưng dao của Tiểu Hoàng không nghiêng không lệch, cắm rất vừa vặn vào ngay chính giữa lưng Thần Quý, gã căn bản là không thể nào với tới.

Tiểu Hoàng thấy Thần Quý phát rồ lên vừa gào thét vừa lăn lộn thì thối lui về sau, nhưng khi dưới chân hươ vào khoảng không y mới hay rằng phía sau cánh rừng không phải là một vạt đất bằng phẳng mà là một sườn dốc. Chân y trơn tuột, liền trượt xuống về phía chân núi.

"Cẩn thận!" – Văn Xương Minh hô to, định vươn qua cứu người nhưng Thần Quý đã ngáng trước mặt y mắng to – "Cẩu nô tài, cẩu nô tài!"

Văn Xương Minh thấy gã cản đường thì đá văng gã ra những muốn đuổi theo xuống dưới, nhưng y đã bị Thần Quý kéo lấy ống quần. Ngay lúc đó, Văn Xương Minh chỉ thấy cách đó không xa một bóng đen cũng vừa mới chạy tới nơi.

Tư Đồ từ rất xa đã thấy Văn Xương Minh đứng ở nơi đó, và cả Thần Quý đang lăn lộn kêu gào thảm thiết trên mặt đất, con dao cắm trên lưng Thần Quý rõ ràng chính là con dao mà hắn đưa cho Tiểu Hoàng.

"Tiên Tiên đâu?" – Tư Đồ chẳng màng tính toán, hỏi Văn Xương Minh.

"Rơi xuống rồi." – Văn Xương Minh chỉ về phía Tiểu Hoàng bị lăn xuống, Tư Đồ khi còn đang nghe lời của y thì đã chạy ào vào trong rừng.

Văn Xương Minh nhìn bóng lưng của tư đồ khuất xa thì dừng chân lại, cúi đầu nhìn Thần Quý còn đang mắng chửi luôn mồm dưới chân mình. Y ngồi xổm xuống nhìn gã – "Hoàng tử, có đau không hả?"

"Đau… đau chết mất, cứu ta." – Thần Quý rống vào Văn Xương Minh

"Đau à?" – Văn Cương Minh đưa tay cầm lấy con dao, "Vậy thì rút ra" – Đoạn, mạnh tay rút soạt thanh dao ra ngoài.

"A…" – Cơn đau lúc rút thanh dao ra không thua lúc đâm vào là bao nhiêu, đều đau tới nỗi Thần Quý phải gào khóc luôn mồm, tức khắc lại bắt đầu chửi bới cẩu nô tài.

"Ừ phải, là hạng nô tài đấy." – Văn Xương Minh ngồi xuống bên cạnh Thần Quý – "Ông trời coi như cũng nể mặt một cẩu nô tài, Thụy Vương là do ta giết đấy, bây giờ lại đến phiên ngươi. Ngươi có biết cái gì là ác nhân tất có ác nhân trị không?"

"… Mi không chết tử tế được đâu, hạng nô tài người không ra người quỷ không ra quỷ như mi." – Thần Quý thóa mạ um lên. Văn Xương Minh chỉ im lặng nghe ở một bên, y lẩm bẩm – "Đúng thế đấy, ta giết nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ không chết tử tế được. Nhưng này, vì sao ông trời không thu phục ta?" – Đoạn, Văn Xương Minh lại vung tay lên găm dao vào lưng Thần Quý.

"Á…" – Thần Quý thét lớn, càng mắng chửi thêm hung tợn, ác độc hơn nữa.

Nhìn thấy Thần Quý vẫy vùng như đang bị thiêu trong lửa đỏ, trên khuôn mặt của Văn Xương Minh chỉ có một vẻ thản nhiên. Y chỉ thì thầm – "A, vì sao tất cả mọi người đều phải đền tội, vì sao ta lại không? Ai đến cho ta báo ứng đây?"

Một lúc sau, trên mặt đất, trên tay của Văn Xương Minh toàn máu là máu. Thần Quý nằm trơ ra không còn cục cựa, mặt mũi gã đã trắng nhợt, chết mà đôi mắt còn không nhắm lại, mở to trừng lên như hai con mắt của cá chết, thẫn thờ nhìn vào Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh nhìn gã lắc đầu tự hỏi – "Ông trời vì sao lại đối xử như vậy? Ngươi sinh ra trong nhà đế vương, so với thế nhân nhiều kẻ thảm thương đã là tốt đẹp hơn nhiều. Nhưng sao kết cuộc lại thảm như vậy hở. Nhưng mà không sao… không sao… bất quá cũng đúng thôi, kết cuộc của ta còn chưa tới đâu, ta đợi được, ta hẳn sẽ thảm hại hơn cả ngươi mới đúng." – Nói xong, dùng tay áo tỉ mẩn lau sạch con dao, rồi nhặt chiếc vỏ dao tinh xảo ở cạnh đó lên, rồi tra dao vào lại trong vỏ. Văn Xương Minh đứng dậy, bước đi không hề ngoái đầu lại.

Tư Đồ lao xuống sườn núi, nhưng trước mắt hắn chỉ toàn cây cối um tùm, nào thấy bóng dáng Tiểu Hoàng ở nơi đâu? Không có khả năng đâu, Tiên Tiên chỉ mới ngã xuống chưa được bao lâu, vì sao không thấy người đâu cả? Bị thú hoang tha đi mất rồi? Bị kẻ xấu bắt mất rồi? Tư Đồ càng nghĩ càng kinh hãi, khẩn trương đến nỗi loay hoay tại chỗ. Sau đó hắn nghĩ lại rồi đơn giản là phóng lên ngọn cây nhìn. Chính hắn cũng giật mình, rừng cây rậm rạp quá, ít nhất cũng phải vạn mẫu. Tư Đồ thở thật sâu, quay về phía rừng cây rống to – "Tiên Tiên!"

Tư Đồ dùng hết mười thành nội lực của hắn. Hết thảy chim muông trong rừng đều nghe thấy, sợ hãi ùa chạy đi tứ tán. Tư Đồ cố gắng trấn an chính hắn, Tiên Tiên là bán tiên thể, không có con dã thú nào dám làm hại y đâu. Ổn định tinh thần trở lại, Tư Đồ dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh tứ bề. Nhưng không nghe thấy bất cứ tiếng động gì liên quan đến Tiểu Hoàng cả. Lòng Tư Đồ chùng xuống, không có tiếng động nào tức là vùng phụ cận không có người, chẳng lẽ…

Không dám xuống bên dưới, Tư Đồ vận dụng nội lực nghe ngóng thêm. lại nghe thấy có tiếng bước chân từ phía xa xa vọng tới. Hắn quay mặt lại nhìn thì thấy tất cả mọi thủ hạ của Hắc Vân bảo đều đã kéo tới. Thì ra vừa nãy Tư Đồ dùng hết mọi công lực của mình để gọi thì tất cả mọi người của Hắc Vân Bảo đều nghe thấy. Mộc Lăng và Lô Ngự Phong dẫn nhân mã cùng kéo đến, thấy Tư Đồ đang đứng trên ngọn cây thì vỡ lẽ ra. Mộc Lăng bảo mọi người – "Tất cả cùng vào rừng tìm đi, tìm không thấy thì chặt hết cây cối xuống!"

Mấy vạn bang chúng của Hắc Vân Bảo rải thảm tiến vào trong rừng. Lòng Tư Đồ rối như tơ vò, bất thình lình, hắn cảm nhận thấy một tia khí tức rất cổ quái.

Khí tức ấy đến từ phía rất sâu trong cánh rừng. Tư Đồ chợt hay vì sao hắn không thể nghe được tiếng động của bất kỳ vật sống nào, ấy là vì có một nội lực cực kỳ thâm hậu từ một cao thủ, người này đã dùng nội lực của mình để trấn áp tiếng động khắp nơi nơi. Tư Đồ kinh hãi, người có thể có được nội lực như thế này võ công tất nhiên cực kỳ cao, chưa hẳn đã dưới cơ hắn.

Đưa mắt thấy ở vạt rừng cứ hai ba bước lại cơ bản là có một người của Hắc Vân Bảo, Tư Đồ tung người tiến vào phía rừng sâu.

….

Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy cả người mình ê ẩm. Đầu óc y mơ màng nghĩ mình vừa bị rơi xuống vạt rừng, sau đó va đập vào cây cối, trước mắt tối sầm lại…. Chậm rãi mở mắt ra, y nghe thấy bên tai âm thanh lập lòe bập bùng như đang có một đống lửa đang cháy đượm. Sau đó, đập vào mắt y là trần của một thạch động, sau đó lại nghe thấy tiếng nước nhỏ lộp độp, tí tách, trên trần hang động có một ngọn đèn dầu đang cháy sáng.

Tiểu Hoàng chậm rãi quay đầu lại, thấy bên đống lửa kia có bóng lưng của một người ngồi đó… Tấm lưng kia tuy khôi ngô nhưng gầy gò, thân vận hắc y, cầm một nhánh cây trong tay đang nhẹ nhàng cời lửa.

"Tư Đồ?" – Vừa ngay lúc Tiểu Hoàng mở miệng thì chợt nghĩ không phải. Người này tóc tai rất chỉnh tề, còn tóc của Tư Đồ dù thế nào cũng hơi rối mù lên. Hơn nữa giữa mái tóc của con người này còn điểm vài sợi tóc bạc xám… Tóc của Tư Đồ thì đen thật là đen, nhuyễn thật là nhuyễn, con người này chỉ có bóng lưng và khí chất có chút gì đó giống với Tư Đồ đó thôi, không phải hắn đâu.

Người kia lại dùng cành cây cời lửa một chút, rồi từ tốn quay đầu lại, để Tiểu Hoàng thấy một phía khuôn mặt mình.

Tiểu Hoàng cách con người này chỉ năm, sáu thước, thấy được thật rõ ràng khuôn mặt của người ấy thì không khỏi tán thán, thật sự là rất ưa nhìn. Người kia xem chừng tuổi đã không còn trẻ, nếu có một khuôn mặt ưa nhìn như vậy thì không phải là thanh tú, mà là anh tuấn. Thấy rõ hình dáng của ông ta xong, Tiểu Hoàng chợt thấy khí chất của người này với Tư Đồ có đôi phần giống nhau, cho dù hình dáng không phải là giống lắm. Nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Tư Đồ ở trên tòa dương đài ấy, Tư Đồ ngồi trên một tảng đá, dáng đổ nghiêng nghiêng, tỏa ra một thứ cuồng ngạo, lãnh đạm nhưng lại không có chút ác ý nào.

Người kia thấy Tiểu Hoàng tỉnh thì quay đầu lại, nhìn y xem chừng có điều gì rất hứng thú, đưa đôi tay thon gầy sờ lên chiếc cằm thanh tú của y, trong đôi mắt sâu hút kia hàm chứa mấy phần hiếu kỳ, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cũng nhìn kỹ ông ta một chút. Con người này càng trông càng thấy khôi ngô, mũi cao nhưng không khoằm như chim ưng mà rất thẳng, làn môi mỏng, cũng rất vừa vặn.

Hai người đối diện nhìn nhau một lúc, người kia bất đồ bật cười lên, khóe môi khẽ nhoẻn ra, vẽ lên một dấu vết nhẹ nhàng, thật sự rất đẹp….

Thấy người nọ cười lên, Tiểu Hoàng đỏ mặt, vì sao mình lại nhìn chằm chằm vào người ta thế cơ chứ, dù rằng người đó cũng đang chăm chăm nhìn mình.

Người ấy buông nhánh cây trong tay xuống, hỏi Tiểu Hoàng – "Có sợ không?"

Tiểu Hoàng có đôi chút giật mình, lần đầu tiên nghe thấy thì cảm giác thanh âm của người này mát lạnh, trong vắt và êm tai, sau đó mới phản ứng lại câu hỏi có sợ không từ người ấy, thành thật lắc đầu. Lòng tự nhủ, vì sao mình phải sợ nhỉ, dung mạo đẹp như vậy, lại còn có gì đó giống Tư Đồ nữa.

Người kia thấy Tiểu Hoàng thành thật lắc đầu thì nhẹ nhàng chống đầu gối đứng lên.

Cao thật, Tiểu Hoàng tự nhủ, so với Tư Đồ cũng không thua kém bao nhiêu. Thấy ông ta đứng lên, Tiểu Hoàng cũng muốn gượng dậy, người kia khoát khoát tay với y – "Đừng nhúc nhích, động tới vết thương trên chân."

Tiểu Hoàng lúc này mới cảm giác được trên chân hơi nhói đau, liền tỏ vẻ khẩn cầu nhìn vào chân mình, khiến cho người kia bật cười khe khẽ. Ông ta lắc đầu – "Sao lại ngốc như vậy?"

Tiểu Hoàng nhận ra người ta mắng mình ngốc thì đỏ mặt không nói thành lời.

"Ta tên là Viên Liệt." – Người kia nói với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng khẽ giật mình, thầm nghĩ, họ Viên, không phải là hoàng tộc đấy sao?

Người nọ nói xong thì đi ra ngoài, nhỏ giọng bảo – "Tịch Ly à, nó tỉnh rồi."

Tiểu Hoàng sửng sốt, dường như không thể tin được mà giương mắt nhìn lên, mới phát giác ra rằng mình đang nằm trong một sơn động. Sau khi nhìn ra khỏi cửa động,Tiểu Hoàng mới thấy, đứng trước cửa động là một người toàn thân mặc trường sam màu trắng. Người ấy đang nghiêng nghiêng đầu nhìn vào y mỉm cười.

Tiểu Hoàng không rõ ràng lắm, người ấy có phải rất giống chính mình hay không? Nhưng dẫu sao, con người xuất hiện trong bức tranh mà hoàng đế và Tề Dịch giữ gìn như báu vậy ấy ở ngoài đời còn sống động hơn hẳn, linh động như thần tiên, hơn nữa nhìn qua thì thấy tuổi hãy còn trẻ.

Người này chính là Ân Tịch Ly sao? Tiểu Hoàng mở to hai mắt ra nhìn chăm chú vào người ấy. Không sai đi đâu được, đích thực là Ân Tịch Ly rồi.

Thấy Tiểu Hoàng chăm chú nhìn vào mình, Ân Tịch Ly từ tốn đi vào trong động, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, đưa tay xoa nắn gò má y.

Tiểu Hoàng cảm thấy tay của người rất ấm áp.

Vừa chớm mở miệng ra định hỏi – "Là… Ân…" – nhưng còn chưa hết câu, Tiểu Hoàng đã bị Ân Tịch Ly tóm lấy cái mũi nhéo nhéo – "Gọi là gì hử?!"

Tiểu Hoàng chu chu miệng, thấy Ân Tịch Ly hung dữ như vậy thì bèn nho nhỏ kêu một tiếng – "Phụ thân…"

Vậy mà, Ân Tịch Ly nghe một tiếng gọi cha của Tiểu Hoàng xong thì sửng sốt vô cùng, mãi lâu sau đó mới đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt của Tiểu Hoàng, thấp giọng gọi – "Ngoan."

"Tiên Tiên…" – Chợt nghe tiếng của Tư Đồ truyền đến bên ngoài động.

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng kinh sợ, lòng hắn nhất định đang lo lắng lắm. Y vừa định trả lời thì đã bị Ân Tịch Ly cản lại, cười nhẹ – "Viên Liệt muốn so qua mấy chiêu với hắn, không cần phải gấp gáp đâu, ta có việc còn muốn nói với con."

Tiểu Hoàng gật đầu, lại nghe thấy tiếng so chiêu truyền tới từ ngoài kia. Tiểu Hoàng nghe thấy được có tiếng gió đang rền lên từ bốn phía thì khẽ giật mình. Người tên là Viên Liệt kia lợi hại như vậy sao? Có thể so qua nhiều chiêu như vậy với Tư Đồ?

Ân Tịch Ly thấy nét mặt lo lắng của Tiểu Hoàng thì bất đắc dĩ lắc đầu, nói – "Bọn ta ở tại đảo thần tiên trên miền cực Bắc, khi nào con rỗi rãi thì cứ cùng Tư Đồ đến thăm."

Tiểu Hoàng hấp háy đôi mắt – "Đảo thần tiên, thật sự là thần tiên sao?"

Ân Tịch Ly nhịn không được cười rộ lên, đưa tay nhéo má Tiểu Hoàng – "Quả là thú vị quá đi, theo ta cùng về đảo đi nhé."

Tiểu Hoàng lại khẩn trương lên – "Nhưng Tư Đồ sẽ lo…"

Ân Tịch Ly khẽ thở dài, lấy trong lòng ra một vật gì đó rồi nhét vào trong áo Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng cúi xuống nhìn mà sửng sốt – "…"

Ân Tịch Ly cười nhẹ – "Không chỉ có bùa hộ mệnh của Tư Đồ và Hắc Vân Bảo, còn có cả cho Tô Mẫn. Dùng ra làm sao, con hẳn biết rõ ràng nhất, phải không hở?"

Tiểu Hoàng cất kỹ vật ấy đi, rồi gật đầu với Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly lại nhìn Tiểu Hoàng một lúc rồi mỉm cười đứng lên – "Con có thể đi rồi, bảo trọng lấy. Nếu Tư Đồ khi dễ con, cứ tìm đến ta."

Tiểu Hoàng mỉm cười lắc đầu – "Huynh ấy không có đâu."

Ân Tịch Ly gật đầu, quay người ra khỏi động.

Bên ngoài động, Tư Đồ và Viên Liệt đang đánh đến khó phân thắng bại, Tư Đồ thầm sợ hãi, con người này công phu tuyệt đối không dưới cơ hắn. Còn Viên Liệt cũng bội phục trong lòng, Tư Đồ không hổ danh là võ học kỳ tài trăm năm mới gặp, tuổi còn trẻ mà công phu đã đến được mức này.

Bọn họ đang đánh rất hăng say, chợt nhác thấy bóng một người áo trắng đang đi ra khỏi động, nói – "Đừng đánh nữa, đã từng tuổi nào rồi hả?"

Viên Liệt thu chiêu lại, lùi đến bên cạnh người kia. Tư Đồ cũng ngước lên nhìn, rồi chấn động.

Người trước mắt kia giống Tiểu Hoàng in hệt, chỉ là nét của Tiểu Hoàng trong trẻo hơn, còn người này lại có vài phần xa lìa trần thế, là Ân Tịch Ly sao…

Ân Tịch Ly quan sát Tư Đồ xong rồi gật đầu, nói – "Cố gắng chăm sóc tốt cho Tiên Tiên, ta đi đây."

Tư Đồ thấy Ân Tịch Ly và Viên Liệt cùng sóng vai đi về phía xa xăm, trước khi vào trong động, hắn quay lại nói – "Nhạc phụ đại nhân đi thong thả."

Ân Tịch Ly và Viên Liệt đều giật mình, sau đó Tư Đồ hô một tiếng "Tiên Tiên" thì hối hả chạy vào trong động. Ân Tịch Ly cười to lên rồi nói – "Thú vị đấy, thú vị đấy!" – rồi cùng Viên Liệt đi xa dần xa.

204. Chương 102: Gặp Lại Cố Nhân

Cố nhân tương kiến

Tiểu Hoàng trông thấy nụ cười dị dạng trên bộ mặt của Thần Quý thì biết đại sự chẳng lành. Y cố gắng hết sức để chính bản thân mình không hoảng loạn, rồi dựa vào thân cây chăm chăm nhìn Thần Quý đang từng bước tiến về phía mình, nghĩ ngợi xem có cách nào chạy thoát được hay không…

Đúng lúc đó, từ chỗ mà Thần Quý rơi xuống bất thình lình rơi thêm một người nữa, người này vừa đáp xuống lại vùng lên lao về phía Thần Quý, đưa cả hai tay thóp lấy cổ của gã. Sau khi đã chế ngự được gã thì quay sang nói với Tiểu Hoàng – "Chạy mau!"

Tiểu Hoàng giật thót, nhìn thấy kẻ đang chế ngự Thần Quý mặc trên người bộ y phục nội thị, trông rất đỗi gầy gò, trên khuôn mặt có một vết sẹo rất dài xấu xí, chính là Văn Xương Minh.

Tiểu Hoàng nhìn Thần Quý vùng vẫy đánh lại Văn Xương Minh thì sửng sốt. Văn Xương Minh cũng không biết võ công, Thần Quý là hoàng tử, dù rằng thường ngày gã giả vờ bệnh hoạn nhưng công phu quyền cước cơ bản hẳn nhiên phải biết. Gã thấy một tên nô tài như Văn Xương Minh còn dám đánh mình thì bốc lửa giận bừng bừng đánh lại, tóm lấy Văn Xương Minh hung dữ quẳng về phía trước rồi nhảy xổ vào tung quyền đánh tán loạn, bộ dáng trông rất hung ác độc địa. Văn xương mình làm sao là đối thủ của gã dược, đành liều mạng tóm lấy Thần Quý cho Tiểu Hoàng bỏ chạy thật mau.

Tiểu Hoàng thối lui đến phía sau Thần Quý, bây giờ nếu như y bỏ đi thì Văn Xương Minh sẽ phải chết…hơn nữa cũng khó lòng đảm bảo Thần Quý sẽ không đuổi theo. Nghĩ lại, Tiểu Hoàng lấy chiếc trủy thủ mà Tư Đồ cho y ra khỏi áo, rút trủy thủ ra xong, Tiểu Hoàng tiến tới, đâm phập con dao vào sau lưng Thần Quý.

"A…" –Thần Quý đau đớn tới nỗi phải thét lớn lên, trở một quyền định tống vào Tiểu Hoàng.

Dù Tiểu Hoàng hai tay trói gà không chặt, thế nhưng trước đây khi Tư Đồ cười đùa với y cũng đã dạy cho y được mấy chiêu. Y thấy Thần Quý tung một quyền đánh tới thì theo bản năng lùi về phía sau một bước, định giơ tay để chống đỡ…Một nắm đấm của Thần Quý trượt vào khoảng không, người gã cũng đau tới mức tuột xuống khỏi người Văn Xương Minh. Gã định đưa tay nhổ thanh dao sau lưng mình, nhưng dao của Tiểu Hoàng không nghiêng không lệch, cắm rất vừa vặn vào ngay chính giữa lưng Thần Quý, gã căn bản là không thể nào với tới.

Tiểu Hoàng thấy Thần Quý phát rồ lên vừa gào thét vừa lăn lộn thì thối lui về sau, nhưng khi dưới chân hươ vào khoảng không y mới hay rằng phía sau cánh rừng không phải là một vạt đất bằng phẳng mà là một sườn dốc. Chân y trơn tuột, liền trượt xuống về phía chân núi.

"Cẩn thận!" – Văn Xương Minh hô to, định vươn qua cứu người nhưng Thần Quý đã ngáng trước mặt y mắng to – "Cẩu nô tài, cẩu nô tài!"

Văn Xương Minh thấy gã cản đường thì đá văng gã ra những muốn đuổi theo xuống dưới, nhưng y đã bị Thần Quý kéo lấy ống quần. Ngay lúc đó, Văn Xương Minh chỉ thấy cách đó không xa một bóng đen cũng vừa mới chạy tới nơi.

Tư Đồ từ rất xa đã thấy Văn Xương Minh đứng ở nơi đó, và cả Thần Quý đang lăn lộn kêu gào thảm thiết trên mặt đất, con dao cắm trên lưng Thần Quý rõ ràng chính là con dao mà hắn đưa cho Tiểu Hoàng.

"Tiên Tiên đâu?" – Tư Đồ chẳng màng tính toán, hỏi Văn Xương Minh.

"Rơi xuống rồi." – Văn Xương Minh chỉ về phía Tiểu Hoàng bị lăn xuống, Tư Đồ khi còn đang nghe lời của y thì đã chạy ào vào trong rừng.

Văn Xương Minh nhìn bóng lưng của tư đồ khuất xa thì dừng chân lại, cúi đầu nhìn Thần Quý còn đang mắng chửi luôn mồm dưới chân mình. Y ngồi xổm xuống nhìn gã – "Hoàng tử, có đau không hả?"

"Đau…đau chết mất, cứu ta." – Thần Quý rống vào Văn Xương Minh

"Đau à?" – Văn Cương Minh đưa tay cầm lấy con dao, "Vậy thì rút ra" – Đoạn, mạnh tay rút soạt thanh dao ra ngoài.

"A…" – Cơn đau lúc rút thanh dao ra không thua lúc đâm vào là bao nhiêu, đều đau tới nỗi Thần Quý phải gào khóc luôn mồm, tức khắc lại bắt đầu chửi bới cẩu nô tài.

"Ừ phải, là hạng nô tài đấy." – Văn Xương Minh ngồi xuống bên cạnh Thần Quý – "Ông trời coi như cũng nể mặt một cẩu nô tài, Thụy Vương là do ta giết đấy, bây giờ lại đến phiên ngươi. Ngươi có biết cái gì là ác nhân tất có ác nhân trị không?"

"…Mi không chết tử tế được đâu, hạng nô tài người không ra người quỷ không ra quỷ như mi." – Thần Quý thóa mạ um lên. Văn Xương Minh chỉ im lặng nghe ở một bên, y lẩm bẩm – "Đúng thế đấy, ta giết nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ không chết tử tế được. Nhưng này, vì sao ông trời không thu phục ta?" – Đoạn, Văn Xương Minh lại vung tay lên găm dao vào lưng Thần Quý.

"Á…" – Thần Quý thét lớn, càng mắng chửi thêm hung tợn, ác độc hơn nữa.

Nhìn thấy Thần Quý vẫy vùng như đang bị thiêu trong lửa đỏ, trên khuôn mặt của Văn Xương Minh chỉ có một vẻ thản nhiên. Y chỉ thì thầm – "A, vì sao tất cả mọi người đều phải đền tội, vì sao ta lại không? Ai đến cho ta báo ứng đây?"

Một lúc sau, trên mặt đất, trên tay của Văn Xương Minh toàn máu là máu. Thần Quý nằm trơ ra không còn cục cựa, mặt mũi gã đã trắng nhợt, chết mà đôi mắt còn không nhắm lại, mở to trừng lên như hai con mắt của cá chết, thẫn thờ nhìn vào Văn Xương Minh.

Văn Xương Minh nhìn gã lắc đầu tự hỏi – "Ông trời vì sao lại đối xử như vậy? Ngươi sinh ra trong nhà đế vương, so với thế nhân nhiều kẻ thảm thương đã là tốt đẹp hơn nhiều. Nhưng sao kết cuộc lại thảm như vậy hở. Nhưng mà không sao…không sao…bất quá cũng đúng thôi, kết cuộc của ta còn chưa tới đâu, ta đợi được, ta hẳn sẽ thảm hại hơn cả ngươi mới đúng." – Nói xong, dùng tay áo tỉ mẩn lau sạch con dao, rồi nhặt chiếc vỏ dao tinh xảo ở cạnh đó lên, rồi tra dao vào lại trong vỏ. Văn Xương Minh đứng dậy, bước đi không hề ngoái đầu lại.

Tư Đồ lao xuống sườn núi, nhưng trước mắt hắn chỉ toàn cây cối um tùm, nào thấy bóng dáng Tiểu Hoàng ở nơi đâu? Không có khả năng đâu, Tiên Tiên chỉ mới ngã xuống chưa được bao lâu, vì sao không thấy người đâu cả? Bị thú hoang tha đi mất rồi? Bị kẻ xấu bắt mất rồi? Tư Đồ càng nghĩ càng kinh hãi, khẩn trương đến nỗi loay hoay tại chỗ. Sau đó hắn nghĩ lại rồi đơn giản là phóng lên ngọn cây nhìn. Chính hắn cũng giật mình, rừng cây rậm rạp quá, ít nhất cũng phải vạn mẫu. Tư Đồ thở thật sâu, quay về phía rừng cây rống to – "Tiên Tiên!"

Tư Đồ dùng hết mười thành nội lực của hắn. Hết thảy chim muông trong rừng đều nghe thấy, sợ hãi ùa chạy đi tứ tán. Tư Đồ cố gắng trấn an chính hắn, Tiên Tiên là bán tiên thể, không có con dã thú nào dám làm hại y đâu. Ổn định tinh thần trở lại, Tư Đồ dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh tứ bề. Nhưng không nghe thấy bất cứ tiếng động gì liên quan đến Tiểu Hoàng cả. Lòng Tư Đồ chùng xuống, không có tiếng động nào tức là vùng phụ cận không có người, chẳng lẽ…

Không dám xuống bên dưới, Tư Đồ vận dụng nội lực nghe ngóng thêm. lại nghe thấy có tiếng bước chân từ phía xa xa vọng tới. Hắn quay mặt lại nhìn thì thấy tất cả mọi thủ hạ của Hắc Vân bảo đều đã kéo tới. Thì ra vừa nãy Tư Đồ dùng hết mọi công lực của mình để gọi thì tất cả mọi người của Hắc Vân Bảo đều nghe

thấy. Mộc Lăng và Lô Ngự Phong dẫn nhân mã cùng kéo đến, thấy Tư Đồ đang đứng trên ngọn cây thì vỡ lẽ ra. Mộc Lăng bảo mọi người – "Tất cả cùng vào rừng tìm đi, tìm không thấy thì chặt hết cây cối xuống!"

Mấy vạn bang chúng của Hắc Vân Bảo rải thảm tiến vào trong rừng. Lòng Tư Đồ rối như tơ vò, bất thình lình, hắn cảm nhận thấy một tia khí tức rất cổ quái.

Khí tức ấy đến từ phía rất sâu trong cánh rừng. Tư Đồ chợt hay vì sao hắn không thể nghe được tiếng động của bất kỳ vật sống nào, ấy là vì có một nội lực cực kỳ thâm hậu từ một cao thủ, người này đã dùng nội lực của mình để trấn áp tiếng động khắp nơi nơi. Tư Đồ kinh hãi, người có thể có được nội lực như thế này võ công tất nhiên cực kỳ cao, chưa hẳn đã dưới cơ hắn.

Đưa mắt thấy ở vạt rừng cứ hai ba bước lại cơ bản là có một người của Hắc Vân Bảo, Tư Đồ tung người tiến vào phía rừng sâu.

…

Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy cả người mình ê ẩm. Đầu óc y mơ màng nghĩ mình vừa bị rơi xuống vạt rừng, sau đó va đập vào cây cối, trước mắt tối sầm lại… Chậm rãi mở mắt ra, y nghe thấy bên tai âm thanh lập lòe bập bùng như đang có một đống lửa đang cháy đượm. Sau đó, đập vào mắt y là trần của một thạch động, sau đó lại nghe thấy tiếng nước nhỏ lộp độp, tí tách, trên trần hang động có một ngọn đèn dầu đang cháy sáng.

Tiểu Hoàng chậm rãi quay đầu lại, thấy bên đống lửa kia có bóng lưng của một người ngồi đó…Tấm lưng kia tuy khôi ngô nhưng gầy gò, thân vận hắc y, cầm một nhánh cây trong tay đang nhẹ nhàng cời lửa.

"Tư Đồ?" – Vừa ngay lúc Tiểu Hoàng mở miệng thì chợt nghĩ không phải. Người này tóc tai rất chỉnh tề, còn tóc của Tư Đồ dù thế nào cũng hơi rối mù lên. Hơn nữa giữa mái tóc của con người này còn điểm vài sợi tóc bạc xám…Tóc của Tư Đồ thì đen thật là đen, nhuyễn thật là nhuyễn, con người này chỉ có bóng lưng và khí chất có chút gì đó giống với Tư Đồ đó thôi, không phải hắn đâu.

Người kia lại dùng cành cây cời lửa một chút, rồi từ tốn quay đầu lại, để Tiểu Hoàng thấy một phía khuôn mặt mình.

Tiểu Hoàng cách con người này chỉ năm, sáu thước, thấy được thật rõ ràng khuôn mặt của người ấy thì không khỏi tán thán, thật sự là rất ưa nhìn. Người kia xem chừng tuổi đã không còn trẻ, nếu có một khuôn mặt ưa nhìn như vậy thì không phải là thanh tú, mà là anh tuấn. Thấy rõ hình dáng của ông ta xong, Tiểu Hoàng chợt thấy khí chất của người này với Tư Đồ có đôi phần giống nhau, cho dù hình dáng không phải là giống lắm. Nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Tư Đồ ở trên tòa dương đài ấy, Tư Đồ ngồi trên một tảng đá, dáng đổ nghiêng nghiêng, tỏa ra một thứ cuồng ngạo, lãnh đạm nhưng lại không có chút ác ý nào.

Người kia thấy Tiểu Hoàng tỉnh thì quay đầu lại, nhìn y xem chừng có điều gì rất hứng thú, đưa đôi tay thon gầy sờ lên chiếc cằm thanh tú của y, trong đôi mắt sâu hút kia hàm chứa mấy phần hiếu kỳ, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cũng nhìn kỹ ông ta một chút. Con người này càng trông càng thấy khôi ngô, mũi cao nhưng không khoằm như chim ưng mà rất thẳng, làn môi mỏng, cũng rất vừa vặn.

Hai người đối diện nhìn nhau một lúc, người kia bất đồ bật cười lên, khóe môi khẽ nhoẻn ra, vẽ lên một dấu vết nhẹ nhàng, thật sự rất đẹp…

Thấy người nọ cười lên, Tiểu Hoàng đỏ mặt, vì sao mình lại nhìn chằm chằm vào người ta thế cơ chứ, dù rằng người đó cũng đang chăm chăm nhìn mình.

Người ấy buông nhánh cây trong tay xuống, hỏi Tiểu Hoàng – "Có sợ không?"

Tiểu Hoàng có đôi chút giật mình, lần đầu tiên nghe thấy thì cảm giác thanh âm của người này mát lạnh, trong vắt và êm tai, sau đó mới phản ứng lại câu hỏi có sợ không từ người ấy, thành thật lắc đầu. Lòng tự nhủ, vì sao mình phải sợ nhỉ, dung mạo đẹp như vậy, lại còn có gì đó giống Tư Đồ nữa.

Người kia thấy Tiểu Hoàng thành thật lắc đầu thì nhẹ nhàng chống đầu gối đứng lên.

Cao thật, Tiểu Hoàng tự nhủ, so với Tư Đồ cũng không thua kém bao nhiêu. Thấy ông ta đứng lên, Tiểu Hoàng cũng muốn gượng dậy, người kia khoát khoát tay với y – "Đừng nhúc nhích, động tới vết thương trên chân."

Tiểu Hoàng lúc này mới cảm giác được trên chân hơi nhói đau, liền tỏ vẻ khẩn cầu nhìn vào chân mình, khiến cho người kia bật cười khe khẽ. Ông ta lắc đầu – "Sao lại ngốc như vậy?"

Tiểu Hoàng nhận ra người ta mắng mình ngốc thì đỏ mặt không nói thành lời.

"Ta tên là Viên Liệt." – Người kia nói với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng khẽ giật mình, thầm nghĩ, họ Viên, không phải là hoàng tộc đấy sao?

Người nọ nói xong thì đi ra ngoài, nhỏ giọng bảo – "Tịch Ly à, nó tỉnh rồi."

Tiểu Hoàng sửng sốt, dường như không thể tin được mà giương mắt nhìn lên, mới phát giác ra rằng mình đang nằm trong một sơn động. Sau khi nhìn ra khỏi cửa động,Tiểu Hoàng mới thấy, đứng trước cửa động là một người toàn thân mặc trường sam màu trắng. Người ấy đang nghiêng nghiêng đầu nhìn vào y mỉm cười.

Tiểu Hoàng không rõ ràng lắm, người ấy có phải rất giống chính mình hay không? Nhưng dẫu sao, con người xuất hiện trong bức tranh mà hoàng đế và Tề Dịch giữ gìn như báu vậy ấy ở ngoài đời còn sống động hơn hẳn, linh động như thần tiên, hơn nữa nhìn qua thì thấy tuổi hãy còn trẻ.

Người này chính là Ân Tịch Ly sao? Tiểu Hoàng mở to hai mắt ra nhìn chăm chú vào người ấy. Không sai đi đâu được, đích thực là Ân Tịch Ly rồi.

Thấy Tiểu Hoàng chăm chú nhìn vào mình, Ân Tịch Ly từ tốn đi vào trong động, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoàng, đưa tay xoa nắn gò má y.

Tiểu Hoàng cảm thấy tay của người rất ấm áp.

Vừa chớm mở miệng ra định hỏi – "Là…Ân…" – nhưng còn chưa hết câu, Tiểu Hoàng đã bị Ân Tịch Ly tóm lấy cái mũi nhéo nhéo – "Gọi là gì hử?!"

Tiểu Hoàng chu chu miệng, thấy Ân Tịch Ly hung dữ như vậy thì bèn nho nhỏ kêu một tiếng – "Phụ thân…"

Vậy mà, Ân Tịch Ly nghe một tiếng gọi cha của Tiểu Hoàng xong thì sửng sốt vô cùng, mãi lâu sau đó mới đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt của Tiểu Hoàng, thấp giọng gọi – "Ngoan."

"Tiên Tiên…" – Chợt nghe tiếng của Tư Đồ truyền đến bên ngoài động.

"Tư Đồ…" – Tiểu Hoàng kinh sợ, lòng hắn nhất định đang lo lắng lắm. Y vừa định trả lời thì đã bị Ân Tịch Ly cản lại, cười nhẹ – "Viên Liệt muốn so qua mấy chiêu với hắn, không cần phải gấp gáp đâu, ta có việc còn muốn nói với con."

Tiểu Hoàng gật đầu, lại nghe thấy tiếng so chiêu truyền tới từ ngoài kia. Tiểu Hoảng nghe thấy được có tiếng gió đang rền lên từ bốn phía thì khẽ giật mình. Người tên là Viên Liệt kia lợi hại như vậy sao? Có thể so qua nhiều chiêu như vậy với Tư Đồ?

Ân Tịch Ly thấy nét mặt lo lắng của Tiểu Hoàng thì bất đắc dĩ lắc đầu, nói – "Bọn ta ở tại đảo thần tiên trên miền cực Bắc, khi nào con rỗi rãi thì cứ cùng Tư Đồ đến thăm."

Tiểu Hoàng hấp háy đôi mắt – "Đảo thần tiên, thật sự là thần tiên sao?"

Ân Tịch Ly nhịn không được cười rộ lên, đưa tay nhéo má Tiểu Hoàng – "Quả là thú vị quá đi, theo ta cùng về đảo đi nhé."

Tiểu Hoàng lại khẩn trương lên – "Nhưng Tư Đồ sẽ lo…"

Ân Tịch Ly khẽ thở dài, lấy trong lòng ra một vật gì đó rồi nhét vào trong áo Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng cúi xuống nhìn mà sửng sốt – "…"

Ân Tịch Ly cười nhẹ – "Không chỉ có bùa hộ mệnh của Tư Đồ và Hắc Vân Bảo, còn có cả cho Tô Mẫn. Dùng ra làm sao, con hẳn biết rõ ràng nhất, phải không hở?"

Tiểu Hoàng cất kỹ vật ấy đi, rồi gật đầu với Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly lại nhìn Tiểu Hoàng một lúc rồi mỉm cười đứng lên – "Con có thể đi rồi, bảo trọng lấy. Nếu Tư Đồ khi dễ con, cứ tìm đến ta."

Tiểu Hoàng mỉm cười lắc đầu – "Huynh ấy không có đâu."

Ân Tịch Ly gật đầu, quay người ra khỏi động.

Bên ngoài động, Tư Đồ và Viên Liệt đang đánh đến khó phân thắng bại, Tư Đồ thầm sợ hãi, con người này công phu tuyệt đối không dưới cơ hắn. Còn Viên Liệt cũng bội phục trong lòng, Tư Đồ không hổ danh là võ học kỳ tài trăm năm mới gặp, tuổi còn trẻ mà công phu đã đến được mức này.

Bọn họ đang đánh rất hăng say, chợt nhác thấy bóng một người áo trắng đang đi ra khỏi động, nói – "Đừng đánh nữa, đã từng tuổi nào rồi hả?"

Viên Liệt thu chiêu lại, lùi đến bên cạnh người kia. Tư Đồ cũng ngước lên nhìn, rồi chấn động.

Người trước mắt kia giống Tiểu Hoàng in hệt, chỉ là nét của Tiểu Hoàng trong trẻo hơn, còn người này lại có vài phần xa lìa trần thế, là Ân Tịch Ly sao…

Ân Tịch Ly quan sát Tư Đồ xong rồi gật đầu, nói – "Cố gắng chăm sóc tốt cho Tiên Tiên, ta đi đây."

Tư Đồ thấy Ân Tịch Ly và Viên Liệt cùng sóng vai đi về phía xa xăm, trước khi vào trong động, hắn quay lại nói – "Nhạc phụ đại nhân đi thong thả."

Ân Tịch Ly và Viên Liệt đều giật mình, sau đó Tư Đồ hô một tiếng "Tiên Tiên" thì hối hả chạy vào trong động. Ân Tịch Ly cười to lên rồi nói – "Thú vị đấy, thú vị đấy!" – rồi cùng Viên Liệt đi xa dần xa.

205. Chương 103

Chương 103 | Lòng về nơi nao

– Tâm quy hà xử –

"Tiên Tiên" – Tư Đồ vừa gọi vang vừa chạy vào trong động thì thấy Tiểu Hoàng đang nằm cạnh đống lửa, dưới thân lót một lớp da cừu dày cộm, hai mắt mở to chớp chớp nhìn mình. Hắn nhìn kỹ hơn, biết Tiểu Hoàng không bị thương gì mấy thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xông đến hỏi dồn – "Tiên Tiên, ngươi có bị thương không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu. Tư Đồ vươn tay bế y lại gần, bản thân y cũng muốn ngồi dậy bèn dồn sức vào chân.

"Á…" – Tiểu Hoàng đau đến nhíu mặt nhíu mày.

"Sao thế?" – Tư Đồ nhác thấy, tay chân liền cứng đờ không dám nhúc nhích, cả người toát mồ hôi lạnh.

Tiểu Hoàng thấy hắn sợ đến trắng xanh mặt thì đau lòng lắm, bèn vươn tay vuốt nhẹ lên mặt hắn – "Không sao đâu, chỉ là trật khớp chân thôi."

Tư Đồ thở hắt ra, cẩn thận ôm Tiểu Hoàng đặt lên chân mình, cúi đầu xem xét thương tích cho y. Lúc bấy giờ ống chân Tiểu Hoàng đã được băng bó cẩn thận, hương thuốc đông y thoang thoảng đưa đến, xem chừng là do Ân Tịch Ly xử lý. Hắn xem kỹ hơn thì quả chỉ là trật khớp, không ảnh hưởng gì đến xương cốt cả.

Tiểu Hoàng ngồi trên chân Tư Đồ, lưng tựa vào ngực hắn, nhỏ tiếng hỏi – "Chiến sự đã chấm dứt chưa?"

Tư Đồ gật nhẹ – "Ừ, áng chừng Ngao Thịnh đã tiến vào hoàng cung rồi."

"Thế Hoàng đế đâu?" – Tiểu Hoàng lại hỏi.

Lần này Tư Đồ lắc đầu – "Sao còn hỏi ta, không phải lão bỏ chạy với ngươi sao?"

"Ông ta bị Tề Dịch ngăn lại." – Tiểu Hoàng kể – "Sau đó giữa đường ta lại vấp phải Thần Quý, may mà có Xương Minh ra tay cứu giúp."

"Hửm…" – Tư Đồ xoa đầu Tiểu Hoàng – "Thần Quý bị Văn Xương Minh giết rồi. Nói đi cũng phải nói lại, năm đó không giết hắn quả nhiên là quyết định đúng đắn, dạo này đã được hắn cứu giúp vài lần rồi."

Tiểu Hoàng gật nhẹ, sau đó ngẩng lên nhìn Tư Đồ – "Tư Đồ, vẫn còn một ải cuối cùng, qua được thì sẽ ổn cả thôi."

Tư Đồ khẽ nhíu mày – "Chỉ sợ Ngao Thịnh không buông tay được."

Tiểu Hoàng lại gật.

"Đừng sợ!" – Hai mắt Tư Đồ long lên – "Nếu nó dám làm gì thì ta sẽ giết nó trước tiên."

Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Ngao Thịnh hiện giờ không tiện đối phó với chúng ta đâu, vì ngai vàng của nó vẫn chưa vững vàng. Nhưng đợi đến ngày nó đủ lông đủ cánh thì chúng ta sẽ trở thành cái gai trong lòng nó, không nhổ thì không an tâm."

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng một lát rồi bật cười – "Ngươi đã có biện pháp rồi đúng không?"

Tiểu Hoàng lấy từ trong ngực ra một vật đưa cho hắn – "Đây là vật phụ thân cho ta ban nãy."

Tư Đồ nhìn chằm chằm vào vật ấy, sau cùng cũng lộ ra nét mặt tươi cười – "Nhạc phụ đại nhân thật là cao kiến."

Tiểu Hoàng nghiêng người dúi vật đó vào ngực Tư Đồ – "Huynh giữ đi."

Tư Đồ cất vào, sau đó ôm chặt Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, sau này chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau không?" – hắn thấy y gật đầu bèn ghé môi hôn – "Thế kiếp nạn ba năm đã qua chưa?"

Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Hết năm nay thì vừa đúng ba năm."

"Cũng chỉ còn mỗi hôm nay phải không?" – Tư Đồ vui mừng quá đỗi bèn hôn Tiểu Hoàng thêm mấy cái.

"Ừm!" – Tiên Tiên xác nhận xong cũng hôn đáp trả lại Tư Đồ, thế là tên kia được nước làm tới, cứ sờ tới sờ lui – "Tiên Tiên, làm nha."

Tiểu Hoàng đỏ mặt hất tay Tư Đồ ra – "Không, không làm đâu."

"Nhưng mà chuyện nguy hiểm đã qua cả rồi." – Tư Đồ thản nhiên cười – "Từ giờ đi đứng sao cũng là nhờ ta cả, mệt thì cũng đâu can hệ gì. Với cả, nếu không thể vượt qua kiếp nạn ba năm thì sao, vậy thì cầm chắc là chết thôi, trước khi chết mà không được làm cho thỏa thích thì khác gì quỷ chết đói chứ? Không được, nhất định phải làm quỷ no." – nói xong liền trút bỏ xiêm y của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng bắt tay hắn lại – "Không được… chân ta bị thương."

Tư Đồ nhìn chân y khó xử – "Nhưng có dùng chân làm đâu."

Tiểu Hoàng trừng hắn – "Dùng chân làm sao làm chứ?"

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng một lát rồi lắc đầu – "Hôn một cái thôi, cưng à, hôn đi mà." – dứt lời thì tay đã cởi áo Tiểu Hoàng ra, còn môi thì kề sát vào hôn môi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tuy rằng rất thẹn thùng, dù sao lúc này cũng là ban ngày ban mặt, lại còn ở nơi hoang sơn dã lĩnh, nhưng y cũng hiểu Tư Đồ đã lâu không làm việc này rồi. Y thấy Tư Đồ cao hứng như thế cũng không nỡ ngăn cản hắn, ngẫm lại từ lúc hắn theo mình lên kinh thì vẫn luôn nhẫn nhịn, quả cũng không dễ dàng gì.

Chẳng biết có phải vì đã lâu chưa làm không mà Tư Đồ có hơi sốt ruột, có mỗi cái áo mà cởi mãi chẳng ra. Tiểu Hoàng thấy hắn cứ lúng ta lúng túng, cũng không dám xé mạnh liền bật cười bảo – "Nào!" – rồi nhẹ nhàng cởi áo chính mình ra.

Tư Đồ hơi bất ngờ khi Tiểu Hoàng làm thế, nói không nên lời, vươn tay vòng qua eo ôm lấy lưng Tiểu Hoàng, hôn sâu lên xương quai xanh của y, trầm giọng nỉ non – "Tiên Tiên!"

Tiểu Hoàng cúi đầu ngượng ngùng nhìn Tư Đồ đang bồi hồi ngay trước ngực mình, đưa tay xoa nhẹ lên cổ hắn, tựa chừng như muốn cổ vũ.

Tư Đồ lập tức cởi luôn y phục của mình, nhân tiện cởi luôn quần của Tiểu Hoàng ra – "Tiên Tiên, không cần gấp gáp."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười đành đưa tay véo má Tư Đồ – "Gấp cái gì đâu chứ."

Tư Đồ ngước lên nhìn Tiểu Hoàng. Chớp mắt mà đã ba năm rồi. Lúc mình vừa quen biết y thì kiếp nạn ba năm chỉ mới bắt đầu. Khi ấy Tiểu Hoàng cứ ngơ ngơ ngác ngác, chỉ là một tên mọt sách không biết gì cả, ngoài đọc sách ra cũng chỉ có đọc sách, thái độ đối với hắn luôn e dè, thậm chí là sợ hãi. Nhưng sau đó chẳng biết đã trải qua những gì mà Tiểu Hoàng dần dần cởi mở hơn, đương nhiên bản thân hắn cũng bị con mọt sách này thu hút. Rồi hắn phát hiện y càng lớn, dáng vẻ lại càng đáng yêu động lòng người hơn nữa. Thế rồi ba năm trôi qua, tình yêu mỗi ngày mỗi đậm sâu thêm. Hiện giờ Tiểu Hoàng đã trưởng thành, mỗi hành động đều có thể khiến hắn phải động lòng. Không có y thì hắn sống không còn ý nghĩa gì nữa.

Tư Đồ lấy ra thuốc bôi trơn vẫn mang theo trong người, đổi lấy cái nhìn khinh thường của Tiểu Hoàng – "Cái gì thế này, mấy thứ này mà cũng mang theo trong người sao?"

Tư Đồ thản nhiên – "Đương nhiên rồi! Đây là vật quan trọng, dù chết cũng không bỏ được."

Tiểu Hoàng hết cách nói tiếp. Bất chợt có tiếng Tư Đồ nỉ non bên tai – "Ngoan nào, thả lỏng."

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn vịn tay lên vai Tư Đồ, nhẹ nhàng khép mắt lại, cảm giác được Tư Đồ đang chậm rãi tiến vào, thứ thuốc lạnh kia được hắn dùng nội lực làm cho ấm áp hẳn nên lúc tiến vào không có cảm giác khó chịu gì. Dưới sự khuếch trương của Tư Đồ, Tiểu Hoàng dần dần thả lỏng người, vật phía trước cũng bắt đầu có phản ứng.

Tư Đồ thấy thế thì sướng rơn cả người.

"Bây giờ vào được chưa?" – Tư Đồ hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tựa đầu vào vai Tư Đồ và gật nhẹ, thế là Tư Đồ rút tay ra, nâng eo Tiểu Hoàng lên một chút, sau đó tiến thẳng vào.

Từ tốn, chậm rãi…

"Ưm…" – Đã lâu không làm việc này nên bên trong của Tiểu Hoàng rất chặt, thân thể cũng mẫn cảm vô cùng. Động tác của Tư Đồ không nhanh không chậm, khiến cho Tiểu Hoàng cảm nhận một cách rõ rệt, run rẩy từng cơn. Khi Tư Đồ vào được nửa chừng thì đột nhiên dùng lực thúc mạnh một cái.

"A…" – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên, cả người nhẹ hẫng tựa vào Tư Đồ. Tư Đồ phát hiện bụng mình ươn ướt, cúi đầu mới hay Tiểu Hoàng đã ra rồi.

Dục vọng dâng cao như thủy triều.

Tiểu Hoàng ngượng ngùng nhìn vật nhỏ của mình hẫng còn dính dính chất lỏng trắng nhờ, vùi gương mặt đỏ au vào ngực Tư Đồ.

Tư Đồ mỉm cười xoa nhẹ lưng Tiểu Hoàng, nhỏ giọng thì thầm – "Tiên Tiên háo sắc quá, vừa vào đã có cảm giác, có phải muốn lắm rồi không?"

Tiểu Hoàng lại càng thêm ngượng ngùng. Nhưng tên Tư Đồ kia vất vả lắm mới có được một cơ hội thế này, dễ gì chịu bỏ qua chứ – "Ta biết mà, thật ra nơi ấy của Tiên Tiên ngẩng lên như vầy cơ mà, miệng cứ bảo không cần nhưng lòng thì muốn ấy."

Tiểu Hoàng bực dọc định đứng lên, uất ức bảo – "Không làm nữa."

"Ối…" – Tư Đồ vẫn còn đang ở bên trong Tiểu Hoàng, giờ mà không làm khác gì lấy mạng hắn đây. Hắn hít một lạnh rồi nhanh tay túm lấy Tiểu Hoàng – "Cưng à, ngươi muốn lấy mạng ta sao mà bảo là không làm?"

"Sắc…" – Tiểu Hoàng tức tối kêu lên.

"Không sắc không sắc." – Tư Đồ nhanh chóng hối lỗi – "Sắc là đây." – Sau đó sốt ruột động đậy, cứ như sợ Tiểu Hoàng chạy mất.

"Ư ưm…" – Tiểu Hoàng lại tựa vào vai Tư Đồ, khẽ khàng rên rỉ, lòng thầm nghĩ sao đã hơn nửa năm không làm mà công phu của Tư Đồ vẫn như thế? Cảm giác không mấy khác trước kia… thật ra là có hơn nữa.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng như muốn che giấu thì biết y có cảm giác, bèn ra sức nhiều hơn.

Đôi bên ý hợp tâm đầu đảo gió cưỡi mây một phen, bản thân Tư Đồ cũng biết tiết chế, sau khi thỏa mãn thì chậm rãi rút ra, sau đó dùng khăn thấm ướt nước suối chảy men theo vách đá, lại vận nội lực khiến khăn ấm lên và lau sạch sẽ cho Tiểu Hoàng. Hắn giúp Tiểu Hoàng mặc y phục chỉnh tề lại, dập tắt lửa trong động và bế Tiểu Hoàng quay về. Vừa ra đến bên ngoài thì thấy rừng cây cách đó không xa đều đã bị chặt đổ hết.

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn, bắt gặp Mộc Lăng và Lô Ngự Phong nóng ruột chạy đến. Ai nấy thấy Tư Đồ đang bế Tiểu Hoàng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Sao rồi?" – Mộc Lăng thấy ống chân Tiểu Hoàng băng bó liền chạy đến xem, xem rồi chỉ cười – "Không có việc gì, đã được xử lý tốt."

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn y – "Mộc Lăng, ta vừa gặp phụ thân."

Mộc Lăng gật gù – "… Sớm đã nghe nói y thuật của Ân Tịch Ly rất giỏi, quả nhiên không ngoa." – Sau đó mới quay sang nói với Tư Đồ – "Sao, gặp nhạc phụ đại nhân rồi chứ?"

Tư Đồ liếc xéo Mộc Lăng rồi ra lệnh cho thủ hạ – "Ngừng chặt cây đi! Các huynh đệ Hắc Vân Bảo tập hợp lại, chuẩn bị quay về Thục Trung. Năm nay chúng ta phải về Hắc Vân Bảo đón năm mới."

"Dạ, bang chủ." – Bang chúng Hắc Vân Bảo vui vẻ xếp thành hàng ngũ, bắt đầu rời khỏi đó. Vừa ra khỏi rừng thì Tiểu Hoàng nói nhỏ với Tư Đồ mấy câu, Tư Đồ bèn nói với Mộc Lăng – "Các ngươi về trước, chúng ta còn phải đến một nơi đã."

Mộc Lăng liền thống lĩnh bang chúng trở về Thục Trung, riêng Tư Đồ bế Tiểu Hoàng đi theo hướng ngược lại.

Đi một lát thì chợt nghe có tiếng động khiến hai người thấy rất lạ. Tư Đồ gia tăng tốc độ, lúc đến gần thì thấy có một kẻ ngồi chồm hổm trên mặt đất, đang dùng trường kiếm đào hố —— là Văn Xương Minh.

Ngay sát bên Văn Xương Minh là ba cỗ thi thể, Thần Quý, Hoàng đế, Tề Dịch.

Tiểu Hoàng hơi nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ xót thương.

Văn Xương Minh nghe động quay sang, thấy Tư Đồ đang ôm Tiểu Hoàng đứng cách đó không xa. Văn Xương Minh vui lắm, vất kiếm sang một bên hỏi han – "Hoàng tiên sinh có sao không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu rồi đưa mắt nhìn ba cỗ thi thể.

Văn Xương Minh dõi theo ánh mắt của Tiểu Hoàng và kể lại – "Thần Quý bị tôi giết, bệ hạ và Tề Dịch đánh nhau thật lâu, đánh đến lúc cả hai cùng bất động, và đều bỏ mạng cả. Trước lúc đi thì một người khóc, người kia lại cười."

Tiểu Hoàng lẳng lặng gật đầu, không cần nghĩ cũng biết kẻ khóc chính là hoàng đế, còn người cười là Tề Dịch.

"Ngươi làm gì thế?" – Tư Đồ nhìn hai cái hố to và hỏi Văn Xương Minh.

"Ta muốn mai táng họ." – Văn Xương Minh nhặt kiếm lên tiếp tục công việc – "Nơi này phong cảnh không tệ lắm, cũng yên tĩnh, ta từng nghe hoàng thượng nhắc đến nơi này nhiều lần. Ông ta thích nơi này, còn bảo quãng thời gian sống ở nơi này cũng là những thời khắc hạnh phúc nhất."

Tư Đồ tìm một nơi sạch sẽ, cởi trường bào trải xuống trước rồi mới đặt Tiểu Hoàng ngồi lên ấy – "Ngươi đợi ở đây." – Tiểu Hoàng vui vẻ đồng ý.

Tư Đồ bước sang nhặt lấy thanh đao của Tề Dịch, đào thêm một cái sát hai cái Văn Xương Minh vừa đào.

Sau đó Tư Đồ và Văn Xương Minh mang thi thể ba người mai táng xuống đó, trước mỗi nấm mồ còn dựng ba tấm bia vô danh. Tư Đồ bế Tiểu Hoàng đến đứng cạnh nơi ấy một lát.

Tiểu Hoàng nhìn Văn Xương Minh đang lặng lẽ quỳ bên ba nấm mồ liền hỏi – "Sau này dự tính thế nào?"

Văn Xương Minh ngẩng lên, không đáp mà hỏi ngược lại – "Hoàng tiên sinh, vì sao tôi vẫn chưa bị báo ứng?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn, sau đó lắc đầu bảo – "Có phải lúc nào ngươi cũng nghĩ vì sao mình vẫn chưa bị báo ứng, mỗi phút mỗi giây đều tự cho rằng mình nhất định sẽ bị báo ứng, bởi thế cầm chắc bản thân sẽ không có kết cục tốt."

Văn Xương Minh gật đầu – "Đúng vậy, nhưng báo ứng vẫn không hề đến."

Tiểu Hoàng thản nhiên đáp – "Thật ra đó chính là báo ứng."

Văn Xương Minh đăm chiêu nhìn xa xăm, mãi đến khi hai người kia bỏ đi đã xa mới vỡ lẽ – "Thì ra là thế."

Hắn trầm lặng ngồi mãi ở nơi ấy, chốc lát sau có người của Hắc Vân Bảo mang nến và vàng mã đưa cho, bảo rằng đây là của bang chủ sai mang đến, Hoàng tiên sinh còn đặc biệt nhắn gửi đôi câu.

"Là câu gì?" – Văn Xương Minh nhận lấy.

"Cứ sống đi thôi." – Người ấy thuật lại lời Tiểu Hoàng – "Báo ứng sớm muộn gì cũng đến, nhưng trước khi thời điểm ấy đến thì hãy cứ là chính mình." – Người ấy thuật xong liền bỏ đi. Văn Xương Minh ngẩn người trước mấy nấm mồ, lòng thầm nghĩ không biết mình nên làm gì. Hắn chợt nhớ lại quãng thời gian còn đi học ở trấn Thanh Vân khi xưa, mặc dù có hơi khó nhọc, nhưng lại rất yên bình… chi bằng hắn tìm một thôn làng để dạy học cho bọn trẻ con vậy.

Đang lúc nghĩ ngợi thì xa xa có tiếng vó ngựa lộc cộc vẳng lại, kế tiếp lại có một cỗ xe xuất hiện ngay sau lưng hắn. Văn Xương Minh ngoảnh lại, thấy mành xe hơi nhấc lên, Tiếu Lạc Vũ ló ra hỏi hắn – "Ta đang trên đường đến Nam Hải, ngươi có muốn đi nhờ một đoạn không?"

Văn Xương Minh gật đầu, đứng dậy, nhanh chóng thắp ỗi nấm mồ mấy nén hương, sau đó cầm theo vàng mã nhảy lên xe của Tiếu Lạc Vũ.

Vàng mã bay đầy trời, vươn cao hết mức thì lả tả buông mình xuống nền đất.

Bánh xe kẽo cà kẽo kẹt vang tiếng…

Xa dần xa…

206. Chương 103: Lòng Về Nơi Nao

– Tâm quy hà xử –

"Tiên Tiên" – Tư Đồ vừa gọi vang vừa chạy vào trong động thì thấy Tiểu Hoàng đang nằm cạnh đống lửa, dưới thân lót một lớp da cừu dày cộm, hai mắt mở to chớp chớp nhìn mình. Hắn nhìn kỹ hơn, biết Tiểu Hoàng không bị thương gì mấy thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xông đến hỏi dồn – "Tiên Tiên, ngươi có bị thương không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu. Tư Đồ vươn tay bế y lại gần, bản thân y cũng muốn ngồi dậy bèn dồn sức vào chân.

"Á…" – Tiểu Hoàng đau đến nhíu mặt nhíu mày.

"Sao thế?" – Tư Đồ nhác thấy, tay chân liền cứng đờ không dám nhúc nhích, cả người toát mồ hôi lạnh.

Tiểu Hoàng thấy hắn sợ đến trắng xanh mặt thì đau lòng lắm, bèn vươn tay vuốt nhẹ lên mặt hắn – "Không sao đâu, chỉ là trật khớp chân thôi."

Tư Đồ thở hắt ra, cẩn thận ôm Tiểu Hoàng đặt lên chân mình, cúi đầu xem xét thương tích cho y. Lúc bấy giờ ống chân Tiểu Hoàng đã được băng bó cẩn thận, hương thuốc đông y thoang thoảng đưa đến, xem

chừng là do Ân Tịch Ly xử lý. Hắn xem kỹ hơn thì quả chỉ là trật khớp, không ảnh hưởng gì đến xương cốt cả.

Tiểu Hoàng ngồi trên chân Tư Đồ, lưng tựa vào ngực hắn, nhỏ tiếng hỏi – "Chiến sự đã chấm dứt chưa?"

Tư Đồ gật nhẹ – "Ừ, áng chừng Ngao Thịnh đã tiến vào hoàng cung rồi."

"Thế Hoàng đế đâu?" – Tiểu Hoàng lại hỏi.

Lần này Tư Đồ lắc đầu – "Sao còn hỏi ta, không phải lão bỏ chạy với ngươi sao?"

"Ông ta bị Tề Dịch ngăn lại." – Tiểu Hoàng kể – "Sau đó giữa đường ta lại vấp phải Thần Quý, may mà có Xương Minh ra tay cứu giúp."

"Hửm…" – Tư Đồ xoa đầu Tiểu Hoàng – "Thần Quý bị Văn Xương Minh giết rồi. Nói đi cũng phải nói lại, năm đó không giết hắn quả nhiên là quyết định đúng đắn, dạo này đã được hắn cứu giúp vài lần rồi."

Tiểu Hoàng gật nhẹ, sau đó ngẩng lên nhìn Tư Đồ – "Tư Đồ, vẫn còn một ải cuối cùng, qua được thì sẽ ổn cả thôi."

Tư Đồ khẽ nhíu mày – "Chỉ sợ Ngao Thịnh không buông tay được."

Tiểu Hoàng lại gật.

"Đừng sợ!" – Hai mắt Tư Đồ long lên – "Nếu nó dám làm gì thì ta sẽ giết nó trước tiên."

Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Ngao Thịnh hiện giờ không tiện đối phó với chúng ta đâu, vì ngai vàng của nó vẫn chưa vững vàng. Nhưng đợi đến ngày nó đủ lông đủ cánh thì chúng ta sẽ trở thành cái gai trong lòng nó, không nhổ thì không an tâm."

Tư Đồ nhìn Tiểu Hoàng một lát rồi bật cười – "Ngươi đã có biện pháp rồi đúng không?"

Tiểu Hoàng lấy từ trong ngực ra một vật đưa cho hắn – "Đây là vật phụ thân cho ta ban nãy."

Tư Đồ nhìn chằm chằm vào vật ấy, sau cùng cũng lộ ra nét mặt tươi cười – "Nhạc phụ đại nhân thật là cao kiến."

Tiểu Hoàng nghiêng người dúi vật đó vào ngực Tư Đồ – "Huynh giữ đi."

Tư Đồ cất vào, sau đó ôm chặt Tiểu Hoàng – "Tiên Tiên, sau này chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau không?" – hắn thấy y gật đầu bèn ghé môi hôn – "Thế kiếp nạn ba năm đã qua chưa?"

Tiểu Hoàng lại gật đầu – "Hết năm nay thì vừa đúng ba năm."

"Cũng chỉ còn mỗi hôm nay phải không?" – Tư Đồ vui mừng quá đỗi bèn hôn Tiểu Hoàng thêm mấy cái.

"Ừm!" – Tiên Tiên xác nhận xong cũng hôn đáp trả lại Tư Đồ, thế là tên kia được nước làm tới, cứ sờ tới sờ lui – "Tiên Tiên, làm nha."

Tiểu Hoàng đỏ mặt hất tay Tư Đồ ra – "Không, không làm đâu."

"Nhưng mà chuyện nguy hiểm đã qua cả rồi." – Tư Đồ thản nhiên cười – "Từ giờ đi đứng sao cũng là nhờ ta cả, mệt thì cũng đâu can hệ gì. Với cả, nếu không thể vượt qua kiếp nạn ba năm thì sao, vậy thì cầm chắc là chết thôi, trước khi chết mà không được làm cho thỏa thích thì khác gì quỷ chết đói chứ? Không được, nhất định phải làm quỷ no." – nói xong liền trút bỏ xiêm y của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng bắt tay hắn lại – "Không được…chân ta bị thương."

Tư Đồ nhìn chân y khó xử – "Nhưng có dùng chân làm đâu."

Tiểu Hoàng trừng hắn – "Dùng chân làm sao làm chứ?"

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng một lát rồi lắc đầu – "Hôn một cái thôi, cưng à, hôn đi mà." – dứt lời thì tay đã cởi áo Tiểu Hoàng ra, còn môi thì kề sát vào hôn môi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tuy rằng rất thẹn thùng, dù sao lúc này cũng là ban ngày ban mặt, lại còn ở nơi hoang sơn dã lĩnh, nhưng y cũng hiểu Tư Đồ đã lâu không làm việc này rồi. Y thấy Tư Đồ cao hứng như thế cũng không

nỡ ngăn cản hắn, ngẫm lại từ lúc hắn theo mình lên kinh thì vẫn luôn nhẫn nhịn, quả cũng không dễ dàng gì.

Chẳng biết có phải vì đã lâu chưa làm không mà Tư Đồ có hơi sốt ruột, có mỗi cái áo mà cởi mãi chẳng ra. Tiểu Hoàng thấy hắn cứ lúng ta lúng túng, cũng không dám xé mạnh liền bật cười bảo – "Nào!" – rồi nhẹ nhàng cởi áo chính mình ra.

Tư Đồ hơi bất ngờ khi Tiểu Hoàng làm thế, nói không nên lời, vươn tay vòng qua eo ôm lấy lưng Tiểu Hoàng, hôn sâu lên xương quai xanh của y, trầm giọng nỉ non – "Tiên Tiên!"

Tiểu Hoàng cúi đầu ngượng ngùng nhìn Tư Đồ đang bồi hồi ngay trước ngực mình, đưa tay xoa nhẹ lên cổ hắn, tựa chừng như muốn cổ vũ.

Tư Đồ lập tức cởi luôn y phục của mình, nhân tiện cởi luôn quần của Tiểu Hoàng ra – "Tiên Tiên, không cần gấp gáp."

Tiểu Hoàng dở khóc dở cười đành đưa tay véo má Tư Đồ – "Gấp cái gì đâu chứ."

Tư Đồ ngước lên nhìn Tiểu Hoàng. Chớp mắt mà đã ba năm rồi. Lúc mình vừa quen biết y thì kiếp nạn ba năm chỉ mới bắt đầu. Khi ấy Tiểu Hoàng cứ ngơ ngơ ngác ngác, chỉ là một tên mọt sách không biết gì cả, ngoài đọc sách ra cũng chỉ có đọc sách, thái độ đối với hắn luôn e dè, thậm chí là sợ hãi. Nhưng sau đó chẳng biết đã trải qua những gì mà Tiểu Hoàng dần dần cởi mở hơn, đương nhiên bản thân hắn cũng bị con mọt sách này thu hút. Rồi hắn phát hiện y càng lớn, dáng vẻ lại càng đáng yêu động lòng người hơn nữa. Thế rồi ba năm trôi qua, tình yêu mỗi ngày mỗi đậm sâu thêm. Hiện giờ Tiểu Hoàng đã trưởng thành, mỗi hành động đều có thể khiến hắn phải động lòng. Không có y thì hắn sống không còn ý nghĩa gì nữa.

Tư Đồ lấy ra thuốc bôi trơn vẫn mang theo trong người, đổi lấy cái nhìn khinh thường của Tiểu Hoàng – "Cái gì thế này, mấy thứ này mà cũng mang theo trong người sao?"

Tư Đồ thản nhiên – "Đương nhiên rồi! Đây là vật quan trọng, dù chết cũng không bỏ được."

Tiểu Hoàng hết cách nói tiếp. Bất chợt có tiếng Tư Đồ nỉ non bên tai – "Ngoan nào, thả lỏng."

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn vịn tay lên vai Tư Đồ, nhẹ nhàng khép mắt lại, cảm giác được Tư Đồ đang chậm rãi tiến vào, thứ thuốc lạnh kia được hắn dùng nội lực làm cho ấm áp hẳn nên lúc tiến vào không có cảm giác khó chịu gì. Dưới sự khuếch trương của Tư Đồ, Tiểu Hoàng dần dần thả lỏng người, vật phía trước cũng bắt đầu có phản ứng.

Tư Đồ thấy thế thì sướng rơn cả người.

"Bây giờ vào được chưa?" – Tư Đồ hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tựa đầu vào vai Tư Đồ và gật nhẹ, thế là Tư Đồ rút tay ra, nâng eo Tiểu Hoàng lên một chút, sau đó tiến thẳng vào.

Từ tốn, chậm rãi…

"Ưm…" – Đã lâu không làm việc này nên bên trong của Tiểu Hoàng rất chặt, thân thể cũng mẫn cảm vô cùng. Động tác của Tư Đồ không nhanh không chậm, khiến cho Tiểu Hoàng cảm nhận một cách rõ rệt, run rẩy từng cơn. Khi Tư Đồ vào được nửa chừng thì đột nhiên dùng lực thúc mạnh một cái.

"A…" – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên, cả người nhẹ hẫng tựa vào Tư Đồ. Tư Đồ phát hiện bụng mình ươn ướt, cúi đầu mới hay Tiểu Hoàng đã ra rồi.

Dục vọng dâng cao như thủy triều.

Tiểu Hoàng ngượng ngùng nhìn vật nhỏ của mình hẫng còn dính dính chất lỏng trắng nhờ, vùi gương mặt đỏ au vào ngực Tư Đồ.

Tư Đồ mỉm cười xoa nhẹ lưng Tiểu Hoàng, nhỏ giọng thì thầm – "Tiên Tiên háo sắc quá, vừa vào đã có cảm giác, có phải muốn lắm rồi không?"

Tiểu Hoàng lại càng thêm ngượng ngùng. Nhưng tên Tư Đồ kia vất vả lắm mới có được một cơ hội thế này, dễ gì chịu bỏ qua chứ – "Ta biết mà, thật ra nơi ấy của Tiên Tiên ngẩng lên như vầy cơ mà, miệng cứ bảo không cần nhưng lòng thì muốn ấy."

Tiểu Hoàng bực dọc định đứng lên, uất ức bảo – "Không làm nữa."

"Ối…" – Tư Đồ vẫn còn đang ở bên trong Tiểu Hoàng, giờ mà không làm khác gì lấy mạng hắn đây. Hắn hít một lạnh rồi nhanh tay túm lấy Tiểu Hoàng – "Cưng à, ngươi muốn lấy mạng ta sao mà bảo là không làm?"

"Sắc…" – Tiểu Hoàng tức tối kêu lên.

"Không sắc không sắc." – Tư Đồ nhanh chóng hối lỗi – "Sắc là đây." – Sau đó sốt ruột động đậy, cứ như sợ Tiểu Hoàng chạy mất.

"Ư ưm…" – Tiểu Hoàng lại tựa vào vai Tư Đồ, khẽ khàng rên rỉ, lòng thầm nghĩ sao đã hơn nửa năm không làm mà công phu của Tư Đồ vẫn như thế? Cảm giác không mấy khác trước kia…thật ra là có hơn nữa.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng như muốn che giấu thì biết y có cảm giác, bèn ra sức nhiều hơn.

Đôi bên ý hợp tâm đầu đảo gió cưỡi mây một phen, bản thân Tư Đồ cũng biết tiết chế, sau khi thỏa mãn thì chậm rãi rút ra, sau đó dùng khăn thấm ướt nước suối chảy men theo vách đá, lại vận nội lực khiến khăn ấm lên và lau sạch sẽ cho Tiểu Hoàng. Hắn giúp Tiểu Hoàng mặc y phục chỉnh tề lại, dập tắt lửa trong động và bế Tiểu Hoàng quay về. Vừa ra đến bên ngoài thì thấy rừng cây cách đó không xa đều đã bị chặt đổ hết.

Tiểu Hoàng ngẩng lên nhìn, bắt gặp Mộc Lăng và Lô Ngự Phong nóng ruột chạy đến. Ai nấy thấy Tư Đồ đang bế Tiểu Hoàng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Sao rồi?" – Mộc Lăng thấy ống chân Tiểu Hoàng băng bó liền chạy đến xem, xem rồi chỉ cười – "Không có việc gì, đã được xử lý tốt."

Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn y – "Mộc Lăng, ta vừa gặp phụ thân."

Mộc Lăng gật gù – "…Sớm đã nghe nói y thuật của Ân Tịch Ly rất giỏi, quả nhiên không ngoa." – Sau đó mới quay sang nói với Tư Đồ – "Sao, gặp nhạc phụ đại nhân rồi chứ?"

Tư Đồ liếc xéo Mộc Lăng rồi ra lệnh cho thủ hạ – "Ngừng chặt cây đi! Các huynh đệ Hắc Vân Bảo tập hợp lại, chuẩn bị quay về Thục Trung. Năm nay chúng ta phải về Hắc Vân Bảo đón năm mới."

"Dạ, bang chủ." – Bang chúng Hắc Vân Bảo vui vẻ xếp thành hàng ngũ, bắt đầu rời khỏi đó. Vừa ra khỏi rừng thì Tiểu Hoàng nói nhỏ với Tư Đồ mấy câu, Tư Đồ bèn nói với Mộc Lăng – "Các ngươi về trước, chúng ta còn phải đến một nơi đã."

Mộc Lăng liền thống lĩnh bang chúng trở về Thục Trung, riêng Tư Đồ bế Tiểu Hoàng đi theo hướng ngược lại.

Đi một lát thì chợt nghe có tiếng động khiến hai người thấy rất lạ. Tư Đồ gia tăng tốc độ, lúc đến gần thì thấy có một kẻ ngồi chồm hổm trên mặt đất, đang dùng trường kiếm đào hố —— là Văn Xương Minh.

Ngay sát bên Văn Xương Minh là ba cỗ thi thể, Thần Quý, Hoàng đế, Tề Dịch.

Tiểu Hoàng hơi nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ xót thương.

Văn Xương Minh nghe động quay sang, thấy Tư Đồ đang ôm Tiểu Hoàng đứng cách đó không xa. Văn Xương Minh vui lắm, vất kiếm sang một bên hỏi han – "Hoàng tiên sinh có sao không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu rồi đưa mắt nhìn ba cỗ thi thể.

Văn Xương Minh dõi theo ánh mắt của Tiểu Hoàng và kể lại – "Thần Quý bị tôi giết, bệ hạ và Tề Dịch đánh nhau thật lâu, đánh đến lúc cả hai cùng bất động, và đều bỏ mạng cả. Trước lúc đi thì một người khóc, người kia lại cười."

Tiểu Hoàng lẳng lặng gật đầu, không cần nghĩ cũng biết kẻ khóc chính là hoàng đế, còn người cười là Tề Dịch.

"Ngươi làm gì thế?" – Tư Đồ nhìn hai cái hố to và hỏi Văn Xương Minh.

"Ta muốn mai táng họ." – Văn Xương Minh nhặt kiếm lên tiếp tục công việc – "Nơi này phong cảnh không tệ lắm, cũng yên tĩnh, ta từng nghe hoàng thượng nhắc đến nơi này nhiều lần. Ông ta thích nơi này, còn bảo quãng thời gian sống ở nơi này cũng là những thời khắc hạnh phúc nhất."

Tư Đồ tìm một nơi sạch sẽ, cởi trường bào trải xuống trước rồi mới đặt Tiểu Hoàng ngồi lên ấy – "Ngươi đợi ở đây." – Tiểu Hoàng vui vẻ đồng ý.

Tư Đồ bước sang nhặt lấy thanh đao của Tề Dịch, đào thêm một cái sát hai cái Văn Xương Minh vừa đào.

Sau đó Tư Đồ và Văn Xương Minh mang thi thể ba người mai táng xuống đó, trước mỗi nấm mồ còn dựng ba tấm bia vô danh. Tư Đồ bế Tiểu Hoàng đến đứng cạnh nơi ấy một lát.

Tiểu Hoàng nhìn Văn Xương Minh đang lặng lẽ quỳ bên ba nấm mồ liền hỏi – "Sau này dự tính thế nào?"

Văn Xương Minh ngẩng lên, không đáp mà hỏi ngược lại – "Hoàng tiên sinh, vì sao tôi vẫn chưa bị báo ứng?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn, sau đó lắc đầu bảo – "Có phải lúc nào ngươi cũng nghĩ vì sao mình vẫn chưa bị báo ứng, mỗi phút mỗi giây đều tự cho rằng mình nhất định sẽ bị báo ứng, bởi thế cầm chắc bản thân sẽ không có kết cục tốt."

Văn Xương Minh gật đầu – "Đúng vậy, nhưng báo ứng vẫn không hề đến."

Tiểu Hoàng thản nhiên đáp – "Thật ra đó chính là báo ứng."

Văn Xương Minh đăm chiêu nhìn xa xăm, mãi đến khi hai người kia bỏ đi đã xa mới vỡ lẽ – "Thì ra là thế."

Hắn trầm lặng ngồi mãi ở nơi ấy, chốc lát sau có người của Hắc Vân Bảo mang nến và vàng mã đưa cho, bảo rằng đây là của bang chủ sai mang đến, Hoàng tiên sinh còn đặc biệt nhắn gửi đôi câu.

"Là câu gì?" – Văn Xương Minh nhận lấy.

"Cứ sống đi thôi." – Người ấy thuật lại lời Tiểu Hoàng – "Báo ứng sớm muộn gì cũng đến, nhưng trước khi thời điểm ấy đến thì hãy cứ là chính mình." – Người ấy thuật xong liền bỏ đi. Văn Xương Minh ngẩn người trước mấy nấm mồ, lòng thầm nghĩ không biết mình nên làm gì. Hắn chợt nhớ lại quãng thời gian còn đi học ở trấn Thanh Vân khi xưa, mặc dù có hơi khó nhọc, nhưng lại rất yên bình…chi bằng hắn tìm một thôn làng để dạy học cho bọn trẻ con vậy.

Đang lúc nghĩ ngợi thì xa xa có tiếng vó ngựa lộc cộc vẳng lại, kế tiếp lại có một cỗ xe xuất hiện ngay sau lưng hắn. Văn Xương Minh ngoảnh lại, thấy mành xe hơi nhấc lên, Tiếu Lạc Vũ ló ra hỏi hắn – "Ta đang trên đường đến Nam Hải, ngươi có muốn đi nhờ một đoạn không?"

Văn Xương Minh gật đầu, đứng dậy, nhanh chóng thắp cho mỗi nấm mồ mấy nén hương, sau đó cầm theo vàng mã nhảy lên xe của Tiếu Lạc Vũ.

Vàng mã bay đầy trời, vươn cao hết mức thì lả tả buông mình xuống nền đất.

Bánh xe kẽo cà kẽo kẹt vang tiếng…

Xa dần xa…

207. Chương 104

Chương 104 | Ai về chốn nấy

– Các hữu quy túc –

Lúc Tư Đồ đưa Tiểu Hoàng về đến hoàng thành thì binh lính đang dọn dẹp tàn cuộc ở khắp các giao lộ. Dân chúng tất thảy đều náu mình trong nhà, cửa đóng then cài, không có lấy một bóng người buôn bán. Cứ cách dăm bước thì lại có quan binh dán cáo thị, rằng Hoàng thượng bị Tề Dịch ám sát đã băng hà. Đúng lúc ấy thì Thái tử Ngao Thịnh dẫn binh về kịp, đánh đuổi phản loạn. Ba ngày nữa Ngao Thịnh sẽ đăng cơ kế vị.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ vào cung, thấy nhân mã toàn bộ đã thay mới thành người dưới tay Ngao Thịnh, ai nấy ra ra vào vào có vẻ rất bận rộn.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ nhìn nhau, quyết định quay lại biệt viện mình từng ở.

"Hoàng tiên sinh." – Có mấy quan binh chạy đến bảo với hai người – "Các vị đã về rồi, Thái tử đang tìm hai vị đấy."

Tư Đồ gật đầu bảo – "Tiên Tiên bị thương, chúng ta quay về biệt viện trước, sau đó sẽ đến gặp Thái tử." – nói rồi liền ôm Tiểu Hoàng bỏ đi.

"Không quá nửa nén hương nữa Thịnh Nhi sẽ đến đây." – Vừa vào phòng thì Tiểu Hoàng đã lên tiếng – "Tư Đồ, huynh chuẩn bị mọi thứ đi, sau đó rời khỏi nơi này, ta muốn một mình nói chuyện với nó."

Tư Đồ nhíu mày – "Cả ngày hôm nay đều ở cạnh ta đi."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu – "Vậy thì huynh tránh vào sau bình phong thôi. Không có việc gì đâu, huynh cứ an tâm."

Tư Đồ mặc dù không cam lòng nhưng vẫn đồng ý, mang vật cần thiết bày lên bàn, sau đó hôn nhẹ Tiểu Hoàng một cái – "Ta ở ngay phía sau, nếu thằng oắt đó giở trò gì thì ta sẽ giết nó đấy."

Tiểu Hoàng mỉm cười vỗ vai hắn – "Yên tâm đi."

Tư Đồ bế Tiểu Hoàng đến bên bàn, để y ngồi trên đùi mình, đưa bút đã thấm sẵn mực cho y. Tiểu Hoàng nhận lấy bút, nhẹ nhàng viết điều gì lên mặt giấy.

Tư Đồ im lặng dõi theo nét bút của Tiểu Hoàng cho đến khi xong, dáng vẻ y bình tĩnh, thậm chí còn có chút mê hoặc. Đúng lúc ấy thì có tiếng hô – "Thái tử giá lâm."

Tiểu Hoàng đưa mắt với Tư Đồ, hắn bèn đặt y lên giường, còn mình thì tránh ra sau bức bình phong.

"Hoàng Hoàng, nghe bảo huynh bị thương." – Ngao Thịnh đẩy cửa bước vào, tiến đến bên giường xem Tiểu Hoàng thế nào.

"Không sao rồi." – Tiểu Hoàng cười nhẹ.

"Không sao là tốt rồi." – Ngao Thịnh gật gù, ngồi được một chốc thì lên tiếng – "Binh mã ở hoàng thành đông quá, ta đang muốn phân họ thành nhiều lộ đến đóng ở một số nơi, các bộ phận quân đội khác cũng phải ổn định lại."

Tiểu Hoàng bình thản gật đầu – "Bây giờ đệ là hoàng đế rồi, muốn sao mà không được cơ chứ."

"Ừm…" – Ngao Thịnh cười – "Còn có binh mã của Tô Mẫn nữa. Xưa nay tước Nam Vương của bà ta chỉ là tự phong, bây giờ ta muốn chính thức gia phong một thể."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng lại tiếp tục gật đầu, sau đó ngước lên nhìn Ngao Thịnh.

"Vậy… còn huynh và Tư Đồ thì sao?" – Ngao Thịnh hỏi – "Nên phong cho các người là gì thì được?"

Tiểu Hoàng vẫn cười, lắc đầu đáp – "Cái gì cũng đừng phong. Chờ đến khi đệ đăng cơ thì chúng ta sẽ quay về Hắc Vân Bảo."

"Sao lại đi vội thế?" – Ngao Thịnh tựa chừng hơi bất ngờ – "Huynh có thể ở lại một thời gian mà."

Tiểu Hoàng lắc đầu lần nữa, sau đó nhỏ giọng hỏi – "Thịnh Nhi… đệ có còn nhớ lời thề của mình năm đó không?"

Ngao Thịnh hơi ngẩn người ra, nhưng ánh mắt lại lóe sáng hẳn lên – "Đương nhiên là có."

"Sau khi ta và Tư Đồ rời khỏi đây thì sẽ vĩnh viễn không trở lại, cũng mong đệ đừng gây khó dễ cho cả Hắc Vân Bảo lẫn Tô Mẫn… dù sau này đệ có trở nên hùng mạnh đến thế nào thì cũng không được làm thế."

Ngao Thịnh nhìn Tiểu Hoàng, trầm mặc hồi lâu rồi mới nói – "Huynh nghĩ nhiều quá rồi, là huynh đệ với nhau thì sao ta có thể làm việc như thế."

Tiểu Hoàng cũng không nói thêm, chỉ đưa tay chỉ lên bàn – "Nơi đó có hai món, đệ tự xem đi."

Ngao Thịnh bước đến cầm hai cuộn giấy lên xem, vừa mở ra thì có hơi sửng sốt. Ra là hai bản chiếu thư. Một bản viết —— Việc Tô Mẫn tạo phản và thân phận hoàng tử của Hoàng Bán Tiên thật ra là giả, là do Hoàng thượng cố tình tạo ra để lừa gạt Tề Dịch và phản quân. Hoàng thượng sớm biết Tề Dịch có lòng mưu phản nên trước lúc băng hà đã quyết tử của hắn một phen. Nay truyền ngôi cho Ngao Thịnh, đặt quốc hiệu là Hi, phong Tô Mẫn là Nam Vương. Phần Hoàng Bán Tiên, nay bãi bỏ chức Thái phó, cho phép cùng Tư Đồ quay về Thục Trung. Hắc Vân Bảo có công hộ giá, ngự ban đệ nhất bảo, từ nay cùng nhau tồn tại, dẫu cho Ngao Thịnh kế vị rồi cũng không được xem Hắc Vân Bảo là kẻ địch.

Ngao Thịnh xem xong thì khẽ nhíu mày, liền xem tiếp bức thứ hai, trong ấy viết —— Ngao Thịnh cấu kết Tề Dịch, mưu đồ tạo phản, may mà Nam Vương Tô Mẫn và hoàng tử Hoàng Bán Tiên phát hiện, phá vỡ âm mưu này. Ngao Thịnh sát phụ diệt huynh, tội không thể tha, nay xử chém, truyền ngôi cho Hoàng Bán Tiên, đặt quốc hiệu là Hi.

Hai bức chiếu thư đều dùng ngôi xưng của Hoàng đế, do chính Hoàng đế tự đề bút, và quan trọng hơn là trên ấy có ngọc tỷ của Hoàng đế đóng dấu.

Ngao Thịnh xem xong cả hai bức liền quay phắt sang nhìn Tiểu Hoàng, trán lấm tấm mồ hôi – "Huynh có ý gì?"

Tiểu Hoàng ngược lại tỏ ra khá bình thản, nhẹ giọng đáp – "Ngọc tỷ sớm đã thất lạc. Đây là bức chiếu thư cuối cùng mà Hoàng đế lưu lại cho dân chúng và bá quan văn võ. Đệ tự chọn lấy một bức để chiếu cáo thiên hạ đi."

"Ta đã bảo là sẽ không hại Tư Đồ mà." – Ngao Thịnh tỏ ra tức giận – "Vì sao huynh không tin ta?"

"Người ta không tin không phải là đệ." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Người ta không tin là Hoàng đế. Chỉ cần là Hoàng đế thì luôn vất bỏ lời thề của chính mình. Nếu đệ chọn bức thứ nhất thì lập tức sẽ đăng cơ làm hoàng đế. Nếu đệ chọn bức thứ hai thì ta lập tức bảo Tư Đồ giết đệ, tự mình đăng cơ, sau này tìm một con rối đến làm hoàng đế. Đệ tự chọn lựa đi."

Ngao Thịnh cười nhạt – "Cho đến giờ ta chưa khi nào thấy huynh chủ động uy hiếp một ai."

Tiểu Hoàng dõi theo ánh mắt hắn – "Vì Tư Đồ và Hắc Vân Bảo thì chuyện gì ta cũng dám làm, đệ có tin không?"

Ngao Thịnh hít sâu, sau đó xé bỏ bức chiếu thư thứ hai và nói với Tiểu Hoàng – "Ta nghe theo huynh, được chưa? Nếu huynh thật sự không muốn ở lại hoàng thành thì có thể ra đi cùng Tư Đồ." – Nói xong liền cầm chiếu thư ra khỏi phòng. Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng gọi nhỏ của Tiểu Hoàng – "Thịnh Nhi."

Ngao Thịnh liền dừng bước, quay lại nhìn y.

Tiểu Hoàng thở dài buông lời – "Sau này đệ là hoàng đế cao cao tại thượng, không còn là một hoàng tử ăn nhờ ở đậu nữa. Trước kia những việc đệ làm đều là vì bị bức vào đường cùng, nhưng bây giờ việc đệ cần làm là cho người khác một con đường sống…… Nói cách khác, đệ phải biết cách xử lý việc với Tương Thanh, rõ chưa?"

Ngao Thịnh sửng sốt, trầm mặc thật lâu mới xoay người bỏ đi.

Tiểu Hoàng thấy Ngao Thịnh đã đi xa mới thở phào dựa vào thành giường.

Tư Đồ bước ra từ sau bức bình phong, ngồi lên giường ôm lấy Tiểu Hoàng, cảm thán một câu – "Ta cũng chưa bao giờ thấy ngươi uy hiếp một ai."

Tiểu Hoàng quay sang nhìn hắn, yếu ớt cười – "Chỉ cần huynh và Hắc Vân Bảo an toàn, ta nguyện làm người xấu."

Tư Đồ nhướn mi nâng cằm Tiểu Hoàng lên – "Ừm… nhưng ta cảm thấy lúc ngươi làm kẻ xấu thì rất oai phong."

Tiểu Hoàng đỏ mặt. Trước giờ Tư Đồ chỉ khen y là đáng yêu, lần đầu mới nghe bảo y oai phong… Tiểu Hoàng do dự một lát rồi đánh bạo hỏi – "Vậy… ta có thể lên trên không?"

"Khụ khụ…" – Tư Đồ chặn ngực ho khan – "Khụ… ta quên mất không dặn Mộc Lăng khi nào đi thì mua một ít đặc sản kinh thành mang về, ta phải đi ngay đây."

"Không được đi." – Tiểu Hoàng nổi giận – "Huynh còn chưa trả lời ta mà."

"Đầu gỗ chết tiệt. Đừng quên phải mua đặc sản đấy." – Tư Đồ hét lớn, làm bộ như nãy giờ không nghe thấy gì cả.

Tiểu Hoàng hậm hực ôm lấy nai con đang mon men bò lại gần giường, vuốt lông nó và hỏi – "Hoàng Bán Tiên cũng tuấn tú lắm đúng không nào?"

Tư Đồ nghiêm mặt đáp lại – "Đúng vậy đấy, Tiên Tiên vĩnh viễn đều là của Tuấn Tú mà."[1]

…

Ba ngày sau Ngao Thịnh đăng cơ, khắp kinh thành giăng đèn kết hoa náo nhiệt vô cùng. Giữa đại điển, Ngao Thịnh mặc hoàng bào bước lên tế đàn, Tể tướng đương triều tuyên đọc di chiếu của Tiên đế, bá quan văn võ nhất loạt quỳ xuống tung hô vạn tuế.

Ngao Thịnh chậm rãi bước xuống tế đàn, hướng thẳng về đại điện làm lễ đăng cơ, quần thần quỳ sát hai bên chân. Tư nay về sau hắn chính là kẻ đứng đầu thiên hạ.

…

Tiểu Hoàng, Tư Đồ cùng các thuộc hạ, còn có cả nhân mã của Tô Mẫn đồng loạt rời khỏi hoàng thành. Đôi bên lưu luyến từ biệt lẫn nhau, Tô Mẫn dẫn quân quay lại miền Nam, Tư Đồ thống lĩnh mấy vạn bang chúng Hắc Vân Bảo về Thục Trung.

Xa xa ở phía trước là Mộc Lăng và Lô Ngự Phong đang cười đùa vui vẻ với nhau. Lô Ngự Phong xa Thục Trung đã lâu nên sinh nỗi nhớ nhà, mở miệng ra là nhắc đến Lô Hân, còn Mộc Lăng thì lấy ống sáo của mình ra thổi một khúc. Giữa đội quân trùng điệp ấy có một chiếc xe ngựa thật lớn, phải dùng đến những tám con ngựa mới kéo nổi, bên trong cơ man những sách là sách. Tư Đồ tựa vào sách, Tiểu Hoàng ôm nai con vừa tựa vào Tư Đồ vừa đọc sách. Tư Đồ lột vỏ quả nho, cứ một quả cho y lại đến một quả ình.

Nhưng rồi đoàn người chợt ngừng lại. Tư Đồ nhấc màn xe lên, thấy trước mắt có hơn cả ngàn bang chúng Hắc Vân Bảo, đều là thủ hạ dưới tay của Tương Thanh.

"Sao các ngươi lại ở đây?" – Mộc Lăng nhìn trái nhìn phải – "Tương Thanh đâu?"

Các huynh đệ thiểu nảo đáp – "Tương Phó bang chủ muốn đi du ngoạn một vòng, bảo chúng tôi tự chọn lựa ở lại hoàng cung tiếp tục đương vị hoặc quay về Hắc Vân Bảo. Nhị đương gia, chúng tôi muốn quay về."

Mộc Lăng ngoảnh lại nhìn Tư Đồ, Tư Đồ liền gật đầu – "Vậy thì về thôi."

Các huynh đệ đã lâu không gặp nên ai nấy đều vui mừng gia nhập đoàn người, cười cười nói nói tiếp tục hành trình.

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ đầy lo lắng – "Tương Thanh, huynh ấy…"

Tư Đồ cười bình thản – "Yên tâm đi, y cũng trưởng thành rồi, không cần…" – Tư Đồ nhấc tấm mành sau xe lên, lớn tiếng nói với một ai đó – "Nếu mệt thì có thể quay lại Hắc Vân Bảo bất kỳ lúc nào cũng được, về nhà thì chẳng có gì phải mất mặt cả."

Vì Tư Đồ dùng nội lực để nói nên âm thanh vang đi rất xa. Tư Đồ nói xong liền hạ mành xuống.

Đoàn người Hắc Vân Bảo mỗi lúc một đi xa, rồi dần dần mất hút trên quan đạo.

Xa xa trong rừng, Tương Thanh im lặng ngồi nhìn theo bóng đoàn người xa dần, gió khẽ đưa mình thổi bay vài lọn tóc của y. Bỏ đi màu y phục trắng, y lại là một phó bang chủ dũng mãnh của Hắc Vân Bảo. Y quay đầu nhìn lại hoàng thành một lần cuối cùng, sau đó giật cương, trở đầu ngựa… hướng về phía xa xăm.

…

Đại điển đăng cơ vừa kết thúc, Ngao Thịnh mệt mỏi lê bước trở lại tẩm cung. Hắn đẩy cửa ra, phát hiện trên bàn có một ống tiêu xanh biếc màu trúc, bên dưới còn dằn một mảnh giấy Tuyên Thành trắng. Trên giấy chỉ có hai chữ cứng cáp —— bảo trọng.

Ngao Thịnh cười nhạt cầm lấy ống tiêu, nhẹ nhàng thở một hơi – "Cuối cùng vẫn bỏ ta mà đi… làm hoàng đế là phải mất mát nhiều đến thế này sao?"

"Hoàng thượng!" – Một nội thị chạy vào bẩm báo – "Mới rồi Thanh phu tử thu dọn hành lý, bảo là muốn đi về miền Tây."

Ngao Thịnh lắc đầu – "Đi về hướng Tây à? Không phải Mạc Bắc, không phải Nam Hải, càng không phải là Hắc Vân Bảo, đúng không?"

Người nội thị hỏi ý Ngao Thịnh – "Hoàng thượng, có cần phái người đuổi theo đưa phu tử về không?"

Ngao Thịnh phất tay tỏ ý không cần, thấp giọng hỏi – "Ngươi có biết giữa việc làm hoàng tử với việc làm hoàng đế khác nhau những gì không?"

Nội thị lắc đầu không biết.

Ngao Thịnh nhìn chằm chằm ống tiêu kia thật lâu, sau đó bảo – "Không thể ép buộc y, phải để y có đường lui, phải cho y thời gian, cũng là cho chính mình thời gian…" – nói rồi liền gấp tờ giấy 'bảo trọng' kia bỏ vào ngực, cầm theo ống tiêu đi thẳng vào viện. Hắn ngẩng lên nhìn cánh nhạn đơn côi xa tít tắp, cười khẽ mà rằng – "Thanh… cố gắng vui vẻ đi, ta cho ngươi một năm. Một năm nữa nếu để ta tìm được ngươi thì vĩnh viễn đừng hòng thoát được."

…

Từ Hoàng thành về Thục Trung, đoàn người của Hắc Vân Bảo cứ dừng nơi nào thì lại mua đặc sản đến nấy, xe ngựa thồ mỗi lúc một nhiều thêm, hành lý của mỗi người cũng nặng hơn nhiều. Vàng bạc Ngao Thịnh ban thưởng cho Hắc Vân Bảo đều được Tư Đồ và Tiểu Hoàng chia cho các huynh đệ, mỗi người có đến hơn mười lượng vàng, thế nên ai cũng hoan hỉ mua sắm quà cho thân nhân. Suốt dọc đường đi tiếng cười tiếng nói không khi nào ngớt, khiến cho dân chúng ven đường trầm trồ mãi không thôi.

Sau nhiều tháng ròng rã, sau cùng cũng về đến nhà. Vừa đến nơi đã thấy Tứ Nương dẫn theo Lô Hân đang chập chững tập đi ra đón, Hắc Vân Bảo lại như xưa, cuồn cuộn sinh khí, tiếng cười nói vang trời.

Đoạn trước có những tên giang hồ thảo khấu muốn nhân cơ hội tập kích Hắc Vân Bảo, nhưng đều bị Phùng Ngộ Thủy hỗ trợ Vân Tứ Nương đánh đuổi sạch, cái tên Phùng Ngộ Thủy cũng theo đó đồn khắp giang hồ. Tư Đồ và Mộc Lăng thấy thế liền để hắn tiếp nhận vị trí của Chu lão gia tử khi trước, trở thành Phó bang chủ của Hắc Vân Bảo. Tiểu Phùng cũng vui vẻ nhận lấy. Thức ăn ở đây rất ngon, hơn nữa ở lâu ngày mới biết không có nơi nào sống tốt hơn nơi này cả.

Tư Đồ về rồi thì bắt đầu kiến tạo thêm nhà cửa, sai người chở cây gỗ từ Cao Hạp lên xây một tòa lầu nhỏ ba tầng ở sát ôn tuyền. Xung quanh lầu lại trồng nhiều loại kỳ hoa dị thảo, xây thêm tàng thư các, chứa toàn sách là sách, gọi là Tiên Tiên cư. Tư Đồ và Tiểu Hoàng dọn về đấy, nuôi cả nai con trong viện.

Mỗi ngày, Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng tản bộ khắp Hắc Vân Bảo, ở trong viện chơi với nai con, Tiểu Hoàng đọc sách, dạy chữ cho Lô Hân, Tư Đồ luyện công.

Nửa năm sau, Tư Đồ đá Mộc Lăng ra khỏi Hắc Vân Bảo, bảo y đi tìm thuốc có thể giúp bản thân thọ đến trăm tuổi đi.

Mấy tháng sau nữa, Tư Đồ đưa Tiểu Hoàng ngao du sơn thủy, bắt đầu cuộc sống thần tiên quyến lữ của mình.

—

Chú thích:

[1] Ở đây Nhĩ Nhã chơi chữ. Nguyên văn hai câu này bằng tiếng Hán là:

– Hoàng Bán Tiên dã thị ngận suất?

– Tiên Tiên vĩnh viễn đô thị Ngận Suất.

Về nghĩa thì câu đầu ý Tiểu Hoàng muốn hỏi mình cũng rất tuấn tú đúng không, câu sau Tư Đồ đáp Tiểu Hoàng vĩnh viễn đều thuộc về Tuấn Tú, cũng tức là Tư Đồ, cả hai từ đồng âm đồng nghĩa, nhưng dùng với hai ngữ cảnh khác nhau.

–Tuồng đã vãn.–

208. Chương 104: Ai Về Chốn Nấy

– Các hữu quy túc –

Lúc Tư Đồ đưa Tiểu Hoàng về đến hoàng thành thì binh lính đang dọn dẹp tàn cuộc ở khắp các giao lộ. Dân chúng tất thảy đều náu mình trong nhà, cửa đóng then cài, không có lấy một bóng người buôn bán. Cứ cách dăm bước thì lại có quan binh dán cáo thị, rằng Hoàng thượng bị Tề Dịch ám sát đã băng hà. Đúng lúc ấy thì Thái tử Ngao Thịnh dẫn binh về kịp, đánh đuổi phản loạn. Ba ngày nữa Ngao Thịnh sẽ đăng cơ kế vị.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ vào cung, thấy nhân mã toàn bộ đã thay mới thành người dưới tay Ngao Thịnh, ai nấy ra ra vào vào có vẻ rất bận rộn.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ nhìn nhau, quyết định quay lại biệt viện mình từng ở.

"Hoàng tiên sinh." – Có mấy quan binh chạy đến bảo với hai người – "Các vị đã về rồi, Thái tử đang tìm hai vị đấy."

Tư Đồ gật đầu bảo – "Tiên Tiên bị thương, chúng ta quay về biệt viện trước, sau đó sẽ đến gặp Thái tử." – nói rồi liền ôm Tiểu Hoàng bỏ đi.

"Không quá nửa nén hương nữa Thịnh Nhi sẽ đến đây." – Vừa vào phòng thì Tiểu Hoàng đã lên tiếng – "Tư Đồ, huynh chuẩn bị mọi thứ đi, sau đó rời khỏi nơi này, ta muốn một mình nói chuyện với nó."

Tư Đồ nhíu mày – "Cả ngày hôm nay đều ở cạnh ta đi."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu – "Vậy thì huynh tránh vào sau bình phong thôi. Không có việc gì đâu, huynh cứ an tâm."

Tư Đồ mặc dù không cam lòng nhưng vẫn đồng ý, mang vật cần thiết bày lên bàn, sau đó hôn nhẹ Tiểu Hoàng một cái – "Ta ở ngay phía sau, nếu thằng oắt đó giở trò gì thì ta sẽ giết nó đấy."

Tiểu Hoàng mỉm cười vỗ vai hắn – "Yên tâm đi."

Tư Đồ bế Tiểu Hoàng đến bên bàn, để y ngồi trên đùi mình, đưa bút đã thấm sẵn mực cho y. Tiểu Hoàng nhận lấy bút, nhẹ nhàng viết điều gì lên mặt giấy.

Tư Đồ im lặng dõi theo nét bút của Tiểu Hoàng cho đến khi xong, dáng vẻ y bình tĩnh, thậm chí còn có chút mê hoặc. Đúng lúc ấy thì có tiếng hô – "Thái tử giá lâm."

Tiểu Hoàng đưa mắt với Tư Đồ, hắn bèn đặt y lên giường, còn mình thì tránh ra sau bức bình phong.

"Hoàng Hoàng, nghe bảo huynh bị thương." – Ngao Thịnh đẩy cửa bước vào, tiến đến bên giường xem Tiểu Hoàng thế nào.

"Không sao rồi." – Tiểu Hoàng cười nhẹ.

"Không sao là tốt rồi." – Ngao Thịnh gật gù, ngồi được một chốc thì lên tiếng – "Binh mã ở hoàng thành đông quá, ta đang muốn phân họ thành nhiều lộ đến đóng ở một số nơi, các bộ phận quân đội khác cũng phải ổn định lại."

Tiểu Hoàng bình thản gật đầu – "Bây giờ đệ là hoàng đế rồi, muốn sao mà không được cơ chứ."

"Ừm…" – Ngao Thịnh cười – "Còn có binh mã của Tô Mẫn nữa. Xưa nay tước Nam Vương của bà ta chỉ là tự phong, bây giờ ta muốn chính thức gia phong một thể."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng lại tiếp tục gật đầu, sau đó ngước lên nhìn Ngao Thịnh.

"Vậy…còn huynh và Tư Đồ thì sao?" – Ngao Thịnh hỏi – "Nên phong cho các người là gì thì được?"

Tiểu Hoàng vẫn cười, lắc đầu đáp – "Cái gì cũng đừng phong. Chờ đến khi đệ đăng cơ thì chúng ta sẽ quay về Hắc Vân Bảo."

"Sao lại đi vội thế?" – Ngao Thịnh tựa chừng hơi bất ngờ – "Huynh có thể ở lại một thời gian mà."

Tiểu Hoàng lắc đầu lần nữa, sau đó nhỏ giọng hỏi – "Thịnh Nhi…đệ có còn nhớ lời thề của mình năm đó không?"

Ngao Thịnh hơi ngẩn người ra, nhưng ánh mắt lại lóe sáng hẳn lên – "Đương nhiên là có."

"Sau khi ta và Tư Đồ rời khỏi đây thì sẽ vĩnh viễn không trở lại, cũng mong đệ đừng gây khó dễ cho cả Hắc Vân Bảo lẫn Tô Mẫn…dù sau này đệ có trở nên hùng mạnh đến thế nào thì cũng không được làm thế."

Ngao Thịnh nhìn Tiểu Hoàng, trầm mặc hồi lâu rồi mới nói – "Huynh nghĩ nhiều quá rồi, là huynh đệ với nhau thì sao ta có thể làm việc như thế."

Tiểu Hoàng cũng không nói thêm, chỉ đưa tay chỉ lên bàn – "Nơi đó có hai món, đệ tự xem đi."

Ngao Thịnh bước đến cầm hai cuộn giấy lên xem, vừa mở ra thì có hơi sửng sốt. Ra là hai bản chiếu thư. Một bản viết —— Việc Tô Mẫn tạo phản và thân phận hoàng tử của Hoàng Bán Tiên thật ra là giả, là do Hoàng thượng cố tình tạo ra để lừa gạt Tề Dịch và phản quân. Hoàng thượng sớm biết Tề Dịch có lòng mưu phản nên trước lúc băng hà đã quyết tử của hắn một phen. Nay truyền ngôi cho Ngao Thịnh, đặt quốc hiệu là Hi, phong Tô Mẫn là Nam Vương. Phần Hoàng Bán Tiên, nay bãi bỏ chức Thái phó, cho phép cùng Tư Đồ quay về Thục Trung. Hắc Vân Bảo có công hộ giá, ngự ban đệ nhất bảo, từ nay cùng nhau tồn tại, dẫu cho Ngao Thịnh kế vị rồi cũng không được xem Hắc Vân Bảo là kẻ địch.

Ngao Thịnh xem xong thì khẽ nhíu mày, liền xem tiếp bức thứ hai, trong ấy viết —— Ngao Thịnh cấu kết Tề Dịch, mưu đồ tạo phản, may mà Nam Vương Tô Mẫn và hoàng tử Hoàng Bán Tiên phát hiện, phá vỡ âm mưu này. Ngao Thịnh sát phụ diệt huynh, tội không thể tha, nay xử chém, truyền ngôi cho Hoàng Bán Tiên, đặt quốc hiệu là Hi.

Hai bức chiếu thư đều dùng ngôi xưng của Hoàng đế, do chính Hoàng đế tự đề bút, và quan trọng hơn là trên ấy có ngọc tỷ của Hoàng đế đóng dấu.

Ngao Thịnh xem xong cả hai bức liền quay phắt sang nhìn Tiểu Hoàng, trán lấm tấm mồ hôi – "Huynh có ý gì?"

Tiểu Hoàng ngược lại tỏ ra khá bình thản, nhẹ giọng đáp – "Ngọc tỷ sớm đã thất lạc. Đây là bức chiếu thư cuối cùng mà Hoàng đế lưu lại cho dân chúng và bá quan văn võ. Đệ tự chọn lấy một bức để chiếu cáo thiên hạ đi."

"Ta đã bảo là sẽ không hại Tư Đồ mà." – Ngao Thịnh tỏ ra tức giận – "Vì sao huynh không tin ta?"

"Người ta không tin không phải là đệ." – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Người ta không tin là Hoàng đế. Chỉ cần là Hoàng đế thì luôn vất bỏ lời thề của chính mình. Nếu đệ chọn bức thứ nhất thì lập tức sẽ đăng cơ làm hoàng đế. Nếu đệ chọn bức thứ hai thì ta lập tức bảo Tư Đồ giết đệ, tự mình đăng cơ, sau này tìm một con rối đến làm hoàng đế. Đệ tự chọn lựa đi."

Ngao Thịnh cười nhạt – "Cho đến giờ ta chưa khi nào thấy huynh chủ động uy hiếp một ai."

Tiểu Hoàng dõi theo ánh mắt hắn – "Vì Tư Đồ và Hắc Vân Bảo thì chuyện gì ta cũng dám làm, đệ có tin không?"

Ngao Thịnh hít sâu, sau đó xé bỏ bức chiếu thư thứ hai và nói với Tiểu Hoàng – "Ta nghe theo huynh, được chưa? Nếu huynh thật sự không muốn ở lại hoàng thành thì có thể ra đi cùng Tư Đồ." – Nói xong liền cầm chiếu thư ra khỏi phòng. Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng gọi nhỏ của Tiểu Hoàng – "Thịnh Nhi."

Ngao Thịnh liền dừng bước, quay lại nhìn y.

Tiểu Hoàng thở dài buông lời – "Sau này đệ là hoàng đế cao cao tại thượng, không còn là một hoàng tử ăn nhờ ở đậu nữa. Trước kia những việc đệ làm đều là vì bị bức vào đường cùng, nhưng bây giờ việc đệ cần làm là cho người khác một con đường sống…Nói cách khác, đệ phải biết cách xử lý việc với Tương Thanh, rõ chưa?"

Ngao Thịnh sửng sốt, trầm mặc thật lâu mới xoay người bỏ đi.

Tiểu Hoàng thấy Ngao Thịnh đã đi xa mới thở phào dựa vào thành giường.

Tư Đồ bước ra từ sau bức bình phong, ngồi lên giường ôm lấy Tiểu Hoàng, cảm thán một câu – "Ta cũng chưa bao giờ thấy ngươi uy hiếp một ai."

Tiểu Hoàng quay sang nhìn hắn, yếu ớt cười – "Chỉ cần huynh và Hắc Vân Bảo an toàn, ta nguyện làm người xấu."

Tư Đồ nhướn mi nâng cằm Tiểu Hoàng lên – "Ừm…nhưng ta cảm thấy lúc ngươi làm kẻ xấu thì rất oai phong."

Tiểu Hoàng đỏ mặt. Trước giờ Tư Đồ chỉ khen y là đáng yêu, lần đầu mới nghe bảo y oai phong…Tiểu Hoàng do dự một lát rồi đánh bạo hỏi – "Vậy…ta có thể lên trên không?"

"Khụ khụ…" – Tư Đồ chặn ngực ho khan – "Khụ…ta quên mất không dặn Mộc Lăng khi nào đi thì mua một ít đặc sản kinh thành mang về, ta phải đi ngay đây."

"Không được đi." – Tiểu Hoàng nổi giận – "Huynh còn chưa trả lời ta mà."

"Đầu gỗ chết tiệt. Đừng quên phải mua đặc sản đấy." – Tư Đồ hét lớn, làm bộ như nãy giờ không nghe thấy gì cả.

Tiểu Hoàng hậm hực ôm lấy nai con đang mon men bò lại gần giường, vuốt lông nó và hỏi – "Hoàng Bán Tiên cũng tuấn tú lắm đúng không nào?"

Tư Đồ nghiêm mặt đáp lại – "Đúng vậy đấy, Tiên Tiên vĩnh viễn đều là của Tuấn Tú mà."[1]

…

Ba ngày sau Ngao Thịnh đăng cơ, khắp kinh thành giăng đèn kết hoa náo nhiệt vô cùng. Giữa đại điển, Ngao Thịnh mặc hoàng bào bước lên tế đàn, Tể tướng đương triều tuyên đọc di chiếu của Tiên đế, bá quan văn võ nhất loạt quỳ xuống tung hô vạn tuế.

Ngao Thịnh chậm rãi bước xuống tế đàn, hướng thẳng về đại điện làm lễ đăng cơ, quần thần quỳ sát hai bên chân. Tư nay về sau hắn chính là kẻ đứng đầu thiên hạ.

…

Tiểu Hoàng, Tư Đồ cùng các thuộc hạ, còn có cả nhân mã của Tô Mẫn đồng loạt rời khỏi hoàng thành. Đôi bên lưu luyến từ biệt lẫn nhau, Tô Mẫn dẫn quân quay lại miền Nam, Tư Đồ thống lĩnh mấy vạn bang chúng Hắc Vân Bảo về Thục Trung.

Xa xa ở phía trước là Mộc Lăng và Lô Ngự Phong đang cười đùa vui vẻ với nhau. Lô Ngự Phong xa Thục Trung đã lâu nên sinh nỗi nhớ nhà, mở miệng ra là nhắc đến Lô Hân, còn Mộc Lăng thì lấy ống sáo của mình ra thổi một khúc. Giữa đội quân trùng điệp ấy có một chiếc xe ngựa thật lớn, phải dùng đến những tám con ngựa mới kéo nổi, bên trong cơ man những sách là sách. Tư Đồ tựa vào sách, Tiểu Hoàng ôm nai con vừa tựa vào Tư Đồ vừa đọc sách. Tư Đồ lột vỏ quả nho, cứ một quả cho y lại đến một quả cho mình.

Nhưng rồi đoàn người chợt ngừng lại. Tư Đồ nhấc màn xe lên, thấy trước mắt có hơn cả ngàn bang chúng Hắc Vân Bảo, đều là thủ hạ dưới tay của Tương Thanh.

"Sao các ngươi lại ở đây?" – Mộc Lăng nhìn trái nhìn phải – "Tương Thanh đâu?"

Các huynh đệ thiểu nảo đáp – "Tương Phó bang chủ muốn đi du ngoạn một vòng, bảo chúng tôi tự chọn lựa ở lại hoàng cung tiếp tục đương vị hoặc quay về Hắc Vân Bảo. Nhị đương gia, chúng tôi muốn quay về."

Mộc Lăng ngoảnh lại nhìn Tư Đồ, Tư Đồ liền gật đầu – "Vậy thì về thôi."

Các huynh đệ đã lâu không gặp nên ai nấy đều vui mừng gia nhập đoàn người, cười cười nói nói tiếp tục hành trình.

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ đầy lo lắng – "Tương Thanh, huynh ấy…"

Tư Đồ cười bình thản – "Yên tâm đi, y cũng trưởng thành rồi, không cần…" – Tư Đồ nhấc tấm mành sau xe lên, lớn tiếng nói với một ai đó – "Nếu mệt thì có thể quay lại Hắc Vân Bảo bất kỳ lúc nào cũng được, về nhà thì chẳng có gì phải mất mặt cả."

Vì Tư Đồ dùng nội lực để nói nên âm thanh vang đi rất xa. Tư Đồ nói xong liền hạ mành xuống.

Đoàn người Hắc Vân Bảo mỗi lúc một đi xa, rồi dần dần mất hút trên quan đạo.

Xa xa trong rừng, Tương Thanh im lặng ngồi nhìn theo bóng đoàn người xa dần, gió khẽ đưa mình thổi bay vài lọn tóc của y. Bỏ đi màu y phục trắng, y lại là một phó bang chủ dũng mãnh của Hắc Vân Bảo. Y quay đầu nhìn lại hoàng thành một lần cuối cùng, sau đó giật cương, trở đầu ngựa…hướng về phía xa xăm.

…

Đại điển đăng cơ vừa kết thúc, Ngao Thịnh mệt mỏi lê bước trở lại tẩm cung. Hắn đẩy cửa ra, phát hiện trên bàn có một ống tiêu xanh biếc màu trúc, bên dưới còn dằn một mảnh giấy Tuyên Thành trắng. Trên giấy chỉ có hai chữ cứng cáp —— bảo trọng.

Ngao Thịnh cười nhạt cầm lấy ống tiêu, nhẹ nhàng thở một hơi – "Cuối cùng vẫn bỏ ta mà đi…làm hoàng đế là phải mất mát nhiều đến thế này sao?"

"Hoàng thượng!" – Một nội thị chạy vào bẩm báo – "Mới rồi Thanh phu tử thu dọn hành lý, bảo là muốn đi về miền Tây."

Ngao Thịnh lắc đầu – "Đi về hướng Tây à? Không phải Mạc Bắc, không phải Nam Hải, càng không phải là Hắc Vân Bảo, đúng không?"

Người nội thị hỏi ý Ngao Thịnh – "Hoàng thượng, có cần phái người đuổi theo đưa phu tử về không?"

Ngao Thịnh phất tay tỏ ý không cần, thấp giọng hỏi – "Ngươi có biết giữa việc làm hoàng tử với việc làm hoàng đế khác nhau những gì không?"

Nội thị lắc đầu không biết.

Ngao Thịnh nhìn chằm chằm ống tiêu kia thật lâu, sau đó bảo – "Không thể ép buộc y, phải để y có đường lui, phải cho y thời gian, cũng là cho chính mình thời gian…" – nói rồi liền gấp tờ giấy 'bảo trọng' kia bỏ vào ngực, cầm theo ống tiêu đi thẳng vào viện. Hắn ngẩng lên nhìn cánh nhạn đơn côi xa tít tắp, cười khẽ mà rằng – "Thanh…cố gắng vui vẻ đi, ta cho ngươi một năm. Một năm nữa nếu để ta tìm được ngươi thì vĩnh viễn đừng hòng thoát được."

…

Từ Hoàng thành về Thục Trung, đoàn người của Hắc Vân Bảo cứ dừng nơi nào thì lại mua đặc sản đến nấy, xe ngựa thồ mỗi lúc một nhiều thêm, hành lý của mỗi người cũng nặng hơn nhiều. Vàng bạc Ngao Thịnh ban thưởng cho Hắc Vân Bảo đều được Tư Đồ và Tiểu Hoàng chia cho các huynh đệ, mỗi người có đến hơn mười lượng vàng, thế nên ai cũng hoan hỉ mua sắm quà cho thân nhân. Suốt dọc đường đi tiếng cười tiếng nói không khi nào ngớt, khiến cho dân chúng ven đường trầm trồ mãi không thôi.

Sau nhiều tháng ròng rã, sau cùng cũng về đến nhà. Vừa đến nơi đã thấy Tứ Nương dẫn theo Lô Hân đang chập chững tập đi ra đón, Hắc Vân Bảo lại như xưa, cuồn cuộn sinh khí, tiếng cười nói vang trời.

Đoạn trước có những tên giang hồ thảo khấu muốn nhân cơ hội tập kích Hắc Vân Bảo, nhưng đều bị Phùng Ngộ Thủy hỗ trợ Vân Tứ Nương đánh đuổi sạch, cái tên Phùng Ngộ Thủy cũng theo đó đồn khắp giang hồ. Tư Đồ và Mộc Lăng thấy thế liền để hắn tiếp nhận vị trí của Chu lão gia tử khi trước, trở thành Phó bang chủ của Hắc Vân Bảo. Tiểu Phùng cũng vui vẻ nhận lấy. Thức ăn ở đây rất ngon, hơn nữa ở lâu ngày mới biết không có nơi nào sống tốt hơn nơi này cả.

Tư Đồ về rồi thì bắt đầu kiến tạo thêm nhà cửa, sai người chở cây gỗ từ Cao Hạp lên xây một tòa lầu nhỏ ba tầng ở sát ôn tuyền. Xung quanh lầu lại trồng nhiều loại kỳ hoa dị thảo, xây thêm tàng thư các, chứa toàn sách là sách, gọi là Tiên Tiên cư. Tư Đồ và Tiểu Hoàng dọn về đấy, nuôi cả nai con trong viện.

Mỗi ngày, Tư Đồ dẫn theo Tiểu Hoàng tản bộ khắp Hắc Vân Bảo, ở trong viện chơi với nai con, Tiểu Hoàng đọc sách, dạy chữ cho Lô Hân, Tư Đồ luyện công.

Nửa năm sau, Tư Đồ đá Mộc Lăng ra khỏi Hắc Vân Bảo, bảo y đi tìm thuốc có thể giúp bản thân thọ đến trăm tuổi đi.

Mấy tháng sau nữa, Tư Đồ đưa Tiểu Hoàng ngao du sơn thủy, bắt đầu cuộc sống thần tiên quyến lữ của mình.

–Tuồng đã vãn.–

Và cả Như lẫn Cầm đều rất muốn ôm chầm lấy nhau khóc một trận cho bõ hết tình cảm này.

209. Chương 105

Phiên ngoại | Chuyện thầy trò

– Sư đồ ký –

Tháng tám hương hoa quế[1] ngập tràn. Trước đó không lâu, chẳng biết Mộc Lăng từ đâu tìm thấy một lượng lớn hạt giống hoa quế, mang về gieo trồng xung quanh Hắc Vân Bảo. Thế nên chưa đến tháng tám thì hương hoa đã tỏa ngát, khiến cho chúng huynh đệ Hắc Vân Bảo cứ như đắm mình giữa chốn hương thơm, tâm tình cũng theo đó mà thư thái.

Tiểu Hoàng mấy hôm trước nhiễm phong hàn sinh cảm mạo, được Mộc Lăng kê đơn bắt uống thuốc và nghỉ ngơi nay đã khỏe lại, chỉ còn hơi hắt hơi sổ mũi thôi. Vì thế mà cái mũi y trở nên ửng đỏ, có khi còn nghẹt nghẹt nên giọng nói không như lúc thường mấy. Tư Đồ thấy giọng tiểu hài tử biến thành ồm ồm thì hí hửng lắm, cứ tò tò theo sau nhái giọng trêu ghẹo, cuối cùng Tiểu Hoàng giận không thèm nói chuyện nữa.

Tư Đồ vội bưng một đĩa bánh quế hoa đến bên Tiểu Hoàng, cười hì hì bảo – "Tiên Tiên, bánh quế hoa này."

Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn hắn, mũi khụt khà khụt khịt mãi vẫn chẳng thông, thật khổ sở vô cùng.

"Hít hương giấm chua thì sẽ đỡ ngay." – Tư Đồ bật cười – "Ta đi nấu một nồi giấm nhỏ cho ngươi được không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi gật đầu, thế là Tư Đồ hí hửng bỏ chạy đến nhà bếp.

Tiểu Hoàng chẳng có việc gì làm bèn tiếp tục đọc sách. Nhưng đột nhiên y nghe phía trên đầu mình có tiếng động lạ, nghe kỹ hơn thì thấy đó là tiếng người nói, mà càng lúc càng rõ nữa. Tiểu Hoàng ngẩng mặt lên, vừa hay chạm phải một bóng người từ trên trời rơi xuống, miệng la bài hãi – "Ái da da…"

Tiểu Hoàng hoảng hốt nhảy dựng lên, lui lại phía sau mấy bước, thế là người ấy ngã lộn nhào, mặt đập thẳng xuống nền đất.

"Ái da da…" – Người nọ kêu rên thảm thiết, cơ thể lại im lìm bất động trên sàn.

Tiểu Hoàng kinh hãi ngẩng lên nhìn phía trên đầu, sao ở đâu ra người rơi xuống thế này?

Y lại nhìn người nọ mà chẳng thấy người ấy cử động gì. Tiểu Hoàng tiến đến chọc nhẹ lên người kẻ ấy, mềm mềm, lại chọc chọc… nhưng sao vẫn im lìm thế.

"Này!" – Tiểu Hoàng lại lay lay khiến người kia lật ngửa thân thể lên, ra là một ông lão.

"Lão gia gia." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng chạm vào vai ông ta, thấy chẳng có phản ứng gì thì nôn nóng lắm, lòng tự nhủ ngã từ trên cao xuống thế này liệu có chết không? Thế là y vươn tay muốn xem thử hô hấp của ông ta có còn không. Bất thình lình, ông ta mở mắt ra.

"Nha…" – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên rồi lùi về phía sau.

"Ui chao ơi

" – ông lão ấy vừa xoa xoa thắt lưng vừa quay lại, thấy đúng ngay Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng có hơi hoảng hốt, hai người nhìn nhau chằm chằm, lão nhân nheo mắt xem xét y, sau đó sờ cằm khen – "Đúng là rất đáng yêu."

Tiểu Hoàng quay trái quay phải, cảm thấy lạ lùng vô cùng. Mấy người ám vệ đâu mất cả rồi, sao chẳng có lấy một ai thế này?

"Đều bị lão phu điểm huyệt cả rồi." – lão nhân tựa như hiểu được suy nghĩ của Tiểu Hoàng liền bật cười hăng hắc, nâng tay vỗ một cái, lập tức bốn người ám vệ ngã xuống từ tứ phía, ai cũng bị điểm huyệt, muốn động đậy cũng không nổi.

"Thế này…" – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên. Người gì thế này, công phu cao vậy sao?

"Ha ha ha…" – lão nhân xoa tay đứng dậy, ngó nghiêng Tiểu Hoàng rồi tấm tắc khen – "Đứa bé này sao trưởng thành rồi mà vẫn nhỏ xíu thế này, chả trách sao lại đáng yêu."

Tiểu Hoàng cầm chặt sách trong tay, lui thêm vài bước. Lão nhân này thoạt trông không phải người xấu, nhưng vì sao ông ta lại điểm huyệt các ám vệ, hơn nữa còn có cảm giác ông ta là một tên háo sắc.

Lão nhân ấy áp sát đến bên Tiểu Hoàng, cười hì hì bảo – "Ngươi là Hoàng Bán Tiên đúng không?"

Tiểu Hoàng tuy hơi giật mình nhưng vẫn gật đầu.

Lão nhân xoa đầu y – "Một đứa trẻ đáng yêu thế này, theo Tư Đồ đúng là phí của giời, chi bằng theo lão phu đi."

Tiểu Hoàng choáng váng, căng thẳng nhìn ông ta, chẳng ngờ ông ta sấn thêm một bước, túm lấy tay y – "Nào, cho ta hôn một cái."

"Á!" – Tiểu Hoàng kinh hãi hét lên, vung tay đập luôn quyển sách vào mặt ông ta rồi xoay người bỏ chạy, và đụng ngay phải Tư Đồ đang cầm theo nồi giấm nhỏ đi vào.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ giật mình khi thấy Tiên Tiên bổ nhào vào lòng mình.

"Tư Đồ, có một lão già háo sắc." – Tiểu Hoàng chỉ về phía sau. Tư Đồ ngước lên nhìn, thấy có một lão nhân ngông nghênh đứng giữa đình nhướng mày với mình.

"Lão già chết tiệt, sao lão lại đến đây?" – Tư Đồ vừa thấy thì hai đường chân mày đã dựng thẳng lên. Hắn sực nhớ mới nãy Tiểu Hoàng gọi lão là lão già háo sắc bèn túm lấy tay y – "Lão ta đã làm gì ngươi?"

Tiểu Hoàng đỏ mặt kề sát tai Tư Đồ kể lại – À ừ…

Tư Đồ nghe xong liền bốc hỏa, định vung tay ném nồi, nhưng nghĩ rồi lại thôi, bèn giao lại cho Tiểu Hoàng, còn mình thì tức tối nhào về phía trước.

Lão nhân kia thấy Tư Đồ xông đến bèn co giò bỏ chạy, miệng hét toáng lên – "Tiểu Hoàng Hoàng, lão phu tốt hơn thằng oắt Tư Đồ này những một vạn lần, ngươi theo ta đi."

"Lão già thối tha." – Tư Đồ giận dữ đuổi ông ta chạy giáp vòng sân.

"Ha ha." – lão nhân vừa chạy vừa cười, tranh thủ lạng đến sát bên Tiểu Hoàng, vươn tay sờ cằm y một cái – "Cha chả, mềm quá đi."

"Lão quỷ già chết bầm." – Tư Đồ phóng một cước đạp vỡ luôn chiếc ghế đá, tiếp tục đuổi theo lão ta, đánh nhau loạn xà ngầu cả lên. Tiểu Hoàng càng nhìn càng hãi bởi công phu lão ta tốt đến mức đánh ngang tay được với Tư Đồ. Đúng lúc này thì tiếng ồn ào đã đánh động đến người bên ngoài. Mộc Lăng đang làm bánh quế hoa[2] với Tứ Nương và Tiểu Hân, nghe thấy liền xách theo cây cán bột ào đến xem – "Tiểu Hoàng, có chuyện gì thế?"

Tiểu Hoàng ngoảnh lại thấy là Mộc Lăng bèn kể ngay – "Có một lão già quái đản xuất hiện, bây giờ đang đánh nhau với Tư Đồ."

Mộc Lăng vừa đưa mắt nhìn đã hít sâu một hơi, lớn giọng hét vang – "Lão già thối tha!"

Lão nhân đánh với Tư Đồ đã có phần chật vật, đang còn phải tránh trái tránh phải, nay thấy Mộc Lăng xuất hiện liền thét đáp lại – "A, không phải là Tiểu Lăng Tử sao? Ngươi xem đi, Tư Đồ dám khi sư diệt tổ này."

"Có mà lão đáng chết ấy." – Mộc Lăng xắn tay áo lên, vung cây cán bột xông vào hỗ trợ Tư Đồ.

"Á trời ơi!" – ông ta đối phó với mỗi Tư Đồ đã muốn đứt hơi, thấy cả Mộc Lăng cũng tham chiến đành nhanh chân bỏ chạy, sau cùng bị đuổi đến không còn đường thoát bèn kêu cứu Tiểu Hoàng – "Cứu mạng với! Mấy tên nghịch đồ dám đánh sư phụ."

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, quay sang nhìn Vân Tứ Nương khó hiểu – "Sư phụ?"

Tứ Nương mỉm cười đáp – "Ông ta là Hạc Lai Tịch, cũng là sư phụ của bang chủ và nhị đương gia."

"Á!" – Tiểu Hoàng kinh ngạc – "Sư phụ… sao hai người họ lại đánh sư phụ mình thế? Không được đâu."

"Lần nào cũng thế." – Tứ Nương nháy mắt với Tiểu Hoàng – "Thầy trò bọn họ cứ hễ gặp nhau là lại động tay động chân. Nghe bảo trước đây bang chủ và Mộc Lăng bị ông ta khi dễ nhiều lắm, nên bây giờ phải trả đũa."

"À…" – Tiểu Hoàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Ngẫm lại thì trước đây có nghe nói về sư phụ của Tư Đồ và Mộc Lăng, ra chính là ông già háo sắc này.

Cuối cùng, Hạc Lai Tịch trốn được ra phía sau Tiểu Hoàng – "Tiểu Hoàng Hoàng, mau quản thúc tướng công của ngươi đi."

Tiểu Hoàng đỏ mặt. Vốn y đang muốn bảo Tư Đồ dừng tay, nhưng nghe ông ta ăn nói bậy bạ thế liền do dự. Nếu bây giờ mà can gián thì khác nào thừa nhận Tư Đồ chính là tướng công của mình đâu. Mất mặt lắm!

Lão nhân thấy gương mặt đỏ ửng của Tiểu Hoàng rất đáng yêu bèn thò tay véo mông y một cái.

"Nha!~~" – Tiểu Hoàng thét lên khiếp đảm, Tư Đồ cũng nhanh chân nhào đến, nhưng Hạc Lai Tịch còn nhanh hơn, vội vàng bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu gào – "Ha ha, thằng bé này quá sức dễ thương, ngươi đúng là sướng, Tư Đồ ạ." – nói xong liền biến mất như một cơn gió.

Mộc Lăng ngồi bệt xuống bậc tam cấp thở dốc, miệng lẩm bẩm mắng – "Đồ lão già chết toi."

Tư Đồ bước đến cạnh Tiểu Hoàng, bực dọc xoa mông y một hồi – "Để cho lão già đó chiếm lợi ích rồi."

Tiểu Hoàng càng đỏ mặt hơn, nhấc chân đạp Tư Đồ một cái – "Hứ!" – nhưng rồi y đột nhiên chớp mắt mấy cái – "Mũi không nghẹt cứng nữa."

"Phải, giọng nói cũng không khàn nữa." – Tư Đồ cũng thấy lạ, bèn đón lấy nồi giấm chua kia – "Có tác dụng nhanh vậy sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Nhưng ta đâu đã hít."

"Sao lại thế được?" – Tư Đồ nhìn sang Mộc Lăng, Mộc Lăng liền bước đến bắt mạch cho Tiểu Hoàng, sau đó nở nụ cười – "Vừa rồi có phải ngươi ngửi thấy hương dược liệu không?"

Tiểu Hoàng nhớ lại và gật đầu, thật sự lúc Hạc Lai Tịch đến gần thì y có nghe thấy hương dược liệu.

“Lão già đó có của báu.” – Mộc Lăng bật cười – “Ta phải cướp về nấu canh cho Tiểu Hoàng dùng.” – nói rồi liền co giò chạy mất.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng vào nhà dặn dò – “Lão già kia háo sắc lắm, về sau ngươi phải cẩn thận.”

“Ta chưa từng nghe huynh nói về sư phụ.” – Tiểu Hoàng tò mò – “Sao ta cảm thấy có gì đó là lạ.”

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, đưa giấm chua cho y hít – “Lão già đó trước đây đã bắt nạt ta và Đầu Gỗ không ít chuyện.”

“Ông ấy bắt nạt các huynh thế nào?” – Tiểu Hoàng cảm tháy rất hứng thú bèn nhích sát vào người Tư Đồ – “Có thể dạy ra huynh và Mộc Lăng thế này thì ông ấy giỏi thật.”

“Giỏi cái rắm thối ấy, tất cả đều do tự chúng ta có sinh mệnh mạnh mẽ, bằng không cũng sớm đi gặp Diêm vương rồi.” – Tư Đồ tức tối bảo.

“Kể cho ta nghe với.” – Tiểu Hoàng túm lấy ống tay áo Tư Đồ – “Kể chuyện trước đây của huynh ấy.”

“Có gì hay ho đâu mà kể.” – hiếm khi thấy Tư Đồ lúng túng như thế – “Chuyện đã qua lâu rồi.”

“Huynh nói đi mà.” – Tiểu Hoàng lại túm tay áo Tư Đồ, đôi mắt sáng rực lên nhìn hắn đầy chờ mong. Thế là Tư Đồ không thoái thác được nữa – “Vậy thì phải kể từ lúc còn nhỏ.”

“Ừm!” – Tiểu Hoàng tựa vào Tư Đồ, im lặng lắng nghe.

“Khi ta còn rất nhỏ thì cả nhà bị sung quân đến biên cương, sau lại bị bọn buôn người bắt đi, nhốt với một đám hài tử khác, chờ đến khi bán cho nhà giàu làm nô lệ. Mộc Lăng là đứa ốm yếu nhất trong cả bọn. Lúc ấy thức ăn có được đều là phải tranh cướp, tên tiểu tử ấy dù gầy yếu nhưng cũng ngang ngạnh, tranh giành không nể tình gì, nhưng vì quá yếu nên không sao đánh thắng nổi, lúc nào cũng đói meo.”

“Thật đáng thương.” – Tiểu Hoàng thương cảm thốt lên. Nhìn Mộc Lăng bây giờ lúc nào cũng hi hi ha ha cười, nào có ai nghĩ trước đây đã từng có số phận như thế.

“Ta cũng đáng thương nè.” – Tư Đồ vươn tay véo cằm Tiểu Hoàng – “Dù bản thân thường xuyên chịu đói, nhưng hễ có thức ăn thì y đều nhín ra một phần cho chó con, mèo con gì đấy. Ta thấy tính tình y không tồi, nên từ đó cứ mỗi lần cướp đều là hai phần, chia cho y một phần.”

“Huynh tốt quá.” – Tiểu Hoàng dụi dụi trong lòng Tư Đồ – “Ta biết huynh là người tốt nhất trên đời mà.”

“Thời đấy có một số tên nhà giàu biến thái, tên tiểu tử Mộc Lăng trông cũng thanh tú dễ nhìn, thế là có một kẻ mua hai chúng ta, ta thì để làm việc, còn Mộc Lăng thì để hầu hạ hắn.”

“A?!!” – Tiểu Hoàng giật nảy người – “Thế hắn có đạt thành ý nguyện không?”

“Làm sao mà được chứ.” – Tư Đồ nhếch mép tỏ ra khinh bỉ – “Ta và tên Đầu Gỗ hợp lực lại làm thịt kẻ đó rồi.”

“Các huynh… khi ấy các huynh bao nhiêu tuổi?” – Tiểu Hoàng hỏi tiếp.

“Độ chừng tám, chín tuổi gì ấy.” – Tư Đồ nhướn mày – “Ta lên tám, lên chín đã giết người rồi.”

Tiểu Hoàng vỗ nhẹ lên tay hắn an ủi – “Loại người ấy đáng chết.”

“A…” – Tư Đồ mỉm cười – “Hiếm khi thấy ngươi ngoan ngoãn thế này.”

“Sau đó thì sao?” – Tiểu Hoàng giục Tư Đồ kể tiếp.

“Chúng ta đều là những kẻ có chữ ‘sinh’ trên người[3], giết người mua mình chính là tử tội, bởi thế ta và Đầu Gỗ liều mạng bỏ chạy, cuối cùng thoát được vào rừng.”

“Rừng?” – Tiểu Hoàng lại giật mình.

“Chúng ta ẩn thân trong rừng một thời gian, cái ăn không thành vấn đề, có thể bắt cá bẫy thỏ, sống rất thoải mái, có điều Đầu Gỗ lại mắc bệnh nặng.” – Tư Đồ kể – “Khi ấy chúng ta không ra ngoài được, cũng không tiền mời đại phu, chỉ biết trơ mắt nhìn y ngày một cận kề cái chết.”

Tư Đồ nói xong liền thấy hai mắt Tiểu Hoàng rưng rưng thì không khỏi cảm thấy buồn cười – "Ngươi khóc cái gì? Chả phải hiện giờ y vẫn đang sống sờ sờ sao?"

"Ừm!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "May mà huynh ấy không sao."

"Ta cũng đáng tội nghiệp đây, mới tám chín tuổi đầu đã phải chăm sóc y." – Tư Đồ tiếp tục véo Tiểu Hoàng, y bèn túm tay hắn lại, giục – "Rồi sao nữa, huynh mau kể tiếp đi."

"Có một hôm ta đi săn thú, gặp được một lão già điên." – Tư Đồ bĩu môi – "Lão chính là Hạc Lai Tịch, và lão cứ nằng nặc đòi nhận ta làm đồ đệ."

"Có lẽ vì ông ấy cảm thấy huynh là kỳ tài luyện võ." – Tiểu Hoàng cười.

"Nếu không phải vì giúp Đầu Gỗ chữa bệnh thì ta mong mình có thể sống cả đời trong núi, vô ưu vô lo thật tốt." – Tư Đồ thản nhiên nói – "Nhưng Đầu Gỗ bệnh nặng quá, nếu không chữa trị thì sẽ mất mạng, nên ta ép lão già kia nhận cả hai chúng ta làm đồ đệ."

"Sau đó ông ấy cứu Mộc Lăng ư?" – Tiểu Hoàng vỗ ngực – "Nguy hiểm quá."

Tư Đồ cả giận, ra sức véo mặt Tiểu Hoàng – "Tiểu hài tử đáng ghét, nhân vật chính là ta đây."

Tiểu Hoàng mỉm cười – "Nhưng sao các huynh lại hung dữ với ông ấy đến thế?"

"Tại ngươi không biết lão dùng cách nào để dạy chúng ta đấy." – Tư Đồ nổi giận – "Chúng ta sống chung với nhau xảy ra nhiều chuyện bực dọc không thể tả. Đời lão chỉ trông mong có được một đứa đồ đệ như ta để kế thừa công phu của lão, nhưng ta thì không muốn, thế là cứ xem lão như một tấm gương sáng trong hai mươi bốn vị sư phụ có hiếu để sai bảo." '[4]

"Sao lại như thế?" – Tiểu Hoàng không hiểu.

"Lão mang Đầu Gỗ về mà lòng không cam, tìm đại một đại phu chữa trị, bảo chữa không hết thì thây kệ." – Tư Đồ vẫn chưa hết giận – "May mắn sao Đầu Gỗ xem xong cả một phòng sách về y dược thì tự cứu được chính mình."

Tiểu Hoàng cười – "Thế cũng xem như chó ngáp phải ruồi rồi."

"Ta lúc thường không hề muốn nhìn thấy mặt lão, nhưng cứ đến lúc luyện công thì lão lại hành hạ ta, nào là ném ta vào bầy sói, quẳng ta xuống vách đá hoặc dìm ta vào nước biển. Lão tử ta sống bây nhiêu đó năm chưa từng chịu đựng nhiều đến thế."

"Chả trách sao công phu của huynh tốt như thế." – Tiểu Hoàng cười nhẹ – "Xem như cũng không mấy tệ…"

Tư Đồ gật đầu, sau đó thẫn thờ nhìn ra phía cửa sổ – "Thật ra lão cũng chẳng gây nên tội tình gì mấy với ta, người lão nợ chính là Đầu Gỗ."

"Ông ấy nợ Mộc Lăng điều gì?" – Tiểu Hoàng tò mò.

"Một mạng người." – Tư Đồ bâng quơ nói thế rồi chuyển đề tài – "Ngươi nhớ lần sau chớ có đến gần lão. Đấy là một lão già háo sắc, sở thích khoái khẩu là mấy tiểu hài tử dễ thương như ngươi ấy, lại còn thích cướp những gì thuộc về ta nữa."

Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ chợt bảo mình còn việc phải làm, dặn Tiểu Hoàng nếu có chuyện gì phải kêu to lên, Mộc Lăng ở ngay sát bên, nếu lão già đó dám đến sẽ đập ột trận.

Tiểu Hoàng cười tiễn Tư Đồ đi rồi mới quay về phòng, vừa cầm sách lên thì cửa hé mở, gương mặt của Hạc Lai Tịch lại xuất hiện.

"Ha ha." – Hạc Lai Tịch cười với y.

Tiểu Hoàng buông sách xuống, nhỏ giọng gọi – "Sư phụ."

"Ngoan lắm!" – Hạc Lai Tịch bước đến ngồi bên bàn. Tiểu Hoàng châm trà cho lão, lão nhân bưng chén hớp một ngụm rồi bảo với tiểu hài tử – "Hai thằng nhãi ranh kia chưa bao giờ rót nổi cho lão phu một chén trà."

Tiểu Hoàng mỉm cười mà lòng cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Tư Đồ tính tình cổ quái không nói làm gì, nhưng Mộc Lăng là người thấu tình đạt lý, có lý nào lại không biết hiếu kính sư phụ mình. Hơn nữa mới nãy Tư Đồ nói Hạc Lai Tịch nợ Mộc Lăng một mạng người là ý gì?

"Phải rồi." – Hạc Lai Tịch cười – "Hoàng Hoàng, vật này cho ngươi, ngươi giúp ta chuyển cho Mộc Lăng."

Tiểu Hoàng đưa tay nhận lấy vật Hạc Lai Tịch đưa cho. Vật ấy được bọc bằng lụa, mở ra thì thấy có một cây nhân sâm lớn. Tiểu Hoàng cũng là người tinh thông y thuật, liếc mắt thì nhận ra ngay đây là một cây nhân sâm ngàn năm, vô cùng quý giá.

"Vật này hẳn không dễ dàng mà có được." – Tiểu Hoàng hỏi ông ta – "Sao người không tự mình đưa cho Mộc Lăng, huynh ấy chắc chắn sẽ vui lắm."

"Ài

" – lão nhân khoát tay – "Nếu lão phu mà đưa thì cầm chắc nó sẽ vất cho chó ăn ngay."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng sửng sốt, lúc này mới để ý vật này có hương thơm ngát, cũng chính là hương vị lúc nãy mình nghe thấy, nhờ thế mà cơn cảm mạo thuyên giảm hẳn. Chắc đây là vật thần rồi.

"Thứ này có thể kéo dài tính mệnh." – lão nhân vò đầu, ngượng ngùng nói – "Ngươi giúp lão phu lừa Tiểu Lăng Tử ăn."

Tiểu Hoàng thấy lão nhân có điều khó nói nên chỉ gật đầu nhận lời – "Dạ!"

Hạc Lai Tịch hơi bất ngờ bèn hỏi lại Tiểu Hoàng – "Ngươi không thắc mắc vì sao lão phu làm thế ư?"

Tiểu Hoàng lắc đầu cười nhẹ – "Chỉ cần tốt cho Mộc Lăng là được."

Hạc Lai Tịch ngẩn ngơ nhìn tiểu hài tử, đột nhiên bổ nhào đến ôm y – "Chao ơi, đáng yêu quá, thế này mà giao vào tay Tư Đồ thì thật đáng tiếc."

"Á!

" – Tiểu Hoàng hét toáng lên, tức thì cửa bị đá văng, Mộc Lăng vác theo cái cán chổi chạy vào – "Lão già thối tha, ra lão ở đây."

Hạc Lai Tịch búng mình một cái đã bay khỏi nóc nhà đi mất, Mộc Lăng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tiểu Hoàng chờ cả hai người đi hẳn rồi mới lên tiếng – "Vào đi." – quả nhiên thấy Tư Đồ đẩy cửa bước vào. Hắn bước đến ngồi xuống cạnh bên và ôm lấy Tiểu Hoàng – "Trước đây lão chết sống gì cũng giao cho ta bằng được, chả trách sao lại kỳ lạ thế."

Tiểu Hoàng mỉm cười kéo Tư Đồ ra ngoài.

"Đi đâu vậy?" – Tư Đồ tò mò.

"Đi bắc nước nóng làm bánh quế hoa. Mộc Lăng thích ăn món ấy." – Tiểu Hoàng kéo Tư Đồ đi thẳng đến nhà bếp.

Thế là cả quá trình làm bánh, từ lúc rây bột đến lúc nhồi, Tư Đồ cứ dán chặt vào Tiểu Hoàng mà cọ cọ dụi dụi, sau đó là giở trò, rồi kế nữa là cởi áo tháo đai lưng, cuối cùng là củi khô bén lửa…

…

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hoàng đưa cho Mộc Lăng, vốn đã mệt bở hơi tai vì truy đuổi Hạc Lai Tịch cả đêm, một hộp bánh quế hoa. Mộc Lăng cứ thế ngốn hết, còn bảo sao bánh lại có vị nhân sâm…

Mấy hôm sau đó ngày nào Hạc Lai Tịch cũng đến quấy rầy, ông ta cùng với Tư Đồ và Mộc Lăng náo loạn cả buổi, sau đó lại lẳng lặng đưa các loại thuốc quý hiếm cho Tiểu Hoàng.

Ngày thứ năm, vật cần đưa cũng đã đưa xong, Hạc Lai Tịch cũng theo đó mà biến mất.

Hôm nay Tiểu Hoàng đứng ngẩn người trong sân, trên tay cầm một cây nấm linh chi ngàn năm, âu sầu nghĩ cách lừa Mộc Lăng ăn.

Tư Đồ nhìn thấy liền bảo – "Có cách rồi." – sau đó chạy vào nhà bếp xách nồi ra nấu, hồi lâu nấu ra được một chén canh bèn xông thẳng vào phòng Mộc Lăng, đặt lên bàn cho y.

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, nhìn chằm chằm vào đấy – "Cái gì đây?"

"Canh nấm hương." – Tư Đồ trả lời tỉnh như không – "Uống đi!"

Mộc Lăng trầm lặng một lát rồi đập bàn hét lên – "Hai người các ngươi tưởng ta là thằng ngốc hả? Sâm nhung thì bảo là hồi oa nhục[5], yến sào thì kêu là da lợn, còn bây giờ nấm linh chi lại bị nói thành nấm hương, bà mẹ các ngươi… A…"

Lời còn chưa dứt thì Tư Đồ đã véo tai Mộc Lăng, còn Tiểu Hoàng thì cầm chén canh đổ thẳng vào miệng y…

—

Chú thích:

[1] Tên chữ Hán là Mộc tê, là một chi thực vật của họ Nhài, chủ yếu sinh trưởng ở vùng ôn đới ấm của Châu Á, cao từ 2–12m tùy cây. Hoa quế dài cỡ 1cm, màu trắng và có hương thơm rất nồng nàn. Tại Trung Quốc thì hoa quế được trồng nhiều ở thành phố Quế Lâm, tỉnh Quảng Tây với ba màu trắng, cam, vàng. Ngoài ra thì nó còn có tên gọi là hoa mộc, hoa cửu lý hương (nghĩa là hương thơm bay xa chín dặm).

[2] Bánh quế hoa : một loại bánh làm từ hoa quế phơi khô.

[3] Ý chỉ những người phạm tội bị sung quân và trên người bị thích một chữ "sinh". Tình tiết này đã từng nhắc đến một lần ở chương 21, các bạn có thể xem lại.

[4] Đây là Nhĩ Nhã chơi chữ. Trong dân gian Trung Quốc vẫn có những câu chuyện về hai mươi bốn tấm gương người con hiếu thảo, gọi là Nhị thập tứ hiếu, còn Tư Đồ thì gọi Hạc Lai Tịch là một trong số hai mươi bốn vị sư phụ có hiếu với đệ tử.

[5] Đây là một món ăn đặc sản của vùng Tứ Xuyên, mình cũng không biết tiếng Việt gọi là gì nên để nguyên tên tiếng Hán. Món ăn bao gồm thịt lợn ba chỉ, cải thảo, ớt xanh, đậu tương cà vỏ, tương ngọt, xì dầu, rượu, hành, tỏi.

Thịt heo mang đi luộc, chín độ khoảng 80% (tức là thịt còn đỏ hồng) thì vớt ra thái thành những miếng dày cỡ 2mm. Cải, ớt cũng thái sợi, sau đó cho vào chảo xào nhanh tay trên lửa lớn và không lâu, vì nếu không rau cải sẽ ra nước khiến hương vị món ăn mất đi.

Vì thịt heo được làm chín hai lần nên mới có tên là hồi oa nhục, là chữ 'hồi' trong trở lại, lần nữa.

210. Chương 105: Phiên Ngoại 1 Chuyện Thầy Trò

– Sư đồ ký –

Tháng tám hương hoa quế[1] ngập tràn. Trước đó không lâu, chẳng biết Mộc Lăng từ đâu tìm thấy một lượng lớn hạt giống hoa quế, mang về gieo trồng xung quanh Hắc Vân Bảo. Thế nên chưa đến tháng tám thì hương hoa đã tỏa ngát, khiến cho chúng huynh đệ Hắc Vân Bảo cứ như đắm mình giữa chốn hương thơm, tâm tình cũng theo đó mà thư thái.

Tiểu Hoàng mấy hôm trước nhiễm phong hàn sinh cảm mạo, được Mộc Lăng kê đơn bắt uống thuốc và nghỉ ngơi nay đã khỏe lại, chỉ còn hơi hắt hơi sổ mũi thôi. Vì thế mà cái mũi y trở nên ửng đỏ, có khi còn nghẹt nghẹt nên giọng nói không như lúc thường mấy. Tư Đồ thấy giọng tiểu hài tử biến thành ồm ồm thì hí hửng lắm, cứ tò tò theo sau nhái giọng trêu ghẹo, cuối cùng Tiểu Hoàng giận không thèm nói chuyện nữa.

Tư Đồ vội bưng một đĩa bánh quế hoa đến bên Tiểu Hoàng, cười hì hì bảo – "Tiên Tiên, bánh quế hoa này."

Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn hắn, mũi khụt khà khụt khịt mãi vẫn chẳng thông, thật khổ sở vô cùng.

"Hít hương giấm chua thì sẽ đỡ ngay." – Tư Đồ bật cười – "Ta đi nấu một nồi giấm nhỏ cho ngươi được không?"

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ rồi gật đầu, thế là Tư Đồ hí hửng bỏ chạy đến nhà bếp.

Tiểu Hoàng chẳng có việc gì làm bèn tiếp tục đọc sách. Nhưng đột nhiên y nghe phía trên đầu mình có tiếng động lạ, nghe kỹ hơn thì thấy đó là tiếng người nói, mà càng lúc càng rõ nữa. Tiểu Hoàng ngẩng mặt lên, vừa hay chạm phải một bóng người từ trên trời rơi xuống, miệng la bài hãi – "Ái da da…"

Tiểu Hoàng hoảng hốt nhảy dựng lên, lui lại phía sau mấy bước, thế là người ấy ngã lộn nhào, mặt đập thẳng xuống nền đất.

"Ái da da…" – Người nọ kêu rên thảm thiết, cơ thể lại im lìm bất động trên sàn.

Tiểu Hoàng kinh hãi ngẩng lên nhìn phía trên đầu, sao ở đâu ra người rơi xuống thế này?

Y lại nhìn người nọ mà chẳng thấy người ấy cử động gì. Tiểu Hoàng tiến đến chọc nhẹ lên người kẻ ấy, mềm mềm, lại chọc chọc…nhưng sao vẫn im lìm thế.

"Này!" – Tiểu Hoàng lại lay lay khiến người kia lật ngửa thân thể lên, ra là một ông lão.

"Lão gia gia." – Tiểu Hoàng nhẹ nhàng chạm vào vai ông ta, thấy chẳng có phản ứng gì thì nôn nóng lắm, lòng tự nhủ ngã từ trên cao xuống thế này liệu có chết không? Thế là y vươn tay muốn xem thử hô hấp của ông ta có còn không. Bất thình lình, ông ta mở mắt ra.

"Nha…" – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên rồi lùi về phía sau.

"Ui chao ơi

" – ông lão ấy vừa xoa xoa thắt lưng vừa quay lại, thấy đúng ngay Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng có hơi hoảng hốt, hai người nhìn nhau chằm chằm, lão nhân nheo mắt xem xét y, sau đó sờ cằm khen – "Đúng là rất đáng yêu."

Tiểu Hoàng quay trái quay phải, cảm thấy lạ lùng vô cùng. Mấy người ám vệ đâu mất cả rồi, sao chẳng có lấy một ai thế này?

"Đều bị lão phu điểm huyệt cả rồi." – lão nhân tựa như hiểu được suy nghĩ của Tiểu Hoàng liền bật cười hăng hắc, nâng tay vỗ một cái, lập tức bốn người ám vệ ngã xuống từ tứ phía, ai cũng bị điểm huyệt, muốn động đậy cũng không nổi.

"Thế này…" – Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên. Người gì thế này, công phu cao vậy sao?

"Ha ha ha…" – lão nhân xoa tay đứng dậy, ngó nghiêng Tiểu Hoàng rồi tấm tắc khen – "Đứa bé này sao trưởng thành rồi mà vẫn nhỏ xíu thế này, chả trách sao lại đáng yêu."

Tiểu Hoàng cầm chặt sách trong tay, lui thêm vài bước. Lão nhân này thoạt trông không phải người xấu, nhưng vì sao ông ta lại điểm huyệt các ám vệ, hơn nữa còn có cảm giác ông ta là một tên háo sắc.

Lão nhân ấy áp sát đến bên Tiểu Hoàng, cười hì hì bảo – "Ngươi là Hoàng Bán Tiên đúng không?"

Tiểu Hoàng tuy hơi giật mình nhưng vẫn gật đầu.

Lão nhân xoa đầu y – "Một đứa trẻ đáng yêu thế này, theo Tư Đồ đúng là phí của giời, chi bằng theo lão phu đi."

Tiểu Hoàng choáng váng, căng thẳng nhìn ông ta, chẳng ngờ ông ta sấn thêm một bước, túm lấy tay y – "Nào, cho ta hôn một cái."

"Á!" – Tiểu Hoàng kinh hãi hét lên, vung tay đập luôn quyển sách vào mặt ông ta rồi xoay người bỏ chạy, và đụng ngay phải Tư Đồ đang cầm theo nồi giấm nhỏ đi vào.

"Tiên Tiên?" – Tư Đồ giật mình khi thấy Tiên Tiên bổ nhào vào lòng mình.

"Tư Đồ, có một lão già háo sắc." – Tiểu Hoàng chỉ về phía sau. Tư Đồ ngước lên nhìn, thấy có một lão nhân ngông nghênh đứng giữa đình nhướng mày với mình.

"Lão già chết tiệt, sao lão lại đến đây?" – Tư Đồ vừa thấy thì hai đường chân mày đã dựng thẳng lên. Hắn sực nhớ mới nãy Tiểu Hoàng gọi lão là lão già háo sắc bèn túm lấy tay y – "Lão ta đã làm gì ngươi?"

Tiểu Hoàng đỏ mặt kề sát tai Tư Đồ kể lại – À ừ…

Tư Đồ nghe xong liền bốc hỏa, định vung tay ném nồi, nhưng nghĩ rồi lại thôi, bèn giao lại cho Tiểu Hoàng, còn mình thì tức tối nhào về phía trước.

Lão nhân kia thấy Tư Đồ xông đến bèn co giò bỏ chạy, miệng hét toáng lên – "Tiểu Hoàng Hoàng, lão phu tốt hơn thằng oắt Tư Đồ này những một vạn lần, ngươi theo ta đi."

"Lão già thối tha." – Tư Đồ giận dữ đuổi ông ta chạy giáp vòng sân.

"Ha ha." – lão nhân vừa chạy vừa cười, tranh thủ lạng đến sát bên Tiểu Hoàng, vươn tay sờ cằm y một cái – "Cha chả, mềm quá đi."

"Lão quỷ già chết bầm." – Tư Đồ phóng một cước đạp vỡ luôn chiếc ghế đá, tiếp tục đuổi theo lão ta, đánh nhau loạn xà ngầu cả lên. Tiểu Hoàng càng nhìn càng hãi bởi công phu lão ta tốt đến mức đánh ngang tay được với Tư Đồ. Đúng lúc này thì tiếng ồn ào đã đánh động đến người bên ngoài. Mộc Lăng đang làm bánh quế hoa[2] với Tứ Nương và Tiểu Hân, nghe thấy liền xách theo cây cán bột ào đến xem – "Tiểu Hoàng, có chuyện gì thế?"

Tiểu Hoàng ngoảnh lại thấy là Mộc Lăng bèn kể ngay – "Có một lão già quái đản xuất hiện, bây giờ đang đánh nhau với Tư Đồ."

Mộc Lăng vừa đưa mắt nhìn đã hít sâu một hơi, lớn giọng hét vang – "Lão già thối tha!"

Lão nhân đánh với Tư Đồ đã có phần chật vật, đang còn phải tránh trái tránh phải, nay thấy Mộc Lăng xuất hiện liền thét đáp lại – "A, không phải là Tiểu Lăng Tử sao? Ngươi xem đi, Tư Đồ dám khi sư diệt tổ này."

"Có mà lão đáng chết ấy." – Mộc Lăng xắn tay áo lên, vung cây cán bột xông vào hỗ trợ Tư Đồ.

"Á trời ơi!" – ông ta đối phó với mỗi Tư Đồ đã muốn đứt hơi, thấy cả Mộc Lăng cũng tham chiến đành nhanh chân bỏ chạy, sau cùng bị đuổi đến không còn đường thoát bèn kêu cứu Tiểu Hoàng – "Cứu mạng với! Mấy tên nghịch đồ dám đánh sư phụ."

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, quay sang nhìn Vân Tứ Nương khó hiểu – "Sư phụ?"

Tứ Nương mỉm cười đáp – "Ông ta là Hạc Lai Tịch, cũng là sư phụ của bang chủ và nhị đương gia."

"Á!" – Tiểu Hoàng kinh ngạc – "Sư phụ…sao hai người họ lại đánh sư phụ mình thế? Không được đâu."

"Lần nào cũng thế." – Tứ Nương nháy mắt với Tiểu Hoàng – "Thầy trò bọn họ cứ hễ gặp nhau là lại động tay động chân. Nghe bảo trước đây bang chủ và Mộc Lăng bị ông ta khi dễ nhiều lắm, nên bây giờ phải trả đũa."

"À…" – Tiểu Hoàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Ngẫm lại thì trước đây có nghe nói về sư phụ của Tư Đồ và Mộc Lăng, ra chính là ông già háo sắc này.

Cuối cùng, Hạc Lai Tịch trốn được ra phía sau Tiểu Hoàng – "Tiểu Hoàng Hoàng, mau quản thúc tướng công của ngươi đi."

Tiểu Hoàng đỏ mặt. Vốn y đang muốn bảo Tư Đồ dừng tay, nhưng nghe ông ta ăn nói bậy bạ thế liền do dự. Nếu bây giờ mà can gián thì khác nào thừa nhận Tư Đồ chính là tướng công của mình đâu. Mất mặt lắm!

Lão nhân thấy gương mặt đỏ ửng của Tiểu Hoàng rất đáng yêu bèn thò tay véo mông y một cái.

"Nha!~~" – Tiểu Hoàng thét lên khiếp đảm, Tư Đồ cũng nhanh chân nhào đến, nhưng Hạc Lai Tịch còn nhanh hơn, vội vàng bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu gào – "Ha ha, thằng bé này quá sức dễ thương, ngươi đúng là sướng, Tư Đồ ạ." – nói xong liền biến mất như một cơn gió.

Mộc Lăng ngồi bệt xuống bậc tam cấp thở dốc, miệng lẩm bẩm mắng – "Đồ lão già chết toi."

Tư Đồ bước đến cạnh Tiểu Hoàng, bực dọc xoa mông y một hồi – "Để cho lão già đó chiếm lợi ích rồi."

Tiểu Hoàng càng đỏ mặt hơn, nhấc chân đạp Tư Đồ một cái – "Hứ!" – nhưng rồi y đột nhiên chớp mắt mấy cái – "Mũi không nghẹt cứng nữa."

"Phải, giọng nói cũng không khàn nữa." – Tư Đồ cũng thấy lạ, bèn đón lấy nồi giấm chua kia – "Có tác dụng nhanh vậy sao?"

Tiểu Hoàng lắc đầu – "Nhưng ta đâu đã hít."

"Sao lại thế được?" – Tư Đồ nhìn sang Mộc Lăng, Mộc Lăng liền bước đến bắt mạch cho Tiểu Hoàng, sau đó nở nụ cười – "Vừa rồi có phải ngươi ngửi thấy hương dược liệu không?"

Tiểu Hoàng nhớ lại và gật đầu, thật sự lúc Hạc Lai Tịch đến gần thì y có nghe thấy hương dược liệu.

"Lão già đó có của báu." – Mộc Lăng bật cười – "Ta phải cướp về nấu canh cho Tiểu Hoàng dùng." – nói rồi liền co giò chạy mất.

Tư Đồ kéo Tiểu Hoàng vào nhà dặn dò – "Lão già kia háo sắc lắm, về sau ngươi phải cẩn thận."

"Ta chưa từng nghe huynh nói về sư phụ." – Tiểu Hoàng tò mò – "Sao ta cảm thấy có gì đó là lạ."

Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, đưa giấm chua cho y hít – "Lão già đó trước đây đã bắt nạt ta và Đầu Gỗ không ít chuyện."

"Ông ấy bắt nạt các huynh thế nào?" – Tiểu Hoàng cảm tháy rất hứng thú bèn nhích sát vào người Tư Đồ – "Có thể dạy ra huynh và Mộc Lăng thế này thì ông ấy giỏi thật."

"Giỏi cái rắm thối ấy, tất cả đều do tự chúng ta có sinh mệnh mạnh mẽ, bằng không cũng sớm đi gặp Diêm vương rồi." – Tư Đồ tức tối bảo.

"Kể cho ta nghe với." – Tiểu Hoàng túm lấy ống tay áo Tư Đồ – "Kể chuyện trước đây của huynh ấy."

"Có gì hay ho đâu mà kể." – hiếm khi thấy Tư Đồ lúng túng như thế – "Chuyện đã qua lâu rồi."

"Huynh nói đi mà." – Tiểu Hoàng lại túm tay áo Tư Đồ, đôi mắt sáng rực lên nhìn hắn đầy chờ mong. Thế là Tư Đồ không thoái thác được nữa – "Vậy thì phải kể từ lúc còn nhỏ."

"Ừm!" – Tiểu Hoàng tựa vào Tư Đồ, im lặng lắng nghe.

"Khi ta còn rất nhỏ thì cả nhà bị sung quân đến biên cương, sau lại bị bọn buôn người bắt đi, nhốt với một đám hài tử khác, chờ đến khi bán cho nhà giàu làm nô lệ. Mộc Lăng là đứa ốm yếu nhất trong cả bọn. Lúc ấy thức ăn có được đều là phải tranh cướp, tên tiểu tử ấy dù gầy yếu nhưng cũng ngang ngạnh, tranh giành không nể tình gì, nhưng vì quá yếu nên không sao đánh thắng nổi, lúc nào cũng đói meo."

"Thật đáng thương." – Tiểu Hoàng thương cảm thốt lên. Nhìn Mộc Lăng bây giờ lúc nào cũng hi hi ha ha cười, nào có ai nghĩ trước đây đã từng có số phận như thế.

"Ta cũng đáng thương nè." – Tư Đồ vươn tay véo cằm Tiểu Hoàng – "Dù bản thân thường xuyên chịu đói, nhưng hễ có thức ăn thì y đều nhín ra một phần cho chó con, mèo con gì đấy. Ta thấy tính tình y không tồi, nên từ đó cứ mỗi lần cướp đều là hai phần, chia cho y một phần."

"Huynh tốt quá." – Tiểu Hoàng dụi dụi trong lòng Tư Đồ – "Ta biết huynh là người tốt nhất trên đời mà."

"Thời đấy có một số tên nhà giàu biến thái, tên tiểu tử Mộc Lăng trông cũng thanh tú dễ nhìn, thế là có một kẻ mua hai chúng ta, ta thì để làm việc, còn Mộc Lăng thì để hầu hạ hắn."

"A?!!" – Tiểu Hoàng giật nảy người – "Thế hắn có đạt thành ý nguyện không?"

"Làm sao mà được chứ." – Tư Đồ nhếch mép tỏ ra khinh bỉ – "Ta và tên Đầu Gỗ hợp lực lại làm thịt kẻ đó rồi."

"Các huynh...khi ấy các huynh bao nhiêu tuổi?" – Tiểu Hoàng hỏi tiếp.

"Độ chừng tám, chín tuổi gì ấy." – Tư Đồ nhướn mày – "Ta lên tám, lên chín đã giết người rồi."

Tiểu Hoàng vỗ nhẹ lên tay hắn an ủi – "Loại người ấy đáng chết."

“A…” – Tư Đồ mỉm cười – “Hiếm khi thấy ngươi ngoan ngoãn thế này.”

“Sau đó thì sao?” – Tiểu Hoàng giục Tư Đồ kể tiếp.

“Chúng ta đều là những kẻ có chữ ‘sinh’ trên người[3], giết người mua mình chính là tử tội, bởi thế ta và Đầu Gỗ liều mạng bỏ chạy, cuối cùng thoát được vào rừng.”

“Rừng?” – Tiểu Hoàng lại giật mình.

“Chúng ta ẩn thân trong rừng một thời gian, cái ăn không thành vấn đề, có thể bắt cá bẫy thỏ, sống rất thoải mái, có điều Đầu Gỗ lại mắc bệnh nặng.” – Tư Đồ kể – “Khi ấy chúng ta không ra ngoài được, cũng không tiền mời đại phu, chỉ biết trơ mắt nhìn y ngày một cận kề cái chết.”

Tư Đồ nói xong liền thấy hai mắt Tiểu Hoàng rưng rưng thì không khỏi cảm thấy buồn cười – “Ngươi khóc cái gì? Chả phải hiện giờ y vẫn đang sống sờ sờ sao?”

“Ừm!” – Tiểu Hoàng gật đầu – “May mà huynh ấy không sao.”

“Ta cũng đáng tội nghiệp đây, mới tám chín tuổi đầu đã phải chăm sóc y.” – Tư Đồ tiếp tục véo Tiểu Hoàng, y bèn túm tay hắn lại, giục – “Rồi sao nữa, huynh mau kể tiếp đi.”

“Có một hôm ta đi săn thú, gặp được một lão già điên.” – Tư Đồ bĩu môi – “Lão chính là Hạc Lai Tịch, và lão cứ nằng nặc đòi nhận ta làm đồ đệ.”

“Có lẽ vì ông ấy cảm thấy huynh là kỳ tài luyện võ.” – Tiểu Hoàng cười.

“Nếu không phải vì giúp Đầu Gỗ chữa bệnh thì ta mong mình có thể sống cả đời trong núi, vô ưu vô lo thật tốt.” – Tư Đồ thản nhiên nói – “Nhưng Đầu Gỗ bệnh nặng quá, nếu không chữa trị thì sẽ mất mạng, nên ta ép lão già kia nhận cả hai chúng ta làm đồ đệ.”

“Sau đó ông ấy cứu Mộc Lăng ư?” – Tiểu Hoàng vỗ ngực – “Nguy hiểm quá.”

Tư Đồ cả giận, ra sức véo mặt Tiểu Hoàng – “Tiểu hài tử đáng ghét, nhân vật chính là ta đây.”

Tiểu Hoàng mỉm cười – “Nhưng sao các huynh lại hung dữ với ông ấy đến thế?”

“Tại ngươi không biết lão dùng cách nào để dạy chúng ta đấy.” – Tư Đồ nổi giận – “Chúng ta sống chung với nhau xảy ra nhiều chuyện bực dọc khong thể tả. Đời lão chỉ trông mong có được một đứa đồ đệ như ta để kế thừa công phu của lão, nhưng ta thì không muốn, thế là cứ xem lão như một tấm gương sáng trong hai mươi bốn vị sư phụ có hiếu để sai bảo[4].”

“Sao lại như thế?” – Tiểu Hoàng không hiểu.

“Lão mang Đầu Gỗ về mà lòng không cam, tìm đại một đại phu chữa trị, bảo chữa không hết thì thây kệ.” – Tư Đồ vẫn chưa hết giận – “May mắn sao Đầu Gỗ xem xong cả một phòng sách về y dược thì tự cứu được chính mình.”

Tiểu Hoàng cười – “Thế cũng xem như chó ngáp phải ruồi rồi.”

“Ta lúc thường không hề muốn nhìn thấy mặt lão, nhưng cứ đến lúc luyện công thì lão lại hành hạ ta, nào là ném ta vào bầy sói, quẳng ta xuống vách đá hoặc dìm ta vào nước biển. Lão tử ta sống bây nhiêu đó năm chưa từng chịu đựng nhiều đến thế.”

“Chả trách sao công phu của huynh tốt như thế.” – Tiểu Hoàng cười nhẹ – “Xem như cũng không mấy tệ…”

Tư Đồ gật đầu, sau đó thẫn thờ nhìn ra phía cửa sổ – “Thật ra lão cũng chẳng gây nên tội tình gì mấy với ta, người lão nợ chính là Đầu Gỗ.”

“Ông ấy nợ Mộc Lăng điều gì?” – Tiểu Hoàng tò mò.

“Một mạng người.” – Tư Đồ bâng quơ nói thế rồi chuyển đề tài – “Ngươi nhớ lần sau chớ có đến gần lão. Đấy là một lão già háo sắc, sở thích khoái khẩu là mấy tiểu hài tử dễ thương như ngươi ấy, lại còn thích cướp những gì thuộc về ta nữa.”

Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ chợt bảo mình còn việc phải làm, dặn Tiểu Hoàng nếu có chuyện gì phải kêu to lên, Mộc Lăng ở ngay sát bên, nếu lão già đó dám đến sẽ đập cho một trận.

Tiểu Hoàng cười tiễn Tư Đồ đi rồi mới quay về phòng, vừa cầm sách lên thì cửa hé mở, gương mặt của Hạc Lai Tịch lại xuất hiện.

"Ha ha." – Hạc Lai Tịch cười với y.

Tiểu Hoàng buông sách xuống, nhỏ giọng gọi – "Sư phụ."

"Ngoan lắm!" – Hạc Lai Tịch bước đến ngồi bên bàn. Tiểu Hoàng châm trà cho lão, lão nhân bưng chén hớp một ngụm rồi bảo với tiểu hài tử – "Hai thằng nhãi ranh kia chưa bao giờ rót nổi cho lão phu một chén trà."

Tiểu Hoàng mỉm cười mà lòng cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Tư Đồ tính tình cổ quái không nói làm gì, nhưng Mộc Lăng là người thấu tình đạt lý, có lý nào lại không biết hiếu kính sư phụ mình. Hơn nữa mới nãy Tư Đồ nói Hạc Lai Tịch nợ Mộc Lăng một mạng người là ý gì?

"Phải rồi." – Hạc Lai Tịch cười – "Hoàng Hoàng, vật này cho ngươi, ngươi giúp ta chuyển cho Mộc Lăng."

Tiểu Hoàng đưa tay nhận lấy vật Hạc Lai Tịch đưa cho. Vật ấy được bọc bằng lụa, mở ra thì thấy có một cây nhân sâm lớn. Tiểu Hoàng cũng là người tinh thông y thuật, liếc mắt thì nhận ra ngay đây là một cây nhân sâm ngàn năm, vô cùng quý giá.

"Vật này hẳn không dễ dàng mà có được." – Tiểu Hoàng hỏi ông ta – "Sao người không tự mình đưa cho Mộc Lăng, huynh ấy chắc chắn sẽ vui lắm."

"Ài

" – lão nhân khoát tay – "Nếu lão phu mà đưa thì cầm chắc nó sẽ vất cho chó ăn ngay."

"Sao cơ?" – Tiểu Hoàng sửng sốt, lúc này mới để ý vật này có hương thơm ngát, cũng chính là hương vị lúc nãy mình nghe thấy, nhờ thế mà cơn cảm mạo thuyên giảm hẳn. Chắc đây là vật thần rồi.

"Thứ này có thể kéo dài tính mệnh." – lão nhân vò đầu, ngượng ngùng nói – "Ngươi giúp lão phu lừa Tiểu Lăng Tử ăn."

Tiểu Hoàng thấy lão nhân có điều khó nói nên chỉ gật đầu nhận lời – "Dạ!"

Hạc Lai Tịch hơi bất ngờ bèn hỏi lại Tiểu Hoàng – "Ngươi không thắc mắc vì sao lão phu làm thế ư?"

Tiểu Hoàng lắc đầu cười nhẹ – "Chỉ cần tốt cho Mộc Lăng là được."

Hạc Lai Tịch ngẩn ngơ nhìn tiểu hài tử, đột nhiên bổ nhào đến ôm y – "Chao ơi, đáng yêu quá, thế này mà giao vào tay Tư Đồ thì thật đáng tiếc."

"Á!

" – Tiểu Hoàng hét toáng lên, tức thì cửa bị đá văng, Mộc Lăng vác theo cái cán chổi chạy vào – "Lão già thối tha, ra lão ở đây."

Hạc Lai Tịch búng mình một cái đã bay khỏi nóc nhà đi mất, Mộc Lăng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tiểu Hoàng chờ cả hai người đi hẳn rồi mới lên tiếng – "Vào đi." – quả nhiên thấy Tư Đồ đẩy cửa bước vào. Hắn bước đến ngồi xuống cạnh bên và ôm lấy Tiểu Hoàng – "Trước đây lão chết sống gì cũng giao cho ta bằng được, chả trách sao lại kỳ lạ thế."

Tiểu Hoàng mỉm cười kéo Tư Đồ ra ngoài.

"Đi đâu vậy?" – Tư Đồ tò mò.

"Đi bắc nước nóng làm bánh quế hoa. Mộc Lăng thích ăn món ấy." – Tiểu Hoàng kéo Tư Đồ đi thẳng đến nhà bếp.

Thế là cả quá trình làm bánh, từ lúc rây bột đến lúc nhồi, Tư Đồ cứ dán chặt vào Tiểu Hoàng mà cọ cọ dụi dụi, sau đó là giở trò, rồi kế nữa là cởi áo tháo đai lưng, cuối cùng là củi khô bén lửa…

…

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hoàng đưa cho Mộc Lăng, vốn đã mệt bở hơi tai vì truy đuổi Hạc Lai Tịch cả đêm, một hộp bánh quế hoa. Mộc Lăng cứ thế ngốn hết, còn bảo sao bánh lại có vị nhân sâm…

Mấy hôm sau đó ngày nào Hạc Lai Tịch cũng đến quấy rầy, ông ta cùng với Tư Đồ và Mộc Lăng náo loạn cả buổi, sau đó lại lẳng lặng đưa các loại thuốc quý hiếm cho Tiểu Hoàng.

Ngày thứ năm, vật cần đưa cũng đã đưa xong, Hạc Lai Tịch cũng theo đó mà biến mất.

Hôm nay Tiểu Hoàng đứng ngẩn người trong sân, trên tay cầm một cây nấm linh chi ngàn năm, âu sầu nghĩ cách lừa Mộc Lăng ăn.

Tư Đồ nhìn thấy liền bảo – "Có cách rồi." – sau đó chạy vào nhà bếp xách nồi ra nấu, hồi lâu nấu ra được một chén canh bèn xông thẳng vào phòng Mộc Lăng, đặt lên bàn cho y.

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, nhìn chằm chằm vào đấy – "Cái gì đây?"

"Canh nấm hương." – Tư Đồ trả lời tỉnh như không – "Uống đi!"

Mộc Lăng trầm lặng một lát rồi đập bàn hét lên – "Hai người các ngươi tưởng ta là thằng ngốc hả? Sâm nhung thì bảo là hồi oa nhục, yến sào thì kêu là da lợn, còn bây giờ nấm linh chi lại bị nói thành nấm hương, bà mẹ các ngươi…A…"

Lời còn chưa dứt thì Tư Đồ đã véo tai Mộc Lăng, còn Tiểu Hoàng thì cầm chén canh đổ thẳng vào miệng y…

211. Chương 106

Phiên ngoại 2 | Ký sự Tư Đồ nổi cơn ghen

– Tư Đồ cật thố ký –

Sau khi Tiểu Hoàng và Tư Đồ bắt đầu cuộc sống thần tiên quyến lữ một thời gian, Tư Đồ cứ tìm đủ mọi cách để lừa gạt Tiểu Hoàng cùng hắn làm chuyện nọ chuyện kia. Làm được vài lần thì Tiểu Hoàng nổi giận. Lần nào làm xong cũng nằm bẹp trên giường suốt hai ngày, vừa mới khỏe lại thì tiếp tục bị Tư Đồ kiếm chuyện nữa. Đã thế tên Tư Đồ kia cứ như bao tử không đáy, cả ngày kêu đói mải miết. Cuối cùng Tiểu Hoàng đành chia giường ra mà ngủ, bằng không thì y như cũ mà theo, cứ mười ngày một lần, không chịu nhiều hơn.

Tư Đồ đời nào chịu như thế, ngày nào cũng bám dính lấy Tiểu Hoàng để trêu chọc, van xin, sau đó thừa cơ hội mang con người ta ra mần sạch sẽ.

Lại thêm vài lần như thế thì Tiểu Hoàng không thèm để ý đến Tư Đồ luôn, đến cả lúc ngủ cũng sẽ chặn nguyên một cái gối ở giữa, không cho tên kia lấn sân.

Thế là Tư Đồ phải chịu đựng cuộc sống cấm dục suốt năm ngày liên tục, còn Tiểu Hoàng thì được an ổn ngủ nghê nên tinh thần lên cao lắm.

Sáng sớm ngày cấm dục thứ sáu của Tư Đồ.

Lúc Tiểu Hoàng rời giường thì Tư Đồ vẫn còn lăn lăn trên giường. Tiểu Hoàng biết hắn trằn trọc mất ngủ cả đêm nên không đánh thức, nhưng mà y nằm ở mé trong, Tư Đồ mé ngoài nên không sao xuống giường được, đành phải tìm đường chui ra. Tiểu Hoàng cẩn thận nhấc cái gối sang một bên, hai tay chống trên giường, dự định nhảy xuống… thì Tư Đồ bất thình lình trở mình.

"Á…." – tay của Tiểu Hoàng bị đụng trúng, mất đà, ngã thẳng lên người Tư Đồ.

Tiểu Hoàng vội vàng định ngồi dậy thì Tư Đồ ôm chầm lấy y, cười hí hửng – "Ái chà, Tiên Tiên, sao ngươi lại đánh lén ta?"

"Làm… làm gì có." – Tiểu Hoàng chối, giãy giụa ra khỏi cái ôm của Tư Đồ, nhăn mặt bảo – "Ta phải ngồi dậy."

"Ngồi dậy làm gì chứ?" – Tư Đồ bĩu môi – "Ngươi đánh lén ta, ta sẽ thành toàn cho ngươi." – nói xong liền đẩy Tiểu Hoàng xuống dưới mình, bắt đầu cởi y phục y.

"Á… đồ đáng ghét." – Tiểu Hoàng không khách sáo, tung thẳng một đấm vào hắn.

"Ái da…" – Tư Đồ đương hạnh phúc lại bị cục cưng nhà mình thoi trúng, nằm bẹp xuống tự lẩm bẩm – "Tiên Tiên, càng ngày ngươi càng dữ dằn với ta."

"Không cho phép huynh được nhúc nhích." – Tiểu Hoàng đè Tư Đồ lại, vội vàng chạy đi rửa mặt thay y phục.

"Tiên Tiên, hôm nay sẽ làm gì?" – Tư Đồ nằm nguyên trên giường mà hỏi – "Hay là chúng ta xuống thành dạo chơi đi."

"Ừm… ta phải cho nai con ăn, sau đó đến thư quán nghe sách." – Tiểu Hoàng trả lời.

"Thư quán?" – Tư Đồ tò mò – "Là ở đâu?"

"Hôm qua ta nghe có người chỉ cho." – Tiểu Hoàng mỉm cười – "Nghe bảo trong thành mở một thư quán, trong ấy có một vị tiên sinh thuyết giảng, lại giảng rất hay nên ta muốn đi nghe."

"À… thế tức là vào thành rồi." – Tư Đồ xuống giường – "Thế chờ đến chiều chúng ta cùng đi."

Tiểu Hoàng hơi khó xử nhìn Tư Đồ – "Nghe sách chán lắm, huynh thật sự muốn đi? Đừng có mà nghe nửa chừng lại đòi bỏ về đấy."

"Dĩ nhiên rồi." – Tư Đồ vỗ ngực – "Ta cũng thích nghe giảng sách mà."

Hai người thống nhất xong, Tiểu Hoàng chạy đến viện cho nai con ăn.

Nai con đã lớn nhiều rồi, biến thành một con nai lốm đốm rất đẹp, hơn nữa lại rất thân với Tiểu Hoàng. Những lúc Tiểu Hoàng ngồi đọc sách trong viện thì nai con sẽ nằm sấp ngủ ngay cạnh bên. Tư Đồ vẫn thường thầm oán giận Tiểu Hoàng đối xử với nai con còn tốt hơn với mình.

Đợi ăn xong cơm trưa thì Tiểu Hoàng và Tư Đồ cùng cưỡi ngựa xuống núi vào thành.

Thư quán kia nằm ở phía Nam thành, tên là Bác Học Thư Quán. Lúc hai người đến nơi thì thấy chỗ này sao chỉ gọi là thư quán được, là cả một tòa vườn lớn thì có. Ở giữa vườn bày biện một bàn dài, xung quanh hơn trăm người vây kín, ai nấy đều ăn vận theo lối thư sinh, bên trong sớm đã chẳng còn chỗ ngồi.

"Nhị vị muốn nghe giảng sách sao?" – một tiểu nhị phụ trách bê trà rót nước chạy lại hỏi – "Nếu muốn đến chỗ chúng tôi nghe giảng phải đặt trước hai ngày, nếu không sẽ không còn chỗ đâu."

"Vậy sao…" – Tiểu Hoàng hơi thất vọng nhìn Tư Đồ. Mới rồi thấy có nhiều người như thể, hẳn vị tiên sinh kia phải giảng rất hay, nào biết đâu là hết sạch chỗ rồi.

Tư Đồ vốn dĩ chả hứng thú gì việc nghe giảng, đang muốn kéo Tiểu Hoàng đi dạo phố mua ít đồ lặt vặt rồi ăn cơm, nhưng khi ngoảnh sang thấy vẻ mặt tiếc rẻ của tiểu hài tử thì đau lòng lắm.

"Tiểu huynh đệ." – Tư Đồ nói với người kia – "Ta thấy bên cạnh mấy người đó vẫn còn chỗ trống, hay là sắp cho chúng ta thêm hai chỗ đi."

Tiểu nhị tỏ ra lúng túng – "Đại gia à,.. việc này tôi không tự quyết định được. Để tôi giúp các vị hỏi ông chủ một tiếng…" – đúng lúc đó thì có một ông lão đi ra, thấy Tư Đồ bèn sửng sốt kêu lên – "Không phải Tư Đồ bang chủ đây sao?"

Tư Đồ liếc ông lão một cái, chẳng biết đấy là ai, nhưng việc buôn bán ở Thục Trung này mười phần thì có hết chín là dây mơn rễ má với Hắc Vân Bảo, nên mọi người nhận ra mặt hắn cũng nhiều.

"Mau xếp thêm chỗ đi." – ông lão quay sang dặn tiểu nhị – "Mắt ngươi bị mù hay sao mà cả Tư Đồ bang chủ cũng không nhận ra? Mau xếp chỗ tốt nhất ấy."

Ông lão vừa nói vừa xin lỗi Tư Đồ – "Tư Đồ bang chủ, xin chớ trách, nó còn nhỏ không hiểu chuyện."

"Lão nhân gia khách sáo rồi." – Tư Đồ gật đầu, kéo tay Tiểu Hoàng đi theo tiểu nhị vào trong. Tư Đồ thấy nét mặt vui vẻ của Tiểu Hoàng bèn kề tai nói nhỏ – "Sao nào, ta cũng hữu dụng đấy chứ."

Tiểu Hoàng gật đầu nắm lấy tay Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Huynh là tốt nhất."

Cái đuôi xù của Tư Đồ lập tức vểnh lên, lắc qua lắc lại ra chiều thích ý lắm.

Tiểu nhị sắp xếp hai chiếc ghế dựa ở hàng trên cùng cho cả hai, sau đó dẫn họ vào, còn dâng trà và trái cây nữa. Tiểu Hoàng và Tư Đồ ngồi xuống, cũng bởi hai người vào trễ nên thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, có không ít trong số ấy nhận ra Tư Đồ. Ai nấy thấy Tư Đồ cẩn thận giúp Tiểu Hoàng bóc vỏ quả vải, bưng trà thì biết ngay thiếu niên thanh tú ấy là Hoàng Bán Tiên trong lời đồn, bèn chụm đầu ghé tai rì rầm to nhỏ.

Tiểu Hoàng phát hiện ra nhiều người đang nhìn mình thì ngượng lắm. Tư Đồ xoay mặt sang, lạnh lùng quét mắt một vòng cả đám thư sinh ấy, khiến họ sợ run lên, hai mắt lập tức nhìn thẳng lên trên, chẳng dám đánh sang chỗ Tiểu Hoàng thêm lần nào.

Tư Đồ tự rủa trong lòng, dám nhìn người của lão tử à, đến khi cúi đầu nhìn lại thì thấy Tiểu Hoàng đáng yêu muôn phần, đâm ra hài lòng lắm. Người là của lão tử, ai dám làm càn nào.

Đợi thêm chốc lát thì vị tiên sinh thuyết giảng kia xuất hiện. Người này họ Lâm, gọi là Lâm Văn. Tư Đồ nhìn thoáng qua liền sa sầm mặt xuống. Vốn hắn cứ tưởng kẻ đến sẽ là một lão già bảy tám mươi tuổi, ngờ đâu lại là một người trẻ tuổi như thế, trông qua chỉ ngoài đôi mươi là cùng, diện mạo cũng không tệ. Hắn lại ngoảnh sang nhìn Tiểu Hoàng, thấy y đang nghiêm túc chờ đợi, có vẻ như đang rất hy vọng người này sẽ giảng hay một chút.

Tiên sinh kia bước đến ngồi xuống bàn, bắt đầu giảng. Chẳng bao lâu sau thì sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào y. Người này tinh thông kim cổ, nói đến đâu thì sắc diện chuyển biến đến đấy, khiến mọi người cũng phập phồng theo dõi.

Tiểu Hoàng chăm chú theo dõi tiên sinh kia, cũng hồi hộp y hệt mọi người, còn vỗ tay hoan hô nữa. Tư Đồ bên cạnh lo lắng không thôi, bình thường nếu Tiểu Hoàng chú ý người nào nhiều thế thì Tư Đồ đã xông lên làm thịt kẻ đó rồi. Nhưng hôm nay lại là một người giảng sách, lại đâu thể vì cục cưng nhà mình chăm chú nghe người ta giảng mà lại đi kiếm chuyện. Nếu làm thế thì chẳng bao lâu người ta sẽ đồn thổi Tư Đồ hắn là ác bá mất thôi. Tuy vậy, hắn thấy nét mắt chờ mong khâm phục dủa Tiểu Hoàng thì bình giấm chua trong người bị nghiêng lệch qua, chua loét đến vò đầu bứt tai.

Tiên sinh kia nói đến quá ngọ, Tiểu Hoàng cũng nghe đếc lúc ấy, ngay cả quả vải Tư Đồ bóc cho cũng không màng, chỉ tập trung lắng nghe, làm mặt Tư Đồ đen như đáy nồi.

Tan cuộc, mọi người rời khỏi quán, Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ bảo – "Vị tiên sinh kia giảng hay quá, ngày mai chúng ta lại đến nghe được không?"

Tư Đồ nhíu mày – "Lại đến nữa ư? Dẹp đi, nghe một lần là đủ rồi."

"Ơ…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng – "Nếu huynh bận việc thì để ta đi một mình… a…" – lời còn chưa dứt thì đã bị Tư Đồ ôm chầm lấy hôn tới tấp.

Lúc này hai người vừa rời khỏi thư quán chưa xa, lúc này lại đang giờ cơm, người qua kẻ lại nhiều, ai cũng nhìn thấy cảnh tượng ấy mà kêu thét lên.

Tiểu Hoàng xưa nay vốn dễ ngượng, bị Tư Đồ hôn đến phát đau còn chưa nói, lại còn cảm giác mọi người đang chỉ trỏ mình, mặt mày cứ thể đỏ au au, lúc được buông ra liền đánh Tư Đồ – "Huynh làm gì thế?"

Tư Đồ cũng không vừa gì – "Ngươi là người của ta, giường cũng đã lên rồi, hôn một chút cũng không được hả?"

Tư Đồ nói chuyện giọng không hề nhỏ, người đi đường nghe thấy đều cười trộm, làm Tiểu Hoàng xấu hổ cùng quẫn, hai mắt đỏ hoe, đẩy Tư Đồ sang một bên rồi bỏ chạy mất.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ hốt hoảng đuổi theo.

Tiểu Hoàng giận dữ chạy đến một con ngõ nhỏ, phía sau Tư Đồ theo sát nút – "Tiên Tiên!"

"Huynh tránh ra!" – Tiểu Hoàng vùng vằng.

Tư Đồ cũng biết mình ăn nói bậy bạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không phục – "Ai bảo ngươi nhìn tên kia đến rớt cả tròng mắt ra."

Tiểu Hoàng sửng sốt hiểu ra là Tư Đồ đang ghen, sự giận dữ cũng bớt đi một phần – Huynh nói bậy gì đấy? Ta đến để nghe giảng sách mà."

"Nghe cái gì mà nghe, nghe gì mà hết ngày này qua ngày khác." – Tư Đồ càng nghĩ càng giận – "Sao không thấy ngươi nghĩ đến ta như thế, chạm vào có một chút cũng không cho."

"Huynh ăn nói vô lý quá." – Tiểu Hoàng uất ức kêu lên, lòng tự nhủ có ngày nào mà ta không nghĩ đến huynh chứ.

"Ngươi có cho ta chạm vào đâu nào." – Tư Đồ ôm một bụng tức tối, hung hăng bảo – "Lão tử đi làm thịt tên thư sinh kia."

"Huynh… không được đi." – Tiểu Hoàng ngăn hắn lại – "Có liên can gì đến Lâm tiên sinh đâu chứ."

"Lâm tiên sinh?" – Tư Đồ quay lại níu lấy cằm Tiểu Hoàng – "Gọi nghe thân thiết quá nhỉ? Lão tử mà không làm thịt hắn thì lão tử không phải họ Tư Đồ."

"Huynh…" – Tiểu Hoàng ngăn sao nổi Tư Đồ, vừa hay chính bản thân y cũng nổi giận, bèn bảo – "Ừ, thế huynh đi đi." – nói xong liền bỏ chạy vào ngõ vắng.

Tư Đồ chạy đi một quãng, cái đầu bốc hỏa thoáng chốc hạ nhiệt, quay đầu lại … mới hay Tiểu Hoàng biến mất rồi.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ hốt hoảng. Nơi này đường ngang ngõ dọc chằng chịt, bây giờ trời lại về chiều, chả biết Tiểu Hoàng đi đường nào rồi. Nếu nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao?

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ vừa chạy vừa gọi lớn – "Tiên Tiên, ta sai rồi, ngươi ra đây đi, chúng ta cùng về, rồi mai ta lại đưa ngươi đi nghe giảng sách." – Tư Đồ đầu hàng.

Thật ra Tiểu Hoàng chả đi đâu xa, nghe thấy tiếng gọi của Tư Đồ cũng mềm lòng. Tư Đồ chỉ ghen một chút thôi mà… Thật ra cũng chỉ là nghe giảng sách, nếu hắn không thích thì cứ nói, bản thân mình không đến có sao đâu. Ngẫm lại tính Tư Đồ xưa nay vẫn thế, đâu phải lần đầu tiên ghen bóng ghen gió. Tiểu Hoàng sợ hắn lo lắng, với cả xung quanh đã bắt đầu tối, cũng có phần hơi sợ, nên dự định chạy ra.

Vừa mới xoay người thì bên cạnh có cánh cửa xịch mở, rồi một bàn tay vươn ra túm lấy Tiểu Hoàng lôi tuột vào.

"A…" – Tiểu Hoàng giật mình, khi bình tĩnh lại thì cửa đã đóng chặt, có một người kéo hắn chạy hẳn vào bên trong viện.

Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên – "Tư Đồ… Tư… Ư ư.." – chỉ hô được thế thì đã bị người ta bịt chặt miệng tống vào phòng.

"Ngươi… là ngươi?" – Tiểu Hoàng sợ hãi khi thấy người bắt mình chính là người giảng sách ban nãy, Lâm Văn.

"Haha…" – Lâm Văn bật cười nhìn Tiểu Hoàng, thấp giọng bảo – "Đã sớm nghe Hoàng Bán Tiên là một nửa thần tiên, giờ gặp mặt mới thấy đến cả diện mạo cũng giống thần tiên nữa."

Tiểu Hoàng thấy biểu hiện của gã khác thường bèn lui về sát vách tường – "Ngươi muốn làm gì?"

"Haha… Ta muốn nếm thử xem người của Bảo chủ Hắc Vân bảo có mùi vị gì." – vừa nói vừa bổ nhào đến.

Tiểu Hoàng vội vàng tránh về phía cửa, hét lên – "Tư Đồ, Tư Đồ… Á

" – chưa kịp mở cửa thì đã bị tên Lâm Văn ấy tóm lấy ném lên giường. Lúc này Tiểu Hoàng mới phát hiện ra gã biết võ công.

"Hừ

" – Lâm Văn cởi áo khoác của mình ra, đi đến phía giường – "Ta vốn sống rất tốt, đều là do các ngươi hại cả. Phụ thân ta là thuộc tướng của Hạ Thái sư, nếu không phải các ngươi bày trò thì phụ thân ta sao lại bị chém đầu. Nói không chừng khi chúng ta tạo phản thành công thì hiện giờ ta đã là Hầu gia hay Thân vương gì rồi. Bổn thiếu gia ta tài trí hơn người, sao có thể lưu lạc trở thành một tên giảng sách quèn được chứ… Ta đến Thục Trung chính là để tìm cơ hội báo thù, có ngờ đâu ngươi lại tự nộp mình lên cửa, đúng là ông trời có mắt." – ói xong liền nhào đến.

"A… Tư Đồ." – Tiểu Hoàng lui hẳn vào trong. Đúng lúc đó thì có một tiếng rầm vang lên, cửa phòng bị đá văng ra, Tư Đồ bay vào, tóm ngay lấy Lâm Văn đang giật mình, vung tay một cái.

Lại "ầm" thêm một tiếng, Lâm Văn đập đầu vào tường viện, đi đời nhà ma ngay tức khắc.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ bổ nhào đến ôm lấy Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng dúi mặt vào lòng Tư Đồ, nói không nên lời, chỉ biết nắm chặt lấy áo hắn.

"Biết sợ chưa?" – Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng – "Còn muốn nghe sách không?"

Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ, lắc lắc đầu rồi lại dựa vào lòng hắn, mặt cắt không còn hột máu. Tư Đồ thấy thế đau lòng lắm, bèn ôm Tiểu Hoàng ra ngoài, cưỡi ngựa quay về Hắc Vân Bảo.

Đến khi trở về viện của mình rồi thì Tiểu Hoàng vẫn còn ngơ ngác. Tư Đồ mang y ra ôn tuyền phía sau để ngâm mình, thấy y vẫn chẳng nói chẳng rằng thì nghĩ y vẫn còn giận. Ngẫm lại cũng đúng, nếu không phải do mình phát rồ làm nên chuyện kia thì Tiểu Hoàng cũng đâu có gặp nguy hiểm.

"Còn giận ta sao?" – Tư Đồ mon men đến gần, tiện tay sờ sờ thắt lưng y, nhéo nhéo phần thịt mềm mềm nơi ấy.

"Không có!" – Tiểu Hoàng lắc đầu – "Là ta không tốt."

"Ai…" – Tư Đồ khoác tay bế Tiểu Hoàng đặt lên đùi – "Có gì đâu, chẳng phải chỉ là nghe sách thôi sao? Thật ra điểm mấu chốt là do chúng ta lâu lắm rồi chưa làm."

"Hửm?" – Tiểu Hoàng tỏ ra không hiểu, đỏ mặt hỏi – "Can gì đến nhau chứ?"

"Đương nhiên là có!" – Tư Đồ đáp – "Chính là vì lâu lắm không làm nên ta mới sinh lòng bực bội mà hung dữ như thế."

Tiểu Hoàng trừng mắt liếc Tư Đồ. Sao người này kiểu gì cũng nói thành nghe có lý được hết vậy?"

"Tiên Tiên… ngươi còn muốn bắt ta cấm dục bao lâu nữa hả?" – Tư Đồ cọ cọ Tiểu Hoàng khiến y hốt hoảng kêu lên. Ấy là do cái ấy ấy cũng Tư Đồ chạm vào chân y… vừa nóng lại vừa cứng.

"Huynh sao vậy?" – Tiểu Hoàng nhìn hắn, chỉ thấy hắn tiếp tục cọ cọ – "Tiên Tiên, ngươi để ta làm đi, ta muốn làm mà."

Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, sau đó cúi đầu nhìn chỗ ấy của hắn… cuối cùng đành gật đầu – "Thôi được, nhưng huynh không được làm lâu."

"Ừ!" – Tư Đồ vội vàng đồng ý, kéo Tiểu Hoàng lại hôn, nhưng rồi lại bảo – "Tiên Tiên, làm ở đây ngươi sẽ váng đầu mất, chúng ta về phòng thôi."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng gật đầu – "Để ta mặc y phục vào đã."

"Cần quái gì mặc?" – Tư Đồ vốn đã sốt ruột, lòng tự nhủ nhỡ đâu ngươi mặc vào rồi lại đổi ý thì ta biết làm sao. Thế là hắn tha Tiểu Hoàng ra khỏi ôn tuyền – "Dù gì cũng không có ai, cứ để thế mà về, mặc làm chi ất công."

"A?!!" – Tiểu Hoàng không nén nổi ngượng ngùng – "Để thế mà về… nhỡ bị ai nhìn thấy thì sao?"

"Không cần lo, khinh công của ta tốt lắm." – nói xong liền mau mắn ôm Tiểu Hoàng quay về.

Biệt viện nơi ở của Tư Đồ và Tiểu Hoàng vốn đúng là không có ai lui tới, nhưng do đêm nay hai người về muộn, Mộc Lăng thấy chẳn ai cho nai con ăn, bèn xách theo hai củ cà rốt đến cho nó. Đột nhiên có bóng người chợt lóe lên, một Tư Đồ trần trụi mang theo một Tiểu Hoàng cũng trần trụi nốt chui vào phòng đóng cửa.

Mộc Lăng cầm cà rốt chết đứng tại chỗ, đến cả nai con đang ăn cà rốt cũng đứng hình luôn.

Lâu thật lâu sau đó mới nghe thấy tiếng Mộc Lăng giậm chân chửi toáng lên – "Ông trời ơi, Bảo chủ của Hắc Vân Bảo khỏa thân kìa. Mẹ bà nó cái gì mà võ lâm đệ nhất kỳ nam chứ, có mà võ lâm đệ nhất khỏa thân thì có… nha… lão tử nhìn phải mấy thứ bẩn thỉu rồi, ngày mai nhỡ bị đau mắt hột thì lão tử liều mạng với tên Tư Đồ nhà ngươi. A…

~~"

Nghe thấy tiếng Mộc Lăng vừa hét vừa bỏ chạy, Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở trên giường tròn mắt nhìn nhau… thật lâu sau đó bèn phá lên cười.

Cười đã nư rồi, Tư Đồ cúi xuống hôn lên môi Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng cũng đáp lại… Thế là Tư Đồ buông màn xuống, liếp mép mang Tiểu Hoàng ra làm bữa ăn khuya.

Vốn dĩ đã thống nhất là chỉ làm một lần, nhưng Tư Đồ lại tới lui mấy bận, mãi đến hừng đông thì Tiểu Hoàng cuộn tròn người trong lòng Tư Đồ, một ngón tay cũng không sao động đậy nổi.

Ba ngày sau.

"Tiên Tiên, hôn một cái đi." – Tư Đồ thản nhiên chìa mặt sang.

"Không cho hôn." – Tiên Tiên đẩy mặt hắn ra, giận dữ đặt gối chăn giữa hai người – "Trong vòng một tháng huynh đừng có nghĩ đến chuyện làm."

"Á?~~" – Tư Đồ hốt hoảng. Vốn dĩ hắn nghĩ để Tiểu Hoàng nghỉ ngơi ba hôm thì hôm nay lại được no bụng, ai dè đâu tiểu hài tử lại không ình đụng tay đụng chân… nghĩ lại thì – "Tiên Tiên, trong thành có một gánh hát mới đến đấy, chúng ta đi xem đi."

Tiểu Hoàng hấp háy mắt – "Gánh hát ư?"

"Ừ!" – Tư Đồ giúp Tiểu Hoàng mặc y phục vào, trong lòng thầm tính toán – "Cứ thế này thì lúc xem hát về sẽ lại nổi cơn ghen tuông, sau đó sẽ được làm. Cứ thế mà làm."

212. Chương 106: Phiên Ngoại 2 Ký Sự Tư Đồ Nổi Cơn Ghen

– Tư Đồ cật thố ký –

Sau khi Tiểu Hoàng và Tư Đồ bắt đầu cuộc sống thần tiên quyến lữ một thời gian, Tư Đồ cứ tìm đủ mọi cách để lừa gạt Tiểu Hoàng cùng hắn làm chuyện nọ chuyện kia. Làm được vài lần thì Tiểu Hoàng nổi giận. Lần nào làm xong cũng nằm bẹp trên giường suốt hai ngày, vừa mới khỏe lại thì tiếp tục bị Tư Đồ kiếm chuyện nữa. Đã thế tên Tư Đồ kia cứ như bao tử không đáy, cả ngày kêu đói mải miết. Cuối cùng Tiểu Hoàng đành chia giường ra mà ngủ, bằng không thì y như cũ mà theo, cứ mười ngày một lần, không chịu nhiều hơn. Tư Đồ đời nào chịu như thế, ngày nào cũng bám dính lấy Tiểu Hoàng để trêu chọc, van xin, sau đó thừa cơ hội mang con người ta ra mần sạch sẽ. Lại thêm vài lần như thế thì Tiểu Hoàng không thèm để ý đến Tư Đồ luôn, đến cả lúc ngủ cũng sẽ chặn nguyên một cái gối ở giữa, không cho tên kia lấn sân.

Thế là Tư Đồ phải chịu đựng cuộc sống cấm dục suốt năm ngày liên tục, còn Tiểu Hoàng thì được an ổn ngủ nghê nên tinh thần lên cao lắm. Sáng sớm ngày cấm dục thứ sáu của Tư Đồ. Lúc Tiểu Hoàng rời giường thì Tư Đồ vẫn còn lăn lăn trên giường. Tiểu Hoàng biết hắn trằn trọc mất ngủ cả đêm nên không đánh thức, nhưng mà y nằm ở mé trong, Tư Đồ mé ngoài nên không sao xuống giường được, đành phải tìm đường chui ra.

Tiểu Hoàng cẩn thận nhấc cái gối sang một bên, hai tay chống trên giường, dự định nhảy xuống… thì Tư Đồ bất thình lình trở mình.

"Á…." – tay của Tiểu Hoàng bị đụng trúng, mất đà, ngã thẳng lên người Tư Đồ. Tiểu Hoàng vội vàng định ngồi dậy thì Tư Đồ ôm chầm lấy y, cười hí hửng – "Ái chà, Tiên Tiên, sao ngươi lại đánh lén ta?"

"Làm… làm gì có." – Tiểu Hoàng chối, giãy giụa ra khỏi cái ôm của Tư Đồ, nhăn mặt bảo – "Ta phải ngồi dậy."

"Ngồi dậy làm gì chứ?" – Tư Đồ bĩu môi –"Ngươi đánh lén ta, ta sẽ thành toàn cho ngươi." – nói xong liền đẩy Tiểu Hoàng xuống dưới mình, bắt đầu cởi y phục y.

"Á… đồ đáng ghét." – Tiểu Hoàng không khách sáo, tung thẳng một đấm vào hắn.

"Ái da…" – Tư Đồ đương hạnh phúc lại bị cục cưng nhà mình thoi trúng, nằm bẹp xuống tự lẩm bẩm – "Tiên Tiên, càng ngày ngươi càng dữ dằn với ta."

"Không cho phép huynh được nhúc nhích." – Tiểu Hoàng đè Tư Đồ lại, vội vàng chạy đi rửa mặt thay y phục.

"Tiên Tiên, hôm nay sẽ làm gì?" – Tư Đồ nằm nguyên trên giường mà hỏi

"Hay là chúng ta xuống thành dạo chơi đi."

"Ừm… ta phải cho nai con ăn, sau đó đến thư quán nghe sách." – Tiểu Hoàng trả lời. "Thư quán?" – Tư Đồ tò mò. "Là ở đâu?" "Hôm qua ta nghe có người chỉ cho." Tiểu Hoàng mỉm cười – "Nghe bảo trong thành mở một thư quán, trong ấy có một vị tiên sinh thuyết giảng, lại giảng rất hay nên ta muốn đi nghe."

"À… thế tức là vào thành rồi." – Tư Đồ xuống giường

"Thế chờ đến chiều chúng ta cùng đi." Tiểu Hoàng hơi khó xử nhìn Tư Đồ – "Nghe sách chán lắm, huynh thật sự muốn đi? Đừng có mà nghe nửa chừng lại đòi bỏ về đấy." "Dĩ nhiên rồi." – Tư Đồ vỗ ngực

"Ta cũng thích nghe giảng sách mà." Hai người thống nhất xong, Tiểu Hoàng chạy đến viện cho nai con ăn.

Nai con đã lớn nhiều rồi, biến thành một con nai lốm đốm rất đẹp, hơn nữa lại rất thân với Tiểu Hoàng. Những lúc Tiểu Hoàng ngồi đọc sách trong viện thì nai con sẽ nằm sấp ngủ ngay cạnh bên. Tư Đồ vẫn thường thầm oán giận Tiểu Hoàng đối xử với nai con còn tốt hơn với mình. Đợi ăn xong cơm trưa thì Tiểu Hoàng và Tư Đồ cùng cưỡi ngựa xuống núi vào thành. Thư quán kia nằm ở phía Nam thành, tên là Bác Học Thư Quán. Lúc hai người đến nơi thì thấy chỗ này sao chỉ gọi là thư quán được, là cả một tòa vườn lớn thì có. Ở giữa vườn bày biện một bàn dài, xung quanh hơn trăm người vây kín, ai nấy đều ăn vận theo lối thư sinh, bên trong sớm đã chẳng còn chỗ ngồi.

"Nhị vị muốn nghe giảng sách sao?" – một tiểu nhị phụ trách bê trà rót nước chạy lại hỏi – "Nếu muốn đến chỗ chúng tôi nghe giảng phải đặt trước hai ngày, nếu không sẽ không còn chỗ đâu." "Vậy sao…" – Tiểu Hoàng hơi thất vọng nhìn Tư Đồ.

Mới rồi thấy có nhiều người như thể, hẳn vị tiên sinh kia phải giảng rất hay, nào biết đâu là hết sạch chỗ rồi.Tư Đồ vốn dĩ chả hứng thú gì việc nghe giảng, đang muốn kéo Tiểu Hoàng đi dạo phố mua ít đồ lặt vặt rồi ăn cơm, nhưng khi ngoảnh sang thấy vẻ mặt tiếc rẻ của tiểu hài tử thì đau lòng lắm.

"Tiểu huynh đệ."

Tư Đồ nói với người kia – "Ta thấy bên cạnh mấy người đó vẫn còn chỗ trống, hay là sắp cho chúng ta thêm hai chỗ đi." Tiểu nhị tỏ ra lúng túng – "Đại gia à,.. việc này tôi không tự quyết định được. Để tôi giúp các vị hỏi ông chủ một tiếng…"

Đúng lúc đó thì có một ông lão đi ra, thấy Tư Đồ bèn sửng sốt kêu lên: "Không phải Tư Đồ bang chủ đây sao?" Tư Đồ liếc ông lão một cái, chẳng biết đấy là ai, nhưng việc buôn bán ở Thục Trung này mười phần thì có hết chín là dây mơ rễ má với Hắc Vân Bảo, nên mọi người nhận ra mặt hắn cũng nhiều.

"Mau xếp thêm chỗ đi." – ông lão quay sang dặn tiểu nhị –

"Mắt ngươi bị mù hay sao mà cả Tư Đồ bang chủ cũng không nhận ra? Mau xếp chỗ tốt nhất ấy." Ông lão vừa nói vừa xin lỗi Tư Đồ

"Tư Đồ bang chủ, xin chớ trách, nó còn nhỏ không hiểu chuyện."

"Lão nhân gia khách sáo rồi." – Tư Đồ gật đầu, kéo tay Tiểu Hoàng đi theo tiểu nhị vào trong. Tư Đồ thấy nét mặt vui vẻ của Tiểu Hoàng bèn kề tai nói nhỏ

"Sao nào, ta cũng hữu dụng đấy chứ." Tiểu Hoàng gật đầu nắm lấy tay Tư Đồ, nhỏ giọng nói – "Huynh là tốt nhất." Cái đuôi xù của Tư Đồ lập tức vểnh lên, lắc qua lắc lại ra chiều thích ý lắm. Tiểu nhị sắp xếp hai chiếc ghế dựa ở hàng trên cùng cho cả hai, sau đó dẫn họ vào, còn dâng trà và trái cây nữa. Tiểu Hoàng và Tư Đồ ngồi xuống, cũng bởi hai người vào trễ nên thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, có không ít trong số ấy nhận ra Tư Đồ.

Ai nấy thấy Tư Đồ cẩn thận giúp Tiểu Hoàng bóc vỏ quả vải, bưng trà thì biết ngay thiếu niên thanh tú ấy là Hoàng Bán Tiên trong lời đồn, bèn chụm đầu ghé tai rì rầm to nhỏ. Tiểu Hoàng phát hiện ra nhiều người đang nhìn mình thì ngượng lắm.

Tư Đồ xoay mặt sang, lạnh lùng quét mắt một vòng cả đám thư sinh ấy, khiến họ sợ run lên, hai mắt lập tức nhìn thẳng lên trên, chẳng dám đánh sang chỗ Tiểu Hoàng thêm lần nào. Tư Đồ tự rủa trong lòng, dám nhìn người của lão tử à, đến khi cúi đầu nhìn lại thì thấy Tiểu Hoàng đáng yêu muôn phần, đâm ra hài lòng lắm.

Người là của lão tử, ai dám làm càn nào. Đợi thêm chốc lát thì vị tiên sinh thuyết giảng kia xuất hiện. Người này họ Lâm, gọi là Lâm Văn. Tư Đồ nhìn thoáng qua liền sa sầm mặt xuống. Vốn hắn cứ tưởng kẻ đến sẽ là một lão già bảy tám mươi tuổi, ngờ đâu lại là một người trẻ tuổi như thế, trông qua chỉ ngoài đôi mươi là cùng, diện mạo cũng không tệ. Hắn lại ngoảnh sang nhìn Tiểu Hoàng, thấy y đang nghiêm túc chờ đợi, có vẻ như đang rất hy vọng người này sẽ giảng hay một chút. Tiên sinh kia bước đến ngồi xuống bàn, bắt đầu giảng.

Chẳng bao lâu sau thì sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào y. Người này tinh thông kim cổ, nói đến đâu thì sắc diện chuyển biến đến đấy, khiến mọi người cũng phập phồng theo dõi. Tiểu Hoàng chăm chú theo dõi tiên sinh kia, cũng hồi hộp y hệt mọi người, còn vỗ tay hoan hô nữa. Tư Đồ bên cạnh lo lắng không thôi, bình thường nếu Tiểu Hoàng chú ý người nào nhiều thế thì Tư Đồ đã xông lên làm thịt kẻ đó rồi.

Nhưng hôm nay lại là một người giảng sách, lại đâu thể vì cục cưng nhà mình chăm chú nghe người ta giảng mà lại đi kiếm chuyện. Nếu làm thế thì chẳng bao lâu người ta sẽ đồn thổi Tư Đồ hắn là ác bá mất thôi. Tuy vậy, hắn thấy nét mắt chờ mong khâm phục dủa Tiểu Hoàng thì bình giấm chua trong người bị nghiêng lệch qua, chua loét đến vò đầu bứt tai.

Tiên sinh kia nói đến quá ngọ, Tiểu Hoàng cũng nghe đếc lúc ấy, ngay cả quả vải Tư Đồ bóc cho cũng không màng, chỉ tập trung lắng nghe, làm mặt Tư Đồ đen như đáy nồi. Tan cuộc, mọi người rời khỏi quán, Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ bảo

"Vị tiên sinh kia giảng hay quá, ngày mai chúng ta lại đến nghe được không?" Tư Đồ nhíu mày – "Lại đến nữa ư? Dẹp đi, nghe một lần là đủ rồi."

"Ơ…" – Tiểu Hoàng nhỏ giọng

"Nếu huynh bận việc thì để ta đi một mình… a…" – lời còn chưa dứt thì đã bị Tư Đồ ôm chầm lấy hôn tới tấp. Lúc này hai người vừa rời khỏi thư quán chưa xa, lúc này lại đang giờ cơm, người qua kẻ lại nhiều, ai cũng nhìn thấy cảnh tượng ấy mà kêu thét lên.

Tiểu Hoàng xưa nay vốn dễ ngượng, bị Tư Đồ hôn đến phát đau còn chưa nói, lại còn cảm giác mọi người đang chỉ trỏ mình, mặt mày cứ thể đỏ au au, lúc được buông ra liền đánh Tư Đồ – "Huynh làm gì thế?" Tư Đồ cũng không vừa gì

"Ngươi là người của ta, giường cũng đã lên rồi, hôn một chút cũng không được hả?" Tư Đồ nói chuyện giọng không hề nhỏ, người đi đường nghe thấy đều cười trộm, làm Tiểu Hoàng xấu hổ cùng quẫn, hai mắt đỏ hoe, đẩy Tư Đồ sang một bên rồi bỏ chạy mất.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ hốt hoảng đuổi theo. Tiểu Hoàng giận dữ chạy đến một con ngõ nhỏ, phía sau Tư Đồ theo sát nút

"Tiên Tiên!" "Huynh tránh ra!" – Tiểu Hoàng vùng vằng. Tư Đồ cũng biết mình ăn nói bậy bạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không phục

"Ai bảo ngươi nhìn tên kia đến rớt cả tròng mắt ra." Tiểu Hoàng sửng sốt hiểu ra là Tư Đồ đang ghen, sự giận dữ cũng bớt đi một phần – Huynh nói bậy gì đấy? Ta đến để nghe giảng sách mà." "Nghe cái gì mà nghe, nghe gì mà hết ngày này qua ngày khác."

Tư Đồ càng nghĩ càng giận – "Sao không thấy ngươi nghĩ đến ta như thế, chạm vào có một chút cũng không cho."

"Huynh ăn nói vô lý quá." – Tiểu Hoàng uất ức kêu lên, lòng tự nhủ có ngày nào mà ta không nghĩ đến huynh chứ. "Ngươi có cho ta chạm vào đâu nào."

Tư Đồ ôm một bụng tức tối, hung hăng bảo – "Lão tử đi làm thịt tên thư sinh kia." "Huynh… không được đi." – Tiểu Hoàng ngăn hắn lại

"Có liên can gì đến Lâm tiên sinh đâu chứ." "Lâm tiên sinh?" – Tư Đồ quay lại níu lấy cằm Tiểu Hoàng

"Gọi nghe thân thiết quá nhỉ? Lão tử mà không làm thịt hắn thì lão tử không phải họ Tư Đồ." "Huynh…"

Tiểu Hoàng ngăn sao nổi Tư Đồ, vừa hay chính bản thân y cũng nổi giận, bèn bảo – "Ừ, thế huynh đi đi." – nói xong liền bỏ chạy vào ngõ vắng. Tư Đồ chạy đi một quãng, cái đầu bốc hỏa thoáng chốc hạ nhiệt, quay đầu lại … mới hay Tiểu Hoàng biến mất rồi. "Tiên Tiên!" – Tư Đồ hốt hoảng. Nơi này đường ngang ngõ dọc chằng chịt, bây giờ trời lại về chiều, chả biết Tiểu Hoàng đi đường nào rồi. Nếu nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao?

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ vừa chạy vừa gọi lớn

"Tiên Tiên, ta sai rồi, ngươi ra đây đi, chúng ta cùng về, rồi mai ta lại đưa ngươi đi nghe giảng sách." – Tư Đồ đầu hàng.

Thật ra Tiểu Hoàng chả đi đâu xa, nghe thấy tiếng gọi của Tư Đồ cũng mềm lòng. Tư Đồ chỉ ghen một chút thôi mà… Thật ra cũng chỉ là nghe giảng sách, nếu hắn không thích thì cứ nói, bản thân mình không đến có sao đâu. Ngẫm lại tính Tư Đồ xưa nay vẫn thế, đâu phải lần đầu tiên ghen bóng ghen gió. Tiểu Hoàng sợ hắn lo lắng, với cả xung quanh đã bắt đầu tối, cũng có phần hơi sợ, nên dự định chạy ra. Vừa mới xoay người thì bên cạnh có cánh cửa xịch mở, rồi một bàn tay vươn ra túm lấy Tiểu Hoàng lôi tuột vào.

"A…" – Tiểu Hoàng giật mình, khi bình tĩnh lại thì cửa đã đóng chặt, có một người kéo hắn chạy hẳn vào bên trong viện. Tiểu Hoàng sợ hãi kêu lên

"Tư Đồ… Tư… Ư ư.." – chỉ hô được thế thì đã bị người ta bịt chặt miệng tống vào phòng.

"Ngươi… là ngươi?" – Tiểu Hoàng sợ hãi khi thấy người bắt mình chính là người giảng sách ban nãy, Lâm Văn.

"Haha…" – Lâm Văn bật cười nhìn Tiểu Hoàng, thấp giọng bảo: "Đã sớm nghe Hoàng Bán Tiên là một nửa thần tiên, giờ gặp mặt mới thấy đến cả diện mạo cũng giống thần tiên nữa." Tiểu Hoàng thấy biểu hiện của gã khác thường bèn lui về sát vách tường: "Ngươi muốn làm gì?"

"Haha… Ta muốn nếm thử xem người của Bảo chủ Hắc Vân bảo có mùi vị gì." – vừa nói vừa bổ nhào đến.

Tiểu Hoàng vội vàng tránh về phía cửa, hét lên "Tư Đồ, Tư Đồ… Á

" – chưa kịp mở cửa thì đã bị tên Lâm Văn ấy tóm lấy ném lên giường. Lúc này Tiểu Hoàng mới phát hiện ra gã biết võ công.

"Hừ

" – Lâm Văn cởi áo khoác của mình ra, đi đến phía giường

"Ta vốn sống rất tốt, đều là do các ngươi hại cả.

Phụ thân ta là thuộc tướng của Hạ Thái sư, nếu không phải các ngươi bày trò thì phụ thân ta sao lại bị chém đầu. Nói không chừng khi chúng ta tạo phản thành công thì hiện giờ ta đã là Hầu gia hay Thân vương gì rồi. Bổn thiếu gia ta tài trí hơn người, sao có thể lưu lạc trở thành một tên giảng sách quèn được chứ… Ta đến Thục Trung chính là để tìm cơ hội báo thù, có ngờ đâu ngươi lại tự nộp mình lên cửa, đúng là ông trời có mắt." Nói xong liền nhào đến. "A… Tư Đồ." – Tiểu Hoàng lui hẳn vào trong.

Đúng lúc đó thì có một tiếng rầm vang lên, cửa phòng bị đá văng ra, Tư Đồ bay vào, tóm ngay lấy Lâm Văn đang giật mình, vung tay một cái. Lại "ầm" thêm một tiếng, Lâm Văn đập đầu vào tường viện, đi đời nhà ma ngay tức khắc.

"Tiên Tiên!" – Tư Đồ bổ nhào đến ôm lấy Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng dúi mặt vào lòng Tư Đồ, nói không nên lời, chỉ biết nắm chặt lấy áo hắn.

"Biết sợ chưa?" – Tư Đồ ôm chặt Tiểu Hoàng

"Còn muốn nghe sách không?" Tiểu Hoàng ngước lên nhìn Tư Đồ, lắc lắc đầu rồi lại dựa vào lòng hắn, mặt cắt không còn hột máu.

Tư Đồ thấy thế đau lòng lắm, bèn ôm Tiểu Hoàng ra ngoài, cưỡi ngựa quay về Hắc Vân Bảo. Đến khi trở về viện của mình rồi thì Tiểu Hoàng vẫn còn ngơ ngác.

Tư Đồ mang y ra ôn tuyền phía sau để ngâm mình, thấy y vẫn chẳng nói chẳng rằng thì nghĩ y vẫn còn giận. Ngẫm lại cũng đúng, nếu không phải do mình phát rồ làm nên chuyện kia thì Tiểu Hoàng cũng đâu có gặp nguy hiểm.

"Còn giận ta sao?" – Tư Đồ mon men đến gần, tiện tay sờ sờ thắt lưng y, nhéo nhéo phần thịt mềm mềm nơi ấy.

"Không có!" – Tiểu Hoàng lắc đầu

"Là ta không tốt."

"Ai…" – Tư Đồ khoác tay bế Tiểu Hoàng đặt lên đùi

"Có gì đâu, chẳng phải chỉ là nghe sách thôi sao? Thật ra điểm mấu chốt là do chúng ta lâu lắm rồi chưa làm."

"Hửm?" – Tiểu Hoàng tỏ ra không hiểu, đỏ mặt hỏi – "Can gì đến nhau chứ?" "Đương nhiên là có!" – Tư Đồ đáp

"Chính là vì lâu lắm không làm nên ta mới sinh lòng bực bội mà hung dữ như thế." Tiểu Hoàng trừng mắt liếc Tư Đồ. Sao người này kiểu gì cũng nói thành nghe có lý được hết vậy?" "Tiên Tiên… ngươi còn muốn bắt ta cấm dục bao lâu nữa hả?" – Tư Đồ cọ cọ Tiểu Hoàng khiến y hốt hoảng kêu lên.

Ấy là do cái ấy ấy cũng Tư Đồ chạm vào chân y… vừa nóng lại vừa cứng.

"Huynh sao vậy?" – Tiểu Hoàng nhìn hắn, chỉ thấy hắn tiếp tục cọ cọ

"Tiên Tiên, ngươi để ta làm đi, ta muốn làm mà." Tiểu Hoàng ngẫm nghĩ, sau đó cúi đầu nhìn chỗ ấy của hắn… cuối cùng đành gật đầu

"Thôi được, nhưng huynh không được làm lâu."

"Ừ!" – Tư Đồ vội vàng đồng ý, kéo Tiểu Hoàng lại hôn, nhưng rồi lại bảo

"Tiên Tiên, làm ở đây ngươi sẽ váng đầu mất, chúng ta về phòng thôi."

"Ừ!" – Tiểu Hoàng gật đầu

"Để ta mặc y phục vào đã."

"Cần quái gì mặc?" – Tư Đồ vốn đã sốt ruột, lòng tự nhủ nhỡ đâu ngươi mặc vào rồi lại đổi ý thì ta biết làm sao. Thế là hắn tha Tiểu Hoàng ra khỏi ôn tuyền

"Dù gì cũng không có ai, cứ để thế mà về, mặc làm chi cho mất công."

"A?!!" – Tiểu Hoàng không nén nổi ngượng ngùng

"Để thế mà về… nhỡ bị ai nhìn thấy thì sao?"

"Không cần lo, khinh công của ta tốt lắm." – nói xong liền mau mắn ôm Tiểu Hoàng quay về.

Biệt viện nơi ở của Tư Đồ và Tiểu Hoàng vốn đúng là không có ai lui tới, nhưng do đêm nay hai người về muộn, Mộc Lăng thấy chẳn ai cho nai con ăn, bèn xách theo hai củ cà rốt đến cho nó. Đột nhiên có bóng người chợt lóe lên, một Tư Đồ trần trụi mang theo một Tiểu Hoàng cũng trần trụi nốt chui vào phòng đóng cửa. Mộc Lăng cầm cà rốt chết đứng tại chỗ, đến cả nai con đang ăn cà rốt cũng đứng hình luôn.

Lâu thật lâu sau đó mới nghe thấy tiếng Mộc Lăng giậm chân chửi toáng lên

"Ông trời ơi, Bảo chủ của Hắc Vân Bảo *** kìa. Mẹ bà nó cái gì mà võ lâm đệ nhất kỳ nam chứ, có mà võ lâm đệ nhất *** thì có… nha… lão tử nhìn phải mấy thứ bẩn thỉu rồi, ngày mai nhỡ bị đau mắt hột thì lão tử liều mạng với tên Tư Đồ nhà ngươi. A…

~~"

Nghe thấy tiếng Mộc Lăng vừa hét vừa bỏ chạy, Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở trên giường tròn mắt nhìn nhau… thật lâu sau đó bèn phá lên cười.

Cười đã no rồi, Tư Đồ cúi xuống hôn lên môi Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng cũng đáp lại… Thế là Tư Đồ buông màn xuống, liếp mép mang Tiểu Hoàng ra làm bữa ăn khuya. Vốn dĩ đã thống nhất là chỉ làm một lần, nhưng Tư Đồ lại tới lui mấy bận, mãi đến hừng đông thì Tiểu Hoàng cuộn tròn người trong lòng Tư Đồ, một ngón tay cũng không sao động đậy nổi.

Ba ngày sau.

"Tiên Tiên, hôn một cái đi." – Tư Đồ thản nhiên chìa mặt sang.

"Không cho hôn." – Tiên Tiên đẩy mặt hắn ra, giận dữ đặt gối chăn giữa hai người "Trong vòng một tháng huynh đừng có nghĩ đến chuyện làm."

"Á?~~" – Tư Đồ hốt hoảng. Vốn dĩ hắn nghĩ để Tiểu Hoàng nghỉ ngơi ba hôm thì hôm nay lại được no bụng, ai dè đâu tiểu hài tử lại không cho mình đụng tay đụng chân… nghĩ lại thì

"Tiên Tiên, trong thành có một gánh hát mới đến đấy, chúng ta đi xem đi." Tiểu Hoàng hấp háy mắt "Gánh hát ư?" "Ừ!" – Tư Đồ giúp Tiểu Hoàng mặc y phục vào, trong lòng thầm tính toán "Cứ thế này thì lúc xem hát về sẽ lại nổi cơn ghen tuông, sau đó sẽ được làm. Cứ thế mà làm

213. Chương 107

Phiên ngoại 3 | Tiên Tiên về thăm nhà

– Tiên Tiên tham thân ký –

Năm mới vừa trôi qua ít lâu, Tiểu Hoàng và Tư Đồ nhận được một phong thư từ đảo Thần Tiên gửi đến, bảo là mỗi năm xuân về hoa đào trên đảo đều nở rộ, nên năm nay muốn mời Tư Đồ với Tiểu Hoàng ra đảo ngắm hoa, cũng là ghé qua thăm một lần.

Tiểu Hoàng đọc thư xong thì ngước lên hỏi Tư Đồ – "Có đi không hở?"

"Đi chứ." – Tư Đồ gật gà gật gù – "Nhạc phụ mời lẽ nào lại không đi?"

"Ừ" – Dường như Tiểu Hoàng nhớ ra điều gì đó, y đưa tay vuốt vuốt cằm rồi trầm ngâm.

"Làm sao nào?" – Tư Đồi hỏi y – "Lại nhớ ra điều gì đó?"

"Ừm… ta muốn về nhà một chuyến." – Tiểu Hoàng nhìn sang Tư Đồ.

"Hồi hương à?" – Tư Đồ gật đầu – "Thật ra lúc trước ta có sai người ghé tới đó, muốn đón Hoàng lão lang trung về ở tại Hắc Vân Bảo, nhưng mà ông ấy không cho gặp mặt… Hơn nữa, còn nghe nói ông đã xuất gia làm đạo sĩ rồi."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng kinh ngạc nhìn Tư Đồ – "Chuyện xảy ra khi nào? Sao huynh không chịu bảo cho ta biết?"

Tư Đồ gãi gãi đầu – "À … cũng lâu lắm rồi … Chẳng phải do ta sợ ngươi không vui sao? Nhưng mà yên tâm đi, ta đã phái người chuyên trách theo hỗ trợ cho lão nhân gia mọi nơi mọi lúc, chuyện ăn mặc đi lại của ông không việc gì phải lo cả."

Khóe mắt Tiểu Hoàng đỏ hoe lên, y đứng lên đi đi lại lại mấy vòng, "Ngay cả những chuyện này ta cũng không hề biết, quả thật là bất hiếu mà."

"Nói đi nói lại thì ta cũng đã gặp ông một lần rồi đấy." – Tư Đồ tiếp tục nói.

"Huynh đã gặp phụ thân ta?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Khi nào?"

"Một lần kia có việc phải làm, lúc ngang qua ta có ghé qua gặp mặt một chút … Ông nói …" – Đến đây, Tư Đồ lại nhìn Tiểu Hoàng mà ngần ngừ mất một lúc.

"Phụ thân nói gì ?" – Tiểu Hoàng sốt ruột hỏi.

"Ông ấy nói ông ấy để ngươi phải chịu thiệt thòi nhiều quá, cũng chưa bao giờ được gặp cha ruột của ngươi, rồi bảo phải chăm sóc ngươi cho đàng hoàng … Ông nói năm xưa mọi thứ ông ấy làm là do hoàng đế an bài cả, gồm có nuôi dưỡng ngươi khôn lớn, đặt tên ngươi là Hoàng Bán Tiên, rồi cả việc truyền rải tin đồn kia." – Tư Đồ bĩu môi – "Ta mà nói tiếp mấy chuyện này thì sợ ngươi mất hứng, nên cũng không dám nói cho ngươi biết."

Tiểu Hoàng ủ dột gật đầu – "Ta càng phải đi gặp phụ thân, để lão nhân gia không nên lo lắng nữa. Bây giờ chuyện gì cũng qua cả rồi, hơn nữa nếu như không có những nội tình kia, ta cũng không thể nào gặp được huynh. Đó là ông trời đã ưu ái ta rất lớn rồi, bây giờ ta cũng không còn quan tâm đến bất kỳ ai nữa."

Tư Đồ nghe vậy thì mở cờ trong bụng, Tiểu Hoàng nhà hắn nghĩ đến việc có thể gặp được hắn, dù cho phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở cũng đều rất đáng mà.

"Vậy thì khi nào lên đường đây?" – Tư Đồ ngoảnh qua hỏi – "Chi bằng đi ngay cho sớm ha? Vậy thì còn dư dả dạo qua biên cương nữa."

"Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu nói với Tư Đồ – "Vậy hôm nay chúng ta chuẩn bị một chút, huynh cũng đi sắp xếp công việc trong bang đi. Chiều mai chúng ta khởi hành, được không?"

"Đi!" – Tư Đồ gật đầu, chạy thục mạng ra ngoài chuẩn chuẩn bị bị.

Tiểu Hoàng ở lại trong sân, nhẹ nhàng vuốt ve lông chú nai con, bảo – "Nai con ơi nai con à, ta với Tư Đồ phải vắng nhà rồi nha, ngươi ở nhà một mình có buồn không nha? Nếu buồn thì phải tìm tới chơi với Hân Hân nha, lần này ta ra ngoài nếu có cơ hội thì sẽ tìm về cho ngươi một con nai nhỏ nữa để về làm bạn ha."

Một đêm trôi qua trong lặng lẽ. Tinh mơ hôm sau, Tư Đồ dắt ngựa, dẫn Tiểu Hoàng chào tạm biệt mọi người trong bang, rồi cả hai cùng khoác thêm áo mỏng, phi ngựa ra đi.

Ngôi nhà xưa của Tiểu Hoàng nằm ở mé tây của Mạc thành, lẩn khuất trong một sơn thôn nho nhỏ. Ngôi làng ấy tuy chẳng phải quá giàu có, nhưng cảnh vật non xanh nước biếc, cư dân chất phác thuần hậu, là một nơi rất đỗi tốt đẹp.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ cứ vừa đi vừa dạo chơi, cứ như vậy mà hết chừng một tháng thì cả hai cuối cùng mới đến được thôn làng nhỏ mà Tiểu Hoàng đã xa cách hơn ba năm trời.

Vừa vào đến làng, Tiểu Hoàng và Tư Đồ xuống ngựa rồi nắm cương ngựa cùng dạo bước vào trong. Tiểu Hoàng ngắm nghía thấy mọi thứ trong làng vẫn luôn tĩnh tại như thuở ban đầu ấy, người làng ai trồng trọt thì trồng trọt, ai buôn bán thì buôn bán, chẳng có gì khác biệt so với trước lúc mình ra đi. Y bèn cảm khái vô hạn.

Lại đi thêm một quãng nữa, bất chợt có một cậu trai cao to men theo ven đường đi tới, cậu vác theo một bó củi, có một đại a đầu vừa mới lớn đi bên cạnh. Hai người bọn họ vừa bước đi vừa trò chuyện thì chợt ngẩng đầu lên thấy Tiểu Hoàng. Thế là cả hai ngây sững ra.

Nha đầu kia nghiêng nghiêng đầu nhìn Tiểu Hoàng một cái, rồi chợt mừng rỡ kêu lên – "Hoàng tiểu phu tử!"

Tiểu Hoàng mất một lúc sau cũng chưa nhận ra hai người bọn họ, nhưng hai đứa trẻ kia thì nhận ra cậu. Nha đầu kia phóng ngay đến, còn tiểu tử nọ thì ném bó củi đi hớn hở kêu lên – "Hoàng tiểu phu tử đã về! Hoàng tiểu phu tử đã về rồi!"

Chẳng bao lâu sau tất cả hương thân ở quê nhà đều lũ lượt kéo ra ngoài, xúm xít vây quanh Tiểu Hoàng mà hết nhìn trên lại nhìn dưới rồi tíu tít hỏi han.

Tiểu Hoàng nghĩ cứ y như mơ vậy, dù quả thật mình với ngôi làng này có nhân duyên ngày xưa, nhưng nào có nghĩ rằng mình đã đi xa mấy năm rồi mà mọi người khi thấy mình về vẫn thân thuộc đến thế.

"Tiểu tiên sinh, cảm ơn cậu đã sửa chiếc cầu trong thôn nha."

"Đúng đó, năm ngoái xảy ra nạn đói, cậu phái người đến tặng lương thực, rồi khi có trận hồng thủy kia, các huynh đệ của Hắc Vân Bảo cũng đến giúp chúng tôi sửa chữa lại nhà cửa đấy!"

"Ừ phải đó."

Tiểu Hoàng khẽ ngạc nhiên rồi quay sang nhìn Tư Đồ bên cạnh, thấy dáng vẻ của Tư Đồ đang lúng ta lúng túng thì y không khỏi có đôi chút cảm động. Tiểu Hoàng nhủ thầm, y đã không hề biết lúc mình còn chưa hay gì, thì Tư Đồ đã thay mình làm cho thôn làng bao nhiêu là việc tốt. Y cầm lòng không được bèn nắm khẽ lấy bàn tay của Tư Đồ, đôi mắt chứa chan cảm động.

Tư Đồ im im lìm lìm hiếng mắt nhìn Tiểu Hoàng, nhưng lòng thì đang cười – "Quả nhiên đánh vào lòng là thượng sách."

Phải xoay sở lắm mới thoát ra khỏi vòng vây dân làng nhiệt tình, Tiểu Hoàng và Tư Đồ đi về phía nhà của y. Phòng ốc đã lâu không ai ở, Tiểu Hoàng đứng trong sân một lúc, Tư Đồ nhìn ra được tâm trạng của y rồi thì đưa bàn tay vỗ nhẹ lên bờ vai y, hắn chợt nói gì đó thì nghe thấy tiếng cửa chính "kẽo kẹt"đẩy ra, một lão đầu râu tóc bạc phơ chậm rãi đi đến.

"Phụ thân." – Thấy ông lão kia rồi, Tiểu Hoàng lập tức đỏ hoe mắt.

"Đã về rồi à?" – Lão đầu mặc một chiếc áo choàng đạo sĩ, trên đầu còn búi tóc. Tiểu Hoàng bước qua, đỡ lấy ông lão đi vào sân ngồi xuống. Ông cũng đã trông thấy Tư Đồ và gật đầu với hắn. Tư Đồ mỉm cười thi lễ chào ông, rồi sau đó nói với Tiểu Hoàng – "Hai cha con ngươi từ từ nói chuyện nha, ta ra ngoài một chút."

"Ừm." – Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ ra đi để lại hai cha con từ tốn ôn chuyện.

Nhưng vừa bước ra khỏi cửa, Tư Đồ đã mau lẹ trèo lên vách tường khu vườn rồi nấp ở trên đó nghe trộm.

"Thời gian qua con sống có tốt không?" – Hoàng lão lang trung hỏi Tiểu Hoàng.

"Dạ." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Tư Đồ rất tốt với con mà."

"Tư Đồ là người tốt." – Lão lang trung cười cười – "Con ở cùng với hắn, kể như ta cũng an lòng đi nhiều."

Tiểu Hoàng gật đầu nhìn ông rồi nhỏ nhẹ cười – "Phụ thân à, thật ra ngay từ nhỏ con đã biết … con không trách người, người cũng đừng tự trách mình nữa. Chuyện đã qua lâu như vậy, bây giờ con và cha ruột … đều tốt cả, người đừng lo lắng."

Ông lão nhìn Tiểu Hoàng thật sâu mãi một lúc rồi thở ra nhẹ nhõm, gật đầu bảo – "Con ở lại đây vài ngày đi."

Tiểu Hoàng gật đầu cười đồng ý. Tư Đồ quay người trèo xuống, chạy đến một tửu lầu nhỏ trong làng mua một ít rượu và mấy món ngon rồi khệ nệ xách về trước cửa nhà Tiểu Hoàng, đẩy cửa bước vào trong nói – "Cùng nhau ăn bữa cơm nào."

"Ừ." – Sự chu đáo của Tư Đồ tất nhiên khiến Tiểu Hoàng rất vui vẻ. Cả nhà bên nhau hân hoan cùng ngồi xuống ăn một bữa ngon, Tư Đồ còn kính cẩn rót rượu mời ông lão, rồi còn thức ăn mua về toàn là món chay. Cái này kêu bằng nịnh hót đó nha.

Ăn no uống say, lại hàn huyên thêm một lúc rồi ông lão trở về đạo quán, để Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở lại ngôi nhà cũ. Tiểu Hoàng trở về phòng mình, ngồi trên chiếc giường nhỏ mà mình đã ngủ mười mấy năm trời, trong nhất thời vô vàn cảm khái. Vì Tư Đồ biểu hiện tốt nên được Tiểu Hoàng cho phép ở lại trong gian phòng nhỏ. Thế là, nửa đêm nửa hôm hắn ta bò lên giường Tiểu Hoàng thành công rồi ăn Tiểu Hoàng sạch sành sanh.

Cuộc sống vườn tược thôn quê khiến cho Tiểu Hoàng và Tư Đồ đều thích thú vô cùng. Ban ngày, Tiểu Hoàng đi dạy học, giảng bài cho lũ trẻ trong làng, còn Tư Đồ thì dạy bọn nhỏ quyền cước. Cứ thế mà hơn nửa tháng trôi qua, hai người mới chào tạm biệt thôn dân mà lưu luyến không thôi, cũng hứa là sau này mỗi năm đều trở về thăm một thời gian, rồi mới đi khỏi thôn nhỏ.

Lúc ấy đã vào cuối tháng ba, Tiểu Hoàng và Tư Đồ ra roi thúc ngựa chạy đến đảo Thần Tiên. Nói không chừng hoa đào đã tàn úa hết rồi.

…

Chớm tháng Tư sang, rốt cuộc Tiểu Hoàng và Tư Đồ đã đến được đảo Thần Tiên ở phương Bắc. Băng qua một vùng biển rộng, họ đặt chân lên đảo. Chẳng mấy chốc Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã hiểu vì sao hòn đảo này gọi là đảo Thần Tiên, vì nơi này hẳn chỉ có thần tiên mới có thế cư trú.

Hòn đảo không to lắm, khắp nơi trên đảo đâu đâu cũng thấy hoa thơm chim hót, kỳ hoa dị thảo,và cả vạt rừng đào phủ kín cả hòn đảo… Ngay đến gió cũng dạt dào hương hoa.

Tiểu Hoàng và Tư Đồ vừa mới lên đảo đã thấy Ân Tịch Ly và Viên Liệt tươi cười ra đón. Tiểu Hoàng và Ân Tịch Ly đến đứng cùng nhau, Tư Đồ và Viên Liệt ở một bên sờ sờ cằm, ấy chà, hai cha con này giống in hệt nhau đó nha.

Trên đảo này cũng không có nhiều trò vui tiêu kiển, nhưng mà thư phòng to ơi là to kia đã hấp dẫn được Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng bước vào trong chọn sách mà đọc, mãi chẳng chịu ra. Tư Đồ lấy một tờ giấy ngồi bên cạnh ghi chép lại tên sách, chuẩn bị khi về nhà rồi sẽ mua lại đầy đủ cho Tiểu Hoàng.

Hai người ở chơi trên đảo thêm mười ngày nữa, Viên Liệt và Tư Đồ thì luận bàn võ nghệ, Tiểu Hoàng và Ân Tịch Ly thì đọc sách uống rượu. Thường thì cả bốn sẽ chè chén say sưa đến quá nửa đêm mới thôi.

Hằng ngày Tư Đồ đều nói chuyện phiếm với Tiểu Hoàng trong phòng. Thế rồi bất ngờ Tư Đồ bảo hôm nay thấy ở mé xa xa sau núi có một thác nước rất to, bảo ngày mai muốn dắt Tiểu Hoàng đến đó xem.

"Có thể đi ra sau núi à?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ nháy mắt mấy cái – "Sao lại không chớ?"

"Ừa, nhưng chi bằng đi hỏi phụ thân trước." – Tiểu Hoàng bảo – "Đừng đi những nơi không nên đi."

Tư Đồ gật đầu, tự nhủ trong lòng là dù sao nơi này cũng là nơi của người ta, vạn nhất có chỗ nào cấm địa thì xông vào cũng chẳng hay ho chút nào. Vì vậy hai người đi đến phòng của Ân Tịch Ly, chuẩn bị hỏi thăm.

Mới vừa qua khỏi cửa viện, Tư Đồ đã kéo Tiểu Hoàng lại không cho đi nữa.

"Sao…" – Tiểu Hoàng nói còn chưa dứt lời đã bị Tư Đồ nhẹ nhàng bịt miệng lại, ý bảo y không được nói nữa.

Tiểu Hoàng khẩn trương nhìn Tư Đồ, tự hỏi không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Tư Đồ chỉ đưa tay ôm khẽ lấy Tiểu Hoàng rồi mang y trèo lên tường viện, để y nhìn vào trong sân của Ân Tịch Ly.

Lúc này đây Tiểu Hoàng chợt nghe thấy những âm thanh thở dốc, lòng nghĩ có điều gì lạ lùng, rồi theo hướng ngón tay của Tư Đồ chỉ mà nhìn sang thì thoáng cái mặt mũi Tiểu Hoàng đỏ hừng hực lên. Y thấy

bên dưới một tán cây kia, Ân Tịch Ly dựa vào thân cây, phía sau là Viên Liệt, hai người bọn họ đang làm việc kia…

Tuy từ lâu y đã biết mối quan hệ giữa Viên Liệt và Ân Tịch Ly, nhưng để cho Tiểu Hoàng tận mắt trông thấy thì mặt mũi y vẫn đỏ lên tới mang tai. Dù sao người mình thấy cũng là phụ thân mình nha.

Tiểu Hoàng quay đầu lại nhìn Tư Đồ, chỉ thấy mặt mũi hắn cũng đỏ bừng bèn túm lấy tay áo hắn giật giật, bảo đi thôi mà, đừng ở chỗ này nhìn chẳng hay ho chút nào cả. Tư Đồ nhanh nhảu ôm Tiểu Hoàng nhảy xuống sân, quay về viện của mình.

"Cũng còn may chưa bị phát hiện." – Tiểu Hoàng thì thào – "Chẳng thế thì xấu hổ chết mất… A." – Tiểu Hoàng nói còn chưa ra đầu ra đuôi đã bị Tư Đồ ép ngay vào một thân cây to trong vườn.

"Huynh … làm gì vậy hả?" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ ép lên thân cây, rồi cảm nhận rõ mồn một nơi nào đó kia của Tư Đồ chẳng biết bao thuở đã vừa nóng vừa căng lên, dán sát vào mình rồi nhẹ nhàng cựa quậy.

"Huynh…" – Tiểu Hoàng vừa thẹn thùng vừa xấu hổ, rồi buột miệng hỏi – "Sao huynh lại?"

"Lúc này… thấy bộ dạng của Ân Tịch Ly, chả biết vì sao ta nghĩ ngay tới ngươi." – Tư Đồ phát hỏa lên phừng phực – "Cảm giác cứ như thấy ngươi bị người khác làm chuyện đó vậy, khó chịu cực kỳ ấy."

Mặt Tiểu Hoàng đỏ gay, y tự nhủ chả lẽ lúc mình và Tư Đồ làm chuyện này, biểu cảm trên mặt cũng như phụ thân vừa nãy hay sao?

"Tiên Tiên, để cho ta làm nha." – Tư Đồ cứ hết dụi vào Tiểu Hoàng lại hôn tới hôn lui.

Tiểu Hoàng lúng túng bảo, "Vào nhà đi đã mà."

"Ta muốn làm ngay ở đây cơ." – Tư Đồ ha hả cười hôn lên sau gáy Tiểu Hoàng – "Ngươi không cảm thấy như vậy kích thích hay sao?"

Tiểu Hoàng không dễ chịu chút nào, thế nhưng Tư Đồ đã bắt đầu sờ soạng loạn cào cào lên. – "Tiên Tiên ngoan nào, mở chân ra một chút."

Tiểu Hoàng lập tức xấu hổ đỏ bừng lên, quay đầu lại trừng mắt với Tư Đồ một cái thật hung tợn. Ấy thế mà Tư Đồ vẫn hí hửng cười khì bảo – "Tiên Tiên, ngươi đang hối thúc ta nhanh lên một chút có phải không? Đừng nóng, đừng nóng, ta tới ngay đây."

"Không phải đâu mà." – Tiểu Hoàng sốt ruột, nhưng Tư Đồ đã chậm rãi vén vạt áo y lên. Làm việc này với Tư Đồ cũng chẳng phải là ngày một ngày hai với y nữa, thật ra Tiểu Hoàng đã chẳng còn có thể chống cự, thế nhưng cứ nghĩ đến cảnh phụ thân mình lúc nãy bị Viên Liệt ép vào thân cây, Tiểu Hoàng lại cứng người chẳng nói được thành lời.

"Nha!" – Tiểu Hoàng sợ hãi, vì Tư Đồ gấp rút không còn nhẫn nại được đã vào trong, hơn nữa cũng vì bản thân mình vừa nhìn thấy thứ lẽ ra không nên thấy nên càng có cảm giác hơn.

"Hửm?" – Tư Đồ kề vào tai Tiểu Hoàng hỏi – "Chẳng phải đã nói là Tiên Tiên rất sắc đó à, ta còn chưa làm thì đã có cảm giác rồi."

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ ép vào thân cây cũng không còn đường nào chống cự, nhưng ngẫm nghĩ thì vẫn không phục đấy thôi. Thế là y bèn cắn vào cánh tay Tư Đồ đang chống lên thân cây.

Tư Đồ chỉ cười cười mà rằng – "Ta biết rồi mà, chả phải đã nói ngươi đừng có hối sao."

"Ai hối huynh… Nha…"

Đêm hôm đó, Tiểu Hoàng ở mãi trong sân, dựa vào một thân cây rồi bị Tư Đồ ăn sạch sành sanh.

…

Hai người ở chơi trên đảo Thần Tiên mãi đến khi hoa đào tàn hết cả rồi mới chào tạm biệt Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt để ra đi. Ân Tịch Ly bảo Tiểu Hoàng lúc nào nhớ phụ thân thì quay lại đều được cả. Tiểu Hoàng cũng bảo bất cứ khi nào Ân Tịch Ly và Viên Liệt nhớ mình cũng đến Hắc Vân Bảo chơi.

Trên hành trình trở về, Tư Đồ đổi sang một cỗ xe ngựa rất to, trên đường đi ngang qua một trấn điếm nọ, thì dùng cỗ xe to kia để chất số sách mà hắn mua lần lượt dọc đường. Khi họ quay trở lại Thục Trung, cỗ xe đã ních đầy những sách. Tiểu Hoàng dựa vào núi sách, ôm một chú nai con mà trước khi đi Ân Tịch Ly cho y. Chú nai này sinh ra trên đảo Thần Tiên, và là nai đực, thế là đã có thể cùng với con nai cái nhỏ của Tiểu Hoàng làm thành một cặp, rồi sau này có thể sinh ra rất là nhiều nai con.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ôm nai con vào lòng rồi nhỏ nhẹ mỉm cười thì hỏi y – "Cười gì mà vui vẻ thế hử?"

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ một cái rồi dựa vào lòng hắn thủ thỉ – "Tư Đồ, như thế này thật tốt nha."

214. Chương 107: Phiên Ngoại 3 Tiên Tiên Về Thăm Nhà

– Tiên Tiên tham thân ký –

Năm mới vừa trôi qua ít lâu, Tiểu Hoàng và Tư Đồ nhận được một phong thư từ đảo Thần Tiên gửi đến, bảo là mỗi năm xuân về hoa đào trên đảo đều nở rộ, nên năm nay muốn mời Tư Đồ với Tiểu Hoàng ra đảo ngắm hoa, cũng là ghé qua thăm một lần.

Tiểu Hoàng đọc thư xong thì ngước lên hỏi Tư Đồ – "Có đi không hở?"

"Đi chứ." – Tư Đồ gật gà gật gù – "Nhạc phụ mời lẽ nào lại không đi?"

"Ừ" – Dường như Tiểu Hoàng nhớ ra điều gì đó, y đưa tay vuốt vuốt cằm rồi trầm ngâm.

"Làm sao nào?" – Tư Đồi hỏi y – "Lại nhớ ra điều gì đó?"

"Ừm… ta muốn về nhà một chuyến." – Tiểu Hoàng nhìn sang Tư Đồ. "Hồi hương à?" – Tư Đồ gật đầu – "Thật ra lúc trước ta có sai người ghé tới đó, muốn đón Hoàng lão lang trung về ở tại Hắc Vân Bảo, nhưng mà ông ấy không cho gặp mặt… Hơn nữa, còn nghe nói ông đã xuất gia làm đạo sĩ rồi."

"Gì cơ?" – Tiểu Hoàng kinh ngạc nhìn Tư Đồ – "Chuyện xảy ra khi nào? Sao huynh không chịu bảo cho ta biết?"

Tư Đồ gãi gãi đầu – "À … cũng lâu lắm rồi … Chẳng phải do ta sợ ngươi không vui sao? Nhưng mà yên tâm đi, ta đã phái người chuyên trách theo hỗ trợ cho lão nhân gia mọi nơi mọi lúc, chuyện ăn mặc đi lại của ông không việc gì phải lo cả." Khóe mắt Tiểu Hoàng đỏ hoe lên, y đứng lên đi đi lại lại mấy vòng, "Ngay cả những chuyện này ta cũng không hề biết, quả thật là bất hiếu mà."

"Nói đi nói lại thì ta cũng đã gặp ông một lần rồi đấy." – Tư Đồ tiếp tục nói. "Huynh đã gặp phụ thân ta?" – Tiểu Hoàng giật mình – "Khi nào?" "Một lần kia có việc phải làm, lúc ngang qua ta có ghé qua gặp mặt một chút … Ông nói …" – Đến đây, Tư Đồ lại nhìn Tiểu Hoàng mà ngần ngừ mất một lúc. "Phụ thân nói gì ?" – Tiểu Hoàng sốt ruột hỏi.

"Ông ấy nói ông ấy để ngươi phải chịu thiệt thòi nhiều quá, cũng chưa bao giờ được gặp cha ruột của ngươi, rồi bảo phải chăm sóc ngươi cho đàng hoàng … Ông nói năm xưa mọi thứ ông ấy làm là do hoàng đế an bài cả, gồm có nuôi dưỡng ngươi khôn lớn, đặt tên ngươi là Hoàng Bán Tiên, rồi cả việc truyền rải tin đồn kia." – Tư Đồ bĩu môi – "Ta mà nói tiếp mấy chuyện này thì sợ ngươi mất hứng, nên cũng không dám nói cho ngươi biết."

Tiểu Hoàng ủ dột gật đầu – "Ta càng phải đi gặp phụ thân, để lão nhân gia không nên lo lắng nữa. Bây giờ chuyện gì cũng qua cả rồi, hơn nữa nếu như không có những nội tình kia, ta cũng không thể nào gặp được huynh. Đó là ông trời đã ưu ái ta rất lớn rồi, bây giờ ta cũng không còn quan tâm đến bất kỳ ai nữa."

Tư Đồ nghe vậy thì mở cờ trong bụng, Tiểu Hoàng nhà hắn nghĩ đến việc có thể gặp được hắn, dù cho phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở cũng đều rất đáng mà.

"Vậy thì khi nào lên đường đây?" – Tư Đồ ngoảnh qua hỏi– "Chi bằng đi ngay cho sớm ha? Vậy thì còn dư dả dạo qua biên cương nữa." "Ừ." – Tiểu Hoàng gật đầu nói với Tư Đồ – "Vậy hôm nay chúng ta chuẩn bị một chút, huynh cũng đi sắp xếp công việc trong bang đi. Chiều mai chúng ta khởi hành, được không?"

"Đi!" – Tư Đồ gật đầu, chạy thục mạng ra ngoài chuẩn chuẩn bị bị. Tiểu Hoàng ở lại trong sân, nhẹ nhàng vuốt ve lông chú nai con, bảo – "Nai con ơi nai con à, ta với Tư Đồ phải vắng nhà rồi nha, ngươi ở nhà một mình có buồn không nha? Nếu buồn thì phải tìm tới chơi với Hân Hân nha, lần này ta ra ngoài nếu có cơ hội thì sẽ tìm về cho ngươi một con nai nhỏ nữa để về làm bạn ha."

Một đêm trôi qua trong lặng lẽ. Tinh mơ hôm sau, Tư Đồ dắt ngựa, dẫn Tiểu Hoàng chào tạm biệt mọi người trong bang, rồi cả hai cùng khoác thêm áo mỏng, phi ngựa ra đi. Ngôi nhà xưa của Tiểu Hoàng nằm ở mé tây của Mạc thành, lẩn khuất trong một sơn thôn nho nhỏ. Ngôi làng ấy tuy chẳng phải quá giàu có, nhưng cảnh vật non xanh nước biếc, cư dân chất phác thuần hậu, là một nơi rất đỗi tốt đẹp. Tiểu Hoàng và Tư Đồ cứ vừa đi vừa dạo chơi, cứ như vậy mà hết chừng một tháng thì cả hai cuối cùng mới đến được thôn làng nhỏ mà Tiểu Hoàng đã xa cách hơn ba năm trời.

Vừa vào đến làng, Tiểu Hoàng và Tư Đồ xuống ngựa rồi nắm cương ngựa cùng dạo bước vào trong. Tiểu Hoàng ngắm nghía thấy mọi thứ trong làng vẫn luôn tĩnh tại như thuở ban đầu ấy, người làng ai trồng trọt thì trồng trọt, ai buôn bán thì buôn bán, chẳng có gì khác biệt so với trước lúc mình ra đi. Y bèn cảm khái vô hạn. Lại đi thêm một quãng nữa, bất chợt có một cậu trai cao to men theo ven đường đi tới, cậu vác theo một bó củi, có một đại a đầu vừa mới lớn đi bên cạnh. Hai người bọn họ vừa bước đi vừa trò chuyện thì chợt ngẩng đầu lên thấy Tiểu Hoàng.

Thế là cả hai ngây sững ra. Nha đầu kia nghiêng nghiêng đầu nhìn Tiểu Hoàng một cái, rồi chợt mừng rỡ kêu lên– "Hoàng tiểu phu tử!" Tiểu Hoàng mất một lúc sau cũng chưa nhận ra hai người bọn họ, nhưng hai đứa trẻ kia thì nhận ra cậu.

Nha đầu kia phóng ngay đến, còn tiểu tử nọ thì ném bó củi đi hớn hở kêu lên – "Hoàng tiểu phu tử đã về! Hoàng tiểu phu tử đã về rồi!" Chẳng bao lâu sau tất cả hương thân ở quê nhà đều lũ lượt kéo ra ngoài, xúm xít vây quanh Tiểu Hoàng mà hết nhìn trên lại nhìn dưới rồi tíu tít hỏi han.

Tiểu Hoàng nghĩ cứ y như mơ vậy, dù quả thật mình với ngôi làng này có nhân duyên ngày xưa, nhưng nào có nghĩ rằng mình đã đi xa mấy năm rồi mà mọi người khi thấy mình về vẫn thân thuộc đến thế.

"Tiểu tiên sinh, cảm ơn cậu đã sửa chiếc cầu trong thôn nha."

"Đúng đó, năm ngoái xảy ra nạn đói, cậu phái người đến tặng lương thực, rồi khi có trận hồng thủy kia, các huynh đệ của Hắc Vân Bảo cũng đến giúp chúng tôi sửa chữa lại nhà cửa đấy!"

"Ừ phải đó." Tiểu Hoàng khẽ ngạc nhiên rồi quay sang nhìn Tư Đồ bên cạnh, thấy dáng vẻ của Tư Đồ đang lúng ta lúng túng thì y không khỏi có đôi chút cảm động. Tiểu Hoàng nhủ thầm, y đã không hề biết lúc mình còn chưa haygì, thì Tư Đồ đã thay mình làm cho thôn làng bao nhiêu là việc tốt. Y cầm lòng không được bèn nắm khẽ lấy bàn tay của Tư Đồ, đôi mắt chứa chan cảm động.

Tư Đồ im im lìm lìm hiếng mắt nhìn Tiểu Hoàng, nhưng lòng thì đang cười – "Quả nhiên đánh vào lòng là thượng sách." Phải xoay sở lắm mới thoát ra khỏi vòng vây dân làng nhiệt tình, Tiểu Hoàng và Tư Đồ đi về phía nhà của y. Phòng ốc đã lâu không ai ở, Tiểu Hoàng đứng trong sân một lúc, Tư Đồ nhìn ra được tâm trạng của y rồi thì đưa bàn tay vỗ nhẹ lên bờ vai y, hắn chợt nói gì đó thì nghe thấy tiếng cửa chính "kẽo kẹt"đẩy ra, một lão đầu râu tóc bạc phơ chậm rãi đi đến.

"Phụ thân." – Thấy ông lão kia rồi, Tiểu Hoàng lập tức đỏ hoe mắt.

"Đã về rồi à?" – Lão đầu mặc một chiếc áo choàng đạo sĩ, trên đầu còn búi tóc.

Tiểu Hoàng bước qua, đỡ lấy ông lão đi vào sân ngồi xuống. Ông cũng đã trông thấy Tư Đồ và gật đầu với hắn. Tư Đồ mỉm cười thi lễ chào ông, rồi sau đó nói với Tiểu Hoàng – "Hai cha con ngươi từ từ nói chuyện nha, ta ra ngoài một chút."

"Ừm." – Tiểu Hoàng gật đầu. Tư Đồ ra đi để lại hai cha con từ tốn ôn chuyện. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa, Tư Đồ đã mau lẹ trèo lên vách tường khu vườn rồi nấp ở trên đó nghe trộm.

"Thời gian qua con sống có tốt không?" – Hoàng lão lang trung hỏi Tiểu Hoàng.

"Dạ." – Tiểu Hoàng gật đầu– "Tư Đồ rất tốt với con mà."

"Tư Đồ là người tốt." – Lão lang trung cười cười – "Con ở cùng với hắn, kể như ta cũng an lòng đi nhiều."

Tiểu Hoàng gật đầu nhìn ông rồi nhỏ nhẹ cười– "Phụ thân à, thật ra ngay từ nhỏ con đã biết … con không trách người, người cũng đừng tự trách mình nữa. Chuyện đã qua lâu như vậy, bây giờ con và cha ruột … đều tốt cả, người đừng lo lắng."

Ông lão nhìn Tiểu Hoàng thật sâu mãi một lúc rồi thở ra nhẹ nhõm, gật đầu bảo – "Con ở lại đây vài ngày đi." Tiểu Hoàng gật đầu cười đồng ý.

Tư Đồ quay người trèo xuống, chạy đến một tửu lầu nhỏ trong làng mua một ít rượu và mấy món ngon rồi khệ nệ xách về trước cửa nhà Tiểu Hoàng, đẩy cửa bước vào trong nói – "Cùng nhau ăn bữa cơm nào."

"Ừ." – Sự chu đáo của Tư Đồ tất nhiên khiến Tiểu Hoàng rất vui vẻ. Cả nhà bên nhau hân hoan cùng ngồi xuống ăn một bữa ngon, Tư Đồ còn kính cẩn rót rượu mời ông lão, rồi còn thức ăn mua về toàn là món chay. Cái này kêu bằng nịnh hót đó nha. Ăn no uống say, lại hàn huyên thêm một lúc rồi ông lão trở về đạo quán, để Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở lại ngôi nhà cũ. Tiểu Hoàng trở về phòng mình, ngồi trên chiếc giường nhỏ mà mình đã ngủ mười mấy năm trời, trong nhất thời vô vàn cảm khái.

Vì Tư Đồ biểu hiện tốt nên được Tiểu Hoàng cho phép ở lại trong gian phòng nhỏ. Thế là, nửa đêm nửa hôm hắn ta bò lên giường Tiểu Hoàng thành công rồi ăn Tiểu Hoàng sạch sành sanh. Cuộc sống vườn tược thôn quê khiến cho Tiểu Hoàng và Tư Đồ đều thích thú vô cùng.

Ban ngày, Tiểu Hoàng đi dạy học, giảng bài cho lũ trẻ trong làng, còn Tư Đồ thì dạy bọn nhỏ quyền cước. Cứ thế mà hơn nửa tháng trôi qua, hai người mới chào tạm biệt thôn dân mà lưu luyến không thôi, cũng hứa là sau này mỗi năm đều trở về thăm một thời gian, rồi mới đi khỏi thôn nhỏ.

Lúc ấy đã vào cuối tháng ba, Tiểu Hoàng và Tư Đồ ra roi thúc ngựa chạy đến đảo Thần Tiên. Nói không chừng hoa đào đã tàn úa hết rồi. …

Chớm tháng Tư sang, rốt cuộc Tiểu Hoàng và Tư Đồ đã đến được đảo Thần Tiên ở phương Bắc. Băng qua một vùng biển rộng, họ đặt chân lên đảo. Chẳng mấy chốc Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã hiểu vì sao hòn đảo này gọi là đảo Thần Tiên, vì nơi này hẳn chỉ có thần tiên mới có thế cư trú. Hòn đảo không to lắm, khắp nơi trên đảo đâu đâu cũng thấy hoa thơm chim hót, kỳ hoa dị thảo,và cả vạt rừng đào phủ kín cả hòn đảo…

Ngay đến gió cũng dạt dào hương hoa. Tiểu Hoàng và Tư Đồ vừa mới lên đảo đã thấy Ân Tịch Ly và Viên Liệt tươi cười ra đón. Tiểu Hoàng và Ân Tịch Ly đến đứng cùng nhau, Tư Đồ và Viên Liệt ở một bên sờ sờ cằm, ấy chà, hai cha con này giống in hệt nhau đó nha. Trên đảo này cũng không có nhiều trò vui tiêu kiển, nhưng mà thư phòng to ơi là to kia đã hấp dẫn được Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng bước vào trong chọn sách mà đọc, mãi chẳng chịu ra. Tư Đồ lấy một tờ giấy ngồi bên cạnh ghi chép lại tên sách, chuẩn bị khi về nhà rồi sẽ mua lại đầy đủ cho Tiểu Hoàng. Hai người ở chơi trên đảo thêm mười ngày nữa, Viên Liệt và Tư Đồ thì luận bàn võ nghệ, Tiểu Hoàng và Ân Tịch Ly thì đọc sách uống rượu. Thường thì cả bốn sẽ chè chén say sưa đến quá nửa đêm mới thôi. Hằng ngày Tư Đồ đều nói chuyện phiếm với Tiểu Hoàng trong phòng. Thế rồi bất ngờ Tư Đồ bảo hôm nay thấy ở mé xa xa sau núi có một thác nước rất to, bảo ngày mai muốn dắt Tiểu Hoàng đến đó xem.

"Có thể đi ra sau núi à?" – Tiểu Hoàng hỏi.

Tư Đồ nháy mắt mấy cái – "Sao lại không chớ?"

"Ừa, nhưng chi bằng đi hỏi phụ thân trước." – Tiểu Hoàng bảo – "Đừng đi những nơi không nên đi." Tư Đồ gật đầu, tự nhủ trong lòng là dù sao nơi này cũng là nơi của người ta, vạn nhất có chỗ nào cấm địa thì xông vào cũng chẳng hay ho chút nào.

Vì vậy hai người đi đến phòng của Ân Tịch Ly, chuẩn bị hỏi thăm. Mới vừa qua khỏi cửa viện, Tư Đồ đã kéo Tiểu Hoàng lại không cho đi nữa.

"Sao…" – Tiểu Hoàng nói còn chưa dứt lời đã bị Tư Đồ nhẹ nhàng bịt miệng lại, ý bảo y không được nói nữa.Tiểu Hoàng khẩn trương nhìn Tư Đồ, tự hỏi không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ? Tư Đồ chỉ đưa tay ôm khẽ lấy Tiểu Hoàng rồi mang y trèo lên tường viện, để y nhìn vào trong sân của Ân Tịch Ly.

Lúc này đây Tiểu Hoàng chợt nghe thấy những âm thanh thở dốc, lòng nghĩ có điều gì lạ lùng, rồi theo hướng ngón tay của Tư Đồ chỉ mà nhìn sang thì thoáng cái mặt mũi Tiểu Hoàng đỏ hừng hực lên. Y thấy

bên dưới một tán cây kia, Ân Tịch Ly dựa vào thân cây, phía sau là Viên Liệt, hai người bọn họ đang làm việc kia…

Tuy từ lâu y đã biết mối quan hệ giữa Viên Liệt và Ân Tịch Ly, nhưng để cho Tiểu Hoàng tận mắt trông thấy thì mặt mũi y vẫn đỏ lên tới mang tai. Dù sao người mình thấy cũng là phụ thân mình nha. Tiểu Hoàng quay đầu lại nhìn Tư Đồ, chỉ thấy mặt mũi hắn cũng đỏ bừng bèn túm lấy tay áo hắn giật giật, bảo đi thôi mà, đừng ở chỗ này nhìn chẳng hay ho chút nào cả. Tư Đồ nhanh nhảu ôm Tiểu Hoàng nhảy xuống sân, quay về viện của mình.

"Cũng còn may chưa bị phát hiện." – Tiểu Hoàng thì thào – "Chẳng thế thì xấu hổ chết mất… A." – Tiểu Hoàng nói còn chưa ra đầu ra đuôi đã bị Tư Đồ ép ngay vào một thân cây to trong vườn.

"Huynh … làm gì vậy hả?" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ ép lên thân cây, rồi cảm nhận rõ mồn một nơi nào đó kia của Tư Đồ chẳng biết bao thuở đã vừa nóng vừa căng lên, dán sát vào mình rồi nhẹ nhàng cựa quậy.

"Huynh…" – Tiểu Hoàng vừa thẹn thùng vừa xấu hổ, rồi buột miệng hỏi – "Sao huynh lại?"

"Lúc này… thấy bộ dạng của Ân Tịch Ly, chả biết vì sao ta nghĩ ngay tới ngươi." – Tư Đồ phát hỏa lên phừng phực – "Cảm giác cứ như thấy ngươi bị người khác làm chuyện đó vậy, khó chịu cực kỳ ấy." Mặt Tiểu Hoàng đỏ gay, y tự nhủ chả lẽ lúc mình và Tư Đồ làm chuyện này, biểu cảm trên mặt cũng như phụ thân vừa nãy hay sao?

"Tiên Tiên, để cho ta làm nha." – Tư Đồ cứ hết dụi vào Tiểu Hoàng lại hôn tới hôn lui. Tiểu Hoàng lúng túng bảo,

"Vào nhà đi đã mà."

"Ta muốn làm ngay ở đây cơ." – Tư Đồ ha hả cười hôn lên sau gáy Tiểu Hoàng – "Ngươi không cảm thấy như vậy kích thích hay sao?"

Tiểu Hoàng không dễ chịu chút nào, thế nhưng Tư Đồ đã bắt đầu sờ soạng loạn cào cào lên. – "Tiên Tiên ngoan nào, mở chân ra một chút." Tiểu Hoàng lập tức xấu hổ đỏ bừng lên, quay đầu lại trừng mắt với Tư Đồ một cái thật hung tợn.

Ấy thế mà Tư Đồ vẫn hí hửng cười khì bảo – "Tiên Tiên, ngươi đang hối thúc ta nhanh lên một chút có phải không? Đừng nóng, đừng nóng, ta tới ngay đây."

"Không phải đâu mà." – Tiểu Hoàng sốt ruột, nhưng Tư Đồ đã chậm rãi vén vạt áo y lên.

Làm việc này với Tư Đồ cũng chẳng phải là ngày một ngày hai với y nữa, thật ra Tiểu Hoàng đã chẳng còn có thể chống cự, thế nhưng cứ nghĩ đến cảnh phụ thân mình lúc nãy bị Viên Liệt ép vào thân cây, Tiểu Hoàng lại cứng người chẳng nói được thành lời.

"Nha!" – Tiểu Hoàng sợ hãi, vì Tư Đồ gấp rút không còn nhẫn nại được đã vào trong, hơn nữa cũng vì bản thân mình vừa nhìn thấy thứ lẽ ra không nên thấy nên càng có cảm giác hơn.

"Hửm?" – Tư Đồ kề vào tai Tiểu Hoàng hỏi – "Chẳng phải đã nói là Tiên Tiên rất sắc đó à, ta còn chưa làm thì đã có cảm giác rồi."

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng bị Tư Đồ ép vào thân cây cũng không còn đường nào chống cự, nhưng ngẫm nghĩ thì vẫn không phục đấy thôi. Thế là y bèn cắn vào cánh tay Tư Đồ đang chống lên thân cây.

Tư Đồ chỉ cười cười mà rằng – "Ta biết rồi mà, chả phải đã nói ngươi đừng có hối sao."

"Ai hối huynh… Nha…" Đêm hôm đó, Tiểu Hoàng ở mãi trong sân, dựa vào một thân cây rồi bị Tư Đồ ăn sạch sành sanh. … Hai người ở chơi trên đảo Thần Tiên mãi đến khi hoa đào tàn hết cả rồi mới chào tạm biệt Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt để ra đi.

Ân Tịch Ly bảo Tiểu Hoàng lúc nào nhớ phụ thân thì quay lại đều được cả. Tiểu Hoàng cũng bảo bất cứ khi nào Ân Tịch Ly và Viên Liệt nhớ mình cũng đến Hắc Vân Bảo chơi. Trên hành trình trở về, Tư Đồ đổi sang một cỗ xe ngựa rất to, trên đường đi ngang qua một trấn *** nọ, thì dùng cỗ xe to kia để chất số sách mà hắn mua lần lượt dọc đường. Khi họ quay trở lại Thục Trung, cỗ xe đã ních đầy những sách.

Tiểu Hoàng dựa vào núi sách, ôm một chú nai con mà trước khi đi Ân Tịch Ly cho y. Chú nai này sinh ra trên đảo Thần Tiên, và là nai đực, thế là đã có thể cùng với con nai cái nhỏ của Tiểu Hoàng làm thành một cặp, rồi sau này có thể sinh ra rất là nhiều nai con.

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng ôm nai con vào lòng rồi nhỏ nhẹ mỉm cười thì hỏi y – "Cười gì mà vui vẻ thế hử?"

Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ một cái rồi dựa vào lòng hắn thủ thỉ – "Tư Đồ, như thế này thật tốt nha."

215. Chương 108

Phiên ngoại 4 | Tường thuật phỏng vấn với Hắc Vân Bảo

– Hắc Vân Bảo thải phóng kỷ thực –

Thế là chuyện của mọi người ở Hắc Vân Bảo đã trôi qua được ba năm rồi, nhất định là phải có những thay đổi lớn rồi há. Gần đây thì Nhã Nhã có xuyên được vào trong truyện, sắm được ình một vai thế là khăn khói quả mướp đi tới đây phỏng vấn.

Trước hết tụi mình phải tới Hắc Vân Bảo cái đã. Ta nói là leo núi mệt muốn chết luôn mợi

~

Ở ngay cửa chính thì trước tiên chúng ta sẽ gặp phụ trách bảo vệ là bạn Phùng Ngộ Thủy đây.

"Chào bạn Phùng!"

Phùng Ngộ Thủy lườm ột cái – "Ê cô là ai?"

"Í đừng có rút đao ra, tui có giấy chấp thuận cho phỏng vấn của Tư Đồ đó, bạn xem đây là Tư Đồ tự viết tự ký luôn nè."

Phùng Ngộ Thủy giật lấy tờ giấy ngó qua một cái rồi gật đầu – "Vô đi"

"Vậy cho tui hỏi bạn mấy câu trước nha?"

Phùng Ngộ Thủy sờ sờ đầu rồi kêu – "Mấy cây gì là mấy câu gì?"

"Ừa thì, trong mắt bạn thì Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở Hắc Vân Bảo ra sao nhỉ?"

Phùng Ngộ Thủy hấp háy mắt mấy cái – "Là người tốt."

"Chỉ vậy thôi á? Cụ thể xíu đi?

Tiểu Phùng ngước mặt lên ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ rồi thật thà nói – "Người tốt."

…"Thôi tụi mình vào trong Hắc Vân Bảo phỏng vấn đi ha."

So với trí tưởng tượng của chúng ta thì Hắc Vân Bảo sáng sủa hơn một xíu, dù nó là sơn trại nhưng tường trắng ngói đen đàng hoàng tử tế, phòng ốc thì mới toanh đẹp lắm đó.

Cô Nhã bước trên con đường ăn xuyên qua đỉnh núi um tùm cây cối, vậy là hôm nay đã có dịp nhìn thấy tận mắt đỉnh núi dành cho tiên nhân ở rồi ha. Cổ lại nghĩ tới cháu Tiểu Hoàng trắng trẻo tròn tròn… ối mèn ơi đi nhanh lên cái coi.

"Gì đấy!" – Từ phía trước bỗng đâu dưng lại có một toán nhân mã kéo tới, người dẫn đầu là một người đàn ông tuổi trung niên coi bộ rất lẫm liệt, nhìn mặt mũi thì cũng thật thà chất phác, tướng tá lại cao ráo khôi ngô, ấy chà, không phải Lô Ngự Phong phó bang chủ thì còn ai?

Nhào vô chĩa micrô ngay!

"Xin chào Lô phó bang chủ!"

Lô Ngự Phong cười một cái thân quen – "Chào cô."

"Chèng ơi hiền lành quá xá luôn. Cho tui hỏi chú đang đi tuần hở?"

"Phải đó." – Lô Ngự Phong gật gù gọi đám người phía sau đi trước đi, đừng trễ nãi công việc.

"Oa, phó bang chủ làm việc thật nghiêm túc nha. Ừm, Lô phó bang chủ có thể nào cho chúng tui được biết là chú nghĩ gì về Tư Đồ và Tiểu Hoàng hay không."

"Ừm, tốt." – Lô Ngự Phong gật đầu, xong lấy từ trong lòng ra một bức vẽ nho nhỏ, trên đó có vẽ một tiểu cô nương bụ bẫm đáng yêu – "Em bé này là Lô Hân con gái của tui đó, nhũ danh cháu là Hân Hân, dễ thương phải không? Bé năm nay đã hai tuổi rưỡi rồi. Các người nhìn xem có phải rất đáng yêu không hả?"

"Dạ… đáng yêu lắm ạ." – Có bạn nào đó liều mạng gật đầu – "À, Lô bang chủ, mình nói tí xíu về Tư Đồ và Tiểu Hoàng đi ha."

"Ừ thì đấy nó không phải chỉ có đáng yêu thôi đâu mà bi bô nghe cũng cưng lắm đó, nó còn biết hát nữa." – Lô phó bang chủ vẫn miên man khoe con gái – "Mấy người nhìn bé đi, sau này bé lớn rồi sẽ trở thành một mỹ nữ y như mẹ bé cho xem, chà … chẳng biết có ai may mắn như tui không cơ chứ? Vừa cưới được một người vợ đẹp vừa sinh được cô con gái dễ thương hết biết như vầy."

"Ừm, Lô đại tẩu thật sự là một người phụ nữ tốt hiếm có khó tìm a." –Cô Nhã gật đầu thêm cái nữa – "Vậy Tư Đồ với Tiểu Hoàng đâu ạ?"

"Hân Hân cũng thông minh lắm đó!" Lô bang chủ tiếp tục thao thao bất tuyệt, ấy là đã cắt xén hết một mớ to bự rồi đó.

Nhân trước khi bị Lô bang chủ làm cho chóng mặt hoa mắt nhức đầu, đã có bạn nào đó sáng suốt te te chuồn đi mất tiêu, tiếp tục hướng về phía trên núi.

"Á!" – Bạn đấy hoảng vía nhìn thấy phía trước có một bạn giai trẻ áo đen đi tới. Bạn giai này vóc người mảnh dẻ, mặt mũi thanh tú vừa trong sáng vừa lạnh lùng.

"Í, Tương Thanh kìa!" – Cô Nhã hô lên xong chạy ào tới. Nhìn gần như vầy càng thấy Tương Thanh thanh tao lạnh lùng hơn nữa nha

Tương Thanh quay lại nhìn ai kia, không buồn mở miệng.

"Thanh ơi, anh thật là tao nhã nha!" – Cô Nhã xông tới làm quen nhưng bị ném ột ánh mắt rất chi lạnh lùng… làm cổ hơi bị hãi…

"Ừm rồi, Thanh à không phải anh đã đi vân du giang hồ rồi sao? Sao anh còn về Hắc Vân Bảo?" – Cổ hào hứng hỏi.

Tương Thanh nhìn cổ một cái rồi điềm nhiên trả lời – "Thỉnh thoảng tôi sẽ quay về thăm bang chủ và mọi người."

"À!" –Cô Nhã phấn khích hỏi tiếp – "Vậy … còn chuyện của anh với Ngao Thịnh đến đâu rồi ạ?"

Cô kia vừa hỏi xong tiếng lòng của mình thì đằng xa chợt nghe thấy một tiếng thét to kinh hoàng.

Tương Thanh hơi cau mày quay người đi mất.

"Á!" – Cô Nhã dí theo – "Thanh đừng đi mà!" – Dưng người thì đã đi một nước rồi.

"Giời ôi…" – Ai kia tiu nghỉu quay mặt đi rồi bất đắc dĩ tiếp tục lên núi. Mới đi đôi ba bước thì đã ngửi thấy mùi thuốc bảng lảng.

"Thuốc?!" – Cô nhã hết sức kích động chạy lẹ về phía trước thì quả nhiên thấy cách đó chả bao xa, ngay phía trước cái hầm lò kia có một người đang đứng đó. Bạn giai này mặc trường sam màu trắng tinh, từ phía xa nhìn đã thấy gầy gầy gò gò, mái tóc dài đang buông lơi theo làn gió

"A! Mộc Lăng kìa!"

Mộc Lăng ngoảnh lại nhìn một phát, chạm trán ngay ai kia, xong bốn mắt trừng nhau.

Oa… mắt cô Nhã hoa lên, Mộc Mộc thanh thanh tú tú dễ thương quá chừng luôn, ơ nhưng mà đôi mắt phượng đẹp toẹt vời kia vì sao nhìn chằm chằm vào cổ mà lóe lên một ánh trùm sò là sao cà.

"Cô là ai hả?" – Mộc Mộc nghiêng người gặn hỏi.

"Tui tới đây phỏng vấn nha." – Cô Nhã mắt chớp chớp tim hồng phấp phới, nhìn Mộc Mộc từ trên xuống dưới chả bỏ chỗ nào, giời ơi đẹp quá xá luôn mà, nhìn cái eo nhỏ kia kìa, nhìn đôi môi mỏng mảnh kia kìa, rồi lại đôi vai gầy thon nữa kìa.

"Phỏng vấn?" – Mộc Mộc nhìn cổ từ trên xuống dưới từ trái qua phải rồi cười khì – "Cô cũng mệt mỏi rồi hả? Có muốn uống miếng nước không?"

"Được đó nha ~" – Ai kia sung sướng nhận lấy nước rồi uống ừng ực xuống cổ họng…. Á … cổ họng nóng ran lên rồi, á! Giọng cũng cứng đờ luôn rồi… hết nói được gì luôn! Cô Nhã ráng sức há hốc mồm ra nhưng không thể nói được tiếng nào.

T – T Giờ phải làm sao…

"Ừ." – Mộc Mộc sờ cằm lẩm bẩm – "Dược liệu làm cô tịt ngòi luôn ấy mà." Nói rồi bạn ấy lấy ra một mẩu lá cây chĩa vào cô kia, bảo "Ăn vào!"

Mặt mày cổ ra vẻ van xin còn lòng thì suy nghĩ, không ăn có được không?

Mộc Mộc nheo mắt lại chồm qua – "Không ăn thì cả đời này nín luôn đi nha."

Ai kia không còn cách nào khác đành phải cầm lấy rồi ăn sống cái lá kia… Một hồi sau, "Ha, tui nói lại được rồi!"

"Ùng ục ọc ọc", đau bụng quá đi! Ai kia đành phải ôm bụng chạy đi nhà xí.

Mộc Mộc vẫn sờ sờ cằm – "À thì… trong thuốc giải còn có dược liệu làm cho tiêu chảy đấy mà, thôi cũng được, tìm thấy người thử thuốc dùm cho tui rồi, ờm." – Sau đó bạn ta quay đi một mạch vào trong phòng thuốc tiếp tục bào bào chế chế.

Nửa canh giờ sau, cô Nhã thân tàn ma dại lê lết ra ngoài, tiếp tục bò lên trên núi. Vì Hoàng Hoàng khả ái, ba sông cũng lội mà bảy đèo cũng leo!

Mãi sau nửa canh giờ rất chi gian khó, cuối cùng cổ cũng bò lên tới đỉnh núi, thấy một chú nai con đang nhởn nhơ chạy tới chạy lui trong vườn.

"Nai con kìa!" – Cô Nhã bước tới ngắm nghía, dễ thương quá chừng luôn, nhìn cũng thông minh nữa, nhìn là thấy hơn hẳn con mèo ú suốt ngày chỉ biết ăn biết ngủ rồi mè nheo của ai đó, quả nhiên nuôi thú cưng phải nuôi con nào thông minh một chút

~

Than vãn một hồi xong, cô ta lòng vòng rảo quanh sân – " Ơ, Hoàng Hoàng đâu rồi?"

Lúc này có một thiếu phụ xinh đẹp tuyệt trần ôm một cô bé con tròn trĩnh cầm hai củ cà rốt tới – "Này, cô là ai?" – Người thiếu phụ kia không hiểu mà hỏi.

"Á … Vân Tứ Nương?" – Cô Nhã hấp háy mắt – "Tỷ tỷ xinh đẹp a."

"Cô đến tìm bang chủ và Tiểu Hoàng sao?"

"Dạ… để em phỏng vấn…"

"Ai nha, bang chủ với Tiểu Hoàng đi về quê thăm nhà rồi!"

= há mỏ = Té ra là vậy, thảo nào tên Tư Đồ kia đồng ý cho tui tới phỏng vấn, cái đồ bại hoại kia. Cô Nhã trong cơn bi phẫn nhanh chân chạy hộc tốc về phía chân núi – "Tui không buông tha ấy người dễ dàng như vậy được! Hoàng Hoàng xinh đẹp dễ thương của tui a! Tui tới đâyyyyyy!"

Chạy xuống núi xong, cô ta lại tiếp tục chạy mải miết tới đảo Thần Tiên để phỏng vấn Tư Đồ với Hoàng Hoàng, cũng tiện đường đến ngắm nhìn Ân đại mỹ nhân với Viên Liệt đại soái ca một phát.

Đường tới thần Tiên Đảo loáng cái đã vượt qua, kệ, cô Nhã có thể mở cửa xuyên qua bất kỳ lúc nào.

Nháy mắt sau đã tới đảo Thần Tiên hoa hoa lệ lệ, thiệt là muốn thấy tận mắt hiện trường của cảnh số 8 ghê nơi! – Ai kia gục gặc cười khì.

Mới đi vào đảo Thần Tiên hai ba bước thì đã …. "Ai nha!" – đã có bạn đâm sầm vào đâu đó.

Ngước lên nhìn thì … oa, thần tiên kìa! Là một hắc y nhân đứng ở một bên lạnh lùng nhìn cô Nhã. Oa, thật là một người phong độ ngời ngời, lạnh lùng nghiêm nghị nha.

"Cô là ai?" – Viên Liệt lạnh lùng hỏi.

"Á… tui tới đây để phỏng vấn Hoàng Hoàng và Tư Đồ mà."

"Họ quay về rồi."

"Vậy tui có thể sẵn tiện tới đây rồi thì phỏng vấn Ân Tịch Ly không?" – Mắt nổ trái tym ngay.

Viên Liệt nheo nheo mắt lạnh lùng nhìn cô Nhã, thản nhiên kêu – "Nếu không muốn chết thì đi nhanh đi." – Đoạn, quay người đi một nước.

"Thiệt là sợ quá đi." – Cô Nhã vỗ vỗ lồng ngực… Rồi thì… đi đường nào tiếp theo đây?

Sau khi mất hết sức của chín con trâu hai con hổ, cô Nhã rốt cuộc cũng leo lên được thuyền, rời khỏi đảo Thần Tiên quay trở về, lầm bầm trong bụng – "Chời ơi… tui biết tìm Hoàng Hoàng khả ái của tui ở nơi đâu a."

Tiếp tục đi về phía trước, thấy có một đội nhân mã. Gì? Có người mắt sáng rỡ lên, thiếu niên sáng ngời kia là ai a?

Tiến tới vài bước nhìn kỹ – "Chà, phục sức đẹp đẽ quý giá quá nha!"

"Ngao Thịnh!" – Cô Nhã nhảy cẫng lên chạy tới – "Không phải cậu làm hoàng đế rồi sao, sao lại ở đây hả?"

Ngao Thịnh, lúc này đã khôn lớn lạnh lùng lườm cho cổ một cái, quay qua bảo thủ hạ – "Chém cho ta!"

"Á…" – Cô Nhã nhanh chân nấp sau gốc cây – "Gượm đã, có phải không tìm được Thanh phải không? Tui biết ảnh ở đâu nha!"

Ngao Thịnh khoát tay cản bọn thủ hạ phía sau lại, hỏi – "Thanh ở nơi nào?"Cô Nhã đã thoát khỏi cảnh hiểm nguy, ngoái đầu lại gọi – "Ảnh ở nơi xa xôi mút chỉ không ai biết đâu!" – Đoạn, nhanh chân chuồn mất.

Chui ra được khỏi miệng cọp rồi, cô Nhã bèn vỗ vỗ ngực – "Sao Ngao Thịnh lại trở nên đáng sợ thế này cơ chứ, thật đúng là hoàng đế rồi mà." – Cổ lại tiếp tục đi, gặp một cỗ xe ngựa bèn nhanh tay cản lại – "Này, cho tui đi nhờ xe với nhé?"

Rèm xe mở ra, một người nhô đầu ra ngoài. Chèn ơi, đại soái ca!

"Tiếu Lạc Vũ?" – Cô Nhã lại tiếp tục mắt rưng rưng – "Cho tui phỏng vấn anh một chút xíu đi nha?

Tiếu Lạc Vũ vui vẻ gật đầu – "Được thôi."

"Oa, thật là thân tình quá. Vậy, xin cho tui hỏi, thân phận của anh là gì?"

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười – "Ta là trại chủ của Thất Tinh Thủy trại."

=.= Ta nói hỏi cũng như không – "Vậy, xin đổi chủ đề khác, anh có thể chia sẻ vai trò của anh trong kiếp nạn ba năm của Hoàng Hoàng được không?"

Tiếu Lạc Vũ cười cười – "À… trợ giúp."

"Nhưng tui lại thấy anh lại tỏa tựa như gián điệp…"

Tiếu Lạc Vũ gật đầu – "Cũng có thể nói như vậy."

"Vậy xin hỏi anh thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng là người như thế nào?"

Tiếu Lạc Vũ nghĩ ngợi một hồi rồi nói – "Tư Đồ là rất đẹp trai, tiểu Hoàng là bán tiên."

=.= nói cũng như không – "Vậy, tiện thể tui muốn hỏi rằng, sau này Văn Xương Minh theo ai?"

"Không nói cô biết" – Tiếu Lạc Vũ mỉm cười lạnh lùng.

Cô Nhã sợ hãi run lên một cái, nhanh chân đào tẩu.

Lại đi thêm một quãng nữa, cô Nhã đã mệt rã rời bèn ngồi xuống ven đường. Lúc này, một cỗ xe ngựa lộc cà lộc cộc chạy tới. Cô Nhã chịu đả kích trận rồi đã không muốn đón xe nữa, đang chuẩn bị mở đại một cánh cửa để xuyên về, thì đột ngột thấy một quyển sách từ trên xe rơi xuống.

"Nha" – Chợt nghe thấy một tiếng nói mềm mại đáng yêu vang ra từ trong xe.

Cô Nhã quay đầu lại, trước mắt sáng ngời, thấy một gã áo đen bước xuống xe, nhặt sách lên.

"A! Tư Đồ!" – Cô Nhã phóng ngay tới gần – "Cuối cùng cũng để tui bắt được anh."

Tư Đồ cúi xuống nhìn một cái – "Cái cuống hành nào vậy?"

=.= "Đừng có tuyệt tình vậy chứ, dù sao tui đây cũng là má ruột của anh đó, chọc tui giận lên đi, tui không cho anh ăn đậu hũ luôn." – Cổ ngước nhìn lên – "Oa… Tư Đồ trông cứ như con lai ấy nhỉ, mặt mũi đầy góc cạnh, nhưng mà giờ thì anh ta đang nheo nheo mắt nhìn mình như đang tính toán, khóe miệng thì vẽ lên một cái cười xấu xa, phải chú ý mới được.

"À thì… có thể phỏng vấn anh và Tiểu Hoàng được không?" – Cô Nhã phóng mắt mong ngóng vào trong xe.

Tư Đồ suy nghĩ một lát rồi thấp giọng bảo – "Phỏng vấn cũng được, không thành vấn đề, có điều cô phải giúp ta một việc."

"Việc gì?" – Cô Nhã hỏi.

"Ta cho cô phỏng vấn Tiên Tiên nhà ta, có điều cô phải cho ta được làm vài lần." – Tư Đồ xáp lại gần, miệng mồm đầy tính toán.

"Không thành vấn đề!" – Cô Nhã lập tức gật đầu

Tư Đồ mãn nguyện ngước nhìn trở lên, từ từ mở rèm xe ra nói với người đang ở bên trong – "Tiên Tiên, ra ngoài này một chút đi."

"Ừa." – Nghe theo lời Tư Đồ, một người dáng vóc thanh mảnh ôm một chú nai con, mặc một bộ trường sam đen tuyền tinh xảo bước xuống khỏi cỗ xem, đưa hai mắt to tròn tò mò nhìn ai kia.

=O= Còn cô Nhã thì máu cũng sắp dồn lên tới não rồi, chèn đét ơi iu quá đi cưng quá đi thôi~!

"Hoàng Hoàng à!" – Cô Nhã định bụng nhào qua ôm một cái liền bị Tư Đồ đẩy cái một ra ngoài – "Cô được nhìn, muốn hỏi gì thì hỏi đi, dám xông lên đụng chạm rờ mó ta làm thịt cô."

"Đồ trùm sò." – Cô Nhã bĩu môi, quay sang ngắm nghía Tiểu Hoàng xong lau nước miếng, dễ cưng quá luôn, nho nhỏ mềm mềm, trắng nõn luôn nha.

"Ừm, chào cô." – Tiểu Hoàng lễ phép nhìn ai kia, ôm chặt lấy nai con trong vòng tay chờ cô Nhã đặt câu hỏi.

"Vậy tui có thể hỏi mấy câu được không?" – ai kia mở miệng hỏi

"Ừm, được." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Cô cứ hỏi đi"

"He he" – ai kia cười khì, hỏi – "Hoàng Hoàng, trong mắt cậu thì Tư Đồ là người như thế nào?

Tiểu Hoàng giật mình một chút, quay sang nhìn Tư Đồ, rồi mặt đỏ hồng hồng đáp – "Ừm, Tư Đồ rất tốt."

"Á…" – có kẻ rít phải hơi khí lạnh, dễ yêu đến rụng rời luôn nha.

"Vậy, trong mắt của Tư Đồ bang chủ đây thì Tiểu Hoàng như thế nào?" – Quay sang hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ nhíu mày một cái, nói ra tự nhiên như không – "Dĩ nhiên là rất tốt, muốn tốt bao nhiêu là có bấy nhiêu."

"Thế, xin cho hỏi hai người đã làm qua số 8 chưa?" – Có ai đó gian tà xoa xoa tay cười hỏi.

"Tất nhiên là có" – Tư Đồ đắc ý dạt dào nói – " Mà còn thường xuyên nữa" – Lời còn chưa dứt đã bị Tiểu Hoàng níu tay áo, mặt đỏ hồng lườm ột phát. Tư Đồ tức khắc ngoan ngoãn ngậm miệng không nói, mà lòng thì sung sướng cực kỳ.

"Vậy, cậu có thích H không?" – Ai kia quay mặt lại hỏi Hoàng Hoàng.

Tiểu Hoàng đỏ mặt tới nỗi đầu sắp bốc thành hơi, lí nhí bảo – "...Nếu là với Tư Đồ thì thích"

"Cưng ơi!" – Tư Đồ ôm chầm lấy Tiểu Hoàng hôn hít – "Ta cũng vậy, chỉ cần thấy ngươi là nghĩ H ngay!"

"Không phải là ý này mà!" – Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn Tư Đồ, quay sang nhìn cô Nhã – "Cô còn muốn hỏi thêm gì không?"

Ai kia suy nghĩ một lúc, nói – "Như vậy, Tiểu Hoàng Hoàng cậu có muốn phản công hay không?"

Mặt Tư Đồ sa sầm xuống, chỉ thấy hai mắt Tiểu Hoàng lóe sáng lên hỏi lại – "Phản công?"

"Được rồi, đi thôi!" – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng chui tọt vào trong xe cái một, sau đó mở toạc một cánh cửa trên mặt đất rồi đạp ai kia cái bẹp văng vào trong cửa – "Đi mau! Đừng quên cô đã đồng ý viết mục H rồi à nha!" – Nói đoạn, đánh xe bỏ đi mất hút.

Còn ai kia, trong lúc đang xuyên qua thời không, gầm gào mắng mỏ – "Anh giỏi nhỉ, Tư Đồ, được, dám đá má ruột anh à, má đây viết phản công cho anh biết mặt

"

216. Chương 108: Phiên Ngoại 4 Tường Thuật Phỏng Vấn Với Hắc Vân Bảo

– Hắc Vân Bảo thải phóng kỷ thực –

Thế là chuyện của mọi người ở Hắc Vân Bảo đã trôi qua được ba năm rồi, nhất định là phải có những thay đổi lớn rồi há. Gần đây thì Nhã Nhã có xuyên được vào trong truyện, sắm được cho mình một vai thế là khăn khói quả mướp đi tới đây phỏng vấn.

Trước hết tụi mình phải tới Hắc Vân Bảo cái đã. Ta nói là leo núi mệt muốn chết luôn mợi ~ Ở ngay cửa chính thì trước tiên chúng ta sẽ gặp phụ trách bảo vệ là bạn Phùng Ngộ Thủy đây."Chào bạn Phùng!"

Phùng Ngộ Thủy lườm cho một cái – "Ê cô là ai?"

"Í đừng có rút đao ra, tui có giấy chấp thuận cho phỏng vấn của Tư Đồ đó, bạn xem đây là Tư Đồ tự viết tự ký luôn nè."

Phùng Ngộ Thủy giật lấy tờ giấy ngó qua một cái rồi gật đầu – "Vô đi"

"Vậy cho tui hỏi bạn mấy câu trước nha?" Phùng Ngộ Thủy sờ sờ đầu rồi kêu – "Mấy cây gì là mấy câu gì?"

"Ừa thì, trong mắt bạn thì Tư Đồ và Tiểu Hoàng ở Hắc Vân Bảo ra sao nhỉ?"

Phùng Ngộ Thủy hấp háy mắt mấy cái – "Là người tốt."

"Chỉ vậy thôi á? Cụ thể xíu đi?" Tiểu Phùng ngước mặt lên ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ rồi thật thà nói – "Người tốt." ..

"Thôi tụi mình vào trong Hắc Vân Bảo phỏng vấn đi ha." So với trí tưởng tượng của chúng ta thì Hắc Vân Bảo sáng sủa hơn một xíu, dù nó là sơn trại nhưng tường trắng ngói đen đàng hoàng tử tế, phòng ốc thì mới toanh đẹp lắm đó.

Cô Nhã bước trên con đường ăn xuyên qua đỉnh núi um tùm cây cối, vậy là hôm nay đã có dịp nhìn thấy tận mắt đỉnh núi dành cho tiên nhân ở rồi ha. Cổ lại nghĩ tới cháu Tiểu Hoàng trắng trẻo tròn tròn… ối mèn ơi đi nhanh lên cái coi.

"Gì đấy!" – Từ phía trước bỗng đâu dưng lại có một toán nhân mã kéo tới, người dẫn đầu là một người đàn ông tuổi trung niên coi bộ rất lẫm liệt, nhìn mặt mũi thì cũng thật thà chất phác, tướng tá lại cao ráo khôi ngô, ấy chà, không phải Lô Ngự Phong phó bang chủ thì còn ai? Nhào vô chĩa micrô ngay!

"Xin chào Lô phó bang chủ!" Lô Ngự Phong cười một cái thân quen – "Chào cô."

"Chèng ơi hiền lành quá xá luôn. Cho tui hỏi chú đang đi tuần hở?"

"Phải đó." – Lô Ngự Phong gật gù gọi đám người phía sau đi trước đi, đừng trễ nãi công việc.

"Oa, phó bang chủ làm việc thật nghiêm túc nha. Ừm, Lô phó bang chủ có thể nào cho chúng tui được biết là chú nghĩ gì về Tư Đồ và Tiểu Hoàng hay không."

"Ừm, tốt." – Lô Ngự Phong gật đầu, xong lấy từ trong lòng ra một bức vẽ nho nhỏ, trên đó có vẽ một tiểu cô nương bụ bẫm đáng yêu –"Em bé này là Lô Hân con gái của tui đó, nhũ danh cháu là Hân Hân, dễ thương phải không? Bé năm nay đã hai tuổi rưỡi rồi. Các người nhìn xem có phải rất đáng yêu không hả?"

"Dạ… đáng yêu lắm ạ." – Có bạn nào đó liều mạng gật đầu –"À, Lô bang chủ, mình nói tí xíu về Tư Đồ và Tiểu Hoàng đi ha."

"Ừ thì đấy nó không phải chỉ có đáng yêu thôi đâu mà bi bô nghe cũng cưng lắm đó, nó còn biết hát nữa." – Lô phó bang chủ vẫn miên man khoe con gái –"Mấy người nhìn bé đi, sau này bé lớn rồi sẽ trở thành một mỹ nữ y như mẹ bé cho xem, chà … chẳng biết có ai may mắn như tui không cơ chứ? Vừa cưới được một người vợ đẹp vừa sinh được cô con gái dễ thương hết biết như vầy."

"Ừm, Lô đại tẩu thật sự là một người phụ nữ tốt hiếm có khó tìm a." –Cô Nhã gật đầu thêm cái nữa – "Vậy Tư Đồ với Tiểu Hoàng đâu ạ?"

"Hân Hân cũng thông minh lắm đó!" Lô bang chủ tiếp tục thao thao bất tuyệt, ấy là đã cắt xén hết một mớ to bự rồi đó.

Nhân trước khi bị Lô bang chủ làm cho chóng mặt hoa mắt nhức đầu, đã có bạn nào đó sáng suốt te te chuồn đi mất tiêu, tiếp tục hướng về phía trên núi.

"Á!" – Bạn đấy hoảng vía nhìn thấy phía trước có một bạn giai trẻ áo đen đi tới.

Bạn giai này vóc người mảnh dẻ, mặt mũi thanh tú vừa trong sáng vừa lạnh lùng.

"Í, Tương Thanh kìa!" – Cô Nhã hô lên xong chạy ào tới.

Nhìn gần như vầy càng thấy Tương Thanh thanh tao lạnh lùng hơn nữa nha

Tương Thanh quay lại nhìn ai kia, không buồn mở miệng.

"Thanh ơi, anh thật là tao nhã nha!" –Cô Nhã xông tới làm quen nhưng bị ném cho một ánh mắt rất chi lạnh lùng… làm cổ hơi bị hãi…

"Ừm rồi, Thanh à không phải anh đã đi vân du giang hồ rồi sao? Sao anh còn về Hắc Vân Bảo?" – Cổ hào hứng hỏi. Tương Thanh nhìn cổ một cái rồi điềm nhiên trả lời – "Thỉnh thoảng tôi sẽ quay về thăm bang chủ và mọi người."

"À!" –Cô Nhã phấn khích hỏi tiếp – "Vậy … còn chuyện của anh với Ngao Thịnh đến đâu rồi ạ?" Cô kia vừa hỏi xong tiếng lòng của mình thì đằng xa chợt nghe thấy một tiếng thét to kinh hoàng. Tương Thanh hơi cau mày quay người đi mất. "Á!" – Cô Nhã dí theo –"Thanh đừng đi mà!" – Dưng người thì đã đi một nước rồi.

"Giời ôi…" – Ai kia tiu nghỉu quay mặt đi rồi bất đắc dĩ tiếp tục lên núi. Mới đi đôi ba bước thì đã ngửi thấy mùi thuốc bảng lảng.

"Thuốc?!" – Cô nhã hết sức kích động chạy lẹ về phía trước thì quả nhiên thấy cách đó chả bao xa, ngay phía trước cái hầm lò kia có một người đang đứng đó. Bạn giai này mặc trường sam màu trắng tinh, từ phía xa nhìn đã thấy gầy gầy gò gò, mái tóc dài đang buông lơi theo làn gió

"A! Mộc Lăng kìa!" Mộc Lăng ngoảnh lại nhìn một phát, chạm trán ngay ai kia, xong bốn mắt trừng nhau. Oa… mắt cô Nhã hoa lên, Mộc Mộc thanh thanh tú tú dễ thương quá chừng luôn, ơ nhưng mà đôi mắt phượng đẹp toẹt vời kia vì sao nhìn chằm chằm vào cổ mà lóe lên một ánh trùm sò là sao cà.

"Cô là ai hả?" – Mộc Mộc nghiêng người gặn hỏi.

"Tui tới đây phỏng vấn nha." – Cô Nhã mắt chớp chớp tim hồng phấp phới, nhìn Mộc Mộc từ trên xuống dưới chả bỏ chỗ nào, giời ơi đẹp quá xá luôn mà, nhìn cái eo nhỏ kia kìa, nhìn đôi môi mỏng mảnh kia kìa, rồi lại đôi vai gầy thon nữa kìa.

"Phỏng vấn?" – Mộc Mộc nhìn cổ từ trên xuống dưới từ trái qua phải rồi cười khì – "Cô cũng mệt mỏi rồi hả? Có muốn uống miếng nước không?"

"Được đó nha ~" – Ai kia sung sướng nhận lấy nước rồi uống ừng ực xuống cổ họng…. Á … cổ họng nóng ran lên rồi, á! Giọng cũng cứng đờ luôn rồi… hết nói được gì luôn! Cô Nhã ráng sức há hốc mồm ra nhưng không thể nói được tiếng nào. T – T Giờ phải làm sao…

"Ừ." – Mộc Mộc sờ cằm lẩm bẩm – "Dược liệu làm cô tịt ngòi luôn ấy mà." Nói rồi bạn ấy lấy ra một mẩu lá cây chĩa vào cô kia, bảo

"Ăn vào!" Mặt mày cổ ra vẻ van xin còn lòng thì suy nghĩ, không ăn có được không? Mộc Mộc nheo mắt lại chồm qua –

"Không ăn thì cả đời này nín luôn đi nha." Ai kia không còn cách nào khác đành phải cầm lấy rồi ăn sống cái lá kia… Một hồi sau, "Ha, tui nói lại được rồi!"

"Ùng ục ọc ọc", đau bụng quá đi! Ai kia đành phải ôm bụng chạy đi nhà xí.

Mộc Mộc vẫn sờ sờ cằm – "À thì… trong thuốc giải còn có dược liệu làm cho tiêu chảy đấy mà, thôi cũng được, tìm thấy người thử thuốc dùm cho tui rồi, ờm." – Sau đó bạn ta quay đi một mạch vào trong phòng thuốc tiếp tục bào bào chế chế.

Nửa canh giờ sau, cô Nhã thân tàn ma dại lê lết ra ngoài, tiếp tục bò lên trên núi. Vì Hoàng Hoàng khả ái, ba sông cũng lội mà bảy đèo cũng leo! Mãi sau nửa canh giờ rất chi gian khó, cuối cùng cổ cũng bò lên tới đỉnh núi, thấy một chú nai con đang nhởn nhơ chạy tới chạy lui trong vườn.

"Nai con kìa!" – Cô Nhã bước tới ngắm nghía, dễ thương quá chừng luôn, nhìn cũng thông minh nữa, nhìn là thấy hơn hẳn con mèo ú suốt ngày chỉ biết ăn biết ngủ rồi mè nheo của ai đó, quả nhiên nuôi thú cưng phải nuôi con nào thông minh một chút ~

Than vãn một hồi xong, cô ta lòng vòng rảo quanh sân – " Ơ, Hoàng Hoàng đâu rồi?"

Lúc này có một thiếu phụ xinh đẹp tuyệt trần ôm một cô bé con tròn trĩnh cầm hai củ cà rốt tới – "Này, cô là ai?" – Người thiếu phụ kia không hiểu mà hỏi.

"Á … Vân Tứ Nương?" – Cô Nhã hấp háy mắt – "Tỷ tỷ xinh đẹp a."

"Cô đến tìm bang chủ và Tiểu Hoàng sao?"

"Dạ… để em phỏng vấn…"

"Ai nha, bang chủ với Tiểu Hoàng đi về quê thăm nhà rồi!" = há mỏ = Té ra là vậy, thảo nào tên Tư Đồ kia đồng ý cho tui tới phỏng vấn, cái đồ bại hoại kia. Cô Nhã trong cơn bi phẫn nhanh chân chạy hộc tốc về phía chân núi –"Tui không buông tha cho mấy người dễ dàng như vậy được! Hoàng Hoàng xinh đẹp dễ thương của tui a! Tui tới đâyyyyyy!" Chạy xuống núi xong, cô ta lại tiếp tục chạy mải miết tới đảo Thần Tiên để phỏng vấn Tư Đồ với Hoàng Hoàng, cũng tiện đường đến ngắm nhìn Ân đại mỹ nhân với Viên Liệt đại soái ca một phát.

Đường tới thần Tiên Đảo loáng cái đã vượt qua, kệ, cô Nhã có thể mở cửa xuyên qua bất kỳ lúc nào. Nháy mắt sau đã tới đảo Thần Tiên hoa hoa lệ lệ, thiệt là muốn thấy tận mắt hiện trường của cảnh số 8 ghê nơi! – Ai kia gục gặc cười khì. Mới đi vào đảo Thần Tiên hai ba bước thì đã ….

"Ai nha!" – đã có bạn đâm sầm vào đâu đó. Ngước lên nhìn thì … oa, thần tiên kìa! Là một hắc y nhân đứng ở một bên lạnh lùng nhìn cô Nhã. Oa, thật là một người phong độ ngời ngời, lạnh lùng nghiêm nghị nha.

"Cô là ai?" – Viên Liệt lạnh lùng hỏi.

"Á… tui tới đây để phỏng vấn Hoàng Hoàng và Tư Đồ mà."

"Họ quay về rồi."

"Vậy tui có thể sẵn tiện tới đây rồi thì phỏng vấn Ân Tịch Ly không?" – Mắt nổ trái tym ngay.

Viên Liệt nheo nheo mắt lạnh lùng nhìn cô Nhã, thản nhiên kêu –"Nếu không muốn chết thì đi nhanh đi." – Đoạn, quay người đi một nước.

"Thiệt là sợ quá đi." – Cô Nhã vỗ vỗ ***g ngực… Rồi thì… đi đường nào tiếp theo đây? Sau khi mất hết sức của chín con trâu hai con hổ, cô Nhã rốt cuộc cũng leo lên được thuyền, rời khỏi đảo Thần Tiên quay trở về, lầm bầm trong bụng – "Chời ơi… tui biết tìm Hoàng Hoàng khả ái của tui ở nơi đâu a." Tiếp tục đi về phía trước, thấy có một đội nhân mã. Gì? Có người mắt sáng rỡ lên, thiếu niên sáng ngời kia là ai a? Tiến tới vài bước nhìn kỹ –"Chà, phục sức đẹp đẽ quý giá quá nha!"

"Ngao Thịnh!" – Cô Nhã nhảy cẫng lên chạy tới – "Không phải cậu làm hoàng đế rồi sao, sao lại ở đây hả?"

Ngao Thịnh, lúc này đã khôn lớn lạnh lùng lườm cho cổ một cái, quay qua bảo thủ hạ – "Chém cho ta!"

"Á…" – Cô Nhã nhanh chân nấp sau gốc cây – "Gượm đã, có phải không tìm được Thanh phải không? Tui biết ảnh ở đâu nha!"

Ngao Thịnh khoát tay cản bọn thủ hạ phía sau lại, hỏi –"Thanh ở nơi nào?"

Cô Nhã đã thoát khỏi cảnh hiểm nguy, ngoái đầu lại gọi – "Ảnh ở nơi xa xôi mút chỉ không ai biết đâu!" – Đoạn, nhanh chân chuồn mất. Chui ra được khỏi miệng cọp rồi, cô Nhã bèn vỗ vỗ ngực – "Sao Ngao Thịnh lại trở nên đáng sợ thế này cơ chứ, thật đúng là hoàng đế rồi mà."

Cổ lại tiếp tục đi, gặp một cỗ xe ngựa bèn nhanh tay cản lại –"Này, cho tui đi nhờ xe với nhé?" Rèm xe mở ra, một người nhô đầu ra ngoài. Chèn ơi, đại soái ca!

"Tiếu Lạc Vũ?" – Cô Nhã lại tiếp tục mắt rưng rưng – "Cho tui phỏng vấn anh một chút xíu đi nha?" Tiếu Lạc Vũ vui vẻ gật đầu – "Được thôi."

"Oa, thật là thân tình quá. Vậy, xin cho tui hỏi, thân phận của anh là gì?"

Tiếu Lạc Vũ mỉm cười – "Ta là trại chủ của Thất Tinh Thủy trại."

=.= Ta nói hỏi cũng như không –"Vậy, xin đổi chủ đề khác, anh có thể chia sẻ vai trò của anh trong kiếp nạn ba năm của Hoàng Hoàng được không?"

Tiếu Lạc Vũ cười cười – "À… trợ giúp."

"Nhưng tui lại thấy anh lại từa tựa như gián điệp…"

Tiếu Lạc Vũ gật đầu – "Cũng có thể nói như vậy."

"Vậy xin hỏi anh thấy Tư Đồ và Tiểu Hoàng là người như thế nào?"

Tiếu Lạc Vũ nghĩ ngợi một hồi rồi nói – "Tư Đồ là rất đẹp trai, tiểu Hoàng là bán tiên."

=.= nói cũng như không – "Vậy, tiện thể tui muốn hỏi rằng, sau này Văn Xương Minh theo ai?"

"Không nói cô biết" – Tiếu Lạc Vũ mỉm cười lạnh lùng.

Cô Nhã sợ hãi run lên một cái, nhanh chân đào tẩu. Lại đi thêm một quãng nữa, cô Nhã đã mệt rã rời bèn ngồi xuống ven đường. Lúc này, một cỗ xe ngựa lộc cà lộc cộc chạy tới. Cô Nhã chịu đả kích trận rồi đã không muốn đón xe nữa, đang chuẩn bị mở đại một cánh cửa để xuyên về, thì đột ngột thấy một quyển sách từ trên xe rơi xuống. "Nha" – Chợt nghe thấy một tiếng nói mềm mại đáng yêu vang ra từ trong xe. Cô Nhã quay đầu lại, trước mắt sáng ngời, thấy một gã áo đen bước xuống xe, nhặt sách lên.

"A! Tư Đồ!" – Cô Nhã phóng ngay tới gần –"Cuối cùng cũng để tui bắt được anh."

Tư Đồ cúi xuống nhìn một cái – "Cái cuống hành nào vậy?"

=.= "Đừng có tuyệt tình vậy chứ, dù sao tui đây cũng là má ruột của anh đó, chọc tui giận lên đi, tui không cho anh ăn đậu hũ luôn." – Cổ ngước nhìn lên – Oa… Tư Đồ trông cứ như con lai ấy nhỉ, mặt mũi đầy góc cạnh, nhưng mà giờ thì anh ta đang nheo nheo mắt nhìn mình như đang tính toán, khóe miệng thì vẽ lên một cái cười xấu xa, phải chú ý mới được.

"À thì… có thể phỏng vấn anh và Tiểu Hoàng được không?" – Cô Nhã phóng mắt mong ngóng vào trong xe.

Tư Đồ suy nghĩ một lát rồi thấp giọng bảo –"Phỏng vấn cũng được, không thành vấn đề, có điều cô phải giúp ta một việc."

"Việc gì?" – Cô Nhã hỏi.

"Ta cho cô phỏng vấn Tiên Tiên nhà ta, có điều cô phải cho ta được làm vài lần." – Tư Đồ xáp lại gần, miệng mồm đầy tính toán.

"Không thành vấn đề!" – Cô Nhã lập tức gật đầu Tư Đồ mãn nguyện ngước nhìn trở lên, từ từ mở rèm xe ra nói với người đang ở bên trong –"Tiên Tiên, ra ngoài này một chút đi."

"Ừa." – Nghe theo lời Tư Đồ, một người dáng vóc thanh mảnh ôm một chú nai con, mặc một bộ trường sam đen tuyền tinh xảo bước xuống khỏi cỗ xem, đưa hai mắt to tròn tò mò nhìn ai kia. =O= Còn cô Nhã thì máu cũng sắp dồn lên tới não rồi, chèn đét ơi iu quá đi cưng quá đi thôi~!

"Hoàng Hoàng à!" – Cô Nhã định bụng nhào qua ôm một cái liền bị Tư Đồ đẩy cái một ra ngoài – "Cô được nhìn, muốn hỏi gì thì hỏi đi, dám xông lên đụng chạm rờ mó ta làm thịt cô."

"Đồ trùm sò." – Cô Nhã bĩu môi, quay sang ngắm nghía Tiểu Hoàng xong lau nước miếng, dễ cưng quá luôn, nho nhỏ mềm mềm, trắng nõn luôn nha.

"Ừm, chào cô." – Tiểu Hoàng lễ phép nhìn ai kia, ôm chặt lấy nai con trong vòng tay chờ cô Nhã đặt câu hỏi.

"Vậy tui có thể hỏi mấy câu được không?" – ai kia mở miệng hỏi

"Ừm, được." – Tiểu Hoàng gật đầu – "Cô cứ hỏi đi"

"He he" – ai kia cười khì, hỏi –"Hoàng Hoàng, trong mắt cậu thì Tư Đồ là người như thế nào?"

Tiểu Hoàng giật mình một chút, quay sang nhìn Tư Đồ, rồi mặt đỏ hồng hồng đáp – "Ừm, Tư Đồ rất tốt."

"Á…" – có kẻ rít phải hơi khí lạnh, dễ yêu đến rụng rời luôn nha.

"Vậy, trong mắt của Tư Đồ bang chủ đây thì Tiểu Hoàng như thế nào?" – Quay sang hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ nhíu mày một cái, nói ra tự nhiên như không –"Dĩ nhiên là rất tốt, muốn tốt bao nhiêu là có bấy nhiêu."

"Thế, xin cho hỏi hai người đã làm qua số 8 chưa?" – Có ai đó gian tà xoa xoa tay cười hỏi.

"Tất nhiên là có" – Tư Đồ đắc ý dạt dào nói – " Mà còn thường xuyên nữa" – Lời còn chưa dứt đã bị Tiểu Hoàng níu tay áo, mặt đỏ hồng lườm cho một phát.Tư Đồ tức khắc ngoan ngoãn ngậm miệng không nói, mà lòng thì sung sướng cực kỳ.

"Vậy, cậu có thích H không?" – Ai kia quay mặt lại hỏi Hoàng Hoàng.

Tiểu Hoàng đỏ mặt tới nỗi đầu sắp bốc thành hơi, lí nhí bảo – "…Nếu là với Tư Đồ thì thích"

"Cưng ơi!" – Tư Đồ ôm chầm lấy Tiểu Hoàng hôn hít – "Ta cũng vậy, chỉ cần thấy ngươi là nghĩ H ngay!"

"Không phải là ý này mà!" – Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn Tư Đồ, quay sang nhìn cô Nhã – "Cô còn muốn hỏi thêm gì không?"

Ai kia suy nghĩ một lúc, nói –"Như vậy, Tiểu Hoàng Hoàng cậu có muốn phản công hay không?"

Mặt Tư Đồ sa sầm xuống, chỉ thấy hai mắt Tiểu Hoàng lóe sáng lên hỏi lại –"Phản công?"

"Được rồi, đi thôi!" – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng chui tọt vào trong xe cái một, sau đó mở toạc một cánh cửa trên mặt đất rồi đạp ai kia cái bẹp văng vào trong cửa – "Đi mau! Đừng quên cô đã đồng ý viết mục H rồi à nha!" – Nói đoạn, đánh xe bỏ đi mất hút. Còn ai kia, trong lúc đang xuyên qua thời không, gầm gào mắng mỏ – "Anh giỏi nhỉ, Tư Đồ, được, dám đá má ruột anh à, má đây viết phản công cho anh biết mặt

"

217. Chương 109

Phiên ngoại 5 | Ký sự Tiên Tiên phản công

– Tiên Tiên phản công ký –

Dạo gần đây cả Hắc Vân Bảo đang vào mùa thu hoạch. Dù là lương thực, hoa quả hay các loại rau dưa đều xếp đầy vào cả một lầu. Một phần trong số này sẽ dùng làm lương thực chống chọi qua mùa đông, phần khác để dành đến khi mở phiên chợ kế sẽ đem bán cho thương lái. Còn một phần nữa, do Tiểu Hoàng đề nghị, sẽ mở kho lương bên dưới chân núi để cứu tế cho người nghèo.

Toàn bộ Hắc Vân Bảo, kể cả các đại đà chủ, đường chủ, phó bang chủ, vị nào vị nấy đều bận tối mắt tối mũi, chỉ riêng mỗi gã Tư Đồ là rảnh rang tới mức mọc lông luôn. Tư Đồ mà rảnh rang thế thì nghĩa là Tiểu Hoàng đang bận rộn lắm đấy. Bởi vì, cứ cách thời gian nhấp nửa chén trà nhỏ, Tư Đồ lại đi quấy rối con người ta một cái.

"Tiên Tiên, cho hôn cái đi." – Gã chồm mặt qua.

Tiểu Hoàng đang đọc sách say mê, chả có cách nào dành phải nghiêng qua hôn Tư Đồ một cái, định bụng đuổi hắn đi rồi thì sẽ tiếp tục yên thân đọc sách. Nhưng mà khi Tiểu Hoàng vừa nghiêng qua, Tư Đồ đã chu mỏ ra chờ đợi miệng Tiểu Hoàng áp qua sẽ đụng ngay vào miệng Tư Đồ, thế là, "chụt…"

Sau đó thì Tiểu Hoàng bị Tư Đồ thuận thế ôm vào lòng, sau đó nữa thì cọ qua dụi lại, hôn tới hôn lui, rồi thuận tay ẵm ngay vào giường.

Khi Tiểu Hoàng thức giấc thì đã là sáng sớm hôm sau, buồn bực không sao tả xiết bèn giận dữ nhéo Tư Đồ. Nhưng gã Tư Đồ da dày thịt béo, bị nhéo thì xi nhê gì, vẫn tiếp tục nhích qua cho Tiểu Hoàng nhéo cái nữa.

Tiểu Hoàng hết cách với Tư Đồ thật rồi, gã này da dày muốn chết đi, cuối cùng đành bất đắc dĩ ngồi bên khung cửa xụ mặt xuống.

Mộc Lăng đi ngang qua cửa phòng, thấy Tiểu Hoàng đang ỉu xìu ngồi kia thì bèn đi tới hỏi han – "Tiểu Hoàng Hoàng làm sao vậy?"

Tiểu Hoàng ngước nhìn Mộc Lăng rồi miễn cưỡng ngồi dựa vào cửa nhà không nói tiếng nào.

Mộc Lăng nhìn Tiểu Hoàng một cái, thấy y đang khó chịu, trên mặt còn đang ửng lên hồng hồng thì vỡ lẽ ra nên nhìn quanh quất – "Tư Đồ đâu rồi?"

Tiểu Hoàng nhăn mặt nhăn mũi nhỏ tiếng đáp – "Đi xử lý công việc rồi."

"Có phải hắn lại khi dễ ngươi nữa hay không vậy?" – Mộc Lăng hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng khẽ gật đầu, biểu hiện thì đúng là ủ rũ.

"Vậy ngươi có muốn ăn hiếp lại hắn hay không nào?" – Mộc Lăng ra một chủ ý cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chút rồi bảo – "Ta không làm được …"

Mộc Lăng bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn trời – "Ngươi bảo là ngươi sẽ không ăn hiếp được người khác á?"

Tiểu Hoàng thành thành thật thật gật đầu rồi lí nhí nói – "Ừa."

"Chồ…" – Mộc Lăng lắc đầu "Tư Đồ đối xử với ngươi ra làm sao thì ngươi phải đối xử lại với hắn y vậy chứ."

Tiểu Hoàng mở tròn hai mắt nhìn Mộc Lăng – "Như vậy cũng được hay sao?"

"Đương nhiên là được rồi!" – Mộc Lăng hấp háy mắt – "Hơn nữa nha, ta đảm bảo Tư Đồ không dám phản kháng, nếu như hắn chống đối thì ngươi đáp thế này nè: Vậy huynh có lý do gì mà đối xử với ta như vậy? Chúng ta mỗi người một lần, thế là công bằng."

Tiểu Hoàng nghe xong thì ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, bèn gật đầu – "Ừa."

Sau đó, Tiểu Hoàng quay về trong phòng, càng nghĩ càng đỏ bừng mặt mũi lên. Tư Đồ đối với y thế nào, y sẽ làm hệt như thế với Tư Đồ, chẳng phải đúng là phản công sao?"

Càng nghĩ càng xấu hổ quá đi thôi, Tiểu Hoàng chui vào trong chăm trùm kín lại, nhưng cũng bắt đầu nôn nao mong ngóng.

Không bao lâu sau, Tư Đồ đã mang theo một hộp thức ăn chạy ù trở về, miệng mồm kêu toáng lên – "Tiên Tiên có đói bụng không? Ta đi Túy Tiên Cư mua điểm tâm cho ngươi đây."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ đã về thì càng thêm khẩn trương, cứ nấp mãi trong chăn để chuẩn bị, phải làm sao để mở miệng với Tư Đồ bây giờ?

"Tiên Tiên à?" – Tư Đồ đi đến ngồi xuống bên giường, cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng – "Còn sớm mà sao lại ngủ chứ? Khó chịu à?"

Tiểu Hoàng ló mặt ra nhìn chằm chằm vào Tư Đồ, mặt y đã đỏ như trái gấc luôn rồi.

"Sao mặt lại đỏ như vậy hử?" – Tư Đồ hơi sốt ruột, nâng Tiểu Hoàng dậy rồi đưa tay sờ lên trán y – "Có phải đang sốt hay không? Khó chịu ở đâu nào?"

Tiểu Hoàng ủ rũ lắc đầu.

"Còn đang giận à?" – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, đút điểm tâm đến cho y ăn – "Này, bánh gạo nếp ngươi thích nhất."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng đón lấy một chiếc bánh gạo nếp đưa vào trong miệng, nhưng cũng chẳng buồn cắn mà chỉ ngước mắt lên chăm chú nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ cũng chăm chú nhìn lại Tiểu Hoàng, thế rồi hắn ta cầm cự không được cười phá lên – "Sao thế hửm? Ngươi cứ nhìn ta như thế, ta chẳng biết ta đã làm chuyện gì đâu nha."

Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, cố gom góp hết dũng khí ra để nói – "Tư Đồ… Ta muốn…"

"Muốn cái gì?" – Tư Đồ đưa tay vỗ ngực – "Muốn cái gì nói cho ta nghe, ngươi muốn gì ta đều làm cho ngươi."

Tiểu Hoàng đặt chiếc bánh gạo nếp trở lại vào trong hộp đựng rồi kéo Tư Đồ xuống giường, chính y thì trèo lên trên bảo – "Ta … muốn ở trên!"

Tư Đồ trợn tròn mắt, sau đó nhịn không được cười to – "Sao Tiên Tiên hôm nay lại chủ động như vậy? Nào, ở trên thì ở trên. Khi ngươi ở trên còn có cảm giác nhiều hơn là ở dưới nha." – Nói đoạn bèn đưa tay muốn cởi bỏ áo khoác ngoài của Tiểu Hoàng.

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ lại cả tiếng nói – "Ta đang nói… ta muốn … ta muốn … đổi chỗ với huynh!"

Tư Đồ ngước mắt lên nhìn Tiểu Hoàng – "Đổi?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng nói rồi đưa tay nắm lấy vạt áo Tư Đồ – "Phải, không cho phép huynh nhúc nhích gì cả, từ nay về sau chúng ta công bằng, huynh một lần, ta một lần!"

=.= Tư Đồ trợn mắt há mồm, sửng sốt kêu to lên – "Ai chỉ vẽ cho ngươi hửm? À, ta biết rồi, nhất định là tên đầu gỗ thối nát kia." – Đoạn dợm ngồi dậy – "Lão tử đi làm thịt y!"

"Không cho huynh cử động!" – Tiểu Hoàng dữ dằn hiếm có, trừng mắt nhìn Tư Đồ – "Huynh nằm im đó cho ta, ta muốn làm một lần."

"Ngươi thật lòng muốn à?" – Tư Đồ bất đắc dĩ nói – "Ở trên mệt lắm ấy, mệt chết luôn."

"Đừng lo!" – Tiểu Hoàng học theo bộ dạng của Tư Đồ mà từ từ cởi y phục của Tư Đồ ra, cúi xuống hôn khẽ lên vùng xương quai xanh và cổ của hắn.

Đến đây thì gã Tư Đồ bắt đầu muốn chết. Này thì đôi bàn tay tròn tròn trắng trẻo của Tiểu Hoàng cứ chống lên người mình, này thì hôn kiểu gì mà nhẹ muốn chết, ngứa ngáy lắm luôn.

Tư Đồ gấp rút không kềm chế nổi, thúc gục – "Tiên Tiên, ngươi muốn làm thì cũng làm nhanh nhanh lên, đừng hành hạ ta nha."

"Huynh đừng nhiều chuyện!" – Tiểu Hoàng đưa tay bịt mồm Tư Đồ lại để hắn ta đừng nói nữa. Tay kia thì sờ sờ cằm mình nhớ lại xem Tư Đồ thường làm như thế nào. Nghĩ thế nào đó mà mặt đỏ lên như quả gấc.

"Tiên Tiên cũng phải cởi y phục của mình luôn nha." – Tư Đồ thiệt tình là chịu hết nổi rồi đó. Hắn gạt tay Tiểu Hoàng ra – "Bình thường ta cởi hai đứa mình sạch sành sanh hết rồi mới làm chuyện kia à nha."

"Thật à?" – Tiểu Hoàng nghĩ ngợi, ừ hình như là thế thật. Y bèn nói – "Ừm, vậy không cho phép huynh cục cựa gì đâu đó." – Nói rồi y cởi áo khoác của mình ra, sau đó là áo trong.

Tư Đồ nhìn mà chảy cả nước miếng – "Tiên Tiên, sau đó thì sao?"

Tiểu Hoàng cởi bỏ toàn bộ y phục của y lẫn của Tư Đồ, rồi đỏ mặt buông màn giường xuống nhìn trái rồi lại nhìn phải – "Ừ… sau đó… chuyện kia …"

"Sau đó là hôn nha." – Tư Đồ giục Tiểu Hoàng – "Cưỡi lên rồi hôn."

"Thật à?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ

"Ừ!" – Tư Đồ cười tủm tỉm.

Tiểu Hoàng cưỡi lên người Tư Đồ thật, dùng hai tay đè vai của hắn xuống, sau đó cúi đầu hôn lên mặt hắn, vừa hôn vừa hỏi han – "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì lùi dần xuống." – Tư Đồ đưa tay xoa xoa eo Tiểu Hoàng. Rờ rẫm chưa đâu vào đâu đã bị Tiểu Hoàng dữ tợn đập tay cái "bốp" để gạt ra – "Không cho phép nhúc nhích cơ mà."

Tư Đồ mau mắn im đi không động đậy gì nữa, chỉ cười khì khì – "Tiên Tiên, lùi xuống dưới một chút."

Tiểu Hoàng cũng thực thà lùi xuống một chút, sau đó giật bắn người sợ hãi, mông y chạm ngay vào chỗ đang bừng bừng phấn chấn kia của Tư Đồ.

"Huynh… hạ xuống!" – Tiểu Hoàng trừng mắt với Tư Đồ.

Tư Đồ dở khóc dở cười – "Chỗ này nó có chịu nghe lời ta đâu… Ngươi xoa xoa nắn nắn biết đâu nó xẹp xuống?"

Tiểu Hoàng đỏ bừng mặt, bèn vươn bàn tay mềm mại ra nhẹ nhàng cầm lấy nơi ấy của Tư Đồ, mà cầm xong cũng im luôn.

Tư Đồ rít một hơi khí lạnh, nhìn cơ thể nõn nà của Tiểu Hoàng mà lau nước miếng – "Tiên Tiên phải động đi, không phải ngươi muốn dừng đấy chứ?"

Tiểu Hoàng không chịu đựng bèn mạnh mồm nói cứng – "Ai bảo, ta sẽ làm mà!" – Nói rồi thì ráng sức mà nhấn, nhấn a…

"A…" – Tư Đồ chịu không nổi, ôm ghì lấy Tiểu Hoàng ngả người tới hôn lấy hôn để – "Ngươi cố tình đấy à? Muốn lấy mạng ta sao?"

Tiểu Hoàng còn chưa kịp chú ý đã bị Tư Đồ đặt xuống phía dưới, bị hôn đến hoa mắt luôn. Y thấy không ổn rồi, bèn đánh cho Tư Đồ một cái rồi trợn trừng – "Không cho phép huynh nhúc nhích! Ta ở trên!" – Nói rồi ráng hết sức lật người Tư Đồ lại, bản thân mình cũng xoay người ngồi đè lên trên. Lẽ ra Tiểu Hoàng định nằm sấp trên người Tư Đồ, không ngờ đâu Tư Đồ nhẹ nhàng nắm lấy hai bên hông y canh đúng ngay chóc vị trí… Tiểu Hoàng còn chưa trụ vững, khéo sao lại ngồi ngay phía trên thứ đang đứng thẳng kia của Tư Đồ.

"Nha a!" – Tiểu Hoàng kinh hãi, nhưng Tư Đồ đã lựa thế ghì lấy eo Tiểu Hoàng rồi nhấn xuống một cái, đi vào hết bên trong.

"Tiên Tiên, sao ngươi lại chủ động như vậy chứ!" – Tư Đồ điềm nhiên cười, vừa cười vừa rờ rẫm bên eo Tiểu Hoàng – "Đã an vị lên đây rồi đấy à."

"Không có mà!" – Tiểu Hoàng mềm nhũn chẳng ngồi yên được, vừa cử động chút xíu đã hơi đau, nhưng cũng càng có cảm giác.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ xoay người một cái đặt Tiểu Hoàng dưới thân, cười hì hì mà rằng – "Hà hà, ngươi đã chủ động như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi luôn." – Đoạn, nhân khi Tiểu Hoàng còn bận giãy dụa, hắn ta ăn Tiểu Hoàng ngon lành sạch sẽ.

Ba ngày sau, Mộc Lăng xách hòm thuốc tung tăng đi qua cửa viện Tiểu Hoàng thì thấy Tiểu Hoàng đang ngồi trên bậc cửa, ôm nai con mà mặt mày chù ụ.

"Tiểu Hoàng Hoàng!" – Mộc Lăng lượn qua – "Sao xuống tinh thần thế này hửm? Lại bị Tư Đồ ăn hiếp đấy à?"

"Ừa." – Tiểu Hoàng gật đầu tỏ vẻ cầu khẩn, nhủ thầm tự trách bản thân mình không chịu cố gắng phấn đấu.

"Cách ta chỉ ngươi lần trước dùng không được á?" – Mộc Lăng chả hiểu nổi.

"Ừa." – Tiểu Hoàng ủ rũ gật đầu – "Không được."

"Ài…" – Mộc Lăng nhìn Tiểu Hoàng đầy cảm thông – "Như vầy đi, lần này ngươi thử trói Tư Đồ lại một lần xem sao?"

Tiểu Hoàng hấp háy mắt, được không đây?

Thế là, cũng ngày hôm đó, sợi dây mà Tiểu Hoàng chuẩn bị để trói Tư Đồ tự dưng lại quấn thành một cục xà quần, sau đó muốn giãy cũng giãy không xong, lại bị Tư Đồ ăn sạch sẽ thêm lần nữa.

Sau mấy bữa nữa, cũng tại ý kiến ý còn của Mộc Lăng mà mọi chiêu thức tiến công đa dạng phong phú đều dẫn đến chuyện tự dâng một bữa thịnh soạn lên miệng Tư Đồ, cấm có sai.

Cuối cùng, Tiểu Hoàng ghim đầy hận thù ngồi ôm nai con bên bậc cửa, buồn bực nói – "Sau này ta không bao giờ nghe lời Mộc Lăng nói nữa."

Tư Đồ tung tăng từ bên ngoài đi vào trong – "Tiên Tiên hôm nay mình chơi món gì?"

"Chơi cái đầu huynh!" – Tiểu Hoàng ném một củ cà rốt để dành cho nai con ăn về phía hắn – "Ta không thích đùa với huynh."

Tư Đồ cầm lên ngó ngó, xong nheo nheo mắt – "À… Tiên Tiên muốn thử chơi với củ cà rốt này? Háo sắc quá nha!"

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng muốn bỏ chạy thì bị Tư Đồ xách cổ vác vào nhà – "Ngươi yên tâm đi Tiên Tiên, ngươi muốn sao ta cũng chiều theo hết! Ha ha ha…"

– toàn văn hoàn –

218. Chương 109: Phiên Ngoại 5 Ký Sự Tiên Tiên Phản Công

– Tiên Tiên phản công ký –

Dạo gần đây cả Hắc Vân Bảo đang vào mùa thu hoạch. Dù là lương thực, hoa quả hay các loại rau dưa đều xếp đầy vào cả một lầu. Một phần trong số này sẽ dùng làm lương thực chống chọi qua mùa đông, phần khác để dành đến khi mở phiên chợ kế sẽ đem bán cho thương lái. Còn một phần nữa, do Tiểu Hoàng đề nghị, sẽ mở kho lương bên dưới chân núi để cứu tế cho người nghèo.

Toàn bộ Hắc Vân Bảo, kể cả các đại đà chủ, đường chủ, phó bang chủ, vị nào vị nấy đều bận tối mắt tối mũi, chỉ riêng mỗi gã Tư Đồ là rảnh rang tới mức mọc lông luôn. Tư Đồ mà rảnh rang thế thì nghĩa là Tiểu Hoàng đang bận rộn lắm đấy. Bởi vì, cứ cách thời gian nhấp nửa chén trà nhỏ, Tư Đồ lại đi quấy rối con người ta một cái.

"Tiên Tiên, cho hôn cái đi." – Gã chồm mặt qua.

Tiểu Hoàng đang đọc sách say mê, chả có cách nào dành phải nghiêng qua hôn Tư Đồ một cái, định bụng đuổi hắn đi rồi thì sẽ tiếp tục yên thân đọc sách. Nhưng mà khi Tiểu Hoàng vừa nghiêng qua, Tư Đồ đã chu mỏ ra chờ đợi miệng Tiểu Hoàng áp qua sẽ đụng ngay vào miệng Tư Đồ, thế là, "chụt…" Sau đó thì Tiểu Hoàng bị Tư Đồ thuận thế ôm vào lòng, sau đó nữa thì cọ qua dụi lại, hôn tới hôn lui, rồi thuận tay ẵm ngay vào giường.

Khi Tiểu Hoàng thức giấc thì đã là sáng sớm hôm sau, buồn bực không sao tả xiết bèn giận dữ nhéo Tư Đồ. Nhưng gã Tư Đồ da dày thịt béo, bị nhéo thì xi nhê gì, vẫn tiếp tục nhích qua cho Tiểu Hoàng nhéo cái nữa.Tiểu Hoàng hết cách với Tư Đồ thật rồi, gã này da dày muốn chết đi, cuối cùng đành bất đắc dĩ ngồi bên khung cửa xụ mặt xuống.

Mộc Lăng đi ngang qua cửa phòng, thấy Tiểu Hoàng đang ỉu xìu ngồi kia thì bèn đi tới hỏi han –"Tiểu Hoàng Hoàng làm sao vậy?"

Tiểu Hoàng ngước nhìn Mộc Lăng rồi miễn cưỡng ngồi dựa vào cửa nhà không nói tiếng nào.

Mộc Lăng nhìn Tiểu Hoàng một cái, thấy y đang khó chịu, trên mặt còn đang ửng lên hồng hồng thì vỡ lẽ ra nên nhìn quanh quất –"Tư Đồ đâu rồi?"

Tiểu Hoàng nhăn mặt nhăn mũi nhỏ tiếng đáp –"Đi xử lý công việc rồi."

"Có phải hắn lại khi dễ ngươi nữa hay không vậy?" – Mộc Lăng hỏi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng khẽ gật đầu, biểu hiện thì đúng là ủ rũ.

"Vậy ngươi có muốn ăn hiếp lại hắn hay không nào?" – Mộc Lăng ra một chủ ý cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nghĩ ngợi một chút rồi bảo – "Ta không làm được …"

Mộc Lăng bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn trời – "Ngươi bảo là ngươi sẽ không ăn hiếp được người khác á?"

Tiểu Hoàng thành thành thật thật gật đầu rồi lí nhí nói – "Ừa."

"Chồ…" – Mộc Lăng lắc đầu "Tư Đồ đối xử với ngươi ra làm sao thì ngươi phải đối xử lại với hắn y vậy chứ."

Tiểu Hoàng mở tròn hai mắt nhìn Mộc Lăng – "Như vậy cũng được hay sao?"

"Đương nhiên là được rồi!" – Mộc Lăng hấp háy mắt – "Hơn nữa nha, ta đảm bảo Tư Đồ không dám phản kháng, nếu như hắn chống đối thì ngươi đáp thế này nè: Vậy huynh có lý do gì mà đối xử với ta như vậy? Chúng ta mỗi người một lần, thế là công bằng."

Tiểu Hoàng nghe xong thì ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, bèn gật đầu – "Ừa."

Sau đó, Tiểu Hoàng quay về trong phòng, càng nghĩ càng đỏ bừng mặt mũi lên. Tư Đồ đối với y thế nào, y sẽ làm hệt như thế với Tư Đồ, chẳng phải đúng là phản công sao?" Càng nghĩ càng xấu hổ quá đi thôi, Tiểu Hoàng chui vào trong chăm trùm kín lại, nhưng cũng bắt đầu nôn nao mong ngóng.

Không bao lâu sau, Tư Đồ đã mang theo một hộp thức ăn chạy ù trở về, miệng mồm kêu toáng lên – "Tiên Tiên có đói bụng không? Ta đi Túy Tiên Cư mua điểm tâm cho ngươi đây."

Tiểu Hoàng thấy Tư Đồ đã về thì càng thêm khẩn trương, cứ nấp mãi trong chăn để chuẩn bị, phải làm sao để mở miệng với Tư Đồ bây giờ?

"Tiên Tiên à?" – Tư Đồ đi đến ngồi xuống bên giường, cúi xuống nhìn Tiểu Hoàng – "Còn sớm mà sao lại ngủ chứ? Khó chịu à?"

Tiểu Hoàng ló mặt ra nhìn chằm chằm vào Tư Đồ, mặt y đã đỏ như trái gấc luôn rồi.

"Sao mặt lại đỏ như vậy hử?" – Tư Đồ hơi sốt ruột, nâng Tiểu Hoàng dậy rồi đưa tay sờ lên trán y – "Có phải đang sốt hay không? Khó chịu ở đâu nào?"

Tiểu Hoàng ủ rũ lắc đầu.

"Còn đang giận à?" – Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng vào lòng, đút điểm tâm đến cho y ăn – "Này, bánh gạo nếp ngươi thích nhất."

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng đón lấy một chiếc bánh gạo nếp đưa vào trong miệng, nhưng cũng chẳng buồn cắn mà chỉ ngước mắt lên chăm chú nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ cũng chăm chú nhìn lại Tiểu Hoàng, thế rồi hắn ta cầm cự không được cười phá lên – "Sao thế hửm? Ngươi cứ nhìn ta như thế, ta chẳng biết ta đã làm chuyện gì đâu nha."

Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, cố gom góp hết dũng khí ra để nói – "Tư Đồ… Ta muốn…"

"Muốn cái gì?" – Tư Đồ đưa tay vỗ ngực – "Muốn cái gì nói cho ta nghe, ngươi muốn gì ta đều làm cho ngươi."

Tiểu Hoàng đặt chiếc bánh gạo nếp trở lại vào trong hộp đựng rồi kéo Tư Đồ xuống giường, chính y thì trèo lên trên bảo – "Ta … muốn ở trên!"

Tư Đồ trợn tròn mắt, sau đó nhịn không được cười to –"Sao Tiên Tiên hôm nay lại chủ động như vậy? Nào, ở trên thì ở trên. Khi ngươi ở trên còn có cảm giác nhiều hơn là ở dưới nha." – Nói đoạn bèn đưa tay muốn cởi bỏ áo khoác ngoài của Tiểu Hoàng.

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng kéo tay Tư Đồ lại cả tiếng nói –

"Ta đang nói… ta muốn … ta muốn … đổi chỗ với huynh!"

Tư Đồ ngước mắt lên nhìn Tiểu Hoàng – "Đổi?"

"Ừ." – Tiểu Hoàng nói rồi đưa tay nắm lấy vạt áo Tư Đồ – "Phải, không cho phép huynh nhúc nhích gì cả, từ nay về sau chúng ta công bằng, huynh một lần, ta một lần!"

=.= Tư Đồ trợn mắt há mồm, sửng sốt kêu to lên – "Ai chỉ vẽ cho ngươi hửm? À, ta biết rồi, nhất định là tên đầu gỗ thối nát kia." – Đoạn dợm ngồi dậy – "Lão tử đi làm thịt y!"

"Không cho huynh cử động!" – Tiểu Hoàng dữ dằn hiếm có, trừng mắt nhìn Tư Đồ – "Huynh nằm im đó cho ta, ta muốn làm một lần."

"Ngươi thật lòng muốn à?" – Tư Đồ bất đắc dĩ nói – "Ở trên mệt lắm ấy, mệt chết luôn."

"Đừng lo!" – Tiểu Hoàng học theo bộ dạng của Tư Đồ mà từ từ cởi y phục của Tư Đồ ra, cúi xuống hôn khẽ lên vùng xương quai xanh và cổ của hắn.

Đến đây thì gã Tư Đồ bắt đầu muốn chết. Này thì đôi bàn tay tròn tròn trắng trẻo của Tiểu Hoàng cứ chống lên người mình, này thì hôn kiểu gì mà nhẹ muốn chết, ngứa ngáy lắm luôn. Tư Đồ gấp rút không kềm chế nổi, thúc gục – "Tiên Tiên, ngươi muốn làm thì cũng làm nhanh nhanh lên, đừng hành hạ ta nha."

"Huynh đừng nhiều chuyện!" – Tiểu Hoàng đưa tay bịt mồm Tư Đồ lại để hắn ta đừng nói nữa.Tay kia thì sờ sờ cằm mình nhớ lại xem Tư Đồ thường làm như thế nào. Nghĩ thế nào đó mà mặt đỏ lên như quả gấc.

"Tiên Tiên cũng phải cởi y phục của mình luôn nha." – Tư Đồ thiệt tình là chịu hết nổi rồi đó. Hắn gạt tay Tiểu Hoàng ra – "Bình thường ta cởi hai đứa mình sạch sành sanh hết rồi mới làm chuyện kia à nha."

"Thật à?" – Tiểu Hoàng nghĩ ngợi, ừ hình như là thế thật. Y bèn nói – "Ừm, vậy không cho phép huynh cục cựa gì đâu đó." – Nói rồi y cởi áo khoác của mình ra, sau đó là áo trong.

Tư Đồ nhìn mà chảy cả nước miếng – "Tiên Tiên, sau đó thì sao?"

Tiểu Hoàng cởi bỏ toàn bộ y phục của y lẫn của Tư Đồ, rồi đỏ mặt buông màn giường xuống nhìn trái rồi lại nhìn phải – "Ử… sau đó… chuyện kia …"

"Sau đó là hôn nha." – Tư Đồ giục Tiểu Hoàng – "Cưỡi lên rồi hôn."

"Thật à?" – Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ

"Ừ!" – Tư Đồ cười tủm tỉm.

Tiểu Hoàng cưỡi lên người Tư Đồ thật, dùng hai tay đè vai của hắn xuống, sau đó cúi đầu hôn lên mặt hắn, vừa hôn vừa hỏi han – "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì lùi dần xuống." – Tư Đồ đưa tay xoa xoa eo Tiểu Hoàng. Rờ rẫm chưa đâu vào đâu đã bị Tiểu Hoàng dữ tợn đập tay cái "bốp" để gạt ra –

"Không cho phép nhúc nhích cơ mà."

Tư Đồ mau mắn im đi không động đậy gì nữa, chỉ cười khì khì – "Tiên Tiên, lùi xuống dưới một chút."

Tiểu Hoàng cũng thực thà lùi xuống một chút, sau đó giật bắn người sợ hãi, mông y chạm ngay vào chỗ đang bừng bừng phấn chấn kia của Tư Đồ.

"Huynh… hạ xuống!" – Tiểu Hoàng trừng mắt với Tư Đồ.

Tư Đồ dở khóc dở cười – "Chỗ này nó có chịu nghe lời ta đâu… Ngươi xoa xoa nắn nắn biết đâu nó xẹp xuống?"

Tiểu Hoàng đỏ bừng mặt, bèn vươn bàn tay mềm mại ra nhẹ nhàng cầm lấy nơi ấy của Tư Đồ, mà cầm xong cũng im luôn.

Tư Đồ rít một hơi khí lạnh, nhìn cơ thể nõn nà của Tiểu Hoàng mà lau nước miếng – "Tiên Tiên phải động đi, không phải ngươi muốn dừng đấy chứ?"

Tiểu Hoàng không chịu đựng bèn mạnh mồm nói cứng –"Ai bảo, ta sẽ làm mà!" – Nói rồi thì ráng sức mà nhấn, nhấn a…

"A…" – Tư Đồ chịu không nổi, ôm ghì lấy Tiểu Hoàng ngả người tới hôn lấy hôn để – "Ngươi cố tình đấy à? Muốn lấy mạng ta sao?"

Tiểu Hoàng còn chưa kịp chú ý đã bị Tư Đồ đặt xuống phía dưới, bị hôn đến hoa mắt luôn. Y thấy không ổn rồi, bèn đánh cho Tư Đồ một cái rồi trợn trừng – "Không cho phép huynh nhúc nhích! Ta ở trên!" – Nói rồi ráng hết sức lật người Tư Đồ lại, bản thân mình cũng xoay người ngồi đè lên trên.

Lẽ ra Tiểu Hoàng định nằm sấp trên người Tư Đồ, không ngờ đâu Tư Đồ nhẹ nhàng nắm lấy hai bên hông y canh đúng ngay chóc vị trí… Tiểu Hoàng còn chưa trụ vững, khéo sao lại ngồi ngay phía trên thứ đang đứng thẳng kia của Tư Đồ.

"Nha a!" – Tiểu Hoàng kinh hãi, nhưng Tư Đồ đã lựa thế ghì lấy eo Tiểu Hoàng rồi nhấn xuống một cái, đi vào hết bên trong.

"Tiên Tiên, sao ngươi lại chủ động như vậy chứ!" – Tư Đồ điềm nhiên cười, vừa cười vừa rờ rẫm bên eo Tiểu Hoàng – "Đã an vị lên đây rồi đấy à."

"Không có mà!" – Tiểu Hoàng mềm nhũn chẳng ngồi yên được, vừa cử động chút xíu đã hơi đau, nhưng cũng càng có cảm giác.

"Tiên Tiên…" – Tư Đồ xoay người một cái đặt Tiểu Hoàng dưới thân, cười hì hì mà rằng – "Hà hà, ngươi đã chủ động như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi luôn." – Đoạn, nhân khi Tiểu Hoàng còn bận giãy dụa, hắn ta ăn Tiểu Hoàng ngon lành sạch sẽ.

Ba ngày sau, Mộc Lăng xách hòm thuốc tung tăng đi qua cửa viện Tiểu Hoàng thì thấy Tiểu Hoàng đang ngồi trên bậc cửa, ôm nai con mà mặt mày chù ụ.

"Tiểu Hoàng Hoàng!" – Mộc Lăng lượn qua – "Sao xuống tinh thần thế này hửm? Lại bị Tư Đồ ăn hiếp đấy à?"

"Ừa." – Tiểu Hoàng gật đầu tỏ vẻ cầu khẩn, nhủ thầm tự trách bản thân mình không chịu cố gắng phấn đấu.

"Cách ta chỉ ngươi lần trước dùng không được á?" – Mộc Lăng chả hiểu nổi.

"Ừa." – Tiểu Hoàng ủ rũ gật đầu – "Không được."

"Ài…" – Mộc Lăng nhìn Tiểu Hoàng đầy cảm thông – "Như vầy đi, lần này ngươi thử trói Tư Đồ lại một lần xem sao?"

Tiểu Hoàng hấp háy mắt, được không đây?

Thế là, cũng ngày hôm đó, sợi dây mà Tiểu Hoàng chuẩn bị để trói Tư Đồ tự dưng lại quấn thành một cục xà quần, sau đó muốn giãy cũng giãy không xong, lại bị Tư Đồ ăn sạch sẽ thêm lần nữa. Sau mấy bữa nữa, cũng tại ý kiến ý cò của Mộc Lăng mà mọi chiêu thức tiến công đa dạng phong phú đều dẫn đến chuyện tự dâng một bữa thịnh soạn lên miệng Tư Đồ, cấm có sai. Cuối cùng, Tiểu Hoàng ghim đầy hận thù ngồi ôm nai con bên bậc cửa, buồn bực nói – "Sau này ta không bao giờ nghe lời Mộc Lăng nói nữa."

Tư Đồ tung tăng từ bên ngoài đi vào trong – "Tiên Tiên hôm nay mình chơi món gì?"

"Chơi cái đầu huynh!" – Tiểu Hoàng ném một củ cà rốt để dành cho nai con ăn về phía hắn – "Ta không thích đùa với huynh."

Tư Đồ cầm lên ngó ngó, xong nheo nheo mắt – "À… Tiên Tiên muốn thử chơi với củ cà rốt này? Háo sắc quá nha!"

"Không phải mà!" – Tiểu Hoàng muốn bỏ chạy thì bị Tư Đồ xách cổ vác vào nhà – "Ngươi yên tâm đi Tiên Tiên, ngươi muốn sao ta cũng chiều theo hết! Ha ha ha…"

Chú thích

1 Tên chữ Hán là Mộc tê, là một chi thực vật của họ Nhài, chủ yếu sinh trưởng ở vùng ôn đới ấm của Châu Á, cao từ 2–12m tùy cây. Hoa quế dài cỡ 1cm, màu trắng và có hương thơm rất nồng nàn. Tại Trung Quốc thì hoa quế được trồng nhiều ở thành phố Quế Lâm, tỉnh Quảng Tây với ba màu trắng, cam, vàng. Ngoài ra thì nó còn có tên gọi là hoa mộc, hoa cửu lý hương (nghĩa là hương thơm bay xa chín dặm).

2 Bánh quế hoa : một loại bánh làm từ hoa quế phơi khô.

3 Ý chỉ những người phạm tội bị sung quân và trên người bị thích một chữ "sinh". Tình tiết này đã từng nhắc đến một lần ở chương 21, các bạn có thể xem lại.

4 Đây là Nhĩ Nhã chơi chữ. Trong dân gian Trung Quốc vẫn có những câu chuyện về hai mươi bốn tấm gương người con hiếu thảo, gọi là Nhị thập tứ hiếu, còn Tư Đồ thì gọi Hạc Lai Tịch là một trong số hai mươi bốn vị sư phụ có hiếu với đệ tử.

5 Đây là một món ăn đặc sản của vùng Tứ Xuyên, mình cũng không biết tiếng Việt gọi là gì nên để nguyên tên tiếng Hán. Món ăn bao gồm thịt lợn ba chỉ, cải thảo, ớt xanh, đậu tương cà vỏ, tương ngọt, xì dầu, rượu, hành, tỏi.

Thịt heo mang đi luộc, chín độ khoảng 80% (tức là thịt còn đỏ hồng) thì vớt ra thái thành những miếng dày cỡ 2mm. Cải, ớt cũng thái sợi, sau đó cho vào chảo xào nhanh tay trên lửa lớn và không lâu, vì nếu không rau cải sẽ ra nước khiến hương vị món ăn mất đi. Vì thịt heo được làm chín hai lần nên mới có tên là hồi oa nhục, là chữ 'hồi' trong trở lại, lần nữa.

Toàn văn hoàn

Review: Hoàng Bán Tiên – Chỉ cần có thể vui buồn có nhau

…Bẵng đi một thời gian, mình lại thu hết kiên nhẫn cùng trông mong vào để đọc một truyện thực sự rất dài.Hoàng Bán Tiên, bộ thứ nhất trong hệ liệt Thần Toán Tứ Bộ của Nhĩ Nhã. 104 chương, 4 phiên ngoại, 427.000 từ, đọc trong ba ngày liên tục, đọc nín thở. ——————.

Với độ dài hơn 427.000 từ như thế, bảo phải tóm gọn lại nội dung Hoàng Bán Tiên sao cho vừa hay vừa đủ quả thật không phải là điều dễ làm.Nhưng đại để thì câu chuyện có thể được kể như sau:

Một bạn Hoàng Bán Tiên rất ngoan, rất giỏi một ngày kia bị một chàng bang chủ họ Tư Đồ tên Rất Đẹp Trai Ngận Suất của môn phái ngầu nhất thiên hạ tên là Hắc Vân Bảo bắt về, bảo bạn làm quân sư quạt mo cho chàng đi cầu thân nữ nhân xinh nhất thiên hạ. Nhưng rốt cuộc thân đâu không cầu, gái đâu không cua, chỉ bằng một chiếc ô con, một đoạn sơn đạo xanh xanh và một cơn mưa rả rích, chàng ta quyết định cua luôn bạn. Và bạn ngoan hiền đến nỗi bảo gì cũng gật đầu. :”>

Thế nhưng, từ quyết định thích nhau cho đến đạt được ước nguyện bên nhau trọn đời là cả một chặng đường dài. Thôi thì giang hồ sóng gió, hào kiệt nhân sĩ, âm tàng bất lộ, triều đình tranh đấu, thiện ác phân tranh… đủ cả. Này thì thống khoái lẫn ưu thương, này thì ngạo thế lẫn uất hận một đời, vì tình vì giang sơn mà thí cả mạng không tiếc.

Một dàn nhân vật có thể nói là đồ sộ phong phú ào ạt ập đến, tình tiết đang xen nhau, thúc đẩy câu chuyện từ bước ngoặt này sang bước ngoặt khác… Rồi cả hành trình vượt qua tầng tầng lớp lớp bí mật để khám phá ra thân phận thực sự của Tiểu Hoàng xen kẽ hành trình để yêu nhau chân thật bền lâu của hai nhân vật chính. Muôn màu muôn vẻ, thật là sảng khoái như uống một chén rượu thơm mà tiếu ngạo thế gian.

Chàng Rất Đẹp Trai, thường gọi là Tư Đồ, đại bang chủ Hắc Vân Bảo, là một nhân vật thuộc dạng khoái ý giang hồ rõ rệt. Tuy không đến nỗi lãng tử vô hạnh, thân danh tàn tạ như Lệnh Hồ Xung, nhưng sự phóng túng, làm càn, mặt dày vô sỉ, ngụy biện của chàng ta thì cũng thuộc dạng có đẳng cấp chứ không vừa! Võ công của chàng rất ngầu, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, nhưng chàng chẳng coi việc tọa ủng thiên hạ ra cái đếch gì.

Chàng có những sở thích rất lấy máu fangơ, tỉ dụ như thích véo, kéo, túm, nhéo bạn Tiểu Hoàng, dụ dỗ con người ta xem sách long dương xong sàm sỡ, thích nói: “Tiên Tiên, hôn một cái”. Thích cưng chiều kèm bắt nạt người chàng thích.

Nói chung là mẫu công vô sỉ mà mình ưa XD Chàng ta tuy đê tiện, nhưng được cái quân tử và yêu rất chân thành.

Tư Đồ có một quá khứ bị đày đọa cực khổ, nên khi lớn lên hắn có tính cách vừa rắn rỏi vừa sảng khoái, giống như không còn gì có thể lung lay được hắn nữa. Ấy mà, chỉ vì một dáng hình nho nhỏ dịu ngoan, gã Tư Đồ ấy đã hiển lộ hết tất cả chân tình. Ban đầu chỉ là hứng thú nhất thời mà trêu ghẹo, về sau là yêu thích thật lòng, khâm phục và muốn bảo vệ, muốn dắt tay người yêu đi đến chân trời cuối biển. Tư Đồ có thể ra tay rất tàn độc, nhưng cư xử cũng rất mực dịu dàng cùng tôn trọng đối với người mình yêu thương. Có thể vì yêu mà kiên trì ẩn nhẫn, có thể vì yêu mà trở thành một quân tử. Tư Đồ khi yêu, tỏa ra một loại cảm giác đặc biệt sinh động, chừng như hắn đang sống, thở, nghênh ngang đi lại, với từng ánh mắt đẫm ôn nhu, từng cái cười rạng rỡ, cho người đọc cảm giác sảng khoái và ấm áp.

Hoàng Bán Tiên thì là kiểu tiểu thụ ngoan hiền hiếm thấy. A, thật lòng mà nói, đây là bạn thụ ngoan nhất mình từng biết đến. Ngoan hơn tất cả những bạn nhược thụ khác.

Nhưng Tiểu Hoàng không nhược. Bạn ngoan hiền, nhỏ nhắn, nhưng cứng cỏi như một cây tùng non đang từng ngày vươn cành rợp lá. Dung mạo thanh tú, cơ trí hơn người, dù ghét bị xưng tụng hư danh “Bán Tiên”, nhưng cốt cách của bạn quả là thần tiên sống. Điềm đạm mà không xa cách, không lạnh lùng mà chỉ là vô cùng trong trẻo.

Tiểu Hoàng xuất hiện lúc đầu trong truyện giống như một mầm cây, cái gì cũng non nớt, dễ bị ăn hiếp (chính xác là bị chàng Rất Đẹp Trai ăn hiếp ‘ ‘-). Nhưng rồi qua từng chương từng chương, Tiểu Hoàng đã cứng cỏi hơn. Không như kiểu định hình đầy tính ảo tưởng của các nhân vật toàn diện toàn mỹ khác, Tiểu

Hoàng biết rõ thế sự rối ren, chấp nhận dùng mưu kế cùng vũ lực để giải quyết ván cờ quyền lực, khi cần thiết cũng biết phải dùng vũ khí để tự bảo vệ mình, lúc nào cũng đặt sự an toàn của những người mình yêu quí lên trên hết mà đồng ý đối mặt với kẻ thù. Nhưng Tiểu Hoàng vẫn rất nhân hậu, cũng chỉ mong muốn đời này được tương thủ cùng gã Tư Đồ mà bạn yêu thương từ lúc nào không hay biết. Người ta cứ đồn đại có được Hoàng Bán Tiên thì sẽ có thiên hạ. Nhưng Tiểu Hoàng lại nghĩ, Tư Đồ thích bạn, bạn cũng thích Tư Đồ, nên Tư Đồ không cần có được thiên hạ bạn vẫn thích. Đơn giản chỉ vì yêu thương mà thôi. Rất thích từ "Nha~" đầy trẻ con của bạn, rất thích mỗi lần tên Tư Đồ bảo "Tiên Tiên, hôn một cái" thì bạn sẽ đỏ mặt kiễng chân lên hôn một cái. Rất thích màn đàm phán bao-lâu-một-lần giữa đôi trẻ sau đêm động phòng đầy khổ ải. Rất thích cảnh bạn dựa vào lòng Tư Đồ ngủ say, để Tư Đồ ôm bạn qua bao nhiêu dặm trường. Cũng rất thích cảnh bạn vừa cảm thấy đau xót vừa tự bảo mình phải cứng rắn lên, khi bạn an ủi một Tư Đồ đang có bao nhiêu giận dữ thủ thỉ: "Ta muốn giết người.". Thích cái hẹn mỗi năm lại về biển xem rùa đẻ trứng trên bãi cát, thích vành mắt đỏ hoe khi Tư Đồ cầu hôn, "Cả đời này điều tốt đẹp nhất với ta là gặp được ngươi." Dưới sự chở che của Tư Đồ, cây non dần dần khôn lớn, từ lúc nào không biết, đã trở thành thanh thoát và rạng rỡ đến mức khiến lòng mình ngơ ngẩn không dứt.

Có thể nói, cuộc tình giữa Tư Đồ và Tiểu Hoàng là một mối tình giản dị. Yêu nhau giản đơn mà chân thành, có thể vì nhau mà trưởng thành cùng cứng cỏi, có thể vì nhau mà dịu dàng bao dung. Không dằn vặt, không hoài nghi, chỉ thuần khiết là dắt tay nhau, cả đời này chỉ mong được đồng hỉ đồng bi, ngươi an nhạc thì người ấy vui vẻ, ngươi buồn đau thì người ấy rơi nước mắt. Có thể thâu tóm thiên hạ, không bằng chu du thiên hạ, sớm tối đều nhìn thấy nhau, mỉm cười nhìn thế gian qua những bước chân mình.

Hoàng Bán Tiên còn có một sức hút khác, ấy là trong chính bản thân lớp lang tình tiết. Truyện tuy dài, nhưng tiết tấu nhịp nhàng và gọn ghẽ, có cảm giác bị thu hút như xem một bộ phim truyền hình dài tập kiểu TVB. Nhĩ Nhã khéo ngắt đoạn, hành văn mạch lạc, đưa hết cao trào này đến cao trào khác, xen khẽ vào đó những khoảng lặng và những đoạn duy mỹ nho nhỏ. Giang hồ cùng triều đình tranh giấu cứ liên miên xoay chuyển, đôi khi lại có những dòng nước lành chảy qua làm dịu đi đôi chút, trước khi một cao trào khác ập đến. Nhân vật nào cũng có nét hấp dẫn riêng, từ Tề Dịch lụy tình đến nuôi chí khuynh đảo thiên hạ, Viên Cảnh âm mưu tính toán, Văn Xương Minh tàn ác nhưng đáng thương, Tiếu Lạc Vũ, Ân Tịch Ly bí ẩn, Mộc Lăng cà chớn, Tương Thanh chân chất, Ngao Thịnh sói con… Không cần dùng những câu quá dài để miêu tả, nhưng tất cả họ đều hiện ra rất rõ nét, chừng như có thể hình dung được từng ánh mắt cử chỉ của họ, từng tính toán âm mưu, từng biểu cảm đều hết sức xác thực. Giọng văn Nhĩ Nhã giản dị, tịnh tiến, dùng từ gọn ghẽ và chính xác, lại có cảm giác vô cùng tươi lành như gió xuân… Đọc cho đến cuối cùng, cảm xúc thật vô cùng nhẹ nhõm và ngọt lành.

Cảm giác khi đọc Hoàng Bán Tiên của mình quả thực rất đáng nhớ, toàn tâm toàn ý bị hút vào, cùng đồng hành với nhân vật, cảm nhận hết tất cả những buồn vui của họ. Và thì thế gian chao đảo, giang hồ dậy sóng, quyền thế phân tranh. Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng, đến cuối chặng đường, có bao nhiêu là bồi hồi nín lặng không thể thốt nổi thành lời, sau cùng như có một dòng nước trong vắt chảy qua cõi lòng: Yêu nhau, xét cho cùng, là chỉ mong đời này được vui buồn có nhau.

Quỳnh Như

219. Chương 110

Review: Hoàng Bán Tiên – Chỉ cần có thể vui buồn có nhau

…Bẵng đi một thời gian, mình lại thu hết kiên nhẫn cùng trông mong vào để đọc một truyện thực sự rất dài.Hoàng Bán Tiên, bộ thứ nhất trong hệ liệt Thần Toán Tứ Bộ của Nhĩ Nhã. 104 chương, 4 phiên ngoại, 427.000 từ, đọc trong ba ngày liên tục, đọc nín thở.

---.

Với độ dài hơn 427.000 từ như thế, bảo phải tóm gọn lại nội dung Hoàng Bán Tiên sao cho vừa hay vừa đủ quả thật không phải là điều dễ làm. Nhưng đại để thì câu chuyện có thể được kể như sau: Một bạn Hoàng

Bán Tiên rất ngoan, rất giỏi một ngày kia bị một chàng bang chủ họ Tư Đồ tên Rất Đẹp Trai Ngận Suất của môn phái ngầu nhất thiên hạ tên là Hắc Vân Bảo bắt về, bảo bạn làm quân sư quạt mo cho chàng đi cầu thân nữ nhân xinh nhất thiên hạ. Nhưng rốt cuộc thân đâu không cầu, gái đâu không cua, chỉ bằng một chiếc ô con, một đoạn sơn đạo xanh xanh và một cơn mưa rả rích, chàng ta quyết định cua luôn bạn. Và bạn ngoan hiền đến nỗi bảo gì cũng gật đầu. :">

Thế nhưng, từ quyết định thích nhau cho đến đạt được ước nguyện bên nhau trọn đời là cả một chặng đường dài. Thôi thì giang hồ sóng gió, hào kiệt nhân sĩ, âm tàng bất lộ, triều đình tranh đấu, thiện ác phân tranh… đủ cả. Này thì thống khoái lẫn ưu thương, này thì ngạo thế lẫn uất hận một đời, vì tình vì giang sơn mà thí cả mạng không tiếc. Một dàn nhân vật có thể nói là đồ sộ phong phú ào ạt ập đến, tình tiết đang xen nhau, thúc đẩy câu chuyện từ bước ngoặt này sang bước ngoặt khác… Rồi cả hành trình vượt qua tầng tầng lớp lớp bí mật để khám phá ra thân phận thực sự của Tiểu Hoàng xen kẽ hành trình để yêu nhau chân thật bền lâu của hai nhân vật chính. Muôn màu muôn vẻ, thật là sảng khoái như uống một chén rượu thơm mà tiếu ngạo thế gian.

Chàng Rất Đẹp Trai, thường gọi là Tư Đồ, đại bang chủ Hắc Vân Bảo, là một nhân vật thuộc dạng khoái ý giang hồ rõ rệt. Tuy không đến nỗi lãng tử vô hạnh, thân danh tàn tạ như Lệnh Hồ Xung, nhưng sự phóng túng, làm càn, mặt dày vô sỉ, ngụy biện của chàng ta thì cũng thuộc dạng có đẳng cấp chứ không vừa! Võ công của chàng rất ngầu, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, nhưng chàng chẳng coi việc tọa ủng thiên hạ ra cái đếch gì. Chàng có những sở thích rất lấy máu fangơ, tỉ dụ như thích véo, kéo, túm, nhéo bạn Tiểu Hoàng, dụ dỗ con người ta xem sách long dương xong sàm sỡ, thích nói: "Tiên Tiên, hôn một cái". Thích cưng chiều kèm bắt nạt người chàng thích. Nói chung là mẫu công vô sỉ mà mình ưa XD

Chàng ta tuy đê tiện, nhưng được cái quân tử và yêu rất chân thành. Tư Đồ có một quá khứ bị đày đọa cực khổ, nên khi lớn lên hắn có tính cách vừa rắn rỏi vừa sảng khoái, giống như không còn gì có thể lung lay được hắn nữa. Ấy mà, chỉ vì một dáng hình nho nhỏ dịu ngoan, gã Tư Đồ ấy đã hiển lộ hết tất cả chân tình. Ban đầu chỉ là hứng thú nhất thời mà trêu ghẹo, về sau là yêu thích thật lòng, khâm phục và muốn bảo vệ, muốn dắt tay người yêu đi đến chân trời cuối biển. Tư Đồ có thể ra tay rất tàn độc, nhưng cư xử cũng rất mực dịu dàng cùng tôn trọng đối với người mình yêu thương. Có thể vì yêu mà kiên trì ẩn nhẫn, có thể vì yêu mà trở thành một quân tử. Tư Đồ khi yêu, tỏa ra một loại cảm giác đặc biệt sinh động, chừng như hắn đang sống, thở, nghênh ngang đi lại, với từng ánh mắt đẫm ôn nhu, từng cái cười rạng rỡ, cho người đọc cảm giác sảng khoái và ấm áp.

Hoàng Bán Tiên thì là kiểu tiểu thụ ngoan hiền hiếm thấy. A, thật lòng mà nói, đây là bạn thụ ngoan nhất mình từng biết đến. Ngoan hơn tất cả những bạn nhược thụ khác. Nhưng Tiểu Hoàng không nhược. Bạn ngoan hiền, nhỏ nhắn, nhưng cứng cỏi như một cây tùng non đang từng ngày vươn cành rợp lá. Dung mạo thanh tú, cơ trí hơn người, dù ghét bị xưng tụng hư danh "Bán Tiên", nhưng cốt cách của bạn quả là thần tiên sống. Điềm đạm mà không xa cách, không lạnh lùng mà chỉ là vô cùng trong trẻo. Tiểu Hoàng xuất hiện lúc đầu trong truyện giống như một mầm cây, cái gì cũng non nớt, dễ bị ăn hiếp (chính xác là bị chàng Rất Đẹp Trai ăn hiếp ' '-). Nhưng rồi qua từng chương từng chương, Tiểu Hoàng đã cứng cỏi hơn. Không như kiểu định hình đầy tính ảo tưởng của các nhân vật toàn diện toàn mỹ khác, Tiểu Hoàng biết rõ thế sự rối ren, chấp nhận dùng mưu kế cùng vũ lực để giải quyết ván cờ quyền lực, khi cần thiết cũng biết phải dùng vũ khí để tự bảo vệ mình, lúc nào cũng đặt sự an toàn của những người mình yêu quí lên trên hết mà đồng ý đối mặt với kẻ thù. Nhưng Tiểu Hoàng vẫn rất nhân hậu, cũng chỉ mong muốn đời này được tương thủ cùng gã Tư Đồ mà bạn yêu thương từ lúc nào không hay biết. Người ta cứ đồn đại có được Hoàng Bán Tiên thì sẽ có thiên hạ. Nhưng Tiểu Hoàng lại nghĩ, Tư Đồ thích bạn, bạn cũng thích Tư Đồ, nên Tư Đồ không cần có được thiên hạ bạn vẫn thích. Đơn giản chỉ vì yêu thương mà thôi.

Rất thích từ "Nha~" đầy trẻ con của bạn, rất thích mỗi lần tên Tư Đồ bảo "Tiên Tiên, hôn một cái" thì bạn sẽ đỏ mặt kiễng chân lên hôn một cái. Rất thích màn đàm phán bao-lâu-một-lần giữa đôi trẻ sau đêm động phòng đầy khổ ải. Rất thích cảnh bạn dựa vào lòng Tư Đồ ngủ say, để Tư Đồ ôm bạn qua bao nhiêu dặm trường. Cũng rất thích cảnh bạn vừa cảm thấy đau xót vừa tự bảo mình phải cứng rắn lên, khi bạn an ủi một Tư Đồ đang có bao nhiêu giận dữ thủ thỉ: "Ta muốn giết người.". Thích cái hẹn mỗi năm lại về biển xem rùa đẻ trứng trên bãi cát, thích vành mắt đỏ hoe khi Tư Đồ cầu hôn, "Cả đời này điều tốt đẹp nhất với ta là gặp được ngươi." Dưới sự chở che của Tư Đồ, cây non dần dần khôn lớn, từ lúc nào không biết, đã trở thành thanh thoát và rạng rỡ đến mức khiến lòng mình ngơ ngẩn không dứt.

Có thể nói, cuộc tình giữa Tư Đồ và Tiểu Hoàng là một mối tình giản dị. Yêu nhau giản đơn mà chân thành, có thể vì nhau mà trưởng thành cùng cứng cỏi, có thể vì nhau mà dịu dàng bao dung. Không dằn vặt, không hoài nghi, chỉ thuần khiết là dắt tay nhau, cả đời này chỉ mong được đồng hỉ đồng bi, ngươi an nhạc thì người ấy vui vẻ, ngươi buồn đau thì người ấy rơi nước mắt. Có thể thâu tóm thiên hạ, không bằng chu du thiên hạ, sớm tối đều nhìn thấy nhau, mỉm cười nhìn thế gian qua những bước chân mình.

-

Hoàng Bán Tiên còn có một sức hút khác, ấy là trong chính bản thân lớp lang tình tiết. Truyện tuy dài, nhưng tiết tấu nhịp nhàng và gọn ghẽ, có cảm giác bị thu hút như xem một bộ phim truyền hình dài tập kiểu TVB. Nhĩ Nhã khéo ngắt đoạn, hành văn mạch lạc, đưa hết cao trào này đến cao trào khác, xen khẽ vào đó những khoảng lặng và những đoạn duy mỹ nho nhỏ. Giang hồ cùng triều đình tranh giấu cứ liên miên xoay chuyển, đôi khi lại có những dòng nước lành chảy qua làm dịu đi đôi chút, trước khi một cao trào khác ập đến. Nhân vật nào cũng có nét hấp dẫn riêng, từ Tề Dịch lụy tình đến nuôi chí khuynh đảo thiên hạ, Viên Cảnh âm mưu tính toán, Văn Xương Minh tàn ác nhưng đáng thương, Tiếu Lạc Vũ, Ân Tịch Ly bí ẩn, Mộc Lăng cà chớn, Tương Thanh chân chất, Ngao Thịnh sói con… Không cần dùng những câu quá dài để miêu tả, nhưng tất cả họ đều hiện ra rất rõ nét, chừng như có thể hình dung được từng ánh mắt cử chỉ của họ, từng tính toán âm mưu, từng biểu cảm đều hết sức xác thực. Giọng văn Nhĩ Nhã giản dị, tịnh tiến, dùng từ gọn ghẽ và chính xác, lại có cảm giác vô cùng tươi lành như gió xuân… Đọc cho đến cuối cùng, cảm xúc thật vô cùng nhẹ nhõm và ngọt lành.

Cảm giác khi đọc Hoàng Bán Tiên của mình quả thực rất đáng nhớ, toàn tâm toàn ý bị hút vào, cùng đồng hành với nhân vật, cảm nhận hết tất cả những buồn vui của họ. Và thì thế gian chao đảo, giang hồ dậy sóng, quyền thế phân tranh. Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng, đến cuối chặng đường, có bao nhiêu là bồi hồi nín lặng không thể thốt nổi thành lời, sau cùng như có một dòng nước trong vắt chảy qua cõi lòng: Yêu nhau, xét cho cùng, là chỉ mong đời này được vui buồn có nhau.

Quỳnh Như

Review: Hoàng Bán Tiên – Nỗi xót xa đọng lại sau cuối

Tôi đặt dấu chấm hết cho Hoàng Bán Tiên đã hai tuần rồi, và suốt hai tuần qua ngày nào cũng chỉ toàn bày những trò vẩn vơ vớ vẩn. Tính tôi xưa nay vẫn thế, cứ mỗi lần kết thúc một tác phẩm nào là lại lâm vào tình cảnh ngẩn ngơ như thể bản thân vừa đánh mất một điều gì đó vậy. Những khi ấy tôi không thể làm việc gì ra hồn, cứ phải bày đủ thứ trò để tự xoa dịu chính mình.

Tôi đến với Hoàng Bán Tiên là nhờ có Như. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Đó là một ngày đẹp trời, Như đập cửa nhà tôi để gào thét rằng bản vừa đọc một tác phẩm rất được, bản muốn tôi cùng đọc. Tôi đã chun mũi ngúng nguẩy nhận hàng rồi để lại một câu – "Khi nào có hứng sẽ đọc.", và thế là bỏ quên nó một góc. Một ngày kia, tôi bình tĩnh lôi nó ra, đọc một lèo từ Hoàng Bán Tiên cho đến Thịnh thế thanh phong, và rồi thẫn thờ.

Thú thật là cho đến tận lúc ấy tôi vẫn chưa hề có ý định edit tác phẩm này, tất thảy chỉ đơn giản là đọc và thích thú thôi, nhưng rồi có một hôm tôi mở mắt ra, nhìn thẳng lên trần nhà và tự nói với lòng "Mình sẽ edit Hoàng Bán Tiên.". Quyết định đến với tôi một cách rất đột ngột, nhưng cũng nhẹ nhàng thản nhiên như hơi thở vậy.

Hơn 400,000 từ, 396 ngày đồng hành, chưa từng có ngày nào mà tôi ngừng nghĩ suy về Hoàng Bán Tiên. Tôi đã vui, đã buồn, đã xót xa, đã ngậm ngùi, đã hạnh phúc cùng Hoàng Bán Tiên. Thật sự thì tôi đọc Nhĩ Nhã không ít, và trong nhận định cá nhân của mình, tôi đánh giá Thần toán tứ bộ cao hơn hết thảy. Nhĩ Nhã trong Thần toán đã cho tôi thấy một chị rất khác, một điều gì đó sâu lắng và trải lòng.

Hoàng Bán Tiên là tác phẩm mở đầu cho Thần toán tứ bộ, là cái nền mà Nhĩ Nhã xây dựng nên cho cả một hệ liệt, những vấn đề mà chị đặt ra trong Hoàng Bán Tiên đều là tiền đề để chị viết tiếp ba tác phẩm sau, và thật sự nếu không có Hoàng Bán Tiên thì sẽ không có những Hảo mộc vọng thiên, Thịnh thế thanh phong và Quốc tướng gia thần toán. Nói dông dài về Hoàng Bán Tiên thế này chỉ vì ngay giây phút này đây trong tôi đang có những đôi chút chạnh lòng. Từ ngày chạm tay vào Thần toán, không biết bao nhiêu lần tôi đọc thấy, nghe thấy, nhìn thấy người ta chê bai Hoàng Bán Tiên. Người ta hào hứng với sự bắng nhắng đáng yêu của Hảo mộc vọng thiên, yêu thích sự vô sỉ mặt dày của Thịnh thế thanh phong hay đại

loại thế. Tôi không trách bất kỳ ai khi nghĩ thế, bởi tôi hiểu mỗi người đều có những nhận định và tình cảm của mình, và bản thân tôi cũng yêu quý cả bốn bộ. Nhưng tôi vốn dĩ chỉ là một đứa con gái bé nhỏ, và tim tôi làm sao có thể vĩ đại đến mức yêu thương tất cả ngang nhau, tôi đã dành một góc rất nhỏ tim mình cho Hoàng Bán Tiên nhiều hơn là những bộ khác.

Tôi yêu Hoàng Bán Tiên từ tận sâu tâm hồn mình, yêu những tình tiết và tính cách nhân vật mà chị xây dựng, yêu những lời văn con chữ đầy vẻ đẹp trang nhã thanh thoát mà chị viết ra. Tôi vẫn biết người ta khi đọc thường chú ý đến những trường đoạn hành động hơn là tả cảnh, nhưng cả tôi, cả Như đều đã dốc hết sức mình vào những đoạn ấy. Một buổi chiều mây mù phủ núi trên Vu Sơn, một đoạn sơn đạo, mưa rơi rả rích cùng chiếc ô vàng mỏng manh, một Tây hồ mờ sương và khúc Ẩm túy hồ sơn, một buổi sớm mai trong vắt bên tàng cây bào đồng... Tất cả đều là tình yêu mà tôi và Như đã dành trọn tâm sức của mình để chuyển tải.

Tôi còn thấy người ta hay bảo Tư Đồ và Tiên Tiên hoàn hảo quá, hoàn hảo đến mức không có thật, nhưng cũng đã hơn một lần tôi khẳng định rằng họ không hề hoàn hảo. Nếu bạn nhìn thấy một người bất lực vì không thể ngăn chặn những bi kịch dù bản thân biết nó sẽ xảy ra, nếu bạn nhìn thấy một người dù đã đứng ở địa vị cao ngất để ngạo đời mà vẫn mang trong lòng sự mặc cảm, rằng mình không xứng đáng với người mình yêu, rằng mình sẽ khiến kẻ ấy vấy bẩn thì bạn có còn bảo họ hoàn hảo không? Không đâu bạn ạ, Tư Đồ và Tiên Tiên không hề hoàn hảo. Tư Đồ ngạo đời vì chàng ta đã kinh qua những tháng ngày gian khổ, đã tự rèn luyện bản thân trở nên cứng cỏi, nhưng chẳng phải chàng ta cũng rung động và mang lòng yêu thương một con mọt sách nhỏ bé yếu đuối đấy sao. Tiên Tiên thanh cao thoát tục vì bản chất em ấy nhân hậu và hiền lành, nhưng chẳng phải Tiên Tiên cũng đã chọn con đường dùng vũ lực và mưu kế để đạt đến hạnh phúc, đạt đến bình an sao? Cho đến tận giờ phút này, tôi vẫn còn nhớ như in sự sững sờ điếng người của mình khi dịch chương 55, nhớ như in nỗi đau hiển hiện rõ rệt trong ánh mắt Tư Đồ, nhớ những bước chân đi lướt hàng bao cỗ thi thể trong màn mưa của Tiên Tiên.

Hoàng Bán Tiên là cả một chuyến hành trình, trải dài từ Vu Sơn đến Thục Trung, đi qua những cơn gió dịu nhẹ vùng Giang Nam, ngược lên những trận tuyết lạnh nơi phương Bắc, xuôi về phương Nam và rồi tiến sâu vào Trung Nguyên, để rồi sau cùng lại quay về với đất Thục Trung đầy ắp yêu thương và nghĩa tình.

Mối tình của Tư Đồ và Tiên Tiên là một mối tình giản dị và thấu hiểu. Từ những sợ sệt và bất đồng ban đầu, họ tìm đến với nhau qua triết lý sống, qua nhân sinh quan, qua những sẻ chia và hy sinh. Chẳng cần gì những quan cao lộc đầy, chỉ cần có thể nắm tay nhau đi qua muôn dặm đường trường, chẳng cần gì mãi mãi cười vui, chỉ mong có thể đồng hỉ đồng bi, chẳng cần gì thâu tóm thiên hạ, chỉ cần mỗi năm lại có thể quay về xem rùa đẻ trứng, cho đến ngay râu tóc bạc phơ. Những mong mỏi của họ nhỏ nhoi là thế, những để đạt được là phải trải qua biết bao nhiêu nhọc nhằn gian khó.

Cho đến trước khi tôi đọc Thần toán tứ bộ thì thật sự là chưa từng có tác phẩm nào để lại cho tôi những đau đớn khắc khoải như vậy. Các bạn hẳn sẽ thấy lạ vì đây không phải là ngược văn, vậy cần chi phải đau. Nhưng kỳ thật nỗi đau còn lớn hơn khi đọc ngược văn nữa kìa. Còn nhớ tôi đã từng viết thế này:

"Một cái cúi đầu của buổi sáng ngày hôm nay, đã kết nối con đường của cả hai người lại làm một. Nhưng Tương Thanh chỉ nghĩ đến đồng cam cộng khổ, chỉ nghĩ đến cùng chia vinh sẻ nhục, thậm chí là nghĩ cùng nhau đồng hành, lại hoàn toàn không hề nghĩ đến rằng, từ nay về sau họ đã là ràng buộc cả một đời với nhau, vạn kiếp bất phục."

(trích chương 75 – Hoàng Bán Tiên)

Khi mình viết nốt những dòng cuối này, giật mình thảng thốt, mới hay hai mắt đã nhòe lệ tự bao giờ. Thật sự thì nguyên một tuần trước, và cả nguyên một tuần này, trong mình cứ âm ỉ nỗi đau của sự chia ly. Hôm rồi mình bảo với Như, rằng Thần toán tứ bộ trong mình cứ như là một viên kẹo đẹp đẽ, bóc đi lớp vỏ đầy màu sắc, cho vào miệng sẽ cảm nhận được vị ngọt lịm tận tâm can, nhưng sau đó mới biết hóa ra bên trong lại là nhân ớt bột. Mình đã cười, đã hạnh phúc, đã sâu lắng cùng chặng đường của những con người đó, nhưng sau cùng cảm giác đọng lại thì lại là đau đớn khắc khoải.

Họ, những con người đã hết mực yêu nhau, nhưng sau cùng vẫn không thể cùng chung sống dưới một mái nhà. Kẻ Nam người Bắc, vui vầy chỉ trong thoáng chốc, hợp rồi lại tan, mỗi người một cuộc sống, một niềm vui riêng. Cả một chuyến hành trình dài dằng dặc là thế, đã cùng sánh bước với nhau, đã cùng nhau vượt

bao chông gai gập ghềnh, đến cuối cùng vẫn là hai chữ 'phân ly'. Mình biết, biết rất rõ rằng có cuộc vui nào là không tàn đâu, nhưng sao lòng vẫn đau đớn đến thế.

Và rồi, khi đọc thấy bốn chữ 'vạn kiếp bất phục', bỗng dưng mình nghĩ đến Ngao Thịnh và Tương Thanh. Khi mình viết những dòng đó thì Zinnia vẫn chưa về, rằng thì hai cháu vẫn còn phiêu diêu ở nơi đâu xa lắm. Mình nhớ đến cảnh những dải hoang mạc vàng một màu cát thẳm xa, nhớ đến những dải tường thành tít tắp, và nhớ đến bóng dáng ai kia giữa chốn cung vàng điện ngọc.

Tất cả, đau đớn, khắc khoải, như một liều thuốc độc ngấm sâu và gặm nhấm tâm hồn mình từng chút một vậy."

—

Hôm tôi edit chương 104, thay vì dùng chữ "toàn văn hoàn" như mọi khi vẫn thế, thì tôi đã dùng cụm "tuồng đã vãn" và Như đã mỉm cười khen rằng dịch rất tốt. Phải rồi, cuộc đời này là một vở diễn khổng lồ, mỗi người đều tự sắm ình một vai diễn riêng, có kẻ là chân tiểu nhân, cũng có kẻ là ngụy quân tử, thế rồi sao? Dù có là đấng quân vương như Viên Lạc hay là đại tướng quân như Tề Dịch, hoặc chỉ đơn giản là một nàng kỹ nữ bạc phận cõi hồng trần, chẳng phải sau cùng tất cả cũng chỉ còn là nắm tro tràn chôn mình trong lòng đất mẹ đấy ư? Tất cả rồi chỉ như một vở tuồng mà thôi.

Tôi đã yêu thương Hoàng Bán Tiên, yêu thương những nhân vật của Thần toán tứ bộ nhiều đến thế đấy, và cũng đã đau đớn nhiều đến thế đấy. Đến với Hoàng Bán Tiên nói riêng và Thần toán tứ bộ nói chung đã cho tôi rất nhiều thứ. Thịnh thế thanh phong đã cho tôi quen biết với Zinnia, đã tạo nên mối dây liên kết vô hình giữa tôi và bạn ấy theo nhiều nghĩa, Hoàng Bán Tiên đã mang đến cho tôi mối giao cảm sâu sắc với Như. Trước Hoàng Bán Tiên, chúng tôi là những người bạn tốt, có thể à ơi chơi bời chia sẻ này nọ với nhau, và chỉ thế. Nhưng sau Hoàng Bán Tiên chúng tôi là tri âm tri kỷ của nhau, đủ để cùng đồng hỉ đồng bi dẫu rằng cả một ngày ngồi bên nhau chẳng nói được mấy lời.

Nhưng cũng chính nó đã để lại trong tôi không ít mất mát và tiếc nuối. Có thể nói rằng, một phần lý do tôi ra đi chính là từ đây, quá chua chát, quá xót xa và quá thất vọng. Nhưng thôi, đã đi đến bước này thì nói ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì, chỉ xin giữ lại nỗi niềm tiếc nuối ấy và chia sẻ cho những người thân quen mà thôi.

Sau cùng thì tuồng cũng phải vãn.

Ngọc Cầm

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hoang-ban-tien